

Bạch Quả Chi

Đồng Phân

Thiếu Niên Ca Hành

truyenfull.vn

THIẾU NIÊN CA HÀNH

Dịch: Lăng Nhân Môn

Giới thiệu:

Một thiếu niên thích mặc áo đỏ đầy nhiệt huyết.

Một ông chủ keo kiệt của quán rượu rách nát.

Một đại sư huynh của danh môn trên giang hồ

Ba người dường như chẳng hề liên quan lại gặp nhau trong một đêm tuyết.

Mỗi người mang theo mục đích riêng, bọn họ cùng hộ tống một chiếc quan tài được chế bằng vàng ròng tới tòa thành Tất La nơi biên cảnh. Giang hồ

đồn đại, trong quan tài vàng đó là mọi thứ mà người trong giang hồ khao khát: vàng bạc châu báu, bí kíp võ công, mỹ nhân tuyệt thế...

Lời đồn trong giang hồ là đúng.

Vậy trong quan tài là gì? Mà khiến cả cặp đôi sát thủ đỉnh cấp giang hồ, hộ

pháp của Ma giáo, phương trượng của Phật môn, tổng quản thái giám trong cung đều không thể rời mắt?

Bản dịch thuộc về nhóm dịch Lăng Nhân Môn và Bạch Ngọc Sách, xin đừng mang đi đâu khi chưa xin phép. Mỗi view và like của bạn là động lực tinh thần tốt nhất với các dịch giả, xin hãy ủng hộ nhóm dịch nhiều hơn.

Cuối cùng, tiên sư đám ăn cắp và đọc lậu!!!

MỤC LỤC

[Chương 1: Tuyết Lạc sơn trang](#)

[Chương 2: Ông chủ cao thâm khó lường](#)

[Chương 3: Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người](#)

[Chương 4: Quan tài vàng](#)

[Chương 5: Thiên Nữ Nhụy](#)

[Chương 6: Cựộc sinh tử](#)

[Chương 7: Phật Nộ Đường Liên](#)

[Chương 8: Tử Y Hầu](#)

[Chương 9: Hòa thượng Vô Tâm](#)

[Chương 10: Ba bước Đường môn](#)

[Chương 11: Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành](#)

[Chương 12 : Đại Phạm Âm tự](#)

[Chương 13: Phá Giới đao của hòa thượng say xỉn](#)

[Chương 14: Nhất kiếm khô tuyết](#)

[Chương 15: Bát Phương Thiên Ma Vũ](#)

[Chương 16: Thánh tăng lắc đầu](#)

[Chương 17: Hòa thượng phong hoa tuyết đại](#)

[Chương 18: Thần thông La Sát Đường](#)

[Chương 19: Hành động tùy tâm](#)

[Chương 20: Lậu Tẩn Thiên Thông](#)

[Chương 21: Bản Tướng La Hán trận](#)

[Chương 22 : Đại Giác thiên sư](#)

[Chương 23: Thiên Hạ Vô Song thành](#)

[Chương 24: Bi Thiên Mẫn Nhân](#)

[Chương 25: Thiếu niên ngự kiếm](#)

[Chương 26 : Một thương từ tây đến](#)

Chương 27: Cung tiễn Diệp An Thế về tông

Chương 28: Cho một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Chương 29: Cửa tiệm nhỏ có mười hai chén rượu

Chương 30: Say lên tận trời cao

Chương 31: Đăng Thiên các

Chương 32: Tiên nhân lâm lục trứ, đối bác thái sơn ngưng

Chương 33: Thuật cực tâm

Chương 34: Kiến quần long vô thủ

Chương 35: Thiên La Địa Vồng

Chương 36: Già Lâu La

Chương 37: Sát Phố Kiếm

Chương 38: Cửu Thiên Dẫn Lôi, hạc trong mây

Chương 39: Một kiếm của Kiếm Tiên lưu truyền cả ngàn đời

Chương 40: Ước định đã thành, vạn núi chẳng ngăn

Chương 41: Dùng cả thiên hạ làm bàn cờ

Chương 42: Thiên Khải ngũ đại tổng quản

Chương 43: Sơn Thủy Kiếm cảnh

Chương 44: Vì sao rút kiếm?

Chương 45: Thanh kiếm nhận chủ

Chương 46: Đảo ngược cuồng phong

Chương 47: Chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng

Chương 48: Tuyết Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt

Chương 49: Nại Lạc Ngự Giới

Chương 50: Ra là người quen tới

Chương 51: Đạo Kiếm vô song

Chương 52: Tửu Tiên tiêu dao

Chương 53: Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyết lưu

Chương 54: Nguyệt Tịch Hoa Thần

Chương 55: Ân kiếm phong lôi, bạt kiếm bát phương

Chương 56: Phi Diệp Nhược Y

Chương 57: Tuyết Thành có giai nhân

Chương 58: Một kiếm gọi hoa tới

Chương 59: Nhược Y Kiếm Vũ

Chương 60: Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêm hạo khí hưởng
xuân lôi

Chương 61: Ước hẹn của Kiếm Tiên

Chương 62: Thiên Ngoại chi thiên

Chương 63: Lang Nguyệt phúc địa

Chương 64: Ta có ba kiếm, mời người chỉ giáo

Chương 65: Một chiêu kiếm bước vào Kim Cương

[Chương 66: Bình Địa Nhất Thanh Lôi](#)

[Chương 67: Ghi chép chuyện Thiên Khải - Loạn bát vương](#)

[Chương 68: Ghi chép chuyện xưa Thiên Khải - Án mưu phản của Lang](#)

[Gia Vương](#)

[Chương 69: Ghi chép chuyện xưa Thiên Khải - Lời hứa của Thanh Long](#)

[Chương 70: Ngăn tiếng ve kêu, ngày rời thành](#)

[Chương 71: Bước đi trên lá](#)

[Chương 72: Nước của Âm Hà](#)

[Chương 73: Một kiếm hồi Thanh Thành](#)

[Chương 74: Bao giờ kiếm lại tới](#)

[Chương 75: Thúc ngựa phá thanh sơn](#)

[Chương 76: Đào hoa am hạ đào hoa tiên](#)

[Chương 77: Ngày mưa phùn giết người](#)

[Chương 78: Điệp biến](#)

[Chương 79: Tấm lưới tuyệt sát](#)

[Chương 80: La Hán Phục Ma](#)

[Chương 81: Đạp Vân thiên lý](#)

[Chương 82: Thương cuốn mây dài](#)

[Chương 83: Mưa lớn tại Nam An](#)

[Chương 84: Chim hót trong rừng](#)

[Chương 85: Cự kiếm Đằng Không](#)

[Chương 86: Tử Y Hoa Sát](#)

[Chương 87: Đạo pháp huyền môn](#)

[Chương 88: Thập Bát Dao trận](#)

[Chương 89: Mộ Vũ Hàn Dạ](#)

[Chương 90: Pháo hoa của Âm Hà](#)

[Chương 91: Ba bát mỳ Dương Xuân](#)

[Chương 92: Thành chủ Vô Song](#)

[Chương 93: Thanh kiếm sát sinh](#)

[Chương 94: Thiên nhân thiên diện](#)

[Chương 95: Trận lưu chuyển](#)

[Chương 96: Đường môn Liên Nguyệt](#)

[Chương 97: Thiên Điều Kinh Minh](#)

[Chương 98: Thuật con rối giết người](#)

[Chương 99: Tuyệt lớn gặp giai nhân](#)

[Chương 100: Xích Vương Tiêu Vũ](#)

[Chương 101: Cao thủ trong thiên hạ](#)

[Chương 102: Đạp tuyết xuất quan](#)

[Chương 103: Bạch Vương Tiêu Sùng](#)

[Chương 104: Tứ đại ma đầu](#)

[Chương 105: Thiên Thành lệnh](#)

[Chương 106: Một thanh kiếm tốt, đi cùng một đầu lâu tốt](#)

[Chương 107: Kiếm Tâm trùng](#)

[Chương 108: Thiên hạ danh kiếm](#)

[Chương 109: Ba lần vào kiếm tâm](#)

[Chương 110: Ẩn mạch bị thương](#)

[Chương 111: Quá khứ của Tiêu Sắt](#)

[Chương 112: Lại gặp mặt! Yêu tăng áo trắng](#)

[Chương 113: Truyền nhân của Dược Vương](#)

[Chương 114: Kiếm tâm hữu nguyệt](#)

[Chương 115: Đêm hợp để giết người](#)

[Chương 116: Kiếm khí có sát phạt](#)

[Chương 117: Âm Hà mãnh liệt](#)

[Chương 118: Tru diệt Kiếm Tiên](#)

[Chương 119: Kiếm khách vô danh](#)

[Chương 120: Nhất kiếm phá quân](#)

[Chương 121: Nhất kiếm nô trảm](#)

[Chương 122: Thiên Chu trận](#)

[Chương 123: Con gái tướng quân](#)

[Chương 124: Thù thiên hải vận](#)

[Chương 125: Sát thần giá lâm](#)

[Chương 126: Đạo Kiếm Tiên xuống núi \(1\)](#)

[Chương 127: Đạo Kiếm Tiên xuống núi \(2\)](#)

[Chương 128: Hóa ra là người quen cũ](#)

[Chương 129: Tiên nhân từ tây tới](#)

[Chương 130: Quốc sư rời Thiên Khải](#)

[Chương 131: Chuyện giang hồ](#)

[Chương 132: Kiếm nâng, Côn Luân rung chuyển](#)

[Chương 133: Kiếm của Kiếm Tiên giáng lâm từ bầu trời](#)

[Chương 134: Một kiếm đánh ra hoa đào tới](#)

[Chương 135: Kiếm tiên nổi giận](#)

[Chương 136: Tuyết Nguyệt cổ nhân](#)

[Chương 137: Lôi môn Lôi Oanh](#)

[Chương 138: Đạo Kiếm Tiên tuyệt thế](#)

[Chương 139: Nhất kiếm nhập Thần Du](#)

[Chương 140: Mũi châm đoạt hồn](#)

[Chương 141: Thập châm tủa hồn](#)

[Chương 142: Dưới cây hoa đào có tiên hoa đào](#)

[Chương 143: Núi Thanh Thành nhập thế](#)

[Chương 144: Tính cách thiếu nữ](#)

[Chương 145: Sát cơ của Thiên Điện](#)

[Chương 146: Đạp Vân nhất kiếm](#)

[Chương 147: Bán nhập giang phong bán nhập vân](#)

[Chương 148: Sóng ngầm tại Thiên Khai](#)

[Chương 149: Vương gia thơ rượu](#)

[Chương 150: Triều đình cao vợi](#)

[Chương 151: Gặp mặt tại quán trà](#)

[Chương 152: Giang hồ Bách Hiếu đường](#)

[Chương 153: Kiếm Tiên gặp mặt](#)

[Chương 154: Lôi Môn Tứ Kiệt](#)

[Chương 155: Sát cơ đêm trước](#)

[Chương 156: Anh hùng dự tiệc](#)

[Chương 157: Kẻ thù truyền kiếp gặp mặt](#)

[Chương 158: Ôn gia Ôn Lương](#)

[Chương 159: Lôi môn Thuần Bài trận](#)

[Chương 160: Cửu Thiên Lôi Vân](#)

[Chương 161: Tiên Hà Lộ](#)

[Chương 162: Ngủ Độc trận](#)

[Chương 163: Nghiệp Hỏa cảnh](#)

[Chương 164: Nhất kiếm Sát Phố](#)

[Chương 165: Nửa Kiếm Tiên](#)

[Chương 166: Thiên kỵ áp thành](#)

[Chương 167: Nhân Đồ Khiếu Ưng](#)

[Chương 168: Thiên Khải Khâm Thiên giám](#)

[Chương 169: Tài của quân vương](#)

[Chương 170: Thiếu niên kiếm khí thịnh](#)

[Chương 171: Phúc vũ phiên vân](#)

[Chương 172: Thuyền nát còn có ba ngàn đinh](#)

[Chương 173: Tính danh anh hùng](#)

[Chương 174: Lôi Môn Song Tử](#)

[Chương 175: Thừa thiên chi nộ](#)

[Chương 176: Vô Cực Nhất Côn](#)

[Chương 177: Đoạn phong nhất thương](#)

[Chương 178: Vạn Thụ Phi Hoa](#)

[Chương 179: Diêm Ma diệt thế](#)

[Chương 180: Lời hứa sinh tử](#)

[Chương 181: Đại chiến tam ngày](#)

[Chương 182: Sóng gió lại nổi lên](#)

[Chương 183: Kim y hao nguyệt](#)

[Chương 184: Sông bạc Thiên Hạo](#)

[Chương 185: Giữ mạng ba ngày](#)

[Chương 186: Con trai cố nhân](#)

[Chương 187: Phụ tử tương phùng](#)

[Chương 188: Ước định bảy ngày](#)

[Chương 189: Lăn ranh sinh tử](#)

[Chương 190: Sinh tử hồi thiên](#)

[Chương 191: Thanh Long thủ hộ](#)

[Chương 192: Khí khái thiếu niên](#)

[Chương 193: Hải ngoại tiên sơn](#)

[Chương 194: Ước định một năm](#)

[Chương 195: Long vận thừa thiên](#)

[Chương 196: Quân chủ Bắc Ly](#)

[Chương 197: Biển trời hòa làm một](#)

[Chương 198: Phượng Hoàng Vu Phi](#)

[Chương 199: Thanh Châu Mộc gia](#)

[Chương 200: Kim Tuyến tiểu xà](#)

[Chương 201: Như tắm gió xuân](#)

[Chương 202: Thừa vân hóa long](#)

[Chương 203: Nữ Nhi Hồng](#)

[Chương 204: Tự Tại giết Tiêu Dao](#)

[Chương 205: Làm mưa làm gió](#)

[Chương 206: Khô](#)

[Chương 207: Ba bức thư](#)

[Chương 208: Thiếu niên xuống núi Thanh Thành](#)

[Chương 209: Thiên Hạ phường](#)

[Chương 210: Đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh](#)

[Chương 211: Tiên Nhân Lục Bác](#)

[Chương 212: Một nụ cười phù dung](#)

[Chương 213: Cầu kiến Vô Song](#)

[Chương 214: Phi kiếm lại tới](#)

[Chương 215: Thất kiếm thành kiêu](#)

[Chương 216: Nhất kiếm Yến Hồi](#)

[Chương 217: Một chiếc thuyền con](#)

[Chương 218: Kiếm khởi vạn triều](#)

[Chương 219: Tâm Kiếm ngàn vạn](#)

[Chương 220: Bá Vương giáp](#)

[Chương 221: Thiếu niên tương phùng](#)

[Chương 222: Nhật ký hàng hải của thuyền Kim Thác](#)

[Chương 223: Trên lầu ngắm biển xanh](#)

[Chương 224: U Hắc ngư long](#)

[Chương 225: Âm miên đứt đoạn](#)

[Chương 226: Thiếu niên đi trên biển](#)

[Chương 227: Đạp sóng uống rượu hát ca](#)

[Chương 228: Hàn Sơn hiếu tự](#)

[Chương 229: La Sát đường](#)

[Chương 230: Gặp nhau giữa đường](#)

[Chương 231: Nhân Vân, Ngư Mã, Sát Nhân Đao](#)

[Chương 232: Nạp mạng hay mua vui](#)

[Chương 233: Địa Chi Thập Nhị Thần](#)

[Chương 234: Khúc phá trận](#)

[Chương 235: Khôi Lỗi Ngũ Sát](#)

[Chương 236: Ba vị Kiếm Tiên](#)

[Chương 237: Hủy Thiên Tuyệt Địa](#)

[Chương 238: Tiểu tăng giá lâm](#)

[Chương 239: Thất quyền hàng ma](#)

[Chương 240: Đường xa](#)

[Chương 241: Truyền thuyết biển sâu](#)

[Chương 242: Vua của vùng biển ngàn dặm](#)

[Chương 243: Hải tặc áo trắng](#)

[Chương 244: Thần tướng lại tới](#)

[Chương 245: Vương gia nổi tiếng nhất](#)

[Chương 246: Nguyên tắc của hải tặc](#)

[Chương 247: Ước hẹn Thiên Khải](#)

[Chương 248: Giường cung bạt kiếm](#)

[Chương 249: Vạn tiền tề phát](#)

[Chương 250: Uy nghiêm của thiên tử](#)

[Chương 251: Tuyết Nguyệt chi phong](#)

[Chương 252: Thương xuất như mây](#)

[Chương 253: Kim bảng luận võ danh \(một\)](#)

[Chương 254: Kim bảng luận võ danh \(2\)](#)

[Chương 255: Kim bảng luận võ danh \(3\)](#)

[Chương 256: Muốn vào Quan Tuyệt](#)

[Chương 257: Mọi chuyện đều có giá của nó](#)

[Chương 258: Đốt lửa đêm trên biển](#)

[Chương 259: Ngân Y, Thủy Long Du](#)

[Chương 260: Cương Thiết Lưu Ly](#)

[Chương 261: Đạp Vân Thừa Phong](#)

[Chương 262: Ngắm trăng xem sao](#)

[Chương 263: Tiên nhân áo trắng](#)

[Chương 264: Tiên nhân cười gió](#)

[Chương 265: Tiên nhân cải mệnh](#)

[Chương 266: Thái Thượng Vong Tình](#)

[Chương 267: Giấc mộng mười năm](#)

[Chương 268: Mộng dài ai tỉnh trước](#)

[Chương 269: Mộng nhập thần du](#)

[Chương 270: Hồn hề quy hề](#)

[Chương 271: Thần du thái hư](#)

[Chương 272: Trận chiến tuyệt thế](#)

[Chương 273: Ngàn dặm tâm long](#)

[Chương 274: Bát Quái Hóa Vạn Vật](#)

[Chương 275: Tam giáo hợp uy.](#)

[Chương 276: Tiên nhân Mạc Y](#)

[Chương 277: Sống trong giấc mộng say.](#)

[Chương 278: Tái tạo thân thể](#)

[Chương 279: Tạm biệt tiên đảo](#)

[Chương 280: Trở lại Bắc Ly.](#)

[Chương 281: Tạm biệt Tuyết Nguyệt](#)

[Chương 282: Danh kiếm giá lâm](#)

[Chương 283: Kiếm tâm quy nhất](#)

[Chương 284: Cuộn sách Long Phong](#)

[Chương 285: Rồng ngã trong vũng cạn](#)

[Chương 286: Cây trúc thanh nhã](#)

[Chương 287: Giấc ngủ của rồng](#)

[Chương 288: Kiếm tâm bách luyện](#)

[Chương 289: Một mình về Thiên Khải](#)

[Chương 290: Giang hồ đệ nhất](#)

[Chương 291: Sát khí kinh thiên](#)

[Chương 292: Thiên Khải Hồ Bí lang](#)

[Chương 293: Nhất kiếm kinh long](#)

[Chương 294: Thiên quân vạn mã](#)

[Chương 295: Đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành](#)

[Chương 296: Mộ Lương cô phong](#)

[Chương 297: Ý nghĩa rút kiếm](#)

[Chương 298: Vô Song Tuyết Nguyệt](#)

[Chương 299: Song đao xông trận](#)

[Chương 300: Gặp lại](#)

[Chương 301: Trận chiến phá cảnh](#)

[Chương 302: Bảy bình rượu Tinh Dạ](#)

[Chương 303: Liên lạc tinh vân](#)

[Chương 304: Thấy hoa sen thanh tịnh, biết lòng không bụi trần](#)

[Chương 305: Hạo Nguyệt Sở Hà](#)

[Chương 306: Trở về Thiên Khải](#)

[Chương 307: Tuyệt Lạc sơn trang chân chính](#)

[Chương 308: Hành trình tại Thiên Khải](#)

[Chương 309: Thiên Kim thai](#)

[Chương 310: Tiệc rượu thịnh soạn](#)

[Chương 312: Trước bữa tiệc \(1\)](#)

[Chương 313: Trước bữa tiệc \(2\)](#)

[Chương 314: Không ai đến dự tiệc](#)

[Chương 315: Bữa tiệc Thiên Kim Thai \(1\)](#)

[Chương 316: Bữa tiệc Thiên Kim Thai](#)

[Chương 317: Bữa tiệc Thiên Kim Thai](#)

[Chương 318: Phú thương Thiên Khải](#)

[Chương 319: Khách quý đến muộn](#)

[Chương 320: Ba vị vương gia](#)

[Chương 321: Bạch Y Tuyết Nguyệt thành](#)

[Chương 322: Trảm Suy Trảm Suy](#)

[Chương 323: Một bát cơm đậu phụ](#)

[Chương 324: Khách quý cuối cùng](#)

[Chương 325: Mưa gió nổi lên](#)

[Chương 326: Năm nhà buôn họp bàn](#)

[Chương 327: Lão già trong hoàng lăng](#)

[Chương 328: Bách Hiếu đường lại tới](#)

[Chương 329: Bạch Hồ tóc trắng](#)

[Chương 330: Cuộn sách phủ bụi](#)

[Chương 331: Mưa gió khi xưa](#)

[Chương 332: Âm Hà vào kinh](#)

[Chương 333: Bấm báo tướng quân](#)

[Chương 334: Tình thiếu niên](#)

[Chương 335: Thiên hạ loạn](#)

[Chương 336: Ngày xưa, lần đầu gặp gỡ](#)

[Chương 337: Trận chiến sinh tử](#)

[Chương 338: Áo đỏ ngày hôm nay](#)

[Chương 339: Kiếm Tâm Vô Kiệt](#)

[Chương 340: Quân gia Thiết Thủ](#)

[Chương 341: Quân đạo bá đạo](#)

[Chương 342: Băng cơ tuyết nữ](#)

[Chương 343: Kim Bảng lại bình thiên hạ](#)

[Chương 344: Quan tuyết thiên hạ](#)

[Chương 345: Trúc đoạn Tuyết Nguyệt](#)

[Chương 346: Vương gia trên biển](#)

[Chương 347: Không bỏ được thiên hạ](#)

[Chương 348: Tiểu thiên sư vào Thiên Khải](#)

[Chương 349: Mắt sáng tâm thanh](#)

[Chương 350: Ước định của Nộ Kiếm Tiên](#)

[Chương 351: Quốc sĩ báo ân](#)

[Chương 352: Giết chóc - bắt đầu](#)

[Chương 352: Lang Nha, Lang Gia](#)

[Chương 354: Lại tới Bắc Ly](#)

[Chương 355: Thiên Khải, Thiên Khải](#)

[Chương 356: Sát cục tại Thiên Khải](#)

[Chương 357: Cuồng Dao tái hiện](#)

[Chương 358: Sát cơ cuối cùng](#)

[Chương 359: Độc Hạt Lão Cửu](#)

[Chương 360: Một tay che trời](#)

[Chương 361: Bí mật về người áo đen](#)

[Chương 362: Dùng máu để dẫn](#)

[Chương 363: Bạn cũ gặp mặt](#)

[Chương 364: Thất Châm Tỏa Hồn](#)

[Chương 365: Giông tố chợt tới](#)

[Chương 366: Đừng chọc hạ tam lưu](#)

[Chương 367: Tuyệt sắc khuynh thành](#)

[Chương 368: Tuyệt sắc khuynh thành chân chính](#)

[Chương 369: Chuyện xưa như mây khói](#)

[Chương 370: Miên Tức Tĩnh Tức](#)

[Chương 371: Mỗi người một ý](#)

[Chương 372: Quân lâm Thiên Khải](#)

[Chương 373: Bình tới Bình Thanh](#)

[Chương 374: Chó cùng rứt dậu](#)

[Chương 375: Ván đình cứu ngũ](#)

[Chương 376: Hoàng tộc họ Tiêu ta](#)

[Chương 377: Thiếu niên nên như vậy](#)

[Chương 378: Trận chiến không thể tránh khỏi](#)

[Chương 379: Quỳ gối cầu lui binh](#)

[Chương 380: Lui binh khỏi Thiên Khải](#)

[Chương 381: Chiến tranh đã ngừng](#)

[Chương 382: Cô gia quả nhân](#)

[Chương 383: Thiên Kiếm các](#)

[Chương 384: Vô Song vào cuộc](#)

[Chương 385: Thiên Hạ Đệ Nhất các](#)

[Chương 386: Lên lầu Thần Du](#)

[Chương 387: Sóng gió khó ngừng](#)

[Chương 388: Anh hùng thời loạn lạc](#)

[Chương 389: Ngũ Luân kiếm trận](#)

[Chương 390: Trận đấu kiếm](#)

[Chương 391: Thiên Nhân kiếm trận](#)

[Chương 392: Thế nào là giang hồ đệ nhất](#)

[Chương 393: Kiếm nhập Thiên Khải](#)

[Chương 394: Đêm xuống ở Thiên Khải](#)

[Chương 395: Thử hỏi thiên hạ](#)

[Chương 396: Phù kiếm gặp lửa](#)

[Chương 397: Không thấy lầu cao](#)

[Chương 398: Vô Song không gặp Vô Song](#)

[Chương 399: Kiếm khách gặp mặt](#)

[Chương 400: Thấy được cõi lòng](#)

[Chương 401: Lên tầng cao hơn](#)

[Chương 402: Tuyệt thế tái lâm](#)

[Chương 403: Thiên hạ mệnh mông](#)

[Chương 404: Tu La chiến trường](#)

[Chương 405: Đẳng sau sử sách](#)

[Chương 406: Tay hái sao trời](#)

[Chương 407: Một cơn rung trời](#)

[Chương 408: Nhất chỉ Thiên Khải](#)

[Chương 409: Thiên Ngục](#)

[Chương 410: Lời hứa của Diêm Vương](#)

[Chương 411: Giao dịch tính mạng.\(1\)](#)

[Chương 412: Giao dịch tính mạng.\(2\)](#)

[Chương 413: Yêu ma quỷ quái](#)

[Chương 414: Khách quý trên danh sách](#)

[Chương 415: Phá cục](#)

[Chương 416: Cùng đường mặt lộ](#)

[Chương 417: Quân vương trị vì thiên hạ](#)

[Chương 418: Kiếm Tiên tới thành](#)

[Chương 419: Hồi kiếm Thiên Khải](#)

[Chương 420: Kiếm khách trong thiên hạ](#)

[Chương 421: Quyết chiến của Kiếm Tiên](#)

[Chương 422: Ba kiếm thắng bại](#)

[Chương 423: Vô Song Tiểu Kiếm Tiên](#)

[Chương 424: Đại Minh Chu Tước](#)

[Chương 425: Thức kiếm Quốc Thương](#)

[Chương 426: Thanh kiếm tiếp theo](#)

[Chương 427: Kiếm thể thống trị](#)

[Chương 428: Nơi phá kiếm thể](#)

[Chương 429: Mãng kiếm quyết](#)

[Chương 430: Cửu Bả Kiếm \(Chín thanh kiếm\)](#)

[Chương 431: Kiếm khách Tiêu Sắt](#)

[Chương 432: Cửu kiếm văn đạo](#)

[Chương 433: Kiếm pháp Liệt Quốc](#)

[Chương 434: Kinh Long không hiện](#)

[Chương 435: Tầng lâu thứ tư](#)

[Chương 436: Thiên Trảm kiếm](#)

[Chương 437: Tân Thiên Khải Tứ Thủ Hộ](#)

[Chương 438: Đêm xuống tại Thiên Khải](#)

[Chương 439: Bắt đầu hỗn loạn](#)

[Chương 440: Người chết đứng dậy](#)

[Chương 441: Tu La quỷ vực](#)

[Chương 442: Hàng ma phục yêu](#)

[Chương 443: Giết giết giết](#)

[Chương 444: Chuyện xưa](#)

[Chương 445: Dao thương kiếm kích](#)

[Chương 446: Diêm La đoạt mạng](#)

[Chương 447: Lăn ranh sinh tử](#)

[Chương 448: Giữa sống và chết](#)

[Chương 449: Đánh với Vô Tâm](#)

[Chương 450: Nơi Phật tâm hướng tới](#)

[Chương 451: Phật tâm thấy Ma](#)

[Chương 456: Giết người thì đền mạng](#)

[Chương 453: Vô Tâm hữu tâm](#)

[Chương 454: Bí mật ngày trước](#)

[Chương 455: Lục căn thanh tịnh](#)

[Chương 452: Đế vương băng hà](#)

[Chương 457: Đế vương truyền ngôi](#)

[Chương 458: Thiên tử giữ biên cương](#)

[Chương 459: Gặp lại tại giang hồ \(1\)](#)

[Chương 460: Gặp lại tại giang hồ \(2\)](#)

[Ngoại truyện 1: Giấc mơ giết chóc](#)

[Ngoại truyện 2: Gặp thiên tử](#)

[Ngoại truyện 3: Đại hội đạo thống](#)

[Ngoại truyện 4: Cô Hư nhiều đố](#)

Ngoại truyện 5: Đại hội khai mạc

Ngoại truyện 6: Đại Long Tượng pháp

Ngoại truyện 7: Tam Hoa Tự Đình

Ngoại truyện 8: Nhất quốc chi sư

Chương 1: Tuyết Lạc sơn trang

Tuyết Lạc sơn trang không phải là một tòa sơn trang mà chỉ là một quán trọ, hơn nữa còn là một quán trọ vô cùng rách nát, trong phạm vi một trăm dặm chỉ có duy nhất một quán trọ này. Nó tựa lưng vào một ngọn núi cao, mặt hướng ra một con sông lớn. Muốn vượt qua ngọn núi đó cần mất rất nhiều thời gian, mà đi qua con sông này cũng không phải dễ dàng, cho nên người đi đường muốn vào thành sẽ phải chọn tạm dừng chân nơi này.

Thế nhưng, mấy tháng nay việc làm ăn của Tuyết Lạc sơn trang không được thuận lợi. Bởi vì, giống như tên của nó, tuyết rơi dày đặc, cản trở

đường đi lối về. Tiêu Sắt mặc áo khoác lông cừu màu trắng ngồi tựa bên cửa, nhìn tuyết bay đầy trời bên ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài một hơi.

Tiếng thở dài uể oải tiêu điều, cũng giống như tên của hắn vậy – Tiêu Sắt.

Đám tiểu nhị tùm năm tùm ba đang gục đầu xuống bàn ngủ gật, thỉnh thoảng tỉnh lại cũng là vì quá rét, nghe thấy chột run rẩy giật mình bừng tỉnh, nhìn quanh một lượt, vẫn chỉ có ông chủ tự phụ đang ngồi chỗ cũ

ngắm tuyết, liên tiếp tục khoác chiếc áo cũ đắp lên người ngủ tiếp. Đương nhiên cũng không nhận được âm thầm oán giận trong lòng: Lúc đầu trong quán còn có một vài người khách không muốn phải đi lại giữa trời đông rét mướt, nhưng vì ông chủ vẫn tiếc không bỏ tiền tu sửa quán, thế nên phòng nào cũng bị gió lùa, đám khách sau vài ngày không chịu nổi gió rét hàng đêm đã dứt khoát lên đường.

Ông chủ tên Tiêu Sắt này đã từng răn dạy bọn họ: “Quán trọ của chúng ta, lưng tựa núi xanh, mặt hướng nước biếc, nếu như trong phòng có thêm vài phần lụi tàn, thì lại càng thêm vài phần phong nhã. Đó mới là cảm giác những lữ khách đi đường yêu thích.”

Bọn tiểu nhị không hiểu, hỏi: “Rốt cuộc đó là cảm giác gì?”

Tiêu Sắt giả vờ cao thâm lắc đầu: “Ài, đương nhiên là cảm giác đang trên đường rồi.”

Đám tiểu nhị nửa hiểu nửa không, gật gật đầu.

Mãi cho đến một ngày, một vị khách thực sự không chịu nổi tiếng cửa kêu kẻo kẹt vì gió thổi lúc nửa đêm, đã đâm thủng một gian phòng. Sau đó, bị

ông chủ giữ lại phạt làm công một tháng. Không phải vị khách kia không phản kháng, chỉ là hắn vừa vung nắm đấm đã bị Tiêu Sắt đánh văng ra cửa. Hắn mới lồm cồm đứng dậy, đã thấy Tiêu Sắt tiện tay nhặt một cây gậy, cây gậy kia còn chưa đánh xuống, vị khách liền quỳ rạp xuống đất.

Thực ra, về chuyện rốt cuộc cây gậy kia có đánh xuống hay không, bọn tiểu nhị từng bàn luận rất sôi nổi. Có kẻ nhanh mắt nói, hắn phảng phất nhìn thấy cây gậy đó vút một đường, múa ra mấy đường cơn hư hư ảo ảo, trong nháy mắt, khiến quán trọ lung lay như sắp đổ này đúng đưa một vòng.

Thế nhưng, dù sao nhìn vị khách kia cũng không thấy có vẻ như bị đánh trúng, nên rốt cuộc cũng không thể xác định được cây gậy kia có đánh xuống hay không. Chỉ là trong khoảng thời gian một tháng đó, hắn cũng không dám nhiều lời. Người khác có hỏi, hắn liền bỏ chạy.

Sau khi Tiêu Sắt thở dài xong, bắt đầu tính sổ, hắn đang tính bán quán trọ này đi, dù sao Lý viên ngoại ở trấn trên cách đây trăm dặm đã đề cập qua mấy lần, nhưng bây giờ dù có người muốn mua, cũng phải tìm người khác mới được. Hoặc là cho vài tiểu nhị nghỉ việc, nhưng giờ đang trời đông giá rét, sợ rằng đám tiểu nhị không có võ công đó bị sa thải xong lại

chẳng có chỗ đi. Đột nhiên, Tiêu Sắt lóe lên một ý nghĩ, đám tiểu nhị sau khi bị sa thải, không phải là không có chỗ có thể ở, ở lại thì chính là khách, đương

nhiên phải hết bạc. Vấn đề không phải đã được giải quyết rồi sao? Trên mặt Tiêu Sắt bất giác lộ ra nụ cười vui mừng.

Ngay lúc hần suy nghĩ thông suốt, trong lòng vô cùng thoải mái, đột nhiên trông thấy phía xa có thấp thoáng vệt màu đỏ lóe lên. Hần chớp mắt một cái, nghĩ là mình nhìn nhầm, nhưng vệt màu đỏ đó lại càng ngày càng rõ ràng. Hần chớp mắt thêm lần nữa, rồi chậm chạp hô: “Có khách đến kìa.”

Một tiếng này, dù nghe có thấy thờ ơ đến đâu, nhưng hết thảy đám tiểu nhị đều vội vàng đứng bật dậy.

Cái vệt màu đỏ kia lúc này đã vọt tới trước mặt Tiêu Sắt.

“Vị khách quan này, nghỉ trọ hay là...”

Cái người mặc đồ đỏ đi lướt qua mặt Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt chỉ cảm thấy tuyết rơi càng lúc càng lạnh.

Đám tiểu nhị vẫn ngây người đứng đó.

Bên ngoài gió tuyết trập trùng, thế nhưng người tới lại chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng màu đỏ, lồng ngực rộng mở, tiếc là không phải bộ ngực sữa mê người mà lại là một khuôn ngực rắn chắc. Gương mặt tuấn tú lạ

thường, nhìn qua cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, một đôi mắt trong sáng, còn đẹp hơn những cô gái tầm thường mấy phần.

Nhìn tổng thể, lại thấy sự rắn rỏi kết hợp hoàn mỹ với vẻ mềm mại, nhưng khiến người ta sợ hãi thán chính là dù mặc áo phong phanh đi

trong trời đông giá rét, thế mà người này lại tỏa hơi nóng toàn thân. Hắn cứ thế

đặt mông ngồi xuống, bọn tiểu nhị còn cảm nhận được một luồng khí nóng hôi hổi bốc lên từ phía đằng sau hắn, khiến cái quán trọ lạnh lẽo này dường như ấm áp lên vài phần.

Lúc đầu tâm trạng Tiêu Sắt rất khó chịu, vì cảm thấy thiếu niên này thật bất lịch sự, hơn nữa đáng vẻ hắn lại đẹp không kém gì mình. Thế nhưng hắn nhanh chóng ổn định tâm tình, bởi vì hắn nhìn thấy túi đồ của người

kia, đó là một gói hành lý rất dài và lớn. Đi lại giữa thời tiết thế này, người bình thường sẽ không mang nhiều đồ, có cầm cũng phải cầm thứ gì đó đáng giá.

Cho nên, trong gói đồ kia chắc chắn phải có thứ gì đó. Vì vậy, chắc chắn vị

khách này là người có tiền.

“Vị khách quan này, xin hỏi, ngài muốn dùng gì ạ?” Tiểu nhị cũng đã quen với tình cảnh này, lập tức chạy tới ngọt ngào tiếp đón.

Thiếu niên áo đỏ sang sảng nói: “Một bát mỳ Dương Xuân, một bát rượu Lão Tao Thiêu.”

Suýt chút nữa tiểu nhị ngã sấp mặt xuống. Cánh tay đang tựa trên cửa sổ của Tiêu Sắt cũng nhất thời xê dịch một chút.

Thiếu niên áo đỏ lại lấy từ trong túi ra 6 đồng tiền, cẩn thận đếm từng đồng đặt lên bàn: “Đúng sáu đồng, không sai chứ?”

Tiểu nhị ngập ngừng: “Khách quan, mì Dương Xuân giá năm đồng, rượu Lão Tao Thiêu ba đồng, tổng cộng tám đồng.”

Thiếu niên áo đỏ ngăn người: “Sao có thể như vậy? Ta từ trấn Hồng Lộ tới đây, bên đó mỳ Dương Xuân chỉ cần bốn đồng, rượu Lão Tao Thiêu

chỉ

mất hai đồng mà thôi!”

Tiểu nhị nghiêm mặt: “Khách quan đi ra ngoài, cứ đi thẳng về trước, chỗ bán rượu Lão Tao Thiêu hai đồng cũng không xa đây lắm, chỉ khoảng trăm dặm thôi.”

Thiếu niên áo đỏ đỏ mặt, đầu hơi rũ xuống, cau mày suy nghĩ một lát, do dự nói: “VẬY... Bỏ rượu Lão Tao Thiêu, cho ta bát mì đi.” Nói xong, hắn nhanh tay cất đi một đồng.

Tiểu nhị không kìm được ngẩng đầu nhìn phản ứng của Tiêu Sắt. Chỉ thấy Tiêu Sắt đã sớm dứt khoát xoay người, tiếp tục quay ra ngăn người ngăn trời tuyết.

Một lúc lâu sau, nghe thấy sau lưng không ngừng vang lên tiếng húp mỳ

xù xoạt, Tiêu Sắt cũng cảm thấy hơi đói bụng, đang định gọi tiểu nhị, thì lại thấy mấy bóng người từ đằng xa, hắn định thần nhìn kỹ, dường như có đến mười mấy người. Hắn buồn cười nhưng rồi nhanh chóng không còn cười được nữa.

Bởi vì mấy kẻ này vừa nhìn đã biết là không có tiền.

Thiếu niên áo đỏ tuy keo kiệt nhưng Tiêu Sắt liếc mắt một cái đã nhìn ra chất liệu tạo ra cái áo đỏ kia chính là vải Phượng Hoàng Lửa, nếu không phải là cửa tiệm lớn như Dục Tú phường ở kinh thành thì chỉ mua một tấm thôi cũng phải bán cả cửa hàng mới mua được. Nhưng những kẻ đang tới kia đều mặc áo khoác bằng vải thô, mặt mũi dữ tợn, hơn nữa bọn họ đều mang đao.

Đám người kia quan sát kỹ Tiêu Sắt vài lần, sau đó mới bước vào.

Cái nhìn đó khiến Tiêu Sắt cho rằng, đám người này mới đúng là bọn vô phép. Hắn rất tức giận nhưng vẫn tươi cười như cũ, dù sao hắn cũng là

chủ

của quán trọ này, cần nghiêm chỉnh thực hiện chức trách.

Tuy việc này thường là do bà chủ làm.

Tiểu nhị đơn dả đi lên, mấy người kia liền cao giọng hô: “Mang rượu đắt nhất, thịt ngon nhất trong quán người tới đây.”

Tiểu nhị vội vàng gật đầu: “Các vị khách quan muốn bao nhiêu ạ?”

Đại hán cầm đầu hô: “Có bao nhiêu mang bấy nhiêu.”

“Cái này...” Tiểu nhị do dự.

“Làm sao?” Đại hán trừng mắt nhìn hăn.

“Vị khách quan này, quán trọ chỗ chúng ta phải trả tiền trước thì mới đưa đồ lên. Vì lẽ đó, tốt hơn nên nói rõ dùng mấy cân thịt, mấy lạng rượu thì hay hơn.” Tiêu Sắt mỉm cười nói với bọn hăn.

Đại hán trừng mắt: “Người là ai?”

“Tại hạ Tiêu Sắt, là ông chủ của Tuyết Lạc sơn trang.” Tiêu Sắt vẫn mỉm cười như cũ, giọng nói vô cùng lễ phép.

“Ta không có tiền.” Đại hán cầm lấy thanh đao trên bàn.

“Ồ?” Tiêu Sắt thản nhiên lên tiếng.

“Nhưng người chắc chắn có tiền!” Đại hán chỉ thẳng vào Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt bỗng nhiên lắc đầu: “Thực sự không dám giấu diếm, quán đã gần một tháng không mở hàng. Ngay cả tiền công cũng còn đang khát nợ...”

“Ta không cần biết!” Đại hán đập tay xuống bàn: “Dù người không có tiền, nhưng cái áo khoác bằng da của người cũng đáng giá trên dưới một trăm lạng bạc.”

“Vớ vẩn!” sắc mặt Tiêu Sắt thay đổi, trừng mắt lên quát lớn.

Ngược lại, đại hán kia lại giật mình hoảng hốt đến nỗi run rẩy toàn thân.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng! Cái áo khoác lông này của ta chính là do Dục Tú phường ở đế đô làm, chỉ riêng thời gian gia công đã mất ba tháng, vận chuyển mất một tháng, trên dưới trăm lượng bạc sao?

Mua một cái tay áo của ta cũng chẳng đủ.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Đại hán kia ngấn người một lát, rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, rút đao lên chém xuống mặt bàn, một đao chặt thành hai nửa. “Rốt cuộc tiểu tử nhà ngươi có nghe hiểu lời ta nói hay không?”

“Hai lượng bạc.” Tiêu Sắt cau mày

“Cái gì hai lượng bạc?” Đại hán lại đòi người ra.

“Ta nói cái bàn này, giá hai lượng bạc.” Tiêu Sắt quát lên.

Đại hán nhất thời khó thở, khuôn mặt ứa đến mức đỏ hồng: “Tiểu tử nhà ngươi, hôm nay lão tử tới đây chính là để cướp! Không phải nghỉ trọ!

Mang rượu thượng hạng, thịt ngon nhất, lại đem toàn bộ đồ đáng giá giao ra đây, nếu không sẽ giết người của ngươi, đốt tiệm của ngươi.”

“Ăn cướp à?” Thiếu niên áo đỏ đặt bát mỳ trong tay xuống, lau đi vết nước canh bên khóe miệng.

Đại hán liếc mắt nhìn hắn, quơ quơ đao: “Đúng thì sao?”

Thiếu niên áo đỏ nghiêm trang đứng dậy: “Vậy thì ta không thể không quản rồi.”

“Ngươi... ngươi là ai?”

Thiếu niên áo đỏ mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Lôi Vô Kiệt”

Hắn nói rất tự tin, rất vang dội, thậm chí mang theo vài phần kiêu ngạo.

Mười đại hán kia giật mình lặp lại: “Lôi Vô Kiệt!”

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Chỉ có đại hán cầm đầu nhú mày, mở miệng: “Là... ai?”

Cái tên này vốn có vài phần bá đạo, mà thiếu niên khi nói ra cũng rất cuồng ngạo, thế nên bọn họ đều cho rằng cái tên này hẳn là thuộc về một người rất lợi hại, nhưng họ nghĩ hết lần này đến lần khác đều không ra.

Thiếu niên áo đỏ cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta trải nghiệm giang hồ, đương nhiên các người chưa từng nghe qua tên của ta. Nhưng không sao, rất nhanh thôi, cái tên này sẽ vang danh thiên hạ.”

Thiếu niên áo đỏ nhướng mày, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Nhưng mà lại khiến đám đại hán nổi giận.

Hóa ra chỉ là một thằng nhãi con mới gia nhập giang hồ.

“Cái gì mà Lôi Vô Kiệt! Tiểu bối vô danh mà cũng dám giả ngu trước mặt đại gia ta?” Một gã đại hán cầm đao chém về phía thiếu niên.

Thiếu niên khẽ động, ngón tay lướt nhẹ nhàng trên lưỡi đao kia, lại mượn lực của gã đại hán lách ra ngoài.

Mà giờ phút này đại hán kia thầm run sợ trong lòng, vì hắn cảm giác được thiếu niên kia chỉ là hơi chạm vào lưỡi đao của mình, nhưng lại giống như

hút đi hết khí lực của hắn, lưỡi đao không thể nhích lên được một phân.

Tuy chỉ cần tiến lên một phân là có thể chém xuống tay thiếu niên. Hắn trở

mắt nhìn thiếu niên dễ dàng tránh khỏi một đao của mình như thế.

Hắn không phục, muốn đuổi theo đánh.

Nhưng hần chợt nghe thấy một thanh âm.

Một thanh âm vụn vỡ rất rất nhỏ, từ trên đao hần truyền đến.

Không chỉ mình hần nghe thấy, tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Dường như chỉ là tiếng đao nứt mà thôi, tuy lúc bắt đầu rất rất nhỏ, nhưng đột nhiên càng ngày càng lớn dần, càng ngày càng nặng nề.

Đại hán cầm đầu vội vàng hét lên: “Ném đao đi.”

Người kia lập tức dừng lại, quăng đao lên không trung.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn truyền đến, lại thấy đao kia trong nháy mắt nổ thành mấy chục mảnh trên không trung, lưỡi đao bay lượn, mọi người trong quán vội vàng tránh né, đám tiểu nhị vội vã chui xuống gầm bàn.

Chỉ có thiếu niên áo đỏ thản nhiên chấp tay đứng nơi đó, nhìn mấy gã đại hán đang trợn mắt há hốc mồm.

Lôi Vô Kiệt, tuyệt đối không phải hạng người vô danh tiểu tốt. Chỉ ít, họ của hần rất nổi danh trên giang hồ, vang đến mức mọi người nghe thấy họ này không thể không né rất xa, nếu không sợ rằng chết không toàn thân.

“Phong đao phủ kiếm Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia!” Đại hán cầm đầu lập cập nện ra được mấy chữ này.

Thiếu niên áo đỏ gật gật đầu: “Đúng vậy. Lôi gia Lôi Vô Kiệt.”

Chương 2: Ông chủ cao thâm khó lường

Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia đời đời nghiên cứu chế tạo thuốc nổ

có lực sát thương cực lớn, trước kia tổ tiên bọn họ đã ra di huấn “phong đao phủ kiếm”, quyết chí vứt bỏ hai món vũ khí thường dùng nhất trong

võ lâm, mà chuyên tâm nghiên cứu thuốc nổ, một mình đi riêng một con đường. Năm đó, không ai cho rằng một gia tộc có thể không cần đao kiếm mà có thể vươn lên. Nhưng Phích Lịch đường Lô gia đã làm được, bọn họ

thành công đem thuốc nổ trở thành một loại vũ khí, biến chuyện không thể

thành có thể, trở thành gia tộc khiến người ta chỉ cần nghe tên đã phải nghiêng mình kính nể.

“Đã đắc tội Phích Lịch đường, chúng ta cũng biết việc này không có cách nào cứu vãn, cho dù không phải đối thủ chúng ta cũng không thể khoanh tay chịu chết!” Đại hán cầm đầu biết người Phích Lịch đường chưa từng hạ

thủ lưu tình với bất cứ ai đắc tội bọn họ, lòng càng thêm quyết tâm, nắm chặt đao trong tay.

Lôi Vô Kiệt cười lắc đầu: “Vừa rồi ta mới chỉ ném vài viên Phích Lịch lên trên đao của vị huynh đài kia mà thôi, nếu các người còn dám vô lý như

thế, ta sẽ ném luôn trên người các người...”

“Xông lên!” Đại hán cầm đầu vung đại đao trong tay, mười mấy người cùng nhau xông lên.

“Các người...” Lôi Vô Kiệt trợn mắt. “Chẳng lẽ không sợ chút nào sao?”

Ba thanh đao đã đồng thời chém xuống đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt giận dữ, hai nắm đấm vung lên trên, lại một quyền đánh gãy ba thanh đao thép, chấn động mạnh đến mức khiến ba người kia bay ra ngoài.

“Thuốc nổ lợi hại quá!” Đám người kinh hãi

Lôi Vô Kiệt bực bội quát: “Không phải thuốc nổ, là Vô Phương quyền pháp của ta! Đương nhiên, nếu như các người muốn thấy thuốc nổ...” Lôi Vô Kiệt nhảy phắt lên, trong tay lóe lên vệt sáng, ném xuống vài viên bi nhỏ.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng vang vang, những gã đại hán kia từng người một bị nổ bay cả lên, rồi lại rơi cả xuống đất, không ngừng chảy máu không thể

đứng dậy nổi.

Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng đáp từ trên không xuống, hai tay chấp sau lưng:

“Sao nào? Giờ đã có thể ghi nhớ ta rồi chứ? Hãy nhớ lấy, bản đại gia tên là Lôi Vô Kiệt. Còn không mau cút đi?”

Mấy người kia nghe thế thì giật mình, nhìn nhau vài lần, bọn họ vốn cho rằng thiếu niên này chắc chắn sẽ lấy mạng bọn họ, nhưng nghe giọng điệu này, dường như lại thả cho họ một con đường sống.

“Còn chưa cút?” Lôi Vô Kiệt nhú mày. Theo như hần dự đoán, lẽ ra đám người này bị dọa cho sợ chết khiếp, phải hoảng hốt mà chạy đi mới đúng, nhưng sao lại có dáng vẻ sống chết không chịu đi thế này.

Bọn đại hán nghe thế vội vàng cố gắng đứng dậy, từng người vịn lẫn nhau chạy trốn ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt rất hài lòng gật đầu, từ đồng bàn ghế đổ nát lôi ra bọc đồ của mình, đeo lên lưng rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng, lại có một bàn tay ngăn hần lại.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt điển trai của ông chủ nợ, dáng vẻ lười biếng ẩn sau lớp áo choàng lông, chỉ duỗi ra một bàn tay phải, lười biếng từ từ vung lên, ngăn cản đường đi của hần.

Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm tay: “Đại ân đương nhiên không lời nào cảm tạ

hết được! Nhưng ở đời, gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc nên làm. Cũng không cần quá khách khí, ta đang vội lên đường, mong sau này còn có dịp gặp lại!”

Tiêu Sắt nheo mắt, nhíu mày: “Đại ân? Không lời nào cảm tạ hết được ư?”

Rút đao tương trợ ấy à?”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy vô cùng hoang mang: “Nếu không phải ta, đám người kia đã sớm chiếm quán của người, thậm chí ngay cả mạng của các người cũng khó lòng mà giữ nổi. Chẳng lẽ không phải đại ân hay sao?”

Tiêu Sắt phất tay chỉ đồng bừa bọn xung quanh, bức bối nói: “Người nhìn kỹ lại xem!”

Lôi Vô Kiệt xoay người nhìn quanh, chỉ thấy trong đại sảnh, mười mấy cái bàn cả to cả nhỏ đều bị nổ đến vỡ nát, mấy tiểu nhị khác bị các mảnh vỡ

đập vào đầu rơi máu chảy, ngay cả trên mặt đất cũng bị nổ lộ ra mấy cái hố

nhỏ.

Tiêu Sắt chỉ chỉ đồng bừa bọn, cau có nói: “Người nhìn quán của ta xem, có khác gì bị đập phá không? Còn mấy người kia, muốn lấy mạng của ta sao?”

Hừ!”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt đỏ bừng cả mặt, nhất thời không biết nên nói thế nào mới phải.

“Một trăm lượng bạc!” Tiêu Sắt chìa tay về phía Lôi Vô Kiệt, bàn tay trắng toát, năm ngón tay thon dài, nhưng trong mắt Lôi Vô Kiệt, nó còn dọa người hơn cả những thanh đao của đám đại hán vừa rồi.

“Ta không có tiền!” Lôi Vô Kiệt lùi một bước.

“Ồ?” Áo choàng của Tiêu Sắt hơi rung nhẹ, hắt nhẹ nhàng vung tay lên, toàn bộ cửa quán trong nháy mắt đóng sầm lại.

“Công phu này...” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng không thể không thừa nhận, dường như những người kia không thể làm gì ông chủ cao thâm khó dò này được.

“Nhưng mà ta có thể có được số tiền kia sớm thôi!” Chợt nhớ ra điều gì đó, ánh mắt Lôi Vô Kiệt sáng lên, nói chắc như đinh đóng cột.

“Ồ?” Tiêu Sắt vẫn lười nhác ậm ừ với hắt, nhưng ánh mắt không tự chủ đánh giá túi đồ của Lôi Vô Kiệt một lượt.

Lôi Vô Kiệt tiếp tục nói: “Ta muốn đến một nơi, chỉ cần đến đó, ta sẽ có tiền.”

“Ở đâu?”

“Tuyệt Nguyệt thành.” Lôi Vô Kiệt kiêu ngạo nói.

“Tuyệt Nguyệt thành ư?” Tiêu Sắt giật mình. Tuyệt Nguyệt thành không phải là môn phái truyền thống trong giang hồ, nó giống một liên minh hơn, đây là nơi do mấy đại môn phái đứng đầu thiên hạ lập ra cùng các đại gia tộc dựng lên. Từ ngày Tuyệt Nguyệt thành xuất hiện, quy củ giang hồ

đều do bọn họ quyết định. Mà con cháu của các gia tộc, môn phái đều sẽ đến Tuyệt Nguyệt thành báai sư. Nhiều năm trôi qua, Tuyệt Nguyệt thành nghiêm nhiên trở thành thế lực độc lập một phương, nơi đây không chỉ dạy võ học mà các môn phái khác không có, nghe nói, còn dạy cả pháp thuật.

Nếu như thiếu niên này thật sự đến Tuyết Nguyệt thành, với thân phận con cháu Lôi gia Phích Lịch đường lấy trăm lượng bạc từ Tuyết Nguyệt thành đương nhiên không thành vấn đề. Mà thằng nhãi này có vẻ không giống như đang nói dối. Nhìn thế nào đi chẳng nữa, ngoài võ công cao cường ra thì cũng chỉ là một gã đần mà thôi.

Tiêu Sắt âm thầm toan tính một lúc, gật gật đầu, rồi nói: “Được, nhưng mà ta phải đi cùng người.”

Lôi Vô Kiệt gật gật đầu: “Được.”

“Còn nữa...” Tiêu Sắt chớp mắt, nhếch miệng cười gian xảo.

Bọn tiểu nhị âm thầm thở dài thương thay cho thiếu niên võ công cao cường mà đầu óc thật thà đơn giản kia.

“Sau khi trả nợ xong, còn phải trả cả lãi. Ta muốn năm trăm lượng.” Tiêu Sắt cao giọng nói ra.

Lôi Vô Kiệt đần mặt đứng đó.

Còn Tiêu Sắt thì chẳng buồn chờ hẵn trả lời, nhẹ nhàng vung tay, cửa quán trọ mở ra, hắn nhìn tuyết bay đầy trời, khẽ thở dài, hạ giọng giống như nói với chính mình: “Đã lâu lắm rồi không ra ngoài.”

“Người đâu! Chuẩn bị ngựa.”

Cười trên hai con ngựa tốt, một người mặc áo lông chồn, che kín toàn thân, người còn lại chỉ mặc áo đỏ mỏng manh, trong gió rét phơi bày lồng ngực cường tráng. Hai người cứ như thế đạp tuyết hướng về phía Tuyết Nguyệt thành.

“Ngựa của người đúng là quá tuyệt, lớp tuyết dày như vậy mà vẫn có thể chạy băng băng.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

“Ngựa hoa năm sắc, áo lông cừu giá ngàn vàng. Đồ của Tiêu Sắt ta, đương nhiên phải là loại tốt nhất.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn về quán trọ, ở

nơi đó hẳn đã để lại một khoản tiền để đám tiểu nhị tu sửa lại quá, chờ hẳn lấy tiền từ Tuyết Nguyệt thành sẽ quay về. Nhưng Tiêu Sắt mơ hồ cảm giác, có lẽ hẳn vĩnh viễn sẽ không quay trở lại nơi này.

Chương 3: Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người

“Lục nghị tân phiêu tửu. Hồng nê tiểu hỏa lô. Văn lai thiên dục tuyết. Năng ấm nhất bôi vô?” Một nam tử mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên xe ngựa, tay nâng một chén rượu, cười cười nhìn đám người trước mặt.

Tổng cộng có mười sáu người, ai ấy cũng cầm một thanh đao sáng loáng như tuyết.

“Huynh đài thật có nhã hứng.” Đao khách cầm đầu cười cười. “Thế nhưng, rượu chúng ta có thể uống, tuy nhiên đồ vật trên xe, người phải để lại.”

“Hử?” Người kia nhếch môi. “Trời tuyết lớn thế này mà các người đi theo ta suốt dọc đường cũng thật quá vất vả, nhưng đồ các người muốn lấy chắc chắn sẽ không lấy được, nên mới định mời các người chén rượu này, sau đó...”

“Sau đó thì sao?” Đao khách nhướng mày, siết chặt thanh đao trong tay.

“Sau đó đi chết đi!” Nam tử áo đen nhảy lên, trong tay lóe lên ánh sáng bạc.

Đao khách nâng đao lên, gầm một tiếng thét lớn “Xông lên.”

“Rượu ngon mới cất một vò, đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia. Tối ngày tuyết xuống bất kỳ. Uống chơi đã vậy, chén thì có đâu?” Văn lưu thập cửu

– Bạch Cư Dị - (bản dịch của Trần Trọng Kim – Đường thi – NXB Văn hóa thông tin 1995)

Chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm vang lên âm thanh trong trẻo, thứ trong tay người kia trực tiếp chém xuống lưỡi đao của đao khách.

“Chỉ Tiêm nhận.” Đao khách hít vào một ngụm khí lạnh, dường như hẳn nghe thấy thanh âm của đồ vật đang rạn nứt dần, hẳn vội vàng lùi lại, nhưng đã không kịp, thanh tuyệt đao trong tay hẳn nháy mắt bị bẻ gãy.

Nam tử áo đen cười cười nâng tay lên, đao khách liền nhìn thấy lưỡi đao Chỉ Tiêm nhận mỏng như cánh ve bên trong tay nam tử múa ra đường đao vô cùng tuyệt đẹp như những đóa hoa, một đóa, hai đóa, ngay sau đó hóa thành ngàn đóa vạn đóa hoa, giống như sen phật nở rộ trong nháy mắt vô cùng mỹ lệ. Nhưng đao khách đã không kịp nhìn thấy, lưỡi đao Chỉ Tiêm nhận đã nhẹ nhàng cửa vào cổ hẳn rỉ máu. Nam tử áo đen nhún chân, nhảy ra xa ba bước, đầu của đao khách đều đồng loạt rơi xuống, máu tươi phun ra xối xả.

“Người phái các người tới có lẽ không nói cho các người biết rốt cuộc ta là ai.” Nam tử áo đen trở lại trên xe ngựa, một lần nữa cầm lấy chén rượu vừa mới đặt xuống. “Có lẽ giờ các người chịu uống chén rượu cuối cùng này rồi chứ?”

“Chỉ Tiêm nhận, người là người của Thục Trung Đường môn?” Đám đao khách hốt hoảng lùi lại.

“Có lẽ vậy.” Nam tử áo đen vung ống tay áo lên, trong nháy mắt một mũi tên đuôi đỏ nhỏ cắm trên trán gã đao khách nọ. “Người nói ta là người của Đường môn, vậy một mũi tên Chu Nhan này tặng cho người.”

Không gian yên tĩnh đến nỗi phảng phất chỉ còn lại thanh âm tuyệt rơi khẽ

khàng xuống đất. Còn mười ba tên đao khách đứng đó, nhưng không ai dám lên tiếng, ai cũng lo sợ không biết ám khí tiếp theo có thể bay về

phía mình hay không, mỗi người bọn họ căng thẳng nín thở, dưới ám khí của Đường môn, cơ hội sống sót chỉ có một.

Nam tử áo đen nhếch môi cười, nhẹ cầm dây cương “Đi.”

Xe ngựa kia đạp tuyết mà đi, mang theo tiếng thở phào đầy vui mừng của mười ba đao khách đứng dưới đất, không có người nào dám bước lên ngăn cản.

Cho đến khi xe ngựa đi được hơn ba dặm, nam tử áo đen vẫn nhếch môi mỉm cười khi này rốt cuộc cũng đặt chén rượu xuống, nặng nề ho khan, cười khở: “Không biết lần này sư tôn lệnh cho ta áp tải món hàng gì, tại sao trên đường lại dẫn tới nhiều cao thủ đến vậy.”

Nam tử dùng sức vung dây cương, nghiêng người, nhảy lên nóc xe. Mà bên trên nóc xe, không biết từ lúc nào đã có một người đứng đó, người kia khoảng chừng ba mươi tuổi, mái tóc bạc trắng bay trong gió, tay cầm một thanh kiếm ngọc, có vài phần tiên khí.

“Đường Liên?” Người kia quay đầu nhìn về phía nam tử khẽ cười, mũi chân nhún nhẹ một cái, từ trên nóc xe nhảy ra ngoài, ung dung tự tại đứng trên một cành cây.

Mà Chỉ Tiêm nhận trong tay nam tử lóe sáng, đã phóng ra tiếc là lại vô hụt.

“Người biết tên của ta?” Nam tử nheo mắt.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại.” Nam tử tóc trắng cũng không trả lại câu hỏi của hắn, khẽ cười.

Lúc này xe ngựa đạp thẳng một đường tuyết trắng chạy đi.

“Tóc bạc, ngọc kiếm, khinh công trác tuyệt. Sao chưa từng nghe thấy sư tôn nhắc tới giang hồ có một cao thủ như vậy?”

Bấy giờ đêm đã khuya, bên ngoài tuyết rơi càng lúc càng dày. Đường Liên cho xe đi vào một ngôi miếu cũ nát, nhóm một đồng lửa chuẩn bị nghỉ

ngôi. Nhưng hăn vẫn cứ mãi suy nghĩ đến người mới gặp ban ngày, khi người đó nhảy lên nóc thùng xe, sát khí lớn đến mức hầu như gió tuyết phải đổi hướng, nhưng khi Đường Liên đối diện quyết đấu với hăn, dường như hăn không hề có ý đánh nhau, với trình độ khinh công và sát khí lớn như vậy, Đường Liên không nắm chắc phần thắng.

“Đúng là một người kỳ quái.” Đường Liên ném túm cỏ trong tay vào lửa, mà đúng lúc này, ngoài cổng vang lên tiếng ngựa hí. Đường Liên vung hai tay lên dập tắt đồng lửa, cả người nhảy lên không trung, ngồi trên xà ngang.

“Tuyết rơi lớn quá, không biết bao giờ mới ngừng rơi nữa.” Một người lớn tiếng oán trách vọt vào trong miếu, đặt mông ngồi xuống, nghe giọng dường như là một thiếu niên vẫn còn non nớt.

“Hừ. nếu không phải ngựa của ta là ngựa tốt nghìn con chọn một, chúng ta sớm đã bị chôn vùi trong tuyết.” Một người khác chậm rãi đi vào, giọng nói biếng nhác, nghe giọng thì lớn hơn người kia mấy tuổi.

“Này, này, này, có mỗi chuyện này mà người nhắc bao nhiêu lần rồi, người là người bán ngựa chắc ?” Thiếu niên không kiên nhẫn phản ứng lại.

“Đi nhóm lửa đi.” Người kia không quan tâm đến hăn, trực tiếp yêu cầu.

“Có vẻ trong miếu cũng không lạnh lắm.” Giọng của thiếu niên có phần hoang mang. “Dường như...”

“Mới có người vừa nhóm lửa sao ?” Người kia cúi người, nhẹ tay chạm vào tro trên đất, quay đầu liếc mắt nhìn thiếu niên. “Vẫn còn nóng.”

Đường Liên này giờ vẫn nhắm mắt nằm trên xà ngang liền mở choàng mắt, hăn nhẹ nhàng xoay người, lặng lẽ đáp xuống đất, Chỉ Tiêm nhận

kẹp trong tay, chỉ thẳng về phía người kia.

“Quá tốt rồi. Càng tiện.” Thiển niên hớn hở ra mặt. “Ta còn sợ cỏ ướt, đang không biết phải làm thế nào đây.”

Đường Liên sững sờ, thầm nghĩ: chẳng lẽ chỉ là hai người đi đường bình thường thôi sao ? Hắn vội vàng phóng ra một sợi dây từ trong tay áo, quần lấy xà ngang, lại kéo bản thân quay trở lại vị trí cũ.

Ở bên dưới, hai người đã nhóm lửa xong, bắt đầu ngồi hơ tay cho ấm.

Đường Liên nhìn theo ánh lửa, chỉ thấy một người mặc áo đỏ phong phanh, khuôn mặt đẹp đẽ, người còn lại mặc áo khoác lông dày cộm, cả người núp trong đó, lười nhác tựa vào cây cột.

“Lôi Vô Kiệt, người nói muốn dẫn ta tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng đã đi nhầm đường đến hai lần, lần này người chắc chắn đi đúng rồi chứ ?” Hai người rời khỏi Tuyết Lạc sơn trang đã hơn mười ngày, bởi vì gió tuyết quá lớn nên hai người vẫn chưa đến nơi.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ cười cười: “Thật ra đây cũng là lần đầu tiên ta tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng ta thề, chắc chắn lần này đi đúng đường.”

Nghe thấy ba chữ Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên bất giác nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Hắn họ Lôi ư ? Vậy là đến từ Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường sao ?

Nhưng cái tên Lôi Vô Kiệt này, sao chưa từng nghe ai nhắc qua bao giờ ?

Tiêu Sắt nhếch môi cười mỉa, cũng không thèm để ý tới Lôi Vô Kiệt nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Tiêu Sắt...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhú mày, dùng sức hít hà trong không khí. “Người có người thấy mùi gì không ?”

“Mùi gì ?” Tiêu Sắt mở mắt, hít mũi một cái. “Là hương hoa, hoa tường vi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, nhìn về phía ngoài cửa: “Chẳng lẽ trong tuyết rơi mà tường vi vẫn nở được sao ?”

“Đương nhiên là không. Đây là mùi thơm của Tường Vi lộ, xuất xứ từ Đại Thực, Chiêm Thành, Trảo Oa, nước Hồi Hồi, chỉ có thể tới Bách Hoa các ở

để đô mới mua được...” Tiêu Sắt không đứng dậy, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa, có một người con gái đứng đó không biết từ lúc nào.

Cô gái đó rất đẹp. Nàng mặc bộ y phục màu tím, gió nhẹ nhàng thổi qua làn váy, ánh trăng màu bạc chiếu trên người nàng, phản chiếu làn da trắng muốt như ngọc, nàng khẽ mỉm cười, mùi hương tường vi thơm mát nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, càng thêm dịu nhẹ.

Giọng nói của nàng cũng vô cùng dịu dàng: “Không ngờ ở nơi hoang vu thế này, cũng có người am hiểu phong nhã đến vậy. Ta năn nỉ Bách Hoa các chủ nhiều ngày, nàng ấy mới chịu bán cho ta một bình, người lại có thể

dễ dàng nhận ra đến vậy.”

Tiêu Sắt cười cười: “Đêm khuya gió lạnh, chúng ta đang nhóm lửa bên trong, rất ấm áp, cô nương muốn vào ngồi cùng chứ ?”

“Không cần.” Cô gái vẫn dịu dàng cười, đưa tay vuốt vuốt tóc mai.

“Cô rất đẹp, khi gió thổi qua tóc mai, loại phong tình như này càng thêm đẹp.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn về phía Lôi Vô Kiệt. “Thế nhưng vị tiểu huynh đệ này của ta, một lòng chỉ ôm mộng làm anh hùng, e rằng hẳn không hiểu tâm tư mỹ nhân.”

Lúc này trong tay Lôi Vô Kiệt đã kẹp lấy một tấm thiệp bạc, đó là khi cô gái đưa tay lên vuốt tóc đã ném tới, tốc độ cực nhanh, ngay cả Lôi Vô

Kiệt cũng phải kinh hãi. Lôi Vô Kiệt nhìn tấm thiệp bạc, chỉ có duy nhất một chữ vuông vức.

“Chết.”

Lôi Vô Kiệt nhớ tới một câu chuyện, tuy đây là lần đầu tiên hấn vào giang hồ, nhưng từ nhỏ đã thích nghe chuyện trong giang hồ. Chẳng hạn như, giang hồ từng lưu truyền một câu nói: “Nguyệt Cơ cười đưa thiệp. Minh Hầu giận giết người.”

Chương 4: Quan tài vàng

Lôi Vô Kiệt bỗng ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cổng, chỉ thấy trên tường miếu cách đó không xa, một người khôi ngô đứng đó, trong tay cầm một thanh đao lớn lạ thường, đang lạnh lùng nhìn về phía bên này.

“Vậy thì đúng, vậy thì đúng rồi.” Lôi Vô Kiệt thì thào lặp lại.

Tiêu Sắt cau mày: “Đúng rồi cái gì ?”

“Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hầu giận giết người. Đối mặt với chúng ta chính là Nguyệt Cơ và Minh Hầu, trong bảng sát thủ giang hồ, tổ hợp hai người bọn họ đứng ở vị trí thứ năm.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên.

Tiêu Sắt ngăn người: “Vậy người nói, bọn họ đưa thiệp cho chúng ta, vậy chính là...”

“Muốn giết chúng ta.” Lôi Vô Kiệt gật đầu, cũng không có vẻ gì căng thẳng, ngược lại thêm phần hưng phấn.

“Thế nhưng sao bọn họ lại muốn giết chúng ta ?” Tiêu Sắt nhìn Nguyệt Cơ, nàng vẫn mỉm cười như cũ, không hề phản bác.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Nguyệt Cơ lắc đầu, cuối cùng mở miệng: “Thực ra thiệp mời là đưa cho vị

bằng hữu ở bên trong kia, nhưng cứ theo quy củ của chúng ta, nhận thiếp đều phải chết. Vì lẽ đó, mạng của hai người tối nay đều để lại nơi này đi.”

“Ta đã nhận thiếp của các người, nhưng ta không chết.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, Lôi Vô Kiệt chỉ thấy một bóng đen từ trên không trung đáp xuống, vững vàng đứng trước mặt hắn, đối mặt với Nguyệt Cơ.

“Vị huynh đài này là...” Lôi Vô Kiệt tiến lại gần.

“Đường Liên.” Nguyệt Cơ cười khê. “Thế nên không phải chúng ta đã đến đây để giết người hay sao ?”

Minh Hầu đứng trên tường miếu nhắc lưỡi đao khổng lồ khoác lên vai.

“Đường Liên ! Huynh là Đường Liên.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hô lên.

“Huynh chính là đại đệ tử Đường Liên của thủ lĩnh Tuyết Nguyệt thành !

Vậy huynh chính là... đại sư huynh của ta rồi ! Ta là Lôi Vô Kiệt, đến từ

Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường, đang muốn đến Tuyết Nguyệt thành...”

“Cẩn thận !” Đường Liên hét lên, đẩy Lôi Vô Kiệt ra, trong tay ngân quang lấp lóe, Chỉ Tiêm nhận vững vàng chặn lại lưỡi đao khổng lồ phóng thẳng từ bên ngoài vào.

Nguyệt Cơ bật cười khúc khích: “Minh Hầu trời sinh không thích nói chuyện, vì thế hắn ghét nhất kẻ lảm lời.”

“Đao lớn thật đấy.” Tuy nhìn từ xa đã thấy đó là lưỡi đao lớn không giống bình thường, nhưng ở khoảng cách gần thế này Tiêu Sắt vẫn không hết kinh ngạc, nói nó là đao, thực ra giống cánh cửa hơn, ba bốn người bình thường cũng chưa chắc đã nâng nổi, thế nhưng Minh Hầu lại có thể cầm bằng một tay, vung vẩy vô cùng dễ dàng.

Nhưng nếu so sánh thì vũ khí của Đường Liên lại vô cùng nhỏ, còn nhỏ

hơn cả dao găm bình thường, nếu không nhìn kỹ thì hầu như không ai chú ý đến, dưới ánh trăng phản chiếu, dường như chỉ là một luồng sáng mỏng manh trong tay Đường Liên.

“Người bị thương rồi.” Minh Hầu lui về phía sau. Giọng của hắn khàn khàn trầm thấp, giống như khó khăn phát ra từ cổ họng cứng rắn.

“Người cũng chưa giải được Bách Hương tán hoàn toàn, nếu không vờa rồi ta đã không thể ngăn được nhát đao kia.” Đường Liên lau máu tươi rỉ ra bên khóe miệng.

“Đao tiếp theo, chắc chắn người không ngăn được.” Người nói lần này là Nguyệt Cơ đứng bên ngoài cổng.

“Nhát đao tiếp theo để ta đỡ.” Lôi Vô Kiệt tiến lên một bước, đứng phía trước Đường Liên: “Sư huynh vì ta đỡ một đao, vậy ta cũng sẽ vì sư huynh ngăn một đao.”

“Ồ ? Tiểu huynh đệ này cũng là người của Tuyết Nguyệt thành ư, vậy giết người cũng không tính là nhằm, chỉ là đao của Minh Hầu không dễ dàng rút, người cứ thử ném kiếm của ta trước đi.” Nguyệt Cơ nhẹ nhàng rút đai lưng màu bạc từ bên hông, nó nhanh chóng hiện nguyên hình thanh kiếm phản chiếu ánh trăng sáng lấp lánh.

“Thúc Y kiếm ?” Tiêu Sắt khen ngợi. “Vũ khí của hai người bọn họ đúng là tuyệt phối.”

“Thúc Y kiếm, Kim Cự đao, không có mấy người trong một đêm có thể thấy được hai món binh khí này đâu. Tiểu huynh đệ, nhìn cho kỹ nhé.”

Nguyệt Cơ nhảy lên, trường sam bay lượn, chỉ thấy bóng tím lóe lên, kiếm của Nguyệt Cơ đã đâm tới trước ngực Lôi Vô Kiệt.

“Đến hay lắm.” Lôi Vô Kiệt cười to, hai tay nắm chặt, kẹp lấy kiếm Nguyệt Cơ.

Nguyệt Cơ khom người đá vào ngực Lôi Vô Kiệt, hấn vội buông kiếm lui ra phía sau. Mũi chân Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng, lại cất giấu một lưỡi dao cực mảnh, xẹt qua ngực Lôi Vô Kiệt.

“Thường nghe đồn thuốc nổ của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường đệ nhất thiên hạ, không ngờ nội lực của tiểu huynh đệ cũng kinh người như vậy, có thể tay không bắt được Thúc Y kiếm của ta.” Nguyệt Cơ than khẽ.

Lôi Vô Kiệt thở hổn hển. “Kiếm của người ta đã thấy, nhưng quyền của ta, người còn chưa thấy.” Hai tay hấn nắm chặt, trong người tỏa ra một luồng nhiệt, gầm một tiếng, đánh thẳng về phía Nguyệt Cơ.

Khoảnh khắc quyền này xuất ra vô cùng mãnh liệt, quyền còn chưa tới trước mắt, tuyết sau lưng Nguyệt Cơ đã bị đánh tan một khoảng.

“Là Lôi gia Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới. Nghe nói, tam đương gia Lôi gia Lôi Liệt từng đánh bị thương Mộ Dung gia chủ cách xa mười mét, chính là dùng bộ quyền pháp này.” Đường Liên âm thầm khen ngợi trong lòng, mặc dù Lôi Vô Kiệt còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn trình độ quyền pháp đã thấy không hề tầm thường.

Nguyệt Cơ nhảy lên không trung né tránh, nàng giơ Thúc Y kiếm, thân kiếm màu bạc dưới ánh trăng phản chiếu đột nhiên tỏa ánh sáng chói lòa, mọi người không khỏi muốn che mắt, Thúc Y kiếm giống như hòa tan trong ánh trăng, Nguyệt Cơ giơ kiếm cười khẽ, tư thế vô cùng phong nhã.

Tiêu Sát buột miệng ngợi khen: “Thảo nào tên nàng lại là Nguyệt Cơ.”

Lôi Vô Kiệt nhìn ánh trăng lạnh lẽo, những tia sáng ngưng tụ bên trên kiếm, trong chớp mắt phân tán ra bốn phía.

“Đây không phải là ánh sáng, là kiếm !” Đường Liên vội vàng nhắc nhở.

Nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt lại nhảy ra cửa miếu, mấy luồng ánh sáng mau chóng đuổi sát theo hắn. Bên trong nội viện, Lôi Vô Kiệt phóng ra

hai quyền, lại múa thành một vòng tròn, cứ thế ngăn cản ánh trăng ở bên ngoài. Từ xa nhìn lại, dường như cả một vầng ánh trăng mãnh liệt bao phủ

lấy Lôi Vô Kiệt.

Mà lúc này, trong viện lại xuất hiện mấy Nguyệt Cơ, các nàng hoặc đứng trên đất múa kiếm, hoặc bay trên không trung, thậm chí vung kiếm chỉ

cách Lôi Vô Kiệt một mét, Thúc Y kiếm trong tay nàng ngân quang lấp lánh, nhưng bất kể thế nào cũng không thể phá được vòng tròn bao phủ

Lôi Vô Kiệt.

Cả hai người trong khoảnh khắc này đang đợi một thời cơ. Nguyệt Cơ

đang chờ Lôi Vô Kiệt lộ ra sơ hở, chỉ cần một khe hở, Thúc Y kiếm của nàng có thể xé rách phòng thủ của Lôi Vô Kiệt, mà Lôi Vô Kiệt cũng đang

chờ thời điểm thế tấn công của Nguyệt Cơ suy sụp, khi đó hẳn có thể chuyển thủ sang công, chỉ một quyền là thắng.

Nguyệt Cơ đột nhiên thu kiếm, trong khoảnh khắc đó ánh trăng tiêu tán.

“Chính là lúc này.” Lôi Vô Kiệt mừng rỡ, tay trái vẫn vung tròn như cũ, mà tay phải đã phá tròn mà ra, một quyền đánh về phía Nguyệt Cơ.

Không, chưa đến lúc, Đường Liên giật mình.

Lôi Vô Kiệt cũng kinh sợ, vì thời điểm quyền của hắn xuyên qua thân thể

Nguyệt Cơ, đánh vào trong không khí, Nguyệt Cơ mỉm cười xông tới, bóng dáng tiêu tán trong nháy mắt.

Là tàn ảnh ư ? Lôi Vô Kiệt hít một ngụm khí lạnh.

Không, không chỉ là tàn ảnh, Lôi Vô Kiệt đột nhiên liếc mắt về cái bóng Nguyệt Cơ dưới đất nay đột nhiên đứng dậy, ngân quang hiện ra, bóng đen kia biến thành một bóng tím, chính là người mặc trường sam màu tím Nguyệt Cơ, mà mảnh ngân quang kia đã bắn về phía lồng ngực Lôi Vô Kiệt. Vòng tròn phòng thủ của Lôi Vô Kiệt đã không còn hoàn chỉnh, hắn không phòng thủ được mà cũng không kịp lui, vậy hắn chỉ có thể tấn công, nhưng cũng không thể kịp.

Tuy nhiên, đối với Lôi Vô Kiệt vẫn sẽ kịp, bởi vì, hắn họ Lôi ! Là người của Lôi gia Giang Nam Phích Lịch đường.

“Phá !” Lôi Vô Kiệt gầm một tiếng, hai chân bỗng nhiên đạp trên mặt đất.

Một tiếng nổ cực lớn, nổ tung những ánh trắng kia thành năm bảy mảnh, Lôi Vô Kiệt vội vàng lùi lại ba bốn bước, sau ngã xuống mặt đất. Hắn thở nặng nề, vạt áo sau lưng đã ướt một mảng lớn.

Mà Nguyệt Cơ chỉ xoay người một cái, vững vàng đứng trên tuyết.

“Nguyệt Ảnh kiếm, Phong Ảnh thuật. Đều là những đạo thuật giết người tuyệt đẳng.” Đường Liên nhìn Nguyệt Cơ khẽ thở dài.

Nguyệt Cơ lắc đầu: “Là đạo thuật giết người tuyệt đẳng, nhưng không giết được người cần giết thì cũng vô dụng.”

Lôi Vô Kiệt ngồi dưới đất thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán: “Ván vừa rồi người thắng.”

“Tiểu huynh đệ nói đùa rồi, sát thủ chúng ta không có thắng thua, chỉ có sống chết.” Nguyệt Cơ giơ kiếm lên một lần nữa.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, vẻ mặt càng thêm hưng phấn. “Không ngờ vừa mới gia nhập giang hồ, lại có thể gặp được đối thủ như vậy, đây chính là may mắn của Lôi Vô Kiệt ta.” Hơi nóng trên người Lôi Vô Kiệt cuộn cuộn bốc lên, áo đỏ bay trong gió, giống như ánh lửa bập bùng dưới ánh trăng, mà con người của hắn cũng rực lửa.

“Đây là...” Đường Liên cay mảy, hắn chưa từng nghe nói Lôi gia có một loại võ công kỳ quái như vậy, ngay cả con người cũng biến thành màu đỏ rực như lửa.

“Nguyệt Cơ, chúng ta đi.” Minh Hầu nâng lưỡi đao khổng lồ trong tay, đột nhiên chậm rãi đi ra ngoài.

Nguyệt Cơ gật gật đầu, thu kiếm lại, một lần nữa quán nó ở thắt lưng.

“Này, sao vừa nói đi là đi vậy.” Lôi Vô Kiệt không hiểu, đưa tay về phía trước, muốn kéo Minh Hầu.

Minh Hầu đột nhiên xoay người, lưỡi đao khổng lồ bổ ngang về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt chưa từng nhìn thấy đao nào như vậy, giống như có thiên quân vạn mã lao băng băng về phía người vậy, mang theo khí thế bá đạo hùng hồn, Lôi Vô Kiệt tin chắc một đao này dễ dàng có thể chém ngang đứt eo đối thủ một cách dễ dàng, nó không giống kiếm khí dụ dàng mà nguy hiểm như của Nguyệt Cơ, đây là một loại nguy hiểm thẳng thừng, không nói đao lý, không có chỗ trốn, không thể phòng bị, chỉ có thể tìm cách phá.

Phá bằng cách đánh trả bằng đòn tấn công mạnh hơn.

Lôi Vô Kiệt không chút do dự vung hai nắm đấm đẩy ra quyền khí va chạm với lưỡi đao khổng lồ, hắn bị đẩy lùi ra sau ba bước, chỉ cảm thấy khí trong lồng ngực tuôn ra cuộn cuộn, sau khi gắng sức ngừng lại thì ho ra một ngụm máu tươi. Mà Minh Hầu vẫn chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt, rồi xoay người đi ra ngoài.

Nguyệt Cơ đi theo sau hắn, chỉ trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Đường Liên nhíu mày: “Lạ thật, vì sao Minh Hầu và Nguyệt Cơ lại đột nhiên rời đi ?”

Tiêu Sắt uể oải đứng dậy, lấy một cái bình nhỏ từ trong ngực áo, từ đó đổ ra một viên thuốc màu trắng, ném nó về chỗ Lôi Vô Kiệt: “Đao của ai người cũng dám tiếp à ?”

Lôi Vô Kiệt chỉ ngơ ngẩn nhận lấy viên thuốc, ánh mắt trống rỗng, hẳn đang hồi tưởng lại uy thế của nhát đao kia, hẳn chưa bao giờ trông thấy đao nào như vậy, lưỡi đao như muốn bổ đôi thế giới của hắn, trong khoảnh khắc, hắn nhìn thấy một chân trời hoàn toàn mới.

“Cả hai đừng ngăn người nữa. Vị đại ca áo đen đứng bên kia...” Tiêu Sắt bất đắc dĩ thở dài, “Có phải người để thứ gì ở phía sau hậu viện phải không, có người đang lén lút đi vào. Ta nghĩ Minh Hầu và Nguyệt Cơ không muốn để cho có người ngư ông đắc lợi...”

Không đợi Tiêu Sắt nói xong, Đường Liên vội vã chạy về phía hậu viện.

Tiêu Sắt nhặt bọc đồ của Lôi Vô Kiệt ở dưới đất lên ném về phía hắn.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy, tỉnh táo lại: “Sao vậy ?”

“Đi theo chứ sao.” Tiêu Sắt đập hắn. “Không phải chúng ta muốn tìm Tuyết Nguyệt thành hay sao ? Hiện giờ đại đệ tử của thủ lĩnh Tuyết Nguyệt thành đang ở ngay trước mặt, không đi theo hắn, chẳng lẽ còn đi theo tên mù đường nhà người chắc ?”

“A a a, đúng đúng.” Lôi Vô Kiệt bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng chạy ra sau hậu viện.

Hai người ra đến nơi, chỉ thấy Đường Liên đang đứng trước mũi xe, bốn phía là tả mảnh đao rơi vỡ cùng mấy cỗ thi thể, Đường Liên khinh thường nói: “Đám rác rưởi các người, chỉ dám làm chuyện trộm gà trộm chó.”

Nhưng hai người hoàn toàn không để ý tới hắn, lúc này ngựa kéo xe đã bị cắt đứt yết hầu, nằm trong vũng máu, hàng hóa ở trong xe ngựa rơi xuống đồng tuyết, lộ ra hình dạng của nó.

Đó là một cái quan tài, quan tài màu vàng.

Tiêu Sắt đi lên phía trước, hoàn toàn không bận tâm tới Chỉ Tiêm nhận của Đường Liên lúc này đã chạm tới cổ hăn, hăn quên hết tất cả, nhẹ nhàng chạm vào cổ quan tài màu vàng, vuốt ve hoa văn điêu khắc tinh xảo bên trên, sau một hồi khẽ thở dài: “Là vàng ròng, không phải mạ vàng, cái quan tài này hoàn toàn làm bằng vàng ròng.”

“Là một thứ vô cùng giá trị.” Hăn gật gật đầu, cuối cùng đưa ra kết luận.

Chương 5: Thiên Nữ Nhụy

“Chưa từng gặp mặt, người lại cứ tin tưởng bọn ta thế à?” Tiêu Sắt chìm người trong áo choàng lông, lưỡi nhác tựa vào thành xe.

Đường Liên ngồi đối diện hăn, lắc đầu: “Không phải ta tin tưởng người, ta chỉ tin hăn mà thôi.” Hăn chỉ chỉ bên ngoài.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đang cởi trần để lộ lồng ngực, đón gió tuyết ra sức thúc ngựa chạy đi, nếu có thể nhìn hăn từ phía chính diện, vậy người sẽ

thấy một thiếu niên đang mỉm cười rạng rỡ, giống như đang điều khiển xe ngựa đi trong gió xuân ấm áp, tràn đầy cảm giác tìm thấy mùa xuân cuộc đời.

“Ta hoàn toàn tán đồng phán đoán của người.” Tiêu Sắt thở dài. “Thằng nhóc này tuy võ công cao cường nhưng đầu óc lại quá kém, việc lừa gạt người khác hăn không làm được.”

Đường Liên buông rèm cửa xuống, ngăn gió tuyết bên ngoài: “Vậy còn người thì sao?”

“Ta ư? Ta đưa hai con ngựa Dạ Bắc thượng hạng cho người mượn kéo hàng, người còn không tin ta sao?” Tiêu Sắt không hài lòng.

“Sư huynh! Đừng để ý đến hăn!” Nãy giờ im lặng bên ngoài, Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở miệng. “Hăn là một gã buôn ngựa, cùng hăn đi cả đoạn

đường, ngoại trừ khen ngựa tốt ra cũng chẳng thấy hần nói chuyện gì khác."

Đường Liên trầm ngâm chậm rãi mở miệng: "Lôi huynh đệ, người tạm thời còn chưa qua cửa, à, không đúng. Người tạm thời còn chưa bái nhập sư

môn, hai chữ sư huynh này. . . Ta nghĩ, người cũng không cần gấp gáp như

vậy."

"Được rồi, sư huynh!" Lôi Vô Kiệt dùng sức vung dây cương, hai con ngựa tăng tốc, mạnh mẽ băng qua con đường gió tuyết.

Đường Liên chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

"Lại nói, người không biết bên trong cổ quan tài này có thứ gì hay sao?"

Tiêu Sắt vỗ vỗ cổ quan tài vàng bên cạnh.

Đường Liên lắc đầu: "Sư tôn cũng không nói cho ta biết, người chỉ lệnh cho ta đưa nó đến Cửu Long tự ở Tất La thành. Nhưng người nói với ta một câu."

"Nói gì?"

"Tuyệt đối không được mở cổ quan tài." Đường Liên bỏ tay Tiêu Sắt xuống.

"Đi qua Tất La thành là tới Tây Vực ba mươi hai Phật quốc, Cửu Long tự là ngôi chùa đứng đầu biên giới, lễ nào trong này chứa tượng của đế vương,

quan tướng nào đó, hết lòng tin theo Phật giáo, mong được đến Thánh địa siêu độ?"

"Đừng quá quan tâm tới nó. Suốt dọc đường ta đã gặp phải mười mấy toán sát thủ, có quá nhiều người quan tâm với thứ đồ bên trong đó, giữ nó là một việc hết sức nguy hiểm."

"Thương thế của người là do những sát thủ kia ư?"

"Chỉ do Nguyệt Cơ Minh Hầu thôi, những sát thủ kia chẳng qua là một đám..." Đường Liên đột nhiên ngừng nói, hẩn nhớ tới người đàn ông có mái tóc bạc tay nắm ngọc kiếm, trong lòng càng bất an.

"Tiếp theo chúng ta sẽ tới đâu?"

"Tam Cổ thành, Mỹ Nhân trang!"

"Tam Cổ thành, Mỹ Nhân trang?"

Tiêu Sắt nhú mày, hẩn cảm thấy cái tên này quen quen nhưng không thể nhớ nổi đã từng nghe thấy ở đâu.

"Ta biết đấy!" Lôi Vô Kiệt đang đánh xe ở bên ngoài hô lên, "Hồng trần tiểu Tam Cổ thành, túy phong lưu Mỹ Nhân trang! Đây chính là thanh lâu thiên hạ đệ nhất đấy!"

Tiêu Sắt sững sốt, nhìn về phía Đường Liên, chậm rãi nói: "Đường huynh.
.

. Thật có nhã hứng!"

"Hừ." Đường Liên nghiêm mặt nói, "Muốn đến Cửu Long tự bắt buộc phải đi qua Tam Cổ thành, ở nơi đó sẽ có người chi viện chúng ta!"

"Ba lần ngắm mỹ nhân, nhìn lần thứ nhất thành quách đổ, nhìn lần thứ hai quốc gia tàn, nhìn thêm lần nữa mất cả trái tim. Chỗ vắng vẻ như thế này lại có một toàn thành diễm lệ hương sắc như vậy." Tiêu Sắt nhìn những dáng người xinh đẹp uyển chuyển dưới làn y phục tơ lụa mỏng manh tay cầm bầu rượu chậm rãi đi qua, không khỏi cảm thán.

"Muốn đến Tất La thành bắt buộc phải đi qua nơi này, qua Tất La thành chính là tới ba mươi hai Phật quốc Tây Vực. Nơi đó vừa là biên giới, vừa là chốn tự do mậu dịch, buôn bán ở đó, không cần nộp thuế, vì vậy hàng năm sẽ có rất nhiều thương nhân đi qua nơi này để đi tới Tất La thành." Đường Liên giải thích, "Mới đầu nơi này chỉ là một quán trọ có mấy gian phòng cho khách nghỉ chân, thế nhưng sau này thương nhân tới đây càng ngày càng nhiều, không thiếu hào khách vung tiền như rác, chính những thương nhân này lập nên Tam Cổ thành. Nơi này không chỉ là thiên hạ đệ nhất thanh lâu, mà còn là sòng bạc lớn nhất nhì đế quốc. . ."

"Sòng bạc ư?" Tiêu Sát hí mắt lại, hẩn trông thấy được mấy phú thương mặc quần áo khảm tơ vàng ngồi xung quanh một chiếc bàn lớn, có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo đỏ, chân dài mê người, tay cầm ống đờng xúc xắc lắc lắc nở nụ cười đầy mê hoặc, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên bàn.

Các thương nhân nhao nhao lấy ra tiền đặt cược của bọn họ đặt lên bàn.

Đó là những viên minh châu sáng lấp lánh, trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh trở nên sáng ngời.

"Mỹ Nhân trang là thanh lâu lớn nhất Tam Cổ thành, người có thể tới Tam Cổ thành đều là hào khách một phương, mà để có thể đi vào Mỹ Nhân trang, chỉ có thể là hào khách trong hào khách. Tiền đặt cược của bọn họ quá lớn, nếu như dùng tiền tệ của đế quốc, sợ rằng phải mấy rương mới đủ

cược một ván. Vì lẽ đó đánh cược ở đây, đều quy đổi bằng minh châu, chỉ một hộp minh châu nhỏ cũng có thể mua được một gian hàng lớn ở khu vực phồn hoa nhất thành Kim Lăng. Một thương nhân bình thường cả đời không thể kiếm được."

"Dùng kim khoán do thương hội phát hành không được sao, cần gì phải dùng minh châu?"

Đường Liên lắc đầu, chỉ một thương nhân da đen: "Trong Tam Cốc thành, cũng không chỉ có thương nhân nước ta, còn có thương nhân đến từ Trảo Oa, Đại Thực, Thổ Hỏa quốc, bọn họ không nhận kim khoán. Mà suy cho cùng, các thương nhân vẫn cảm thấy chỉ có mình châu mới có thể thể hiện ra tài lực, hào khí của bọn họ."

"Nếu đã tới đây rồi, chúng ta cũng thử đánh cược một phen đi." Tiêu Sắt vẫn như cũ núp người trong áo choàng lông, lười biếng nhìn về phía bên kia.

Đường Liên cười khở: "Nhưng ta không có tiền."

"Ai bảo không có." Tiêu Sắt cười cười, "Chúng ta có hẩn một cỗ quan tài làm bằng vàng ròng kia mà."

"Im miệng!" Đường Liên hạ giọng gắt, "Các thương nhân đều sẽ thuê cao thủ hàng đầu hộ vệ, dù người nhỏ giọng nói, bọn họ đều có thể nghe thấy rõ ràng. Chúng ta tới nơi này, tuyệt đối không được gây sự chú ý."

"Ai ui, đây không phải Liên ư?" Một giọng nói vô cùng mê hoặc đột nhiên vang lên.

Đường Liên và Tiêu Sắt ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu nữ áo đỏ đang cầm một dải lụa hồng treo trên xà nhà, từ trên không trung nhẹ nhàng trôi xuống, cuốn theo vô số cánh hoa hồng bay lả tả, lúc này tất cả các vị khách trong đại sảnh đều dừng hoạt động, , ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

"Là Thiên Nữ Nhụy!" Có người gọi tên của nàng.

Thiếu nữ cười khẽ, tay khẽ vung lên, đem những cánh hoa kia tụ lại trong tay, tạo nên một đóa hoa hồng lớn.

"Hay!" Có người hò reo.

Thiếu nữ thả rơi bông hoa hồng xuống đất, buông dải lụa hồng, nhẹ nhàng nhảy xuống, mũi chân điểm nhẹ trên bông hoa, trong chớp mắt, những

cánh hoa tung ra, bay đi khắp nơi, nàng khẽ xoay người vững vàng đứng trước mặt Đường Liên và Tiêu Sắt.

"Đại sư huynh, không phải người nói không được để người khác chú ý hay sao?" Tiêu Sắt nhìn chung quanh một lượt, "Bây giờ toàn bộ người trong Mỹ Nhân trang đang nhìn chúng ta đó."

Đường Liên cau có, ho khan một tiếng: "Nhụy. . ."

"Liên, từ sau lần trước tới giờ, đã mười sáu tháng lẻ bảy ngày chúng ta không gặp nhau rồi đó." Thiên Nữ Nhụy ra vẻ đau khổ, hai tay khoanh trước ngực, "Huynh không nhớ người ta ư?"

"Các người một người tên Nhụy, một người tên Liên. Nghe qua cũng giống một đôi thật đấy." Tiêu Sắt cười nói.

Thiên Nữ Nhụy liếc mắt nhìn Tiêu Sắt, uyển chuyển cười: "Thiếu niên lang này thật tuần tú. Vừa rồi ta nghe thấy thiếu niên lang muốn cược một ván phải không?"

Tiêu Sắt lắc đầu: "Ta không có tiền."

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: "Không, người chắc chắn có tiền."

"Ồ? Vì sao cô có thể khẳng định như vậy?"

"Người bình thường nhìn thấy đánh cược khổng lồ như vậy, sớm đã trốn tránh mắt lên rồi. Người bình thường trông thấy một mỹ nhân như ta, cũng đã mê mẩn thất thần từ lâu. Nhưng người thì lại rất bình tĩnh, dường như của cải khuynh thành, mỹ nhân khuynh quốc như kia chỉ là những điều bình thường trong mắt người mà thôi. Người nói xem, có phải người có rất nhiều tiền đúng không?" Thiên Nữ Nhụy cười nói.

"Nhụy!" Đường Liên hạ giọng nói, "Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này..."

Thiên Nữ Nhụy xông tới, nhẹ nhàng ôm lấy Đường Liên, hẳn còn đang sững sờ, Thiên Nữ Nhụy đã ghé miệng sát bên tai: "Người liên hệ của chàng với chưa tới, nhưng mấy ngày hôm nay có rất nhiều sát thủ không ngừng tràn vào Tam Cổ thành, chàng không muốn người khác chú ý ư?"

Hiện giờ trong tòa thành này, tất cả mọi người đều muốn giết chàng! Lần này họ không đến để buôn bán, họ đến đều vì chàng!"

Đường Liên nghe vậy khẽ giật mình, tuy cổ quan tài vàng kia vô cùng quý giá, nhưng rõ ràng thứ bên trong nó còn đáng giá gấp trăm nghìn lần, quý giá đến mức có thể tập hợp toàn bộ tài phú trong thiên hạ đến Tam Cổ

thành, nó là thứ đồ quý giá nhất!

Thiên Nữ Nhụy thả Đường Liên ra, vẫn như cũ nhìn về phía Tiêu Sắt:

"Công tử còn muốn cược chứ?"

Tiêu Sắt gật đầu: "Ta có một tòa sơn trang, tên là "Tuyết Lạc" ở gần rừng hoa đào cách thành Kim Lăng mười dặm. Nó đáng giá mười hộp minh châu, ta dùng nó làm vật thế chấp, cô nương có thể cho ta mượn tiền được chứ?"

"Đương nhiên." Thiên Nữ Nhụy nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, hai gã đại hán đầu trọc cường tráng đi tới, mỗi người bê một hộp minh châu sáng lấp lánh, đặt trước mặt Tiêu Sắt, lại có hai đại hán khác bê một chiếc bàn làm bằng gỗ tử

đàn tới.

Thiên Nữ Nhụy cao giọng nói: "Hôm nay vị công tử này đã bao trọn Mỹ

Nhân trang, ai muốn cược thì ở lại, còn không xin mời về trước."

"Thiên Nữ nói đùa phải không, chỉ có hai hộp minh châu đã có thể bao trọn Mỹ Nhân trang ư?" Một thương nhân mặc kim bào đứng lên, "Vị

công tử

này chắc mới tới đây lần đầu, sợ là không hiểu quy củ của nơi này, sao Thiên Nữ lại có thể hồ đồ theo hăn?"

"Hồ đồ?" Thiên Nữ Nhụy cười khẽ, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên, trên không trung tay áo dài bay lượn, trông rất đẹp mắt. Đám người không kìm được đang định ngợi khen, nhưng nhìn kỹ lại, sợ tới mức kinh hô một tiếng.

"Đao!"

Trong tay áo Thiên Nữ Nhụy mơ hồ lộ ra một tia hàn quang, hai tay nàng hợp lại, sau khi mở ra thì hai tay đều nắm lấy một đoản đao, nàng vung đao đánh thẳng về phía vị thương nhân vừa nói kia.

Gã thương nhân trợn mắt hốc mồm, cứ đứng nguyên tại chỗ, sợ đến mức không thể cử động, đang lúc đao trong tay Thiên Nữ Nhụy sắp cắm vào bộ

ngực của hăn, hai thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, cản lại lưỡi đao của nàng. Một thanh kiếm toàn thân đen nhánh, một thanh kiếm trắng muốt như ngọc.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, đùi phải nhấc lên một chút, người cầm hắc kiếm chỉ cảm thấy trước mắt lướt qua một đạo hàn quang, hăn vội vàng lùi lại, lại thấy lúc này trong tay Thiên Nữ Nhụy ngoại trừ song đao vung vẩy khi nãy, đã xuất hiện thêm một thanh đao khác.

"Tam đao vũ?" Có người hoảng sợ nói.

Chương 6: Cựộc sinh tử

Phần lớn người bình thường chỉ có thể điều khiển một loại vũ khí, song đao song kiếm đã là cực ít, bởi khó có thể khống chế sự cân bằng, chỉ một chút sơ sẩy không chú ý sẽ để lộ sơ hở cực lớn, mà Thiên Nữ Nhụy lại có thể sử dụng đồng thời ba thanh đao!

Đường Liên cau mày nói: "Đặc điểm lớn nhất của Tam Dao vũ chính là thế

công bá đạo của nó, khi ba thanh đao đồng thời xuất hiện, nó sẽ tấn công liên tục, không chết không thôi!"

Hai tên kiếm khách lúc này trong lòng vô cùng ngạc nhiên, chỉ có thể nhanh chóng thối lui, lại thấy Thiên Nữ Nhụy vung đoản đao trong tay trái, dùng sức đánh vào đoản đao còn lại trên không trung, tay phải xoay nhẹ, thân hình ưu nhã xoay tròn, làn váy bay lượn, mềm mại như làn sóng gợn trên mặt nước. Đoản đao trên không trung phóng thẳng về phía gã thương nhân, hắc kiếm khách giơ kiếm muốn chặn, lại cảm giác kinh lực từ

đoản đao nặng tới ngàn cân, tay bị kích liệt chấn động, kiếm rời khỏi tay.

"Cái này. . . Cái này. . ." Gã thương nhân kinh hãi hô lên.

Bạch kiếm khách vội vàng đứng chắn phía trước gã thương nhân, dùng sức vung kiếm trong tay, đánh bật đoản đao ra không trung.

Thiên Nữ Nhụy nhảy vọt lên, tay trái nàng thu đao vào trong tay áo, sau đó nắm lấy đoản đao kia, nhanh chóng lao xuống, đánh thẳng về phía thương nhân. Bạch kiếm khách cười lạnh một tiếng, kiếm trong tay đâm tới.

Thiên Nữ Nhụy mỉm cười, thân hình trên không trung xoay nhẹ, chậm rãi hạ xuống, mũi chân điểm nhẹ trên mũi kiếm của bạch kiếm khách, mượn kiếm thế của hắn lần nữa nhảy lên, vầng vàng đứng sau lưng gã thương nhân, đao trong tay chọc nhẹ vào lưng hắn.

"Cái này. . ." Gã thương nhân sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thoáng cái té quỵ trên đất, "Không biết tại hạ đã làm sai chuyện gì, lại để Thiên Nữ

tức giận đến tận đây! Tại hạ. . . Tại hạ. . ."

"Được rồi." Thiên Nữ Nhụy thu đao lại, đi lên phía trước, vỗ nhẹ hai cái trên khuôn mặt ướt đầm mồ hôi kia, an ủi, "Ta cũng chỉ dọa người một chút thôi, sẽ không thật sự giết người. Còn vì sao dọa người, cũng chỉ là muốn để người ở đây biết được."

"Vị công tử này không chỉ đặt cược tiền thôi đâu, thứ mà hắn đặt cược còn quý hơn hai hộp minh châu này nhiều." Thiên Nữ Nhụy xoay người, hướng về phía những thương nhân khác cất cao giọng nói.

Đám người nhìn nhau, hít một hơi hơi lạnh: "Cược sinh tử."

"Không sai, chính là cược sinh tử." Thiên Nữ Nhụy cười khẽ.

Tiêu Sắt nhíu nhíu mày, hỏi Đường Liên: "Cược sinh tử là sao?"

Đường Liên suy nghĩ rồi trả lời: "Đại khái là người thua không chỉ có để tiền lại mà còn phải để cả mạng lại luôn."

Mặt mũi Tiêu Sắt tái nhợt: "Ta nói muốn cược như vậy lúc nào?"

Lúc này Thiên Nữ Nhụy đã quay lại, mỉm cười với Đường Liên: "Liên, ta có thể giúp chàng lần này thôi, hôm nay mọi người biết Mỹ Nhân trang cũng có hứng thú với món hàng của chàng. Như vậy, sẽ có khoảng một nửa người biết điều mà lui ra khỏi Tam Cổ thành, nhưng cũng có không ít người ta không thể giải quyết được."

Lần lượt có thương nhân mang theo người hầu rời sân, chỉ còn lại mấy người vẫn trụ lại, Tiêu Sắt nhìn vòng, trong lòng nhất thời có cảm giác tuyệt vọng: "Ôi. . . Không ngờ bọn họ cũng tới."

Chỉ thấy cách đó không xa, một cái thân hình cao lớn cường tráng, trong tay cầm một thanh đao to như cánh cửa, cả người đứng nơi đó sừng sững như một ngọn núi. Mà trái lại, thiếu nữ ngồi bên cạnh hắn, thân hình uyển chuyển mềm mại, duỗi nhẹ đôi chân thon dài, mỉm cười với bọn họ, nhẹ vung tay, một tấm thiệp vàng đã bay về phía họ.

Thiên Nữ Nhụy tái mặt, thiếp mời kia bay thẳng về phía nàng, nàng nhún chân, khẽ nhảy lên đá tẩm thiếp bay ngược trở về. Hai ngón tay Nguyệt Cơ

kẹp lấy tẩm thiếp, âm trầm nhìn nàng.

Thiên Nữ Nhụy cười nói: "Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người. Ta không nhận thiếp của các người, nhận sẽ phải chết. Người các người muốn giết là bọn họ, ta không liên quan. Mong cô nương chớ hiểu lầm."

"Người!" Tiêu Sắt cả giận nói, quay đầu nhìn về phía Đường Liên, lại thấy Đường Liên căn bản không hề chú ý bên này, hẩn nhìn theo ánh mắt Đường Liên, lại thấy một người đàn ông ăn vận kiểu văn sĩ ngồi ở chỗ đó, ước chừng hơn ba mươi tuổi, mái tóc bạc phơ. Trước mặt hẩn để một thanh kiếm, chuôi kiếm này tinh xảo lạ thường, giống như được chế tác từ một khối ngọc, tỏa ánh sáng lưu động vô cùng đẹp mắt.

Người đó mỉm cười gật đầu: "Lại gặp mặt."

"Người đến đây cũng vì món đồ đó sao?" Đường Liên hỏi.

Người kia không trả lời câu hỏi của hẩn, chỉ gật gật đầu, nói ra: "Thương thể của người đã khá hơn rồi đó. Hai ngày trước lúc ta gặp người, thương thể của người còn rất nặng."

"Đương nhiên rồi, Bồng Lai đan của ta là linh dược, chỉ có Dược Vương điện ở đế đô mới có. Cho dù người có mang một hộp minh châu này tới, cũng phải xem thái độ của Dược Vương điện có chịu bán cho người hay không. Vết thương nhỏ như vậy đúng là lãng phí thuốc của ta." Tiêu Sắt đắc ý nói.

Người kia quay đầu nhìn hẩn, khẽ nhún mày, sau đó cười nói: "Không ngờ bên cạnh Đường công tử còn có một vị cao nhân như vậy."

Lúc này Thiên Nữ Nhụy chợt nhớ ra chuyện gì đó, giật mình nói: “Mấy ngày nay tuy có rất nhiều người tràn vào Tam Cổ thành nhưng số người đột nhiên mất tích cũng không ít. Chẳng lẽ...”

Người kia gật gật đầu: “Vì không muốn Đường công tử gặp những phiền toái không cần thiết nên ta đã thay Đường công tử xử lý những kẻ thừa thải rồi.”

“Nói dễ nghe quá, chẳng qua cũng chỉ là một câu ‘Trước tiên giết hết những kẻ tranh giành với ta, rồi ta mới cướp của người’ mà thôi.” Tiêu Sắt khinh thường nói.

Người kia ngẩn người, sau đó bật cười: “Người nói không sai.”

“Đây là đồ của Tuyết Nguyệt thành, cướp đồ của Tuyết Nguyệt thành, các hạ đã suy nghĩ xong rồi chứ?” Đường Liên hỏi

Người kia lắc đầu: “Xem ra người vẫn chưa biết rốt cuộc bên trong nó là thứ gì, đó cũng không phải thứ thuộc về Tuyết Nguyệt thành. Chẳng qua các người hành động nhanh hơn, giành được trước mà thôi.”

“Chẳng lẽ người biết bên trong có thứ gì?” Đường Liên hỏi Người kia bật cười, sau đó thở dài: “Là ma vật.”

“Có lẽ các hạ đã quên rồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói. “Hiện giờ chuyện quan trọng nhất trong Mỹ Nhân trang này là ván cược của tại hạ, nếu như các hạ

không có hứng thú với ván cược của ta, vậy xin mời về trước.”

“Ván cược ư?”

“Cược sinh tử.”

Thiên Nữ Nhụy cười khê: “Đúng vậy, trong Mỹ Nhân trang rất hiếm khi gặp cược sinh tử. Người tới nơi này đều giắt hông vạn lượng, ai nấy cũng là cường hào một phương, sao có thể tham gia vào ván cược chỉ những kẻ

liều mạng mới tham gia vào này chứ?”

“Ta là kiếm khách.” Người kia giơ thanh ngọc kiếm của mình ra trước mắt.

“Năm giữ sinh tử của ta chỉ có kiếm, chứ không phải mấy viên xúc xắc.

Nhưng đêm nay ta đồng ý cùng hai người các người chơi trò này, nếu như hai người thắng ta, vậy ta sẽ cho các người thêm một đêm nữa.”

“Một đêm nữa ư?” Tiêu Sắt cười nhạt. “Người tự tin quá rồi đấy.”

“Tự tin hay không, cứ thử sẽ biết.” Người kia vung tay phải lên, bộ xúc xắc bên trên chiếc bàn gỗ tử đàn đằng xa đồng loạt bay về phía này, rơi gọn vào trong tay hắn.

“Cách không lấy vật?” Đường Liên nhú mày

“Công phu ảo thuật của thuật sĩ giang hồ chuyên để diễn trò mà người cũng dùng.” Tiêu Sắt khinh thường nói, rồi tự mình kéo ghế chậm rãi ngồi xuống, quay đầu liếc mắt nhìn Đường Liên thấy hắn vẫn ngây người đứng đó, đành bất đắc dĩ dùng sức vỗ vỗ ghế.

“Sao vậy?” Đường Liên không hiểu hỏi hắn.

Tiêu Sắt chán nản nói: “Tới ngồi chứ làm gì, đám người Tuyết Nguyệt thành các người trong đầu chẳng có gì khác ngoài chém chém giết giết.”

“À được.” Đường Liên vội vàng chạy tới.

Người kia lắc lắc lọ đựng xúc xắc, nói thẳng: “Một ván quyết định thắng thua. Các người thắng, ta đi. Ta thắng, để đồ lại, các người vẫn có thể đi.”

“Nghe có vẻ rất công bằng, chí ít là không cần biết kết quả thế nào, cũng không cần để mạng lại.” Tiêu Sắt liếm môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lọ đựng xúc xắc.

Người kia bật cười: “Không ngờ công tử lại là dân cờ bạc. Trước đó thấy công tử có vẻ chẳng quan tâm chuyện gì trên đời, nhưng không ngờ khi ngồi lên chiếu bạc, phong thái lại hoàn toàn thay đổi.”

Ánh mắt Tiêu Sắt vẫn nhìn chăm chăm lọ xúc xắc như cũ, không buồn ngẩng đầu: “Ta từng cá cược ba ngày ba đêm liên tiếp tại sòng bạc Thiên Kim thai lớn nhất đế đô, cuối cùng thắng được một tòa thành, người có tin không?”

“Thiên Kim thai chính là sòng bạc đứng đầu nước Bắc Ly, dù là Mỹ Nhân trang cũng không thể sánh bằng, đừng nói là một thành, dù có thắng được hẳn một nước nhỏ cũng không phải không thể xảy ra.” Người kia lạnh lùng nói.

Tiêu Sắt nhếch môi: “Nói thật dễ nghe, rõ ràng người cũng không tin.”

Lọ xúc xắc trong tay người kia đổ sụp xuống mặt bàn: “Tai nghe là giả, mắt nhìn thấy mới là thật. Công tử đã có thể cược thắng một tòa thành, như vậy thuật đánh bạc chắc hẳn kinh người, vậy ...”

“Năm năm sáu, mười sáu đếm, đặt lớn.” Đường Liên ngồi cạnh nhắc nhở.

Hắn là cao thủ ám khí, năng lực nghe tiếng gió để nhận biết đã đạt tới đỉnh điểm, đối với hắn chuyện nghe xúc xắc này quá đơn giản.

“Đám người giang hồ các người...” Tiêu Sắt lắc đầu thở dài. “Đúng là chẳng hiểu tình thú là gì. Trong đánh bạc, thú vị nhất chính là chữ ‘cược’, nếu như kết quả đã dự đoán trước được, thế thì ván cược này còn có ý nghĩa gì chứ?”

"Công tử nói rất có lý." Người kia gật đầu.

"Thế người muốn đặt cái gì?" Đường Liên vội la lên.

"Năm năm sáu." Tiêu Sắt khoanh tay, sống lưng ưỡn thẳng, nhàn nhã đáp,

"Ta đặt lớn."

"Người. . ." Đường Liên bực bội.

Ngón tay người kia gõ nhẹ vào đỉnh lọ xúc xắc. "Đặt rồi thì bỏ tay."

"Không được!" Thiên Nữ Nhụy và Đường Liên đồng thời kinh hô một tiếng. Mặc dù người kia chỉ gõ nhẹ, nhưng hai người đều nhìn ra lực đánh ra chính là chiêu Toái Không chỉ của Phật gia. Bạch Mã Vô Tăng - Giới Không từng dùng Toái Không chỉ giết người, bề ngoài người kia nhìn không hề bị thương tổn, nhưng lực phủ ngũ tạng đều đã vỡ nát toàn bộ.

Người kia dùng một đòn như vậy, xúc xắc bên trong lọ rốt cuộc biến hóa thế nào thì Đường Liên cũng không cách nào suy đoán nổi.

"Đương nhiên là không được." Tiêu Sắt đứng lên, cười nói, "Đã là cá cược, sao có thể dễ dàng như vậy được?"

"Công tử có muốn đổi không?" Người kia hỏi.

"Đổi ư?" Tiêu Sắt đột nhiên đưa tay tóm lại lọ xúc xắc, "Cái gọi là đánh cược tất thắng, chính là tự tin mình sẽ thắng, khi người tự tin mình sẽ thắng, vậy...."

"Người nhất định sẽ thắng!" Tiêu Sắt nhắc lọ đựng xúc xắc lên.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều ngạc nhiên.

Dưới lực đạo của người kia, ba viên xúc xắc sớm đã sớm hóa thành bột phấn, không thể phân biệt lớn nhỏ, ngay cả điểm số bao nhiêu cũng không còn, cho dù người đặt lớn hay nhỏ cũng đều thua, coi như đáp án

của người vô dụng. Thế nhưng, khi bụi phấn bị thổi bay, cảnh tượng bên dưới bột phấn khiến người kia cũng bất ngờ.

“Cái này...” Người đó nhú mày.

Đám bột phấn lưu lại trên khăn trải bàn những đốm nhỏ, sắp xếp thành điểm số rõ ràng, theo thứ tự là....

“Năm, năm, sáu...” Đường Liên vui vẻ nói.

Chương 7: Phạt Nộ Đường Liên

“Công tử võ công rất giỏi.” Người kia đứng lên, gật gật đầu.

Tiêu Sắt phẩy tay: “Không, không, chỉ là một ảo thuật nhỏ thôi. Ta không biết võ công đâu.”

“Không biết võ công ư?” Người kia cười nhạt. “Con đường tiếp theo ngập tràn hung hiểm đó. Ta thấy, công tử đừng nên nhảy vào vũng nước đục này làm gì.”

“Sao đây? Tiêu Sắt nhú mày. “Người muốn nuốt lời ư?”

Người kia lắc đầu: “Đương nhiên ta sẽ không nuốt lời, nhưng ta chỉ nói ta không ra tay, còn những người đi cùng ta thì khác, họ không có nhiều kiên nhẫn đến vậy. Ta nghĩ, giờ đây họ cũng đã ra tay rồi.”

“Ồ?” Tiêu Sắt cười. “Nhưng chúng ta cũng vẫn còn một người nữa, tuy đầu óc hẳn hơi kém thông minh nhưng công phu cũng rất khá. E rằng đồng bọn của người cũng chưa chắc đã giành được phần hơn đâu.”

“Nếu như người biết chúng ta là ai, sẽ không chắc chắn đưa ra kết luận vậy đâu.” Người kia kiêu ngạo nói.

Tiêu Sắt khoanh tay, lười biếng nói: “Thiên Ngoại Thiên, Bạch Phát Tiên.

Nếu là mười hai năm trước, cái tên này chắc chắn sẽ chấn áp mọi người.”

Người kia giật mình, trong mắt lóe tia sáng lạnh lẽo, giọng nói vốn bình thản lạnh nhạt nay trở nên hung hãn: “Người là ai? Sao người nhận ra ta?”

Sao người biết Thiên Ngoại Thiên?”

Tiêu Sắt nhún vai: “Đây chẳng phải chuyện khó khăn gì, người biết các người không nhiều, nhưng chung quy vẫn có người biết...”

Tiêu Sắt còn chưa nói xong, người kia đã lướt tới, tay trái vươn ra muốn tóm lấy hắn.

Đường Liên vội vàng đưa tay ra cản lại, lại bị người đó dùng ngọc kiếm bên tay phải đẩy lui. Trong nháy mắt, người đó đã tóm được cổ áo Tiêu Sắt. “Người đi cùng bọn ta.”

Tiêu Sắt thản nhiên nói: “Ta đã thắng rồi.”

Người kia cười lạnh: “Nhưng nếu người đã biết Thiên Ngoại Thiên, vậy chắc hẳn đã biết chúng ta là người như thế nào.” Dứt lời, hắn kéo Tiêu Sắt lao ra bên ngoài. Đường Liên muốn đuổi theo nhưng đám người hầu cận bên cạnh Bạch Phát Tiên đã lập tức rút kiếm xông tới cản hắn lại.

Nhưng Tiêu Sắt lại nhìn về phái Minh Hầu Nguyệt Cơ vẫn đứng xem bên kia hồ lớn: “Mười ba năm trước, huyết án ở Vọng Y lâu, hung thủ là...”

“Cái gì?” Nguyệt Cơ lập tức nhảy xuống.

Minh Hầu cũng xoay người, nắm chặt thanh đao khổng lồ trong tay.

Lúc này Tiêu Sắt đã bị Bạch Phát Tiên tóm lấy xông ra khỏi Mỹ Nhân trang.

Minh Hầu và Nguyệt Cơ không hề do dự vội vàng đuổi theo. Mấy người hầu kia cũng quay ra ngăn cản bọn họ. Nhưng bên hông Nguyệt Cơ lóe lên ánh sáng bạc, lưỡi đao khổng lồ trong tay Minh Hầu cũng vung lên, đám người kia kẻ thì bị cửa đứt yết hầu, người thì bị chém thành hai mảnh.

“Sát khí quá mạnh.” Thiên Nữ Nhụy khẽ kêu lên.

Đường Liên nhíu mày. “Ta đã giao thủ với bọn họ hai lần, nhưng đây là lần đầu thấy họ bộc lộ sát khí mạnh đến vậy. Rốt cuộc vừa rồi Tiêu Sắt nói như vậy là có ý gì?”

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: “Vụ huyết án Vọng Y lâu cách đây mười ba năm vốn là một vụ án chết, không biết vì sao bạn chàng lại nhắc tới. Bây giờ

chúng ta phải làm gì đây, đuổi theo ư?”

Đường Liên suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không, huyết án đó chắc chắn có liên quan tới Minh Hầu Nguyệt Cơ. Tiêu Sắt cố tình để gã tóc trắng bắt hãn đi, sau đó hãn lại kéo theo Minh Hầu Nguyệt Cơ là muốn để hai bên đánh nhau. Bây giờ chúng ta phải đi tìm Lôi Vô Kiệt.”

“Lôi Vô Kiệt là ai? Ở đâu?”

“Ở hậu viện. Hãn bảo vệ món đồ kia, nếu như gã tóc trắng kia không nói sai e rằng giờ hãn....”

“Ầm !” một tiếng nổ mạnh truyền tới, mọi người không kịp được bật chặt tai lại.

“Ta là Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia Lôi Vô Kiệt ! Còn kẻ nào không muốn sống thì lên cả đây.” Lôi Vô Kiệt đứng bên trên chiếc quan tài vàng, hai tay cầm một nắm thuốc nổ, hô lớn, dáng vẻ vô cùng hiên ngang khí phách.

Lúc này đám người áo đen vây quanh xe ngựa đường như cũng bị hấn hù dọa, thoáng lùi về sau mấy bước.

Lôi Vô Kiệt thở nặng nề, vừa rồi hấn nằm trong xe ngựa, đột nhiên cảm thấy hơn mười luồng khí lạnh từ bên ngoài xe truyền tới, hấn vội vàng khởi động chân khí chống cự. Lại phát hiện ra những luồng khí kia vô cùng quỷ dị, triền miên kéo dài mà âm độc nặng nề, khi chân khí của hấn chạm phải liền bị dung hợp hóa giải, hấn cảm giác toàn thân bị những luồng âm khí đó bao phủ, hoàn toàn không thể thở nổi, rơi vào đường cùng phải dùng toàn bộ chân khí toàn thân, trong nháy mắt đồng tử rực đỏ, áp lực nặng nề trên người mới nhẹ đi rất nhiều, hấn cố gắng đứng dậy, gào thét một tiếng, rốt cuộc cũng đẩy lui được đám âm khí kia. Nhưng thành xe cũng nhanh chóng sụp đổ, Lôi Vô Kiệt không hề nghĩ ngợi, ném những viên thuốc nổ ra xung quanh, rốt cuộc cũng đã ép được đám người kia lui lại mười bước.

Giờ đây Lôi Vô Kiệt đã nhìn thấy rõ bộ dáng của đám người kia, họ đều mặc trường bào màu đen, đều không cầm binh khí nhưng đôi tay ai nấy đều trắng bệch.

"Các người là ai?" Lôi Vô Kiệt hỏi.

Nhưng không có ai trả lời hấn, gã cầm đầu vung nhẹ tay, trong nháy mắt tám người phía sau lưng gã đồng loạt nhảy lên, tám đôi tay quỷ đồng loạt vươn về phía Lôi Vô Kiệt, cái đánh bên dưới, cái muốn tóm đầu, cái thì đánh từ sau lưng, cái thì nhắm thẳng vào tim hấn, ngoài ra bốn đôi tay còn lại thì đồng loạt khóa chặt hai tay hai chân hấn. Nếu như người khác bị

khống chế như vậy, chắc chắn không còn đường sống. Ai cũng chỉ có một đôi tay, làm thế nào có thể cản được tám người đồng loạt tấn công một lúc, trừ phi hấn có ba đầu tám tay.

Nhưng giờ khắc này Lôi Vô Kiệt đúng là đã biến thành ba đầu sáu tay, đồng thời xuất hiện thêm bốn Lôi Vô Kiệt khác, bọn họ tựa lưng vào nhau, tạo thành tư thế phòng ngự vô cùng hoàn mỹ.

Gã áo đen cầm đầu sừng sốt: “Tốc độ nhanh thật.” Gã cẩn thận đánh giá Lôi Vô Kiệt, lại thấy cả người Lôi Vô Kiệt tỏa luồng khí nóng hổi, đôi mắt đã đỏ rực như lửa.

“Hỏa Chúc thuật ư ? Thảo nào...” Gã áo đen cầm đầu khẽ vung tay.

Tám người lúc đầu theo lệnh kẻ kia tấn công Lôi Vô Kiệt đã bị đẩy trở về, nhưng bọn họ lại nhanh chóng đồng loạt nhảy lên, đánh giống như khi nãy y như đúc. Thế nhưng giờ Lôi Vô Kiệt không kịp ngăn cản, bất ngờ thay, từ

phía sau lưng hắn bay ra một đóa hoa sen.

Bông hoa sen màu đen, yêu kiều mà quý dị.

Trên không trung, bông hoa sen bung ra, bảy cánh hoa đánh thẳng về phía bảy người, tốc độ của nó cực nhanh, bảy người áo đen kia tin chắc những cánh hoa quý dị này có thể xuyên thủng đầu họ, vì bọn họ đều từng nghe qua tên loại ám khí này – Phạt Nộ Đường Liên. Đây là một trong những

ám khí đáng sợ nhất của Đường môn, chia làm bốn loại Thiên Biện liên, Trọng Đài liên, Trùng Biện liên và Thất Biện liên. Đóa sen này chỉ là Thất Biện liên (sen bảy cánh), nếu không bọn họ không có cơ hội trốn thoát. Vì lẽ đó, bọn họ nhanh chóng lui về phía sau né tránh.

Nhưng có một kẻ không lùi bước, tay phải của hắn vẫn vươn về phía tim Lôi Vô Kiệt, chỉ cần tiến thêm một tấc là có thể lấy mạng hắn. Nhưng hắn không có cơ hội tiến thêm bước nữa, vì có một bóng người từ sau lưng Lôi Vô Kiệt nhảy lên, ánh sáng trong tay lấp lánh, giống như đang nắm một chùm ánh trăng, trong nháy mắt đã chém đứt bàn tay quý. Ngay sau đó, bóng người kia giơ chân phải lên dùng sức đá kẻ kia bay ra ngoài, rồi vững vàng đứng trên nóc quan tài.

“Đường Liên.” Gã áo đen cầm đầu nhú mày. “Không ngờ người có thể

sống sót từ trong đó đi ra.”

Đường Liên quay đầu nhìn Lôi Vô Kiệt. “Sao rồi ?”

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên người, giờ phút này dường như toàn thân hắn đang cháy rừng rực, không chỉ tỏa hơi nóng cuộn cuộn ra bên ngoài, đôi mắt cũng đỏ bừng, hắn thở ra một hơi: “Công phu này ta mới luyện thành chưa lâu, còn chưa đủ thuần thục. Giờ thì tốt rồi, có thể đánh tám người, mười người như hắn không thành vấn đề.”

“Khẩu khí lớn thật.” Gã cầm đầu cười nhạt. “Hỏa Chước thuật là thuật thiêu đốt lửa trong tim mình để có được thần lực trong thời gian ngắn.

Nhưng củi của người thì có thể đốt được bao lâu đây ?”

“Ta không biết đốt được bao lâu, nhưng vẫn đủ để đánh bại đám người không ra người, quỷ không ra quỷ các người.” Lôi Vô Kiệt bước lên phía trước một bước, hiên ngang nói.

“Mạnh miệng nhĩ.” Người kia chỉ cười khẩy.

Đột nhiên Đường Liên đưa tay ngăn Lôi Vô Kiệt, Lôi Vô Kiệt hoang mang nhìn hắn, lại thấy Đường Liên chỉ tay lên bầu trời đêm và nói: “Người nhìn xem.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, chỉ thấy trăng tròn treo trên không, hỏi: “Sao vậy ?”

“Đệ không thấy có gì lạ sao ?”

Lôi Vô Kiệt mở to hai mắt nhìn kỹ một hồi, do dự nói: “Trông cứ như là giấy...”

Đường Liên thở dài: “Hôm nay là ngày hai mươi hai, lẽ ra trên bầu trời phải là trăng lưỡi liềm mới đúng, sao có thể xuất hiện trăng tròn.”

“Ý của sư huynh là...”

“Đây là Cô Hư thuật. Cô Hư thuật là một loại trận pháp tà môn. Người trong Cô Hư trận sẽ giống như đang trải qua một giấc mơ vậy. Ở đây tất cả

đều là hư ảo mà cũng đều là thật.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Sư huynh, huynh nói gì vậy, đệ nghe không hiểu.”

“Cẩn thận.” Đường Liên nhìn xuống bên dưới Lôi Vô Kiệt hét lên.

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên trong quan tài có vô số bộ

xương bàn tay trắng bệch đang muốn tóm lấy hai chân hắn. Lôi Vô Kiệt vội vàng nhảy lên, nhưng giữa không trung lại xuất hiện một bàn tay quỷ khác muốn móc tim hắn, hắn đánh một quyền ra lại giống như đánh vào trong không khí, khí lực toàn thân rơi vào khoảng không. Hắn vội vàng ổn định khí tức, mới giữ được cân bằng, nghiêng ngã rơi xuống đất. Hắn tập võ từ

nhỏ, cũng đã gặp không ít cao thủ, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy trận pháp quỷ dị đáng sợ như vậy, sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía Đường Liên: “Sư huynh.”

Chỉ thấy Đường Liên khẽ cau mày, nhắm chặt hai mắt.

Lôi Vô Kiệt gọi với: “Sư huynh ! Huynh không cần bỏ cuộc sớm như vậy.”

Đang lúc hắn gào thét thì Đường Liên vung tay lên, một mũi tên Chu Nhan trong tay áo phá không chui ra, bắn thẳng về một bàn tay quỷ phía sau lưng Lôi Vô Kiệt, trong nháy mắt nó xuyên thủng bàn tay kia. Lôi Vô Kiệt chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bàn tay quỷ biến mất nhưng trên mặt đất lại lưu lại vết máu, kinh sợ nói: “Sư

huynh, sao huynh biết cái nào là thật vậy ?”

Đường Liên vẫn nhắm hai mắt như cũ, nhúu mày giống như tập trung nghe cái gì đó: “Trong Cô Hư trận, những gì đệ nhìn thấy chưa chắc đã là thật, nhưng mà vô số sát ý lại giấu trong cái ảo giác ấy. Lúc này, đệ cần quên đi đôi mắt, dùng đôi tai để cảm nhận. Nghe gió đoán vị trí chính là một trong những môn học bắt buộc ở Tuyết Nguyệt thành, hôm nay ta sẽ dạy cho đệ

trước. Cái gọi là nghe gió đoán vị trí, chính là ở chữ ‘gió’. Trời đất rộng lớn như vậy, gió ở khắp mọi nơi. Mà nhược điểm lớn nhất của Cô Hư trận chính là nó ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài, vì lẽ đó trong Cô Hư trận, đệ chỉ cần cẩn thận lắng nghe, ở chỗ nào bên cạnh đệ nghe thấy tiếng gió bị

xé rách cũng chính là lúc kẻ thù lộ ra vị trí của mình.” Sau khi nói xong, Đường Liên nhảy vọt lên, giữa không trung tóm được một kẻ áo đen lôi ra ngoài, trong tay Chỉ Tiêm nhận lưu chuyển, thoáng cái đã cắt đứt cổ họng đối phương, sau đó đá hắt xuống đất.

Mà lúc này hai tay Lôi Vô Kiệt cũng đồng thời chuyển động, trên dưới toàn thân múa ra một vòng tròn hoàn mỹ, ngăn cản tất cả bàn tay quỷ dữ là thật hay ảo ở bên ngoài, rồi sau đó hắt cũng nhắm mắt lại. Hắt gắng sức tập trung, lúc đầu chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai, đó chính là quyền phong do bản thân hắt tạo ra, nhưng cẩn thận nghe kỹ, lại có thể nghe thấy bên ngoài quyền phong có một loại âm thanh đang chậm chậm lưu động cùng tiếng gió, rồi đột nhiên, có thứ gì đó nhẹ nhàng xé rách tiếng gió ấy. Lôi Vô Kiệt tập trung cao độ đánh một đòn Vô Phương quyền về

hướng ấy. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, một bóng người áo đen hiện ra, phun một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất.

“Có thiên phú đấy.” Đường Liên khen.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, cười nói: “Dù sao cũng tập võ từ nhỏ, thính giác cũng đã luyện rất lâu.” Đang lúc hắt đặc ý, một bàn tay đột nhiên từ dưới đất trời lên, tóm lấy mắt cá chân hắt, Lôi Vô Kiệt giật mình, lại

thấy một mũi tên Chu Nhan phá không đâm vào trong lòng đất, bàn tay kia liền mất đi khí lực.

“Tiếc là chưa đủ chín chắn.” Đường Liên thở dài.

Chương 8: Tử Y Hầu

“Nghe gió đoán vị trí, che mắt giết người.” Gã thủ lĩnh áo đen ở bên ngoài Cô Hư trận cười khẩy. “Nếu cho rằng cứ như thế có thể phá Cô Hư trận thì người cũng quá ngây thơ rồi.” Hắn móc ra một ống sáo từ trong ngực áo, sau đó một khúc ca trong trẻo mà thê lương lạnh lẽo vang lên, trong màn đêm vắng lặng lại càng thêm quỷ dị.

Hai người ở trong Cô Hư trận đều nghe thấy tiếng nhạc vang lên, Đường Liên cau có nhíu mày.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong nháy mắt tiếng gió ôn hòa khi nãy đột nhiên cũng trở nên cuồng bạo dữ dội, nhưng lại không giống như có tiếng người len vào giữa tiếng gió, đang lúc hắn còn do dự thì có mấy luồng khí công phá thẳng về phía hắn. Tuy hắn vẫn kịp ngăn cản đối phó nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương.

“Tập trung !” Đường Liên giận dữ hét, thanh âm vô cùng vang dội, mang theo công lực Sư Tử Hồng của Phật môn.

Tiếng sáo ấy cũng vì thế mà ngưng trệ, Lôi Vô Kiệt thở phào một hơi, kịp thời cản phá một bàn tay quỷ khác.

Đường Liên cười nói: “Tuy cái này đúng là Cô Hư trận nhưng nếu so sánh với Cô Hư trận mà tam sư công từng kể với ta thì vẫn còn chênh lệch quá xa. Nghe nói năm đó Ma giáo đông chinh, bên dưới Kỳ Liên sơn đặt Cô Hư

trận bao phủ cả trăm dặm, trong đó có trăm loại quỷ mị xuất hiện, giống như địa ngục trần gian. Mà khi đó tam sư công cũng chỉ hơn ta bây giờ ba

tuổi, tam sư công còn có thể công phá kỳ trận như vậy, chỉ một Cô Hư trận bé nhỏ thế này mà ta cũng thua thì quả là phí công Tuyết Nguyệt thành dạy dỗ nhiều năm.”

“Sư huynh có cách phá trận rồi sao ?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Đường Liên nhón mũi chân, nhảy phắt ra sau lưng Lôi Vô Kiệt, hai người lưng tựa lưng đứng giữa trận, bảo vệ kẻ hở phía sau của nhau. Họ ở trong trận giống như người mù, nhưng với thế đứng như vậy đã giảm bớt khả

năng bị đánh lén từ bốn phương tám hướng nhiều lần.

“Sư huynh thật lợi hại.”

“Đây là chuyện bình thường.” Đường Liên nói. “Mấu chốt của Cô Hư trận chính là người bày trận, hiện giờ chúng ta cần phải tìm ra người này. Chỉ

cần tìm ra hắn, đánh bại hắn thì có thể phá trận.”

“Thế nhưng giờ chúng ta đang ở bên trong Cô Hư trận, làm sao có thể tìm hắn chứ ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên mỉm cười: “Tiếng sáo. Hắn không nên thổi sáo, người bày trận phải bảo đảm tuyệt đối chỗ ẩn nấp, nhưng hắn đang cuống, để lộ sơ hở.

Chúng ta cùng hợp lực phá trận.”

“Tuân lệnh.” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng đáp, hai nắm đấm vung lên, đánh bay những kẻ áo đen đang cố gắng tiếp cận, nhưng cùng lúc đó hơi thở của hắn cũng ngày càng nặng nề, hắn biết với thể lực hiện tại của mình chỉ có thể

đánh ra được một trăm chiêu, mà sau một trăm chiêu nếu Đường Liên vẫn chưa phá xong trận, chỉ e bản thân đã kiệt lực mà chết.

Bấy giờ Đường Liên nhắm chặt hai mắt, công phu nghe tiếng gió đoán vị trí của hắc vẫn còn chưa bằng những cao thủ ám khí đỉnh cao như Đường lão thái thái, Đường lão thái gia và Đường gia tam thiếu, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, hắc liên tìm được tung tích tiếng sáo, tinh thần của hắc tập trung theo tiếng sáo ngược gió mà đi, rốt cuộc cũng tìm ra gã áo đen đang thổi sáo, lúc này gã đang ngồi trên một cành cây cách đó không xa.

“Chính là chỗ này.” đôi mắt Đường Liên đột ngột mở ra, một đóa Phật Nộ

Đường Liên xuất hiện trong tay phá không bắn tới, Cô Hư trận giống như

bị xé toạc, toàn bộ cảnh tượng xung quanh từng chút một hiện ra.

Người đang đứng trên cành cây kia buông thông cây sáo trong tay, ông ta nhìn thấy đóa Thất Biện liên yêu dã quý dị bay vọt về phía mình thì vội vàng nhảy xuống. Nhưng đóa hoa sen kia đột nhiên nổ tung trên không trung, bảy cánh hoa sen tản ra bảy hướng khác nhau, trong đó có một cái xuyên thẳng qua lồng ngực của ông ta, máu tươi mãnh liệt trào ra, ông ta nặng nề ngã xuống đất.

“Phá trận rồi.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Đúng thế. Đã phá xong.” Trả lời hắc lại là một giọng nói xa lạ.

Lôi Vô Kiệt giật mình, Đường Liên cũng sợ toát mồ hôi lạnh, chẳng biết từ

lúc nào đứng giữa Lôi Vô Kiệt và Đường Liên là một người mặc trường bào màu tím, trong tay hắc cầm một chiếc quạt xếp, cười nửa miệng.

“Người...” Đường Liên xoay người, quạt xếp trong tay người kia xoay một cái đánh văng Đường Liên ra ngoài, Đường Liên nặng nề ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi.

Người mặc áo tím xoay người hỏi những người áo đen còn lại: “Bạch Phát Tiên đi đâu rồi, theo kế hoạch lẽ ra lúc này hẳn đã sớm giành phần thắng mới đúng. Hẳn không có ở đây, với năng lực của các người sao có thể là đối thủ của Đường Liên.”

“Người là đồ hèn hạ.” Lôi Vô Kiệt cắn răng mắng.

“Hử?” Người mặc áo tím xoay người lại nhìn hẳn. “Người là ai? Vì sao dám nói bản hầu hèn hạ?”

“Đánh người nhân lúc người ta không để ý, chẳng lẽ không phải quá hèn hạ hay sao?” Lôi Vô Kiệt cả giận mắng.

Người mặc áo tím bật cười: “Chẳng lẽ ta còn phải hô to Đường Liên ta tới để giết người, rồi cúi người chào lẫn nhau xong mới có thể rút kiếm đối mặt hay sao?”

Lôi Vô Kiệt bức bối mắng: “Các người vốn lấy nhiều đánh ít, lại thêm sư huynh ta vừa mới phá Cô Hư trận, tâm trí còn chưa tập trung, người lại đánh lén như thế, quá hèn hạ.”

“Người nhầm rồi. Chúng ta không phải tới để đấu võ. Chúng ta tới để giết người.” Người kia nheo mắt, quạt xếp trong tay vung lên, đánh thẳng về

phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung tay nghênh đòn, cho rằng người áo đen chỉ nhẹ vung quạt lên thì có thể dễ dàng đón được. Nhưng lực trên chiếc quạt giống như

nặng ngàn cân, quyền của hẳn vốn thiên về tấn công mà vẫn bị quạt xếp đánh bật về phía sau.”

“Hỏa Chúc thuật thiêu đốt lửa trong tim mình để đạt được thần lực trong thời gian ngắn ngủi. Ta còn tưởng rằng ngoài Lôi Oanh ra, Giang

Nam Phích Lịch đường không còn ai biết môn võ công này. Người khá đấy.”

Người áo tím vừa tới vừa vung vẩy quạt xếp, đẩy lùi Lôi Vô Kiệt về phía sau: “Tiếc ra sau khi trải qua Cô Hư trận vừa rồi, người đã sức cùng lực kiệt.”

Người mặc áo tím dừng lại, ngửa mặt lên trời khẽ thở dài, quạt xếp vung lên không trung, đồng thời cũng đánh bay Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi quạt xếp vung lên thì có một luồng nội lực giống như đồi núi lấp biển ập đến, hần cảm giác toàn thân bị cổ khí này ép đến mức không thể hít thở nổi, luồng lửa nóng trong lòng cũng nháy mắt bị

dập tắt, sau khi hần nặng nề rơi xuống đất, đôi mắt vốn đỏ rực cũng hoàn toàn trở lại bình thường.

“Năm đó Lôi Oanh đẩy lên Hỏa Chúc thuật tầng thứ bảy mới có thể miễn cưỡng chống chọi được Tử Khí Đông Lai của bản hầu, cỡ như người mà

cũng đòi chống đỡ ư ?” Người mặc áo tím lắc đầu than thở, xoay người định rời đi.

“Người không giết ta sao ?” Lôi Vô Kiệt liều mạng hỏi.

Người mặc áo tím dừng bước. “Dù ta có tha cho người thì những người đứng sau chuyện quan tài cũng sẽ không tha cho người. Chẳng qua, nếu như người có thể sống sót, vậy một ngày nào đó ta sẽ trả lại cho người một trận đánh công bằng.”

“Sư phụ đuổi ta ra khỏi cửa, lúc đầu ta không hiểu. Cho đến hôm qua ta gặp một thanh đao lớn, hôm nay gặp quạt của người mới hiểu câu ‘Trời đất bao la lắm’. mà sư phụ nói.” Lôi Vô Kiệt nắm chặt hai tay, khởi động nội lực khiến đôi mắt một lần nữa bị nhen lửa trở nên hồng rực, trường

sam màu đỏ không gió mà bay phấp phới. “Nhưng, thấy là một chuyện, ta cũng muốn trở thành một phần của trời đất này.”

“Quả là một thằng nhóc thú vị.” Người mặc áo tím cười cười, liếc mắt nhìn đám người áo đen: “Các người cũng nên cẩn thận.”

“Tôn thượng, hai người này không thể coi thường, tốt nhất nên xử lý sớm, tránh lưu lại hậu họa về sau.” Một người áo đen thuyết phục.

“Giết hai kẻ đã trọng thương, các người không làm được sao ? Đám thuộc hạ do Bạch Phát Tiên dạy dỗ đúng là một đám ăn hại.” Người mặc áo tím không nói gì thêm, nhón chân một cái nhảy lên, nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích.

“Người đó thật kỳ lạ.” Đường Liên miễn cưỡng đứng dậy. “Nếu ông ta ở lại, chúng ta không có phần thắng.”

“Ý của người là hiện giờ các người có phần thắng rồi sao ?” Một gã áo đen cười khẩy.

Đường Liên đi tới vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Giết mấy kẻ rác rưởi các người cũng chẳng có gì khó.” Mặc dù Đường Liên giả bộ thản nhiên như không nhưng

Lôi Vô Kiệt biết, Đường Liên đập vai hấn như thế chẳng qua chỉ là miễn cưỡng vịn vai mình để không bị ngã xuống.

“Sư huynh...” Lôi Vô Kiệt đang định đỡ hấn thì bị Đường Liên cản lại:

“Nhụy vừa thu được tín hiệu, người liên hệ đã ở ngoài thành, bây giờ nàng đang tới chi viện. Chúng ta nhất định phải gắng sức ngăn cản những người này, chờ bọn họ tới.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật gật đầu, ngay sau đó hét lớn: “Các người cùng xông lên cả đi.”

“Cùng xông lên ư ?” Gã áo đen vươn đôi tay trắng bệch: “Có phải người cho rằng phô trương thanh thế là có thể dọa chúng ta lùi bước ? Nhưng nếu người đã nói cùng xông lên thì chúng ta sẽ làm theo mong muốn của người. Lên !”

Trong nháy mắt, mười mấy người đồng thời tấn công về phía bọn họ.

Không đúng, hướng tấn công của bọn họ đều tập trung về phía Đường Liên.

Đường Liên cắn răng nói: “Bọn chúng đã nhìn thấu vết thương của ta.”

"Không ai hiểu rõ cường lực của Tử Y Hầu hơn bọn ta, trúng một chưởng kia, người chắc cũng biết bản thân bị thương nặng tới mức nào!"

Vậy mà lúc này có một người đứng chặn trước mặt Đường Liên, hẳn đương nhiên là Lôi Vô Kiệt, nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt, cũng chỉ dựa vào luồng chân khí cuối cùng mà gắng gượng chống đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hơn mười đạo chưởng lực đồng thời đánh vào người hắn, hắn gầm thét một tiếng, đôi đồng tử trở nên đỏ thẫm.

"Lui!" Gã áo đen cầm đầu vội vàng hạ lệnh.

Nhưng đã không kịp, chỉ trong nháy mắt, mười mấy người đồng loạt bị

Lôi Vô Kiệt đánh bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất. Lôi Vô Kiệt cũng đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ trên mặt đất, hắn lắc đầu than thở:

"Sớm

biết thế này, năm đó khi học võ cùng sư phụ, ta sẽ không lười biếng như vậy."

"Còn chưa tới lúc có thể buông lỏng." Đường Liên thở dài, ngẩng đầu nhìn những người áo đen kia lần lượt đứng lên, tuy ai nấy cũng đều bị thương, nhưng thương thế không quá nghiêm trọng.

Lôi Vô Kiệt cười khố: "Hiện giờ ta đã sức cùng lực kiệt."

Đường Liên cũng thở dài: "Chưởng lực của người áo tím kia quả thực lợi hại, đến giờ ta vẫn không thể vận chân khí nổi."

Gã áo đen cầm đầu cười khẩy: "Xem ra mạng của hai người các người đêm nay phải để lại nơi này."

"Có để lại hay không cũng không phải do người quyết định." Một giọng nói uể oải vang lên cắt ngang lời hăn, Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên quay đầu, kêu lên: "Tiêu Sắt!"

Lại chỉ thấy một người mặc áo khoác lông , bóng dáng vững vàng hạ xuống nóc quan tài vàng, sau khi nói xong còn lười biếng ngáp một cái, không phải Tiêu Sắt thì là ai?

Chương 9: Hòa thượng Vô Tâm

Đường Liên hạ giọng hỏi: "Vừa nãy ở trong Mỹ Nhân trang, Tiêu Sắt từng nói hăn không biết võ công, hăn tới thì có ích lợi gì?"

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: "Không thể nào. Ta từng thấy Tiêu Sắt dùng qua võ công, tay không vận khí đóng tám cánh cửa một lúc."

Giữa lúc hai người còn đang thì thầm, gã áo đen nhìn Tiêu Sắt đột nhiên xuất hiện, cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Mà Tiêu Sắt đứng trên quan tài một lúc lâu, đột nhiên nhảy lên, nhấc chân đá nấp quan tài bay ra ngoài.

"Dừng lại!" Đường Liên phản nộ quát.

Thế nhưng là đã không còn kịp, nấp quan tài nặng nề rơi trên mặt đất, một bàn tay trắng bệch đột nhiên từ bên trong quan tài thò ra!

"Giả... chết?" Lôi Vô Kiệt ngây người.

Bàn tay trắng bệch kia bám lấy thành quan tài, một bóng người vịn vào thành quan tài chậm rãi đứng lên.

"Là. . . Là một tên hòa thượng? Là một hòa thượng còn sống ư?" Lôi Vô Kiệt tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy một hòa thượng sần sần tuổi mình, mặc y phục nhà chùa màu trắng, dù trong đêm tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hắc, trắng ngằn thanh tú, xuất trần thoát tục, nhưng đôi mắt thì nhắm nghiền.

"Đưa hắc đi rồi tính tiếp." Gã áo đen cầm đầu gầm một tiếng, bật người nhảy lên, những người khác cũng lập tức đi theo.

Hòa thượng kia nghe được thanh âm, rốt cục chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào đám người áo đen.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người đều dừng lại, bọn họ ngây dại nhìn cặp mắt kia, ngay sau đó sắc mặt trở nên vô cùng kinh hoàng, giống như là trông thấy chuyện gì vô cùng đáng sợ. Sau đó một cảnh tượng vô cùng quỷ

dị xuất hiện, cả đám người bọn họ đều giơ bàn tay âm trầm đáng sợ không chút do dự xuyên thẳng trái tim mình.

"Cái này. . ." Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cũng sợ đến ngây người khi trông thấy cảnh tượng nhóm người áo đen tự sát, không khỏi nhìn về phía tăng nhân, nhưng một bóng người to lớn lại đứng chắn trước mặt hòa thượng kia.

Là Minh Hầu! Hắc vác Kim Cự đao trên bờ vai, cúi đầu nhìn về phía hòa thượng mặc áo bào trắng, hòa thượng kia cũng ngẩng đầu nhìn hắc, hai người chỉ đơn giản nhìn nhau, ngẩn ngui mà cảm giác xa vời!

Khuôn mặt xưa nay chưa từng thay đổi của Minh Hầu trong khoảnh khắc đó trở nên vụn vỡ, trong ánh mắt toát ra sự kinh hãi vô cùng.

"Minh Hầu!" Nguyệt Cơ nhảy xuống đứng cạnh Minh Hầu, đưa tay muốn cản lại ánh mắt của hòa thượng.

Minh Hầu phất tay ngăn nàng, thần sắc kinh hãi trên mặt cũng dần dần biến mất.

"Chuyện mà lão hòa thượng không nguyện ý nói cho thí chủ, Vô Tâm đã nói cho người biết. Lão hòa thượng đã sớm nói với người, dù người có biết được sự thật đi chăng nữa, chắc chắn sẽ trở thành tâm ma trong lòng người." Hòa thượng áo trắng lạnh nhạt nói, giống như quen biết Minh Hầu đã lâu.

"Nỗi khổ tâm của Vong Ưu đại sư, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng biết là tâm ma, không biết cũng là tâm ma." Minh Hầu buồn bã nói.

"Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma. Đây là kiếp của thí chủ, thí chủ tự giải quyết cho tốt." Hòa thượng áo trắng thở dài.

"Xem như để báo đáp, chúng ta có thể đưa người rời khỏi nơi này." Nguyệt Cơ ở bên cạnh nói.

"Đây là kiếp của ta, các người cứ đi đi!" Hòa thượng áo trắng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng dị thường.

"Đi!" Minh Hầu kéo theo Nguyệt Cơ, xoay người bỏ đi.

Mà Đường Liên và Lô Vô Kiệt này giờ vốn đang nhìn bọn họ, rốt cuộc cũng đối diện với ánh mắt của hòa thượng. Chỉ là trong nháy mắt ánh mắt giao nhau, Đường Liên lại thấy gương mặt hòa thượng trước mắt trở nên mơ hồ, mà một cảnh tượng quen thuộc dần dần xuất hiện ngay trước mặt. .

.

"Nhắm mắt lại! Không được nhìn vào mắt hấn!" Lúc này một giọng nói hùng hậu vang lên, giọng nói kia mang theo luồng lực kỳ quái, Đường

Liên chợt cảm thấy trong lòng hình như có phật quang sáng lên, tinh táo trở lại, những ảo giác kia cũng dần dần biến mất.

Hòa thượng áo trắng vẫn chăm chú nhìn hẩn, trên mặt khẽ mỉm cười. Lúc này một bóng người lướt qua Đường Liên, chạy như bay đến chỗ hòa thượng áo trắng, chỉ thấy đầu ngón tay hẩn điểm nhẹ lên trên người hòa thượng kia tổng cộng mười tám điểm, sau đó hòa thượng áo trắng nhanh chóng nhắm mắt lại, đứng yên một chỗ không hề ngã xuống.

Lúc này Thiên Nữ Nhụy cũng đã đuổi tới, đỡ Đường Liên và Lôi Vô Kiệt:

"Người liên hệ của chàng đã tới rồi, lại thêm một tên hòa thượng nữa ư?"

Hai người giật mình, ngẩng đầu nhìn tới, người kia lúc này cũng đã xoay người, đó là một hòa thượng mày rậm mắt to, mặc tăng phục màu xám, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt cực lớn, hoàn toàn khác biệt so với hòa thượng áo trắng yêu nghiệt vừa rồi, toàn thân tỏa ra một luồng chính khí nghiêm nghị.

"Bần tăng Vô Thiên." Hòa thượng chấp tay trước ngực, hướng về phía Đường Liên khẽ gật đầu.

Đường Liên cũng khẽ gật đầu đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn không dứt khỏi hòa thượng áo trắng.

Vô Thiên khe khẽ thở dài, đầu ngón tay điểm nhẹ trên ngực hòa thượng áo trắng, hẩn mới từ từ ngã xuống. Vô Thiên đỡ lấy hẩn và nói: "Giấu điểm thí chủ suốt dọc đường, lúc này cũng không cần giấu điểm nữa. Đây là sư đệ

của ta, tên là Vô Tâm."

"Thiên hạ có ba chùa lớn: Thiếu Lâm ở Tung Sơn, Bạch Mã ở Lạc Dương, Vân Lâm ở Nam Hải, đại sư là cao tăng của chùa nào? Vì sao lại

để ta đi ngàn dặm hộ tổng quý sư đệ tới đây?" Bấy giờ cả đám người đã quay trở

lại Mỹ Nhân trang, Đường Liên ăn Bồng Lai tiên dược của Tiêu Sắt đưa cho mới miễn cưỡng chế trụ vết thương, rốt cuộc cũng bật ra câu hỏi vẫn nghi ngờ bấy lâu.

Vô Thiên nghe vậy khe khẽ lắc đầu, hần nhìn Vô Tâm đang nằm một bên nói: "Chúng ta không phải đệ tử của ba ngôi chùa lớn ấy, mà là đệ tử của thiền sư Vong Ưu ở Hàn Sơn tự."

"Cái gì?" Đường Liên kinh hãi, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào mãnh liệt, vội vàng ôm ngực, gần như khụy xuống.

Thiên Nữ Nhụy thấy thế vội vàng tiến lên đỡ hần: "Chàng đường đường là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, sao chỉ mới nghe một cái tên cũng có thể sợ

đến như vậy."

"Vong Ưu ở Hàn Sơn tự, đó là. . ." Đường Liên nhú mày.

"Đó từng là thiện đạo đại tông sư." Tiêu Sắt nhắc tách trà lên, nhấp một ngụm, "Còn bây giờ. . . là ma tăng."

"Ma tăng ư?" Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói, "Là thiện đạo đại tông sư sao có thể biến thành ma tăng."

"Thiên hạ có ba chùa lớn, Thiếu Lâm, Bạch Mã, Vân Lâm tuy vang danh thiên hạ, nhưng mà luận thiện đạo đệ nhất đại tông sư trong thiên hạ, lại chỉ có Vong Ưu đại sư của Hàn Sơn tự. Nghe nói Vong Ưu đại sư tu luyện Phật gia Lục thông: Thiên Nhân Thông, Thiên Nhĩ Thông, Tha Tâm Thông, Túc Mệnh Thông, Thần Túc Thông, Lậu Tẩn Thông. Trong đó đặc biệt Tha Tâm Thông bất phàm nhất, khách hành hương tới Hàn Sơn tự để cúng bái chỉ muốn nhìn Vong Ưu đại sư một cái, không cần nói chuyện, nhưng lại cứ dấm ngực giậm chân, khóc lóc thảm thiết, cuối

cùng phần lớn đều khóc đến nỗi ngất đi, sau khi tỉnh lại đều bừng tỉnh giấc ngộ, quên hết mọi chuyện chốn phàm tục."

"Lợi hại như vậy ư? Cũng không cần nói chuyện luôn?" Lôi Vô Kiệt sợ hãi thán phục.

"Nghe nói Tha Tâm Thông tu luyện đến cực hạn có thể liếc mắt nhìn thấu lòng người đối diện, cũng có thể thay đổi nội tâm của người đó, không cần mở miệng, có thể lấy phạt pháp độ người."

Vô Thiền gật đầu, ánh mắt chợt trở nên nghiêm nghị: "Vị công tử này nói không sai. Nhưng ta nhận được tin, hộ tống sư đệ chỉ có đại đệ tử Tuyết

Nguyệt thành Đường Liên, hai người các người là ai, trong thư không hề nhắc đến. Không biết có thể nói cho ta biết được không?"

"Ta ư? Ta chẳng qua chỉ là một ông chủ quán trọ nhỏ, tuy quán trọ hơi nhỏ

nhưng người trong giang hồ đi ngang qua cũng khá nhiều, mấy chuyện vặt này sợ rằng đã truyền khắp giang hồ rồi. Mà vị Lôi công tử đây đang nợ ta một khoản tiền, hắn muốn chạy tới Tuyết Nguyệt thành, ta sợ hắn quỵt nợ

nên phải đi theo, ai ngờ trên đường lại gặp Đường Liên. Vốn cho rằng có thể bớt được một số chuyện phiền phức nhưng không ngờ suýt chút nữa còn mất mạng." Tiêu Sắt khe khẽ thở dài.

"Tiêu Sắt người vẫn còn chưa kể xong mà. Tại sao Phật đạo đại sư lợi hại như vậy lại có thể biến thành ma tăng cơ chứ?" Lôi Vô Kiệt chen vào nói.

Tiêu Sắt nhìn Vô Thiền: "Ta có thể nói không?"

Vô Thiền chấp tay trước ngực: "Việc đó cũng liên quan đến chuyện lần này, công tử cứ nói đừng ngại. Dù sao sự tình liên quan đến danh dự sư tôn, để

một đệ tử như bản tăng ra mặt nói thì cũng không thỏa đáng."

"Được." Tiêu Sắt gật gật đầu, "Vong Ưu tinh thông Phật môn Lục thông, mà phật pháp cao siêu, vì thế dù Hàn Sơn tự chỉ là một ngôi chùa nhỏ, nhưng khách hành hương tới nối liền không dứt. Tuy nhiên cách đây hai tháng, Vong Ưu đại sư đột nhiên phát điên."

"Điên ư?" Lôi Vô Kiệt trợn mắt nhìn.

"Vong Ưu đột nhiên nhảy lên, rút kiếm gỗ trong tay bức tượng Trì Quốc Thiên Vương cao bảy thước chém xuống đầu khách hành hương."

"Cái gì?" Lôi Vô Kiệt hít vào một ngụm khí lạnh.

"Khách hành hương bên ngoài đại điện lần đầu trông thấy cảnh này, sợ hãi xoay người bỏ chạy. Nhưng Vong Ưu lại đuổi theo, ông ta vốn là đại sư võ học, cầm trường kiếm vung vẩy bên ngoài đại điện, hơn mười vị khách hành hương không ai trốn thoát. Khi võ tăng hộ vệ chạy tới ngăn cản thì đã không kịp nữa rồi, và cũng không thể nào ngăn cản nổi ông ấy. Cuối cùng,

nghe nói chỉ tới khi đệ tử chân truyền của ông ta chạy tới mới có thể chế ngự được. Vong Ưu nhìn người đó, bỏ trường kiếm trong tay, chỉ lăm lăm:

‘Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.’ Sau đó tọa hóa, thi thể ngã xuống liền hóa thành tro bụi." Tiêu Sắt ngăm nhìn Vô Tâm đang ngủ say,

"Giang hồ đồn đại chính là những lời này, thi thể vừa ngã xuống đã hóa thành tro bụi, nghe giống như chuyện thần tiên ma quái, sự thật rốt cuộc thế nào, chắc hẳn chỉ có hai vị đại sư rõ nhất."

Vô Thiền khẽ thở dài: "Lời đồn cũng không hề sai, sau khi sư phụ tọa hóa, cơ thể liền quá thành tro bụi, tất cả tăng nhân trong chùa đều tận mắt nhìn thấy. Mọi người đều cho rằng sư phụ tu luyện 'Tha Tâm Thông' thì bị tẩu hỏa nhập ma. Thế nhưng về sau chúng ta mới biết thứ sư phụ luyện được sớm đã không phải 'Tha Tâm Thông', mà là 'Tâm Ma dẫn'."

"Tâm Ma dẫn? Đây là võ công gì, ta chưa từng nghe qua." Đường Liên cau mày nói.

Vô Thiền tiếp tục nói: "'Tha Tâm Thông' có thể nhìn thấu lòng người, giúp họ giác ngộ. Nhưng lòng người khó dò, nếu là người không có tâm Phật, chung quy cũng khó thấy được nội tâm mà nhân tâm khó dò, nếu không có Phật Tâm người, cuối cùng khó mà thấy được nội tâm. Chỉ liếc một lần có thể khiến người ta biết được cái ác trong lòng như sư phụ, từ đó tự mình giác ngộ vốn dĩ là chuyện không thể. Song môn võ công 'Tâm Ma Dẫn' này, thứ nhìn thấu không phải lòng người, mà là tâm ma, thậm chí còn có thể

khiến người nhớ lại chuyện người đã quên. Nhưng đây vốn là cấm thuật Phật môn, phong ấn bên trong La Sát đường ở Hàn Sơn tự. Tổ sư từng nói, tu luyện loại cấm thuật này, tuy mục đích để hàng ma nhưng bản thân đã nhập ma trước. Chỉ một ý niệm là có thể từ Phật nhập ma."

"Một lúc lại Phật, một lúc lại Ma, nghe mãi chẳng hiểu gì cả. Nói tóm lại, chính là Vong Ưu đại sư luyện công tẩu hỏa nhập ma phải không?" Lôi Vô Kiệt nghe cái hiểu cái không.

"Không đúng, là do thấy quá nhiều tâm ma nên mới phát điên." Tiêu Sắt lười biếng nói ra.

"Tiêu Sắt! Không được nói bừa!" Đường Liên nghe vậy vội vàng quát.

Vô Thiền lắc đầu nói: "Không sao. Trụ trì Cửu Long tự sư phụ Đại Giác cũng nói như vậy, ngài ấy nói sư phụ không ngừng độ người, nhưng do chứng kiến quá nhiều tâm ma, cuối cùng dẫn cả tâm ma của mình ra."

"Người là đệ tử của Vong Ưu đại sư, nhưng sao lại chạy tới Cửu Long tự?"

Lôi Vô Kiệt hỏi.

"Sư đệ Vô Tâm đi theo sư phụ học Phật Pháp Lục Thông, mà hồi ta còn nhỏ, từng gặp sư phụ Đại Giác Cửu Long tự tới Hàn Sơn tự luận đạo, ngài ấy cho rằng ta có thiên phú với Kim Cương Phục Ma thần thông, muốn dẫn ta về Tất La thành tu hành. Sư phụ cho phép, nên ta tới Cửu Long tự, đã mười hai năm trôi qua, suốt thời gian đó ta cũng chỉ gặp được sư phụ

ba lần."

"Không phải Đại Giác cho rằng người có thiên phú, mà là Vong Ưu muốn đưa người đi." Tiêu Sắt đột nhiên nói ra.

Vô Thiền hơi khẽ cau mày, cúi đầu: "Không biết công tử nói vậy là có ý gì?"

"Kim Cương Phục Ma thần thông chính là môn võ học ngoại môn đầu tiên của Phật môn chính thống, người tập luyện bắt buộc phải có chính khí đầy người giống như đại sư người. Mà sư đệ của người, tuy mới chỉ gặp qua một lần, lại..." Tiêu Sắt dừng một chút, liếc mắt nhìn mọi người, "Nhưng lại là một hòa thượng tà quái."

Nghe vậy Đường Liên cũng bất giác gật đầu, mặc dù hòa thượng áo trắng kia có khuôn mặt rất đẹp, nhưng trên khuôn mặt lại không có sự trầm ổn thường thấy của người xuất gia, thường trực lại là vẻ cười như không cười, quả thực rất xứng với chữ 'tà'.

"Nếu ta đoán không sai, thứ mà Vô Tâm tu luyện cũng không phải Phật gia Lục thông, mà là 'Tâm Ma Dẫn', hay có thể nói, là toàn bộ võ công trong La Sát đường?"

Vô Thiền ngăn người, thở dài "Công tử đoán không sai."

"Ta cả gan suy đoán, Vong Ưu đại sư muốn lấy được một đáp án."

"Đáp án gì?"

"Rốt cuộc là phật hàng ma trước, hay trước thành ma, rồi mới hàng ma. .
."

Tiêu Sắt hơi khẽ cau mày, "Đúng rồi. Vì sao các người không ngại xa xôi ngàn dặm đưa Vô Tâm đến nơi đây?"

"Sau khi sư phụ Đại Giác nhận được tin sư phụ tọa hóa rất kinh hãi, ngài ấy liền nhờ Tuyết Nguyệt thành đưa Vô Tâm đến đây, muốn triệu tập toàn bộ cao tăng của ba mươi hai Phật quốc sử dụng Phục Ma thần thông để trừ

bỏ cấm thuật trên người Vô Tâm."

"Làm vậy khác nào phế hãn cơ chứ?" Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

"Nhưng nghe nói khi Vô Tâm sư đệ nhận được tin cũng không hề dị nghị gì về chuyện này, đã nằm vào quan tài Chuyển Luân."

"Tại sao Thiên Ngoại Thiên lại có hứng thú với sư đệ của người vậy?"

"Thiên Ngoại Thiên? Thiên Ngoại Thiên là phái nào?" Vô Thiên lắc đầu,

"Tuy là tin tức sư đệ tu luyện bí thuật La Sát đường khó tránh khỏi bị lộ, tất nhiên sẽ dẫn tới không ít người trên giang hồ muốn tranh đoạt nhưng Thiên Ngoại Thiên mà công tử nói tới là môn phái nào, sao ta chưa từng nghe qua?"

"Thiên Ngoại Thiên là. . ." Tiêu Sắt đang muốn mở miệng, lại bị một giọng nói lạnh lẽo ngắt ngang.

"Chính là chúng ta." Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người mặc trường bào màu tím đứng đó lạnh lùng nhìn bọn họ.

Chương 10: Ba bước Đường môn

Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Là người.”

“Quả nhiên bọn họ vẫn còn ở đây.” Một người tóc bạc nhảy xuống bên cạnh người mặc áo tím.

“Đường Liên và thằng nhóc họ Lôi đều trúng một chưởng của ta, không vận công chữa thương ba canh giờ thì không thể đi được.” Tử Y Hầu nhìn xung quanh phòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Vô Tâm đang nằm ngủ: “Là hãn sao?”

Lúc này Bạch Phát Tiên cũng chú ý tới Vô Tâm, hãn cau mày quát: “Mang đi!” Vừa nói xong, Tử Y Hầu đã nhảy lên lao về phía Vô Tâm. Nhưng còn có người nhanh hơn hãn, lắc mình đánh thẳng một quyền về phía Tử Y

Hầu. Đó chính là Vô Thiên.

“Không biết tự lượng sức mình.” Tử Y Hầu cười lạnh, cũng đánh lại một chưởng.

“Cẩn thận chưởng lực của hãn.” Lôi Vô Kiệt vội vàng nhắc nhở, hãn từng so chiêu với Tử Y Hầu, biết rõ chưởng lực của Tử Y Hầu đáng sợ thế nào, nhưng sau khi quyền chưởng giao nhau, Vô Thiên vẫn vững vàng đứng nơi đó, mà Tử Y Hầu lại lui về sau ba bước.

“Là Kim Cương Phục Ma thần thông à?” Bạch Phát Tiên cau mày nhìn về

phía Vô Thiên, chỉ thấy hãn toàn thân chính khí lẫm liệt, khuôn mặt cứng rắn giống như kim cương. “E là đã có tám tầng công lực.”

“Là võ học ngoại môn đệ nhất Phật gia phải không?” Tuy bị đẩy lui sau một quyền nhưng sắc mặt Tử Y Hầu vẫn bình tĩnh như không: “Hóa ra ta đã xem thường hòa thượng này rồi”

“Cẩn thận một chút.” Bạch Phát Tiên nhắc nhở.

Tử Y Hầu khẽ cười: “Ta cũng đã gặp qua hòa thượng Đại Giác ở Cửu Long tự mấy lần, người là đệ tử của Đại Giác à?”

“Bần tăng theo trụ trì Đại Giác tu tập võ nghệ đã mười hai năm, nhưng chỉ

truyền võ học, không ngộ Phật đạo, không dám xưng là đệ tử.” Vô Thiền chấp tay vun lên: “Xin thí chủ chỉ giáo.”

“Được.” Tử Y Hầu lấy quạt xếp trong ngực áo, thản nhiên phe phẩy. “Bỏ qua chỉ giáo, cứ để mạng lại là được.”

“Tử Y, đừng ham chiến. Đưa người đi trước đã.” Bạch Phát Tiên cầm ngọc kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn Vô Tâm nằm trên băng ghế.

“Người cứ lòng dạ mềm yếu như vậy, giết sạch đám người này không phải tốt hơn à, nếu không cho dù người có cướp được người thì bọn họ cũng vẫn sẽ đuổi theo.” Tử Y Hầu liếc mắt nhìn Lôi Vô Kiệt. “Nhóc con, vừa rồi nể mặt Lôi Oanh nên chưa giết người. Nhưng các người lại không biết tự

lượng sức mình, lại muốn quản chuyện của bản hầu.”

“Người.” Lôi Vô Kiệt muốn vận khí, nhưng máu trong lồng ngực lại cuộn cuộn dâng lên, gần như muốn ngất xỉu.

“Vô dụng thôi.” Tiêu Sắt lắc đầu “Người trúng chưởng của hã, nếu không có người vận công chữa thương cho người, e rằng trong vòng mười ngày cũng không thể vận khí nổi.”

“Ngược lại tên nhóc nhà người đúng là có kiến thức rộng rãi, người là...”

Tử Y Hầu tò mò nhìn Tiêu Sắt, quạt xếp trong tay vẫn phe phẩy khe khẽ.

“Tử Y, đừng nói nhiều.” Bạch Phát Tiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chớp động, đã lướt qua đám người, phóng về phía Vô Tâm. Dưới tiếng gầm của hắn, Đường Liên và Lôi Vô Kiệt không nhịn được phun một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống đất. Tiêu Sắt và Thiên Nữ Nhụy cũng phải bịt kín tai, chỉ có một người không hề bị ảnh hưởng – Vô Thiên. Trong nháy mắt, hắn cũng chuyển động theo Bạch Phát Tiên.

“Chặn hắn lại.” Bạch Phát Tiên lạnh nhạt nói, khí thế không giảm.

Quạt xếp trong tay Tử Y Hào vung lên, đánh về phía Vô Thiên. Vô Thiên không dám ham chiến, vận khởi Kim Cương Phục Ma thần thông, trong

giây lát đánh ra ba quyền. Nhưng quạt giấy trong tay Tử Y Hào cũng không hề lép vế. Vừa rồi Vô Thiên dùng một quyền đẩy lui Tử Y Hào ba bước, trong lòng cũng đã ngầm hiểu rõ công lực của người này, nhưng bây giờ tung ra ba quyền, lại cảm thấy lực quyền như đá chìm đáy biển, không khỏi kinh hãi. Tử Y Hào cười lạnh: “Trả lại cho ngươi.” Quạt xếp trong tay hắn căng ra, Vô Thiên cảm giác như có một nguồn nội lực như dời núi lấp biển, không thể nào chống đỡ nổi, lui về phía sau ba bước.

Vừa nãy Tử Y Hào lui ba bước, nay trả lại Vô Thiên cũng lui về sau ba bước.

Mà bên kia, Bạch Phát Tiên đã sớm đứng trước mặt Vô Tâm, hắn ngăm nhìn dung mạo Vô Tâm, hạ giọng thì thào: “Giống, thực sự quá giống.”

Hắn vươn tay ra, đang muốn tóm lấy vai Vô Tâm, chợt rút tay lại, hắn nhìn thấy một chiếc châm cực nhỏ từ phía trước xẹt qua, trên kim lấp lóe sắc tím, hiển nhiên là đã ngâm trong kịch độc.

“Long Tu châm.” Bạch Phát Tiên cau mày, quay đầu nhìn Đường Liên nằm dưới đất. “Không ngờ ngươi bị thương nặng mà vẫn có thể sử dụng thủ

pháp này, ngươi xếp hàng thứ ba trong thế hệ này của Đường môn sao?”

Đường Liên không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười lạnh: “Người đã từng nghe qua một câu nói này không?”

“Ồ? Nói gì?” Bạch Phát Tiên cười khẽ, nhưng bàn tay khẽ xiết chặt ngọc kiếm, trường bào trên người không gió mà bay, hiển nhiên đã vận chân khí, bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm ra một kiếm.

“Ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương. Người đừng quá gần ta.”

Đột nhiên Đường Liên nhảy lên, phun một ngụm máu tươi về phía Bạch Phát Tiên. Đường môn vốn được mệnh danh là môn phái chuyên sử dụng ám khí, độc nhất thiên hạ, nếu như dính phải giọt máu kia, phải chăng sẽ

mất mạng? Bạch Phát Tiên không dám đánh cược, vì lẽ đó hắn nhanh chóng lùi ra phía sau, hắn hiểu được một khi người Đường môn luyện

thuật ám khí đến cực hạn, ngay cả bản thân họ cũng trở thành một ám khí.”

Hắn di chuyển cực nhanh, đã tránh thoát được ngụm máu tươi kia, nhưng bên trong ngụm máu tươi đó, lại có một vật bay ra, đó là một mảnh lá cây nho nhỏ, lại nhiễm màu máu đỏ sẫm.

“Sương Diệp Hồng!” Bạch Phát Tiên kinh hãi, thân thể lệch sang một bên, nhánh Sương Diệp Hồng lướt qua trước ngực hắn, gần như có thể đánh trúng hắn nhưng Bạch Phát Tiên đã nhanh chóng dịch chuyển tránh được một đòn.

“Nhụy.” Đường Liên hô to.

Chỉ trong nháy mắt, hàn quang trong tay áo Thiên Nữ Nhụy lóe lên, hai thanh đao đâm thẳng về phía ngực Bạch Phát Tiên. Hóa ra Đường Liên dùng ba ám khí là để Thiên Nữ Nhụy hoàn thành bước cuối cùng này. Chỉ

cần đao tiến thêm một tấc là có thể kết thúc tính mạng của Bạch Phát Tiên, nhưng...

“Đao của người quá chậm!” Tay phải Bạch Phát Tiên cầm kiếm xuống đất, dựa thế mà xông lên phía trước, hai tay nắm chặt, nhanh chóng tóm được hai thanh đoản đao của Thiên Nữ Nhụy. Hai thanh đao nhanh chóng bị

đông cứng rồi vỡ tan thành vài mảnh, Thiên Nữ Nhụy vội vàng thu người lui xuống bên cạnh Đường Liên, hơi thở nặng nề.

“Xin lỗi, Liên. Ta đã bỏ lỡ cơ hội.” Thiên Nữ Nhụy thở dài.

“Không phải lỗi của nàng, là vì hãn thực sự quá mạnh.” Đường Liên lắc đầu: “Dù ta không bị thương đi chăng nữa, cũng không phải là đối thủ của hãn.”

“Đường môn Đường Liên, người có vẻ mạnh hơn so với tưởng tượng của ta.” Bạch Phát Tiên rút kiếm lên, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Ánh mắt này, thật sự muốn giết người à.” Tiêu Sắt thở dài, tất cả mọi người ở đây chỉ có mình hãn còn chưa ra tay, nhưng hết lần này tới lần khác, hãn đều lấy vai trò như người ngoài cuộc, mở miệng nói chuyện.

Thiên Nữ Nhụy nhìn Đường Liên, Đường Liên bất đắc dĩ lắc đầu, hãn đã sức cùng lực kiệt, còn không thể gắng gượng đứng dậy, đương nhiên càng không có sức sử dụng ám khí. Mà ở bên kia, Vô Thiên và Tử Y Hầu giao thủ mấy lần, nhưng căn bản không có cơ hội đẩy lùi quạt giấy nhỏ bé kia, hiển nhiên Tử Y Hầu đã chiếm thế thượng phong.

“Còn có ta.” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không kiềm chế được nữa, nhưng vừa mới vận khí liền bị Tiêu Sắt đè bả vai xuống, hiếm khi Tiêu Sắt dùng giọng nói nghiêm túc quát nhỏ: “Nếu người không muốn sau này biến thành kẻ

tàn phế thì đừng có khoe mẽ nữa.”

Bạch Phát Tiên cầm kiếm đi từng bước về phía trước, vừa rồi hãn đã quá coi thường Đường Liên bị trọng thương, lần này sẽ không tiếp tục phạm

phải sai lầm “ba bước Đường môn, một bước Diêm Vương” nữa, một người nếu cách cao thủ Đường môn trong vòng ba bước quả đúng là đã cách cái chết không xa, cho dù là một cao thủ Đường môn sắp chết thì cũng vẫn không thể khinh thường.

Đường Liên cười khổ, nhưng đúng vào lúc này, hăn chợt nghe thấy một giọng nói xa lạ, đó là giọng nói của một người thiếu niên, mang theo vài phần vui vẻ: “Này, người có thể đứng dậy được không?”

Đường Liên giật mình, quay đầu nhìn người bên cạnh, nhưng không hề thấy điều gì khác thường, dường như vốn chưa từng tồn tại giọng nói kia.

“Này, đừng nhìn quanh nữa, chỉ có người nghe thấy được thôi. Nếu như người vẫn còn chút sức lực thì hãy tới đứng trước mặt ta.”

Đường Liên nhìn về phía hòa thượng Vô Tâm đang nằm trên băng ghế dài đằng kia, thấy khoe miệng hăn khẽ cong lên ẩn giấu nụ cười như có như

không, trong lòng bừng tỉnh hiểu ra.

“Còn nhìn cái gì nữa? Còn tiếp tục nhìn thì Bạch Phát Tiên sẽ đưa ta đi đấy. Mau mau tới đứng trước mặt ta.”

Tuy Đường Liên cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực cuối cùng đứng dậy, khó khăn dời đến phía trước Vô Tâm, chặn trước mặt hăn.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng đi qua đỡ hăn.

Bạch Phát Tiên dừng bước, khẽ nhíu mày: “Đường Liên, ta vốn không muốn giết người. Người cần gì phải ép ta.”

Đường Liên đang muốn mở miệng, lại phát hiện chân khí đã rút sạch, cả

người gần như sắp ngã khụy xuống đất, nhưng đột nhiên hắn cảm thấy có một bàn tay chống trên lưng hắn, một luồng chân khí mãnh liệt từ bàn tay kia truyền vào cơ thể hắn, đồng thời hắn cảm nhận được một sự ấm áp không thể diễn tả nổi, thân thể đau đớn đến mức muốn vỡ nát ra khi này đang khôi phục với tốc độ kinh người.

“Người còn bao nhiêu ám khí? Thấu Cốt đinh? Chông sắt? Long Tu châm?”

Người chỉ có cơ hội ra một đòn duy nhất, còn bao nhiêu thì thả hết ra. Thủ

pháp Vạn Thụ Phi Hoa không phải cao thủ Đường môn nào cũng có thể nắm bắt được, nhưng người là Đường Liên, chắc chắn không thành vấn đề.”

“Thôi.” Bạch Phát Tiên thấy Đường Liên nhất định không chịu tránh ra, thở dài, trường kiếm trong tay vung lên, kiếm quang lóe sáng. Có kiếm tàn nhẫn, có kiếm nhẹ nhàng, mà kiếm của Bạch Phát Tiên ... lại rất đẹp.

Giống như giữa tuyết lớn trong đêm mọc ra một bông hoa lê, mà trong nháy mắt tất cả mọi thứ sụp đổ. Đường kiếm tuyệt đẹp, sát ý cuộn cuộn.

“Chính là lúc này!” Giọng nói kia cuối cùng cũng đưa ra mệnh lệnh với Đường Liên.

Vạn Thụ Phi Hoa! Đây là thủ pháp ám khí đệ nhất của Đường môn, dù bản thân Đường Liên cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng lúc này gặp tình

cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lần đầu tiên Đường Liên có thể phóng ra đòn Vạn Thụ Phi Hoa lên tới cực hạn. Hắn gần như ném tất cả ám khí trong tay ra ngoài, bọn chúng giống như những đóa hoa đồng loạt nở rộ trên không trung, sau đó trút xuống Bạch Phát Tiên và Tử Y Hưu.

“Sao có thể như vậy?” Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đồng thời kinh hô, ngọc kiếm và quạt giấy trong tay bọn họ múa may cuồng loạn, đánh rơi từng món ám khí xuống đất, nhưng chúng cũng ép bọn họ ra tới ngoài cửa.

“Người không khiến ta thất vọng, nhưng loại trình độ này vẫn không thể giết được bọn họ.” Giọng nói kia vẫn mang theo sự vui vẻ như cũ, nhưng Đường Liên cảm giác bàn tay đặt trên lưng hắn đã thu lại, nội lực ấm áp cũng dần tiêu tán trong cơ thể, đầu óc choáng váng, hắn ngã xuống ngất đi.

“Liên.” Thiên Nữ Nhụy vội vàng tới đỡ hắn.

Bấy giờ hòa thượng Vô Tâm đứng dậy, hắn mở mắt, áo bào trắng nhẹ bay, cười nói: “Trông thấy trận Vạn Thụ Phi Hoa đẹp như vậy, cũng không uổng công ta giả ngủ bấy lâu.”

“Sư đệ.” Vô Thiên phản nộ quát.

“Chào sư huynh.” Vô Tâm hơi nhú mày, ánh mắt liếc nhìn quanh, rồi dừng lại nơi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đứng trong góc, hắn mỉm cười, vạt bay tới bên cạnh bọn họ, mỗi tay tóm lấy bả vai một người. “Hai vị này vừa nhìn đã biết là người tốt, tiểu tăng muốn tới một nơi, không biết hai vị

thí chủ có thể đi cùng tiểu tăng được chứ?”

“Cái gì... nơi nào?” Lôi Vô Kiệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

“Không đi.” Ngược lại Tiêu Sắt lạnh lùng từ chối.

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đã lần nữa bước vào trong phòng. Vô Tâm cười nói: “Miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.” Nói xong, mỗi tay tóm lấy một người, bay lên dùng chân đạp tung cửa sổ rồi biến mất.

Chương 11: Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành

“Ta từng đọc một quyển sách, trong đó nói trên đời có thần nhân, chân giẫm mây mù, mặc quần áo trắng, uống sương hít gió, có thể cười gió đi cả

ngàn dặm, tuổi thọ như nhật nguyệt. Lời tả này chắc chỉ người như hãn.”

Tiêu Sắt ngồi trên một tảng đá ngầm, nhìn Vô Tâm bên bờ sông. Lúc này Vô Tâm đang nhìn về phía xa, gió lớn thổi tung trường bào màu trắng, ánh trắng trắng noãn chiếu lên người, khiến khung cảnh thêm đôi phần tiên khí.

“Trước nay ta chưa từng thấy khinh công như vậy, chẳng khác nào cười gió thực sự, công lực của hai người kia cao như vậy nhưng cũng không đuổi kịp.” Lôi Vô Kiệt cảm thán, Vô Tâm mang theo hai người chạy như

bay hơn ba canh giờ, đi từ chạng vạng tối tới tận đêm khuya, nhưng không thấy hãn có vẻ mệt mỏi gì cả.

Tiêu Sắt cười khổ nói: “Chúng ta đang là con tin mà lại đứng đây tán dương hãn. Nếu hãn nghe thấy không biết sẽ nghĩ thế nào.”

Nhưng ngay lúc này Vô Tâm đột nhiên quay đầu lại, chỉ đứng dậy một cái thôi không ngờ đã lướt thẳng tới trước mặt bọn họ, gương mặt mỉm cười:

“Hai vị thí chủ không phải con tin của ta, vừa nãy ở quán trọ tiểu tăng đã nói rồi, ta muốn mời hai vị theo tiểu tăng tới một nơi.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Trong quán trọ nhiều người như vậy, sao người lại chọn đúng hai người chúng ta. Chẳng phải là vì hai chúng ta một người không biết võ công, một người bị thương nặng à.”

“Người bị thương nặng à?” Vô Tâm nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, cười nói:

“Tiểu tăng bất tài, nguyện giúp sức cho thí chủ.”

Lôi Vô Kiệt ngây ra nói: “Người muốn chữa thương cho ta?”

Vô Tâm gật đầu: “Dọc đường còn cần hai vị giúp đỡ, chữa thương chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần để tâm?”

“Thôi để ta...” Lôi Vô Kiệt nhìn gương mặt mỉm cười của Vô Tâm, trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi, không biết rốt cuộc hòa thượng người đầy tà khí này có ý gì.

Vô Tâm lại kéo thẳng tay của Lôi Vô Kiệt, mũi chân điểm nhẹ một cái, lao thẳng về phía sau, không ngờ chỉ lên lên xuống xuống vài lần đã hạ xuống bờ sông, ngón tay hắt đặt nhẹ lên bả vai của Lôi Vô Kiệt, điểm vài cái vào sau lưng rồi nói: “Khi đó thí chủ bị chân khí của Tử Y Hầu làm bị thương, hiện giờ luồng chân khí này vẫn chạy loạn trong cơ thể của thí chủ, nếu thí chủ không vận công còn đỡ, nếu vận công hai luồng chân khí này sẽ xung đột, thương tích sẽ càng nặng hơn. Tiểu tăng sẽ dùng Lưu Chuyển thuật ép luồng chân khí đó ra.” Dứt lời hai tay Vô Tâm nắm lấy bả vai của Lôi Vô Kiệt, nhảy lên đập sóng nước đi sâu vào giữa con sông.

Lôi Vô Kiệt sợ hãi hét lên: “Ta... ta không biết bơi!”

Tiêu Sắt nhíu mày, nhỏ giọng trầm trầm: “Trên đời này... thật sự có khinh công thần kỳ như vậy sao?”

Chỉ thấy Vô Tâm nắm lấy Lôi Vô Kiệt lướt sóng đi giữa con sông như đi trên đất bằng. khi đi tới chính giữa con sông, Vô Tâm đột nhiên dừng bước, hai mắt nhắm lại, tầng bào màu trắng bay phần phật trong gió, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy thân thể lão đảo sắp ngã, như lúc nào cũng có thể rơi vào lòng sông. Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy một luồng chân khí từ trong bàn tay của Vô Tâm truyền vào thân thể của hắn, trong lòng vốn đang lo lắng lại lập tức yên tĩnh. Hắn lặng lẽ nhắm mắt lại, nghe tiếng gió cùng sóng nước, cảm giác được một loại thanh thản trước nay chưa từng có.

Còn Tiêu Sắt đứng trên bờ quan sát lại càng kinh hãi, vì giờ khắc này Vô Tâm đã thu hồi cánh tay đặt trên bả vai Lôi Vô Kiệt, nhưng Lôi Vô Kiệt

vẫn hoàn toàn không hề hay biết, nhắm nghiền hai mắt đứng vững trên con sông.

Trong thần sắc Vô Tâm cũng lộ chút kinh ngạc, hần nhẹ giọng nói: “Lão hòa thượng nói trên thế gian có người trái tim thuần khiết, có thể hòa hợp

cùng tự nhiên, hóa ra thật sự không lừa ta.” Hần đột nhiên vung tay áo, chỉ

thấy nước sông xung quanh hai người từ từ xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ. Cặp mắt Lôi Vô Kiệt vẫn khép chặt, trên trán không ngừng đổ mồ hôi. Vô Tâm hơi mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào trán Lôi Vô Kiệt, khẽ thì thầm: “Phá!”

Chỉ thấy một luồng tử khí bắn ra từ ngón tay Vô Tâm theo tiếng hô, Vô Tâm đột nhiên vung sang bên trái, làm dấy lên một cột nước lớn, cột nước lập tức đổ xuống. Vô Tâm lại nắm lấy bả vai Lôi Vô Kiệt, nhanh chóng đạp sóng nước lướt về bờ, hần đẩy Lôi Vô Kiệt về phía Tiêu Sắt, đặc ý phẩy trường bào: “Thành công!”

Lúc này Lôi Vô Kiệt cũng mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi?” Tiêu Sắt hỏi hần.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có cảm giác...

thoải mái không nói nên lời.”

“Công lực của thí chủ đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa còn trong họa gặp may.” Vô Tâm vỗ hai tay, gương mặt mỉm cười.

“Trong họa gặp may là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Cái này thì sau thí chủ sẽ biết.” Vô Tâm cười không đáp.

“Sao người lại giúp chúng ta?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi.

Vô Tâm giơ tay định vỗ vai Tiêu Sắt, lại bị Tiêu Sắt né sang một bên, đành phải quay người sang vỗ vai Lôi Vô Kiệt còn đang sừng sốt:

“Chẳng phải vừa rồi tiểu tăng đã nói rồi sao. Tiểu tăng muốn tới một nơi, cần hai vị đi cùng, chuyện chữa thương chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Tiêu Sắt lạnh lùng liếc hẳn một cái: “Vị đại sư này, võ công của người thần kỳ như vậy, có chỗ nào mà không có hai người chúng ta, người không tới được? Hơn nữa người là người mà Tuyết Nguyệt thành muốn giải đến

Cửu Long tự, vị bên cạnh ta lại là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, người muốn chúng ta giúp người chạy trốn hay sao?”

“Tiểu tăng cả gan hỏi hai vị thí chủ, khi ở quán trọ nếu không phải tiểu tăng thi triển Tâm Ma Dẫn, như vậy có phải đám người áo đen kia đã lấy mạng hai vị từ lâu rồi phải không? Trong quán trọ, nếu không phải tiểu tăng giúp Đường thí chủ thi triển thuật Vạn Thụ Phi Hoa thì làm sao chống đỡ được Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu? Tiểu tăng giúp hai vị thí chủ hai lần, vậy mà giờ hai vị không thể đáp ứng một thỉnh cầu nho nhỏ của tiểu tăng hay sao?” Vô Tâm lắc đầu than thở, vẻ mặt đầy tiếc nuối: “Thật khiến tiểu tăng đau lòng biết bao.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Hòa thượng thi ân còn cầu báo đáp à?”

“Đương nhiên, Phật Đà còn cầu báo đáp, huống chi tiểu tăng?” Giọng điệu của Vô Tâm đột nhiên cung kính.

Tiêu Sắt hơi ngạc nhiên nói: “Phật Đà cũng cầu báo đáp? Ta cũng từng gặp một số hòa thượng nhưng chưa từng nghe nói như vậy, chẳng hay có điển cố gì?”

“Phật Đà từng đi cùng một ngàn hai trăm năm mươi vị tỳ khưu từ nước Ca-tỳ-la-vệ đi tới nước Xá-vệ, giữa hai nước này có một gốc cây lớn, tên là cây Ni Câu Đà. Cây cao hai mươi dặm, diện tích cành lá bao phủ là

sáu mươi dặm, quả cây vừa to vừa nhiều, mùi vị như mật ong, nếu người thường ăn vào, người mù mắt sẽ sáng lại, người bệnh lâu ngày cũng có thể hết bệnh.

Phật Đà đợi tì khưu ăn quả lạ xong, nói với người hầu A Nan: ‘Ta nhìn trời đất muôn vật đều có túc duyên cả.’. A Nan hỏi Phật Đà: ‘Đệ tử ngu dốt, không biết là túc duyên ra sao?’ Phật Đà đáp: ‘Người ta làm phúc, ví dụ

như cây này vốn là một cái hạt, lớn dần lên, hái quả vô hạn. Hiện nay những người hào quý, quốc vương trưởng giả, là từ trong chỗ chăm lễ

Phật, thừa sự Tam Bảo trước đây mà được. Hiện nay những người đại phú, của cải vô hạn, là từ trong chỗ chăm làm hạnh bố thí trước đây mà được.

Hiện nay những người trường thọ, không có bệnh tật, thân thể rắn chắc là

từ trong chỗ chăm làm hạnh trì giới trước đây mà được. Bố thí một loại hồi báo vạn loại, cuộc sống an vui tuổi thọ lâu dài.” Gương mặt Vô Tâm mỉm cười, nói một tràng.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Đây là ‘Phật nói Kinh Tội Phúc Báo Ứng’, nói tới báo ứng tội phúc. Hòa thượng, người lại dùng để nói Phật Đà cũng cầu báo đáp, không biết Phật Đà có đồng ý không?”

(Đoạn trên trích trong kinh Tội Phúc Báo Ứng, có tham khảo bản dịch kinh sách của Việt Nam.)

“Không ngờ thí chủ cũng là người tinh thông giáo lý nhà Phật, hơn nữa lời nói này của người giống hệt như lão hòa thượng Vong Ưu kia.” Vô Tâm vẫn mỉm cười như trước, khi nhắc tới sư phụ Vong Ưu lại trực tiếp gọi ‘lão hòa thượng’ không có chút tôn kính nào.

“Ta đi với người.” Lôi Vô Kiệt vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ồ?” Vô Tâm quay đầu sang, hứng thú nhìn hăn.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhún vai: “Ta đã đoán người sẽ nói vậy mà.”

“Người đã cứu mạng của chúng ta hai lần rồi, ta sẽ giúp người lần này.

Nhưng chờ sau khi người thực hiện xong tâm nguyện ta vẫn sẽ bắt người trở về.” Lôi Vô Kiệt nói rất trịnh trọng.

Vô Tâm ngạc nhiên một hồi, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài, khi hăn cúi đầu xuống, trong con ngươi lóe lên ánh sáng yêu dị. Trong lòng Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đều phát lạnh, nhưng chỉ chớp mắt sau con mắt kia đã khôi phục bình thường. Vô Tâm gật đầu: “Được, khi đó ta sẽ chờ người tới bắt.

Chỉ cần người có bản lĩnh đó!”

“Cách xưng hô của người thay đổi rồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

“Hả?” Vô Tâm hơi cau mày.

“Lúc trước người luôn tự xưng là tiểu tăng, gọi chúng ta là thí chủ, nhưng giờ người gọi ‘người’ xưng ‘ta’.”

“Người rất nhạy bén.” Vô Tâm khen: “Nếu hai vị đã đáp ứng đồng hành cùng ta, chúng ta sẽ là đồng bọn. Đã là đồng bọn đâu phải là bố thí. Cho nên tốt nhất là gọi bằng tên đi, còn chưa biết hai vị tên gì?”

“Ta gọi là Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Tiêu Sắt.” Tiêu Sắt cũng trả lời với vẻ lười biếng.

“Đều là những cái tên rất hay.” Vô Tâm cười nói.

“Thế thì tốt cuộc vì sao người nhất quyết phải kéo chúng ta đi cùng với người, với võ công thần thông của người, không nói đất Trung Nguyên rộng lớn, trong ba mươi hai Phật quốc nhỏ ở Tây Vực này còn có nơi nào người không đến được ư?” Tiêu Sắt liếc mắt nhìn hăn.

“Hỏi hay lắm.” Vô Tâm phát tăng bào màu trắng, ngựa đầu, âm thanh vang dội, nói một lời rất rõ ràng: “Bởi vì ta không có tiền. Ra khỏi nhà, nhất là bây giờ còn ở nước lạ, không có tiền khó đi nổi nửa bước.”

Khi Vô Tâm đứng bên bờ sông nhìn ra xa có tám phần tiên khí, khi mỉm cười không nói có chín phần yêu mị, khi thi triển thần thông lại hết sức ngang ngược, thế nhưng câu ‘Ta không có tiền’ này lại có mười một phần thần nhiên cùng với mười hai phần vô lại!

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi cười ha hả, vừa cười vừa chỉ Tiêu Sắt: “Ha ha ha ha, hòa thượng kia, người tìm đúng người rồi. Trong cả gian phòng lúc này thật ra chỉ mình hầy có tiền!”

Sắc mặt Tiêu Sắt lại cực kỳ khó coi, đang định trả lời lại thấy Vô Tâm đột nhiên nghiêng người ngăn trước mặt hầy.

“Sao nào? Ta không đưa tiền thì người định cướp à!” Tiêu Sắt tròn mắt nhìn.

Chỉ thấy Vô Tâm đột nhiên xoay người, một mũi tên lông vũ không biết từ

nơi nào bắn tới, mang theo tiếng gió rít chói tai. Vô Tâm vung ống tay áo lên, mũi tên kia ngừng lại cách bọn họ một bước, nhưng thế tên vẫn chưa tiêu tan, xoay tròn một lúc lâu mới rơi xuống đất.

Hòa thượng Vô Tâm ngẩng đầu, thấy cách bọn họ hơn ba trăm bước có một người thúc ngựa đứng đó, tay cầm cây cung hình cánh chim, bắn tên từ hơn ba trăm bước vẫn có sức mạnh như vậy, e là đối thủ không dễ đối phó.

“Trường Cung Truy Dực.” Vô Tâm đột nhiên nhớ tới một cái tên.

“Bách Quỷ Dạ Hành.” Tiêu Sắt hơi nhíu mày.

“Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành? Đây là cái gì, nghe như ai đó ghê gớm lắm.” Lôi Vô Kiệt không hiểu chuyện gì bèn hỏi: “Nhưng từ nhỏ đến giờ ta nghe các trưởng bối kể chuyện trên giang hồ, chưa từng nghe tới danh hiệu này.”

“Đương nhiên rồi, người chỉ nghe những chuyện anh hùng, thế nhưng Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành này không phải anh hùng trong câu chuyện mà người nghe, cũng không phải ma đầu gì.” Tiêu Sắt nhìn người kia lại gương cung lấp tên.

“Vậy thì là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Là mã tặc.” Tiêu Sắt nhìn xung quanh một hồi, những bóng người màu đen kia đã bắt đầu hành động: “Hòa thượng này, rốt cuộc người là ai, sao cứ thấy người tốt, người xấu, hòa thượng, mã tặc, ai cũng hứng thú với người?”

“Mã tặc chẳng phải đến cướp của à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Lôi Vô Kiệt đại hiệp.” Tiêu Sắt vẻ mặt như nhìn kẻ ngu: “Đám người này là mã tặc lớn nhất Tây Vực, có cướp cũng phải cướp phú hào eo giắt cả vạn quan tiền, có tới mấy trăm hộ vệ quanh mình. Chúng ta chỉ có ba người, hai tên lại nghèo rớt mùng tơi, nếu không phải hòa thượng trên người mang võ học bí truyền này, mã tặc cướp của chúng ta làm gì?”

“Mấy trăm hộ vệ? Chúng ta đâu dễ cướp hơn mấy trăm hộ vệ.” Lôi Vô Kiệt chẳng hề sợ hãi.

“Cho nên vừa nãy người nói sai mất rồi.” Vô Tâm mỉm cười nhìn Tiêu Sắt:

“Ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này, thật sự không phải ta muốn đi đâu thì đi.”

“Nếu người còn cười được chứng tỏ một trăm con quỷ này còn chưa lọt mắt người.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

Còn lúc này, người phía xa đã kéo căng cây cung, hắt hạ giọng quát khê:

“Đủ rồi!”

Vô Tâm thở dài, tăng bào màu trắng không gió mà bay, hắt dùng tay vỗ nhẹ phật châu trước ngực.

“Phá!” Người nọ ngửa mặt lên trời hét lớn, một cơn mưa tên mang uy thế

vô thượng xé gió bay tới, tuy cách xa ba trăm bước nhưng gần như chỉ chớp mắt đã ập tới trước mặt ba người.

Đồng thời cơn mưa tên kia cũng như hiệu lệnh, cuối cùng những bóng đen đang rục rịch trong bóng tối cũng rút đao bên hông ra!

Chương 12 : Đại Phạm Âm tự

Nước Vu Điền.

Đại Phạm Âm tự.

Mặc dù tên chùa rất bá đạo, hơn nữa còn là quốc tự của nước Vu Điền, chỉ

xét riêng quy mô có thể sánh vai với hai ngôi chùa nổi danh trong thiên hạ

là Vân Lâm và Bạch Mã, nhưng xét theo khí phách lại thua kém rất nhiều.

Hiện nay thiên tử thờ phụng Phật giáo, chùa lớn tại Trung Nguyên hương khói liên miên không dứt, nhưng Phật giáo ở Tây Vực lại chú trọng khổ

hạnh, không thể ăn cơm no, không được mặc quần áo ấm, chỉ có khổ hạnh mới nhận được đại công đức. Đại Phạm Âm này gánh theo một chữ ‘khổ’

đừng nói nguy nga lộng lẫy như chùa chiền lớn ở Trung Nguyên, quả thật

chẳng khác nào phủ một lớp đất, rách rưới như lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Nhưng ngoài cửa ngôi chùa rách rưới này lại xuất hiện một cổ kiệu, còn là một cổ kiệu nóc vàng kim, trên cổ kiệu còn khắc một con thần điêu cưỡi gió màu vàng, trông rất sống động, cứ như có thể lập tức cưỡi mây bay lên.

Cổ kiệu do bốn người cao to vạm vỡ cùng khênh, đi phía trước bọn họ là hai vị thiếu niên mặt mày như ngọc, thân hình gầy gò, bên hông treo một thanh kiếm tinh xảo. Vị bên trái tuổi tác trẻ hơn một chút, nhìn những hòa thượng vẻ mặt đau khổ đi qua bên cạnh bọn họ, không khỏi giễu cợt: “Ồ

Thiên Khải cũng thấy không ít hòa thượng, ai nấy chỉ hận không thể dùng chỉ vàng làm cà sa, nhưng những hòa thượng này lại trông như không được ăn cơm no vậy.”

“Người thì biết gì.” Vị tuổi lớn hơn đi bên phải hừ lạnh nói: “Hòa thượng ở

Tây Vực này chú trọng khổ hạnh, nếu người cường ép bọn họ mặc quần áo đẹp, bọn họ còn trách người phá hỏng việc tu hành của họ đấy.”

“Ài, bọn họ lắm bầm cái gì trong miệng vậy?” Thiếu niên bên trái không buồn để ý tới hăn, vẫn dùng ánh mắt tò mò nhìn những hòa thượng này.

“Chắc là Nam Mô A Di Đà Phật gì đó thôi, hòa thượng mà, ngoài ra còn đọc gì nữa.” Thiếu niên bên phải chú ý lắng nghe một chút, nhưng phát hiện khác với mình nghĩ.

“Là Ân Ma Ni Bát Mê Hồng.” Đột nhiên một giọng nói ôn hòa vang lên từ

trong kiệu, nhưng âm thanh hơi chói tai, khó lòng nhận ra là nam hay nữ.

“Cái gì cơ, sư phụ, ngài đọc lại đi.” Thiếu niên bên trái nghe thấy mấy âm tiết kỳ quái này, lập tức hiểu kỳ.

“Phật giáo trong thiên hạ tuy cùng xuất phát từ một mạch, nhưng lại phân chia tông phái bất đồng. Nhất là ba mươi hai Phật quốc ở Tây Vực này có pháp tông. ‘Án Ma Ni Bát Mê Hồng’ mà người vừa nghe thấy chính là Lục Tự Đại Minh Chú, còn gọi là Lục Tự Chân Ngôn. Có Phật tông cho rằng sáu chữ này được gia trì lòng từ bi vô tận của chư Phật, là biểu hiện âm

thanh từ bi và trí tuệ của chư Phật, đọc một lần cũng như đọc kinh cả trăm ngàn lần, có thể tích công đức vô thượng.” Người trong kiệu có vẻ nghiên cứu nhiều về Phật giáo.

“Thế à, con thấy đám hòa thượng này lười biếng thôi, không muốn đọc kinh văn dài dòng nên bịa ra.” Thiếu niên khinh thường nói.

“Ảo diệu của Phật môn đâu phải thứ tên tiểu đồng nhà người có thể hiểu được. Bá Dong, không được lỗ mãng.” Mặc dù lời nói nghiêm nghị nhưng giọng điệu vẫn rất ôn hòa, dường như không có ý trách mắng thật.

Thiếu niên được gọi là Bá Dong kia vẫn nghe lời im lặng, ngược lại thiếu niên bên phải lên tiếng: “Vẫn là sư phụ hiểu mấy chuyện của Phật môn này.”

“Thật ra ta mong mình không hiểu, nếu không đã chẳng bị đại tổng quản phái tới vùng đất hoang vu này. Linh Quân, theo tin tức vừa đưa tới, hắn đến đâu rồi?” Người trong kiệu nói.

“Theo do thám báo cáo lại, hôm qua đã chạy khỏi Mỹ Nhân trang. Trên đường còn gặp phải mã tặc hung ác nhất Tây Vực, nhưng vẫn không vây khốn được hắn, giờ đã đi tới biên giới nước Vu Điền rồi.” Thiếu niên bên phải tên Linh Quân trả lời.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta...” Người trong kiệu cười nói.

“Nhưng mà...” Linh Quân do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng.

“Nhưng gì?” Người trong kiệu ngạc nhiên: “Nói tiếp đi.”

“Hắn không đi một mình.” Linh Quân nói.

“Hả?” Giọng nói của người trong kiệu mang thêm chút ý cười: “Đường Liên cũng đi theo à? Chẳng lẽ bị thuyết phục?”

“Không phải Đường Liên, là hai thiếu niên, một người mặc quần áo đỏ, một người mặc áo lông cáo, tạm thời chưa biết thân phận của bọn họ.”

Linh Quân trả lời đúng sự thật.

Người trong kiệu trầm ngâm đôi chút rồi nói: “Đúng là coi thường hòa thượng này rồi, nghe nói hắn sẽ bị đưa tới Cửu Long tự, đám tổng quản lập tức phái chúng ta lên đường, nhưng các tổng quản không biết sự lợi hại của hòa thượng này. Mặc dù Tuyết Nguyệt thành lợi hại đấy, nhưng nếu ba vị thành chủ không tự mình xuất thủ cũng chẳng thể ngăn nổi hắn. Cho nên ta tới đây chờ hắn, không ngờ hắn lại tìm được người giúp giữa đường. Quần áo đỏ, áo lông cáo, ta không nghĩ ra là ai, chẳng lẽ là đệ tử

mới của Tuyết Nguyệt thành?”

“Nhắc tới Tuyết Nguyệt thành, rõ ràng đại tổng quản đã thông báo cho bọn họ, vì sao còn phải phái chúng ta tới?” Bá Dong hỏi.

“Người của Tuyết Nguyệt thành dầu sao vẫn là người trong giang hồ, người trong giang hồ làm việc vẫn luôn nghiêng theo cảm tính. Đại tổng quản không yên tâm.” Người trong kiệu thở dài: “Nhưng hòa thượng này rất khó đối phó, hơn nữa tính khí lại rất kỳ quái.”

“Nhưng sao sự phụ lại đoán hắn sẽ đến Đại Phạm Âm tự này?” Linh Quân đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lúc lên đường sự phụ thường nhắc

tới Đại Phạm Âm Tự ở nước Vu Điền, dường như hiểu rõ mọi thứ như lòng bàn tay.

“Hắn muốn tới đây để tìm một người.” Người trong kiệu nói.

"Ai?"

“Chẳng phải đang định vào gặp à.” Người trong kiệu hắng giọng một cái:

“Khởi kiệu.”

Một tăng nhân mặc trường bào cũ nát từ trong chùa đi ra, dựng một bàn tay lên cung kính khoanh tay với bọn họ, chắc là tăng nhân tiếp khách trong ngôi chùa này.

Tăng nhân tiếp khách dẫn bọn họ vào trong cửa, nhưng không hỏi câu nào, chẳng qua lúc dẫn bọn họ tới chính giữa sân đột nhiên dừng lại.

“Đại hòa thượng, sao không đi nữa?” Bá Dong hỏi hẳn.

“Phượng trượng.” Tăng nhân tiếp khách không để ý tới hẳn, chỉ cung kính chấp tay hành lễ về phía trước.

Bá Dong và Linh Quân ngẩng đầu, chỉ thấy trước điện có ba hòa thượng, người chính giữa râu tóc bạc trắng, gương mặt già nua, tăng bào trên người mặc dù mộc mạc nhưng ít nhất không có chỗ nào phải vá vúi, chắc là phượng trượng trong lời tăng nhân tiếp khách. Hai hòa thượng bên cạnh to cao khác thường, một người đeo một chuỗi tràng hạt một trăm lẻ tám viên, một người cầm một thanh giới đao lớn, diện mạo cả hai đều rất kiên nghị, mang theo chính khí lẫm liệt.

“Sao vậy?” Người trong kiệu hỏi.

“Hòa thượng bên trái tu luyện Định Châu Hàng Ma thần thông, có bảy thành công lực, hòa thượng bên phải tu luyện Phá Giới đao, có tám thành công lực. Hòa thượng chính giữa kia... có vẻ không biết võ công.” Bá

Dong tuy tuổi còn nhỏ nhưng chỉ nhìn một cái đã nhận ra võ công của ba người phía trước.

“Pháp Lan tôn giả, từ khi tạm biệt ở Thiên Khải thành đã mười mấy năm không gặp.” Người trong kiệu mở miệng trước, giọng nói đầy cung kính.

Pháp Lan tôn giả kia chỉ chấp tay hành lễ, không trả lời.

“To gan!” Linh Quân tức giận.

“Không sao.” Người trong kiệu mở miệng ngăn cản: “Không phải Pháp Lan tôn giả bất kính, chẳng qua hắn không nói được mà thôi.”

“Ồ... Người câm?” Bá Dong và Linh Quân đều cảm thấy kinh ngạc.

“Phượng trượng này... lại là một người câm.”

Hai võ tăng kia nghe vậy gương mặt thoáng chút tức giận, nhưng Pháp Lan tôn giả chỉ cười khẽ, có vẻ không để ý.

“Tôn giả, ta tới đây là muốn tìm một người.” Người trong kiệu ngữ khí nhún nhường, nhưng không hề có ý định xuống kiệu.

Pháp Lan tôn giả nghe vậy bèn lắc đầu.

“Tôn giả, trong tay ta có thư viết tay của quốc chủ nước Vu Điền các người.” Người trong kiệu cười nói.

Pháp Lan tôn giả vẫn lắc đầu.

“Tôn giả, người giấu người kia đã mười hai năm rồi, lần này người không giấu được nữa đâu.” Giọng điệu người trong kiệu vẫn ôn hòa.

Lần này ngoại trừ lắc đầu ra, Pháp Lan tôn giả còn vung nhẹ ngón tay, theo ngón tay hắn vung khẽ, trên mặt đất từ từ hiện lên một hàng chữ.

“Tâm Ý Hồn Nguyên khí công!” Bá Dong nhận ra môn nội công thần thông đỉnh cấp của Phật môn này.

Người trong kiệu lại có vẻ không hề kinh ngạc, không vén rèm lên chỉ nói rất sâu xa: “Tôn giả viết chữ trên mặt đất? Thế nhưng lần này ta không muốn đọc.” Hắn vung nhẹ tay lên, rèm cửa bay lên rồi hạ xuống trong khoảnh khắc. Bá Dong đưa mắt nhìn lại, hàng chữ của Pháp Lan tôn giả

trên mặt đất còn chưa hiện ra hết đã bị xóa sạch.

“Ta nói rồi, lần này ngươi không giấu được.” Giọng điệu người trong kiệu nặng thêm vài phần.

Pháp Lan tôn giả thở dài một tiếng, vẫn lắc đầu như trước.

Lời của người trong kiệu đầy bất đắc dĩ: “Mười hai năm trước tông chủ Ma giáo Diệp Đỉnh Chi đến tìm sư tôn của ngươi là Ma Kha tôn giả thỉnh cầu hỏi chuyện thiên đạo, mặc cho Diệp Đỉnh Chi uy hiếp ra sao, kiếm khí như

nước thủy triều, ông ấy vẫn chỉ lắc đầu. Trước tiên không nói tới Phật pháp, ngươi lắc đầu như vậy quả thật có phong phạm của Ma Kha tôn giả.

Linh Quân, Bá Dong!”

Hai tiếng niên đáp lời, rút kiếm. Hai võ tăng bên cạnh Pháp Lan tôn giả

cũng lập tức bước lên phía trước một bước, một người tay vờ tròng hạt,

một người vung thanh giới đao, đều tròn tròn hai mắt, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Ta tới thử với các ngươi trước!” Bá Dong quát lên một tiếng, rút kiếm đâm về phía võ tăng cầm giới đao. Võ tăng không hề do dự, nâng giới đao đánh tới.

Phá Giới đao được đặt tên là Phá Giới tức là đại khai sát giới, cho nên nghe nói bộ đao pháp này khác với thần thông bình thường của Phật gia,

tất cả

đều là thế công, hung ác chính xác uy mãnh. Võ tăng kia đã chìm đắm trong Phá Giới đao đã nhiều năm, có tám thành công lực, là cao thủ nhất lưu trong Đại Phạm Âm tự này. Nhưng thiếu niên trước mặt chắc chỉ mới mười ba mười bốn tuổi mà lại không hề nhượng bộ dưới uy thế của Phá Giới đao. Phá Giới đao chỉ công không thủ, hãn cũng chỉ công không thủ.

Nhưng so với uy thế mạnh mẽ bá đạo của Phá Giới đao, kiếm của Bá Dong lại có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều, hãn đập một cái lên thân Phá Giới đao, nhảy lên một cái hạ xuống sau lưng võ tăng, không buồn nhìn về phía sau đã đâm thẳng một kiếm về sau lưng, ép võ tăng kia lui lại vài bước.

“Người!” Võ Tăng kia trợn trừng hai mắt, hãn thấy đối phương chỉ là một thiếu niên, hơn nữa trên người còn có lệnh của quốc chủ, cho nên khi xuất thủ lưu lại đường sống. Thế nhưng kiếm vừa rời của thiếu niên này lại cực kỳ tàn nhẫn, vừa rời nếu mình bất cẩn một chút thôi, e rằng ngay mạng sống cũng chẳng còn.

“Hòa thượng, thấy rồi chứ, thứ ta dùng tên là Từ Bi kiếm. Từ Bi kiếm còn giết người, Phá Giới đao kia của người lại lưu lại chút đường sống?” Bá Dong múa thành một đóa hoa kiếm, giễu cợt.

Võ tăng giận dữ lại vung thanh Phá Giới đao, lần này uy thế đã khác hẳn lúc trước. Linh Quân đứng bên cạnh quan sát trận chiến chỉ cảm thấy đao khí tung hoành, chỉ tới hơi gần sẽ bị đao khí chém bị thương. Thế nhưng Bá Dong đối mặt với Phá Giới đao này lại như đao khí càng mạnh mẽ, hãn

chơi càng vui vẻ, vừa né tránh vừa kêu: “Phá Giới đao, trăm hồng trần!

Phải như vậy chứ!”

Lúc này nhìn lại, Phá Giới đao đã ép Bá Dong chỉ có thể né tránh khắp nơi, nhưng chỉ có võ tăng kia âm thầm kêu khổ. Phá Giới đao của hắn có uy thế

cực lớn, nhưng tiêu hao cũng cực lớn. Nếu trong ba mươi chiêu không thể

nào bắt được đối thủ, tới sau sẽ không còn sức lực để tiếp tục nữa. Nếu trong vòng trăm chiêu giao chiến vẫn không có kết quả, như vậy cuối cùng mình sẽ phải kiệt sức mà chết. Nhưng thân pháp của Bá Dong này lại rất nhẹ nhàng, dường như định tránh đủ một trăm chiêu này.

“Sư huynh!” Hòa thượng cầm tràng hạt nhìn ra huyền cơ trong đó, bước tới muốn trợ giúp.

“Người xuất gia mà cũng cây nhiều bắt nạt ít à?” Linh Quân cười một tiếng khinh thường, cầm kiếm chặn hắn lại.

“Tránh ra!” Võ tăng cầm tràng hạt tức giận.

“Được thôi, ta tránh đây.” Linh Quân cười một tiếng, nhẹ nhàng nhảy một cái, hạ xuống sau lưng võ tăng cầm tràng hạt, đặt thanh kiếm lên bả vai hắn. “Ta tránh rồi đấy nhé!”

Võ tăng cầm tràng hạt gầm lên, bả vai lắc một cái, hất thanh kiếm của Linh Quân ra, chuỗi tràng hạt trong tay bổ xuống, nghe nói người luyện Định Châu Hàng Ma thần thông, một trăm lẻ tám viên tràng hạt trên tay mỗi viên đều có lực lượng hàng long phục hổ. Linh Quân không dám đón đỡ, vội vàng thối lui về phía sau, chuỗi tràng hạt đánh nát phiến đá trên mặt đất.

“Hòa thượng, lần sau phải đánh cho chuẩn nhé. Nếu không đã chẳng giữ được người còn phá cả miếu của mình đấy.” Linh Quân chẳng hề sợ hãi, cười nói.

Võ tăng cầm tràng hạt không nói gì, bàn tay nhanh chóng vờ tràng hạt, miệng lẩm bẩm gì đó. Võ tăng cầm đao thấy vậy kinh hãi, lập tức xuất đao ép lui Bá Dong, bước trở về bên cạnh võ tăng cầm tràng hạt.

“Phục!” Võ tăng cầm tràng hạt quát lớn một tiếng, chuỗi tràng hạt trong tay lập tức nổ tan, âm thanh nội ứng sấm rền, một trăm lẻ tám viên tràng hạt theo tiếng động bắn ra, mang theo uy thế vô thượng tấn công về phía hai người.

“Đây chính là Định Châu Hàng Ma thần thông, ngược lại có phần giống Vạn Thụ Phi Hoa của Đường môn.” Ba Dong thở dài nói.

“Bày trận!” Linh Quân cũng lùi tới bên cạnh Bá Dong, hô lớn.

Bá Dong ném kiếm trong tay ra theo tiếng hô, song chưởng cùng đánh vào lưng của Linh Quân. Linh Quân nhận lấy kiếm mà Bá Dong vứt xuống, song kiếm trong tay múa lên điên cuồng, vung kiếm khí vô hình thành một vòng tròn, cố gắng ngăn cản những tràng hạt kia.

“Không ngờ ta chuyên tu Định Châu Hàng Ma thần thông hai mươi năm mà không địch nổi hai đứa trẻ.” Hòa thượng cầm tràng hạt cười khổ, đòn thế đó mang theo khổ học hai mươi năm của hắn, sau đòn đó hắn đã không còn sức tái chiến.

Thế nhưng Linh Quân và Bá Dong cũng không chịu nổi, chỉ cảm thấy trước ngực như dãi sông lấp biển, máu nóng trào lên, nếu không chống kiếm xuống đất thậm chí không đứng nổi.

“Ồn ào... ồn ào chết mất thôi... Sao hôm nay Đại Phạm Âm tự lại... lại có nhiều người thế.” Một giọng nói say khướt đột nhiên vang lên, Bá Dong và Linh Quân vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trước mắt lóe lên, người nọ

đã lướt đến trước mặt hai người.

“Thân pháp như vậy...” Trong lòng Bá Dong lạnh buốt, không nói nốt nửa câu sau: Gần như ngang tài ngang sức với sư phụ.

Chương 13: Phá Giới đao của hòa thượng say xỉn

Hai người bọn họ quay người lại, phát hiện là một hòa thượng râu dài, tăng phục rách tả tơi, say tới mức ngã ngay phía trước hai vũ tăng kia, miệng còn lảm nhảm: "Đám này là người phương nào? Còn không mau mau đuổi chúng đi."

“Sư đệ, lai lịch của người này ra sao?” Linh Quân cau mày hỏi.

“Thụy Mộng La Hán quyền?” Bá Dong do dự một chút. “Hình như trong Phật gia chỉ có võ công này là giống thế.”

Người trong kiệu cười nói: “Không phải Thụy Mộng La Hán quyền, hẳn say thật đấy.”

“Say... thật à?” Bá Dong sửng sốt một hồi.

Lại thấy hòa thượng kia ợ hắt một cái, thần sắc hai võ tăng đều lộ chút chán ghét.

“Sư huynh, đám này... là người phương nào vậy.” Hòa thượng say rượu giãy dụa mấy lượt nhưng vẫn không đứng lên được.

Pháp Lan tôn giả vẫn lắc đầu như trước, không biết ra hiệu không biết lai lịch của những người này, hay ra hiệu không biết phải làm sao với vị sư đệ

say rượu này.

“Một hòa thượng say rượu thì có bản lĩnh gì chứ. Giả thần giả quỷ, để ta tới thử một phen.” Rốt cuộc Linh Quân không nhịn nổi nữa, nâng kiếm định lao lên.

Lại thấy hòa thượng kia loạng choạng miễn cưỡng đứng dậy, cầm giới đao trong tay võ tăng bên cạnh cười nói: “Người ấy, không ăn thịt không uống rượu không háo sắc, lĩnh ngộ đối với Phá Giới đao vẫn kém một chút. Nhìn cho rõ này!” Dứt lời hắt tùy ý vung thanh giới đao lên rất nhẹ nhàng.

Vung lên trông rất tùy tiện.

Nhưng lại như hút sạch gió ở nơi này.

Tựa như thời gian ngừng lại, gió không thổi nữa, chim không kêu nữa, cho dù những phiến lá đang lặng lẽ hạ xuống cũng ngừng rơi. Chỉ vì một luồng đao kinh phá vỡ không khí kia, cướp hết tất cả sinh khí xung quanh.

Linh Quân và Bá Dong cùng có một cảm giác, tựa như bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, đâu đâu cũng có thanh giới đao kia, bay lên trời chui xuống đất đều không trốn thoát, chấp cánh bay lên cũng chẳng tránh khỏi, chẳng thể làm gì được, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Còn hòa thượng say rượu đứng trước đình đường như lập tức ưỡn thẳng sống lưng, xung quanh không chút sinh khí, chỉ có làn gió thổi quanh bên người hắn, hất tung tấm trường bào, hắn cúi đầu mỉm cười, càng giống như bốn tướng Phật Đà.

“Đây... còn là người ư.” Bá Dong hạ kiếm trong tay xuống, đầu óc ngơ ngác suy nghĩ.

Thế nhưng đao kinh vô thượng lại tiêu tan trong chốc lát, Linh Quân và Bá Dong vốn đã quyết tâm liều chết vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy rèm cuốn trước kiệu đã bị xé tan thành từng mảnh, sư phụ nhẹ nhàng đặt tay xuống, thở dài một tiếng.

Lúc này người cảm thấy trong lòng kinh hãi nhất hẳn là võ tăng vốn cầm giới đao. Hòa thượng say xỉn này từ trước tới giờ luôn là người bọn họ

khinh thường nhất, mỗi ngày không nghiên cứu Phật pháp, không tu luyện võ đạo, cả ngày say rượu, Ma Kha tôn giả tiền nhiệm còn nói hăn là người có thiên phú Phật pháp nhất của Đại Phạm Âm tự trong trăm năm qua, thế

nhưng nếu không nhờ Pháp Lan tôn giả bênh vực cho vị tiểu sư đệ này, e rằng hăn đã sớm bị đuổi khỏi cửa chùa. Song cảnh giới tiệp tay vung thanh giới đao đó, rõ ràng bản thân mình có tu luyện mấy chục năm nữa cũng không cách nào đạt được.

Pháp Lan tôn giả lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ lắc đầu.

“Sư huynh, đừng có lắc đầu nữa, phải tới thì có trốn cũng không xong, trốn không được gì giết sạch là được.” Sau khi múa đao có vẻ men rượu trên

người hòa tượng say xỉn đã tan đi, không còn bộ dáng say khướt lúc vừa rồi.

Linh Quân và Bá Dong quay đầu lại nhìn sư phụ, rõ ràng hòa thượng này đã không phải người bọn họ có thể đối phó.

Người trong kiệu cười một tiếng: “Lui lại đi. Chúng ta tới đây vốn là để tìm người, bây giờ người đã tự tìm tới, không cần phải đánh nữa.”

Hòa thượng say xỉn kia vác thanh giới đao lên vai, nhìn người trong kiệu hơi nhíu mày nói: “Hóa ra là tên nam không ra nam nữ không ra nữ nhà người.”

Người trong kiệu nghe hăn gọi vậy nhưng lại chẳng hề tức giận, vẫn cười ha hả: “Pháp Diệp tôn giả, đã mười hai năm rồi chúng ta không gặp nhau.”

oOo

“Hòa thượng, người muốn đi đến một nơi, không có tiền cũng không sao, Tiêu Sắt ta có thể cho người vay. Chỉ cần sau chuyện này người trả lại gấp đôi là được, đương nhiên nếu không có tiền thì ta chịu thiệt một chút, có thể đem bí tịch ra bù lại cho đủ. Nhưng nếu người còn không biết cả

đường đi nữa thì chúng ta chẳng có cách nào cả. Nếu hai người chúng ta là người biết đường đã chẳng gặp phải các người.” Tiêu Sắt lười biếng đặt mông ngồi xuống một tảng đá lớn ven đường, dáng vẻ không muốn đi nữa.

“Đánh đấm thì ta còn biết, chứ đường thì không biết.” Lôi Vô Kiệt cũng bất đắc dĩ gãi đầu một cái, nếu không phải không biết đường, hẳn đã chẳng chạy tới quán trọ nhỏ của Tiêu Sắt trong ngày tuyết lớn khắp trời đất, cũng chẳng nhằm hưởng hai lần liên tiếp sau đó khiến cho không tới được Tuyết Nguyệt thành.

“Không sao, ta đi hỏi vài người là được.” Vô Tâm lại chẳng hề hoảng hốt, kéo người ven đường định mở miệng hỏi: “Thí chủ, xin hỏi...”

Lại thấy người nó hoảng hốt xua tay, vừa lắc đầu vừa bỏ chạy.

“Tây Vực có ba mươi hai Phật quốc, cũng có khoảng bảy tám loại ngôn ngữ bất đồng, thế nhưng cái tiếng Quan Thoại Trung Nguyên mà người nói lại rất ít người biết.” Về mặt Tiêu Sắt đầy khinh bỉ.

“Cái này... Thế thì làm sao cho phải.” Vô Tâm gãi đầu, chợt thấy trong quán rượu bên cạnh xuất hiện một hòa thượng, trong lòng sáng tỏ. “Ta muốn tới Đại Phạm Âm tự, đi theo hòa thượng này chẳng phải được rồi ư.”

“Vu Điền là Đại Phật quốc, có thể nói trăm bước là có một chùa miếu, đi theo hòa thượng là có thể tới Đại Phạm Âm Tự của người?” Mặc dù ngoài miệng Tiêu Sắt buông lời khinh thường nhưng vẫn đứng lên. Tuy người bình thường sẽ không nói tiếng Quan Thoại nhưng chùa miếu lớn

dầu sao cũng có một hai hòa thượng biết nói tiếng Quan Thoại, nhờ bọn họ chỉ

đường giúp tới Đại Phạm Âm tự, ngược lại cũng có khả năng.

Nhưng hòa thượng này... sao lại xuất hiện trong quán rượu? Đừng nói đây là Phật quốc Tây Vực mà việc khổ hạnh là phổ biến, cho dù trong đất Trung Nguyên, hòa thượng cũng không được phép ăn thịt uống rượu. Ít nhất có vài chỗ còn có lời giải thích ‘có thể ăn thịt tam tịnh’, nhưng rượu thì...

Hòa thượng này rất thuần thực cầm một vò rượu lên, ngửa đầu uống một hớp lớn khiến cả Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm. Đây không chỉ là một hòa thượng uống rượu, hơn nữa... tửu lượng còn rất cao!

“Một vò rượu đó ở Tuyệt Lạc sơn trang của ta giá trị ba lượng bạc.” Tiêu Sắt tặc lưỡi lắc đầu, hần nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm, lại thấy Vô Tâm hơi nhú mày, ánh mắt nhìn hòa thượng kia có vài phần kỳ quái, kỳ quái tới mức hoàn toàn không giống chính hần.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt hỏi hần.

Vô Tâm không nói gì, chỉ giậm chân bước tới giơ tay định kéo bả vai hòa thượng uống rượu đó. Nhưng dường như hòa thượng đó đã phát hiện,

nhấc vò rượu lên, tung người một cái đã nhảy lên nóc nhà, chẳng qua lão đảo như lúc nào cũng có thể ngã.

“Cao thủ!” Lôi Vô Kiệt thở dài nói, trong đầu hần nghĩ mình ra giang hồ chuyến này quả không uổng phí, cảm giác trên giang hồ này cao thủ như không cần tiền vậy. Tùy tiện kéo một hòa thượng uống rượu trên đường cũng có thân pháp như vậy.

Nhưng Vô Tâm nhanh chóng rảo bước đi theo, hòa thượng kia xách vò rượu chạy như bay trên nóc nhà. Tư thế chạy của hắn khá khó coi, loạng chà loạng choạng, như lúc nào cũng có thể giẫm hụt một cái rồi ngã từ trên nóc nhà xuống. Thế nhưng từ đầu đến cuối bóng người hắn vẫn rất linh hoạt, Vô Tâm gần như đạp lên không trung mà vẫn kém hắn vài bước, có đuổi thế nào cũng không kịp.

“Chạy không?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi Lôi Vô Kiệt đang ngây ra bên cạnh.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu cái rụp: “Chạy!” Nói xong cũng tung người lên một cái bay lên trên nóc nhà đuổi theo hai người kia. Tiêu Sắt giận tới mức vừa đuổi theo sau lưng vừa mắng: “Ngu ngốc! Ta có bảo người chạy thi với bọn họ đâu? Ta hỏi người có muốn chạy trốn không cơ

mà!”

Nhưng Lôi Vô Kiệt đã chạy tới mức hưng khởi. Lần trước trong người hắn đang trọng thương, chỉ có thể bị Vô Tâm kéo đi, hiện giờ rốt cuộc đã khỏi, không nhịn được muốn ganh đua cao thấp với Vô Tâm. Nếu là căn cơ

khinh công của hắn lúc trước chắc chắn không cách nào đuổi kịp, thế

nhưng sau ngày bị Vô Tâm dùng Lưu Chuyển thuật gõ mấy cái ở bờ sông, Lôi Vô Kiệt cảm thấy mình thõ ọt, hô hấp đều nhẹ nhõm hơn nhiều so với trước kia, sau vài cái tung người đã chẳng bị bọn Vô Tâm bỏ xa bao nhiêu.

Tiêu Sắt nhanh chóng theo sau, miệng vẫn mắng luôn mồm: “Cái tên nhà người, thời cơ chạy trốn tốt biết bao. Chẳng lẽ người định tự tay bắt hắn về

à? Người đánh thắng được hắn chắc?”

“Chẳng phải còn có người ư?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Xì.” Tiêu Sắt cả giận nói: “Đã nói từ lâu rồi mà, ta không biết võ công!”

“Thế nhưng thân pháp khinh công của người còn tốt hơn cả ta.” Lôi Vô Kiệt ra vẻ không tin.

“Không biết võ công còn không học chút khinh công? Nếu không làm sao chạy trốn?” Tiêu Sắt lại đáp rất thẳng thừng.

“Thế nhưng hôm đó trong quán trọ... Người vung tay lên khiến cả mười mấy cánh cửa đều đóng lại.” Lôi Vô Kiệt nhớ lại cảnh tượng trong quán trọ, Tiêu Sắt vung tay lên với khí thế bất phàm, lúc đó hẳn thật sự chấn động.

“Đó là cơ quan đã bố trí từ trước, chỉ để hù dọa một số người mà thôi.”

Tiêu Sắt đáp rất thản nhiên.

“Cái này...” Tiêu Sắt lập tức xấu hổ, xem ra trên giang hồ không chỉ có nhiều cao thủ, kẻ lừa gạt cũng chẳng ít.

Hòa thượng xách vò rượu kia ném vò rượu trên tay về phía sau, tung người một cái nhảy vào một gian nhà. Vô Tâm đón lấy vò rượu kia, dừng bước, nhẹ nhàng đặt nó xuống, cúi người nhìn về phía dưới như đang suy nghĩ.

“Sao không đuổi tiếp?” Tiêu Sắt đuổi theo, nghi hoặc lên tiếng hỏi, tiếp đó hẳn nhìn theo ánh mắt Vô Tâm, không khỏi khen ngợi. “Ánh mắt tên hòa thượng nhà người thật tinh tường, đuổi một lượt mà đến đúng nơi.”

Chỉ thấy bên dưới là một ngôi chùa quy mô không nhỏ, tấm biển trên cửa chùa viết bốn chữ rõ ràng - Đại Phạm Âm tự.

“Nếu đã đến, sao còn không vào?” Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm đang ngần người.

Vô Tâm ngây ra một lúc, phục hồi tinh thần, lại biến về hòa thượng phong thái nhẹ nhàng, toàn thân đầy tà khí, cười nói: “Đúng vậy! Vào thôi!” Nói

xong phất ống tay áo một cái, tung người vài cái hạ xuống trong chùa. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đương nhiên cũng đi theo.

Sau khi ba người hạ xuống lại phát hiện ngôi chùa này không như trong tưởng tượng. Chỉ thấy giữa sân là một cổ kiệu với phần đỉnh hoa lệ, bên ngoài cổ kiệu là bốn người cường tráng vạm vỡ cùng hai thiếu niên mặt mũi tuấn tú, xem ra rất có khí phái của thế gia đại môn Trung Nguyên.

Còn hòa thượng râu dài say xỉn vừa rồi đứng ở cửa đại điện, dáng vẻ tinh thần phấn chấn, tay nắm một thanh giới đao, khí thế bất phàm. Dường như

hai phe đang giằng co, không ai dám bước lên trước một bước.

Chương 14: Nhất kiếm khô tuyết

“Ta nói này Vô Tâm hòa thượng, sao đi theo người tới đây cũng gặp nhiều cao thủ nhất đẳng như vậy? Hơn nữa hình như lúc nào cũng sắp đánh nhau đến nơi?” Giọng nói của Tiêu Sắt gần như lộ vẻ tuyệt vọng.

“Cao thủ nhất đẳng? Đánh nhau?” Lôi Vô Kiệt nhìn những người trong sân, dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Tiêu Sắt che trán: “Lôi môn đầu sao cũng là đại thế gia trên giang hồ, sao lại sinh ra một tên ngu ngốc như người...”

“Ai đến vậy?” Người trong kiệu quay lưng về phía bọn họ, chỉ nghe thấy có người đang nói chuyện chứ không thấy được bọn họ bèn lên tiếng hỏi.

“Sư phụ, là bọn họ. Đúng như do thám đã nói, ngoài hòa thượng kia ra có hai thiếu niên mặc quần áo đỏ và mặc áo lông cáo.” Linh Quân đáp.

“Ồ.” Người trong kiệu không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ nhẹ giọng đáp.

“Tiêu Sắt, người xem tình huống ra sao?” Lôi Vô Kiệt phát hiện bầu không khí có vẻ khác thường bèn hỏi Tiêu Sắt.

“Rất rõ ràng, trước đó đám người bên cổ kiệu đang đánh nhau với đám hòa thượng này, sau đó đánh được một nửa thì chúng ta tới.” Tiêu Sắt vẫn luôn quan sát nóc của cổ kiệu kia, đáp rất thờ ơ.

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt vẫn nghi hoặc.

“Sau đó bọn họ phát hiện, ơ, không cần đánh nữa, con cá lớn mà họ muốn chờ bây giờ đã tới!” Tiêu Sắt đáp chẳng vui vẻ gì.

“Cá lớn? Chỉ chúng ta à?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hiểu ra.

“Không!’ Tiêu Sắt kéo Lôi Vô Kiệt lại, nhảy sang bên cạnh tránh xa Vô Tâm ra. “Cá lớn chỉ là hăn thôi!”

Vô Tâm mỉm cười vỗ vỗ ống tay áo, nhưng lại không giống một hòa thượng ăn chay niệm phật, mà giống một đào kép chuẩn bị phấn son lên sân khấu: “Làm phiên tổng quản chương hương từ đại nội đi ngàn dặm xa xôi tới tìm tiểu hòa thượng ta, thật vinh hạnh!”

Hai võ tăng hộ vệ nghe vậy kinh hãi, cùng nhìn về phía phương trượng, nhưng lão hòa thượng kia vẫn đứng đó lắc đầu. Hòa thượng râu dài lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ ngậy ra như phỗng nhìn Vô Tâm.

“Quả nhiên là hăn...” Lúc này Tiêu Sắt hơi nhú mày.

“Tổng quản chương hương là ai?” Lôi Vô Kiệt vốn quen với những câu chuyện của các anh hùng trên giang hồ, lúc này lại thấy đầu óc mơ hồ.

“Hàng năm khi hoàng đế phía Bắc cúng tế, sau lưng hăn sẽ có bốn thái giám, một người trong đó cầm bảo kiếm trấn quốc, một người cầm ngọc tỷ

truyền quốc, một người cầm điển tịch luật pháp, người cuối cùng bưng lư

hương thanh hoa. Bốn vị tổng quản này cùng với thái giám bạn học lớn lên cùng hoàng thượng, được gọi là Ngũ Đại Tổng Quản. Thái giám chưởng kiểm phụ trách canh phòng hoàng cung, thái giám chưởng ấn trợ giúp xử

lý công văn, thái giám chưởng sách phụ trách cai quản điển tịch Tàng Thư

lâu, còn thái giám chưởng hương mới được triều đại này thiết lập, phụ

trách cai quản chùa chiền của hoàng gia. Mỗi người đều có quyền lực rất lớn, hơn nữa đều là cao thủ nhất lưu trong đại nội.” Tiêu Sắt nói.

“Tiêu huynh đúng là uyên bác!” Hiếm khi thấy Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng Tiêu huynh chân thành.

“Ta là ông chủ của Tuyết Lạc sơn trang, mấy chuyện vật vãnh giang hồ, lâu các triều đình, có gì mà ta không biết.” Tiêu Sắt lộ vẻ đắc ý.

“Vậy người nói xem người bên cạnh hoàng đế chạy xa như vậy làm gì?”

Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tổng quản chưởng hương trên danh nghĩa là giám thị chùa chiền của hoàng gia, nhưng vị trí Hồng Lư tự khanh quản lý sự vụ Phật giáo, Đạo giáo đã để trống nhiều năm, thời gian vừa qua vẫn luôn do hãn kiêm nhiệm. Chùa chiền trong thiên hạ không đâu không nằm trong giám thị

của hãn. Chẳng qua thật không ngờ hòa thượng này lại quan trọng đến vậy, ngay tổng quản chưởng hương cũng không ngại đi xa ngàn dặm tới bắt hãn. Xem ra thân phận của hãn tuyệt đối không đơn giản là đệ tử của Vong Ưu.” Khi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nói chuyện, rốt cuộc người trong kiệu cũng có hành động. Cho dù là lúc đối mặt với một đạo uy thế vô thượng của hòa thượng râu dài kia người trong kiệu vẫn không hề nhúc nhích, nhưng khi nghe thấy lời của Vô Tâm, rốt cuộc người trong kiệu cũng có động tĩnh. Hãn vừa di chuyển, đại hán đứng bên phải cổ kiệu

cũng hành động theo, hẩn cúi gập người trên đất, nhô lưng lên, người trong kiệu đi một đôi giày tím, giẫm lên lưng người cao to kia đi xuống.

Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng.

“Người hừ cái gì...” Lôi Vô Kiệt nhìn người trong kiệu một cái, lập tức hiểu rõ. Tiêu Sắt không muốn thua trong mọi chuyện, đặc biệt là không muốn thua kém về tướng mạo, nhưng người trong kiệu lại đẹp tới quá mức! Mặt mày như ngọc, phong độ lỗi lạc, cặp mắt phượng mang theo vẻ quyền rũ

khó tả thành lời, tuy rằng tóc mai hai bên đã hoa râm lộ ra tuổi của hẩn, nhưng lại càng khiến hẩn có thêm vẻ thần tiên. Một tay hẩn cầm chuỗi phật châu nhỏ và dài, ngón tay thon thả vê nhẹ, một tay nâng thanh trường kiếm bên hông, như lúc nào cũng có thể rút kiếm.

“Tổng quản.” Vô Tâm chấp tay cúi đầu hành lễ.

“Đừng gọi tổng quản, chỉ có vị trong cung kia mới được có thể gọi tổng quản.” Người nói cười khẽ, chỉ lên trời với vẻ thâm sâu.

“Cẩn Tiên công công.” Vô Tâm đổi cách xưng hô, vẫn rất cung kính.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công vẫn không nhận, hẩn cười lắc đầu một cái:

“Người cung kính như vậy lại khiến ta không quen. Tà tặng áo trắng uống rượu trò chuyện vui vẻ với ta năm xưa đâu rồi?”

“Uống rượu nói chuyện vui vẻ?” Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, chẳng trách Vô Tâm nhìn thấy hòa thượng say xỉn kia là sai bước đuổi theo, hóa ra là gặp người đồng đạo.

“Khi đó người tới tìm ta là để uống rượu, lần này người tới tìm ta là để bắt.

Đâu có giống nhau.” Vô Tâm cười, con người lạnh lẽo.”

“Lệnh mà vị ở trong cung đã ra, ta không thể không nghe, nhưng ta vẫn có thể bảo vệ cái mạng này cho ngươi.” Cẩn Tiên công công bước từng bước một về phía trước.

“Đi đến đây thôi.” Vô Tâm đột nhiên nói.

Cẩn Tiên công công dừng bước, nhìn Vô Tâm với vẻ hứng thú.

“Dọc con đường này, Tuyết Nguyệt thành, Cửu Long Tự, Hồng Lư tự, thậm chí Thiên Ngoại Thiên đều tới tìm ta, mỗi người trong bọn họ đều nói sẽ không giết ta. Cho nên điều kiện mà ngươi nói có vẻ không có gì đặc biệt.” Vô Tâm nói.

“Ngươi của Thiên Ngoại Thiên gặp người rồi?” Thần sắc của Cẩn Tiên công công hơi đổi.

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu. Đều là người đã lâu không gặp.” Vô Tâm trả

lời lạnh nhạt.

“Ngươi không đi với bọn họ à?” Tay của Cẩn Tiên công công vẫn đặt lên chuôi kiếm.

“Ta còn tâm nguyện chưa dứt.” Ánh mắt Vô Tâm không biết vô tình hay cố

ý nhìn về phía sau lưng Cẩn Tiên công công.

“Xem ra ta lựa chọn chờ ngươi ở đây không hề sai.” Cẩn Tiên công công cười nói.

“Lựa chọn của ngươi không sai, nhưng chắc chắn ngươi đoán sai ý định của ta.” Vô Tâm nói.

“Ồ? Không phải ngươi tới giết hãm à?” Cẩn Tiên công công quay người nhìn về phía hòa thượng râu dài.

“Phật Đà từ bi, người xuất gia đâu thể vọng động sát niệm.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Ta không muốn động thủ với người.” Cẩn Tiên công công thở dài.

“Ta cũng không muốn. Thiên hạ đều biết trong Ngũ Đại Tổng Quản, võ công của tổng quản ngài đứng hạng hai, còn hơn một bậc so với tổng quản chương kiếm.” Vô Tâm nói.

“Nhưng vừa rồi người nói sai mất một câu rồi.”

“Vô Tâm ngu muội, dám hỏi là câu nào?”

“Tuyệt Nguyệt thành, Cửu Long tự, Thiên Ngoại Thiên, ta khác với bọn họ, nếu lần này ta không dẫn người đi được. Vậy ta sẽ không hề do dự, giết chết người!” Cuối cùng Cẩn Tiên công công đặt vừng lên chuôi kiếm.

“Được!” Vô Tâm nhảy lên một cái, hai tay áo giương ra như cánh, trường bào phát phới như thần nhân. “Mời công công xuất kiếm!”

Rốt cuộc Cẩn Tiên công công đã rút thanh kiếm của hãn ra, ngay khoảnh khắc hãn rút kiếm, mỗi người trong chùa đều có cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Đó là một thanh kiếm bốc lên sương giá, mũi kiếm chỉ vào đâu, nơi đó lập tức đóng băng!

“Ta nhớ ra rồi! Ta từng nghe tới người này, hãn là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hô lớn. Đúng vậy, hãn từng nghe nói. Hãn được nghe người này không chỉ

là nhân vật trong triều đình, hãn từng rất nổi danh trên giang hồ!

“Tay phải sát sinh, một kiếm vừa xuất, gió tuyết khô héo. Tay trái từ bi, niết nhẹ Phật châu, hồn bay phách diệt.” Tiêu Sắt gật đầu: “Khi còn là thiếu niên, Ngũ Đại Tổng Quản từng nhận lệnh rời khỏi hoàng cung xông xáo giang hồ, mỗi người đều có tiếng tăm lừng lẫy trong thiên hạ.

Đúng vậy, người từng nghe tới hắc. Hắc chính là Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu!”

Chương 15: Bát Phương Thiên Ma Vũ

“Vô Tâm, người có lắm võ công kỳ kỳ quái quái, lần này dùng cái gì?”
Cần Tiên công công cao giọng hỏi.

Vô Tâm cười không đáp, ống tay áo múa lên, toàn thân như hạc bay trong mây, bay nhảy xoay vòng tại chỗ.

“Hòa thượng này đang làm gì vậy?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc.

“Hắc đang...” Tiêu Sắt hơi ngạc nhiên một chút, trong giọng nói mang theo chút thán phục: “Khiêu vũ?”

“Được!” Cần Tiên công công khen ngợi một tiếng: “Ra là Thiên Ma Vũ!

Chẳng qua điệu múa này phải do tám yêu ma cùng nhau nhảy múa mới đẹp mắt, một mình người thôi thì buồn tẻ quá.”

Vô Tâm không đáp lời, thân hình rảo bước quanh sân, nhưng bóng người càng ngày càng nhiều, mỗi bóng người màu trắng lại khiêu vũ với tư thế bất đồng, nhưng đều không thấy rõ được dung mạo.

“Một người... Hai người... Ba người... Tám người...” Lôi Vô Kiệt dụi mắt một cái, hắc từng đối mặt với Tàn Ảnh Kiếm của sát thủ Nguyệt Cơ, nhưng tám tàn ảnh xuất hiện đồng thời, cao minh hơn Nguyệt Cơ nhiều.

“Nhưng... khiêu vũ cũng có thể giết người à?” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng nói ra nghi hoặc của mình.

“Đừng có xem!” Tiêu Sắt vội vàng quay lưng lại. “Hòa thượng này đúng là tà môn!”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhú mày một cái.

“Tục truyền Thiên Ma Vũ là điệu nhảy tập thể của tám nữ nhân dưới gối Thiên Ma, là tà thuật bí truyền của Mật giáo. Nghe nói khi tám vị ma nữ cùng múa phong thái xinh đẹp tới cực điểm, yêu mị tới cực hạn, người thường chỉ nhìn một cái là lập tức bị đầu độc, cho dù trước mặt có vách đá vạn trượng cũng sẵn sàng nhảy xuống. Người nhìn những người khác trong sân đi!” Tiêu Sắt quát lên.

Lôi Vô Kiệt vội vàng nhìn lại, chỉ thấy hai võ tăng của Đại Phạm Âm tự đã nhắm mắt ngồi xuống, chắp hai tay cao giọng đọc kinh phật, phương trượng vẫn nhắm mắt lắc đầu. Còn thần sắc Bá Dong, Linh Quân cùng với bốn người cao to kia đều đã ngây ngẩn, thân thể rục rịch, bắt đầu từ từ

nhảy múa theo dáng điệu của Vô Tâm.

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt chưa từng thấy cảnh tượng nào quỷ dị như vậy.

“Sao người còn nhìn?” Tiêu Sắt nghi hoặc. “Chẳng lẽ người hoàn toàn không bị ảnh hưởng?”

“Ta...” Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt nhìn tám Vô Tâm nhảy múa, chỉ cảm thấy áo bào trắng bay phất phơ rất đẹp mắt. “Hình như đầu có gì đặc biệt?”

Sương kiếm trong tay Cẩn Tiên công công múa lên, từng luồng khí lạnh như cánh bướm vờn hoa, nhẹ nhàng bay tới, mỗi luồng lướt sát qua ống tay áo của Vô Tâm, không như đang tấn công Vô Tâm mà như đang trợ hứng cho Thiên Ma Vũ này.

“Hòa thượng, tuy Thiên Ma Vũ này có thể tái hiện tư thái mỹ lệ của tám đại ma nữ, thế nhưng ta làm thái giám đã hơn ba mươi năm, từ lâu rồi trong mắt ta những thứ này chẳng khác gì đồng xương trắng, nhìn cũng chỉ thấy chán ghét. Có gì mới mẻ hơn không?”

Một người trong tám Vô Tâm kia đột nhiên hành động, bóng trắng lóe lên một cái đã tới trước mặt Cẩn Tiên công công, tay phải xuất chưởng đẩy về

phía hăn.

“Đại Sư Hồn thủ! Người học được cả võ công trong Đại Bi Phú!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công vung lên, một luồng sương khí đánh trúng bóng trắng tấn công chính diện kia. Thế công của bóng trắng kia từ từ

chậm lại, tới cuối cùng ngừng hăn, xung quanh bốc lên khí lạnh, không ngờ đã bị đóng băng toàn bộ. Cẩn Tiên công công không buồn nhìn sang, quét ống tay áo sang, đánh hăn nát bấy!

“Đừng giả bộ như vậy nữa, lấy bản lĩnh thật sự ra đi.” Cẩn Tiên công công nói.

“Đâu phải không lấy bản lĩnh thật sự ra? Công công người thần công cái thế, ta không phải đối thủ.” Giọng nói Vô Tâm đầy khổ sở.

“Không phải đối thủ?”

“Không phải!”

“Vậy thì chết đi!” Trường kiếm của Cẩn Tiên công công chỉ thẳng lên trời một cái, quát lớn. “Phá!”

Chỉ thấy sương khí tung hoành, xà ngang cửa sổ của chùa chiến đều phủ một lớp sương trắng, Tiêu Sắt không chịu nổi cố gắng quăn chặt áo hồ cừu trên người. Thân thể Lôi Vô Kiệt lại bốc lên hơi nóng bừng bừng.

“Người định làm gì?” Tiêu Sắt sững sốt nhìn hăn.

“Chứng kiến tỷ thí như vậy nhưng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, thật đáng tiếc.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Không biết điều. Người từng nghe danh Trầm Tĩnh Chu, chắc cũng biết rõ cuộc kiếm của hắn đáng sợ tới mức nào.” Tiêu Sắt nói.

"Đương nhiên biết, mười bảy tuổi mới bước chân vào giang hồ, một mình khiêu chiến ngũ đại kiếm phái. Đầu tiên là trong hai trăm chiêu chiến

thắng chương môn Cô Ảnh kiếm phái Trác Tự Tại và chương môn Vân Tê kiếm phái Dịch Thủy Hồng, sau đó lại dùng ba trăm chiêu đánh bại các chủ Thiên Kiếm các Hạ Khôi. Khi khiêu chiến Thương Lôi Kiếm - Hiên Phó Thanh Phong, Phó Thanh Phong được xưng khoái kiếm đệ nhất thiên hạ, chưa bao giờ quyết đấu dùng quá mười kiếm, nhưng mới xuất tới kiếm thứ

tám đã bị đánh bay Kinh Lôi kiếm trong tay. Chỉ khi đến chỗ tông chủ

Thiên Thủy kiếm tông Tiêu Xuân Thủy, Trầm Tĩnh Chu đánh đến năm trăm chiêu vẫn không cách nào thủ thắng, bèn thu kiếm rời đi. Thế nhưng Tiêu Xuân Thủy thành danh đã hơn hai mươi năm, Trầm Tĩnh Chu chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi. Lúc đó toàn bộ Giang hồ đều lan truyền truyền thuyết của hắn. Có người nói tuy hắn là nam nhưng gương mặt có phong thái của thiên nhân, khi xuất kiếm áo bào trắng bay phất phơ, sương khí tung hoành, không biết có bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân trong phòng ấm áp mộ hắn. Ta nghe nói có một bài thơ tả hắn: ‘Như có tiên nhân từ trời xuống, một kiếm xuất ra gió tuyết khô.’ Thế nhưng hắn chỉ xuất hiện trên giang hồ ba năm sau đó biến mất, cũng không ai nghe được tin tức của hắn." Lôi Vô Kiệt thuộc làu làu những điển tích giang hồ này.

“Năm đó Trầm Tĩnh Chu mười bảy tuổi, còn hòa thượng này, hình như hiện giờ cũng mười bảy tuổi.” Tiêu Sắt nói thâm sâu.

Chỉ trong chớp mắt bảy Vô Tâm đã hợp lại làm một, Vô Tâm chấp tay nhắm nghiền hai mắt, trường bào trên người, phật châu trên cổ tất cả đều

bay lên, miệng nhanh chóng tụng niệm Phạn văn. Cẩn Tiên công công đã xuất kiếm đâm ra, trên thân kiếm mang theo uy thế vô thượng!

“Cẩn Tiên thật sự muốn giết hử!” Tiêu Sắt nhíu mày một cái.

Nhưng Vô Tâm lại chợt mở mắt, trước mặt hử hiện lên hư ảnh chuông đồng to lớn, chiêu kiếm của Cẩn Tiên công công xuyên qua chuông đồng nhưng ngừng lại trước ngực Vô Tâm một tấc.

“Bàn Nhược Tâm Chung.” Mặc dù kiếm của Cẩn Tiên công công đã dừng lại nhưng kiếm khí không ngừng, một luồng sương lạnh quét về phía trán của Vô Tâm.

“Vô cùng bàn nhược tâm tự tại, ngũ mặc động tĩnh thể tự nhiên.” Vô Tâm nhỏ giọng nói, thân thể ngửa ra tạo thành một tư thế mà con người gần như không thể làm nổi, làn sương lạnh kia lướt sát qua chính giữa trán của hử.

“Hòa thượng, hỏi người một câu cuối cùng. Có đi theo ta hay không?” Cẩn Tiên công công thở dài.

“Người nói câu này cứ như muốn bỏ trốn với ta vậy. Mặt của hòa thượng ta đỏ lên rồi này, cái tên thái giám không đứng đắn nhà người.” Vô Tâm cười nói.

Cẩn Tiên công công hơi ngạc nhiên, cười nói: “Hòa thượng thú vị như vậy, giết chết thì thật đáng tiếc.”

“Muốn giết ta! Không dễ như vậy đâu!” Trong mắt Vô Tâm lóe lên ánh sáng màu tím, vô cùng yêu mị.

“Tâm Ma Dẫn? Đây là võ công khiến cả Vong Ưu cũng nhập ma?” Cẩn Tiên công công sửng sốt một chút, nhìn vào đôi mắt kia, cảm thấy như suy nghĩ toàn thân đều đang tiêu tán...

Một trận hỏa hoạn cháy suốt một ngày một đêm, người trong cả thành đều đang kêu khóc, cha đứng trên tường thành giờ kiếm gào thét nhưng

lại bị một mũi tên bắn ngã. Hắc cảm thấy tuyệt vọng chưa từng thấy, tất cả

thân nhân đều mất mạng trong trận hỏa hoạn này, thành sẽ bị phá rất nhanh, đến lúc đó thiết kỵ của Đại Lương sẽ phá tan mảnh đất này, hắc sẽ

bị buộc roi ngựa vào cổ, bị kéo lê đến chết. Nghe nói binh sĩ của Đại Lương hết sức tàn nhẫn, cho dù mình chết rồi bọn chúng vẫn sẽ lột da mình ra...

Chết đầy khuất nhục như vậy, chẳng bằng tự mình giải thoát. Hắc nhìn thanh đoản kiếm trong tay.

Chẳng thà giải thoát như vậy đi... Một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên.

Hắc đột nhiên mỉm cười.

Thần sắc trong mắt vốn từ từ tiêu tan lại ngưng tụ, ảo cảnh chậm rãi biến mất, Cẩn Tiên công công trở lại trong hiện thực, hắc nhìn kiếm trong tay mỉm cười: “Đã rất lâu rồi không nhớ lại ngày đó, khi xưa đúng là đứa trẻ nhút nhát.”

Vô Tâm mỉm cười sâu thẳm: “Tâm của công công vững như đá tảng.”

“Người từng nghe tới Côn Luân chưa, đó là một nơi rất rất lạnh, quanh năm có tuyết rơi, băng tuyết đọng cả ngàn năm đều không tan chảy. Ta ở nơi đó luyện kiếm sáu năm, trong lòng đã sớm lạnh lẽo như tuyết ở núi Côn Luân. Đối với ta Tâm Ma Dẫn không có tác dụng gì.” Cẩn Tiên công công nói: “Chết đi!”

Cẩn Tiên công công gầm lên một tiếng, hư ảnh chuông đồng trước mặt Vô Tâm lập tức bị kiếm của hắc đánh cho chia năm xẻ bảy. Nhưng Vô Tâm không hề lui bước mà giậm chân lao tới đối mặt, hai tay áo múa lên, lại xuất chiêu đánh bay hắc ra ngoài. Cẩn Tiên công công không hề

hoảng hốt, tung người trên không trung, hạ xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt:

“Tiểu Vô Tâm, người không phải đối thủ của ta, sao không để hai vị tiểu hữu của người hỗ trợ?”

Lôi Vô Kiệt chờ ra một chút rồi lập tức xuất quyền đánh ra.

Tiêu Sắt kêu lên: “Đừng!”

“Vô Phương quyền của Lôi gia, được!” Thân hình của Cẩn Tiên công công lóe lên, chiêu quyền của Lôi Vô Kiệt đánh vào khoảng không, Cẩn Tiên công công đã về đứng bên cạnh cổ kiệu có nóc kia.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y.” Cẩn Tiên công công nhỏ giọng đọc câu thơ.

(Gió lạnh thổi mạnh quá, Người du tử lạnh không có áo.

Đây là câu thơ trong ‘Cổ thi thập cửu thủ’.) **Chương 16: Thánh tăng lắc đầu**

Vô Tâm cau mày, không hiểu ý hẩn khi đột nhiên đọc bài thơ này.

Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng, vừa rồi nhìn qua chỉ là đánh một quyền mà không tác dụng gì, thế nhưng trên thực tế ngay khoảnh khắc ra quyền, hẩn phải tránh né ít nhất ba luồng kiếm khí của Phong Tuyết kiếm. Hẩn cảm thấy gò má đau nhói, lau nhẹ một cái, chạm thấy một vệt máu, hẩn vẫn bị

thương.

“Tùy tiện xuất thủ với Phong Tuyết Kiếm, người điên rồi à? Vừa rồi nếu Cẩn Tiên có ý giết người, giờ người đã là một người chết rồi.” Tiêu Sắt dựa vào cột cửa, lười biếng nói.

Hòa thượng râu dài vẫn luôn đứng ngoài cuộc hiện giờ lại bước lên trước một bước.

“Bày trận!” Linh Quân kêu lên một tiếng, Bá Dong và bốn người cao to chưa hề xuất thủ kia cũng rút binh khí của mình ra, vây quanh Cẩn Tiên công công chuẩn bị bày trận.

“Không cần, chúng ta đi.” Cẩn Tiên công công tra kiếm vào vỏ, gần như không nhìn Vô Tâm tới một cái, trực tiếp đi vào trong kiệu. Bốn người cao to lập tức thu hồi binh khí, đồng loạt nâng kiệu lên.

Mặc dù Linh Quân và Bá Dong không hiểu vì sao nhưng sau khi nhìn nhau cũng lập tức thu kiếm trong tay lại.

"Khởi kiệu!" Linh Quân la lớn.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người ở đây, bọn họ nâng cỗ kiệu, trực tiếp đi ra cửa Đại Phạm Âm tự.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao đột nhiên lại bỏ đi?” Lôi Vô Kiệt không hiểu, nhìn về phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lười biếng lắc đầu một cái: “Làm sao ta biết được. Chắc là ăn một quyền của người, cảm thấy không phải đối thủ cho nên vàng bỏ trốn.”

Lôi Vô Kiệt sững sốt một chút, sờ lên vết thương còn đang đau nhói: “Ta cũng hy vọng lời người vừa nói là thật...”

Khi cỗ kiệu xa hoa kia đi qua bên cạnh Vô Tâm, Vô Tâm nghe thấy Cẩn Tiên công công nhỏ giọng nói: “Tiểu Vô Tâm, người của Cửu Long tự đang đuổi tới đây, muốn trốn thì mau trốn đi.”

Vô Tâm nghe vậy thần sắc không thay đổi, chỉ mỉm cười nói: “Không trốn nổi.”

“Ừ, mạng của người có thể trốn thoát, nhưng mạng của người trốn cũng không thoát.” Cẩn Tiên công công nói xong câu nửa trước không ăn nhập với nửa sau này, không nói gì thêm, cổ kiêu xa hoa kia cứ thế bước ra cửa của Đại Phạm Âm tự.

“Sư phụ, sao lại đột nhiên bỏ qua? Rõ ràng hòa thượng kia không phải đối thủ của ngài.” Sau khi ra khỏi Đại Phạm Âm tự, rốt cuộc Bá Dong không nhịn nổi hỏi.

“Hòa thượng kia đã luyện thành ba mươi hai môn mật thuật của La Sát nội đường, không dễ đối phó như vậy đâu. Nhưng... Linh Quân, lấy bút tới đây cho ta, ta muốn gửi thư cho đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công đột nhiên nhấn mạnh.

Linh Quân chưa từng nghe sư phụ nói với giọng lo âu như vậy, vội vàng lấy giấy bút từ sau kiệu ra, cung kính dâng lên.

Thế nhưng Cẩn Tiên công công nhận lấy, viết được vài chữ lẻ tẻ trên giấy rồi buông bút, sau khi trầm tư một lát lại xé tan tờ giấy kia thành từng mảnh, miệng lầm bầm: “Không được, không thể đưa thư, nếu đưa thư sẽ

bị những người khác thấy...”

Bá Dong và Linh Quân nhìn nhau, Cẩn Tiên công công luôn nổi danh về ưu nhã lạnh nhạt, thay mặt Hồng Lữ tự khanh bao năm như vậy, cho dù gặp đại điển tế thiên cũng chưa bao giờ rối loạn như vậy. Trong ngôi chùa vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà bọn họ không nhận ra, khiến cho Cẩn Tiên công công chấn động lớn đến vậy.

“Không được! Linh Quân, người lập tức tới dịch trạm gần đây nhất chọn một con ngựa tốt cho ta, ta phải nhanh chóng trở về để đô, tự mình gặp đại tổng quản!” Cẩn Tiên công công ném giấy bút đi, nói.

Cao thủ trong năm hạng đầu của đại nội, tổng quản chưởng hương trong Ngũ Đại Tổng Quản với địa vị gần với đại tổng quản, không ngờ lại muốn tự mình đi ngựa cả ngàn dặm về đế đô, chỉ vì báo một tin tức? Tin tức gì mà quan trọng đến vậy?

“Xin nhận lệnh!” Linh Quân không dám nghĩ nữa, tung người một cái lập tức lên đường.

Cần Tiên công công thở dài, rốt cuộc tâm trạng cũng dần dần bình ổn lại.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y.” Hãn thì thảo đọc lại câu thơ này.

Sau khi đám người Cần Tiên công công rút lui khỏi Đại Phạm Âm tự, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đứng dậy đi tới bên cạnh Vô Tâm, Lôi Vô Kiệt hỏi: “Vô Tâm, rốt cuộc người tới Đại Phạm Âm tự là muốn tìm ai?”

“E rằng là hòa thượng say xỉn vừa rồi?” Tiêu Sắt đoán.

Hòa thượng râu dài say xỉn vừa rồi chậm rãi bước tới, tay xách thanh giới đao, khí thế hung hãn. Ánh mắt Tiêu Sắt lạnh lẽo: “Cẩn thận. Võ công của hòa thượng này không kém hơn Cần Tiên bao nhiêu.”

Vô Tâm lắc đầu một cái, đẩy Lôi Vô Kiệt đang ngăn cản trước mặt sang một bên, đi về phía hòa thượng kia, hai người tới cách nhau ba bước mới dừng lại.

“Người trưởng thành rồi.” Hòa thượng râu dài lên tiếng than thở.

“Phí lời, đã mười hai năm trôi qua.” Vô Tâm có vẻ rất quen thuộc với hòa thượng râu dài này, cười mắng: “Chẳng lẽ vẫn là đứa bé năm tuổi khi đó?”

Hòa thượng râu dài cũng cười nói: “Người còn nhớ được bao nhiêu chuyện của hồi năm tuổi?”

“Nhớ rất nhiều, nhớ lúc đó hay cười trên vai người, kéo râu của người.

Còn nhớ khi đó người còn chưa xuất gia, thủ đoạn Toái Không đao chơi tới xuất thần nhập hóa, ta đòi học của người. Còn nhớ gì nữa nhỉ?” Ánh mắt Vô Tâm đột nhiên lạnh băng: “Nhớ người phản bội cha ta hả?”

Trong lòng Lô Vô Kiệt và Tiêu Sắt đều cả kinh, trong khoảnh khắc đó Vô Tâm bộc lộ sát khí chưa từng có, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Ta vẫn luôn suy nghĩ, liệu khi trưởng thành người có tới giết ta hay không. Ta hỏi Vong Ưu đại sư, hẳn nói mọi việc trên thế gian đều có nhân quả, nói một tràng giáo lý nhà Phật. Nhưng ta là hòa thượng giả, không hiểu được những đạo lý đó. Sau đó ta lại nghĩ, nếu người tới giết ta, ta làm gì được đây. Có lẽ là đưa thanh đao cho người.” Hòa thượng râu dài vung thanh giới đao trên tay lên, thanh giới đao vẽ thành một đường vòng cung trên không trung, rơi xuống trước mặt Vô Tâm, phân nửa thân đao cắm vào mặt đất.

Bàn tay Vô Tâm chạm nhẹ vào cán đao nhưng lại không nhấc lên: “Lão hòa thượng nói với ta phải có lòng từ bi, bây giờ ta là tăng nhân, đâu thể khai sát giới bừa bãi được. Yên tâm, ta không giết người.”

Hòa thượng râu dài lắc đầu một cái: “Ta lại hy vọng người tới để giết ta, người không giết ta, chứng tỏ có chuyện càng phiền phức đang cần ta.”

“Không phiền phức, chẳng qua muốn người giúp ta làm một tràng pháp sự.”

“Làm tràng pháp sự? Ta chỉ là một hòa thượng giả, bao năm như vậy còn chẳng đọc được quyển kinh nào.”

“Không phải mời mình người làm, ta muốn toàn bộ Đại Phạm Âm tự giúp ta làm tràng pháp sự này.”

Đại Phạm Âm tự là quốc tự của nước Vu Điền, do hôm nay có đại địch xâm phạm cho nên đại đa số hòa thượng nấp trong Tụng Kinh đường ở

hậu viện. Nếu điều động tất cả hòa thượng chỉ ít cũng phải hơn ba trăm người, e rằng chỉ có quốc chủ nước Vu Điền mới có tư cách làm một pháp sự phô trương như vậy.

Nhưng hòa thượng râu dài chỉ hơi ngậy ra một chút rồi quay đầu sang nhìn phương trượng Pháp Lan tôn giả, gọi một tiếng: “Sư huynh!”

Pháp Lan tôn giả kia chợt giật mình một cái, mở mắt với vẻ mê mang, nhìn hòa thượng râu dài, khóe miệng còn vết nước miếng chưa khô. Hóa ra vừa rồi kiểm khí tung hoành trong chùa, đánh một trận thật lớn, nhưng Pháp Lan tôn giả này giả bộ lắc đầu lia lịa, thực chất thì lén lút ngủ gật từ lâu.

“Cao nhân!” Lôi Vô Kiệt không khỏi giơ ngón tay cái. hết sức tán thưởng đối với vị tôn giả chỉ biết lắc đầu kia. Người này giống hệt như cao tăng trong những truyền thuyết giang hồ mà hắn nghe được. Chẳng qua trong truyền thuyết cao tăng đối mặt với nguy cơ hay kiếp nạn lớn vẫn có thể

thiền định, còn tôn giả này, dứt khoát đối thiền định thành ngủ gật...

“Sư huynh, sư đệ có chuyện muốn nhờ.” Hòa thượng râu dài cao giọng nói.

Pháp Lan tôn giả giơ tay lau nước miếng trên khóe miệng, gật nhẹ đầu.

“Ta cần làm một tràng pháp sự, có lẽ cần khoảng ba trăm hòa thượng của người.” Hòa thượng râu dài chẳng hề khách khí.

Nhưng thần sắc Pháp Lan tôn giả vẫn không hề thay đổi, nghe vậy chỉ mỉm cười, lại gật đầu một cái.

“Người là người bạn duy nhất còn sót lại trên đời của lão hòa thượng, để người tới chủ trì tràng pháp sự này cũng coi như báo đáp bao năm lái nhai của ông ấy.” Vô Tâm cười một tiếng, quay người lại: “Ngày mai ta

chờ

người ở nơi đó.”

“Vậy sau ngày mai thì sao?” Hòa thượng râu dài hỏi.

“Sau ngày mai, đợi mai ta sống được rồi hãy nói.” Vô Tâm không hề quay đầu, tung người một cái đã hạ xuống trên tường của chùa: “Ngày mai làm xong chuyện pháp sự thì người đi đi, mười hai năm trước bọn họ ép người cuốn vào trong chuyện này, mười hai năm sau, người không thể giẫm lên vết xe đổ nữa.”

“Ta nói này, Lôi Vô Kiệt... người có phát hiện không, lần nào hòa thượng Vô Tâm kia đi cũng không định dẫn chúng ta theo?” Tiêu Sắt lặng lẽ nói.

“Ta cũng phát hiện...” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Vậy rốt cuộc vì sao hai con tin chúng ta... lại phải mặt dày mày dạn đi theo?” Tiêu Sắt nghiêng đầu hỏi Lôi Vô Kiệt.

“Cũng đúng, hay là trực tiếp đi tìm Đường sư huynh đi.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt không cố đi theo nữa.

Ngay khi hai người coi như đạt được một lần nhất trí hiếm thấy, trên bức tường ngôi chùa kia lại có một cái đầu tuần tú ló lên, cái đầu nháy mắt một cái với Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt: “Sao hai vị nhân huynh còn không đi theo?”

Giờ chúng ta phải tới một nơi rất xa, phải thuê mấy con ngựa. Ta đâu có mang tiền.”

“Tên hòa thượng tà môn này!” Tiêu Sắt chỉ có thể tức tối mắng một tiếng.

Chương 17: Hòa thượng phong hoa tuyệt đại

Nơi rất xa mà Vô Tâm nói chẳng qua chỉ là một ngọn núi nhỏ ngoài thành cách đó không xa, trên núi có một ngôi miếu cũ nát, chữ trên đó đã mờ

nhật không còn rõ nét, tượng Phật Đà trong miếu cũng rơi mất cánh tay, dường như đã rất lâu rồi không có ai tới ngôi miếu này. Vô Tâm ngồi một mình trên nóc miếu, áo bào trắng phất phơ, lặng lẽ ngậy người nhìn nước Vu Điền phía xa.

“Đang nhìn gì thế?” Lôi Vô Kiệt nhảy lên hỏi.

“Người xem nước Vu Điền kìa.” Vô Tâm chỉ tòa thành cách đó không xa.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Có nghèo không?” Vô Tâm hỏi.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Đúng vậy, Tam Cổ thành mà bọn họ tới mấy hôm trước đã sầm uất như vậy, càng không nói tới Tất La thành ở nơi biên giới, nhưng tới nước Vu Điền, hẳn chỉ thấy một số dân bản địa nghèo đói cùng tăng lữ khổ hạnh.

“Lão hòa thượng lại nói hẳn rất muốn về nơi đây.” Vô Tâm nhỏ giọng nói.

Trong lúc nhất thời, Lôi Vô Kiệt không hiểu ý tứ trong lời nói của Vô Tâm, chỉ nhỏ giọng đáp: “Ừ.”

“Lão hòa thượng sinh ra ở nước Vu Điền này, khi sáu tuổi ông ấy đã tinh thông giáo lý nhà Phật, khi luận pháp với chủ trì Đại Phạm Âm Tự là Hư

Vọng pháp sư đã từng đưa ra nghi hoặc: Quốc gia mà ta ở nghèo khó như

vậy, gương mặt mọi người đều không có nụ cười, cái gọi là cầu đạo vì sao lại đau khổ như vậy? Chẳng lẽ con người vì trải qua khổ nạn mới tới

thế

giới này ư?”

“Vậ Hư Vọng pháp sư trả lời ra sao?”

“Hư Vọng pháp sư nói, hoa nở thì sáng lạn, hoa tàn cũng thường thấy, trăm thế đời người, thế sự xoay vần, đâu thế nào cả đời không buồn rầu lo âu, vạn sự đều vui vẻ. Đời người vô thường, có đau khổ mới có vui vẻ, hai bên là cộng sinh.”

“Nghe không hiểu.” Lôi Vô Kiệt thản nhiên đáp.

“Lão hòa thượng cũng nghe không hiểu, cho nên khi sáu tuổi hăn rời khỏi Vu Điền, cầu đạo khắp tứ xứ, mãi tới khi bốn mươi tuổi giảng đạo thi pháp tại Hàn Sơn tự. Nhưng nghi hoặc trong lòng hăn chưa bao giờ được giải đáp, nếu giết một người có thể cứu ngàn vạn người, thế nhưng người này vốn vô tội, người có giết hay không?”

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt do dự một hồi vẫn không biết nên trả lời sao.

“Cần thì ta giết.” Tiêu Sắt ngồi trên bậc thang phía dưới nói thâm sâu.

“Khi ta còn bé có một lần ta nằm mơ, cảm thấy có một người đứng trước mặt ta, trong lúc hoảng hốt mở mắt ta phát hiện là lão hòa thượng đang cầm đao đứng đó. Hăn muốn giết ta nhưng không hạ thủ được, cuối cùng bèn bỏ đi. Sau đó hăn mở La Sát đường ra, muốn ta từ Ma nhập Phật, nhưng trong lòng hăn vẫn không biết như vậy là đúng hay sai, cho nên cuối cùng chỉ một suy nghĩ sai lầm mà nhập vào Ma đạo.” Vô Tâm than thở.

“Ta nghĩ, ta biết đại khái người là ai rồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

“Tiêu huynh đệ hiểu nhiều biết rộng, ta cũng cảm thấy rất hứng thú với Tiêu huynh, nhưng không đoán ra lai lịch của người.” Vô Tâm mỉm cười.

“Người họ Diệp.” Tiêu Sắt nói chắc nịch.

“Đúng vậy, người đoán không sai, trước khi gia nhập môn hạ Hàn Sơn tự, đúng là ta họ Diệp. Ta tên là Diệp An Thế, là con trai của Diệp Đình Chi.”

“Diệp Đình Chi? Tông chủ Ma giáo!” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Người có thể khiến cho Thiên Ngoại Thiên, Tuyết Nguyệt thành, Phật tông trong thiên hạ, thậm chí cả triều đình cũng coi trọng như vậy, ta nghĩ

tới nghĩ lui chỉ có thể liên quan tới Diệp Đình Chi.”

“Thiên Ngoại Thiên là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Mọi người đều biết mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, sinh linh một vùng đồ than, nhưng người thật sự hiểu Ma giáo không nhiều. Ma giáo thực chất là gọi chung của ba mươi mấy giáo phái lớn lớn nhỏ nhỏ ở ngoại vực, trong đó nhánh quan trọng nhất chính là Thiên Ngoại Thiên.

Tông chủ Ma giáo đời trước Diệp Đình Chi chính là thủ tọa của Thiên Ngoại Thiên. Sau khi Ma giáo đông chinh thất bại đã lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đạp nửa bước chân vào lãnh thổ Đại Huyền. Nghe nói trong ước định này còn bao hàm một người

mẫu chốt, người mẫu chốt này được một người thần bí nhận nuôi, thời hạn cũng là mười hai năm. Chắc hẳn là người?” Tiêu Sắt nói.

“Là ta, năm đó ta năm tuổi, theo cha cùng đông chinh. Sau đó được Vong Ưu nhận nuôi, hôm nay thời hạn mười hai năm đã đến, đúng ra ta nên trở

lại Thiên Ngoại Thiên. Nhưng sau khi thả ta đi, ai biết Ma giáo có kéo nhau trở lại lần nữa không, cho nên có người muốn phế bỏ võ công của

ta, có người muốn giam giữ ta, cũng có người muốn giết ta.” Vô Tâm nói.

“Còn người thì sao, người muốn thế nào?”

“Ta muốn trở lại Hàn Sơn tự, tiếp tục nghe lão hòa thượng kia tụng kinh.”

Vô Tâm cười một tiếng.

Tiêu Sắt sừng sốt một hồi, đứng lên, khoanh tay trong ống tay áo, đi về phía trước vài bước, nhìn nước Vu Điền phía xa, nhỏ giọng nói: "Sinh ra đâu sống đủ trăm tuổi, mà nổi âu sầu tới ngàn năm.”

(“Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu.”

Bài thơ khuyết danh có gốc từ "Tây môn hành" thuộc Hán nhạc phủ.)

“Đến thời hạn mười hai năm, tất cả mọi người đều sẽ hành động, lão hòa thượng không ngăn cản được những người này cho nên lo âu tới mức phát điên rồi.” Vô Tâm nói.

“Người ban nãy là Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn đúng không?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đúng vậy, Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn là bạn chí thân của phụ thân ta khi còn sống, hắn là đệ tử Thiên Sơn phái, khuyên cha đừng đông chinh nhưng không thành công. Cuối cùng hắn vốn định bỏ đi nhưng lại bị

sư môn bức ép tham gia một trận chiến tiêu diệt Ma giáo. Sau trận chiến đó hắn lấy lý do đã báo đáp tình nghĩa của sư môn, rời khỏi Thiên Sơn phái, bái Hư Vọng đại sư của Đại Phạm Âm tự làm thầy. Nếu lúc đó hắn không rút khỏi sư môn, giờ hắn đã là chưởng môn của Thiên Sơn phái.” Vô Tâm nói.

“Cũng là người trọng tình trọng nghĩa.” Lôi Vô Kiệt gật đầu khen.

“Ngày mai người sẽ chết.” Tiêu Sắt đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

“Bây giờ người nên tìm một con ngựa tốt, thúc ngựa không dừng vó chạy về phía tây.”

“Nếu ta muốn chạy, lúc trong Mỹ Nhân trang ta đã chạy được rồi.” Vô Tâm cười một tiếng: “Ta nói ta còn có việc chưa làm xong. Trước kia lão hòa thượng luôn nói mình muốn về nơi đây, giờ hắn đã không còn thi thể nhưng ta muốn dẫn hồn phách của hắn trở lại.”

“Ngày mai là đại pháp sự ba trăm tăng nhân, ắt sẽ kinh động toàn bộ nước Vu Điền, Cửu Long tự cách đây không xa. Đến lúc đó có bao nhiêu cao thủ

chạy tới như vậy, người có lòng tin không?”

“Chuyện của ngày mai, để mai hẵng nói.” Vô Tâm đứng dậy, tăng bào màu trắng phất phơ giữa không trung.

“Nhưng có một điều ta vẫn không nghĩ ra.”

“Ồ? Người biết Thiên Ngoại Thiên, biết Vương Nhân Tôn, thậm chí còn biết Cẩn Tiên công công từng là Phong Vũ Kiếm - Trầm Tĩnh Chu danh chấn giang hồ, ta còn tưởng người nắm mọi thứ trong lòng bàn tay.”

“Điều duy nhất ta không hiểu là, sao người lại muốn dẫn theo hai người chúng ta? Chúng ta vốn là người không liên quan gì tới chuyện này cơ mà.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng vậy! Nếu hắn thật sự cần người giúp đỡ, đáng lẽ ra nên tìm hai cao thủ của Thiên Ngoại Thiên kia à?” Lôi Vô Kiệt cũng hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao, ta thiếu tiền. Các người một người mặc áo lông cừu ngàn vàng, một người mặc áo phượng hoàng lửa, xem ra rất có

tiền.”

Vô Tâm đáp rất chân thành.

“Cái tên hòa thượng nhà ngươi, dưới cuống lưỡi cứ như có một ngàn câu nói dối, lúc nào cũng có thể bung ra.” Tiêu Sắt không biết phải làm sao.

“Riêng điều này, hai người các ngươi lại rất giống nhau.” Lôi Vô Kiệt lầm bầm.

Vô Tâm đi về phía trước vài bước, đi thẳng tới bên mái hiên mới ngừng lại, đột nhiên rũ ống tay áo một cái, tấm ánh trắng lạnh lẽo, ngửa mặt lên trời cười lớn, ống tay áo bay phất phơ, lại đón gió bay lượn.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yên về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Vô Tâm thu ống tay áo cúi đầu nhìn xuống dưới, lúc này Tiêu Sắt cũng ngẩng đầu nhìn hắn, khoảnh khắc đó hai người đều như thấy được chính mình trong mắt nhau!

“Ta sẽ không chết, ta còn muốn tới rất nhiều nơi.” Vô Tâm nói rất nghiêm túc.

Chương 18: Thần thông La Sát Đường

“Lúc này trông ngươi mới giống một cao thủ.” Tiêu Sắt chuyển ánh mắt sang hướng khác, miễn cưỡng nói.

“Cao thủ hay không cao thủ không quan trọng, mấu chốt là ngày mai phải còn sống.” Vô Tâm cũng đưa mắt nhìn về phía trước: “Còn nữa,

người đoán không sai, ta lựa chọn các người đúng là có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Khi ta tu luyện thành công Tâm Ma Dẫn, sư tôn nói trên đời chỉ có hai loại người không bị ta làm ảnh hưởng. Một loại trời sinh có trái tim trong sáng, không bị phàm trần xâm nhiễm, một loại là tâm tư quá sâu, như vực thăm

vạn trượng, ngay chính mình cũng không nhìn thấy bản thân mình.” Vô Tâm nói.

“Chắc hẳn người trước là chỉ Lôi Vô Kiệt, người sau xem ra đang chỉ ta?”

Tiêu Sắt khoanh tay trong ống tay áo, nhìn như đang lơ đãng.

Vô Tâm chấp hai tay, cười không nói.

“Vậy Trầm Tĩnh Chu kia là loại nào?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi. “Hôm đó trong Đại Phạm Âm tự chẳng phai hẳn đã phá Tâm Ma Dẫn của người hay sao?”

“Căn Tiên công công không phá vỡ được Tâm Mà Dẫn của ta, hẳn đã thật sự chìm vào tâm ma của mình, chẳng qua ý niệm của hẳn quá mạnh mẽ, chỉ vậy khốn hẳn được một lát. Các người thì khác, khi các người đối mặt với ta sẽ không hề dao động.”

“Thế thì sao, gặp hai người không bị Tâm Ma Dẫn ảnh hưởng thì đã làm sao?” Tiêu Sắt thờ ơ hỏi.

“La Sát Đường đã bị lão hòa thượng phá hủy, nếu như ta chết võ công trong đó sẽ bị thất truyền. Cho nên ta muốn truyền cho hai người các người mỗi người một môn võ công, mặc dù chỉ có thời gian một đêm, nhưng đối với các người cũng đã đủ rồi, như vậy sẽ không coi là phụ

lòng lão hòa thượng.” Vô Tâm quay người, mỉm cười nhìn về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đương nhiên vui mừng: “Là võ công gì vậy?”

“Nếu như ta không đoán sai, người dùng quyền?” Vô Tâm hỏi.

“Đúng.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Bách Hiếu Sinh trên giang hồ từng liệt kê Binh Khí Phổ, tập hợp bảy loại binh khí nguy hiểm nhất trong chốn võ lâm vào cùng một chỗ, đặt là ‘Thất Chung Binh Khí’. Trong đó năm đấm cũng được xếp là một, nó không phải binh khí nhưng thắng cả binh khí! Hôm nay thử ta muốn dạy người chính

là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông!” Vô Tâm khẽ mỉm cười, giọng nói đầy phong phạm cao thủ.

Lôi Vô Kiệt chờ ra: “Tên dài thế...”

“Coi kỹ!” Vô Tâm đột nhiên đạp lên trước vài bước, hai tay áo phất lên, quyền phải chọt vung tới, tiếp đó đánh một bộ quyền pháp như nước chảy mây trôi.

Chẳng qua tuy Vô Tâm hết sức khí thế, đánh bộ quyền đó hùng hồn uy vũ, nhưng Tiêu Sắt lại nhú mày. Sau khi đánh xong bộ quyền pháp này, Vô Tâm hỏi Lôi Vô Kiệt: “Nhìn hết chưa.”

Lôi Vô Kiệt do dự chút rồi gật đầu một cái.

“Đánh thử đi.” Vô Tâm nói.

“Ừ.” Lôi Vô Kiệt đáp một tiếng cố gắng nhớ lại một chút, đánh lại bộ quyền pháp kia một lượt từ đầu đến cuối, hoàn toàn không hề sai lệch, chỉ

có điều khí thế không mạnh mẽ như Vô Tâm.

“Được! Quả thật thông minh!” Vô Tâm khen. “Không hổ là đệ tử của Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bảo.”

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, rốt cuộc cũng nói ra nghi vấn của mình: “Nhưng, thứ cho ta ngu độn, bộ quyền pháp này có chỗ nào cao minh?”

Tiêu Sắt ‘hừ’ một tiếng: “Thằng ngu, hử ngươi đấy. Đây không phải Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông gì, rõ ràng đây chính là Đại La Hán Quyền, võ công nhập môn của Thiếu Lâm Tự, dưới chân Tung Sơn bỏ hai mươi đồng tiền là mua được một quyển bí kíp, tiểu nhị

trong quán trọ của ta cũng biết mấy chiêu mấy thức.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt dần mặt ra.

“Nói bậy!” Câu ‘nói bậy’ này của Vô Tâm thốt lên đầy lẫm liệt: “Mật giáo từng có cao tăng khổ luyện môn ‘Đại Long Vương quyền’ cực kỳ bình

thường suốt năm mươi năm, đánh cả mấy trăm ngàn lần, kiên trì tu luyện khiến nó trở thành ‘Ma Kha Long Vương thần thông’, trở thành một đại tông sư. Người có trái tim trong sáng trời sinh, quyền pháp đơn giản như

vậy là thích hợp với ngươi nhất.”

“Thật à?” Lôi Vô Kiệt thấy Vô Tâm nói đường hoàng trịnh trọng như vậy nhưng trong lòng vẫn không tin.

“Thật. Nhưng năm mươi năm thì lâu quá. Rõ ràng là một thiếu niên hoạt bát, chẳng lẽ phải tu luyện tới khi thành một lão già mới có thể vô địch thiên hạ? Rõ ràng là thời thiếu niên mới là lúc tung hoành võ lâm cơ mà!

Người hãy nghe cho kỹ, bộ Đại La Hán Quyền vừa rồi chẳng qua chỉ là nửa trước, nửa sau mới là Phục Ma Quyền, hai bên cộng lại mới thật sự là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông! Nửa sau tương đối khó, ta sẽ nắm tay dạy bảo người!” Vô Tâm bước lên trước một bước, nắm lấy tay Vô Tâm, quả thật là dạy bảo ‘tay nắm tay’.

Vô Tâm dẫn dắt Lôi Vô Kiệt xuất quyền trên nóc nhà, lúc đầu còn từng chiêu từng thức kỹ càng cẩn thận, thế nhưng về sau lại càng lúc càng nhanh, Tiêu Sắt đứng bên dưới không cách nào thấy được động tác cụ thể, chỉ thấy một bóng trắng xen lẫn một vệt đỏ nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà.

Một lúc lâu sau hai người mới dừng lại, toàn thân Lôi Vô Kiệt đã ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc, thần sắc Vô Tâm lại vẫn bình thản, dáng vẻ đương đương tự đắc, hắc buông tay của Lôi Vô Kiệt ra, lui lại phía sau một bước:

“Vừa rồi ta đã dẫn người đánh ba lần, người nhớ cả chứ?”

“Nhớ... nhớ.” Lôi Vô Kiệt thở hồng hộc đáp.

“Được! Đánh lại một lần cho ta xem.” Vô Tâm cười nói.

Lôi Vô Kiệt nghỉ ngơi trong chốc lát, điều chỉnh lại hơi thở rồi gật đầu một cái: “Được!” Ngay sau đó hắc vận chân khí, bước mạnh về phía trước một bước, khiến nóc nhà sụp mất một góc, mất tập trung một cái đã ngã thẳng vào trong miếu.

“Á!” Hắc nằm trong đống đổ nát kêu la thảm thiết.

“Được, học không tệ.” Vô Tâm ngồi xổm bên cạnh lỗ hổng kia, cười hì hì nhìn Lôi Vô Kiệt.

“Không tệ chỗ nào...” Lôi Vô Kiệt cười khổ, hắc muốn đứng dậy nhưng cảm thấy chân khí toàn đã trút sạch, thậm chí không còn sức động dậy.

Vô Tâm không buồn để ý tới cậu chàng, hấn đứng dậy quay người nhìn sang phía Tiêu Sắt: “Tiếp theo tới phiên ngươi .”

“Ta không biết võ công, chỉ biết một chút khinh công dùng để chạy trốn.

Ta không biết đánh đấm gì đâu, người dạy ta được gì đây? Võ công đi trên mặt nước thật ra cũng không tệ, ta có thể chọn không?” Tiêu Sắt hỏi.

“Tâm tư của ngươi quá nặng, không học được Phi Thiên Đạp Lãng thần thông. Học cũng chỉ nửa đường là rút.” Vô Tâm lắc đầu.

“Phi Thiên Đạp Lãng thần thông?” Tiêu Sắt nhú mày một cái. “Tên gọi của võ công La Sát Đường đều tùy tiện như vậy hay sao?”

“Không phải, có một số bí tịch võ công đã bị xóa tên, ta đặt bừa ấy mà.” Vô Tâm đáp rất thản nhiên.

“Thế nhưng trừ khinh công ra, người muốn truyền thụ võ công gì khác thì tìm lộn người rồi.” Tiêu Sắt nhún vai, có vẻ chẳng hề hứng thú với võ học tuyệt thế kia.

“Không tìm sai, võ công mà ta muốn truyền cho người không cần cơ sở gì cả, chẳng qua cần tốn một chút thời gian, hôm nay ta dạy người, e rằng phải rất lâu sau người mới học được.” Vô Tâm nhảy tung người nhảy xuống trước mặt Tiêu Sắt, đôi mắt có ánh sáng tím lưu chuyển.

“Đây là...” Tiêu Sắt cau mày.

“Thứ ta muốn dạy người, là Tâm Ma Dẫn!” Khóe miệng Vô Tâm hơi nhếch lên, trong mắt lóe lên ánh sáng tím.

Chương 19: Hành động tùy tâm

Một bộ quân cờ trắng đen.

Nhưng bên bàn cờ chỉ có một người ngồi, người này mặc trường bào màu đen, tay vẫn cầm quân cờ màu trắng.

“Đường Liên đến Cửu Long Tự à?” Một âm thanh không biết từ nơi nào truyền tới.

Người ngồi bên bàn cờ cười lắc đầu một cái: “Đến rồi, nhưng lại đến tay không.”

“Vì sao? Đường Liên thất thủ à?”

“Đúng vậy, vì có hai người bạn cũ xuất hiện.”

“Bạch Phát Tiên, Tử Y Hầu?”

“Đúng là bọn họ. Mặc dù công phu của Đường Liên đã có tiến bộ, là người tài năng xuất chúng trong lứa trẻ, nhưng đối mặt với cao thủ như vậy, e rằng chưa thể đấu nổi.” Người bên bàn cờ đặt quân cờ màu trắng xuống.

“Đến người rồi.”

Trên bàn cờ đáp lại bằng một lỗ thủng nhỏ hiện lên.

“Người cầm cờ trắng lắc đầu một cái: “Mỗi lần đánh cờ với người lại hỏng mất một cái bàn cờ của ta, người tu luyện kiếm khí có mạnh hơn nữa cũng đâu cần phải khoe khoang với ta?”

“Cho nên hòa thượng kia đã bị Thiên Ngoại Thiên mang đi? Nếu thật sự là vậy, người không nên tới đây tìm ta đánh cờ.” Người kia không buồn để ý đến hắn.

“Không phải, trên tin tức đưa về có nói Thiên Ngoại Thiên không hề đắc thủ. Trong lúc bọn họ hỗn chiến, hòa thượng kia nhân cơ hội bỏ chạy, còn tiện tay mang theo hai đồng bọn của Đường Liên, sau đó không biết hắn đi đâu. Ta đoán chắc hắn chạy tới Đại Phạm Âm tự. Người từng là hảo hữu chí giao của cha hắn, Vương Nhân Tôn đang ở đó, đó cũng là quê hương của sư phụ hắn Vong Ưu thiền sư.”

“Người vừa nói còn có hai người đi với Đường Liên? Là đệ tử Tuyết Nguyệt thành?”

“Không phải, trong thư Đường Liên nói có một người là con cháu Lôi gia, hắn đi chuyến này vốn định tới Tuyết Nguyệt thành bái sư.”

“Đệ tử Lôi gia? Gần đây Lôi gia bảo đâu có đưa tin nói có đệ tử nào vào thành, chẳng lẽ là lừa đảo?”

“Không biết, Đường Liên luôn làm việc cẩn thận, cái này không cần phải lo.”

“Còn người khác là ai?”

“Nghe nói người còn lại không phải nhân sĩ giang hồ, không biết võ công, là một chủ quán trọ, đệ tử Lôi môn nợ tiền hăn, cho nên hăn đi theo.

Đường Liên nói người này tâm cơ khá sâu, không phải hạng đơn giản.”

“Tên là gì?”

“Hăn họ Tiêu.” Người cầm cờ trắng nói đầy ẩn ý.

Người không thấy bóng dáng kia im lặng một lát, chợt hỏi lại: “Còn có tin tức gì khác không?”

“Có, còn là một cái tin rất xấu. Đúng như suy nghĩ của người, vị trong cung cũng chẳng ngồi yên nổi, một tháng trước cao thủ đệ nhị trong Ngũ Đại Tổng Quân, tổng quân chương hương Cẩn Tiên công công đã lặng lẽ rời khỏi đế đô, hơn nữa còn chạy thẳng tới nước Vu Điền.”

“Tâm Tĩnh Chu cũng đi cơ à, xem ra vị trong cung kia vẫn không tin tưởng chúng ta.”

“E rằng chưa bao giờ, huống chi người cũng đâu có tin tưởng vị trong cung kia? Ý của trong cung là trong chuyện này ba chúng ta ít nhất phải có một người ra tay, nhưng hôm nay ba chúng ta một người đang luyện kiếm, một người đang đánh cờ, còn một người không biết đang uống rượu ở chỗ

nào.”

“Lần này đáng lẽ ra nên do người đích thân xuất mã. Cho dù Đường Liên là người xuất chúng nhất trong đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, nhưng một mình hăn cũng chẳng địch nổi nhiều cao thủ như vậy, chỉ riêng hòa thượng Vô Tâm kia đã đâu dễ đối phó?”

“Thủ tọa nói, nên cho người trẻ tuổi một số cơ hội rèn luyện.”

“Vậy giờ thì sao, người có định chạy tới Vu Điền không?”

“Ha ha ha, thủ tọa nói, việc rèn luyện của người trẻ tuổi vẫn chưa kết thúc.” Tâm trạng của người cầm cờ trắng có vẻ rất tốt, lại đặt nhẹ một quân cờ xuống.

Người kia đột nhiên im lặng, một lúc lâu sau, người cầm cờ trắng cảm thấy một chiếc lá rụng lướt qua trước mắt, khi ngẩng đầu lên đã có một người mặc áo xanh đứng đó, tay cầm một thanh kiếm hẹp và dài.

“Người muốn đi một mình trước?” Người áo đen phui lá trên thân thể, đứng lên.

“Chuyện liên quan tới an nguy của Trung Nguyên, không phải trò đùa đâu.” Người áo xanh đáp rất dứt khoát.

“Người ấy, đúng là quá coi trọng chuyện quốc gia đại sự. Một đứa trẻ mới mười bảy tuổi, có thể gây gia bao sóng gió cơ chứ?” Người áo đen thờ dãi nói.

“Là một đứa trẻ mười bảy tuổi học được tất cả võ công của La Sát Nội Đường, hơn nữa còn là tông chủ đương nhiệm của Thiên Ngoại Thiên.”

“Thế thì sao? Trong Tuyết Nguyệt thành ít nhất cũng có bảy tám người có võ công như hãn, trong cung chắc phải đến mười, Đường môn có mấy người? Lôi gia bảo có mấy người? Chẳng lẽ lại sợ hãn à?”

“Vậy Tuyết Nguyệt thành có mấy người? Mười sáu tông phái Ma giáo ở ngoại vực có bao nhiêu người?” Người áo xanh hỏi ngược lại hãn.

“Người muốn bảo vệ thiên hạ, thế nhưng chưa chắc người của Ma giáo lúc nào cũng nghĩ tới chuyện tấn công thiên hạ. Nói cho cùng thì ước hẹn mười hai năm đã đến, vốn hãn cũng nên đi, bây giờ chúng ta ép hãn ở lại, chẳng lẽ muốn thành loại tiểu nhân bội tín bội nghĩa hay sao?”

“Ý của thủ tọa ra sao?”

“Ý của thủ tọa rất đơn giản, mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Tuyết Nguyệt thành không sợ, mười hai năm sau một thiếu chủ trở về núi, Tuyết Nguyệt thành càng không sợ. Chuyện của giới trẻ cứ do giới trẻ giải quyết, không giải quyết được mới tới phiên mấy lão già chúng ta ra tay. Ba ngày trước thủ tọa đã đưa thư cho Đường Liên, chắc bây giờ Đường Liên đã nhận được rồi.”

“Trên thư được gửi đi viết gì?”

“Chỉ có bốn chữ.”

“Bốn chữ nào?”

“Hành động tùy tâm.”

Người áo xanh ngẩn ra: “Hành động tùy tâm?”

“Giống như bức thư sư tôn viết cho chúng ta mười hai năm trước, hành động tùy tâm.” Người áo đen cười nói.

“Cái tên Bách Lý Đông Quân vẫn làm xằng làm bậy như vậy.” Người áo xanh trầm tư một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, thu kiếm lại, trong chớp mắt bóng xanh đã biến mất không còn tăm hơi.

“Này, có đánh cờ không thế?” Người áo đen cao giọng hỏi.

Không ai trả lời hẳn, chỉ có bàn cờ trước mặt đột nhiên nổ tung.

Người áo đen bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Tính khí vẫn nóng nảy như trước, thế này biết tới năm nào tháng nào mới tu luyện thành công Chỉ Thủy Kiếm Pháp yêu cầu trong lòng phải tĩnh lặng như nước?”

Tòa thành biên giới Tất La, Cửu Long tự.

Đường Liên đứng trong sân của chùa, thả con bồ câu đưa thư trong tay bay đi.

Vô Thiền đứng bên cạnh hắn, cúi đầu hỏi: “Trong thư viết gì?”

“Sư tôn chỉ viết bốn chữ.” Đường Liên ngẩng đầu nhìn trắng sáng, hơi thất thần.

Vô Thiền sững sốt một hồi, niệm phật một tiếng: “A Di Đà Phật.”

“Không phải bốn chữ này.” Đường Liên lắc đầu một cái.

Vô Thiền cười một tiếng: “Đường huynh, tiểu tăng chỉ niệm Phật thôi mà.”

Đường Liên khôi phục tinh thần, không khỏi mỉm cười: “Ta thất thần ấy mà. Nhưng ta không hiểu bốn chữ mà sư tôn viết, hành động tùy tâm, thế nào là hành động tùy tâm? Trong Phật pháp có giải thích câu này không?”

Vô Thiền trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Phật viết, tùy tâm, tùy tính, tùy duyên.”

Đường Liên nghe vậy thở dài nói: “Ta sinh ra và lớn lên ở Đường môn, môn quy nghiêm ngặt, trước mười hai tuổi tu luyện sáu môn tâm pháp độc thuật ở Nội Phòng lục môn, mười sáu tuổi luyện thành tất cả ba mươi sáu thủ pháp ám khí của Ngoại Phòng. Khi mười bảy tuổi đi tới Tuyết Nguyệt thành, bá sư tôn làm thầy, đến nay đã chín năm. Mọi chuyện trong hai mươi sáu năm này dường như đã được định sẵn, ta chỉ cần hoàn thành là được. Tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, ba từ này ta đều không hiểu nổi. Nếu Vô Tâm quan trọng như vậy, sao sư tôn không hạ Tuyết Sát lệnh của Tuyết Nguyệt thành cho ta?”

“Tuyết Sát lệnh? Đường huynh cho rằng Vô Tâm sư đệ đáng chết?” Vô Thiền do dự một chút rồi hỏi.

“Không đáng chết.” Đường Liên lắc đầu. “Nhưng nếu trong thư sư tôn đưa tới viết vậy, ta sẽ không do dự.”

Vô Thiền thở dài, không nói gì.

“Đúng rồi, Vô Thiền đại sư, vẫn chưa hỏi người, Vô Tâm là người ra sao?”

Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Tiểu tăng rời khỏi Hàn Sơn tự từ rất sớm, chỉ sống cùng Vô Tâm mấy tháng, khi đó hẳn vẫn chỉ là một tiểu đồng cho nên thực ra ta cũng không biết Vô Tâm là người ra sao. Chẳng qua khi còn bé có một việc mà đến giờ

ta vẫn còn ấn tượng, hôm đó tiểu tăng luyện quyền trong chùa, Vô Tâm ngồi trên mái hiên, sau khi tiểu tăng luyện quyền xong đột nhiên nói: ‘Đây chính là Kim Cương Phục Ma thần thông? Thế nhưng lòng phục ma nặng như vậy có khác gì ma đạo cơ chứ?’ Lúc đó tiểu tăng không hiểu, Vô Tâm lại nói tiếp: ‘La Hán cũng trừ ma gọi là ‘giết gian tà’, là giết hết gian tà phiền não, không phải loại trừ tà ma bên ngoài mà là tà ma trong lòng. Lúc đó tiểu tăng đã gia nhập Phật môn sáu năm, tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông cũng đã ba năm, nghe lời đấy như sét đánh ngang tai, trầm tư

một lúc lâu, khi quay người lại đã không thấy Vô Tâm đâu cả. sau đó tiểu tăng thầm nghĩ những lời Vô Tâm đã nói, luyện lại bộ Kim Cương Phục ma thần thông này nhưng lại cảm thấy những nghi hoặc trước kia trong quyền pháp đều được giải quyết dễ dàng. Khi sư phụ Đại Giác của Cửu Long tự tới Hàn Sơn tự, vừa vận luyện Phục Ma thần thông tới cảnh giới tầng thứ tư.” Vô Thiền nói.

“Nếu không phải đại sư huynh tự mình nói ra, không thể tin nổi đây là lời mà một đứa trẻ mới năm tuổi có thể nói ra.” Đường Liên gật đầu.
“Đường mỗ cả gan hỏi đại sư một câu: Hiện giờ có phải lòng hàng ma của chúng ta quá nặng hay không?”

“Vô Tâm không phải ma, sư phụ cũng không phải ma, chẳng qua do ngoại ma quấy nhiễu mà thôi.” Vô Thiền trầm giọng đáp.

“Cho nên Vô Thiền đại sư, ngày mai người định làm thế nào?” Đường Liên lại hỏi.

Vô Thiền suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hành động tùy tâm.”

Đường Liên nhìn Vô Thiền một cái, nhưng thấy ánh mắt Vô Thiền thẳng thắn không hề có ý đùa giỡn, thở dài nói: “Vốn ta cho rằng lòng của đại sư

đã cứng như đá tảng.”

Đâu phải lão hòa thượng trong gian nhà, nói cứng như đá tảng gì chứ.” Vô Thiền bước về phía trước một bước, nhảy lên mái hiên: “Đường huynh cứ

từ từ suy nghĩ, tiểu tăng đi ngủ đây.”

Đường Liên ngậy ra một chút, hòa thượng kia luôn lộ vẻ chính khí không cười nói tùy tiện, nhưng lúc này lại để lộ đôi phần tâm tính của thiếu niên khiến hắn rất bất ngờ. Vô Thiền trên mái hiên quay người, trường bào phất phơ, mỉm cười dưới ánh trăng, cũng có vài phần phong thái của sư đệ Vô Tâm, hắn cao giọng nói: “Cái gọi là hành động tùy tâm, tùy tính, tùy duyên, là chỉ cần không cần suy nghĩ quá nhiều, khi gặp phản ứng đột nhiên hiện lên trong lòng, chính là tâm của thí chủ.”

Đường Liên ngậy ra một chút, lại thấy áo bào xám trên mái hiên lóe lên, đã không thấy Vô Thiền đâu cả. Còn trong đại điện sau lưng vang lên tiếng tụng kinh nhẹ nhàng. Đường Liên cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn phương xa nói: “Hành động tùy tâm, đây là đạo lý mà sư tôn muốn dạy ta lần này sao? Đường Liên đã nhớ rồi.”

Chương 20: Lậu Tẩn Thiền Thông

Sắc trời dần sáng.

“Hòa thượng, bọn họ tới rồi.” Tiêu Sắt đứng lên ngáp một cái, đi tới bên vách núi, nhìn mấy trăm hòa thượng đứng chi chít bên dưới. Giờ phút

này bọn họ đang ngồi rất chỉnh tề, tay vang lên tiếng chiêng trống, cùng tụng kinh, trong khoảng đất rộng lớn đó dâng lên chút ý Phật. Ngay cả người lười biếng như Tiêu Sắt cũng nghiêm túc hẳn lên: “Ba trăm hòa thượng tụng kinh độ người tại nơi hoang vắng, còn mang nhiều thiện ý hơn so với đại điển tế trời của hoàng gia.”

“Đó là...” Lôi Vô Kiệt đột nhiên chỉ về một nơi xa xa, lại thấy phía sau ba trăm hòa thượng tụng kinh đột nhiên có một tăng nhân vạm vỡ xách đao đứng dậy. Ánh mắt tăng nhân cầm đao lạnh lùng nhìn phía trước, nơi đó có chín con tuần mã, trên tuần mã là vài hòa thượng đang cười, cũng đang chạy về phía này.

“Là Vương Nhân Tôn.” Tiêu Sắt nghiêng đầu nhìn sang phía Vô Tâm. “Có vẻ hãn không hề ước định nhượng bộ lui binh với người, xem ra lần này hãn đã đưa ra một quyết định hoàn toàn khác so với mười hai năm trước.”

“Vào thôi.” Vô Tâm lạnh lùng nhìn một cái, không nói gì tiếp, chỉ chậm rãi bước vào trong ngôi miếu đổ nát.

Còn dưới chân núi, Vương Nhân Tôn cầm thanh giới đao trong tay xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, thở một hơi rất dài.

Trước mặt hãn là bảy vị đại tông Phật đạo của Cửu Long tự: Đại Giác, Đại Hoài, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng, Đại Phổ đại sư cùng với hòa thượng Vô Thiền, Đường Liên đang thúc ngựa chạy tới.

“Ai vậy?” Đường Liên hỏi.

“Đại Phạm Âm tự, Pháp Diệp tôn giả.” Vô Thiền hơi cau mày, trong ấn tượng của hãn, vị Pháp Diệp tôn giả này vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, thi thoảng nghe được vài lời đồn lại đều là những hành động hoang đường như uống rượu ăn thịt, ngược lại chưa từng nghe nói vị tôn giả này còn biết võ công, lại càng không biết vì sao hãn đột nhiên giơ đao cản đường.

Nhưng ngay lúc này, Vương Nhân Tôn đột nhiên mở mắt, chột rút thanh đao trên mặt đất lên, vung ngang đao về phía chín người, đao kinh vô thượng thổi tung bụi bặm trên mặt đất, sắc máu lóe lên, chín người vội vã bỏ ngựa nhảy lên một cái, còn chín con tuấn mã đã lập tức bị đao kinh chém thành hai nửa.

Máu rơi như mưa, cho dù là Đường Liên cũng không nhịn được than thở:

“Sát tính quá nặng! Đao kinh quá mạnh!”

Vương Nhân Tôn lại cầm mạnh đao vào trong đất, gầm lên một tiếng:

“Ngừng!”

Đại Giác thiền sư cầm đầu thân mặc áo cà sa màu vàng, mặt mày hiền hậu, thấy cảnh tượng như vậy không khỏi tưng khê: “A Di Đà Phật.”

Mấy vị thiền sư khác sau lưng cũng cúi đầu niệm phật, Đại Giác thiền sư thở dài: “Pháp Diệt tôn giả buông đao đồ tể đã mười hai năm, sao lại phạm vào sát giới?”

“Vốn ta định làm hòa thượng cả đời để chuộc lỗi nhưng lại phát hiện thật ra từ lâu rồi đã chẳng thể quay lại được. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cầm đao lên mới có chút cơ hội chuộc tội.” Vương Nhân Tôn lại nhắm mắt, Toái Không Đao của hắn khác hẳn những đao pháp bình thường, mỗi lần xuất đao đều là một quá trình minh tưởng.

“Pháp Diệt tôn giả đao pháp thông thần, mười hai năm trước lão nạp đã từng lãnh giáo. Chẳng qua bên phía lão nạp có chín người hàng ma, một thanh Phá Giới đao của tôn giả có giữ nổi không?”

“E rằng không ngăn nổi cả chín, hòa thượng nhà ngươi cảm thấy ta giữ được mấy người lại?” Tay của Vương Nhân Tôn nhẹ nhàng chạm vào cán đao.

“Pháp Diệp tôn giả, người động sát tâm rồi.” Giọng nói của Đại Giác thiền sư nặng thêm vài phần.

“Đúng! Ta động sát tâm rồi!” Vương nhân tôn nắm chắc cán đao, lại rút chuôi đao ra.

“Vô Thiên, người và Đường thí chủ của Tuyết Nguyệt thành ngăn hẳn lại!”

Đại Giác thiền sư tung người nhảy một cái, xuất chiêu đánh về phía Vương Nhân Tôn, một chiêu kia vung tới đã thấy vô số chiêu ảnh hưởng

ảo ảo xuất hiện, trình độ Thiên Phật thủ của Đại Giác thiền sư e rằng đã đạt tới cảnh giới nhập hóa. Vương Nhân Tôn không dám đón đỡ, đột nhiên

nhấc đao rút lui. Đại Giác thiền sư thấy Vương Nhân Tôn né tránh cũng không đuổi, cùng sáu vị đại sư khác chạy lên sườn núi.

Vương Nhân Tôn ổn định lại nhịp bước, nâng đao định đuổi theo, lại chợt nghe bên tai vang lên một tiếng ‘viu’, vội vàng quay người vung mạnh thanh đao lên, đánh rơi mũi đinh lấp lánh ánh sáng lạnh xuống đất.

“Thấu Cốt đinh của Đường môn?” Vương Nhân Tôn cau mày. “Lần này còn có cả người của Đường môn, chẳng lẽ võ lâm thiên hạ thật sự muốn ép một đứa bé vào chỗ chết như vậy ư? Người là đệ tử của ai, Đường Hoàng?”

Đường Huyền? Hay là Đường Liên Nguyệt?”

Đường Liên ngây ra một chút, hẳn chưa từng nghe tới tên Pháp Diệp tôn giả, thế nhưng người này vừa mở miệng đã gọi tên ba vị trưởng lão không nhập thế, chuyên truyền võ học cho đệ tử, có vẻ hiểu rất rõ về Đường môn, hẳn chấp tay: “Tại hạ Đường Liên, trước mười sáu tuổi học tập tuyệt kỹ

Ngoại Phòng ở chỗ sư phụ Đường Liên Nguyệt, sau đó nhận lệnh của sư phụ tới Tuyết Nguyệt thành, hôm nay là đệ tử dưới trướng thành chủ Bách Lý Đông Quân của Tuyết Nguyệt thành.”

“Người là đệ tử của tên Bách Lý Đông Quân kia? Được, vậy ta không giết người. Hòa thượng này là ai? Sao trông quen vậy, hình như đã gặp rồi, là đệ tử của Đại Giác à?” Vương Nhân Tôn quay sang hỏi Vô Thiền.

Vô Thiền chấp tay đáp: “Bần tăng là môn hạ đệ tử của Vong Ưu thiền sư, Vô Thiền. Tạm thời đang ở Cửu Long tự tu luyện Kim Cương Phục Ma thần thông.”

“Vong Ưu? Xem ra đều là đệ tử của cố nhân. Cho nên người ở trên kia là sư đệ của người?” Vương Nhân Tôn hỏi.

“Vâng.” Vô Thiền trả lời rất dứt khoát.

“Như vậy ta hỏi người, muốn tới cứu hãn hay tới giết hãn?” Vương Nhân Tôn trầm giọng hỏi.

“Không biết.” Vô Thiền lắc đầu.

“Không biết?” Vương Nhân Tôn cau mày.

“Xin tôn giả cho tiểu tăng một đáp án.” Vô Thiền cúi đầu.

“Đáp án đều trong đao này, tự mình tới tìm đi.” Con người của Vương Nhân Tôn co lại, xiết chặt thanh đao trong tay.

“Chẳng hay trước lúc xuất gia tôn giả có danh tính ra sao?” Đường Liên chợt nhớ tới một người bèn hỏi.

“Vương Nhân Tôn.”

“Toái Không Đao!” Nghe tới cái tên này, Đường Liên bật thốt lên. Toái Không Đao một đao phá vỡ bầu trời mênh mông, được xưng là bá đao vừa xuất, đao ý qua ba ngày vẫn lưu lại khí tức, mười hai năm trước đây

được liệt vào một trong ba thanh đao của thiên hạ, cùng nổi danh với với Côn Ngô Đao của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành Diệp Mộ Bạch !

Vương Nhân Tôn đột nhiên vung đao lên, cao giọng nói: “Tôi tìm câu trả lời của người đi!”

Còn trong ngôi miếu đổ nát, Vô Tâm lấy từ trong trường bào của mình ra một cái bọc, thần sắc trịnh trọng, chậm rãi bước tới mở bọc lấy đồ ở trong ra đặt trên bệ thờ Phật.

“Đây là cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt cau mày nhìn một lúc lâu rồi nói: “Chẳng lẽ đây là xá lợi trong truyền thuyết?”

“Xá lợi?”

“Có một số cao tăng sau khi viên tịch, hỏa thiêu rồi vẫn để lại những vật thể như trân châu không tan chảy cũng không bị đốt cháy, bèn gọi là xá lợi.

Kinh Phật có nói xá lợi tử là thông qua các loại tội luyện của công đức như

‘Lục Ba La Mật’ và ‘Giới Định Tuệ’, là được đạo lực của Giới Định Tuệ từ

người tu hành tạo thành, là biểu tượng tấm lòng kết hợp với Phật. Mỗi viên xá lợi đều hết sức quý giá, là thánh vật của Phật gia.” Tiêu Sắt giải thích.

Vô Tâm chậm rãi đặt viên xá lợi kia lên bệ thờ rồi chậm rãi bước xuống:

“Mọi người đều nói sau khi lão hòa thượng chết thân thể lập tức hóa thành tro bụi nhưng thực ra trong tro bụi kia còn lưu lại một viên xá lợi. Cho dù phải đi xa ngàn dặm ta cũng muốn mang xá lợi này về nước Vu

Điền, khi còn sống lão hòa thượng không về được nơi này, sau khi chết nên đưa ông ấy về.”

Sau khi Vô Tâm nói xong bèn ngồi ngay ngắn xuống, nhắm mắt lại, tay về phật châu, cùng tụng kinh theo ba trăm hòa thượng dưới núi.

Theo tiếng tụng kinh đó, viên xá lợi tử kia đột nhiên tỏa ra từng luồng sáng vàng kim, trên bệ thờ phật như xuất hiện một bóng người mờ mờ ảo ảo...

“Tiêu Sắt, đây...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, không nhin được lên tiếng hỏi, lại bị

Tiêu Sắt giơ tay ngăn lại, Tiêu Sắt gật nhẹ đầu: “Đừng nói.”

Theo tiếng tụng kinh, bóng người trên bệ thờ Phật kia càng lúc càng rõ, là một lão tăng khoác áo bào màu xám, lông mi bạc trắng, gương mặt hiền từ.

Lão tăng đi xuống từ bệ thờ Phật, nhìn Vô Tâm ngồi xếp bằng trên mặt đất, cúi người xuống nhẹ nhàng xoa đầu hắn: “Đứa trẻ này...”

“Sư phụ!” Vô Tâm vẫn luôn gọi Vong Ưu đại sư là lão hòa thượng, nhưng tới thời điểm cuối cùng này lại gọi hai tiếng ‘sư phụ’. Hắn quỳ rạp xuống đất, hai mắt trào lệ.

“Trẻ ngoan chớ khóc.” Vong Ưu khẽ mỉm cười: “Đến đây làm gì, con nên về nhà đi.”

“Nhà của Vô Tâm chính là Hàn Sơn tự.” Vô Tâm nức nở nói.

“Đứa nhỏ ngốc này, Hàn Sơn tự chẳng qua là nơi con sống tạm mà thôi, bây giờ con đã trưởng thành, nên về nhà đi. Nhà của con là một nơi tự do, là nơi nằm ngoài đất nước này, là Thiên Ngoại Thiên.” Vong Ưu lắc đầu.

“Đệ tử chỉ muốn trở về Hàn Sơn tự.” Giờ phút này Vô Tâm như một đứa trẻ quật cường, vẫn lặp lại câu này.

“Đúng là đứa nhỏ ngốc, chỉ có đám người kia mới cảm thấy con sẽ trở thành mồi lửa lật đổ thiên hạ.” Vong Ưu thở dài đứng dậy quay lưng lại.

“Sư phụ! Xin hãy chỉ đường cho Vô Tâm.” Rốt cuộc Vô Tâm cũng ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Vong Ưu.

“Thật ra ta vẫn cảm thấy chúng ta không phải thầy trò, chỉ là bầu bạn với nhau cùng đi một đoạn đường mà thôi. Hôm nay ta đã đi hết đường, quãng đường còn lại con phải tự mình đi tiếp. Con chỉ cần nhớ một câu, đừng quay đầu lại.” Vong Ưu không nhìn Vô Tâm nữa, bước từng bước về

phía trước, hình bóng cũng từ từ tiêu tán.

“Vô Tâm cần tuân pháp chỉ của sư phụ!” Vô Tâm đập đầu nói.

“Đây là quý... à?” Lôi Vô Kiệt run rẩy nói.

“Nghe nói trong Lục Thần Thông của Phật môn có một môn tên là ‘Lậu Tẩn Thông’, dù người ta đã chết rồi nguyên thần vẫn có thể giữ được bất diệt, mãi tới khi chút chấp niệm phàm trần cuối cùng tan mất.” Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Sắt thấy nguyên thần không tiêu tan sau khi chết, cuối cùng vẫn là Phật pháp ảo diệu, không thể nói bừa.

Vô Tâm đứng dậy, lau nước mắt trên mặt, trường bào vung lên, lại hóa thành hòa thượng hoạt bát phong độ lúc trước, dường như đã hoàn toàn quên bằng chuyện mình vừa cúi rạp trên mặt đất khóc lóc âm ỉ. Hắn hắng giọng nói cái rồi trầm giọng nói: “Đi thôi!”

“Lúc này rồi, đừng có ra vẻ áo trắng như tuyết nữa. Chúng ta đều thấy chuyện vừa nãy rồi.” Tiêu Sắt châm chọc hắn.

“Ài, vốn muốn trở thành loại hòa thượng thần tiên bất cần đời lại cao ngạo trước trần thế, ai mà ngờ được ta lại chẳng nở bỏ một lão hòa thượng như

vậy, thất sách thất sách quá.” Vô Tâm cười mỉm nói: “Nhưng lão hòa thượng đã nói rồi đấy, phải tự đi tiếp con đường trước mặt. Mặc dù sau khi ông ấy chết, con đường đầu tiên của ta chính là vách đá sâu vạn trượng.”

“Vong Ưu đại sư có Phật pháp ảo diệu, nhưng có đôi lời không đúng.

Quãng đường còn lại, người không phải đi một mình.” Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý.

“Ồ?” Vô Tâm suy tư, cười một tiếng.

“Còn có chúng ta cùng đi.” Lôi Vô Kiệt cười nói, bước nhanh ra phía cửa.

Tiêu Sắt hai tay khoanh trong áo, ôm bộ dạng lười biếng đi theo, Vô Tâm cười một tiếng, lắc đầu một cái đi phía cuối. Rốt cuộc ba người kẻ vai đi ra khỏi miếu, một người quần áo đỏ như máu ánh mắt trong veo, một người quần áo trắng như tuyết khoe miệng luôn mỉm cười, một người mặc áo lông ngàn vàng đi hai bước lại ngáp một cái. Chỉ có một điều giống nhau, trong con mắt cả ba người đều cháy lên ánh sáng chỉ thuộc về thiếu niên.

“Là bọn họ à?” Tiêu Sắt đi tới cửa, lười biếng hỏi.

“Đúng là họ.” Vô Tâm cười đáp.

Bên ngoài miếu là bảy tầng nhân mặc cà sa ngồi ngay ngắn tại đó, có người mặt mày từ bi mỉm cười không nói, có người như La Hán trợn mắt, có người lại cúi đầu nhắm mắt như đang giả vờ ngủ.

Bản Tướng La Hán trận!

Chương 21: Bản Tướng La Hán trận

“Ta tới phá trận!” Lôi Vô Kiệt bước lên một bước.

“Người vốn là đệ tử Tuyết Nguyệt thành cơ mà, định đối đầu với Phật môn thánh tông à?” Tiêu Sắt liếc hăn một cái.

“Không sao, chẳng phải ta còn chưa nhập môn à, hơn nữa ta thấy đại sư huynh còn chưa tới, nếu hăn tới ta lập tức bỏ chạy là được.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng.

“Đây là Bản Tướng La Hán trận, rất khó phá.” Vô Tâm nhìn Đại Giác ngồi quỳ chính giữa chấp tay chữ thập giữ trạng thái thiền định, nói đầy ẩn ý.

“Có phá được hay không, phải phá thử mới biết được.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, bước này đi vào trong trận, chỉ cảm thấy bên tay phải có một quyền đánh tới, là hòa thượng Kim Cương trợn mắt kia.

“Quả nhiên tính tình không tốt.” Lôi Vô Kiệt cũng đánh một quyền ra, cũng dùng võ công Phật môn, còn là loại ngay tiểu đồng bảy tuổi trong Thiếu Lâm tự cũng có thể đánh thuần thực, Đại La Hán quyền. Hai quyền giao nhau, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy khí huyết cuộn lên trước ngực. Hòa thượng kia cũng không chịu nổi, lực trong quyền của hăn thắng ở bá đạo mạnh mẽ, thế nhưng quyền của Lôi Vô Kiệt cũng rất bá đạo. Sau một quyền không ăn thua gì, hòa thượng quát lớn: “Thí chủ là ai!”

“Phó trang chủ Tuyết Lạc Sơn Trang, Tiêu Vô Sắt!” Lôi Vô Kiệt cao giọng đáp.

“Cút!” Tiêu Sắt tức tối mắng một tiếng, Lôi Vô Kiệt mới đi cùng mình có mấy ngày mà đã lây tính láu cá rồi, thuận miệng bịa chuyện mà mặt không đỏ thớ không gắp.

Hòa thượng kia nhíu mày một cái, có lẽ đang nghĩ xem rốt cuộc Tuyết Lạc sơn trang là môn phái nào, nhưng cuối cùng lại không nghĩ ra: “Chẳng hay vì sao thí chủ lại chặn đường?”

“Nơi này chỉ có một người muốn về nhà, người chặn đường là đại sư mới đúng.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Hòa thượng ngây ra một chút, không ngờ trong lời nói của Lôi Vô Kiệt lại rất có thiền ý, mặc dù hăn xếp vào vị trí Nộ Mục La Hán trong Bản Tướng La Hán trận, nhưng thật ra tính cách hiền lành. Trong số chư vị thánh tăng của Cửu Long tự, hăn tinh thông Phật pháp chỉ sau trụ trì Đại Giác thiền sư, lập tức chìm vào trầm tư. Một hòa thượng cầm hàng ma xử bên cạnh thở dài nói: “Đại Hoài sư huynh, đây không phải lúc nhập thiền.”

Đại Hoài vội phản ứng lại: “Lời nói của thí chủ thật sắc bén!”

“Cái gì mà sắc bén với không sắc bén, ta chẳng hiểu.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái: “Cứ đánh đi.” Nói xong lại xuất quyền đánh tới, trận chiến này hăn cố tình dùng kế, không muốn bại lộ lai lịch sư môn, chỉ dùng Đại La Hán Phục Ma Vô Định Kim Cương thần thông mà Vô Tâm truyền thụ đêm qua.

“Đừng coi thường bản tăng!” Đại Hoài thiền sư cũng bước tới một bước, xuất chưởng đánh ra. Hăn thấy quyền pháp mà Lôi Vô Kiệt sử dụng chỉ là Đại La Hán quyền cơ bản nhất của Phật môn, trong lòng vốn đã hơi tức giận, cho rằng đối phương khinh thường mình, đang cố tình khiêu khích, thế nhưng sau vài chiêu lại phát hiện bộ Đại La Hán quyền của đối phương ẩn giấu huyền cơ, tuy quyền pháp vẫn là Đại La Hán quyền mạnh mẽ

hùng hồn, nhưng thân pháp lại như nước chảy mây trôi, khó mà đoán trước được, chiêu số nhìn rất bình thường có sát cơ mờ mờ ảo ảo, trong lòng thầm kinh hãi, không ẩn giấu nữa, chưởng lực lập tức tăng lên tới chín tầng uy lực.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt sử dụng bộ quyền pháp này, tuy không thuận tay bằng Vô Phương quyền nhưng cảm thấy mỗi quyền đánh ra trong lòng lại thoải mái thêm một chút, lúc đầu đánh còn không lưu loát, nhưng về sau càng đánh càng thuận lợi, thân pháp như tản bước trong sân vắng, quyền kính cuộn cuộn không ngừng như dãi non lấp bể.

“Hòa thượng, người cảm thấy thăng ngực này phá được mấy La Hán?”

Tiêu Sắt quay sang hỏi.

Vô Tâm lắc đầu đáp: “Chắc chẳng phá được một ai.”

“Thiếu tin tưởng đến vậy sao?” Tiêu Sắt khoanh tay trong ống tay áo, lười biếng nói: “Đó là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang ta đấy, không đánh nổi một người chẳng mất mặt quá ư.”

“Bản Tướng La Hán trận, vốn không phải chuyện một người hay bảy người, khi kết trận bảy người sẽ như một người, một người cũng như bảy người. Lôi... Tiêu Vô Sắt còn chưa rơi xuống hạ phong chẳng qua vì Bản

Tướng La Hán trận chỉ mới kết thành hình, chưa tạo thành ý mà thôi.” Vô Tâm nói.

“Xem ra đối thủ còn chưa coi Tiêu Vô Sắt này ra gì.” Tiêu Sắt thở dài ngao ngán.

Đại Hoà thiền sư kia tu luyện Đại Như Lai ấn đã vài chục năm, nhưng tỷ thí với một thiếu niên vài chục hiệp vẫn không chiếm được thượng phong, không khỏi lo lắng. Còn thiếu niên kia càng đánh càng vui vẻ, khoe miệng còn mỉm cười, trong lòng hẳn không khỏi nghĩ thầm: Chẳng lẽ thiếu niên này còn lưu lại sát chiêu? Chưởng pháp lập tức rối loạn, mấy lần thiếu chút nữa bị thiếu niên này đánh trúng.

Lúc này Đại Giác thiền sư vẫn luôn nhắm mắt rớt cuộc cũng hé mi, trầm giọng nói: “Đại Hoà, vào trận.”

Đại Hoài thở dài một tiếng, lui lại một bước, bảy hòa thượng kia lấy Đại Giác làm trung tâm, vây thành một nửa hình tròn, vây lấy Lôi Vô Kiệt.

“Trận thành rồi.” Vô Tâm phẩy ống tay áo, bước tới một bước.

Tiêu Sắt lại phất tay ngăn hãm lại: “Đây là cơ hội hiếm có của hãn, chẳng bằng xem thêm một lúc.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi Đại Hoài lui lại một bước, toàn bộ trận pháp đã thay đổi, người xung quanh với hãn vẫn chỉ có mình hòa thượng Đại Hoài kia, nhưng cảm thấy chướng lực vô cùng vô tận, từng tầng nối tiếp nhau, không dám khinh thường, đôi mắt lập tức đỏ bừng lên.

“Hỏa Chước thuật?” Đại Giác thiền sư lập tức nhìn ra võ công của Lôi Vô Kiệt.

“Sư phụ nói trong thiên hạ rất ít người biết môn võ công này, sao ta thấy ai ai cũng biết vậy.” Lôi Vô Kiệt biết giờ đang lúc nguy hiểm, vội vàng vận Hỏa Chước thuật, trong đầu nghĩ môn võ công này không rêu rao như Vô Phương quyền, chắc sẽ không làm bại lộ lai lịch của mình, chẳng ngờ lão tăng trước mặt chỉ nói một lời đã vạch trần.

“Lôi Oanh của Lôi môn cũng coi như một vị cố nhân của bản tăng. Thí chủ

là đệ tử của hãn hả?” Đại Giác thiền sư hỏi.

“Lôi môn cái gì? Ta nói rồi, ta là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Tiêu Vô Kiệt chính là ta!” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng nói.

“Nhưng vừa rồi thí chủ còn nói mình tên là Tiêu Vô Sắt, sao mới đó thôi đã đổi tên rồi?” Giọng điệu của Đại Giác thiền sư vẫn rất bình tĩnh.

Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ mặt: “Nói sai tí thôi mà!”

“Vậy rốt cuộc thí chủ tên là gì?” Đại Giác thiền sư lại rất kiên nhẫn hỏi tiếp.

“Nghe kỹ cho ta, ta chính là phó trang chủ của Tuyết Lạc sơn trang, Tiêu Vô Tâm!” Lôi Vô Kiệt hét lớn một tiếng, hết sức khí thế.

Tiêu Sắt lại cảm thấy thể diện của Tuyết Lạc sơn trang đã mất sạch, bất đắc dĩ vỗ vai Vô Tâm: “Hay là người kéo hãn về đi.”

Vô Tâm lắc đầu một cái: “Hay là để hãn bị đánh chết đi.”

“Có lý.” Tiêu Sắt thầm nghĩ cuối cùng hòa thượng này cũng nói một câu thành thật.

Ngay cả Đại Giác thiền sư cũng sửng sốt một hồi, sau đó hãn mỉm cười:

“Thí chủ có muốn nghĩ thêm không?”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt lười dầy đưa ở vấn đề này, xuất quyền đánh ra, cao giọng nói: “Lôi Vô Kiệt của Lôi môn tới tiếp kiến Bản Tướng La Hán trận của Cửu Long tự! Xin được chỉ giáo!”

“Để lão nạp tiếp quyền của ngươi.” Một hòa thượng khác tiến lên một bước, đẩy một chưởng về phía trước, hãn xuất chưởng rất chậm rãi rất mềm mại, khiến người ta cảm thấy chẳng qua chỉ là chạm nhẹ vào quyền của Lôi Vô Kiệt. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại âm thầm kinh hãi, chỉ cảm thấy một chưởng nhu hòa kia như đầm sâu vạn trượng, quyền kinh của mình lập tức bị hút sạch không còn tăm tích.

Hòa thượng này không như vị Đại Hoài thiền sư Kim Cương trừng mắt kia, hãn mỉm cười híp mắt, bộ dạng rất vui vẻ.

Lôi Vô Kiệt lại chỉ hận không thể đâm thẳng một quyền vào gương mặt cười híp mắt đó, nhưng hãn không làm được, hãn phát hiện nắm đấm của mình như bị dính vào lòng bàn tay của hòa thượng vui vẻ kia, có làm thế nào cũng không rút về được.

“Thật quý dị!” Lôi Vô Kiệt tung người nhảy một cái, hai chân đá vào ngực hòa thượng kia. Hòa thượng kia theo Lôi Vô Kiệt nhảy lên cao, cứng rắn chịu một cước của Lôi Vô Kiệt, nhưng vẫn mỉm cười như trước: “Cước pháp của thí chủ không có uy thế như chưởng lực.”

Lôi Vô Kiệt không khỏi cười khố, hòa thượng này như mềm yếu không có sức lực nhưng vẫn hút cứng bàn tay của mình, lúc này thậm chí không rút được cả chân về.

“Vị thí chủ không biết là Vô Tâm hay Vô Kiệt này, còn có chiêu nào nữa không?” Hòa thượng mỉm cười kia hỏi.

“Tên Vô Tâm hay Vô Kiệt đều không quan trọng.” Lôi Vô Kiệt bắt chước hắt, cũng mỉm cười.

“Hả?” Hòa thượng kia nhíu mày.

“Người quên chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là ta họ Lôi!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, chỉ nghe vài tiếng nổ vang lên trên người hòa thượng kia. Hòa thượng vui vẻ kia gầm lên một tiếng: “Lên!”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy chưởng lực vừa phóng ra lập tức trào về, vội vàng lui lại phía sau.

Hòa thượng vui vẻ kia buông Lôi Vô Kiệt ra, nhanh chóng lui lại vài bước ổn định thân hình. Tuy cà sa trên người đã bị nổ rách mất một góc, song nụ

cười trên mặt hẳn không hề giảm đi: “Thí chủ, công phu tốt lắm.”

“Hòa thượng nhà ngươi cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt thở hỗn hển đáp.

“Lão nạp Đại Phổ.” Hòa thượng vui vẻ kia vỗ hai tay.

“Hòa thượng cứ cười mãi như vậy không mệt sao?” Lôi Vô Kiệt đáp có vẻ

rất bình tĩnh nhưng sau lưng đã lấm tấm mồ hôi lạnh, lúc này Bản Tướng La Hán trận đã thành hình, sáu vị hòa thượng khác tuy không xuất thủ

nhưng uy thế vẫn ngay đó, Lôi Vô Kiệt cảm thấy áp lực nặng nề, ngay nói chuyện cũng càng lúc càng khó khăn.

“Thí chủ mệt rồi?” Đại Phổ thiên sư cười nói.

“Ta...” Lôi Vô Kiệt nói được một chữ rồi cảm thấy không cách nào nói tiếp.

“Thí chủ mệt rồi.” Đại Phổ thiên sư vừa cười vừa giơ tay lên: “Thí chủ mệt rồi thì ngồi xuống đi.” Đại Phổ thiên sư giơ tay lên rồi nhẹ nhàng đè xuống, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trên người có lực lượng nặng tựa thiên quân ập tới, không nhịn được phải quỳ về phía trước. Hắn vận chân khí, cố

gắng chống cự, thân hình sừng sững không cong gập, thế nhưng đôi chân lại nhanh chóng chìm xuống đất, lún mất gần nửa bắp chân.

“Thí chủ khỏe lắm, vậy không ngại chìm xuống ba thước chứ?” Đại Phổ thiên sư tăng cường lực lượng trên tay.

Nhưng Lôi Vô Kiệt không tiếp tục lún xuống, gương mặt hắn đỏ lên, gắng gượng rút hai chân ra, bước lên trước một bước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chìm sâu ba thước! Xì!” Sau tiếng xì kia, rốt cuộc hắn cũng đánh ra một quyền bị kiềm chế đã lâu!

Một quyền đánh tới, thế tựa thiên quân!

Nụ cười trên mặt Đại Phổ thiên sư vụt tắt.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc đó, trước mặt đột nhiên xuất hiện sáu hòa thượng, có người Kim Cương trợn mắt, có người cầm hàng ma xử, có người hiền từ nâng bát, có người tay cầm túi vải, có người vờ nhẹ

hàng mi dài, cũng có người lại trở lại dáng vẻ mỉm cười lúc trước. Ngoại trừ Đại Giác thiền sư trầm tư tĩnh tọa, chỉ trong chớp mắt sáu người kia đã đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Một quyền của Lôi Vô Kiệt có thể đánh lui bao người? Không biết, đánh trước đã rồi nói!

“Vô Tâm!” Tiêu Sắt quay đầu lại hét lớn.

Bóng trắng kia đã sớm lóe lên trước mặt hắn.

“Vô Tâm của Hàn Sơn tự, tới phá trận!”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy hoa mắt một cái, khi khôi phục tinh thần bản thân đã đứng bên cạnh Tiêu Sắt, còn lúc này trong trận chính là hòa thượng Vô Tâm với áo bào trắng phất phơ kia.

Bảy vị lão tăng phía đối diện vẫn yên lặng hoặc đứng hoặc ngồi, cười vẫn cười, trợn mắt vẫn giữ dáng vẻ không vui kia, cứ như tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, hỏi Tiêu Sắt bên cạnh: “Vừa rồi ta suýt chết à?”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, nhưng không hề nhìn hắn: “Chết tới không thể chết hơn.”

Chương 22 : Đại Giác thiền sư

“Đại Giác sư phụ.” Vô Tâm chấp tay về phía Đại Giác thiền sư đang tĩnh tọa.

“Vô Tâm sư chất, đã lâu không gặp.” Đại Giác thiền sư không ngẩng đầu cũng chẳng hề mở mắt, vẫn giữ nguyên bộ dáng tĩnh tọa trầm tư kia.

“Ngài nói đã lâu không gặp, sao lại không mở mắt ra nhìn vị sư chất này?”

Vô Tâm mỉm cười bước tới một bước.

Sau bước đi nhẹ nhàng của hắn, sáu vị tăng nhân khác đều vào thế phòng ngự.

“Cửu Long tự tuy là ngôi chùa đứng đầu vùng biên cảnh, nhưng lại hoàn toàn không sở trường về võ thuật, nên mới có Bản Tướng La Hán trận

được truyền thụ đời đời, cho dù là cao thủ nhất lưu trong thiên hạ cũng không cách nào phá được vòng vây.” Vô Tâm cười một tiếng, thân hình lóe lên, nhảy tới bên cạnh hòa thượng vui vẻ kia: “Vị đại sư này, cười có mệt không?”

“Mệt, nhưng cũng không mệt.” Đại Phổ thiền sư vẫn giữ vẻ mỉm cười.

“Không, người mệt rồi.” Vô Tâm nhìn chăm chăm vào mắt Đại Phổ, cười nói.

“Sao sư chất lại nói vậy?” Gương mặt Đại Phổ không hề thay đổi.

“Trận chiến vừa rồi, người đã bị thương, cho nên ta chọn người phá trận đầu tiên.” Vô Tâm nói rất thản nhiên.

Đại Phổ nghe vậy, nụ cười trên mặt vụt tắt, hai mắt trợn trừng, xuất chiêu đánh về phía Vô Tâm. Thế nhưng Vô Tâm đã sớm chuẩn bị, nghiêng người né tránh, ống tay áo vung lên, lại đánh bay một tay áo của Đại Phổ. Khi giao chiến với Căn Tiên công công ở Đại Phạm Âm tự, Vô Tâm đã từng dùng công phu tương tự, ống tay áo nhìn như mềm mại nhưng tới tay hắn lại trở thành vũ khí mạnh mẽ.

“Đây là công phu gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chắc là tương tự Tụ kiếm của Cửu Hoa sơn, nhưng bá đạo hơn Tụ kiếm nhiều.” Tiêu Sắt cau mày đáp: “Vô Tâm phá một trận trước đương nhiên chiếm tiên cơ, nhưng...”

Ngoại trừ Đại Giác và Đại Phổ bị trọng thương, năm vị tăng nhân khác đồng thời tấn công về phía Vô Tâm.

“Kim Cương Hàng Ma xử, Đại Như Lai ẩn, Niêm Hoa chỉ, Kim Cương bát, Càn Khôn Bối Đại công! Tới hay lắm!” Vô Tâm thản nhiên đọc võ công của năm hòa thượng này, không chút lo lắng, nhẹ nhàng nhảy lên một cái, ống tay áo bay lượn trên không trung, xoay tròn một cái. Năm hòa thượng chỉ

cảm thấy trước mắt lóe lên, Vô Tâm đã đánh tới trước mặt bọn họ.

Năm hòa thượng, cũng có năm Vô Tâm!

Đây chính là võ công Vô Tâm đã từng sử dụng ở Đại Phạm Âm tự, Bát Phương Thiên Ma vũ.

“Tà ma to gan, muốn dụ chúng ta nhập ma ư!” Đại Hoài thiện sư trợn mắt quát lớn.

Thế nhưng Vô Tâm không rõ mặt mũi trước mặt lại không hề đáp lời, ống tay áo chỉ múa nhẹ lên, phong thái diêm dúa tới cực điểm, tựa như đang khiêu vũ nhưng lại lần lượt né tránh mỗi đợt tấn công.

Đại Hoài thiện sư động sát ý, xuất chiêu đánh ra, chính là Đại Như Lai ẩn mười thành công lực.

Thế nhưng Vô Tâm cũng xuất chiêu đánh ra, giống nhau như đúc, cũng là Đại Như Lai ẩn kia!

Còn lúc này Đại Uy thiện sư dùng Niêm Hoa chỉ cũng đối mặt với một chỉ, hần kinh hãi hét lên: “Vô Tâm, sao ngươi cũng biết Niêm Hoa chỉ!”

Đại Mặc đập Kim Cương bát trong tay xuống với khí thế ngàn quân, lại thấy Vô Tâm cũng lôi ra một cái Kim Cương bát cứng rắn chặn đòn này của mình lại.

Đại Vọng múa thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, lại thấy Vô Tâm trước mặt kia cũng cầm một thanh Kim Cương Hàng Ma xử trong tay, đánh thẳng về phía mình.

Đại Quan vung túi vải Càn Khôn trong tay lên, muốn bọc hòa thượng Vô Tâm vào trong, nhưng lại phát hiện Vô Tâm đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, trong tay cũng cầm một túi vải.

Còn Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đứng bên cạnh quan sát trận chiến lại càng kinh hãi, Vô Tâm kia đã lướt tới cách những hòa thượng kia ba trượng, ống tay áo phất phới nhảy điệu Thiên Ma vũ kia. Thế nhưng những hòa thượng

kia vẫn như không hề hay biết, vẫn ra đòn vào khoảng không, ai nấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như gặp đại địch.

“Bọn họ bị Thiên Ma vũ vây khốn rồi?” Lôi Vô Kiệt nghiêng đầu hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhún vai: “Xem ra võ công của đám hòa thượng Cửu Long tự này thật chẳng ra sao.”

“Chỉ là hòa thượng chẳng ra sao, nhưng vừa nãy thiếu chút nữa giết chết ta?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái, cảm thấy mình mới thật là ‘chẳng ra sao’.

“Vô Tâm này đã không thể dùng võ công để đánh giá rồi, không thể đánh đồng được.” Hiếm lắm mới có một lần Tiêu Sắt không bỏ đá xuống giếng:

“Hơn nữa Bản Tướng La Hán trận còn chưa bị phá.”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía Đại Giác thiền sư ngồi ở chính giữa, tư thế tĩnh tọa: “Tất cả các hòa thượng khác đều ra tay nhưng hòa thượng mặc cà sa màu vàng này lại có vẻ rất dừng dừng.”

“Hắn là Đại Giác thiền sư, trụ trì của Cửu Long tự, sư phụ võ học của Vô Thiên kia.” Tiêu Sắt nhú mày: “Chỉ riêng Kim Cương Phục Ma thần thông của Vô Thiên đã mạnh hơn sáu vị lão hòa thượng kia rồi. E rằng Đại Giác này không đơn giản.”

“Đại Giác sư phụ, ngài còn không mở mắt, các sư đệ của ngài sẽ chết cả đấy.” Vô Tâm đột nhiên cười vang.

“Vô Tâm sư chất, nếu lão nạp mở mắt sẽ ra sao?” Đại Giác thiền sư trầm giọng nói.

“Bản Tướng La Hán trận đại thành, người trong trận ắt phải chết.” Trường bào của Vô Tâm vẫn bay phấp phới, giọng nói dừng dừng.

“Cần gì phải ép lão nạp, lão nạp là bạn chí giao với Vong Ưu đã ba mươi năm...” Đại Giác thiền sư than thở một câu.

“Đại Giác sư phụ, ngài nhiều lời quá rồi. Ngài cảm thấy mình không ra khỏi trận nhãn thì các sư đệ của ngài có chống đỡ được thời gian một nén nhang tới không?”

“Ài.” Đại Giác thiền sư thở dài một tiếng, rớt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

Trong chớp mắt đó, tà ma tiêu tán!

Năm hòa thượng Đại Hoài, Đại Uy, Đại Quan, Đại Mặc, Đại Vọng kia vốn đã mệt mỏi kiệt sức, bọn họ sử dụng một chiêu, Vô Tâm trước mặt cũng sử

dụng chiêu thức giống hệt, có lúc thậm chí còn đánh ra trước mình. Sau vài chục hiệp không riêng gì thể lực cạn kiệt, chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Nhưng Đại Giác thiền sư chỉ vừa mở mắt, bọn họ đã cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, Vô Tâm như quỷ mị trước mặt lại càng lúc càng mơ hồ. Đại

Hoài thiên sư lại xuất Đại Như Lai Thủ ấn tấn công, nhưng đánh vào khoảng không. Hắn định thần nhìn kỹ lại, trước mắt nào có Vô Tâm gì.

Chỉ thấy Vô Tâm đứng cách xa ba trượng, thu ống tay áo về, mỉm cười nhìn Đại Giác thiên sư: “Tâm như gương sáng, chư tà bất xâm. Không ngờ

Bồ Đề Tâm pháp của Đại Giác sư phụ đã tiến bộ tới mức này.”

“Tà ma to gan!” Đại Hoài thiên sư tức giận quát.

“Không phải tiểu tăng là tà ma mà là chư vị đại sư đánh mất Phật tâm.

Nghe nói khi Phật Đà thành Phật, Thiên Ma sợ hãi bèn sai chúng nữ dưới gối, mỗi người đều có phong thái mỹ miều, xinh đẹp tới cực điểm, còn Phật Đà lại coi tất cả như không, mỹ nữ chẳng qua chỉ là hồng phấn khô lâu, dễ dàng phá tan.” Vô Tâm lắc đầu một cái, khi nhắc tới điển cố Phật gia, khéo miệng hắn vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói lại trở nên trịnh trọng.

Đại Hoài thiên sư ngậy ra một chút, đáp lời: “Ma tính của sư chất lớn hơn Phật tâm của lão nạp, sư chất muốn lão nạp nhập ma, lão nạp chẳng có cách nào.”

“Lời này đúng thật là...” Vô Tâm nhú mày suy nghĩ một chút. “Không biết xấu hổ!”

Lôi Vô Kiệt cười ha hả rất không đúng lúc, Tiêu Sắt không nhịn được trợn mắt khinh bỉ.

Đại Hoài thiên sư giận tới mức mặt mũi đỏ bừng, nhưng e ngại thần thông của Vô Tâm, không dám tùy tiện tiến lên.

“Vô Tâm, lão nạp và ngươi gặp nhau lúc nào?” Cuối cùng Đại Giác thiên sư cũng đứng dậy, thật ra thân hình của hắn nhỏ bé nhất trong số các tăng nhân nhưng trên người lại có một cảm giác lạnh nhạt khó tả, cảm giác

lạnh nhạt không phải do mấy chục năm đọc kinh niệm phật tu luyện được, mà là lạnh nhạt do thật sự ngộ đạo.

“Đương nhiên còn nhớ, khi đó Vô Tâm vừa vào Hàn Sơn tự bốn tháng, Đại Giác sư phụ từ Cửu Long tự tới, sau khi luận đạo với sư phụ bảy ngày bèn mang sư huynh Vô Thiền đi.” Vô Tâm đáp.

“Vậy Vô Tâm, người có biết lần đầu tiên lão nạp thấy người, suy nghĩ trong lòng ra sao không?” Đại Giác thiền sư bước từng bước một về phía trước.

“Phật gia có ngũ giới, là các giới không sát sinh, không trộm cắp, không dâm ô, không nói dối, không uống rượu. Tiểu tăng đoán lần đầu tiên Đại Giác sư phụ thấy Vô Thiền, đã phá giới đầu tiên.” Vô Tâm vẫn mỉm cười.

Đại Giác thiền sư gật đầu một cái, gương mặt vốn luôn hiền hòa đột nhiên biến thành vẻ tức giận, hét lớn một tiếng: “Không sai! Lần đầu tiên thấy người, ta đã muốn giết người!”

Thân hình Đại Giác thiền sư đột nhiên biến đổi, hăn bỗng cao thêm một tấc, cơ bắp trên người cũng nổi lên!

“Đây là võ công gì vậy?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, hăn chưa từng thấy võ công nào như vậy, có thể khiến cơ thể con người lập tức biến đổi.

“Không gì không xuyên thủng, vạn độc không thể xâm lấn, cương mãnh vô địch.” Thần sắc Tiêu Sắt nghiêm túc hiềm thấy: “Đây là một trong thập đại tuyệt học của Phật môn, Kim Cương Bất Hoại thần công.”

Chương 23: Thiên Hạ Vô Song thành

Trên sa mạc, một nhóm người ngựa khác đang phi nhanh tới.

Mỗi người bọc mình trong áo khoác màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen. Tên thủ lĩnh nhìn về phía trước một cái, đạp mạnh con

ngựa Tử Yên bên dưới.

“Sư huynh, đến rồi à?” Người xung quanh vội vàng kéo ngựa lại, một người trong đó kéo mũ trùm đầu ra, để lộ một gương mặt trẻ tuổi. “Đi đường này ta mệt muốn chết mất thôi.”

Thủ lĩnh lại chẳng hề để ý tới hân, chỉ lấy một cuộn sách da dê từ trong ngực ra, sau khi mở ra đối chiếu với địa thế sông núi trước mặt, quan sát cẩn thận một hồi rồi mới gật đầu: “Đúng là đây rồi, đi thêm năm dặm về

phía trước chính là nước Vu Điền. Chắc các vị đại sư của Cửu Long tự đã đến rồi.”

“Sư huynh, hòa thượng này quan trọng đến vậy sao? Dọc đường cứ phi như điên, không dừng lại nghỉ buổi tối, ta mệt lả ra rồi.” Người trẻ tuổi bước tới hỏi.

“Sau khi Vong Ưu nhập ma rồi chết, Thiếu Lâm phái võ tăng tới Hàn Sơn tự nhưng lại phát hiện La Sát đường đã bị Vong Ưu lén lút thiêu hủy từ

lâu, ba mươi hai quyển bí kíp trong đó đã hóa thành tro bụi. Trên đời người duy nhất có thể hoàn trả bí kíp này chỉ có một mình hòa thượng Vô Tâm kia, nếu không phải Tuyết Nguyệt thành chiếm trước tiên cơ, võ lâm trong thiên hạ, ai không muốn có hòa thượng này?” Thủ lĩnh lẳng lặng cất bản đồ đi.

“Thế nhưng võ công La Sát đường là bí tịch Phật môn hoặc của Thiếu Lâm, dù thế nào cũng chẳng tới phiên Vô Song thành chúng ta. Cướp bí tịch này

chẳng phải sẽ khiến tăng nhân trong thiên hạ công kích à?” Người trẻ tuổi không hiểu bèn hỏi.

“Người nói đúng, thiên hạ có vô số tuyệt học, ba mươi hai bí kíp trong La Sát nội đường đương nhiên tuyệt diệu, thế nhưng vốn không phải của

chúng ta, có giành được cũng vô dụng.” Thủ lĩnh gật đầu.

Người trẻ tuổi mỉm cười đắc ý, có thể được vị đại sư huynh trước nay không chịu nể mặt khen ngợi là chuyện chẳng dễ dàng gì.

“Nhưng...” Thủ lĩnh đột nhiên nói: “Hòa thượng kia không chỉ đơn giản như vậy.”

“Chẳng lẽ hòa thượng này còn có lai lịch đặc biệt gì?” Người trẻ tuổi không hiểu.

“Người từng nghe tới cái tên Diệp Đình Chi chưa?” Thủ lĩnh hỏi.

“Sư huynh đừng trêu chọc ta chứ, cho dù ta không được việc gì nhưng sao lại chưa từng nghe tên của giáo chủ Ma giáo cơ chứ? Mười hai năm trước Ma giáo đông chinh thiếu chút nữa đánh hạ cả nửa Bắc Ly, nghe nói lúc đó chỉ cần hô một tiếng ‘Diệp Đình Chi đến rồi!’ với trẻ con sáu tuổi là có thể

khiến nó sợ tới phát khóc. Những người chúng ta có ai không nghe chuyện về Diệp Đình Chi mà lớn. Tuy hẳn là ma đầu nhưng cũng là kỳ tài trăm năm hiếm gặp trong giang hồ.” Người trẻ tuổi cười nói.

“Mười hai năm trước Ma giáo đông chinh, Diệp Đình Chi giết thẳng tới Thiên Khải hoàng thành, trên đường đánh hết các cao thủ trong thiên hạ

không hề gặp địch thủ, sau đó thua mất nửa chiêu dưới tay Bách Lý Đông Quân lúc đó vẫn chỉ là một đệ tử bình thường của Tuyết Nguyệt thành.

Tiếp đó hẳn lại bị thất đại môn phái vây công, kiệt sức mà chết. Tuy cuối cùng Ma giáo vẫn có sức chiến đấu, nhưng giáo chủ đã chết, bọn họ thiết lập ước định với võ lâm Trung Nguyên, trong mười hai năm không đặt chân vào Bắc Ly nửa bước.” Thủ lĩnh nói.

“Ta biết, ước định Tỏa Sơn Hà mà! Người kể chuyện ngoài đường nói đi nói lại mãi rồi.” Thiếu niên kia chen miệng vào.

“Đúng, thế nhưng điều người kể chuyện không biết là trong ước định kia có một điểm trung tâm. Là con trai của Diệp Đình Chi, một đứa trẻ năm tuổi. Có người nói đứa trẻ kia có phong độ của Diệp Đình Chi khi còn trẻ, thông minh lạ thường, tuy mới năm tuổi nhưng đã có thể so chiêu cùng trưởng lão Ma giáo. Các phe tranh đoạt nhau đứa bé kia, Tuyết Nguyệt thành, Thiếu Lâm tự cùng với Vô Song thành chúng ta đều muốn đứa bé đó. Nhưng cuối cùng người mang đứa bé đó đi là hòa thượng Vong Ưu của Hàn Sơn tự. Mặc dù Hàn Sơn tự chỉ là một ngôi chùa nhỏ nhưng Vong Ưu được công nhận là đại tông sư thiền đạo trong thiên hạ. Nếu hãn đã đồng ý nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này, những môn phái khác đương nhiên cũng đồng ý, để trong tay mình sợ người trong thiên hạ nhớ

tới, để trong tay người khác lại sợ lợi lộc bị người ta chiếm mất. Để một người không tranh với đời như Vong Ưu đứng ra, đương nhiên là tốt nhất.

Thế nhưng Vong Ưu cũng rất khó hiểu, không ngờ lại mở La Sát Đường ra cho con trai của giáo chủ Ma giáo.” Thủ lĩnh có vẻ không vội lên đường, chậm rãi kể lại.

“Cho nên lần này mục đích chúng ta tới cướp hòa thượng đó là...” Người trẻ tuổi nhún mày một cái.

“Đầu tiên là để võ công của La Sát đường trở về với chủ, Thiếu Lâm cũng được, Cửu Long tự cũng xong, cứ trả cho Phật tông trong thiên hạ. Còn Vô Tâm này sẽ thuộc về Vô Song thành. Lần này không thể để bị Tuyết Nguyệt thành cướp mất được. Năm xưa khi Tuyết Nguyệt thành chưa thành lập, Vô Song thành của chúng ta thật sự là thiên hạ vô song. Hôm nay thì sao? Mấy lão già cứ phải nín nhịn mãi, cơn giận đó, đời của chúng ta phải giành lại.” Thủ lĩnh nhìn về phía trước.

“Bảy vị đại tông sư của Cửu Long tự đồng thời xuất thủ còn không giữ được hãn?” Người trẻ tuổi kia không đắm chìm trong khí khái phóng khoáng của thủ lĩnh, đột nhiên hỏi.

“Thật ra Cửu Long tự không chuyên về võ học, chỉ có Bản Tướng La Hán trận bí truyền có hơi khó đối phó, thế nhưng riêng vị trụ trì thế hệ này Đại Giác thiền sư lại là tăng nhân có thành tựu võ học cao nhất kể từ khi Cửu Long tự được xây dựng tới giờ. Ta nghe sư phụ nói, Đại Giác thiền sư đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần công.”

“Kim Cương Bất Hoại thần công? Không gì không phá nổi, vạn độc không xâm lấn được, chí cương vô địch, một trong thập đại tuyệt học của Phật môn, nghe nói trong Thiếu Lâm tự còn không có hòa thượng nào luyện thành. Chẳng lẽ như vậy rồi còn không giữ được Vô Tâm kia?”
Người trẻ

tuổi kia kinh ngạc nói.

“Giữ được hay không vẫn phải tới mới biết được. Chúng ta đi suốt ba ngày ba đêm rồi, hiện giờ chỉ cách nước Vu Điền có năm dặm thôi nhưng ta lại đứng đây nói những lời vừa rồi với người, người có biết vì sao không?”

Thủ lĩnh quay sang hỏi hẵn.

“Sư huynh luôn cao thâm khó lường, sư đệ không đoán nổi.” Người trẻ tuổi gãi đầu một cái.

“Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng sư phụ nói người là người có thiên phú nhất của Vô Song thành trong trăm năm qua, Vô Song thành muốn trở lại ngôi đệ nhất thiên hạ chỉ có thể dựa vào người. Cho nên trong chiến dịch lần này, sư huynh mong người có thể dốc toàn lực ứng phó.”

Thủ lĩnh kéo cương ngựa, gọi mọi người sau lưng: “Phía trước chính là nước Vu Điền, tiếp tục đi tới!”

Nói xong vung cương ngựa một cái, phóng đi.

Người trẻ tuổi ngấn ra, vội vàng vung roi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn có vẻ chẳng ra sao, lúc trước cũng luôn xếp sau trong đội ngũ, hao bao công sức cuối cùng cũng đuổi theo được.

Thủ lĩnh thấy người trẻ tuổi kia mệt tới mức thở hồng hộc, không khỏi nhíu mày: “Người còn muốn hỏi gì à?”

“Ta muốn hỏi, vì sao trước khi lên đường không nói, mãi tới khi sắp tới mới nói cho ta?” Người trẻ tuổi kia vừa thở hổn hển vừa đáp.

“Sư huynh...” Thủ lĩnh nhìn dáng vẻ nghi hoặc của người trẻ tuổi, nhớ tới hành động của vị sư đệ này trong ngày thường, thở dài: “Sợ người đi đường quên mất...”

“Hóa ra là thế. Có lý!” Người trẻ tuổi như bừng tỉnh hiểu ra.

Thủ lĩnh quay đầu sang chỗ khác, trong lòng thở dài nãy nê: Cơ nghiệp trăm năm của Vô Song thành ta phải dựa vào cái thẳng góc này thật sao?

“Đây là Kim Cương Bất Hoại thần thông mà Vong Ưu nhắc tới ư?” Vô Tâm tung người nhảy tới bên cạnh Đại Giác thiền sư, xuất quyền đánh ra, lại nghe một tiếng ‘keng’ vang lên, như đánh vào tường đồng vách sắt. Hắn ngạc nhiên lui lại phía sau.

“Sao nào?” Lôi Vô Kiệt hỏi hắn.

“Đau quá đi!” Vô Tâm vẫy vẫy tay, nhe răng nói.

“Ha ha ha, có muốn ta dạy ngươi Vô Phương Quyền không. Quyền chưa tới, khí đã tới, bảo đảm ngươi không đau.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Kim Cương Bất Hoại thần công cực kỳ tốn nội lực, mặc dù tu vi của Đại Giác bất phàm nhưng dù sao cũng hơn bảy mươi tuổi rồi, ngươi câu kéo với hắn một hồi, đừng đối đầu chính diện.” Tiêu Sắt nói.

“E rằng không dùng chiêu này được.” Vô Tâm lắc đầu, chỉ thấy bên phía kia năm hòa thượng khác, kể cả hòa thượng vui vẻ Đại Phổ vừa trọng thương ngã xuống đất, sáu hòa thượng ngồi thành một hàng, hai mắt nhắm lại, nhỏ giọng tụng niệm kinh văn. Còn Đại Giác đứng trước mặt bọn họ, cựa sa bay phấp phới.

“Đây là...” Tiêu Sắt cau mày.

“Trận cuối cùng của Bản Tướng La Hán trận, La Hán Quy Nhất. Lúc này nội lực của bảy người đều quy tụ trên người Đại Giác, nếu muốn đấu hao tổn, e rằng người hao tổn tới chết trước sẽ là ta.” Mặc dù lời nói của Vô Tâm rất không thoải mái nhưng gương mặt vẫn mỉm cười.

“Vậy người tính sao?” Tiêu Sắt lại không hề lo lắng, xem ra hòa thượng này còn không biết bao nhiêu công phu ẩn giấu chưa sử dụng, một Kim Cương Bất Hoại thần công cộng thêm Bản Tướng La Hán trận, có thể vây khốn được hãn hay không cũng khó nói.

“Hãn muốn làm Đại La Kim Cương, vậy ta đánh cho Kim Cương của hãn tan vỡ! Kim Cương Bất Hoại? Ta đánh người tan tác cả nguyên thần!” Vô Tâm đột nhiên ngưng cười, giậm chân về phía trước, xuất quyền đánh trúng Đại Giác thiền sư, ‘bịch’ một tiếng.

Một quyền nữa! Lại một quyền! Vô Tâm nổi nóng liên tục đánh ra vài chục quyền.

Đại Giác thiền sư kia vẫn chẳng hề nhúc nhích, chỉ có chân mày nhíu lại:

“Đại Sư Hồn thủ?”

Lúc này Vô Tâm đã hoàn toàn biến thành người khác, không còn vẻ thanh nhã ung dung lúc trước, khí thế hùng hổ, quyền khí của hãn mạnh mẽ tới mức khiến cho ngôi miếu sau lưng lung lay như sắp đổ, hãn đáp: “Đại Giác, người có biết vì sao sư phụ ta nhập ma không!”

Đại Giác chấp tay không nói gì, vẫn để Vô Tâm đánh, nhưng thần sắc không hề thay đổi.

“Là bị đám Phật Đà dõm các người ép đến nhập ma!” Vô Tâm quát lớn, sáu vị tăng nhân sau lưng Đại Giác chấn động, chân mày càng nhíu lại chặt hơn, tiếng tụng kinh trong miệng càng lúc càng dồn dập.

“Sư phụ nói ta có ma tâm trời sinh, kiếp này đã định không có phật duyên, cho nên để ta vào La Sát đường, từ ma nhập phật. Thế nhưng lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có gì khác ma kia chứ!”

“Người ta đều là người phạm.” Đại Giác thiền sư than nhẹ một tiếng, bả vai rung lên, khiến Vô Tâm bắn ngược trở lại, cuối cùng hấn cũng ra tay.

Dưới núi, Vương Nhân Tôn đặt đao trong tay xuống.

“Lòng trừ ma của các người nặng như vậy, có khác gì ma kia chứ!”
Tiếng gầm này của Vô Tâm vang vọng dưới chân núi.

Vô Thiện cũng thu tay lại, chấp hai tay trước ngực, nhỏ giọng niệm phật, hấn đã từng nghe câu nói tương tự khi mới gặp Vô Tâm. Lúc này tăng bào màu xám trên người hấn đã bị đánh tới rách nát không chịu nổi, đáng

về hết sức chật vật. Tình hình của Đường Liên bên cạnh còn tệ hơn, xung quanh là ám khí rơi đầy đất, mỗi loại đều có danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, nhưng đều không vượt qua nổi thanh Toái Không đao của Vương Nhân Tôn.

Hơn nữa bọn họ đều biết, mặc dù bị đánh rất chật vật nhưng Vương Nhân Tôn đã sớm hạ thủ lưu tình, nếu không e rằng hai người đã để mạng lại đây từ lâu.

“Các người tìm được câu trả lời cho vấn đề đó chưa?” Vương Nhân Tôn đột nhiên hỏi.

Vô Thiên và Đường Liên nhìn nhau, không nói gì.

Vương Nhân Tôn đột nhiên cười một tiếng, vung mạnh thanh đao trong tay khiến nó bay thẳng lên sườn núi. Khoảnh khắc đó, rốt cuộc Đường Liên cũng cảm thấy thần thoại vô lâm trong lời đồn cuối cùng cũng tái hiện hoàn toàn trước mắt.

Một đao phá tan trời cao!

Đại Giác thiền sư trên núi chợt quay người, gầm lên trên trời: “Vương Nhân Tôn!”

Thanh đao đó xuất hiện giữa trời!

Đại Giác thiền sư xuất quyền đánh ra, quyền và đao giao nhau!

Đao lập tức lộn ngược lại.

Đại Giác thiền sư phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Nhân Tôn đứng dưới chân núi tiếp lấy thanh đao trở về, sắc mặt đã trắng bệch, dường như chỉ chớp mắt đã già đi cả chục tuổi, hắn cầm đao đi ngược với hướng lên sườn núi. Khi đi qua bên cạnh Vô Thiên và Đường Liên, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đi đi.”

Chương 24: Bi Thiên Mẫn Nhân

Sau khi Đại Giác thiền sư phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt sáu vị thiền sư sau lưng vàng như đất, Đại Phổ vốn đã bị thương trực tiếp ngất xỉu.

“Đây... đây... đây...” Lôi Vô Kiệt chỉ lên một đao từ trên trời giáng xuống rồi lại bay lên trời đi mất, hai mắt tròn tròn mồm há hốc, hắn từng chứng kiến đao của Minh Hầu trong một đêm mưa tuyết, cũng hết sức bá đạo, thế

nhưng khi một đao trước mắt lại cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Thế của chiêu đao này đã phá ít nhất một nửa Kim Cương Bất Hoại thần thông cho Vô Tâm.” Tiêu Sắt thở dài. “Nhưng cũng kích thích sát tâm của Đại Giác lên ít nhất là mười lần.”

Đại Giác lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn Vô Tâm quát lớn: “Ảo diệu của Phật đạo há là thứ đám tà ma ngoại đạo các người có thể hỏi!”

Vô Tâm cười lạnh một tiếng: “Phật pháp ảo diệu, đưa mắt ra khắp thiên hạ, sư phụ ta có thể nói câu này chứ người thì không!”

Đại Giác thiền sư rung hai tay một cái, cà sa màu vàng trên người đột nhiên bay lên, chụp xuống đầu Vô Tâm. Vô Tâm không tránh không né, nhảy tới nghênh tiếp, lại xông thẳng khiến cà sa kia nát bầy. Hắn nhảy lên không trung, đột nhiên trong miệng tụng niệm Phạm văn khó hiểu, nhưng âm thanh du dương, giai điệu vui vẻ, như đang ca hát.

“Hắn đang hát gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt nhíu mày không trả lời.

Sau lưng Đại Giác vừa có hai vị thiền sư ngắt xiù, phật châu trong tay ba vị

còn lại đã vỡ vụn từng viên một, cho dù gấp gáp tụng kinh nhưng vẫn không trấn áp nổi khí huyết cuộn cuộn trong lòng.

“Phạm Âm Trấn Hồn ca!” Đại Giác trợn mắt: “Vô Tâm, người quá đáng lắm rồi!”

Vô Tâm không đáp, miệng vẫn tụng niệm phạm âm, nhưng thân hình lại thối lui.

Cuối cùng Đại Giác không nhịn nổi nữa, da dẻ lập tức biến thành màu đỏ

kim loại, chỉ trong chớp mắt đã đánh tới trước mặt Vô Tâm, thân pháp nhanh tới mức Vô Tâm cũng không kịp phản ứng. Đại Giác bóp thẳng lấy cổ Vô Tâm.

Nhưng phạm âm không biến mất.

Vô Tâm đột nhiên cười một tiếng, ánh sáng tím bùng lên trong mắt, vẫn yêu kiều quyến rũ như trước.

Đại Giác chỉ cảm thấy bên tai như có ngàn vạn người cùng tụng niệm Phạm Âm Trấn Hồn ca kia, tinh thần lập tức bị hút ra. Nhưng hắn có Kim Cương Bất Hoại thần công hộ thể, lập tức ổn định lại tâm thần, lại thấy Vô Tâm nắm lấy bả vai mình, hắn cảm thấy chân khí trong cơ thể đột nhiên trút ra ngoài như thủy triều.

“Vô Tâm, ngươi...” Đại Giác thầm kinh hãi. Trên giang hồ thật sự có loại võ công quỷ dị Hóa Công đại pháp, nhưng Đại Giác vốn tinh thông thần thông Phật môn, vốn không sợ loại tà công này. Tuy nhiên thứ Vô Tâm sử

dụng rõ ràng không đơn giản là Hóa Công đại pháp.

“Đừng trợn mắt với ta, ta không biết võ công này tên là gì, ngoài bìa bị hủy mất rồi.” Sắc mặt Vô Tâm trắng bệch. “Nhưng ta đặt một cái tên mới.”

“Gọi là Bi Thiên Mẫn Nhân!” (Trách trời thương người)

Vô Tâm xuất chiêu đẩy lùi Đại Giác, sắc mặt Đại Giác xám ngắt như tro tàn, màu vàng kim trên người nhanh chóng thối lui, thân hình vốn cao lớn cũng trở về nguyên dạng, hóa thành lão tăng già nua gầy gò lúc trước, chỉ

có điều so với trước đây có vẻ già yếu hơn nhiều. Sau lưng hắn, sáu vị tăng nhân đều đã ngất xỉu, chỉ có mình hắn cố gắng chống đỡ, miễn cưỡng đứng nổi.

“Đại Giác, ta đã hủy hết tu vi mấy chục năm của các ngươi.”

“Nhưng ba mươi hai bí kỹ La Sát Đường của Phật môn các ngươi, ta cũng sẽ không mang đi tới một phần!” Sau khi nói xong Vô Tâm phun ra

một ngum máu tươi, Lôi Vô Kiệt vội vàng đi tới đỡ lấy hắn.

“Hóa hết công lực của mình? Sao phải khổ như vậy, rõ ràng ngươi còn có cách khác cơ mà.” Tiêu Sắt cũng bước tới nhìn Vô Tâm.

Vô Tâm cười một tiếng: “Không hóa hết ma công trên người, e rằng đám hòa thượng này có liều cả mạng già cũng không để ta đi.”

Tiêu Sắt định nói gì nhưng do dự một hồi rồi không nói gì.

“Định nói gì?” Vô Tâm hỏi.

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Bi Thiên Mẫn Nhân, lần này đặt tên không tệ.”

“Vẫn không tệ mà.” Vô Tâm cười.

Lôi Vô Kiệt nhìn Đại Giác sắc mặt già nua phía trước hỏi: “Đại sư, đánh cũng đánh rồi, võ công của Vô Tâm đã mất, cũng nên nhường đường rồi chứ?”

Đại Giác thiền sư lắc đầu thở dài nói: “Cảm tạ ơn không giết của Vô Tâm sư diệt!”

“Ta là hòa thượng Hàn Sơn tự, đâu thể vi phạm sát giới bừa bãi được?” Vô Tâm muốn đứng dậy lại thấy trước mắt choáng váng, ngã xuống co quắp trên mặt đất.

“Để ta công ngươi.” Lôi Vô Kiệt đỡ lấy Vô Tâm.

“E rằng không đi nổi.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt nhìn theo hướng ánh mắt Tiêu Sắt, chỉ thấy Đường Liên và Vô Thiền đã đến từ lúc nào chẳng hay, đang dùng thần sắc kỳ quái nhìn bọn họ.

Lôi Vô Kiệt lập tức buông Vô Tâm ra, Vô Tâm ngã xuống đất đau đớn kêu

‘hự’ một tiếng. Lôi Vô Kiệt giơ chân đạp nhẹ hắt ra, gãi đầu với Đường Liên: “Sư huynh... thật tình cờ!”

Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, hai tay khoanh trong ống tay áo, không nói gì.

Lúc này Vô Thiên đi tới đỡ Vô Tâm trên mặt đất dậy, thở dài: “Sư đệ, người chịu khổ rồi.”

“Sư huynh, bao năm rồi không về Hàn Sơn tự?” Lúc này gương mặt mỉm cười của Vô Tâm không còn vẻ quyến rũ yêu dị lúc trước nữa, trong sáng thanh tịnh như một thiếu niên mười bảy tuổi thông thường.

“Sắp mười hai năm rồi.” Vô Thiên trả lời.

“Có nhớ Hàn Sơn tự không?” Vô Tâm hỏi.

Vô Thiên không đáp, chỉ lặng lẽ cõng Vô Tâm lên, bước từng bước một về

phía trước, khi bước qua Đại Giác thiền sư, hất hành lễ bằng một tay: “Đại Giác sư phụ, mười hai năm dạy bảo, Vô Thiên xin khắc ghi trong lòng.”

“Thật ra mười hai năm trước ta đã đánh cược với Vong Ưu.” Đại Giác thiền sư đột nhiên nói.

“Đánh cược cái gì?” Vô Thiên nhú mày.

“Ai thắng?” Vô Tâm nằm trên lưng Vô Thiên hỏi thẳng kết quả.

“Bây giờ nhìn lại chuyện đánh cược có vẻ chưa từng thành lập, là ý định một phía của lão nạp.” Đại Giác thiền sư cười khở.

“Xem ra là lão hòa thượng thắng rồi.” Vô Tâm cười nói.

“Bại dưới tay đại tông sư đệ nhất trong Phật đạo, không hề mất mặt.” Đại Giác thiền sư tự mình nghiêng người tránh một bước.

Lôi Vô Kiệt nhìn cảnh tượng kỳ quái đó, trong lòng buồn bực, không phải sư huynh và Vô Thiền đi theo những lão hòa thượng này bắt Vô Tâm à?

Sao không khí lại hài hòa vậy?

“Sư huynh...?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi Đường Liên.

Đường Liên không để ý tới hắn, chỉ quay người nói: “Đi?”

Lôi Vô Kiệt không hiểu: “Đi đâu?”

Đường Liên chỉ về phía xa: “Tuyệt Nguyệt thành.”

Vô Thiền chào Đại Giác thiên sư rồi cũng đi về phía trước: “Chúng ta trở về Hàn Sơn tự.”

Còn dưới chân núi lại có vài chục người cưỡi ngựa chạy tới, cùng mặc áo khoác trùm đầu màu đen, người cầm đầu đeo khăn che mặt màu đen.

Người trẻ tuổi bên cạnh tháo mũ trùm đầu nhìn đám người đi từ trên núi xuống hỏi: “Hòa thượng của Cửu Long tự thất bại rồi.”

“Hình như là thế.” Thủ lĩnh lạnh nhạt trả lời.

“Thế nhưng bọn họ có vẻ cũng chẳng dễ chịu gì, người mà tăng nhân mặc áo bào màu xám đó đang công chính là người chúng ta muốn tìm phải không? Cũng tức là chúng ta đến đúng lúc?” Người trẻ tuổi hỏi.

Thủ lĩnh gật đầu một cái.

“Thằng cũng chẳng giỏi giang gì.” Người trẻ tuổi bĩu môi.

Đám người Vô Thiền cũng dừng bước, Lôi Vô Kiệt nhìn mấy chục người mặc áo đen cưỡi ngựa trước mắt, nghi hoặc: “Đám người này là ai?”

“Vô Song thành.” Đường Liên lạnh lùng đáp.

Chương 25: Thiếu niên ngự kiếm Đất Tây Thục có một thành trì, được xưng là ôm hết nhân tài trong thiên hạ, có tài sản bằng cả một nước, thiên hạ vô song, tên là Vô Song thành.

Nhưng năm trăm trước, Tây Thục bị Bắc Ly tiêu diệt, Vô Song thành tuy may mắn vẫn còn tồn tại, nhưng bị đánh mất hơn nửa khí vận, sau đó tuy ngừng chiến, từ từ khôi phục tám phần mười uy danh. Thế nhưng ngay lúc này trên giang hồ lại có thêm một tòa Tuyết Nguyệt thành, ngay cả thế gia danh môn như Đường môn, Lôi gia bảo cũng sai môn hạ đệ tử bái làm môn hạ nơi này. Thành chủ đương nhiệm của Vô Song thành Tống Yến Hồi được xưng là ‘một chiêu kiếm cắt đứt làn nước, ngàn con sông cũng ngừng chảy’, thế nhưng hấn so kiếm với nhị tôn chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y ba lần, lại bại cả ba lần. Vô Song thành vẫn được gọi là Vô Song thành, nhưng không còn ai dám nhắc tới bốn chữ thiên hạ vô song nữa.

“Vô Song thành cũng nhúng tay vào vũng nước đục lần này ư?” Đường Liên bước lên một bước, lạnh lùng nhìn người đeo khăn che mặt màu đen.

Người đeo khăn che mặt màu đen kia xuống ngựa, tháo áo choàng đen ra, tay cầm một thanh trường thương màu bạc: “Lần này Tuyết Nguyệt thành tới đây là nước trong à?”

“Người muốn cản đường chúng ta?” Đường Liên khinh thường cười một tiếng.

Thủ lĩnh dùng trường thương chỉ vào Vô Tâm trên lưng Vô Thiên: “Chúng ta chỉ muốn hòa thượng này.”

“Nếu ta không giao thì sao?” Con người của Đường Liên hơi co lại.

“Không cần gắng gượng như vậy.” Thủ lĩnh cười lạnh một tiếng: “Đừng tưởng ta không nhận ra, các người đều đã trọng thương.”

Đường Liên hừ lạnh một tiếng, tên thủ lĩnh kia nói đúng, sau khi hấn và Vô Thiên giao chiến với Vương Nhân Tôn đã hết sức mệt mỏi, Vô Tâm lại còn bị phế hết võ công, Lôi Vô Kiệt cũng bị thương không nhẹ khi phá Bản

Tướng La Hán trận, thêm vào Tiêu Sắt không biết võ công, đối mặt với mấy chục cao thủ của Vô Song thành, đúng là hoàn toàn không có phần thắng.

“Vậy các người muốn làm gì? Giết hết chúng ta? Người có tin sau chuyện này Tuyết Nguyệt thành, Đường môn, Lôi gia bảo, Phật môn trong thiên hạ, sẽ đồng lòng đập nát Vô Song thành của các người không?” Đường Liên lạnh lùng nói.

“Chỉ làm bị thương chứ không giết, chúng ta vẫn làm nổi.” Thủ lĩnh nắm chặt trường thương trong tay.

“Sư huynh, chẳng bằng để ta đi.” Người trẻ tuổi kia cũng xuống ngựa, tay xách theo một cái hộp dài, hấn mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóc. “Sư

huynh mà đánh không biết bao lâu nữa mới xong. Người không vội, chứ ta còn đang mong về Vô Song thành cho mau đây.”

Thủ lĩnh sững sốt một chút, có vẻ không buồn tức giận vì tiểu sư đệ này cười nhạo võ công của mình, chỉ nhỏ giọng nói: “Chỉ làm bị thương chứ không giết, người nhớ kỹ chưa?”

“Biết rồi, ta có phải đại ma đầu suốt ngày nghĩ tới chuyện giết người đâu.

Nhưng đao kiếm không có mắt, nếu ta sơ ý không khống chế được, ta cũng chẳng có cách nào đâu.” Người trẻ tuổi cười nói.

Đối mặt với đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, lời nói của thiếu niên mười mấy tuổi này đúng là không để ai trong mắt, nhưng nhưng thủ lĩnh

kia chỉ

gật đầu một cái, lui lại phía sau vài bước.

Đường Liên không nhịn nổi tức giận mắng: “Vô Song thành thật lớn lối!

Người tên là gì?”

Người trẻ tuổi lại ngồi xuống đất, đặt hộp kiếm phía trước mình rồi cười nói: “Vô Song.”

“Vô Song?” Mọi người sửng sốt một chút, dùng thẳng tên thành làm tên mình, so với những lời người trẻ tuổi này nói lúc trước, cái tên của hắn mới đúng là không để ai trong mắt.

“Có vấn đề gì không?” Thiếu niên tên là Vô Song hỏi với vẻ vô tội.

Mọi người nhìn nhau, hình như không vấn đề gì thật.

“Nếu không vấn đề gì, vậy ta bắt đầu đánh đây.” Vô Song mở hộp kiếm ra, bên trong đặt một thanh trường kiếm màu đỏ rực cùng mười hai thanh kiếm nhỏ bé khác.

“Đây là?” Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt, vốn là kẻ từ bé đã thích nghe đủ

loại truyền thuyết giang hồ, đương nhiên hắn từng nghe tới một loại kiếm thuật tên là Ngự Kiếm thuật, không phải cầm kiếm chém giết với người ta mà là điều khiển đồng thời vài thanh phi kiếm. Ngón tay gầy khẽ, cười nói giết người, lấy tính mạng người ta dễ dàng như tiên nhân hái sao trên trời.

Chẳng qua công phu này chỉ tồn tại trong truyền thuyết giang hồ, nhiều người nghe tới nhưng ít người chứng kiến, nghe nói người có thể sử dụng Ngự Kiếm thuật đã đạt tới cấp bậc kiếm tiên. Thế nhưng người trẻ tuổi trước mặt chỉ là một thiếu niên cùng lứa với mình, lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt cảm thấy thất bại nặng nề.

“Vân Toa.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ngón tay búng nhẹ vào một thanh kiếm trong hộp, chỉ thấy thanh kiếm kia lượn một vòng trên không trung rồi bay thẳng về phía Đường Liên.

“Khinh Sương.” Một thanh kiếm bay về phía Vô Thiên.

“Nhiều Chỉ Nhu.” Một thanh kiếm bay về phía Lôi Vô Kiệt.

“Ngọc Như Ý.” Thanh kiếm cuối cùng bay về phía Tiêu Sắt.

Cuối cùng Đường Liên cũng tin Vô Song trước mặt không phải không coi ai ra gì, thanh Vân Toa bay về phía hắn nhanh chóng tới cực hạn, Chỉ Tiêm Nhận trong tay vội vàng vung lên, đỡ được một đòn. Thế nhưng Vô Song

kia chỉ vẩy nhẹ ngón tay, thanh Vân Toa này lại tấn công về phía Đường Liên.

Vô Thiên không dám đón đỡ, vận chân khí toàn thân, gắng gượng tạo thành một tấm bình phong che chở quanh người mình và Vô Tâm, ngăn thanh phi kiếm này bên ngoài.

Lôi Vô Kiệt lại cảm thấy đầu óc như phình ra, đối đầu với hắn là một thanh phi kiếm được gọi là Nhiều Chỉ Nhu, thanh kiếm này cũng khó dây dưa như tên của mình, Lôi Vô Kiệt đánh vài quyền đều hụt, chỉ trong chớp mắt thanh phi kiếm này đã lưu lại vài vết thương trên người hắn. Hắn nắm chặt cái bọc dài trên người, dọc đường đi hắn chưa từng mở ra, giờ phút này rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa.

Còn Tiêu Sắt lại rất tiêu sái chạy tới chạy lui, hắn có khinh công trác tuyệt, mặc dù không thể ngăn cản phi kiếm như Đường Liên và Vô Thiên, nhưng trong thời gian ngắn cũng không bị thương.

“Phong Tiêu.” Vô Song đọc khẽ một tiếng, ống tay áo vung lên, lại một thanh kiếm nhỏ bay ra ngoài, chém mũi Chu Nhan Tiểu Tiễn đang bay về

phía mình thành hai nửa, thanh phi kiếm này lượn một vòng rồi bay trở về.

Thiếu niên giơ một ngón tay ra, thanh phi kiếm lượn vòng quanh ngón tay hắn, người trẻ tuổi kia thản nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên khổng chế đồng thời cả năm thanh kiếm, các người phải cố gắng chơi với ta đây.”

Tiêu Sắt chạy qua chạy lại bên cạnh Lôi Vô Kiệt, gương mặt lại chẳng hề hoảng hốt: “Lôi Vô Kiệt, nghe ta nói này, có phải giờ người đang chán nản lắm không?”

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt vội vàng giằng co với thanh phi kiếm, đầu đã đầy mồ hôi.

“Cho rằng mình là thiếu niên anh hùng, hành tẩu giang hồ chắc sẽ vô địch, nào ngờ toàn gặp người lợi hại hơn mình.” Tiêu Sắt nghiêng người, lại né được thanh Ngọc Như Ý kia.

Thật ra trước đó còn đỡ, dẫu sao Minh Hầu Nguyệt Cơ cũng là người thành danh đã lâu trên giang hồ, thứ hòa thượng Vô Tâm dùng vốn không tính là võ công. Nhưng chỉ riêng thiếu niên này, xem ra tuổi tác không chênh lệch mấy với mình nhưng đã là cao thủ có thể nắm giữ Ngự Kiếm thuật, còn có thể điều khiển cùng lúc năm thanh phi kiếm, cho dù đại đệ tử

của Tuyết Nguyệt thành là Đường Liên cũng không làm gì được. Lôi Vô Kiệt lại nghĩ tới chuyện mở cái bọc đằng sau, cái bọc đó là do sư phụ dặn riêng, phải tới Tuyết Nguyệt thành, gặp người kia rồi mới được mở ra, nhưng hôm nay tình thế nguy cấp... Lôi Vô Kiệt cắn răng, nhớ tới lời của sư

phụ, lại thu tay về.

“Đường huynh có cách gì không?” Tiêu Sắt vẫn như đang tản bộ trong sân, lại lắc lư đi sang bên cạnh Đường Liên.

“Người không biết võ công nhưng khinh công đúng là xuất thần nhập hóa.” Đường Liên hung hăng trừng mắt với hân.

“Chẳng qua hân không muốn giết ta thôi.” Tiêu Sắt thở dài. “Người có thấy không, giữa ngón tay hân còn một thanh nữa, nếu muốn liều mạng không khéo còn lấy được hai thanh nữa ra. Khinh công của ta có tốt hơn, trốn được một thanh thì trốn được hai thanh không? Cho nên phiền Đường Liên sư huynh nghĩ cách đi.”

“Lúc ở dưới núi đánh một trận với Vương Nhân Tôn, sắp dùng hết ám khí rồi. Người muốn ta nghĩ cách, ta nghĩ cách gì đây?” Hiếm khi Đường Liên tức tới nỗi phôi như giờ, hân đường đường là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lại bị một đệ tử trẻ tuổi không biết tên của Vô Song thành đánh cho không có cách nào, trong lòng cũng không nhịn nổi dần dần tức giận.

“Sư huynh, đặt ta xuống.” Vô Tâm đột nhiên lên tiếng.

Vô Thiên sửng sốt nhưng vẫn đặt Vô Tâm xuống: “Sư đệ, người trọng thương chưa lành...”

Ai dè Vô Tâm vừa hạ xuống đất, thân hình lại lóe lên, không ngờ lại lướt tới bên cạnh Đường Liên, hân giơ hai ngón tay búng nhẹ vào thân kiếm Vân Toa, búng nó về hộp kiếm của Vô Song.

Vô Song hơi ngạc nhiên, ngón trở vung lên, phóng thanh Phong Tiêu ra ngoài.

Thế nhưng thân hình Vô Tâm lại lóe lên, đã hạ xuống bên cạnh Lôi Vô Kiệt, ngón tay gảy nhẹ một cái, lại khiến thanh Nhiều Chỉ Nhu đổi hướng, bay trở về chỗ Vô Song. Ngay sau đó hân nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang một bên, lại tránh được thanh Phong Tiêu này.

Cuối cùng thần sắc Vô Song cũng trở nên nghiêm túc, thanh Ngọc Như Ý

đuổi theo Tiêu Sắt cũng đổi hướng tấn công về phía Vô Tâm. Vô Tâm đột nhiên mở mắt, thanh phi kiếm bay tới cách hăn chỉ có một tấc chột dừng lại, không cách nào tiến thêm tấc nào.

Ngón tay của Vô Tâm vạch một cái, năm thanh phi kiếm cùng trở lại trong hộp kiếm.

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt: “Vô Tâm, chẳng phải người đã phế bỏ hết thần thông trên người rồi sao? Hóa ra là lừa gạt mấy lão hòa thượng kia à?”

“Không, công phu hăn dùng lần này không giống lúc trước.” Tiêu Sắt cau mày.

Vô Thiên sững sốt một hồi, sau đó hăn mỉm cười: “Chúc mừng sư đệ.”

“Thần Túc Thông, Thiên Nhĩ Thông, Thiên Nhãn Thông. Đây không phải võ công của La Sát Đường, đây thật sự là Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Đường Liên thở dài nói.

“Chẳng lẽ đây là từ ma nhập phật mà sư tôn đã nói? Sư đệ phế bỏ Mật thuật trên người ngược lại gián tiếp tập được Lục Thần Thông trong Phật pháp!” Vô Thiên nghi hoặc.

Vô Tâm lắc đầu: “Ta cũng không biết, ngay khoảnh khắc vừa rồi ta đột nhiên cảm thấy trong đầu thanh tịnh, thân thể bỗng khôi phục một chút lực lượng. Ta chỉ từng thấy lão hòa thượng sử dụng những thứ võ công này khi còn bé. Thế nhưng lúc này lại cảm thấy như đã tu luyện cả ngàn vạn lần vậy...”

“Như vậy cũng tốt.” Tuy Vô Song không biết bọn họ đang nói gì, nhưng đã không còn vẻ lười biếng lúc vừa rồi. “Cũng phải thú vị một chút mới đánh tiếp được chứ.”

Vô Tâm bước về phía trước một bước, chỉ là một bước nhưng đã tiến thẳng tới trước mặt Vô Song, giơ tay muốn chạm vào đầu Vô Song:

“Người muốn thú vị ra sao?”

Vô Song đột nhiên cười lớn, chẳng qua trong lúc hân cười, hộp kiếm trước mắt đã như đóa hoa nở rộ, năm thanh khi kiếm đồng loạt đánh tới ngực Vô Tâm.

Chương 26 : Một thương từ tây đến

Người tập được Thần Túc Thông có thể khiến cho thân hình như ý, hành động thoải mái theo suy nghĩ.

Người tập được Thiên Nhân Thông, có thể trước thấy hoa nở, thấy gió tới, thấy bụi nổi lên, sau có thể thấy thế giới muôn hình muôn vẻ, cho tới khi thấy được cả sinh tử vui khổ của chúng sinh lục đạo.

Còn người tập được Thiên Nhĩ Thông có thể nghe tiếng nói cười trong trăm dặm, mây nổi ngàn dặm, mãi tới khi nghe được tiếng vui khổ ưu hi của chúng sinh lục đạo.

Trong khoảnh khắc đó Vô Tâm không thông hiểu Lục Thần Thông của Phật môn, chỉ hiểu được ba môn. Nhưng chỉ ba môn này đủ cho hân rung chuyển đất trời. Năm thanh phi kiếm đó đều bay rất nhanh, rất hiểm, rất bá đạo. Nhưng trong mắt Vô Tâm lại rất chậm, khi kiếm rời hộp hân đã nghe thấy, kiếm đến trước ngực chỉ trong chớp mắt, nhưng trong mắt hân

đã qua mấy xuân thu, hân ngửa người một cái, năm thanh kiếm lướt sát qua bên cạnh. Hân cười khẽ, ngón tay bóp nhẹ lên thanh Phong Tiêu cuối cùng, như Phật Đà nhạt hoa mỉm cười.

Vẫn là vẻ hào hoa phong nhã đó.

Vô Song ôm hộp kiếm, lập tức thối lui ba bước, bốn thanh phi kiếm còn lại cũng lui về nhưng chưa vào trong hộp mà lơ lửng bên cạnh Vô Song.

“Phong Tiêu!” Vô Song quát lên một tiếng, thanh phi kiếm bị Vô Tâm nắm trong tay rung động như muốn đáp lời chủ nhân thoát khỏi tay Vô

Tâm.

Vô Tâm không ngăn cản, bàn tay nhẹ nhàng thả ra, thanh Phong Tiêu này cũng rơi xuống bên cạnh Vô Song.

Vô Tâm cười nói: “Ngự Kiếm thuật, quả thật mở mang tầm mắt.”

“Phật pháp Lục Thông, tự có ảo diệu.” Vô Song một đòn không trúng nhưng chẳng hề nổi giận, mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

Thủ lĩnh đeo khăn che mặt của Vô Song thành nhú mào, trường thương không nhin nổi rung động tạo thành một tiếng ngâm.

“Sư huynh của ta không đợi nổi nữa rồi.” Vô Song cười một tiếng, ngón tay vẫy một cái, năm thanh phi kiếm xếp thành một hàng trước mặt hắn.

“Nếu người không bị thương, muốn đánh người đúng là phải tốn không ít công sức.”

Sắc mặt Vô Tâm hơi đổi, mặc dù chỉ trong chớp mắt hắn ngỡ ra được ba môn thần thông, nhưng lúc ở sườn núi vừa rồi phế bỏ võ công trên người cũng là thật, giờ phút này mặc dù ra vẻ bình tĩnh thoải mái, nhưng sức lực toàn thân lúc nào cũng có thể cạn kiệt.

Lôi Vô Kiệt bước tới một bước: “Hòa thượng...”

Vô Tâm lắc đầu với hắn một cái, Tiêu Sắt cũng ngăn hắn lại: “Đừng quên sau lưng hắn còn ba mươi đệ tử Vô Song thành, cho dù đánh bại tên biết Ngự Kiếm thuật này vẫn là thua thôi.”

Đường Liên, Vô Thiên và Lôi Vô Kiệt vẫn còn sức đánh một trận, nhưng ngoại trừ vị thiếu niên biết Ngự Kiếm thuật này ra, thủ lĩnh cầm trường thương màu bạc rõ ràng cũng là cao thủ không dễ đối phó, sau lưng còn nhiều đệ tử Vô Song thành như vậy, thực lực cách biệt quá xa.

“”mVừa rồi năm thanh kiếm của ta cùng xuất hiện nhìn thì bá đạo nhưng thực chất chỉ là phô trương thanh thế. Giờ người xem cho kỹ, mấy thanh

kế

tiếp mới thật sự là kiếm của ta. Hòa thượng, nếu người chống được năm kiếm, ta sẽ tránh đường, thế nào?” Vô Song cười hỏi.

“Sư đệ!” Thủ lĩnh thầm than một tiếng, quả nhiên cái tên sư đệ này tới thời khắc mấu chốt lại trở nên tùy hứng.

“Không tệ.” Vô Tâm bước về phía trước một bước.

“Cút.” Vô Song cười một tiếng, ngón tay gõ nhẹ lên thanh Nhiều Chi Nhu trước mặt. “Ngăn hẳn lại.”

Thanh Nhiều Chi Nhu này bay tới trước mặt Vô Tâm, bước chân của Vô Tâm như bị ngăn lại, không thể bước một cái lướt thẳng tới trước hộp kiếm như vừa rồi.

“Phá khí môn của hầy.” Vô Tâm gõ Vân Toa một cái, Vân Toa rít lên bay ra, nhắm thẳng vào giữa trán Vô Tâm.

Vô Tâm chấp hai tay găm lên một tiếng: “Ngừng!” Thanh Vân Toa này ngừng lại theo tiếng găm nhưng không quay đầu lại, thế đi vẫn không giảm.

“Khinh Sương, lấy thủ cấp của hầy.” Vô Song nhẹ nhàng thổi một cái, thanh Khinh Sương này mang theo một luồng hơi lạnh bay tới.

“Phá!” Vô Tâm lại găm lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Ba thanh phi kiếm lập tức mất đi thế bay, rơi xuống đất.

Vô Song gật đầu một cái: “Hay cho một hòa thượng không sợ chết. Ngọc Như Ý, Phong Tiêu!”

Hai thanh phi kiếm cuối cùng rốt cuộc cũng hành động!

Nhưng Vô Tâm đã ngã nhào trên mặt đất, khoảnh khắc đó sức lực toàn thân đã cạn kiệt, hầy cười khổ một tiếng, không ngờ mình chặn được

Trầm Tĩnh Chu trong ngũ đại tổng quản, chặn được Bản Tướng La Hán trận của Cửu Long tự, nhưng cuối cùng lại phải bỏ mạng dưới phi kiếm của một thiếu niên.

“Đừng giết hần!” Thủ lĩnh của đám người áo đen vội vàng hét lên.

Vô Song cười khẽ, ngón tay vẫy nhẹ.

Khoảnh khắc đó Đường Liên suy nghĩ vô số phương pháp Vô Thiên do dự một chút, cuối cùng bước lên trước một bước.

Nhưng bọn họ đều đã chậm, một bộ quần áo đỏ đã lao tới trước mặt Vô Tâm.

Trong số những người ở đây, tu vi võ công của hần nông cạn nhất, nếu thật sự có người ngăn được hai thanh kiếm này, vậy tuyệt đối không phải hần.

Nhưng chính vì hần không ngăn được, cho nên lựa chọn của hần rất đơn giản.

Hai thanh phi kiếm, một thanh cắm vào vai trái của hần, một thanh cắm vào vai phải của hần, máu tươi lập tức bắn ra.

“Lôi Vô Kiệt!” Đường Liên kêu lên một tiếng.

“Đồ ngốc.” Tiêu Sắt mắng một câu không nặng không nhẹ.

Thủ lĩnh đám người áo đen bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vô Tâm ngồi dưới đất cười khổ nói: “Không có cách nào ngu hơn cách này.”

Vô Song rất hứng thú nhìn người trẻ tuổi mặc áo đỏ trước mặt: “Người tên gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cố gắng chịu đau nói.

Vô Song nhíu mày một cái, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Hình như chẳng có danh tiếng gì.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy vết thương trên bả vai càng đau hơn.

Vô Song gõ lên hộp kiếm một cái: “Này, kiếm của ta không làm bị thương hạng vô danh. Tiểu tử người phải nhớ cho kỹ, sau này nhất định phải dương danh vạn dặm đấy nhé.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt sửng sốt một chút rồi cười nói: “Đương nhiên rồi.”

Ngón tay Vô Song ngoắc nhẹ một cái, ba thanh phi kiếm rơi dưới đất cùng hai thanh cắm trên bả vai Lôi Vô Kiệt đều bay trở về, hắt vung ống tay áo, lau vết máu trên thân kiếm, năm thanh phi kiếm rơi vào trong hộp kiếm.

Vô Song đóng hộp kiếm lại, đứng dậy, thông dong trở lại bên cạnh thủ lĩnh áo đen: “Đại sư huynh, ta đánh xong rồi.”

Thủ lĩnh áo đen lặng lẽ gật đầu, không nói gì thêm, nhắc thương đi tới.

“Đại đệ tử Vô Song thành, Lô Ngọc Địch.” Đường Liên lạnh lùng nói.

“Đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên?” Lô Ngọc Địch bắt chước giọng điệu của hắn.

Trên tay Đường Liên lóe lên ánh bạc, đã cầm Chỉ Tiêm Nhận trong tay.

Lô Ngọc Địch vung thanh trường thương, bay tới như giao long.

Ngay lúc sắp va chạm, Đường Liên chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, tất cả mọi sức lực đều dồn hết vào đòn thế này. Nhát thương của Lô Ngọc Địch cũng chẳng hề lưu lại chút sức lực nào, đối với đối thủ như Đường Liên, chỉ làm bị thương chứ không giết chẳng qua là chuyện cười, việc duy nhất có thể làm chính là dốc toàn lực đánh một trận.

Phía sau, đệ tử Vô Song thành chưa hề xuống ngựa đồng loạt vung roi, xông thẳng về phía trước.

Vô Thiên vẫn không hề tham chiến nín thở vài khắc, ngựa mặt lên trời gầm lên một tràng dài, tiếng gầm đó mang theo đau khổ khi chứng kiến sư đệ

gặp nguy hiểm mà không thể cứu, khí thế phi phàm. Một nửa số ngựa lập tức ngã quỵ, không thể đứng dậy được.

Vô Song thu hồi hộp kiếm chứng kiến cảnh tượng trước mắt, không khỏi lắc đầu: “Đánh thế này thì khó coi quá.”

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng động vang lên từ hướng tây.

“Viu!”

Đường Liên và Lô Ngọc Địch đều quay đầu lại.

Chỉ thấy một thanh trường thương màu vàng đen từ phía tây phóng tới, phá vỡ bầu trời mênh mông, tiếng thương réo dài như tiếng rống ngâm hồ

gầm.

Đường Liên và Lô Ngọc Địch vội vàng lui lại, thế của nhát thương đó đã vượt xa tu vi của bọn họ, chỉ có thể né tránh.

Mũi thương kia nhắm thẳng vào giữa hai người, một rãnh sâu vài chục trượng đột nhiên xuất hiện, ngăn cản hai nhóm người.

“Ai!” Lô Ngọc Địch gầm lên.

“Ta.” Một giọng nói lạnh nhạt đáp lại lời hăn, một người mặc áo đen từ xa bay tới, hạ xuống vững vàng trên thanh trường thương này.

Gương mặt Đường Liên hết sức vui mừng: “Tam sư tôn!”

Người áo đen quay sang nhìn Lô Ngọc Định một cái: “Vừa rồi người hỏi ta là ai?”

Lô Ngọc Định cố nén nỗi sợ trong lòng, trường thương màu bạc trong tay không ngừng kêu vang, nhưng lại không nói ra được một lời.

“Người không nhận ra ta? Thế có nhận ra thanh thương của ta không?”

Người áo đen lại hỏi, giọng vẫn lạnh nhạt.

Lô Ngọc Định chỉ cảm thấy như bị khí thế ngàn quân ép xuống, ngay thở ra cũng khó nhọc, cuối cùng không nhịn nổi găm lên, đột nhiên vung trường thương trong tay lên, thế nhưng sau khi vung thương lên...

Lại gãy thành từng khúc!

Lô Ngọc Định lui thẳng về, mỗi bước lùi lại phun ra một ngụm máu tươi, lui thẳng ba mươi bước, cuối cùng được sư đệ Vô Song đỡ lấy mới ngừng lại.

“Còn muốn hỏi ta là ai nữa không?” Người áo đen đứng trên trường thương, cúi đầu nhìn hắn từ xa.

Lôi Vô Kiệt đã nhìn tới mức trợn mắt á khẩu, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ: Đây... còn là người không?

Tiêu Sắt vừa băng bó vết thương cho hắn xong quay đầu lại, nhìn người áo đen đứng trên thanh trường thương màu vàng đen, thần sắc nghiêm nghị:

“Lôi Vô Kiệt, chẳng phải người thích nghe những chuyện kể giang hồ ư?”

Người nhất định phải nhớ cho kỹ người này, cho dù người từng thấy những cao thủ nhất đẳng như Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu, Toái Không Dao - Vương Nhân Tôn, nhưng người có thể quên hết bọn họ, còn người này người nhất định phải nhớ.”

“Những người đó chơi kiếm tốt hơn nữa, dùng đao thần kỳ hơn nữa chẳng qua chỉ kiếm được danh hiệu một trong những người mạnh nhất.”

“Người này lại không giống, hẳn không phải một trong những người mạnh nhất, hẳn chính là đệ nhất.”

“Người dùng thương đệ nhất trên thế gian.”

“Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.”

Chương 27: Cung tiên Diệp An Thế về tông

Trong chốn võ lâm có kẻ ưa chuyện thích liệt kê võ bảng, binh khí phổ gì đó, đưa từng người nổi danh giang hồ lên đó. Lâu dần thì có đủ loại danh

hiệu, chỉ riêng binh khí kiếm thôi đã có một loạt cách gọi Kiếm Thánh, Kiếm Thần, Kiếm Vương, Kiếm Bá, Kiếm Hầu, Kiếm Hoàng, Kiếm Quý, Kiếm Hào, những binh khí khác chẳng cái nào bằng. Nhưng chỉ có một chữ

những người ưa chuyện này đều không dám tùy ý đặt, đó chính là chữ

‘tiên’. Có thể dùng chữ tiên để gọi đều gần như là nhân vật truyền thuyết trong võ lâm.

Nhưng dầu vậy, vẫn có ba vị đao tiên, cũng có khoảng năm vị kiếm tiên, riêng chỉ có thương.

Chỉ một vị, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong, tam tôn chủ của Tuyết Nguyệt thành.

Nghe nói thanh trường thương của hắn có thể chém giết vong hồn ác quỷ, đã từng dùng một thương phá vỡ Cô Hư Quỷ trận mà sáu vị trưởng lão Ma giáo hợp lực bày ra dưới Kỳ Liên sơn. Người liệt kê binh khí phổ từng nói, sức mạnh của người dùng thương trong thiên hạ, mình hẳn chiếm tám phần.

Lôi Vô Kiệt nhìn người trung niên trước mắt, người mặc áo đen thần sắc lạnh nhạt, mang theo đôi phần khí tức nho nhã của thư sinh, ánh mắt sáng rực.

Tiêu Sát thở dài: “Khi đám con cháu ăn chơi trong Thiên Khải thành chứng kiến hoa khôi trong Yêu Nguyệt lâu cũng có ánh mắt tương tự như người vậy.”

Lô Ngọc Định lau vết máu nơi khóe miệng, cười lạnh nói: “Hay cho một Thương Tiên, văn bối lĩnh giáo cao chiêu!” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ

‘văn bối’, châm chọc Tư Không Trường Phong không giữ thân phận, ra tay với văn bối.

Hai tay Tư Không Trường Phong vẫn khoanh lại sau lưng, đứng trên trường thương, chân mày hơi nhíu lại, cười nói: “Ta... ra tay à?”

Lô Ngọc Định tắt tiếng, đúng là Tư Không Trường Phong không đánh tới một chiêu, chỉ là tư thế cười thương bay tới đã ép cho mình không còn đường lui.

“Vô Song thành phái nhiều tình nhuệ tới như vậy, một hòa thượng có quan trọng đến vậy thật không?” Tư Không Trường Phong tiếp tục cười nói.

Lô Ngọc Định cười nhạt không đáp.

“Về nói với mấy lão già của Vô Song thành, nếu thật sự nghĩ rằng dựa vào việc bắt một đứa trẻ là có thể lật đổ giang hồ, như vậy sau này các người đừng hòng nói lại bốn chữ thiên hạ vô song, cũng đừng gọi tên của Vô Song thành nữa.” Tư Không Trường Phong nói rất dừng dừng, nhưng lời nói lại cực kỳ khinh người, thế nhưng đúng, hắn chính là một trong ba người có tư cách nói những lời này trên đời.

Lô Ngọc Định giận mà không dám nói gì.

“Còn nữa.” Tư Không Trường Phong nhìn người trẻ tuổi xách theo hộp kiếm: “Vô Song thành khó khăn lắm mới tìm được một khối ngọc đẹp để chất lượng, đừng có cầm dao mổ heo mà điêu khắc. Phiền người chuyên những lời này cho Tống Yến Hồi.”

Vô Song không tức giận như sư huynh, hắn chỉ gật đầu: “Văn bối chắc chắn sẽ chuyển những lời này của tiền bối. Ừm... Nếu như đến lúc đó ta còn nhớ.”

“Vừa rồi người đã lưu thủ rồi, nếu không với tu vi của người, giết chết hay đánh trọng thương bọn họ đều là chuyện nhỏ.” Tư Không Trường Phong gật đầu nói: “Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn, chỉ hy vọng khi các vị chữa thương xong có cơ hội tái chiến.” Vô Song mỉm cười để lộ hàm răng trắng bóc.

“Kiếm của ta không sánh được với nhị sư huynh nhưng cũng từng luyện vài năm.” Tư Không Trường Phong đột nhiên giơ tay ra, vung lên. Nắp của hộp kiếm bên cạnh Vô Song lập tức mở toang, mười hai thanh phi kiếm lập

tức bay ra, lượn một vòng xung quanh Tư Không Trường Phong sau đó lại tuần tự bay trở về hộp kiếm của Vô Song. Tư Không Trường Phong vung tay lên, nắp hộp kiếm lại đóng lại.

Vô Song tròn hai mắt, không ngờ vị cao thủ được tôn là Thương Tiên này lại tinh thông Ngự Kiếm thuật, còn có thể điều khiển cùng lúc mười hai thanh phi kiếm.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Ngự kiếm, ngự thương, cùng một đạo lý cả thôi. Lần này ta giúp người mở thêm một kiếm, nhưng muốn thật sự

nắm giữ ý ở trong đó, phải dựa vào chính người.”

Hai tay Vô Song ôm quyền nói: “Đa tạ.”

Tư Không Trường Phong quay người, không nhìn hẳn tiếp: “Đi thôi.”

Vô Song đỡ Lô Ngọc Địch đã bị thương nặng lên ngựa, quất mạnh roi, vài chục người cưỡi ngựa khác cũng lập tức rời khỏi theo.

Đường Liên ngẩng đầu nhìn Tư Không Trường Phong một cái: “Tạ sư tôn...”

“Đường Liên, con chịu khổ rồi.” Tư Không Trường Phong nhìn Đường Liên, thở dài.

“Tam sư tôn...” Đường Liên lại gọi một tiếng.

Tư Không Trường Phong buồn bực: “Đường Liên, ngươi định nói gì?”

“Tam sư tôn, ngài có thể xuống dưới này nói chuyện được không? Ngài để

chúng ta ngựa đầu nói chuyện không biết là mỏi lắm à?” Cuối cùng Đường Liên không nhịn được nói ra câu này.

“À à à.” Tư Không Trường Phong giờ mới nhận ra, nhảy từ trên trường thương xuống, vung nhẹ tay lên, cầm thanh trường thương màu ô kim này vào trong tay. “Đường Liên, lần này hoàn thành nhiệm vụ không tệ.”

Đường Liên cười khổ: “Suýt nữa thì chết, sao lại hoàn thành không tệ.”

“Không chết là được rồi, không chết là được rồi, nhiệm vụ này chỉ cần không chết coi như hoàn thành không tệ.” Tư Không Trường Phong mỉm cười gật đầu.

Mọi người nghe xong câu này đều tròn hai mắt, chỉ có Đường Liên dường như đã quen với vị Thương Tiên nhìn bề ngoài thì là cao thủ tuyệt thế, thực chất là thần kinh thô. Hắn chỉ nhìn quanh một lượt rồi hỏi: “Lần này tam sư tôn tới một mình à?”

“Vốn là đi một mình, nhưng trên đường gặp hai người quen cũ, lôi kéo nhau hội họp cho nên mới đến chậm. Đừng trách, đừng trách.” Tư Không Trường Phong cười lúng túng.

Vô Thiên bước tới hành lễ: “Tại hạ là Vô Thiên môn hạ của Vong Ưu thiên sư Hàn Sơn tự, vị này là sư đệ của ta Vô Tâm.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái, đi về phía hòa thượng ngã ngồi dưới đất.

“Tại hạ là Lôi Vô Kiệt của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, đang muốn tới Tuyết Nguyệt thành bái sư!” Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm quyền, cao giọng nói.

“Ờ.” Tư Không Trường Phong thản nhiên đáp một tiếng, vỗ một cái lên bả

vai Lôi Vô Kiệt: “Tiểu huynh đệ, vết thương của người lại vỡ ra kìa.”

Lôi Vô Kiệt mặt mũi đỏ bừng, vội vàng cúi đầu nhìn vai mình.

Tư Không Trường Phong cúi người nhìn hòa thượng sắc mặt nhợt nhạt, thở dài nói: “Tự phế công lực toàn thân, đây không phải chuyện người thường làm nổi, chẳng trách Vong Ưu đại sư coi trọng người như vậy.

Vô Tâm cười thảm: “Người cũng tới mang ta đi à.”

“Không.” Tư Không Trường Phong đứng dậy cúi đầu nhìn Vô Tâm, cao giọng nói: “Tuyết Nguyệt thành đặc phái tới đây, cung tiễn Diệp An Thế về

tông!”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều ngây ra tại chỗ.

“Tuyết Nguyệt thành đặc phái tới đây, cung tiễn Diệp An Thế về tông!”
Tư

Không Trường Phong lặp lại một lần.

Tuyết Nguyệt thành không định bắt giữ hòa thượng này để ngăn cản Ma giáo, cũng không định để mặc cho hòa thượng này trở về Hàn Sơn tự.

Quyết định lần này của Tuyết Nguyệt thành là tuân theo ước định mười hai năm về trước, đưa thiếu chủ Ma giáo trở về Thiên Ngoại Thiên!

Vừa là tuân thủ ước định, cũng vừa là một loại uy hiếp. Sau tiếng ra lệnh này, Vô Tâm không còn lựa chọn nào khác.

Đường Liên đột nhiên ngẩng đầu, phía xa có hai bóng người bay tới, hẩn định thần nhìn kỹ lại, thậm hô không ổn, lập tức vận chân khí. Một người tóc trắng, một người mặc quần áo tím. Chính là Bạch Phát Tiên và Tử Y

Hầu của Thiên Ngoại Thiên.

“Không cần.” Tử Không Trường Phong lắc đầu với Đường Liên: “Hai người quen cũ mà ta nói với người chính là bọn họ.”

“Bọn họ?” Đường Liên ngạc nhiên.

Hai người đã lướt tới bên cạnh đám người, không buồn nhìn bọn họ, Tử Y

Hầu luôn mang theo một luồng khí tím đi thẳng tới đỡ Vô Tâm dậy, hẩn đặt tay lên lưng Vô Tâm, vận chuyển chân khí cho hẩn. Vô Tâm cười một tiếng: “Vũ Tịch thúc thúc.”

“Hừ, thấy ta là chạy, còn nhận ta làm thúc thúc?” Tử Y Hầu hừ lạnh một tiếng.

Bạch Phát Tiên nhìn Tử Không Trường Phong nói: “Chúng ta sẽ mang người đi, Tuyết Nguyệt thành không hối hận chứ?”

“Vấn câu nói đó, Tuyết Nguyệt thành không sợ Ma giáo không sợ Tuyết Nguyệt thành, càng không sợ một thiếu niên mười bảy tuổi.” Tư Không Trường Phong thần nhiên đáp.

Bạch Phát Tiên nhìn Đường Liên một cái: “Có phải trong lòng không phục hay không?”

Đường Liên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

“Tiểu Liên, không cần phải không phục. Vị thúc thúc tóc trắng này từng là Mỹ Kiếm - Mạc Kỳ Duyên vang danh thiên hạ, người giao thủ với hắn vài lần, nếu không phải hắn nể mặt sư phụ ngươi, lưu thủ một chút, e rằng ngươi đã chẳng đến được nơi này.” Tư Không Trường Phong mỉm cười giảng hòa.

Mỹ Kiếm - Mạc Kỳ Duyên. Sắc mặt Đường Liên hơi đổi, cái tên này quả thật như sấm rền bên tai, nhưng sắc mặt hắn chỉ hơi tối đi: “Tam sư tôn, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi con là Tiểu Liên.”

Tư Không Trường Phong dường như hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào của tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hắn mỉm cười vỗ vai Đường Liên một cái: “Sao nào? Muốn trách thì trách Liên Nguyệt sư phụ của ngươi đi, tên mình đàn bà thì cũng thôi, sao còn đặt cái tên đàn bà chẳng kém cho đệ tử của mình.”

Tử Y Hầu đương nhiên không hứng thú nghe hai người bọn họ tán gẫu, về

mặt đã sớm mất kiên nhẫn, kéo Vô Tâm định đưa đi nhưng lại thấy một bộ

quần áo đỏ ngăn trước mặt mình.

Tử Y Hầu sửng sốt, có phần tức giận: “Tiểu tử, ngươi muốn làm gì?”

Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm một cái rồi nói: “Các người muốn dẫn hăn đi, đã hỏi hăn đồng ý hay không chưa?”

Tử Y Hầu cả giận nói: “Hăn vốn là thiếu tông chủ của Thiên Ngoại Thiên, hăn không trở về Thiên Ngoại Thiên chẳng lẽ muốn về Hàn Sơn tự kia?”

Lôi Vô Kiệt lại chẳng hề sợ hãi: “Nếu hăn muốn về Hàn Sơn tự thì sao?”

Luồng khí tím trên người Tử Y Hầu lập tức bùng lên: “Tiểu tử, người muốn chết à? Tưởng ta sợ cái tên Lôi Oanh nấp trong Lôi gia bảo kia, không dám giết người chắc?”

Tiêu Sắt chậm rãi bước tới đứng bên cạnh Lôi Vô Kiệt, không buồn để ý tới Tử Y Hầu, chỉ nhìn về phía Vô Tâm: “Hòa thượng, người muốn đi thật à?”

Vô Tâm cau mày không nói gì, Tử Y Hầu hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Bạch Phát Tiên tay cầm kiếm ngọc lập tức quỳ sụp xuống đất.

“Thiếu tông chủ, Thiên Ngoại Thiên đã chờ thiếu tông chủ về tông suốt mười hai năm!”

“Ngày nay trong giáo chia năm xẻ bảy, chỉ có Thiên Ngoại Thiên chưa từng có một người rời khỏi!”

“Chúng ta đều đang chờ thiếu tông chủ về tông, không chế lại đại cục!”

Vô Tâm thở dài một tiếng, đẩy Tử Y Hầu đang đỡ ra, đi tới trước mặt Bạch Phát Tiên đang quỳ sụp dưới đất, gọi một tiếng: “Mạc thúc thúc.”

Bạch Phát Tiên không ngẩng đầu lên.

“Ta hiểu rồi!” Vô Tâm bước tới một bước, đi qua bên cạnh hăn: “Đi thôi.”

“Vô Tâm.” Lôi Vô Kiệt gọi hần.

“Tuyết Nguyệt thành cung tiền Diệp An Thế tông chủ Thiên Ngoại Thiên về tông.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Vô Tâm cũng mỉm cười: “Tư Không Thương Tiên đừng uy hiếp ta nữa. Vô Tâm cũng biết, thật ra lão hòa thượng đã không còn nữa, có về Hàn Sơn tự

kia hay không cũng chẳng quan trọng. Lão hòa thượng nói đúng, nhà của ta là chốn bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.”

“Đương nhiên Diệp tông chủ có thể trở về Hàn Sơn tự, nhưng không phải bây giờ.” Tư Không Trường Phong nói.

“Sư huynh, ta đi đây.” Vô Tâm quay đầu lại nhìn Vô Thiền đứng đằng xa.

Vô Thiền thở dài gật đầu một cái: “Hôm nay sư huynh sẽ về Hàn Sơn tự, bất luận sư đệ có phải tông chủ Thiên Ngoại Thiên hay không, trong Hàn Sơn tự sẽ luôn có một gian thiền phòng, một cái bồ đoàn, một quyển kinh phật, thuộc về sư đệ.”

“Kinh phật thì thôi bỏ qua, thật ra từ trước tới đây nay ta không tụng kinh.” Vô Tâm cười một tiếng, lại nhìn sang phía Lôi Vô Kiệt: “Bộ quyền đã dạy người, phải đánh mỗi ngày. Nhớ lấy, bộ quyền kia quan trọng không phải phục ma mà là La Hán. Nửa trước của bộ quyền có vẻ rất bình thường, nhưng đánh cả ngàn vạn lần có thể lấy lửa trong tro bụi, nở hoa trên đá tảng.”

“Hòa thượng, người phải đi thật à...” Trong lòng Lôi Vô Kiệt không đành lòng, gần như rơi lệ, hần và hòa thượng này mới quen biết vài ngày nhưng trong lòng đã có tình cảm thân mật.

“Còn thứ ta dạy người...” Vô Tâm lại nhìn sang phía Tiêu Sắt. “Ta hy vọng người vĩnh viễn không có cơ hội dùng nó.”

“Ta quên mất rồi.” Tiêu Sắt nhún vai.

“Quên thì tốt.” Vô Tâm lại quay người, đưa lưng về phía bọn họ, bước tới một bước, tung người nhảy lên, Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu cũng tung người đi theo.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão giông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yên về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Bóng dáng hòa thượng càng lúc càng đi xa, thế nhưng âm thanh vẫn vang vọng khắp trời, một lúc lâu mới tiêu tan.

“Hẹn ngày tái ngộ!” Hòa thượng mặc áo bào trắng kia không còn tăm tích.

Vô Thiên cúi đầu niệm phật: “A Di Đà Phật.”

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt cùng nhìn bóng người biến mất đằng xa, hạ giọng thì thầm: “hẹn ngày tái ngộ.”

Còn Thương Tiên Tư Không Trường Phong danh chấn thiên hạ lại vung vẩy thanh trường thương màu ô kim trong tay, chỉ vào hòa thượng tuyệt thế kia nói với Đường Liên: “Xem xem, năm xưa khi ta và bọn sư phụ

người xông xáo giang hồ, cũng phong lưu phóng khoáng như vậy.”

Về mặt Đường Liên coi thường, thốt lên một chữ rất rõ ràng.

“Xì!”

Chương 28: Cho một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt

Hoàng hôn đã đến, mặt trời ngả về tây, trên con đường hai con tuấn mã đang thất thế đi về phía trước, thật ra cả hai con đều là ngựa tốt, nhưng đi cả ngàn dặm, dẫu là ngựa tốt lúc này cũng quá mệt mỏi. Một người mặc áo dài nam màu xanh lười biếng ngáp một cái. Một người khác mặc quần áo đỏ, chỉ vào thành trì phía xa, cao giọng hô: “Đến rồi!”

Người còn lại chẳng buồn để ý, chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng: “Ờ!”

“Đây là Tuyết Nguyệt thành đấy! Tòa thành đệ nhất trên giang hồ, chẳng lẽ người không hưng phấn ư?” Chàng trai áo đỏ bất mãn nói.

Người áo xanh nhú mày rất sâu, vẻ mặt không chịu nổi nữa, thấy chàng trai áo đỏ nói đến hưng phấn bèn giơ chân đạp hấn xuống ngựa: “Cút!”

Hai người này đương nhiên là Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt, sau khi tiễn hòa thượng Vô Tâm ở nước Vu Điền, hai người tiếp tục lên đường tới Tuyết Nguyệt thành. Chẳng qua vốn tưởng đi ké tam thành chủ và đại đệ tử thủ

tịch của Tuyết Nguyệt thành, đoạn đường này chắc chắn sẽ rất nhẹ nhõm, thế nhưng hòa thượng Vô Tâm kia vừa đi khỏi, Thương Tiên kia vừa mới một thương từ tây tới đã thành một thương đi tới tây khiến Lôi Vô Kiệt

thậm chí không kịp lên tiếng bắt chuyện. Đại sư huynh Đường Liên ngược lại trọng tình trọng nghĩa, nhưng chỉ cho một tấm bản đồ rồi nói mình còn trọng trách trên người, phải về Đường môn một chuyến, sau đó cũng vồ

mông rời khỏi. Hòa thượng Vô Thiền không nói chuyện mình sẽ đi, nhưng Hàn Sơn tự và Tuyết Nguyệt thành ở hai hướng hoàn toàn khác nhau, cho lên hành trình lần này lại biến thành hai người Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt.

Hai tên mù đường.

Hai người cầm một tấm bản đồ chẳng khác gì thiên thư, vòng vo hết chỗ

này đến chỗ khác lại mất ba tháng, đi lòng vòng tới mức cuối cùng Tiêu Sắt nóng quá không chịu nổi đành cởi áo hồ cừu ra đổi thành một bộ áo xanh.

Thế nhưng người còn suy tư phiền muộn hơn lại là Đường Liên. Đường Liên trở lại Tuyết Nguyệt thành đã hơn một tháng, nhưng hỏi hết mọi đồng môn, ai cũng nói không có hai người như vậy đến, trong lòng lo lắng không biết trên đường có xảy ra chuyện bất trắc gì không, nhưng hỏi các đệ tử vừa từ ngoài thành trở về ai cũng nói gần đây trên giang hồ gió êm sóng lặng, không nghe nói có đệ tử Lôi môn mặc áo đỏ nào bị giết. Hắn suy nghĩ rất lâu rồi đoán có lẽ tính khí hai người còn trẻ con, không chừng lại tới chỗ nào chơi.

Nhưng mặc dù đường xá gian khổ, cuối cùng bọn họ cũng tới được tòa thành này.

Thiên hạ tứ thành, Bắc Thiên Khải, Nam Tuyết Nguyệt, Tây Mộ Lương, Đông Vô Song. Trong đó Thiên Khải là hoàng thành hội tụ khí vận của thiên hạ. Mộ Lương là tòa thành cô độc, chỉ có một mình kiếm tiên Lạc Thanh Dương cư ngụ. Vô Song thành là võ thành, tất cả mọi người trong thành đều biết võ, hơn nữa không cho người ngoài tiến vào. Ba thành này đều khiến người thường có cảm giác xa cách khó tả, chỉ có Tuyết Nguyệt thành là khác, nó tự xưng là phàm thành.

Năm xưa tòa thành này tên là ‘Đại Trường Hòa’, sau đó có vài người tài hoa tuyệt thế lưu luyến với phong cảnh mỹ lệ độc đáo ở đây, võ đạo của

những người này có một không hai trong thiên hạ, càng ngày càng có nhiều người ngưỡng mộ danh tiếng đi tới, nơi này trở thành tòa thành của bọn họ. Bọn họ bèn đổi tên là - Tuyết Nguyệt.

Thế nhưng khi Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt cưỡi ngựa tới dưới thành lại phát hiện trên cửa thành viết hai chữ rất rõ ràng, không phải Trung Nguyên mà là ... Hạ Quan.

“Đi nhầm à?” Lôi Vô Kiệt dần ra một lúc.

Tiêu Sắt giơ tay cảm nhận làn gió xuân thổi tới, miệng ngâm nga: “Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thương sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt.” (Ý chỉ bốn cảnh đẹp của nước Đại Lý là đón gió, ngắm hoa, thưởng tuyết trên núi Thương và ngắm trăng ở hồ Nhĩ Hải.)

“Người nói gì vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Im miệng!” Tiêu Sắt lại đá một phát.

Hai người xuống ngựa, dắt ngựa vào thành nhưng lại phát hiện tòa thành này khác với những thành trí bình thường. Ven đường đều là tiếng rao bán hàng rong, dọc đường là đủ loại quán rượu lớn nhỏ, có cô gái cầm hoa sơn trà bước chân uyển chuyển chạy qua bên cạnh bọn họ, có tiểu nhị trên người vắt một chiếc khăn lông màu trắng tới chào hỏi: “Hai vị khách quan mới vào thành phải không? Chăng bằng vào trong quán của chúng tôi uống một chén trà, nghỉ ngơi một chút.”

“Chúng ta không đi nhầm đây chứ?” Lôi Vô Kiệt vẫn không hiểu nổi.

Tiêu Sắt liếc nhìn hẩn một cái, không buồn để ý tới hẩn mà theo chân tiểu nhị bước vào trong quán trà. Lôi Vô Kiệt không biết làm thế nào, chỉ có thể

đi theo. Hai người gọi một bình trà và một ít bánh điểm tâm, Tiêu Sắt ăn rất từ tốn nhưng Lôi Vô Kiệt chẳng có tâm trạng ăn thứ gì, hẩn nhìn xung quanh, thầm nghĩ chẳng lẽ những tiểu nhị, khách uống trà này đều là cao thủ ẩn giấu tài năng? Hẩn nghĩ thầm Tuyết Nguyệt thành này thật quá cao thâm khó lường.

Tiểu nhị kia có vẻ đã nhận ra nghi hoặc của Lôi Vô Kiệt, cũng thường xuyên thấy chuyện này bèn cười nói: “Có phải trong lòng khách quan đang suy nghĩ, vì sao cảnh tượng của Tuyết Nguyệt thành này lại bình thường như vậy, chẳng lẽ đi nhầm chỗ?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Mời khách quan xem.” Tiểu nhị chỉ vào một gian nhà cao tầng nói: “Có thấy tòa Đăng Thiên các kia không?”

“Ta đâu có mù, đương nhiên là thấy.” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đi qua Đăng Thiên các kia mới là Thượng Quan, đó mới thật là Tuyết Nguyệt thành. Bên ngoài Đăng Thiên các vẫn là phàm thành. Vượt qua Đăng Thiên các mới có thể thấy Tuyết Nguyệt. Không thì võ lâm chí tôn đệ

nhất thành chẳng dễ thấy quá à.” Tiểu nhị cười nói.

“Hóa ra là vậy!” Lôi Vô Kiệt chợt hiểu ra, mọi nghi hoặc trong lòng lập tức quét sạch, uống một hớp trà rồi nói: “Muốn vượt qua Đăng Thiên các khó lắm sao?”

“Nói khó thì không khó, nói không khó thì khó. Nếu có một tấm danh thiếp có thể trực tiếp đi vào. Nếu không có, vậy phải lên Đăng Thiên các, lên mười sáu tầng Đăng Thiên các. Nghe nói nếu người có thể leo lên tới tầng thứ mười sáu, như vậy người có thể thấy vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành nổi danh khắp thiên hạ Bách Lý Đông Quân.” Tiểu nhị cười một tiếng. “Nếu hai vị muốn lên các, chẳng bằng gọi một bình ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’ mà tiểu quán ủ riêng, tăng cường can đảm?”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt? Cái tên rượu này thật thú vị. Ta không giỏi

vụ này, nhưng vị bằng hữu này của ta hết sức phong lưu, cho hân một bình đi.” Lôi Vô Kiệt chỉ sang Tiêu Sắt đang ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng vâng.” Tiểu nhị không để ý tới vẻ châm chọc trong lời nói của Lôi Vô Kiệt, vội vàng quay người đi lấy rượu.

“Hạ quan phong, thượng quan hoa. Thương sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt.

Thú vị.” Lôi Vô Kiệt nhìn tòa Đăng Thiên các phía xa, lẩm bẩm: “Tuyết Nguyệt thành đúng là không làm ta thất vọng. Người nói Đường sư

huynh là đệ tử của Bách Lý thành chủ, chẳng lẽ hắn leo lên tới tầng mười sáu?

Người cảm thấy ta leo được mấy tầng?”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt tới rồi!” Tiêu Sắt bưng bình rượu lên.

Tiêu Sắt không hề khách khí, rót một chén cho mình, kêu một tiếng, chỉ

cảm thấy rượu này hết sức trong trẻo, không hắc đậm đà nhưng lại có cảm giác mát lạnh thanh nhã, tâm trạng cũng khá hơn đôi phần, lần đầu tiên chịu nói vài lời đáp lại Lôi Vô Kiệt: “Đường Liên là đệ tử trưởng lão Đường môn Đường Liên Nguyệt, vốn không cần xông lên Đăng Thiên các kia. Chỉ

có hai loại người cần xông lên Đăng Thiên các, một loại là định tới khiêu khích Tuyết Nguyệt thành, một loại khác là muốn báỉ sư ở Tuyết Nguyệt thành. Leo được năm tầng là có thể gia nhập làm môn hạ của Tuyết Nguyệt thành, leo lên tầng thứ mười là có thể được trưởng lão truyền nghề, leo lên tầng th mười sáu, tức là thành đệ tử của Bách Lý Đông Quân.”

“Vị khách quan này có vẻ hiểu rất rõ về Tuyết Nguyệt thành? Không phải lần đầu tiên tới đúng không?” Tiểu nhị có vẻ hứng thú, nói tiếp: “Nhưng từ nhỏ tới lớn ta lớn lên trong Hạ Quan này, số người leo lên tầng thứ

mười chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn về leo được lên tầng thứ mười sáu chỉ thấy có một người, nhưng lần đó lại không gặp được Bách Lý Đông Quân đại nhân.”

“Là cái gã ăn mỳ Từ Vi được gọi là Côn Đả Giang Hồ hả.” Tiêu Sắt lại uống một chén.

“Khách quan quả là người hiểu biết. Chính là lão ăn mỳ cầm một cây gậy nát đến, lúc đó hắn còn đòi uống trà ở chỗ ta. Khi ấy ta nghĩ, tên này

điên rồi à, không ăn nổi một cái bánh bao mà đòi leo lên Đăng Thiên các. Nhưng hăn leo một phát lên tận tầng mười, sau khi leo lên tầng mười lại tới chỗ ta

đòi bát rượu uống, ta nào dám không cho, xách một bầu rượu tới. Lão ăn mỳ kia chẳng hề từ chối nhưng chỉ uống một bình sau đó lại leo một mạch năm tầng. Khi đi lên là một lão ăn mỳ ăn mặc rách rưới mặt mỳ ủ dột, nhưng qua hết mười lăm tầng lại cảm thấy toàn thân hăn như phát ra ánh sáng vàng kim chẳng khác gì thần tiên. Sau tầng mười lăm, lão ăn mỳ kia lại tới quán trà của ta ngồi, lại đòi một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cứ

thế uống từng chén một, uống từ giữa trưa tới tận hoàng hôn, nhưng bên Đăng Thiên các lại chẳng hề có động tĩnh.”

“Chúng ta nghĩ, hay là Tuyết Nguyệt thành không nhận khiêu khích. Kết quả lão ăn mỳ ngồi đó uống xong một bình, rồi cuộc trên đỉnh Đăng Thiên các kia cũng có bóng người đứng lên. Tay cầm trường thương màu ô kim, người mặc áo bào đen, khoảnh khắc đó gió khắp thành như ngừng lại, vờn quanh đỉnh các. Ta nghĩ: Vị này mới là chẳng khác gì thần tiên, lão ăn mỳ kia là cái thá gì.”

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói ra cái tên này.

“Đúng, chính là Thương Tiên - Tư Không Trường Phong! Tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành chúng ta. Sau đó chỉ nghe lão ăn mỳ kia cười lớn vài tiếng, cầm cây gậy nát kia lên...”

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt nghe kể chuyện mà hưng phấn, không nhịn được hỏi.

Tiểu nhị ra dấu đồng tiền, không nói tiếp.

Lôi Vô Kiệt rất phóng khoáng phát tay: “Tiểu nhị, thêm một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt.”

Tiêu Sắt ngần ra: “Người có tiền à?”

Lôi Vô Kiệt vỗ vai Tiêu Sắt: “Đã đến Tuyết Nguyệt thành rồi cơ mà? Người còn sợ ta quyt nợ à? Tiểu nhị, người nói tiếp đi.”

Tiểu nhị vui vẻ ra mặt: “Chỉ thấy lão ăn mày kia xách cây gậy, nhảy một cái lên mười sáu tầng, sau đó...”

“Sau đó...” Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng.

“Sau đó bị một thương đánh ngã.” Tiêu Sắt lạnh lùng tiếp lời.

Lôi Vô Kiệt chép miệng một cái: “Nói bậy, dẫu sao cũng đánh hết mười sáu tầng rồi, sao có thể bị một thương đánh ngã được chứ?”

Vẻ mặt tiểu nhị không nén nổi cơn giận, chỉ cảm thấy vị khách nhân lạnh lẽo như băng này còn xa mới đáng yêu bằng khách quan áo đỏ, hậm hực đáp: “Vị khách quan này nói không sai, đúng là bị một thương đánh ngã.

Chẳng qua lão ăn mày kia lại rất vui vẻ, ngã từ tầng mười sáu xuống mà không chết, chỉ đứng dậy phúi phúi bụi đất trên quần áo rồi cầm gậy bỏ đi.”

“Đúng là bị một thương đã ngã à.” Lôi Vô Kiệt hơi ngạc nhiên, có điều nghĩ tới khí thế lúc trước của Thương Tiên, một thương từ tây tới, không ra tay đã ép đại đệ tử Vô Song thành lui liền ba mươi bước, một thương đánh ngã lão già cầm côn chắc không phải là hư cấu.

“Thế nhưng sau đó không còn thấy tam thành chủ nữa, đừng nói tầng mười sáu, thậm chí chẳng ai leo được tới tầng mười ba.” Tiểu nhị buồn bã nói.

“Thương Tiên thì thôi vậy, có muốn gặp thử Kiếm Tiên không. Chờ nhé, ta dẫn người thấy chút chuyện mới mẻ.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười đứng dậy, uống một chén rượu rồi nói: “Rượu này nhẹ quá, chẳng bằng Lão Tào Thiêu của ông chủ Tiêu nhà người”

Tiêu Sắt lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đi, đi leo Đăng Thiên các!” Lôi Vô Kiệt mỉm cười sai bước đi tới.

Chương 29: Cửa tiệm nhỏ có mười hai chén rượu

Thế nhưng sau khi Lôi Vô Kiệt hết sức hăng hái đi được vài bước, khi quay đầu lại phát hiện Tiêu Sắt vẫn lười biếng ngồi trên ghế, thong dong uống từng chén một.

“Sao không đi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt nhướn mày: “Đã trả tiền chưa?”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy bầu máu nóng đang dâng lên đầy người bị tưới một chậu nước lạnh, lực trên người được một chút bạc vụn cuối cùng, lại đi về để lên bàn: “Tiểu nhị, tính... tính tiền.”

Ban đầu tiểu nhị thấy hăn uy vũ bất phàm, dung mạo lại tuấn tú như vậy, vốn tưởng rằng công tử giàu có thế nhưng lúc trả tiền lại bủn xỉn như vậy, sau khi thu bạc mặt hăn lạnh tanh đi ra ngoài.

“Giờ đã đi được chưa?” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt uống một chén rượu, gạt nhẹ đầu một cái: “Không đi.”

“Lại vì sao nữa!” Lôi Vô Kiệt nổi giận, thế nhưng bị Tiêu Sắt trừng mắt một cái, lửa giận lập tức tắt ngúm.

Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Đi, được. Đăng Thiên các, không leo. Người là đệ tử

của Lôi môn, cần gì phải đi leo Đăng Thiên các kia, cầm danh thiếp rồi nghênh ngang vào thẳng là được.”

“Ta không có danh thiếp.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

“Cái gì?” Tiêu Sắt sững sốt.

“Ta không có danh thiếp.” Giọng nói của Lôi Vô Kiệt nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Lần này Tiêu Sắt lại nghe rất rõ, hần lạp lại lần nữa mang theo vẻ uy hiếp:

“Người không có danh thiếp? Người đường đường đệ tử Lôi gia bảo, người lại nói với ta người không có danh thiếp? Người không có danh thiếp thì tới Tuyết Nguyệt thành làm gì.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Thật ra lần này ta tự ý chạy tới, Trong danh sách Lôi gia bảo đi tới Tuyết Nguyệt thành năm nay không có ta. Bởi vì, ta là...”

“Bởi vì, người là... đệ tử của Lôi Oanh.” Tiêu Sắt nhú mày một cái.

Lôi Vô Kiệt gật đầu đáp: “Đúng, ta là đệ tử của Lôi Oanh. Sư phụ cũng là một người khác thường trong Lôi gia bảo, ngoại trừ ta ra không có ai nói chuyện với ông ấy. Ngày đó ông ấy cho ta cái bọc này, bảo ta tới Tuyết Nguyệt thành, gặp một người. Vì vậy ta đã tới đây.”

Chân mày của Tiêu Sắt càng nhú chặt, cuối cùng lại không mắng tiếp.

“Nhưng người yên tâm, ta sẽ leo lên Đăng Thiên các.” Lôi Vô Kiệt thề thốt rất chân thành: “Bạc đang nợ người cũng sẽ trả.”

“Muốn gặp người người nói cần tới tầng thứ mấy?” Tiêu Sắt hỏi.

“Chắc là tầng thứ mười sáu.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười đáp.

“Ta đoán được đại khái người mà người muốn gặp là ai rồi.” Tiêu Sắt đứng dậy đi ra ngoài. “Nhưng với tu vi của người hiện giờ, không leo được đến đó.”

Lôi Vô Kiệt đi theo, vồ vồ cái bọc dài: “Thật ra dọc con đường này ta vẫn ẩn giấu một thủ đoạn, hơn nữa mấy tháng nay ta đánh đi đánh lại bộ La Hán quyền kia, đã ngộ được đôi chút đạo lý.”

Hai người chỉ chậm rãi đi về phía trước như vậy, khi đi ngang qua một quán rượu, Tiêu Sắt đột nhiên dừng chân, mũi hít hít: “Thơm quá.” Hắn ngẩng đầu thấy trên bảng hiệu có ghi: Đông Quy.

“Người ở đây chờ ta đã.” Lôi Vô Kiệt vỗ lên vai Tiêu Sắt một cái. “Ta đi leo các, khi leo được đến tầng thứ mười sáu, gặp được người ta cần gặp, ta sẽ

trở lại tìm người.”

Tiêu Sắt nhìn hắn một cái như đang suy tư.

“Mang năm trăm lượng bạc trở lại tìm người!” Lôi Vô Kiệt vội vàng bồi thêm một câu.

Tiêu Sắt thở dài không nói gì, Lôi Vô Kiệt đã bước nhanh về phía trước.

Tiêu Sắt nhớ tới đêm tuyết hôm đó, thiếu niên này cũng sải bước đi thẳng tới Tuyết Lạc sơn trang của mình, toàn thân mang theo khí thế hăng hái.

“Người cảm thấy hắn leo được mấy tầng?” Một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên. Tiêu Sắt quay đầu lại, thấy một người đàn ông để ria mép đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào chẳng hay. Người nọ mới chừng ba mươi tuổi, thân mặc một bộ áo dài màu xanh, thần sắc lười biếng, mái tóc dài bông xõa, tinh thần có phần mệt mỏi, nhưng giữa hai hàng mi có một luồng khí kiệt xuất không cách nào che giấu, đứng cạnh Tiêu Sắt

mặc một bộ quần áo màu xanh, ngược lại như đôi huynh đệ lâu ngày gặp lại.

“Tầng mười một. Chắc là vừa vặn qua được Trường Lão các, tầng mười sáu thì không cần phải nghĩ.” Tiêu Sắt quay người lại nói.

Người đàn ông để ria mép kia vuốt ria, lắc đầu: “Nếu mở cái bọc kia ra có thể tới tầng mười hai.”

“Chỉ hơn có một tầng?” Tiêu Sắt nhú mày.

“Trên tầng mười, mỗi một tầng là một cảnh giới.” Người đàn ông kia cười một tiếng.

“Người hiểu rõ vậy à?” Tiêu Sắt hỏi.

“Ta mở quán rượu ở đây đã hơn mười năm.” Người đàn ông kia đứng dưới tấm biển ‘Đông Quy’, giọng nói khá tự hào.

“Vừa rồi cũng có một tiểu nhị nói mình ở đây đã mười mấy năm, nhưng những thứ hắn biết có vẻ không nhiều như người.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Cái đấy thì đương nhiên rồi.” Người đàn ông kia chỉ vào trong nhà, sau đó hít mạnh một cái ngửi mùi thơm: “Vì rượu của ta thơm hơn hẳn.”

“Có rượu gì?” Tiêu Sắt hỏi.

"Rượu Thiệu Hưng Hoa Điêu Đỗ Khang, rượu Lan Lăng Mỹ Tửu Trạng Nguyên Hồng, rượu Tảo Tập Mỹ Tửu Hồng Mao Tửu, rượu Dương Cao Mỹ Tửu Ngũ Gia Bì, rượu Nữ Nhi Tửu Trúc điệp Thanh, Linh Tửu Hạc Niên Cống, rượu phần hoa hạnh 'Đồng Thịnh Kim' . Khách quan muốn uống loại nào?" Người đàn ông gọi xong mấy cái tên này cảm thấy cũng mình say ngất ngư.

“Đã đến Tuyết Nguyệt thành, đương nhiên phải uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt.” Tiêu Sắt lại chẳng hề lựa chọn.

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt?” Người đàn ông kia mỉm cười, vung nhẹ tay lên, một đóa hoa sơn trà trong tay cô gái bán hoa thơm ven đường rơi vào trong tay hắn. “Ta đi cất rượu ngay bây giờ.”

“Bây giờ mới cất có phải hơi muộn rồi không?” Tiêu Sắt chẳng hề kinh ngạc trước cái vung tay ảo diệu thần kỳ của hắn.

“Không muộn, có rượu càng cũ uống càng ngon, có rượu lại càng mới uống càng ngon. Phong Hoa Tuyết Nguyệt, không thể chờ một giây một phút, khi rượu được ủ thành công là lúc nó đẹp nhất. Không cần nôn nóng, tối nay trăng đẹp, uống được.” Người đàn ông kia cầm đóa hoa sơn trà đi vào trong quán rượu.

Tiêu Sắt suy nghĩ một lúc về ý tứ trong lời nói của người đàn ông này, sau đó cũng mỉm cười, định theo chân hắn đi vào nhưng lại vô tình liếc mắt thấy cô gái bán hoa tươi bị hái mất hoa sơn trà. Cô gái ầm ứ hai mắt mở

tròn, sắp khóc đến nơi. Hắn thở dài, trong đầu thầm nghĩ sao mình cứ luôn gặp mấy chuyện xúi quẩy phải tiêu tiền thế này, chỉ có thể lấy một khối bạc vụn trong lòng ra, ném cho cô gán bán hoa tươi.

Cô gái bán hoa tươi kia thấy thế mỉm cười, nhận bạc nói một câu cảm ơn rồi chạy mất. Tiêu Sắt không buồn để ý, chỉ quay đầu sang nhìn người mặc áo đỏ kia đã sắp đi tới chân Đẳng Thiên các.

Tiêu Sắt đi vào trong quán rượu, phát hiện người đàn ông để ria mép đã đi đâu không biết, trong quán rượu tiếng người huyên náo, làm ăn rất tốt.

Tiêu Sắt tìm một góc ngồi xuống, một tiểu nhị bước tới tiếp đón: “Khách quan cần gì ạ.”

“Ta hẹn ông chủ của các người tối nay uống một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Bây giờ cứ tùy ý lấy cho ta chút rượu giết thời gian là được.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

“Khách quan nói đùa rồi, rượu trong tiểu quán chúng tôi đều là tuyệt phẩm, nào có rượu giết thời gian gì. Tiểu nhân xin tự đề cử. Cứ gọi Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, mỗi loại một chung đi.” Tiểu nhị nói một lèo tên mười hai loại rượu.

“Trong đó có gì cần chú ý?” Tiêu Sắt hơi cau mày.

“Tổng cộng mười hai chung, bằng hữu của khách quan cứ leo được một tầng các thì uống một chung. Sau mười hai chén, bằng hữu của khách quan cũng sẽ trở về. Lúc đó là uống được Phong Hoa Tuyết Nguyệt kia.” Tiểu nhị vẫn mỉm cười đáp.

Rõ ràng quán rượu này không phải hạng phàm, nhưng lòng hiếu kỳ của Tiêu Sắt lại bị khơi dậy, trong lòng không hề lo sợ, chỉ gật đầu một cái nói:

“Được, vậy thì gọi mười hai chung.”

Tiểu nhị nhanh chóng bưng mười hai chung rượu lên, xếp thành hình chữ

nhất trên một cái bàn dài, cực kỳ bắt mắt. Mọi người xung quanh không nhìn được quay sang nhìn người áo xanh trẻ tuổi tuần tú này, nhỏ giọng bàn tán. Tiêu Sắt chẳng buồn để ý tới, chỉ uống từng ngụm một không nhanh không chậm. Thế nhưng mới uống xong chén thứ nhất, Lôi Vô Kiệt mặc áo đỏ đã đập cửa đi vào, thấy tư thế uống rượu của Tiêu Sắt không khỏi kinh ngạc: “Tiêu Sắt, người có cần gấp như vậy không? Bây giờ đã bày tiệc ăn mừng cho ta rồi à?”

Tiêu Sắt càng kinh ngạc: “Người mới tới tầng thứ nhất đã bị đánh ngã rồi à?”

Lôi Vô Kiệt thở dài, ngồi xuống ngửa đầu lên uống cạn một bát rượu Tang Lạc, lắc đầu nói: “Sao mà thế được.”

“Thế thì sao lại về?” Tiêu Sắt không hiểu.

“Ài, người giữ các nói đã là giờ tuất. Đăng Thiên các đóng cửa, phải chờ đến mai!” Lôi Vô Kiệt đầy tiếc nuối đáp.

Tiêu Sát á khẩu không trả lời được, chỉ muốn trả lại bàn rượu.

Lúc này, tại cửa thành một con ngựa già nua mệt mỏi lung lay đi vào, một người bộ dáng như thư đồng dắt con ngựa, trên lưng cõng một thanh kiếm gỗ đào. Còn phía trước hẳn là một thư sinh cõng rương sách vẻ mặt mừng rỡ nhìn cảnh tượng trong thành, miệng lẩm bẩm: “Tuyệt Nguyệt thành này đúng là thú vị hơn Thanh Thành sơn nhiều.”

Vẻ mặt thư đồng cõng kiếm gỗ đào đầy khinh thường: “Tuyệt Nguyệt thành là phàm thành, Thanh Thành sơn là tiên sơn. Tiểu sư thúc, người thật quá dung tục.”

“Tục thì tục chứ.” Thư sinh kia cười nói: “Các người là tu đạo, còn ta là luyện kiếm. Đâu có gia nhập tiên môn của các người. Còn nữa, đừng gọi ta là tiểu sư thúc, phải gọi ta là công tử.”

“Công cái rắm.” Thư đồng chẳng hề nề mặt.

Thư sinh lúng túng gãi đầu một cái mắng: “Há mồm là cắt đái rắm, đây là đạo tu tiên của người đấy à?”

Thư đồng khinh thường hừ một tiếng: “Đạo khả đạo, phi hăng đạo. Danh khả danh, phi hăng danh. Người thì hiểu cái rắm gì.”

“Được, ta không hiểu.” Thư sinh lờ mờ hắng một cái, tức giận nói: “Cũng không hiểu Vô Lượng kiếm thuật kia đâu, người đi tìm người khác mà học.”

“Được thôi.” Thư đồng chẳng hề sợ hãi. “Vậy ta sẽ về nói với sư tổ, người lén lút chạy tới Tuyệt Nguyệt thành!”

“Nếu gặp được người kia thật, sư phụ vui còn chẳng đủ, sẽ không trách móc gì ta.” Thư sinh mỉm cười, nhìn tòa Đăng Thiên các phía xa.

“Trên Đẳng Thiên các thật sự có người như thần tiên à, ngay cả sư tổ cũng để ý tới.” Thư đồng nghiêng đầu, không hiểu nổi.

“Đương nhiên rồi, để xem xem vị ở bên trên kia có hợp với sư phụ không.”

Thư sinh lại cười, nói một câu đại nghịch bất đạo.

“Bao giờ thì lên các?” Thư đồng hỏi.

Thư sinh lấy từ trong lòng ra một cái ống trúc, giả vờ giả vịt vung vung một hồi, sau đó duỗi tay bắt lấy một cây thăm bằng trúc vừa bay lên. Hắn cau mày xem cả nửa ngày rồi mới nói: “Trưa mai.”

Thư đồng chứng kiến hành động đoán thăm của thư sinh kia lập tức nổi nóng. Ngón tay hắn vung lên, một luồng kiếm khí lập tức cắt đứt lá thăm kia, thư đồng nói với giọng chế nhạo: “Công tử, người cầm ngược lá thăm rồi!”

Chương 30: Say lên tận trời cao

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt cứ thế ngồi đối diện với nhau không nói một lời, Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, uống từng chung một. Tửu lượng hai người đều rất kinh người, đều không say.

“Vốn dĩ chúng ta đoán người có thể leo lên mười hai tầng, cho nên gọi mười hai chung rượu.” Khi uống tới chung rượu Bàn Nhược cuối cùng, rốt cuộc Tiêu Sắt cũng mở miệng lên tiếng.

“Chúng ta?” Lôi Vô Kiệt sững sốt hỏi: “Còn ai nữa?”

“Ta.” Một giọng nói lười biếng vang lên, Lôi Vô Kiệt nghe theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người tóc dài để râu mặc áo sam màu xanh đang uể oải bước tới.

“Ca ca của người à?” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút.

Người đàn ông để râu kia ngáp một cái, há miệng ra, chung rượu Bàn Nhược cuối cùng đã bị hần hút thẳng vào trong miệng.

Lôi Vô Kiệt nhìn mà tròn hai mắt, hần từng nghe nói tới công phu lấy vật từ xa nhưng chưa từng thấy công phu hút rượu từ xa này.

“Ủ rượu xong chưa?” Tiêu Sắt hỏi.

Người đàn ông kia cười lắc đầu một cái, đi tới bên cạnh hai người rồi ngồi xuống: “Còn thiếu một chút ánh trăng.”

“Xin hỏi rốt cuộc vị này là...” Lôi Vô Kiệt biết vị trước mắt là cao thủ, giọng nói kèm theo chút kính ý.

“Ông chủ quán rượu.” Người đàn ông kia híp mắt một cái. “Rượu Bàn Nhược này hơi rượu khá nặng, lại hơi đắng.”

Ông chủ quán rượu? Nhưng sao tửu lượng lại kém vậy. Tiêu Sắt buồn bực nhưng không hỏi ra miệng. Giờ đã không còn rượu, Tiêu Sắt nghịch chén rượu trong tay, rất hứng thú nhìn người đàn ông kia: “Mười hai chung rượu này có thể nói là tuyệt phẩm trên thế gian. Thu Lộ Bạch mà ta từng uống trong Diêu Lô Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành được xưng là có một không hai trong thiên hạ, thế nhưng chỉ ngang tài ngang sức với những thứ này. Rượu này, là do người cất?”

Người đàn ông kia có vẻ đã hơi say, híp mắt lại nói: “Đương nhiên là ta.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt, có ngon hơn chúng không?” Tiêu Sắt cũng híp mắt lại.

“Như trời cao sinh thành.” Người kia nhắm hai mắt lại, hít một hơi say sưa.

Lôi Vô Kiệt không hiểu phong tình lắc đầu một cái: “Ta vẫn cảm thấy Lão Tào Thiêu của Tuyết Lạc sơn trang uống ngon hơn một chút.”

Người kia mắt hơi hé ra hỏi: “Tuyết Lạc sơn trang?”

Tiêu Sắt đặc ly rượu xuống bàn không nặng không nhẹ: “Đừng nịnh bợ, nhớ trả tiền nợ là được rồi.”

“Chẳng qua Phong Hoa Tuyết Nguyệt vẫn chưa phải ngon nhất.” Người kia đột nhiên nói.

“Ồ?” Tiêu Sắt hứng thú. “Có gì ngon hơn?”

“Mạnh Bà Thang.” Người đàn ông nói gần từng chữ.

“Mạnh Bà Thang?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái: “Thứ này chẳng phải chỉ

người ở bên dưới mới uống ư?” Đúng như Lôi Vô Kiệt nói, Mạnh Bà Thang là loại cháo thường xuyên xuất hiện trong những câu chuyện ma quỷ, uống vào có thể quên hết mọi phiền não, mọi yêu hận tình thù. Trong truyền thuyết khi con người trở thành vong hồn đi qua cầu Nại Hà, đầu thai sang kiếp khác, nó sẽ được Mạnh Bà bưng trong tay, lặng lẽ chờ đợi người uống nó vào. Người sống trên đời có biết bao gian khó đau khổ, một bát này cũng là một loại thoải mái, kết thúc triệt để với mọi thứ của kiếp trước.

“Đúng vậy, Mạnh Bà Thang, chỉ cần uống một chén người sẽ quên hết mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, sau khi tỉnh lại sẽ là một cuộc đời mới, thật tốt biết bao. Nhưng mãi ta vẫn không cất được.” Đầu của người đàn ông kia càng lúc càng rũ thấp, như đã say khướt, gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Tiêu Sắt nghe được vẻ thất vọng chán nản trong lời nói của người kia, đứng dậy, đi tới cửa quán rượu. Hai người mười hai chung rượu uống từ

hoàng hôn tới tận đêm khuya. Khi Tiêu Sắt đi ra cửa, mặt trăng đã lên cao, Tiêu Sắt tắm trong ánh trăng lạnh lẽo đó, ngây ngẩn một lúc lâu. Lôi Vô Kiệt cũng đi ra phía cửa ngồi trên bậc thang nhìn về phía Đãng Thiên các xa xa, đột nhiên hỏi: “Tiêu Sắt, trước đây nhà của người là ở Thiên Khải thành à?”

Tiêu Sắt ngạc nhiên hỏi lại: “Sao tự nhiên lại hỏi vậy?”

“Cứ hay nghe người nhắc tới Thiên Khải, cảm giác như người đã ở đó rất lâu rồi.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói.

“Chỉ là một nơi từng ở mà thôi.” Hai tay Tiêu Sắt khoanh trong ống tay áo, nhìn về phương xa. “Ta không có nhà.”

Hai người không nói tiếp nữa câu, cứ đứng như vậy. Không biết đứng bao lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Tiêu Sắt bỗng cảm thấy hơi lạnh, trong đầu thầm nghĩ ông chủ ngủ say thật, e rằng không uống được Phong Hoa Tuyết Nguyệt tuyệt diệu kia rồi, bèn thở dài: “Lôi Vô Kiệt, chúng ta đi thôi.”

Lôi Vô Kiệt đáp lại một tiếng, thế nhưng vừa quay người đã phát hiện ông chủ quán rượu mặc áo sam màu xanh đã tỉnh lại. Hắn đứng dậy, khẽ mỉm cười nói: “Nhất túy niên niên kim dạ nguyệt. Rượu này, đã xong rồi.”

Người đàn ông kia quay người đi về phía sau nhà, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo. Hai người bước vào sân sau, trong sân bày rất nhiều hũ rượu lớn lớn nhỏ nhỏ, còn trên bàn đặt một vò rượu nhỏ, trên vò rượu là một đóa hoa sơn trà lắc lư theo làn gió.

“Nếu rượu đã cất xong, vậy xin uống một chén.”

“Chớ vội.” Người đàn ông kia cười một tiếng, vung nhẹ tay lên, lại kéo hết rượu trong vò ra ngoài. Người kia ôm theo chỗ rượu này nhảy lên nóc nhà, vẫy nhẹ cánh tay. Nước rượu bị kéo ra rất dài, đẹp đẽ như ống tay áo khiêu vũ trắng noãn của người trong cung. Nước rượu ẩn chứa ánh trắng tỏa sáng lấp lánh, như một ngân hà nho nhỏ.

Người kia vung nhẹ tay lên, hai mắt nhắm lại, vừa lơ lửng vừa nhảy múa trên nóc nhà.

"Dục mộng thanh hư quế tử phiêu, nhất bôi trọc tửu hướng thiên yêu.

Hà nhân nhắm ái kim tiêu nguyệt, đã thượng lầu đầu lộng ngọc tiêu."

(Bài thơ 'Si nguyệt', tạm dịch:

Muốn say rượu nằm mơ bước vào cung trăng trên trời, cùng bay lượn
khiêu vũ với Hằng Nga tiên tử, bèn cầm một chén rượu đục mời tiên tử
trên trời cao.

Là ai thích ánh trăng đêm nay đến vậy, cũng lên trên lầu thối ngọc tiêu."

Người đàn ông cao giọng đọc thơ bài thơ này xong bèn thu ống tay áo
màu xanh lại, ngừng điệu nhảy, giơ tay chỉ một cái, chỗ rượu kia bay trở
về

trong vò. Người kia nhảy xuống, tay trái cầm một đóa hoa sơn trà rơi ra
từ

trong rượu, tay phải cầm chén rượu, rót một bát, nhẹ nhàng vung tay một
cái, chén rượu hạ xuống trên tay Tiêu Sắt, lại múc một chén, hạ xuống
trên tay Lôi Vô Kiệt.

"Uống đi, đây là Phong Hoa Tuyết Nguyệt tuyệt vời nhất." Người đàn
ông không còn mang vẻ lười biếng lúc trước nữa, ánh mắt như phát sáng.

Tiêu Sắt ngửa đầu uống hết chén rượu trước Lôi Vô Kiệt, sau khi buông
chén xuống chỉ im lặng không nói gì.

"Thấy sao?" Người kia hỏi.

"Thư thái mát mẻ như gió, thanh thoát mỹ lệ như hoa, lạnh lẽo trống trải
như tuyết, buồn rầu chán nản như trăng." Tiêu Sắt lầm nhảm lời này.

"Rượu ngon có thể thưởng thức được một vị, Thu Lộ Bách của Điêu Lâu
Tiểu Trúc thưởng thức được ba vị. Rượu này của ta có thể thưởng thức
được bốn vị?" Giọng nói của người đàn ông mang chút tự hào.

“Nhân gian trăm vị.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp, đột nhiên nhảy một cái leo lên nóc nhà, ngồi xuống nhìn về phía bắc, ngắm vầng trăng sáng trên bầu trời, một lúc lâu sau mới nói rất chậm rãi: “Đúng vậy, nhà của ta là ở Thiên Khải. Một ngày nào đó, ta sẽ trở về.”

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt đang quay lưng vào mình ngồi theo hướng bắc, khoanh khắc đó bỗng thấy hẫng xa lạ, cười một tiếng: “Lặng lẽ trống trải như tuyết, buồn rầu chán nản như trăng. Ta không thích rượu như vậy,

cảm thấy nó có vẻ thiếu phóng khoáng. Ta thích loại rượu nóng rực như lửa.”

Ngoài dự liệu của hắn, Tiêu Sắt ngồi trên nóc nhà ngắm vầng trăng bi thương lại đáp lời: “Ta biết, Lão Tào Thiêu của Tuyết Lạc sơn trang đúng không.”

“Vẫn là người hiểu ta.” Lôi Vô Kiệt ngửa đầu uống một chén rượu, thế nhưng chén rượu đó không có vẻ mềm mại mỹ lệ như Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy rượu kia như ngọn lửa cháy hừng hực, hắn cảm thấy khoanh khắc đó toàn thân như bị lửa đốt, cháy bùng bùng. Hơi nóng dâng lên trên người, ánh mắt lập tức biến thành màu đỏ chói, không thể khống chế được bắt đầu vận Hỏa Chước thuật. Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi đầy đầu, miệng thở

hỗn hển, nhìn về phía người đàn ông cất rượu: “Sao lại như vậy?”

Người kia không hề ngạc nhiên, chỉ rót một chén rượu rồi chậm rãi nói:

“Ta cho người một lời hứa, người cứ uống một ly là có thể lên thêm một tầng Đẳng Thiên các, người thấy sao?”

Lôi Vô Kiệt không còn hơi sức đâu để ý tới hắn, cố gắng chống lại hơi nóng dâng loạn trong cơ thể, sau thời gian một nén nhang, hơi nóng trên

người mới từ từ tiêu tán. Hấn mở mắt ra, thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy thân thể

thoải mái khó nói thành lời. Đương nhiên hấn biết sau chén rượu vừa rồi thân thể của mình đã xảy ra biến hóa ra sao, hấn nhìn về phía người đàn ông kia, ánh mắt đầy khiếp sợ: “Rốt cuộc người là ai? Rốt cuộc đây là rượu gì?”

“Ta là một ông chủ quán rượu, đây là Phong Hoa Tuyết Nguyệt. Bây giờ ta chỉ hỏi ngươi, còn muốn uống chén thứ hai hay không.” Người đàn ông kia giơ chén rượu trong tay lên.

Lôi Vô Kiệt không nhiều lời đoạt lấy chén rượu, lại uống một hơi cạn sạch.

Thế nhưng rượu vừa vào bụng đã không nhịn nổi gầm lên một tiếng, trong sân sau, ngoại trừ vò rượu đựng Phong Hoa Tuyết Nguyệt, mười hai hũ

rượu còn lại lập tức nổ tung, rượu chảy ra lênh láng khiến khắp sân nồng nặc mùi rượu. Tiêu Sắt lại coi như không thấy biến cố dưới mái hiên, vẫn nhìn về phương bắc xa xôi, không hề quay đầu lại.

“Giờ chắc ngươi đã có thể leo lên tầng thứ mười bốn, chén thứ ba, ngươi có dám uống không?” Người kia vung ống tay áo, lại một chén rượu nữa hạ

xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt không giơ tay nhận lấy, thời khắc này con ngươi hắn đỏ rực như lửa, cơ bắp nổi lên khắp người, lại bắt chước người đàn ông lúc vừa rồi, hút mạnh một cái, khiến cả chén rượu kia bay vào trong miệng.

“Được.” Người kia mỉm cười, thở dài nói.

Lôi Vô Kiệt ngồi mạnh xuống, nước rượu chảy ra từ hũ xung quanh tràn tới cách hắn ba trượng lập tức hóa thành hơi. Dường như người áo xanh cũng cảm thấy nóng bức, xách vò rượu lui lại phía sau một bước: “Chén thứ tư, ngươi có muốn uống không.”

Lôi Vô Kiệt không nói gì, từ từ đưa tay ra.

“Chén này, người uống vào chắc chắn sẽ chết.” Người đàn ông kia một tay nâng vò rượu, một tay gõ nhẹ.

Cánh tay Lôi Vô Kiệt không hề buông xuống, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu cháy người trước mắt.

“Chết, không cần leo Đẳng Thiên các nữa, bay thẳng lên trời đây.” Người kia cười nói, chẳng hề e ngại.

Bàn tay Lôi Vô Kiệt nắm thành quyền, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa ta.”

“Ha ha ha.” Người đàn ông kia cười một tràng dài, đột nhiên nhấc vò rượu kia lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau đó hắt buông vò rượu xuống, lau giọt rượu nơi khóe miệng, gương mặt vẫn mang nụ cười thản nhiên: “Người say rồi.”

Thân thể của Lôi Vô Kiệt ngã cái rầm xuống đất.

Sau ba chén rượu, Hỏa Chúc thuật của Lôi Vô Kiệt cũng lập tức đột phá ba tầng cảnh giới, theo như lời sư phụ Lôi Oanh từng nói, vốn muốn tự

mình đạt tới cảnh giới này phải khổ luyện ít nhất ba năm. Nhưng hôm nay, chỉ là ba chén rượu.

Đúng vậy, hắt say rồi.

Say lên tận trời cao.

Chương 31: Đẳng Thiên các

Hôm sau Lôi Vô Kiệt bị một tiếng sáo đánh thức, tiếng sáo kia thay đổi thất thường, mang theo nỗi phiền muộn khó tả, tinh thần của hắn theo tiếng sáo đó như đang trong giấc mơ, bay về tòa Lôi gia bảo danh chấn thiên hạ kia.

Trong một cái sân lớn chỉ có một căn nhà nhỏ rách rưới, một người trung niên mặc áo bào xám đang ở đó. Hắn rất gầy, da dẻ tái nhợt, ngồi trong sân lật xem một quyển sách cổ. Đường như đột nhiên nhận ra trước mặt có người, người trung niên kia bèn ngẩng đầu lên, thần sắc tức giận: “Người về đây làm gì?” Lôi Vô Kiệt lập tức tỉnh lại.

Hắn đứng dậy xoa mạnh lên đầu, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện Tiêu Sắt vẫn ngồi trên mái hiên kia, nhưng không phải đang thối sáo mà là nhặt một chiếc lá không biết ở đâu, đặt lên miệng thổi một khúc nhạc. Tiêu Sắt thấy Lôi Vô Kiệt tỉnh lại, cánh tay vung nhẹ, chiếc lá kia bay theo làn gió, hắn tung người nhảy từ trên nóc nhà xuống.

“Tỉnh rồi à?” Tiêu Sắt hỏi nhỏ.

“Ông chủ kia đâu?” Lôi Vô Kiệt nhìn khắp nơi xung quanh, không thấy người đàn ông để ria mép kia đâu.

“Ông chủ ra khỏi thành rồi, hắn nói Mạnh Bà Thang của hắn còn thiếu một vị thuốc dẫn rượu, muốn tới tiên sơn ngoài biển khơi tìm kiếm.”
Tiểu nhị

đi tới sân sau, mỉm cười nói với bọn họ.

“Vậy ông chủ kia...” Lôi Vô Kiệt nhíu mày. “Rốt cuộc là ai?”

Tiêu Sắt vỗ vỗ lên vai hắn: “Người ta giúp người mở liền ba cửa Hỏa Chước thuật, dầu sao cũng là một cao nhân, lại còn là người tốt. Nghĩ nhiều vậy làm gì?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Cũng đúng. Đi thôi, tới leo Đẳng Thiên các.”

Tiêu Sắt trợn mắt với hắn: “Không ăn sáng đã đòi đi rồi à?”

“Đúng đúng đúng” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhận ra bụng mình trống rỗng, vội vàng gật đầu. Hai người tạm biệt tiểu nhị, đi ra khỏi quán rượu Đông Quy, ngồi vào một quán bánh bao hừng hực hơi nước ở ven đường.

Tiêu Sắt gọi hai lồng bánh bao, hai bát sữa đậu nành rồi thản nhiên nói:

“Sau ngày hôm nay chúng ta phải đường ai nấy đi rồi. Bữa sáng cuối cùng này, ta mời người.”

“Tiêu huynh, người nói câu này nghe buồn quá.” Lôi Vô Kiệt uống một ngụm sữa đậu nành, chỉ cảm thấy một làn nước ấm chảy xuống dạ dày, thoải mái không nói nên lời.

“Không buồn, không buồn.” Tiêu Sắt buông chén xuống nhìn Đãng Thiên các phía xa. “Chỉ cảm thấy đường trở về thật xa xôi, đi chuyến này lại chỉ

vì năm trăm lượng bạc...”

Sắc mặt Lôi Vô Kiệt cứng đờ lại, có vẻ hắn đã đoán ra tiếp theo Tiêu Sắt định nói gì.

“Chặng đường này còn phải đi biết bao nhiêu quãng đáng lẽ chẳng phải đi, còn thiếu chút nữa mất cả tính mạng mới có chút tiền lãi như vậy, hay là tính người tám trăm...”

“Ăn no rồi, ta đi leo các đây!” Lôi Vô Kiệt nuốt chửng luôn một cái bánh bao, cầm cái bọc kia chạy về phía Đãng Thiên các.

Tiêu Sắt mỉm cười, uống một ngụm sữa đậu, không nói gì tiếp.

Tiểu nhị bên cạnh vắt khăn lông lên vai, nhìn thiếu niên áo đỏ hào khí ngập trời đi về phía Đãng Thiên các kia, lắc đầu: “Lại một tên không biết trời cao đất dày.”

“Hả?” Tiêu Sắt nhìn sang phía hắn.

“Đãng Thiên các này, bao nhiêu tên giang hồ lồi đời khổ luyện mấy chục năm còn không leo lên nổi, huống chi một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như hắn?” Giọng nói của tiểu nhị lộ rõ vẻ khinh thường.

Tiêu Sắt móc một khối bạc vụn ra: “Không thì chúng ta đánh cược nhé?”

“Đánh cược nhé?” Vẻ mặt tiểu nhị hoang mang.

“Đánh cược cái tên kia lên được mấy tầng.” Tiêu Sắt chỉ bóng lưng của Lôi Vô Kiệt.

“Được, đánh cược ra sao.” Tiểu nhị nghe vậy hứng thú hỏi lại.

“Ta đặt cược hăn...” Tiêu Sắt nghiêm túc nhìn tiểu nhị. “Có thể lên tầng mười sáu.”

Tiểu nhị sửng sốt một hồi, sau đó phá ra cười, thầm nghĩ khách quan này đúng là bị hơi nóng hun cho hỏng cả đầu rồi, tặng không một khối bạc cho mình.

Còn lúc này, một người ăn mặc như thư đồng đang dắt một con ngựa già nua mệt mỏi, trên con ngựa là một thư sinh áo trắng mặt mũi thanh tú cõng một cái rương sách. Hai người chậm rãi đi về phía Đẳng Thiên các.

“Tiểu sư thúc, người mặc áo đỏ kia hình như cũng định leo lên các.”

Giọng nói thư đồng có vẻ trách móc: “Ai bảo sáng nay người ngủ nướng, giờ có người tranh mất rồi kìa.”

Thư sinh kia cười ngượng ngập: “Nhỡ đâu tên kia vừa lên đã bị đánh xuống thì sao?”

“Chẳng phải tiểu sư thúc người nhận được chân truyền của sư tổ, biết Vọng Khí thuật à? Người có thể thử nhìn khí của thanh niên này, xem xem có thể lên được mấy tầng?” Thư đồng lắc lắc đầu theo hướng Lôi Vô Kiệt.

Thư sinh vung nhẹ cánh tay lên, đánh giả vờ vào đầu thư đồng: “Đã bảo gọi công tử cơ mà, đừng có gọi tiểu sư thúc.”

Thư đồng lại như bị đánh thật, ôm đầu nói: “Lúc về chắc chắn ta sẽ nói với sư tổ!”

Thư sinh kia không buồn để ý tới hắn, ngẩng đầu mỉm cười nhìn về phía Lôi Vô Kiệt: “Vị thiếu niên này à, ta đoán hắn có thể leo được...” Thư sinh đột nhiên ngừng nói, thần sắc lộ rõ vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Thư đồng quay lại nhìn hắn.

Một lúc lâu sau thư sinh mới thở dài một tiếng: “Phi Hiên à, xem ra hôm nay bản công tử ngủ một giấc, đúng là dậy muộn mất rồi.”

Còn lúc này trong quán bánh bao hơi nóng hừng hực, Tiêu Sắt hơi cau mày, gõ nhẹ lên mặt bàn, nói với vẻ suy tư: “Núi Thanh Thành?”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng đi tới bên dưới Đãng Thiên các, chính giữa là một cánh cửa xuyên qua các, vài đệ tử thế gia ăn mặc lộng lẫy đang thành thoi bước vào. Còn bên cạnh là một cái cửa nhỏ, trong đó là đường lên các.

Một người trẻ tuổi đang ngồi ở bậc cửa ngáp ngáp dài, miệng gặm một cái bánh bao lớn, miệng lầm bầm: “Hôm nay đúng là xui xẻo, tới phiên mình giữ cái căn các rách này, lại còn là tầng một. Không biết phải đánh bao nhiêu tên ngu ngốc không biết tự lượng sức mình đây.” Hắn nghe được tiếng bước chân bèn ngẩng đầu, nhìn Lôi Vô Kiệt nói: “Tiểu tử, người tới leo các à?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Người trẻ tuổi kia ‘hừ’ một tiếng khinh thường: “Chờ ta ăn xong cái bánh bao này đã.”

Lôi Vô Kiệt cũng chẳng nóng nảy, chỉ mỉm cười đi tới bên cạnh người trẻ

tuổi rồi ngồi xuống.

Người trẻ tuổi thấy có thêm hảo cảm với Lôi Vô Kiệt, hắn thường xuyên gặp những kẻ vũ phu vừa tới đã kêu gào đòi đánh đấm, chẳng có ai nhẹ

nhàng lịch sự đọi hăn, giơ tay đánh nhau ngay tắp tự. Lôi Vô Kiệt tiêu sái tự nhiên như vậy, còn có chút phong thái của thế gia.

“Ài, ta mới bái làm môn hạ của Tuyết Nguyệt thành ba tháng, nhưng đây đã là lần thứ sáu tới phiên ta giữ cái tòa các rách này, hôm nay còn phải chịu khổ ngồi tầng thứ nhất nữa.” Người trẻ tuổi vừa ăn bánh bao vừa thở

dài.

Lôi Vô Kiệt nhíu mày nói: “Các người thay phiên nhau giữ các à?”

“Đúng vậy.” Người trẻ tuổi kia trừng mắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái. “Tới chuyện này mà người cũng không biết còn đòi tới leo các. Năm tầng đầu là đệ tử vừa nhập môn không đến một năm. Tầng sáu đến tầng mười là

nhập môn một năm trở lên. Tầng mười một đến tầng mười bốn là đệ tử

nhập môn ba năm trở lên. Tầng mười lăm là trưởng lão giữ các. Tầng mười sáu? Trong Tuyết Nguyệt thành có tới vài chục người lợi hại hơn trưởng lão giữ các, không ai biết sẽ tới phiên ai. Dầu sao mấy năm nay chỉ có một người leo được tới tầng mười sáu, khi đó tam thành chủ đích thân tới.”

“Đệ tử nhập môn không tới một năm đã được giữ các rồi à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đương nhiên rồi, Tuyết Nguyệt thành là đâu chứ. Ta mới tới ba tháng thì đã sao? Đám vũ phu tự xưng rèn luyện mười năm hai mươi năm trên giang hồ cũng chẳng đủ trình đánh với ta. Không phải tiểu ca ta đây khoác loác, nếu không sinh ra trong thế gia võ lâm có một tấm danh thiệp vàng son rực rỡ, đừng nghĩ tới chuyện leo Đăng Thiên các này nếm mùi đau khổ. Đừng nói tới tầng mười hai bái vào môn hạ trưởng lão, ta còn chẳng thấy ai leo được năm tầng!” Cuối cùng người trẻ tuổi cũng ăn

sắp xong cái bánh bao, hắn nhìn Lôi Vô Kiệt có vẻ tiếc nuối. “Người ấy, trông mặt thì

giống công tử thế gia, nhưng lại chẳng có mệnh của công tử thế gia. Không thì nghe lời khuyên của tiểu ca, đi đi.”

“Đi mấy ngàn dặm mới tới nơi này, không nỡ bỏ đi như vậy.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

Người trẻ tuổi ‘chẹp’ một tiếng: “Cũng là người kiên trì. Người tên gì? Tuy chỉ chốc lát nữa thôi có lẽ người sẽ bị ta đánh ngã, nhưng dầu sao cũng là một lần quen biết, sau này hành tẩu giang hồ, tiểu ca sẽ bảo hộ cho người.”

“Lôi Vô Kiệt.”

“À, Lôi Vô...” Người trẻ tuổi không ăn nốt được miếng bánh bao cuối cùng, hắn tròn tròn hai mắt: “Lôi nào?”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, phúi phúi bụi đất trên người, cười sang sảng:

“Chính là Lôi mà người nghĩ đến đấy.”

Má ơi, là đệ tử thế gia thật à, còn là một trong những đại thế gia khó chọc nhất nữa. Nhưng đáng lẽ ra tên đệ tử Lôi môn này nên đi theo con đường lớn tươi sáng bên cạnh chứ? Vào Đăng Thiên các trêu mình làm gì! Người trẻ tuổi hốt hoảng đứng dậy: “Tại hạ Tạ Yên Thụ, đến từ Lĩnh Nam Tạ gia.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu cười với hắn: “Ăn xong bánh bao rồi à?”

Tạ Yên Thụ nuốt nốt miếng cuối cùng rồi gật đầu: “Vâng!”

“Vậy ta leo các đây.” Lôi Vô Kiệt bước lên phía trước một bước.

Tạ Yên Thụ thầm nghĩ có thua trận cũng không thể đánh mất thể diện được, cho dù người có là đệ tử Lôi môn đi chăng nữa, dẫu sao ta cũng luyện đao ở Tuyết Nguyệt thành ba tháng, chẳng lẽ lại sợ người chắc. Hắn cũng hùng hổ bước lên một bước: “Muốn leo lên các, phải bước qua...”

Lôi Vô Kiệt không đợi hắn nói xong, xuất quyền đâm ra, đánh hắn bay thẳng ra ngoài.

“... người ta trước đã...” Tạ Yên Thụ gắng gượng nói hết lời giữa không trung, sau đó ngã cái rầm trên mặt đất, một bóng đỏ hoàn toàn không hề do dự bước qua người hắn.

Lôi Vô Kiệt bắt đầu leo lên các.

Vừa bước lên, leo thẳng mười tầng!

Trong nội thành của Tuyết Nguyệt thành, một đệ tử trẻ tuổi mồ hôi đầm đìa chạy về phía Tuyết Hải các, hét lớn: “Không hay rồi! Không hay rồi!”

“Có gì không hay.” Một nam tử lớn hơn vài tuổi bước ra khỏi các, nhíu mày. Những đệ tử khác nghe tiếng hét cũng lao nhao chạy ra.

“Có người... có người leo lên các.” Đệ tử trẻ tuổi kia thở hồng hộc đáp.

Mọi người nghe vậy lại满眼 tới tấp: “Nói thừa, ngày nào chẳng có người leo lên Đăng Thiên các, có gì đáng kinh ngạc.”

“Nhưng người này... leo liền mười tầng!”

Mọi người ồ lên: “Mười tầng? Người giữ tầng mười hôm nay chính là Hàn sư huynh! Chẳng lẽ là tiền bối vô lâm tới khiêu khích, đánh bại được cả

Hàn tiền bối cơ à?”

“Không phải, không phải tiền bối gì, hần nói mình chỉ mười bảy tuổi.”

“Cái gì? Mười bảy tuổi?” Mọi người hai mặt nhìn nhau, đang muốn hỏi kỹ

song đột nhiên lại cùng im lặng. Đệ tử tới báo tin đang buồn bực, quay người lại rồi lập tức cúi đầu theo: “Đại sư huynh...”

Đường Liên mặc một bộ áo đen, không trách mắng hần mà chỉ hỏi: “Người người nói có điểm đặc biệt gì không?”

“Khởi bẩm sư huynh, hần mặc một bộ áo đỏ, cầm theo một cái bọc dài, tự

xưng... tự xưng là người của Lôi gia bảo.” Đệ tử trẻ tuổi bẩm báo đúng sự

thật.

“Quả nhiên là hần.” Đường Liên trong lòng hơi động, lắc người một cái đã chạy về phía Đăng Thiên các.

“Đại sư huynh làm vậy là... định tự mình giữ các?”

“Nếu là đại sư huynh thì giữ tầng nào?”

“Công phu của đại sư huynh chỉ kém các trưởng lão một chút, nếu đại sư huynh tới thì...”

“Là tầng thứ mười bốn!”

Chương 32: Tiên nhân lâm lục trứ, đối bác thái sơn ngung (Bắt nguồn từ bài thơ “Tiên Nhân Bản”).

Dịch nghĩa: Các tiên nhân lấy hết sáu quân cờ trắng đen, nhàn nhã đánh cược ở một góc Thái Sơn.)

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán, ôm quyền thi lễ với nam tử cầm kiếm trước mặt: “Đa tạ.”

Ổng tay áo bên phải của nam tử cầm kiếm bị đánh nát nhưng hắn không giận mà còn mỉm cười tiêu sái: “Tài nghệ không bằng người.”

Lôi Vô Kiệt chỉ vào cầu thang: “Ta đi lên nhé.”

“Đi đi, nhưng người trên tầng khó đối phó đấy.” Nam tử kia cầm kiếm về vó, bước tới vỗ vỗ lên bả vai của Lôi Vô Kiệt: “Người khó mà qua được.”

“Tầng thứ mười ba đã khó leo lên như vậy à?” Lôi Vô Kiệt vỗ vỗ cái bọc bên cạnh, mỉm cười tự tin. “Ta còn giữ chút sức chưa dùng đâu.”

“Biết là người lưu thủ rồi, đừng có khoe khoang với ta. Ta thấy người tính tình chân chất, nhưng người ở trên tầng tính cách giao hoạt khó lường, không luyện võ công mấy nhưng lại biết rất nhiều thứ linh tinh quỷ dị.

Cho nên ta khuyên người nên cẩn thận thì hơn.” Nam tử cầm kiếm nghiêng người tránh đường. “Lên đi.”

Giáo hoạt khó lường? Có giáo hoạt bằng tên hồ ly tên là Tiêu Sắt kia không? Lôi Vô Kiệt nghĩ tới Tiêu Sắt đang ngồi ở tiệm bánh bao bên dưới chờ mình lấy năm trăm lượng bạc xuống, cười khổ một tiếng, cảm ơn nam tử cầm kiếm kia rồi rảo bước lên tầng trên. Sau khi hắn bước lên tầng thứ

mười ba bèn cao giọng ôm quyền nói theo thường lệ: “Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới bái các.”

Nhưng không ai đáp lại hắn, Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người khoác áo choàng màu trắng đưa lưng về phía hắn, trên chiếc áo choàng trắng đó in một chữ rất lớn.

Cực.

“Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới bái các.” Lôi Vô Kiệt cao giọng lặp lại.

Người kia vẫn không buồn để ý tới hắn.

“Môn hạ của Lôi Oanh Lôi gia bảo...” Lôi Vô Kiệt quyết định lặp lại lần cuối cùng.

“Xuyt!” Người kia quay lại, không ngờ là một thiếu niên tuổi tác tầm Lôi Vô Kiệt, da dẻ trắng bệch, lông mày nhíu lại lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, hắn giơ ngón trỏ lên môi, hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Sao vậy?”

“Người lại đây.” Người kia vẫy tay với Lôi Vô Kiệt, nhỏ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt vội vàng đi tới, người kia nghiêng người sang bên, lúc này Lôi Vô Kiệt mới phát hiện hai con rối được tạo hình sinh động như thật sau lưng hắn, chính giữa là một thứ trông giống như bàn cờ, dường như đang đánh cờ.

“Người biết đây là cái gì không?” Người kia hỏi hắn.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt thành thật trả lời.

“Tiên nhân lãm lục trứ, đối bác thái sơn ngưng. Cái này gọi là lục bác, nghe nói đây là một ván cờ tàn, trên ván cờ tàn này ẩn chứa võ công tuyệt thế.

Nếu có thể phá giải còn vượt qua hai mươi năm khổ luyện.” Người nọ giải thích. “Ta vừa nhìn ra chút môn đạo, người đã xông vào. Người nói xem, người đền ta thế nào đây?”

Lôi Vô Kiệt lộ vẻ xấu hổ: “Chẳng lẽ cũng phải đền năm trăm lượng.”

“Không cần.” Người nọ vỗ vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt, giờ ngón tay cái.
“Giảm giá, ba trăm lượng là được.”

Lôi Vô Kiệt nghĩ thầm, đúng là nên giới thiệu hẳn tới làm quen với Tiêu Sắt.

“Không thì đợi ta leo các xong đã?” Lôi Vô Kiệt dọ dự một chút rồi nói.

Người nọ gật đầu, vẫy ống tay áo: “Được rồi, nói đánh cược cái gì?”

Lôi Vô Kiệt nghe mà chẳng hiểu gì cả.: “Cái gì?”

Người nọ không kiên nhẫn ‘chẹp’ một tiếng: “Chơi xúc xắc, lục bác, bài cừu, tuyên hòa, mã điếu, ta hỏi người đánh cược cái gì. Người mau mau chọn một loại đi.”

Lôi Vô Kiệt vẫn chẳng hiểu gì cả: “Ta không hiểu người đang nói cái gì...”

Người nọ thở dài, ra vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, sau đó hẳn móc từ đằng sau ra một đồng bài, quân bài lung ta lung tung đặt lên bàn rồi hỏi:

“Cái lũ vũ phu các người, chẳng lẽ tỷ thí thì chỉ có mỗi cách đánh nhau thôi à? Tới các của ta, phải nghe lời ta, ta không đọ võ công, chỉ đọ thuật đánh cược! Người không đọ? Không đọ thì xuống các đi.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Không đọ, cũng không xuống các.”

“Vậy người đánh chết ta đi.” Người nọ giang hai tay, dáng vẻ vô lại.

“Cái gì?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Hoặc là người đánh chết ta, đi qua thi thể của ta. Hoặc là đánh cược với ta, người chọn cái nào?”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy người trước mặt đúng là không chịu nói lý, thế

mới hiểu lời khuyên của người ở tầng mười hai có ý gì. Hãn chỉ đành lắc đầu quày quật: “Nếu người không đánh trả, làm sao ta động thủ với người được?”

“Thế người có đánh cược không?”

Lôi Vô Kiệt ngây người, một lúc lâu sau mới nói: “Ta không biết.”

“Cả một loại cũng không biết?”

“Cả một loại cũng không biết.”

“Người nghĩ kỹ lại xem.”

“Hình như... biết một loại.”

“Loại nào?”

“Tung xúc xúc đoán lớn nhỏ.”

Người nọ thở dài, vung tay lên, quét hết đồng bài linh tinh kia xuống đất, chỉ để lại một hộp xúc xúc trống không: “Đoán lớn nhỏ thì đoán lớn nhỏ vậy. Chán chết.”

“Không thể luận võ thật à?” Lôi Vô Kiệt thử thăm dò.

“Không thể! Thì đánh cược xúc xúc vậy, ba trận thắng hai!” Người nọ trả lời rất kiên quyết, cầm hộp xúc xúc vung vẩy một chút rồi đặt lên bàn.

“Đoán đi.”

“Lớn đi....” Lôi Vô Kiệt do dự một chút, hãn không có năng lực nghe gió đoán vị trí như Đường Liên, cũng không có kỹ thuật đánh cược như Tiêu Sắt, chỉ có thể đoán mò.

Người nọ ngẩng mặt lên, ra vẻ tiếc nuối: “Rất đáng tiếc, người đoán sai rồi.

Là nhỏ.”

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy thế này còn khó hơn luận võ ở bên dưới nhiều, sau lưng đã lấm tấm mồ hôi: “Thật à?”

Người nọ nhắc nắp hộp: “Ba ba một, nhỏ tới không thể nhỏ hơn.”

Lôi Vô Kiệt bất lực ngồi bệt xuống ghế.

“Sang ván thứ hai nhé?” Người nọ không chờ nổi lung lay hộp xúc xắc trên tay.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Ta muốn uống bát sữa đậu, lát nữa chúng ta đánh cược nốt hai ván được không?”

“Rõ ràng chỉ còn có một ván mà.” Người nọ mỉm cười tự tin nói: “Đi thôi đi thôi. Nhớ đem bạc đến là được.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, quay người nhảy từ cửa sổ tầng mười ba xuống.

Cái nhảy này khiến toàn thành kinh hãi, đã bao năm như vậy rồi, người của Hạ Quan thành lâu lắm rồi không thấy người leo lên được từ mười tầng trở lên. Còn lúc này lại đột nhiên có người nhảy từ tầng mười ba xuống, hơn nữa còn là một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, thật sự khiến bọn họ kinh hãi.

Bóng người áo đỏ kia có vẻ hoàn toàn không bị thương, sau khi nhảy từ tầng mười ba xuống bèn hối hả chạy về phía tiệm bánh bao lúc đầu, đặt mộng ngồi xuống. Tiểu nhị vốn khinh thường hần nhìn vậy trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy thiếu niên áo đỏ này chẳng khác gì thần tiên.

Lúc này Tiêu Sắt đã gọi một bình trà, đang chậm rãi nhắm nháp, thấy Lôi Vô Kiệt gây động tĩnh lớn như vậy nhưng mí mắt chẳng hề nhếch lên,

chỉ

thổi nhẹ trà nóng trên tay, lưỡi biếng nói: “Mười ba tầng đã bị đánh xuống?”

Người yếu hơn tưởng tượng của ta.”

“Còn chưa xong, nhưng trên tầng mười ba ta gặp một người kỳ quái, hăn không chịu đấu võ với ta, nhất quyết đòi ta chơi đánh cược. Dọc đường này cứ nghe người khoác loác, nói rằng mình từng đánh cược ở đài Thiên

Kim tại Thiên Khải thành, người giúp ta lần này đi.” Lôi Vô Kiệt rất nhiệt tình rót trà cho Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt giơ ngón tay gõ nhẹ lên bàn ba cái: “Thêm ba trăm lượng. Tổng cộng tám trăm lượng.”

Lôi Vô Kiệt cắn răng: “Không thành vấn đề!”

Lúc này ánh mắt Tiêu Sắt mới nâng lên: “Nói đi.”

Lôi Vô Kiệt kể lại chuyện mình gặp người kỳ quái từ đầu đến chân này, còn kể luôn chuyện mình thảm bại trong ván đặt cược đầu tiên.

“Chắc hăn người người gặp là đệ tử của Doãn Lạc Hà ở Tuyết Nguyệt thành. Doãn Lạc Hà bản tính thích đánh bạc, sau lại đánh cược cùng Thương Tiên - Tư Không Trường Phong ba ván liền đều thua, cho nên mới bị ép gia nhập Tuyết Nguyệt thành đảm nhiệm chức trưởng lão. Nghe nói sau khi tới Tuyết Nguyệt thành chỉ nhận một đệ tử, cũng thích đánh cược như tính mạng giống hệt cô ấy.” Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói. “Sau khi người đánh cược, hăn có hành động kỳ lạ gì không?”

Lôi Vô Kiệt cố nhớ lại một chút rồi nói: “Hăn mở hé một cái khe trên hộp xúc xắc, nhìn lướt qua, sau đó ta thua.”

“Bên dưới hộp xúc xắc có bố trí ngầm.” Tiêu Sắt không hề do dự nói luôn.

“Hắn xem trước một lần, nếu người sai, vậy trực tiếp mở hộp, nếu người đúng, hắn gảy nhẹ dưới đáy hộp, xúc xắc ở trên thay đổi hoàn toàn mặt trên với mặt dưới, người cũng thua nốt. Đương nhiên, tinh túy của kỹ thuật đánh cược vẫn là câu nói đó, người tin tưởng mình sẽ thắng, như vậy người sẽ thắng!”

Lôi Vô Kiệt làm lơ nửa câu sau khí phách ngấp trời của Tiêu Sắt, chỉ đột nhiên bừng tỉnh với nửa câu đầu: “Thì ra là thế! Nhưng Tiêu Sắt, sao người lại biết...”

Tiêu Sắt đặt chén trà xuống, nhướn mày.

Lôi Vô Kiệt sợ tới mức lập tức chạy ngược về phía Đãng Thiên các, gã thanh niên tên là Tạ Yên Thụ bị một quyền đánh bay lúc vừa rồi vẫn ngồi phoir nằng ở cửa bậc thang, thấy Lôi Vô Kiệt lại đến bèn cười nói: “Lôi huynh lại về rồi à.”

Lôi Vô Kiệt không có thời gian để ý tới hắn, bước thẳng qua đầu hắn lên trên.

Lôi Vô Kiệt gãi gãi chỗ ngứa, thở dài: “Công phu kém hèn gì bị người ta bắt nạt.”

“Tiểu sư thúc, chàng trai áo xanh kia lại tới rồi, xem ra đúng là chỉ nghỉ ngơi một lát, còn chưa bị đánh xuống. Cứ để như vậy tiếp, hôm nay sẽ bị hắn cướp hết tiếng tăm mất.” Về mặt thư đồng đang rất nôn nóng.

“Không vội không vội, đợi khi hắn leo tới tầng mười sáu, công tử ta sẽ đi lên đánh hắn rơi xuống, đỡ tốn công chúng ta phải leo từng tầng một.”
Thư

sinh lại chẳng hề nôn nóng, nằm trên lưng ngựa, cầm một quyển sách đọc từ từ.

“Tiểu sư thúc, trên đời này đúng là không ai lười hơn người.” Thư đồng giận dỗi nắm dây cương trong tay xuống.

“Chúng ta đều là người đợi hăn từ trên các đi xuống, chẳng bằng tới đây uống một chén trà?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, thư đồng kinh ngạc nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một người trẻ tuổi mặc áo xanh đang cầm một chén trà, mỉm cười nhìn bọn họ.

Chính là Tiêu Sắt.

Thư sinh buông quyển sách trên tay xuống, nhìn Tiêu Sắt với vẻ rất hứng thú.

“Tử vi vọng khí, đạo nhãn tâm long. Có nhìn ra cái gì không?” Tiêu Sắt thản nhiên nói.

Thư đồng cả kinh, kiếm gỗ đào trên lưng rung lên bần bật như muốn phóng thẳng lên trời.

“Phi Hiên, đừng động thủ.” Thư sinh xua tay, đề thanh kiếm gỗ đào này xuống. “Vị huynh đài này không biết võ công.”

“Vọng Khí thuật có ba tầng cảnh giới, tham khí, quan tâm, tâm long. Xem ra người mới tu luyện thành công cảnh giới thứ nhất.” Tiêu Sắt nói.

“Huynh đài nói ta nhìn lầm ư? Thật ra huynh đài là một vị cao thủ giấu tài?” Thư sinh cười nói.

“Không, người nhìn rất đúng, ta không biết võ công. Thật sự chỉ muốn mời hai vị uống một chén trà mà thôi.”

“Chỉ uống một chén trà?”

“Đã gặp đạo sĩ trên Núi Thanh Thành, đương nhiên cũng muốn bói một quẻ.” Tiêu Sắt nhìn thư sinh.

Thư sinh nhoẻn miệng cười: “Cái này thì người tìm lắm người rồi, ta chỉ theo sư phụ học kiếm thuật, không biết đạo pháp.”

“Thế vị tiểu hữu này thì sao?” Tiêu Sắt quay đầu sang nhìn thư đồng.

Thư đồng lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 33: Thuật cược tâm

Lôi Vô Kiệt lại trèo lên tầng thứ mười ba, tên thích đánh cược kia vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, tay cầm hộp xúc xắc khẽ lung lay như đang suy nghĩ điều gì. Hắn đưa mắt nhìn sang phía Lôi Vô Kiệt, thần nhiên nói: “Về rồi à? Sữa đậu có ngon không?”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Chờ ta đánh xong mười sáu tầng sẽ mời người uống một bát.”

“Ngông cuồng.” Người nọ đột nhiên ném hộp xúc xắc trong tay ra, Lôi Vô Kiệt vội vàng nghiêng đầu lách mình né tránh, hộp xúc xắc xoay một vòng

trên không trung rồi về tay người nọ, khoe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười kỳ quái, hơi nhướn mày: “Đại, hay là tiểu?”

“Đại.” Lôi Vô Kiệt đáp không hề do dự.

“Đại?” Người nọ hơi nheo mắt, chậm rãi nhấc lên một cái khe, lần thứ hai để lộ vẻ tiếc nuối. “Đáng tiếc, đáng tiếc, người không có cơ hội chơi tiếp lượt ba rồi.” Nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt lại phát hiện khi người này ra vẻ

tiếc nuối, ngón tay lại gõ một cái lên đáy, không nhẹ không nặng, chỉ một cái như vậy thôi.

“Cho dù có thua cũng phải tận mắt chứng kiến mình thua.” Ngay khi người nọ chuẩn bị nhấc hộp xúc xắc lên, thân hình Lôi Vô Kiệt đột nhiên hành động, ánh đỏ lóe lên, đã đoạt lấy hộp xúc xắc.

Người nọ chỉ ngạc nhiên chứ không tức giận: “Cũng được.”

“Đúng là được.” Lôi Vô Kiệt không làm được nhẹ nhàng như mây gió giống người kia, hết sức nghênh ngang lấy ngón tay gõ một cái vào đáy hộp xúc xắc.

“Người!” Người nọ kinh hãi tới biến sắc.

“Để ta xem xem, rốt cuộc ta sẽ dừng bước ở tầng mười ba này thế nào!” Lôi Vô Kiệt mở nắp hộp xúc xắc ra. Bốn, năm, năm, hăn không nhìn được cười ha hả: “Đại tới không thể đại hơn!”

Con người của người nọ đột nhiên co lại: “Làm sao người biết?”

“Ta có một bằng hữu, hăn nói với ta đã từng thắng một tòa thành ở Thiên Kim đài tại Thiên Khải thành. Hăn nói người chẳng qua là dùng chút kỹ

xảo mà thôi.” Lôi Vô Kiệt ném trả hộp xúc xắc cho người nọ. “Ván thứ ba.”

Người nọ nhận lấy hộp xúc xắc, không còn vẻ tính sẵn trong lòng lúc trước nữa, ánh mắt từ từ trở nên lạnh lẽo, hăn chậm rãi lung lay hộp xúc xắc:

“Được lắm. Vậy người đoán xem, bây giờ người nên đặt gỗ hay không nên gỗ?”

Lôi Vô Kiệt ngậy ra như phỗng.

Sau khi mẹo nhỏ này bị vạch trần, tấm ngăn tầng dưới chót đã chẳng còn thần bí nữa, nhưng nếu Lôi Vô Kiệt đoán trúng, người thủ các lại không gỗ, như vậy tới tay Lôi Vô Kiệt, vì hoài nghi đối phương đã động tay

động chân cho nên lại gõ một cái, thắng bại lại tiếp tục đảo ngược. Nhưng nếu đối phương gõ thì sao?

Cho nên rốt cuộc phải lựa chọn ra sao? Người nọ vầy vầy ngón tay như có như không, lúc này Lôi Vô Kiệt lại chẳng thể khẳng định.

“Thuật đánh cược trước nay đều chỉ là một số mảnh khốe nhỏ, cái gọi là đánh cược trước nay đều chỉ là cược tâm!” Hộp xúc xắc trong tay người nọ

càng lắc càng nhanh.

“Được!” Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng thấy hứng thú với trận đánh cược này, hân hết lớn một tiếng, hộp xúc xắc hạ xuống bèn nói: “Lần này ta vẫn đặt cược đại! Bằng hữu của ta nói với ta, cái gọi là đánh cược tức là đánh cược mình sẽ thắng. Chỉ cần người tin tưởng mình sẽ thắng, như vậy người chắc chắn sẽ thắng!”

“Đặt rồi thì bỏ tay ra?” Người nọ cao giọng nói.

“Bỏ tay người ra.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ chân đá nát cái bàn đá trước mặt, lao thẳng tới trước người nọ, giơ tay chụp lấy hộp xúc xắc kia.

“Tới hay lắm.” Người nọ ném hộp xúc xắc lên, giơ tay giao đấu một chưởng với Lôi Vô Kiệt.

Hai người cùng bị ép lùi ba bước, trên người Lôi Vô Kiệt bùng lên khí nóng, gương mặt người nọ tỏa ra một luồng ánh sáng tím. Lần thứ hai đấu chưởng với nhau, hộp xúc xắc lại bị đánh văng ra, ba viên xúc xắc bên trong bay ra khỏi hộp, Lôi Vô Kiệt cướp lấy một viên trong đó, tiện tay ném một cái, ghim lên trên tường: “Sáu!”

Người nọ cũng cướp lấy một viên, không buồn nhìn, cũng tiện tay ghim lên tường: “Một!”

Còn một viên xúc xắc cuối cùng!

Lôi Vô Kiệt và người nọ giao đấu ba chiêu, lúc này hai người không hề

lùi lại, song chiêu giăng co, chân khí tuôn trào, viên xúc xắc kia không rơi xuống, ngược lại lơ lửng giữa không trung.

“Nội lực khá lắm.” Người kia khen.

“Công phu của ngươi khá hơn kỹ thuật đánh cước của ngươi.” Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười.

“Đối với ta.” Người nọ lắc đầu, đột nhiên khí tím bùng lên trên người.

“Đây không phải chuyện đáng khen ngợi gì!”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy khí huyết cuộn lên trước ngực, hắn cắn chặt răng hô lên: “Hỏa Chước thuật, lên!” Đây là lần đầu tiên hắn tăng Hỏa Chước thuật lên Ly Hỏa cảnh, cảm thấy chân khí toàn thân tuôn trào mãnh liệt, hầu như

không thể khống chế. Nhưng người kinh ngạc hơn lại là người thủ các của tầng mười ba này, hắn vốn tưởng đối phương đã dốc hết bản lĩnh, sau khi mình dốc toàn lực ứng phó rõ ràng đã chiếm thượng phong, thế nhưng Lôi Vô Kiệt đột nhiên cường ép tăng cường chân khí thêm một tầng, hắn chỉ

cảm thấy bàn tay đang giao đấu với Lôi Vô Kiệt đau đớn như bị lửa nung.

Cặp mắt của Lôi Vô Kiệt đỏ bừng, áo đỏ trên người không gió mà bay, hắn cảm thấy mỗi lần hít thở của mình đều như phun ra nuốt vào ngọn lửa:

“Ván này, ta thắng.”

Người thủ các không chịu lui lại nửa bước, nhưng khí tím trên người càng lúc càng yếu.

Viên xúc xắc kia không tiếp tục lơ lửng trên mặt đất mà lắc lư một vòng tròn trên không trung sau đó rơi thẳng xuống đất.

“Sáu! Ta thắng!” Song chương của Lô Vô Kiệt đẩy một cái, khí nóng khắp người dần dần tiêu tan.

Người giữ các lù liên bảy bước, ngã ngối trên mặt đất, nhìn viên xúc xắc trên mặt đất.

Toàn bộ xúc xắc đã chìm vào trong đất, nhưng mặt ngựa lên lại rõ ràng rành.

Sáu! Sáu, một, sáu. Mười bá điểm, lớn tới không thể lớn hơn!

Còn bên ngoài, những người trong Hạ Quan thành đưa mắt nhìn về phía Đẳng Thiên các đã hù quanh rất lâu kia. Trong thành bắt đầu đồn đại có một công tử mặc áo đỏ gương mặt tuấn tú như tiên nhân hạ phàm vừa bước vào các đã lên thẳng mười tầng. Tiểu nhị của quán trà cũng bắt đầu khoác loác với những người xung quanh, nói công tử như thần tiên kia vừa rồi còn uống một bát sữa đậu tại đây. Cho nên đám người còn để ý tới Tiêu Sắt mặc áo xanh, vẻ mặt hờ hững.”

Thư sinh kia cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng đổ về nơi này bèn cười nói: “Hiện giờ toàn bộ Hạ Quan thành đều đang nhìn người, xem bói cho người chẳng phải chúng ta tự cầm một lá cờ lên người, viết rõ mấy chữ: Cao thủ Núi Thanh Thành tới bá kiến Tuyết Nguyệt thành?”

“Đừng nghĩ tới chuyện che giấu thân phận, Tuyết Nguyệt thành có một tổ

chức tên là mạng nhện. Ngay khi người hay ta vào trong thành bọn họ đã bắt đầu theo dõi chúng ta rồi. Huống chi vị tiểu huynh đệ kia của ta đã leo lên tới tầng mười ba, người sẽ sớm gặp được người người muốn gặp thôi.”

Tiêu Sắt chậm rãi nhấp một ngụm trà.

“Hình như cái gì người cũng biết nhỉ.” Thư sinh xoay người xuống ngựa.

Tiêu Sắt thở dài: “Chỉ không biết mệnh của mình, cho nên mới muốn bói một quẻ.”

Thư đồng đưa mắt nhìn thư sinh một cái, thư sinh gãi đầu đi về phía Tiêu Sắt: “Chẳng phải người luôn nói tuy mình học được thuật thông thiên nhưng lại không tìm được người tài hoa xứng đáng ư? Lần này có rồi nhé, người bói một quẻ cho hẵn đi.”

“Người tài hoa xứng đáng?” Thư đồng đi tới cạnh bàn trà, khinh thường nhìn Tiêu Sắt một cái.

“Người bói đi, không thiệt đâu mà.” Thư sinh dùng quyển sách trên tay gõ lên đầu thư đồng.

“Vận mệnh là thiên đạo, cho nên thuật bói toán cũng là thuật thâm thiên, vi phạm thiên đạo. Có một câu phải nói với người trước, mệnh càng bói càng mỏng, người có chắc là muốn bói không?” Thư đồng lấy từ trong người ra một cái ống trúc.

Tiêu Sắt cầm lấy một cây đũa, giả bộ gõ lên đầu thư đồng: “Tiểu đạo sĩ, sao lại nhiều lời như vậy.”

“Hơn nữa thuật bói toán của Núi Thanh Thành ta hoàn toàn khác với thuật bói toán của những đạo nhân ven đường, Núi Thanh Thành có bói toán nhưng lại không có chuyện giải quẻ. Lục hào cùng hiện, chí hung chí cát đều là chuyện của thiên vận tạo thành.” Thư đồng sắc mặt nghiêm túc, rõ ràng chỉ là một đứa bé, nhưng khi nghiêm nghị như vậy lại có vẻ ông cụ

non.

Thư sinh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Sắt, rót một chén trà cho mình, cười nói: “Công tử đừng trách, sư phụ ta từng nói, Núi Thanh Thành trong

tương lai, ta chiếm sáu phần võ vận, nhưng thiên vận, đứa nhỏ này chiếm tới tám phần. Phi Hiên, bói cho công tử này đi.”

Thư đồng đặt ba đồng tiền vào trong ống trúc, mỗi đồng tiền đều có hai mặt, trong đó một mặt có khắc hình Nữ Oa thân rắn, mang một nụ cười hiền lành mà lại quý mị, mặt còn lại khắc hình Phục Hy xà thân, thể hiện rõ cơ bắp gồ lên đáng sợ. Hãn đưa ống trúc cho Tiêu Sắt nói: “Ném đi.”

Tiêu Sắt nhận lấy ốc trúc, lắc nhẹ, tiếng đồng tiền va nhau vang lên lanh lảnh.

“Thiên vận? Ngay khi chúng ta biết thiên vận, thiên vận đã thay đổi.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng hất ống trúc ra, ba đồng tiền bay ra từ ống trúc, rơi xuống mặt bàn.

Ba đồng đều là mặt Nữ Oa ngửa lên.

“Quẻ đầu, ba mặt âm, lão âm.” Thư đồng hơi nhú mày, thư sinh dùng ngón tay chấm một giọt nước trà, vẽ một đường ngang trên mặt bàn.

“Nhìn thần sắc người cũng hiểu được đại khái rồi, chẳng qua nghe chữ âm quả thật không tốt bằng dương.” Tiêu Sắt lại mỉm cười rất thản nhiên.

Thư đồng lắc đầu: “Lão âm là quẻ biến đổi, chỉ một quẻ này không nhìn điều gì, người tiếp tục đi.”

Tiêu Sắt lại lay nhẹ ống trúc, tung đồng tiền ra.

Lại ba mặt Nữ Oa ngửa lên!

“Quẻ hai, ba mặt âm, lão âm.” Thư đồng cau mày. “Bói tiếp!”

“Quẻ ba, ba mặt âm, lão âm.”

“Quẻ bốn, ba mặt âm, lão âm.”

Ngay cả thư sinh vẫn luôn mỉm cười chẳng buồn để ý tới chuyện bói toán này cũng căng thẳng hẳn lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào quẻ thứ năm Tiêu Sắt ném ra.

Ba đồng tiền rơi trên mặt bàn, xà thần Phục Hy đại biểu cho mặt dương vẫn không xuất hiện.

“Quẻ năm, ba mặt âm, lão âm.”

“Năm quẻ chí âm, xem ra mệnh của ta đúng là không tốt?” Tiêu Sắt thản nhiên nói.

Thư đồng lau mồ hôi trên trán: “Năm quẻ toàn âm, ta chưa bao giờ thấy quẻ tượng kỳ dị như vậy. Nhưng năm quẻ đều là quẻ biến động, ta không thấy rõ được, không thấy rõ được... Chỉ khi quẻ thứ sáu xuất hiện ta mới thấy được thiên đạo. Chẳng qua thiên đạo này... liệu chúng ta có nhòm ngó được không.”

Tiêu Sắt đẩy ống trúc trở lại, cười nói: “Không thì bỏ đi.”

Sắc mặt thư sinh cũng nghiêm túc hẳn lên: “Phi Hiên!”

Thư đồng thở phào nhẹ nhõm, đẩy ống trúc lại cho Tiêu Sắt, chỉ nói một chữ: “Ném!”

“Thiên vận của Núi Thanh Thành, mình Phi Hiên độc chiếm tám phần.”

Khoảnh khắc này thư sinh mới cảm thấy lời nói của tổ sư gia có vẻ đáng tin.

Tiêu Sắt không từ chối, lắc nhẹ ống trúc vài cái, đột nhiên tung nó lên, ba đồng tiền rơi xuống mặt bàn.

Chương 34: Kiến quần long vô thủ

(Thấy rắn mất đầu)

Ba người cùng ngừng thở.

Một đồng tiền rơi xuống mặt bàn trước.

“Mặt Nữ Oa.” Thư đồng xiết chặt nắm tay.

Đồng tiền thứ hai cũng để lộ diện mạo của mình.

“Mặt Nữ Oa.” Thư đồng hít thở càng ngày càng nặng nề.

Đồng tiền thứ ba rơi trên mặt bàn, vẫn tiếp tục xoay tròn tại chỗ, dường như không vội hiển thị quẻ tượng kỳ dị này. Mãi một lúc sau, ngay khi đồng tiền cuối cùng cũng từ từ dừng lại, đột nhiên một bàn tay che nó lại.

Đồng tiền hẳn đã lộ mặt, nhưng bàn tay kia đã che khuất tầm mắt.

Thư đồng ngẩng đầu lên, lúc này đầu hẳn đã đầy mồ hôi: “Vì sao?”

Tiêu Sắt vẫn giữ nguyên bộ dáng chẳng hề để ý kia, chỉ lười biếng cười nói:

“Giờ quẻ tượng chỉ có hai loại. Ta muốn hỏi tiên sinh một câu trước đã, nếu

vẫn là mặt âm thì giải thích ra sao? Nếu có một mặt dương thì giải thích thế nào?”

Thư đồng ổn định lại hơi thở, không vội xem quẻ mà trả lời: “Nếu vẫn là mặt âm, như vậy là lục lão âm. Sáu quẻ toàn bộ là quẻ động, như vậy quẻ này là ‘dụng cửu, kiến quần long vô thủ’.”

“Ồ?” Tiêu Sắt mỉm cười: “Vậy là hung hay cát?”

“Đại cát.” Thư đồng chậm rãi nói: “Thiên hạ cùng cai quản, rắn mất đầu, là thời cơ thích hợp cho kẻ đứng xem, có thể một bước hóa rồng, bay thẳng lên chín tầng trời.”

“Vậy nếu là mặt Phục Hy thì sao?” Tiêu Sắt tiếp tục hỏi.

Thư đồng thở dài: “Long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng.” (Rồng đánh nhau ở đồng nội, đổ máu đen máu vàng.)

Tiêu Sắt không tiếp hỏi tiếp, chỉ ‘ừ’ khẽ một tiếng.

“Ồ, sao đột nhiên lại trở gờì rồi?” Tiểu nhị bước ra khỏi quán trà, ngẩng đầu nhìn lên trời lại phát hiện không biết từ lúc nào bầu trời đã giăng đầy mây đen, sấm chớp cuộn cuộn.

Thư sinh xiết chặt nắm tay, thanh kiếm gỗ đào trong tay rục rà rục rịch, cứ

như sẽ lập tức bay thẳng ra.

“Quẻ đại hung.” Thư đồng tiếp tục giải thích. “Bảy vì sao chòm Thương Long sắp tới, tranh đoạt âm dương sẽ dẫn tới chiến tranh kịch liệt, rồng chết trận nơi hoang vắng, máu chảy ba vạn dặm.”

“Ầm!” Trên bầu trời vang lên tiếng sấm lớn.

“Được.” Tiêu Sắt cao giọng nói, đột nhiên vung tay, ném bay đồng tiền kia ra xa.

Đại hung, đại cát, không ai biết kết quả.

Mây đen tản mát, tiếng sấm cũng chỉ như một đợt ảo giác, ánh mặt trời lại chiếu vào, chỉ còn tiểu nhị đứng ngoài ôm vẻ mặt buồn bực: “Thời tiết hôm nay... thay đổi nhanh vậy.”

“Vì sao?” Thư sinh không hiểu.

Tiêu Sắt nhặt hai đồng tiền còn lại lên, cất vào trong ống trúc: “Ta không tin thiên đạo gì cả, chỉ tin chính mình. Chỉ có điều đêm qua trong lòng ta bỗng lóe lên một chút nghi hoặc, suy nghĩ không biết mình có nên đưa ra một quyết định hay không. Nhưng ta không có dũng khí, cho nên mới

hèn nhất muốn xin hỏi thiên đạo. Nhưng vừa rồi ta đột nhiên hiểu ra, cho nên quẻ này có bói nữa không, đều không quan trọng.”

Thư đồng lặng lẽ thu hồi ống trúc, sắc mặt bình tĩnh, nhưng một lát sau đột nhiên quỳ cả hai đầu gối xuống đất, lớn tiếng nói: “Đa tạ!”

“Không phải chỉ vì ngươi.” Tiêu Sắt cười nói: “Nếu thật sự làm mất tám phần thiên vận của Núi Thanh Thành, ta sợ Triệu Ngọc Chân sẽ cầm kiếm gỗ đào tới chém đầu ta.”

Thư đồng thở dài nói: “Là Phi Hiên cuồng vọng rồi.” Trong lòng hẩn tự

hiếu, nếu không phải vừa rồi Tiêu Sắt đột nhiên kết thúc quẻ bói này, e rằng tiếng sấm ầm ầm bên trên sẽ đánh thẳng xuống người mình.

Lúc này, đột nhiên có tiếng hét kinh hãi vang lên trong thành: “Tư Không tiểu thư về rồi!” Sau tiếng hét kinh hãi đó là một hồi náo loạn, không ít tiểu thương thu dọn sạp hàng, bỏ trốn mất dạng.

“Tư Không tiểu thư về rồi!” Tiếng hét kinh hãi đó cứ liên tiếp vang lên, toàn bộ Hạ Quan thành không ngừng vang vọng câu nói này.

Tiểu nhị quán trà mang gương mặt đau khổ đi tới, muốn xua nốt bàn khách khứa cuối cùng -- bọn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt trợn mắt với hẩn: “Bằng hữu của ta còn đang leo lên các, lát nữa còn phải về đây. Hiện giờ ngươi lại định đóng cửa quán à?”

Trong lòng tiểu nhị do dự không ngừng, vừa rồi có tin tức đưa về, thiếu niên áo đỏ kia đã vượt qua tầng thứ mười ba, đang leo lên tầng tiếp, như

vậy chắc chắn sau này hẩn sẽ là một nhân vật khuấy động phong vân trong Tuyết Nguyệt thành, đến lúc đó làm sao mình trèo vào được đây? Ngàn vạn lần không đắc tội nổi. Nhưng mà, Tư Không tiểu thư...

Thấy vẻ mặt khó xử của tiểu nhị, Tiêu Sắt buông chén trà xuống, đứng dậy.

“Công tử định?” Thư sinh nhìn ra phía ngoài quán trà.

“Người trên kia nợ ta tám trăm lượng, ta cũng phải bỏ chút công sức giúp hắn bước lên tầng thứ mười sáu chứ.” Tiêu Sắt đi ra ngoài quán trà, đứng ở

chính giữa đường, quay người nhìn về phía con ngựa đen đang rẽ khỏi bụi đi tới. Trên ngựa là một cô gái mặc áo đen cầm trường thương màu ô kim, khí khái phi phàm, rất giống một người Tiêu Sắt vừa gặp cách đây không lâu - Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.

“Ta chỉ ra khỏi thành có nửa ngày, đã để người ta leo lên tầng mười ba, đúng là một lũ rác rưởi!” Cô gái kia tức giận mắng.

Tùy tùng cưỡi ngựa phía sau đi lên nói: “Nghe nói đã xông qua tầng thứ mười ba, hiện giờ đã leo lên tầng thứ mười bốn.”

“Hôm nay tầng mười bốn đến phiên ai giữ các?” Cô gái ngạc nhiên hỏi.

“Hình như là tiểu thư.” Tùy tùng đáp.

Cô gái kia vùng mạnh roi ngựa: “Nếu tên kia thấy trong các không có ai, há chẳng cho là bốn tiểu thư sợ hắn? Đi!” Song khi cô gái ngẩng đầu lên lại thấy trên con đường vốn trống trải không một bóng người vẫn còn một quán trà ở lại. Một người mặc áo xanh đang khoanh tay trong áo, nhìn mình ngáp một cái.

Tuy cô gái nổi tiếng ngang ngược khắp Hạ Quan thành nhưng lại không phải kẻ ác độc gì, không có sở thích cưỡi ngựa đạp chết người khác, vội vàng ghìm cương mắng: “Ai đó? Không muốn sống nữa à?”

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn cô gái áo đen.

Cô gái áo đen sửng sốt, thầm nghĩ sao trên đời lại có chàng trai tuấn tú đến vậy, thậm chí hơi thất thần. May là có tùy tùng bên cạnh nhắc: “Tiểu

thư, còn không tới Đẳng Thiên các, e rằng tiểu tử kia sẽ lên thẳng tầng thứ mười lăm đấy.”

Cô gái áo đen khôi phục tinh thần, chỉ thẳng trường thương vào Tiêu Sắt:

“Người là người phương nào? Vì sao lại cản đường bốn tiểu thư?”

Tiêu Sắt không đáp, chỉ nhìn thanh trường thương như đang suy ngẫm:

“Con gái của Thương Tiên?”

“Thương Tiên với không Thương Tiên, con gái với chả con trai. Bốn tiểu thư Tư Không Thiên Lạc, ta đang hỏi người vì sao lại cản đường ta?” Cô gái áo đen tức giận, có vẻ rất ghét cách gọi con gái của Thương Tiên này.

Tiêu Sắt quay người chỉ vào Đẳng Thiên các ở phía xa: “Vị trên các là bằng hữu của ta.”

“Người định cản ta ở đây?” Tư Không Thiên Lạc nhảy xuống ngựa, vẽ thành một đóa hoa thương.

Nhưng trước mắt đã không còn bóng dáng người áo xanh.

“Đúng.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Tư Không Thiên Lạc, hơi thở ấm áp thổi vào vành tai cô. Cô cả kinh, trường thương trong tay phóng ra, bóng người áo xanh đột nhiên xuất hiện kia thối lui hơn một trượng.

“Tiểu sư thúc, chẳng phải người nói người này không biết võ công à?”
Thư

đồng thấy cảnh tượng này, hai mắt tròn tròn.

Thư sinh cười xấu hổ: “Đây đâu phải là võ công, rõ ràng là khinh công mà.”

“Khinh công gì?” Thư đồng hỏi.

“Khinh công đệ nhất thiên hạ, Đạp Vân!” Thư sinh nuốt một ngụm nước miếng.

Trên tầng mười ba của Đãng Thiên các, Lôi Vô Kiệt đang nhắm mắt điều chỉnh hơi thở của mình. Tuy người giữ các cũng bị thương không nhẹ nhưng không vội vận công chữa thương mà chỉ lẳng lặng thu hồi mấy viên xúc xắc bị ném ra: “Người tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt, khi lên lầu ta đã báo tên ba lần rồi mà.” Lôi Vô Kiệt nhắm mắt cười đáp.

“Hừ, tuy rằng người thắng ta. Nhưng vẫn phải trả bạc đền bù cho ta.”

Người giữ các oán hận nói. “Thua mất trận này, lúc về lại bị bà già kia chế

nhạo rồi.”

“Mẹ ngươi à?” Lôi Vô Kiệt vận công xong, mở mắt ra hỏi.

“Sư phụ ta, Doãn Lạc Hà. Một bà già phiền toái, bảo ta có tỷ võ thua ai cũng không sao, nhưng đánh bạc thì không được thua. Có một sư phụ như

vậy rõ là đau đầu.” Người giữ các gãi đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Doãn Lạc Hà? Lạc Hà Tiên Tử? Lạc Hà Tiên Tử xuất một chương cắt đứt con sông bên bờ sông Thương Lan?” Hai mắt Lôi Vô Kiệt sáng lên, Lạc Hà Tiên Tử là nhân vật thần tiên thường trú tận mười năm trên Mỹ Nhân bảng mà đám người lăm chuyện biên soạn.

“Đã hơn ba mươi, tiên cái quái gì. Còn bảo xuất chương chặt đứt con sông, có phải chặt đứt Trường Giang hay Hoàng Hà đâu mà, người tôn sùng như

vậy làm gì? Nói cho người biết, cái bà lão ấy...” Người giữ các căn nhẫn liên tục, đột nhiên một giọng nữ hiền dịu vang lên: “Minh Hiên.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn quanh, không thấy có ai.

“Minh Hiên, tới Tịch Chiếu các.” Giọng nữ kia lại vang lên, lúc này Lôi Vô Kiệt mới hiểu ra, tuy giọng nói kia vang lên bên tai nhưng lại truyền từ xa tới.

Người giữ các lộ vẽ đau khổ, chỉ thấy sắp khóc tới nơi, hăn thở dài, nhún người đi xuyên qua các, trước khi đi vẫn không quên quay lại nói với Lôi

Vô Kiệt: “Ta tên là Lạc Minh Hiên. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ gặp lại thôi. Lần sau ta sẽ không thua cược nữa.”

“Đúng là người thú vị.” Lôi Vô Kiệt cầm cái bọc trên mặt đất lên, tiếp tục đi lên trên, sau khi lên tới tầng thứ mười bốn lại phát hiện bên trong trống rỗng, không có một ai. Hăn nhíu mày cảnh giác nhìn bốn phía. Tầng mười bốn không có người chỉ có một cách giải thích, đó chính là người giữ các tầng này ẩn giấu thân hình, người có công phu như vậy có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, chỉ một chiêu thôi là có thể cướp đi tính mạng của mình.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, chân khí tỏa ra khắp bốn phương, nhưng ngoại trừ thối tung bụi bặm ra, dường như không có động tĩnh gì khác. Một lúc lâu sau hăn mới dám chắc, không có cao thủ ám sát tuyệt đỉnh ẩn nấp trong bóng tối, tầng mười bốn này chỉ là một tòa các trống không. Thế thì giờ đi thẳng lên tầng thứ mười lăm à? Lôi Vô Kiệt suy nghĩ

một chút rồi ngồi xuống đất.

Mười lúc sau, tầng mười bốn vẫn không có chút động tĩnh, lúc này Lôi Vô Kiệt mới đứng lên, phủi bụi đất trên người, định leo lên tầng mười lăm.

Nhưng ngay sau khi hấn đứng dậy lại phát hiện đã có một người đứng trước mặt mình.

Mặc một bộ áo đen, thân hình cường tráng, gương mặt mỉm cười hứng thú.

Một người Lôi Vô Kiệt cực kỳ quen thuộc, một người từng đồng sinh cộng tử với hấn.

“Đại sư huynh!” Hốc mắt của Lôi Vô Kiệt ươn ướt.

Đường Liên gật đầu: “Cuối cùng người cũng tới! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy.”

Chương 35: Thiên La Địa Vồng

Tư Không Thiên Lạc thu hồi trường thương. Đáng lẽ ra hôm nay cô là người giữ các ở tầng thứ mười bốn, từ nhỏ cô đã theo phụ thân Tư Không Trường Phong tu luyện thương thuật, trong Tuyết Nguyệt thành này cho

dù bỏ qua thân phận con gái Thương Tiên, võ công của cô cũng là thuộc hàng xuất sắc trong giới đệ tử trẻ tuổi, chỉ xếp sau Đường Liên. Ngay cả

Lạc Minh Hiên đệ tử của trưởng lão Lạc Hà Tiên Tử cũng kém hơn cô một bậc, thế nhưng đối mặt với thiếu niên áo xanh bước chân tùy ý, dường như

không có nội lực thâm hậu này, cô xuất thương liên tục ba mươi lần lại không lần nào đắc thủ.

“Người là ai?” Tư Không Thiên Lạc xiết chặt trường thương trong tay.

Tiêu Sát ngừng bước ở phía xa, cười nói: “Tuyết Lạc sơn trang, Tiêu Sát.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Tuyết Lạc sơn trang là môn phái nào?”

“Không phải môn phái, chỉ là một quán trọ.” Tiêu Sắt giải thích.

Tư Không Thiên Lạc mặt mũi tối sầm: “Người trêu ta?”

“Ta vốn là ông chủ một quán trọ. Người không tin thì ta biết làm sao đây?”

Tiêu Sắt nhún vai.

Tư Không Thiên Lạc không nói tiếp, chỉ giơ thanh trường thương lên, tức giận nói: “Gió ngừng!”

Hạ quan phong, thượng quan hoa. Thương Sơn tuyết, Nhĩ Hải nguyệt.

Từng có một truyền thuyết về hạ quan phong: Ngày xưa ngày xưa trên Thương Sơn một con bạch hồ đã biến thành mỹ nữ tới nhân gian, nảy sinh tình cảm với một vị thư sinh Bạch tộc. Có một ngày, tiên sinh của thư sinh kia phát hiện chuyện của hai người bọn họ, tức giận cầm nghiên mực đánh vị thư sinh kia ngã vào trong biển. Vì cứu người yêu của mình, bạch hồ

chạy tới Nam Hải tìm Quan Âm Bồ Tát cầu cứu. Quan Âm Bồ Tát cho nàng sáu bình đựng gió, dặn nàng trên đường không thể nói chuyện càng không được kêu la. Thế nhưng do nóng lòng cứu người bạch hồ vội vàng đi đường, khi đi qua cầu sơ ý vấp ngã một cái, kêu một tiếng “ai da”, kết quả

trong sáu bình đựng gió có năm bình bỏ chạy. Từ đó trở đi, Hạ Quan lúc nào cũng có gió lớn. Nhưng thực ra đây chỉ do Hạ Quan thành nằm ở cửa

núi, nằm tại nơi ra vào sơn cốc giữa Thương Sơn và Ai Lao sơn, cho nên quanh năm có gió lớn, đặc biệt là mùa đông và mùa xuân gió càng mạnh.

Nhưng khi Tư Không Thiên Lạc quát lên câu “Gió ngừng” kia, tất cả gió trên con đường như lập tức ngừng lại.

Tư Không Thiên Lạc lại quát lên một tiếng: “Nổi gió!”

Cơn gió khắp đường như chỉ trong chớp mắt đã bay tới xoay quanh trường thương của cô, mũi thương vang lên tiếng gió rít. Một thương đâm ra không còn là đòn đánh sắc bén bình thường kia nữa mà là một đòn cuốn theo cuồng phong trên đường.

Một thương đó đánh ra, Tiêu Sắt đột nhiên nhớ lại câu chuyện tiểu nhị của quán trà đã kể ngày hôm qua: Khi Tư Không Trường Phong đứng trên Đãng Thiên các, gió lớn khắp thành đều ngừng lại, tất cả xoay quanh người đàn ông áo đen cầm trường thương màu ô kim đó. Giờ khắc này truyền thuyết đã biến thành hiện thực, mũi thương có thể khuấy động mây gió khắp thành kia đang ở ngay trước mặt của mình.

Không, ngay trước ngực của mình.

Tiêu Sắt nhanh chóng lui lại, Đạp Vân bộ của hắn được xưng là khinh công có thể bước trên mây, nếu luyện được thêm một tầng nữa, học được Phù Diêu có thể đạp lên gió mà đi. Thế nhưng hôm nay Đạp Vân Bộ của hắn đối mặt với cuồng phong khắp đường này, vẫn còn kém một tầng.

“Tiểu sư thúc.” Do một quẻ vừa rồi, trong lòng thư đồng rất cảm kích Tiêu Sắt, vội vàng kêu lên một tiếng.

Thư sinh chần chừ, vốn ý của hắn là trước khi thấy người kia tuyệt đối không để lộ võ công ở Tuyết Nguyệt thành. Huống chi hắn có một loại dự

cảm, hình như Tiêu Sắt còn thủ đoạn ẩn giấu.

“Sơ ý rồi. Không ngờ trông xinh xắn như vậy mà công phu rõ là tốt.” Tiêu Sắt vừa lui nhanh lại, vừa lắc đầu thở dài.

Tư Không Thiên Lạc ngậy ngốc.

Trông xinh xắn như vậy? Chàng trai trông còn thanh tú hơn cả con gái này khen ta xinh xắn?

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, Tư Không Thiên Lạc đột nhiên đỏ

mặt, một màu đỏ như trái hoa đào lên mặt tuyết.

Rốt cuộc tại thời điểm cuối cùng mũi thương kia lệch đi một tấc, phá tan ống tay bên phải bộ thanh sam của Tiêu Sắt thành từng mảnh. Trường thương thu lại, gió lớn rít lên khắp đường.

“Hay cho một thương tuyệt thế. Con gái còn vậy, không biết phong phạm của Thương Tiên còn đến mức nào.” Thư sinh tắm gió lớn khắp đường, than thở.

Tiêu Sắt xé ống tay áo rách bướm ra, nhìn con gái Thương Tiên đột nhiên ngây ngốc đứng yên tại chỗ đỏ mặt, mỉm cười nói: “Ta không ngăn đường của người được rồi, người đi đi.”

Tư Không Thiên Lạc khôi phục tinh thần, thu thanh trường thương lại, nhìn ống tay áo rách rưới, lại nhìn thiếu niên áo xanh vẫn rất phong độ, quay người lên ngựa hỏi: “Người nói lại đi, người tên là gì?”

“Tiêu Sắt.” Tiêu Sắt mỉm cười.

“Chúng ta sẽ gặp lại.” Tư Không Thiên Lạc thúc ngựa lên đường, lại thấy một tùy tùng đi từ phía Đằng Thiên các về, cô cau mày. “Sao vậy? Người kia lên tầng thứ mười lăm rồi à?”

“Không phải, Đường Liên công tử đã tới trấn thủ tầng mười bốn.” Tùy tùng kia đáp.

“Đại sư huynh?” Tư Không Thiên Lạc ngẩn người, nhìn Tiêu Sắt suy nghĩ

một chút rồi hỏi một câu không hiểu ra sao. “Người biết thương của ta mạnh đến mức nào không?”

“Trong số đệ tử đồng lứa của Tuyết Nguyệt thành ít nhất cũng xếp trong mười hạng đầu?” Tiêu Sắt suy nghĩ rồi đáp.

Tư Không Thiên Lạc không tỏ ý kiến, chỉ tiếp tục nói: “Đại sư huynh đứng đầu, trước mặt huynh ấy, mũi thương này của ta khi luận bàn tỷ thí chỉ có thể giữ cho mình trăm chiêu không thua. Nếu thật sự tranh đấu sinh tử, ba phát ám khí của huynh ấy là có thể giết chết ta. Hơn nữa cha ta đã từng nói, sau ba tháng rèn luyện vừa rồi, võ công của đại sư huynh đã vượt lên trên một số trưởng lão. Người ngăn cản ta, đối lấy Đường Liên đứng đầu Tuyết Nguyệt thành, có đáng không?”

Tiêu Sắt nghe Tư Không Thiên Lạc nói vậy, gương mặt chẳng những không lo lắng ngược lại có vẻ ung dung hơn hẳn, hắn cười nói: “Nếu là Đường Liên, đương nhiên đáng.”

“Đại sư huynh, lâu rồi không gặp.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười sáng khoái với Đường Liên, gặp Đường Liên tại nơi này trong thời điểm này bỗng có cảm giác gặp bạn cũ nơi đất khách quê người.

Đường Liên vung tay áo, một mũi Thấu Cốt đinh lướt sát qua bên tai Lôi Vô Kiệt, vài sợi tóc rơi xuống. Sắc mặt Lôi Vô Kiệt không hề thay đổi, nụ

cười cũng chẳng bớt đi, Đường Liên thờ dãi lắc đầu nói: “Chẳng phải đã bảo người còn chưa vào cửa, không được gọi ta là sư huynh à?”

“Có thể không gọi người khác chứ nhất định phải gọi sư huynh. Dẫu sao chúng ta cũng từng đồng sinh cộng tử cơ mà.” Lôi Vô Kiệt không bị thái độ

lạnh lùng của Đường Liên làm ảnh hưởng, vẫn giữ nguyên bộ dáng vui mừng hơn hờ đó.

Sắc mặt Đường Liên vẫn không chút tình cảm: “Vì sao ngươi lại leo lên Đăng Thiên các? Ngươi là đệ tử của Lôi môn, nếu ngươi muốn vào thành, chỉ cần các trưởng lão soạn cho ngươi một tờ danh thiếp là được.”

“Sư huynh, ta đã kể về sư phụ ta với ngươi chưa? Sư phụ ta tên là Lôi Oanh, mười mấy năm trước được tôn là kỳ tài trăm năm có một của liễu mạng, nhưng ông ấy lại đi theo con đường mà mình muốn, không đi theo

con đường mà các trưởng lão đã chọn sẵn cho. Sau này khi lang bạt trên giang hồ ông gặp một người, vì ước định với người này mà tự nhốt mình lại, chỉ sống trong khoảng sân nho nhỏ của bản thân. Sư huynh, người đến từ Đường môn nên chắc cũng biết, thế gia như Lôi gia bảo có một chi chính và vô số chi phụ ở cùng nhau, nhưng những vinh quang đó đều thuộc về

chi chi chính, chi phụ muốn được chia ít vinh quang phải trả giá bằng nỗ

lực gấp nhiều lần. Sư phụ là một đệ tử chi phụ, một khi mất đi giá trị lợi dụng sẽ chẳng còn ai để ý tới, mặc cho ông ấy ngồi trong khoảng sân đó tự

sinh tự diệt, cuối cùng không còn ai biết đến nữa.”

“Cha mẹ ta mất sớm, ta sống ở nhà thúc phụ từ nhỏ. Thúc phụ đối đãi với ta rất tốt, nhưng ông ấy cũng chỉ là một đệ tử chi phụ thất bại mà thôi, suốt ngày say rượu không để ý tới ta. Có một lần ta tình cờ chạy vào trong khoảng sân của sư phụ, lúc đó ông ấy đang ngửa mặt lên nhìn bầu trời, ngân ngấn một lúc lâu. Ta hỏi ông ấy, thúc thúc, thúc xem gì thế? Ông ấy lại hỏi ta, có muốn theo ông ấy học võ không. Sau ngày hôm đó, ta bắt đầu theo sư phụ học tập võ nghệ, tập luyện liền mười năm.”

“Ba tháng trước, sư phụ đột nhiên nói với ta, ông ấy sắp chết rồi, có lẽ chỉ

còn khoảng một năm tuổi thọ. Trước khi chết ông ấy muốn gặp một người, người này đang ở Tuyết Nguyệt thành, nhưng trên thế gian rất ít

người gặp được người đấy. Ta không có danh thiếp, bởi vì ta khác với sư huynh, ta không phải người được gia tộc để ý tới, ta chỉ là một đệ tử chi phụ.

Nhưng ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, ta muốn gặp người đó.”

“Nói nhiều quá rồi.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười ngượng ngùng. “Chỉ muốn nói với sư huynh một câu, ta leo lên Đăng Thiên các này là muốn hoàn thành một tâm nguyện của sư phụ, không phải vì thanh danh lợi ích gì. Cho nên nếu thật sự phải động thủ với sư huynh, xin chớ trách...”

Ánh bạc lóe lên trong tay Đường Liên, thanh Chỉ Tiêm nhận nổi danh trên thiên hạ đã được hắt nẩy trong tay: “Lôi Vô Kiệt, ngươi cảm thấy mình đấu được với ta ư?”

“Nếu là trước kia, cho dù ta dốc hết sức giao chiến chắc chắn vẫn không phải đối thủ của sư huynh. Nhưng ở Hạ Quan thành, ta gặp được một người, hắt mời ta uống ba chén rượu, cảnh giới Hòa Chước thuật của ta tăng liền ba tầng. Nếu dốc hết sức chiến đấu, thêm vào sư huynh nương tay, ta cảm thấy vẫn có chút cơ hội...” Lôi Vô Kiệt vận chân khí, hai mắt đỏ

ngầu.

“Nương tay?” Đường Liên đột nhiên phóng Chỉ Tiêm nhận trong tay ra, lưỡi đao nhỏ gần như trong suốt bắt đầu bay loạn trong phòng.

Lôi Vô Kiệt vận chân khí khắp toàn thân, không hề do dự tăng Hòa Chước thuật lên thẳng cảnh giới thứ tư - Ly Hỏa cảnh.

“Còn chưa đủ.” Đường Liên cười lạnh.

Lôi Vô Kiệt cắn răng, lại tăng cường chân khí! Hỏa Chước thuật cảnh giới thứ năm - Long Hỏa cảnh!

“Thế này còn tạm được.” Thanh Chỉ Tiêm nhận đã trở về tay Đường Liên.

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh, phát hiện khi thanh Chỉ Tiêm Nhận kia bay loạn khắp nơi, một tấm lưới nhện gần như trong suốt đã bao quanh gian phòng này.

Trên thế gian này có một loại vũ khí, cũng chỉ có loại vũ khí này là không có thân đao, chỉ có lưỡi đao. Nó như sợi tơ gần trong suốt lại sắc bén tới đáng sợ, khi giết người vết thương cực kỳ chinh tề, phần da thịt ở miệng vết thương không hề bị cuốn lên, như dùng đao cắt vào. Loại vũ khí này tên là...

“Đao Ti?” Lôi Vô Kiệt nhú chặt lông mày.

Đường Liên gật đầu: “Sư phụ và đại gia trưởng của Âm Hà là bạn tốt đã nhiều năm, ông ấy biết ta chuyên tu ám khí cho nên xin cho ta một cuộn Đao Ti. Đây là sát trận độc đáo do ta sáng tạo ra, Thiên La Địa Võng. Lôi Vô Kiệt, người nghĩ sai rồi, ta sẽ không nường tay.”

“Có thể khiến đại sư huynh dốc hết sức ứng phó là vinh hạnh của ta.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, biết mình không có chút đường sống nào.

Không khí trong các như sắp bùng cháy, sau lưng Lôi Vô Kiệt dường như

có một con chim lửa chậm rãi hình thành...

Hỏa Chúc thuật cảnh giới thứ sáu, Già Lâu La!

Chương 36: Già Lâu La

Đỉnh Thương Sơn.

Nho sĩ trung niên mặc áo đen ngồi ngay ngắn tại đó, trước mặt đặt một bàn cờ, bên cạnh đặt một thanh trường thương màu ô kim.

Thương Tiên, Tư Không Trường Phong.

Tay hắn cầm quân cờ màu trắng, trầm ngâm một lát mới đặt một quân cờ

xuống.

“Đùng” một tiếng, hắn đặt một quân cờ xuống, bàn cờ lại có thêm một cái lỗ.

Tư Không Trường Phong cười khổ một tiếng, nói: “Người còn nhớ chuyện ta nói với người mấy hôm trước không. Ở nước Vu Điền ta gặp đệ tử Lôi môn bên cạnh Đường Liên kia, hắn biết Hỏa Chước thuật, nếu ta đoán không lầm, hắn là đệ tử của Lôi Oanh.”

“Nghe nói lúc này hắn đã bước vào Hạ Quan thành, đang leo Đãng Thiên các. Nếu ta đoán không lầm, chắc hắn tới vì người. Ta e người không thoát nổi khoản nợ với Lôi Oanh rồi.”

“Hừ.” Tiếng hừ lạnh vang lên không biết từ đâu.

“Hơn nữa đứa trẻ kia cũng mặc áo đỏ, giống hệt mẫu thân nó năm xưa.”

Tư Không Trường Phong lại đặt một quân cờ xuống.

Thế nhưng người nấp trong bóng tối kia lại không dùng kiếm khí đục lỗ nữa, im lặng một hồi lâu rồi mới hỏi: “Người có chắc đúng là người đó không?”

“Nếu người thấy người cũng biết ngay. Ánh mắt đó giống hệt mẫu thân hắn. Nhưng tính cách ngây ngô kia rõ ràng là giống cha.” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Hạt giống đã trưởng thành, từng quân cờ đều đã vào ván.” Người trong bóng tối thở dài.

“Đúng vậy, Đường Liên là hạt giống, Thiên Lạc là hạt giống, bây giờ hạt giống thứ ba rốt cuộc cũng bước vào ván. Ước định mười bốn năm trước cũng sắp đến lúc thực hiện.” Tư Không Trường Phong thấy đối phương không còn hứng thú chời cờ, bèn thu bàn cờ lại: “Lần này chưa thủng mấy lỗ, về sửa lại chút, lần sau còn đánh được.”

“Quân cờ đã vào cuộc, vậy người chơi cờ thì sao?”

Tư Không Trường Phong đứng dậy, nhắc thương dưới đất lên: “Trên ván cờ này không có người chơi, ai ai cũng là quân cờ. Nếu nhất định phải nói có người chơi cờ, như vậy khi ván cờ chính thức bắt đầu, hắn đã chết.”

“Chúng ta có thể đi lại không?” Tư Không Trường Phong cảm thấy một đợt lá rụng thổi qua trước mắt, một người mặc áo trắng cầm trường kiếm đứng quay lưng về phía hắn.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Quân tử không đi lại.”

“Nhưng ta không phải là quân tử.” Người cầm trường kiếm kia đi về phía trước.

Tư Không Trường Phong đi theo: “Định tới gặp đứa bé kia à? Với năng lực của đứa bé kia, vốn dĩ nhiều nhất là lên tới tầng thứ mười hai, nhưng có một kẻ nhiều chuyện mời hắn uống một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt, hiện giờ công lực của hắn tăng liền ba tầng, e rằng có thể bước lên tầng mười sáu thật.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt? Là hắn à?”

“Đúng vậy, là hắn.”

“Hôm nay hắn đang ở đâu? Sao không đến cùng người?”

“Hắn muốn cắt cái Mạnh Bà Thang kia, nói phải tới tiên sơn nơi hải ngoại tìm kiếm thuốc dẫn cuối cùng.”

“Mạnh Bà Thang? Hắn muốn quên chuyện quá khứ đến vậy sao?”

“Hắn chỉ muốn quên một chuyện thôi. Nhưng vì quên chuyện đó, cho dù quên hết mọi việc, hắn cũng hoàn toàn không để ý.”

“Thằng điên.”

“Không phải chỉ mình hăn là thằng điên, ngoại trừ đệ tử của Lôi Oanh ra còn có đệ tử của một thằng điên khác cũng tới, còn giả bộ làm thư sinh, mang theo một tiểu đạo sĩ, cưỡi một con ngựa già nghiêng ngả đi vào thành.”

“Đạo sĩ? Người bảo hăn à?” Người cầm kiếm đứng dậy.

“Núi Thanh Thành, Triệu Ngọc Chân.” Tư Không Trường Phong chậm rãi nói, chẳng qua chữ ‘Chân’ cuối cùng còn chưa nói xong, bóng trắng đã lóe lên, người cầm kiếm đã lao vút xuống chân núi.

“Ài. Hôm nay tăng mười bốn do khuê nữ nhà ta trấn thủ, ta còn chẳng vội như người.” Tư Không Trường Phong thở dài, cũng tung người nhảy tới, lao nhanh xuống chân núi.

Đường Liên nhìn con chim lớn như ẩn như hiện sau lưng Lôi Vô Kiệt, cau mày nói: “Đây là cảnh giới thứ sáu của Hỏa Chúc thuật, Già Lô La? Mới là cảnh giới thứ sáu đã có uy lực như vậy rồi, năm xưa Lôi Oanh tiền bối lên tới cảnh giới thứ chín, uy thế còn đến nhường nào?”

“Sư huynh, đặc tội.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, tay phải vung mạnh quyền ra.

Quyền chưa tới, khí đã tới! Lôi môn Vô Phương quyền!

Ngoài dự kiến của Lôi Vô Kiệt, chiêu Vô Phương quyền này chỉ là hư trương thanh thế nhưng Đường Liên lại chẳng hề né tránh, vai phải dính trọn một đòn. Đường Liên đau đớn trợn mắt nhe răng, ôm bả vai lui lại ba bước, hét lớn: “Thật lợi hại!”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt chờ ra tại chỗ..

“Quả không hổ danh cao thủ của Lôi gia bảo! Vô Phương quyền này e rằng đã có công lực chín tầng!” Đường Liên than thở, ra vẻ khâm phục.

“Sư huynh nói linh tinh gì thế? Ta chỉ tùy tiện đánh một quyền thôi mà!”

Lôi Vô Kiệt vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo.

“Xem Thiên La Địa Vĩng của ta!” Tay phải của Đường Liên vung lên, Thiên La Địa Vĩng mà Đào Ti của Ám Hà đã bố trí đột nhiên xiết chặt lại, nếu là người thường chắc chắn đã bị xiết tới chia năm xẻ bảy dưới đòn này!

Nhưng Lôi Vô Kiệt không phải người thường. Khi vận Hỏa Chước thuật tới cảnh giới Già Lâu La, xung quanh cơ thể Lôi Vô Kiệt đã được khí của Hỏa Chước thuật bao phủ, bình khí bình thường muốn làm thương tổn tới hắn, trước hết phải phá vỡ được luồng khí của Hỏa Chước thuật này đã.

Thế nhưng Ám Hà Đào Ti đâu phải bình khí bình thường.

“Phá!” Lôi Vô Kiệt lập tức vận chân khí toàn thân chống đỡ Thiên La Địa Vĩng trận do Đào Ti tạo thành.

Thế nhưng Đào Ti kia tới cách thân thể Lôi Vô Kiệt hơn một thước đã cháy sạch, Lôi Vô Kiệt đang muốn đánh một trận thật lớn cũng choáng váng đầu óc: “Sư huynh, đây mà là Đào Ti à? Đây là tơ nhện hã, kéo một cái đã đứt rồi.”

“Nói bậy, rõ ràng là Hỏa Chước thuật của người thật sự quá lợi hại! Đào Ti của ta là vũ khí tuyệt đỉnh trong thiên hạ, thế nhưng vẫn bị người phá vỡ.”

Đường Liên nói rất đường hoàng: “Người đi đi, ta không phải đối thủ của người.”

Lôi Vô Kiệt dở khóc dở cười: “Sư huynh, người diễn kịch kém quá. Huống chi nơi này chỉ có hai người chúng ta, người muốn nường tay thì cứ nường tay, ta sẽ không nói với người khác đâu mà.”

Đường Liên cả giận nói: “Ta đường đường đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, người nói ai nường tay? Ăn một phát Phật Nộ Đường Liên của ta.”

Đường Liên giả bộ định lấy ra. Lôi Vô Kiệt vừa nghe bốn chữ ‘Phật Nộ Đường Liên’ lập tức sợ tới mức run lên bần bật, chân khí vừa buông ra lại nâng về.

Kết quả Đường Liên moi chỗ nọ móc chỗ kia cả nửa ngày mới nói: “Lúc ra ngoài vội quá, hình như quên không mang theo.”

“Sư huynh...” Lôi Vô Kiệt đã không còn lời nào để nói.

Trong số các đệ tử đông đảo của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên luôn luôn dùng hình tượng nghiêm túc, ổn thỏa để tiếp xúc với người khác. Lúc này hẳn cũng lười giả bộ tiếp, vẫy tay ném một lọ thuốc cho Lôi Vô Kiệt:

“Uống nó vào, sau đó lên tầng mười lăm đi.”

“Cái gì đây?” Lôi Vô Kiệt nhận lấy bình thuốc, vẫn không hiểu gì cả.

“Người biết Đường môn là thế gia ám khí đệ nhất giang hồ, vậy người có biết độc của Đường môn cũng nổi tiếng như Ôn gia, Nam Cương Vu gia không.” Đường Liên ngạo nghễ đáp.

“Đương nhiên biết.” Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu.

“Bình thuốc này tên là Băng Thanh Thủy, người thường uống vào thì máu huyết toàn thân sẽ đóng băng chỉ trong chốc lát, ngã xuống chết ngay.

Nhưng người thì khác, sau khi người vận Già Lô La cảnh cảm thấy ra sao?” Đường Liên hỏi.

Lôi Vô Kiệt cười khố một tiếng: “Toàn thân nóng bỏng, như rơi vào lò lửa.”

“Quả nhiên là vậy, vừa rồi nhìn người vận công ta đoán nội lực của người đã đủ để vận Già Lô La cảnh nhưng thân thể của người vẫn chưa thể

gánh vác được. Nếu vận công quá lâu, ta sợ người sẽ tự khiến mình bị thương. Cho nên ta cho người bình Băng Thanh Thủy này. Sau khi uống nó

vào, ít nhất có thể bảo vệ tâm mạch của người không bị đốt cháy.”
Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt cảm kích gật đầu, cầm bình thuốc uống một hơi cạn sạch, chỉ

cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo chảy xuống ngực, vốn là độc dược khiến người ta mất mạng trong chớp mắt nhưng lúc này lại có tác dụng thần kỳ.

Hắn chỉ cảm thấy cảm giác nóng bức vừa rồi đã lập tức giảm bớt, chỉ thấy thoải mái không nói nên lời, nhưng Hòa Chúc thuật vẫn giữ ở cảnh giới Già Lâu La, không hề suy giảm. Hắn vui mừng nói: “Quả nhiên hữu dụng, đa tạ sư huynh.”

“Đúng rồi, người nói sau khi người vào thành từng có một người mời người uống ba chén Phong Hoa Tuyết Nguyệt, sau đó giúp người tăng thêm ba tầng cảnh giới.” Đường Liên đột nhiên nhớ ra một chuyện hỏi:

“Hắn trông thế nào? Khoảng bao nhiêu tuổi?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ nói nói: “Chắc khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc quần áo màu xanh, không buộc tóc, để ria mép. Trông giống Tiêu Sắt, khi nói chuyện có vẻ khá lười biếng.”

Đường Liên nhíu mày: “Chẳng lẽ là...”

“Sư huynh, ta phải leo các đây. Người có đề nghị gì với ta về tầng mười lăm không?” Lôi Vô Kiệt cầm lấy cái bọc, định leo lên trên.

Đường Liên khôi phục tinh thần, cười nói: “Tầng mười lăm là trưởng lão giữ các. Ở đây, người giữ các mỗi ngày đều thay đổi, nhưng trưởng lão

giữ

các đã ở đó mười năm rồi. Hơn nữa, nếu người gặp ông ấy, chắc sẽ cảm thấy rất thân thiết.”

“Rất thân thiết?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đúng vậy, rất thân thiết. Bởi vì ông ấy họ Lôi.” Đường Liên chậm rãi nói.

“Lôi?” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Đúng vậy, cùng chữ Lôi với người. Ông ấy từng rất nổi danh trên giang hồ, chắc người đã từng nghe tới ông ấy.” Đường Liên nhìn theo hướng lên tầng trên: “Ông ấy chính là Lôi Vân Hạc!”

Lôi Vô Kiệt ngây ra tại chỗ.

Đương nhiên hẳn từng nghe danh Lôi Vân Hạc, năm đó Lôi môn có hai người trẻ tuổi ra ngoài, dắt tay nhau gần như lật nghiêng cả giang hồ. Một người là sư phụ của Lôi Vô Kiệt, Lôi Oanh, một người là Lôi Vân Hạc.

Khác với Lôi Oanh, Lôi Vân Hạc đến từ chi chính của Lôi môn, là con trai trưởng của gia chủ Lôi môn đời trước Lôi Lạc Thạch. Nghe nói Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật thất truyền đã lâu của Lôi môn đã từng tái hiện trên tay hắn, thậm chí là người thiếu chút nữa bước lên chức vị gia chủ. Chẳng qua cuối cùng hắn đột nhiên biệt tăm biệt tích, ngay tên của hắn cũng trở thành một cấm kỵ trong Lôi gia bảo. Thậm chí có người đồn đại hắn bị đệ đệ của mình, cũng là gia chủ đương nhiệm của Lôi môn Lôi Thiên Hổ giết chết.

Thế nhưng không ngờ hóa ra hắn chỉ ở trong Tuyết Nguyệt thành.

Người như vậy trấn thủ tầng thứ mười lăm? Mặc dù Tuyết Nguyệt thành được xưng là vô lâm đệ nhất thành, thế nhưng như vậy có khoa trương

quá không? Với thanh danh của hắn năm xưa, đáng ra phải sánh vai với ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành chứ.

“Tuyết Nguyệt thành có tất cả là hai mươi tám vị trưởng lão, không có xếp hạng võ lực nhưng mọi người đều công nhận trưởng lão giữ các là yếu nhất trong đó.” Đường Liên thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Lôi Vô Kiệt, cười nói: “Chắc hẳn ngươi đang nghĩ, Lôi Vân Hạc từng suýt chút nữa lên tới chức gia chủ Lôi môn, sao chỉ có chút trình độ như vậy. Khi ngươi thấy hắn, ngươi sẽ biết.”

Tuy trong lòng Lôi Vô Kiệt vẫn còn kinh ngạc nhiên không hỏi nhiều mà chỉ gật đầu với Đường Liên rồi chạy lên tầng mười lăm.

Đường Liên ở phía sau nói một câu không nặng không nhẹ: “Ta vẫn luôn muốn biết trong cái bọc của ngươi để cái gì.”

Lôi Vô Kiệt không quay đầu lại, lên thẳng tầng mười lăm.

Chương 37: Sát Phố Kiếm

Thật yên tĩnh.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lôi Vô Kiệt khi lên tới tầng mười lăm.

Tầng mười lăm giống như một tầng thư các, hai bên là hai kệ sách lớn, trên đó xếp một loạt sách cổ, chính giữa phòng là một lư hương, một người trung niên mặc áo bào màu xám đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lạng lẽ đọc sách, dường như không chú ý tới Lôi Vô Kiệt đã tới.

Sư phụ? Lôi Vô Kiệt thầm kinh ngạc, thần thái khí chất thậm chí cả diện mạo của người này đều rất giống với Lôi Oanh ẩn thân trong một sân nhỏ

ở Lôi gia bảo, chỉ có một điểm hoàn toàn bất đồng. Cũng chính nhờ điểm này Lôi Vô Kiệt mới hiểu, vì sao Lôi Vân Hạc từng danh chấn giang hồ lại chịu nhường thân trong Đãng Thiên các.

Bởi vì hắn chỉ có một cánh tay. Toàn bộ cánh tay phải đã bị người ta chặt đứt. Lúc này tay trái hắn đang cầm sách cổ, ống tay áo bên phải trống không. Hắn không hề để ý tới Lôi Vô Kiệt, chỉ lật từng tờ sách một.

Lôi Vô Kiệt đợi một lúc lâu sau mới nhẹ giọng gọi một tiếng: “Tiền bối?”

“Ồ? Vừa rồi còn cảm thấy tầng dưới rất náo nhiệt, hóa ra có người leo lên tầng thứ mười lăm này thật.” Lôi Vân Hạc dường như đột nhiên khôi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, nhíu mày: “Hỏa Chức thuật, Già Lâu La cảnh? Người là đệ tử Lôi môn?”

“Tại hạ Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt vội vàng ôm quyền cung kính thi lễ đáp.

“Lôi Oanh là gì của người?” Lôi Vân Hạc hỏi.

“Chính là gia sư.” Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu.

Lôi Vân Hạc khép quyển sách cổ lại, đặt nó lên bàn: “Là Lôi Oanh phái người tới Đăng Thiên các? Hắn biết ta đang ở đây?”

“Tiểu bối...” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng lại nói ra một câu làm mất lòng người nghe: “Đến đây không phải vì tiền bối.”

Lôi Vân Hạc hơi ngạc nhiên nhưng không tức giận, cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, người tới vì người kia. Nhưng ta nhớ Lôi Oanh đã từng nói, cả đời này sẽ không gặp lại người kia cơ mà.”

“Sư phụ nói người đang bị bệnh nặng, có lẽ chỉ còn sống được một năm.

Có một hôm, sau khi say rượu sư phụ nói mình không sợ sinh tử, chỉ còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, đó là muốn gặp lại người đó một lần.

Nhưng hiện tại sư phụ không thể ra khỏi Lôi gia bảo, chỉ có thể phái đệ tử

là ta làm hộ.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Vậy người có biết trước khi gặp được người kia, người cần làm một chuyện không.” Lôi Vân Hạc về hương khói trên lư hương kia, khẽ búng ra. Lôi Vô Kiệt nghiêng người né tránh, tay vịn phía sau lập tức bị nổ tan.

“Đó là đánh thẳng ta.”

Tiện tay dẫn lôi tới! Đây chính thực lực của người từng nhòm lên ngôi gia chủ Lôi môn!

“Đắc tội.” Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, bước lên một bước, xuất chưởng đánh ra.

“Vô Phương quyền?” Lôi Vân Hạc đột nhiên mỉm cười, vung nhẹ cánh tay lên, chưởng kinh vốn có uy thế vô thượng dưới cái vung này của hắn lập tức biến mất không còn tăm hơi. “Dùng Vô Phương quyền trước mặt ta, người có biết mình đang làm một chuyện hết sức nực cười không? Vô Phương quyền của Lôi môn vốn là võ công do ta sáng tạo ra!” Tay trái Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng vung lên, một luồng chưởng kinh mãnh liệt đánh ra, khiến cho Lôi Vô Kiệt lui liền ba bước. Ngay sau đó Lôi Vân Hạc cũng rảo bước tiến tới, giơ tay muốn nắm lấy yết hầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lắc mình, lại một quyền đánh ra.

“Tới hay lắm!” Tuy Lôi Vân Hạc chỉ có một bàn tay, nhưng thân hình vẫn rất linh hoạt, hắn vừa thu tay lại đã sắp bắt được quyền của Lôi Vô Kiệt.

Ngay lúc chuẩn bị bắt lấy, quyền của Lôi Vô Kiệt lại biến mất.

“Hả?” Lôi Vân Hạc hơi cau mày.

“Ở đây.” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai hắn, Lôi Vân Hạc lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt lại xuất quyền đánh tới, thế quyền mạnh mẽ hùng hồn, nhanh chóng tuần tự, chính là võ công mà trong

giang hồ hầu như ai cũng biết vài chiêu -- Đại La Hán Quyền! Thế nhưng trong quyền pháp này lại có ảo diệu khác, người bình thường không nhìn ra nổi nhưng trong lòng Lôi Vân Hạc lại âm thầm kinh hãi.

Bởi vì sau một chiêu Đại La Hán Quyền này, tiếp theo lại cực kỳ cao minh, quyền chiêu từ một quyền hóa thành ngàn vạn quyền. Đây mới là sát chiêu chân chính của Lôi Vô Kiệt, Phục Ma quyền.

“Đây không phải là võ công của Lôi môn!” Lôi Vân Hạc gầm lên một tiếng, tay trái duỗi ra, hương khói trong lư hóa thành năm luồng rơi vào tay hắn, lại vung mạnh lên, đánh về phía ánh quyền của Lôi Vô Kiệt.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ổng tay áo của Lôi Vô Kiệt bị nổ tan, quyền kinh trong tay lập tức bị phá vỡ, ảo ảnh Già Lâu La phía sau lung lay như sắp đổ, gần như nứt toác ra.

“Người tưởng Hỏa Chúc thuật tới cảnh giới Già Lâu La là có thể leo lên tầng mười lăm này? Người quá coi thường Tuyết Nguyệt thành, quá coi thường Đẳng Thiên các, cũng quá coi thường ta.” Lôi Vân Hạc lạnh lùng nói: “Hỏa Chúc thuật, Vô Phương quyền, thêm cả quyền pháp không biết học trộm từ đâu kia nữa, còn sát chiêu gì, ta khuyên người mau mau dùng đi.”

Lôi Vô Kiệt cười khở một tiếng, cuối cùng cũng mở cái bọc dài theo hắn suốt dọc đường nhưng chưa từng được mở ra. “Đúng là ta còn con đường

cuối cùng có thể lựa chọn. Tuy rằng sư phụ ta nói trước khi gặp người kia đừng mở nó ra. Nhưng hiện giờ có vẻ không còn lựa chọn nào khác.”

“Thuốc nổ lớn như vậy, chẳng lẽ là Kỳ Lân Hỏa Nha?” Lôi Vân Hạc sửng sốt. “Người muốn nổ tan cả Đẳng Thiên các này sao?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, chậm rãi mở cái bọc ra, cuối cùng thứ bên trong cũng hiện lên.

Đó là một thanh trường kiếm đỏ rực như lửa, trên thanh kiếm phủ đầy hoa văn hình ngọn lửa, đầu kiếm có khắc hình một con rồng phun ra lửa.

Đường đường là người của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo, không ngờ lại lấy ra một thanh kiếm! Từ xưa tiên tổ Lôi môn đã từng tổ

chức nghi thức phong đao treo kiếm, người trong Lôi môn không được dùng kiếm, không được dùng đao, chuyên tâm tu luyện hỏa dục, quyền pháp, chỉ pháp . Bao năm như vậy chỉ có một ngoại lệ duy nhất, khi người này ra khỏi Lôi môn hành tẩu giang hồ từng chứng kiến một chiêu kiếm, bị

kiếm thu hút, thậm chí to gan vi phạm tổ huấn, sáng tạo ra một thanh kiếm thuộc về bản thân. Nhưng khi đó trong Lôi môn không ai dám nói một lời, không chỉ vì thanh kiếm này vốn được rèn từ hỏa dục khi múa kiếm thường mang theo tiếng nổ như sấm rền, dùng nó không tính là vi phạm tổ

huấn; mà còn vì thanh kiếm này thật sự quá mạnh. Khi đó Lôi Oanh cầm thanh kiếm này gần như quét ngang toàn bộ võ lâm, gần như lên tới vị trí Kiếm Tiên đỉnh cao!

Thanh kiếm này có một cái tên rất đáng sợ.

“Sát Phổ kiếm.” Lôi Vân Hạc chậm rãi đọc tên thanh kiếm này, như đang gọi tên một người quen xưa.

“Đúng vậy, Sát Phổ kiếm.” Lôi Vô Kiệt cao giọng đọc lại, xuất kiếm chém ra, hai kệ sách lập tức bị nổ tan, ảo ảnh Già Lâu La sau lưng vốn lung lay như sắp tiêu tan lập tức bùng lên.

Lúc này người ở dưới các chỉ thấy một ánh sáng đỏ từ trong các chiếu ra!

“Áo đỏ, kiếm đỏ, được! Quả là thiếu niên tốt!” Lôi Vân Hạc cao giọng quát lên, bước lên trước một bước, giơ hai ngón tay, không ngờ lại kẹp lấy Sát Phổ kiếm.

“Ta từng một chỉ phá Thương Sơn! Ta chừa song chỉ cắt ngang đất trời!”

“Kinh Lôi chỉ!” Lôi Vô Kiệt gọi ra tên của chỉ pháp từng nổi danh khắp thiên hạ này.

Vài người đứng dưới các ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên đưa mắt nhìn nhau.

“Người cũng nghe thấy chứ?” Tiêu Sắt nhíu mày, quay sang hỏi Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc kia hừ lạnh một tiếng, quay sang hướng khác không để ý tới hẳn.

Thư sinh kia lại hắng giọng một cái, giảm bớt lúng túng rồi gật đầu: “Tiêu huynh, người không nghe lầm nhìn lầm, vừa rồi đúng là trên tầng mười lăm có tiếng nổ lớn, cũng đúng là có ánh sáng đỏ rọi ra.”

“Người kia đã lên tới tầng thứ mười lăm? Chẳng lẽ Đường sư huynh đã thua? Không thể nào!” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Sao? Thua thì làm mất mặt Tư Không tiểu thư à? Nếu không phải Tư

Không tiểu thư chạy ra ngoài thành chơi, đâu tới phiên ta tới thủ Đãng Thiên các.” Một giọng nói trầm ổn đột nhiên vang lên, mọi người quay đầu lại thấy Đường Liên mặc áo đen đang ngồi trên mái hiên bên cạnh, ngửa đầu nhìn phía trên.

“Đường Liên.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Tiêu Sắt.” Đường Liên cũng cúi đầu nhìn người quen từng cũng trải qua sinh tử với mình.

“Các người biết nhau à?” Tư Không Thiên Lạc trợn tròn hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta đã nói với người rồi mà, gặp Đường Liên ở tầng mười bốn không phải chuyện xấu đối với chúng ta.” Tiêu Sắt nhún vai.

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một lát rồi cả giận nói: “Ta hiểu rồi. Sư huynh, người nường tay!”

Đường Liên lại gật đầu rất thản nhiên: “Đúng vậy, ta nường tay. Nhưng giờ ta hơi hối hận rồi.”

“Hối hận?” Tiêu Sắt nhảy tới đứng bên cạnh Đường Liên. “Vì sao?”

Đường Liên bước lên trước, trong ánh mắt mang chút âu lo: “Ta đang nghĩ

có phải mình làm sai rồi không? Nếu ở tầng mười bốn ta dốc sức đánh một trận, Lôi Vô Kiệt sẽ chỉ thua mà thôi, còn giờ, có thể hãn sẽ phải chết.”

“Người nói không sai. Mọi người đều cho rằng trưởng lão thủ các là người có võ lực yếu nhất trong số các trưởng lão ở Tuyết Nguyệt thành, nhưng thực tế nếu hãn thật sự dốc hết sức chiến đấu, gọi Cửu Tiêu Thần Lôi tới, e rằng toàn bộ Đãng Thiên các đều bị hãn phá hủy.” Một giọng nói quen thuộc khác vang lên bên tai, Tiêu Sắt quay đầu lại, phát hiện một người mặc áo đen như Đường Liên, tay cầm một trường thương màu ô kim đang đứng đó.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Lần này Tiêu Sắt thật sự ngạc nhiên.

“Tư Không Trường Phong thì Tư Không Trường Phong thôi, đừng có luôn miệng tiên này tiên kia nữa.” Về mặt Tư Không Trường Phong rất thiếu kiên nhẫn. “Cũng đừng làm cái vẻ mặt kinh ngạc ấy nữa, chẳng lẽ lớn tuổi rồi thì không thể tới chỗ náo nhiệt, xem trò hay à?”

“Cha?” Tư Không Thiên Lạc ở dưới gọi một tiếng có vẻ nghi hoặc.

“Con gái ngoan, chẳng phải hôm nay tới phiên con giữ các à? Sao thế, lại chạy đến chỗ nào chơi à?” Tư Không Trường Phong mỉm cười, có vẻ không có ý trách cứ.

Tư Không Thiên Lạc đỏ mặt: “Làm sao con biết có người leo cao như vậy.”

“Thế gọi là trên trời còn có trời, trên người còn có người. Người nói xem đúng không, tiểu đạo sĩ tới từ Núi Thanh Thành?” Tư Không Trường Phong mỉm cười nhìn cặp thư sinh và thư đồng đang lén lút định bỏ

đi, cao giọng nói.

Thư sinh chạy được nửa đường xấu hổ quay lại, nụ cười cứng lại trên mặt:

“Vãn bối Lý Phàm Tùng của Núi Thanh Thành, tham kiến tam thành chủ.”

Thư đồng cũng vội vàng chấp tay thi lễ: “Phi Hiên của núi Thanh Thành, tham kiến tam thành chủ.”

“Đã đến đây rồi còn trốn cái gì mà trốn, chả lẽ ta ăn thịt các người hay sao.

Biết các người đến đây không phải vì ta rồi. Ta xem trò hay của ta, các người tìm người của các người, hai bên không mâu thuẫn.” Tư Không Trường Phong hừ lạnh một tiếng. “Thật ra người các người muốn gặp đã tới, chỉ xem vị trên kia có qua được cửa của Lô Vân Hạc không.”

Chương 38: Cửu Thiên Dẫn Lô, hạc trong mây

Song chỉ của Lô Vân Hạc kẹp lấy kiếm của Lô Vô Kiệt.

“Ta từng đơn chỉ phá Thương Sơn! Ta từng song chỉ đoạn càn khôn!”

Câu nói này có vẻ ngông cuồng, nhưng thốt lên từ miệng Lôi Vân Hạc lại rất tự nhiên, bởi vì đó là sự thật. Năm đó hắn một mình lên bái kiến núi Thanh Thành, hơn trăm đạo sĩ chặn đường, hắn chỉ tay một cái, phá mở

một đường lên núi. Lại dùng hai ngón tay hất tung nóc Càn Khôn điện, gặp Triệu Ngọc Chân đang bế quan luyện kiếm.

“Ta có một huynh đệ, thấy kiếm của ngươi, nói võ học trên đời đẹp nhất vẫn là kiếm. Ta cũng muốn xem thử.” Lôi Vô Kiệt giờ ba ngón tay về phía chân nhân đang nhắm mắt.

Đó là truyền thuyết cuối cùng mà Lôi Vân Hạc lưu lại trong chốn võ lâm, không ai biết kết quả cuối cùng của trận chiến đó ra sao. Sau ba chỉ đó, Lôi

Vân Hạc một mình xuống núi, Triệu Ngọc Chân tiếp tục bế quan luyện kiếm, nhưng Lôi Vân Hạc lại biến mất trong giang hồ.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy toàn thân hưng phấn hân lên, đúng vậy, hắn gặp được. hắn gặp được Kinh Lôi chỉ! Là Kinh Lôi chỉ mà ngay đối với người trong Lôi môn cũng gần như truyền thuyết. Đơn chỉ phá Thương Sơn, song chỉ đoạn càn khôn, mặc dù tên của Lôi Vân Hạc là cấm kỵ, nhưng Kinh Lôi chỉ vẫn là một trong những truyền thuyết giang hồ mà hắn thích nghe nhất. Nhưng giờ phút này, truyền thuyết đang ở ngay trước mặt hắn!

Hắn có cơ hội giao chiến với truyền thuyết đó!

Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Sát Phổ kiếm trong tay tuy bị song chỉ kẹp lấy, nhưng thế công vẫn không hề giảm sút, ép cho Lôi Vân Hạc lùi liên vài bước, trên thân kiếm vang lên tiếng nổ như sấm rền!

“Được! Có khí thế của Lôi Oanh thời trẻ!” Lôi Vân Hạc cao giọng cười lớn, đột nhiên song chỉ buông ra.

Sát Phổ kiếm không bị giam cầm nữa, Lôi Vô Kiệt quát lớn một tiếng, vung thanh trường kiếm lên, một luồng kiếm khí màu đỏ đánh thẳng về phía Lôi Vân Hạc. Lôi Vân Hạc không lùi mà tiến, lại giơ một chỉ, vị trí chỉ này tới, kiếm khí tan tác, lại giơ tiếp một chỉ.

Song chỉ đoạn càn khôn!

Khoảnh khắc đó Lôi Vô Kiệt cảm nhận được hương vị của tử vong, mặc dù ở nước Vu Điền hẳn đã nhiều lần tiếp cận với tử vong, thế nhưng không lần nào hương vị của tử vong mãnh liệt đến vậy. Nghe nói trước khi con người chết đi, mọi chuyện trong quá khứ sẽ hiện lên trước mắt như đèn kéo quân. Còn lúc này trước mắt Lôi Vô Kiệt đã hiện lên từng hình ảnh của quá khứ.

Một văn sĩ trung niên mặc trường bào màu xám hỏi hẳn: “Người là đệ tử trong Lôi môn, vũ khí lợi hại nhất thiên hạ là gì?”

“Thúc phụ nói là thuốc nổ.” Lôi Vô Kiệt nhỏ tuổi cắn ngón tay đáp.

“Vậy đẹp nhất là gì?” Văn sĩ trung niên lại hỏi.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu không hiểu: “Đẹp là cái gì?”

“Người biết thuốc nổ rất lợi hại, vậy người có biết kiếm không?” Văn sĩ trung niên không đáp, chỉ hỏi tiếp.

Lôi Vô Kiệt lại lắc đầu.

“Muốn thấy kiếm không?” Văn sĩ trung niên lại hỏi.

Lúc này Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Được!” Đột nhiên văn sĩ trung niên kia không còn vẻ uể oải chán trường nữa, mặt mày như sáng bừng lên, hẳn vung tay áo một vệt sáng đỏ tỏa ra từ tay áo. Lôi Vô Kiệt lắc đầu, chỉ thấy một thanh trường kiếm

màu đỏ lửa bay phóng thẳng lên trời, ánh đỏ kia khiến cả áng mây cũng nhuộm một màu đỏ chói.

“Đây là đẹp ư? Đây là kiếm ư?” Lôi Vô Kiệt ngăm tới thất thần.

“Muốn học kiếm không?” Thanh trường kiếm kia hạ xuống, cầm trước mặt Lôi Vô Kiệt, vẫn sĩ chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt đi tới cầm lấy chuôi kiếm, giọng nói run rẩy: “Muốn!”

“Ta sẽ không chết. Ta muốn cầm kiếm của ta đi rất nhiều nơi!” Lôi Vô Kiệt nhớ lại lời của hòa thượng hào hoa phong nhã kia, ảo ảnh như đèn kéo quân trước mặt biến mất, song chỉ Kinh Lôi kia đã đánh tới trước ngực của mình, luồng kiếm khí đầu tiên của hắn đã bị phá, nhưng vì sao không thể

có luồng thứ hai! Lôi Vô Kiệt lại vung kiếm, lúc này trên thân kiếm không có tiếng nổ như sấm rền nhưng ánh sáng đỏ lại lập tức bùng lên!

Lôi Vân Hạc kinh ngạc, thở dài. Ánh mắt Lôi Vô Kiệt quen thuộc biết bao.

“Cũng như chúng ta năm đó.” Song chỉ Kinh Lôi của Lôi Vân Hạc đột nhiên thu hồi một chỉ, một chỉ còn lại gãy nhẹ, đè ánh sáng đỏ kia xuống.

Lôi Vô Kiệt nhanh chóng lui lại, một tay ném hết Phích Lịch tử trên người ra.

Lôi Vân Hạc thản nhiên lui lại, lùi thẳng tới bên cửa sổ, hắn nhẹ nhàng mở

cửa sổ ra, nhìn mây ngoài cửa rồi thở dài: “Đã lâu lắm rồi không thấy khí thế thiếu niên như vậy, quả nhiên giang hồ không thay đổi, ta nhốt mình trong các đã lâu lắm rồi.”

Lôi Vô Kiệt toàn thân ướt sũng, miệng thở hổn hển, ảo ảnh Già Lâu La sau lưng hắn đã hoàn toàn sụp đổ, màu đỏ lập tức lui lại, Hỏa Chước

thuật của hắn đã bị một chỉ đó phá vỡ.

“Ta cũng nên hồi tưởng lại khí thế thiếu niên đấy thôi.” Lôi Vân Hạc nhắm hai mắt lại, đột nhiên giơ tay trái lên trời.

“Để ta nhớ lại, lực lượng kia!” Lôi Vân Hạc lẩm bẩm.

Chỉ trong phút chốc mây đen giăng đầy bầu trời!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đường Liên đứng dưới các nhìn lên kinh hãi nói.

Thư đồng Phi Hiền bên dưới bấm tay tính toán: “Vì sao? Vì sao lại thế? Vì sao đột nhiên trên trời sinh ra dị tượng!”

Ngược lại tiểu nhị của quán trà không mấy ngạc nhiên, chỉ oán hận: “Hôm nay đã hai lần trời đầy mây rồi, rốt cuộc có mưa hay không?”

Tư Không Trường Phong không nói gì, chỉ có trường thương sau lưng không ngừng kêu vang.

Trong Tuyết Nguyệt thành, các trưởng lão đều ra khỏi đại điện của mình nhìn lên không trung như đang suy nghĩ.

“Sư phụ, trời tối đen như thế có gì đẹp đâu.” Lạc Minh Hiền đang chịu phạt thấy sư phụ đột nhiên ra khỏi đại điện, vẻ mặt hoang mang.

Lạc Hà Tiên Tử đã hơn ba mươi nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên nét thiếu nữ, nhẹ nhàng đáp lại: “Không phải trời tối đen, lát nữa sẽ có sét .”

Vừa dứt lời, trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền như vạn con ngựa lao qua, khiến người ta inh tai nhức óc. Lôi Vân Hạc đứng bên cửa sổ, tắm mưa gió đột nhiên ập tới này, bỗng chốc tựa tiên nhân.

Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt: “Đây là thần tiên ư!”

“Tiểu tử, nhờ phúc của người, ta lại bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Lôi Vân Hạc nói một câu khó hiểu.

“Hả?” Tuy thời tiết như vậy nhưng Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, bởi vì hắn đã không cảm nhận được sát ý trên người Lôi Vân Hạc, ngược lại là một loại... Đúng rồi, hết như hai chữ trong lời Lôi Vân Hạc, tiêu dao.

“Sấm lên!” Lôi Vân Hạc quát lớn.

Tiếng rền vang khắp trời, nước mưa đổ xuống như trút nước.

“Sấm xuống!” Lôi Vô Kiệt giơ tay trái, quát lớn.

Sấm sét chín tầng trời rơi xuống! Hạ xuống tay Lôi Vân Hạc!

“Ta dùng sấm sét chín tầng trời rung chuyển càn khôn, một chỉ phá tan bầu trời chín vạn dặm!” Lôi Vân Hạc vung nhẹ tay trái, luồng sét kia trong tay hắn như món đồ chơi.

Đường Liên đã không phân biệt được trên người là mồ hôi hay là nước mưa. Mọi người đều cho rằng trải qua chuyện ở biên cảnh, tu vi của hắn đã đứng trên trường lão giữ các, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt làm sao mình chống lại được sấm sét chín tầng trời kia, nói chi tới Lôi Vô Kiệt đang trên tầng mười lăm. Hắn quay sang phía Tư Không Trường Phong kêu lớn:

“Tam sư tôn!”

“Sao nào? Thấy bằng hữu gặp nguy hiểm mới cuống lên gọi ta là tam sư tôn?” Tư Không Trường Phong không hề nóng nảy, chậm rãi gọi với lên trên Đãng Thiên các: “Chúc mừng Vân Hạc huynh trở lại Tiêu Dao cảnh!”

Nhưng Đãng Thiên các... tổn bao tiền mới dựng được, khẩn thiết xin Vân Hạc huynh hạ thủ lưu tình, nếu sét này thật sự đánh xuống, Đãng Thiên các không chịu nổi đâu.”

“Tam sư tôn!” Đường Liên vội vàng la lên: “Giờ là lúc lo cho Đãng Thiên các hay sao!”

Lôi Vân Hạc trên các cười nói: “Cho dù có phá Đãng Thiên các của người thì đã sao?”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ cả nửa ngày, chỉ nói ba chữ: “Xin người đẩy...”

“Xì!” Cuối cùng là con gái duy nhất của hắn, Tư Không Thiên Lạc nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Ha ha ha ha.” Lôi Vân Hạc ngửa đầu lên trời cười lớn, tay trái vung về phía trước, không ngờ tia sét kia bị ném lại bầu trời. Mây đen tiêu tan, mưa gió chấm dứt, dường cứ như mọi thứ vừa qua chỉ là ảo ảnh. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người muốn lên tầng mười sáu, sau đó dẫn người đó đi gặp sư phụ của người?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhưng rõ ràng mới tầng thứ mười lăm này hắn đã chẳng qua được.

Lôi Vân Hạc lại như biến thành người khác, gương mặt như trở lại thời thiếu niên: “Được. Đến lúc đó ta cũng sẽ tới gặp Lôi Oanh. Ta muốn hỏi hắn một câu.”

“Hỏi gì vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Con mẹ nó tưởng ta chết thật à? Con mẹ nó không muốn gặp ta à?” Lôi Vân Hạc đột nhiên chửi bậy, khí thế tiên nhân trên người lập tức tiêu tan phân nửa.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt ngây ra như phỗng.

Lôi Vân Hạc không buồn để ý tới hắn nữa, găm lên bên cửa sổ: “A Lý!”

Một tiếng hét lớn vang lên, the lương lạ thường! Mọi người ngẩng đầu, chỉ

thấy từ trong Thương Sơn có một con hoàng hạc lớn phóng thẳng lên trời, tiến vào áng mây, giây lát sau đã đi tới ngoài Đẳng Thiên các. Lôi Vân Hạc bước ra cửa sổ, nhảy lên lưng hoàng hạc. Hoàng hạc kêu riu rít không ngừng, lượn vòng quanh Đẳng Thiên các.

“Thần tiên, thần tiên kìa!” Mọi người trong thành Hạ Quan lập tức quỳ xuống dập đầu.

Tư Không Trường Phong quay sang hỏi Đường Liên: “Năm xưa ta cảm thương đứng trên đỉnh các đánh một thương khiến mọi người xôn xao, phong thái có thể này không?”

Đường Liên hừ lạnh chẳng chút nể mặt: “Còn chẳng bằng nửa người ta.”

“Ai, thua rồi. Thế nhân đều gọi ta là Thương Tiên, thế nhưng làm gì khí thế

bằng hô mưa gọi gió, đáp mây cười hạc kia chứ.” Tư Không Trường Phong thở dài.

Thế nhưng trong ánh mắt của thư sinh Lý Phàm Tùng và thư đồng Phi Hiên lại toát lên vẻ kinh ngạc. Phi Hiên chỉ vào hoàng hạc, nhìn sang Lý Phàm Tùng, giọng run rẩy: “Tiểu sư thúc, đây chẳng phải...”

Lý Phàm Tùng giơ tay ngắt lời Phi Hiên, khẽ lắc đầu.

“A Ly, chờ ta ra khỏi các lâu lắm rồi phải không?” Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng xoa đầu hoàng hạc.

Hoàng hạc đáp lại bằng một tiếng kêu dài.

“Ta từng nhất chỉ phá Thương Sơn, ta từng song chỉ đoạn càn khôn, nhưng tam chỉ của ta vẫn không phá được Thanh Tiêu kiếm còn mất đi một cánh tay. Hiện nay trở về Tiêu Dao Thiên Cảnh, lại đến gặp Thanh Tiêu kiếm thì sao?” Lôi Vân Hạc lăm bắm, không chờ hoàng hạc đáp lại đã vỗ nhẹ lên cánh của nó rồi nói: “Đi thôi, tới núi Thanh Thành.”

Biển mây quay cuồng khắp trời, hoàng hạc hét một tiếng dài, Lôi Vân Hạc như thần tiên cười hạc bay về phía tây.

Chương 39: Một kiếm của Kiếm Tiên lưu truyền cả ngàn đời Lôi Vô

Kiệt ngơ ngác nhìn tiền bối của mình cười hạc bay về phía tây, không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ: “Đây mới thật là cao thủ chứ.” Nhưng cũng may tuy tính cách vị tiền bối này kỳ quái nhưng cũng tính là mình

qua được tầng thứ mười lăm, có thể lên thẳng tầng mười sáu. Hắn thở phào một cái, tiếp tục đi lên, nhưng tầng mười sáu lại trống không.

Không có ai, không có một ai.

Lần này Lôi Vô Kiệt không chọn chờ đợi mà nhảy một cái, phá tan nóc nhà, bước lên đỉnh Đãng Thiên các, cao giọng quát: “Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

“Cầu kiến Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành? Cầu kiến Lý Hàn Y?

“Điên rồi.” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng nói một câu.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, một trong năm vị Kiếm Tiên trên thế

gian này, từ khi xuất kiếm tới nay chưa một lần bại, đánh với thành chủ

của Thiên Hạ Vô Song thành ba trận toàn thắng. Cho dù hắn là đệ tử Lôi môn, cho dù hắn được chân truyền của Lôi Oanh, nhưng mà...

Hắn có tư cách gì để hỏi kiếm chỗ Kiếm Tiên?

Đường Liên và Tiêu Sắt biết nội tình, sắc mặt không ngạc nhiên, chỉ có điều trong lòng lại dâng lên cảm giác sợ hãi khó tả.

Bản thân ba chữ Lý Hàn Y đã mang theo một cảm giác đáng sợ. Trong ba vị thành chủ của Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong được tôn làm Thương Tiên độc nhất vô nhị trong thiên hạ nhưng hành xử tiêu sái tự

nhiên, là người duy nhất trong ba vị thành chủ thân cận với các đệ tử, cũng là thành chủ duy nhất thật sự quản lý Tuyết Nguyệt thành. Còn đại thành chủ Bách Lý Đông Quân lại như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, cho dù là Đường Liên cũng chưa từng gặp hẳn được mấy lần, mỗi lần truyền thụ chỉ là vài câu nói ít ỏi, đôi khi chỉ đơn giản là một phong thư

đưa tới. Trong giới đệ tử có lời đồn, thật ra đại thành chủ quanh năm tự do bên ngoài, vốn không ở trong Tuyết Nguyệt thành. Còn nhị thành chủ Lý Hàn Y vẫn luôn cư ngụ trong Thương Sơn, bế quan luyện kiếm, cũng chưa từng xuất hiện trong Tuyết Nguyệt thành. Mọi thứ về hắn đều là câu đố.

“Lý Hàn Y là người ra sao?” Tiêu Sắt hỏi Đường Liên.

Đường Liên lắc đầu: “Không biết.”

“Trông thế nào?” Tiêu Sắt lại hỏi.

Đường Liên vẫn lắc đầu: “Không biết.”

“Người chưa từng thấy hắn à?” Tiêu Sắt không hiểu bèn hỏi.

“Từng gặp nhị sư tôn bảy lần, trong đó có sáu lần nghe tiếng chứ không thấy người, chỉ có một lần nhị sư tôn hiện thân nhưng dùng khăn xám che mặt.” Đường Liên lắc đầu; “Hơn nữa nhị sư tôn chưa bao giờ nói chuyện với ta, cho nên ta cũng không biết nhiều về ông ấy.”

Tiêu Sắt lại quay sang phía Tư Không Trường Phong: “Chắc hẳn Thương Tiên tiền bối biết chứ.”

Tư Không Trường Phong lắc đầu thả nhiên đáp: “Tính khí rất tệ! Hơn nữa tiểu tử này phá hỏng đỉnh các, cho dù Hàn Y không ra tay giáo huấn hẳn, ta cũng sẽ ra tay!”

Còn Lôi Vô Kiệt hô hào một lúc lâu sau vẫn không ai đáp lại không khỏi xấu hổ, đằng hắng một cái, lại cao giọng hô: “Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

“Cầu kiến Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Vẫn không ai đáp lời, trên đỉnh các gió rất lớn, lúc này Lôi Vô Kiệt cảm thấy hơi lạnh, nhớ lại lúc vừa rồi Lôi Vân Hạc gọi gió dẫn lôi trên đỉnh các, phong thái tựa tiên nhân, thầm nghĩ sao cùng là người với nhau mà chênh lệch lớn như vậy.

“Môn hạ đệ tử...” Lôi Vô Kiệt lại kêu lên.

“Kêu gào cái nỗi gì? Ôn ào chết đi được.” Lôi Vô Kiệt cảm thấy mắt hoa lên, một người mặc áo trắng đeo khăn che mặt màu xám đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Người nọ nổi giận quát: “Hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành? Dựa vào cái gì, chỉ bằng cái thanh Sát Trư kiếm của người à?”

“Là Sát Phổ kiếm...” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

“Cút!” Trường kiếm trong tay người nọ vung lên, nửa cái đỉnh các bị kiếm này hất tung.

“Lý Hàn Y, tên khốn kiếp!” Tư Không Trường Phong tiếc đỉnh các kia, tức tối mắng.

Lôi Vô Kiệt bị chiêu kiếm này đánh rơi, ngã thẳng từ tầng mười sáu xuống.

Có lên tầng mười sáu thì đã sao, cũng như Thương Tiên năm đó, chỉ một thương đã gõ rơi lão ăn mày, lúc này Lý Hàn Y cũng chỉ một kiếm đánh ngã Lôi Vô Kiệt.

Nhưng khi Lôi Vô Kiệt ngã tới tầng mười ba, hắn lại dùng kiếm cắm vào Đăng Thiên các, rơi xuống ba tầng nữa mới ngừng. Hắn vận chân khí toàn thân, ảo ảnh Già Lâu La sau lưng lại hiện lên, vận thẳng tới Già Lâu La của của Hỏa Chước thuật! Mũi chân hắn điểm nhẹ, nhảy lên trên, lại bước lên đỉnh Đăng Thiên các.

“Hỏa Chước thuật, Già Lâu La cảnh?” Lý Hàn Y cầm trường kiếm nhúu mày: “Cái trò xiếc này mà cũng đòi lấy ra? Đúng là mất mặt!” Trường kiếm của hắn lại vung lên, toàn bộ đỉnh các đều bị thổi bay. Lôi Vô Kiệt không đứng vững lại ngã xuống.

Tư Không Trường Phong đứng bên dưới đau đớn khôn nguôi, không nỡ xem tiếp.

Khác với hắn là, các trưởng lão trong Tuyết Nguyệt thành lại chen nhau lao tới, tung người lao về phía Đăng Thiên các.

Lạc Minh Hiên đuổi theo Lạc Hà Tiên Tử đang chạy như điên, thở hổn hển hỏi: “Sư phụ, sao mọi người chạy vội như vậy?”

Doãn Lạc Hà nhìn bóng người áo trắng đứng trên đỉnh các, trầm giọng nói:

“Xem chiêu kiếm của Kiếm Tiên!”

Lần này Lôi Vô Kiệt ngã thẳng xuống đất, người giữ các tầng một Tạ Yên Thụ đang ngẩng đầu quan sát trận chiến chỉ thấy mắt hoa lên, bóng người áo đỏ kia đã ngã ngay trước mặt mình. Tạ Yên Thụ đi tới vỗ vỗ lên vai hắn, hỏi: “Chết chưa?”

Thân thể Lôi Vô Kiệt run nhẹ.

“Còn chưa chết à?” Tạ Yên Thụ lại gõ hắn một cái.”

“Dậy!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên đứng lên

“Xác... Xác chết vùng dậy?” Tạ Yên Thụ sợ tới mức lùi liền ba bước.

Lúc này quần áo trên người Lôi Vô Kiệt đã rách, toàn thân dính đầy bụi đất, rút thanh Sát Phố kiếm trong tay ra, nhún người nhảy lên. Lại thấy cách đó không xa bỗng vang lên tiếng hô.

“Môn hạ của Triệu Ngọc Chân núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng. Tới bái kiến Tuyết Nguyệt thành, hỏi kiếm Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y!”

Thanh kiếm gỗ đào trên lưng thư đồng cuối cùng cũng phóng ra, thư sinh Lý Phàm Tùng nhảy lên, nắm lấy thanh kiếm gỗ đào này, bay thẳng lên Đãng Thiên các.

“Không tệ, có phong thái của Triệu Ngọc Chân!” Tư Không Trường Phong tán thưởng.

Lôi Vô Kiệt quay người lại vẻ mặt âm ức: “Người leo lên các là ta, người muốn hỏi kiếm chỗ Kiếm Tiên thì tự leo từ tầng một lên đi.”

Chiêu kiếm của Lý Phàm Tùng như cầu vồng xuyên qua mặt trời, ánh sáng trắng rực rỡ, phong thái tựa tiên nhân, chiêu kiếm kia bay thẳng tới đỉnh các còn giữ được một tắc kia, chiêu kiếm ngừng lại trước ngực Kiếm Tiên Lý Hàn Y!

“Vô Lượng kiếm?” Lý Hàn Y nhướn mày. (Kiếm bất lương)

“Là Vô Lượng kiếm!” Lý Phàm Tùng gầm lên.

“Lượng cái rắm!” Trường kiếm của Lý Hàn Y vẽ thành một vòng tròn, từ

trên không chém xuống. Mạnh mẽ hùng hồn, lại là đao pháp Ngũ Hồ Đoạn Hồn Đao hoàn toàn không hề cao minh.

“Nhãi ranh hôi sữa, đánh với người cần gì dùng chiêu kiếm?” Lý Hàn Y

ngạo ngễ nói.

Lý Phàm Tùng chỉ cảm thấy có lực lượng nặng tựa ngàn quân bổ xuống đầu. Thế gian có lời đồn, kiếm chiêu của Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y

nhẹ nhàng nhanh chóng, phóng khoáng tới cực điểm. “Phóng khoáng cái rắm!” Lý Phàm Tùng tức tới mức chửi một tiếng, kiếm thế bị ngăn cản, rốt cuộc cũng bị một kiếm bổ xuống, rơi thẳng xuống mười sáu tầng, ngã bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngơ ngác nhìn cao đồ núi Thanh Thành chỉ oai phong được một chốc này, do dự một chút rồi hỏi: “Huynh đài, có sao...”

Lý Phàm Tùng đứng dậy, phủi bụi đất trên người rồi thản nhiên nói:

“Không đánh nổi.”

Lôi Vô Kiệt vội vàng gật đầu tán thành: “Không đánh nổi.”

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Không thì cùng lên đi?”

Giờ phút này Lôi Vô Kiệt không còn chút kiêu ngạo nào, vội vàng gật đầu:

“Được thôi!”

“Môn hạ đệ tử của Lôi Oanh Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

“Đệ tử dưới trướng Triệu Ngọc Chân núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng cũng tới hỏi kiếm Tuyết Nguyệt thành!”

Một thanh kiếm hoa văn lửa đỏ, một thanh kiếm gỗ đào, lần thứ hai phóng lên.

Lý Hàn Y nhìn hai người hầu như không chút do dự liên thủ với nhau, cười lạnh một tiếng, đột nhiên cầm thanh kiếm trong tay vào trong các,

nhảy lên, tay áo múa một vòng, hai luồng kiếm khí tan tác trong ống tay áo.

Lý Phàm Tùng đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, lại rơi xuống.

Ảo ảnh Già Lô La sau lưng Lôi Vô Kiệt lại tan vỡ, cũng rơi thẳng xuống.

Doãn Lạc Hà đứng xa xa quan sát trận chiến tán thưởng: “Kiếm pháp hay lắm.”

Lạc Minh Hiên không hiểu bèn hỏi: “Rõ ràng nhị thành chủ đã buông kiếm ra rồi mà, thế này cũng coi là kiếm chiêu à?”

Doãn Lạc Hà liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh nói: “Trẻ nhỏ không dạy được.”

Lạc Minh Hiên gãi gãi đầu: “Cho nên mới bị người ta đánh ngã chứ.”

Đường Liên lại hét lên một tiếng: “Không tốt!” Vừa rồi Lý Phàm Tùng và Lôi Vô Kiệt có chân khí hộ thể nên mới có thể ngã từ tầng mười sáu xuống mà chỉ bị thương ngoài da. Nhưng lúc này chân khí của hai người đều đã bị kiếm khí của Lý Hàn Y phá bỏ, lần này mà ngã xuống chắc chắn sẽ chết.

Lúc này thư đồng Phi Hiên lại bước lên trước, bàn tay vung nhẹ lên, hô lớn một tiếng: “Ngừng!”

Thế rơi của hai người đột nhiên giảm đi.

Bàn tay Phi Hiên đẩy nhẹ lên trên, lại hô một tiếng: “lên!”

Hai người lại bay lên trên.

“Được. Đại Long Tượng khí của núi Thanh Thành! Hóa ra cao thủ đang ở

đây.” Tư Không Trường Phong tán thưởng.

Phi Hiên lại chẳng dễ chịu gì, từng giọt mồ hôi lớn chảy ra.

“Người còn xuất kiếm được không?” Lý Phàm Tùng nhìn Lôi Vô Kiệt sắc mặt tái nhợt.

Lôi Vô Kiệt xiết chặt Sát Phố kiếm trong tay: “Còn đánh được một kiếm.”

Lý Phàm Tùng gật đầu: “Vừa hay, ta cũng còn một chiêu kiếm.”

“Vô Kiệt còn một kiếm, kính mong Kiếm Tiên chỉ giáo!” Lôi Vô Kiệt dùng chút sức lực cuối cùng hét lớn.

“Phàm Tùng cũng có một kiếm, kính mong Kiếm Tiên chỉ giáo!” Lý Phàm Tùng cũng cao giọng hô theo.

“Kiếm tên là Liệt Hỏa Oanh Lôi!”

“Kiếm tên là Vô Lượng Thiên Cương!”

Một ánh sáng đỏ, một ánh sáng tím, dầm dề giao thoa giữa không trung, kiếm khí bùng bùng bay lên, xua tan mây trên trời, Lý Hàn Y khẽ cau mày, áo trắng phất phơ trong gió, Đẳng Thiên các lung lay như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Thế này mới xứng hỏi kiếm của Kiếm Tiên chứ.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lý Hàn Y thở dài: “Tên đúng là khó nghe, hai tên sư phụ của các người đều có khiêu đặt tên. Kiếm lên!”

Thanh kiếm bị hấn cắm trong các bay về tay hấn, thân kiếm lóe lên một luồng sáng trắng.

Kiếm tên Thiết Mã Băng Hà, đứng hạng ba trong thiên hạ thập đại danh kiếm!

Lý Hàn Y vùng trường kiếm: “Ta cũng có một kiếm, kiếm tên là Nguyệt Tịch Hoa Thần!”

Khác với mấy chiêu kiếm vừa rồi của Lý Hàn Y, chiêu kiếm này rất đẹp, rất mềm mại, rất chậm chạp, như làn khói bếp từ từ dâng lên, trong làn khói là hơi ấm nhẹ nhàng, như hoa tươi sớm mai, vàng trắng buổi tối, ôn nhu tới cực điểm, khiến người ta chỉ muốn say chết trong đó.

Chiêu kiếm cực kỳ đẹp dễ cũng cực kỳ nguy hiểm, hoa sơn trà trong toàn bộ Tuyết Nguyệt thành đều bay lên, ngàn vạn cánh hoa quay quanh trường kiếm của Lý Hàn Y, đẹp tới mức không thể tả nổi.

“Một kiếm của Kiếm Tiên.” Tư Không Trường Phong khen.

“Lưu truyền cả ngàn đời.” Doãn Lạc Hà nhắm hai mắt lại, ngửi hương hoa trải khắp thành.

Chương 40: Ước định đã thành, vạn núi chẳng ngăn Liệt Hỏa Oanh Lôi và Vô Lượng Thiên Tôn, một luồng sáng đỏ một luồng sáng tím, hai luồng kiếm chiêu hội tụ thành một kiếm vô cùng bá đạo.

Nhưng một kiếm lại đánh hạ chúng, lúc này Lý Hàn Y lại cố tình đổi sang một chiêu kiếm cực mỹ lệ cực ôn nhu.

Lôi Vô Kiệt vừa phóng một kiếm ra, gần như mất đi tri giác.

Lý Phàm Tùng cắn răng, liều mạng dẫn theo kiếm khí nhưng chỉ thấy hoa bay khắp trời, hai luồng kiếm khí của bọn họ căn bản không cách nào phá vòng vây.

Thư đồng Phi Hiên rốt cuộc không chống đỡ nổi, quỳ rạp xuống đất, Đại Long Tượng khí lập tức tản đi.

Kiếm khí của Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng cũng đã tiêu tan không còn một mống, hai người đều sức cùng lực kiệt, trường kiếm tuột tay rơi ra, lơ

lững bên cạnh Lý Hàn Y.

”Vẫn đánh không lại.” Lôi Vô Kiệt cười khố một tiếng.

“Vị huynh đài này, người từng nghe nói tới Long Tuyền chưa?” Lý Phàm Tùng đột nhiên hỏi.

“Long Tuyền là gì?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Long Tuyền là một thác nước lớn trong núi Thanh Thành, cách mặt đất mấy trăm trượng, sâu cũng tới vài trăm trượng, đổ xuống giữa hai ngọn núi,

hình dáng như mấy trăm con rồng lớn màu trắng đang phun nước. Từ núi Thanh Thành nhìn xuống luôn thấy trên mặt nước so tới mấy trăm cái cầu vòng, còn mấy trăm con rồng lớn đó lật mây làm mưa trong cầu vòng.

Chênh lệch giữa chúng ta và kiếm tiên có lẽ là Long Tuyền và dòng suối nhỏ.” Lý Phàm Tùng giải thích.

“Huynh đài thật có nhã hứng, lúc này còn nói có sách, mách có chứng.” Lôi Vô Kiệt cười khố: “Huynh đài có biết chúng ta sắp chết rồi không?”

“Chết thế nào?” Lý Phàm Tùng nghi hoặc.

“Ngã chết chứ sao!” Lôi Vô Kiệt thở dài.

Hai người lại ngã từ trên không trung xuống.

Đường Liên cất bước chạy như điên về phía hai người.

“Đường Liên, với công lực của người không ngăn nổi.” Tư Không Trường Phong thở dài, nói với Lý Hàn Y trên không trung: “Hàn Y!”

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, cánh tay khẽ cử động, hoa trà bay lượn khắp trời ập xuống, bao phủ lấy Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng. Hai

người vẫn ngã cái rầm xuống đất, hoa sơn trà tan rã, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

“Không chết à?” Lôi Vô Kiệt nói chậm rãi.

“Hắn đã cứu chúng ta?” Lý Phàm Tùng ngẩng đầu, lại thấy một vết sáng hồng, một vết sáng tím đang bay về phía mình, kêu thảm một tiếng:

“Chạy!”

Vừa dứt lời, thanh kiếm gỗ đào đã nhắm thẳng vào ấn đường của hắn, thanh Sát Phố kiếm cũng ép thẳng tới trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lý Hàn Y chậm rãi hạ xuống đất, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Còn Tư Không Trường Phong, Đường Liên, Tiêu Sát, Phi Hiên và Tư Không Thiên Lạc đều chạy tới đây.

“Ai da, Hàn Y, đừng giận đừng giận. Nổi giận với bọn nhỏ làm gì.” Tư

Không Trường Phong giơ thanh trường thương gạt một cái, hất hai thanh kiếm kia xuống đất.

Lý Hàn Y đi tới vài bước: “Các người muốn gặp ta?”

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng nhìn nhau một cái, vội vàng gật đầu.

“Vì sao?” Lý Hàn Y ngoắc ngón tay, thanh kiếm gỗ đào bay tới trong tay hắn. “Thanh kiếm này tên là gì?”

“Tự mình đẽo gỗ đào ra, còn chưa đặt tên, không thì mời Kiếm Tiên đặt đi?” Lý Phàm Tùng cười bồi nói.

Ngón tay Lý Hàn Y vung lên, kiếm gỗ đào rơi xuống đất, đứt thành từng khúc: “Lười đặt.”

Lý Phàm Tùng không dám đau lòng, chỉ gật đầu lia lịa: “Kiếm tiên nói chí phải.”

“Sao người muốn gặp ta?” Lý Hàn Y hỏi.

Lý Phàm Tùng do dự trong chốc lát rồi nói: “Cái này... nghe sư phụ nhắc tới đại danh của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên nhiều lần cho nên hâm mộ. Lần này theo lệnh sư phụ ra ngoài du lịch, muốn gặp tiên bối một chút.”

“Giờ gặp rồi chứ?” Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh băng.

“Gặp rồi, gặp rồi. Không hổ danh kiếm tiên, vẫn bối bối phúc.” Lý Phàm Tùng vội vàng nói.

“Nếu gặp rồi, còn không mau cút đi?” Lý Hàn Y vung tay áo, đánh bay Lý Phàm Tùng ra ngoài.

Phi Hiên hừ lạnh một tiếng, vung tay phải lên, đưa Lý Phàm Tùng lên trên con ngựa già đầy vẻ mệt mỏi kia.

“Đại Long Tượng lực?” Lý Hàn Y nhíu mày.

Phi Hiên không để ý tới hắn, xoay người dẫn ngựa đi ra phía ngoài thành.

Lý Phàm Tùng ngồi trên lưng ngựa phun liên ba ngụm máu tươi nhưng nụ

cười lại chẳng hề tắt: “Lần này tới Tuyết Nguyệt thành, thật sự đáng giá!”

“Tiểu sư thúc, thiếu chút nữa người bị người ta đánh chết, còn nói đáng giá cái gì? Bị đánh tới hỏng cả đầu rồi à?” Phi Hiên trợn mắt với hắn.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Có thể đối mặt chính diện với một kiếm của Kiếm Tiên mà không chết, còn hơn luyện kiếm mấy năm, đạo lý này mà người còn không hiểu, sau này làm sao học được Vô Lượng kiếm?”

“Xì, vừa rồi nếu không nhờ Đại Long Tượng công của ta, người đã ngã chết từ lâu rồi.” Phi Hiên khinh thường nói: “Vừa rồi Thương Tiên còn nói, ta mới là cao thủ chân chính.”

“Cao thủ? Sau này người sẽ là tiên nhân. Cao thủ thôi mà người cũng vui à?” Lý Phàm Tùng nhắm hai mắt lại, không nói gì nữa.

Phi Hiên cũng lặng lẽ kéo dây cương, một thư sinh một thư đồng này chậm rãi đi ra khỏi thành.

Tư Không Trường Phong nhìn bóng dáng hai người, cảm thán: “Lửa này của núi Thanh Thành phân chia võ vận, thiên vận vừa vận. Xem ra về sau núi Thanh Thành sẽ đoạt mất một nửa giang hồ này từ tay Tuyết Nguyệt thành.”

“Thế thì đã sao?” Lý Hàn Y lại nhìn sang Lôi Vô Kiệt hỏi: “VẬY còn người, vì sao người muốn gặp ta?”

“Khẩn cầu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên gặp sư phụ ta một lần!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ xuống.

“Lôi Oanh?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng: “Hắn muốn gặp ta?”

“Sư phụ đang mắc bệnh nặng, không còn sống lâu nữa. Lôi Vô Kiệt cả gan, khẩn cầu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên gặp mặt sư phụ một lần.” Lôi Vô Kiệt quỳ xuống không đứng lên.

Ánh mắt Lý Hàn Y hơi dao động trong khoảnh khắc, nhưng lại lập tức trở

lại về bình tĩnh: “Lôi Oanh sắp chết?”

“Đúng!” Lôi Vô Kiệt cúi đầu.

“Được, ta đi. Nhưng ta có một điều kiện.” Lý Hàn Y ngoắc tay, Sát Phó kiếm bay tới trên tay hắn.

“Không được!” Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn cản. “Sát Phổ kiếm là thứ sư phụ

ta yêu mến nhất...”

Lý Hàn Y vẽ ra một đóa kiếm hoa. “Sao nào, người tưởng ta cũng định chặt đứt Sát Phổ kiếm như lúc phá hủy thanh kiếm gỗ đào kia à?”

Lôi Vô Kiệt chỉ nói: “Kính xin kiến tiên hạ thủ lưu tình.”

Lý Hàn Y vung tay, cắm thanh Sát Phổ kiếm này lên đầu tường Hạ Quan thành: “Điều kiện của ta rất đơn giản, người làm đệ tử của ta. Khi nào người tiếp được ba kiếm của ta, lấy thanh Sát Phổ kiếm này về. Ta sẽ theo người đi gặp Lôi Oanh.”

Làm đệ tử của Lý Hàn Y? Làm đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?

Tuyết Nguyệt thành có ba vị thành chủ, Bách Lý Đông Quân nhận Đường Liên làm đồ đệ, Tư Không Trường Phong truyền thụ thương pháp cho con gái duy nhấtw, chỉ có mình Kiếm Tiên - Lý Hàn Y bao năm qua vẫn không nhận đồ đệ, trước nay cũng không để lộ ý định thu nhận đồ đệ.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, không biết nên trả lời ra sao. Tuy hãn vẫn luôn đùa bỡn gọi Đường Liên là đại sư huynh nhưng thực ra không có ý định gia nhập Tuyết Nguyệt thành, càng không định trực tiếp bái Kiếm Tiên Lý Hàn Y làm sư phụ.

Tư Không Trường Phong thấy Lôi Vô Kiệt còn dần ra ở đó, cười nói:

“Chẳng phải giờ đã hành lễ bái sư rồi sao? Cứ gọi thẳng là sư phụ đi.”

Lý Hàn Y nhìn ra vẻ do dự trong mắt hãn: “Người không muốn?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng lắc đầu: “Kiếm Tiên kiếm thuật thông thần, Lôi Vô Kiệt vốn đã ngưỡng mộ, được bái làm môn hạ của kiếm tiên là chuyện

cầu còn chẳng được. Nhưng chuyện lớn cỡ này, vẫn phải thông báo với sư phụ

một tiếng...”

“Người đang nói, trước tiên gặp sư phụ người đã rồi hẳn nói tới chuyện bái sư. Người có biết hành động đó của người gọi là gì không?” Ánh mắt của Lý Hàn Y lạnh băng.

“Trên chiêu bạt có một cách gọi.” Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, lười biếng nói: “Tay không bắt sói.”

Đường Liên vội vàng la lên: “Vô Kiệt, bái vào làm môn hạ của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên là chuyện muôn vàn người luyện kiếm chỉ có cầu cũng chẳng được, đừng do dự nữa.”

Lôi Vô Kiệt trầm ngâm một lát, đột nhiên đập đầu liên ba lần, hành lễ bái sư rồi ngẩng đầu lên nói: “Đệ tử Lôi Vô Kiệt bái vào làm môn hạ của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên. Sau khi ta thu hồi Sát Phố kiếm, về Lôi gia bảo cùng sư

phụ, nếu sư phụ Lôi Oanh trách cứ, xin lấy cái chết tạ ơn truyền nghề của hai vị ân sư.”

“Thằng ngốc.” Tiêu Sắt lại mắng một tiếng không nặng không nhẹ.

Lý Hàn Y quay người, im lặng một lát rồi nói: “Thay quần áo đi, ngày mai tới sau núi gặp ta.”

Chỉ có Tư Không Trường Phong đứng cạnh hắn mới thấy, lúc này khóe mắt của Kiếm Tiên bềnh thế thiên hạ đã hơi ướt, một giọt nước mắt lăn xuống.

Chỉ là một giọt nước mắt của kiếm tiên.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Người sinh giữa đất trời, chợt lại như

khách xa.”

“Người lắm mồm quá.” Lý Hàn Y vung thanh Thiết Mã Băng Hà lên, ngửa

kiếm bay đi.

Giọng nói vẫn còn vọng lại: “Ước định đã thành.”

“Vạn núi chẳng ngăn!” Lôi Vô Kiệt đáp lại câu này xong, ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lần leo các kinh thiên động địa này rốt cuộc cũng vẽ một nét chấm tròn. Các trưởng lão và đệ tử chạy ra quan sát trận chiến đều trở về trong điện của mình, các tiểu thương trong thành chỉ cảm thấy cuộc đời này được chứng kiến cảnh tượng vừa rồi đã không còn gì tiếc nuối, vừa bàn tán tiên nhân cười hạc dẫn thiên lôi đánh xuống kia lợi hại hơn hay kiếm tiên cuốn sạch hoa sơn trà trong thành lợi hại hơn, vừa giải tán ra bốn phía. Chỉ có Tiêu Sắt, Đường Liên và Tư

Không Trường Phong, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt còn ở lại tại đó.

Tiêu Sắt vỗ Đường Liên: “Đại sư huynh nghe ta nói này, sư đệ người nợ ta tám trăm lượng, hay là người trả nợ cho ta đi, cũng tiện để ta về Tuyết Lạc sơn trang.”

“Ta không có tiền.” Đường Liên đáp rất dứt khoát.

“VẬY AI CÓ TIỀN?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đang ở trước mặt người đấy.” Đường Liên lắc nhẹ đầu sang phía Tư

Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong mỉm cười: “Đúng vậy, tất cả tiền bạc phí tổn của Tuyết Nguyệt thành đều do ta phụ trách.”

Tiêu Sắt giơ tay phải ra: “Tám trăm lượng.”

Tư Không Trường Phong lại trực tiếp bỏ qua câu này: “Ta nghe Đường Liên nói, người tên Tiêu Sắt?”

“Sao nào?” Lông mày Tiêu Sắt nhú lại.

“Tên hay.” Tư Không Trường Phong gật đầu.

“Đừng có nịnh bợ, tiền nên trả vẫn phải trả, ta đang vội lên đường.” Tiêu Sắt không kiên nhẫn nói.

“To gan! Có tin ta lấy thương gở chết người không!” Tư Không Thiên Lạc tức giận vung trường thương trong tay lên.

Tư Không Trường Phong mỉm cười gạt thương của con gái ra: “Tiền, đương nhiên sẽ trả, chẳng qua chỉ muốn mời Tiêu huynh đệ vào thành ở lại một thời gian ngắn. Trong lòng tại hạ còn chút nghi hoặc, muốn mời Tiêu huynh giải đáp.”

“Ta không đi theo thì sao, người định dùng vũ lực cưỡng bức ta à?” Tiêu Sắt cười lạnh nói.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Đương nhiên là không. Nói thật, muốn mời Tiêu huynh đệ vào thành, đúng là ta có ý riêng.”

“Ý riêng gì?”

“Trường Phong bất tài, muốn nhận Tiêu huynh đệ làm đồ đệ.”

“Cái gì?” Tiêu Sắt kinh ngạc, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc bên cạnh càng kinh hãi, sợ rằng mình nghe lầm, vội vàng hỏi: “Người (cha) nói gì vậy?”

“Trường Phong bất tài, muốn nhận Tiêu huynh đệ làm đồ đệ.” Tư Không Trường Phong cảm trường thương lên mặt đất, quỳ một gối xuống.

Khác với lúc Lý Hàn Y thu đồ đệ, tư thế thu đồ đệ của Tư Không Trường Phong thật sự khiêm tốn quá mức.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều tưởng hắc diện rồi, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc đó của hắn, hai người không dám nhiều lời, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Còn Tiêu Sắt lại chỉ cười lạnh.

“Hay cho một Tuyết Nguyệt thành!”

Chương 41: Dùng cả thiên hạ làm bàn cờ

Tư Không Trường Phong quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trầm tĩnh.

Tiêu Sắt lạnh lùng nhíu mày, gương mặt không chút biểu cảm.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau một cái, không hiểu sao đường đường Thương Tiên, tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, rốt cuộc Tư Không Trường Phong đang nghĩ cái gì. Dù sao Lôi Vô Kiệt cũng là đệ

tử của Lôi môn, còn có võ công xuất chúng trong giới trẻ, không tính hai tầng cuối cùng, mười bốn tầng trước là thật sự đánh lên. Còn Tiêu Sắt là người thế nào? Một ông chủ quán trọ, không biết chút võ công nào, chỉ biết chút công phu chạy trốn.

Vì sao Thương Tiên lại muốn thu hắn làm đồ đệ đến vậy?

Hơn nữa hắn còn có vẻ không ưa như vậy?”

“Nhận ta làm đồ đệ? Dựa vào cái gì?” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều thầm cả kinh, Tư Không Thiên Lạc chỉ muốn xách thương lên đập cho một nhát.

Tư Không Trường Phong lại chẳng hề để ý, chỉ mỉm cười: “Tại hạ bất tài, võ nghệ trên người cũng tạm được trong chốn giang hồ.”

“Ta không tập võ.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Nhưng bên hông huynh dài chẳng đang dắt theo Vô Cực côn? Côn pháp, thương pháp coi như cùng một mạch.” Tư Không Trường Phong nhìn thanh trường côn bên hông Tiêu Sắt nói.

Tiêu Sắt vượt cây gậy kia, dọc đường này hẳn chưa từng cầm cây gậy này.

Lôi Vô Kiệt từng hỏi hẳn vài lần, hẳn chỉ nói là lúc nào đi núi thì dùng để

chống. Nhưng lúc này Tư Không Trường Phong chỉ nhìn một cái đã nói toạc tên của cây gậy này ra.

Vô Cực côn, chủ nhân trước của nó từng một người một côn cố thủ ngoài thành, ngăn cản mười tám vị cao thủ nhất đẳng có ý đồ phá thành đánh vào. Nghe nói một côn đánh ra vô biên vô tận, không có điểm cuối.

“Tuy ta cầm cây gậy này nhưng không có nghĩa là ta biết võ công. Cái này là do một người nợ tiền của ta lấy ra gán nợ.” Tiêu Sắt chạm nhẹ vào cây gậy kia, chẳng buồn để tâm.

Tư Không Trường Phong không hỏi tiếp: “Đương nhiên, ta ngoại trừ võ công không tề ra, kỳ thuật cũng là thiên hạ vô song. Người có thích chơi cờ

không.”

“Không thể nói là thích. Bởi vì chưa từng bại.” Tiêu Sắt vẫn không hề dao động.

“Chưa từng bại à. Vậy chúng ta đánh ba ván cờ nhé, nếu người thắng được một ván ta không ép người. Sao nào?” Tư Không Trường Phong quay sang nói với Đường Liên: “Đường Liên, đi lấy một bàn cờ tới đây.”

Tuy Đường Liên không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, nhưng khi tam sư tôn nói năng nghiêm túc hẳn cũng không dám trái ý, chỉ có thể tới quán rượu ven đường mượn một bàn cờ. Tiêu Sắt cũng không từ chối, bèn ngồi xuống cùng Tư Không Trường Phong trong quán trà gần đó.

“Năm xưa người cũng lừa Lạc Hà Tiên Tử ở lại như vậy đấy à?” Tiêu Sắt cười lạnh nói.

Tư Không Trường Phong chép miệng một cái: “Đã đánh cược thì thua phải chịu chứ, sao lại gọi là lừa. Đường Liên, người mau mau đưa Lôi Vô Kiệt vào trong thành, hẳn hao hết thể lực, chắc chắn sẽ ngủ suốt ba ngày ba đêm.”

Đường Liên gật đầu, công Lôi Vô Kiệt lên nói với Tiêu Sắt: “Ta và Vô Kiệt ở trong thành chờ người.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không cần chờ ta, sau khi nhận được tám trăm lượng bạc ta sẽ đi. Dọc đường này coi như có duyên với hai người các người, về sau

nếu thuận tiện có thể tới Tuyết Lạc sơn trang của ta uống một chén. Không thể không tính tiền, nhưng có thể giảm giá một chút.”

Đường Liên mỉm cười, không nói gì nữa, đi vào trong thành. Tuy hẳn không biết vì sao tam sư tôn lại coi trọng Tiêu Sắt như vậy, nhưng hẳn biết khi Tiêu Sắt đáp ứng vụ đánh cược này, hẳn đã thua. Bởi vì từ khi

hắn biết Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đến nay đã bốn năm năm, chưa từng thấy hắn luyện thương tới một lần, ngày ngày chỉ thấy hắn ngồi trong sân, quay mặt vào bàn cờ là ngồi im cả ngày.

“Mời đi trước.” Tư Không Trường Phong cầm một quân cờ đen, ý bảo Tiêu Sắt cầm quân trắng đi trước.

Tiêu Sắt không từ chối, cầm một quân cờ trắng ung dung ném xuống bàn.

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi cũng hạ một quân xuống.

Tiêu Sắt vẫn ném lung tung.

Cứ thế lặp đi lặp lại, Tư Không Thiên Lạc đứng xem bên cạnh càng lúc càng nhúu mày. Cách hạ cờ của hai người hoàn toàn bất đồng, Tư Không Trường Phong hùng hồn trầm ổn, trước khi đánh một quan cờ đều suy nghĩ một hồi. Còn Tiêu Sắt lại như một người ngoại đạo, mỗi lần hạ cờ đều tùy ý ném một cái. Tuy rằng quân cờ hắn đánh xuống như lung tung không có kết cấu, nhìn như lộn xộn nhưng lại có thể hồi sinh trong chỗ

chết. Tư Không Thiên Lạc bị ảnh hưởng bởi phụ thân, cũng đánh cờ nhiều năm nhưng chưa từng thấy cách đánh cờ như vậy, rất nhiều lần xem tới mức kinh hồn bạt vía, mồ hôi ướt đầm lưng.

Ván cờ đánh hết hơn nửa canh giờ, hai người đều im lặng không nói gì, sau khi trầm ngâm một lát mỗi người lại thu cờ về, lại bắt đầu ván mới. Cứ thế

lặp lại ba lần.

Ba ván đều hòa, không phân được thắng bại.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Kỳ phùng địch thủ?”

Tiêu Sắt cười lạnh: “Cờ vây là quỷ trận, không phải đại đạo. Đường đường tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành sao lại đắm chìm trong quỷ

đạo?”

“Nếu lấy bốn nước làm quân cờ, thiên hạ làm bàn cờ. Có coi là đại đạo không?” Tư Không Trường Phong cất bàn cờ đi.

Tiêu Sắt đứng lên, hắng giọng nói: “Có đại nữa cũng chẳng lớn hơn bạc, đưa tiền đây!”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi nói: “Nghe Đường Liên nói người từng là chương quỳ của quán trọ. Như vậy đi, nếu người bái làm đồ đệ của ta, ngoại trừ dạy thương thuật cho người, ta còn để người phụ

trách quản lý tài vụ của Tuyết Nguyệt thành, sao nào?”

Tư Không Thiên Lạc cả kinh, tức giận nói: “Cha! Sao cha có thể tùy tiện giao việc quan trọng như vậy cho một người ngoài được!”

Tiêu Sắt lại chẳng hề bị lay động, chỉ giơ bàn tay ra: “Lương tháng bao nhiêu?”

“Lương tháng tám trăm lượng!” Hiếm khi Tư Không Trường Phong mới trả lời hào phóng như vậy.

Hai tay Tiêu Sắt khoanh trong áo, ngẩng đầu nhìn bầu trời, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không đủ.”

Tư Không Trường Phong chẳng hề tức giận, chỉ hỏi: “Vậy người thấy cần bao nhiêu?”

Tiêu Sắt chậm rãi đi vào trong thành: “Tám trăm vạn lượng đi. Chờ tới ngày ta ra khỏi thành thì trả hết cho ta.”

“Tám... tám trăm vạn lượng?” Tư Không Thiên Lạc cả giận: “Sao người không nói thẳng người lên làm thành chủ đi?”

Nhưng Tư Không Trường Phong lại đáp rất khí phách: “Được. Thống nhất thế nhé!”

Tiêu Sắt phất phất tay về sau lưng, tiếp tục đi về phía trước, không hề quay đầu lại. Hắn khẽ thở dài, lẩm bầm: “Dùng bốn nước làm quân cờ, toàn bộ

thiên hạ là bàn cờ. Ván cờ như vậy, một khi bắt đầu sẽ định trước mỗi người đều là quân cờ. Chúng ta cũng không ngoại lệ.”

Âm thanh của hắn rất nhỏ, nhưng dường như Tư Không Trường Phong nghe được, hắn nhìn thanh trường thương trong tay rồi lẩm bầm: “Đúng vậy, không ai ngoại lệ, cho nên chỉ có thể cố gắng chiến thắng.”

Tiêu Sắt không nói tiếp, chậm rãi đi tới, đột nhiên giơ tay ra bắt lấy một đóa hoa sơn trà. Đó là một trong những đóa hoa sơn trà được chiêu kiếm của Kiếm Tiên Lý Hàn Y cuốn lên khắp thành. Lúc này Kiếm Tiên đã đi khỏi, những đóa hoa sơn trà tụ tập lại đã bị làn gió thổi tan. Hắn dừng bước nhìn đóa hoa sơn trà kia, như đang suy ngẫm, nhỏ giọng nói: “Người sinh giữa đất trời, xa...”

“Rầm!” Một tiếng vang lạnh lạnh truyền tới. Tiêu Sắt chỉ cảm thấy đầu bị

gõ mạnh một cái. Hắn khố sở quay người, lại thấy Tư Không Thiên Lạc khí khái hiên ngang cầm trường thương trong tay, vẻ mặt đầy tức tối nhìn hắn:

“Người đã báỉ cha ta làm sư phụ, như vậy từ nay về sau phải gọi ta là sư tỷ! Sư tỷ chưa nói cho người đi, người ngoan ngoãn đứng đó cho ta!”

“Người...” Tiêu Sắt cố chịu đau nói.

Tư Không Thiên Lạc lại nâng trường thương gõ thẳng vào đầu Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt hai mắt tối sầm, ngã quỵ trên mặt đất.

Tư Không Thiên Lạc đắc ý vung thanh trường thương: “Ai bảo người lảm mồm.” Chẳng biết vì sao, tuy không hiểu vì sao cha mình tự dưng lại nhận tên đồ đệ này, nhưng sâu trong lòng Tư Không Thiên Lạc lại cảm thấy chút vui sướng.

Chương 42: Thiên Khải ngũ đại tổng quản

Thiên Khải thành.

Hồng Lữ Tự.

Một nam tử tuấn mỹ hai bên tóc mai đã hoa râu ngời trên bờ đoàn, tay trái vờ nhẹ phật châu, tay phải đặt lên một thanh trường kiếm, miệng nhỏ giọng tụng niệm kinh văn.

Một trong ngũ đại tổng quản, tổng quản chương hương, dùng thân phận thái giám quản lý quyền hạn Hồng Lữ Tự, còn từng một mình một thanh hàn kiếm khuấy động phong vân trên giang hồ, Phong Tuyết Kiếm Thảm Tinh Chu - Cẩn Tiên công công.

“Sư phụ.” Một tiểu đồng bước vào trong cánh cửa, gọi khẽ một tiếng.

Chính là Bá Dong đã theo hã đi tới Đại Phạm Âm tự ngày trước.

Cẩn Tiên công công không nhìn sang, chỉ ‘ừ’ khẽ một tiếng.

“Tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công tới.” Bá Dong hạ giọng nói.

Cẩn Tiên công công gật đầu, phất phất tay, ý bảo Bá Dong đi ra ngoài.

Bá Dong quay người nhanh chóng rời khỏi, bước ra cửa, phát hiện nam tử

cao lớn mặc măng bào màu tím vẫn cung kính đứng trước cửa, đôi tay khoanh sau lưng, ngửa đầu nhìn không trung ngây người. Khác với những vị tổng quản khác, tổng quản chương sách là người rất ít khi tới

cửa bái kiến, còn mỗi lần tới bái kiến đều có vẻ xa lạ. Đầu tiên để đệ tử vào trong thông báo, sau đó mới vào trong viện, sẽ không thiếu chút lễ tiết nào. Khác với tổng quản chưởng kiếm nghiêm khắc nóng nảy, cũng không có vẻ khéo hoạt bát khéo đưa đẩy của tổng quản chưởng ấn, tổng quản chưởng sách luôn ngồi trong Tàng Thư Lâu đọc sách trông như một nho sĩ trung niên.

Nhưng không biết vì sao Bá Dong rất thích tổng quản chưởng sách luôn mỉm cười lễ phép này.

“Công công, sư phụ mời ngài vào trong điện.” Bá Dong cung kính nói.

Cẩn Ngọc công công khôi phục tinh thần, gật đầu rồi đi vào trong điện. Bá Dong phát hiện một con bướm đậu trên vai hắn, trong lòng cả kinh, đừng nói người bình thường cử động sẽ khiến con bướm sợ hãi bay đi, người tập

võ có lệ khí rất nặng, con bướm càng không thể tới gần. Rốt cuộc tổng quản chưởng sách tu luyện võ công gì mà có thể che giấu khí thể tới cảnh giới như vậy. Trong lúc Bá Dong đang suy nghĩ, Cẩn Ngọc công công bước chân nhìn như chậm rãi đã đi vào trong điện.

“Cẩn Ngọc.” Cẩn Tiên công công mở mắt ra, tay cũng ngừng vê tràng hạt.

Cẩn Ngọc công công gật đầu, ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Cẩn Tiên công công không đứng dậy chỉ cười khẽ nói: “Cơn gió nào đưa người tới chỗ ta vậy.”

“Không phải một cơn gió.” Cẩn Ngọc công công lắc đầu.

“Thế thì là gì?” Cẩn Tiên công công nhìn Cẩn Ngọc công công.

“Là một tràng phong hoa tuyết nguyệt.” Cẩn Ngọc công công trầm giọng nói.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Cẩn Tiên công công thở dài nã nã: “Quả nhiên, hã vãn vào tòa thành đó.”

“Đúng vậy. Từ khi hã bước vào tòa thành đó, bàn cờ đã bắt đầu, còn giờ chúng ta không thể không xuất hiện trên bàn cờ với thân phận quân cờ. Mà thân là quân cờ, chúng ta phải lựa chọn.” Cẩn Tiên công công cầm một chén trà trên bàn lên.

“Ngươi rồi.” Cẩn Tiên công công nhắc.

“Không sao” Cẩn Ngọc công công giơ ngón tay chạm khẽ dưới đáy chén trà, chén trà nguội lập tức sôi trào, tỏa ra hơi nóng hôi hổi, hã thối khẽ rồi nhấp một ngụm.

“Dùng Miên Tức thuật để pha trà, sư phụ mà biết khéo tức chết.” Cẩn Tiên công công cười khẽ.

Cẩn Ngọc công công buông chén trà xuống, như đang tự nói với mình:

“Chúng ta phải lựa chọn.”

“Chúng ta không thể lựa chọn. Trong triều có ba vương gia, bốn tướng quân, năm thượng thư cùng với mấy tòa thành trên giang hồ, vài đại thế gia, bọn họ đều có thể có lựa chọn của mình. Nhưng ngũ đại tổng quản của đại nội không thể lựa chọn, trên cuộn giấy giấu trong tấm biển trên Thái An điện viết tên ai, chúng ta phải chọn người đấy.” Cẩn Tiên công công ngưng cười, nói với vẻ nghiêm túc.

“Nhưng ta muốn chọn.” Cẩn Ngọc công công nói rất thản nhiên, nhưng mỗi chữ đều như đập mạnh vào trong lòng Cẩn Tiên công công.

“Cẩn Ngọc! Ngươi!” Cẩn Tiên công công kinh hãi.

“Cẩn Ngọc nói rất đúng, giờ phút này trong cuộn giấy trên tấm biển đó còn chưa viết tên!” Ngay lúc này, một giọng trầm đột nhiên vang lên,

ánh sáng tím lóe lên, trong điện nhiều thêm một người.

Mắt to mày rậm, không giận mà uy.

Đại tổng quản chương kiếm, Cần Uy công công.

“Còn chúng ta, có thể ảnh hưởng tới cái tên cuối cùng được viết lên trên cuộn giấy đó, rốt cuộc là ai.” Một giọng nói mang theo ý cười tiếp lời, ngoài điện có thêm một bóng người mập mạp, gương mặt tươi cười nhưng trong mắt ẩn chứa vẻ sắc bén khó lòng phát hiện.

Tổng quản chương ấn, Cần Ngôn công công.

“Ba tháng trước người triệu tập hội nghị tổng quản, nói với chúng ta người gặp người đó ở Đại Phạm Âm tự. Tới giờ chúng ta lại nhận được tin, người đó đã bước vào Tuyết Nguyệt thành. Chuyện này nói nên rằng traten cờ mà chúng ta tưởng rằng đã tàn cục lại sống dậy. Trước đây chúng ta là quân cờ, nhưng hiện giờ chúng ta có thể trở thành người chơi cờ.” Cần Ngôn công công bước vào đại điện.

“Người chơi cờ? Cần Ngôn, người quá coi trọng mình rồi đấy.” Cần Tiên công công cười lạnh nói.

Cần Ngôn công công vẫn mỉm cười đáp: “Khi người vẫn là một tiểu thái giám, có từng nghĩ mình sẽ trở thành tổng quản chương hương có thể quản lý cả Hồng Lư Tự không? Giờ người đứng trên địa vị cao, sao không nghĩ

tới chuyện bước lên thêm tầng nữa, tay hái sao trời?”

“Tay hái sao trời?” Cần Tiên công công cười lạnh, toàn thân tỏa ra kiếm khí mãnh liệt khiến toàn bộ đại điện lay động.

“Từ nhỏ hai người các người đã thích cãi nhau, tới khi nào mới sửa được cái tật xấu này đây.” Cần Ngọc công công đứng dậy từ trên ghế, tay vung nhẹ lên, ép luồng kiếm khí lạnh lẽo kia xuống.

Cần Tiên công công hừ lạnh một tiếng: “Ngũ đại tổng quản nghe lệnh của hoàng thượng hành sự, chúng ta được sư phụ thu dưỡng từ nhỏ, sư phụ đã bao giờ nói những lời đại nghịch bất đạo như tay hái sao trời chưa?”

“Ta chỉ nói tay hái sao trời, chứ chưa nói muốn tranh sáng với nhật nguyệt.

Cần Tiên, người nhay cảm quá đấy.” Cần Ngôn công công cũng xua tay hòa giải.

Cần Uy công công cầm kiếm đứng đó với bộ mặt uy nghiêm, cuối cùng cũng lên tiếng: “Cần Ngôn nói không sai. Nếu là trước đây đương nhiên chúng ta chỉ có thể chờ đợi thánh thượng lựa chọn. Nhưng nếu người đó lại xuất hiện, rất nhiều chuyện sẽ thành bất đồng. Hiện nay chỉ có chúng ta biết, nhưng một khi hãn bước vào Tuyết Nguyệt thành, như vậy càng ngày càng nhiều người sẽ biết. Chúng ta không thể chờ được. Lúc trước người cười khoái mã suốt mười ngày từ nước Vu Điền về Thiên Khai, chẳng phải cũng vì nguyên nhân này ư?”

Cần Tiên thở dài, không trả lời.

“Một năm qua có tới mấy chục tốp người ngựa rời khỏi Thiên Khai thành.

Các người có biết bọn họ đi đâu không?” Một giọng nói trầm trầm đột nhiên vang lên phía sau đại diện.

Bốn người đều kinh ngạc, người nào mà có thể lặng lẽ xuất hiện phía sau bọn họ không có chút khí tức nào? Bọn họ vội vàng quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc măng bào màu tím, mái tóc bạc trắng đang ngồi trước tượng Phật Đà, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Bốn người vội vàng quỳ lạy: “Đại tổng quản!”

Chỉ dùng thân phận bạn đọc sách lớn lên cùng hoàng đế, không quản lý bất cứ sự vụ nào trong đại nội, nhưng về mặt ý nghĩa lại thực sự là thủ lĩnh tối cao của các hoạn quan - Cẩn Tuyên đại tổng quản.

Cẩn Tuyên đại tổng quản nói tiếp: “Bọn họ chia ra đi tới Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành, Mộ Lương thành, Giang Nam Lô gia, Thục Trung Đường môn, Ôn gia lâu đời ở Lĩnh Nam, núi Thanh Thành, núi Võ Đang, Thiếu Lâm tự, Vân Lâm tự, thậm chí còn tới Thiên Ngoại Thiên ở ngoài lãnh thổ cùng với Âm Hà không thể tìm ra đang ở đâu. Hầu hết các thế lực lớn trong võ lâm đều bị bọn họ phái người tới. Tranh đấu trong triều đình còn chưa kết thúc, tranh đoạt trên giang hồ đã bắt đầu.

Lúc này bốn người đứng dậy, nhìn nhau vài lần, không trả lời, vì bọn họ cũng không hiểu giờ phút này Cẩn Tuyên đại tổng quản định nói gì.

“Cẩn Ngôn, vừa rồi người nói muốn ảnh hưởng tới cái tên trên cuộn giấy kia?” Cẩn Tuyên đại tổng quản đột nhiên nhìn về phía Cẩn Ngôn công công.

Cẩn Ngôn công công béo mập nghe vậy sợ tới mức mồ hôi đổ đầy đầu, vội vàng quỳ xuống: “Đại tổng quản, Cẩn Ngôn nhất thời khoác loác...”

“Đừng lo, người không cần sợ ta như vậy.” Cẩn Tuyên công công vẫy tay:

“Chúng ta vốn là sư huynh đệ, nhưng ta không sống cùng các người từ nhỏ, cho nên từ xưa tới nay không thân thiết như các người với nhau.

Nhưng chuyện này hết sức quan trọng, giữa ngũ đại tổng quản chúng ta không được có hiểu lầm lẫn nhau. Người nói không sai, đúng là chúng ta có năng lực ảnh hưởng tới cái tên trên đó. Nhưng chúng ta không cần.”

“Không cần?” Bốn người đều khó hiểu.

“Đúng vậy, không cần. Bởi vì cái tên được viết trên cuộn giấy kia, chắc chắn do chúng ta lựa chọn!” Cẩn Tuyên đại tổng quản cao giọng nói.

Sau lưng bốn người đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, những lời này có thể giải thích theo nhiều hướng, nhưng có một cách giải thích có thể khiến đám người bọn họ lập tức rơi đầu xuống đất.

“Đại tổng quản, hiện giờ chúng ta có nên phái người tới Tuyết Nguyệt thành không?” Chỉ có Cẩn Ngọc công công sắc mặt vẫn như thường, trầm giọng hỏi.

“Không cần. Đám người đó quá nóng vội. Bởi vì trong lòng họ sợ.”

“Chúng ta đợi ở đây thôi.”

“Hắn vào Tuyết Nguyệt thành chỉ là một khởi đầu, chờ tới ngày hắn bước vào Thiên Khải thành, đó mới là lúc chúng ta vào bàn!”

Chương 43: Sơn Thủy Kiếm cảnh

“Sư phụ, mọi người thường nói võ công trong thiên hạ, trên võ phu tầm thường có bốn cảnh giới. Kim Cương Phàm Cảnh, Tự Tại Địa Cảnh, Tiêu Dao Thiên Cảnh, Thần Du Huyền Cảnh. Cảnh giới sau cao hơn cảnh giới trước, sư phụ, người đang trong cảnh giới gì?” Thiếu niên múa trường kiếm hoa văn ngọn lửa trên mặt đất đầy tuyết, luyện tới mức mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn không quên trò chuyện với sư phụ bên cạnh.

Nho sĩ trung niên mặc trường bào màu xám không để ý tới nó, mà chỉ lật từng trang sách một.

Thiếu niên vẫn hỏi tiếp không chịu ngừng: “Sư phụ, người nói võ học nhất đẳng có thể chia ra bốn loại cảnh giới, vậy kiếm thuật thì sao? Kiếm thuật có thể chia ra mấy cảnh giới?”

Nho sĩ mặc trường bào xám buông quyển sách trong tay xuống, chậm rãi đáp: “Sát Phổ kiếm của ta không coi là kiếm thuật nhập lưu, không có cảnh

giới. Nhưng ta gặp được một vị kiếm tiên, kiếm của hã chia ra ba tầng cảnh giới.”

“Sư phụ, sao người lại khiêm tốn như vậy, kiếm của ai lại cao thâm hơn người được?” Thiếu niên miệng thì nói chuyện nhưng tay vẫn không ngừng luyện kiếm.

“Có. Kiếm của hã chia ra ba tầng cảnh giới. Tầng thứ nhất: thấy núi là núi, thấy nước là nước. Tầng thứ hai: thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước. Tầng thứ ba: thấy núi vẫn là núi, thấy nước vẫn là nước.”

Thiếu niên nghe xong cười khở một tiếng: “Cái này cao thâm quá, nghe chẳng hiểu gì cả.”

Nho sĩ áo xám nhắm hai mắt như đang nhớ lại kiếm thuật của người nọ.

Một lát sau hã đột nhiên giơ tay: “Kiếm lên!”

Thiếu niên cảm thấy thanh kiếm trong tay đột nhiên không chịu khống chế

của bản thân, khiến kiếm tuột tay bay ra ngoài, dừng lại trên tay nho sĩ mặc trường bào màu xám. Nho sĩ mở mắt, đột nhiên vung nhẹ trường kiếm lên:

“Ta từng học một kiếm của hã, kiếm này tên là Lộ Hồng Yên Lục, con xem kỹ đây.”

Thiếu niên chỉ cảm thấy thân thể ấm lên, còn chưa kịp thấy rõ, nho sinh đã thu kiếm về.

“Sư phụ, con còn chưa thấy gì mà.” Thiếu niên vội vàng la lên.

Nho sinh mỉm cười, ném trả kiếm cho nó rồi quay người bỏ đi.

Thiếu niên nhận lại kiếm, vẻ mặt buồn bực, đang định đi theo, lại cảm thấy trên mặt hơi ngứa, giơ tay sờ thử lại chạm phải một cánh hoa đào, âm thầm kinh ngạc, vội vàng quay đầu.

Lại phát hiện trong mùa đông khắc nghiệt này, sau lưng lại là một cây hoa đào đỏ bừng. Chiêu kiếm đó khiến hơi ấm bùng lên, thúc giục khiến cây hoa đào lập tức nở hoa!

Lúc này Lôi Vô Kiệt mở mắt ra, tỉnh lại từ giấc mộng.

Cuối cùng cậu cũng biết Kiếm Tiên chia kiếm thành ba cảnh giới non nước rồi cuộc là ai, hẳn từng chứng kiến sư phụ dùng Lộ Hồng Yên Lục, còn lần này lại tận mắt chứng kiến chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần, vị Kiếm Tiên này...

Lôi Vô Kiệt xoa đầu đang đau âm ỉ, lầm bầm: “Hiện giờ là sư phụ ta?”

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh một chút, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, chắc là gian nhà nào đó trong Tuyết Nguyệt thành, xung quanh không có ai. Hắn bước xuống khỏi giường, đẩy cửa ra, đi vào một khoảng sân, phát hiện ông chủ quán trọ luôn mặc áo xanh vẻ mặt lười biếng đang nằm phơi nắng trên một cái ghế dài.

“Người tỉnh rồi.” Tiêu Sắt không quay đầu lại.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, đi tới một thềm đá bên cạnh Tiêu Sắt ngồi xuống.

“Người ngủ ba ngày.” Tiêu Sắt thản nhiên nói.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta còn tưởng người đã đi rồi.”

Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng: “Muốn ta đi đến vậy cơ à? Biết mình không trả

nổi tám trăm lượng cho nên định ăn quịt?”

Lôi Vô Kiệt xấu hổ cười nói: “Ta tới xin đại sư huynh, người chờ chút.”

“Xin cái gì mà xin, tam sư tôn đã đưa tiền cho hẵn rồi, đừng bị hẵn dọa.”

Một giọng nói vang lên sau lưng, Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, phát hiện Đường Liên cũng đang nằm phơi nắng trên nóc nhà.

“Đại sư huynh.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng có thể đường đường chính chính gọi câu này.”

“Ờ, lần này xem như gọi đại sư huynh là chuẩn rồi. À mà, vị bên cạnh là tam sư đệ của người.” Đường Liên cười nói.

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Là sao?”

Tiêu Sắt chỉ quay người, không buồn để ý tới bọn họ.

Đường Liên tiếp tục nói: “Sau khi người báỉ sư nhị sư tôn, Tiêu Sắt cũng được tam sư tôn thu vào môn hạ. Tuy nói trong Tuyết Nguyệt thành tất cả

mọi người đều là sư huynh đệ, nhưng xét riêng ba vị thành chủ thì chỉ có ba chúng ta là đồ đệ. Bất kể thứ tự nhập môn hay bồi phậ của sư phụ, đều xếp như vậy. Người nói đúng không, tam sư đệ?”

Tiêu Sắt hất mạnh chân, đá cái giày về phía sau.

“Dùng ám khí trước mặt Đường môn?” Đường Liên chẳng buồn nhìn, vung nhẹ tay lên đã hất bay cái giày kia đi.

Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại lập tức chạy hùng hục đi nhặt giày về, để trước mặt Tiêu Sắt, vẻ mặt vui sướng: “Thật không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng lại thành đồng môn với Tiêu huynh đệ.

Chúng ta đi cùng nhau đã lâu, nghĩ tới chuyện sắp phải chia tay lại thấy luyến tiếc, giờ thì tốt rồi, sau này không cần tách ra nữa.”

Tiêu Sắt sửng sốt, lại đá một cái: “Ai muốn không tách ra với người.”

Đường Liên trên nóc nhà mỉm cười: “Lôi sư đệ đúng là trẻ con.”

Lôi Vô Kiệt vẫn mỉm cười vui vẻ: “Sau này ba huynh đệ chúng ta cùng nhau xông xáo giang hồ như ba vị thành chủ khi còn trẻ nhé? Cũng kiếm vài cái danh hiệu thiên hạ đệ mấy gì đó chơi?”

“Không tệ.” Đường Liên gật đầu cười nói.

Tiêu Sắt ngáp một cái, không nói gì.

“Đúng rồi, người ngủ ba ngày rồi, mấy hôm nay có một chuyện lớn, có muốn nghe không?” Đường Liên đột nhiên nói.

“Chuyện lớn gì?” Lôi Vô Kiệt nghe vậy hứng thú hỏi lại.

“Liên quan tới Lôi Vân Hạc, cũng có thể coi là sư bá của người. Sau khi ông ấy rời khỏi Đãng Thiên các bèn cưỡi hạc bay về núi Thanh Thành, lại một chỉ phá núi xanh, hai chỉ hất tung nóc Càn Khôn điện, ba chỉ kẹp lấy

Thanh Tiêu kiếm của thủ tọa núi Thanh Thành Triệu Ngọc Chân. Nghe nói hai người đại chiến một đêm, thời gian đó sét đánh ầm ầm khắp núi Thanh Thành, mưa như trút nước, tất cả các đạo sĩ trên núi Thanh Thành xuống núi tránh xa hơn ba dặm. Ngoại trừ lục đại chân nhân lưu lại trên núi quan chiến ra, những người khác chỉ có thể đi tị nạn. Sau một đêm, Lôi Vân Hạc lại cưỡi hạc bay đi, nhưng Triệu Ngọc Chân chính miệng thừa nhận, trận chiến này Lôi Vân Hạc không bại. Nói cách khác, Lôi Vân Hạc tái xuất giang hồ đánh ngang tay với Triệu Ngọc Chân chắc chắn trong mười hạng đầu trên giang hồ. Rất nhiều người suy đoán, bước tiếp theo Lôi Vân Hạc sẽ tới Giang Nam Phích Lịch đường, đoạt lại vị trí gia chủ Lôi môn từ tay Lôi Thiên Hổ. Thế nhưng theo tin tức đệ tử Tuyết Nguyệt thành đưa về, Lôi Vân Hạc bay theo hướng ngược lại với Lôi gia bảo.” Đường Liên chậm rãi nói: “Tam sư tôn nói, chắc chắn Lôi Vân Hạc sẽ về Lôi môn, chỉ là không phải hiện tại.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Ông ấy từng nói sẽ cùng ta về thăm sư phụ. Nhớ lại lúc trước không tự lượng sức mình muốn leo qua mười lăm tầng các, thật hồ thẹn. Nếu lúc đó Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi tiên bối đánh xuống, e rằng ta không thể đứng ở đây được rồi.”

Đường Liên cười nói: “Tam sư tôn còn nói, khi Lôi Vân Hạc tới Tuyết Nguyệt thành, cảnh giới đã xuống dốc không phanh, chỉ là Kim Cương Phàm Cảnh, quả thật xếp sau trong số rất nhiều trưởng lão. Chẳng qua bao năm rồi ông ấy vẫn ở trong các bế quan dưỡng khí, vừa vận gặp được thiếu niên anh hùng như Lôi sư đệ tới leo các, cả cơ duyên lẫn trùng hợp mới khiến Lôi Vân Hạc trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh. Ông ấy cảm kích còn chẳng kịp, làm sao lại giết người được.”

“Tiêu Dao Thiên Cảnh đã thần thông kinh thiên động địa nhường đó, vậy bước lên Thần Du Huyền Cảnh chẳng phải thật sự là thần tiên rồi à. Tam sư tôn có tới cảnh giới này không? Sư phụ ta thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt cười lạnh một tiếng: “Bước lên Thần Du Huyền Cảnh có thể tĩnh tọa nhắm mắt mà tinh thần du lãm ngoài vạn dặm. Cảnh giới như vậy mấy

trăm năm chưa chắc đã có một người đạt được, người quá đề cao Tuyết Nguyệt thành này rồi.”

“Xem thường Tuyết Nguyệt thành như vậy, thế thì người đừng có ở lại đây ăn vạ tám trăm lượng bạc, không chịu đi.” Đường Liên khinh thường nói.

Tiêu Sắt đuổi người, thản nhiên đáp: “Không phải tám trăm lượng mà là tám trăm vạn lượng.”

“Đúng rồi, sư huynh, vừa rồi huynh nói có vài chuyện muốn nói với ta.

Ngoại trừ chuyện này ra còn chuyện gì nữa?”

Đường Liên mỉm cười: “À, còn một chuyện là lúc trước nhị sư tôn bảo người hôm sau tới Thương Sơn gặp sư tôn. Nhưng tới hôm nay đã qua ba ngày, tính khí nhị sư tôn trước giờ đều không tốt, nếu người còn không đi, e rằng cả đời này cũng chẳng cách nào bước vào Thương Sơn.”

Lôi Vô Kiệt nhảy dựng lên như bị sét đánh, hét lớn một tiếng: “Không xong rồi, sư huynh. Ta đi ngay đây.” Nói xong rảo bước chạy thẳng, nhưng mới chạy được một đoạn đột nhiên nhớ ra cái gì lại vòng về.

Đường Liên ném mạnh vật trong tay ra, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, một thanh kiếm phủ kín hoa văn ngọn lửa đã bay tới trước mặt Lôi Vô Kiệt.

“Đi đi. Tam sư tôn bảo ta chuyển cho người một câu.”

“Câu gì?”

“Ông ấy nói, Lý Hàn Y tính khí không tốt. Người đừng chết trên núi Thương Sơn.”

Chương 44: Vì sao rút kiếm?

“Đỉnh núi tuyết đọng, sườn núi mây trắng, ông trời khéo tạo, khác nào kỳ

quan.”

Bài hát này miêu tả Thương Sơn, Thương Sơn được tạo thành từ mười chín ngọn núi, mười chín ngọn núi này lần lượt từ bắc vào nam là: Vân Lộng,

Thương Lăng, Ngũ Thai, Liên Hoa, Bạch Vân, Hạc Vân, Tam Dương, Lan Phong, Tuyết Nhân, Ứng Nhạc, Quan Âm, Trung Hòa, Long Tuyền, Ngọc Cục, Mã Long, Thánh Ứng, Phật Đỉnh, Mã Nhĩ, Tà Dương.

Giữa mỗi hai ngọn núi đều có một suối nước chảy qua, chảy vào Nhĩ Hải, đây là mười tám khe suối nổi tiếng, tên của các khe suối lần lượt là: Hà Di, Vạn Hoa, Dương Khê, Mang Dũng, Cẩm Khê, Linh Tuyền, Bạch

Thạch, Song Uyên, Ân Tiên, Mai Khê, Đào Khê, Trung Khê, Lục Ngọc, Long Khê, Thanh Bích, Mạc Tàn, Đinh Minh, Dương Nam.

Bất luận tên ngọn núi hay tên khe nước đều hết sức phong nhã, nhưng phong nhã nhất vẫn là tuyết Thương Sơn ngẩng đầu lên là nhìn thấy, đọng trên đỉnh núi quanh năm suốt tháng không tan, là thắng cảnh được mọi người ưa thích nhất trong bốn cảnh đẹp ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’. Lôi Vô Kiệt bước từng bước một lên trên, hắn không biết Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y ở ngọn núi nào, chỉ có thể lang thang không mục tiêu, bởi vì hắn biết, ngay từ khi hắn bước vào Thương Sơn, nếu muốn tìm được Lý Hàn Y, vậy chỉ có một khả năng, đó là Lý Hàn Y muốn hắn tìm thấy.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi xuống một bậc thang, nhìn xuống bên dưới, lúc này hắn mới phát hiện mình đã đi xa như vậy. Hắn nhìn Tuyết Nguyệt thành bên dưới, đột nhiên mỉm cười.

“Cười cái gì?” Đột nhiên có một âm thanh hỏi hắn.

“Chỉ đột nhiên cảm thấy Tuyết Nguyệt thành rộng lớn là vậy, nhưng từ trên núi nhìn xuống lại như một bàn cờ nho nhỏ.” Lôi Vô Kiệt nhếch miệng cười đáp.

“Người thích chơi cờ à?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Ta không biết chơi cờ, từ nhỏ ta đã không ngồi yên được, chỉ thấy sư phụ thường xuyên chơi cờ với chính mình.”

“Lên đây đi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, phủi bụi đất trên người, tiếp tục đi lên trên, đi thêm thời gian nửa khắc nữa rốt cuộc cũng tới sườn núi, chỉ thấy một gian nhà tranh không lớn mấy tại đó. Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn

Y người mặc áo trắng, mặt phủ khăn xám đang nhắm mắt ngồi trước gian nhà.

“Sư phụ.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ rạp xuống đất, nước mắt tràn mi.

Lý Hàn Y mở mắt ra, gật đầu.

Sau chuyện này, cặp thầy trò này rốt cuộc cũng báỉ sư.

Dưới chân núi Tuyết Nguyệt thành, Tiêu Sắt vẫn lười biếng nằm phơi nắng, miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, nhàm chán nhìn lên không trung.

Đường Liên trên nóc nhà thân nhiên nói: “Năm đó khi Liên Nguyệt sư phụ

đưa ta tới Tuyết Nguyệt thành, bảo ta phải thay Đường môn ở lại Tuyết Nguyệt thành đợi một người. Người là người đó ư?”

“Không phải.” Tiêu Sắt trực tiếp trả lời.

Đường Liên cười: “Ta cũng cảm thấy không phải.”

Tiêu Sắt dong đưa cọng cỏ: “Người đường đường nam nhi đại trượng phu, có chờ cũng là chờ một cô nương như hoa như ngọc, chờ một ông lão như

ta làm gì?”

“Đúng thật ta là nam nhi đại trượng phu, nhưng người có chỗ nào giống ông lão. Người lúc nào cũng ra vẻ trải hết chuyện đời, nhưng thực tế người bao tuổi? Chẳng qua chỉ lớn hơn Lôi Vô Kiệt một hai tuổi chứ mấy.”

Đường Liên đáp.

Tiêu Sắt bĩu môi: “Không cần người quản.”

“Ai dư hơi quản người, chẳng qua có người sẽ đến quản người, Tam sư đệ.” Đường Liên đột nhiên đứng dậy, khóe miệng nở nụ cười không có ý tốt.

“Hả?” Tiêu Sắt nhú mày.

“Tạm biệt.” Đường Liên tung người, đã nhảy đi.

Tiêu Sắt thầm hô không ổn, nhảy xuống khỏi ghế, đang định chạy trốn đã thấy một thanh trường thương màu ô kim đánh tới trước mặt. Tiêu Sắt cau mày lui lại một bước, thanh trường thương đập tan cái ghế hăn vừa nằm.

Tiêu Sắt thở dài: “Đại tiểu thư, cô định đánh hết ghết ngồi của ta hay sao?”

Con gái Thương Tiên, Tư Không Thiên Lạc bề ngoài thanh tú, giữa hai hàng mi bừng bừng khí khái, thu hồi trường thương cười lạnh nói: “Lại trốn đây lười biếng rồi?”

“Lười biếng cái gì, ta đã nói với các người rồi mà, ta sẽ không tập võ. Hiện giờ mỗi ngày ta đều chơi ba ván cờ với cha cô, buổi sáng thì xem sổ sách, vất vả lắm rồi mà!” Tiêu Sắt nhố cọng cỏ đuôi chó ra, bất mãn nói.

“Xì, cứ hết ăn lại nằm như vậy cũng đòi mỗi tháng nhận tám trăm lượng?

Cũng xứng làm đệ tử của Thương Tiên?” Tư Không Thiên Lạc vung thanh trường thương đuổi theo. “Bản tiểu thư sẽ không tha cho người, chẳng phải khinh công của người trác tuyệt sao? Sau này người phụ trách giúp bản tiểu thư luyện thương nhé?”

“Hả?” Tiêu Sắt kinh hãi, lắc người một cái, đã chạy tới cửa.

Thiên hạ có vô số khinh công, Thê Vân Tung của Võ Đang, Đạp Tuyệt Vô Ngân của Thiên Sơn phái, Bát Bộ Truy Thiên của Phi Vân các đều là

khinh công nhất đẳng. Nhưng Đạp Vân Thừa Phong bộ vẫn được xưng là khinh công đệ nhất thiên hạ, đơn giản là vì khinh công bình thường chỉ có thể tô điểm thêm, còn nó có thể đặt song song với võ công.

“Hừ, người chạy đi đâu được đây!” Tư Không Thiên Lạc cầm thương đuổi theo.

Lần trước bị Tư Không Thiên Lạc dẫn gió lớn khắp con phố đánh tan một ống tay áo, nhưng đó là vì khi đó mục đích của Tiêu Sắt là ngăn cản cô, còn giờ tình hình đã khác. Nếu Tiêu Sắt quyết tâm chạy trốn, như vậy trừ phi Thương Tiên đích thân tới, bằng không muốn bắt được hẳn thật sự không đơn giản. Tiêu Sắt rảo bước một cái đã lao ra sân, nhưng Tư Không Thiên

Lạc đâu cam lòng từ bỏ như vậy, vung thanh trường thương, lập tức đuổi theo.

Một thiếu niên áo xanh, một thiếu nữ áo đen, hai người bắt đầu truy đuổi không ngừng nghỉ trong Tuyết Nguyệt thành.

Lạc Minh Hiên đang đổ xúc xắc với sư phụ Doãn Lạc Hà, thua tới mức thương tích đầy mình, lúc này lại đi ra khỏi đại điện, chứng kiến hai thân ảnh lướt qua trước mặt mình, không khỏi xoa xoa hai mắt: “Trời ạ, đây là khinh công gì vậy? Sao tốc độ nhanh thế?”

Lạc Hà Tiên Tử tuổi đã quá ba mươi nhưng gương mặt vẫn như thiếu nữ, nhú mày rồi nói: “Đạp Vân?”

Lạc Minh Hiên cười trên nỗi đau của người khác: “Sau này có người chơi với Thiên Lạc muội muội rồi, chúng ta cũng bớt chút phiền phức. mà không biết tiểu tử kia thế nào rồi, đi theo nhị thành chủ tính khí kỳ quái ấy chắc chắn sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.”

Còn trong Thương Sơn, Lý Hàn Y đột nhiên hỏi: “Lôi Vô Kiệt, vì sao người lại rút kiếm?”

Lôi Vô Kiệt dần ra tại chỗ, trầm ngâm một lúc lâu vẫn không trả lời.

“Có người rút kiếm là vì muốn làm anh hùng, dùng uy thế của kiếm để giải quyết chuyện bất bình trong thiên hạ. Có người rút kiếm là vì sợ hãi, vì nếu hãn không rút kiếm, người khác sẽ rút kiếm; nếu không muốn chết chỉ

có thể rút kiếm. Như vậy, Lôi Vô Kiệt, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi lại rút kiếm?” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Lôi Vô Kiệt vẫn không biết trả lời ra sao.

“Năm xưa vì sao ngươi lại cầm kiếm lên?” Lý Hàn Y nhìn hãn.

Lôi Vô Kiệt nhớ lại một lúc rồi đáp: “Ngày đó sư phụ vung tay áo lên, một thanh trường kiếm đỏ rực như lửa phóng thẳng lên trời, một luồng sáng đỏ

nhuộm hồng áng mây. Cả đời ta chưa từng thấy kiếm thuật huyền diệu

như vậy, sư phụ hỏi ta có muốn tập kiếm không, lúc đó ta không do dự, chỉ vì rung động trước vẻ đẹp của chiêu kiếm đó.”

“Đúng, kiếm là thứ đẹp nhất trên thế gian. Nếu sư phụ ngươi không chứng kiến vẻ đẹp của chiêu kiếm, chắc đã chẳng đến gặp tình cảnh như hiện giờ.

Nhưng ngươi đang nói tới tập kiếm còn ta đang nói tới rút kiếm, hai thứ hoàn toàn bất đồng. Tập kiếm có thể bàn phong lưu, nhưng rút kiếm lại chỉ

có thể luận sinh tử!” Khi Lý Hàn Y nói ra lời cuối, hãn cau mày, giọng nói mang theo cảm giác uy nghiêm.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, sinh tử? Đúng vậy, trên giang hồ sinh tử là chuyện rất đơn giản, dường như chỉ một lời không hợp là có thể rút đao chém

giết, đao kiếm vạch một vết trên cổ, chết tới không thể chết hơn. Nhưng Lôi Vô Kiệt nghe nhiều câu chuyện giang hồ như vậy, bất luận say mê giang hồ

thế nào, nhưng trước nay lại không ủng hộ giang hồ như vậy. Trên giang hồ thắng bại là chuyện thường tình, nhưng việc gì phải phân sinh tử. Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói: “Rút kiếm có thể luận kiếm, không cần phân sinh tử.”

“Người không muốn phân sinh tử nhưng người khác lại rút kiếm với người, muốn người chết. Như vậy người định chịu chết ư?” Lý Hàn Y hỏi.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy đầu óc rối tung, không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng, vung nhẹ tay phải, một thanh trường kiếm từ trong nhà tranh bay ra, cắm trước mặt Lôi Vô Kiệt.

“Thanh kiếm này tên là Thính Vũ, là quà nhập môn mà vi sư tặng cho người.”

Lôi Vô Kiệt bước lên trước một bước, cầm lấy thanh kiếm này, đó là một thanh kiếm trường kiếm tinh xảo thanh tú, hết sức nhẹ nhàng, cầm trên tay như không cảm nhận được trọng lượng. Trong lúc hắn còn đang không hiểu vì sao Lý Hàn Y đột nhiên thay đổi đề tài, thì đã cảm thấy kiếm khí

hiện lên xung quanh. Lôi Vô Kiệt lập tức ngẩng đầu, lại phát hiện áo trắng của Lý Hàn Y bay phấp phới, giữa hai hàng mi ẩn hiện chút sát ý!

“Đến đây, rút kiếm với ta!” Lý Hàn Y cao giọng nói.

Chương 45: Thanh kiếm nhận chủ

Không phải Lôi Vô Kiệt chưa từng rút kiếm với Lý Hàn Y, ngày đó ở Đãng Thiên các, Lôi Vô Kiệt từng dùng hết công lực, chém ra cả chiêu kiếm Liệt Hỏa Oanh Lôi. Nhưng ngày đó là vì Lôi Vô Kiệt muốn tìm cơ hội gặp Lý Hàn Y, hiện giờ, có vẻ hắn không có lý do rút kiếm.

“Đến đây, rút kiếm!” Lý Hàn Y cau mày, kiếm triều tỏa ra mãnh liệt quanh người, toàn bộ sườn núi bao phủ trong tiếng gào thét của cuồng phong, cây cối rung chuyển, từng mảng lá cây rụng xuống bay theo gió.

Lôi Vô Kiệt cảm nhận được uy hiếp chưa từng thấy, thân thể lung lay như

sắp ngã, không nhìn được muốn vận Hỏa Chước thuật, nhưng chỉ vừa vận khí đã lập tức bị luồng kiếm khí lạnh giá kia ép xuống.

“Ta nói, rút kiếm.” Giọng nói của Lý Hàn Y vang lên lạnh lùng.

Lôi Vô Kiệt chỉ có thể đặt tay lên chuôi kiếm, nhưng vẫn không rút kiếm.

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y vung nhẹ cánh tay, thanh Thiết Mã Băng Hà danh chấn thiên hạ rời vỏ bay tới tay hắn.

Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không còn lựa chọn, nắm chặt lấy chuôi kiếm: “Sư phụ, đắc tội!”

Lý Hàn Y không nói gì, vung mạnh thanh trường kiếm lên. Chỉ thấy trong chốc lát, gió trên núi ngừng bật, những chiếc lá cây rụng xuống cũng đông lại giữa không trung, chim chóc kinh hãi bay khỏi khu rừng ngừng lại ngay khoảnh khắc giương cánh, sau đó một luồng kiếm khí lướt qua bầu trời, chém áng mây trên trời thành hai nửa.

Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã ướt sũng, hắn đặt thanh kiếm xuống thở dài một tiếng, hắn vẫn không rút kiếm ra. Giữa thanh Thính Vũ kiếm này và vỏ

kiếm dường như bị cái gì gắn lại, hấn dùng hết sức lực toàn thân vẫn không thể rút ra được. Cũng may cuối cùng khi Lý Hàn Y xuất kiếm lại đột nhiên đổi hướng, nếu không giờ phút này e rằng Lôi Vô Kiệt đã là người chết.

“Sư phụ...” Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi, nhìn Lý Hàn Y đầy nghi hoặc.

“Thính Vũ kiếm là thanh kiếm do Kiếm Linh trủng đúc thành, biết nhận chủ. Trong lòng người không có ý chí rút kiếm, cho nên người không rút nó ra được. Người cần tìm ra lý do rút kiếm của mình.” Lý Hàn Y khoanh tay sau người, thanh Thiết Mã Băng Hà lại trở về trong vỏ kiếm.

Lôi Vô Kiệt vô cùng ngưỡng mộ bản lĩnh ngự kiếm xuất thần nhập hóa của Lý Hàn Y: “Sư phụ, ta phải mất bao lâu mới có thể ngự kiếm như người?”

“Ngự kiếm? Còn chưa rút kiếm đã đòi ngự kiếm, với tư chất của người, ta thấy ít nhất cũng phải mười năm.” Lý Hàn Y không hề lưu tình.

“Mười năm? Nhưng hồi ở nước Vu Điền ta từng gặp một thiếu niên của Vô Song thành, có thể một mình khống chế năm thanh phi kiếm.” Lôi Vô Kiệt hơi chán chường.

“Phi kiếm?” Lý Hàn Y nhíu mày: “Có phải hấn công một cái hộp kiếm không?”

“Đúng vậy.” Lôi Vô Kiệt nhớ lại một chút. “Người đó công một cái hộp kiếm, trong hộp kiếm có mười hai thanh phi kiếm khá nhỏ cùng một thanh trường kiếm màu đỏ lửa. Mười thanh phi kiếm kia tên là Vân Toa, Khinh Sương, Nhiều Chỉ Nhu gì đó.”

“Là Thập Tam Kiếm Hạp của Âu Dương Vô Song. Không ngờ sau trăm năm cuối cùng Vô Song thành cũng có người mở được hộp kiếm này.”

Thần sắc Lý Hàn Y hơi đổi.

Lôi Vô Kiệt vội vàng cười làm lành: “Sư phụ ời, không thì chúng ta thay thanh kiếm khác, bắt đầu luyện kiếm?”

“Luyện kiếm?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói: “Chúng ta đã bắt đầu rồi. Sau này cứ mỗi ngày ta sẽ thử kiếm với người một lần, khi nào người rút được kiếm ra trước mặt ta, ta sẽ dạy người kiếm thuật.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

Lý Hàn Y đã quay người đi vào gian nhà tranh.

“Rút kiếm! Được, rút kiếm!” Lôi Vô Kiệt vận Hỏa Chúc thuật lên thẳng cảnh giới Già Lâu La, dốc hết chân khí toàn thân muốn rút thanh kiếm ra, nhưng thanh kiếm này vẫn không hề lay chuyển, cuối cùng đành phải từ

bỏ. Hắn thở dài, thầm nghĩ tính khí Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên đúng là kỳ quái.

Lý do rút kiếm thật sự quan trọng đến vậy ư?

Còn trong gian nhà tranh nhìn như yên tĩnh, thật ra còn một người khác đang ngồi.

Người mặc áo đen, gương mặt mỉm cười, tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong đang ngồi trong góc nhà tối đen, chậm rãi thưởng trà, dưới chân là một lư hương tỏa khói tím.

“Người đưa Thính Vũ kiếm cho hã? Đó là thanh kiếm đầu tiên người nhận được khi bước vào giang hồ, người đúng là hào phóng với tên đồ đệ

này.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lý Hàn Y không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh Tư Không Trường Phong.

“Thật ra lúc này người thực sự hy vọng hãn có thể rút kiếm ra. Khoảnh khắc sinh tử, buộc phải rút kiếm ra, đây vốn là cách tốt nhất. Sợ nhất là người không rút kiếm vì mình mà rút kiếm vì người khác.” Tư Không Trường Phong nói một câu mang chút ẩn ý khó hiểu.

Lý Hàn Y không tiếp tục đề tài này, chỉ hỏi: “Vị đệ tử kia của người thì sao?”

“Khinh công trác tuyệt, ta thấy luyện thêm vài năm nữa sẽ chẳng kém đạo tặc đệ nhất giang hồ Mặc La Sinh bao nhiêu. Năng lực tính toán số sách cũng không tồi, mới đến mấy ngày đã xử lý xong khoản nợ để lâu mấy tháng nay.” Tư Không Trường Phong cười nói. “Nhưng...”

“Nhưng sao?” Lý Hàn Y nhướn mày.

“Nhưng ấn mạch bị tổn thương, e rằng cả đời này không tập được võ công thượng thừa. Ban đầu thấy hãn mang theo Vô Cực côn, ta còn tưởng rằng mấy lời không biết võ công là lừa ta.” Tư Không Trường Phong thở dài.

“Ấn mạch bị tổn thương!” Cho dù là Lý Hàn Y luôn trấn định lúc này cũng phải kinh hãi: “Sao lại như vậy?”

“Ban đầu ta cũng không tin, nhưng ta xem mạch đập của hãn. Ấn mạch chết đã đứt, nếu muốn vẫn có thể cưỡng ép vận công, nhưng khí huyết sẽ cuộn lên, lúc nào cũng có thể đứt hết kinh mạch toàn thân mà chết. Đúng là năm xưa trong Thiên Khải thành có người hạ độc thủ với hãn. Nhưng chính hãn không chịu nói ra, ta cũng không hỏi lại.” Tư Không Trường Phong nói.

“Ấn mạch bị tổn thương, có thuốc gì chữa được không?” Lý Hàn Y nhíu mày.

“Có.” Tư Không Trường Phong trả lời rất dứt khoát.

“Là thuốc gì?” Lý Hàn Y biết tam sư đệ của mình tinh thông y thuật, nếu hẳn nói có chắc chắn không phải lời nói xuông.

“Bồng Lai tiên đảo, tiên nhân hải ngoại, Bồ Hồn Thiên thuật.” Tư Không Trường Phong gần từng chữ một.

Lý Hàn Y trầm ngâm nửa ngày, sau đó khẽ lắc đầu.

Tư Không Trường Phong cười: “Không tập võ cũng là chuyện tốt, đồ đệ kia của người có võ công cao là đủ rồi.”

Lý Hàn Y đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại hỏi: “Lần này tới nước Vu Điền, người có gặp thằng nhóc của Vô Song thành không?”

“Người nói thằng nhóc mở được Thập Tam Kiếp Hạp của Vô Song thành hả? Ta gặp rồi.” Tư Không Trường Phong gật đầu.

“Nó đã tập được Phi Kiếm thuật?” Lý Hàn Y hỏi.

“Hiện giờ nó có thể khống chế ít nhất sáu thanh phi kiếm. Lúc đó công lực của nó không đủ, ta giả vờ dùng Lưu Chuyển thần thông, khống chế mười hai thanh kiếm của nó. Mười hai thanh kiếm đều có ý phản kháng mơ hồ

đối với ta, không tới ba năm, kiếm thai của mười hai thanh phi kiếm đều sẽ

thành hình. Chỉ có thanh thứ mười ba, Đại Minh Chu Tước còn cần chút thời gian.” Tư Không Trường Phong nói.

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng.

“Sau này bọn chúng sẽ phải đối mặt với kỳ tài trăm năm có một như vậy.

Hàn Y, người gánh trọng trách đấy.” Gương mặt Tư Không Trường Phong mỉm cười như đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Chương 46: Đảo ngược cường phong

Hai vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành danh chấn thiên hạ trò chuyện câu được câu không như vậy được một lúc, Lý Hàn Y vốn không nói nhiều nhanh chóng im lặng, ngồi xuống đất nhắm mắt tu khí. Tư Không Trường Phong lại chẳng có vẻ gì là muốn đi, chỉ chậm rãi uống trà, nhưng đang uống lại đột nhiên hít một cái nói: “Thơm quá.”

Vừa dứt lời đã nghe tiếng bước chân dồn dập truyền lại, Lôi Vô Kiệt đẩy cửa bước vào thấy cảnh trong phòng hơi ngạc nhiên: “Tam sư tôn, ngài cũng tới à.”

Lúc này tay trái Lôi Vô Kiệt đang cầm thanh Thính Vũ không rút được ra kia, tay phải cầm một cây gậy gỗ dài, bên trên xuyên một con gà đã nướng vàng, đang tỏa mùi hương mê người.

“Vô Kiệt, người đang...” Tư Không Trường Phong nuốt một ngụm nước miếng.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta luyện kiếm một lúc thì đói bụng quá bèn vào trong núi bắt một con gà rừng, vốn định nướng ăn, thế nhưng nghĩ tới sư phụ còn chưa ăn cơm cho nên muốn đưa tới cho sư phụ ăn trước. Nhưng mà...”

Lý Hàn Y sắc mặt lạnh băng, thanh Thiết Mã Băng Hà đặt trên bàn rung rung, như đang định rút kiếm chém tên đồ đệ không nên thân này.

Tư Không Trường Phong lại mỉm cười, nói với Lôi Vô Kiệt: “Nhưng sao?”

Lôi Vô Kiệt cười ngượng ngùng: “Nhưng tam sư tôn cũng ở đây, e rằng con gà rừng này không đủ cho ba người ăn.”

Tư Không Trường Phong đứng dậy cầm con gà rừng trong tay Lôi Vô Kiệt:

“Chắc sư phụ người không thích...”

Nhưng vừa cầm vào tay đã thấy một luồng kiếm khí đánh tới, Tư Không Trường Phong lui nhanh lại một bước, con gà nướng trên tay lập tức bị

chém thành hai nửa. Lý Hàn Y giơ tay, đoạt lấy nửa con gà nướng vẫn cầm trên cây gậy. Nửa còn lại rơi xuống, Lôi Vô Kiệt nhanh mắt nhanh tay vội vàng đưa Thính Vũ bên tay trái ra đỡ lấy nửa con gà nướng còn lại.

Lý Hàn Y cười lạnh: “Không ngờ Thính Vũ kiếm còn có tác dụng như vậy.”

“Có thịt mà không có rượu, thật đáng tiếc. Sư phụ người dùng bữa chưa bao giờ để người ngoài thấy, chúng ta ra bên ngoài đi. Ta có chôn một vò rượu bên ngoài gian nhà, người đi nướng thêm một con gà, chúng ta cùng uống.” Tư Không Trường Phong đi qua bên cạnh Lôi Vô Kiệt, vỗ vỗ lên vai hắn, Lôi Vô Kiệt vội vàng ra ngoài theo.

Lúc này sắc trời đã hoàng hôn, Lôi Vô Kiệt lại bắt một con gà rừng trong núi, đốt một đồng lửa ở bên cạnh nướng gà. Tư Không Trường Phong lại đào một bầu rượu từ dưới đất lên thật, mới mở bình đã cảm thấy hương thơm tỏa khắp bốn phía. Lôi Vô Kiệt lập tức hít một cái: “Rượu ngon.”

“Ngự kiếm cười gió bay, trừ ma trong thiên địa, có rượu ta tiêu dao, không rượu vẫn túy lúy, một chén cạn sông hồ, hai chén trôi nhật nguyệt, ngàn chén say không ngã, mình ta tửu kiếm tiên. Vô Kiệt, người từng nghe bài thơ này chưa?” Tư Không Trường Phong rót hai chén hỏi.

“Đương nhiên từng nghe.” Lôi Vô Kiệt vừa xoay gậy nướng vừa tỏ vẻ

ngờng mộ: “Là bài thơ do Tửu Kiếm Tiên - Tư Đồ Chung Sở của Thục Sơn làm ba trăm năm trước.”

“Bây giờ Thục Sơn đã trở thành truyền thuyết, Tửu Kiếm Tiên kia cũng đã chết già. Thế nhưng kiếm ý trong rượu kia vẫn lưu lại tại nhân gian,

thật khiến người ta thán phục.” Tư Không Trường Phong chạm nhẹ vào chén rượu, chén rượu kia bay thẳng ra ngoài, tới tay Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy chén rượu, nói một câu cảm ơn.

Tư Không Trường Phong quơ nhẹ chén rượu trong tay, đột nhiên hỏi: “Lôi Vô Kiệt, giang hồ trong tưởng tượng của người ra sao?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Thiếu niên rượu ngon, thúc ngựa ngắm hoa.

Dưới trăng hoa nở, uống rượu hát vang.”

“Giang hồ không phải như vậy.” Tư Không Trường Phong uống một chén rồi nói: “Giang hồ với triều đình giống nhau, chỉ có dã tâm vô tận.

“Mỗi người đều có giang hồ bất đồng, giang hồ mà ta muốn chính là như vậy.” Lôi Vô Kiệt đáp rất kiên quyết.

Tư Không Trường Phong uống một ngụm rượu rồi nói: “Lúc nói cười dựng xây bá nghiệp, chẳng bằng một trận say giữa đời. Đúng là rượu ngon. Vô Kiệt, người đừng trách Hàn Y, hẳn mong người hiểu lý do rút kiếm. Chỉ

khi biết vì sao mình rút kiếm mới thật sự khống chế được kiếm của mình.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, cầm con gà nướng đặt lên bàn rồi ngồi xuống nói:

“Đương nhiên không trách sư phụ rồi. Sư phụ là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, sư phụ nói luôn luôn đúng.”

“Ta nghe Tiêu Sắt nói, hòa thượng Vô Tâm từng nói người là người có trái tim trong sáng trời sinh, không bị phàm trần quấy nhiễu. Xem ra quả thật là vậy. Đúng rồi, người có biết, trên đời này có năm vị kiếm khách

được gọi là Kiếm Tiên, là những ai không?” Tư Không Trường Phong hỏi.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đương nhiên biết, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, Nho Kiếm Tiên - Tà Tuyên.”

“Trong năm vị kiếm tiên này, người nghĩ ai có cảnh giới cao nhất.” Tư Không Trường Phong hỏi một câu hỏi khó lòng trả lời.

Lôi Vô Kiệt bỗng chốc không biết trả lời ra sao.

“Đừng ngại, cứ nói thẳng.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi đáp: “Lạc Thanh Dương.”

Tư Không Trường Phong cười vang: “Ha ha ha. Chính xác! Thiên hạ tứ thành, Thiên Khải Mộ Lương, Tuyết Nguyệt Vô Song. Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương một mình chiếm một tòa thành, đúng là khí thế có vô song.

Nếu bảo ta nói ta cũng cảm thấy hấn mạnh nhất. Thế nhưng sư phụ người không phục, hấn vẫn luôn mong chờ ngày tái giao chiến với Lạc Thanh Dương. Cho nên Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên này là người chịu khó nhất trong số những người luyện kiếm tại Tuyết Nguyệt thành.”

Tư Không Trường Phong vừa dứt lời, Lý Hàn Y đã ra khỏi nhà tranh, tung người nhảy lên đỉnh núi.

“Đi thôi, dẫn người đi xem Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên luyện kiếm ra sao.”

Tư Không Trường Phong uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, kéo Lôi Vô Kiệt cùng đi.

Lý Hàn Y đi thẳng một lèo không hề quay đầu lại, có người nói núi cao có bốn mùa, Lôi Vô Kiệt xem như cảm thụ rõ rệt. Khi tới đỉnh núi chỉ

cảm thấy gió lạnh tiêu điều, còn lạnh hơn nhiều so với ba tháng chạp trong đêm tuyết. Thế nhưng Lý Hàn Y vẫn như không cảm nhận được gì, đứng trên

đỉnh núi, cầm thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà, nhắm mắt trầm tư, làn gió lạnh lẽo thấu xương thổi bay vạt áo trắng của hắn.

“Thế này là...” Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt.

“Nhìn cho kỹ đi.” Tư Không Trường Phong mỉm cười.

Lý Hàn Y đột nhiên tung người nhảy xuống giữa hai vách núi, hắn cầm kiếm lơ lửng giữa không trung chẳng khác nào thần tiên. Đột nhiên trường kiếm vung lên, cuồng phong cầm lên trong khe tuyết, thổi tới mức Lôi Vô Kiệt suýt nữa không đứng nổi.

“Lên!” Lý Hàn Y vung kiếm lên trời, cuồng phong trong khe tuyết như thuận thế phóng thẳng lên, tuyết đọng trên đỉnh núi không ngừng trút xuống. Lý Hàn Y đạp lên lớp tuyết bước từng bước một lên trên, hắn nâng kiếm trong tay xuất một chiêu kiếm như ngưng đọng cuồng phong khắp núi, lại xoay một vòng.

“Ta hiểu rồi!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hiểu ra, rốt cuộc cũng biết Lý Hàn Y

đang định làm gì. Lý Hàn Y muốn dùng thế của một chiêu kiếm đảo ngược cuồng phong trong khe tuyết này.

Nhưng chỉ dùng võ học có làm vậy được không?

Chiêu kiếm này của Lý Hàn Y chỉ đánh ra đc một nửa đã ngừng lại, sau khi kiếm thế ngừng lại, cuồng phong khắp núi lại ập về, từng tầng tuyết đọng đổ sập xuống đầu Lý Hàn Y. Lý Hàn Y vội vàng thu kiếm trong tay, thân hình nhảy một cái, trở về trên đỉnh núi, tra kiếm vào vỏ nhú mào im lặng.

Cuồng phong vẫn gầm thét trong khe núi.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Đây là tầng cuối cùng trong Chỉ Thủy kiếm pháp mà sư phụ người tu luyện, Thiên Đạo. Khi hần luyện được chiêu kiếm này sẽ xuống núi tới Mộ Lương thành. Chẳng qua...”

“Chẳng qua sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Không sao.”

Khi hai người đang nói chuyện, đã không thấy bóng dáng Lý Hàn Y đâu nữa.

Tư Không Trường Phong thở dài, vỗ nhẹ lên vai Lôi Vô Kiệt: “Ta cảm thấy sư phụ người luyện được Chỉ Thủy kiếm pháp hay không đều dựa vào người.”

Lôi Vô Kiệt cười khổ một cái. Dựa vào ta, một kẻ luyện kiếm mà còn chẳng rút được kiếm?

Chương 47: Chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng

(Chiếu rọi người xa ánh thê lương)

Ba ngày liên tiếp, Lôi Vô Kiệt chỉ luyện tập thuật rút kiếm.

Sáng sớm mỗi ngày, Lý Hàn Y đều ra khỏi nhà tranh, đánh một chiêu kiếm với Lôi Vô Kiệt. Nhưng bất luận kiếm của Lý Hàn Y có uy thế ra sao, Lôi Vô Kiệt vẫn không cách nào rút kiếm ra. Nhưng sau vài lần Lý Hàn Y rõ ràng không nể tình nữa, sau vài kiếm trên người Lôi Vô Kiệt đã chồng chất những vết thương.

Lý Hàn Y đánh một kiếm xong lại quay người bỏ đi, có khi vào trong nhà tranh cả ngày không buồn ra cửa, có lúc lại nhảy vào trong núi sâu luyện kiếm. Việc Lôi Vô Kiệt có thể làm hàng ngày là suy nghĩ lý do rút kiếm của mình cùng với phụ trách mỗi ngày ba bữa cơm cho Lý Hàn Y. Thật ra vốn mỗi ngày đều có đệ tử từ dưới chân núi đưa cơm lên, nhưng

Lôi Vô Kiệt chỉ ăn một miếng rồi đuổi thẳng cổ, sau đó tự mình dựng một cái bếp, bắt đầu nấu cơm. Thương Sơn có tới mười chín ngọn núi, vô số rau dại nấm rừng, chim bay cá nhảy, vừa vặn từ nhỏ sở thích của Lôi Vô Kiệt ngoại trừ

tập võ chính là nấu cơm, cho nên hẳn xung phong nhận việc này. Lý Hàn Y

thấy vậy không nói được cũng không nói không được, thế nhưng vẫn không dạy một chiêu kiếm thuật nào.

Sáng sớm ngày thứ tư, Lôi Vô Kiệt đang làm bữa sáng, Lý Hàn Y đi từ trong gian nhà tranh ra.

Lôi Vô Kiệt vội vàng chào: “Sư phụ, hôm nay dậy sớm thế?”

Lý Hàn Y ngửi mùi, giọng nói mang theo ý cười khá hiếm thấy: “Nếu thiên phú tập võ của ngươi bằng được một hai phần của nấu ăn thì tốt.”

Lôi Vô Kiệt lập tức vui mừng khôn xiết: “Sư phụ, hôm nay tâm trạng người có vẻ rất tốt.”

Lý Hàn Y vẫy ống tay áo: “Người xuống núi đi.”

Lôi Vô Kiệt ngây ra tại chỗ, cái nồi đất trên tay rơi xuống: “Sư... sư phụ, tuy ta hơi ngốc nhưng xin người đừng đuổi ta đi.”

Lý Hàn Y lắc đầu: “Không phải ta đuổi người đi. Ta muốn bế quan ba ngày, ba ngày tới người xuống núi đi, đừng để ai vào núi.”

Lôi Vô Kiệt từ buồn chuyển vui, gật đầu nói: “Không vội, ta làm bữa sáng cho sư phụ xong rồi sẽ đi.”

Lý Hàn Y không nói gì, chỉ lẳng lặng quay đầu, nhảy lên ngồi trên nóc nhà, nhìn về phương bắc thờ dài: “Giống quá.” Hắn giơ tay ra, bắt lấy một chiếc lá bay qua rồi đặt lên môi thổi. Khúc nhạc lạnh lẽo cô đơn như

một bầy én lẻ loi bay qua bầu trời, Lôi Vô Kiệt cảm thấy quen quen, đột nhiên nhớ ra ngay trước Tiêu Sắt cũng ngồi trên nóc quán rượu thổi khúc nhạc này. Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn theo thân hình của Lý Hàn Y, đột nhiên cảm thấy quen thuộc.

Lý Hàn Y buông chiếc lá xuống, nhẹ nhàng ngâm nga: "Xuân đình nguyệt ngọc, diêu đặng hương lao quang dục vũ. Bộ chuyển hồi lang, bán lạc mai hoa uyển văn hương. Khinh vân bạc vụ, tổng thị thiếu niên hành nhạc xử.

Bất tự thu quang, chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng."

(Dịch nghĩa: Buổi tối mùa xuân trong vườn, trăng đang lên cao. Ánh trăng bạc lấp loáng trên ly rượu đông đưa như điệu nhảy mỹ lệ. Đi qua hành lang uốn khúc, hoa mai hơi rủ xuống tỏa hương thơm.

Làn gió nhẹ thổi tan ướng mù bao phủ ánh trăng xuân, chiếu xuống nơi thiếu niên đang vui chơi. Ánh trăng sáng khác hẳn trời thu rọi xuống người đi xa cô độc, càng tăng vẻ thê lương.)

"Sư phụ." Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng.

"Có phải hôm nay còn chưa luyện kiếm không?" Lý Hàn Y đột nhiên quay người.

"Hả?" Lôi Vô Kiệt sửng sốt.

Lý Hàn Y vung nhẹ tay phải, chiếc lá rụng kia đột nhiên làm dấy lên một cơn gió mạnh bay thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Hái hoa phóng lá, vô cùng thần kỳ!

Lôi Vô Kiệt đột nhiên cầm Thính Vũ kiếm bên cạnh, rút mạnh một cái, thế

nhưng thân kiếm vẫn không hề lay chuyển. Chứng kiến chiếc lá kia đã đánh tới trước mắt, hắn chỉ có thể lui lại. Nhưng thế đuổi của chiếc lá kia

không hề suy giảm, Lôi Vô Kiệt lùi liên bốn bước vẫn cảm nhận được kiếm khí vô thượng trên chiếc lá, bèn quay người chạy xuống chân núi.

“Sư phụ, ba hôm sau gặp lại!” Lôi Vô Kiệt hét lớn.

Lý Hàn Y tháo chiếc khăn che mặt màu xám ra, đột nhiên mỉm cười.

Lôi Vô Kiệt chạy như điên xuống núi, mau mau chóng chóng về trong Tuyết Nguyệt thành. Hắn lên núi đã mấy ngày, thật ra đã rất nhớ Tiêu Sắt và Đường Liên từng ở chung với mình thời gian trước, vào trong thành muốn tìm tới chỗ họ ngay. Hắn nhìn xung quanh một lượt, phát hiện một bóng người quen thuộc.

Màu da tái nhợt, thân hình cao ráo, người mặc áo choàng màu trắng, phía sau viết một chữ ‘cực’ lớn, chính là người giữ các ở tầng thứ mười ba, Lạc Minh Hiên. Bên cạnh hắn là một cô gái gương mặt xinh xắn, vóc dáng yếu điệu, giữa hai hàng mi tràn ngập phong tình, dáng vẻ chỉ mới khoảng hơn hai mươi nhưng Lôi Vô Kiệt lại biết cô là Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà,

cũng là sư phụ của Lạc Minh Hiên. Bởi vì cô mặc một cái áo choàng màu trắng giống như đúc, chẳng qua chữ ‘cực’ trên đó to hơn một chút.

“Lôi Vô Kiệt?” Lạc Minh Hiên mỉm cười xấu xa với hắn: “Tám trăm lượng nợ ta đâu?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Cái này...”

“Thua người ta còn không biết xấu hổ đòi tiền? Đừng làm ta mất mặt.”

Doãn Lạc Hà bước tới một bước, tuy tức giận mắng mỏ nhưng giọng nói vẫn hiền dịu thánh thót, cô mỉm cười nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người là Lôi Vô Kiệt hả, ta là Doãn Lạc Hà.”

“Lạc Hà Tiên Tử, ngưỡng mộ đã lâu.” Lôi Vô Kiệt thấy vậy kinh ngạc, vội vàng ôm quyền đáp lễ.

Doãn Lạc Hà cười khanh khách: “Sao hôm nay lại xuống núi, sư phụ người đâu?”

“Sư phụ nói muốn bế quan, bảo ta mấy hôm tới xuống chân núi đợi, đừng quấy rầy ông ấy.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Doãn Lạc Hà gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, hạ giọng nói: “Bế quan? Chẳng lẽ lại có bằng hữu cũ tới?”

Lôi Vô Kiệt không nghe rõ, nghi hoặc hỏi lại: “Tiên tử nói gì cơ?”

Doãn Lạc Hà khôi phục tinh thần, mỉm cười lắc đầu: “Không có gì, giờ người định đi đâu?”

Lôi Vô Kiệt hơi nhú mào: “Ta muốn tìm một bằng hữu của ta, là vị bằng hữu cùng ta vào thành ấy.”

“Tiêu Sắt à?” Lạc Minh Hiên cười khẽ một tiếng.

“Lạc huynh đệ cũng biết hắc à?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Không riêng gì ta.” Lạc Minh Hiên ngẩng đầu nhìn về phía xa; “Tất cả mọi người trong Tuyết Nguyệt thành đều biết hắc. Sư phụ, người đoán xem hôm nay mất bao lâu mới đến Lạc Hà điện của chúng ta? Ta cược tổn thời gian một khắc.”

Doãn Lạc Hà nghe tới chữ ‘cược’ là hai mắt sáng bừng lên: “Ta cược hiện tại.”

Vừa dứt lời một bóng người đã nhảy qua nóc đại điện nhanh chóng chạy về phía này. Người này mặc áo xanh, gương mặt tuần tú, chính là Tiêu Sắt!

“Càng ngày càng nhanh.” Lạc Minh Hiên than thở.

“Tiêu Sắt!” Lôi Vô Kiệt vội vàng gọi to.

Tiêu Sắt nghe vậy sửng sốt, bước chân chậm đi đôi chút, chỉ thấy một thanh trường thương màu ô kim đã đuổi từ sau tới, hăn nghiêng người bỏ trốn nhưng ống tay áo vẫn bị đâm rách một lỗ. Hăn nổi giận nói: “Người biết người làm rách gì không? Là vải Vân Yên đấy! Một ngàn lượng một tấm đấy!”

“Ta mặc kệ nó là cái gì!” Vẻ mặt cô gái kia chẳng buồn để ý, vẫn xuất thương đâm tới.

Tiêu Sắt khó khăn lắm mới tránh được, tiếp tục rảo bước chạy trốn với tốc độ nhanh hơn.

“Đạp Vân quả đúng là khinh công đệ nhất thiên hạ. Thiếu niên này không hề có chút nội lực nào nhưng lại có khinh công tầm cỡ cao thủ Tự Tại cảnh.” Doãn Lạc Hà nhìn theo bóng dáng Tiêu Sắt, lên tiếng khen ngợi.

Tiêu Sắt vừa chạy vội vừa hét lớn: “Lôi Vô Kiệt!”

“Tới đây!” Lôi Vô Kiệt rất ăn ý bước tới đánh một quyền lên trời.

Đây là võ công biểu tượng của hăn, Vô Phương quyền của Lôi môn, quyền chưa tới, khí đã tới.

Lôi Vô Kiệt không mấy ấn tượng về Tư Không Thiên Lạc, ngày đó khi leo Đăng Thiên các, Tư Không Thiên Lạc tự tiện chạy ra khỏi thành, tuy nghe tin chạy về nhưng lại bị Tiêu Sắt cuốn lấy. Cuối cùng tuy gặp mặt một lần

nhưng lúc đó đông người lại hỗn loạn, hai người đều không báo tên cho nhau. Thế nhưng chỉ Lôi Vô Kiệt không biết Tư Không Thiên Lạc, Tư

Không Thiên Lạc tuyệt đối không quên được Lôi Vô Kiệt.

Thương của cô ngừng lại, cô cũng dừng bước, đứng trên nóc nhà nhìn Lôi Vô Kiệt bên dưới, ngạo nghễ nói: “Được. Hôm nay ta thu thập cả hai tên các người.”

“Ngày đó Lôi Vô Kiệt leo các, trên tầng mười sáu nhị thành chủ chỉ dùng một kiếm đã đánh bay hắc, Lôi Vân Hạc ở tầng mười lăm còn gọi sấm sét chín tầng trời, nếu hắc không hạ thủ lưu tình khéo Lôi Vô Kiệt đã chẳng còn mạng sống. Đại sư huynh ở tầng mười bốn lại nương tay, nói trắng ra Lôi Vô Kiệt chỉ xông qua mười ba tầng các. Gặp người thật sự giữ các tầng mười bốn, hắc thắng được không?” Lạc Minh Hiên quay sang nhìn sư phụ.

Hai hàng mi như thiên thần của Doãn Lạc Hà hơi nhú lại, vung vẩy viên xúc xắc trên tay: “Hay là cược cái nhỉ?”

Chương 48: Tuyết Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt Tư Không Thiên Lạc đứng trên nóc nhà nâng mũi thương trong tay, nhắm thẳng vào Lôi Vô Kiệt đứng bên dưới.

“Nghe nói người một mình leo lên tầng thứ mười sáu, là thiếu niên cao thủ

của liêu mạng?”

“Nghe nói một mình người ép tới mức khiến đệ nhất nhân của Lôi môn năm xưa Lôi Vân Hạc bước lên lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, giơ tay gọi sấm sét chín tầng trời, thiếu chút nữa phá hủy Đẳng Thiên các?”

“Nghe nói người hỏi Kiếm Tiên một kiếm, kiếm tên ‘Liệt Hỏa Oanh Lôi’

khí thế vô song, ngay Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên cũng phải thi triển một chiêu kiếm ‘Hoa Thần Nguyệt Tịch’, khiến hoa sơn trà bay khắp toàn thành?”

Tư Không Thiên Lạc hỏi liền ba vấn đề, nhưng Lôi Vô Kiệt chỉ gãi đầu gãi tai hỏi: “Vì sao người đánh tam sư đệ của ta?”

Tiêu Sắt đứng bên cạnh giò chân đá một cái lên người Lôi Vô Kiệt: “Cút, thử kêu sư đệ lần nữa xem”

Lôi Vô Kiệt cười xấu hổ, nhìn Tư Không Thiên Lạc trên nóc nhà, đổi lời:

“Vì sao người lại đánh Tiêu huynh đệ của ta?”

Tiêu Sắt vẫn bất mãn: “Tiêu huynh thì là Tiêu huynh, lấy đâu ra chữ đệ?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Ta không đánh Tiêu huynh đệ của người.”

Nhưng nụ cười lập tức tắt vụt, ánh mắt ngạo nghễ: “Ta đánh người.”

Quần áo của Lôi Vô Kiệt lập tức phình lên, áo đỏ phát phơ, ánh mắt sáng rực, sau lưng mơ hồ hiện lên ảo ảnh đại bàng cánh vàng.

Hỏa Chức thuật - Già Lâu La cảnh.

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Vô Kiệt đã cảm nhận được uy thế của cô gái cầm thương này: “Người là ai?”

“Là người đứng ra phải chờ người ở tầng thứ mười bốn.” Tư Không Thiên Lạc nâng cao thanh trường thương, lui lại một bước.

Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên nhìn nhau một cái, nhảy từ bên cạnh Lôi Vô Kiệt lùi lại phía sau. Lạc Minh Hiên vẫn mỉm cười không chút ý tốt:

“Lôi huynh, trước khi hai ta tái chiến, đừng có chết nhé.”

Lôi Vô Kiệt không có thời gian trả lời, không cần Lạc Minh Hiên nhắc, hẳn cũng biết sự kinh khủng của thanh trường thương này, nếu không hẳn đã chẳng vận thẳng Hỏa Chức thuật lên cảnh giới cao nhất.

Tư Không Thiên Lạc bước lên trước một bước, cuối cùng cũng phóng thanh trường thương trong tay ra.

Lúc ở trên đường cô đã từng dẫn dắt gió khắp phố, đâm ra một thương cực mạnh phá tan Đạp Vân của Tiêu Sắt.

Còn lúc này trường thương của cô lại xé tan bầu trời, mũi thương gầm thét như tiếng kêu của trăm loài chim, lớp vỏ màu ô kim của trường thương bắt đầu bong ra từng mảnh, lộ ra bộ dáng nguyên bản của thanh thương này.

Trắng bạc như tuyết.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nghĩ tới truyền thuyết hắc tăng nghe, khi còn trẻ

Thương Tiên cũng cầm một thanh trường thương màu trắng bạc, nghe nói khi múa nó lên như giao long bay lên trời, như rắn bạc khiêu vũ, thanh thương đó tên là Nguyệt Ngân

Tuyết Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt.

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng hiểu ra người trước mắt là ai, hắc cũng bước lên trước một bước, đâm mạnh một quyền ra, một luồng khí đỏ rực tạo thành hình vòng tròn bao phủ lấy hắc vào trong, ngăn cản thanh trường thương bên ngoài vòng. Nhưng thế thương không giảm, nhanh chóng xoay tròn bên ngoài vòng khí, muốn xuyên thủng vòng tròn hoàn mỹ đó.

Đại bàng cánh vàng sau lưng Lôi Vô Kiệt đã biến lớn hết cỡ, nhưng cũng lung lay như sắp đổ, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống. Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, gầm lên một tiếng: “Đi!”

Ổng tay áo của hắc vung lên, đột nhiên lại đánh ba quyền. Mỗi quyền đều tan rã một tầng thương kinh, sau ba quyền thanh trường thương xoay tròn, như sắp rơi xuống đất.

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhảy xuống nắm lấy thanh trường thương.

Cô khẽ mỉm cười: “Tốt lắm, đáng lẽ ta nên chờ người.”

“Người tên là gì.” Lôi Vô Kiệt vẫn hỏi.

“Tư Không Thiên Lạc.” Tư Không Thiên Lạc chậm rãi trả lời.

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Chỉ một câu đó, Tư Không Thiên Lạc đã cầm trường thương, đâm ra ba nhát, Lôi Vô Kiệt cũng đánh ra sáu quyền.

Doãn Lạc Hà đứng cách đó không xa quan chiến bỗng nhìn sang đệ tử của mình, cười nói: “Sao nào?”

Lạc Minh Hiên suy nghĩ rồi nói: “Ta vẫn đặt Thiên Lạc sư tỷ! Không đúng, vẫn là đặt Lôi Vô Kiệt đi, dù sao hắn cũng là người từng thắng ta.”

Doãn Lạc Hà lại mỉm cười không nói gì.

Lạc Minh Hiên gãi đầu: “Sư phụ, người mua ai thắng?”

Doãn Lạc Hà quay lại đi về điện: “Ta đặt người thắng.”

“Ta?” Lạc Minh Hiên sửng sốt: “Ta đâu có đánh với bọn họ, hơn nữa trước đó ta từng đánh với Lôi Vô Kiệt rồi, ta thua rồi mà.”

“Ta mặc kệ, người là đệ tử của ta, ta chỉ đặt người thắng. Trước đó có thua cũng không sao, chỉ cần người còn chưa chết, trận cược vẫn còn.” Giọng nói của Doãn Lạc Hà mang theo vẻ tùy hứng của thiếu nữ.

Lạc Minh Hiên nhìn bóng lưng sư phụ, đột nhiên thất thần.

Còn lúc này trên đại điện cũng có hai người đang quan sát trận chiến bên dưới. Hai người đều mặc áo đen, trông hết như một cặp thầy trò. Tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong và đại đệ tử

Đường Liên.

“Người thấy ai sẽ thắng?” Tư Không Trường Phong mỉm cười nhìn Đường Liên.

Đường Liên lắc đầu: “Khó mà nói được, nhưng nếu Vô Kiệt không dùng kiếm, chắc chắn sẽ thua.”

“Hắn là đệ tử của Kiếm Tiên, sao lại không dùng kiếm cơ chứ?” Tư Không Trường Phong thản nhiên đáp.

Đường Liên lại hơi nhú mày, cứ cảm thấy hình như trên người Lôi Vô Kiệt có chỗ nào không đúng.

Bên dưới, sau vài hiệp đấu, Lôi Vô Kiệt đã mệt tới mức mồ hôi đổ ra đầy đầu, bộ áo đỏ trên người đã bị cắt rách vài chỗ. Tiêu Sắt nhú mày: “Còn may cái áo này là tiệm tay mua ven đường, có rách cũng không tiếc. Vô Kiệt, nếu người thắng ta tặng người một chiếc phượng hoàng lửa, giống hệt cái trước của người!”

Lôi Vô Kiệt lại không thấy được cổ vũ mấy, tuy rất không muốn thừa nhận nhưng theo tình hình trước mắt, hắn đã dần dần rơi xuống hạ phong. Hắn cười khổ một tiếng: “Người hào phóng như vậy từ bao giờ thế?”

Tiêu Sắt vốn gặp chuyện gì cũng không dao động, nhưng mấy hôm nay đã dồn nén không ít uất ức: “Nếu người có thể đánh ngã cô nàng này, ta cho người tám trăm lượng! Không! Tám ngàn lượng cũng được!”

Tư Không Thiên Lạc cười lạnh một tiếng: “Đánh ngã ta? Người chờ đấy cho ta, hôm nay hai người đừng hòng trốn thoát.” Cô nâng thanh trường thương lên, vung về phía trước, ép Lôi Vô Kiệt lui liền ba bước.

“Ta có một thương, tên Phiên Vân Phúc Vũ.”

Mũi thương gây gió vù vù, Lôi Vô Kiệt lại lui ba bước.

“Còn có một thương, tên Liệu Nguyên Bách Lý.”

Thế thương kéo dài, Lôi Vô Kiệt lại lui sáu bước.

“Lại có một thương, tên Bách Điều Triều Phượng.”

Thân thương lại kêu vang, như trăm loài chim cùng hót, ánh mắt Tư

Không Thiên Lạc trở nên sắc bén, từ từ ép sát tới: “Ta từng thấy kiếm của người ở dưới thành, trình độ của người đâu chỉ có vậy, kiếm của người đâu?”

Tuy thanh Sát Phổ kiếm bị cắm trên tường thành Hạ Quan, nhưng ai cũng thấy bên hông Lôi Vô Kiệt treo một thanh trường kiếm khác.

Kiếm tên Thính Vũ.

Ngân Nguyệt thương, Thính Vũ kiếm, Kinh Lôi đao.

Ba món binh khí này đã từng nổi danh trên giang hồ như nhau, bởi vì chúng từng nằm trong tay ba người trẻ tuổi sau này nổi danh khắp thiên hạ.

Thương Tiên - Tư Không Trường Phong, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, cùng với Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.

Lúc này Thính Vũ kiếm phảng phất nghe thấy tiếng gọi của bạn cũ, kêu vang trong hộp kiếm, thân kiếm khẽ rung như muốn tự rời vỏ bay ra. Lôi Vô Kiệt chưa từng thấy nó dao động mãnh liệt như vậy. Lúc này hắn đã không còn đường lui, cuối cùng cũng đặt tay lên chuôi kiếm.

Tiếng ngâm đột nhiên biến mất, nhưng chuôi kiếm lại như có tiếng sấm rền vang lên.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ngừng lui về phía sau, con mắt vốn dần ảm đạm lại bừng cháy, hăn xiết mạnh chuôi kiếm.

“Xem kiếm.”

Chương 49: Nại Lạc Ngự Giới

Con người của Tư Không Thiên Lạc đột nhiên co lại, trường thương trong tay đâm tới với khí thế ngàn quân. Nàng có thể cảm nhận được

tiếng sấm vang lên mơ hồ ở chuôi kiếm, nàng không biết kiếm này rút ra không biết sẽ có uy thế ra sao, cho nên chỉ có thể dốc toàn lực xuất thương ứng phó.

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại không rút ra được! Hắn dùng hết sức lực toàn thân cầm chuôi kiếm nhưng vẫn đờ người ra, chứng kiến bàn tay trống trơn.

Vốn hắn đang rất tự tin, nghĩ rằng lúc này chắc chắn mình sẽ rút được kiếm ra, nào ngờ tuy thân kiếm và vỏ kiếm ngo ngoe như muốn hành động nhưng vẫn không hề có ý định rời khỏi nhau. Lôi Vô Kiệt sửng sốt một giây, sau đó đột nhiên nhảy lên cao. Thanh Ngân Nguyệt cắt đứt vai hắn, máu tươi chảy ròng ròng.

Tư Không Thiên Lạc ngậy người, vốn đã chuẩn bị để nghênh chiến với chiêu kiếm cực mạnh, nào ngờ Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên thu kiếm. Cô vội vàng thu hồi thế thương, cho nên chỉ cắt đứt bên vai Lôi Vô Kiệt, không xuyên thủng cả vai hắn.

Mọi người quan chiến đều ngây ra như phỗng.

Tư Không Trường Phong trên nóc nhà chỉ mỉm cười, không nói gì.

Đường Liên lại nhíu mày: “Lôi Vô Kiệt, ngươi nghĩ cái gì thế?”

Tiêu Sắt đưa mắt nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, Lôi Vô Kiệt sờ miệng vết thương trên vai, cười khổ lắc đầu nói với Tiêu Sắt.

“Không đánh nổi.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc còn đang ngây ra tại chỗ, không hiểu vì sao Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên thu hồi chiêu kiếm kia.

Đúng lúc này Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt không hẹn mà cùng quay người, nhanh chân bỏ chạy!

Một người là truyền nhân của khinh công đệ nhất thiên hạ Đạp Vân, một người không biết được hòa thượng Vô Tâm đả thông kinh mạch nào, xét theo công phu chạy trốn bọn họ không thua kém bất cứ ai. Chỉ trong giây lát đã chạy xa mấy chục bước!

Tư Không Thiên Lạc khôi phục tinh thần, xách trường thương lên đuổi theo: “Hai tên rác rưởi kia, chạy đâu!”

Lôi Vô Kiệt vừa chạy vừa than thở: “Tiêu huynh, rốt cuộc người rước dâu ra cô nàng lợi hại như vậy?”

“Ta rước á?” Tiêu Sắt trợn mắt khinh bỉ: “Ai rảnh rang đi trêu loại con gái như vậy?”

Tư Không Thiên Lạc cách đó không xa nghe thấy câu này, nổi giận mắng:

“Loại con gái nào?”

Tiêu Sắt nhảy dựng lên, cao giọng nói: “Chính là cái loại con gái không biết xấu hổ suốt ngày chạy theo đàn ông con trai ấy!”

“Tiêu Sắt, ngươi muốn chết à?” Tư Không Thiên Lạc dừng bước, nâng thanh trường thương lên ném mạnh ra, thế nhưng chưa ném được bao xa đã bị một bàn chân đá văng trên mặt đất.

Bàn chân này từ trên trời giáng xuống, cực kỳ bá đạo đá văng nhất thương uy thế hùng hồn kia!

Đương nhiên cũng vì bản thân thanh thương này do chính hãn truyền lại.

“Ngân Nguyệt thương đã lộ chân thân rồi vẫn không giữ được người ta, đúng là uất ức.” Thương Tiên - Tư Không Trường Phong khẽ giơ tay, thanh trường thương như cảm ứng được, bay lên tay hãn.

Tư Không Thiên Lạc bất mãn bĩu môi: “Ai bảo không giữ được, chiêu vừa rồi chắc chắn giữ bọn họ lại được.”

“Đừng quậy nữa, nhát thương này của con cố ý ném trệch đi. Nói dối trước mặt Thương Tiên, con gái à, con thật đáng yêu.” Tư Không Trường Phong mỉm cười xấu xa.

“Không chỉ hôm nay, bốn ngày vừa rồi hôm nào chẳng ném lệch.”
Đường Liên đứng bên cạnh bổ sung.

Tư Không Thiên Lạc lập tức đỏ mặt, bước lên trước một bước đoạt lại Ngân Nguyệt thương, nói với vẻ tức tối: “Được, vậy con ném không trượt cho cha xem! Xem hôm nay con trừng trị hăn ra sao!”

“Hăn?” Tư Không Trường Phong nhướn mày.

“Bọn hăn!” Tư Không Thiên Lạc giơ chân đá bay phụ thân mình.

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt chạy một lèo, rốt cuộc phát hiện sau lưng không còn bóng dáng Tư Không Thiên Lạc nữa, cuối cùng mới thở phào nhẹ

nhõm. Lúc này trên vai Lôi Vô Kiệt đầm đìa máu tươi, Tiêu Sắt liếc mắt nhìn một cái bèn nói: “Phải mau mau băng bó lại thôi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, đang định xé áo ra, lại phát hiện quần áo của mình đã bị Ngân Nguyệt thương đánh tới mức rách bươm, không còn chỗ nào hoàn chỉnh để xé. Hăn nhìn Tiêu Sắt một cái, Tiêu Sắt lập tức lui lại một bước:

“Đây là vải bông vân yên!”

“Đắt lắm à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không phải... cái này, cái này không thấm máu.” Cuối cùng Tiêu Sắt cũng nghĩ ra cách giải thích.

Hai người không còn cách nào, chỉ có thể đi vào một gian nhà gần đó.

Tuyết Nguyệt thành vốn như vậy, có lầu các lớn lớn nhỏ nhỏ, cũng có rất nhiều gian nhà nhỏ, đủ loại người cư ngụ trong đó, có người thậm chí

không biết võ công, nhưng ai nấy tuyệt đối không phải người bình thường.

Hai người đẩy cửa ra, phát hiện bên trong là một khoảng sân tĩnh vắng vẻ, trong sân phủ đầy màu xanh, có một cái bập bênh được dây mây quấn quanh đang lung lay, trên đó không có người ngồi. Trong sân có cái đình nhỏ, trên đó đặt một cây đàn cổ. Tiêu Sắt đi tới, vuốt nhẹ lên cây đàn: “Rất sạch sẽ, gian nhà này chắc có người ở.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, cao giọng nói: “Mạo muội tới bái kiến, xin chủ nhân ra gặp mặt.”

Vừa dứt lời, cửa nhà bị đẩy ra, một cô gái dáng vóc mảnh khảnh mặc áo xanh lá bước ra.

Kinh Thi có nói: thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lĩnh như tù tề, xỉ như

hồ tề, tần thủ nga mi. Xảo tiểu thiển hê, mỹ mục phán hê.

(Dịch nghĩa: Tay của nàng trắng và mềm như ngó tranh mới mọc, Da của nàng trắng như mỡ đông lại,

Cổ của nàng cao mà trắng như hình con mọt gỗ,

Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hột bầu.

Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tần, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.

Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoé miệng có duyên.

Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

Nguồn bản dịch nghĩa: <https://www.thivien.net/>)

Thơ cổ cũng có nói: Phương bắc có giai nhân. Tuyệt trần nhưng đơn độc.

Ngoảnh đầu lại nghiêng thành. Lại ngoảnh đầu nghiêng nước. Lẽ đâu ai không biết, nghiêng thành và nghiêng nước, giai nhân đâu dễ gặp.

(Giai nhân ca - Lý Diên Niên)

Lôi Vô Kiệt không đọc sách nhiều như Tiêu Sắt, nhưng khoảnh khắc đó câu chữ lại hiện lên rõ từng lời một trong đầu hần như đèn kéo quân, những khung cảnh vốn tưởng rằng chỉ tồn tại trong sách vở, lúc này lại thật sự

hiện lên trước mắt hần.

Tiêu Sắt đẩy nhẹ Lôi Vô Kiệt đang dần ra tại chỗ, Lôi Vô Kiệt ngơ ngác quay lại hỏi: “Sao thế?”

“Lôi Vô Kiệt, người muốn chảy hết máu à?” Tiêu Sắt lạnh lùng đáp.

Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn lại, cảm giác như sắp ngất.

Cô gái áo lục đã đi tới, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lấy ra một chiếc khăn tay, đặt lên bả vai Lôi Vô Kiệt, đôi tay rất thuần thực và tự nhiên, mau chóng băng bó vết thương lại. Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn cô, hơi thở bỗng như tắc nghẽn, ập a ập úng nói: “Làm... làm phiền rồi. Cái khăn tay này...”

Tiêu Sắt mắt sắc bén lập tức tiếp lời: “Là gấm hoa la. Cái khăn này chắc cũng phải tám mươi lượng.”

Cô gái áo lục nghe vậy chỉ cười khẽ, lắc đầu.

“Cô tên là gì, sao lại ở đây.” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Cô gái áo lục đang định đáp lời lại đột nhiên biến sắc, che miệng lại, ho khẽ

vài tiếng.

Lôi Vô Kiệt nhú mày: “Cô bị bệnh à?”

Cô gái áo lục gật đầu. Lúc này, cách đó không xa lại vang lên tiếng gầm:

“Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, các người chạy đâu!”

“Không xong, đuổi đến nơi rồi! Chạy mau!” Tiêu Sắt đi tới kéo Lôi Vô Kiệt, định lôi hắn bỏ chạy.

Cô gái áo lục lại kéo tay Lôi Vô Kiệt, khẽ lắc đầu.

Âm thanh kia đã càng ngày càng gần, Tiêu Sắt nghe thấy tiếng Tư Không Thiên Lạc nhảy xuống ngoài cửa gian nhà, đã sắp bước vào đây.

Cô gái áo xanh chỉ nhẹ nhàng giơ tay, rốt cuộc cũng nói thành lời, giọng nói ôn nhu êm tai, chỉ hai chữ hết sức đơn giản nhưng có thể tôn là tuyệt thế.

“Nại Lạc.”

Chương 50: Ra là người quen tới

Sau khi cô gái áo lục nói ra hai chữ này, chỉ thấy một làn sương đen nửa trong suốt tỏa ra quanh người Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt. Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Sắt. Tiêu Sắt cau mày, hạ giọng nói: “Bí thuật? Nại Lạc Ngự Giới?”

Nếu nói võ học là chính đạo, đạo pháp là kỳ đạo, như vậy bí thuật nghiêng theo hướng tà đạo. Hòa thượng Vô Tâm của Hàn Sơn tự tu luyện thần thông La Sát đường xen giữa võ đạo và bí thuật, đã được coi là tà môn quỷ

dị. Có rất ít người thật sự tu luyện bí thuật, nghe nói chỉ có Khâm Thiên tự

ở Thiên Khải có vài vị thiền sư cùng một ít bí thuật sư lác đác trong dân gian có trình độ cực cao trong phương diện này. Nguyên nhân có hai, một là vì tu luyện bí thuật cần tinh thần lực siêu cường, người thường

không có thiên phú như vậy, hai là vì tu luyện bí thuật có phần vi phạm thiên đạo,

người tu luyện thường ồm yếu tiêu tụy, cuối cùng không thể chết già. Cô gái áo lục này là một trong số mười mấy bí thuật sư trong thiên hạ ư?

Hơn nữa hai chữ cô niệm rõ ràng là Nại Lạc! Tiêu Sắt đã từng nghe thấy từ

này, từ miệng một người vô cùng đáng sợ.

Làn sương đen kia bao phủ lấy người bọn họ, lúc này Tư Không Thiên Lạc đã bước một chân vào trong gian nhà, nhưng dường như cô hoàn toàn không chứng kiến làn khói đen quỷ dị này, chỉ nhìn lướt qua sân một lượt rồi mỉm cười với cô gái áo lục: “Xin chào Diệp tỷ tỷ.”

Cô gái áo lục gật đầu đáp: “Thiên Lạc cô nương.”

Tư Không Thiên Lạc vẫn nghi ngờ đi lòng vòng trong sân, thanh trường thương trong tay đựng đưa không an phận. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, coi như hiểu biết thêm đôi chút về bí thuật này. Làn khói đen kia tạo ra một tấm bình phong, hai người có thể nhìn thấy mọi việc bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không nhìn thấy người ở trong, cũng không thấy làn khói đen đó. Công phu như vậy quả thật vượt ngoài tưởng tượng của võ học, chẳng trách mọi người e ngại bí thuật sư.

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc đành từ bỏ, không cam lòng nhú mày nói với cô gái áo lục: “Diệp tỷ tỷ, nếu tỷ thấy hai tên tiểu tử thối chạy trốn tới chỗ tỷ, nhất định phải nói cho ta đấy!”

Cô gái áo lục che miệng cười đáp: “Hai tên tiểu tử thối ra sao?”

Tư Không Thiên Lạc nói với giọng căm tức: “Một tên mặc áo đỏ, một tên mặc áo xanh, đều rách lung tung rồi. Một tên cầm kiếm, một tên đeo gậy bên hông. Trông không giống người tốt!”

Tiêu Sắt vô thức trợn mắt khinh bỉ, Lôi Vô Kiệt lại đặt tay lên chuôi kiếm, muốn thử xem có rút được kiếm ra không.

Cô gái áo lục suy nghĩ rồi lắc đầu: “Chưa từng gặp hai người như vậy, nếu ta gặp chắc chắn sẽ báo cho Thiên Lạc cô nương.”

“Vậy được rồi. Hai ngày tới thời tiết chuyển lạnh, thân thể Diệp tỷ tỷ không được tốt, nên nghỉ ngơi trong phòng thôi.” Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc từ bỏ, tung người nhảy ra khỏi gian nhà.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt thấy thế đang định chạy khỏi làn khói đen, nhưng lại phát hiện làn khói đó như dính trên người bọn họ, có làm sao cũng không bỏ đi được, trong lòng hơi hoảng sợ. Đúng lúc này, Tư Không Thiên Lạc lại đột nhiên đẩy cửa đi vào, nhưng trong mắt cô vẫn chỉ là cái sân trống rỗng, chính giữa sân là cô gái luôn khiến người ta có cảm giác tĩnh lặng thanh nhã. Cô gái áo lục mỉm cười với Tư Không Thiên Lạc: “Thiên Lạc cô nương làm rơi cái gì à?”

Tư Không Thiên Lạc đi vào, nhặt một cái lục lạc nhỏ trên mặt đất lên: “Vừa nãy làm rơi cái này.” Sau khi nói xong mới đóng cửa đi khỏi.

Lúc này cô gái áo đen mới vung tay lên, làn sương đen từ từ tản mát, cô nhỏ giọng nói: “Nại Lạc Ngự Giới của ta mới chỉ là sơ cảnh, không thể che giấu hết khí tức của các người. Tuy Tư Không Thiên Lạc còn trẻ tuổi nhưng đã nhận được chân truyền của Thương Tiên, cho nên vừa rồi cô ấy đã phát hiện gì đó, quay lại lần nữa rồi mới đi hẳn.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, ôm quyền: “Đa tạ cô nương. Xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương...”

Cô gái áo lục lắc đầu: “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đâu có tốn công sức gì.

Ta gặp Thiên Lạc cô nương đâu phải một hai lần, cũng quen rồi.”

“Đi thôi.” Tiêu Sắt kéo Tiêu Sắt, nói với cô gái áo lục: “Đa tạ.”

“Đội đã...” Tiêu Sắt còn định phảng kháng nhưng bị Tiêu Sắt kéo đi, nhảy ra ngoài. Hắn vội vàng quay đầu lại, phát hiện cô gái áo lục vẫn đứng yên tại chỗ, gương mặt vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cô gái áo lục cũng quay người, đẩy cửa bước vào trong phòng. Cô nhẹ nhàng khép cửa lại, hạ giọng trầm trầm: “Đã lâu lắm rồi.”

Lúc này Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đã đi qua vài gian nhà, đương nhiên không nghe thấy câu này của cô gái áo lục. Lôi Vô Kiệt tức giận nói: “Sao người lại kéo ta đi?”

“Chắc người muốn hỏi đầu tiên là tôn tính đại danh của cô nương, rồi lại hỏi bao nhiêu cái xuân xanh, cuối cùng hỏi đã có hôn phối gì chưa?” Tiêu Sắt cười lạnh: “Thế nhưng cô gái kia lại không trả lời câu hỏi đầu tiên của người, còn nói chuyện như vậy đã xảy ra nhiều lần rồi, không phải cố tình cứu chúng ta. Làm vậy rõ ràng đang thể hiện thái độ vạch rõ giới hạn với chúng ta. Không mau mau chạy đi còn ở lại cửa với cầm cái gì? Mà người muốn gặp lại cô nàng cũng khó gì đâu, nếu Tư Không Thiên Lạc biết cô ấy, vậy người cứ hỏi Đường Liên là biết.”

“Hỏi ta cái gì?” Một giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên, hai người lập tức dừng bước, chỉ thấy phía xa có một người xách theo một bầu rượu đang quay sang mỉm cười nhìn bọn họ.

Lôi Vô Kiệt vui mừng đi tới: “Đại sư huynh.”

“Còn chẳng đánh nổi Tư Không Thiên Lạc, ta chẳng muốn làm sư huynh của người.” Đường Liên mỉm cười, ném bầu rượu trong tay cho Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vội vàng đón lấy, ngửa đầu uống một ngụm: “Nếu có Sát Phố

kiếm trong tay, ít nhất cũng đánh được ngang tay.”

“Vì sao?” Đường Liên đột nhiên nghiêm mặt nói: “Vì sao không rút kiếm?”

Lôi Vô Kiệt buông bầu rượu xuống, thở dài, xoay thanh trường kiếm một vòng: “Thanh kiếm này.”

Đường Liên nhú mào: “Thính Vũ?”

“Đúng, sư phụ nói đây là Thính Vũ kiếm do Kiếm Linh trùng rèn ra, là thanh kiếm biết nhận chủ, nếu không có ý chí rút kiếm phân sinh tử không thể rút được nó ra.” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh trường kiếm, vừa rồi khi đối

mặt với Ngân Nguyệt thương nó còn ngâm nga không ngừng, nhưng giờ lại cực kỳ yên tĩnh.

“Kiếm do Kiếm Linh trùng của Bình Giang đạo Lý gia rèn ra quả thật khác biệt, nghe nói khâu cuối cùng trong rèn kiếm là cắt đứt bàn tay, dùng máu nuôi kiếm. Cho nên thanh kiếm rèn ra được xưng có hồn phách bám trên đó. Nghe nói hai thanh cổ kiếm nổi tiếng nhất Chuyển Phách, Diệt Hồn còn là dùng người nuôi kiếm.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Đường Liên mỉm cười: “Với tư chất của ngươi, rút được kiếm ra chỉ là vấn đề thời gian. Khó khăn lắm mới có cơ hội xuống núi, hay là cùng đi uống một chén.”

Hai mắt Lôi Vô Kiệt sáng bừng lên: “Ta biết một quán rượu không tị tại Hạ

Quan thành.”

Đường Liên hỏi: “Chính là quán rượu mà ngươi uống một chén tăng một tầng cảnh giới?”

“Đúng vậy, quán rượu Đông Quy. Nhưng ta dẫn sư huynh tới đó, sư

huynh phải đáp ứng một điều kiện của ta. Ta muốn hỏi một việc.” Lôi Vô Kiệt nói.

Tiêu Sắt huấn luyện một tiếng, không ngờ mới đó thôi Lôi Vô Kiệt đã mê mẩn cô gái áo lục tới mức như vậy.

Nhưng lời tiếp theo của Lôi Vô Kiệt lại khiến hân kinh ngạc.

“Ta muốn hỏi, giữa Lôi Oanh, Triệu Ngọc Chân, Lý Hàn Y rốt cuộc có chuyện gì?”

Đường Liên ngây ra một chút, gật đầu cười nói: “Đúng vậy, không phải tùy tiện tìm quán trà nào cũng nghe được chuyện về bọn họ.”

Chương 51: Đạo Kiếm vô song

Khoảng mười bốn năm trước, trên giang hồ đột nhiên xuất hiện rất nhiều thiếu niên anh tài. Trong đó có năm vị đệ tử mà đại tổng quản Thiên Khải

Lý công công phái tới giang hồ, có cả Phong Tuyết Kiếm - Trầm Tĩnh Chu, Tiểu Nho Thánh Mặc Diệc Trần vân vân; còn có cả Triệu Ngọc Chân được xưng là tập hợp cả võ vận và khí vận của núi Thanh Thành trên người, sau này được tôn là Đạo Kiếm Tiên; cùng với ba người đã đẩy Tuyết Nguyệt thành lên tới ngôi chí tôn trong giang hồ gồm Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong; kể

cả Lôi môn cũng xuất hiện hai thiếu niên cực kỳ nổi tiếng. Một người là đệ

tử chi phụ Lôi Oanh tái hiện lại Hỏa Chước thuật thất truyền đã lâu. Một người là thiếu chủ của chi chính Lôi Vân Hạc, không chỉ tu luyện võ công Lôi môn mà còn gặp được một đạo nhân áo vàng thần bí trên Long Hồ sơn, học tập đạo pháp ở chỗ hân, kết hợp hai thứ, cuối cùng có thể giơ tay gọi sấm sét trên chín tầng trời.

Những anh hùng bá chủ danh chấn một phương trong tương lai này khi còn niên thiếu rất thích đi du lịch khắp nơi, cũng vài lần giao thủ với nhau.

Hai vị anh tài của Lôi môn tuy một người sinh ra trong chi chính, một người thuộc chi phụ, nhưng hai bên tính tình tiêu sái, rất hợp ý nhau, cho nên bắt tay nhau cùng phiêu bạt giang hồ, trong lòng không hề có khúc mắc gì. Sau này hai người chia tay dọc đường, hẹn một năm sau gặp lại ở

Lôi môn. Lôi Vân Hạc lên Long Hồ sơn, gặp được một lão đạo sĩ áo vàng tại Đẳng Tiên các. Lão đạo sĩ kia há miệng bảo Lôi Vân Hạc bái sư, Lôi Vân Hạc cảm thấy nực cười, đánh liền ba quyền vào lão đạo sĩ kia. Mặc dù ba quyền không có sát khí nhưng cũng chẳng phải hạng phàm, nhưng lão đạo sĩ chịu liền ba quyền lại chỉ rơi mất sợi râu, còn mỉm cười nói mình khinh thường Lôi Vân Hạc. Lôi Vân Hạc lập tức hiểu mình gặp được cao nhân, chẳng hề e ngại lập tức bái sư, đi theo đạo nhân áo vàng bắt đầu tu luyện đạo thuật.

Còn Lôi Oanh lên núi Thanh Thành. Triệu Ngọc Chân là người thành danh sớm nhất trong số những người cùng lứa, hấn sinh ra trong thôn xóm dưới núi Thanh Thành, khi sinh ra có một luồng hào quang chiếu vào trong nhà.

Cha mẹ hẳn không biết đây là phúc hay là họa, chỉ thấy toàn bộ sáu vị thiên sư trên núi Thanh Thành đều đồng loạt xuống núi. Khi bọn họ chạy tới, mẫu thân vừa ôm Triệu Ngọc Chân vào trong ngực, đứa trẻ này không khóc cũng không ngừng thở. Người bình thường đều biết, khi trẻ con mới sinh, nếu không khóc quá nửa là đã chết. Nhưng đứa nhỏ này vẻ mặt lạnh nhạt, giữa hàng mi như có ánh cầu vồng ẩn hiện. Mẫu thân của Triệu Ngọc Chân thấy sáu vị thiên sư đến, hết sức kinh ngạc, còn tưởng con trai mình chắc là yêu ma chuyển thế mới khiến những nhân vật thần tiên này tới đây.

Nhưng Lữ Tổ Chân chưởng giáo núi Thanh Thành tuổi đã hơn thất tuần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt lại bật khóc, ôm lấy đứa trẻ mãi vẫn không cất tiếng khóc trong lòng người phụ nữ trước mặt, thở dài: “Núi Thanh Thành khổ sở chờ đợi cả trăm năm, cuối cùng cũng đợi được viên ngọc này.” Bèn đặt tên cho đứa trẻ là Triệu Ngọc Chân, được sáu vị thiên sư mang về núi Thanh Thành nuôi nấng, cũng là đệ tử đầu tiên của núi Thanh Thành đồng thời tu luyện cả đạo pháp Đại Long Tượng khí và kiếm pháp Vô Lượng Kiếm tông. Hắn cũng không phụ hai hàng nước mắt duy nhất trong cuộc đời chưởng giáo chân nhân Lữ Tổ Chân, mười sáu tuổi đã trở thành một trong số các thiên sư của núi Thanh Thành. Lôi Oanh lên núi là muốn tỉ thí với Triệu Ngọc Chân. Nhưng rất không may, khi hắn lên núi, Triệu Ngọc Chân đang độ kiếm với người khác.

Khi đó nhị đệ tử của Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y vừa nhận được danh kiếm Thiết Mã Băng Hà cũng lên núi luận bàn cùng Triệu Ngọc Chân.

Kết quả của trận chiến đó là hòa, đạo kiếm của Triệu Ngọc Chân vừa xuất hiện đã kinh động khiến toàn bộ núi Thanh Thành chim bay cá nhảy, khi Lôi Oanh lên núi vừa vặn thấy gà rừng, khỉ, báo đốm, thậm chí cả gấu, mãng xà đang ngủ đông cũng bỏ chạy như điên. Tuy kiếm không nhắm vào chúng nhưng bản năng của chúng lại cảm nhận được nguy hiểm. Lôi Oanh đi tiếp lên trên nhưng lại phát hiện tuy đang là mùa xuân nhưng trong gió như ẩn chứa sương tuyết. Đó là vì Chi Thủy kiếm pháp của Lý Hàn Y đã luyện tới tầng thứ hai, phối hợp với Thiết Mã Băng Hà đã có thể

ngưng thủy thành băng.

Khi Lôi Oanh lên tới đỉnh núi, kiếm gỗ đào trong tay Triệu Ngọc Chân đang bay lượn giữa không trung, đột nhiên hóa thành ngàn vạn thanh trút xuống đầu Lý Hàn Y. Còn Lý Hàn Y cũng dùng một kiếm kêu gọi hoa đào khắp núi, phá tan ngàn vạn thanh kiếm gỗ đào kia. Hai người đều thu kiếm, không nói ai thắng.

Lôi Oanh lập tức quay người xuống núi. Với tu vi lúc đó của hãn vốn không phải đối thủ của Triệu Ngọc Chân và Lý Hàn Y, nhưng chấn động trong lòng hãn không phải chênh lệch về mặt võ học mà là vẻ đẹp tuyệt diệu khi hai người xuất kiếm. Hãn lập tức trở về Lôi môn, nhốt mình trong nhà, khổ sở suy nghĩ suốt ba ngày ba đêm. Trong lúc các trưởng bối Lôi môn đang khó hiểu, rốt cuộc Lôi Oanh cũng mở cửa, việc đầu tiên hãn làm là rèn một thanh kiếm.

Hãn kết hợp thanh kiếm này với thuốc nổ của Lôi môn, đặt tên là ‘Sát Phố

kiếm’. Nhưng hành động này đã vi phạm tổ huấn, các trưởng lão mở hội nghị thâm đêm vài lần, muốn ngăn cản Lôi Oanh. Còn lúc này Lôi Vân Hạc đã trở về, thấy lúc này Lôi Oanh đã trầm mê với kiếm, bèn hỏi: “Vì sao đột nhiên lại tập kiếm.”

Lôi Oanh đáp: “Bởi từng thấy vẻ đẹp của một chiêu kiếm.”

Lôi Vân Hạc quay đầu cười hạc bay đi, không tìm được Lý Hàn Y vân du tứ hải không chút hành tung, Lôi Vân Hạc bèn trực tiếp lên núi Thanh Thành tìm Triệu Ngọc Chân cả đời không xuống núi kia. Khác với Lôi Oanh cung kính lên núi bái kiến, Lôi Vân Hạc nói thẳng là tới phá núi, khi cười hạc lên núi còn hét lớn: “Triệu Ngọc Chân, người rút ra đây cho ta!”

Kết quả khiến hơn trăm đạo sĩ chặn đường, hãn dùng một chỉ phá mở một con đường lên núi. Lại dùng hai chỉ lật tung nóc Càn Khôn điện, thấy Triệu Ngọc Chân đang bế quan luyện kiếm.

“Ta có một huynh đệ thấy kiếm của ngươi, nói võ học trên đời này đẹp nhất là kiếm. Ta cũng muốn xem thử.” Lôi Vân Hạc giơ ba ngón tay về phía chân nhân trẻ tuổi đang nhắm mắt.

Nếu chỉ là Triệu Ngọc Chân khi Lôi Oanh chứng kiến chưa chắc đã đánh thắng được Lôi Vân Hạc, nhưng lúc này Triệu Ngọc Chân đang bế quan,

Lôi Vân Hạc dùng hai chỉ lật tung nóc Càn Khôn điện, khoanh khắc đó Triệu Ngọc Chân bị ép xuất quan suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng công lực lại đáng sợ hơn ngày thường nhiều. Hai người đại chiến một hồi, Triệu Ngọc Chân xuất kiếm chém đứt một cánh tay Lôi Vân Hạc, bản thân cũng phun ra một ngụm máu đen, chân khí tiết ra như điên. Lúc này đại đệ tử

Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân đột nhiên trình diện, cùng chưởng giáo chân nhân Lữ Tổ Chân hợp lực ngăn chặn Triệu Ngọc Chân đã nhập ma, mang Lôi Vân Hạc đã trọng thương đi.

Từ đó trở đi Lôi Vân Hạc biến mất trên giang hồ. Còn Lôi Oanh mang theo một thanh Sát Phổ kiếm đã đại thành lại bước ra khỏi Lôi môn. Lúc này hần vẫn lên núi Thanh Thành, nhưng Triệu Ngọc Chân sau khi nhập ma đại thương nguyên khí, đang dưỡng thương. Khi Lôi Oanh bước lên núi Thanh Thành, người đứng trên đỉnh núi nghênh tiếp hần chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

Không ai biết kết quả cuối cùng, chỉ biết Lôi Oanh xuống núi không chút tổn thương, còn Lý Hàn Y vẫn được tôn là chưa một lần bại. Lôi Oanh về

Lôi môn, mười mấy năm qua chưa từng bước ra khỏi Lôi môn nửa bước.

“Người không biết trận tỷ thí đó diễn ra như thế nào à?” Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

Đường Liên uống một ngụm rượu, nói đầy ẩn ý: “Đúng, ta không biết. Bởi vì kể tới đây sư phụ say mất rồi. Người có thể trực tiếp tới hỏi nhị sư tôn.”

“Ai mà dám.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi. Ta tới Tuyết Nguyệt thành cũng mấy ngày rồi, sao chưa từng gặp đại thành chủ Bách Lý Đông Quân.”

Đường Liên mỉm cười lắc đầu; “Không, người gặp rồi.”

Chương 52: Tửu Tiên tiêu dao

Lôi Vô Kiệt sửng sốt: “Ta gặp rồi? Sao ta không nhớ?” Hắn nhìn sang phía Tiêu Sắt nhưng lại phát hiện Tiêu Sắt vẫn ôm vẻ mặt thản nhiên uống rượu, dường như không hề ngạc nhiên gì trước chuyện này. Lôi Vô Kiệt không nhịn được bèn hỏi: “Tiêu Sắt? Ta từng gặp thật à?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Người không chỉ gặp vị Tửu Tiên trong truyền thuyết này rồi, người còn uống Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, Nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược tổng cộng mười hai chung rượu cùng với một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt.”

Lôi Vô Kiệt kinh hãi nhảy dựng lên từ chỗ ngồi: “Là hắn?”

Đường Liên mỉm cười: “Thật ra từ khi người nói mình uống một bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cảnh giới lập tức tăng thêm vài tầng, ta đã đoán người đó là sư phụ. Nhưng mãi đến hôm nay uống mấy bình rượu này mới dám xác nhận, nhưng sư phụ...” Đường Liên quay đầu nhìn tiểu nhị

ngồi bên quầy, mỉm cười lười biếng.

“Đại thành chủ đã rời thành đi rồi, nói là đi tìm một loại thuốc dẫn rượu cuối cùng, để ủ Mạnh Bà Thang.” Tiểu nhị nói.

“Không biết kiếp sau nàng là ai, uống canh quên hết chuyện ba đời. Trên đời này thật sự có thứ rượu như Mạnh Bà Thang ư?” Đường Liên thì thào nói.

“Năm xưa đại thành chủ một tay cầm đao một tay cầm kiếm, dùng đao kiếm trên tay tung hoành khắp giang hồ nhưng lại không được đưa tên vào Đao Tiên, Kiếm Tiên mà được xưng là Tửu Tiên. Còn cố ý tới Điều Lô Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành, dùng bảy chung rượu Tinh Dạ đánh bại Thu Bạch Lộ nổi danh thiên hạ. Rượu mà người như vậy muốn ủ, cuối cùng sẽ

ủ được thôi.” Tiểu nhị nói.

Đường Liên đi ra cửa, nhìn về xa xăm thở dài: “Mấy năm nay luôn cảm thấy sự phụ thật tiêu sái nhưng có lúc lại tâm sự nặng nề. Tên đệ tử ta đây lại chẳng giúp được gì cho ông ấy.”

Lôi Vô Kiệt cũng bước tới vỗ vai Đường Liên: “Yên tâm đi, Bách Lý thành chủ là người ra sao? Cho dù không phải thiên hạ đệ nhất thì cũng gần thế.”

Đường Liên cười khố: “Có một số thứ không phải chỉ suy xét bằng võ công được.”

“Đại sư huynh, hôm nay người có tâm sự à.” Lôi Vô Kiệt nhìn vào mắt Đường Liên, như đang suy tư.

Đường Liên xách một bầu rượu, nhảy lên trên mái hiên: “Ta sinh ra trong chi chính của Đường môn, là đệ tử của trưởng lão Đường môn Đường Liên Nguyệt. Vốn tưởng sẽ sinh tại Đường môn, chết tại Đường môn, thế nhưng đột nhiên bị đưa tới Tuyết Nguyệt thành, còn báỉ Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân nổi danh thiên hạ làm sư phụ. Bọn họ nói với ta, phải ở đây đợi một người. Nhưng ta đã đợi sáu năm rồi.”

“Người nhớ Đường môn à?” Tiêu Sắt cũng bước ra cửa.

“Không.” Đường Liên lắc đầu: “So với Đường môn, ta thích Tuyết Nguyệt thành hơn. Nhưng ta muốn biết lý do sống của mình .”

Tiêu Sắt cười lạnh: “Người của Đường môn luôn như vậy. Từ khi sinh ra đã bị giao phó quá nhiều sứ mệnh, cho nên mỗi người đều sống quá mệt mỏi. Chuyện của Bách Lý Đông Quân người cũng lo, sứ mệnh của Đường môn người cũng chẳng thể quên. Nhưng thế gian này có bao người như

vậy, cuộc sống mỗi ngày chẳng qua là để mình tiếp tục sống, lấy đâu ra nhiều việc cần nghĩ như vậy?”

Đường Liên nhấp một ngụm rượu, hỏi ngược lại: “Thế thì sao người ở lại Tuyết Nguyệt thành, vì tám trăm lượng kia thật à?”

Tiêu Sắt nhảy dựng lên, ngồi bên cạnh Đường Liên: “Ta đã nói bao lần rồi, là tám trăm vạn lượng.”

“Nếu thật sự có nhiều tiền như vậy, người định làm gì?” Đường Liên mặc kệ Tiêu Sắt nói thật hay nói dối, hỏi theo.

“Chiêu binh mãi mãi, đập vỡ Thiên Khải thành!” Tiêu Sắt đoạt lấy rượu trong tay Đường Liên uống một hơi cạn sạch, ném bầu rượu về phía Lôi Vô Kiệt ở dưới lầu.

Lôi Vô Kiệt giơ tay bắt lấy bầu rượu kia, cười nói: “Vậy ta đi cùng người.”

“Đi theo ta làm gì?” Tiêu Sắt nhú mày.

“Người đi theo ta tới Tuyết Nguyệt thành, ta sẽ theo người tới Thiên Khải thành!” Lôi Vô Kiệt trả lời rất nghiêm túc.

Tiêu Sắt cười: “Được!”

Đường Liên do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Người thật sự không phải người ta đang đợi?”

Tiêu Sắt trừng mắt với hắn: “Ai muốn một đại lão gia như người chờ!”

Đường Liên cả giận: “Người dám trừng mắt với đại sư huynh? Ta đánh người phát khốc bây giờ?”

Tiêu Sắt chẳng hề sợ hãi: “Người chỉ biết đánh một người không có võ công à? Có dám đo cái khác không?”

“Đo thì đo? Ta sợ người chắc? Đạp Vân thì ghê gớm lắm à? Người nghe tới Nhất Túy Thiên Lý mà Tửu Tiên sáng tạo ra chưa? Có dám thử không?”

Đường Liên tưởng Tiêu Sắt định độ khinh công, vẻ mặt khinh thường cười đáp.

Nhưng Tiêu Sắt lại đột nhiên vỗ mái hiên: “Ai nói muốn độ khinh công, chúng ta độ rượu! Tiểu nhị, đưa rượu lên!”

Tiểu nhị vẻ mặt lười nhác kia đã cầm theo một vò rượu xuất hiện sau lưng hai người, hân mở nắp bình, hương rượu tỏa khắp bốn phương.

“Đây là rượu gì?” Tiêu Sắt ngửi một chút, không khỏi vui mừng.

Hai mắt Đường Liên cũng tỏa sáng: “Là một trong bảy bình rượu Tinh Dạ

mà sư phụ đã ủ, Khai Dương!”

Hai người lập tức cầm chén ngồi xuống độ rượu. Thật hiếm khi Lôi Vô Kiệt không tham gia náo nhiệt, đi tới một gốc cây ven đường hái một chiếc lá, đặt lên môi thổi.

Giai điệu miên man mà âm sâu lạnh lẽo, chính là khúc nhạc Lý Hàn Y và Tiêu Sắt đã từng thổi.

Tiêu Sắt ngậy người, buông chén rượu trong tay xuống, nhẹ giọng thì thầm: “Xuân đình nguyệt ngộ, diêu dăng hương lao quang dục vũ.

Bộ chuyển hồi lang, bán lạc mai hoa uyển văn hương. Khinh vân bạc vụ, tổng thị thiếu niên hành nhạc xử. Bất tự thu quang, chích dữ ly nhân chiếu đoạn tràng.” Tiếp đó thân hình từ từ đổ ra sau, hai mắt nhắm lại, đã say tới mê man.

Lôi Vô Kiệt ném chiếc lá đi, tung người nhảy lên nóc nhà cười nói: “Xem ra đại sư huynh thắng rồi?”

Nhưng Đường Liên không lên tiếng.

Lôi Vô Kiệt đi tới nghiêng người thăm dò, cuối cùng lại nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhàng, nhìn kỹ lại mới phát hiện Đường Liên đã ngời đó ngủ thiếp đi từ lúc nào.

“Đại sư huynh giỏi thật, say cũng không chịu nằm xuống.” Lôi Vô Kiệt tán thưởng, thế nhưng trong lòng lại hơi thất vọng. “Lại quên hỏi hẩn lai lịch của cô gái áo lục rồi.”

Đang lúc Lôi Vô Kiệt cực kỳ hối hận, đột nhiên sau lưng nổi lên một cơn gió mạnh. Hẩn lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen lướt qua trước mắt, tung người nhảy vài lần đã tới trên nóc nhà phía xa.

Có người muốn nhân ban đêm xông vào Tuyết Nguyệt thành?

Lôi Vô Kiệt cau mày, phát hiện bên dưới cũng có vài bóng đen đang nhanh chóng hành động. Hẩn hiểu đây chính là Mạng Nhện của Tuyết Nguyệt thành. Mạng Nhện rải rác khắp các góc ngách, bất luận là ai bước vào

thành Hạ Quan, tên là gì, lai lịch ra sao, bọn họ đều nắm giữ rõ ràng.

Nhưng đại đa số thời điểm bọn họ chỉ quan sát chứ không ra tay. Cũng như lần trước Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng của núi Thanh Thành, tuy hành tung bị nắm giữ nhưng Mạng Nhện lại không hiện thân. Lúc này bọn họ xuất quan chứng tỏ vị bên trên chắc chắn là khách không mời mà tới.

Tuy mình cũng từng là khách không mời mà tới, nhưng ít nhất cũng tới giữa ban ngày ban mặt, tới quang minh lỗi lạc, huống chi giờ mình đã là môn nhân của Tuyết Nguyệt thành, theo lý lúc này cũng nên ra tay.

Lôi Vô Kiệt lập tức suy nghĩ một chút rồi vội vàng tung người đuổi theo.

Nhưng tốc độ của người nọ quả thật rất nhanh, với khinh công của Lôi Vô Kiệt cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bị bỏ xa. Mạng Nhện bên

dưới không hồ là cao thủ truy tung của Tuyết Nguyệt thành, đã sắp đuổi kịp.

Nhưng sau khi đuổi được ba dặm Lôi Vô Kiệt lại phát hiện những Mạng Nhện vốn đang bám sát lại đột nhiên bỏ đi. Trong lòng hẩn thầm buồn bực, chẳng lẽ những người này thấy ta đuổi theo nên để cái chuyện khổ cực này lại cho ta? Nhưng khi nhìn kỹ lại, cuối cùng hẩn cũng hiểu.

Hướng người này đi tới không phải Tuyết Nguyệt thành, mà là...

Thương Sơn.

Chương 53: Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyết lưu (Một kiếm rẽ nước, ngàn sông ngừng chảy)

Trên Thương Sơn, lúc này chỉ có một người.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

Lôi Vô Kiệt thầm kinh hãi, vội vận chân khí rảo bước nhanh hơn.

Trong đêm đen, nam tử đeo khăn che mặt màu đen dừng bước, trên ngực hẩn có vẽ hình một con nhện màu đỏ sậm chứng minh thân phận của hẩn -

Mạng Nhện của Tuyết Nguyệt thành.

Một nam tử khác mặc trang phục giống vậy chạy tới bên cạnh hẩn, nhỏ giọng nói: “Có cần báo cáo với tam thành chủ không?”

Nam tử lắc đầu: “Không cần, hẩn đi tiếp về phía trước là tới Thương Sơn.

Nơi đó có nhị thành chủ.”

“Nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt cũng đi theo, liệu có nguy hiểm gì không?”

Một người khác hỏi.

Nam tử kia hơi nhú mào: “Không đâu. Người này tới là vì nhệ thành chủ, sẽ không gây chuyện đâu. Hẳn sẽ không giết Lôi Vô Kiệt.”

“Người vừa đến đúng là...?” Một người khác cả kinh.

Nam tử kia gật đầu: “Đúng vậy. Đây đã là lần thứ tư tới báỉ kiến.”

Lôi Vô Kiệt đã đuổi tới mức mồ hôi chảy đầy đầu, rất nhiều lần hẳn cho rằng mình đuổi theo được, người nọ lại tăng tốc, vẫn giữ khoảng cách nhất định với hẳn. Khi người nọ đi thẳng tới chân núi Thương Sơn mới dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, giọng nói trầm trầm uy nghiêm: “Người là ai?”

Lôi Vô Kiệt sửng sốt, có lẽ cũng không ngờ vị khách không mời mà tới này lại lên tiếng hỏi trước, không khỏi cảm thấy nực cười: “Ta còn chưa hỏi người là ai đấy?”

“Ta có thể nói tên của ta, nhưng người có dám hỏi không?” Trong bóng đêm, đôi mắt người nọ đột nhiên lóe sáng, Lôi Vô Kiệt cảm thấy bả vai đau nhức, cúi đầu nhìn xuống lại phát hiện máu tươi đã nhuộm đỏ nơi đó.

“Đây là? Kiêu Đồng kiếm?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, nhớ tới kiếm thuật kỳ lạ

trong truyền thuyết này. Không mấy ai biết loại kiếm thuật này, nhưng mỗi người đều nổi danh khắp một phương.

“Mau tránh đường.” Người nọ trầm giọng nói, đầy uy nghiêm.

Lôi Vô Kiệt lại lắc đầu: “Sư phụ đang bế quan, mấy hôm nay người không muốn có ai tới quấy rầy. Nếu người thật sự muốn báỉ kiến, cứ chờ hai ngày nữa. Sau hai ngày, người lên núi, ta không ngăn cản người.”

“Hả?” Người nọ cười, con mắt lại sáng lên, nhưng lúc này Lôi Vô Kiệt đã học khôn, lập tức nghiêng người né tránh. Người nọ lại chẳng giận chỉ nói:

“Người là đệ tử của Lý Hàn Y? Lý Hàn Y nhận đệ tử? Người tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng đáp.

[Lôi Vô Kiệt.” Người nọ suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta từng nghe tên của người.”

Lôi Vô Kiệt vui mừng, không ngờ mình không chỉ có tiếng trong Tuyệt Nguyệt thành mà còn nổi danh bên ngoài như vậy.

“Ta cũng có một đệ tử, trí nhớ của nó không được tốt, nhưng nó lại nhớ rất rõ tên của người.” Người nọ bước lên trước một bước. “Nhưng giờ ta đang cần gặp Lý Hàn Y gấp, không có thời gian dây dưa với người. Tránh ra đi, ta không hại người.”

Lôi Vô Kiệt vẫn cố chấp lắc đầu: “Sư phụ bảo ta ba ngày này không cho ai khác quấy rầy người. Tuy ta vô dụng nhưng không đến mức để người đi qua như vậy được.”

“Vớ vẩn.” Người nọ cười lạnh một tiếng, lắc người một cái đã lao tới sau lưng Lôi Vô Kiệt: “Người ngăn được ta chắc?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng quay người, vận Hỏa Chước thuật, xuất quyền đánh ra.

“Lôi môn Hỏa Chước thuật, Cách Không Vô Song quyền. Đến hay lắm.”

Người kia vung nhẹ ống tay áo, hấp thu toàn bộ luồng quyền kinh kia.

“Còn gì lợi hại hơn không?”

Lôi Vô Kiệt hiểu người trước mắt có võ công cao tới mức không thể ước lượng nổi, không dám giấu diếm gì nữa, chỉ trong nháy mắt đã dùng hết

mọi công phu của mình. Mấy ngày nay ngoại trừ hàng ngày tu luyện thuật rút kiếm ra, hắn còn ngoan ngoãn đánh bài La Hán Phục Ma quyền kia, đã có chút hiệu quả. Bởi vì hắn phát hiện, khi mình nhắm mắt trầm tư không ngờ có thể chậm rãi chứng kiến bản tướng La Hán trong lòng. Có lúc vung quyền đã không cần phải suy nghĩ, thuận theo bản tướng trong lòng là có thể thi triển như nước chảy mây trôi.

“La Hán quyền?” Người nọ hơi cau mày.

“Là La Hán Phục Ma thần thông!” Lôi Vô Kiệt hét lớn một tiếng, xuất quyền đánh ra, làm dậy lên một cơn cuồng phong.

Người nọ lui lại, nhảy lên đỉnh một gốc cây, cúi đầu nhìn về phía Lôi Vô Kiệt: “Được, xứng với hai chữ thần thông.”

Lôi Vô Kiệt vận hết chân khí toàn thân lên song quyền, áo đỏ tung bay.

“Ta xuất một chiêu kiếm vì ngươi.” Người nọ chậm rãi rút kiếm trong tay, phía mũi kiếm đã gãy.

“Mũi kiếm của ta do sư phụ ngươi đánh gãy.” Người nọ chậm rãi nói.

“Nó tên là Đoạn Thủy, nhưng không phải vì nó là một thanh kiếm gãy, mà vì tám chữ.” Người nọ nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm.

“Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu.” Người nọ đột nhiên cúi đầu, giọng điệu vẫn vô cùng uy nghiêm.

“Ngươi vừa hỏi tên của ta, hiện giờ chắc ngươi đã biết tên của ta là gì.”

Lôi Vô Kiệt không nói gì nhưng thân thể lại khẽ run rẩy. ‘Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’, tám chữ này bất cứ ai trên giang hồ đều đã nghe. Người phía sau tám chữ đó tuy không đứng trong năm vị Kiếm Tiên nhưng vẫn là chủ của một trong thiên hạ tứ thành.

Thiên Hạ Vô Song thành, thành chủ Tống Yến Hồi.

Có rất nhiều truyền thuyết liên quan tới Tống Yến Hồi, có người nói nguồn gốc cái tên của hắn là vì khi còn trẻ từng chém một kiếm lên bầu trời, chiêu

kiếm kia đẹp tới mức khiến chim én quay đầu bay về, kiếm khí sót lại quanh quần giữa không trung. Đáng tiếc là khi hắn ra đời Vô Song thành đã không còn uy thế năm xưa. Mặc dù dưới sự nỗ lực của hắn, Vô Song thành vẫn là một trong thiên hạ tứ thành, nhưng so với Tuyết Nguyệt thành nhất môn tam kiệt vẫn kém hơn một quãng. Sau đó hắn lại thử kiếm với Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y ba lần, lần nào cũng kết thúc bằng thất bại cho nên không được xếp vào hàng ngũ kiếm tiên. Nhưng có lần sông Thương Lan có nước lũ bùng phát, theo truyền thuyết khi đề vỡ Tống Yến Hồi xuất một kiếm, cứng rắn ngăn chặn nước lũ trong thời gian nửa khắc, cứu được hơn ngàn người dân gặp nạn, mới có câu nói ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’.

Nghe nói Tống Yến Hồi thích luyện kiếm bên bờ sông, mọi kiếm thuật đều dùng chữ ‘thủy’ đặt tên.

“Chiêu kiếm này tên là Vạn Thủy Thiên Sơn.” Tống Yến Hồi nâng cao thanh kiếm, đột nhiên bổ mạnh xuống.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy kiếm khí dâng trào mênh mông như nước thủy triều lên, từng tầng nối tiếp nhau đập thẳng về phía mình. Hắn vội vàng vận hết chân khí toàn thân, vung quyền đánh tới.

Chỉ giây lát sau, hai bóng người giao nhau.

Lôi Vô Kiệt quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Tống Yến Hồi vẫn đứng đó, thân kiếm vẫn còn trong vỏ, hắn thở dài: “Ta nghĩ sai rồi, ngươi không xứng để ta xuất kiếm này.” Hắn quay người, chậm rãi đi về phía trước, khi đi ngang qua Lôi Vô Kiệt, một thanh kiếm đột nhiên ngăn trước mặt hắn.

“Thính Vũ?” Tống Yến Hồi nhẹ giọng nói.

“Ta đã nói rồi, sự phụ lệnh cho ta không để ai quấy rầy người. Ta còn chưa chết, người không thể đi qua.” Lôi Vô Kiệt đứng dậy lau vết máu nơi khoe miệng, giơ tay đặt lên chuôi kiếm.

Trên chuôi kiếm, tiếng sấm vang lên.

Lôi Vô Kiệt chậm rãi rút thanh kiếm này ra, chỉ trong phút chốc, gió núi gầm thét, hoa lá bay lượn.

“Ta cũng có một chiêu kiếm, kiếm tên Nguyệt Tịch Hoa Thần.”

“Kiếm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ!”

Chương 54: Nguyệt Tịch Hoa Thần

Ngày đó Kiếm Tiên Lý Hàn Y thi triển Nguyệt Tịch Hoa Thần tại Đẳng Thiên các, khiến cho hoa sơn trà bay khắp thành, có thể nói là chiêu kiếm tuyệt thế.

Hôm nay đệ tử Lôi Vô Kiệt cũng dùng chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần kia nhưng lại không thấy hoa rơi cũng chẳng thấy lá rụng, chỉ có một vầng trăng rất sáng!

Thanh Thính Vũ kiếm mang theo ánh trăng này chém về phía Tống Yến Hồi, khiến toàn bộ con vừa rục rờ vừa lạnh lẽo!

Tống Yến Hồi mỉm cười gật đầu khen: “Đẹp lắm, là kiếm của kiếm tiên.”

“Ta thu hồi lời vừa nói, người thật sự có tư cách tiếp một kiếm của ta.”

“Vậy ta ban người phần sau của chiêu kiếm, Vạn Thủy Thiên Sơn!”

Tống Yến Hồi lại rút thanh Đoạn Thủy trong tay ra, kiếm khí chỉ đưa ra một nửa lại tuôn trào mãnh liệt, không ngờ lại mạnh mẽ xé tan ánh trăng kia. Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, vẫn không ngăn nổi kiếm khí hùng hồn đánh tới, cảm thấy Thính Vũ kiếm như sắp rời tay.

“Nhưng chỉ một chiêu kiếm mà thôi.” Tống Yến Hồi hờ hững thu hồi Đoạn Thủy kiếm, nói.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên, Thính Vũ kiếm đã rời tay.

Vì bị người khác cầm.

Người nọ đập trên lá cây lao tới, một tay cầm Thính Vũ kiếm, một tay đỡ

lấy Lôi Vô Kiệt sắp ngã. Trường bào trắng toát, khăn xám che mặt, tay cầm danh kiếm Thiết Mã Băng Hà.

“Sư phụ.” Lôi Vô Kiệt thều thào gọi.

“Hay cho câu Kiếm Tiên truyền thụ, Nguyệt Tịch Hoa Thần, ta có dạy người kiếm thuật kém cỏi thế không? Nếu chuyện này bị truyền ra, sau này thể diện của sư phụ người trên giang hồ đều mất hết rồi!” Tuy ngoài miệng Lý Hàn Y trách cứ nhưng giọng điệu lại hết sức bình tĩnh.

“Sư phụ, ta rút được Thính Vũ kiếm rồi.” Lôi Vô Kiệt gắng gượng mỉm cười nói.

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng: “Mới rút được kiếm ra đã vui vẻ vậy rồi à?

Sau làm sao mà dạy người kiếm thuật thượng thừa đây?”

“Sư phụ, ta hiểu lý do rút kiếm của mình rồi...” Lôi Vô Kiệt cảm thấy thân thể kiệt sức, mắt hơi nhắm lại: “Là bảo vệ.” Sau khi nói xong hắt ngửa đầu ra hôn mê bất tỉnh.

Lý Hàn Y thở dài, đặt hắt xuống.

“Người có một đồ đệ tốt.” Tống Yến Hồi chậm rãi nói.

Lý Hàn Y lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Quả nhiên kết cục vẫn là như vậy.”

Tống Yến Hồi không nói tiếp, chỉ nắm chặt Đoạn Thủy kiếm trong tay, bởi vì ngay khoảnh khắc Lý Hàn Y lắc đầu rõ ràng trên người đã có sát

khí.

“Nghe nói người có một đồ đệ, mở được Vô Song Kiếm Hạp? Đang tu luyện Thập Tam Phi Kiếm thuật?” Lý Hàn Y đột nhiên quay sang hỏi.

Tống Yến Hồi sững sốt, gật đầu nói: “Trong vòng năm năm, tất thành Kiếm Tiên.”

“Năm năm? Được, tên đồ đệ này của ta, ba năm thành Kiếm Tiên!” Lý Hàn Y cầm Thiết Mã Bằng Hà trong tay, ngạo nghễ nói.

Tống Yến Hồi lui lại một bước, không nói gì.

“Tống Yến Hồi, người với ta thử kiếm ba lần, người bại ba lần. Nhưng đây, là lần cuối cùng người và ta thử kiếm.” Lý Hàn Y cầm kiếm bước từng bước một về phía trước.

“Từ nay trở đi, trong lòng người sẽ không còn lại hy vọng xa vời gì về chuyện chiến thắng ta.”

“Người sẽ biết, khi Kiếm Tiên nổi giận kết quả ra sao?”

“Chạy đi.” Lý Hàn Y đột nhiên cúi đầu, thở dài một tiếng.”

Tống Yến Hồi và Lý Hàn Y thử kiếm ba lần, nhưng không lần nào phân định sinh tử, vẫn lưu lại đường sống. Cho nên có người từng nói nếu tử chiến đến cùng bất kể hậu quả, kết quả cuối cùng ra sao còn chưa biết.

Nhưng nếu có người biết trận chiến ngày hôm nay, như vậy chắc chắn bọn họ sẽ có kết quả.

Nếu là dốc hết sức giao chiến, Tống Yến Hồi chắc chắn phải chết!

Lý Hàn Y cũng gọi một vầng trăng tới, chỉ có điều vầng trăng này không hề ôn nhu hiền hòa mà là bá đạo! Một kiếm chặn kiếm thế của Tống Yến

Hồi, một kiếm phá tan đường lui của Tống Yến Hồi, một kiếm cuối cùng hủy diệt hoàn toàn chiến ý của Tống Yến Hồi.

Đó là một kiếm từ trên trời giáng xuống, khí thế vô song, một kiếm thật sự

của Kiếm Tiên.

Trong Lạc Hà hiện tại Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong mặc áo đen đứng từ xa nhìn Thương Sơn lóe lên ánh sáng lạnh, chậm rãi nói: “Lạc Hà, người từng thấy chiêu kiếm của Kiếm Tiên khi nổi giận chưa?”

“Ai cũng nói tiên nhân thái thượng vong tình, không vui không giận, không đau không buồn, trừ bỏ Nộ Kiếm tiên nổi tiếng với Bá kiếm, những

người khác đều không mấy khi nổi giận.” Doãn Lạc Hà đi tới bên cạnh Tư

Không Trường Phong nói.

“Đúng vậy, bởi vì không mấy khi giận, cho nên khi nổi giận rút kiếm có thể hủy thiên diệt địa.” Tư Không Trường Phong nói đầy ẩn ý. “Bây giờ, Hàn Y nổi giận rồi.”

“Bởi vì Lôi Vô Kiệt? Tống Yến Hồi làm bị thương Lôi Vô Kiệt thật à?” Doãn Lạc Hà nhíu mày, tuy cô chưa gặp Lôi Vô Kiệt mấy lần nhưng trong lòng cũng thầm tán thưởng vị thiếu niên hào sảng kia.

“E rằng vì Lôi Vô Kiệt rút kiếm. Bởi vì đây là lý do rút kiếm mà hấn sợ nhất. Thật ra Hàn Y rất để ý tên đệ tử này, bởi vì Hàn Y đã đợi hấn rất nhiều năm.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Lạc Hà, người và Tống Yến Hồi từng trải qua chút chuyện bên bờ sông Thương Lan. Hấn được

xưng là ‘Nhất Kiếm Đoạn Thủy’, còn người lại là ‘Nhất Chưởng Đoạn Giang’, người tới cứu hẳn một lần đi.”

“Không thì, đường đường thành chủ Vô Song thành một trong thiên hạ tứ

thành, hôm nay sẽ chết trong Tuyết Nguyệt thành.”

Doãn Lạc Hà gật đầu, tung người nhảy về phía Thương Sơn. Chỉ có điều bản thân nàng cũng nghi hoặc, với tu vi của mình, liệu có ngăn được cơn giận của Kiếm Tiên không?

Đoạn Thủy kiếm của Tống Yến Hồi đã rơi xuống tay Lý Hàn Y.

Chỉ thấy Lý Hàn Y tay trái cầm Thiết Mã Băng Hà, tay phải cầm Đoạn Thủy kiếm, hơi nâng tay lên, dường như muốn thi triển kiếm thuật hai tay tuyệt thế.

“Thế nhân đều biết Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân từng dùng đao kiếm thuật hai tay tung hoành giang hồ, nhưng rất ít người thấy Lý Hàn Y ta dùng kiếm thuật hai tay. Chết dưới chiêu kiếm này có còn gì tiếc nuối?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói.

Tống Yến Hồi phun ra một ngụm máu tươi, cười thảm nói: “Hôm nay thử

kiếm này, cuộc đời cũng chẳng uổng.”

“Người bị cả thành kéo một rồi, nếu người không phải thành chủ Vô Song thành, chắc hẳn tu vi hôm nay không chỉ có thế.” Lý Hàn Y thở dài, đã thi triển kiếm thuật hai tay.

“Hạ thủ lưu tình!” Doãn Lạc Hà từ xa bay tới, thấy cảnh này vội hô.

Nhưng Lý Hàn Y vẫn không dừng lại, hai thanh kiếm vẫn không nhanh không chậm chém ra.

“Không!” Doãn Lạc Hà hét lớn, thành chủ Vô Song thành chết thảm tại Tuyết Nguyệt thành, hậu quả này thật không dám tưởng tượng!

Thiết Mã Băng Hà đột nhiên về vỏ kiếm.

Đoạn Thủy kiếm cắm bên chân Tống Yến Hồi!

Ánh kiếm tan đi, Tống Yến Hồi không chút thương tổn, hãn vốn đã nhắm mắt chờ chết lại hờ hững ngẩng đầu: “Vì sao?”

Lý Hàn Y không trả lời, quay người bế Lôi Vô Kiệt lên, rảo bước lên trên núi.

“Được, kiếm của người là thanh kiếm bảo vệ, giống như mẫu thân người.

Tuy đây là kết quả ta không muốn chứng kiến nhất, nhưng người vốn nên như vậy. Bởi vì phụ thân người họ Lôi, mẫu thân người họ Lý. Ta chấp nhận kết quả này.” Lý Hàn Y hạ giọng nói.

Cuối cùng Doãn Lạc Hà cũng chạy tới bên cạnh Tống Yến Hồi, thấy tuy khắp người hãn đâu đâu cũng có vết thương nhưng vẫn còn hơi thở, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Sau khi yên lòng cô lại không nhịn được đá hãn một cái: “Đánh ba lần đều không lại, còn cứng đầu đòi đánh! Người thấy đủ chưa!”

Tống Yến Hồi lặng lẽ nghiêng người né tránh. Nếu nói tới người hãn sợ hãi nhất trong Tuyết Nguyệt thành, hoàn toàn không phải Tuyết Nguyệt Kiếm

Tiên vừa rồi chỉ chút nữa là đẩy hãn vào chỗ chết mà ngược lại là nữ nhân này.

Chương 55: Ẩn kiếm phong lôi, bạt kiếm bát phương Ngày hôm sau, Lôi Vô Kiệt mở mắt trong nhà tranh, hãn chạm thấy Thính Vũ kiếm bên mép giường bèn cầm kiếm đi ra ngoài cửa. Chỉ thấy Lý Hàn Y

đang ngồi ngoài phòng đưa lưng về phía mình, bên cạnh cầm thanh Thiết Mã Băng Hà này. Lý Hàn Y nghe thấy tiếng bước chân sau lưng nhưng chẳng hề quay đầu, chỉ lạnh nhạt nói: “Từ hôm nay trở đi, ta chính thức truyền cho người kiếm thuật.”

“Kiếm thuật gì vậy?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Rút kiếm thuật.” Lý Hàn Y nhỏ giọng đáp.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy đầu óc hoa lên: “Sư phụ, sao lại là rút kiếm. Chẳng phải ta rút kiếm ra rồi à?”

Lý Hàn Y đứng dậy đặt tay lên chuôi kiếm. “Người đừng coi thường thuật rút kiếm. Cao thủ so chiêu, rút kiếm cũng là sinh tử, khoảnh khắc khi rút kiếm là quan trọng nhất. Hôm nay ta sẽ dạy người kiếm quyết, người nhớ

cho kỹ.”

“Kiếm quyết gì vậy?” Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi.

“Ẩn kiếm phong lôi.” Lý Hàn Y quay người, tay vẫn nắm trên chuôi kiếm nhưng tại chuôi kiếm như có sấm sét ngầm vang lên, tuy Lôi Vô Kiệt đứng cách xa hẵn vài bước nhưng vẫn cảm nhận được thanh kiếm này như sắp rời vỏ chém ra.

Khoảnh khắc đó gió xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Lúc này Lý Hàn Y đột nhiên rút kiếm chỉ vào Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt chỉ

cảm thấy xung quanh như có gần mười thanh kiếm đang chỉ vào mình, mũi nhọn nhắm thẳng vào lưng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Lý Hàn Y thu kiếm, Lôi Vô Kiệt quỳ một đầu gối xuống đất, đầu đầy mồ hôi.

“Bạt kiếm bát phương.” Lý Hàn Y nói nốt nửa câu kiếm quyết sau.

Lôi Vô Kiệt thở hắt ra từng hơi một: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Lý Hàn Y gật đầu, quay người định đi khỏi. Lôi Vô Kiệt do dự một chút nhưng vẫn gọi hắt lại: “Sư phụ!”

Lý Hàn Y dừng bước: “Sao nào?”

“Tổng Yến Hồi kia thế nào rồi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Thưa, giờ chắc đã được Doãn Lạc Hà đón xuống dưới chân núi chữa thương.” Lý Hàn Y đáp.

“Ừm.” Lôi Vô Kiệt lên tiếng, lại hỏi: “Vậy bao giờ thì sư phụ đi theo ta về

Lôi môn, sư phụ ông ấy... còn muốn gặp người.”

“Khi nào người có thể thử kiếm cùng ta.” Lý Hàn Y nói xong tung người, biến mất trong núi rừng.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ gãi đầu. Thử kiếm cùng kiếm tiên, không có tám năm mười năm, làm sao mà làm nổi?

Còn dưới chân núi cũng có một người mở mắt.

“Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyết lưu.” Tổng Yến Hồi.

Người ngồi bên cạnh hắt từng là Nhất Chương Đoạn Giang - Lạc Hà Tiên Tử.

Trên giang hồ rất ít người biết giữa hai bên từng có chút chuyện xưa, không chỉ là tình nghĩa cùng cứu giúp ngàn vạn người dân gặp nạn, còn là một loại tình cảm kỳ diệu nảy sinh khi sớm chiều bên nhau. Nhưng nam nhân đã định sẵn đời này sống vì kiếm cuối cùng lại vẫn bỏ đi.

“Sao người lại ở Tuyết Nguyệt thành?” Tống Yến Hồi ngồi dậy, xấu hổ nói.

Doãn Lạc Hà cười lạnh một tiếng: “Bị tên khốn kiếp Tư Không Trường Phong kia lừa tới đây. Đánh cược với hãn ba ván, nhưng tên này giở trò, ta thua liền ba ván. Còn nữa, người giả bộ hồ đồ cái nỗi gì, ta không tin người không biết ta ở Tuyết Nguyệt thành.”

Tống Yến Hồi cười: “Ở với không ở có gì khác nhau.”

Doãn Lạc Hà không buồn để ý tới hãn, chỉ dùng lời nói chế nhạo: “VẬY người thắng hay không thắng cũng có gì khác nhau. Người khiêu chiến Lý Hàn Y liền bốn lần, kết quả thua lần sau thảm hơn lần trước, lần này còn thiếu chút nữa thì mất cả mạng. Người còn luyện kiếm cái nỗi gì? Nếu ta là người đã bán thanh kiếm đi, về thôn quê tìm một nữ nhân mà cưới rồi.”

Mười ba năm trước bên bờ sông Thương Lan, cũng từng có thiếu nữ tiên tử

nói vậy: “Đừng luyện kiếm, chúng ta bán kiếm đi, về thôn quê dựng nhà cùng ở.”

Nhưng người đàn ông trước mắt vẫn chẳng hiểu phong tình như mười ba năm trước, chỉ lắc đầu nói: “Mấy năm trước ta vừa nhận một đồ đệ, tư chất đó đưa mắt khắp giang hồ không có người thứ hai. Nếu là hãn chắc chắn có thể gánh vác trọng trách tái hiện hưng thịnh của Vô Song thành. Tuy kiếm của ta bại dưới tay Lý Hàn Y, nhưng đồ đệ của ta chắc chắn sẽ không.”

Doãn Lạc Hà thở dài một tiếng: “Phục hưng Vô Song thành quan trọng như vậy thật ư?”

Tống Yến Hồi cúi đầu không nói gì.

“Thắng được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, quan trọng như vậy thật ư?”

Tống Yến Hồi lặng lẽ đi tới cửa.

“Ta thì sao? Ta thì không quan trọng?”

Tống Yến Hồi đẩy cửa chạy nhanh ra sân, tránh né đề tài đáng sợ này.

Doãn Lạc Hà tựa người vào cánh cửa, nhìn bóng dáng hắt bỏ đi, vẻ mặt ai

oán. Tống Yến Hồi thờ ơ không nói một lời, nhanh chóng bỏ đi, không dám ngẩng đầu lên như tên lang quân phụ lòng.

Vốn là hình ảnh tĩnh lặng sâu thẳm.

Lại bị tiếng gầm đột nhiên vang lên xé tan.

“Cút đi tên phụ tình kia!”

Tống Yến Hồi vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một cái chân đá về phía mình. Hắn đang định né tránh, bả vai lại đau nhói. Hôm qua độ kiếm cùng Kiếm Tiên bị thương quá nặng, thế nên tới hiện tại hắn vẫn không thể sử

dụng chân khí. Vì vậy thật sự bị một cước này đá bay ra ngoài.

“Người!” Tống Yến Hồi bò lên từ dưới đất nhìn người trước mắt. Một người mặc áo bào trắng giống hệt Doãn Lạc Hà, sau lưng cũng viết một chữ ‘cước’ to đùng, hiển nhiên là đệ tử chân truyền của Doãn Lạc Hà - Lạc Minh Hiên.

“Người cái gì mà người?” Lạc Minh Hiên tròn tròn hai mắt: “Ta đánh chết cái tên phụ tình nhà người!” Lạc Minh Hiên vốn tới chào Doãn Lạc Hà như

thường lệ, tiện đó thảo luận thành quả nghiên cứu Tiên Nhân Lục Bác hôm qua, nào ngờ lại thấy cảnh trước mắt. Rõ ràng là sư phụ của mình Lạc Hà Tiên Tử đang ai oán muốn giữ người đàn ông trước mặt lại

nhưng người đàn ông này lại kiên quyết cả đời chỉ cưới kiếm của mình làm vợ, không nhịn được muốn đòi lại công bằng cho sư phụ của mình. Chẳng qua tính cách Lạc Minh Hiên luôn là bắt nạt kẻ yếu, nếu biết người trước mặt là thành chủ Thiên Hạ Vô Song thành, e rằng sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy...

“Còn dám trừng mắt với ta? Người biết đây là địa bàn của ai không?” Lạc Minh Hiên cả giận nói, xuất chiêu đánh ra, rõ ràng là Thê Đoạn chiêu của Doãn Lạc Hà, hơn nữa còn không lưu thủ.

Y phục trên người Tống Yến Hồi bị đánh rách bươm, thân hình như sắp vỡ

vụn. Nếu là ngày thường Lạc Minh Hiên còn chẳng có tư cách để hăn xuất một chiêu kiếm, nhưng lúc này lại khiến hăn chật vật không thể tả. Hiên

giờ Tống Yến Hồi cũng hiểu mình không đánh nổi, đánh không nổi, vậy chạy thôi.

Lạc Minh Hiên đuổi theo không tha, còn Tống Yến Hồi không hổ danh

‘yến hồi’ khinh công cũng rất tốt. Né trái trốn phải, hai người bắt đầu chơi trốn tìm trong sân.

“Sư phụ, chờ ta bắt được tên phụ tình này, ta thiến hăn đi giúp người!” Lạc Minh Hiên cao giọng nói.

Doãn Lạc Hà che miệng cười khê: “Được!”

Tống Yến Hồi đã quen làm chủ nhân một thành, cho dù tu thân dưỡng tính tốt đến đâu lúc này cũng không khỏi tức giận ngập trời: “Tiểu tử, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không hả?”

“Ô, lại còn ra vẻ nữa?” Lạc Minh Hiên lao tới trước mặt Tống Yến Hồi, lại giơ chân xuất cước, đá Tống Yến Hồi bay thẳng ra ngoài.

Tống Yến Hồi xoay người đứng trên tường, hắn do dự một chút, nhìn Doãn Lạc Hà vẫn đứng dựa vào cửa một cái rồi quay người nhảy từ trên tường xuống.

“Sư phụ, ta đuổi hắn đi rồi.” Lạc Minh Hiên quay lại mỉm cười nhìn sư phụ. Nhưng Lạc Hà Tiên Tử vốn đang cười rung cả người kia, tuy gương mặt vẫn mang nụ cười nhưng nước mắt lại như đê vỡ tuôn rơi không ngừng.

Chương 56: Phi Diệp Nhược Y

Từ khi Lôi Vô Kiệt lên núi đến giờ đã sắp một tháng.

Toàn bộ Tuyết Nguyệt thành bước vào mùa đẹp nhất trong năm, Thượng Quan hoa đua nở, Hạ Quan gió vẫn mạnh, hương hoa theo gió lan khắp tòa thành.

Nhưng vẻ đẹp của Tuyết Nguyệt thành, đứng đầu vẫn là Thương Sơn.

Lôi Vô Kiệt đang ngồi trên một gốc cây, ngửi mùi hoa, để gió thổi qua mái tóc, thanh thoi thoải mái. Nhớ lại những ngày tháng tập võ tại Lôi môn, đi theo Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên tu luyện kiếm thuật thật quá nhẹ nhàng. Lôi Vô Kiệt nhắm mắt lại, cảm thụ hoa sơn trà khắp nơi, gió khắp thành.

Nửa tháng trước, Lý Hàn Y từng hỏi: “Người ngửi được mùi hoa xa cỡ nào?” Lôi Vô Kiệt đáp: “Chắc là trong sườn núi này. Sư phụ, người thì sao?” Lý Hàn Y mỉm cười, đáp không nhanh không chậm: “Ta có thể ngửi thấy cả Thương Sơn.”

Lý Hàn Y nói với hắn, lý do chiêu kiếm của Kiếm Tiên mạnh mẽ đến thế, một kiếm đánh ra có uy thế vô thượng là vì chiêu kiếm không bàn mà hợp với thiên đạo. Trong số Kiếm Tiên, Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân cổ

thủ núi Thanh Thành mấy chục năm chưa từng rời núi một bước, kiếm đánh ra hợp với đạo pháp núi Thanh Thành, cho nên kiếm hãn ở núi Thanh Thành mới là mạnh nhất. Còn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y

lại luyện kiếm ở Thương Sơn, không bàn mà hợp ý với mỗi cọng cỏ mỗi gốc cây mỗi bông hoa mỗi giọt nước của Thương Sơn, cho nên thậm chí có thể thi triển một chiêu kiếm khiến hoa sơn trà phủ khắp nơi. Còn trong ngũ

đại kiếm tiên, người phụ lòng sinh mệnh nhất là Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương một mình ở một thành, độc chiếm cả tòa thành quách hiu quạnh.

Cho nên nghe nói người tới thử kiếm với hãn, trong vòng trăm bước cô đơn lạnh lẽo, nước mắt không kiềm được chảy ra. Nhưng hễ là Kiếm Tiên đều có thể mang theo Thiên Đạo đi, chỉ có thời gian dài ngắn bất đồng. Tuy nhiên cũng có Kiếm Tiên bất đồng, Nho Kiếm Tiên vốn dựa vào đạo sách để lên tới Tiêu Dao Thiên Cảnh.

Cho nên hiện giờ việc Lôi Vô Kiệt phải làm chính là để bản thân ngấm hợp với thiên đạo của Thương Sơn. Tuy Lôi Vô Kiệt nghe không hiểu nhưng mỗi ngày đều luyện tập nội công tâm pháp của Lý Hàn Y sau đó ngồi trên cây không ngừng hít thở không khí.

“Có người.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt.

Có người đi lên chân núi, hơn nữa còn là hai người. Bước chân đều rất nhanh, chẳng qua một người bước chân trầm ổn mạnh mẽ, người còn lại bước chân phù phiếm phiêu đảng. Lôi Vô Kiệt lập tức nhận ra, cao giọng gọi: “Đại sư huynh! Tam... Tiêu huynh đệ!”

Hai người đang lên núi đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Sắt nhíu mày: “Sao hãn biết hai chúng ta tới?”

Đường Liên vui mừng ra mặt: “Xem ra đã bước vào tầng thứ nhất trong Chỉ Thủy kiếm pháp của nhị sư tôn. Không ngờ mới một tháng không

gặp mà cảnh giới của hắn đã tăng lên rồi. Không như ai kia, chỉ có chạy trốn càng lúc càng nhanh.”

Tiêu Sắt không buồn để ý tới lời châm chọc của Đường Liên, chỉ rảo bước nhanh hơn.

Khi hai người chạy tới, Lôi Vô Kiệt đang ngồi trên nhánh cây, nâng đầu ngón tay phải, trên đó là một con bướm nhỏ xinh đẹp. Đường Liên mỉm cười: “Xem ra nhị sư đệ rất nhàn nhã.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sư phụ bảo ta mỗi ngày khi không luyện kiếm thì ở

đây ngửi hương hoa, người nói xem có công phu nào tu luyện nhẹ nhàng như vậy không?”

“Tu luyện công phu này chẳng thoải mái thế đâu. Động vật trên Thương Sơn đều có linh tính, con bướm kia đậu trên đầu ngón tay của người, không sợ không bay, người làm được như vậy không nhiều.” Đường Liên đột nhiên ngừng cười, nhảy tới, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng bạc, đã cầm thanh Chỉ Tiêm nhận chém về phía con bướm: “Ta muốn cặp cánh của nó.”

“Đại sư huynh, sao người lại thành ra mất nhân tính như vậy?” Lôi Vô Kiệt cười nói, xoay người một cái rồi nhảy xuống, tay vung nhẹ lên, con bướm trên đầu ngón tay chậm rãi bay đi.

“Vậy lấy đầu của người!” Đường Liên đuổi theo.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gọi một tiếng, thanh Thính Vũ kiếm đặt dưới gốc cây theo tiếng gọi rời vỏ.

“Được lắm, không chỉ rút được kiếm mà còn ngự kiếm được rồi.” Đường Liên khen.

“Sư huynh, xem kỹ chiêu Tịch Nguyệt Hoa Thần của ta!” Lôi Vô Kiệt cao giọng hét lớn, khí thế hùng hồn, đột nhiên chém về phía Đường

Liên. Chi

thấy cuồng phong gầm thét xung quanh, trên thân kiếm là...

Một đóa hoa sơn trà đang lẳng lặng nằm đó.

Lôi Vô Kiệt dần ra tại chỗ.

Đường Liên cũng ngậy ra như phỗng.

Tiêu Sắt quay đầu sang chỗ khác, không nở nhìn.

Đường Liên đi vài bước về phía trước, giơ đao chém nát đóa hoa sơn trà đó rồi nói: “Người gọi cái này là Nguyệt Tịch Hoa Thần, nhị sư tôn có đồng ý không?”

Lôi Vô Kiệt xấu hổ thu kiếm lại, xua tay nói: “Tuyệt đối đừng nói cho sư tôn.”

Đường Liên cũng thu hồi Chỉ Tiêm nhận: “Nhị sư tôn đi đâu rồi?”

Lôi Vô Kiệt đáp: “Mỗi ngày nhị sư tôn đều vào trong núi luyện kiếm, ngoại trừ mỗi buổi sáng hàng ngày truyền thụ cho ta vài câu, hầu như không thấy bóng dáng đâu cả. Có điều đến giờ cơm thì về rất đúng lúc.”

Tiêu Sắt giơ chân đạp hấn một cái: “Người đang oán hận đấy à?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đâu dám đâu dám. Ta chỉ nghĩ về sau có nên thôi luyện kiếm, xuống núi làm một đầu bếp không. Đúng rồi, hôm nay hai người các người lên núi là để tìm ta hay nhị sư tôn?”

“Tìm người, kể cho người chuyện về một người.” Tiêu Sắt cười nói.

“Ai cơ?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Một cô gái. Tên là Diệp Nhược Y.” Đường Liên đáp.

“Ta đâu có biết.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ.

“Không, người biết cô ấy.” Tiêu Sắt mỉm cười ám muội.

“Không chỉ người biết cô ấy, cô ấy còn băng bó miệng vết thương cho người.” Đường Liên và Tiêu Sắt kẻ xướng người họa.

Lôi Vô Kiệt lập tức nghĩ ra, chính là cô gái áo lục từng gặp trong Tuyết Nguyệt thành. Diệp Nhược Y? Cái tên này quả thật rất hợp với cô ấy. Lôi Vô Kiệt hơi đỏ mặt, gãi đầu nói: “Sao lại kể chuyện của cô ấy cho ta? Ta đâu có hỏi.”

“Được. Chúng ta đi đây.” Tiêu Sắt quay người vờ xuống núi.

“Được được được được, các người nói đi, các người nói đi.” Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo hăn lại.

Đường Liên mỉm cười nói: “Nhược Y đến Tuyết Nguyệt thành cùng năm với ta. Các đệ tử trong Tuyết Nguyệt thành đều biết thân phận của cô ấy.

Cô ấy cũng không phải người bình thường, là con gái của đương kim Trấn Quốc đại tướng quân, Diệp Khiếu Ứng.”

“Con gái đại tướng quân? Vì sao lại tới Tuyết Nguyệt thành?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Dường bệnh.” Đường Liên chậm rãi đáp.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhớ ra, ngày hôm đó khi cô gái ấy ho khan, hăn đã hỏi cô có phải đang bị bệnh không, cô ấy đã gật đầu. Nhưng bị bệnh gì mà phải tới Tuyết Nguyệt thành tĩnh dưỡng?

Đường Liên liếc mắt một cái là đoán ra suy nghĩ của Lôi Vô Kiệt: “Cụ thể

bị bệnh gì thì không ai biết, tuy tam sư tôn có y thuật thiên hạ vô song nhưng tĩnh dưỡng bao năm như vậy vẫn không thấy thân thể cô ấy có tiến triển gì. Nghe nói các thiên sư của Khâm Thiên giám tại Thiên Khải cũng

từng tới xem bệnh cho cô ấy nhưng không có kết quả gì. Nói vậy bệnh này chắc chắn không đơn giản.”

Lôi Vô Kiệt nhú mày, không nói gì.

“Được rồi, không cần nghĩ tới chuyện này nữa. Người có muốn làm quen với cô ấy không?” Tiêu Sát đột nhiên nói.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Ba ngày nữa là tới Bách Hoa hội mỗi năm tổ chức một lần của Tuyết Nguyệt thành, đến lúc đó tất cả các đệ tử trong thành đều sẽ tới tham gia.

Diệp Nhược Y bình thường không ra khỏi cửa nhưng hôm đó cũng sẽ tới, người có muốn tham gia không?” Đường Liên vỗ vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt.

“Bách Hoa hội? Sư phụ ta có đi không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên lắc đầu: “Ngàn vạn lần đừng nói cho sư phụ người, tam sư tôn nói ai cũng có thể tới, Lý Hàn Y tuyệt đối không nên tới.”

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

Đường Liên cười: “Chắc là sợ sư phụ người thi triển một chiêu kiếm, sau đó tất cả hoa trong Bách Hoa hội đều rụng sạch.”

Chương 57: Tuyết Thành có giai nhân

Tuyết Nguyệt thành, Bách Hoa hội.

Tuyết Nguyệt thành tên thật là ‘Đại Trường Hòa’, vốn chỉ là một thành thị

bình thường ở phía nam, nhưng phong cảnh mỹ lệ, khí hậu bốn mùa dễ chịu. Sau đó lại có vài người có thể xưng là tuyệt thế trên giang hồ đi ngang qua nơi đây, vì rượu ngon tại đây mà dừng chân vài ngày, sau đó

trong một buổi tối rượu say đắm người hứng chí bước lên căn gác cao, ngắm trăng treo trên núi tuyết Thương Sơn, đột nhiên sinh lòng cảm thán: Tối ngoài Đăng Thiên các, vẫn chỉ là phàm thành. Vượt qua Đăng Thiên các mới thấy cảnh trăng tuyết. Vì vậy bọn họ ở lại trong thành. Do bọn họ

thật sự quá nổi danh, cái tên ‘Tuyết Nguyệt thành’ cứ thế lan truyền, ngược lại tên cũ của nó đã bị lãng quên.

Trong các cao nhân đó có một cô gái thích trồng hoa, đã từng trồng được loại hoa hồng trắng độc nhất vô nhị, bên rìa cánh hoa đó có đường viền màu tím, được đặt là Tử Mị Cơ. Những người khác ở lại Tuyết Nguyệt thành là vì cảnh sắc trắng tuyết, cô ở lại là vì hương thơm tỏa khắp thành mỗi tháng tư. Cô gái này khơi mào Bách Hoa hội, từ đó trở đi Bách Hoa hội mỗi tháng tư hàng năm đều là sự kiện lớn nhất trong Tuyết Nguyệt thành, những đệ tử thế gia tự nhận mình phong lưu thanh nhã sẽ tụ tập tại Vụ Vũ

hiên ngắm hoa thưởng rượu, ngay cả các thành chủ Tuyết Nguyệt thành cũng có người đích thân tham dự.

“Đáng tiếc Bách Hoa hội mỗi năm mở một lần, nhưng rốt cuộc không còn thấy cô nương tuyệt thế như vậy xuất hiện.” Một công tử mặc áo trắng phe phẩy cây quạt tím chậm rãi nói.

“Nghe nói Lạc Hà Tiên Tử cũng là mỹ nhân tuyệt thế, đáng tiếc là chưa bao giờ xuất hiện trong Bách Hoa hội. Nhưng trong môn phái chúng ta cũng có không ít cô nương thế gia xinh đẹp, ca ca không lọt mắt ai à?” Một người khác đứng bên cạnh hãnh nói, người này giống công tử áo trắng kia tới tám phần, chẳng qua trông trẻ hơn vài tuổi.

Trong các khắp nơi đều là hoa tươi cỏ đẹp, âm nhạc thanh nhã, hương hoa thơm ngát, ngày thường Tiêu Sắt luôn có vẻ hờ hững nhưng trong cảnh đẹp như vậy cũng nở một nụ cười hiếm thấy, nhìn sang bọn họ:

“Giang Nam Đoàn gia?”

Đường Liên bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy, ‘Non xanh mơ hồ nước xa xăm, cuối thu cỏ Giang Nam chưa tàn’, Đoàn gia ở Giang Nam nổi tiếng phong nhã. Người ít tuổi chính là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành Đoàn Tuyên Hằng, người khác là ca ca của hã, gia chủ tương lai của Đoàn gia, Đoàn Tuyên Dịch.”

“Phong nhã? Rõ ràng là phong lưu.” Tiêu Sắt không cho là đúng hừ một tiếng.

“Tạ huynh, Bách Hoa hội lần này có khiến huynh hài lòng không?” Người duy nhất chịu xuất đầu lộ diện trong cùng lứa của Tuyết Nguyệt thành, tam thành chủ Tư Không Trường Phong ngồi trong một gian phòng trang nhã trên tầng cao nhất của Vực Vũ hiên, nhấp một ngụm rượu, ngắm cảnh phồn hoa bên dưới, mỉm cười híp mắt. Thường ngày hã luôn tiêu sái phóng túng, hiếm khi để lộ phong độ thanh thoát như hiện tại.

Văn sĩ áo trắng bên cạnh sắc mặt vẫn bình thản như làn nước, khẽ thở dài nói: “Đúng là cảnh phồn hoa hiếm thấy, nhưng có cảnh đẹp mà lại thiếu mỹ nhân, đúng là đáng tiếc. Ba ngàn nhân sĩ thanh nhã, thi văn tải kín tường, nhưng lại không có mỹ nhân, rượu ngon này cũng thành vô vị.”

Tư Không Trường Phong lại chẳng để đối sắc chỉ nói: “Vực Vũ hiên là nhạc phường đệ nhất trong Tuyết Nguyệt thành, có nhiều vũ nữ ca sĩ như vậy, hơn nữa hôm nay có biết bao con cháu thế gia tới tham gia Bách Hoa hội này, chẳng lẽ không ai lọt mắt xanh của Tạ huynh?”

Văn sĩ áo trắng cúi đầu cười nhạt: “Mỹ nhân như tuyết, thuần khiết thanh cao, người xứng danh mỹ nhân trên thế gian này đâu có mấy. Cũng như

Tuyết Nguyệt thành này tuy lớn nhưng ta mới chỉ gặp được hai mỹ nhân.

Đáng tiếc một người thích đánh bạc, một người tính khí quá tệ, hơn nữa đều không tới Bách Hoa hội này.”

“Người có giỏi thì nói câu này trước mặt hai nàng ấy đi.” Tư Không Trường Phong nhấp một ngụm rượu cười nói.

Văn sĩ kia cười khê: “Cái này thì chịu. Mỹ gân kia nổi giận, chớp mắt đã nghiêng thành.”

Hai người không nói chuyện nữa, Tư Không Trường Phong có vẻ hết hứng thú, không ngắm cảnh dưới lầu nữa, chỉ tự uống rượu phần mình. Văn sĩ

áo trắng vẫn mỉm cười nhìn xuống, nhưng lần này vừa nhìn lập tức thấy một bóng người áo lục.

Văn sĩ áo trắng này có thể ngồi cùng bàn uống rượu với Tư Không Trường Phong đương nhiên không phải hạng phàm; nhưng vị nam tử có thể xưng tuyệt thế đó lại đột nhiên nâng chén rượu tán thưởng.

Rất nhiều năm trước, văn sĩ áo trắng từng tình cờ xuất kiếm cắt đứt một chiếc khăn che mặt, chứng kiến một cô gái tuyệt thế. Ngay khoảnh khắc thấy gương mặt của cô, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn là: Mỹ

nhân nên như vậy. Rất nhiều năm sau cuối cùng những lời này cũng lại vang lên trong đầu hẳn.

Mỹ nhân, nên như vậy.

Văn sĩ áo trắng nhẹ nhàng buông chén rượu xuống: “Tư Không thành chủ, ta thu hồi lời vừa nói. Bách Hoa hội năm nay là lần khác biệt nhất so với bao năm ta từng tham dự. Tuyết Nguyệt thành không hổ danh Tuyết Nguyệt thành.”

“Hả?” Tư Không thành chủ hơi ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt văn sĩ áo trắng, chứng kiến bóng người áo lục kia, gật đầu như đang suy nghĩ gì đó.

“Là cô bé đó à, đúng là một mỹ nhân.”

Văn sĩ áo trắng phe phẩy cây quạt, thuật miệng ngâm nga: “Tuyết thành có giai nhân, trăng gió không tì vết.”

Hai câu này hẳn nói rất nhỏ, nhưng cô gái áo lục lại đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười về phía văn sĩ áo trắng, rõ ràng là nghe thấy lời trò chuyện bên này.

Văn sĩ áo trắng ngạc nhiên, sau đó mỉm cười: “Xem ra còn là một mỹ nhân khó lường.”

“Đương nhiên rồi. Người cũng biết sư phụ cô bé đấy, là Tề Thiên Trần.”
Tư

Không Trường Phong thần nhiên nói.

Văn sĩ áo trắng kinh ngạc, hạ giọng nói: “Giám sát chính của Khâm Thiên giám?”

“Đúng vậy.” Tư Không Trường Phong gật đầu; “Cô bé ấy là con gái của Diệp Khiếu Ứng, chắc người từng gặp nó rồi.”

“Là đứa bé đấy à.” Văn sĩ áo trắng gật đầu, thần sắc tiếc nuối: “Đúng là ta từng gặp cô bé này, lúc đó nó mới ra đời, tất cả mọi người đều cảm thấy nó không sống nổi. Sao cô bé lại ở Tuyết Nguyệt thành, chẳng lẽ người chữa được cho nó rồi à?”

Tư Không Trường Phong nhẹ nhàng lắc đầu. Văn sĩ áo trắng cau mày tiếp tục uống rượu, không nói gì nữa.

Tiêu Sắt và Đường Liên bên dưới cũng thấy Diệp Nhược Y mặc áo lục, hai người đưa mắt nhìn nhau, nôn nóng đảo mắt qua một hồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lô Vô Kiệt đâu, chắc đã bị Kiếm Tiên quản thúc, không cách nào xuống núi.

“Tiêu Sắt thật không ngờ người lại quan tâm tới chuyện chung thân đại sự

của Lôi Vô Kiệt.” Đường Liên cười nói.

Tiêu Sắt lại chẳng hề nể mặt: “Ta cũng rất quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của đại sư huynh, chẳng hay gần đây Thiên Nữ Nhụy trong Mỹ

Nhân trang kia có viết thư cho người không?” Sau khi nói xong Tiêu Sắt lại phát hiện không có tiếng trả lời, quay đầu nhìn sang không ngờ lại phát hiện đại sư huynh ngày thường nghiêm túc không nói năng tùy tiện lúc này mặt lại đỏ như bị lửa đốt, bỗng cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng ở một hướng khác, hai vị công tử họ Đoàn tự xưng phong nhã cũng chứng kiến Diệp Nhược Y. Vị công tử Đoàn Tuyên Dịch phe phẩy quạt, ánh mắt tỏa sáng như chim ưng: “Tuyên Hằng, vị cô nương kia là sư

muội của người à?”

Đoàn Tuyên Hằng đưa mắt nhìn sang, lắc đầu;” Hình như chưa từng gặp cô gái này. Chắc là đệ tử thế gia nào tới xem lễ hội.”

Đoàn Tuyên Dịch xếp quạt lại, tiện tay cầm một chén rượu đi tới: “Chờ vị huynh lên đánh trận đầu.”

Ánh mắt Tiêu Sắt lạnh băng: “Đại sư huynh.”

Đường Liên gật nhẹ đầu, búng ngón tay. Chỉ thấy chén rượu trong tay Đoàn Tuyên Dịch đột nhiên nổ tung, rượu bay tứ phía. Đoàn Tuyên Dịch cau mày, đột nhiên duỗi tay, rượu trong ly đang nở rộ như đóa hoa đột nhiên ngưng đọng giữa không trung!

Chương 58: Một kiếm gọi hoa tới

Văn sĩ áo trắng ngồi trong gian phòng trang nhã hơi nhú mày: “Non xanh mơ hồ nước xa xăm, cuối thu cỏ Giang Nam chưa tàn. Ẩn Thủy quyết của Giang Nam Đoàn gia, hơn nữa xem ra công lực không tệ, đại đệ tử nhà các người đánh giá thấp người ta rồi.”

Tư Không Trường Phong lại rất tò mò: “Tên đại đệ tử nhà chúng ta trước đây luôn giữ cái vẻ đau khổ kiêu thù sâu như biển, mấy tháng trước ra ngoài một chuyến, sau khi trở về ngược lại có thêm chút ý người. Chỉ mấy ngày không để ý tới, đã học được cách tranh giành tình cảm với người khác rồi à?”

“Đại sư huynh, người thất thủ rồi.” Tiêu Sắt ở bên cạnh thản nhiên nói.

“Im ngay, đừng nhìn hăn, giả bộ không phải hai ta làm!” Đường Liên trầm giọng nói.

“Thì vốn có phải ta làm đâu.” Tiêu Sắt quay đầu sang một bên.

Đoàn Tuyên Dịch lạnh lùng nhìn quanh bốn phía, thấy Đường Liên và Tiêu Sắt ngồi cách đó không xa. Tuy lúc này bọn họ không có hành động gì đặc biệt nhưng có một số người cho dù không làm gì đặc biệt chỉ đứng yên tại đó cũng có thể khiến người khác cảm thấy hăn đặc biệt.

“Bọn họ là?” Đoàn Tuyên Dịch hỏi.

“Một người là đại sư huynh Đường Liên, một người khác là đệ tử tam sư tôn mới nhận Tiêu Sắt.” Đoàn Tuyên Hằng trả lời.

“Là đệ tử của hai vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành à. Nhưng mà, Đường Liên? Thật ra đã nghe cái tên này rất lâu rồi.” Đoàn Tuyên Dịch cười lạnh, đột nhiên nhắc tay lên. “Nghe nói Đường môn có môn ám khí tên là Thiên Nữ Tán Hoa, không biết có phải thế này không.” Chén rượu kia bị hăn ném lên, rơi vào không trung, đột nhiên phóng về phía Đường Liên và Tiêu Sắt.

“Thiên Nữ Tán Hoa?” Đường Liên hừ lạnh một tiếng, tay nhắc lên, đóa hoa nước đó lại ngưng đọng giữa không trung.

“Ta không biết có phải Đoàn Tuyên Hằng vừa thi triển Thiên Nữ Tán Hoa hay không, nhưng chiêu này của Đường Liên trông rất giống Ân Thủy quyết cực kỳ chính tông.” Văn sĩ áo trắng mỉm cười.

Tư Không Trường Phong lắc đầu nói: “Không phải Ẩn Thủy quyết, đây là võ công do sư huynh tự nghĩ ra, tên là Tích Thủy Thành Uyên.”

Hắn vừa nói xong đã thấy nước rượu quay xung Đường Liên đột nhiên chảy ra, tập trung vào khoảng không trên đầu hắn. Chỉ thấy hương rượu lan khắp bốn phương, khối rượu kia hội tụ thành một con sông dài. Đường Liên vung nhẹ tay, con sông dài từ từ chuyển động. Tiêu Sắt đột nhiên nhớ

lại đêm trăng hôm ấy, người áo xanh cũng chạy trên mái hiên kéo nước rượu thành một con sông dài, lúc này mới cảm thấy hai người này thật sự là một cặp thầy trò.

“Ca ca.” Đoàn Tuyên Hằng thầm lo lắng, hắn từng so chiêu với vị đại sư huynh mà mọi đệ tử trong môn phái đều kính nể này, hiểu rõ sự đáng sợ trong võ công của hắn.

Đoàn Tuyên Dịch lại bước lên trước một bước, cười nói: “Đây là Tích Thủy Thành Uyên trong truyền thuyết ư?”

“Sao nào?” Đường Liên chậm rãi hỏi.

“Uyen ư? Chẳng qua là cái ao nhỏ thôi.” Đoàn Tuyên Dịch nhảy lên, xuất cước đá lên con sông.

Đường Liên nhẹ nhàng vung tay, con sông dài đánh về phía Đoàn Tuyên Dịch. Đoàn Tuyên Dịch vận Ẩn Thủy quyết, không lùi mà tiến, thử điều khiển con sông đó.

Người dùng Tích Thủy Thành Uyên, ta sẽ đoạt vực của người!

Đường Liên lại mỉm cười thản nhiên, kéo con sông dài kia ra tay trước đập thẳng xuống người Đoàn Tuyên Dịch.

Đoàn Tuyên Dịch đột nhiên cầm cây quạt dài bên hông, mở bật ra, chặn một đòn của con sông kia, lùi lại phía sau vài bước, lại lấy trường tiêu bên hông trái đâm về phía Đường Liên.

“Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu.” Văn sĩ

áo trắng nhẹ giọng ngâm nga.

(Dịch nghĩa: Đêm trăng sáng trên hai mươi bốn cây cầu, người đẹp đang dạy thổi tiêu ở nơi đâu.)

Trên chiếc quạt kia có vẽ hai mươi bốn cây cầu, thanh trường tiêu kia cũng có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Minh Nguyệt Dạ! Tay phải múa quạt, tay trái cầm tiêu, khí khái phong lưu chốn Giang Nam, mình Đoàn thị ta độc chiếm tám phần! Đây là lời tuyên bố hào sảng mà gia chủ Đoàn gia đã từng nói.

“Xem ra Đoàn gia kỳ vọng rất cao đối với trưởng tử này, còn trẻ tuổi như vậy đã kế thừa cây quạt cùng thanh trường tiêu này. Võ công như vậy, trong số các đệ tử thế gia cũng coi là xuất sắc.” Tư Không Trường Phong cảm thán nói.

“So với đại đệ tử nhà người thì sao?” Văn sĩ áo trắng hỏi.

“Ẩn Thủy quyết, Nhị Thập Tứ Kiều phiến, Minh Nguyệt Dạ tiêu, đều là võ công rất lợi hại. Nhưng đại đệ tử nhà chúng ta từ nãy đến giờ chỉ dùng một chiêu ‘Tích Thủy Thành Uyên’. Đây còn chẳng phải một trong năm võ công sở trường của hã. Đường Liên không dùng tới một món ám khí đã ép gia chủ tương lai của Đoàn gia phải rút Nhị Thập Tứ Kiều phiến, người cảm

thấy ai lợi hại hơn?” Tư Không Trường Phong chậm rãi uống một chén rượu.

“Đường huynh võ công được lắm.” Đoàn Tuyên Dịch trầm giọng nói, hẳn đã dùng hết mọi võ công am hiểu, đánh liền hơn mười chiêu nhưng Đường Liên vẫn thản nhiên dịch chuyển con sông dài kia, không ép tới nhưng cũng không để lộ chút sơ hở nào cho hẳn lợi dụng.

“Chịu thua rồi à?” Đường Liên chậm rãi nói.

“Mơ đi!” Đoàn Tuyên Dịch cắn răng một cái, đột nhiên đảo ngược cây quạt.

Ánh bạc hiện lên!

Trường thương của Tư Không Trường Phong lập tức bay tới tay hắn.

Trường kiếm bên cạnh văn sĩ áo trắng đột nhiên ngâm nga.

Nhị Thập Tứ Kiều phiến, mặt chính có hai mươi ba cây cầu, Minh Nguyệt, Thanh Phong, An Bình, Phong Vũ, Hoa Mãn, Ngũ Bình, Ngọc Đái, Ngũ

Âm, Quan Nguyệt, Thính Phong, Đãng Lữ, Tử Yên, Nguyệt Tức, Diệp Khởi, Tuyết Lai, Dạ Quy, Cầm Âm, Thất Quyết, Đông Thanh, Xuân Lô, Quý Hiểu, thể hiện hết khí khái phong nhã. Mặt trái chỉ có một cây cầu, tên là Đoàn.

Phong nhã đã ngừng, chỉ luận sinh tử!

Một vệt sáng bạc lóe lên, vô số phi châm bắn về phía Đường Liên.

“Ám khí! Đê tiện!” Có người không nhìn được quát lên.

“Ta dùng ám khí giết người của Đường môn, sao lại là đê tiện?” Đoàn Tuyên Dịch quát lớn.

Đường Liên nhanh chóng lui lại, nhưng chiêu ‘Đoàn’ trong Nhị Thập Tứ

Kiều phiến cũng do người trong Đường môn dùng ám khí tuyệt đỉnh của Đường môn là Bạo Vũ Lê Hoa Châm tạo ra, cực kỳ nguy hiểm!

“Để ta.” Văn sĩ áo trắng đứng lên định xuất kiếm cứu Đường Liên. Giờ phút này trong Vụ Vân hiên chỉ có ba người có thể cứu được Đường Liên: Hắc, Tư Không Trường Phong cùng với chính Đường Liên.

Tư Không Trường Phong có thể cứu nhưng đường đường đại đệ tử Tuyệt Nguyệt thành thua trận trong nhà của mình, còn phải nhờ thành chủ cứu mạng, như vậy thật quá mất mặt.

Còn nếu Đường Liên tự cứu chính mình sẽ có một kết quả, đó là Đoàn Tuyên Dịch chắc chắn sẽ chết.

Giờ phút này văn sĩ áo trắng ra tay là thích hợp nhất, cho dù hắc không muốn bại lộ thân phận bản thân.

Đột nhiên lại có một luồng kiếm quang đánh tới.

Mang theo hàn khí nhưng lại lộ ra sắc đỏ.

Luồng kiếm khí thứ nhất chém vô số phi châm kia xuống.

Một người áo đỏ đứng trong sân.

Lại phóng một luồng kiếm khí.

Ép Đoàn Tuyên Dịch lùi tới hơn mười bước, mãi tới khi miệng phun máu tươi, quỳ rạp xuống đất.

Lại phóng một luồng kiếm khí.

Văn sĩ áo trắng buông thanh kiếm trong tay xuống, ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng: “Nguyệt Tịch Hoa Thần?”

Chỉ thấy dưới luồng kiếm khí này, tất cả hoa cỏ của Bách Hoa hội trong Vũ

Vụ hiên đều hưởng ứng, chỉ trong chớp mắt toàn bộ cánh hoa rời nhánh bay về phía thanh kiếm kiếm này. Đủ mọi màu sắc giao thoa đan xen bay

xung quanh thanh trường kiếm, trăm hoa múa lượn, hưng thịnh tới cực điểm. Còn điểm cuối của biển hoa đó chính là Lôi Vô Kiệt.

Giờ phút này rốt cuộc có thể được gọi là truyền nhân của Kiếm Tiên, Lôi Vô Kiệt!

Tư Không Trường Phong vỗ bàn đứng bật dậy: “Mẹ nhà hân, đúng là sư phụ gì thì dạy là ra đồ đệ như vậy! Thế này là muốn làm rụng hết cả Bách Hoa hội của ta à!”

Chương 59: Nhược Y Kiếm Vũ

Ba ngàn đóa hoa.

Ta đâm người một chiêu kiếm.

Lôi Vô Kiệt giơ kiếm chỉ thẳng vào Đoàn Tuyên Dịch, luồng kiếm khí thứ

ba liên miên bất tuyệt, hương hoa tỏa ra bốn phía đều ẩn chứa sát khí.

Đoàn Tuyên Dịch nhanh chóng lui lại, vận Ấn Thủy quyết nhưng lập tức bị

kiếm khí phá tan. Hân bộc phát chân khí, lại định dùng ‘Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ’ nhưng phát hiện quạt và tiêu vốn đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh lại mơ hồ có ý kháng cự bản thân mình. Hân nhớ tới lời phụ thân nói khi truyền thụ võ nghệ cho mình năm xưa, Hai mươi ba cây cầu của mặt chính hết sức phong nhã, có phong thái của quân tử. Còn một cây cầu bên mặt trái ‘Đoàn’ là chiêu đập nôi chìm thuyền, tuy lợi hại nhưng vi phạm đạo của quân tử, không tới lúc vạn bất đắc dĩ không được sử

dụng. Vốn hân còn không cho là đúng, thậm nghĩ binh khí thì là binh khí thôi, cần gì phải tính toán kỹ càng như vậy. Nhưng tới hôm nay rốt cuộc cũng hiểu lời mà phụ thân nói.

Đáng tiếc, hắn sắp chết!

“Tuy Giang Nam Đoàn gia không bằng Đường môn hay Lôi gia bảo nhưng cũng coi như thế gia lớn, con trai trưởng chết ở đây cũng không được hay cho lắm.” Văn sĩ áo trắng ngồi xuống, lần này không tới lượt hắn ra tay.

Tư Không Trường Phong lại chẳng vội, buông thanh trường thương xuống: “Ai cũng vậy thôi, đều không thể chết ở Tuyệt Nguyệt thành.”

Tuy Đường Liên vừa thoát chết nhưng nhìn thấy cảnh này vẫn mở miệng quát: “Vô Kiệt, dừng tay!”

Lúc này cánh hoa bay vòng quanh người Lôi Vô Kiệt, kiếm khí như nước.

Nhìn thoáng qua tuần tú tựa tiên nhân. Thế nhưng trong lòng hắn lại không ngừng kêu khổ, hắn đâu có định giết chết Đoàn Tuyên Dịch thật.

Chẳng qua vừa rồi tình huống cấp bách, bất ngờ sử dụng được Nguyệt Tịch Hoa Thần hàng thật giá thật, nhưng hắn lại không khống chế được luồng kiếm khí cường đại đó nên không cách nào thu hồi!

“Lôi Vô Kiệt!” Đường Liên lại quát lên một tiếng, bước lên trước một bước định lao thẳng tới, nhưng đã không còn kịp.

Đoàn Tuyên Dịch sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đã không còn đường lui, đầu gối mềm nhũn tới mức nửa quỳ xuống đất, hoàn toàn không còn khí khái phong nhã lúc vừa rồi.

Ngay khoảnh khắc này, một bóng người màu xanh biếc bước vào trong biển hoa. Cô rảo bước rất tự nhiên, hoàn toàn không sợ kiếm khí đang dâng trào kia; rồi cứ như vậy che trước mặt Lôi Vô Kiệt, nhẹ nhàng bắt lấy một đóa hoa sơn trà bay xung quanh.

Là cô ấy, Diệp Nhược Y.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi tới biến sắc nhưng vẫn không khống chế được kiếm thế trong tay. Diệp Nhược Y đột nhiên bước lên trước một bước, bàn tay chạm nhẹ lên thanh Thính Vũ kiếm. Chỉ thấy Thính Vũ kiếm lướt sát qua người cô, cắt đứt dây buộc tóc của cô. Mái tóc màu đỏ sậm trút xuống như

thác nước.

Lôi Vô Kiệt nhìn mà mê mẩn, Diệp Nhược Y xoay người một cái, đột nhiên nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói: “Người có một thanh kiếm tốt.”

Lôi Vô Kiệt không biết nên trả lời ra sao, chỉ ngơ ngơ ngác ngác đáp lại: “Ừ.”

Diệp Nhược Y vung nhẹ cánh tay hắn, mang theo biến hóa xung quanh.

Chỉ trong nháy mắt kiếm khí tràn ngập sát ý kinh người đột nhiên trở nên ấm áp, tuy vẫn là kiếm khí như nước nhưng không còn mang theo chút sát khí nào. Diệp Nhược Y giậm chân, kéo Lôi Vô Kiệt lui lại một bước rồi đột nhiên buông tay Lôi Vô Kiệt ra nói: “Làm theo động tác của ta.”

Lôi Vô Kiệt chỉ có thể lẩm bẩm gật đầu, giọng nói của Diệp Nhược Y dịu dàng êm tai nhưng lại có một loại ma lực gần như mệnh lệnh.

“Đúng là chàng ngốc.” Diệp Nhược Y nhoẻn miệng cười, lui lại một bước, vung tay áo lên, ống tay áo phát phới, không ngờ lại bắt đầu khiêu vũ.

Lôi Vô Kiệt gần như không hề do dự, nâng kiếm đuổi theo bước chân của Diệp Nhược Y.

Cánh hoa bay lượn xung quanh, ảo ảo của Lôi Vô Kiệt quay cuồng, cầm thanh kiếm mỹ lệ khiêu vũ. Còn bên cạnh hắn, cô gái tuyệt thế có thể được tôn là ‘mỹ nhân’ hai ống tay áo phát phới, bước chân uyển chuyển.

Lúc này trong lòng mọi người chỉ có bốn chữ: hào hoa phong nhã.

“Đây mới thật là phong nhã.” Văn sĩ áo trắng cười nói: “Giang Nam Đoàn gia? Còn kém xa.”

“Đây là... Nhược Y Kiếm Vũ.” Tư Không Trường Phong trầm ngâm nói.

“Đúng vậy, Nhược Y Kiếm Vũ. Vũ đạo mà tướng quân Diệp gia sáng chế

trên chiến trường. Nghe nói hai mươi năm trước khi Diệp gia quân hành quân có một cô gái áo trắng cầm kiếm khiêu vũ, từ xa nhìn lại chẳng khác nào thiên nhân hạ phàm. Điệu Kiếm Vũ này có hai phần trên dưới, phần trên tên là Vân Môn, như nước chảy mây trôi, chậm rãi nhàn nhã, phần dưới lại là sát trận, sát khí tung hoành, ngàn dặm cũng có thể chứng kiến.

Điệu nhảy này chắc là Vân Môn rồi.” Văn sĩ áo trắng cười nói: “Nhưng chỉ

có khiêu vũ chứ không có nhạc, quả là đáng tiếc.”

“Vụ Vũ hiên có nhiều ca cơ nhạc sư như vậy, sao lại không có nhạc?” Tư Không Trường Phong nói.

Văn sĩ áo trắng lắc đầu: “Không phải ta coi thường Tuyết Nguyệt thành của người, nhưng không dễ tìm được nhạc sư xứng với Nhược Y Kiếm Vũ.”

Vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng sáo vang lên. Văn sĩ áo trắng sững sốt nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một chàng trai dáng người cao ráo mặc quần áo màu xanh đang cầm một cây sáo đứng đó thổi. Sắc mặt hân bình thản như nước, âm thanh không lớn nhưng trong tiếng sáo lại ẩn chứa tình cảm phong phú. Hơn nữa tiếng sáo này phối hợp hoàn mỹ với bước nhảy của hai người trong sân. Dường như giai điệu này được viết riêng cho điệu Kiếm Vũ hai người đang nhảy.

“Không! Không phải dường như, giai điệu này chính là bản nhạc của Nhược Y Kiếm Vũ. Là ‘Thiều’, khúc nhạc đã thất truyền ‘Thiều’! Tư Không Trường Phong, người kia là ai, sao Tuyết Nguyệt thành của người lại có đệ

tử như vậy.” Văn sĩ áo trắng lại đứng bật dậy, hai mắt tỏa sáng.

“Là đệ tử của ta, Tiêu Sắt.” Tư Không Trường Phong đặc ý nói.

“Được được được. Lần này ta tới Bách Hoa hội không uống rồi.” Văn sĩ áo trắng hứng thú hẳn lên, nhìn xung quanh một lượt rồi nhảy ra khỏi gian phòng, hạ xuống trong sân. Nhạc sư cạnh đó đang ngây ngẩn quan sát mọi chuyện trong sân lại bỗng thấy một người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, càng ngây ngốc.

Còn văn sĩ áo trắng sắc mặt nho nhã này lại vẫy tay với hẳn: “Làm phiền rồi, mượn đàn dùng một chút.”

Nhạc sư gật đầu, bối rối đứng bật dậy. Lại thấy cánh tay của văn sĩ áo trắng vung nhẹ lên, cây đàn cầm cổ này đã hạ xuống tay hẳn. Văn sĩ

không ngồi xuống, tay phải nâng đàn cầm, tay trái đột nhiên quét qua dây đàn.

Như thiên quân vạn mã, đập tan đồng hoang!

“Ai?” Trong sân, Lôi Vô Kiệt, Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt đều cả kinh, khí thế của tiếng đàn này quá mạnh, bọn họ khó lòng sánh kịp.

Văn sĩ trung niên mỉm cười, lui lại một bước, đặt cây đàn cầm về bàn, thản nhiên ngồi xuống cao giọng nói: “Không cần để ý tới ta! Cuộc đời này được chứng kiến một điệu Nhược Y Kiếm Vũ chân chính, là vinh hạnh của ta!”

Kiếm vũ không hề dừng lại, tuy ba người âm thầm kinh ngạc nhưng chân vẫn rảo bước, tiếng sao không rối loạn. Văn sĩ trung niên nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe, ngón tay điểm nhẹ lên dây đàn cầm. Đây là lần đầu

tiên hẳn được nghe khúc nhạc Nhược Y Kiếm Vũ chân chính -- Thiều, nhưng với tài hoa thông thiên của hẳn, ngay từ khi chạm vào cây đàn cầm, hẳn đã hiểu hết cả khúc nhạc.

Mọi việc trên đời đều tuân theo đạo. Một pháp thông, vạn pháp cùng thông.

Ngay khoảnh khắc hẳn ngồi xuống, Tiêu Sắt đã đoán ra thân phận của văn sĩ áo trắng này. Có người luyện kiếm cả đời mà võ nghệ vẫn tầm thường.

Còn người đọc sách cả nửa đời, tự xưng thông hiểu hết việc trong thiên hạ.

Có người trêu hẳn, vậy thư sinh nhà ngươi có biết dùng kiếm không, rồi đưa cho hẳn một thanh kiếm.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, cầm lấy kiếm; sau khi vung kiếm khá trúc trắc lại đột nhiên thi triển một chiêu kiếm.

Chiêu kiếm này có thể xưng là tuyệt thế!

Chiêu kiếm này cũng khiến giang hồ có thêm một vị Kiếm Tiên.

Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên.

Chương 60: Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêm hạ khí hưởng xuân lôi

Tiêu Sắt thối sáo, Tạ Tuyên đánh đàn, Diệp Nhược Y múa ống tay áo, Lôi Vô Kiệt múa kiếm trợ trận, Đường Liên đứng bên cạnh bỗng thấy phiền

muộn, có cảm giác như bị cho ra rìa nhưng ý chí sục sôi trong lòng cũng bị kích thích. Hắn theo đó nhảy một cái bước lên nóc nhà, làn áo đen tung bay theo gió, cao giọng hát vang.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yến về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Đây là bài ca Vô Tâm đã từng hát vang ở nước Vu Điền, Đường Liên chỉ

nghe một lần đã nhớ kỹ, chỉ cảm thấy khí phách muốn đi tới nơi ‘sơn cùng, biển tận’ trong bài hát khiến mình ngưỡng mộ. Giờ phút này rất cuộc không nhịn được hát vang lên. Hắn luôn nổi tiếng trầm ổn cẩn thận, rất hiếm khi phóng túng như vậy. Nhưng Đường Liên lúc này mới khiến người ta cảm thấy giống đệ tử của Bách Lý Đông Quân. Bởi vì Bách Lý Đông Quân được tôn là Tửu Tiên, khi thiếu niên nổi tiếng phóng túng tiêu sái.

Giai điệu kết thúc.

Tiêu Sắt buông cây sáo xuống, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên cũng rời tay khỏi cây đàn cầm, Diệp Nhược Y thu tay áo lại, còn Lôi Vô Kiệt cũng vung mạnh kiếm lên. Tất cả cánh hoa bay thẳng lên trời rồi phủ xuống như thiên nữ tán hoa, tạo thành một cơn mưa hoa muôn màu muôn vẻ.

Sau khi mưa hoa hạ xuống, Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, gương mặt ngại ngùng nhìn Diệp Nhược Y, do dự trong chốc lát rồi mới nói: “Thật tình cờ. Lại gặp nhau rồi.”

Nếu những người ưa chuyện trên giang hồ cũng xếp một bảng những lời mở đầu tệ nhất, như vậy câu này chắc chắn sẽ nằm trong đó.

Tiêu Sắt cất ống sáo lạng lẽ đi sang một bên, Đường Liên nhảy từ trên nóc nhà xuống, lén lút hỏi Tiêu Sắt: “Tuy ta không hiểu chuyện này lắm nhưng mở đầu bằng câu này có phải hơi tệ không?”

Tiêu Sắt bĩu môi: “Phải là tệ tới không còn gì tệ hơn.”

Diệp Nhược Y khẽ mỉm cười, vén tóc lên nói: “Đúng vậy, lại gặp nhau rồi.”

Bầu không khí ngượng ngùng. Uống cho chiêu thức Kiếm Tiên của Lôi Vô Kiệt, tuyệt mỹ lay động lòng người, gây dựng một khung cảnh mở màn cực kỳ khí phách, cuối cùng lại bị một lời chào làm lãng phí mất cả một điệu kiếm vũ tuyệt diệu.

“Có mỹ nhân hề, gặp là chẳng quên. Một ngày không thấy hề, nhớ nhung tới điên cuồng.” Tạ Tuyên vượt nhẹ dây đàn cầm nhẹ nhàng ngâm nga, khiến không khí bớt chút xấu hổ. Hắn đứng dậy nhìn về phương xa, đột nhiên nói: “Có người quen sắp tới.”

“Còn không mau chạy đi?” Tư Không Trường Phong đứng trên phòng khách trang nhã nói với Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên tung người nhảy lên phòng khách đó, công cái rương sách đặt bên cạnh lên, lại nhảy xuống sân nói với mọi người: “Hôm nay được thấy đệ tử thiếu niên trong thành Tuyết Nguyệt mới biết giang hồ đệ nhất thành không phải lời nói xuông. Lần này tới Bách Hoa hội thật chẳng uống công.

Giờ xin tạm biệt tại đây, không có gì để tặng, đành đưa mọi người vài quyển sách.” Hắn vung tay lên, một quyển sách cũ kỹ từ song rương sách bay ra, hạ xuống tay Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y nhìn bìa sách, thần sắc ngạc nhiên: “Đây là...”

“Tuy Nhược Y Kiếm Vũ là vũ điệu rất hay nhưng khí sát phạt quá nặng, người là con gái hơn nữa thân thể còn không tốt, không thể thường xuyên nhảy được. Vũ điệu này có tên Kinh Hồng, khu nhảy như hồng nhạn bay lượn trên không trung, chú trọng ôn nhu, bớt phần sát phạt, có lợi cho người.” Tạ Tuyên cúi đầu cười nói.

Diệp Nhược Y cũng gật đầu: “Đa tạ tiên sinh.”

Tạ Tuyên lại đưa một quyển sách ngoài bìa không có chữ cho Tiêu Sắt, đột nhiên nói: “Vị huynh đệ này, có phải chúng ta từng gặp mặt rồi không?”

Tiêu Sắt ngày thường còn chẳng để Tư Không Trường Phong trong mắt nhưng lúc này lại cung kính lễ độ, gật đầu, trả lời rất ngắn gọn: “Tắc Hạ học cung.”

“Chẳng trách.” Thần sắc Tạ Tuyên vẫn bình thản như lúc trước. “Vậy ta đưa quyển sách này không sai rồi, quyển sách này vốn không có tên, vì nó do ta viết, còn chưa nghĩ được tên để đặt. Nếu người đọc xong nghĩ ra cái tên gì hay có thể tự viết lên.”

Quyển sách không tên của Nho Thánh - Tạ Tuyên? Một số người ở đây đã nhận ra thân phận của hắn, trong lòng không khỏi rung động. Ai cũng biết Tạ Tuyên uyên bác hiểu thông thiên cổ, về mặt học thức đã có thể sánh vai với Thánh Nhân tiền triều, nhưng khi viết sách không hề đề tên. Hắn từng nói, khi người khác đọc sách của ta, hiểu được điều gì, vậy nó đã không liên quan gì tới hắn. Những thứ người đó hiểu được, những điều đọc sách mà nhớ tới đều là thứ của người khác. Cho nên hắn không đặt tên, giao chuyện này cho người đọc sách. Chỉ tiếc là trên giang hồ số người có tư

cách được hắn tặng sách không tên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tạ Tuyên lại quay sang phía Đường Liên: “Ta thường nghe sư phụ người oán hận nhận phải một tên đồ đệ giả vờ đứng đắn. Nhưng vừa rồi chứng kiến tiểu hữu cao giọng hát vang, rất có phong thái của sư phụ người khi còn trẻ tuổi. Ta tặng người một quyển sách, đây cũng là quyển sách sư phụ

người thích đọc nhất khi còn trẻ.”

Đường Liên ngạc nhiên, vội vàng nhận lấy quyển sách cổ kia, lại thấy bên trên có viết hai chữ: ‘Tửu Kinh’. Hắn dở khóc dở cười: “Khi còn trẻ sư phụ

đã thích cái này rồi à?”

“Sư phụ người được tôn làm Tửu Tiên, ngày thường thích rượu như mạng.

Khi ta mười hai tuổi gặp hắn, hắn đã như vậy rồi. Lúc đó hắn đã nói mình

cảm thấy rượu trên đời không còn mùi vị gì cả, bèn hỏi mượn ta quyển

‘Tửu Kinh’ này, rượu trong đó không phải rượu bình thường, ‘Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêu hạo khí hưởng xuân lân’, đừng lãng phí.”

“Vãn bối xin ghi nhớ.” Đường Liên vội vàng ôm quyền.

“Quả nhiên là người nghiêm túc.” Tạ Tuyên lại quay sang phía Lôi Vô Kiệt, đưa cho hắn một quyển sách nhỏ bìa ngoài tinh xảo.

Lôi Vô Kiệt nhận lấy, nhìn tựa sách lấy làm khó hiểu: “Tiền bối, đây là cái gì?”

Tiêu Sắt liếc mắt nhìn tên sách, thì thầm như đang suy tư: “Vãn lai tuyết?”

“Tối nay trời đổ tuyết, có thể uống một chén không. Đây là lời mà tài nữ

Giang Nam Tạ Phi Tuyên ghi lại, tình ý lay động lòng người, ngay cả các nương nương trong cung cũng vừa xem vừa khóc. Tặng người một quyển

‘Vãn lai tuyết’ này, học tập nhân vật chính, sau này gặp mặt đừng nói mấy câu xấu hổ ấy nữa.” Tạ Tuyên cười nói.

Gương mặt Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ bừng, còn Diệp Nhược Y lại rất bình thản, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Được rồi, ta phải đi đây.” Tạ Tuyên đột nhiên quay người.

Phía xa có tiếng nói truyền lại: “Ta vừa mới tới người đã định đi. Sợ ta đến vậy cơ à?”

Tạ Tuyên nhanh chóng bỏ chạy, miệng ngâm nga: “Gặp nhau không bằng không gặp, không gặp cũng như đã gặp, mắt không thấy, lòng đã thấy.”

“Thư sinh chết tiệt.” Giọng nói phía xa lạnh lùng mắng.

“Dữ...” Tạ Tuyên càng chạy càng xa, mấy chữ cuối cùng khó mà nghe ra được.

Vẻ mặt của Lôi Vô Kiệt hết hoảng, quay đầu cũng định chạy lại bị một thanh kiếm cản đường. Hóa ra người vừa nói đã chạy tới, mặc một bộ áo trắng, mặt phủ khăn che màu xám, chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.

“Sư phụ.” Lôi Vô Kiệt cúi đầu khom lưng, như vừa làm sai chuyện gì.

Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn hắt một cái: “Vừa nãy ta ngồi trên Thương Sơn, đột nhiên trông thấy nơi này có một luồng kiếm khí.”

“Chiêu kiếm này, không tệ.” Lý Hàn Y chậm rãi nói.

“Sư phụ, người khen ta?” Lôi Vô Kiệt tròn tròn hai mắt, vui mừng tới mức khó tin.

“Nhưng, ai cho phép người chạy xuống núi!” Lý Hàn Y nâng kiếm, đánh bay Lôi Vô Kiệt còn đang há miệng cười to.

Chương 61: Ước hẹn của Kiếm Tiên

“Sư phụ, vì sao chưa bao giờ người tham gia Bách Hoa hội?” Trên đường về, Lôi Vô Kiệt không nhịn được hỏi.

Lý Hàn Y chẳng buồn quay đầu lại, vừa đi vừa nói: “Hoa có đẹp hơn nữa ngắm tới mười năm cũng chán rồi, có gì hay mà đến.”

Giờ đang buổi tối, vầng trăng tròn treo giữa không trung, chuyện này đối với cặp sư đồ võ công tuyệt thế đang chậm rãi dạo bước dưới ánh trăng lại có thêm chút cảm giác hài hòa. Lôi Vô Kiệt cũng không nhịn được nói nhiều hơn. Hắn lại hỏi: “Sư phụ, vừa rồi chính là người đọc sách mà thành một vị Kiếm Tiên, lần đầu xuất kiếm đã là Kiếm Tiên, Tạ Tuyên?”

“Thư sinh chết tiệt.” Lý Hàn Y hừ lạnh nói.

“Hắn còn tặng ta một quyển sách tên là ‘Vân Lai Tuyết’. Vì sao hắn đưa sách cho ai cũng rất độc đáo, tới quyển của ta hình như ngay Thính Trúc thư hiên của Tuyết Nguyệt thành cũng có bán?” Lôi Vô Kiệt bất mãn nói.

Lý Hàn Y lại chẳng buồn để ý tới, chỉ đột nhiên hỏi: “Người thích cô bé tên là Diệp Nhược Y ấy à?”

Lôi Vô Kiệt ngẩn ra, do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

“Vì sao?” Hiếm hoi lắm Lý Hàn Y mới hỏi một câu vì sao.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng ập a ập ứng nói: “Bởi vì... trông dễ nhìn.”

Lý Hàn Y đột nhiên đứng lại: “Chỉ có nguyên nhân này à?”

Lôi Vô Kiệt lại suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng vẫn gãi đầu gãi tai: “Hình như... không có nguyên nhân gì khác.”

Lý Hàn Y nghe thế chán nản: “Người cũng thật thẳng thắn. Nhưng thế

gian nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, vì sao chỉ riêng cô bé này là người nhìn một cái đã thích?”

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta nói trông cô ấy dễ nhìn chứ không nói ta thích các cô gái xinh đẹp trên đời này. Có nghĩa là ngay khi nhìn thấy gương mặt của cô ấy bỗng cảm thấy bản thân trở nên khác thường. Thế nhưng khi nghĩ cẩn thận lại, ta không biết quá khứ của cô ấy, không biết tính cách của cô ấy, thậm chí cô ấy thích gì ghét gì ta đều không biết. Nghĩ tới nghĩ lui, thật ra đều do cái nhìn kia làm bản thân động lòng, cũng tức là vì...”

“Trông con bé dễ nhìn.” Lý Hàn Y tiếp lời, lúc này lại không nói lời khinh bỉ tên đồ đệ không nên thân, chỉ nhẹ giọng nói: “Nữ nhân xinh đẹp đều thích lừa người.”

“Sư phụ, người nói như vậy chẳng lẽ người từng bị nữ nhân xinh đẹp làm thương tâm?” Lôi Vô Kiệt vừa hỏi ra khỏi miệng lập tức hối hận, hôm nay hiếm hoi lắm sư phụ mới nói mấy câu với mình, chắc chắn là một chút tán thưởng chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần mà mình vừa thi triển. Nhưng nó không nghĩa là mình có thể không kiêng nể gì cả.

Thế nhưng Lý Hàn Y không hề tức giận, chỉ đứng lại, cầm chuôi kiếm Thiết Mã Băng Hà, cúi đầu không nói gì.

“Sư phụ, ta sai rồi!” Lôi Vô Kiệt vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Ba tháng sau, ta xuống núi với người.” Lý Hàn Y đột nhiên ngắt đầu:

“Ta có một dự cảm, ta sợ vị sư phụ kia của người sắp không đợi được nữa.”

“Ba tháng?” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Được, vậy ba tháng. Khi đó ta sẽ thử kiếm với sư phụ.”

“Được, ba tháng sau ta thử kiếm với người. Ba năm sau người trở thành Kiếm Tiên. Đây là ước định giữa chúng ta.” Lý Hàn Y đột nhiên nâng

kiếm đi về phía trước.

Ba năm thành Kiếm Tiên? Lôi Vô Kiệt thầm nghĩ mình đâu có lập ước định như vậy, không khỏi cảm thấy khó hiểu. Nhưng nhìn thần sắc sư phụ hẳn lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo. Huống chi, ba năm thành Kiếm Tiên.

Cũng được thôi. Lôi Vô Kiệt mỉm cười.

Thiên Hạ Vô Song thành.

Bờ Dịch Thủy mệnh mông.

Một thiếu niên áo trắng ôm hộp kiếm ngồi bên bờ sông, nói một câu rất chậm rãi: “Lại thua rồi à?”

Kiếm khách đường đường là thành chủ của Vô Song thành một trong thiên hạ tứ thành, lúc này chỉ lẳng lặng cầm thanh kiếm gầy trong tay xuống đất:

“Thua, lần này thua triệt để rồi. Khoảng cách giữa ta và Lý Hàn Y chẳng khác nào dòng suốt Dịch Thủy và sông lớn Thương Lan. Sau này sẽ không tới Tuyết Nguyệt thành đọ kiếm với hẳn nữa.”

“Không sao, ta sẽ thắng lại giúp ngươi.” Thiếu niên mỉm cười để lộ hàm răng trắng toát, chính là thiếu niên Vô Song mà ở nước Vu Điền từng một mình ngự kiếm ngăn cả Vô Tâm, Vô Thiên, Đường Liên, Tiêu Sát cùng với Lôi Vô Kiệt.

“Trong lứa này ta bại dưới tay Lý Hàn Y cũng đành nhận. Ngươi thắng trở

lại trong lứa dưới là được. Lần này ta gặp một người, hẳn nói hẳn tên Lôi Vô Kiệt, hình như ta từng nghe người nhắc tới tên hẳn.” Tống Yển Hồi ngồi xuống bên cạnh Vô Song.

“Đúng vậy, ta đã gặp hần. Ở cái nơi toàn là cát, tên cái nước ấy khó nhớ bỏ

xử, không nhớ được.” Vô Song gãi đầu, mỉm cười. “Sư phụ, người biết mà, trí nhớ của ta không tốt.”

“Người không nhớ được tên của một quốc gia nhưng lại nhớ được tên hần?” Tống Yến Hồi mỉm cười đáp.

“Bởi vì hần rất đặc biệt, những người ta gặp ngày hôm đó đều rất đặc biệt, ta vẫn nhớ bộ dáng của họ. Nhưng đáng tiếc, hôm đó bọn họ bị thương, bằng không chắc chắn sẽ đánh một trận thật to.” Vô Song vuốt nhẹ hộp kiếm.

“Sau này chắc chắn người sẽ có cơ hội. Bởi vì hiện giờ hần là đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.” Tống Yến Hồi nói.

Hai mắt Vô Song sáng bừng lên: “Hần cũng học kiếm? Ta nhớ lúc đó hần dùng quyền pháp.”

Tống Yến Hồi gật đầu: “Đúng vậy, hôm trước ta đã thử võ công của hần, thi triển một kiếm về phía hần, hần đã nhận được vài phần chân truyền của Lý Hàn Y nhưng vẫn kém người một quãng. Nhưng ta nói với Lý Hàn Y, ta có một đệ tử trong vòng năm năm chắc chắn sẽ thành Kiếm Tiên. Hần lại nói, đệ tử của hần chỉ cần ba năm. Hai mươi năm qua Lý Hàn Y chỉ nhận một đồ đệ như vậy, ta thấy hần cũng đặt kỳ vọng rất cao.”

Vô Song nghe vậy trầm ngâm một lát, đột nhiên mở hộp kiếm ra, trong hộp vẫn là mười hai thanh phi kiếm cùng một thanh trường kiếm màu đỏ

lửa. Hần vỗ mạnh lên hộp kiếm, mười thanh phi kiếm bay ra từ trong hộp, xếp thành hàng trước mặt Vô Song, Vô Song nhẹ nhàng đọc tên của chúng.

“Vân Toa, Khinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyết Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu.”

“Người đã có thể không chế mười thanh phi kiếm?” Tống Yến Hồi vừa mừng vừa sợ.

Vô Song mỉm cười, vung tay áo lên, mười thanh phi kiếm bay ra, làm dậy lên một cơn sóng lớn trên mặt hồ. Vô Song lại vung tay áo, mười thanh kiếm gầm thét đâm xuống, tiếng động như sấm rền trên mặt đất! Vô Song lại vung tay áo lần thứ ba, mười thanh kiếm khuấy động nước sông trong hồ, sóng dậy khắp bốn bề liên miên không ngừng. Hai thanh phi kiếm cuối cùng trong hộp kiếm đột nhiên rung động, như muốn rời hộp bay ra.

Vô Song cười nói: “Nếu Lôi Vô Kiệt ba năm thành Kiếm Tiên, vậy ta sẽ dùng một năm thành Kiếm Tiên!” Hắn giơ tay, mười thanh phi kiếm bay trở lại trong hộp. Vô Song đóng hộp kiếm lại, đứng dậy cầm hộp kiếm quay người đi khỏi.

Tống Yến Hồi lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn, một lúc lâu sau mới thở dài: “Vô Song thành muốn trở về đỉnh cao, hoàn toàn dựa vào người đấy.”

Vô Song nghe câu này bèn quay người cười nói: “Sư phụ, ta không muốn làm thành chủ Vô Song thành. Ta chỉ thích luyện kiếm. Nhưng nếu sư phụ

muốn làm, vậy ta làm là được.”

Chương 62: Thiên Ngoại chi thiên

Trên trời có trăng, ánh trăng yêu kiều, dưới đất có rượu, hương rượu đậm đà.

Trần gian đã qua bốn tháng thơm hương hoa cỏ, nhưng tại đây vẫn là lúc hoa mai nở đẹp nhất, hương hoa lan khắp bốn phương hòa cùng hơi rượu, khiến người ta không khỏi say mê trong đó. Bên gốc hoa mai là một người đang ngồi, trường bào màu trắng, ngồi dưới ánh trăng bên cạnh nhành mai, nâng chén bạch ngọc nhấp một ngụm, hai mắt hơi nheo lại, như đã say thật.

Nơi đây là vùng đất bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.

Người này dáng vẻ tuấn mỹ dị thường, không thua gì vầng trăng trên bầu trời, cành mai nở rộ. Nhưng người này lại là một nam nhân.

Còn là một nam nhân không có tóc.

Từng là hòa thượng của Hàn Sơn tự, Vô Tâm. Tông chủ của Thiên Ngoại Thiên hiện tại, Diệp An Thế.

Uống rượu một mình dưới ánh trăng vốn là chuyện tịch mịch, lại còn có từng bông tuyết nhỏ bé rơi xuống, Diệp An Thế giơ tay đón lấy bông tuyết đó, nhưng chúng còn chưa hạ xuống tay hắn đã tan thành nước. Hắn thở

dài một tiếng, nhú mồm, cúi đầu định uống một hơi cạn sạch chén rượu, lại phát hiện có hoa rơi trong chén, vì vậy mỉm cười.

Phong hoa tuyết đại.

Trên bức tường phía tây có một tiếng động rất nhỏ vang lên, nhỏ tới mức như âm thanh một đoá hoa mai lặng lẽ lan tỏa. Diệp An Thế nghe được nhưng có vẻ không hề để ý. Hắn đổ chén rượu xuống dưới đất rồi ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm.

Chắc là cuối cùng rồi nhỉ. Diệp An Thế khẽ mỉm cười một chốc, đi tới bên cây mai, vươn ngón tay ngọc cầm một đoá hoa, lặng lẽ suy nghĩ.

Chẳng biết từ lúc nào, bông tuyết rơi xuống bỗng trở nên hỗn độn. Cành mai bắt đầu lay động, như đột nhiên có một cơn gió quét tới. Cuối cùng

hoa rơi như mưa, lẫn cùng những bông tuyết đang nhanh chóng bay xuống. Diệp An Thế cảm thấy trước mắt đều bị hoa và tuyết nhanh chóng che phủ. Đối mặt với dị tượng đột nhiên kéo tới này, hắn lại chẳng hề kinh hoảng, chỉ nhìn hoa mai trong tay im lặng không nói một lời.

Đột nhiên một vệt sáng đen đâm xuyên qua hoa tuyết mỹ lệ, đó là một lưỡi đao toàn thân đen kịt, sau khi xuyên thủng làn hoa tuyết đó, đao thể đen nhánh tỏa ra ánh sáng quý dị. Ngay lúc lưỡi đao sắp chạm vào ngực Diệp An Thế, rốt cuộc hắn cũng hành động. Thân thể hắn đổ về phía sau, tiếp đó

cánh tay nhẹ nhàng vung lên, đóa hoa mai kia lướt sát qua thanh đao bay về phía người cầm đao.

Người kia kinh hãi, vội vàng thu đao lại, đóa hoa mai quét qua râu hắn.

“Nghe nói Hắc Đao Nguyệt Lâm khi sát khí trở nên mạnh mẽ nhất sẽ tỏa ra ánh sáng quý dị. Từ biệt đã mười hai năm, nay lại được gặp thanh đao này.” Diệp An Thế đứng thẳng dậy, mỉm cười nói: “Chẳng qua người không phải Lý thúc thúc, mười hai năm trước Lý thúc thúc đã chết rồi.

Người là... con gái của ông ấy?”

Đao khách mặc áo đen, chống đao xuống đất, thờ ơ không nói một lời, tuy sát khí lạnh lẽo không hừng hực như lúc vừa rồi nhưng những bông tuyết xung quanh cô vẫn bay lượn ngổn ngang.

“Có phải khi còn nhỏ ta từng gặp người rồi không? Người tên là Lý Vân Yên?” Diệp An Thế suy nghĩ, nhỏ giọng hỏi. Hắn đột nhiên nhớ tới khi còn bé mình từng gặp cô gái này, khi đó cô tết một búi tóc chống lên trời, khí thế lúc nào cũng hung hăng. Giờ cũng đã thành một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều, lại thành một thanh đao trong tay người khác.

“Đoàn Thần Dật muốn cướp chức tông chủ Thiên Ngoại Thiên đã mười hai năm nay, bồi dưỡng mười hai thanh đao, đặt là ‘Lâm Đao’, là tử sĩ của hắn.

Thế nhưng không ngờ ta lại đột nhiên trở về, hẩn chạy trốn, để lại mười hai thanh đao này tới ám sát ta. Hôm kia bốn người tới, hôm qua bảy người tới, hôm nay chỉ còn lại một mình người. Người biết rõ là không đánh nổi, vì sao còn tới tự tìm đường chết?” Diệp An Thế chậm rãi bước về

phía đao khách kia.

Đao khách xiết chặt đao trong tay, nhú mảy.

“Bởi vì, người yêu hẩn?” Diệp An Thế dừng bước, bỗng hỏi.

Đao khách đột nhiên ngẩng đầu, lưỡi đao màu đen trong tay lại tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Diệp An Thế lại như hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ bước về cạnh gốc mai rồi thở dài một tiếng: “Hoa mai trong Họa Tuyết sơn trang luôn lặng lẽ úa tàn chỉ trong chốc lát, thường là lúc trên trời có bông tuyết như vậy. Khi cha còn sống mỗi năm ta đều chờ xem cảnh đẹp úa tàn trong chốc lát này.

Ông ấy gọi cảnh tượng này là ‘tuyết thương’, ông cảm thấy khi hoa mai úa tàn, tuyết cũng đã chết đi. Vốn đã đợi rất lâu rồi muốn xem cảnh ‘tuyết thương’ này, đáng tiếc, người lại chém một đao làm rụng hết hoa rồi.”

Đao khách nhìn hoa rơi đầy đất, không khỏi buồn bã. Khi cô còn nhỏ

thường xuyên thấy người đàn ông mà Diệp An Thế gọi là cha ngấm tuyết rơi trong khoảng sân này. Lúc đó cô đã cảm thấy bản thân ông đã là một phong cảnh giữa khoảng trời tuyết. Đao khách nhắm hai mắt lại, xiết chặt đao trong tay, Diệp An Thế không thấy rõ cô chém ra một đao đó ra sao, nhưng chỉ trong chớp mắt luồng sáng đen đã xuyên qua những bông tuyết rơi, đánh về phía mình.

Hắn nhẹ nhàng vung cánh tay lên, hoa rơi trên mặt đất đều bị cuốn lên, đánh về phía đao khách. Ánh sáng màu đen yêu dị kia lập tức ảm đạm xuống. Đao khách cảm thấy đao thế bị ngăn cản, cuối cùng không cách nào tiến thêm. Cô kinh hãi trợn tròn hai mắt, lại phát hiện cảnh sắc trước mắt đều đã bị bông tuyết cùng cánh hoa bao phủ.

Diệp An Thế nhìn đao khách ngất xỉu trước mắt, đi tới vung nhẹ tay lên, quét sạch cánh hoa tàn trên người cô. Hai người từ trong các đi ra, một người tóc bạc đeo ngọc kiếm, một người áo tím uy nghiêm.

Bạch Phát Tiên, Tử Y Hâu.

“Đưa cô ấy đi đi, sau khi ngủ dậy cô ấy sẽ quên hết mọi chuyện. Mười hai thanh Lâm Đao đều đã gãy, còn có muốn đuổi giết Đoàn Thần Dật hay không thì tùy các người.” Diệp An Thế ngẩng đầu lên ngắm ánh trăng trên trời, đột nhiên ngâm nga: "Lộ tông kim dạ bạch, nguyệt thị cố hương minh." (Sương đêm nay trắng xóa, trăng tựa ánh quê hương.

Lấy trong ‘Nguyệt Dạ Xá Ưc Độ’ của Đỗ Phủ.)

Bạch Phát Tiên ngẩng đầu cười nói: “Chẳng hay quê hương trong lòng tông chủ là nơi nào? Là Thiên Ngoại Thiên hay là Hàn Sơn tự?”

Diệp An Thế cười nói: “Người biết trước khi phụ thân ta lên làm chủ Thiên Ngoại Thiên, ông ấy là người nơi nào không?”

Bạch Phát Tiên kinh ngạc lắc đầu: “Tông chủ chưa từng nhắc tới những chuyện quá khứ.”

“Là Hàng Châu, trước khi lên bốn, ta sống ở Hàng Châu cùng phụ thân.

Nếu nói tới quê hương, Hàng Châu mới là quê hương của ta.” Diệp An Thế

nhìn về phương xa.” Nhưng ta chỉ nhớ trước cửa nhà có một cái hồ, nước hồ xanh biếc, bên hồ là một cây liễu rủ xuống, mẫu thân ta luôn thích quay về phía mặt hồ chải đầu. Thế nhưng một buổi sáng, mọi người tìm

thấy lược của bà bên hồ, nhưng rốt cuộc ta không tìm thấy bà đâu nữa. Sau đó, phụ thân dẫn ta tới đây.”

“Ông ấy xây dựng Hoa Tuyết sơn trang, lên làm tông chủ của Thiên Ngoại Thiên, sau đó lại thống lĩnh mọi tông phái ngoại vực, cuối cùng tiến công Trung Nguyên. Hành động như đây hào hùng, nhưng ta lại cảm thấy ông cũng không biết nơi mình thật sự muốn đi là đâu.”

“Nếu ta không nhớ nhầm, thật ra phụ thân chết ở Hàng Châu. Đâu là quê hương chẳng quan trọng, nơi nào có người mà người quan tâm, đó mới thật sự là quê hương.”

“Cho nên bất luận Hàn Sơn tự hay Họa Tuyết sơn trang đều không phải quê hương của ta.” Diệp An Thế vung tay, một áng hoa mai rơi trên mặt đất bay tới tay hắn, hắn đưa lên mũi ngửi.

“Nếu không nhớ nhầm, tông chủ từng nói muốn tới tiên sơn nơi hải ngoại, tới cuối bầu trời.” Tử Y Hầu đột nhiên nói.

Diệp An Thế gật đầu cười: “Không sai. Muốn tới tận điểm cuối xem thử.

Đâu có phải ông già, ai lại lúc nào cũng nghĩ tới chuyện lá rụng về cội.”

Chương 63: Lang Nguyệt phúc địa

Tuy Diệp An Thế không tự xưng là hòa thượng Vô Tâm nữa nhưng cũng không tháo phật châu trên người, hơn nữa còn mặc bộ trường bào màu trắng ngày trước, cũng rất tùy hứng không muốn để tóc, khi bẻ gãy thanh đao từng là Lâm Đao kia cũng kiên trì không giết người. Đôi khi Tử Y Hầu lại nghĩ, một người nhân từ như vậy có thật sự thích hợp làm tông chủ

Thiên Ngoại Thiên không? Thế nhưng chính một người nhân từ như vậy lại nhanh chóng được tất cả các môn nhân từ trên xuống dưới của Thiên Ngoại Thiên ủng hộ. Có một số lão nhân trong môn phái còn nói từ lần đầu tiên thấy hắn đã có cảm giác lão tông chủ trở về nhân gian.

“Tông chủ, gần đây có tin tức mới được đưa đến có liên quan tới vài vị bằng hữu của ngài.” Bạch Phát Tiên đột nhiên nói.

Diệp An Thế ngạc nhiên mỉm cười nói: “Ồ? Gần đây bọn họ sao rồi?”

“Sau khi rời khỏi nước Vu Điền, Đường Liên trở về Đường môn một chuyến, gặp mặt sư phụ của Đường môn là Đường Liên Nguyệt một lần.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đi đường mất khoảng ba tháng, sau đó mới tới Tuyết Nguyệt thành. Lôi Vô Kiệt leo lên Đãng Thiên các, còn đánh tới tầng thứ mười sáu, cùng với đệ tử của Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân hỏi kiếm Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y. Cuối cùng tuy bị một chiêu kiếm của Lý Hàn Y đánh ngã nhưng lại được Lý Hàn Y thu nhận làm môn hạ, trở thành đệ tử đầu tiên của hắn.” Bạch Phát Tiên nói rất chậm rãi.

Diệp An Thế cười: “Tiểu tử này thật may mắn, còn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên thu nhận làm môn hạ. Có điều sư phụ Lôi môn của hắn, Lôi Oanh có chút chuyện với Lý Hàn Y, e rằng còn có ẩn tình. Còn một người khác thì sao? Cái gã chủ quán trọ keo kiệt đã về Tuyết Lạc sơn trang của hắn chưa?”

“Tiêu Sắt, hắn cũng ở lại Tuyết Nguyệt thành, hơn nữa còn trở thành đệ tử

của Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tử Y Hầu vẫn luôn im lặng lại đột nhiên mở miệng.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong? Ta còn tưởng là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân chứ, thật ra ta thấy hai người đó mà gặp mặt chắc chắn sẽ

tâm đầu ý hợp.” Diệp An Thế giơ tay, chén rượu rơi dưới tuyết bay về tay hắn: “Hơn nữa ta cũng rất muốn ném thử bầy chung rượu Tinh Dạ của Tửu Tiên từng thắng Thu Lộ Bạch của Điều Lô Tiểu Trúc.”

“Có tin tức được truyền về, đại thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân đã bỏ đi ngay đêm Lôi Vô Kiệt vào thành, hiện giờ không rõ tung tích.”

“Thật ra mấy năm nay Tuyết Nguyệt thành vẫn luôn do Tư Không Trường Phong quản lý, hai vị thành chủ khác một vị ủ rượu, một vị luyện kiếm, đều hết sức tự tại. Huống chi không ai biết tung tích cũng có sao, người đoán xem Bách Lý Đông Quân liệu có bước vào vào Thần Du Huyền Cảnh không? Đến lúc đó nhắm mắt lại là có thể thần du vạn dặm, có không ở

Tuyết Nguyệt thành cũng có sao?” Diệp An Thế đoán ra suy nghĩ trong lòng Bạch Phát Tiên, chậm rãi nói.

Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu nhìn nhau một cái, không nói gì, Từ mười hai năm trước Tử Tiên - Bách Lý Đông Quân đã mơ hồ có khí thế của thiên hạ

đệ nhất, nhưng lại cực kỳ kín tiếng, rất ít khi giao thủ với người khác, chỉ một lòng chuyên tâm cất rượu. Nhưng nghe nói Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương trấn thủ Mộ Lương Thành đến nay vẫn không xưng là đệ nhất thiên hạ là vì không nắm chắc thắng được Bách Lý Đông Quân. Người như

vậy không phải không có khả năng bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh trăm năm có một.

“Nói vậy ba vị bằng hữu kia của ta sẽ nhanh chóng nổi danh khắp giang hồ, cũng như ba thiếu niên của Tuyết Nguyệt thành năm xưa. Ta rất mong chờ ngày chúng ta gặp nhau.” Diệp An Thế quay người, chậm rãi bước ra ngoài.

“Tông chủ đi đâu vậy?” Bạch Phát Tiên hỏi.

“Đi Lang Nguyệt phúc địa.” Diệp An Thế thản nhiên đáp: “Hiện giờ nội loạn trong Thiên Ngoại Thiên đã trừ, với năng lực của hai người các người trong mấy năm kế tiếp sẽ không có vấn đề gì. Ta tới Lang Nguyệt phúc địa bế quan.”

“Khi nào tông chủ trở về?” Tử Y Hầu nhíu mày.

Diệp An Thế nhảy về phía trước, đứng trên tường tây, giọng nói sang sảng:

“Khi ta bước vào Thần Du Huyền Cảnh.”

Tử Y Hầu và Bạch Phát Tiên đều kinh ngạc, Diệp An Thế quay đầu lại nhìn bọn họ cười một cái: “Ta nói thật đấy.” Sau đó tung người đi về phía xa.

“Tông chủ có thể bước vào Thần Du Huyền Cảnh thật không?” Tử Y Hầu nhìn sang Bạch Phát Tiên.

Bạch Phát Tiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Lần đầu tiên gặp hần, hần đã có cảnh giới tiếp cận Tiêu Dao Thiên Cảnh. Hiện giờ về Thiên Ngoại Thiên đã ba tháng, tu luyện Phật Pháp Lục Thông, cảnh giới đã trên người và ta.

Hần mới có mười bảy tuổi, có vẻ thiên phú còn tốt hơn lão tông chủ năm xưa, chưa biết chừng sau này thật sự bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh. Đến lúc đó chúng ta xâm lấn Trung Nguyên, kết cục sẽ không như mười hai năm trước...”

Tử Y Hầu cười lạnh một tiếng: “Chuyện này người có thể yên tâm, nếu thật sự bước vào Thần Du Huyền Cảnh, chắc chắn tông chủ sẽ tới hải ngoại tiên sơn du ngoạn cùng tiên tử yêu kiều nơi đó, sẽ không dẫn người xâm lấn Trung Nguyên.”

Bạch Phát Tiên mỉm cười lắc đầu: “Có một tông chủ mạnh mẽ vô song nhưng lại chẳng hề có chút hùng tâm nào, không biết có phải chuyện

đáng vui vẻ hay không.”

Tử Y Hầu nhìn hoa mai rơi đầy đất, lẩm bầm: “Hóa ra nhà lão tông chủ ở Hàng Châu.”

Giờ khắc này trong Tuyết Nguyệt thành cũng có một người đang ngắm trăng.

Ngậm một cọng cỏ đuôi chó, biếng nhác nằm trên nóc nhà, ngậy ngốc ngắm vầng trăng tròn.

Một cô gái cầm thương thấy hẵn, tung người nhảy lên nóc nhà: “Tiêu Sắt, người được lắm, hóa ra lại trốn lên đây lười biếng.

Tiêu Sắt nhắm mắt lại, chẳng buồn để ý tới cô: “Tối lắm rồi, đừng đuổi tới đuổi lui nữa, quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi. Ngân Nguyệt thương của người luyện thế nào rồi?”

“Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn tràng. Ta luyện tới tầng thứ tư, người có muốn thử chút không?” Tư Không Thiên Lạc mỉm cười không có ý tốt.

“Được, sáng mai sẽ thử. Cho người biết, đừng chọc ta điên lên, đến lúc đó ta rút Vô Cực côn ra đánh ngã người đấy!” Tiêu Sắt mở mắt lườm cô một cái.

“Câu này ta nghe tới mòn cả tai ra rồi, người giỏi thì đánh đi.” Tư Không Thiên Lạc lập tức trừng mắt nhìn lại.

“Ấu trĩ.” Tiêu Sắt quay đầu đi.

“Tham tiền, mỗi ngày người đều lên đây nhìn, người nhìn cái gì vậy?

Hướng đó là Thương Sơn, chẳng lẽ người đang nhìn Lôi Vô Kiệt. Ta đã thấy các người có vẻ lạ lạ từ lâu rồi, chắc chắc chắc.” Tư Không Thiên Lạc lè lưỡi.

“Người từng tới Thiên Khải chưa?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi.

“Đế đô Thiên Khải? Chưa từng tới.” Tư Không Thiên Lạc lắc đầu:

“Người từng đến rồi à?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Đến rồi.”

Tư Không Thiên Lạc thản nhiên ‘ồ’ một tiếng: “Ra sao? So với Tuyết Nguyệt thành thì sao?”

“Không đẹp đẽ như Tuyết Nguyệt thành nhưng rất lớn, lớn tầm bảy tám lần Tuyết Nguyệt thành. Rất đông người, rất náo nhiệt, mỗi năm lại có vài lần họp chợ lớn, trong chợ có thể thấy rất nhiều thứ mới lạ kỳ quái từ nơi xa xôi vận chuyển tới. Ta đã từng thấy một khối thủy tinh rất lớn, hoàn toàn tự nhiên, lớn chừng cái lu rượu, người Hồ đổ rượu nho vào trong. Ta từng uống một ngụm, có nói là ngọc thạch dưỡng thành cũng chẳng hề quá lời. Còn có một sông bạc tên là Thiên Kim đài, ta từng thảng một tòa thành trong đó...” Tiêu Sắt bỗng trở nên đông dãi

Tư Không Thiên Lạc lại cực kỳ yên tĩnh, cô đột nhiên cảm thấy mỗi khi nói tới Thiên Khải, Tiêu Sắt lại trở nên bất đồng. Nhưng Tiêu Sắt như vậy lại khiến người ta có cảm giác thân thiết hơn. Tư Không Thiên Lạc lặng lẽ lắng nghe những lời Tiêu Sắt nói, đột nhiên hỏi: “Có dịp thì dẫn ta tới Thiên Khải nhé?”

Tiêu Sắt mỉm cười, gật đầu: “Được.”

Chương 64: Ta có ba kiếm, mời người chỉ giáo

Hoa xuân héo tàn, gió hạ ập tới.

Lại ba tháng trôi qua, mùa xuân tươi đẹp nhất đã rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, mùa hè buồn chán nối tiếp. Đường Liên lại ra ngoài thành vài chuyến thực hiện nhiệm vụ, thân là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, trách nhiệm của hắn không hề nhẹ, thường xuyên phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Thế nhưng hai người khác cũng là đệ tử của thành chủ Tuyết

Nguyệt thành là Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc lại hết sức thoải mái, mỗi ngày chơi trốn tìm trong Tuyết Nguyệt thành, Tiêu Sắt chạy mệt lại nằm trên nóc nhà phơi nắng hoặc chơi cờ với Tư Không Trường Phong, thi thoảng lại đọc quyển sách không tên mà Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên đã tặng. Hôm nay vừa vặn gặp ngày Tư Không Thiên Lạc ra khỏi thành, Tiêu Sắt vui vẻ tự tại nằm đó đọc sách phơi nắng, ngắm nhìn Thương Sơn.

Nhắc tới Thương Sơn, người trên Thương Sơn dường như đã lâu rồi không xuống núi. Từ sau khi tạm biệt tại Bách Hoa hội, Lôi Vô Kiệt không bước ra

khỏi Thương Sơn một bước. Nhưng hôm nay, Tiêu Sắt lại có cảm giác mơ

hồ là sẽ xảy ra chuyện gì đó. Hắn đặt quyển sách xuống, nhìn về phía Thương Sơn, cảm thấy một cơn gió đột nhiên lướt qua bên người, vừa quay đầu lại đã thấy Đường Liên đứng đó.

“Về rồi à?” Tiêu Sắt nhìn sang hắn một cái.

Đường Liên gật đầu: “Cùng là đệ tử của thành chủ Tuyết Nguyệt thành, sao mỗi ngày các người đều được ở đây phơi nắng còn ta ngày ngày phải ra ngoài chạy ngược chạy xuôi. Lần này còn thiếu chút nữa mất cả mạng.”

“Người là ai? Là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, sau này không khéo còn là thành chủ, mệt mệt chút khổ một chút cũng đúng thôi.” Tiêu Sắt mỉm cười vui sướng trước tai họa của người khác.

Đường Liên điểm nhẹ mũi chân, một mảnh ngói nho nhỏ bắn về phía Tiêu Sắt. Tiêu Sắt mỉm cười, nghiêng người sang một bên, thân thể lại lướt về

phía trước một thước.

“Xem ra thời gian vừa qua Thiên Lạc không quên đốc thúc người, khinh công càng lúc càng thần kỳ.” Đường Liên cười nói.

Tiêu Sắt đứng dậy phúi tro bụi trên người: “Đại sư huynh đừng có trêu ta, nếu người thật sự muốn giết ta, chấn vỡ tất cả ngói trên nóc nhà này, sau đó thi triển Vạn Thụ Phi Hoa, ta chẳng còn chỗ nào mà trốn. Đúng rồi, lần này thiếu chút nữa mất mạng là do gặp cao thủ gì à?”

“Lần này gặp hai người quen cũ. ‘Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người’, còn nhớ bọn họ không?” Đường Liên hỏi.

“Tí nữa thì bị bọn họ giết, sao lại không nhớ kia chứ?” Tiêu Sắt nói.

‘Minh Hầu vốn là con trai trưởng của lâu chủ Vọng Y lâu Tạ Liễu Y. Năm đó Vọng Y lâu chịu cảnh diệt môn, khi đó Minh Hầu bị đánh hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại mất đi ký ức đêm hôm đó. Hắn khổ sở tìm kẻ thù nhiều năm, cuối cùng nhận được đáp án ở chỗ Vô Tâm. Người tàn sát Vọng Y lâu

chính là sư phụ của Minh Hầu, Thiên Tuyền lão nhân. Lần này Minh Hầu tới Thiên Tuyền các trả thù, nói rằng muốn huyết tẩy Thiên Tuyền các.’”

“Kết quả ra sao?” Tiêu Sắt lại hoàn toàn không ngạc nhiên.

“Kết quả, Thiên Tuyền các bị hủy, Thiên Tuyền lão nhân bỏ trốn. Minh Hầu trọng thương rất nặng, được Nguyệt Cơ chạy tới cứu đi.” Đường Liên đáp.

Tiêu Sắt thở dài: “Đáng tiếc, kẻ bại hoại như Thiên Tuyền lão nhân nên cho một đao giết chết mới phải.”

Đường Liên không nói tiếp, nhìn sang phía Thương Sơn, đột nhiên nói:

“Gần đây thẳng góc kia thế nào rồi?”

“Không biết.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Không biết?” Đường Liên nhướn mày.

“Đã ba tháng ròng không xuống núi rồi, e rằng hôm Bách Hoa hội tự ý xuống núi nên bị cấm túc rồi. Ta không biết võ công, cũng không dám lên Thương Sơn kiếm hãn, sợ bị Kiếm Tiên cho một kiếm giết chết.” Tiêu Sắt suy nghĩ rồi nói.

“Thằng ngốc kia còn nói sau này ba người chúng ta cùng nhau phiêu bạt giang hồ, cũng như ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành khi còn trẻ tuổi.

Nhưng không biết lúc nào hãn mới học thành tài với được xuống núi.”

Đường Liên lẩm bẩm.

Thương Sơn, đỉnh Vạn Hoa.

Kiếm Tiên Lý Hàn Y ngồi nhắm mắt trầm tư tại đó, danh kiếm Thiết Mã Băng Hà lặng lẽ nằm bên.

Hôm nay là tròn ba tháng ước định. Theo như ước định, hôm nay đệ tử của hãn Lôi Vô Kiệt sẽ tới thử kiếm với hãn, nếu kết quả khiến hãn hài lòng, như vậy hãn sẽ xuống núi tới Lôi gia bảo gặp mặt Lôi Oanh lần cuối. Còn lần trước Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên rời thành đã là bốn năm về trước.

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên cùng với Sát Phổ kiếm - Lôi Oanh đều là người thành danh đã lâu nhưng gần đây lại đột nhiên xuất hiện. Lý Hàn Y thầm thở dài một tiếng, nhốt mình trong Tuyết Nguyệt thành bao năm như vậy, cuối cùng vẫn phải ra ngoài ư?

Lôi Vô Kiệt cầm theo Thính Vũ chậm rãi bước lên núi. Ba tháng này mỗi ngày Lý Hàn Y vẫn dạy kiếm như trước nhưng chỉ là dạy bằng lời nói, chưa từng thi triển một chiêu kiếm nào với hãn. Hãn biết, lần tiếp theo bọn họ thử kiếm sẽ là ba thang sau. Còn một tháng trước, Lý Hàn Y rời khỏi gian nhà tranh lên mười chín ngọn núi của Thương Sơn luyện

kiếm, để Lôi Vô Kiệt ở lại hàng ngày khổ tu cạnh gian nhà tranh. Mãi tới một tuần trước, Lôi Vô Kiệt đột nhiên thu kiếm, cũng học theo sư phụ bắt đầu nhắm mắt suy tư.

Ẩn kiếm phong lôi, bạt kiếm bát phương! Đây là thuật rút kiếm mà Kiếm Tiên Lý Hàn Y truyền thụ!

“Nhưng giờ mình đã có tư cách để thử kiếm với Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên chưa?” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh kiếm trong tay, bỗng ngậy người. Ngoại trừ

Thần Du Huyền Cảnh huyền diệu khó lý giải nổi, đã gần như thành tiên thành phật, cao thủ nhất phẩm chia làm ba cảnh giới, Kim Cương Phàm Cảnh, Tự Tại Địa Cảnh, Tiêu Dao Thiên Cảnh. Có người nói khi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên mười chín tuổi đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, hiện giờ đã lên tới đỉnh điểm trong Tiêu Dao Thiên Cảnh, chỉ thiếu vài bước là lên tới nửa bước Thần Du Huyền Cảnh. Còn bản thân thậm chí còn chưa chạm tới ranh giới cao thủ nhất phẩm, nhìn khắp các đệ tử trẻ tuổi của Tuyết Nguyệt thành, chỉ có Đường Liên coi như chính thức bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, Tư Không Thiên Lạc vẫn còn thiếu một bước. Dùng một thanh kiếm dưới Kim Cương Phàm Cảnh quyết đấu với một kiếm của Kiếm Tiên Tiêu Dao Thiên Cảnh, kết quả liệu có giống như ngay trước lên Đăng Thiên các không? Một chiêu kiếm là bị đánh ngã? Rốt cuộc mình bây giờ có thể sánh được với chiêu kiếm mà mình và Lý Phàm Tùng liên thủ

không?

Đánh không lại cũng phải đánh thôi. Lôi Vô Kiệt cười khổ gãi đầu. Thường nghe trong núi có bốn mùa, Lôi Vô Kiệt chậm rãi đi lên, hắt cũng không vội. Đi từ chân núi hơi nóng bức đi tới sườn núi vẫn có muôn hoa đua sắc ấm áp như xuân Lôi Vô Kiệt nghỉ ngơi một lúc lâu rồi mới tiếp tục leo núi, đi thẳng lên đỉnh núi luôn khiến người ta cảm thấy hiu hiu giá lạnh. Thấy Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên mặc áo trắng ngồi trên đỉnh núi chẳng khác nào tiên nhân, Lôi Vô Kiệt đứng lại cúi đầu hành lễ.

Lý Hàn Y vẫn nhắm mắt, chậm rãi nói: “Người đến rồi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Sư phụ, ta tới thực hiện ước định.”

Lý Hàn Y vẫn nhắm mắt, không nói gì.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên cầm kiếm, chuôi kiếm lấp lóe sấm sét, vẻ tiêu sái tự

tại vừa rồi lập tức biến mất, trong đôi mắt tràn ngập lệ khí. Hắn trầm giọng nói: “Ta có ba kiếm, xin ngài chỉ giáo.”

Thiết Mã Băng Hà vốn đang lặng lẽ nằm bên cạnh đột nhiên ngâm vang, cuối cùng Lý Hàn Y cũng mở mắt, nói rất từ tốn: “Được!”

Chương 65: Một chiêu kiếm bước vào Kim Cương

“Hoa thần nguyệt tịch, như cười mây tía bay lên giữa bầu trời.” Lôi Vô Kiệt trầm giọng ngâm nga.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên rút kiếm vẩy một ngón tay với Lý Hàn Y: “Chiêu kiếm thứ nhất, do Kiếm Tiên truyền lại, Nguyệt Tịch Hoa Thần.”

Tiếng gầm thét vang lên trên đỉnh núi, không có hoa bay tới cũng chẳng có ánh trăng hạ xuống, lần này chiêu kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần trống trải không có thứ gì. Nhưng tuy không có hoa, không thấy trăng mà lại có ý của hoa, có ánh của trăng!

Chiêu kiếm này có thể xưng phong hoa tuyệt đại!

Lôi Vô Kiệt xuất một chiêu đánh úp tới, thân kiếm lóe lên ánh sáng lạnh.

Đây đã là lần thứ tư hắn dùng chiêu kiếm này, lần này thi triển kiếm ý đã rất có phong phạm của Kiếm Tiên.

Lý Hàn Y gật nhẹ đầu, ngón tay ngoắc nhẹ, Thiết Mã Băng Hà rời vỏ bay tới, hắn quát khẽ một tiếng: “Hạ!” Thanh Thiết Mã Băng Hà chém thẳng một chiêu kiếm xuống phá tan hoa ý của Lôi Vô Kiệt, xuyên thủng

ánh trắng của hắc, mang theo hàn ý của cả ngọn núi đánh về phía hắc, thanh thế mênh mênh, kiếm khí như vó ngựa hoang đạp tan đồng bằng, lao thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm đứng đó, không lùi một bước, vạt áo tay phải đã bị

phá tan thành từng mảnh. Hắc vẫn thờ ơ không nói gì, xiết chặt Thính Vũ

kiếm trong tay.

“Thôi hoa vũ tiểu, trứ liễu phong nhu, đô tự khứ niên thì hậu hảo. Lộ hồng yên lục, tẩn hữu cường tình đấu xuân tảo.” Lôi Vô Kiệt lui lại một bước, vẽ

thành một đóa hoa kiếm, lại thi triển một chiêu.

(Mưa xuân vô tận tắm ướt hoa nở, làn gió xuân ôn nhu lung lay cành liễu, cảnh xuân vẫn tuyệt vời như năm trước: mượt mà như làn sương đỏ, nhẹ

nhàng như làn khói xanh, thỏa thích khoe sắc trong thời tiết đầu xuân.)

“Chiêu kiếm thứ hai, Kiếm Tiên truyền thụ, Lộ Hồng Yên Lục.” Lôi Vô Kiệt chỉ kiếm lên trời.

Hắc từng thấy sư phụ Lôi môn Lôi Oanh sử dụng chiêu kiếm này, giữa mùa đông khắc nghiệt khiến một cây hoa đào nở hoa đỏ bừng chỉ trong chớp mắt.

Chiêu kiếm này cực kỳ ấm áp, trên thân kiếm Thính Vũ uyển chuyển lóe lên chút ánh sáng đỏ, cuối cùng hàn ý mãnh liệt mà Thiết Mã Băng Hà cũng rút lui đôi chút. Lôi Vô Kiệt không ngờ uy thế một chiêu kiếm của mình có thể áp đảo được Thiết Mã Băng Hà, trong lúc vui vẻ bước tới vài bước.

Lý Hàn Y gật đầu: “Được, Lộ Hồng Yên Lục là chiêu kiếm ta sáng tạo ra khi còn trẻ. Năm đó ta du lịch tới Giang Nam, thấy bóng liễu rủ bên bờ Tây Hồ nên sáng tạo ra chiêu kiếm này. Người thật giỏi lắm, vốn là người Giang Nam nên lĩnh ngộ chiêu kiếm này không khó khăn gì.” Sau khi nói xong hắn ngoắc tay một cái, Thiết Mã Băng Hà bùng lên ánh sáng lạnh lẽo!

Trong Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong đi ra khỏi đại điện của mình, nhìn về phía Thương Sơn xa xa.

“Tam sư tôn, người đang nhìn gì vậy?” Đường Liên thấy Tư Không Trường Phong đi ra khỏi đại điện bèn ngẩng đầu lên hỏi.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Sư đệ của các người sắp xuống núi rồi.”

“Xuống núi?” Đường Liên và Tiêu Sắt cùng đưa mắt nhìn nhau.

“Mau đi thôi, có lẽ còn kịp tới xem chiêu kiếm cuối cùng.” Tư Không Trường Phong tung người theo phía Thương Sơn.

Đường Liên và Tiêu Sắt vội vàng đuổi theo, ngày đó dưới Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt và Lý Hàn Y đã lập một ước định với nhau. Khi nào hai người có thể giao đấu ba kiếm, Lý Hàn Y sẽ theo Lôi Vô Kiệt xuống núi, nhưng giờ mới qua ba tháng, Lôi Vô Kiệt làm được không?

Chiêu kiếm thứ hai của Lôi Vô Kiệt, ‘Lộ Hồng Yên Lục’ tạo thành một dải hào quang, bông tuyết bên cạnh Lôi Vô Kiệt lập tức tan thành nước, nhưng hàn khí của Thiết Mã Băng Hà lại khiến vũng nước vừa chảy xuống hóa thành băng cứng. Toàn thân Lôi Vô Kiệt tỏa ra hơi nóng, giờ chân đạp nứt băng đá đó.

Hỏa Chúc thuật, Già Lâu La cảnh!

Lý Hàn Y cau mày, đây là thủ đoạn ẩn giấu của Lôi Vô Kiệt ư? Hẳn quá coi thường chiêu kiếm của Kiếm Tiên rồi, Hỏa Chúc thuật vốn chẳng phải võ công cao minh đến đâu, huống chi chỉ là Già Lâu La cảnh.

Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn hừng hực, chân khí khắp người bùng lên, trong mắt như có ngọn lửa thiêu cháy đồng bằng.

Hỏa Chúc thuật lại tăng thêm một cảnh giới - Hỏa Nguyên cảnh!

“Được lắm, khi bằng tuổi người, Lôi Oanh không bằng người.” Lý Hàn Y

tán thưởng một câu, ngón tay lại ngoắc một cái, Thiết Mã Băng Hà kiếm bay từ trên trời xuống, khí thế như hủy diệt thiên địa.

“Người có lửa cháy khắp đồng bằng, liệu có tiếp được Băng Động Thiên Xích của ta không?” Lý Hàn Y ngạo nghễ nói.

Tay phải Lôi Vô Kiệt vung kiếm cố gắng ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Y, nhưng sau khi lui lại hơn mười bước hàn khí thấu xương trên Thiết Mã Băng Hà vẫn khiến đầu óc hắn choáng váng.

Hắn nhớ tới văn sĩ áo xám luôn ngồi trong viện ngậy người, nhớ hắn đã từng nói với mình, kiếm có sinh mệnh, nếu người có tình cảm với một thanh kiếm, thanh kiếm đó sẽ là bằng hữu của hắn. Khi bằng hữu gặp khó khăn, kiếm sẽ cảm nhận được. Đây cũng là lý do vì sao khi phát hiện sát khí kiếm sẽ ngân vang không ngừng.

“Ta truyền Sát Phổ kiếm lại cho người, sau này người còn kiếm còn.”

“Người mất kiếm mất?” Lôi Vô Kiệt nhận lấy Sát Phổ kiếm, trả lời rất trịnh trọng.

“Kiếm về đây!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt, nổi giận gầm lên một tiếng.

Trên cửa Tuyết Nguyệt thành, thanh Sát Phổ kiếm bị cầm suốt ba tháng đột nhiên vang lên tiếng kiếm ngân.

Mọi người dưới cửa thành đều nghe thấy tiếng ngân dai dẳng này, ngẩng đầu nhìn thanh kiếm màu đỏ lửa.

Nghe nói thanh kiếm này do dung hợp thuốc nổ với kỹ thuật rèn sắt mà thành, trên đó phủ kín hoa văn ngọn lửa, đầu kiếm có khắc một con hỏa long phun lửa, tên là Sát Phổ kiếm. Nó có uy lực phi phàm, đã từng tung hoành võ lâm, Lôi Vô Kiệt cầm nó coi như bước nửa bước lên vị trí Kiếm Tiên!

Còn hiện giờ Sát Phổ kiếm muốn đi tìm chủ nhân của mình.

“Kiếm về đây!” Lôi Vô Kiệt đứng trên đỉnh núi, vươn tay trái, lại quát một tiếng.

Cuối cùng Sát Phổ kiếm cũng rời khỏi tường thành, bay thẳng về phía Thương Sơn, như một vệt sáng đỏ xé tan bầu trời.

Tư Không Trường Phong và Đường Liên, Tiêu Sắt đang trên đường, đột nhiên có tiếng cuồng phong lướt qua, ngẩng đầu nhìn lại, thấy là thanh Sát Phổ kiếm kia.

Tư Không Trường Phong khen: “Nhân kiếm tương thông, có thể làm được tới mức này, sư đệ của các người đã bước vào cảnh giới nhất phẩm.”

“Cảnh giới nhất phẩm?” Đường Liên kinh ngạc hỏi lại.

Lôi Vô Kiệt vươn tay trái, đón lấy thanh Sát Phổ kiếm này, ánh sáng lưu chuyển trên hoa văn ngọn lửa ở thân kiếm. Lôi Vô Kiệt vung tay trái, đánh văng thanh Thiết Mã Băng Hà ra ngoài.

“Tạc tiêu ân kỳ lôi, phong quá tề vạn nổ. Phục xuy mai ế tán, hư giác thần linh tụ. Kiếm thứ ba, do kiếm khách Lôi môn Lôi Oanh truyền thụ, tên Liệt Hỏa Oanh Lôi.”

(Tạm dịch: Đêm qua sấm nổi khắp trời,

Cuồng phong thổi tới như vạn mũi tên.

Mây mù gặp gió là tan,

Thần linh chẳng thấy tụ tập chốn nao.

Trích từ Lôi - (Đại hạn sơn nhạc tiêu) của Đỗ Phủ)

"Chỉ lạc vân yên cung túy hậu, thi thành châu ngọc khán triêu hoàn.
Kiếm thứ ba, Kiếm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ, tên là Chỉ Lạc Vân Yên."

Lôi Vô Kiệt tay phải cầm Thính Vũ kiếm, tay trái Sát Phổ kiếm, khí thế vô song. Hắn chậm rãi nâng song kiếm lên, trên thân Thính Vũ kiếm tỏa ra hàn khí liên miên, trên thân Sát Phổ kiếm tỏa ra ánh lửa bùng bùng, một nóng một lạnh, hắn chậm rãi nói: "Đây là kiếm thứ ba, xin sư phụ chỉ

giáo."

Lý Hàn Y gật đầu: "Được." Trong khoảnh khắc đó hắn như thấy được bản thân khi còn trẻ. Sư phụ hắn là thành chủ tiền nhiệm của Tuyết Nguyệt thành, Lý Trường Sinh, tất cả võ nghệ đều là một cặp. Năm đó Bách Lý Đông Quân tay đao tay kiếm tung hoành giang hồ. Tư Không Trường Phong lại sử dụng song thương thuật một dài một ngắn, còn bản thân hắn cũng từng dùng song kiếm.

Ngón tay Lý Hàn Y ngoắc nhẹ, một tay cầm lấy thanh Thiết Mã Băng Hà.

Vừa rồi Lý Hàn Y vẫn luôn dùng ngón tay ngự kiếm, chặn liền hai chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt, nhưng cuối cùng chiêu kiếm thứ ba này cũng đáng cho hắn cầm kiếm, đánh một trận chân chính.

Bởi vì chiêu kiếm này của Lôi Vô Kiệt đã bước vào Kim Cương Phàm Cảnh.

“Sư phụ cũng ban cho người một chiêu kiếm, chiêu kiếm này có một cái tên, là.” Lý Hàn Y nói rất chậm rãi: “Bình Địa Nhất Thanh Lôi.”

Chương 66: Bình Địa Nhất Thanh Lôi

Một tiếng sấm rền, vang lên tại đồng bằng.

Mũi kiếm Thiết Mã Bằng Hà lấp lánh ánh sáng xanh, gió núi rít gào, kiếm khí như con ngựa hoang đập tan đồng bằng, ập thẳng tới.

Khác với những chiêu kiếm Lý Hàn Y đã từng dùng, chiêu kiếm này rất bá đạo, không có ý thơ, chỉ có sát ý kinh khủng tới đáng sợ.

Chiêu kiếm vô cùng bá đạo này không phải kiếm thuật của bản thân Lý Hàn Y mà là chiêu kiếm do kẻ khác biệt trong Lôi môn Lôi Oanh sáng tạo ra.

Năm đó, thiếu niên hăng hái tới Tuyết Nguyệt thành, cầm theo một thanh trường kiếm rất đặc biệt, gương mặt ngượng ngùng, giọng nói lại hết sức ngông cuồng: “Phượng hàm kim bằng xuất môn lai, bình địa nhất thanh lôi. Ta có một chiêu kiếm, tên ‘Bình Địa Nhất Thanh Lôi’. Xin được chỉ giáo.”

(Phượng ngậm bằng vàng bay ra cửa, tiếng sấm rền vang nơi đất bằng.)
Lúc này Lý Hàn Y đang nhắm chặt hai mắt, chiêu kiếm đang đưa ra lại thu về.

“Lôi Oanh, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại.” Lý Hàn Y lầm bầm.

Lôi Vô Kiệt tay trái Sát Phổ kiếm xuất chiêu ‘Liệt Hỏa Oanh Lôi’, tay phải Thính Vũ kiếm thi triển ‘Chỉ Lạc Vân yên’, đây đã là kiếm thuật đỉnh cao của hắn. Nhưng dưới uy thế của chiêu kiếm Bình Địa Nhất

Thanh Lôi này lại chỉ có thể lui lại không ngừng. Lý Hàn Y đã thu kiếm nhưng kiếm thế

không hề suy giảm, Bình Địa Nhất Thanh Lôi đó dẫn dắt sấm sét cuộn cuộn khắp bầu trời, chỉ trong chớp mắt mây đen đã phủ kín, mưa lớn lập tức đổ xuống tầm tã.

Lý Hàn Y quay đầu lại nhìn hắn, nước mưa trút xuống nhưng chẳng thể làm ướt nổi vạt áo.

Lôi Vô Kiệt lại bị tưới ướt đẫm, đứng trong làn mưa kinh ngạc một hồi lâu, đột nhiên lại thi triển một chiêu kiếm. Một chiêu kiếm vô cùng bình thường, như chiêu kiếm mà một đứa trẻ đánh ra, không có kết cấu, cũng chẳng mang theo kiếm ý.

Lý Hàn Y đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, ngón tay khẽ nhấc lên, một giọt nước dừng lại trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng vạch một cái, giọt nước kia kéo thành một chuỗi ngọc nước, rồi từ từ hiện thành hình một thanh kiếm. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt đã tới trước mặt. Lý Hàn Y cúi đầu tập trung quan sát, thanh kiếm bằng nước trong tay lập tức nổ tan, kiếm ý vô vận nhưng lại không có sát ý.

“Chiêu kiếm này của người tên là gì?” Lý Hàn Y hỏi.

“Tam Tài kiếm pháp, Bình Thứ.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Lý Hàn Y mỉm cười xoay người lại, chiêu kiếm hết sức bình thường của Lôi Vô Kiệt đã cắt qua khăn che mặt của hắn. Chiếc khăn che chậm rãi rơi xuống đất, kiếm khí vây quanh người hắn lập tức rút lại, nước mưa gọi thẳng xuống người hắn. Kiếm Tiên thế hệ này mặc cho nước mưa thấm ướt vạt áo, mái tóc của mình, im lặng không nói gì.

Lôi Vô Kiệt thu kiếm, gương mặt đột nhiên giàn giụa nước mắt.

Giờ phút này rốt cuộc Tư Không Trường Phong và Đường Liên, Tiêu Sắt cũng chạy tới đỉnh núi, chứng kiến cảnh tượng này. Chỉ thấy dưới uy thế

của Bình Địa Nhất Thanh Lôi, Lôi Vô Kiệt chỉ đâm ra một chiêu kiếm Bình Thứ không có gì đặc biệt. Tam Tài kiếm, đây là kiếm phổ nhập môn cho người tập kiếm trên giang hồ. Ra hiệu sách bỏ mấy chục đồng là mua được một quyển, một đứa bé chưa tới mười tuổi cũng dùng được vài chiêu.

Chiêu kiếm này có thể làm một Kiếm Tiên thế hệ này bị thương?

Nhưng chính chiêu kiếm này đã cắt đứt khăn che mặt vẫn luôn phủ trên dung nhan của Kiếm Tiên.

Dưới chiếc khăn che mặt này lại lộ ra một gương mặt tuyệt thế.

Đường Liên ngậy ra tại chỗ: “Nhị sư tôn, không ngờ lại là nữ?”

Tuy tuổi đã không còn trẻ, nhưng gương mặt dưới chiếc khăn che kia vẫn có thể xưng là tuyệt thế, chỉ có điều vẻ mặt lạnh lẽo như băng tuyết, tỏa ra một luồng uy nghiêm không cho phép tới gần.

Chẳng trách Lôi Oanh thấy một kiếm của cô, gọi đó là vẻ đẹp của kiếm.

Chẳng trách Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên nói Tuyết Nguyệt thành có hai mỹ

nhân, một là Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà, một người khác có hơi dữ.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên quỳ một gối xuống đất, nhẹ giọng gọi: “Tỷ tỷ.”

Lý Hàn Y cúi đầu nhìn hắn, thần sắc vẫn lạnh nhạt như trước: “Người đã biết từ trước.”

Lôi Vô Kiệt nói lần đầu hắn luyện kiếm là thấy Lôi Oanh dùng một chiêu kiếm, mới biết vẻ đẹp của kiếm, từ đó muốn học kiếm. Thế nhưng từ khi hắn còn rất nhỏ đã từng cầm kiếm. Lúc đó, hắn và phụ thân, mẫu thân cùng với tỷ tỷ ở trong một tòa thành rất lớn. Phụ thân luôn ra ngoài, mẫu thân cũng không hay ở nhà, tỷ tỷ thường luyện kiếm trong sân, lúc buồn chán lại kéo hắn khi đó còn nhỏ cùng luyện kiếm. Từ đó mới có

chiêu kiếm Bình Thứ này, khi đó hắn còn nhỏ sức yếu, chiêu thức duy nhất sử dụng được cũng là Bình Thứ.

Cho nên khi Lôi Vô Kiệt nhắc tới kiếm Lý Hàn Y đã biết.

“Tam sư tôn, sao lại thế này?” Đường Liên quay sang hỏi Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong thở dài: “Tuy Hàn Y nhập môn sớm hơn ta một tháng nhưng thực ra nhỏ hơn ta bốn tuổi. Mẫu thân của cô ấy là truyền nhân của Kiếm Trùng, Lý Tâm Nguyệt. Phụ thân của cô ấy là tiền bối Lôi môn, Lôi Mộng Sát. Cô ấy không gia nhập Lôi môn, theo họ mẹ.”

“Lôi Mộng Sát? Lý Tâm Nguyệt? Đó là...” Đường Liên kinh hãi.

“Đúng vậy. Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân. Bọn họ từng rất nổi tiếng. Hai mươi năm trước xảy ra loạn lạc tại Thiên Khải thành, bọn họ

thân là hộ vệ của đương kim thánh thượng, bảo vệ đương kim thanh thượng giết vào Bình Thanh điện. Sau đó Lôi Mộng Sát trở thành một trong tám trụ cột của quốc gia, viễn chinh Nam Quyết, chết trận nơi sa trường.

Lý Tâm Nguyệt lại trở thành người đứng đầu bốn hộ vệ Thiên Khải, thủ hộ

vị trí phía đông, danh hiệu Thanh Long. Bốn năm trước sau vụ án Lang Gia Vương bà ấy rời khỏi Thiên Khải, không rõ tung tích.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt có địa vị rất cao trong giang hồ, cho nên đã đưa con cái ra khỏi Thiên Khải từ sớm. Một người tới Tuyết Nguyệt thành, một người trở về Lôi gia bảo. Trên giang hồ

rất ít người biết chuyện này, tuy Hàn Y là Kiếm Tiên nhưng lại hầu như

không bao giờ rời thành, trên giang hồ cũng rất ít người biết thật ra cô ấy là nữ.”

“Cho nên người tới tìm ta không phải vì Lôi Oanh sắp chết?” Lý Hàn Y nói.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đúng là sư phụ bị bệnh rất nặng, cũng đúng là vì ông ấy ta mới chạy tới Tuyết Nguyệt thành. Có điều ngày đó nhìn thấy tỷ

bỗng có cảm giác quen thuộc khó tả, chẳng qua vừa rồi mưa như trút nước đột nhiên nhớ tới khi còn bé, ta lén ra ngoài chơi, lạc đường. Trời đổ mưa rất to, ta không tìm thấy đường về nhà, đứng đó khóc lớn. Tỷ tỷ đột nhiên xuất hiện trong mưa, như lập tức chiếu sáng thế giới của ta. Vừa rồi mưa tầm tã, ta đột nhiên nhớ tới cảnh tượng đó. Lúc đó tỷ tỷ cũng nhìn ta như

vậy, như có hơi vui mừng nhưng cũng như đang hơi tức giận. Ta không biết làm thế nào, không biết nên cúi đầu nhận sai hay lập tức chạy tới gục vào lòng tỷ tỷ khóc lóc.”

Lý Hàn Y tra thanh Thiết Mã Băng Hà về vỏ, thở dài, chậm rãi bước tới, đột nhiên cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Lôi Vô Kiệt: “Tiểu Kiệt, bao năm qua người đã chịu khổ rồi.”

Lôi Vô Kiệt tuy lệ rơi đầy mặt nhưng chỉ lắc đầu, không nói gì.

Tư Không Trường Phong lặng lẽ xoay người, đi xuống chân núi, miệng khẽ

ngâm nga: “Tương khứ vạn dư lý, các tại thiên nhân nhai.” (Cách nhau hơn vạn dặm, mỗi người một phương trời.)

Đường Liên lặng lẽ đi theo, tình cảnh như vậy không thích hợp cho bọn họ

ở lại. Nhưng Tiêu Sắt vẫn ngơ ngác đứng đó như đang thất thần. Đường Liên kéo vạt áo của hắn: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Sắt lẩm bẩm: “Ta nghĩ, có một số việc đúng là như định mệnh.”

“Cái gì?” Đường Liên không hiểu.

Tiêu Sắt lắc đầu rồi lập tức rảo bước xuống chân núi.

Chương 67: Ghi chép chuyện Thiên Khải - Loạn bát vương Hai mươi năm trước, tiên hoàng đột nhiên mắc bệnh nặng, Thiên Khải thành xảy ra bạo động. Tám vị vương tử mỗi người một phe, tranh đoạt vị

trí cửu đỉnh kia, sử gọi là ‘Loạn bát vương’. Trong đó thất vương tử Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong tài trí võ công đều là hạng nhất, cũng rất có uy tín, vốn là lựa chọn tốt nhất cho vị trí thái tử. Nhưng thất vương tử

lại không thích quyền lực địa vị đó, kết giao với nghĩa sĩ trên giang hồ, quanh năm không ở trong Thiên Khải. Hắn trở lại Thiên Khải trong cơn bão ‘loạn bát vương’ không phải để đoạt ngôi vị chí tôn mà là để ủng hộ ca ca ruột thịt, tam vương tử Tiêu Nhược Căn. Đồng thời hắn còn mang theo một số bạn bè mà mình kết giao được khi du lịch trên giang hồ, đều là thiếu niên anh tài trên giang hồ năm đó, trong đó có cả Lôi Mộng Sát của Lôi môn và Lý Tâm Nguyệt truyền nhân của Kiếm Trung.

Đêm hôm tiên vương băng hà, các thế lực khắp nơi đều mang theo binh mã của mình chạy tới Bình Thanh điện, bởi vì ai có thể trở thành cái tên trên tờ

chiếu thư đó là có thể trở thành cửu ngũ chí tôn đời tiếp theo. Trong đó tam vương tử Tiêu Nhược Căn không chiếm ưu thế về binh mã, chỉ có ba trăm Hồ Bí tướng, vốn không có hy vọng gì. Thế nhưng ngày hôm đó ngoài Bình Thanh điện đã lưu lại rất nhiều truyền thuyết.

Tỷ như Lý Tâm Nguyệt truyền nhân Kiếm Trùng mặc một bộ áo trắng như

tiên nữ, một chiêu kiếm phá cả trăm quân mặc giáp mở đường vào điện.

Còn có Lôi Mộng Sát của Lôi môn đứng ngoài trăm mét xuất quyền đánh ra, cách mấy chục người đánh nát đầu tứ vương tử.

Còn có một thiếu niên chưa đầy mười lăm tuổi một tay cầm trường thương, ngăn cản gần mười cao thủ của quân địch.

Còn có một nam tử tóc dài cầm trường côn, một người một côn cổ thủ

phương tây Thiên Khải thành, ngăn cản mười tám vị cao thủ nhất đẳng có ý đồ phá thành đột nhập. Có người nói một côn đánh ra, không thấy bờ

bến, vô cùng vô tận, không điểm kết thúc.

Còn bản thân Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong cũng là một cao thủ, tuy những vị vương tử khác cũng mời các cao thủ đỉnh cao trên giang hồ

tới trợ giúp nhưng hấn lại dùng sức mình mình mạnh mẽ ngăn chặn vài vị

vương tử hợp lực. Cuối cùng khi che chở cho Tiêu Nhược Căn giết đến trước Bình Thanh điện, toàn thân đã tắm đẫm máu, gần như không thể

đứng thẳng, nhưng những người khác lại không dám tiến lên nửa bước.

Chỉ có hai huynh đệ Tiêu Nhược Phong và Tiêu Nhược Căn đứng ngoài Bình Thanh điện, chờ đợi chiếu thư truyền ngôi.

Đại tổng quản đại nội khi đó mang theo tổng quản chưởng hương, tổng quản chưởng ấn, tổng quản chưởng sách và tổng quản chưởng kiếm; đồng thời bưng chiếu thư truyền ngôi đi ra. Khi đó các vị vương tử, bao gồm cả

tam vương tử Tiêu Nhược Căn đã chiếm ưu thế tuyệt đối đều không dám vọng động, bởi vì mặc dù trong số họ có truyền nhân Kiếm Trung, cao thủ

Lôi môn, nhưng khí thế của ngũ đại tổng quản Thiên Khải vẫn không dễ động tới.

Tất cả mọi người trở mắt nhìn năm vị tổng quản, đặc biệt là những vị vương tử khác. Rõ ràng phương diện võ lực đã thua dưới tay tam vương tử, như vậy hy vọng cuối cùng của bọn họ đó là mong đợi trên tờ chiếu thư

kia có viết tên của mình. Như vậy dựa vào chiếu thư kia bọn họ là người danh chính ngôn thuận, hơn nữa có ngũ đại tổng quản trợ giúp, có lẽ còn có thể liều mình lần nữa, leo lên ngôi vị hoàng đế.

Nhưng năm vị tổng quản chỉ bưng chiếu thư, mãi vẫn không nói một lời.

Cuối cùng vẫn là Lang Gia Vương phá tan cục diện khó xử này. Hắn bước lên phía trước, cầm lấy chiếu thư truyền ngôi trong tay đại tổng quản, nhìn lướt qua ngay trước mặt mọi người sau đó xé nát tấm chiếu thư kia, cao

giọng tuyên bố: “Bản vương đã xem, thánh thượng có lệnh, truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Căn!”

“Truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Căn!”

Trước mặt bao người như vậy, hành động này của Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong có thể nói là đại nghịch bất đạo, nhưng điểm kỳ lạ là ngũ đại tổng quản Thiên Khải phụng chỉ truyền hoàng lệnh lại giữ im lặng, không hề ngăn cản. Cho nên sau khi Tiêu Nhược Phong hét tới lần thứ ba

“Truyền ngôi cho tam vương tử Tiêu Nhược Căn”, ngũ đại tổng quản quỳ

xuống trước tiên. Mấy vị vương tử còn sống thấy tình cảnh như vậy đành ném binh khí trong tay, quỳ xuống, tiếp đó tất cả binh sĩ hầu cận trong hoàng cung đều quỳ xuống, đồng thanh hô ‘Vạn tuế’.

Ngày hôm sau, tam vương tử Tiêu Nhược Căn đăng cơ, Lang Gia Vương -

Tiêu Nhược Phong được phong làm một trong bát đại trụ quốc, tôn làm

‘Bát Ly Đại Đô Hộ’ thống lĩnh tam quân. Những cao thủ hộ tống Tiêu Nhược Căn vào thành tối hôm đó chỉ có Lôi Mộng Sát tiếp nhận chức quan, trở thành một trong bát đại trụ quốc, còn những người khác lại trở về bóng tối, không nhận chức tước, không vào quân ngũ, xưng là Thiên Khải tứ thủ

hộ, lấy Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ làm danh hiệu bảo vệ

hoàng thành.

Sau đó có người suy đoán, trên chiếu thư kia đúng là viết cái tên khác, không phải tam vương tử Tiêu Nhược Căn mà chính là thất vương tử Tiêu Nhược Phong. Thế nhưng hắc lựa chọn xé bỏ tấm chiếu thư này, nếu tân hoàng đã tự nguyện thoái vị, như vậy đương nhiên ngũ đại tổng quản sẽ

không nói gì thêm. Thế nhưng vì sao Tiêu Nhược Phong lại làm vậy, mỗi người nói một kiểu. Có người nói là vì Tiêu Nhược Phong thích cuộc sống giang hồ tiêu dao tự tại, không muốn bị vây trong Thiên Khải thành, thế

nhưng sự thật là sau ‘loạn bát vương’, Tiêu Nhược Phong nhận chức Bắc Ly đại đô hộ, bốn năm liền không rời khỏi Thiên Khải thành nửa bước, sau bốn năm rời thành cũng là để tới sa trường. Mãi tới khi hắc chết đều không bước vào giang hồ. Vì vậy có người nói, Tiêu Nhược Phong làm như vậy là

vì khi còn bé Tiêu Nhược Phong từng bị bệnh rất nặng, gần như sắp chết, khi đó mẫu hậu của bọn họ không được sủng ái, người trong cung đối xử

rất lạnh lùng với bọn họ, ngay thái y cũng chẳng buồn để tâm. Tiêu Nhược Cần dùng thân thể vương tử quý xuống trước mặt thái y vốn định vội vàng tới khám xét qua loa, mới khiến thái y không thể không dốc hết sức chữa trị, cuối cùng bảo vệ được tính mạng của Tiêu Nhược Phong. Thế nhưng chân tướng thật sự ra sao, cho tới chết Lang Gia Vương cũng không nói tới một lời.

Sau đó, khi Lôi Hàn Y mười một tuổi, Lôi Mộng Sát vi phạm tổ huấn

‘không vào quân ngũ’ nên bị Lôi môn trục xuất. Lôi Hàn Y không bước vào Lôi môn, kế thừa Kiếm Tâm quyết của Kiếm Trùng, theo họ Lý của mẹ, đổi tên thành Lý Hàn y. Sau đó cô bái vào làm môn hạ của thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Trường Sinh, trở thành đệ tử nhập thất thứ hai. Lý Hàn Y

tiếp tục tập kiếm tới năm mười bốn tuổi, không trở lại Thiên Khải thành.

Mãi tới sau khi đệ đệ ra đời cô mới vi phạm mệnh lệnh của cha mẹ, một mình tới Thiên Khải thành.

Sau đó lại đợi trong tòa thành này năm năm, mười chín tuổi mới cầm kiếm rời Thiên Khải, cùng với Bách Lý Đông Quân, Tư Không Trường Phong phiêu bạt giang hồ. Lúc đó cô đeo khăn che mặt, tay cầm Thính Vũ kiếm, kiếm pháp uyển chuyển nhẹ nhàng, được giang hồ gọi là ‘Liễu hạ thính vũ

kiếm vô ngân’. Năm đó Ma giáo đông chinh, Tuyết Nguyệt thành thân là thế lực chính phái trong giang hồ đứng lên chống lại. Lý Hàn Y dùng sức mình mình đánh nát trường kiếm trong tay tám trưởng lão Ma giáo.

Từ ngày đó trở đi, cô được gọi là Kiếm Tiên. Nhưng trên giang hồ không ai biết cô là con gái của Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt, thậm chí ngay

bản thân cô cũng từ từ quên lãng. Mãi tới bốn năm trước, Lý Hàn Y mới trở lại Thiên Khải thành.

Chuyện xảy ra năm đó được sách sử gọi là ‘Án mưu phản của Lang Gia Vương’. Trong chuyện này có ít nhất mấy chục quan viên giữ trọng trách trong triều xuống ngựa, hơn mười tướng quân cởi giáp về quê, tứ thủ hộ vốn trấn thủ Thiên Khải tan rã.

Còn khi đó Lý Hàn Y bước vào Thiên Khải thành, trong tay đã đổi thành thanh kiếm hạng ba trong thiên hạ thập đại danh kiếm, ‘Thiết Mã Băng Hà’. Khi đó một kiếm của Kiếm Tiên gần như đặt vào yết hầu của thiên tử.

Chương 68: Ghi chép chuyện xưa Thiên Khải - Án mưu phản của Lang Gia Vương

Năm thứ mười sáu Bắc Ly Minh Đức Đế, cũng là mười sáu năm sau ‘loạn bát vương’ tại Thiên Khải thành, Lang Gia Vương đột nhiên làm phản.

Nguyên nhân ở chỗ Minh Đức Đế ban bố ‘Mười hai điều thuế pháp’.

Thuế pháp này được coi là thuế pháp nghiêm khắc nhất kể từ khi triều đình Bắc Ly được thành lập tới nay. Lang Gia Vương phản đối ngay trong triều, cãi nhau kịch liệt với Minh Đức Đế. Đây cũng là lần đầu tiên triều thần chứng kiến hai người cãi nhau.

Sau lần cãi vã đó, Minh Đức Đế tuyên bố ngưng triều ba ngày, Lang Gia Vương trở lại vương phủ của mình.

Mãi tới ba ngày sau, Thiên Khải thành cháy lớn.

Ngày đó đột nhiên có một đám loạn dân không biết từ đâu chạy tới, bắt đầu phóng hỏa khắp nơi trong Thiên Khải thành, sau đó bị cấm quân

chạy tới ngăn cản. Thế nhưng trong cấm quân ẩn giấu một số kẻ phản bội, bắt đầu đốt lửa giết người bắt bớ cướp bóc trong thành, khiến cho Thiên Khải thành đại loạn. Mãi tới khi Vũ Lâm tướng quân Tạ Lăng Vân suất lĩnh một vạn Vũ Lâm quân vào thành mới miễn cưỡng ngăn cản được loạn thế. Còn lúc này cửa thành phía tây lại lặng lẽ mở rộng, một chiếc xe ngựa lén lút rời khỏi cửa sau của Lang Gia vương phủ. Khi xe ngựa tới cửa tây không có trọng binh canh gác, chỉ có một người ngồi trên tường thành.

Đó là một nam tử tóc dài cầm trường côn, người bảo hộ phương tây trong Thiên Khải tứ thủ hộ - Bạch Hổ.

Năm đó Thiên Khải tứ thủ hộ đều là bạn bè của Lang Gia Vương khi du lịch giang hồ, nhưng hôm nay họ ở Thiên Khải thành đã mười sáu năm, rốt cuộc họ sẽ coi trọng tình nghĩa năm xưa, hay sẽ trung thành với hoàng thất?

Bạch Hổ không ra tay, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Cuối cùng Lang Gia Vương xuống xe, tay cầm lấy kiếm, đánh mạnh lên con ngựa, xe ngựa nhanh chóng phóng ra ngoài thành. Bạch Hổ không hạ cửa thành, thu hồi trường côn quay người rời khỏi. Lang Gia Vương ném trường kiếm trong tay xuống, quay người lặng lẽ giơ hai tay ra. Trước mặt hắn là giám sát chương hình của Hình bộ khi đó, Tiêu Trường Lễ.

Cuối cùng Lang Gia Vương bị phán mưu phản, một người không có lý do mưu phản nhất lại mưu phản. Hầu như không ai tin tưởng đây là sự thật, nhưng từ ngày đầu tiên Lang Gia Vương tự đi vào tù hắn luôn giữ im lặng, không nói tới một câu, không nhận tội nhưng cũng không phản bác lại gì cho mình. Cho nên mặc dù có người đồng ý ra mặt nói thay cho hắn nhưng đều không giúp được gì. Huống chi, cho dù ngày thường nhân duyên của Lang Gia Vương trong triều vô cùng tốt, cũng không ai còn dám đứng ra.

Trong bảy ngự sử Thiên Khải thẩm vấn hắn có ba người cho rằng hắn vô tội, ngày hôm sau đã được phát hiện chết trong nhà mình.

Chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nghĩ ra, đây không phải ai muốn hãm hại Lang Gia Vương, đây là đương kim thiên tử Minh Đức Đế muốn hãm phải chết.

Ngay lúc mọi người đều giữ im lặng không dám nói gì, rốt cuộc cũng có một người đứng ra, lại là một người có thân phận cực kỳ đặc biệt - lục vương tử Tiêu Sở Hà. Đây là vương tử mà Minh Đức Đế yêu quý nhất, năm đó mười lăm tuổi, bất luận là võ học, binh pháp thậm chí văn học đều được coi là thiên tài, là ứng cử viên cho vị trí ‘thái tử’ mà tất cả mọi người đều nhận định. Nhưng vương tử mà Minh Đức Đế sinh ra này lại bị nhiều người cho là có phong thái của Lang Gia Vương khi còn nhỏ tuổi, mà bản

thân hãn cũng rất thân thiết với Lang Gia Vương, Lang Gia Vương là sư phụ của hãn trên phương diện đánh cờ.

Tiêu Sở Hà một thân một mình vào trong triều, thị vệ ngoài điện ngăn cản nhưng bị hãn dùng một chiêu đánh bại. Lúc đó cả triều đình chấn động, Tiêu Sở Hà đứng thẳng trước điện không quỳ, nói liền mười ba chữ khả

ngghi trong án mưu phản của Lang Gia Vương, âm thanh hùng hồn, tình cảm lay động lòng người, khiến cho có lão thần trong triều đình rơi lệ. Thế

nhưng chuyện này lại khiến Minh Đức Đế tức giận, giáng lục vương tử thành thứ dân, lưu đày tới Thanh Châu.

Triều thần không ai dám nhiều lời, ngay vương tử còn bị phế truất, như vậy tới cuối cùng chỉ còn bốn người có thể ngăn cản chuyện này. Khi đó Lôi Mộng Sát đã chết trên chiến trường ở Nam Chiếu, trong Thiên Khải thành bằng hữu của Lang Gia Vương chỉ còn có Thiên Khải tứ thủ hộ.

Trong đó Bạch Hổ đã tỏ rõ lập trường, Chu Tước đã rời khỏi Thiên Khải thành sau loạn bát vương, lúc này Huyền Vũ vừa vắn nhận mật lệnh phải ra ngoài. Chỉ có Thanh Long là biến số lớn nhất trong án mưu phản này.

Thanh Long, truyền nhân Kiếm Trùng - Lý Tâm Nguyệt.

Nhưng Lý Tâm Nguyệt cũng giữ im lặng, bởi vì kể từ ngày Lang Gia Vương bị cầm tù xung quanh phủ của nàng đã có mười mấy cao thủ đang bao vây. Bảy ngày liền Lý Tâm Nguyệt đều không bước ra khỏi phủ nửa bước. Mãi tới bảy ngày sau, Lang Gia Vương bị xử trảm. Dựa theo luật pháp, phạm nhân bình thường sau khi bị định tội còn phải chờ tới sau mùa thu mới xử trảm, hoàng thân quốc thích còn phải chờ xét xử rất lâu ngày.

Thế nhưng Khâm Thiên giám xem thiên tượng, truyền thiên lệnh, nói là hình phạt của Lang Gia Vương không thể chậm trễ.

Ngày đó ánh mặt trời chói chang, Lang Gia Vương người mặc áo trắng, tay đeo xiềng xích, chậm rãi đi lên đài hành hình. Tuy sắp chết nhưng phong độ không hề giảm sút, vẫn là vị vương hầu nhanh nhẹn tuy đứng trong triều đình nhưng lại mang hơi hướng giang hồ. Triều thần tới xem lễ đều

nhỏ giọng thở dài, chỉ có vị quân vương sau tấm rèm vẫn giữ vẻ im lặng lạnh lùng.

Lúc này Lý Tâm Nguyệt rốt cuộc cũng ra khỏi phủ đệ của mình. Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày, thế của Kiếm Tâm quyết hùng hồn không thể đỡ nổi, các cao thủ bao vây bà liên tiếp bại trận thối lui, lui thẳng tới trên pháp trường. Lúc đó Lang Gia Vương đứng trên đài hành hình, áo bào trắng phát phơ. Lý Tâm Nguyệt cầm kiếm đi tới, mặt như băng giá.

Vị quân vương phía sau màn chỉ nói một câu: “Lý Tâm Nguyệt, người cũng định mưu phản sao?”

Lý Tâm Nguyệt đáp: “Ta chưa từng mưu phản, thánh thượng lại muốn ép ta mưu phản.”

Quân vương không nói gì, chỉ phát nhẹ tay.

Ngũ đại tổng quản Thiên Khải, bảy vị thiên sư Khâm Thiên giám, cùng với vị cuối cùng còn sót lại trong Thiên Khải tứ thủ hộ - chủ nhân Vô Cực côn, lập tức tỏa ra bảy phần sát khí.

Trong ngũ đại tổng quản Thiên Khải, ngoại trừ Cần Tuyên bốn người còn lại xông lên trước tiên. Lý Tâm Nguyệt cười vang nói: "Ngã hữu côn ngô kiếm, cầu xu phu tử đình. Bạch hồng thì thiết ngọc, tử khí dạ kiên tinh.

Ngạc thượng phù dong động, hạp trung sương tuyết minh. Ý thiên trì báo quốc, họa địa thủ hùng danh." Sau đó rút kiếm, người trong phương viên mười trượng xung quanh đài hành hình đều bị kiếm khí ép lui. Nhưng cho dù Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày, khiến Kiếm Tâm quyết đại thành vẫn không đánh nổi tứ đại tổng quản liên thủ.

Nhưng vị giam chính Tề Thiên Trần của Khâm Thiên giám vốn đứng trên đài cao ngẩng đầu nhìn bầu trời lại đột nhiên kinh hãi nói: “Có một kiếm từ tây tới, uy hiếp tới thiên tử!”

Minh Đức Đế nhìn Lý Tâm Nguyệt toàn thân nhuốm máu bên dưới, nhú mày: “Cô ta? Nhưng cô ta sắp chết rồi còn gì.”

Tề Thiên Trần thân là giam chính của Khâm Thiên giám, đứng đầu thất đại thiên sư, ngày thường rất ít khi ra khỏi Khâm Thiên giám, trong lòng các vị

triều thần là nhân vật nửa người nửa tiên. Thế nhưng lúc này hăn lại rất nghiêm túc nói: “Không phải cô ta, xin hoàng thượng mau mau né tránh!

Thế của kiếm này có thể phá cả vạn thành!”

Minh Đức Đế thân là dương kim đế vương, lúc này chẳng hề sợ hãi: “Có kiếm gì mà phá được cả vạn thành?”

“Kiếm của Kiếm Tiên.” Nam tử cầm Vô Cực côn đi lên một bước: “Cô ta tới rồi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy phía xa có một bóng trắng hiện lên, đang dùng tốc độ

không thể tưởng tượng nổi lao về phía này như một tia chớp, áng mây trên không trung bay lượn như tiên nhân giáng thế.

“Kéo cung!” Vũ Lâm đại tướng quân Tạ Lăng Vân thấy bóng người kia bèn giơ cao đao trong tay, quát lớn. Các binh sĩ trong pháp trường lập tức kéo căng trường cung trong tay.

Bóng trắng đã lướt tới ngoài pháp trường.

“Bắn!” Tạ Lăng Vân chém mạnh đao trong tay xuống.

Tên bắn như mưa, đen nghìn nghịt, như cơn mưa tầm tã dưới áng mây trắng.

Thế nhưng bóng người kia đã lướt qua đài hành hình, trực tiếp đứng dưới đài thiên tử.

Lúc này Vô Cực côn cũng xuất thủ, một côn đánh ra không bờ không bến, vô cùng vô tận, không có điểm cuối. Tề Thiên Trần cũng ra tay, hắc vậy cây phất trần trong tay, phất trần kia như con chim trắng đột nhiên giương muôn vàn cánh chim, mỗi cánh chim vừa sắc bén lại vừa nguy hiểm. Đại tổng quản đương nhiệm Cần Tuyên công công cũng nhẹ nhàng xuất chưởng đẩy ra.

Nhưng kiếm khách áo trắng kia vẫn chẳng hề sợ hãi, chỉ xông thẳng về phía trước. Nếu ba người này không thu tay lại chắc chắn cô sẽ phải chết.

Tuy nhiên, một người cũng sẽ chết theo!

Minh Đức Đế, Tiêu Nhược Cần!

Chương 69: Ghi chép chuyện xưa Thiên Khải - Lời hứa của Thanh Long

“Người là ai?” Minh Đức Đế ngẩng đầu, mũi kiếm đặt trên cằm hắn.

Người tới im lặng không nói gì, mũi kiếm tiến về phía trước một tấc.

“Lý Hàn Y to gan!” Cần Tuyên công công phần nộ quát lớn: “Người tưởng mình bước vào cảnh giới Kiếm Tiên là thật sự vô địch thiên hạ chắc?”

Minh Đức Đế gật đầu: “Hóa ra là nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hình như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau, nhưng ta thấy gương mặt người lại khá quen thuộc. Người là con gái của người bên dưới đúng không?”

Tuy Lý Hàn Y dùng khăn xám che mặt, nhưng vẫn bị nhận ra thân phận, cô hơi nhú mày, im lặng không nói gì.

“Người muốn điều kiện gì?” Cuối cùng Minh Đức Đế cũng nói câu này ra miệng, hắn thân là cửu ngũ chí tôn, có gần vạn binh sĩ hộ giá, bên cạnh có không dưới năm vị cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh nhưng vẫn không thể

không mở miệng bàn bạc điều kiện với đối phương.

Cuối cùng Lý Hàn Y nói: “Ta muốn mang hai người bên dưới đi.”

Minh Đức Đế lắc đầu: “Hai người bên dưới, người chỉ có thể mang một đi.”

Thần sắc Lý Hàn Y hơi tức giận, trường kiếm trong tay ngâm vang.

Tề Thiên Trần thở dài: “Lý thành chủ, có một số việc không phải dùng một thanh kiếm là giải quyết được, xin ngài thu tay lại.”

Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh lẽo như băng giá: “Tề thiên sư, người định cản ta?”

Tề Thiên Trần phẩy nhẹ phát trần, từ từ xê dịch kiếm của Lý Hàn Y ra:

“Cha mẹ người đưa người ra khỏi Thiên Khải thành là vì không muốn người động chạm vào những chuyện trong triều đình như thế này. Sao người phải phụ tấm lòng khổ nhọc của bọn họ?”

Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, bước vào trong pháp trường, đánh một kiếm ép lui tứ đại tổng quản, nâng Lý Tâm Nguyệt đang ngã ngối dậy, sau đó đưa mắt nhìn Lang Gia Vương vẫn luôn lẳng lặng đứng yên chính giữa pháp trường. Ánh sáng lạnh chợt lóe lên trong tay Lý Hàn Y, xích sắt trên tay Lang Gia Vương rơi thẳng xuống đất.

“Ngăn hẳn lại!” Minh Đức Đế đứng bật dậy.

Nhưng không ai hành động, thất đại thiên sư, ngũ đại tổng quản, thậm chí cả nam tử tóc dài cầm Vô Cực côn kia đều không vọng động. Bởi vì bọn họ

đều thấy vị vương gia mặc áo trắng kia đột nhiên mỉm cười, dường như

trong nụ cười đó còn mang theo chút bi ai và trào phúng. Hắn đi tới trước mặt Lý Tâm Nguyệt đã trọng thương nằm trên mặt đất, nhỏ giọng nói vào tai bà vài câu, tiếp đó lại nhặt thanh kiếm của Lý Tâm Nguyệt rơi trên mặt đất, đưa mắt nhìn Minh Đức Đế ngồi trong triều, nói câu cuối cùng trong cuộc đời này.

“Ca ca.”

Lang Gia Vương nâng kiếm cửa mạnh một đường trên cổ mình, máu tươi phun ra ào ào.

Mọi người trong pháp trường lẳng lặng chứng kiến hết thấy, máu tươi phun cao ba thước, nhuộm đỏ toàn đài hành hình. Minh Đức Đế lùi lại ba bước, người cứng đờ ngã xuống trên ghế ngọc. Nam tử tóc dài thu hồi Vô Cực côn, quay người bỏ đi. Bạch Hổ trong Thiên Khải tứ thủ hộ, sau hôm đó không một ai thấy hân. Ngũ đại tổng quản lập tức hô nâng loan giá thiên tử, đưa Minh Đức Đế về cung. Tục truyền sau khi Minh Đức Đế hồi cung tới Bình Thanh điện, ngồi trong điện không ăn không uống đờ đẫn suốt ba ngày ba đêm.

Còn trên pháp trường vẫn chưa yên tĩnh lại, gần vạn Vũ Lâm quân tạo thành một vòng vây xung quanh Lý Hàn Y, từ từ ép sát vào trong. Lý Hàn Y xuất kiếm phá tan không trung, chỉ thẳng vào yết hầu của thiên tử, đây đã là tội nghịch thiên. Nếu Vũ Lâm quân buông tha cho cô, như vậy Tạ

Lăng Vân cũng khó mà thoát tội.

Nhưng Kiếm Tiên có thể giết bao nhiêu người? Ngày trước Lý Tâm Nguyệt có thể dùng một chiêu kiếm phá trăm quân mặc giáp, Lý Hàn Y thân là kiếm tiên, một khi nổi giận liệu có giết tới mấy ngàn người không? Tạ Lăng Vân do dự, Vũ Lâm quân từ từ đẩy tới. Lúc này Tề Thiên Trần vẫn chưa hề

rời khỏi lại đi xuống, hân ngăn chính giữa Vũ Lâm quân và Lý Hàn Y. Tạ

Lăng Vân lập tức phát tay ý bảo binh sĩ dừng lại. Tề Thiên Trần thân là giám chính của Khâm Thiên giám, tuy chức quan không quá cao nhưng chắc chắn là một trong những người lợi hại nhất trong Thiên Khải thành.

Tề Thiên Trần chỉ nói một câu: “Dùng sáu ngàn quân giáp sắt đổi lấy một lời hứa của bệ hạ, Tạ tướng quân thấy có đáng không?”

Tạ Lăng Vân do dự một chút rồi gọi quan truyền lệnh: “Truyền lệnh xuống, tam quân lui binh, về doanh!”

Lúc này Lý Tâm Nguyệt đã mất đi thần trí, Tề Thiên Trần đi qua, vượt trán Lý Tâm Nguyệt, truyền chân khí vào cơ thể bà. Lúc này Lý Tâm Nguyệt mới từ từ tỉnh lại.

Tề Thiên Trần hỏi: “Vừa rồi Lang Gia Vương đã nói gì với người?”

Lý Tâm Nguyệt lắc đầu không đáp.

Tạ Tuyên không hỏi tiếp, đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài pháp trường.

Lý Hàn Y đỡ Lý Tâm Nguyệt dậy hỏi: “Mẫu thân, tới Tuyết Nguyệt thành hay Kiếm Trùng?”

Lý Tâm Nguyệt lắc đầu: “Tới Lôi gia bảo.”

Lý Hàn Y ngồi trước cửa gian nhà tranh, nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Năm đó cô dẫn mẹ về Lôi gia bảo, nhưng Lý Tâm Nguyệt không cho phép cô đi vào, chỉ một mình bước vào gặp một người. Đó là đệ đệ của Lôi Mộng Sát, Lôi Mộng Thần, cũng là thúc phụ của Lôi Vô Kiệt. Còn họ nói gì, rốt cuộc Lý Tâm Nguyệt có gặp Lôi Vô Kiệt hay không, Lý Hàn Y đều không biết. Cô chỉ biết khi Lý Tâm Nguyệt đi ra có giao cho cô một tấm lệnh bài, nếu một ngày nào đó Lôi Vô Kiệt đủ tư cách thì đưa lệnh bài này cho hắn.

Đó là một tấm lệnh bài tinh xảo được tạo bằng vàng ròng, trên đó có khắc một con rồng phun lửa.

Cuối cùng Lý Tâm Nguyệt trở lại Kiếm Trùng, trải qua thời gian cuối đời tại đó. Ngày trong pháp trường, bà đã bị trọng thương, dựa vào luồng tiên thiên cương khí mà Tề Thiên Trần truyền vào cơ thể mới miễn cưỡng sống sót. Thật ra bà chưa chắc đã phải chết, Tề Thiên Trần có cách cứu bà mười ngày đương nhiên cũng có cách cứu bà mười năm. Nhưng lời nói cuối cùng Lang Gia Vương thì thào vào tai bà, Lý Tâm Nguyệt lại không thể

nói cho Tề Thiên Trần. Bà ở lại Kiếm Tâm nhai trong Kiếm Trùng mười ngày, đó là nơi bà và Lôi Mộng Sát gặp nhau. Mười ngày sau, Lý Tâm Nguyệt nhắm mắt bình yên rời khỏi trần thế.

Bà và Lôi Mộng Sát quen nhau trong giang hồ, bà là truyền nhân của Kiếm Trùng, vốn chỉ chìm đắm trong kiếm thuật nhưng Lôi Mộng Sát lại có khí hướng với thiên hạ, cho nên bà đi theo Lôi Mộng Sát đánh tới Thiên Khải thành. Thật ra Thiên Khải tứ thủ hộ, bát trụ quốc gì đó, bà đều không để

tâm, trong lòng bà chỉ có Lôi Mộng Sát. Thế nhưng người đàn ông đó đã chết trận trên sa trường. Cuối cùng bà lựa chọn đứng về phía Lang Gia Vương, không ngại xung đột với Minh Đức Đế, tất cả chỉ là vì Lang Gia Vương là bằng hữu duy nhất trong cuộc đời của Lôi Mộng Sát, chỉ thế mà thôi.

Lý Hàn Y lấy tấm lệnh bài kia ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, ánh trắng như nước chiếu lên tay cô khiến kiếm tiên tuyệt thế bỗng cảm thấy lạnh

lẽo. Cô xoay người, phát hiện đệ tử của mình, cũng là em trai mình Lôi Vô Kiệt vẫn đứng yên tại đó, sắc mặt trầm tĩnh, an nhàn.

Tất cả đều là số mệnh, Lý Hàn Y nhẹ nhàng thở dài, đi tới vài bước, đặt tấm lệnh bài đang cầm vào tay Lôi Vô Kiệt.

“Đây là lệnh bài của mẫu thân, từ nay về sau nó được truyền tới tay người.”

“Người chính là tứ thủ hộ Thiên Khải thế hệ này, vị trí phía đông, Thanh Long!”

Lôi Vô Kiệt lặng lẽ nhận lấy tấm lệnh bài này: “Con trai Lôi Vô Kiệt, chắc chắn sẽ không phụ sứ mệnh của mẫu thân.”

Chương 70: Ngăn tiếng ve kêu, ngày rời thành

“Sông rộng mây dài, ngăn tiếng nhận ve.”

Tư Không Trường Phong cầm trường thương đứng trên đỉnh Đăng Thiên các đã được sửa chữa, nhìn về xa xăm, nhẹ nhàng ngâm nga câu này.

Đệ tử trên danh nghĩa của hãn Tiêu Sắt đứng phía sau, lưỡi biếng ngáp một cái.

Tư Không Trường Phong cười nói: “Khi còn trẻ leo lên mười sáu tầng các này chỉ cảm thấy núi cao sông dài, rất muốn ra ngoài du ngoạn. Hiện giờ

đứng trên Đăng Thiên các lại thấy sông rộng mây dài, có cảm giác phiền muộn khó tả. Cứ như chỉ bước ra một bước thôi là không thể về được.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong: “Có một số nơi luôn phải trở về, bởi vì đó là nhà của người. Nghe nói năm đó quân đội Bắc Ly nam chinh Nam Chiếu, có tới ba vạn người chết trên chiến trường, bọn họ

không thể về nhà, thi thể mai táng thi thể được quay đầu theo hướng bắc.

Không thể về quê hương, cũng phải ngậm quê nhà.”

Tư Không Trường Phong quay đầu nhìn sang phía Thương Sơn: “Có người phải về nhà.”

Chàng trai áo đỏ vừa xuống khỏi Thương Sơn, lưng còng hai thanh kiếm, gương mặt mỉm cười sang sảng. Hãn đi xuống dưới chân núi, quay đầu nhìn lại mười chín ngọn núi Thương Sơn, mỉm cười: “Ta sẽ còn trở về.”

Nói xong quay đầu đi xuống dưới núi. Còn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên người mặc áo trắng, mặt đeo khăn che màu xám lại không ở bên cạnh hãn.

Lôi Vô Kiệt cứ thế chậm rãi rảo bước đi đường, tới dưới Đăng Thiên các, thấy Tư Không Thiên Lạc chống trường thương đứng đó. Người giữ các ăn bánh bao ở tầng một năm đó giờ đang ngồi bên cạnh cô ăn bánh bao, thấy Lôi Vô Kiệt tới lập tức vẫy tay chào hỏi hãn.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Tạ gia ở Lĩnh Nam, Tạ Yên Thụ?”

Gương mặt Tạ Yên Thụ lập tức mỉm cười vui vẻ: “Không ngờ Lôi huynh còn nhớ đến ta? Thật vinh hạnh!”

“Người im ngay!” Tư Không Thiên Lạc giơ chân đá bay hẳn ra ngoài.
“Cái tên nhà người, sáu tháng rồi còn ngồi giữ các tầng một, người không cố

gắng luyện công đi còn ngồi đó ăn bánh bao làm gì!”

Bánh bao trong miệng Tạ Yên Thụ rơi xuống đất, hắn đứng dậy tiếc nuối phui phui bánh bao dính bụi nói: “Ai có chí nấy chứ, ta không có hứng thú với việc tập võ thì có cách nào đây.”

Tư Không Thiên Lạc không buồn để ý tới tên đồng môn không nên thân này, chỉ hỏi Lôi Vô Kiệt: “Người phải đi rồi? Về Lôi gia bảo?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, thế nhưng ta sẽ về sớm thôi.”

Tư Không Thiên Lạc liếc mắt nhìn hắn: “Vậy người đi luôn đi, còn tới nơi này làm gì?”

Lôi Vô Kiệt lè lưỡi: “Sư tỷ, người dữ quá đi.”

Tư Không Thiên Lạc nắm lấy trường thương: “Người có im không?”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, gọi với lên Đăng Thiên các: “Tiêu Sắt!”

“Đã bảo người im ngay cho ta!” Tư Không Thiên Lạc nhắc trường thương lên, đâm thẳng tới.

Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường. Đầu mũi thương vang lên tiếng khốc, nhát thương này của Tư Không Thiên Lạc gợi lên một luồng gió mạnh.

Tư Không Trường Phong trên Đẳng Thiên các nhú mào: “Mới mấy ngày không để ý tới con bé, sao lại vô thanh vô tức bước vào Kim Cương Phàm Cảnh rồi?”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười nói: “Ta hiểu rồi.” Nói đoạn lui lại phía sau một bước, Thính Vũ kiếm sau lưng rời vỏ. Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng vung tay, trường kiếm cản trước mũi thương, ngăn cản nhát thương xé tan không trung này. Lôi Vô Kiệt bước lên trước một bước, cầm lấy chuôi kiếm, tung người nhảy qua đỉnh đầu Tư Không Thiên Lạc: “Người sợ ta dẫn hắn đi.”

Tư Không Thiên Lạc nổi giận: “Người nói bậy bạ gì đó!” Lại đâm một thương tới. Lôi Vô Kiệt từ trên trời hạ xuống, Thính Vũ kiếm và Ngân Nguyệt thương lại va chạm. Hai người đều vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, một lòng muốn so tài cao thấp, đều vận chân khí toàn thân.

Thương kiếm giao nhau, không ai lui lại nửa bước.

“Kim Cương Phàm Cảnh, cao thủ thiếu niên?” Giọng nói mang theo ý cười vang lên, hai người lập tức ngừng đầu, chỉ thấy một bóng người đột nhiên hạ xuống đứng trên thương và kiếm của hắn, người mặc áo đen, tiêu sái tự

tại.

“Tam sư tôn.” Lôi Vô Kiệt gọi.

“Cha!” Tư Không Thiên Lạc nhăn mày.

“Ngày nào cũng đánh tới đánh lui, có yên tĩnh một chút được không?”
Tư

Không Trường Phong thở dài, chân hơi vận sức, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt lập tức cảm thấy trên thân thương thân kiếm như có sức nặng ngàn quân ép xuống. Hai người không chịu yếu thế, không nói gì nhưng

liên thủ rất ăn ý, cùng vận sức đẩy lên. Tư Không Trường Phong mỉm cười, nhìn hai người đầy hứng thú, chân lại vận sức.

“Không được, không chịu nổi.” Mồ hôi của Lôi Vô Kiệt đổ ra như tắm.

Tư Không Thiên Lạc lại chẳng chịu yếu thế, tức giận nói: “Đồ thiếu ý chí.”

Tư Không Trường Phong không còn hứng thú, đạp mạnh xuống một cái.

Thương kiếm lập tức chia lìa, hai người lui lại hơn mười bước mới miễn cưỡng dừng lại được.

Lúc này Tiêu Sắt mới chậm rãi đi ra khỏi Đăng Thiên các. Lôi Vô Kiệt thu kiếm, vui vẻ nói: “Tiêu Sắt, người theo ta về Lôi gia bảo đi. Sư phụ ta có y thuật cao minh, không khéo chữa được thương thế trên người.”

Tư Không Thiên Lạc hừ lạnh nói: “Y thuật cao siêu, người biết trước khi cha Tư Không Thiên Lạc ta gia nhập Tuyết Nguyệt thành, là đồ đệ của ai không?”

Lôi Vô Kiệt sửng sốt lắc đầu.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo nói: “Được Vương Cốc, Bình Thiên Vãn.”

Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Hỗ thẹn hổ thẹn, phụ lòng của sư phụ lão nhân gia, trong Tuyết Nguyệt thành này có hai người bệnh nhưng ta lại chẳng chữa được cho ai cả.”

“Hai người bệnh?” Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên, quay người lại rồi thấy cô gái mặc áo lục và Đường Liên đang từ từ đi về phía này.

“Sư huynh.” Lôi Vô Kiệt vội vàng chào hỏi: “Cái này... Diệp cô nương.”

Diệp Nhược Y mỉm cười nhẹ nhàng. Đường Liên vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt:

“Nghe nói hôm nay người phải đi, tới đây tiễn người một quãng. Nhị sư tôn đâu rồi? Chẳng phải nhị sư tôn cũng đi cùng à?”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sư phụ nói một ngày người có thể đi được nghìn dặm, bảo ta đi trước, đến lúc đó chắc chắn sư phụ sẽ theo kịp.”

Đường Liên gật đầu: “Hôm nay ta cũng muốn đưa Diệp cô nương về

Đường môn một chuyến. Đến lúc đó nếu xử lý xong xuôi mọi việc mà còn đủ thời gian, ta sẽ tới Lôi môn tìm người.”

“Diệp cô nương cũng phải tới Đường môn à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Diệp Nhược Y gật đầu, Đường Liên giải thích giúp cô: “Hình như Liên Nguyệt sư phụ tìm ra cách chữa trị thân thể Diệp cô nương rồi. Mấy ngày trước người đưa thư về, bảo ta dẫn Diệp cô nương tới.”

Tư Không Trường Phong thở dài: “Hai người bệnh, một người phải tới Lôi gia bảo, một người phải tới Đường môn, chỉ trách cái tên truyền nhân Dục Vương ta đây vô dụng.”

Tư Không Thiên Lạc bất mãn nói: “Ai dám đảm bảo bọn họ chữa được?”

Lôi Vô Kiệt đi tới vỗ vai Tiêu Sắt: “Sao nào? Đi cùng ta nhé, đi một mình thì cô đơn lắm.”

Tiêu Sắt liếc mắt nhìn hắn: “Người biết đường không?”

Lôi Vô Kiệt vỗ ngực đầy tự tin: “Đường về Lôi môn đương nhiên phải nhớ

rồi.”

Tiêu Sắt ngáp một cái, không nói gì chỉ, chậm rãi đi tới. Phía trước có hai người hầu của Tuyết Nguyệt thành dắt hai con ngựa đang đứng chờ. Đó là hai con ngựa Dạ Bắc tốt nhất, tuy trước đó trải qua một quãng đường cực khổ, hai con ngựa gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, nhưng

được Tuyết Nguyệt thành nuôi dưỡng một thời gian đã khôi phục về mạnh mẽ trước đó. Tiêu Sắt xoay người lên ngựa, quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt đang đứng ngẩn ra tại chỗ: “Đi thôi.”

Lôi Vô Kiệt do dự một chút rồi lập tức đi theo, có điều chỉ đi được vài bước đã lại quay đầu nói với Diệp Nhược Y: “Cái này... Diệp cô nương, nếu Đường môn không chữa được cho cô... thì tới Lôi môn nhé!”

Diệp Nhược Y nhoẻn miệng cười: “Được.”

Gương mặt Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ bừng, xoay người bỏ chạy.

Tiêu Sắt nhú mày: “Lôi Vô Kiệt, ta có một nghi vấn. Chẳng phải người nói Lôi Oanh sắp chết rồi à? Người giao bệnh tình của chúng ta cho một người không sống được bao lâu nữa?”

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta nói bậy đấy, thân thể sư phụ đang khỏe mạnh, chẳng qua ta thấy ông ấy ngày nào cũng nhớ tới tỷ tỷ của ta nhưng lại không dám gặp mặt nên nói dối thế thôi.”

Tiêu Sắt nhướn mày: “Người cũng nhiệt tình nhỉ, người biết Lôi Oanh thích tỷ tỷ của người, vậy người có biết tỷ tỷ của người thích ai không?”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Chẳng lẽ không phải sư phụ ta?”

Tiêu Sắt lắc đầu, nói ra một cái tên: “Núi Thanh Thành, Triệu Ngọc Chân.”

Nói xong vung mạnh roi ngựa, phóng như điên về phía cửa thành.

Lôi Vô Kiệt còn chưa kịp hiểu ra, vội vàng quay đầu nói với mọi người:

“Tạm biệt”, sau đó cũng vung roi ngựa chạy theo.

“Nhược Y, người cảm thấy vị sư đệ của ta thế nào?” Đường Liên hỏi Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y nhìn bóng người màu đỏ từ từ đi xa, cười nói: “Mang đầy khí thể thiếu niên.”

Đường Liên mỉm cười không nói gì.

Tư Không Thiên Lạc ảo não vút thanh trường thương trong tay. Tư Không Trường Phong cười nói: “Yên tâm đi, hắc sẽ về thôi.”

“Ngày hắc trở lại Thiên Khải thành, con sẽ đứng bên cạnh hắc.”

Chương 71: Bước đi trên lá

Hai con ngựa tốt chạy băng băng trên đường, một người cưỡi ngựa mặc áo đỏ, một người cưỡi ngựa mặc áo xanh.

Ba tháng trước bọn họ lòng và lòng vòng khó khăn lắm mới tới được Tuyết Nguyệt thành. Ba tháng sau bọn họ lại hăm hở cưỡi ngựa rời thành. Chẳng qua lần này bọn họ cực kỳ tự tin, bởi vì trước khi ra khỏi thành Lôi Vô Kiệt đã chuẩn bị sẵn, một tấm bản đồ!

Lôi Vô Kiệt nhìn lướt qua bản đồ rồi quay đầu ngựa nói: “Đi sang hướng kia?”

Tiêu Sắt nghi ngờ nhìn hắc một cái: “Người có chắc đi Lôi gia bảo là hướng này không?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu cười: “Đương nhiên là không, trước hết chúng ta không tới Lôi gia bảo.”

Tiêu Sắt kinh ngạc: “Thế chúng ta đi đâu?”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía trước, ngẩng cao đầu với vẻ hứng thú: “Tới núi Thanh Thành!”

Tiêu Sắt nhú mày: “Núi Thanh Thành? Người muốn làm gì?”

“Đương nhiên là lên núi Thanh Thành lôi cả vị thần tiên kia xuống núi.

Người nói xem, ba người bạn cũ gặp nhau ở Lôi gia bảo, chuyện này sẽ thú vị tới mức nào?” Lôi Vô Kiệt vung mạnh roi ngựa, bỏ lại Tiêu Sắt phía sau.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhìn Lôi Vô Kiệt vừa bộc phát ý tưởng, thở dài: “Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành cả đời đều không xuống núi, liệu có hạ

sơn vì cái thang gốc nhà người không?”

Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành, khi sinh ra đã được sáu vị thiên sư

của núi Thanh Thành mang lên núi nuôi dưỡng. Ba tuổi đã được Lữ Tổ

Chân đảm nhiệm chương giáo gần bốn mươi năm nhận làm đệ tử quan môn. Sáu tuổi đã tập được Đại Long Tượng Lực, mười một tuổi bắt đầu chuyên tu Vô Lượng kiếm pháp, trở thành đệ tử duy nhất của núi Thanh Thành trong trăm năm qua kiêm tu cả đạo pháp và kiếm thuật, mười sáu tuổi trở thành vị thiên sư thứ bảy của núi Thanh Thành. Khi hãn hai mươi hai tuổi, Lữ Tổ Chân quy tiên, Triệu Ngọc Chân đảm nhiệm chức chương

giáo, là vị chương giáo trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi khai sơn lập phái đến nay, cũng bước lên vị trí ‘Đạo Kiếm Tiên’. Nhưng nhân vật như truyền thuyết giang hồ này cả đời không xuống khỏi núi Thanh Thành. Mặc dù ngôi nhà hãn từng ở nằm ngay trong một thôn xóm dưới núi Thanh Thành, nhưng hãn vẫn chưa từng xuống núi một bước nào.

Lữ Tổ Chân từng nói, Triệu Ngọc Chân kiêm cả võ vận và thiên vận của núi Thanh Thành trên người, nếu hãn xuống núi chắc chắn sẽ gây ra bão táp. Nhưng Triệu Ngọc Chân lại quyết tâm không gây ra chút phong vân nào, cứ thế đợi trên núi Thanh Thành hơn ba mươi năm, không xuống núi tới một bước.

Ngày hôm đó, hắc vẫn ngồi trên đỉnh núi nhìn về xa xăm, cứ như thần du ngàn dặm.

Sau lưng Triệu Ngọc Chân là đồ đệ và đồ tôn của hắc. Một công rường sách, vẻ mặt như nhà nho thánh khiết. Một lại chỉ là đứa trẻ, lưng công một thanh trường kiếm không tương xứng với thân hình. Chính là người đơn độc tới Tuyết Nguyệt thành mong hỏi một kiếm của Kiếm Tiên, Lý Phàm Tùng và Phi Hiên.

“Phàm Tùng, ra ngoài du lịch hơn nửa năm, cuối cùng cũng đã về.”

Triệu Ngọc Chân không quay đầu lại, vẫn nhìn về phía trước, giọng điệu của hắc không nghiêm túc như trong tưởng tượng, ngược lại như đang bàn việc nhà với con cháu.

Lý Phàm Tùng bước tới đặt mũ ngồi xuống bên cạnh Triệu Ngọc Chân:

“Hơn nửa năm nay không có đệ tử bầu bạn, sư phụ lão nhân gia sống vẫn tốt chứ?”

Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào màu tím, gương mặt tuấn tú, nhìn qua có đôi chút khí chất thần tiên, hắc vuốt râu: “Còn tốt, thanh tĩnh hơn nhiều.

Phàm Tùng, một năm qua con đi tới những đâu.”

“Tới Sài Tang thành ngắm hoa, trong sách nói mùa xuân ở Sài Tang thành trên con đường dài trăm dặm có thể thấy hàng ngàn loại hoa đại bất đồng.

Còn tới Cô Lạc thành ngắm biển, con xuất một chiêu kiếm làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, những ngư dân ở đó thấy con còn tưởng con là tiểu thần tiên cơ. Đúng rồi, con còn trèo lên núi Côn Luân, hóa ra trên đời này thật sự có nơi quanh năm tuyết không tan, khung cảnh cực kỳ cô quạnh.

Thế nhưng có người xây dựng sơn trang ở đó, còn ở liên hai mươi năm.”

Lý Phàm Tùng từ từ kể lại: “Thật đấy, thế giới dưới chân núi quá đặc sắc, sư phụ không xuống núi thì thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc à?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười nhìn Lý Phàm Tùng một cái.

Lý Phàm Tùng lập tức sửa lại: “Nhưng sư phụ không xuống núi mà dưới chân núi đâu đâu cũng là truyền thuyết về sư phụ. Thiên hạ ngũ kiếm tiên, nho đạo cô nộ nguyệt đều rất nổi tiếng trên giang hồ, người kể chuyện trong các quán trà đều kể câu chuyện về bọn sư phụ.”

“Ồ? Bọn họ nói về vi sư ra sao?” Triệu Ngọc Chân hỏi.

“Đơn giản là khi sư phụ ra đời, một luồng hào quang chiếu vào trong phòng, sáu vị thiên sư của núi thanh thành cùng xuống núi nghênh đón, bởi vì sư phụ là thần tiên chuyển thế. Bọn họ còn kể lại trận chiến của sư

phụ cùng Lô Vân Hạc năm xưa, dùng ngàn vạn đạo pháp phá sấm sét chín tầng trời, trận chiến đó còn đánh tới mức khiến bầu trời xuất hiện lỗ thủng.

Còn nói sư phụ không chịu xuống núi là vì một cô gái, sợ xuống núi là không muốn về nữa...” Lý Phàm Tùng lén lút nhìn sắc mặt sư phụ.

Triệu Ngọc Chân nhú mày: “Phía trước còn tạm được, đoạn cuối chắc là người nói bậy hử?”

“Đệ tử không dám, đệ tử không dám.” Lý Phàm Tùng vội vàng xua tay.

Triệu Ngọc Chân giơ tay bắt lấy một chiếc lá rụng, đột nhiên nói: “Phàm Tùng, kiếm của người đâu?”

Lý Phàm Tùng sửng sốt, sợ tới mức đứng bật dậy rào bước định bỏ chạy.

“Phi Hiên.” Triệu Ngọc Chân trầm giọng quát một tiếng.

Phi Hiên lập tức sợ tới mức quỳ rạp xuống: “Sư phụ, con xin nhận, con xin nhận hết.”

“Con nhận cái gì?” Triệu Ngọc Chân đứng dậy, đạo bào màu tím phát phơ

trong gió.

“Chúng con... Chúng con tới Tuyết Nguyệt thành.” Phi Hiên ấp úng đáp, hẳn có Vọng Khí thuật, sao lại không biết Triệu Ngọc Chân đã nhìn thấy bọn họ từ lâu, vội vàng trả lời đúng sự thật.

“Tới Tuyết Nguyệt thành làm gì?” Triệu Ngọc Chân giơ tay ngoắc nhẹ, thanh kiếm gỗ đào đặt trên mặt đất đã tới tay.

Đây là một thanh kiếm gỗ đào rất đặc biệt, có màu đỏ tươi cực kỳ bắt mắt.

Kiếm tên là ‘Đào Hoa’, do Triệu Ngọc Chân dùng gỗ đào đẽo thành năm mười sáu tuổi, nghe nói là thanh kiếm mang hơi ấm cực điểm của nhân gian. Trong ngày đông, Triệu Ngọc Chân từng chôn nó trên mặt tuyết, có thể thôi thúc một cây đào nở hoa trong tháng chạp.

Lý Phàm Tùng lau mồ hôi lạnh trên trán: “Cái này, tới nhìn Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên một cái.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Ngọc Chân vẽ thành một đóa kiếm hoa, khiến Lý Phàm Tùng âm thầm căng thẳng. Thật ra Triệu Ngọc Chân tuy đảm nhiệm chức chương giáo núi Thanh Thành, đường đường một trong ngũ đại kiếm tiên nhưng vẫn luôn mang hình tượng bình dị gần gũi đối với các đệ tử trẻ

tuổi trong núi Thanh Thành, đôi khi còn chỉ đạo các tiểu đệ tử nhập môn một hai chiêu thức kiếm pháp. Nhưng riêng với đệ tử Lý Phàm Tùng lại rất nghiêm khắc.

“Sau đó, hỏi Kiếm Tiên một kiếm.” Lý Phàm Tùng e dè nhìn Triệu Ngọc Chân.

“Kiếm tên là?” Triệu Ngọc Chân hỏi.

“Nguyệt Tịch Hoa Thần.” Lý Phàm Tùng đáp.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên ngẩn người, cúi đầu nhìn chiếc lá rụng tới mức thất thần.

Rồi đột nhiên cười. Nụ cười rất ấm áp, trên thân kiếm Đào Hoa tỏa ra ánh sáng đỏ. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên liếc mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ ngạc nhiên. Phi Hiên tinh thông Vọng Khí thuật, nhanh chóng nhận ra hơi ấm trong lòng Triệu Ngọc Chân lúc này.

“Vận may của người cũng tốt như ta. Khi ta bằng tuổi người cũng lần đầu tiên chứng kiến chiêu kiếm đẹp đến vậy.” Triệu Ngọc Chân đột nhiên ném chiếc lá trong tay xuống chân núi, sau đó bước lên chiếc lá rụng kia đi về

phía đại điện trong núi.

Chương 72: Nước của Âm Hà

Nghe nói trên đời này có một con sông, người không thể nhìn thấy nó, chỉ

khi đêm khuya đen tối nhất, theo ánh trăng người mới thấy được lời mờ. Đi dọc theo con sông này lên thượng nguồn là có thể tìm thấy bọn họ. Bọn họ

là sợi tơ đào trong đêm tối, là thích khách hung ác tàn nhẫn nhất.

Con sông này tên là Âm Hà.

Còn bọn họ cũng gọi là Âm Hà.

Ngày hôm đó, bờ sông đổ mưa phùn, người đàn ông mặc áo tím cầm dù giấy đập lên mặt đất lầy lội bước từng bước một về phía trước. Không biết bao lâu sau, cảm thấy sắc trời đã dần sáng tỏ, nắng sớm hé lộ, hắn mới dừng chân.

Một nam tử cao ráo mặc áo đen đang đứng cuối sông, như đang đợi hăn.

Nam tử áo tím kia cất cây dù đi, phát hiện mưa đã ngừng từ bao giờ không biết, hăn lại nhìn sang phía nam tử áo đen kia hỏi: “Người là?”

Nam tử áo đen có màu da nhợt nhạt, đứng trong góc tối, không thấy rõ thân sắc trên gương mặt, giọng nói rất lạnh nhạt: “Tô gia, Tô Mộ Vũ.”

Ám Hà chia làm ba họ, Tô gia chuyên binh khí, Tạ gia chuyên nội công quyền pháp, Mộ gia chuyên y thuật bí pháp. Trên ba nhà thì đại gia trưởng là người đứng đầu, dưới đại gia trưởng là gia chủ ba họ, mỗi người thống lĩnh sát thủ trong môn hộ. Còn gia chủ Tô gia thế hệ này có vẻ rất trẻ tuổi.

Nam tử áo tím do dự một chút rồi hỏi: “Người là gia chủ Tô gia thế hệ này?”

Tô Mộ Vũ gật đầu, không nói gì tiếp. Nam nhân áo tím đi về phía trước, Tô Mộ Vũ xem ra là người im lặng ít nói, nam tử áo tím lại có vẻ tò mò về hăn:

“Tô Mộ Vũ, hình như ta từng nghe thấy tên của người. Người là sát thủ nổi tiếng nhất của Tô gia thế hệ này, cũng là một trong hai người trên đường thoát ly khỏi tổ chức Ám Hà từ xưa tới nay? Nghe nói sau người còn trở

thành thủ lĩnh đoàn sát thủ ‘Khôi’ trực thuộc đại gia trưởng, sau đó khi đại gia trưởng thế hệ này nhận chức, người lại trở thành gia chủ Tô gia?”

Tô Mộ Vũ không để ý tới hăn, chỉ đột nhiên vươn tay ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Trời lại mưa.” Nói xong mở cây dù giấy trên tay. Đó là một cây dù rất lớn rất đẹp dễ, khi mở ra gần như che phủ cả hai người bọn họ.

Người áo tím có vẻ cũng lười bung dù, cứ thế thoải mái theo Tô Mộ Vũ đi vào.

Cuối cùng Tô Mộ Vũ cũng tiếp lời hẳn: “Người có vẻ rất hiểu chúng ta?”

Người áo tím cười: “Muốn làm ăn với các người đương nhiên phải hiểu biết về các người rồi. Nghe nói cây dù trong tay người là mười tám thanh trường kiếm, khi sát khí bùng lên mười tám lưỡi đao sắc sẽ phóng ra như mưa hoàng hôn, ta cũng rất muốn xem.”

Tô Mộ Vũ mỉm cười rất hiếm thấy: “Ta nghĩ người sẽ không thật sự muốn thấy. Còn nữa, hiểu quá rõ về chúng ta là một chuyện rất nguy hiểm.”

Người áo tím xoa thanh trường kiếm bên hông: “Ta nghĩ, người biết thân phận của ta.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Có lẽ đại gia trưởng sẽ biết. Trừ đại gia trưởng ra tất cả

Ám Hà đều chỉ là đao. Trong mắt chúng ta thân phận trên đời chỉ có hai loại. Chủ thuê và con mồi.”

Người áo tím gật đầu: “Không biết ta chi trả như vậy có đủ mời sát thủ như người không.”

Tô Mộ Vũ đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên: “Đến rồi.”

Trước mặt Tô Mộ Vũ là một tòa lầu các hoa mỹ - Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Người áo tím hạ giọng mỉm cười, Tô Mộ Vũ hỏi: “Người cười cái gì?”

Người áo tím đáp: “Trên đời này có bao nhiêu người có cơ hội bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các cơ chứ?”

Ngoài các có hai người đang đứng, một ngồi ở bậc cầu thang hút thuốc trong tẩu, một đứng thẳng trước cửa lầu các, tay cầm trường đao, ánh mắt sắc bén.

Tô Mộ Vũ dẫn người áo tím đi qua, người hút tẩu thuốc ngồi trên bậc cầu thang khẽ gật đầu với Tô Mộ Vũ rồi làm bộ lơ đãng liếc mắt sang phái người áo tím, thản nhiên nói: “Hiện giờ, người còn muốn bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các à?”

Mưa như lập tức nặng hạt.

Tô Mộ Vũ thu ô, người áo tím giơ tay, lại phát hiện chỉ là mưa bụi nhỏ bé dừng trên tay. Nhưng khi hẩn nhắm mắt lại nghe thấy tiếng tí tách như mưa tầm tã. Hẩn lộ vẻ kinh ngạc, người trên bậc thang buông tẩu gõ gõ vài cái lên bậc thang rồi cười nói: “Chuyện nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.”

Người áo tím khôi phục tâm tình, muốn bước từng bước một theo bậc thang lên trên, thế nhưng lại cảm thấy mỗi bước đi đều hết sức gian nan.

Hẩn cảm thấy mình như đang bị nhốt trong một cái lồng, bên ngoài sóng êm gió lặng, còn bên trong gió như đao cắt. Hẩn cố gắng khôi phục tâm trạng, bước tới cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Nam tử cao ráo ánh mắt sắc bén đứng thẳng đó nhẹ nhàng kéo cửa ra. Bên trong là một vùng tăm tối lấp lóe ánh nến mờ ảo. Người áo tím và Tô Mộ

Vũ cùng bước vào. Tô Mộ Vũ thuận tay đóng cửa lại. Tiếng mưa rơi giọt bên ngoài lập tức biến mất. Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các là gian nhà có thể

ngăn cách tất cả mọi âm thanh.

Tô Mộ Vũ cầm kiếm chậm rãi đi tới, những nơi hẩn đi qua, ven đường từng chiếc giá cắm nến sáng lên. Tới cuối cùng toàn bộ gian nhà đã sáng rực ánh đèn. Tô Mộ Vũ ngồi vào vị trí cuối cùng bên tay trái trong căn lâu đài này. Bên tay trái của hẩn là một ông lão mặc trường bào. Ông lão không ngẩng đầu, chỉ cầm một con dao nhỏ cạo móng tay của mình. Tuy

ông ta đã già nhưng ngón tay vẫn trắng lóa như ngọc, lại nhiều thêm chút vẻ kỳ dị. Còn bên tay phải Tô Mộ Vũ là một nữ tử khoảng hơn ba mươi tuổi, dung nhan tràn ngập phong vận. Cô rất hứng thú nhìn người áo tím, trong mắt nhộn nhạo ý thú, mỉm cười dịu dàng.

“Gia chủ Tạ gia, Tạ Thất Dao. Gia chủ Mộ gia, Mộ Vũ Mặc.” Người áo tím nhỏ giọng đọc tên bọn họ.

Còn người ngồi ngay ngắn trên đài cao được tấm màn che phủ đương nhiên là người cầm quyền của Âm Hà - đại gia trưởng.

“Người hiểu rất rõ về chúng ta.” Đại gia trưởng mở miệng nói trước, giọng nói của hắn không già nua như trong tưởng tượng mà hùng hồn mạnh mẽ.

Người áo tím gật đầu: “Nếu hoàn toàn không chuẩn bị chút gì, ai dám bước vào Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các này làm ăn với Âm Hà?”

“Nếu người hiểu chúng ta thì chắc cũng biết, làm ăn với chúng ta chính là chuyện rất nguy hiểm.” Mộ Vũ Mặc cười nói, âm thanh đầy quyến rũ.

“Có một số việc càng nguy hiểm càng có ý nghĩa.” Người áo tím nói rất từ

tốn.

“Người nói đúng lắm.” Đại gia trưởng đột nhiên đứng dậy, xốc tấm màn che trước mặt lên, từ từ đi xuống. Thân hình hắn cao lớn, mặc áo choàng

màu đen, không nhìn rõ gương mặt sau tấm áo choàng: “Cho nên người định đem chuyện thú vị gì tới cho chúng ta đây?”

“Ta muốn con sông vốn chỉ có thể chảy trong bóng tối kia, chảy vào Thiên Khải!” Người áo tím nhìn chăm chăm vào đại gia trưởng Âm Hà, trầm giọng nói.

Đại gia trưởng dừng bước, tuy người đã nhắc tới trong thư nhưng ta vẫn muốn nghe người chính miệng nói lại lần nữa, thân phận của người.”

“Bắc Ly lục vương tử, Tiêu Sở Hà.”

Tiêu Sắt đã từng là vương tử được Minh Đức Đế yêu quý nhất, là ‘thái tử’

mà mọi người đều nhận định, khi mười ba tuổi vì vụ án mưu phản của Lang Gia Vương mà bị đày thành thứ dân, lưu đày ở Thanh Châu, sau này tuy được miễn xá nhưng vẫn không trở lại làm lục vương tử Thiên Khải -

Tiêu Sở Hà!

Đại gia trưởng cao giọng cười lớn.

“Được!”

Chương 73: Một kiếm hỏi Thanh Thành

Đường cổ gió tây, hai người hai ngựa đang từ từ đi trước ánh sáng hoàng hôn.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, vì sao mọi chuyện lớn nhỏ trên giang hồ người đều biết rõ như vậy? Nếu tỷ tỷ của ta thật sự có tình cảm sâu xa gì với Triệu Ngọc Chân, vì sao người trong giang hồ không biết?”

Tiêu Sắt hừ lạnh nói: “Người giang hồ còn chẳng biết tỷ tỷ của người là nữ

nhân, làm sao biết chuyện giữa cô ấy và Triệu Ngọc Chân được?”

Lôi Vô Kiệt nhú mày: “Vậy làm sao người biết?”

Tiêu Sắt trừng mắt nhìn hắn: “Sự phụ kể cho ta.”

Lôi Vô Kiệt bừng tỉnh hiểu ra: “Tam sư tôn? Đúng là hắn sẽ biết.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không phải Thương Tiên nói với ta, là sư phụ cũ của ta.

Hắn có quen biết với tỷ tỷ của người và Triệu Ngọc Chân.” Khi Tiêu Sắt nói câu này lại bất giác sờ thanh Vô Cực còn bên hông một cái.

Lôi Vô Kiệt ‘à’ một tiếng rồi không hỏi tiếp. Khi Tiêu Sắt nói tới chuyện của mình lúc nào cũng xé lẻ thành từng mảnh nhỏ, luôn luôn nhắc tới đôi chút là thôi, không chịu kể rõ. Lôi Vô Kiệt nghe mãi cũng thành quen.

Tiêu Sắt đột nhiên hỏi: “Vì sao đột nhiên lại vòng sang núi Thanh Thành?”

Triệu Ngọc Chân đã hơn ba mươi năm không xuống núi một bước, người nghĩ mình khuyên được hắn thật à?”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía trước, ánh mắt kiên định: “Ta chỉ nghĩ, sư phụ của ta, tỷ tỷ của ta cùng với lão đạo sĩ trong núi Thanh Thành, bao năm qua mọi người đều tự nhốt mình. Thật ra chẳng qua là đều đợi lẫn nhau, xem ai bước bước đầu tiên. Giờ tỷ tỷ của ta đã xuống núi, như vậy cũng đã đến lúc phá tan cục diện bế tắc này rồi.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, ba mươi năm nay Triệu Ngọc Chân không xuống núi một bước là vì lời châm ngôn mà Lữ Tổ Chân lưu lại, nói nếu Triệu Ngọc Chân xuống núi sẽ khiến cả thế giới chấn động, không khéo còn ảnh hưởng tới vị trí tại Thiên Khải. Cho nên cách núi Thanh Thành ba mươi dặm thật ra vẫn luôn có kỵ binh giáp sắt đóng quân.

Bọn họ sợ Triệu Ngọc Chân thật sự xuống núi, có điều ba ngàn người đó mà muốn cản Triệu Ngọc Chân cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi, cùng lắm thì có tác dụng báo tin.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Mời được hay không, cứ phải thử cái mới biết được.”

Tiêu Sắt nhìn hai thanh kiếm sau lưng Lôi Vô Kiệt: “Người muốn thử thế

nào?”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, thần sắc ngạo nghễ, giọng điệu hùng hồn: “Đương nhiên là một kiếm hởi Thanh Thành.”

Một kiếm hởi Thanh Thành.

Mười mấy năm trước cũng từng có người một kiếm hởi Thanh Thành.

Đó là một mùa đông, Triệu Ngọc Chân ngồi trong đình viện của mình, vẻ

mặt khao khát nhìn cây hoa đào không đúng mùa kia. Năm đó hãn vừa trở

thành thiên sư trẻ tuổi nhất kể từ khi núi Thanh Thành khai sơn tới nay, khiến cho toàn bộ giang hồ chấn động. Nhưng hãn vẫn ôm tâm tính thiếu niên, truyền thuần dương chân khí vào kiếm gỗ đào rồi chôn xuống dưới lòng đất của đình viện. Chuyện này vừa xong, tất cả tuyết trong đình viện tan sạch, chỉ có cây hoa đào kia lập tức trở nên vô cùng sáng lạn.

“Mau lên nào, mau lên nào, hoa đào rơi xuống là có quả đào để ăn rồi.”

Triệu Ngọc Chân liếm miệng, ngây ngốc chờ đợi.

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi qua, Triệu Ngọc Chân quay người lại, phát hiện trên bức tường của đình viện có một người mặc áo đen, đeo khăn xám che mặt.

Triệu Ngọc Chân kinh ngạc hỏi: “Cô nương, cô là ai?”

Lý Hàn Y lúc đó luôn mặc đồ nam trên người, đeo khăn che mặt, thậm chí cố tình thay đổi cả giọng nói; nghe vậy lập tức nổi giận: “Sao người biết ta là cô nương?”

Triệu Ngọc Chân đã tinh thông Vọng Khí thuật từ lâu, cứ gặp người là thử

nhìn khí trước đã, lúc này ra vẻ vô tội, gãi đầu ngây ngô: “Nhưng người đúng là cô nương mà.”

Lý Hàn Y không buồn để ý tới đề tài này, chỉ nhìn đạo sĩ trông hơi ngây ngô này, nghi hoặc hỏi: “Người chính là Triệu Ngọc Chân?”

Triệu Ngọc Chân gật đầu: “Đúng vậy, ta chính là Triệu Ngọc Chân. Người có muốn ngồi xuống một lát không, lát nữa là có đào ăn.”

“Đào?” Lý Hàn Y khó hiểu.

Triệu Ngọc Chân mỉm cười: “Đúng vậy, ta vừa truyền Ly Hỏa Trận Tâm quyết vào kiếm gỗ đào của mình chôn dưới tán cây. Ta tính toán thời gian rồi, nửa canh giờ nữa thôi là mọc quả rồi.”

Lý Hàn Y cau mày: “Ly Hỏa Trận Tâm quyết? Người dùng tâm pháp tối cao của Đạo môn để nuôi trồng quả đào ư?”

Triệu Ngọc Chân buồn bực hạ giọng nói: “Không thì luyện nó có ích lợi gì chứ?”

Lý Hàn Y quyết định không dây dưa với Triệu Ngọc Chân trong vấn đề

này nữa, rốt cuộc cũng nói thẳng ý đồ tới: “Ta là Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành, nghe nói người là thiên sư trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi khai sơn tới nay, còn song tu cả đạo pháp kiếm thuật, ta tới muốn hỏi kiếm của người.”

Triệu Ngọc Chân ôm lấy vạt áo: “Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y. Sáu chữ

này đặt nhau có hơi lạnh. Nhưng đừng làm lỡ thời gian đào của ta lớn.”

Rốt cuộc Lý Hàn Y cũng mất hết kiên nhẫn, rút Thính Vũ kiếm bên hông nhảy tới chém một kiếm về phía Triệu Ngọc Chân.

Triệu Ngọc Chân vội vàng lui lại một bước, đặt ngón tay lên môi cắn nhẹ, vẽ một bùa chú giữa không trung. Khi bùa chú vẽ xong, như có tiếng sư tử

gầm thét.

“Thái Ất Sư Tử quyết?” Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, xuất một chiêu kiếm phá tan bùa chú này: “Ta tới hỏi kiếm thuật, đừng dùng mấy thứ đạo pháp này với ta!”

Triệu Ngọc Chân dở khóc dở cười: “Người làm sao đây? Hiện giờ ta không thể dùng kiếm!”

“Vì sao?” Lý Hàn Y hỏi.

Vẻ mặt Triệu Ngọc Chân uất ức: “Kiếm ta còn ở dưới gốc cây mà? Rút kiếm thì ta không được ăn đào!”

Thế kiếm của Lý Hàn Y bỗng dừng lại, cô nghĩ mất một lúc lâu mới hiểu được lý luận của Triệu Ngọc Chân, thở dài một tiếng.

Triệu Ngọc Chân lại tưởng Lý Hàn Y đã hiểu ý mình, bèn thở phào nhẹ

nhôm: “Chuyện gì cũng từ từ giải quyết, chuyện gì cũng từ từ giải quyết.”

Lý Hàn Y ngẩng đầu nhìn về phía gốc cây hoa đào rực rỡ yêu kiều kia, nhỏ

giọng nói: “Ăn đào?”

Triệu Ngọc Chân gật đầu: “Ăn đào!”

Lý Hàn Y đột nhiên rút Thính Vũ kiếm ra, kiếm thế mãnh liệt, hoa đào phủ

khắp cây lập tức rơi xuống. Lý Hàn Y nhảy lên, hoa đào trên thân kiếm bay lên, áo trắng phất phơ trong gió, cô thân nhiên nâng trường kiếm, thân kiếm tỏa ra ánh trắng.

Hương hoa, ánh trắng, bổ xung lẫn nhau.

Đó là khoảnh khắc kiếm Nguyệt Tịch Hoa Thần hình thành.

Có thể nói là phong hoa tuyết đại.

Triệu Ngọc Chân nhìn mà ngây ngốc, mười sáu năm qua, tu đạo dưỡng tính, lần đầu tiên thấy cảm xúc dâng trào.

Nhưng câu nói tiếp theo lập tức rót một gáo nước lạnh lên đầu của hắn.

“Ăn đào à? Ta cho ngươi ăn cái rắm!” Lý Hàn Y xoay thân kiếm, ngừng tụ

tất cả hoa đào thành một quả cầu nhỏ sau đó hung hăng đập thẳng xuống, đập chỗ hoa đào đó rơi đầy trong sân.

Cuối cùng Triệu Ngọc Chân không nhịn nổi nữa, tức giận gầm lên một tiếng: “Kiếm lên!”

Thanh kiếm gỗ đào đỏ rực đột nhiên mọc lên từ dưới đất. Triệu Ngọc Chân bước lên một bước, cầm thanh kiếm đó chém ra một chiêu. Lý Hàn Y

không ngờ đạo sĩ này nói đánh là đánh, vừa dùng một chiêu kiếm đầy uy lực, không kịp ra chiêu thứ hai, chỉ có thể lui lại. Nhưng cô tránh không kịp, chiếc khăn che trên mặt bị Triệu Ngọc Chân chém thành hai nửa, rơi xuống đất.

“Ta đã bảo ngươi là một cô nương mà.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

Thế nhưng ngay sau đó, Triệu Ngọc Chân thấy rõ dung nhan đối phương lại như ngân ngân cả người, hần suy nghĩ rồi nói: “Ta nói sai mất rồi. Cô không phải là cô nương... cô, là tiên nữ hả?”

Lý Hàn Y vội vàng quay người, giọng nói mang vẻ khó chịu: “Ba tháng sau ta lại tới hỏi kiếm!” Nói xong tung người nhảy qua tường ra ngoài.

Chỉ còn lại đạo sĩ mười sáu tuổi đã trở thành thiên sư kia ngậy ngốc nhìn thanh kiếm gỗ đào chưa đặt tên một lúc lâu, sau đó khẽ mỉm cười, ném kiếm gỗ đào trong tay lên cao, tiếp đó rơi xuống, cắm dưới gốc cây hoa đào đã khô héo trong sân.

Chỉ trong chớp mắt, hoa đào nở rộ như gấm.

“Từ nay trở đi, ngươi tên là Đào Hoa kiếm.” Nếu lúc này Triệu Ngọc Chân có một tấm gương chắc sẽ phát hiện mình cũng như được làn gió xuân thổi tới, mặt như hoa đào.

Chương 74: Bao giờ kiếm lại tới

Khi đó Triệu Ngọc Chân trẻ tuổi ngồi yên trên tường cao, chờ suốt ba tháng.

Chờ tới khi xuân đi đông tới, hoa đào nở khắp núi, Triệu Ngọc Chân ngồi dưới cây hoa đào, không cần dùng Ly Hỏa Trận Tâm quyết thôi

thức cũng sẽ mau chóng ăn được quả đào vừa to vừa ngọt. Thế nhưng kiếm khách tiên nữ đã nói ba tháng sau sẽ trở lại vẫn không tới.

Triệu Ngọc Chân cảm thấy mất mát, sư phụ Lữ Tổ Chân nói nữ nhân xinh đẹp luôn thích lừa người, quả nhiên là đúng. Thôi chờ ăn đào vậy, Triệu

Ngọc Chân nằm dưới tán cây, nhắm mắt ngửi hương hoa đào, suy nghĩ tới ngẩn ngơ.

“Đạo sĩ ngốc, còn chờ ăn đào à?” Đột nhiên một giọng nói trầm trầm vang lên, Triệu Ngọc Chân ngẩng đầu nhìn lại, chứng kiến bóng người dùng khăn xám che mặt đang đứng trên cành hoa đào.

“Tiểu tiên nữ, ta rất muốn biết giọng nói thật của cô ra sao.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười nói, mười sáu năm qua hắn chưa bao giờ xuống núi, suy nghĩ vẫn trong sáng như làn nước trong, ngày ngày đều tiếp xúc với các nhân nhân tu đạo, mỗi lời đều xuất phát từ tận tâm can, không mang theo chút ý đùa bỡn không thuần khiết nào. Thế nhưng người bình thường nghe được rõ ràng là những lời bại hoại xấu xa.

Ánh mắt Lý Hàn Y lóe lên vẻ phẫn nộ: “Tiểu đạo sĩ, ngươi muốn chết à?”

Triệu Ngọc Chân đứng lên, phúi bụi đất trên người: “Tiểu tiên nữ, ngươi xuống đây nói chuyện đi.”

“Nói cái rắm!” Lý Hàn Y mắng một tiếng, Thính Vũ kiếm trong tay rời vỏ, tay trái thi triển một chiêu kiếm chém về phía Triệu Ngọc Chân. Triệu Ngọc Chân vội vàng lui lại phía sau, ngón tay múa lên, vẽ thành một phù trận, chỉ trong chớp mắt cuồng phong gầm thét, cát bay đá chạy. Lý Hàn Y

cầm kiếm lui lại phía sau, tay phải lại rút một thanh kiếm nữa ra, ánh sáng lạnh bùng lên, lạnh lẽo tới thấu xương.

“Tiểu tiên nữ, thanh kiếm này của cô không tệ.” Triệu Ngọc Chân khen.

Đứng hạng ba trong thập đại danh kiếm, đã từng là bội kiếm tùy thân của Côn Luân Kiếm Tiên, Thiết Mã Băng Hà, trong mắt tiểu đạo sĩ này lại chỉ

nhận được một đánh giá ‘không tệ’.

“Tiểu tiên nữ, cô tới muộn bảy ngày.” Sự chú ý của Lý Hàn Y có vẻ không nằm trên thanh kiếm tuyệt thế này.

Lý Hàn Y hơi chán chường: “Vì phải đi tìm thanh kiếm này cho nên đến muộn bảy ngày.”

Triệu Ngọc Chân thản nhiên ‘ồ’ một tiếng rồi nói: “Đáng tiếc, hôm nay vẫn không có đào để ăn.”

Rốt cuộc Lý Hàn Y không nhịn nổi nữa, không nhiều lời vô nghĩa với đạo sĩ đầu óc không bình thường này, Thiết Mã Băng Hà thi triển một chiêu kiếm đánh úp lại, kiếm thế cuộn cuộn như hàng ngàn kỵ binh đạp tan đồng bằng lao tới.

Triệu Ngọc Chân lại giơ tay, nhẹ giọng quát: “Ngăn!”

Kiểm thế của Lý Hàn Y đột nhiên tiêu tan, cô cầm kiếm ngậy ra tại chỗ:

“Đây là võ công gì vậy?”

“Đạo pháp, Đại Long Tượng Lực.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười đáp.

“Ta không xứng khiến người xuất kiếm?” Ánh mắt Lý Hàn Y lạnh lẽo thấu xương.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Đại Long Tượng Lực là bí tịch đạo pháp tối cao của núi Thanh Thành ta, so với Vô Lượng kiếm pháp chỉ cao hơn, không thấp hơn.”

Lý Hàn Y không phục: “Ta mặc kệ, người xuất kiếm đi.”

Triệu Ngọc Chân mỉm cười nói: “Người dùng giọng thật nói chuyện, ta sẽ

xuất kiếm.”

“Người.” Tay phải Lý Hàn Y giơ cao thanh Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm Thính Vũ kiếm, tức giận nói: “Đi chết đi!” Hai kiếm đồng thời chém ra, lập tức bổ thành một rãnh dài trong sân. Bước chân của Triệu Ngọc Chân lão đảo suýt nữa ngã xuống, Lý Hàn Y thừa thế xông tới, lại thi triển một chiêu kiếm đánh ra.

Đại Long Tượng Lực quả thật là đạo pháp tối cao trong núi Thanh Thành, cho dù là kiếm thuật hai tay cũng có thể đấu được. Nhưng Triệu Ngọc Chân lại nảy sinh lòng hiếu thắng, cao giọng quát: “Đào Hoa!”

Lý Hàn Y sửng sốt, còn tưởng hấn gọi ai, quay đầu về phía sau lại chứng kiến một thanh kiếm gỗ đào chui từ dưới đất lên, bay thẳng về phía mình.

Cô nghiêng đầu, kiếm gỗ đào lướt sát qua mái tóc, dừng lại trong tay Triệu Ngọc Chân.

Triệu Ngọc Chân miệng thì thầm: “Một thành một bại, gọi là một kiếp, từ

trước khi có thiên địa, đã có vô lượng kiếp.”

Đột nhiên toàn bộ núi Thanh Thành chấn động. Trong rừng chim chóc kinh hãi bay tứ tán, trong núi muôn thú chạy như điên, những con thú ngày thường rất hiếm thấy như tê tê, gấu, rắn, thậm chí cả bọ cạp, rất giấu mình dưới đất cũng điên cuồng chạy xuống chân núi. Có khách tới cầu đạo hành hương chứng kiến con gấu lớn bằng hai người chạy qua trước mặt mình, sợ tới mức chân căng mềm nhũn. Nhưng con gấu kia lại như không hề

thấy bọn họ, chỉ một lòng muốn chạy xuống chân núi.

Môn nhân núi Thanh Thành vội vàng rút kiếm gỗ đào ra, tưởng có đại địch tới xâm phạm, nhưng chỉ thấy toàn bộ sinh vật trên núi Thanh Thành đều bỏ chạy như điên như dại, trong thời gian ngắn cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Vài vị thiên sư đang bế quan luyện khí lực đục xuất quan, sau khi chứng kiến dị tượng này lập tức bấm ngón tay tính toán.

Thế nhưng một giọng nói thiếu kiên nhẫn ngắt lời bọn họ, chưởng giáo núi Thanh Thành thế hệ này, Lữ Tổ Chân đi ra khỏi đại điện: “Tính cái gì mà tính, bách thú sợ hãi uy thế của hãn lao nhao chạy xuống núi. Toàn bộ núi Thanh Thành còn ai làm được chuyện này? Lên đỉnh Phúc Lộc, tìm Triệu Ngọc Chân!”

Lý Hàn Y cũng đã nhận ra dị tượng xung quanh, hơi ngạc nhiên: “Đạo sĩ, đây là kiếm pháp gì vậy?”

“Vô Lượng kiếm, vô lượng kiếm, người rơi vào kiếp nạn này, đời đời kiếp kiếp, vạn kiếp bất phục.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nâng kiếm, Lý Hàn Y chỉ cảm thấy phía sau thanh kiếm gỗ đào nho nhỏ kia như từ từ hiện lên

một bóng kiếm khổng lồ, trong lòng cả kinh, vội vàng nắm chặt hai thanh trường kiếm trong tay.

“Ta có một kiếm tên Vô Lượng, dùng vô lượng phá vạn pháp, dùng một kiếm phá vạn kiếm.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng ngâm nga, một kiếm chém xuống. Trường kiếm như dài cả trăm thước chém thẳng xuống.

“Thính Vũ!” Lý Hàn Y gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm trong tay ngâm nga liên tục, không ngờ lại rời tay bay ra. Thính Vũ vốn do Kiếm Trung rèn ra, là kiếm có linh hồn. Giờ phút này nó cảm thấy sợ hãi cho nên tự ý trốn khỏi chiến trường. Lý Hàn Y đành điều khiển Thiết Mã Băng Hà, cao giọng quát.

“Người khiến muông thú khắp núi sợ hãi bỏ trốn, ta sẽ khiến hoa đào rơi khắp núi!”

Vừa dứt lời, hoa đào khắp núi lập tức bay lên, chiêu kiếm này gọi hoa đào trong cả ngọn núi, mạnh mẽ ngăn cản kiếm hồn trăm thước kia. Trong sân hoa đào bay lượn, Lý Hàn Y phá tan mưa hoa, lại thi triển một chiêu kiếm.

Giờ đang là mùa xuân, chiêu kiếm này của Lý Hàn Y khiến sương lạnh bay khắp nơi, cô cầm danh kiếm Thiết Mã Băng Hà trong tay, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới thứ hai trong Chỉ Thủy kiếm pháp của mình - - thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước.

Triệu Ngọc Chân ném Đào Hoa kiếm lên, chớp mắt đã hóa thành hàng chục hàng trăm ảo ảnh thanh kiếm!

“Vớ vẩn!” Lý Hàn Y hừ lạnh một tiếng, lập tức đánh rơi những huyền kiếm này.

Triệu Ngọc Chân tung người nhảy lên cây hoa đào, nhẹ nhàng bẻ một cành đào mỉm cười: “Vô Lượng kiếp không bằng Đào Hoa kiếp, tiên trên trời không bằng trăng trước mắt.” Nói xong ném cành hoa đào trong tay về

phía Lý Hàn Y.

Trường kiếm của Lý Hàn Y muốn ngăn cản, lại thấy Triệu Ngọc Chân nhẹ

nhàng giơ tay, dùng Đại Long Tượng Lực điều khiển cành hoa đào kia hạ xuống rồi xoay vòng lên cao, khó khăn lắm mới cắt qua khăn che mặt của Lý Hàn Y. Chiếc khăn lần thứ hai rơi xuống đất, dung nhan tựa tiên nhân lại xuất hiện trước mặt Triệu Ngọc Chân.

Sáu vị thiên sư đang tới chứng kiến cảnh này đột nhiên dừng chân, một ông lão râu tóc bạc trắng đưa mắt nhìn Lữ Tố Chân thở dài: “Ngăn cản tên đồ nhi này mười sáu năm, rốt cuộc vẫn rơi vào phạm trần.”

Lữ Tố Chân thở dài, trầm giọng nói: “Trong số mệnh có kiếp nạn này.”

“Tiểu tiên nữ, cô trông xinh đẹp như vậy, sao lại luôn che mặt?” Triệu Ngọc Chân ngồi trên cây hoa đào trụi lủi, mỉm cười hỏi.

Lần này Lý Hàn Y không hề né tránh, chỉ nhìn đạo sĩ trẻ tuổi đang mỉm cười trên cây hoa đào, hỏi ngược lại: “Vậy người có kiếm pháp cao siêu, vì sao lại không dám xuống núi tới một lần?”

“Sư phụ nói, ta không thể xuống núi, ta xuống núi sẽ có rất nhiều người chết.” Triệu Ngọc Chân lắc đầu.

Lý Hàn Y kinh ngạc nhìn vẻ mặt chân thành của Triệu Ngọc Chân, thầm nghĩ có thể truyền thuyết là thật, nhưng vẫn nói: “Lần thứ ba ta tới núi Thanh Thành, người theo ta xuống núi.”

Triệu Ngọc Chân suy nghĩ rồi nói: “Người dùng giọng thật nói một lần đi.”

Trong khoảnh khắc Lý Hàn Y chỉ muốn rút kiếm lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn, gật đầu nói: “Lần sau ta tới núi Thanh Thành, người theo ta xuống núi.” Giọng nói của nàng trong trẻo dịu dàng, êm tai như tiếng nước trên núi chảy xuống và vào phiến đá.

Triệu Ngọc Chân do dự một lúc lâu, cuối cùng lại ập a ập ứng nói: “Ta... hỏi sư phụ đã.”

Lý Hàn Y nhíu mày: “Kiếm pháp của sư phụ người ra sao?”

Triệu Ngọc Chân suy nghĩ: “Giờ thì cao hơn ta một chút, nhưng một năm sau thì không biết được.”

Lý Hàn Y gật đầu: “Một năm sau ta sẽ tới, nếu sư phụ người không đồng ý, ta sẽ đánh tới khi hắc đồng ý!” Nói xong bèn nhặt Thính Vũ kiếm lên cắm vào trong vỏ, không hề quay đầu lại đi thẳng xuống núi. Khi xuống núi cô còn gặp một nam tử trẻ tuổi mặc áo xám. Giờ phút này đôi mắt nam tử đó ngáy dại, như bị thứ gì đoạt mất hồn phách.

Lý Hàn Y trừng mắt nhìn hắn một cái, lúc này nam tử mới khôi phục tinh thần, hoảng hốt nói: “Ta... ta tên là Lôi Oanh.”

Chương 75: Thúc ngựa phá thanh sơn

“Còn bốn cái bánh nữa, nếu mỗi người ăn một cái bánh một ngày, chúng ta còn cố được hai ngày nữa.” Lôi Vô Kiệt mở cái bọc, suy nghĩ một chút rồi xé cái bánh trong tay thành hai nửa. “Nếu mỗi người ăn nửa cái thì còn cố

được bốn ngày.” Lôi Vô Kiệt đưa nửa cái bánh khô đét trong tay cho Tiêu Sắt.

Mấy ngày nay Tiêu Sắt đã khinh bỉ tới phát chán rồi, bực bội nhận lấy cái bánh kia, ăn rất từ tốn.

Lôi Vô Kiệt lại gặm từng miếng lớn, không bao lâu sau đã ăn xong nửa cái bánh, lấy bình nước bên yên ngựa ra uống mấy ngụm rồi buông bình xuống thở dài: “Vẫn đói.”

Cho dù lần này chuẩn bị sẵn một tấm bản đồ nhưng bọn họ vẫn lạc đường, đi lòng vòng trong một khoảng núi rừng vài ngày vẫn không tới được điểm cuối, lương khô mang theo trước đó cũng chỉ còn lại bốn cái bánh đáng thương.

“Lôi Vô Kiệt, ta xin người đấy, sau khi về Lôi môn lần này thì ngoan ngoãn ngồi trong Lôi gia bảo đi nhé, ra ngoài không thấy mặt mặt à?” Tiêu Sắt cắn một miếng bánh.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Có gì đâu, hiện giờ ra ngoài hành tẩu giang hồ cần phải tiêu sái tự tại, đi đến đâu tính đến đó. Lần này về Lôi môn là có việc quan trọng phải làm.”

“Người mà cũng có việc quan trọng à?” Tiêu Sắt khinh thường hừ một tiếng.

“Đương nhiên rồi!” Lôi Vô Kiệt cao giọng đáp: “Ta là đệ tử danh môn! Đệ

đệ của Kiếm Tiên cơ mà!”

“Vậy xin hỏi vị công tử danh môn, núi Thanh Thành đi hướng nào?”
Tiêu Sắt cười lạnh.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên thúc vào bụng ngựa, phi thẳng về phía trước: “Phi thẳng về phía trước, chạy không ngừng nghỉ bất kể ngày đêm đến tận cuối trời, chẳng lẽ lại không thấy được núi Thanh Thành?” Tiêu Sắt vội vàng phi ngựa đi theo, hai người phóng như điên khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc cũng qua được vùng rừng núi này. Lôi Vô Kiệt vội vàng ghìim ngựa, chỉ

thấy bên cạnh bỗng nhiên có rất nhiều người, ai nấy đều đi về phía một ngọn núi phía trước. Hắn nhìn về phía đường lên núi, nơi đó hình như có hai người mặc đồ đạo sĩ, nhìn kỹ hơn lại thấy dưới chân núi có một cái bia đá, trên đó viết ba chữ rất rõ ràng.

Núi Thanh Thành.

“Tới rồi.” Tiêu Sắt thúc ngựa chạy tới nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhảy xuống ngựa tới ngồi trên một tảng đá bên cạnh.

“Người làm gì vậy?” Tiêu Sắt ngạc nhiên hỏi.

Lôi Vô Kiệt mở bọc, lấy một cái bánh nướng lớn từ trong bọc ra, gặm từng miếng một: “Chờ ta ăn xong cái bánh này, có sức rồi lên núi!”

Tiêu Sắt bó tay không biết nói gì, tức tối đặt mông ngồi xuống cạnh Lôi Vô Kiệt, giơ tay phải ra với hắn.

“Sao thế?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đưa ta một cái nữa.” Tiêu Sắt cả giận nói.

Còn trong lúc Lôi Vô Kiệt ăn bánh, toàn bộ núi Thanh Thành lại chấn động.

Triệu Ngọc Chân ngồi trong Càn Khôn điện trong núi Thanh Thành đột nhiên mở mắt, giọng nói run rẩy: “Người đến rồi à?” Hắn đi ra khỏi cửa Càn Khôn điện, nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát rồi đột nhiên đi xuống chân núi.

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, từ khi ra đời đã lên núi, ba mươi năm chưa bao giờ xuống núi một bước. Trong mười năm gần đây hắn không

quan trong Càn Khôn điện thì tới đỉnh núi ngắm mây, chưa bao giờ xuống khỏi Càn Khôn điện một bước. Nhưng hôm nay hắn lại bước từng bậc thang một đi xuống.

Lần này Triệu Ngọc Chân thật sự muốn xuống núi!

Bốn ông lão râu tóc bạc trắng chặn trước mặt hắn.

“Ngọc Chân, ngươi muốn xuống xuống núi ư?” Ông lão cầm đầu trầm giọng quát.

“Ân sư bá.” Triệu Ngọc Chân vái chào ông lão. Bốn người trước mặt chính là bốn vị thiên sư thế hệ trước của núi Thanh Thành còn tại thế, cũng là sư

thúc hoặc sư bá của Triệu Ngọc Chân, mỗi người đều có cảnh giới Tự Tại Địa Cảnh trở lên. Bọn họ kết trận chặn đường rõ ràng không muốn

Triệu Ngọc Chân xuống núi.

Nhưng Triệu Ngọc Chân chỉ khẽ thở dài một tiếng: “Ta cảm thấy cô ấy đến rồi.”

“Người biết người xuống núi sẽ có ý nghĩa ra sao không?” Ông lão kia nhú mào hỏi tiếp.

“Thì có sao?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười, lắc người một cái đã lướt qua bốn vị thiên sư. Bốn vị thiên sư chưa kịp phản ứng lại, Triệu Ngọc Chân đã đi xuống dưới núi.

Ông lão thở dài: “Ngọc Chân!”

Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng vẫy tay.

Lại có hai bóng người nhanh chóng chạy xuống núi trước Triệu Ngọc Chân!

Phi Hiên vội vàng la lên: “Tiểu sư thúc, ngăn cản sư tổ, người tuyệt đối không thể xuống núi!”

Lý Phàm Tùng mắng: “Sao người không đi mà ngăn? Bốn lão tổ tông còn không ngăn được, người bảo ta ngăn?”

Phi Hiên lau mồ hôi trên trán: “Vậy ép người dưới chân núi đi đi!”

Triệu Ngọc Chân bước từng bước một xuống núi, vừa trịnh trọng vừa thong dong, cũng cho Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cơ hội. Hai người lập tức chạy qua người hắn, lao thẳng xuống núi. Nhưng Triệu Ngọc Chân lại mỉm cười, với công lực hiện tại của hai người bọn họ làm sao chống được tiểu tiên nữ kia chứ. Nhưng đã gần hai mươi năm trôi qua, tiểu tiên nữ

chắc đã biến thành đại tiên nữ rồi.

Lúc này rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng ăn xong cái bánh, xoay người lên ngựa.

Tiêu Sát buồn bực: “Chúng ta muốn lên núi, sao người còn leo lên ngựa?”

“Ta không muốn bước từng bước một chậm rãi đi lên. Đạo sĩ họ Triệu kia phụ lòng tử tử ta bao năm như vậy, ta phải cưỡi ngựa đạp vỡ núi Thanh Thành này! Đi!” Lôi Vô Kiệt quát mạnh roi vào mông ngựa, phóng như

điên về phía núi Thanh Thành.

Tiêu Sát cả giận: “Cái tên phỉ phạm nhà người, ngựa của ta mà!”

“Tới rồi!” Phi Hiên dừng bước, phía xa có một con ngựa phóng tới như điên, đang chạy lên núi. Hắc vệt vàng vọt Đại Long Tượng Lực, nhẹ nhàng đẩy tay về phía trước.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy con ngựa vốn đang chạy như điên đột nhiên ngừng lại như đụng phải một bức tường chắn. Còn bản thân hắc cũng bị văng thẳng ra ngoài.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm sau lưng rời vỏ

bay ra, hắc đạp một chân lên thân kiếm, ngự kiếm tiếp tục bay lên trên núi.

“Người dừng lại cho ta!” Lý Phàm Tùng vung tay phải cầm lấy kiếm gỗ đào của một vị đạo nhân đang làm việc bên cạnh, nhảy thẳng lên chém vào đầu Lôi Vô Kiệt.

Phi Hiên đưa tay lên miệng cắn đứt ngón tay, nhanh chóng vẽ thành một bùa chú giữa không trung. Chỉ nghe tiếng sư tử gầm vang, bùa chú kia hóa thành một ảo ảo sư tử lao về phía Lôi Vô Kiệt.

Vô Lượng Thiên Cương kiếm, Thái Ất Sư Tử quyết. Vừa ra tay hai người đã dùng ngay bản lĩnh sở trường của mình.

Lôi Vô Kiệt thầm nghĩ, núi Thanh Thành này đúng là không nói lý, mình chỉ cưỡi ngựa muốn giẫm lên núi thôi, sao lại dùng sát chiêu như vậy để đối phó với mình? Hắn nghiêng người né tránh kiếm của Lý Phàm Tùng, lại xuất quyền đánh ra phá tan ảo ảnh sư tử kia.

Lý Phàm Tùng xuất một chiêu kiếm không có hiệu quả, lại chém một kiếm ra, rồi một kiếm nối tiếp, đánh liên ba kiếm về phía Lôi Vô Kiệt. Thanh kiếm gỗ đào này chỉ do hắn tiện tay mượn được, không bằng tự mình khắc ra, không truyền bao nhiêu Vô Lượng Thiên Cương khí của bản thân cho nên rất yếu ớt. Sau ba kiếm lập tức vỡ tan, mảnh vụn rải đầy đất. Hắn gầm lên một tiếng: “Kiếm trận!”

Chỉ thấy kiếm gỗ đào của những đạo sĩ đứng xung quanh lập tức rời vỏ, gần mười thanh kiếm hạ xuống trên đầu hắn. Hắn vùng mạnh tay, lại quát lớn: “Kiếm hạ!” Xoạt xoạt xoạt, mười thanh kiếm đổ xuống người Lôi Vô Kiệt như mưa rơi. Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng có thời gian quan sát đối phương, hắn kinh ngạc nói: “Người chẳng phải...” Còn chưa nói dứt lời

mưa kiếm đã đổ tới trước mặt, Lôi Vô Kiệt đành vùng mạnh thanh Sát Phố

kiếm sau lưng ra.

“Cao các thánh vũ thanh.” (Lầu cao nghe mưa rơi.)

“Bình Địa Nhất Thanh Lôi!” (Sấm dậy nơi đất bằng.) Tiếng sấm nổ âm âm, mười thanh kiếm gỗ đào lập tức bị đánh nát, mảnh gỗ đào rải rác bên dưới. Lôi Vô Kiệt thu hồi song kiếm ngẩng đầu nhìn Lý Phàm Tùng đã nhận ra kiếm thuật của mình, mỉm cười nói: “Lý huynh quên tình nghĩa hợp lực giao chiến trên Đẳng Thiên các ngày trước rồi à?

Ta chỉ cưỡi ngựa đạp lên núi Thanh Thành, Lý huynh đã muốn giết ta ư?”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên ngây ra như phỗng: “Sao lại là người?”

Sau lưng bọn họ cũng có một giọng nói vang lên: “Người là ai!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên vội vàng quay đầu, chỉ thấy Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào thiên sư cau chặt hai hàng mi, nhìn Lôi Vô Kiệt, gương mặt nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Chương 76: Đào hoa am hạ đào hoa tiên

(Trong am hoa đào có tiên hoa đào)

Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân, số người từng gặp hần rất ít, số người nghe được truyền thuyết của hần lại rất nhiều. Nghe nói hần là tiên nhân chuyển thế, ngồi trên núi Thanh Thành suốt ba mươi năm, chỉ chờ ngày tu thành đại đạo cười hạc phi thăng. Bên ngoài đồn đại hần cao chừng chín thước, mặc đạo bào màu tím, tỏa ra ánh sáng vàng kim, chân không dính đất, ngự kiếm bay lượn.

Còn Triệu Ngọc Chân đang đứng trước mặt mọi người rõ ràng không giống như trong truyền thuyết. Hần mặc một bộ đạo bào màu tím, gương mặt thanh tú, dưới cằm để râu mỏng, chẳng những không cao tới chín thước, ngược lại có vẻ nhỏ nhẽ yếu đuối. Hần cau mày, nhẹ giọng gọi:

“Thính Vũ.”

Thính Vũ kiếm mà Lôi Vô Kiệt vừa thu hồi theo tiếng gọi bay ra, hần muốn cầm lấy Thính Vũ kiếm nhưng lại phát hiện nó hoàn toàn không chịu khống chế bay thẳng tới bên cạnh Triệu Ngọc Chân. Đây là lần đầu tiên có chuyện như vậy kể từ khi hần tâm tỷ tương thông cùng Thính Vũ kiếm.

Triệu Ngọc Chân giơ tay cầm lấy Thính Vũ kiếm, nhìn Lôi Vô Kiệt: “Vừa rồi ta cảm nhận được kiếm ý của Thính Vũ kiếm cùng khí tức rất giống cô ấy, vốn tưởng cô ấy tới nhưng lại gặp người ở đây. Người là ai?”

“Không biết ta là ai à?” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, rút Sát Phổ kiếm ra chỉ vào Triệu Ngọc Chân: “Vậy ta đánh tới khi ngươi biết ta là ai.”

Lúc này Tiêu Sắt cũng chạy tới, nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy không khỏi lắc đầu: “Chắc ngươi điên mất rồi.”

Tuy Lý Hàn Y được tôn là từ sau khi bước vào giang hồ chưa một lần bại trận, nhưng mười mấy năm trước quyết đấu hai lần với Triệu Ngọc Chân rõ ràng đã thua cả hai. Với công lực trước mắt của Lôi Vô Kiệt, có thể đánh đến mức Triệu Ngọc Chân biết tên của hắn? Đúng là nằm mơ nói mộng.

Triệu Ngọc Chân cầm Thính Vũ kiếm vẽ một đóa hoa kiếm: “Được. Xuất kiếm đi.”

Lôi Vô Kiệt rút Sát Phổ kiếm ra quát: “Bình Địa Nhất Thanh Lôi!”

“Lôi diệt.” Triệu Ngọc Chân hờ hững vung thanh Thính Vũ trong tay, chỉ thấy sấm sét đang chuẩn bị nổ vang lập tức bị ép xuống. Lôi Vô Kiệt chưa từng gặp tình hình như vậy, lập tức ngậy ra như phỗng.

Triệu Ngọc Chân nhú mày: “Xem kiếm pháp này, hình như ngươi là đồng môn của tên cười hạc kia. Đám người họ Lôi các ngươi thật thú vị, cứ xông lên núi Thanh Thành làm gì?”

Lôi Vô Kiệt cắn chặt răng, lại xuất một kiếm, một kiếm cực kỳ ấm áp. Thôi thúc mưa hoa, thổi gió ôn nhu, đẹp như thời khắc năm xưa. Lộ Hồng Yên Lục, phô bày hết ý cảnh đầu xuân.

Kiểm Tiên - Lý Hàn Y truyền thụ, Lộ Hồng Yên Lục.

Ánh mắt Triệu Ngọc Chân lập tức sáng bừng lên: “Đây là kiếm thuật của cô ấy? Ngươi thật sự là truyền nhân của cô ấy?”

Kiểm khí đã tới gần người nhưng Triệu Ngọc Chân lại chẳng hề sợ hãi, chỉ

hỏi: “Cô ấy phải người tới tìm ta à? Cô ấy có khỏe không?”

Rốt cuộc kiếm khí cũng đánh trúng Triệu Ngọc Chân, nhưng thần sắc hần không hề thay đổi, Lôi Vô Kiệt thu kiếm, nhú mày.

“Triệu Ngọc Chân đã tu luyện Đại Long Tượng Lực tới chín thành, có khí long tượng hộ thể, cho dù người xuất kiếm một trăm lần cũng không làm hần bị thương được.” Tiêu Sắt nói rất từ tốn.

Triệu Ngọc Chân cầm kiếm bước từng bước một về phía Lôi Vô Kiệt: “Khí tức trên người người rất giống với cô ấy, người là đệ đệ của cô ấy? Cô ấy ở

đâu?”

Lôi Vô Kiệt hừ lạnh: “Nếu người muốn biết đến vậy, sao người không đi tìm tỷ ấy?”

Triệu Ngọc Chân hất nhẹ Thính Vũ kiếm trên tay ra, thanh kiếm trở lại vỏ

kiếm chỗ Lôi Vô Kiệt: “Cô ấy nói khi cô ấy lên núi lần ba, ta sẽ theo cô ấy xuống núi. Ta đợi bao năm như vậy nhưng cô ấy vẫn không tới.”

“Tỷ ấy đã tới.” Lôi Vô Kiệt trầm giọng nói.

“Đã tới?” Triệu Ngọc Chân sửng sốt, trên núi Thanh Thành này mỗi ngọn núi mỗi gốc cây, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ đều không thoát khỏi cặp mắt của hần. Nếu Lý Hàn Y thật sự tới sao hần lại không phát hiện?

“Năm đó khi người quyết đấu với Lôi Vân Hạc tới tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng tuy chặt đứt một tay của Lôi Vân Hạc khiến hần đại bại bỏ đi nhưng bản thân cũng đại thương nguyên khí, bế quan tu dưỡng trong Càn Khôn điện. Tỷ tỷ của ta lên núi lần thứ ba, giúp người ngăn cản Lôi Oanh của Lôi

môn tới bãi sơn. Chuyện này tất cả núi Thanh Thành đều biết, chẳng lẽ

người không biết?”

Tiêu Sắt ở bên cạnh cười lạnh, trong lòng lại thầm mắng: Giờ thì giả bộ như mình hiểu tâm tư của tỷ tỷ lắm, mấy chuyện này chẳng phải hai hôm trước ta lén kể cho người à!

Triệu Ngọc Chân ra vẻ vô tội: “Có ai nói với ta đâu.” Hắc vôi vàng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng vôi vàng xua tay: “Sư phụ, lúc đó con còn chưa lên núi mà!”

Hắn lại nhìn sang Phi Hiên, Phi Hiên bị dọa tới suýt khóc: “Sư phụ, lúc ấy con còn chưa ra đời mà.”

Lôi Vô Kiệt mắng: “Chẳng phải người tự xưng là tiên nhân chuyển thế, chân tiên của đạo gia à? Người không biết bói toán chắc?”

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Mệnh của ta, trời có thể tính, người không thể

tính.”

Lôi Vô Kiệt nhổ một ngụm nước miếng xuống đất: “Đạo sĩ dờm!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, thầm thương thay cho hắn. Triệu Ngọc Chân được tôn là chân tiên của đạo gia, nhưng đừng nhìn hắn lúc thường luôn có vẻ hiền hòa, bọn họ đều tận mắt chứng kiến đạo pháp của Triệu Ngọc Chân. Hắn có thể tính rõ ràng tới mức một tháng sau giờ nào khắc nào sẽ có mưa rơi, câu ‘đạo sĩ dờm’ này thật sự oan ức. Chẳng qua đạo gia trước nay luôn kiêng việc bói toán cho bản thân, đặc biệt là người có thân thể đặc thù như Triệu Ngọc Chân. Nghe nói chương giáo tiên nhiệm Lữ Tổ Chân chính vì tính toán thiên mệnh cho Triệu Ngọc Chân ba lần nên mới gặp phải thiên kiếp mà chết. Cho nên Triệu Ngọc Chân mới nói như vậy.

Nhưng Triệu Ngọc Chân lại chẳng hề tức giận, chỉ hỏi: “VẬY cô ấy không tới à?”

Lôi Vô Kiệt lập tức nổi giận đùng đùng: “Tỷ ấy không tới thì người không đi à? Tỷ ấy nói lần thứ ba tỷ ấy tới người sẽ theo tỷ ấy xuống núi, người cứ

chờ tỷ ấy thế à? Tự người không có chân, không biết đường chạy tới Tuyết Nguyệt thành tìm tỷ tỷ à? Huống chi tỷ tỷ của ta làm sao biết được đám đạo sĩ thú kia không nói cho người. Tỷ ấy vốn là người kiêu ngạo, đã tới ba lần rồi người còn thờ ơ không xuống núi, tỷ tỷ còn đến nữa chắc?”

Triệu Ngọc Chân bị mắng tới mức ngây ra như phỗng.

“Ba tháng nữa, tỷ tỷ của ta sẽ tới Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia, lúc đó người có đi hay không?” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng nói ra câu này.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên mỉm cười.

Hắn giơ tay ra gọi: “Đào Hoa!”

Chỉ thấy ánh sáng đỏ lóe lên trên đỉnh núi, một thanh kiếm bay thẳng về phía này.

“Là Huyền Dương kiếm, cửu cửu tức huyền, là thanh kiếm ấm áp chí tình nhất trên thế gian.” Ánh mắt Tiêu Sắt nghiêm nghị nói: “Côn Luân Kiếm Tiên đã về cõi tiên có hai thanh kiếm ấm áp và lạnh lẽo. Cuối cùng Huyền Dương bị phá hủy, chỉ còn lại phôi kiếm, nghe nói bị núi Thanh Thành đoạt được, quả nhiên là thật.”

“Hiện giờ, nó tên là Đào Hoa.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng tung người, giẫm lên thân kiếm: “Tiểu tử, nếu ta không xuống núi thì sao?”

“Tỷ tỷ của ta sẽ gả cho một người tên là Lôi Oanh.” Lôi Vô Kiệt gần từng chữ một.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Còn nếu ta xuống núi?”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Vậy mọi chuyện trong tay người.”

Triệu Ngọc Chân cười ha hả nói: “Người nói đúng.”

“Thế thì người xuống núi hay không?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày.

"Đào hoa ố lý đào hoa am, đào hoa am hạ đào hoa tiên; Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ, hữu trích đào hoa mại tửu tiền.

Tửu tỉnh chích tại hoa tiên tọa, tửu túy hoán lai hoa hạ miên; Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên."

(Dịch nghĩa:

Dịch nghĩa

Trong thành hoa đào có am hoa đào

Trong am hoa đào có tiên hoa đào

Người tiên hoa đào trồng cây hoa đào

Lại hái hoa đào thay cho tiền mua rượu

Tỉnh rượu, thấy một mình ngồi trước hoa

Say rồi lại nằm ngủ dưới hoa

Nửa say nửa tỉnh ngày lại ngày

Hoa rụng hoa nở năm này qua năm khác

‘Đào hoa am ca’ của Đường Dần

Nguồn: thivien.net)

Triệu Ngọc Chân nhẹ giọng ngâm nga bài hát này, đột nhiên đá mạnh vào Đào Hoa kiếm, cao giọng nói: “Về núi!”

Một người một kiếm cứ thế về núi.

Chương 77: Ngày mưa phùng giết người

Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt cùng với Lý Phàm Tùng, Phi Hiên đều đứng đó ngây ra như phỗng, một lúc lâu sau Lôi Vô Kiệt mới gãi đầu: “Chả hiểu sao lại đọc bài thơ này, rốt cuộc thì Triệu Ngọc Chân xuống núi hay không xuống núi đây?”

"Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật, hoa lạc hoa khai niên phục niên." Lý Phàm Tùng nhú mày: “Suy nghĩ của sư phụ thật khó đoán.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Triệu Ngọc Chân có tới hay không là do tỷ tỷ người, là do chính hăn, chứ không phải do người, người đã nói những lời nên nói rồi, giờ thì đi thôi, ta cảm thấy bất luận Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân đều có cảnh giới Kiếm Tiên, ngày đi ngàn dặm, muốn tới Lôi gia bảo đâu có vấn đề gì. Còn chúng ta thì sao? Ba tháng nữa mà không tới kịp, ba người bọn họ gặp nhau, chúng ta sẽ thành trò cười đấy.”

Lý Phàm Tùng mở miệng giữ lại: “Khó khăn lắm nhị vị mới tới núi Thanh Thành một lần, chẳng bằng ở lại núi thêm vài ngày. Ta thấy gần đây kiếm thuật của Lôi huynh tiến bộ không ít, tiểu đệ bất tài, vừa hay sau khi đi du lịch về cũng bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, muốn lĩnh giáo Lôi huynh một phen.”

“Không có thời gian.” Tiêu Sắt xoay người lên ngựa, cướp lời.” Núi Thanh Thành ở phía bắc, Lôi gia bảo ở phía nam, chúng ta chậm trễ quá nhiều rồi.”

Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên: “Tiêu Sắt, người cưỡi ngựa của ta làm gì?”

Tiêu Sắt cả giận nói: “Đây đều là ngựa của ta!” Nói xong quất roi vào mông ngựa, lao nhanh xuống chân núi.

Lôi Vô Kiệt thoải mái chấp tay với Lý Phàm Tùng và Phi Hiên: “Giờ ta đang có việc gấp cần về Lôi gia bảo, nếu thật sự có lòng, ba tháng sau xin hãy dẫn sư phụ các người cùng tới Lôi gia bảo.”

Lý Phàm Tùng cười khố: “Nếu sư phụ không muốn đi, một trăm ta cũng chẳng kéo được người.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nếu sư phụ các người mà xuống núi sẽ gây ra sóng gió thật à?”

Lý Phàm Tùng lắc đầu: “Dẫu sao sư phụ cũng chưa từng xuống núi, ai mà biết được, cũng có thể sư tổ lừa người, muốn hãm ở lại trên núi Thanh Thành cả đời.”

Phi Hiên trừng mắt lườm hằm một cái: “Sư tổ đâu có rồi hơi như người, số

mệnh của chương giáo là thiên mệnh, lời của sư tổ rất có thể là thật.”

Lý Phàm Tùng nhú mày: “Thiên mệnh?”

Phi Hiên nhìn xuống dưới núi như đang suy nghĩ: “Thiên mệnh.”

Lôi Vô Kiệt nghe mà chẳng hiểu ra sao, chỉ có thể cười nói: “Thiên với không thiên, người với không người, mấy chuyện đó ta chẳng hiểu. Ta chỉ

tin một điều.”

“Việc là do người làm!” Lôi Vô Kiệt tung người lao xuống chân núi, nhanh chóng đuổi theo Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhìn hằm một cái: “Giờ thì về Lôi gia bảo được chưa?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Về Lôi gia bảo!”

“Không lạc đường đấy chứ?” Tiêu Sắt cười lạnh hỏi.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía trước, lúc này hai người đã phi đi tới chân núi, Lôi Vô Kiệt tung người nhảy lên ngựa, vung roi mạnh roi nói:

“Không đâu. Ta sống ở Lôi gia bảo đã mười bảy năm, ta nhớ rõ hương vị nơi đó, cả đời này cũng không quên.”

Tiêu Sắt bá đạo mỉm cười, đang định theo sau lại đột nhiên nhớ ra điều gì, lấy tấm bản đồ mà Lôi Vô Kiệt mang theo ra, nhìn cẩn thận một lượt, rốt cuộc không nhìn nổi chửi ầm lên: “Rõ ràng giờ người đang chạy sai hướng rồi! Cút về cho ta!”

Núi Phượng Tề.

Bên ngoài núi Thanh Thành, cây cối um tùm, rừng sâu núi thẳm, chim chóc ríu rít, như hòa cùng tiếng phượng kêu.

Khác với núi Thanh Thành nổi danh thiên hạ một trong tứ đại danh sơn của đạo giáo, núi Phượng Tề lại yên tĩnh hơn nhiều, trên núi chỉ có một thiền viện nho nhỏ. Trong thiền viện là một hòa thượng đang ngồi ngay ngắn đọc kinh. Trước mặt hắn là một nam tử áo đen cầm dù giấy đứng bên vách núi, nhìn xuống chân núi bên dưới.

“Bọn chúng xuống núi rồi.” Nam tử kia nhẹ giọng nói.

Hòa thượng thở dài: “Phải ra tay thật à?”

Nam tử kia không trả lời, chỉ giơ tay phải, đột nhiên nói: “Mưa rồi.”

Mưa phùn phủ xuống, nam tử kia bung dù, vẫn nhìn xuống chân núi, chậm rãi nói: “Ngày mưa phùn giết người.”

Phía sau hắn đột nhiên xuất hiện vài bóng đen lao thẳng xuống chân núi.

Hòa thượng nhỏ giọng niệm Phật một tiếng, đứng dậy đi tới bên cạnh nam tử: “Trăm năm qua, Âm Hà có thể trở thành tổ chức sát thủ khiến

người ta sợ hãi nhất giang hồ là vì nó ẩn nấp trong bóng tối. Hiện giờ đại gia trưởng làm như vậy sẽ khiến Âm Hà bại lộ trong mắt mọi người khắp thiên hạ.

Mặc dù như vậy sẽ nhận được lợi ích, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn.”

“Chúng ta không nên nghĩ tới chuyện này, có lẽ đại gia trưởng tự có tính toán.” Nam tử nhẹ nhàng xoay dù, từng hạt nước mưa chảy qua mặt dù rơi xuống núi đá, làm bắn ra một loạt bọt nước.

“Người đó thật sự là lục vương tử Tiêu Sở Hà?” Hòa thượng đột nhiên hỏi.

Nam tử lắc đầu: “Tuy rất nhiều chỗ nhìn có vẻ không sơ hở gì, nhưng chính vì quá giống cho nên ta nghi ngờ hẳn không phải Tiêu Sở Hà. Tiêu Sở Hà đã biến mất tận bốn năm, nếu hẳn xuất hiện trở lại, như vậy chắc chắn không thể giống Tiêu Sở Hà trong quá khứ được.”

“Người từng gặp Tiêu Sở Hà rồi à?” Hòa thượng vờ nhẹ phật châu.

Nam tử kia gật đầu: “Đã từng thấy hẳn từ xa ở Thiên Khải thành, lần đó ta nhận được lệnh giết chết hẳn. Nhưng có người ra tay trước, bao năm qua ta vẫn tưởng rằng hẳn đã chết.”

Hòa thượng nhíu mày: “Đại gia trưởng biết chuyện này không?”

Nam tử lắc đầu: “Đại gia trưởng có biết hay không không quan trọng, Tiêu Sở Hà là thật hay giả cũng không quan trọng. Âm Hà chỉ cần một cơ hội bước vào Thiên Khải thành kia thôi.”

“Vậy hai người bên dưới thì sao?” Hòa thượng nhìn hai bóng người phi ngựa như điên dưới chân núi.

“Hai người bên dưới, vị áo đỏ tên là Lôi Vô Kiệt, là một trong những đệ tử

xuất sắc nhất trong thế hệ này của Lôi môn, tuy chính hắn không biết nhưng thật ra hắn đã được Lôi môn chọn làm gia chủ đời kế tiếp. Đại gia trưởng nói, bước đầu tiên để Âm Hà đi vào ánh mặt trời chính là hủy diệt toàn bộ Lôi môn.” Nam tử kia xoay người.

“Một người khác thì sao?” Hòa thượng kia hỏi đầy ẩn ý.

Nam tử kia không nói gì, đi về phía chân núi: “Ý của đại gia trưởng là bầu trời Bắc Ly sẽ lập tức thay đổi, so với việc chờ đợi loạn thế ập tới rồi như

lục bình phát phơ trong gió, chẳng bằng tự mình gây dựng loạn thế này, trở thành người thống trị thời đại mới này. Đây là thời đại mới của Bắc Ly, cũng là thời đại mới của Âm Hà.”

“Người là gia chủ Tô gia, quyết định của người cũng có trọng lượng, người không khuyên đại gia trưởng à?” Hòa thượng gọi hắn lại.

Nam tử dừng bước, lẩm bẩm: “Chúng ta chờ trong bóng đêm lâu lắm rồi.”

Hòa thượng không nói tiếp, chỉ thở dài náo nức: “Giờ người định xuống giết hai người trẻ tuổi bên dưới ư? Với thực lực của người đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.”

“Không, ta sẽ đi xuyên đêm về phía nam. Ta muốn cảm một người, hình như người này cũng định tới Lôi môn, cô ta sẽ là một biến số trong hành động lần này.” Nam tử nhẹ nhàng xoay cây dù.

“Đừng xoay dù nữa, mỗi lần người xoay dù cứ cảm thấy người muốn giết người.” Hòa thượng xoay phật châu trong tay: “Người nào mà có thể khiến người như người như gặp phải đại địch?”

“Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.” Nam tử chậm rãi bước xuống chân núi.

Hòa thượng ngạc nhiên một hồi lâu, thở dài một tiếng.

Chương 78: Điệp biến

Sơn cốc vô danh, đêm trăng tĩnh lặng.

Hôm nay hình như là mười lăm, ánh trăng rất tròn, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt cười ngựa chậm rãi đi trên đường ngấm trăng sáng trên bầu trời. Tiêu Sắt cảm thấy hơi lạnh, kéo ống tay áo lại sát người, nhìn Lôi Vô Kiệt đang ngẩng đầu ngấm trăng bên cạnh: “Sao vậy? Nhớ nhà à?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Nhớ thúc phụ của ta.”

“Thúc phụ của người?”

“Đúng vậy, thúc phụ của ta, Lôi Mộng Thần. Hắn luôn thích uống rượu dưới ánh trăng, trước khi gặp sư phụ ta sống cùng ông ấy. Khi ta tám tuổi, thúc phụ qua đời, lúc đó hắn chỉ mới ba mươi tuổi. Sư phụ nói ông ấy say chết. Khi đó ta mới cảm thấy hối hận, ông ấy là người thân duy nhất của ta, nhưng ta lại không nói chuyện nhiều với ông ấy.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Đột nhiên giữa sơn cốc vang lên tiếng sáo, giai điệu uyển chuyển ai oán u uất thê lương, vang vọng quanh sơn cốc khiến trong lòng mỗi người có cảm giác trống vắng. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Sắt trầm ngâm một hồi: “Tới xem xem.” Hai người tiếp tục đi về phía trước, chỉ thấy trước mặt là một hồ nước lớn trong trẻo, phản chiếu ánh trăng.

Một cô gái áo trắng tóc dài đang ngồi bên bờ hồ thổi sáo, rất nhiều bướm giấy từ từ bay ra từ người cô, được ánh trăng chiếu xuống tỏa ra ánh bạc lấp lánh, cực kỳ mỹ lệ.

“Lôi Vô Kiệt, người đoán xem giờ ta đang nghĩ gì?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Hay cho một con quỷ nữ.”

“Đúng như lời người.” Tiêu Sắt nhìn cô gái áo trắng tóc dài kia, cô gái cúi đầu không thấy rõ thần sắc trên gương mặt, không biết lúc ngẩng đầu

có thấy một gương mặt xương khô không.

Cô gái buông cây sáo xuống nhưng tiếng sáo vẫn vang vọng không dứt, cô giơ tay ra, từng con bướm giấy dần dập bay ra ngoài.

“Không ngờ lại thao túng được phong kình, khiến những con bướm giấy này bay lượn như vật sống.” Tiêu Sắt nhíu mày: “Là cao thủ tinh thông bí pháp.”

Cô gái kia nhìn những con bướm giấy, cuối cùng cũng mở miệng cất giọng lạnh lạnh: “Những con bướm giấy này tên là Hồn Dẫn điệt, được dùng để

tế lễ những người bị ta giết chết. Chúng ta không quen không biết nhưng không thể không dùng binh khí gặp nhau, đây là chuyện bất đắc dĩ trong thời loạn lạc. Ta không cách nào thay đổi vận mệnh như vậy, chỉ có thể thả

những con bướm giấy này bay ra, mong dẫn hồn phách bọn họ tìm được đường trở về.”

“Người là người dẫn đường xuống hoàng tuyền à?” Tiêu Sắt quay đầu ngựa, hạ giọng nói với Lôi Vô Kiệt: “Chuẩn bị chạy.”

“Đúng là quý à.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Không phải.” Tiêu Sắt lắc đầu. “Còn kinh khủng hơn quý.”

Đột nhiên ngọn cây bên phải lắc lư, nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng va phải, nhưng Lôi Vô Kiệt vẫn nghe thấy, hơn nữa hẳn còn nghe ra đó là một người có khinh công tuyệt đỉnh dẫm nhẹ lên.

Mọi chuyện chỉ trong nháy mắt.

“Bốn người, năm người.” Lôi Vô Kiệt âm thầm đếm người, vừa rồi hẳn nghe thấy tiếng ít nhất năm người lao qua phía sau.

“Tiêu Sắt. Người có nghe thấy không?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Có năm người, không chạy kịp.” Tiêu Sắt thở dài.

Lôi Vô Kiệt nắm lấy chuôi kiếm, cơ bắp gồng lên: “Không chạy được thì đánh.”

Tiêu Sắt hạ giọng nói: “Lôi Vô Kiệt, đối thủ lần này khác với những người trước đây. Người phải nhớ cho kỹ, bọn họ tới là để giết người.”

“Ta, cũng cảm thấy thế.” Lôi Vô Kiệt thở hỗn hển, trên trán đã lấm tấm mồ

hôi. Những con bướm giấy bay lượn trong gió lướt qua ngọn cây xung quanh, không ngờ lại chặt đứt toàn bộ cành cây, vốn là thứ tế lễ người đã khuất nhưng lại hóa thành vũ khí sắc bén giết người.

Lôi Vô Kiệt tung người nhảy từ trên ngựa giẫm lên ngọn cây nhưng lại phát hiện dưới chân không có gì. Hắn kinh ngạc phát hiện trên ngọn cây quán những sợi chỉ bạc cực mỏng cần như trong suốt. “Đao Ti!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi hét lên, đã rơi xuống đất. Thế nhưng hắn vừa đứng dậy lại cảm thấy bên tai ầm lên, có người nhẹ nhàng thở một hơi bên tai hắn.

“Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Thính Vũ kiếm theo tiếng gọi rời vỏ, ánh trắng hiện lên, có vẻ cực kỳ ngông cuồng giữa bóng tối. Lôi Vô Kiệt xoay người đâm về phía sau một kiếm, lại phát hiện nơi đó đã chẳng còn bóng người. Tiêu Sắt cũng xoay người xuống ngựa, tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt: “Bọn họ biết che giấu khí tức của mình, người phải cẩn thận.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu, nhắm hai mắt lại. Hắn biết đối đầu với cao thủ ám sát trong bóng đêm như vậy, chỉ có thể dùng cảm giác chiến đấu, những thứ

mắt thấy ngược lại có thể đẩy mình vào chỗ chết. Nghe tiếng gió đoán vị

trí, che mắt giết người, đây là bài học đầu tiên mà đại sư huynh Đường Liên từng dạy cho mình.

Bùn đất dưới chân rung động rất nhỏ, Lôi Vô Kiệt vội vàng lướt sang, ngay khoảnh khắc sau một thanh trường kiếm màu bạc đã chui từ dưới đất lên, lướt sát qua vạt áo trước ngực Lôi Vô Kiệt. Thính Vũ kiếm múa lên, thế

nhưng thanh trường kiếm kia lại là nhuyễn kiếm. Ngay khi hai kiếm giao nhau nó đã cuốn lấy Thính Vũ kiếm. Lôi Vô Kiệt cau mày, nổi giận gầm lên một tiếng, nâng kiếm bay lên trời, kéo thẳng người cầm kiếm từ dưới đất lên, chân phải đá mạnh vào lồng ngực người nọ.

Lôi Vô Kiệt rút Thính Vũ kiếm ra, lui lại ba bước, chống kiếm xuống đất miệng thở hổn hển nhưng lại không dám bước về phía trước một bước. Bởi vì hãn phát hiện bất luận dưới mặt đất hay trên không trung đều bị những sợi chỉ bạc gần như trong suốt phủ kín. Hãn có thể tưởng tượng được nếu những sợi chỉ bạc này trói chặt lại, thân thể hãn sẽ bị cắt tới mức ra sao.

Lôi Vô Kiệt đổi Thính Vũ kiếm sang tay trái, tay phải vung lên, nắm lấy Sát Phổ kiếm, lại thi triển một chiêu kiếm.

Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Trong bóng đêm tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng nổ, san phẳng toàn bộ con đường trước mặt Lôi Vô Kiệt. Lá cây bay lượn theo gió, Đào Ti thôi lui, chỉ có một thứ xuyên qua từng tầng lá cây đánh tới, toát lên vẻ yêu kiều giữa một màu xanh biếc.

Yêu kiều, quý dị, đoá hoa đoạt mệnh đột nhiên nở rộ giữa màn đêm.

Nhụy hoa đỏ tươi, hoa có sáu lá,. Hai đoá phi hoa xé gió tay tới, một bay đoá về phía Lôi Vô Kiệt, một đoá bay về phía Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt xuất kiếm bổ trúng đóa hoa, nhưng ngay khoảnh khắc nguy hoa bị chém trúng, sáu chiếc lá đột nhiên tỏa ra, tiếp tục tấn công về phía Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt cố gắng vung kiếm lên, hất văng năm chiếc lá xuống đất, chiếc lá cuối cùng lướt sát qua râu của hắn.

Còn Tiêu Sắt lại nghiêng người né tránh, trực tiếp giơ tay nắm lấy đóa hoa kia. Thế nhưng thế bay của đóa hoa không giảm, Tiêu Sắt vận Đạp Vân,

bước chân biến ảo như nước chảy mây trôi, thế nhưng vẫn phải nắm lấy đóa hoa lượn một vòng lớn mới dừng lại được.

“Được lắm, không uổng công chúng ta đi ngàn dặm tới giết các người.”

Một giọng nói hùng hậu đột nhiên vang lên, như lập tức hòa tan bầu không khí giương cung bạt kiếm vừa rồi. Một người cao to công một thanh kiếm lớn xuất hiện phía trước Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt, gương mặt mỉm cười ôn hòa. Có điều Lôi Vô Kiệt lại cảm thấy phía sau nụ cười ôn hòa kia ẩn giấu thứ còn nguy hiểm hơn cả bốn người vừa rồi.

Chương 79: Tắm lưới tuyệt sát

“Không hổ là truyền nhân của Kiếm Tiên.” Một bóng dáng thướt ta cũng bước ra từ bóng tối, giọng nói của người này vô cùng yêu kiều quyến rũ, khiến người nghe được cảm giác như tan chảy.

“Người là người đầu tiên có thể dùng tay không tiếp được Lục Diệp Phi Hoa của ta.” Một cô gái áo đỏ khác cầm một đóa Lục Diệp Phi Hoa trong tay, vừa suy nghĩ vừa nhìn Tiêu Sắt.

Gã cao to công thanh kiếm lớn cười nói: “Chúng ta chờ nhị vị ở đây đã lâu rồi.”

Tiêu Sắt nhìn ba người ăn mặc khác nhau trước mặt, trầm giọng nói: “Ám Hà.”

“Họ là Âm Hà ư?” Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã ướm sừng, đương nhiên hẳn từng nghe tới Âm Hà. Bọn họ là tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất trên giang hồ, nhưng trên bảng sát thủ lại không có cái tên nào của bọn họ. Đây không phải do bọn họ không đủ mạnh mà do bọn họ quá mạnh, cho nên không để lại chút dấu vết nào. Chính vì vậy mọi người chỉ biết trên thế giới này có một con sông ngầm, đi theo con sông này sẽ tìm được tổ chức sát thủ nổi tiếng nhất giang hồ. Thế nhưng chưa ai từng gặp những sát thủ

nguy hiểm tuyệt thế không để lộ danh tính thật này.

“Không sai, chúng ta là Âm Hà.” Nam tử công kiếm lớn gật đầu: “Ta họ Tô, Tô Xương Ly của Tô gia.”

Tiêu Sắt mỉm cười, lưỡi biếng nói: “Hình như chưa từng nghe cái tên này.”

Tô Xương Ly rút kiếm lớn sau lưng ra, nắm trong tay: “Ta nói tên của mình cho các người, là vì các người sẽ mau chóng thành người chết.”

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lên một ngọn cây: “Hai người khác cũng là Âm Hà à?”

Tô Xương Ly không hề sợ hãi khi bị vạch trần, vẫn mỉm cười thản nhiên:

“Đúng vậy, hai người bọn họ cùng với cô gái thả bướm giấy bên kia, chúng ta đều là Âm Hà. Chúng ta có sáu người, trong Âm Hà, sáu người có thể

tạo thành một tấm lưới, chúng ta gọi tấm lưới này là...

“Tấm lưới tuyệt sát.” Cô gái áo trắng thả con bướm giấy cuối cùng bay lên rồi nói tiếp lời.

Điệp Biến.

Tất cả bướm giấy đồng loạt lao về phía Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt.

“Lôi Vô Kiệt!’ Tiêu Sắt gầm lên một tiếng.

Chân khí của Lôi Vô Kiệt lập tức bùng lên, áo đỏ không gió mà bay.

Hỏa Chức thuật - Hỏa Nguyên cảnh.

Lôi Vô Kiệt nâng Sát Phổ kiếm thi triển chiêu kiếm đầu tiên, những con bướm giấy lập tức hóa thành tro tàn: “Tiêu Sắt, nhắc lại cũng thật thú vị.

Lần trước khi chúng ta phiêu bạt giang hồ, đối thủ đầu tiên gặp phải cũng là sát thủ. Lúc đó có đại sư huynh bảo vệ, còn giờ chỉ có thể dựa vào chính chúng ta!”

“Không.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng lắc đầu.

“Có gì không đúng?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiêu Sắt nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Chỉ dựa vào người thôi.” Dứt lời Tiêu Sắt đã bỏ Lôi Vô Kiệt lại, như mũi tên rời dây cung lao thẳng ra ngoài, trực tiếp lướt qua cô gái áo trắng chạy như điên về phía cửa sơn cốc. Thân hình lao đi cực nhanh, cô gái áo trắng với gương mặt không biểu cảm cũng phải lộ vẻ kinh ngạc.

“Đạp Vân đó hả?” Ánh mắt Tô Xương Ly đầy lạnh lùng, thản nhiên nói:

“Tạ Hội, Tạ Linh. Đuổi theo.”

Ngọn cây rung nhẹ, hai bóng người lóe lên đuổi theo hướng Tiêu Sắt bỏ chạy, tốc độ cũng cực nhanh.

Lôi Vô Kiệt thở dài, gật đầu: “Cứ tới lúc quan trọng là bị bỏ lại.”

Tô Xương Ly cười nói: “Người bạn kia của người hơi thờ bình bình yếu ớt, rõ ràng không thông thạo võ nghệ, chẳng qua không biết học được khinh công đệ nhất thiên hạ Đạp Vân từ đâu, không cần nội lực cũng có

cảnh giới khinh công của cao thủ nhất đẳng. Rõ ràng hẳn cố ý dẫn người của chúng ta đi, tạo cơ hội cho người. Chẳng qua, một mình người đánh được bốn người chúng ta hay sao?”

Lôi Vô Kiệt cười khỗ: “Không thể một chọi một được à?”

Tô Xương Ly lắc đầu: “Chúng ta là sát thủ, chúng ta tới không phải để tỷ thí mà là để giết người.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Trước đây cũng có một người nói những lời tương tự với ta.”

“Ai?” Tô Xương Ly hỏi.

“Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu giận giết người.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Tô Xương Ly gật đầu, thản nhiên nói: “Từng nghe nói.” Tổ hợp sát nhân vương trên bảng sát thủ giang hồ nhưng tới miệng hẳn lại chỉ được mấy chữ ‘từng nghe nói’.

Cô gái áo trắng đột nhiên mở miệng: “Xương Ly, người nói nhiều quá.”

Tô Xương Ly nhún vai: “Hiếm khi gặp được một thiếu niên thú vị như vậy, hơn nữa còn sắp chết đến nơi rồi, chẳng lẽ không để ta nói nhiều vài câu được à? Hơn nữa không có ta nói chuyện kéo dài thời gian như vậy, Cảnh Giới Mộng Điệp của người có hình thành nhanh vậy không?”

Lôi Vô Kiệt cả kinh, đột nhiên phát hiện những con bướm đã bị đốt thành tro tàn lại tỏa ra ánh sáng quý dị, lại từ từ bay lên.

“Có điều tiểu huynh đệ, người thật may mắn. Người lại gặp một đối thủ thích một mình giải quyết vấn đề. Nhưng người cũng thật xui xẻo, vì người sẽ lặng lẽ chết đi, không một tiếng động.” Tô Xương Ly nhìn những con bướm xung quanh, khóe miệng mang theo nụ cười mờ ám.

“Ngày trước Trang Chu mơ mình hóa thành bướm, vui vẻ bay lượn như bướm thật, không biết mình là Chu nữa. Đột nhiên tỉnh giấc, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết Chu nằm mơ thấy mình hóa bướm hay bướm nằm mơ thấy mình hóa Chu? Chu và bướm tất có chỗ khác nhau. Đó gọi là vật hóa.” Cô gái áo trắng quay lại, nhìn Lôi Vô Kiệt, chậm rãi thì thầm.

Tô Xương Ly lui về phía sau một bước, thân thể biến mất ở bên ngoài như

tan vào không khí. Thân hình hai cô gái còn lại cũng từ từ mờ đi. Lôi Vô Kiệt chợt nhớ ra mình từng gặp tình hình tương tự trong Tam Cổ thành.

Dường như bước vào một giấc mơ, mọi thứ trong mộng vừa như chân thực lại vừa như hư ảo.

“Trận Cô Hư?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày.

“Kiến thức của thằng nhóc nhà ngươi không tệ, biết đây là trận Cô Hư.

Trận Mộng Điệp này thoát thai từ trận Cô Hư, nhưng ảo diệu trong đó vượt xa trận Cô Hư bình thường.” Giọng nói của Tô Xương Ly lại vang lên không biết từ đâu.

Gương mặt cô gái áo trắng có vẻ không vui, giơ ngón tay lên môi, nhẹ nhàng thốt lên một tiếng: “Trận khởi.”

Chỉ trong chớp mắt, tiếng gió, tiếng cây cùng với tiếng nói của Tô Xương Ly đều biến mất không còn tăm hơi. Trận Mộng Điệp đã khởi động, mọi thứ bên ngoài đều bị ngăn cách. Trong trận chỉ còn hai người, Lôi Vô Kiệt và cô gái áo trắng với gương mặt nhợt nhạt, ánh mắt lạnh lẽo.

Lôi Vô Kiệt cầm Sát Phổ kiếm vào vỏ, cầm Thính Vũ kiếm lao nhanh về

phía cô gái áo trắng: “Yêu pháp quý dì có gì đáng sợ? Chẳng qua chỉ là chuyện một chiêu kiếm mà thôi!” Hắc cầm kiếm chém thẳng xuống người cô gái áo trắng. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại kinh hãi chứng kiến cô gái áo trắng không hề né tránh, chỉ lẳng lặng đứng đó mặc cho Thính Vũ kiếm của Lôi Vô Kiệt chém mình thành hai nửa.

Chẳng qua miệng vết thương không có chút máu, cô gái áo trắng cũng không ngã xuống, gương mặt đứt thành hai nửa trợn mắt nhìn Lôi Vô Kiệt, sau đó mỉm cười thê lương.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy toàn thân lạnh toát, lạnh buốt: “Hóa ra đúng là quý thật.”

Lúc này rốt cuộc thi thể cô gái lại tan ra thành từng hạt bụi nhỏ, hóa thành vô số bướm bướm trắng toát lấp lánh ánh huỳnh quang, bay thẳng về

phía Lôi Vô Kiệt.

Chương 80: La Hán Phục Ma

Sát Phổ kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt lóe lên ánh sáng đỏ, hắc gầm lên một tiếng: “Dừng!” Chỉ thấy lũ bướm lấp lánh huỳnh quang màu trắng kia như sợ uy thế của Sát Phổ kiếm, bay quần quanh một chỗ. Lôi Vô Kiệt vung Sát Phổ kiếm chém thẳng xuống, chỉ thấy thân kiếm vang lên tiếng sột

hỏi, bướm bướm lao nhao né tránh.

Sát khí trong Sát Phổ kiếm của ta nặng nề tới mức đứng đầu trong kiếm trên thiên hạ!

Trước mặt ta, người còn dám giở trò quỷ gì?

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm cười nhạt, áo đỏ phất phơ.

“Người có một thanh kiếm tốt.” Giọng nói thản nhiên của cô gái áo trắng vang lên không biết từ nơi nào.

“Người cũng có một cái đầu lâu tốt.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ kiếm lên, cầm thẳng kiếm xuống đất, gầm lên một tiếng: “Trận phá!”

Chỉ thấy không khí xung quanh xao động kịch liệt một hồi, trận Mộng Điệp hư hư ảo ảo kia lập tức lung lay như sắp đổ.

“Chỉ bằng một thanh kiếm của người?” Cô gái áo trắng hiện lên, vung đầu ngón tay nhẹ nhàng nói: “Huỳnh hỏa.” Chỉ thấy mấy chục con bướm bướm lấp lóe ánh huỳnh quang bay ra từ trong áo cô ta, lao thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Không, bằng hai thanh kiếm của ta.” Lúc này Thính Vũ kiếm sau lưng Lôi Vô Kiệt mới rời vỏ bay ra, Lôi Vô Kiệt cầm Thính Vũ kiếm lại xuất kiếm chém về phía đám bướm bướm kia. “Chỉ là đám sâu bọ nhỏ nhoi, có gì đáng sợ?” Nhưng ngay khi chém trúng con bướm bướm lấp lánh ánh sáng kia, một chuyện không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra. Những con bướm bướm đó đột nhiên hóa thành một ánh lửa, bùng lên nơi thân kiếm. Lôi Vô Kiệt kinh hãi, chỉ thấy đốm lửa trên bướm bướm nổi liền thành một con rắn lửa tấn công về phía mình. Trong lúc cấp bách hẳn chỉ có thể bỏ kiếm lui lại phía sau.

Cô gái áo trắng bước một bước về phía trước, cầm Thính Vũ kiếm, lạnh lùng hỏi: “Vậy giờ thì sao?”

Cách hai người mười bước, Tô Xương Ly đang ngồi trên mặt đất, thanh kiếm lớn cầm bên cạnh. Lôi Vô Kiệt trong trận không nhìn thấy hẳn, nhưng hẳn lại thấy rất rõ mọi chuyện trong trận. Còn sau lưng hẳn, cô gái áo tím quỳn rũ và cô gái áo đỏ cầm hoa đang ngồi trên ngọn cây, hai chân đong đưa, nhìn Lôi Vô Kiệt trong trận cười khanh khách.

“Một tỷ tỷ thật bản lĩnh, một thoáng thôi đã cướp được hai thanh kiếm rồi.”

Cô gái áo tím cười nói.

Cô gái áo đỏ nghịch đóa hoa nhỏ trên tay nói: “Xem ra không tới phiên người ra tay rồi, Xương Ly.”

Tô Xương Ly nhìn thanh Sát Phổ kiếm cười nói: “Hai tiểu nha đầu các người thì biết gì, thanh Sát Phổ kiếm kia cắm trong trận đang không ngừng cướp đoạt hấp thu khí quý mị của trận Mộng Điệp. Nếu qua thời gian một nén nhang nữa, Mộ Lương Nguyệt còn không bắt được Lôi Vô Kiệt, như

vậy sau khi trận bị phá, ảo giác biến mất, Lôi Vô Kiệt chỉ dùng một chiêu kiếm là có thể giết chết cô ấy.”

“Chẳng lẽ thanh kiếm này lợi hại đến vậy ư? Chẳng lẽ nó được truyền đạo pháp tiên thuật gì?” Cô gái áo đỏ kinh ngạc nói.

“Không phải kiếm của đạo môn, Sát Phổ kiếm là thanh kiếm do Lôi Oanh của Lôi môn dùng thuốc nổ và thiên thạch từ trên trời rơi xuống rèn ra.

Nghe nói nó uy lực cực kỳ mạnh mẽ, có thể chém giết vong hồn quỷ vực, vốn là khắc tinh của trận Cô Hư. Xem ra người bất hạnh là Mộ Lương Nguyệt, cô ấy gặp một đối thủ không nên gặp.” Tô Xương Ly thản nhiên nói.

“Ài, còn tưởng lần này đi chấp hành nhiệm vụ cùng cao thủ bí thuật nổi tiếng của Mộ gia thì thoải mái hơn chút.” Cô gái áo tím xoay người nhảy xuống bên cạnh Tô Xương Ly: “Còn chờ gì nữa, chuẩn bị động thủ thôi.”

Tô Xương Ly xua tay: “Đừng nóng vội, Trận Mộng Điệp còn chưa bị phá, Mộ Lương Nguyệt vẫn còn thời gian. Lúc này Lôi Vô Kiệt không thể dùng kiếm, Mộ Lương Nguyệt vẫn có cơ hội.”

Cô gái áo trắng được gọi là Mộ Lương Nguyệt vừa cầm Thính Vũ kiếm lên bỗng cảm thấy thân kiếm tỏa ra ý kháng cự mãnh liệt, tay rung rung,

kiếm sắp tuột tay bay ra. Mộ Lương Nguyệt đột nhiên nhảy lên, giẫm thẳng thanh kiếm này xuống đất: “Người đã không có kiếm, còn có sức đánh nữa không?” Nói xong vươn ống tay áo, bầy bướm bướm lấp lánh ánh huỳnh quang lại lao tới.

“Không có kiếm thì ta còn quyền.” Lôi Vô Kiệt xuất quyền đánh ra.

Hỏa Chức thuật của Lôi môn, Cách Không Vô Song quyền, đây vốn là võ công mà Lôi Vô Kiệt quen thuộc nhất. Một quyền đánh ra, quyền phong gầm thét đánh tan những con bướm bướm trùng đòn, còn chưa kịp tới gần đã hóa thành tro tàn.

Mộ Lương Nguyệt đột nhiên giơ tay, trầm giọng nói: “Kết kén!”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, lại thấy một cái kén lớn đột nhiên chui ra từ dưới đất, bọc lấy người mình!”

“Kết kén?” Tô Xương Ly nhú mày: “Điệp trận của Mộ Lương Nguyệt đã tu luyện thành công kết kén?”

Con người đương nhiên không thể sinh ra một cái kén được, nhưng Lôi Vô Kiệt bị nhốt trong đó lại cảm thấy bị đè ép nặng nề, hẳn cảm thấy cái kén lớn kia đang không ngừng hút lấy lực lượng của bản thân. Lôi Vô Kiệt nhắm mắt lại, liều mạng suy nghĩ cách phá giải trận pháp quỷ dị này.

Trận Mộng Điệp này thoát thai từ trận Cô Hư, chính là quỷ đạo. Nghe nói năm xưa Ma giáo đông chinh từng bảy đại trận Cô Hư trải dài trăm dặm, trong đó yêu ma yêu ma bốn phía, bách quỷ dạ hành, phương pháp phá giải chỉ có hai loại rất đơn giản, đạo pháp hàng, phật pháp phá. Đạo pháp thì phải những đạo sĩ trên núi bên kia mới biết, còn phật pháp... vừa hay Lôi Vô Kiệt quen một hòa thượng rất lợi hại. Hòa thượng đó đã từng dạy hắn một bộ võ công. Trong hơn ba tháng tập kiếm vừa qua, mỗi ngày Lôi Vô Kiệt đều đánh bộ quyền này một lượt, chỉ vì sau khi đánh quyền xong lại cảm thấy ánh mắt trong trẻo tâm linh sáng tỏ, thoải mái không nói nên lời.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, rốt cuộc cũng đánh ra quyền đầu tiên. Võ kỹ rất bình thường, tiểu tăng bảy tuổi của Thiếu Lâm tự cũng biết, Đại La Hán quyền.

Kén vỡ, ánh mắt Lôi Vô Kiệt như tỏa ra kim quang. Hắn bước thẳng tới, âm thanh hùng hồn như tiếng chuông đồng, quyền phải giơ lên, cao giọng nói: “Ta có một quyền, tên là Tứ Đại Giai Không.”

Áo trắng của Mộ Lương Nguyệt bay phất phơ giữa quyền kinh, gương mặt không khỏi hoảng sợ.

Hắn lại giơ quyền trái lên: “Còn có một quyền, tên là Lục Căn Thanh Tịnh.”

Mộ Lương Nguyệt vội vàng nhấc chân lui lại, buông Thính Vũ kiếm ra.

“La Hán hàng ma, yêu ma trốn tránh!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng.

Sát Phổ kiếm đột nhiên nhô lên từ mặt đất, xé tan khung cảnh hư hư ảo ảo đó rồi bay về tay phải của Lôi Vô Kiệt. Thính Vũ kiếm cũng nghe theo lời gọi bay về tay trái của hắn. Lôi Vô Kiệt tay phải cầm Sát Phổ kiếm, tay trái cầm Thính Vũ kiếm, ngạo nghễ nói: “Trận phá.”

“Nhưng người phải chết.” Một giọng nói mang theo ý cười vang lên, một thanh kiếm lớn đã tới lưng Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đang định xoay người nhưng lại phát hiện dưới chân đau nhức. Hắn cúi đầu, phát hiện cô gái áo tím vóc dáng thướt tha đang cầm hai thanh đoản kiếm khoát chặt đùi phải của mình. Hắn lại thấy trước mắt lóa lên, như có một đóa hoa rơi xuống, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái áo đỏ nắm lấy đóa hoa hồng, xoay nhẹ một cái, phần rễ sắc bén của đóa hoa nhắm thẳng vào yết hầu của mình.

“Ô gia, Tô Xương Ly.” Tô Xương Ly cầm kiếm lớn cười nói.

“Ô gia, Tô Hồng Túc.” Cô gái cầm hoa nhẹ nhàng ấn về phía trước, vẽ ra một vết máu.

“Tô Gia, Tô Tử Y.” Cô gái yêu mị như cảm thấy mệt mỏi, nghiêng người nằm trên mặt đất, nhưng song kiếm trên tay như lại xiết chặt thêm.

Tử trận.

Đây mới là một tử trận, chết tới không thể chết hơn.

Chương 81: Đạp Vân thiên lý

“Sư phụ, nếu sau này con hành tẩu giang hồ, cần phải nhớ những điều gì?”

“Chỉ cần nhớ mấy chữ, võ công trong thiên hạ, chỉ có nhanh là không thể phá.”

“Ồ, thế nếu nhanh vẫn không đánh nổi thì làm sao?”

“Vậy con phải nhớ mấy chữ nữa, đánh không lại thì... chạy!”

“Vâng, đồ nhi xin ghi nhớ!”

Tiêu Sắt cười khở một tiếng, chân bước như gió, trong lòng lẩm bẩm: Sư

phụ, người đúng là tính toán như thần, chỉ riêng lần này ra ngoài hành tẩu giang hồ, không liên quan gì tới mấy chữ trước nhưng lại có duyên với mấy chữ sau. Kinh công trong thiên hạ, Thê Vân Tung của Võ Đang, Đạp Tuyết Vô Ngân của Thiên Sơn phái, Bát Bộ Cản Thiên của Phi Vân các, vị

sư phụ đó của Tiêu Sắt không gì không tinh thông, nhưng lại cố tình truyền thụ Đạp Vân Thừa Phong bộ cho hắn. Đơn giản là những võ công khác đều xây dựng trên tiền đề nội công tâm pháp xuất sắc, còn Đạp Vân Thừa Phong bộ lại đơn thuần dựa vào thân pháp, người không có nội lực cũng có thể tập luyện. Năm xưa sư phụ của Tiêu Sắt lựa chọn bộ thân pháp này cho hắn chỉ vì một đoạn trò chuyện.

“Tiêu Sắt, con muốn học kinh công ra sao?”

“Chính là loại ngày đi ngàn dặm, hôm nay con uống rượu ở Thiên Khải thành, ngày mai có thể tới Thiên Phủ thành ăn một bát đậu hũ Ma Bà.”

“Sao các hạ chẳng cười gió mà đi, như con điều lướt thẳng chín vạn dặm?”

“Sư phụ, người mắng con đấy à?”

“Không phải, trong thiên hạ đúng là có một môn võ công như vậy, Đạp Vân Thừa Phong bộ. Cảnh giới đầu tiên của nó là Đạp Vân, nhanh như tia chớp, ngày đi ngàn dặm. Cảnh giới thứ hai là Phù Diêu, cười gió mà đi, như tiên nhân giáng trần.”

Sư phụ ời là sư phụ, cái gì mà ngày đi ngàn dặm, con chạy không tới nửa canh giờ đã chẳng chạy nổi nữa rồi. Uống cho người nói đường đường chính chính như vậy, lúc đó con còn tin là thật. Tiêu Sắt vừa chạy trốn vừa thở hồng hộc, hai người phía sau vẫn đuổi sát không tha, luôn duy trì khoảng cách mười mấy trượng. Dù sao hãn cũng không biết võ công, mặc dù Đạp Vân Thừa Phong bộ không cần nội lực nhưng vẫn cần thể lực, chạy nửa canh giờ đã khiến hãn thở hồng hộc. Cuối cùng Tiêu Sắt quay người, đột nhiên đứng lại.

Hai người phía sau cũng dừng bước.

Tiêu Sắt thở dài một tiếng, hét lớn: “Lôi Vô Kiệt!”

Không ai đáp lời.

“Lôi Vô Kiệt!”

Vẫn không ai đáp lời.

Tiêu Sắt thở dài, vốn dĩ kế hoạch của hãn là dẫn vài người đi cho Lôi Vô Kiệt cơ hội đánh bại những người còn lại rồi quay về cứu mình, nhưng xem tình hình trước mắt mình đã chẳng chạy nổi nữa mà Lôi Vô Kiệt vẫn bị nhốt ở đó.

Tiêu Sắt đột nhiên nở nụ cười cao thâm khó lường: “Tạ gia của Âm Hà?”

Hai người mặc áo đen nấp trong chỗ tối đưa mắt nhìn nhau.

“Các người muốn giết ta như vậy chắc đã điều tra rõ ràng về chúng ta. Bốn người để lại bên kia đối phó với đệ tử của kiếm tiên. Nhưng bên này chỉ

phải có hai người tới, vậy các người có biết ta là đệ tử của ai không?”

Hai sát thủ của Âm Hà Tạ gia đương nhiên không tiếp lời.

“Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng chạm vào thanh trường côn bên hông, khóe miệng vẫn mỉm cười ngạo nghễ.

“Thương pháp đệ nhất thế gian, Thương Tiên có một không hai. Chỉ là hai sát thủ của Âm Hà, có thể giết được ta ư?”

Hai sát thủ kia đều kinh ngạc, từ nhỏ họ đã được huấn luyện nghiêm khắc, có thể từ hành động và hô hấp để phán đoán cảnh giới nội lực của đối phương. Tiêu Sắt này rõ ràng là một kẻ không biết võ công, còn chẳng bằng người thường, nhưng trên đời đúng là có người biết che giấu hơi thở

của bản thân, ví dụ như Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên, khi không xuất kiếm hẳn không khác gì một thư sinh bình thường. Tuy không biết Tiêu Sắt nói thật hay nói dối, nhưng nếu đặt cược sai, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

“Người nói người là truyền nhân của Thương Tiên, vậy đâm một thương vào ta xem nào?” Vừa dứt lời, một người áo đen đã đứng trước mặt Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt một tay cầm trường côn bên hông, lực lượng nói: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

Cơ bắp toàn thân người áo đen đột nhiên căng cứng, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu: “Không sai.”

Ai ngờ Tiêu Sắt lại ngẩng đầu, thần sắc ngạo nghễ, giọng điệu nặng thêm vài phần, lặp lại: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

Người áo đen bước lên trước một bước, trầm giọng nói: “Ra tay đi.”

Tiêu Sắt bước lên trước một bước, cao giọng nói: “Người có chắc là mình muốn thử không?”

“Chết luôn đi!” Người áo đen khác ẩn mình trong chỗ tối cuối cùng không nhìn nổi, tung người nhảy khỏi cây, cánh tay lóe lên ánh sáng bạc, một thanh loan đao bổ thẳng xuống người Tiêu Sắt.

Cuối cùng Tiêu Sắt cũng ra tay.

Ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, sát khí tỏa ra bốn phía !Tay phải vung lên trời.

Người áo đen đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Sắt, bỗng thấy rung mình, xoay người giữa không trung nhảy về đứng bên cạnh đồng bọn.

Nhưng trong tay Tiêu Sắt rỗng tuếch, hai sát thủ Tạ gia hai mặt nhìn nhau.

“Người đùa bọn ta à?” Sát thủ vừa hạ xuống đất hung hăng hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu thở dài: “Xem ra, ta chỉ có thể thi triển đòn sát thủ rồi!”

“Giết!” Sát thủ còn lại trầm giọng quát.

Hai người cùng cầm đao nhảy thẳng tới.

Tiêu Sắt thở dài một tiếng, một tay lấy đồ trong áo ném ra ngoài.

Giang hồ hiểm ác, ai chẳng có vài đòn sát thủ. Tiêu Sắt một có Đạp Vân giữ

mạng, hai có cao thủ Lôi môn Lôi Vô Kiệt hộ thân. Còn khi Lôi Vô Kiệt không có mặt, còn vài món bảo vật Lôi Vô Kiệt đưa tặng. Cho dù quyền pháp của Lôi Vô Kiệt cao siêu, kiếm thuật được chân truyền chỗ Kiếm Tiên, nhưng dầu sao hãn vẫn họ Lôi, vẫn có bản lĩnh giữ nhà.

Thuốc nổ của Lôi môn, bá đạo vô song.

“Như Lôi Quán Nhĩ!”

“Bình Địa Phong Lôi!”

“Bổ Cổ Lôi Môn!”

Nếu có đệ tử của Lôi gia bảo ở đây thấy cảnh này khéo sẽ tức tới ói máu.

Ba món thuốc nổ này trong Lôi môn đều cực kỳ quý giá, xếp hạng cấp chữ

Thiên trong kho thuốc nổ của Lôi môn. Đệ tử bình thường khéo cả đời chẳng lấy được một viên nhưng Tiêu Sắt lấy một lèo ba viên, còn ném hết ra ngoài.

Mà lại là ném ra như ném một viên đá.

Nhưng khí thế quả thật như sấm dậy nơi đồng bằng, như sấm bên tai. Mặt đất mấy chục trượng phía trước đều bị nổ tới mức bụi đất mù mịt, cây cối phía xa cũng bị xô đổ mấy gốc. Ban đầu hai sát thủ Ám Hà cũng bị uy lực của thuốc nổ này dọa cho phát sợ, lập tức lui lại phía sau. Nhưng sau ba phát thuốc nổ này Tiêu Sắt lại lục lọi trong ống tay áo, cười khở một tiếng

rồi hạ giọng trầm trầm: “Uy lực không nhỏ, nhưng sao chỉ có ba viên? Hết rồi à?”

Hai sát thủ áo đen kia nhìn nhau, không lập tức lại gần.

Tiêu Sắt hắng giọng một cái rồi to tiếng nói: “Giờ chạy vẫn còn kịp đấy.”

Hai người áo đen lập tức nhảy lên cầm đao đánh tới.

Tiêu Sắt kinh ngạc, thở dài một tiếng, xoay người bỏ chạy!

Vừa rồi coi như nghỉ ngơi đôi chút, muốn chạy thêm thời gian một nén nhang nữa cũng không vấn đề! Chỉ trong chốc lát Tiêu Sắt đã lao xa tới mười trượng. Nhưng sát ý của hai sát thủ kia có vẻ đã bị khơi dậy, bước chân nhanh hơn lúc trước, khoảng cách với Tiêu Sắt càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này hai sát thủ lại đột nhiên run rẩy. Bởi vì bọn họ cảm nhận được sau lưng dường như có hàn khí truyền tới, uy thế không thể coi thường. Hai người vội vàng quay đầu, chỉ thấy một mũi thương bạc tằm ánh trắng đang nện thẳng xuống đầu mình.

Một giọng nữ đầy tức giận vang lên: “Các người là ai? Chỉ có ta được đuổi tên khốn kiếp Tiêu Sắt này, các người không được phép đuổi!”

Chương 82: Thương cuốn mây dài

Một thanh trường thương màu bạc.

Tuyệt Thương Sơn, thương Ngân Nguyệt.

Mạnh mẽ nện thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Hai gã sát thủ nhanh chóng lui lại, né tránh nhất thương đoạt mệnh kia nhưng không thể thoát khỏi thương kinh liên miên, lui liền mười bước mới đứng vững nổi. Bọn họ hít một hơi dài, nhìn người trước mặt như gặp đại địch.

Một cô gái mặc áo đen cầm trường thương màu bạc đang mỉm cười khó tả

nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt ngây ra như phỗng, nhìn oan gia không biết từ đâu chui ra này, trợn mắt há hốc mồm: “Sao người lại rời khỏi Tuyệt Nguyệt thành?”

“Chỉ cho các người đi, ta không đi được chắc? Ta là phạm nhân à?”
Giọng điệu Tư Không Thiên Lạc vẫn bức bối như trước.

Dẫu sao đối phương cũng vừa cứu mạng mình, Tiêu Sắt không cãi lại, chỉ

nói: “Cẩn thận hai người bọn chúng.”

“Tên vô dụng nhà người, không đánh nổi hai tên nhãi nhép này thì thôi, còn nghĩ ta cũng vô dụng như vậy hay sao?” Tư Không Thiên Lạc khinh thường nói.

Kẻ hơi cao hơn trong hai sát thủ cười lạnh nói: “Cho dù là chủ nhân của Ngân Nguyệt thương đi nữa, nói mấy câu này cũng quá cuồng vọng rồi.”

Lúc này Tư Không Thiên Lạc mới dời mắt khỏi Tiêu Sắt, bức bối nhìn hai sát thủ kia: “Các người tên là gì?”

Người cao hơn đáp: “Ám Hà Tà gia, Tà Hội.”

Một người khác cũng đáp: “Ám Hà Tà gia, Tà Linh.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một chút, lung lay cán thương rồi mắng:

“Cái quỷ gì vậy, chưa từng nghe nói.”

“Người sẽ nhanh chóng ghi nhớ thôi.” Thân hình Tà Hội chợt lóe lên, đột nhiên biến mất. Chỉ trong chớp mắt Tư Không Thiên Lạc đã cảm thấy một nắm tay đánh tới trước mặt. Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc không kịp múa lên, chỉ có thể lui lại phía sau, nhưng thân hình của Tà Hội vẫn cực kỳ nhanh chóng, vẫn truy kích Tư Không Thiên Lạc trong phạm vi ba thước. Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương trong tay, phạm vi ba thước vốn không đủ để múa trường thương, bị ép cho không thể không né tránh liên tục.

“Yến Tử Xuyên Vân Tung?” Tiêu Sắt nhíu mày, giờ mới hiểu vì sao hai người này có thể đuổi kịp bản thân. Khác với Đạp Vân bộ, Yến Tử

Xuyên

Vân Tung là một môn tâm pháp khinh công có yêu cầu cực cao đối với nội lực. Hai người này tới từ Âm Hà Tà gia nổi bật về nội công quyền thuật, chẳng trách thi triển được môn khinh công cực kỳ phức tạp này.

Tư Không Thiên Lạc trước nay vốn thích lớn tiếng dọa người, lần này không ngờ bị Tà Hồi ép tới mức không múa thương được, trong lòng không khỏi bức tức. Tà Hồi thấy Tư Không Thiên Lạc chỉ có thể né tránh, cười lạnh nói: “Giờ đã nhớ kỹ tên ta chưa?”

“Không nhớ.” Tư Không Thiên Lạc tức giận đáp.

“Vậy giờ thì sao?” Một giọng nói khác đột nhiên vang lên sau lưng Tư Không Thiên Lạc.

“Cẩn thận!” Tiêu Sát hét lớn.

Tà Linh vốn đang đứng bên quan sát trận chiến, lúc này đột nhiên xuất hiện phía sau Tư Không Thiên Lạc. Thân pháp hai người giống nhau như đúc, Tà Linh vươn tay phải, làm lóe lên một vệt sáng bạc.

Đây là vũ khí của hãn, quyền nhận. (Lưỡi đao gắn với năm đấm) Tư Không Trường Phong thân là con gái của Thương Tiên, được gọi là một trong ba người đứng đầu thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, trấn thủ tầng thứ mười bốn Đãng Thiên các chỉ dưới trưởng lão thủ các, không lâu trước đây còn bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, được cho là thực lực gần với Đường Liên. Tuy thực lực hiện nay của cô còn cao hơn Thương Tiên khi còn trẻ, nhưng có một điểm cô lại chẳng bằng một số tên lưu manh bất nhập lưu trên giang hồ.

Cô trăm trận trăm thắng, nhưng chưa từng trải qua tử chiến.

Đao đao thấy máu, người sống ta chết, tử chiến giang hồ thật sự.

Hiện giờ cô phải đối mặt với một trận tử chiến như vậy, hai tên sát thủ, một người ngăn cản thể công của cô, một người đánh lén sau lưng cô.

Không ngại chuyện lấy nhiều thắng ít.

Càng không quan tâm chuyện đánh lén sau lưng.

Bởi vì, việc ta muốn, là giết người.

Tạ Hồi và Tạ Linh đột nhiên cười lạnh, nụ cười khi thợ săn bắt được con mồi.

Nhưng bọn họ lại quên mất một người.

Một người mà bọn họ vốn tưởng là phế nhân, chỉ biết ra vẻ hù dọa, đánh không lại chỉ có nước bỏ chạy, Tiêu Sắt. Hắn đột nhiên giơ tay, ống tay áo như có thứ gì bắn ra.

Thứ này tới từ một người luôn ghét bỏ Tiêu Sắt.

Bởi vì người này chính trực còn Tiêu Sắt lại giả hoạt. Cùng là người cực kỳ quan trọng đối với Lôi Vô Kiệt khi xông xáo giang hồ, người này phụ

trách dạy Lôi Vô Kiệt thói lửa trong tro tàn, sống sót trong tuyệt cảnh, còn Tiêu Sắt lại dạy Lôi Vô Kiệt --- đánh không lại, chạy.

Người này chính là thủ tịch đại đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên. Ngày đó hắn đấu rượu với Tiêu Sắt, kết quả là hai người say tới hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng sáng sớm hôm sau, Tiêu Sắt tỉnh lại sớm hơn một chút, cho nên Đường Liên tự nhận thua nửa bậc, bèn đưa một thứ

cho Tiêu Sắt.

Thứ này, các cao thủ ám khí trên giang hồ nguyện trả ngàn vàng mua lấy.

Phật Nộ Đường Liên, thú ám khí tuyệt mỹ trên thế gian, khi sử dụng sẽ nở

rộ như một đóa hoa sen. Nó chia thành Thất Biện Liên, Phục Biện Liên, Trọng Đài Liên và Thiên Biện Liên. Thứ Đường Liên đưa tặng là một đóa Thất Biện Liên, vốn ám khí này có yêu cầu cực cao đối với thủ pháp sử

dụng, người thường khó lòng nắm bắt. Thế nhưng Tiêu Sắt lại bước vài bước lướt tới bên cạnh hai người, giơ tay ném thẳng đóa Phật Nộ Đường Liên kia ra ngoài.

“Tên đầu gối Đường Liên từng nói, ba bước Đường Môn, một bước Diêm Vương. Các người, cách ta quá gần!

Đóa hoa màu đen yêu dị quỷ mị lập tức nổ tung.

“Cái gì!” Tạ Hội kinh hãi hét lên!

“Lui!” Tạ Linh thu hồi quyền nhận mau chóng lui lại.

Tạ Hồi chậm một bước, bả vai bị một đóa hoa sen xuyên qua.

Những cánh hoa khắc lướt sát qua búi tóc của Tư Không Thiên Lạc, làm rớt vài sợi tóc đen. Tiêu Sắt vội vàng đi hỏi hỏi: “Không sao chứ?”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Người không sợ đánh trúng ta à?”

Tiêu Sắt nhún tai: “Cũng chẳng có cách nào, ta không họ Đường, chỉ có thể

ném bừa.”

Tư Không Thiên Lạc tức giận vung trường thương, quay người chỉ vào hai sát thủ Tạ gia vừa lui sang một bên: “Hai tên các người chết chắc rồi!”

Thân thương ngâm vang, trên trời mây đen quay cuồng. Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nâng thương lên rồi giậm mạnh: “Xuống!”

Thương cuốn mây dài, thế thương ngập trời đánh xuống. Hai người kia thi triển Yển Tử Xuyên Vân Tung, đang định lao tới nhưng lại bị thế thương đó ép xuống.

“Chiêu thương này, tên là Phiên Vân Phúc Vũ!”

Tư Không Thiên Lạc múa trường thương trên tay, chỉ thấy chim chóc trong rừng kêu vang, lá rụng lả tả.

“Chiêu thương này, tên là Bách Điều Triều Phượng!”

Hai người của Tà gia đột nhiên tung người, lần này không phải lao về phía Tư Không Thiên Lạc mà là hướng hoàn toàn ngược lại.

Bọn chúng bỏ chạy.

Tư Không Thiên Lạc chỉ thiếu kinh nghiệm giang hồ cho nên tuy thương pháp cao siêu nhưng không tránh nổi bị đối phương đánh lén. Nhưng giờ

hai người Tà gia phối hợp thất bại, Tư Không Thiên Lạc đã xuất thương thi triển chiêu thức, thế thương liên miên bất tuyệt. Hai người không còn cơ

hội áp sát lẫn nữa cho nên không hề do dự, lập tức bỏ trốn.

Nhưng Tư Không Thiên Lạc không muốn để hai tên này bỏ chạy, cô vung trường thương lên. Tiêu Sắt đương nhiên rất quen với tư thế này. Tại Tuyết Nguyệt thành hắc đã bị Tư Không Thiên Lạc ném không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua Tư Không Thiên Lạc chỉ có ý ném dọa hắc, nhưng sẽ không lưu tình với hai sát thủ kia.

Tuy nhiên Tiêu Sắt lại giơ tay cản cô lại.

Tư Không Thiên Lạc nhíu mày: “Sao thế?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Giặc cùng chó đuổi, mau mau về tìm Lôi Vô Kiệt. E rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm, ta sợ mình coi nhẹ kẻ tên là Tô Xương Ly kia.”

Tư Không Thiên Lạc ngăn người nhưng vẫn thu hồi trường thương, tức tối nói: “Trong lòng người chỉ có Lôi Vô Kiệt là quan trọng nhất.”

Chương 83: Mưa lớn tại Nam An

Mưa rơi tại Nam An suốt bảy đêm, giọt mưa gõ khắp nơi trên tòa thành tinh xảo mà mỏng manh này, hơi nước mờ mịt khắp nơi khiến toàn bộ

thành trì như hóa thành tiên cảnh. Từng cây dù mở ra như những đóa hoa nở rộ, những cô gái thanh nhã mảnh mai cầm chướng bực trên con phố lát đá xanh, nam tử tuấn lãng thúc ngựa chạy qua, khiến bọt nước bắn tung tóe dưới đất.

Nơi này như một thế giới vô cùng yên tĩnh, khắp nơi là một mùi hương ẩm ướt khó tả.

“Nam An, đúng là một tòa thành đẹp.” Một nam tử trên quán rượu cúi đầu ngắm một cô gái vóc dáng thướt tha cầm dù giấy đi qua, trên dù thêu một đóa đỗ quyên tím, thán nhiên nói. Nam tử dáng vẻ cực kỳ tuấn tú, tuy tán

thường cảnh đẹp của Nam An nhưng gương mặt vẫn phủ một lớp sương lạnh, không nhìn ra cảm xúc chân thực.

Nam tử trung niên trên ở bàn bên cạnh đã uống tới mức mặt mũi đỏ bừng, nghe câu nói này cười ha hả. Hắn dựa vào ghế, gương mặt mập mạp mỉm cười hèn mọn: “Vị tiên sinh này chỉ biết một cảnh đẹp của Nam An này nhưng lại không biết hai. Thế mưa朦胧 lung như vậy, cảnh sắc bầu trời và nhân gian đương nhiên phong nhã, nhưng cảnh đẹp thật sự của Nam An...”

Gương mặt lạnh nhạt của nam tử kia không ngờ lại hơi dao động, hỏi: “Là gì?”

Người trung niên đặc ý rót một chén rượu: “Đương nhiên là mười dặm

thăm.”

Nam tử nhìn rượu trong chén nói: “Ta biết trong sổ cảnh sắc Nam An có mười dặm sương đỏ, mùa thu ngồi thuyền ngắm hoa, hai bên bờ sông đỏ rực như lửa cháy...”

Người trung niên xua tay ngắt lời nam tử: “Hai ta không nói tới cùng một thứ, cái mười dặm sương đỏ kia toàn hoa hoa cỏ cỏ có gì mà đẹp.”

Nam tử kia không nói tiếp, người trung niên đã đứng lên, người hầu bên cạnh vội vàng phủ thêm áo khoác cho hắn. Hắn không để ý tới nam tử bên cạnh, trực tiếp xuống lầu.

Một tùy tùng trẻ tuổi thấy nam tử này vẫn còn ngạc nhiên không nhận được mỉm cười khúc khích. Đợi lúc nam tử nhìn sang phía mình, hắn mới bắt đầu giải thích: “Mười dặm đỏ thăm là chỉ nơi phong nguyệt lớn nhất trong thành Nam An, biển hoa tường vi, đó là chỉ nơi ở của Mạn Sa Tiên Tử trong đó.”

Nam tử kia cầm chén rượu cười nói: “Hóa ra là một kỹ viện...”

Tùy tùng trẻ tuổi thấy hắn mặc quần áo xa xỉ, hơn nữa gương mặt tuấn tú, khí khái bất phàm, vốn tưởng là công tử thế gia từ ngoài tới, câu nói này

của mình sẽ khiến hắn hứng thú, sau đó dẫn đường cho hắn tới ‘mười dặm đỏ thăm’ đó. Thế nhưng nam tử kia dường như không hứng thú gì, chỉ nói một câu rồi tiếp tục uống rượu. Hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

“Không thể nói vậy được, biển hoa tường vi như tiên cảnh chốn nhân gian, Mạn Sa Tiên Tử còn là...”

Tùy tùng còn định nói thêm, nhưng nam tử kia đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, tùy tùng kia lạnh toát từ trong ra ngoài, vội vàng đi xuống.

Ca nữ trong quán rượu ôm đàn tỳ bà nhẹ giọng hát:

"Yên chi tuyết, hồng trần túy. Điêu hoa lạc hồng kỷ đa lệ.

Tóc bạc nữ, khóc làm dây cung. Chôn vùi một khi phong liên."

Nam tử lại uống một chén, đột nhiên có người ngồi xuống trước mặt hắn, người kia trông đã nhiều tuổi, cầm một cái tẩu, hút một ngụm rồi lại chậm rãi nhả khói, một lúc lâu sau mới nói: “Cơn mưa này đã kéo dài bảy ngày.”

“Giờ đang là mùa mưa của Nam An mà.” Nam tử thản nhiên đáp, không tỏ ra bất mãn trước vị khách không mời này.

Vị khách không mời này là ông chủ của quán rượu, sống trong thành Nam An đã vài chục năm. Hắn thích nhất là nói chuyện phiếm với những vị

khác tha hương từ xa tới, thấy chàng trai công tử thế gia kia đáp lời, trong lòng không khỏi vui sướng: “Đúng vậy, dù sao mưa bụi mông lung như

vậy mới là cảnh đẹp của Giang Nam. Công tử tới Nam An lần đầu à?”

“Rất nhiều năm trước đã từng tới rồi, đi cùng một băng hữu.” Nam tử đáp.

Chủ quán nhìn lại nam tử, hỏi: “Công tử năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi tám, năm đó ta tới Nam An mới chỉ mười bảy.” Nam tử uống một ngụm rượu.

“Ài, công tử này, thật trùng hợp. Khi ta tới Nam An cũng mười bảy tuổi, vốn tưởng rằng chỉ đi ngang qua tòa thành này thôi nhưng lại tình cờ gặp một cô gái trong thành. Không thể không nói nữ nhân trong thành Nam An đúng là biết trối người. Bị trối một lần này, ta không đi nổi nữa.” Ông lão hít một hơi thuốc.

Nam tử mỉm cười không nói gì.

“Công tử, người thấy cô nương của thành Nam An chưa?” Chủ quán đột nhiên nghiêng đầu tới, hỏi một câu gian xảo.

Nam tử gật đầu: “Thấy rồi, bằng hữu ta vừa nói chính là người ở thành Nam An.”

Ồ, bằng hữu người vừa nói là nữ à.” Ánh mắt chủ quán lóe lên ý cười mờ ám: “Vậy giờ cô ấy đâu rồi??”

Nam tử nhẹ giọng đáp: “Chết rồi.”

Chủ quán há hốc miệng, không biết nên nói gì tiếp. Nam tử đột nhiên đứng dậy, đặt một thỏi bạc lên bàn rồi chậm rãi xuống lầu. Chủ quán vội vàng đi theo nhưng xoa xoa tay không biết nên nói gì. Trong lòng hẳn thầm buồn bực bản thân lắm miệng nói sai lời không nên nói, gọi chuyện thương tâm của người ta.

Nam tử đi ra khỏi quán rượu, chống cây dù giấy mang theo bên cạnh.

“Quả là một cây dù tốt.” Chủ quán khen.

Nam tử gật đầu: “Theo ta đã nhiều năm rồi.” Nói xong không hề quay đầu bước vào trong làn mưa.

Chủ quán thở dài một tiếng, khỏi khỏi tiếc nuối, gọi với theo: “Công tử, lần sau lại tới quán ta uống rượu nhé, ta mời người.”

Nam tử không nói gì, chậm rãi bước đi.

“Sương mù mờ lung, người ấy nơi núi xa. Cách cả ngàn núi, cũng chẳng ngăn nổi ngàn vạn ý tình.” Có đứa trẻ đọc thơ đi qua bên cạnh.

Đi thẳng tới gần cửa thành, rốt cuộc nam tử cũng dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên. Trên cửa thành có ba chữ ‘Nam An thành’ được viết ngoáy. Là do năm xưa quận trưởng Tiêu Minh Lễ say rượu viết lên.

Thành Nam An đâu sao cũng một tòa thành bình an ở phía nam.

Còn là một tòa thành yên ổn tới hiếm có.

Nam tử đột nhiên ngẩng đầu, trên cửa thành có một người đang đứng.

Người kia mặc áo trắng, đưa lưng về phía nam tử, không bung dù nhưng xung quanh như có một tấm chắn, nước mưa xung quanh không cách nào chạm tới vạt áo của cô. Cô như cảm nhận được sát khí lạnh liệt sau lưng, đột nhiên xoay người.

Khăn xám che mặt, ánh mắt lạnh lùng. Chính là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên -

Lý Hàn Y vừa xuống khỏi Thương Sơn.

Nam tử giơ tay phải, đầu ngón tay vẽ một vòng, những giọt nước xung quanh đều bị hấp hút lại.

Tiếng mưa rơi xung quanh lập tức nhỏ đi.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

Chỉ còn một thanh thủy kiếm càng lúc càng lớn trong tay nam tử kia, ẩn chứa kiếm thế vô thượng, như có tiếng long ngâm vang vọng.

Lý Hàn Y nhú mày, như nhận ra người trước mặt, chần chừ hỏi:
“Khôi?”

Nam tử khẽ nâng dù giấy, ánh mắt mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, luồng thủy kiếm kia bay thẳng về phía Lý Hàn Y.

“Ám Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ.” Nam tử nhẹ giọng nói.

Lý Hàn Y rút thanh Thiết Mã Băng Hà bên hông ra, cũng vẽ ra một kiếm, chém thủy kiếm kia thành hai nửa. Tiếp đó cô nhảy xuống, khiến thủy kiếm rơi xuống làm bọt nước bắn ra đầy trời.

Lý Hàn Y thu kiếm ngẩng đầu: “Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y.”

Chương 84: Chim hót trong rừng Sơn cốc vô danh

Tử trận tuyệt sát.

Một người vây khốn hai chân của Lôi Vô Kiệt, một người dùng lưới đao hoa sắc bén ngăn phía trước của Lôi Vô Kiệt, một người cầm thanh kiếm lớn cản đường lui của Lôi Vô Kiệt.

Như con mồi ngã vào lưới nhện, không thể động đậy, kết quả duy nhất chính là bị nhện ăn thịt.

“Ta.... còn một câu muốn hỏi.” Lôi Vô Kiệt không dám thở mạnh, thấy đối phương có vẻ không định giết chết mình ngay, do dự một chút rồi hỏi.

Tô Xương Ly nâng thanh kiếm lên: “Vấn đề gì?”

“Vì sao lại giết ta?” Lôi Vô Kiệt cẩn thận từng chút một nghiêng đầu muốn né rẽ hoa sắc bên kia nhưng lại phát hiện cô gái áo đỏ mỉm cười ẩn bông hoa tới trước một phen. Tuy hai người cùng mặc áo đỏ nhưng cô gái kia có vẻ không định hạ thủ lưu tình.

Tô Xương Ly cười nói: “Chúng ta là Âm Hà, Âm Hà là sát thủ. Sát thủ giết người, trước nay không hỏi lý do.”

“Tô Xương Ly, người nói nhiều quá.” Mộ Lương Nguyệt vừa bị đánh lui vài chục bước chậm rãi đi về, lạnh lùng nói với Tô Xương Ly.

“Người thắng mới được nói.” Lời nói của Tô Xương Ly mang đôi chút ý khiêu khích.

Mộ Lương Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Nếu không có trận Mộng Điệp của ta làm môi, làm sao các người tìm được thời cơ hoàn mỹ như vậy?”

“Thế thì cảm ơn người.” Tô Xương Ly cười nói.

Mộ Lương Nguyệt không buồn để ý tới vẻ mặt ngả ngớn của Tô Xương Ly nữa, chỉ nhìn thanh kiếm lớn, đột nhiên nói: “Vì sao người còn chưa ra tay?”

Sau lưng Lôi Vô Kiệt lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Tô Xương Ly thở dài: “Tiểu huynh đệ, ta thật sự rất muốn nói thêm mấy câu nữa với người, nhưng vị tỷ tỷ này của ta thúc giục rất gấp rồi. Trên đường xuống Hoàng Tuyền đừng trách ta nhé!” Sau đó hắn nâng cao thanh kiếm lớn, vung mạnh xuống.

Nhưng bị một thanh kiếm đột nhiên bay tới chặn lại.

Khác với thanh kiếm lớn uy lực phi phàm của hắn, thanh kiếm này có vẻ rất yếu ớt, như chỉ một đòn là vỡ vụn.

Bởi vì đó là một thanh kiếm được khắc bằng gỗ đào!

“Đạo sĩ thối của núi Thanh Thành tới rồi?” Tô Xương Ly cau mày, lại vung mạnh thanh kiếm lớn, hất văng thanh kiếm gỗ đào ra ngoài.

Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã không bị thanh kiếm kia phong tỏa, lập tức lui nhanh lại. Tay trái hắn ngự kiếm, Thính Vũ Kiếm đánh thẳng tới đầu cô

gái áo tím, tay phải vung lên, Sát Phổ kiếm ngăn cản Lục Diệp Phi Hoa vừa rời tay cô gái áo đỏ. Lại lui về sau, tới cạnh chủ nhân thanh kiếm gỗ đào.

Núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng.

“Sao Lý huynh lại tới đây?” Lôi Vô Kiệt vui mừng nói.

Lý Phàm Tùng cầm thanh kiếm gỗ đào bị đánh bay: “Sư phụ ta là Đạo Kiếm Tiên hàng thật giá thật, người tính ra lần này hai người các người xuống núi sẽ có kiếp nạn. Vốn dĩ với tính cách của sư phụ sẽ không quan tâm tới, nhưng nơi này trong phạm vi mười dặm xung quanh núi Thanh Thành, thân là chủ nơi này dầu sao cũng phải bỏ chút công sức ra.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Vậy xin đa tạ Lý huynh, không ngờ sau khi từ biệt ở

Tuyệt Nguyệt thành, chúng ta lại có cơ hội liên thủ.”

Lý Phàm Tùng nhìn quanh một lượt: “Tiêu Sắt đâu?”

“Tiêu Sắt dẫn hai sát thủ đi rồi. Hắn muốn để ta giải quyết những người này trước rồi tới tìm hắn. Nhưng những người này khó đối phó hơn trong tưởng tượng nhiều.” Trong lòng Lôi Vô Kiệt đang rất nóng ruột, với thể lực của Tiêu Sắt, hiện giờ hắn đã tới cực hạn.

“Là hai sát thủ kia à?” Lý Phàm Tùng nhíu mày.

Chỉ thấy hai bóng đen lóe lên, đã đứng bên cạnh Tô Xương Ly.

“Thất thủ.” Tạ Hồi gật đầu.

Tô Xương Ly lắc đầu: “Chúng ta cũng không đắc thủ. Chẳng qua bên phía chúng ta còn có một đệ tử của Đạo Kiếm Tiên, một đệ tử của Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên, chẳng lẽ các người lại không trị được một tên không biết võ công à?”

Tạ Hồi lắc đầu: “Có người tới.”

“Ai?”

“Cầm một thanh trường thương màu bạc, xem công phu chắc là đệ tử của tam thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong.” Tạ Hồi đáp.

Tô Xương Ly ngạc nhiên một hồi, sau đó gật đầu: “Càng ngày càng thú vị.”

Lôi Vô Kiệt bên kia không nghe rõ bọn họ nói gì, vội vã la lên: “Chẳng lẽ

Tiêu Sắt đã bị bọn chúng giết rồi?” Nhưng ngay sau đó hắn lập tức lắc đầu:

“Không thể nào, không thể nào. Tên hồ ly Tiêu Sắt kia làm sao lại bị giết được, chắc chắn là chạy mất rồi.”

“Nếu ta không tới, tên hồ ly ấy đã bị giết rồi.” Một giọng nói mang chút kiêu ngạo vang lên. Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, thấy Tư Không Thiên Lạc mang thanh trường thương màu bạc và Tiêu Sắt đang đi về phía mình.

“Thiên Lạc sư tỷ.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Tư Không Thiên Lạc mỉm cười cầm trường thương gõ lên đầu Lôi Vô Kiệt:

“Cái câu Thiên Lạc sư tỷ này được lắm, ta rất thích nghe. Lôi Vô Kiệt, công phu của ngươi không tồi, một mình đánh bốn người mà không thua. Ai như tên hồ ly này, một người đánh hai thôi đã chẳng phải đối thủ.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Thật ra nếu Lý huynh không tới kịp chắc ta đã là một thi thể. Chẳng qua giờ nếu các người đều đã tới thì...” Lôi Vô Kiệt cầm Sát Phổ kiếm, vẻ mặt ngạo nghễ nhìn Tô Xương Ly.

Lông mày Tô Xương Ly nhíu mày: “Thì sao?”

Sát khí thấu xương, chim chóc trong rừng kinh hãi bay tứ tán.

Bên này có hai vị đệ tử Kiếm Tiên, một đệ tử Thương Tiên, đều đã bước vào cảnh giới Kim Cương Phàm Cảnh. Với tuổi tác của bọn họ, có tu vi như

vậy đã đủ khiến người ta kinh ngạc tán thưởng.

Còn bên kia lại là sáu sát thủ đứng đầu của Âm Hà. Mộ Lương Nguyệt sau khi đánh với Lôi Vô Kiệt đã bại trận, Tạ Hồi và Tạ Linh đuổi giết Tiêu Sắt nhưng lại bị mũi thương Ngân Nguyệt đánh lui. Ba người này có vẻ không đáng sợ, nhưng ba sát thủ họ Tô còn lại đều chưa thật sự xuất thủ.

Tô Hồng Tức dùng hoa giết người.

Tô Tử Y ôn nhu quyến rũ tới tận xương tủy.

Cùng với Tô Xương Ly cầm thanh kiếm lớn, từ đầu đến giờ vẫn luôn hờ hững.

Thực lực của bọn họ rốt cuộc ra sao?

Tiêu Sắt âm thầm tính toán, ngoại trừ hẳn ra, bên mình ít nhất mỗi người phải một chọi được hai mới có chút sinh cơ. Nhưng khi ánh mắt lơ đãng của Tô Xương Ly bỗng trở nên lạnh lẽo thấu xương, Tiêu Sắt mới hiểu suy nghĩ của mình ngây thơ tới mức nào.

Tô Xương Ly nâng kiếm bước lên trước một bước.

Lý Phàm Tùng cau mày: “Cẩn thận, người này rất lợi hại.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau, gật đầu. Tuy bọn họ bước vào giang hồ không lâu nhưng chỉ xét riêng sát khí hầm liệt mà Tô Xương Ly bộc phát đã đủ khiến bọn họ cảm nhận được, cảnh giới của

đối phương tuyệt đối không thấp hơn Kim Cương Phàm Cảnh, có thể là Kim Cương Phàm Cảnh đỉnh phong, thậm chí đã đạt tới Tự Tại Địa Cảnh.

“Tạ Hồi, Tạ Linh, Mộ Lương Nguyệt, ba người các người lui ra đi. Hồng Tức, Tử Y, tiếp theo tới phiên Tô gia chúng ta ra sân.” Tô Xương Ly nhìn Mộ Lương Nguyệt một cái: “Người cũng đứng xem đi, không có cơ hội giết người hoàn mỹ mà người tạo cho chúng ta, chúng ta giết người ra sao.”

Dùng ba đấu ba.

Tiêu Sắt khẽ cau mày, chuyện này không đáng để bọn họ vui mừng. Bởi vì nếu Tô Xương Ly đã quyết định như vậy chứng tỏ hẳn có lòng tin tất thắng.

Khóe miệng Tô Xương Ly hơi nhếch lên, trầm giọng nói: “Giết.”

Chương 85: Cự kiếm Đằng Không

Lập tức ‘giết’ tới.

Tô Xương Ly nhắc thanh kiếm lớn nhảy lên, Tô Hồng Tức và Tô Tử Y phía sau cũng tung người nhảy tới.

Lao nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp mắt đã tới nơi.

“Thối lui!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên phía trước, hai tay vung về phía trước, cũng nhảy lui lại.

Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn xuống làm dậy lên một cơn cuồng phong. Lôi Vô Kiệt đứng dậy cầm song kiếm chặn thanh kiếm lớn này lại.

“Kiếm tốt! Xin hỏi tên kiếm là?” Lôi Vô Kiệt lớn tiếng khen.

“Cự kiếm Đằng Không.” Tô Xương Ly tăng thêm sức trên tay, đánh văng Lôi Vô Kiệt ra, thân hình rơi trên mặt đất, lại tung người nâng kiếm chém tới.

Lúc căng lúc lỏng, tung hoành khắp nơi. Kiếm trong tay Tô Xương Ly tuy lớn tới đáng sợ nhưng kiếm pháp lại lưu loát liền mạch như nước chảy mây trôi.

Còn sau lưng hẳn là hai cô gái thân hình yếu điệu.

Một người áo đỏ, một người áo tím.

Một mũi thương bạc ngăn trước người bọn họ, Tư Không Thiên Lạc giành trước Lý Phàm Tùng, trường thương trong tay như giao long bay vút tới.

Mũi chân Tô Hồng Túc giảm nhẹ lên thanh thương, nhoén miệng cười:

“Ngân Nguyệt thương?”

“Khốc đoạn trường!” Tư Không Thiên Lạc vung thương hất văng Tô Hồng Túc ra ngoài, sau đó cánh tay rung lên, nện thẳng thanh thương vào đầu Tô Tử Y. Tô Tử Y vươn song kiếm lên muốn ngăn lại nhưng chỉ ngăn một chút lại nhú mảy, mũi chân điểm xuống, vội vàng thoái lui.

“Không đơn giản.” Giọng nói của Tô Tử y toát lên vẻ trịnh trọng hiểm thấy.

“Đây là thương pháp do Thương Tiên truyền lại ư?” Tô Hồng Túc cười nói, hai tay áo khép lại, chỉ thấy sáu đóa hoa đẹp đẽ yêu mị được cô ta nắm trong tay. Tô Hồng Túc nhẹ nhàng nhảy lên, ống tay áo như hóa thành gợn sóng. Cô vung ống tay áo, sáu đóa hoa hồng bay thẳng tới.

“Đẹp lắm!” Tiêu Sắt khen.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu lại trừng mắt với Tiêu Sắt một cái, nâng thanh trường thương lên bổ ngang, lập tức đập sáu bông hoa rơi xuống

đất. Thương hạ như sấm, hoa rơi tứ tán, Tư Không Thiên Lạc hung dữ nói:

“Này thì đẹp này!”

Lý Phàm Tùng nhìn mà tròn tròn hai mắt, hai hốc mồm: “Hóa ra con gái Thương Tiên bá đạo như vậy, đúng là khiến ta mở mang tầm mắt!”

“Mở với mang cái gì, mau tới giúp Lôi Vô Kiệt. Cái tên cầm kiếm lớn kia khó đối phó, nơi này giao cho ta.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương ngăn trước mặt Tô Hồng Tức và Tô Tử Y.

Lý Phàm Tùng do dự một chút: “Nhưng nơi này...”

Tô Tử Y mỉm cười yêu kiều: “Một mình người ngăn được hai chúng ta sao?”

Tô Hồng Tức vung tay áo, lại mười hai đóa hoa hồng yêu mị bay ra.

Tiêu Sắt chậm rãi bước lên trước một bước: “Ai bảo một mình, người mù à? Rõ ràng ở đây còn có ta cơ mà?”

“Người?” Tô Hồng Tức nhẹ nhàng vung ống tay áo.

Bên kia cũng đã hỗn loạn.

Trong phạm vi mấy chục trượng hầu như bị san thành bình địa, vài gốc cây lớn đã bị chém thành hai nửa ngã trên mặt đất.

Bởi vì thanh kiếm lớn bá đạo có tên Đẳng Không này.

Tô Xương Ly mỉm cười vác thanh kiếm lớn lên vai nhìn Lôi Vô Kiệt dựa vào thân cây thở hổn hển: “Sao nào?”

Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười, xé ống tay áo đã rách toang: “Không tệ.”

Tô Xương Ly lại nâng kiếm, nhưng đột nhiên cảm thấy một cơn gió mạnh đánh tới phía sau. Hắn vội vàng xoay người, lại thấy một thanh

kiếm gỗ

đào đánh úp lại.

Rồi đột nhiên hóa thành mười thanh, trăm thanh, ngàn thanh.

Hư hư ảo ảo, không thể miêu tả.

Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh vi phùng danh.

Một thanh kiếm gỗ đào đến từ núi Thanh Thành.

Nhưng cho dù người có trăm thanh ngàn thanh, thậm chí cả vạn thanh đi nữa, ta dùng một kiếm chặt đứt thì đã sao?

Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn lên, xoay một vòng, phá tan hết hư ảnh.

Lý Phàm Tùng cảm nhận được kiếm kinh với uy thế bất phàm, vội vàng thu hồi kiếm gỗ đào, tung người lướt qua Tô Xương Ly, hạ xuống bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

“Kiếm của người rất tốt, có tên chưa?” Tô Xương Ly quay người lại, chống thanh kiếm lớn trên tay xuống đất.

Lý Phàm Tùng vẽ một đóa kiếm hoa: “Không có tên gì, tự mình gọt lấy.

Trước có một thanh khác bị Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên bẻ gãy, thanh này chiều qua vừa gọt, chưa có tên. Lôi huynh, chúng ta rất có duyên với nhau, chẳng bằng người đặt tên đi.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, gãi đầu: “Ta không đọc sách nhiều như Tiêu Sắt, đáng lẽ phải để hắn đặt tên. Nhưng nếu người đã hỏi, ta đặt bừa một cái tên vậy, người thấy gọi ‘Túy Ca’ thì sao?”

“Có ý gì?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng. Lý huynh, nếu lần này thoát khỏi nguy hiểm, có cơ hội cùng liên thủ xông xáo giang hồ nhé.” Lôi Vô Kiệt vẻ

mặt thành khẩn.

Lý Phàm Tùng đánh giá thanh kiếm gỗ đào trong tay: “Túy Ca? Lôi huynh này, nói thật nhé, ta hơi hối hận rồi đấy. Người đặt tên đúng là chẳng ra sao. Còn cái câu ‘túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng’. Xì, có ai tự nhận mình là anh hùng hả.”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ: “Chẳng phải người bảo ta đặt à?”

Tô Xương Ly đột nhiên rút thanh kiếm lớn trên mặt đất ra, khoe miệng mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh lẽo: “Thật hâm mộ các người.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng đều kinh ngạc.

“Trẻ tuổi vô tri, nghĩ chuyện hoang đường như ‘túy tửu ca lâu’.” Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn về phía bọn họ: “Nhưng lại rất hâm mộ các người, có thể chết trong tuổi vô tri nhất này.”

“Bảo chúng ta chết ư?” Lôi Vô Kiệt tay trái cầm Thính Vũ kiếm cắm trên mặt đất, tay phải nắm chặt lấy Sát Phố kiếm.

Lý Phàm Tùng thở dài: “Người vô tri rõ ràng là người.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên vung Sát Phố kiếm trong tay lên, ánh đỏ lóe lên.

“Ta có một chiêu kiếm, mời các hạ thử kiếm, kiếm tên Liệt Hỏa Oanh Lôi.”

Lý Phàm Tùng khẽ nhấc tay, kiếm gỗ đào đâm về phía trước, tạo thành vài chục bóng kiếm hư hư ảo ảo.

“Ta có một chiêu kiếm, mời các hạ thử kiếm, kiếm tên Vô Lượng Thiên Cương.”

Nói tới chuyện đặt tên, thật ra cả hai người đều chẳng có thiên phú.

Tô Xương Ly cau mày, lại thấy một luồng sáng tím, một luồng sáng đỏ giao hòa giữa không trung, kiếm khí hùng hồn, cuốn theo cuồng phong khắp núi.

Song kiếm hợp bích này từng xuất hiện tại Đãng Thiên các Tuyết Nguyệt thành, ép cho Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y cầm danh kiếm hạng ba thiên hạ Thiết Mã Băng Hà sử dụng chiêu kiếm có thể vang danh thiên cổ.

Chiêu kiếm này, Tô Xương Ly liệu có đỡ nổi không?

Trong nguyên tắc phiêu bạt giang hồ của Tiêu Sắt có châm ngôn bốn chữ -

- đánh không lại, chạy.

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng có châm ngôn sáu chữ còn lợi hại hơn --
đánh không lại, thì cùng đánh!

Khi đó tu vi bọn họ không tới nhất phẩm còn có thể liên thủ ép cho kiếm tiên thi triển chiêu kiếm kia. Giờ hai người đều đã bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, uy lực chiêu kiếm liên thủ này đâu chỉ như ngày trước?

Tô Xương Ly nhíu mày, đôi tay cầm kiếm lớn nâng lên cao, đột nhiên chém thẳng xuống, gầm lên như sấm: “Ta cũng có một chiêu kiếm, mời các hạ

thử kiếm.”

“Kiếm tên, Bàn Cổ Khai Thiên!”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, xì một tiếng bật cười, Sát Phổ kiếm trong tay run run khiến kiếm thế đột nhiên tiết ra. Lý Phàm Tùng sau lưng toát mồ hôi lạnh, vội vàng la lên: “Người làm gì thế?”

Lôi Vô Kiệt vội vàng ổn định lại tâm thần, ánh đỏ lại hiện lên trên Sát Phố

kiếm, hắn cố gắng nhin cười nói:

“Nhưng tên chiêu kiếm này của hắn khó nghe quá mà?”

Chương 86: Tử Y Hoa Sát

Lý Phàm Tùng nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy thiếu chút nữa không nhin nổi bật cười, nhưng nụ cười của hắn nhanh chóng tắt ngúm.

Bởi vì ánh sáng tím và ánh sáng đỏ kia bị cường ép chặt đứt!

Kiếm khí quét ngang, Tô Xương Ly dùng một chiêu kiếm chặt đứt kiếm khí rồi lao thẳng tới trước mặt bọn họ, ngừng đầu, ánh mắt mang theo chút sát ý: “Hiện giờ, còn thấy buồn cười không?”

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng cười khổ một tiếng, vội vàng lui lại phía sau.

Tô Xương Ly mỉm cười, lại xuất kiếm bổ tới.

“Du Long quyết!” Ngón trỏ và ngón áp út tay phải của Lý Phàm Tùng khép lại, giơ một ngón tay, chỉ thấy một luồng sáng tím bắn ra từ ngón tay, thanh Túy Ca kiếm bay thẳng về phía Tô Xương Ly.

“Ngự kiếm thuật của Đạo gia?” Tô Xương Ly nhướn mày, thân hình ngửa ra sau, thanh kiếm gỗ đào lướt sát qua trước ngực của hắn. Hắn đứng dậy, giơ tay trái bắt lấy Túy Ca kiếm.

“Lên!” Song chỉ của Lý Phàm Tùng ngoắc lại, chỉ thấy Túy Ca kiếm rung động muốn thoát khỏi tay Tô Xương Ly.

“Lại lên nào!” Lý Phàm Tùng gầm lên một tiếng, trán nổi gân xanh, thân Túy Ca kiếm ngâm vang không ngừng, Tô Xương Ly cũng cau mày, nắm chặt lấy Túy Ca kiếm không chịu buông tay.

“Lên lần ba!” Lý Phàm Tùng đột nhiên giơ song chỉ lên, thanh Túy Ca kiếm rớt cuộc cũng thoát khỏi tay Tô Xương Ly, bay thẳng lên trời. Tô Xương Ly gạt đầu quát lớn: “Được!”

“Xuống!” Song chỉ Lý Phàm Tùng đột nhiên vung xuống, chỉ thấy thanh kiếm gỗ đào kia đột nhiên hóa thành hàng trăm hư ảnh đâm thẳng xuống đầu Tô Xương Ly. Tô Xương Ly vung thanh kiếm lớn đột nhiên bổ thẳng lên trời, quét sạch toàn bộ hư ảnh kiếm khí đó.

“Về!” Lý Phàm Tùng cầm Túy Ca kiếm đã bay về tay, thở phào nhẹ nhõm.

Lôi Vô Kiệt khen: “Hóa ra Lý huynh biết Ngự Kiếm thuật, còn giấu thủ đoạn cơ đấy.”

Lý Phàm Tùng cười khở một tiếng: “Dùng cả công phu ẩn giấu rồi, nhưng vẫn không đánh nổi.”

“Không đánh nổi cũng phải đánh, Thính Vũ!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên gọi lớn, Thính Vũ kiếm theo tiếng gọi bay tới. Hắn giơ chân đá Thính Vũ kiếm về phía Tô Xương Ly, tiếp đó tung người cầm Sát Phổ kiếm nhảy tới trước mặt Tô Xương Ly.

“Được, song thủ kiếm thuật của Tuyết Nguyệt thành!” Tô Xương Ly mỉm cười, xuất chiêu chém xuống!

Bên này sát khí bùng bùng, phạm vi mười trượng xung quanh ba người đã bị san thành bình địa.

Bên kia lại là cảnh cánh hoa tứ tán, áo đỏ áo tím bay lượn, hết sức mỹ lệ.

Trận chiến giữa ba cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Tay áo Tô Hồng Tức phóng ra mười hai đóa phi hoa nhưng lại bị một thương của Tư Không Thiên Lạc quét sạch, thế nhưng cô nàng chẳng hề

bực tức, chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu cười nói: “Hoa sát.”

Những cánh hoa rơi xuống đất đột nhiên bay lên, tay Tô Hồng Tức nhẹ nhàng khép lại, những cánh hoa kia lại bay về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Thử bao lần nữa cũng vậy thôi!” Tư Không Thiên Lạc lại phát tay bỏ một thương ra, thế nhưng lần này có một đóa hoa đỏ lướt sát thân thương, nhanh chóng tấn công tới.

Không phải nhắm vào Tư Không Thiên Lạc mà là Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, định nghiêng người né tránh nhưng lại thấy một người áo tím ngăn phía sau.

Tấm áo màu tím Tô Tử Y bay phấp phới, nụ cười nhẹ đầy quyến rũ:

“Chàng thiếu niên này, định chạy đâu?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên xoay người ném trường thương trong tay ra, trường thương xé gió bay tới tạo thành tiếng rít vù vù. Mũi thương ghim thẳng lên cánh hoa kia, bay thẳng tới lướt sát qua bên tóc mai của Tiêu Sắt, ép Tô Tử Y liên tục lùi lại phía sau.

“Không còn Ngân Nguyệt thương nữa, giờ thì sao đây?” Tô Hồng Tức lắc mình nhảy tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, tay vãn vê một cánh hoa, mỉm cười khanh khách.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu lại cũng mỉm cười, đột nhiên giơ tay xuất quyền.

Cô là con gái của Thương Tiên tại Tuyết Nguyệt thành, tuy thương pháp được chân truyền của Thương Tiên nhưng không có nghĩa là cô chỉ biết mỗi thương pháp. Cô đánh ra một quyền, quyền này uyển chuyển nhẹ

nhàng mềm mại như lá rụng, như mặt trời lên buổi sớm, như ánh trăng lẻ loi giữa màn đêm, hơn nữa còn rất hiểm.

Tử Tiên Bách Lý Đông Quân sáng chế khi còn trẻ, Vong Ưu quyền.

Chỉ một quyền thôi đã khiến Tô Hồng Tức kinh hãi lui liền ba bước.

Nhưng cũng chỉ có một quyền này mà thôi. Tư Không Thiên Lạc biết một quyền này đánh ra sẽ rất bất ngờ nên mới mạo hiểm, nếu luận trình độ

chân chính, quyền pháp của cô còn xa mới bằng thương pháp. Chỉ quyền đầu tiên mới có cơ hội, quyền thứ hai đối phương sẽ nhận ra nội tình, không còn sức tái chiến. Cô cần lấy lại trường thương, nhưng Ngân Nguyệt thương đang bay thẳng về phía Tô Tử Y.

Tô Tử Y bị Ngân Nguyệt thương ép cho không thể không lui lại, nhưng cô ta lại đang cười, còn Ngân Nguyệt thương đã không còn chủ nhân, uy thế

có mạnh nữa cũng sẽ tan đi. Đến lúc đó Ngân Nguyệt thương sẽ là của cô ta. Đúng như cô ta mong muốn, một đòn xé tan không trung của Ngân Nguyệt thương rốt cuộc cũng yếu bớt, Tô Tử Y xoay người định nắm lấy cán Ngân Nguyệt thương.

Nhưng có một bàn tay nắm lấy Ngân Nguyệt thương trước.

Trắng trẻo như ngọc, tay của một công tử. Tô Tử Y ngừng đầu, thấy Tiêu Sắt mỉm cười với mình, sau đó trường thương rung lên.

Nguy hiểm! Tô Tử Y cảm nhận được một luồng uy thế tập kích trong chớp mắt, đó là cảm giác sợ hãi và sát ý băng lãnh mà cả Tư Không Thiên Lạc cũng không khiến cô ta cảm thấy như vậy! Lạnh lẽo tới thấu xương!

Sau đó Tiêu Sắt chỉ cầm trường thương rồi đột nhiên vung một cái, quăng thương về.

Tư Không Thiên Lạc nhận lấy Ngân Nguyệt thương, xoay người một cái, đánh bay Tô Hồng Tức đang lao tới tấn công. Tô Hồng Tức xoay người

giữa không trung, hạ xuống đất. Tô Tử Y cũng cầm song kiếm trong tay lao về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Sao cứ đánh bay một người thì người khác lại tới, có chịu thôi không đây!” Tư Không Thiên Lạc mắng, xuất thương đâm về phía Tô Tử Y.

Nhưng thân pháp của Tô Tử Y uyển chuyển yêu kiều, thân thể như dán sát vào Tư Không Thiên Lạc. Trường thương của Tư Không Thiên Lạc không thi triển được, lập tức bị Tô Tử Y ép tới mức rối loạn.

“Tiêu Sắt, chẳng phải người bảo chúng ta hai đánh hai à? Người làm gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc tức giận mắng.

Không ngờ Tiêu Sắt lại chẳng cãi, chỉ cau mày như đang do dự gì đó.

Tô Tử Y âm thầm căng thẳng, cô là sát thủ đứng đầu của Âm Hà, từ nhỏ đã được gia tộc bồi dưỡng, thân thể nhạy bén vượt xa người giang hồ bình thường. Cảm giác lạnh lẽo thấu xương vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác. Nhưng rốt cuộc sát ý này tới từ người Tiêu Sắt hay xung quanh có cao thủ khác mai phục? Tô Tử Y cố gắng đè nỗi sợ trong lòng xuống, song kiếm trên tay thi triển chiêu số độc ác cay nghiệt nhất muốn dồn Tư Không Thiên Lạc vào chỗ chết. Thế nhưng đột nhiên cô ta lại thấy người của mình trầm xuống.

Như có lực lượng gì đang đè lên người mình.

Tô Tử Y kinh hãi, thân hình cứng đờ, vội vàng lui lại phía sau. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tô Hồng Túc nhưng lại thấy vẻ hoang mang trong mắt đối phương.

Bên kia Tô Xương Ly cũng buông kiếm, trước mặt hẳn là Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng đang cầm kiếm thở hổn hển. Hẳn không thừa thắng xông tới mà cầm kiếm đi tới bên cạnh Tô Tử Y và Tô Hồng Túc.

“Sao lại như vậy?” Tô Hồng Túc hỏi.

Tô Xương Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy trên đó có một vầng trăng rất tròn rất sáng rất đẹp, nhưng lại rất không chân thực.

Tô Tử Y nhìn lên theo ánh mắt Tô Xương Ly, kinh ngạc một hồi rồi lẩm bẩm: “Trong như tờ giấy ấy.”

Tô Xương Ly buông kiếm, nhẹ giọng thốt lên hai chữ.

“Cô Hư.”

Chương 87: Đạo pháp huyền môn

Mộ Lương Nguyệt vẫn quan chiến cũng bước lên trước, ngẩng đầu ngắm ánh trăng trên bầu trời, gật đầu nói: “Là trận Cô Hư.”

Tô Xương Ly nhú mày: “Người cũng là cao thủ bí thuật, bọn họ bố trí một trận Cô Hư lớn như vậy mà người hoàn toàn không phát hiện hay sao?”

Mộ Lương Nguyệt lắc đầu: “Đây không phải bí thuật, đây là đạo pháp huyền môn.”

“Bí thuật và đạo pháp, cùng là trận Cô Hư, chẳng lẽ lại khác nhau nhiều lắm à?” Tô Xương Ly hỏi.

“Trận Cô Hư vốn xuất phát từ đạo pháp, đạo pháp vận chuyển theo thiên đạo, nhưng tu thiên đạo lại cần thiên vận. Người thường không có thiên vận có luyện cả đời cũng chỉ phí công. Còn bí thuật lại là quỷ đạo là hành động trộm cắp thiên đạo.” Mộ Lương Nguyệt giải thích.

Tô Xương Ly chống kiếm trầm tư, không nói gì tiếp, cảm giác áp lực trên người càng ngày càng lớn, hầu như không nhắc nổi kiếm lên.

Bên kia ánh mắt Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đầy khó hiểu, không biết vì sao đám người Tô Xương Ly đã chiếm thượng phong lại đột nhiên thu tay. Tiêu Sắt ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, thì thầm như

đang suy nghĩ: “Cô Hư?”

“Cô Hư? Cô nàng áo trắng kia lại thi pháp à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Thành công rồi! Thành công rồi!”

Tô Xương Ly đột nhiên quát lớn, nhắc thanh kiếm lớn nhảy thẳng lên, đập mạnh thanh kiếm vào không trung. Mọi người xung quanh cảm thấy ngọn núi như lung lay một chút.

“Phá trận!” Tô Xương Ly quát.

Mộ Lương Nguyệt nhảy lên, áo trắng phất phơ, miệng lẩm bẩm chú ngữ, vô số bướm bướm bay ra từ áo cô.

“Đi thôi!” Lôi Vô Kiệt bỗng cảm thấy có một bàn tay kéo mình, hấn kinh hãi quay đầu nhưng lại phát hiện mình được một người khác kéo ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt đã đột ngột từ một không gian đầy rẫy kiếm khí tới một sơn cốc hết sức tĩnh lặng. Lôi Vô Kiệt kinh ngạc phát hiện xung quanh không một bóng người, người vừa kéo mình ra xoay người một cái biến mất không thấy đâu.

Hôm nay gặp quỷ thật rồi. Trong lúc Lôi Vô Kiệt còn đang gãi đầu chưa hiểu nguyên nhân, Tiêu Sắt đã bị đẩy ra không biết từ nơi nào.

“Sao thế này?” Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi.

“Là tiểu đạo sĩ núi Thanh Thành.” Tiêu Sắt đáp.

Trong trận Cô Hư, Lý Phàm Tùng khen: “Tiểu Phi Hiên, người cũng khá lắm. Không uống công ta kéo dài thời gian bao lâu giúp người.”

“Ai cần người khen” Phi Hiên trừng mắt với hấn một cái, vung tay lên, đẩy Tư Không Thiên Lạc ra ngoài.

Tô Xương Ly rút thanh kiếm cắm trên mặt đất lên cười nói: “Núi Thanh Thành lại có thiếu niên anh hùng rồi, một đạo đồng thôi mà có thể thi triển trận Cô Hư lớn đến mức này ư?”

Phi Hiên hạ giọng nói: “Tiểu sư thúc mau đi đi, tên này không đơn giản.

Trận Cô Hư của ta không vây được hẳn lâu đâu.”

“Đi?” Tô Xương Ly đột nhiên nhắc kiếm, rảo bước nhanh hơn: “Để mạng lại đây.”

“Dừng!” Phi Hiên đột nhiên giơ tay quát khế.

Thân thể Tô Xương Ly cứng đờ, sửng sốt một hồi rồi mới hiểu ra: “Đây là lực lượng đã áp chế chúng ta lúc vừa rồi? Võ công gì vậy?”

“Đạo pháp - Đại Long Tượng Lực.” Mộ Lương Nguyệt sau lưng hẳn nhúu mào.

“Lợi hại lắm à?” Long mào Tô Xương Ly nhướn lên.

“Tuyệt học trấn sơn của núi Thanh Thành.” Mộ Lương Nguyệt gật đầu:

“Chỉ những người đứng trong hàng ngũ thiên sư mới có tư cách học tập.”

“Được, chuyển này đi không uổng công.” Tô Xương Ly xách kiếm chậm rãi đi tới, bước đi đầu tiên rất thong thả nhưng tiếp đó càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã chạy hết tốc lực.

Hắn còn là người không vậy? Phi Hiên thầm hô một tiếng, mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán, nhưng Tô Xương Ly vẫn gánh Đại Long Tượng Lực chạy thẳng tới. Tay trái Phi Hiên kéo Lý Phàm Tùng đẩy hẳn ra ngoài, tiếp đó cắn đứt ngón tay, vẽ bùa chú giữa không trung, chỉ nghe khi bùa chú vẽ

xong có tiếng sư tử gầm vang lên.

Tô Xương Ly đã rút kiếm giết tới trước mặt Phi Hiên.

Ảo ảnh sư tử lao tới, Tô Xương Ly giơ kiếm chém vỡ, Phi Hiên nhân cơ hội này ngửa mặt lên, trốn khỏi trận.

Mọi người ngoài trận thấy Phi Hiên trốn thoát mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lý Phàm Tùng tiến tới đỡ Phi Hiên mới phát hiện trên cánh tay hắn đã máu me đầm đìa.

“Người bị thương!” Lý Phàm Tùng vội la lên.

“Chạy mau!” Phi Hiên vươn tay phải lau nhẹ chỗ miệng vết thương, miệng vết thương lập tức ngừng chảy máu. “Đại Long Tượng Lực của ta không chịu nổi bao lâu, bọn họ sẽ mau chóng phá trận thôi! Chạy!”

Lúc này Tiêu Sắt huyết sáo một cái, hai con ngựa Dạ Bắc vừa rồi chạy sang một bên giờ lập tức trở về, hắn nhanh chóng xoay người lên ngựa, giơ tay phải ra cho Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc ngây ra như phỗng.

“Mau lên đây!” Tiêu Sắt nói.

Tư Không Thiên Lạc hơi đỏ mặt, giơ tay ra, được Tiêu Sắt kéo lên.

Bên kia Lôi Vô Kiệt cũng sải bước lên ngựa, Lý Phàm Tùng cũng công Phi Hiên nhảy theo. Nhóm năm người lập tức chạy thẳng xuống núi.

“Về núi Thanh Thành tránh một thời gian nhé?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Về núi Thanh Thành chỉ tránh được nhất thời, tuy không biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì nhưng bọn họ đã quyết tâm muốn giết chúng ta. Âm Hà trước nay luôn không chết không thôi, tránh cũng chẳng tránh được. Chúng ta đi thẳng tới Lôi gia bảo đi, người thuộc Đạo gia tiên môn không nên vọng động sát niệm, đến Lôi gia bảo sẽ khác.”

“Được.” Lý Phàm Tùng gật đầu.

Lúc này trên trán Phi Hiên đột nhiên lấp lóe ánh sáng đỏ, hạ giọng nói một câu: “Trận bị phá rồi.” Tiếp đó hôn mê bất tỉnh.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt quay đầu lại hỏi.

“Phi Hiên còn quá nhỏ tuổi, tu vi không đủ. Trận Cô Hư vừa rồi tiêu hao quá nhiều tâm thần của hã, giờ ta cần tới tìm sư phụ.” Lý Phàm Tùng đáp.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Lần này may nhờ có Lý huynh tương trợ, các người về núi Thanh Thành đi. Con đường sau này, tự chúng ta đi được!”

Lý Phàm Tùng bế Phi Hiên tung người nhảy khỏi ngựa: “Đi đường cẩn thận, đừng có chết, sau này có cơ hội sẽ...”

“Túy tửu ca lâu, thiếu niên anh hùng!” Lôi Vô Kiệt cao giọng nói.

“Túy Ca!” Lý Phàm Tùng quát khê một tiếng, chỉ thấy kiếm gỗ đào bay ra từ trong vỏ, hã giơ chân đạp lên kiếm gỗ đào, bay về phía núi Thanh Thành.

Trên núi, trận Cô Hư đã bị phá.

Tô Xương Ly đứng trên đỉnh núi nhìn hai con ngựa phóng nhanh dưới chân núi, nhú mào như đang tự hỏi gì đó. Nếu công lực của hã trong lúc toàn thịnh có thể nhảy từ trên núi xuống, xuất một kiếm chặt đứt đường núi trước mặt bọn họ. Nhưng trận Cô Hư vừa rồi tiêu hao quá nhiều tâm thần, hã cảm thấy hơi mệt, thậm chí ngáp một cái.

Mộ Lương Nguyệt mặc áo trắng đi tới bên cạnh hã hỏi: “Không đuổi à?”

Chẳng lẽ thả chúng đi như vậy ư?”

Tô Xương Ly lắc đầu: “Không đuổi. Để bọn chúng đi đi, nhưng bọn chúng sẽ mau chóng hối hận thôi.”

“Hối hận?”

Tô Xương Ly gật đầu: “Hối hận. Hối hận vì sao lúc trước không chết trong tay ta, một kiếm bêu đầu, vốn là cái chết thống khoái tới mức nào. Bọn chúng không biết chạy thoát khỏi tay ta nhưng người đang đợi chúng phía trước đáng sợ tới mức nào.”

Chương 88: Thập Bát Dao trận

Thành Nam An

Mưa dầm kéo dài.

Nhưng vùng đất dưới cửa thành lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng giọt mưa rơi trên dù giấy trúc vang vọng không ngừng.

Tách, tách tách.

Lý Hàn Y nhìn người áo đen sắc mặt lạnh lùng như nước, nói: “Người đã thu hồi thân phận của mình một lần nữa, không còn là Khôi?”

Tô Mộ Vũ gật đầu, dù giấy hơi nghiêng chặn trước mặt hắn, khiến Lý Hàn Y không thấy được thần sắc của hắn. Tô Mộ Vũ chậm rãi đi về phía Lý Hàn Y, mỗi bước đi đều khiến bọt nước bắn tung tóe, nhưng tiếng bước chân của hắn lại rất nhỏ, gần như không tạo ra âm thanh. Chỉ có tiếng nước mưa gõ trên mặt dù hết sức rõ ràng.

“Cho nên hiện giờ ngươi là gia chủ của Tô gia?” Lý Hàn Y lại hỏi.

Tô Mộ Vũ dừng chân cách Lý Hàn Y năm bước, gật đầu.

“Ngươi ngăn ta ở đây là định giết ta?” Lý Hàn Y lạnh lùng nói.

Tô Mộ Vũ dưới dù không đáp, cũng không tỏ ý kiến gì.

“Dẫu sao cũng không phải tới ôn chuyện.” Lý Hàn Y cười.

Tô Mộ Vũ nâng dù giấy cũng mỉm cười: “Trên thế gian này chắc không ai thật sự giết chết Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên được, ta tới đây chỉ để ngăn cản ngươi.”

“Ngăn cản ta?” Lý Hàn Y nhúm mày.

“Đường tới Lôi môn ta đã cản. Mời Kiếm Tiên về Tuyết Nguyệt thành.” Tô Mộ Vũ nói rất cung kính nhưng ý tứ lại có phần cuồng ngạo.

“Mời ta về?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng. “Dựa vào người ư?”

Tô Mộ Vũ xoay nhẹ cây dù trúc, từng giọt nước mưa chậm rãi xoay tròn xung quanh chiếc dù. “Dựa vào đao của ta. Ta có mười bảy thanh đao, một thanh kiếm. Hôm nay cho dù gãy ở đây cũng phải ngăn người lại.”

Lý Hàn Y không nói gì, tay trái nhẹ nhàng nâng kiếm.

Ánh mắt Tô Mộ Vũ nhìn sang thanh trường kiếm này: “Hạng ba trong thập đại danh kiếm, Thiết Mã Băng Hà. Nghe nói kiếm thể bá đạo như kỵ binh

đạp tan đồng bằng, nhưng cũng ác độc dị thường, khi rút kiếm ra khỏi vỏ có thể chặt đứt tuyết rơi trên bầu trời.”

“Tô Mộ Vũ, thật ra lúc đó gặp người ta đã rất muốn tỷ thí với người một trận. Đáng tiếc lúc đó là mình hữu, giờ coi như bù đắp một tiếc nuối năm xưa.” Lý Hàn Y nắm chặt thanh kiếm trong tay, hàn khí đột nhiên bùng lên trên thân kiếm.

Tô Mộ Vũ mỉm cười, tay vẫn xoay nhẹ cây dù, chỉ có tốc độ xoay càng lúc càng nhanh: “Tiếc nuối như vậy cũng đọng trong lòng ta đã nhiều năm.”

Lý Hàn Y không nói thêm, lệ khí tỏa ra trên người tỏa ra làm căng phòng trường bào rộng thùng thình, ống tay áo không ngừng lay động.

Tô Mộ Vũ đột nhiên ngừng xoay dù, những giọt nước mưa xoay tròn xung quanh dù trúc lập tức đổ xuống. Ngay trong khoảnh khắc đó, cây dù trúc kia đột nhiên nổ ‘âm’ một tiếng, như đóa hoa nở rộ chỉ trong

chớp mắt, tất cả nan dù vỡ tan, để lộ ra lưỡi đao sắc bén bên trong. Mười bảy nan dù nổ

tung, mười bảy lưỡi đao mỏng bắn ra, găm trên tường thành. Tô Mộ Vũ cầm thanh kiếm sắc bén trong cán dù, nhảy thẳng tới, đâm về phía Lý Hàn Y.

“Kiếm của ta tên là Tế Vũ (mưa phùn). Thiết Mã Băng Hà của người có thể

chặt đứt bông tuyết, nhưng mưa thì sao? Mưa không thể bị chặt đứt.” Nhát đâm của Tô Mộ Vũ bị Lý Hàn Y né tránh, hấn chột nghiêng người sang phải, né tránh đòn phản kích của Lý Hàn Y.

“Lên!” Lý Hàn Y đột nhiên quát lớn một tiếng, Thiết Mã Băng Hà trong tay phải vẽ thành một đóa hoa kiếm, không ngờ sau đó lại chém thẳng xuống.

Tô Mộ Vũ kinh ngạc, vội vàng lùi lại phía sau: “Năm đó người ra tay kéo hoa sơn trà khắp núi, ta tưởng rằng kiếm pháp nào của người cũng ưu nhã sâu xa như vậy, không ngờ hôm nay ra tay lại sắc bén như vậy, còn là cách dùng đao nặng nữa!”

“Đánh với một sát thủ, cần gì phải nói chuyện ưu nhã sâu xa cơ chứ?” Lý Hàn Y rút kiếm đuổi theo, lại vung kiếm chém tới.

Tô Mộ Vũ cong người xuống, tiết tấu của hấn đã bị Lý Hàn Y áp chế tới tận cùng, trường kiếm trong tay không thể thi triển được, chỉ có thể né tránh liên tục. Mưa đột nhiên nặng hạt, nước mưa gõ lên mặt đất phủ đá xanh tạo thành tiếng vang tí tách, nhưng giờ phút này Tô Mộ Vũ chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của bản thân.

Tay phải Lý Hàn Y vung mạnh Thiết Mã Băng Hà, khí thế như sấm sét, hoàn toàn không giống dáng vẻ Kiếm Tiên lúc bình thường mà như

mãnh thú trên chiến trường, nhe nanh giương vuốt. Cô cười lạnh một tiếng:

“Chẳng phải bảo ta trở về Tuyết Nguyệt thành à? Vậy thì lấy thành ý của người ra đây.”

Tô Mộ Vũ xoay tròn thanh kiếm trong tay, thanh kiếm được hắt gọi là ‘Tế

Vũ’ đột nhiên trở nên vô cùng mềm mại, cuốn lấy Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y. Lý Hàn Y cảm thấy lực lượng trên thân kiếm đột nhiên biến mất, trong lòng kinh hãi, vội vàng vùng quỳ. Lúc này Tô Mộ Vũ cũng rút kiếm về, đạp chân lui lại phía sau.

Lý Hàn Y đứng đó, cầm kiếm trong tay, đột nhiên nhắm hai mắt lại. Hai tay áo vốn bay phấp phật đột nhiên yên tĩnh lại, phảng phất như khí thế lôi đình trên người tiêu tan chỉ trong chớp mắt. Tô Mộ Vũ biết, Lý Hàn Y đang tích lũy khí thế, tiếp đó cô sẽ càng thêm đáng sợ.

“Nếu đã vậy, để ta cho kiếm tiên thấy nhiều thành ý hơn nhé!” Tay trái của Tô Mộ Vũ đột nhiên cử động, mười bảy lưỡi đao mỏng đang cắm trên tường thành cũng chuyển động theo. Lý Hàn Y mở mắt, phát hiện rất nhiều sợi tơ gần như trong suốt nối liền tay trái của Tô Mộ Vũ với mười bảy lưỡi đao mỏng kia.

“Đao Ti.” Lý Hàn Y nhẹ giọng nói.

Đao Ti của Ám Hà, binh khí duy nhất trên đời chỉ có lưỡi đao, không có thân đao.

Tô Mộ Vũ quát lớn một tiếng, tay trái kéo mạnh một cái, mười bảy lưỡi đao mạnh bay vút từ trên tường xuống, đánh úp tới sau lưng Lý Hàn Y. Lý Hàn Y xoay tròn thanh kiếm của mình, mười bảy lưỡi đao mỏng kia bị

Thiết Mã Băng Hà đánh trúng đột nhiên tản ra. Lý Hàn Y cũng dừng người lại.

Mười bảy lưỡi đao mỏng bắt đầu múa trong nước mưa, bay lượn không chút quy tắc, như được thần nhân khống chế, tung hoành khắp nơi. Nhưng thực tế kẻ khống chế chúng chỉ là tay trái không ngừng cử động của Tô Mộ

Vũ.

Nhưng lúc này Lý Hàn Y lại ngừng hành động, những phi kiếm xoay tròn quanh cô cũng không tấn công nữa. Sau đó có một lưỡi đao mỏng đâm về

phía cô, Lý Hàn Y cũng bắt đầu hành động. Cô đột nhiên múa lên. Tay áo bay tứ tán, áo đen múa lượn, Lý Hàn Y vung kiếm, bắt đầu một điệu kiếm vũ tuyệt thế. Mười bảy lưỡi đao mỏng bắt đầu bay múa xung quanh cô, cô vung kiếm, múa tay áo, cúi người, tiếng kim loại vang lên lạnh lạnh như

tiếng đàn. Thần thái Lý Hàn Y đổi thành phấn chấn, một kiếm một điệu nhảy chẳng khác nào thần nhân. Mười bảy lưỡi đao mỏng không ngừng tiếp cận nhưng không tìm được chút sơ hở nào, còn Lý Hàn Y đứng giữa khu rừng kim loại đó, vung kiếm múa một điệu kiếm vũ tuyệt thế.

Tô Mộ Vũ kéo mạnh tay trái rồi lại đột nhiên buông lỏng tay. Những lưỡi đao mỏng đang múa lượn giữa không trung như mất đi nơi chống đỡ, cũng vung xuống như Tô Mộ Vũ. Nam nhân kia vung thanh kiếm trong tay nhảy về phía Lý Hàn Y. Lý Hàn Y dừng lại, cầm mạnh Thiết Mã Băng Hà xuống đất, kiếm thế lập tức phun trào. Mười bảy lưỡi đao mỏng đang chém xuống lập tức bắn văng ra. Ngay khoảnh khắc này chiêu kiếm của Tô Mộ Vũ xuyên qua làn mưa, đâm thẳng tới yết hầu của Lý Hàn Y.

“Tế Nhậm Trường Hồng, đến lúc tắt sát lại vung tới, Uyển Nhược Mộ Vũ.

Tên hay lắm.” Lý Hàn Y gật đầu.

Chương 89: Mộ Vũ Hàn Dạ

Tế Vũ kiếm của Tô Mộ Vũ ngừng trước yết hầu của Lý Hàn Y.

Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y cũng đã đặt trước ngực Tô Mộ Vũ.

“Nếu chỉ xét riêng kiếm thuật, kiếm của người không yếu hơn bất cứ vị

Kiểm Tiên nào.” Lý Hàn Y nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Kiếm của ta khác với kiếm của các người. Kiếm của các người là kiếm, còn kiếm của ta lại là hung khí.”

“Cho nên hôm nay nếu ta không giết người, người sẽ không tránh đường?”

Lý Hàn Y nhíu mày.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Chuyện Ám Hà phải làm, trước nay luôn không chết không thôi.”

“Được.” Lý Hàn Y gật đầu, đột nhiên đạp bước lướt về sau, bàn chân giậm mạnh lên đất, một loạt bọt nước bay lên, tay phải của cô nâng kiếm quát khê một tiếng: “Lên!”

Chỉ thấy những bọt nước kia đột nhiên đóng băng.

Lý Hàn Y vung tay áo, những lưỡi đao băng đó lập tức bay về phía Tô Mộ

Vũ.

“Người có mười bảy thanh đao, một thanh kiếm. Nhưng đối với ta, thiên địa vạn vật đều có thể làm kiếm.” Lý Hàn Y ngạo nghễ nói.

Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay trái, mười bảy lưỡi đao mỏng rơi trên mặt đất lại bay lên, đột nhiên xoay tròn, trở thành một tấm chắn ngăn trước mặt Tô Mộ Vũ, đập tan những lưỡi đao băng đó.

“Dưỡng Kiếm thuật tổ truyền của Vô Song thành, dùng máu tươi nuôi kiếm, ngày này qua ngày khác, cuối cùng đạt tới mức tâm kiếm tương thông mới thành Phi Kiếm thuật. Đạo gia cũng có đạo pháp Ngự Kiếm thuật, truyền bùa chú vào kiếm gỗ đào, vận dụng đạo pháp vô thượng cũng có thể ngự kiếm bay lượn. Nhưng bất luận Dưỡng Kiếm thuật của Vô Song thành hay Ngự kiếm thuật của Đạo gia đều chú trọng tâm kiếm hợp

nhất. Thế nhưng Mộ Vũ, hẳn lại khác.” Trên tầng cao của một quán rượu cách đó không xa, một ông lão mặc trường bào quan sát trận quyết đấu này, nói với công tử áo tím đối diện.

Công tử nhà giàu mặc áo tím kia hỏi theo lời hẳn: “Ngự Kiếm thuật của gia chủ Tô gia có gì khác?”

Ông lão mặc trường bào chậm rãi nhấp một ngụm trà rồi nói rất từ tốn:

“Ngự Kiếm thuật của Mộ Vũ thoát thai từ thuật con rối tổ truyền của Âm Hà, chỉ cần đầu ngón tay đủ linh hoạt, người của Âm Hà Tô gia có thể

dùng đầu ngón tay điều khiển Đao Ti khống chế mọi hành động của một người. Trăm năm trước ở Tô gia có một vị tiền bối dùng Đao Ti điều khiển lưỡi đao mỏng, trong thời điểm đỉnh cao nhất hẳn cũng điều khiển mười bảy lưỡi phi nhận, thêm vào thanh kiếm trên tay vừa vận mười tám. Cho nên vị tiền bối kia cũng đổi tên thành Tô Thập Bát. Chỉ có điều sau khi hắn chết, không ai trong Tô gia tái hiện được Thập Bát Đao trận của hắn, mãi tới khi Tô Mộ Vũ xuất hiện. Điểm khác biệt lớn nhất giữa Ngự Kiếm thuật của Mộ Vũ với Vô Song thành và Đao môn là kiếm của hắn vẫn là kiếm, người vẫn là người, tinh túy của Thập Bát Đao trận vẫn phải dựa vào trình độ kỹ năng. Đó chính là Tô Mộ Vũ, cho nên tuy hắn có thể chặn đường Lý Hàn Y nhưng vĩnh viễn không thể trở thành cũng không muốn trở thành Kiếm Tiên.”

“Một sát thủ dựa vào tài nghệ kiếm thuật thuần túy như vậy lại ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?” Công tử áo tím hỏi.

Ông lão mặc trường bào mỉm cười, đặt chén trà xuống: “Công tử, ta nghe được vẻ khinh thường trong lời nói của ngươi. Người đang thấy bất an à?”

Công tử áo tím nhú mày: “Ta chỉ không muốn Lý Hàn Y trốn thoát.”

“Mộ Vũ đã ngăn trước mặt Lý Hàn Y, ta thủ bên mạn này, một mạn khác hình như có ba người trong số mấy lão già của tòa thành kia tới. Lý Hàn Y

chỉ có một lựa chọn, đó là quay đầu trở về.” Ông lão mặc trường bào gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Không thể giết chết hắn à? Một Tô Mộ Vũ đã ngăn được hắn, thêm cả người nữa, Lý Hàn Y chắc chắn phải chết.” Ánh mắt công tử áo tím lóe lên sát khí.

“Không ai có thể liên thủ cùng Tô Mộ Vũ, bất cứ ai cũng không. Đao trận của hắn sẽ chém người đó thành từng mảnh. Huống chi chỉ cần Lý Hàn Y

không muốn chết, trên giang hồ này bất cứ ai cũng không giết chết được hắn. Cô Kiếm tiên một mình sống trong một thành không làm được, Bách Lý Đông Quân cả đao cả kiếm đều có thể thành tiên cũng không làm được.

Chúng ta, cũng không làm được.” Ông lão mặc trường bào vẫn chậm rãi uống trà, nhìn về trận chiến phía xa.

Kiểm thuật của Lý Hàn Y rất đẹp, mỗi chiêu kiếm là một luồng hàn khí, khiến nước đóng băng, phong hoa tuyết đại.

Kiểm thuật của Tô Mộ Vũ có một vẻ đẹp khác lạ, mười tám lưỡi đao bay lượn giữa không trung tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dày đặc, khiến người ta kinh hãi tán thưởng tài nghệ tuyệt diệu của hắn.

Lý Hàn Y tung người lui lại phía sau, nhảy tới trên tường thành.

Công tử áo tím vui vẻ nói: “Hắn muốn trốn rồi?”

“Không.” Ông lão mặc trường bào đột nhiên buông chén trà xuống. “Cô ta nhận ra chúng ta rồi.”

Lý Hàn Y đột nhiên giơ thanh Thiết Mã Băng Hà lên, gió mạnh thổi tung làn áo cô, khoảnh khắc đó chẳng khác nào tiên nhân.

Tiếng mưa rơi đột nhiên im bật.

Trong phạm vi trăm trượng xung quanh tường thành, mưa bỗng ngưng bật.

Hóa thành bông tuyết trắng xóa.

Tuyết rơi.

Rồi không chỉ là tuyết, bông tuyết đó lướt qua ngọn cây dưới thành, để lại một vết cắt to bằng miệng chén.

“Chiêu kiếm này, tên là Tuyết Mãn Trường Không.” Lý Hàn Y cúi đầu nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ vung tay trái, mười bảy lưỡi đao xếp thành hàng trước mặt hắn.

Hắn đột nhiên vung tay, mười bảy lưỡi đao mỏng đồng thời bay tới.

Lý Hàn Y xuất kiếm chém ra, ánh kiếm lạnh lẽo thấu xương.

Một luồng kiếm khí âm hàn, mười bảy lưỡi đao mỏng sắc bén, chớp mắt đã va chạm. Tô Mộ Vũ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại nhưng phát hiện Lý Hàn Y đột nhiên ném Thiết Mã Băng Hà trong tay ra, cô tung người nhảy lên, cầm chuôi kiếm bay thẳng ra ngoài. Không ngờ lại chẳng bay về phía Tô Mộ Vũ. Tô Mộ Vũ quay đầu lại, chứng kiến Lý Hàn Y đã đánh tới quán rượu.

Ông lão mặc trường bào đứng bật dậy, rút thanh đao sáng như tuyết bên cạnh, tức giận quát lớn: “Lý Hàn Y!”

Lý Hàn Y xuất kiếm đánh tan cái bàn trước mắt ông lão mặc trường bào, rồi xuất kiếm bổ thẳng về phía lão, cũng hét lớn: “Tạ Thất Đao!”

Gia chủ Ám Hà Tạ gia, Tạ Thất Đao, nghe nói giết người chỉ dùng nhiều nhất bảy đao.

Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã xuất ba đao, Lý Hàn Y cũng đỡ ba đao.

Tô Mộ Vũ bên dưới quán rượu quay người lại, ánh mắt lạnh băng nhưng không hề có ý tiến tới vây công Lý Hàn Y. Ngay lúc này lại có ba bóng người mặc áo bào xám lao thẳng về phía này.

“Giết chết hắn!” Công tử áo tím hung dữ nói.

Lý Hàn Y đột nhiên quay đầu, nâng thanh Thiết Mã Băng Hà trong tay chỉ

thẳng vào hăn.

Khoảnh khắc đó, công tử áo tím cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt xuyên thẳng từ đầu đến chân, cảm giác lạnh lẽo đó như lập tức dồn hăn vào chỗ chết. Hăm răng hăn không nhin được run rẩy, thân thể không ngừng lui lại phía sau.

Lý Hàn Y rút kiếm bước tới một bước, mũi kiếm chỉ thẳng, một luồng hàn khí bắn ra.

Tạ Thất Dao tung người nhảy tới ngăn trước mặt công tử áo tím, vung đao chém rơi luồng hàn khí.

Lý Hàn Y đột nhiên thu kiếm, lại tung người nhảy xuyên qua cửa sổ quán rượu, lao thẳng về phía bắc. Tạ Thất Tao phần nộ hét: “Tô Mộ Vũ, đừng để

hăn chạy.”

Tô Mộ Vũ dưới quán rượu lập tức hành động, đuổi theo phía sau.

Lúc này công tử áo tím mới khôi phục tinh thần, cả giận nói: “Các người đông người như vậy, không ngờ vẫn để hăn chạy!”

Tạ Thất Dao không nói gì, chỉ quay đầu lại nhìn công tử áo tím một cái.

Công tử áo tím lập tức im lặng, vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt đó chẳng kém cạnh gì so với kiếm khí của Lý Hàn Y. Hăn không hề nghi ngờ, mặc dù thân phận mình rất đặc thù nhưng nếu mình còn dám nói năng lỗ mãng, ông lão nhìn có vẻ rất hiền từ này sẽ xuất đao chặt đầu mình.

Chương 90: Pháo hoa của Âm Hà

Đám người Lôi Vô Kiệt phi như bay trên đường, chạy tới chạng vạng tối hôm sau mới tới một tòa thành, hai con ngựa tuyệt phẩm Dạ Bắc cuối cùng miệng sùi bọt mép, lưng lay như sắp ngã.

Lôi Vô Kiệt nhảy từ trên ngựa xuống, quay đầu nhìn lại nói: “Cắt đuôi được chúng rồi.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Cách hành xử của Âm Hà vĩnh viễn là không chết không thôi. Không thể cắt đuôi bọn họ được đâu.”

“Vậy làm sao giờ? Chúng ta không đánh nổi bọn họ.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu.

Tiêu Sắt quay đầu lại, nhìn chữ trên cửa thành - Cửu Tiêu thành. Hắn nhíu mày suy nghĩ: “Cửu Tiêu thành. Tuyết Nguyệt thành có minh hữu ở đây không?”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Không có, hình như Cửu Tiêu thành không có môn phái thế gia lớn nào.”

Ngay lúc này bụng Lôi Vô Kiệt đột nhiên phát ra tiếng kêu, ba người nhìn nhau một lượt.

Tư Không Thiên Lạc thở dài: “Vào thành mua chút đồ ăn vậy, hai con ngựa này cũng cần nghỉ ngơi. Nhưng ta có một yêu cầu.”

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Yêu cầu gì?”

“Lần sau hai người các người cưỡi một con ngựa, ta cưỡi một con!”

Gương mặt Tư Không Thiên Lạc hơi nóng lên nhưng giọng nói vẫn rất hùng hồn.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi hỏi: “Tiêu huynh, người ngồi trước hay là ta ngồi trước?”

Tiêu Sắt đột nhiên vung ống tay áo, bỏ mặc hai người đi thẳng về trước nói: “Ngồi cái quái gì, hai người các người cười chung một con.”

Lôi Vô Kiệt quay đầu lại nhìn Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc trừng mắt với hắn một cái, hắn vội vàng quay đầu sang chỗ khác, thản nhiên huýt sáo.

Tiêu Sắt một mình đi tới, chẳng biết làm sao với hai kẻ dở hơi đằng sau.

Bọn họ đang chọc phải Ám Hà, lúc nào cũng có thể mất mạng. Thế nhưng lúc này hai người kia vẫn còn tâm tư tranh nhau xem ai ngồi chung ngựa với ai, ai ngồi trước ai ngồi sau?

“Các người là đồ ngốc à?” Tiêu Sắt đứng dưới thành thờ dài, tiêu điều như

tên của hắn.

Ba người dắt ngựa rào bước vào Cửu Tiêu thành, giờ đã là chập tối, toàn bộ

toàn thành tràn ngập mùi đồ ăn. Lôi Vô Kiệt không nhịn được ồ lên, ngay cả Tiêu Sắt nhìn bánh bao nóng hổi bên đường cũng không nhịn nổi nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng khi hắn lấy túi đeo bên người lại phát hiện túi tiền đã bị rách một lỗ

từ lúc nào chẳng hay, bên trong đã rỗng tuếch. Hắn cầm cái túi tiền rách lên nhìn Tiêu Sắt một cái, Tiêu Sắt ngậy ra một hồi, sau đó tức giận giơ

chân đá lấn Lôi Vô Kiệt: “Người cút ngay cho ta.”

Lôi Vô Kiệt bò từ dưới đất lên, ngượng ngùng gãi đầu: “Kiếm của Tô Xương Ly quá lớn chắc là bất cẩn bị hắn xé rách. Giờ thì làm sao...” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một hồi, bộ quần áo phượng hoàng lửa trên người mình đúng là đắt giá, thế nhưng đã bị Tô Xương Ly đánh tới mức rách bươm

rồi, ống tay áo bên phải còn bị xé nát, che được người đã là tốt lắm rồi, nói gì tới chuyện bán lấy tiền. Còn Tiêu Sắt, bảo hăn cởi quần áo trên người ra bán còn chẳng bằng tự mình bán Thính Vũ kiếm đi. Về phần Tư Không Thiên Lạc... Lôi Vô Kiệt nhìn Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc thấy hăn nhìn sang, kinh ngạc một hồi rồi nói: “Ta không có tiền, lần này ta trốn ra.”

Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhớ tới chuyện Tư Không Thiên Lạc đột nhiên chạy tới bèn hỏi: “Đúng rồi, lần này tỷ tỷ trốn ra làm gì vậy?”

“Ta... Ta ra đi dạo không được à?” Tư Không Thiên Lạc trừng mắt nhìn lại.

“Dạo thế nào mà đột nhiên tới bên cạnh Tiêu Sắt?” Lôi Vô Kiệt cố ý hỏi.

Trường thương của Tư Không Thiên Lạc đột nhiên rung một cái, Lôi Vô Kiệt vội vàng nấp sau Tiêu Sắt. Tiêu Sắt giơ chân đá hăn ngã lăn ra: “Họ

Lôi kia, giờ người đem cầm hai thanh kiếm nát của mình đi.”

Lôi Vô Kiệt ngồi bệt xuống đất không chịu đứng dậy: “Dem hai thanh kiếm này đi cầm không khéo ra ngoài thành là bị hai sát thủ kia chém chết.

Cho dù may mắn thoát khỏi cũng sẽ bị sư phụ kiêm tỷ tỷ chém chết.”

“Chẳng qua chỉ là mấy cái bánh bao thôi mà!” Tư Không Thiên Lạc vung thanh trường thương, chuẩn bị tới đánh cửa hàng bánh bao.

“Sư tỷ, đừng vọng động!” Lôi Vô Kiệt vội vàng đứng dậy kéo Tư Không Thiên Lạc lại: “Ta có một ý tưởng.”

“Người có ý tưởng gì?” Tư Không Thiên Lạc nghi hoặc nhìn hăn.

“Chúng ta...” Con mắt Lôi Vô Kiệt đảo quanh rồi nói: “Biểu diễn võ thuật kiếm tiền đi!”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc một hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi thở một hơi nặng nề, gằn từng chữ một nói: “Lôi Vô Kiệt, ngươi muốn chết à!”

Thời gian một nén nhang sau.

Chỉ thấy Lôi Vô Kiệt gõ chiêng trống mượn ven đường, cao giọng hô hào:

“Mời mọi người đến xem. Ba người chúng ta tới từ Vô Song thành, tiện đường đi qua nơi này, biểu diễn riêng một màn thương thuật cho mọi người, mời mọi người có tiền góp tiền, không có tiền thì tới góp vui!”

Còn Tư Không Thiên Lạc đứng sau lưng hăn vung thanh Ngân Nguyệt thương, mũi thương như hóa thành giao long, thân hình yếu điệu như

bướm bướm, thi triển một bộ thương thuật như nước chảy mây trôi. Kết quả vài quần chúng ít ỏi bị hấp dẫn lúc đầu lại quay người chạy sang bãi bên cạnh cổ động.

“Khoa chân múa tay, chả đẹp tí nào!” Có người phui tay bỏ đi.

“Cô nương phong thái tựa người trời, chẳng hay có hôn phối chưa, tiểu sinh đây...” Cũng có người không đi nhưng lại là kẻ có ý xấu để ý tới dung nhan của Tư Không Thiên Lạc.

Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo Tư Không Thiên Lạc lại, bằng không tên xấu xa kia không biết sẽ rụng mất cái tay hay cái chân nào. Tiêu Sắt vẫn luôn thờ ơ

lạnh nhạt ở bên cạnh giờ chân đá bay tên đó ra ngoài.

“Ài, bãi bên cạnh có gì đẹp, sao mọi người đều qua đấy vậy?” Lôi Vô Kiệt quay đầu sang nhìn, lại phát hiện một gã cao to nằm trên mặt đất, đặt một cục đá lớn bằng nửa người trên ngực, một gã cao lớn khác cầm

một cây búa cực lớn vung mạnh lên, đập tan tảng đá kia. Gã cao to kia đứng dậy, vỗ vỗ ngực, người xung quanh vỗ tay không ngừng.

“Hóa ra là làm trò dọa người.” Lôi Vô Kiệt trầm tư rồi nói.

Tư Không Thiên Lạc giơ thanh trường thương lên, nếu bảo làm trò dọa người đâu phải cô không làm được. Tiêu Sắt vội vàng giơ tay lên cản cô lại:

“Người mà làm vậy khéo cả phố chạy hết mất.”

“Thế thì làm thế nào bây giờ? Ta đói!” Tư Không Thiên Lạc buông thanh trường thương, chán nản ngồi xuống ven đường.

Nữ đệ tử xuất sắc nhất Tuyết Nguyệt thành, con gái của Thương Tiên, thế

nhưng ngay lần đầu tiên phiêu bạt giang hồ đã phải chịu đói. Tư Không Thiên Lạc càng nghĩ càng giận, Tiêu Sắt cũng chẳng có cách nào, tiếc nuối vuốt vuốt vạt áo, trong lòng thầm nghĩ: Hay là bán bộ quần áo bông Vân Cẩm này đi, mua một bộ rẻ rẻ là được...

Bên kia, Lôi Vô Kiệt có vẻ nghĩ ra điều gì đó, hắn cầm lấy bọc, lôi ra vài thứ

hí hoáy một hồi. Một lúc sau hắn cười nói: “Xong rồi.” Con người lập tức đỏ bừng, không ngờ lại vận Hỏa Chúc thuật, giơ tay chạm nhẹ vào thứ

đó.

Chỉ thấy thứ đó đột nhiên bùng cháy, sau đó bay thẳng lên trời, hóa thành một đóa hoa mỹ lệ trên bầu trời đêm. Tiếp đó hoa lửa lụi tắt, đốm lửa bay xuống, tạo thành một cái đuôi dài, như một con bướm bướm bay nhanh lên trời rồi rơi xuống.

“Đẹp quá.” Tư Không Thiên Lạc nhìn màn pháo hoa trước mặt, ngây ngẩn cả người.

Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt, lại thấy Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười, giơ tay lại ném một loạt pháo hoa ra, tia lửa của pháo hoa rơi xuống, cánh hoa như

mưa, dường như chỉ giơ tay là chạm tới được.

Mọi người xung quanh ngẩng đầu nhìn pháo hoa đột nhiên bùng lên kia, có đứa trẻ vui vẻ vỗ tay, có cô gái trong khuê phòng đẩy cửa sổ, nhẹ giọng tán thưởng.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, cao giọng nói: “Biểu diễn pháo hoa đây, biểu diễn pháo hoa đây. Có tiền mời quyền tiền, không có tiền mời tới góp vui.”

Chương 91: Ba bát mỳ Dương Xuân

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cứ thế đứng ven đường, lẳng lặng nhìn Lôi Vô Kiệt phóng từng quả pháo hoa lên. Hai người vẫn luôn cãi vã lúc này lại rất yên tĩnh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Sắt hỏi.

“Nhớ lại lúc nhỏ, mỗi năm Tết Nguyên Tiêu đến đều đi ngắm đại hội pháo hoa, khi ta còn thấp bé, luôn bị người ta che khuất. Phụ thân bèn cõng ta lên vai.” Tư Không Thiên Lạc nhẹ giọng nói: “Người thì sao, đang nghĩ gì vậy?”

Tiêu Sắt mỉm cười nói: “Ta đang nghĩ, nếu người của Lôi gia bảo biết thuốc nổ của mình bị dùng như vậy, khéo sẽ tức chết mất.”

Tư Không Thiên Lạc cũng mỉm cười, không nói gì nữa.

Lôi Vô Kiệt ở bên kia xé một miếng vải rách trên người xuống, giơ trước mặt, mọi người lao nhao mở hầu bao, từng đồng tiền nối tiếp nhau được ném lại. Không bao lâu sau trước mặt Lôi Vô Kiệt đã hóa thành một

đồng tiền đồng nho nhỏ. Lôi Vô Kiệt vui mừng ra mặt, Tiêu Sắt khẽ lắc đầu:

“Đúng là đồ chưa hiểu chuyện đời.”

“Người hiểu chuyện đời rồi chẳng phải giờ cũng phải chịu đói à.” Tư Không Thiên Lạc nói.

Lúc này lại có cô bé ôm đóa hoa đi qua bên cạnh bọn họ, nhìn Tư Không Thiên Lạc một cái rồi ngừng lại nói: “Tỷ tỷ, tỷ xinh đẹp như vậy, bảo tướng công của tỷ mua cho tỷ một bông hoa đi.”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc, lắc đầu: “Ta không thích hoa.”

Tiêu Sắt cũng kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Trọng điểm là chuyện tướng công chứ...”

“Nhưng tỷ nhìn xem, tất cả mọi người đều có hoa mà, giờ đang là lễ Hoa Thần của Cửu Tiêu thành. Các cô gái nơi này đều có phong tục cắm hoa đấy.” Cô bé bán hoa hai mắt rưng rưng không chịu đi.

Tư Không Thiên Lạc còn định nói gì đó, Tiêu Sắt lại bước tới, nhận lấy một đóa hoa sơn trà trong tay cô bé, xoay người cắm lên búi tóc của Tư Không Thiên Lạc.

“Nhập gia tùy tục vậy, coi như xin Hoa Thần phù hộ cho chúng ta.” Tiêu Sắt nói.

Tư Không Thiên Lạc có võ nghệ cao cường nhưng lại cố tình không né tránh hành động nhẹ nhàng băng quơ này của Tiêu Sắt. Cô ngẩn người, gương mặt lập tức đỏ bừng, không biết mình nên phản ứng ra sao, chỉ có thể quay người đi.

Gương mặt Tiêu Sắt vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên, nhìn đóa hoa trà trên búi tóc tới gần người.

“Cái này...” Cô bé bán hoa nhỏ giọng gọi.

“Tiêu Sắt khôi phục tinh thần hỏi: “Sao cơ?”

Ánh mắt cô bé bán hoa vẫn đằm đằm đáng yêu: “Công tử, công tử còn chưa trả tiền mà...”

Tiêu Sắt cảm thấy thời gian như đột nhiên ngưng đọng, luồng chí khí tiêu sái vừa rồi đột nhiên mất sạch, chỉ còn nụ cười lúng túng cứng đờ trong gió.

“Hóa ra không có tiền mới là trọng điểm.” Tiêu Sắt cười khổ một tiếng.

“Nhận lấy.” Một giọng nói sang sảng vang lên. Cô bé bán hoa vội vàng quay đầu lại, một đồng tiền rơi xuống bông hoa.

“Cầm lấy đi.” Lôi Vô Kiệt ngồi dưới đất mỉm cười nhìn sang bên này.

Cô bé bán hoa lập tức gặt đầu, xoay người chạy đi.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đột nhiên đứng dậy, hai tay đẩy ra, chỉ thấy một đốm lửa hiện lên trên tay hắc. Hắc tung người nhảy lên mái hiên.

“Công phu tốt lắm.” Gã cao to vừa rồi còn trình diễn màn dùng ngực đập đá không nhận được tán thưởng.

Hai tay Lôi Vô Kiệt kéo thành một vệt lửa, nhìn Tiêu Sắt dưới lầu mỉm cười.

“Hắc cười gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Hắc vẫn luôn thích cười ngây ngô như thế, ai mà biết cười cái gì.” Tiêu Sắt nhún vai.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên phẩy ống tay áo, đóa hoa lửa kia đột nhiên kéo dài.

Hắn tung người đột nhiên khiêu vũ trên mái hiên. Áo đỏ quay cuồng, tia lửa bay lượn, còn rực rỡ mỹ lệ hơn pháo hoa nổ giữa không trung.

“Đây là... thần tiên à?” Trên đường có đứa bé kinh ngạc há hốc miệng cảm thán.

“Là Nhược Y Kiếm Vũ. Là điệu nhảy mà Diệp Nhược Y đã truyền thụ cho hắn trong Bách Hoa hội ngày trước.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhảy xuống, ngọn lửa trong tay hắn đã như một con rồng dài. Hắn hạ xuống đất, nhẹ nhàng vung ống tay áo, chuỗi lửa kia bay thẳng lên trời, tỏa tung giữa không trung.

“Tiêu Sắt, chúng ta sẽ không chết.” Lôi Vô Kiệt trầm giọng nói.

“Nếu người còn rêu rao như vậy khiến người ngoài trăm dặm đều biết nơi này có đệ tử Lôi môn thả pháo hoa. Thế thì cho dù chúng ta không chết nhưng cũng sắp chết đến nơi rồi.” Tiêu Sắt lười biếng nói.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, xoay người cuốn đồng tiền đồng trên mặt đất, mỉm cười bước vào một quán rượu bên cạnh: “Đi thôi, không nói chuyện chết hay không chết, dẫn các người đi ăn một bữa đã. Giờ tới phiên ta có tiền.”

Tiểu nhị trong quán rượu lập tức dùng ánh mắt sùng kính tiếp đón: “Các vị đại hiệp, muốn gọi gì không?”

Lôi Vô Kiệt lập tức vui vẻ: “Đại hiệp, nhìn ta giống đại hiệp à?”

Tiểu nhị lập tức gật đầu: “Đúng là có phong phạm của đại hiệp!”

“Được rồi, vậy cho ba bát mỳ Dương Xuân, ba chén Lão Tào Thiêu!”
Lôi Vô Kiệt hào sảng nói.

Sắc mặt tiểu nhị lập tức chán nản, thấy Lôi Vô Kiệt nói rất nghiêm trang, chỉ có thể chạy đi, miệng lẩm bẩm thì thầm: “Đại hiệp cái quái gì, đồ quỷ

nghèo!”

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cất bước định đi, đáng tiếc trong bụng trống trơn. Mỳ Dương Xuân cũng là mỳ, chỉ đành ngồi xuống trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt thấy thần sắc bọn họ bèn thở dài: “Ai, đừng như vậy chứ. Tiếp theo đường xá xa xôi, chúng ta chỉ có chút tiền này. Bớt được chút nào hay chút đấy, ta dùng hết thuốc nổ rồi, không thể thả pháo hoa nữa, vả lại...”

“Im miệng!” Tiêu Sắt trừng mắt lườm hăn một cái.

Lôi Vô Kiệt lập tức im miệng, vừa vặn lúc này tiểu nhị bưng mỳ đi lên, lập tức cầm lên ăn vèo vèo. Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cùng cầm đũa, ba người cứ thế lẳng lặng ăn mỳ.

“Ăn đi nào, ăn no rồi lên đường.” Lôi Vô Kiệt thấy bầu không khí xấu hổ

lại mở miệng nói.

“Người im ngay!” Tiêu Sắt vỗ bàn. Ăn no rồi lên đường, đây là lời nói với phạm nhân bị hành hình.

Lôi Vô Kiệt vội vàng cúi đầu ăn mỳ tiếp, lại phát hiện mỳ đã hết, chỉ có thể

cầm chén Lão Tào Thiêu bên cạnh, định ngửa đầu uống một ngụm. Đúng lúc này lại phát hiện có một bàn tay ngăn hăn lại.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đều kinh hãi, người này gần như lặng lẽ không chút tiếng động tiếp cận bọn họ, thậm chí khi hăn giơ bàn tay chạm vào tay Lôi Vô Kiệt, bọn họ mới cảm thấy người này tiếp cận.

Ám Hà!

Lôi Vô Kiệt lập tức rút tay về, lật tay đè xuống nhưng lại đánh vào khoảng không. Người kia đã cầm chén rượu nâng lên, thản nhiên nói: “Xét công phu trên tay, Lôi Vô Kiệt còn kém đôi chút.”

Giọng nói có vẻ quen thuộc.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc ngẩng đầu nhìn kỹ lại, đồng thời kinh hãi biến sắc.

Chỉ thấy người này mặc áo đen, gương mặt mang vẻ trêu cợt, con người như toát ra mấy chữ ‘đệ tử thủ tịch danh môn đại phái’ -- Đường Liên.

“Đại sư huynh ~~” Lôi Vô Kiệt kéo dài câu gọi, cảm giác xa nhà gặp người quen, lâu ngày mới thấy mặt, cứu tinh đã đến dâng lên trong lòng.

Chương 92: Thành chủ Vô Song

Thiên Hạ Vô Song thành

Thiên hạ đệ nhất võ thành.

Thủ Khả Trích Tinh các.

Tòa các nghị sự của Vô Song thành, cũng từng là nơi phán quyết mọi việc trong võ lâm.

Thành chủ Tống Yến Hồi ngồi trên ghế cao nhất, nhìn năm ông lão bên dưới, sắc mặt lạnh lùng. Năm ông lão này đã nhiều năm rồi không ra khỏi nhà của mình, đại đa số thời điểm bọn họ đều ngồi trong phòng vạch kế

hoạch vào tấm bản đồ giang hồ của mình, sau đó sai tôi tớ đem ý kiến từng người đưa tới tay ông lão nhiều tuổi nhất. Ông lão ấy sẽ căn cứ theo những thứ đó để đưa ra quyết sách, sau đó đưa quyết định tới tay Tống Yến Hồi.

Mọi người đều cho rằng thành chủ Vô Song thành là Tống Yến Hồi nhưng người trong Vô Song thành lại biết người khống chế quyết sách chân chính là năm ông lão này. Bọn họ là sư thúc của Tống Yến Hồi, cũng là năm vị

trưởng lão tồn tại từ đời trước. Nhưng ngày hôm nay năm vị trưởng lão này đột nhiên tổ chức họp bàn, tất cả các đệ tử lớn nhỏ đều đến Thủ Khả

Trích Tinh các. Không ai biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chỉ có Tống Yến Hồi mang vẻ mặt lạnh lùng, không khí trong các hết sức nặng nề.

“Yến Hồi, mấy năm nay ngươi làm tốt lắm.” Ông lão râu tóc bạc trắng cầm đầu mở miệng, nói một câu như vậy.

Không ai dám chắc ý tứ thật sự trong câu này.

Nhưng ai cũng biết, câu này tuy là khen nhưng lời tiếp theo lại chẳng hay ho gì.

Tống Yến Hồi cười một tiếng, lắc đầu, vuốt thanh kiếm trong tay mình:

“Đại trưởng lão có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

Đại trưởng lão sắc mặt trầm tĩnh, không lộ chút vui buồn nào: “Mấy năm qua Vô Song thành quật khởi từ đáy dốc, rất nhiều việc đều dựa vào Yến Hồi ngươi lo liệu. Nhưng hiện tại giang hồ đã bất đồng, chỉ là một trong thiên hạ tứ thành không phải vinh quang mà Vô Song thành mong muốn.

Ngươi là người tài để phục hưng, rất giỏi, thế nhưng thứ mà Vô Song thành đang cần là một người có thể mở mang bờ cõi.”

“Một người dã tâm bừng bừng?” Tống Yến Hồi cười lạnh.

“Đúng vậy!” Đại trưởng lão đáp rất thản nhiên.

Tống Yến Hồi vuốt thanh Đoạn Thủy kiếm trong tay, khẽ nhíu mày. Mười mấy năm qua năm vị trưởng lão đưa giấy tới, hãn hoặc nhiều hoặc

ít trả lại một chút, đều là những quyết sách dấu diếm đôi chút dã tâm, nhưng các trưởng lão đều thảo nhiên tiếp nhận. Nhưng mấy ngày trước Tống Yến Hồi trả lại một tờ giấy, sau đó tờ giấy đó được đưa lại nguyên vẹn, Tống Yến Hồi lại trả lại, nhưng tùy tùng đưa tin vẫn đứng ở cửa không chịu đi.

Mãi tới hôm nay, ngũ lão đột nhiên xuất quan, tổ chức họp bàn.

Nội dung trên tờ giấy đó là muốn đón một người vào thành, người đó họ Tiêu, đến từ Thiên Khải.

“Vô Song thành là tòa thành giang hồ, cứ nhất quyết phải nhúng tay vào chuyện của triều đình hay sao?” Lúc đó Tống Yến Hồi trả lời các trưởng lão như vậy.

Còn các trưởng lão trả lời là -- giang hồ là nằm xa ngoài triều đình, triều đình nằm cao trên giang hồ.

Tống Yến Hồi nhìn đại trưởng lão, trầm giọng nói: “Cho nên người đã chọn được người rồi?”

“Đúng vậy, Yến Hồi, từ nay trở đi mọi chuyện lớn nhỏ trong thành không cần người vất vả nữa. Sư thúc biết thật ra người chỉ thích luyện kiếm, từ

nay trở đi ta nhường Kiếm Lư sau núi cho người, còn việc trong thành cứ để Đào Tùng phụ trách thôi.” Đại trưởng lão giọng điệu hòa hoãn.

Các đệ tử trong các ồ lên. Diệp Đào Tùng, đó là sư đệ của Tống Yến Hồi, sử

dụng Đoạn Hồ đao cũng coi như nhân vật phong vân trong thành, có điều hãn mất tích đã nhiều năm. Hãn về rồi?

“Sư huynh, đã lâu không gặp.” Một giọng nói hùng hồn vang lên, đệ tử

trong các đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một người lướt qua trên đầu bọn họ, hạ xuống bên cạnh ngũ trưởng lão, là một người cao to thân hình cường tráng. Hắn đột nhiên cắm đao xuống đất, non nửa thanh đao chìm xuống mặt các.

“Chỉ bằng hắc?” Tống Yến Hồi đột nhiên rút Đoạn Thủy trong tay ra một đoạn nhỏ, ánh sáng lạnh lóe lên!

Áo choàng của năm vị trưởng lão đột nhiên vung lên, chân khí toàn thân lập tức vận chuyển. Một luồng chân khí mãnh liệt quay cuồng trong các, những đệ tử thế hệ trẻ hầu như không đứng thẳng nổi.

“Tống Yến Hồi!” Đại trưởng lão quát.

“Sư phụ.” Một đệ tử bước lên trước một bước, chính là Lô Ngọc Dịch đại đệ tử Vô Song thành đã chặn đường Vô Tâm ở nước Tất La. Hắn nhảy tới đứng cạnh Tống Yến Hồi, lạnh lùng nhìn năm vị trưởng lão dưới đài.

Một thanh kiếm chưa đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên của Tống Yến Hồi có địch nổi một đòn hợp lực của năm vị trưởng lão không? Đại đệ tử hiện giờ

Lô Ngọc Dịch có địch nổi Diệp Tùng Đào không?

Tống Yến Hồi đột nhiên cầm kiếm trở lại.

Không khí lập tức hòa hoãn hơn, năm vị trưởng lão cũng khôi phục thái độ

bình thường, đại trưởng lão tiếp tục nói với giọng hòa giải: “Yến Hồi, có một số việc ngươi nên suy xét rõ ràng.”

“Chức thành chủ Vô Song thành này, ta vốn chẳng hứng thú. Có điều, Tùng Đào, hắc không có tư cách đó.” Khi Tống Yến Hồi nói vậy thậm chí không buồn nhìn Diệp Tùng Đào tới một cái.

Diệp Tùng Đào giận tới tím mặt, định xách đao lao tới nhưng lại bị đại trưởng lão giơ tay ngăn cản.

Tống Yến Hồi cười: “Ta có thể không làm thành chủ nữa, nhưng ta cũng có quyền để cử. Thân là thành chủ cũ, cũng phải có quyền lực này chứ.”

“Đương nhiên.” Đại trưởng lão gật đầu.

Diệp Tùng Đào cầm đao chỉ vào Lô Ngọc Định: “Là thằng nhóc này à? Tên nhóc con nhà người cũng muốn làm thành chủ, hỏi đao của ta trước đã!”

Lô Ngọc Định đột nhiên mỉm cười, đột nhiên nghĩ nếu hắn còn bị coi là thằng nhóc, vậy người kia còn nhóc hơn cả nhóc. Thành chủ thật sự mà Tống Yến Hồi đã lựa chọn trong lòng.

“Không, không phải hắn.” Tống Yến Hồi đột nhiên hạ giọng quát: “Vô Song!”

“Tới rồi, sư phụ.” Một giọng nói biếng nhác vang lên, các đệ tử quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo trắng, gương mặt tuấn tú cũng một cái hộp kiếm lớn đang chậm rãi đi vào trong các. Chính là đệ tử mà Tống Yến Hồi để ý nhất - Vô Song.

“Vô Song Kiếm Hạp!” Đôi mắt đại trưởng lão sáng rực lên.

Diệp Tùng Đào lại tức giận quát: “Là thằng nhãi này à?”

Vô Song đi qua bên cạnh hắn, trừng mắt nhìn hắn một lượt: “Đại thúc, người là ai?”

“Diệp Tùng Đào!” Diệp Tùng Đào cả giận nói.

Vô Song đi tới bên cạnh Lô Ngọc Định và Tống Yến Hồi, gãi đầu suy nghĩ

cả nửa ngày rồi mới nói: “Hình như không có danh tiếng gì.”

Diệp Tùng Đào tức tới mức run lên bần bật.

Lô Ngọc Định đã quen với cử chỉ của sư đệ mình, cũng lười giải thích với hắn, chỉ gật đầu: “Ừ, không có danh tiếng gì. Lần này người không nhớ

nhằm.”

“Vô Song, đánh thử một trận với vị sư thúc của người dưới kia đi. Nếu người thắng, người sẽ là thành chủ Vô Song thành.” Tống Yến Hồi đột nhiên nói.

“Được, ta biết rồi. Chẳng phải ta đã đồng ý với ngài rồi sao?” Vô Song nhún vai, đột nhiên xoay người ngồi xuống cạnh Tống Yến Hồi nói: “Đánh thôi nào.”

Diệp Tùng Đào nhú mào: “Người ngồi đó, chúng ta đánh thế nào được?”

Vô Song ngây ra một chút, nói: “Chưa hiểu việc đời.” Sau đó nhẹ nhàng mở hộp kiếm, năm luồng sáng lạnh đột nhiên bay ra từ trong hộp kiếm.

“Vân Toa, Thanh Sương, Phong Tiêu, Nhiều Chỉ Nhu, Ngọc Như Ý. Chơi với vị đại thúc này chút nào.”

Chương 93: Thanh kiếm sát sinh

Năm vị trưởng lão nhìn nhau một lượt, không phải bọn họ chưa nghe nói mấy năm nay Tống Yến Hồi nhận một đệ tử thiên phú tuyệt hảo, thế

nhưng chẳng qua chỉ là một đệ tử trẻ tuổi, liệu gây được bao nhiêu sóng gió? Chẳng qua là nhiều năm nữa sẽ trở thành một Tống Yến Hồi khác mà thôi. Thêm một kiếm khách như vậy có vẻ không lợi ích gì cho Vô Song thành. Cho nên bọn họ không để ý tới, thế nhưng lúc này trong mắt họ đều toát ra ánh sáng sắc bén.

Như một con chim ưng.

Vô Song Kiếm Hạp, đó là một thứ vũ khí mà các đời thành chủ Vô Song thành quý trọng như mạng nhưng lại không thể không gác xó. Trong hộp kiếm này có mười hai thanh phi kiếm, một thanh trường kiếm, do thành chủ đầu tiên lưu lại, năm đó thành chủ dùng máu nuôi kiếm, cuối cùng đạt tới mức tâm kiếm hợp nhất, có thể khống chế cùng lúc tất cả các thanh kiếm trong hộp kiếm, phi kiếm bay lượn lấy đầu người, một mình độc bộ

thiên hạ. Nhưng năm trăm năm sau lại không ai đánh thức được hộp kiếm nữa, không ngờ Tống Yến Hồi lại tìm được người như vậy.

“Hơn nữa với tuổi tác của hãn không ngờ lại khống chế được năm thanh phi kiếm.” Đại trưởng lão nhíu mày.

Diệp Tùng Đào kinh hãi, đương nhiên hãn cũng nghe nói tới truyền thuyết về Vô Song Kiếm Hạp, nhưng thấy thiếu niên trước mắt vẫn trẻ tuổi, hoàn toàn không ngờ trong tay hãn lại là Vô Song Kiếm Hạp trong truyền thuyết. Năm luồng hàn quang lóe lên, hãn vội vàng rút đao ngăn cản. Hãn cũng là đệ tử kiệt xuất trong số đệ tử Vô Song thành đời trước, chẳng qua không địch lại Tống Yến Hồi nên rời khỏi Vô Song thành, một mình xông xáo giang hồ. Nhưng hiện giờ cảnh giới của hãn kém xa Tống Yến Hồi, năm vị trưởng lão tìm hãn về chẳng qua do thân phận của hãn, đồng thời hãn dễ khống chế hơn Tống Yến Hồi võ nghệ cao siêu, làm một con rối có tiếng mà không có miếng là được.

Nhưng Diệp Tùng Đào không muốn bỏ qua cơ hội này, hãn nhẫn nhịn mấy chục năm mới có một cơ hội như vậy, không muốn bỏ qua. Cho nên hãn rút thanh Đoạn Hồn đao, chém thẳng một đao tới. Đao khí như nước, hùng hồn bá đạo.

Hãn lao nhanh tới quát: “Phi kiếm thuật thì đã sao, Đoạn Hồn đao của ta sợ người chắc?” Một đao chém bay hai thanh phi kiếm, xoay người lại tránh né một thanh khác, lại vung đao chém rơi một thanh nữa.

Chỉ còn một thanh! Diệp Tùng Đào thầm nghĩ, thanh Nhiễm Chỉ Nhu đột nhiên đổi hướng, bay từ dưới người chéch lên, hãn đột nhiên vươn tay

phải nắm lấy thanh phi kiếm này, trong lòng hết sức vui mừng: Chặn được rồi! Chặn được rồi! Ta chặn được cả năm thanh phi kiếm rồi!

Lại thấy một luồng sáng lạnh đột nhiên đánh úp tới, hấn ngẩng đầu, chứng kiến một thanh phi kiếm bay thẳng tới, nhắm thẳng vào giữa trán hấn, thân kiếm nhanh chóng xoay tròn như lúc nào cũng có thể đâm thêm một tấc.

Hai chân Diệp Tùng Đào mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ xuống.

Vô Song cười nói: “Dao của người tên là Đoạn Phách, thanh phi kiếm này của ta tên là ‘Sát Sinh’, cũng coi như hợp với người.”

“Là Đoạn Hồn, không phải Đoạn Phách.” Lô Ngọc Dịch nhắc nhở.

Vô Song gật đầu: “À, là Đoạn Hồn đao của Diệp Tùng Tử.”

Lô Ngọc Dịch bất đắc dĩ đáp: “Là Diệp Tùng Đào.”

Vô Song tắc lưỡi: “Thèm ăn hạt thông quá!”

“Yến Hồi, người nhận một đệ tử tốt, có thể khống chế đồng thời sáu thanh phi kiếm. Tư chất như vậy, trăm năm qua Vô Song thành còn không có tới một người.” Đại trưởng lão mở miệng: “Có điều giơ kiếm vào trường bối sư môn như vậy có phải bất kính quá không.”

“Bất kính?” Vô Song đột nhiên ngoắc ngón tay, thanh Sát Sinh đột nhiên xoay vòng bắn thẳng về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão mặt không đổi sắc, chỉ nhẹ nhàng vung ống tay áo, thanh phi kiếm này dừng lại cách người hấn một thước. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, thản nhiên nói: “Còn trẻ mà thiên phú cao siêu như vậy, đáng được khen ngợi. Nhưng làm vậy thật đúng là không để trường bối vào mắt.”

“Lão già nhà người thật lợi hại, sao người không làm thành chủ?” Vô Song hứng thú nhìn ông lão với gương mặt có vẻ hiền từ này.

Đại trưởng lão lắc đầu: “Ta đã già rồi.”

“Ta còn rất trẻ, người cảm thấy ta có làm thành chủ được không?” Vô Song nhướn mày.

Đại trưởng lão quay đầu lại nhìn Tống Yến Hồi, trầm giọng nói: “Yến Hồi, người bồi dưỡng được một chủ nhân Vô Song Kiếm Hạp.”

Tống Yến Hồi gật đầu: “Đúng.”

“Người như vậy nên dẫn Vô Song thành trở lại thời khắc thiên hạ vô song chân chính.” Ánh mắt đại trưởng lão lạnh băng.

Ánh mắt Tống Yến Hồi đột nhiên trở nên mờ mịt, miệng lẩm bẩm: “Vận mệnh một tòa thành phải đặt lên tay một đứa trẻ hay sao?”

“Sư phụ, tuy trí nhớ của ta không tốt nhưng ta không phải trẻ con đâu nhé.

Ta là Vô Song, vô song trong thiên hạ vô song. Từ khi ta được gọi như vậy có phải đã định sẵn sẽ lên làm thành chủ rồi không?” Vô Song thu lại năm thanh phi kiếm, công hợp kiếm đứng lên nói: “Sư phụ, nhường chỗ nào.”

Không ngờ Tống Yến Hồi lại thật sự đứng lên theo câu nói này, Vô Song xoay người định ngồi xuống.

“To gan!” Một vị trưởng lão đứng dậy găm lên: “Cho dù người là chủ nhân của Vô Song Kiếm Hạp, không được ngũ lão chúng ta tán thành, người cũng không thể ngồi lên vị trí này!”

“Ta cứ ngồi đây.” Vô Song đặt hộp kiếm trước mặt, rồi ngồi thẳng xuống:

“Thì sao?”

Trưởng lão kia đột nhiên bước tới một bước, Vô Song lập tức mở hộp kiếm.

Phi kiếm.

Mười thanh!

Vân Toa, Khinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Điệp, Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu.

Đồng loạt bay tới trước mặt trưởng lão kia. Trưởng lão kia dừng bước, kinh hãi tới biến sắc.

Vô Song mỉm cười: “Ông già, người nói xem, ta có ngồi vào chỗ này được không?”

Đại trưởng lão gật đầu nói: “Được.”

“Hay lắm.” Vô Song cười nói: “Nghe năm vị trưởng lão nói có khách sắp tới, vậy mời dẫn bốn thành chủ tới gặp nào.”

Ngoài Vô Song thành, một đội nhân mã đang chuẩn bị vào thành. Chính giữa đoàn xe là một cỗ xe ngựa nóc vàng, người ngồi trong xe vén màn, để lộ một gương mặt non nớt, là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi. Đứa trẻ kia liếc mắt nhìn ra ngoài rồi nói với một người khác trong xe ngựa:

“Chủ nhân, đến rồi!”

Người kia ngồi rất ngay ngắn tại đó, gương mặt tuấn tú, thần thái nho nhã, nhưng vẫn luôn nhắm mắt, chỉ gật đầu: “Dựa theo ước định, mấy lão gia tử kia chắc đã chuẩn bị. Bảo với đoàn xe trực tiếp vào thành.”

Đứa bé kia lại lắc đầu đáp: “Người giữa cửa nói là không cho vào.”

“Không cho vào?” Giọng nói của người kia toát lên vẻ kinh ngạc.

“Xin hỏi công tử dưới thành họ Tiêu phải không?” Một giọng nói bỗng truyền tới.

Đứa bé vội vàng vén màn nhìn lên trên.

“Ai vậy?” Người trong xe ngựa hỏi.

“Là một thiếu niên mặc đồ màu trắng, bên cạnh là một cái hộp rất dài.”

Đứa bé đáp.

Đứa bé vừa nói xong, thiếu niên trên thành đã ôm chiếc hộp nhảy xuống trước mặt hắn, trực tiếp kéo tung tấm màn của xe ngựa.

“To gan!” Đứa bé quát lớn. Đồng thời, tất cả người hầu xung quanh xe ngựa lập tức rút đao.

“Tại hạ tên thành chủ Vô Song của Vô Song thành, có việc muốn tâm sự với Tiêu công tử.” Vô Song nhếch miệng cười.

Đứa bé tròn tròn hai mắt nhìn chăm chăm vào công tử vẫn nho nhã chẳng khác gì lúc trước, nhưng công tử kia chỉ do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

“Hân hạnh được gặp mặt, tại hạ Tiêu Sùng.”

Chương 94: Thiên nhân thiên diện

Cửu Tiêu thành.

Lôi Vô Kiệt ôm chặt lấy Đường Liên kêu khóc: “Đại sư huynh, gặp được người thật tốt quá. Một bữa sát thủ chẳng hiểu sao lại muốn giết chúng ta, hơn nữa chúng càng lúc càng lợi hại. Người tới thật tốt quá. Nào Tiêu Sắt, chúng ta dẫn đại sư huynh quay ngược lại, đánh cho đám người kia một trận!”

Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt, không buồn để ý tới hắn, chỉ nói với tiểu nhị: “Tiểu nhị, cho một vò Điều Hoa Nhượng, thêm bốn năm món điểm tâm. Nghe nói bánh hoa quế của Cửu Tiêu thành không tệ, cho một phần luôn nhé.”

Đường Liên bất đắc dĩ: “Hai người các người, một coi ta là thị vệ, một coi ta như túi tiền. Không xốc được chút khí khái của đệ tử Tuyết Nguyệt thành à?”

“Khí khái cái gì đây, người không thấy sát thủ đó thôi, thanh kiếm lớn như

cái ván cửa mà tới tay hăn lại linh hoạt như mũi kim thêu hoa. Ta và Lý Phàm Tùng đệ tử Đạo Kiếm Tiên hai người liên thủ đánh không lại một mình!” Lôi Vô Kiệt tức tối nói.

“Sát thủ nào mà mạnh vậy?” Đường Liên cũng kinh ngạc.

“Là Âm Hà, còn là năm sát thủ đỉnh cao. Người Lôi Vô Kiệt vừa nói là sát thủ của Tô gia, dùng một thanh kiếm lớn, tên là Tô Xương Ly.” Tiêu Sắt gạt Lôi Vô Kiệt đang định nói tiếp một tràng, lên tiếng trước.

Lôi Vô Kiệt gạt đầu: “Đúng vậy, tên là Tô Xương Ly.”

Đường Liên suy nghĩ rồi nói: “Âm Hà là tổ chức sát thủ thần bí nhất trên giang hồ, tồn tại từ thời tiền triều, còn sớm hơn Tuyết Nguyệt thành cả trăm năm. Nhưng trên giang hồ lại rất ít tin tức về bọn họ. Tuy nhiên dấu sao cũng có chút dấu vết lưu lại, không ít sát thủ tuy không rõ tên thật nhưng người giang hồ lại đặt danh hiệu cho họ. Tô Xương Ly mà các người gặp chắc là sát thủ có danh hiệu ‘Đại Kiếm’, bên cạnh hăn còn hai người.”

“Có, một cô gái mặc áo đỏ chơi hoa, với một cô mặc áo tím.” Lôi Vô Kiệt gạt đầu nói.

“Đó là ‘Hoa Yêu’ và ‘Tử Mị’, ba người này thường hành động cùng nhau, xem như khá nổi danh trong số sát thủ của Âm Hà.” Đường Liên nói.

“Như vậy mà mới là ‘xem như khá nổi danh’?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, rất nổi danh thì phải là ‘Tri Tán Quỷ’. Nghe nói thường cầm dù xuất hiện trong ngày mưa, đoạt mạng như ma quỷ. Đó là sát thủ tầm cỡ

truyền thuyết rồi, nhưng đã mười mấy năm rồi chưa hiện thân. Nghe nói đã chết rồi.” Đường Liên gật đầu nói.

Tư Không Thiên Lạc vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Ta từng nghe phụ thân nhắc tới Tri Tán Quỷ rồi, hình như năm xưa hẳn là sát thủ đệ nhất của Âm Hà.”

“Vậy sư huynh, người nói xem bốn người chúng ta quay trở lại có đánh thắng được họ không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Cái này thì không vấn đề.” Đường Liên cười nói.

“Sư huynh thật khí phách, không như ai đó chỉ biết chạy!” Lôi Vô Kiệt giờ

ngón tay cái: “Nhưng bỏ qua thôi, chúng ta người lớn không chấp trẻ nhỏ.

Cứ mau mau chạy về Lôi gia bảo đã.”

“Người vội về Lôi gia bảo như vậy là muốn tham gia ‘Anh Hùng yến’ của Lôi gia bảo?” Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, mãi năm nay Lôi gia bảo mới được tổ chức Anh Hùng yến. Ta thân là đệ tử xuất sắc nhất trong thế hệ này của Lôi gia bảo, có nóng lòng trở về cũng dễ hiểu thôi mà.” Lôi Vô Kiệt bị nói trúng tâm tư, bèn gãi đầu:

“Đúng rồi... sư huynh...”

“Cái gì?” Đường Liên thấy Lôi Vô Kiệt đột nhiên ngó đông ngó tây, có vẻ

khó hiểu.

Tiêu Sắt lạnh lùng lườm Lôi Vô Kiệt một cái nói: “Hắn muốn hỏi người, người đã đến đây, vậy Diệp Nhược Y đâu rồi?”

Đường Liên giờ mới hiểu ra, cười nói: “Lôi Vô Kiệt ơ là Lôi Vô Kiệt, bị người ta đuổi giết tới chân trời góc biển rồi còn nghĩ tới nhi nữ tình trường.”

Tiêu Sắt rót một chén Điêu Hoa Nhưỡng vừa được đưa lên, nhấp một ngụm rồi nói: “Năm đó sư huynh bị đuổi giết tới chân trời góc biển, chẳng phải cũng gặp tình nhân cũ à?”

Đường Liên nhận lấy rượu uống một chén: “Là chuyện thường của con người thôi mà.”

Tiêu Sắt mỉm cười, ánh mắt bỗng lóe lên sắc tím.

Đường Liên rót một chén rượu, đưa cho Lôi Vô Kiệt: “Người cũng uống một chén đi.”

Lôi Vô Kiệt nhận lấy chén rượu, lại thấy Tiêu Sắt đột nhiên vung tay áo, đánh bay chén rượu kia lên trời. Nước rượu chảy xuống, khé miệng Đường Liên nhếch lên thành một nụ cười lạnh, ngón tay vạch một cái, làn nước lập tức đóng băng. Đường Liên nắm lấy mũi băng đó đâm thẳng vào đầu Tiêu Sắt.

“Sư huynh!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

Tiêu Sắt mặt không đổi sắc, một thanh trường thương lướt sát qua qua tóc hắn, đánh tan mũi băng đó. Đường Liên mỉm cười lui lại ba bước, gương mặt chẳng còn vẻ chính nghĩa lắm liệt vừa rồi mà nở nụ cười âm tà: “Sao người nhìn ra?”

“Người trông rất giống Đường Liên, giọng điệu cũng giống, ngay ngữ điệu khi nói chuyện cũng giống hệt, thậm chí bắt chước cả dáng vẻ chính

nghĩa lắm liệt. Thế nhưng có một điều người không biết, chỉ cần nhắc tới việc nam nữ, Đường Liên sẽ đỏ mặt. Hình như người không học được điểm này.” Tiêu Sắt thần nhiên uống một chén rượu.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hỏi Tiêu Sắt: “Tên này không phải đại sư huynh?”

“Công phu đóng băng nước vừa rồi cần nội lực cực kỳ âm hàn mới có thể

làm được. Đại sư huynh tu luyện nội lực chân truyền của đại sư tôn, đi theo con đường thuần dương chí cương. Người này không thể là đại sư

huynh.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương trong tay, thần sắc nghiêm túc.

Đường Liên kia bị vạch trần cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ nhìn Tiêu Sắt nói:

“Lời người nói ta tin tám phần, còn hai phần ta không tin. Vừa rồi ta thấy trong mắt người lóe lên ánh sáng tím, đó là võ công gì vậy?”

“Người muốn biết lắm sao?” Tiêu Sắt xoay chén rượu trong tay.

“Rất muốn biết.” Đường Liên giả gật đầu.

“Tiêu Sắt buông chén rượu xuống: “Vậy nói cho ta, người là ai?”

Đường Liên giả đột nhiên xoay tay lên mặt, lộ ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần: “Ta là cô ấy.”

Lôi Vô Kiệt kinh hãi biến sắc: “Nhược Y?”

Đường Liên giả lại mỉm cười âm tà, giơ tay quệt lên mặt một cái: “Hay là hẳn?” Lại một gương mặt góc cạnh rõ ràng, mang vẻ nghiêm túc, chính là Tô Xương Ly đã đuổi giết bọn họ hôm qua.

“Là người!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi.

“Không, không phải.” Tiêu Sắt lắc đầu.

Đường Liên nhanh chóng giơ tay quệt lên mặt, lúc thì là cô gái xinh đẹp, lúc lại là nam nhân mặt có vết sẹo đao, lúc lại là bà lão tám mươi tuổi, lúc lại là một gương mặt đứa trẻ, chỉ có nụ cười âm tà trước sau vẫn không đổi.

Lôi Vô Kiệt càng nhìn càng kinh hãi, tay cầm thương của Tư Không Thiên Lạc đã đổ mồ hôi, bàn tay nắm chén rượu của Tiêu Sắt cũng càng ngày càng chặt.

Hình ảnh này thật quá quỷ dị.

Cuối cùng gương mặt kia ngừng lại ở một vẻ kỳ quái nhất. Không ngờ một nửa là cô gái xinh đẹp, một nửa là nam tử mặt sẹo. Hắn mỉm cười với Tiêu Sắt, giọng nói cũng hóa thành lúc nam lúc nữ: “Ám Hà Mộ gia, Mộ Anh.”

Tiêu Sắt trầm giọng thốt lên danh hiệu khiến rất nhiều người trên giang hồ

nghe danh mà sợ vỡ mật: “Thiên Diện Quỷ.”

Chương 95: Trận lưu chuyển

Nửa mặt nữ nhân xinh xắn của Mộ Anh mỉm cười, nửa mặt nam nhân đáng sợ lại tức giận: “Không sai, ta chính là Thiên Diện Quỷ.”

Tiêu Sắt xiết chặt chén rượu, sắc mặt âm trầm: “Đường Liên thân là đại đệ

tử của Tuyết Nguyệt thành, trên giang hồ không ít người từng gặp hắn, người có biến thành gương mặt hắn cũng không khó. Nhưng không mấy ai biết đến Diệp Nhược Y, làm sao người cải trang thành nàng được?”

Mộ Anh cười lạnh: “Người sai rồi, thứ ta dùng không phải thuật dịch dung. Mỗi tấm da của ta đều lột từ mặt người thật xuống.”

“Cái gì!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, tay phải đột nhiên rút Sát Phố kiếm ra nhảy bổ về phía trước.

“Không được!” Tiêu Sắt tức giận vội vàng quát lớn.

Nhưng Lôi Vô Kiệt đã vung kiếm đâm thẳng về phía Mộ Anh.

“Đây là Chỉ Thủy kiếm pháp mà Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên truyền thụ à?”

Mộ Anh đột nhiên xoay người, vươn song chỉ, lập tức kẹp được Sát Phố

kiếm của Lôi Vô Kiệt: “Ta được tôn là thiên nhân thiên diện, ngày thường luôn giết người trong vô hình, rất hiếm khi ra tay. Nhưng chỉ bằng một thanh kiếm vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh không giết nổi ta đâu.”

“Thêm mũi thương này thì sao?” Tư Không Thiên Lạc bước tới một bước, xuất thương, thế thương bá đạo chém cái bàn bên cạnh Mộ Anh thành hai nửa.

Nhưng Mộ Anh chỉ tung người đập mũi thương xuống đất. Tư Không Thiên Lạc kinh hãi, võ công như vậy hầu như không thua kém gì Tư

Không Trường Phong!

Lôi Vô Kiệt không rút kiếm về được, thương của Tư Không Thiên Lạc cũng bị ép chặt, hai người vận chân khí toàn thân nhưng không thể xô dịch được vũ khí trong tay tới nửa tấc. Còn Mộ Anh nửa mặt nữ nhân vẫn mỉm cười thản nhiên, nửa mặt nam nhân lại càng hung thần ác sát.

“Sao lại như vậy?” Sau lưng Lôi Vô Kiệt đã đầm đìa mồ hôi lạnh, từ khi bước vào giang hồ chỉ có một đối thủ duy nhất khiến mình có cảm giác áp lực tuyệt đối như vậy, đó chính là Kiếm Tiên - Lý Hàn Y. Chẳng lẽ tên sát thủ Thiên Diện Quỷ trước mặt đã lên tới cảnh giới Kiếm Tiên rồi?

Tiêu Sắt đứng dậy nhú mày: “Đạn Chỉ Túy?”

Hai nửa mặt của Mộ Anh đột nhiên hóa thành dáng vẻ nam nhân trung niên lông mày trắng như tuyết, lộ vẻ kinh ngạc: “Người biết cả Đạn Chỉ Túy?”

“Lôi Vô Kiệt, Thiên Lạc, không được vọng động chân khí.” Tiêu Sắt trầm giọng nói.

“Người biết ta có ngàn tướng mạo nhưng lại không biết ta cũng là cao thủ

dùng độc. Vừa rồi tuy người đã hất đổ chén rượu nhưng Đạn Chỉ Túy của ta chỉ cần dính một giọt lên da thôi cũng có thể lập tức tiêu hủy công lực của các người, còn các người lại không hề phát giác.” Mộ Anh cười lạnh nói.

“Người đắc ý quá rồi.” Tiêu Sắt đánh giá chén rượu trong tay.

Mộ Anh gật đầu: “Vì các người đều sắp chết rồi.”

“Nhưng ta đâu có dính Đạn Chỉ Túy.” Tiêu Sắt bước lên trước một bước.

“Đừng có lừa ta, tình báo của Âm Hà tuyệt đối không sai, người không biết võ công.” Mộ Anh vẫn một tay cầm Sát Phổ kiếm của Lôi Vô Kiệt, một chân đạp Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc.

“Người có thể thử xem.” Tiêu Sắt bước tới trước mặt Mộ Anh, trong mắt lóe lên ánh sáng màu tím.

Mộ Anh kinh hãi, tinh thần lập tức hốt hoảng. Tiêu Sắt giơ chân đá về phía Mộ Anh. Thế nhưng cú đá này chẳng có lực đạo mạnh mẽ gì, chỉ khiến thân thể hẫng hơi ngửa ra sau một chút. Nhưng chỉ như vậy thôi đã

khiến Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc rút vũ khí của mình về.

“Rút lui!” Tiêu Sắt mỗi tay nắm một người lui lại bên cạnh cửa.

“Muốn chạy ư?” Mộ Anh ổn định thân hình, vung tay, cửa sổ quán rượu lập tức bị hấn đóng lại.

“Tiêu chương quỹ, lúc trước ta cũng thấy người dùng chiêu này.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

Tiêu Sát lườm hấn một cái: “Im đi!”

Tư Không Thiên Lạc nhìn một lượt xung quanh: “Các người vẫn còn tâm tư nói chuyện khác cơ à, rốt cuộc Đạn Chỉ Túy mất bao lâu mới tan đây, không có nội lực chúng ta vốn không phải đối thủ của hấn.”

Cái đầu của Mộ Anh lắc nhẹ, lại thay một gương mặt trẻ thơ đáng yêu, chỉ

có nụ cười âm tà lại càng quỷ dị. Hai tay hấn nhẹ nhàng vung lên, trong tay tỏa ra hàn khí dày đặc.

“Tên này biết rõ lắm võ công tà môn.” Lôi Vô Kiệt cầm kiếm ngăn trước mặt Tiêu Sát và Tư Không Thiên Lạc: “Ta ngăn cản hấn, các người đi trước đi.”

“Người không ngăn nổi hấn, với nội lực của người hiện giờ, hấn đánh một chương là giết chết được người.” Tiêu Sát nói.

“Người đừng coi thường người của Lôi gia bảo, các người đi rồi ta có thể đồng quy vu tận với hấn.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên cầm Sát Phổ kiếm xuống đất: “Ta còn sát chiêu cuối cùng.

“Người muốn chết à?” Tiêu Sát nhướn mày.

“Ta không muốn chết, ta còn rất nhiều nơi muốn đi.” Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn Tiêu Sát mỉm cười: “Muốn tới tiên sơn nơi hải ngoại, muốn leo lên đỉnh Côn Luân. Nhưng nếu ta không đi được, như vậy trong hai người chúng ta ít nhất cũng có một người phải đi. Người chạy trốn nhanh hơn ta, ta nhường cơ hội này cho người.” Sau khi nói xong Lôi Vô Kiệt

đột nhiên xoay tay, một tay nắm lấy Sát Phổ kiếm, đột nhiên áo đỏ tung bay, chân khí bùng lên.

“Dừng tay.” Tiêu Sát thờ ơ nói.

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại thật sự dừng tay, vì hắn biết chỉ cần Tiêu Sát dùng giọng điệu thờ ơ như vậy nói chuyện, chắc chắn hắn đã nghĩ ra cách.

“Thiên Diện Quỷ, người tính toán tốt lắm, nhưng có một điều người tính sai rồi. Tuy bọn họ tạm thời mất đi nội lực, nhưng nội lực của ta vẫn còn.”

Tiêu Sát chậm rãi nói.

“Nội lực của người?” Mộ Anh cười lạnh: “Nếu người có nội lực cú đá vừa rồi đã chẳng yếu ớt như vậy, ngay một võ phu tầm thường cũng mạnh hơn người một chút. Thế nhưng võ công mê hoặc tâm trí người khác của người lại rất đặc biệt, nếu người chịu dạy ta, như vậy ta sẽ cho người chết thống khoái một chút. Ít nhất cũng để lại một tấm da mặt hoàn chỉnh.”

“Lôi Vô Kiệt, Thiên Lạc, cầm lấy tay của ta.” Tiêu Sát đột nhiên giơ tay, cao giọng quát. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đều nhìn sang hắn, chỉ

thấy Tiêu Sát lúc thường luôn biếng nhác lại như thay đổi hẳn, ánh mắt lạnh băng, tay áo phất phới, dường như có một khí thế khó tả toát ra. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc tuy trong lòng khó hiểu nhưng vẫn giơ tay, nắm lấy tay Tiêu Sát.

Khoảnh khắc đó Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đều cảm thấy một luồng nội lực cuộn cuộn không ngừng truyền từ tay Tiêu Sát sang tay bọn họ. Hai người đều kinh hãi, nội lực kia cực kỳ mãnh liệt, do dù chia đôi vẫn vượt qua nội lực của bản thân họ nhiều.

“Tiêu Sát, thế này là...” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi nói.

“Ấn mạch của ta bị thương, không thể sử dụng nội lực nhưng nội lực của ta vẫn còn. Đây là trận Lưu Chuyển mà ta lĩnh ngộ được từ quyển sách vô danh mà Nho Kiếm Tiên tặng cho. Ta cho các người mượn nội lực!” Tiêu Sắt nhú mày, Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đều cảm thấy luồng nội lực truyền vào cơ thể mình bùng lên!

“Tiêu Sắt, hóa ra người thật sự là cao thủ.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc cảm thán.

“Cao thủ với không cao thủ gì không quan trọng, quan trọng là phải sống sót.” Tiêu Sắt nói.

Tay trái Tư Không Thiên Lạc nắm lấy tay Tiêu Sắt, tay phải vung trường thương, chỉ thấy mũi thương làm gió nổi ào ào, còn mạnh hơn lúc vừa rồi.

“Đến đây nào, chẳng phải người bảo muốn lột da mặt ta ư? Tới đây mà thử!” Tiêu Sắt cao giọng quát.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười nói: “Lần đầu tiên nghe người nói chuyện hăng hái như vậy đấy.”

Mộ Anh kinh ngạc, đột nhiên xoa tay một cái, không ngờ lại xóa hết gương mặt mình đi, hóa thành một người không mũi không mắt không miệng không mặt, nhưng giọng nói lạnh lùng vẫn vang lên: “Thú vị.”

Chương 96: Đường môn Liên Nguyệt

Thục Trung Đường môn.

Liên Nguyệt các.

Một nam tử thần sắc lạnh lùng đứng bên cửa sổ, hảnh mặc một bộ trường bào có hình cánh chim hoa mỹ, đang ngửa đầu ngắm vầng trăng tròn trên bầu trời. Một con bồ câu đưa thư từ dưới bay tới, đậu trên tay hảnh, hảnh gỡ

ống trúc trên chân chim bồ câu, mở tờ giấy bên trong ra, cau mày. Lúc này sau lưng hắt bóng vang lên tiếng bước chân.

Có hai tiếng bước chân, một trầm ổn mạnh mẽ, một nhẹ nhàng hư nhược.

Nam tử kia không quay đầu lại, chỉ hơi dùng sức, đã vê tờ giấy kia thành bột phấn.

“Liên Nguyệt sư phụ.” Sau lưng có một tiếng gọi vang lên.

“Đường Liên, người về rồi à. Người bên cạnh người là ai vậy?” Nam tử vẫn không quay đầu lại.

“Diệp Nhược Y bái kiến Liên Nguyệt trưởng lão.” Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Nam tử hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng quay lại, gương mặt luôn bình thản không chút xao động lại lộ vẻ kinh ngạc, hắt do dự một chút rồi hỏi: “Con gái của đại tướng quân Diệp Khiếu Ưng?”

Diệp Nhược Y gật đầu: “Vâng.”

Đường Liên thấy thần sắc Đường Liên Nguyệt có vẻ kinh ngạc, không khỏi bức bối: “Liên Nguyệt sư phụ, chẳng phải người đưa thư tới nói có phương pháp chữa bệnh, bảo con dẫn cô ấy tới đây à?”

Đường Liên Nguyệt không trả lời, chỉ đi tới giơ tay bắt mạch cho Diệp Nhược Y, nhíu mày, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Tư Không Trường Phong là truyền nhân của Dược Vương, hẳn còn không chữa nổi, ta thì có cách gì chứ? Ta cũng đâu có gửi thư cho con.”

Đường Liên kinh hãi: “Sao lại như vậy được, ai giả mạo chữ của sư phụ viết thư cho con?”

“Là ta.” Diệp Nhược Y đột nhiên nói.

Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Ta đoán được rồi.”

“Vì sao?” Đường Liên không hiểu.

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Đã lâu không gặp, Thiên Khải Huyền Vũ sứ.” Diệp Nhược Y chậm rãi nói.

Đường Liên Nguyệt cười: “Người còn biết nhiều hơn tưởng tượng của ta.

Để ta nghĩ cái đã, vì sao người muốn gặp ta, vì người kia xuất hiện ư?”

“Năm xưa trong án mưu phản của Lang Gia Vương, Lang Gia Vương cam tâm chịu chết đồng thời phó thác lục vương tử Tiêu Sở Hà mà hẳn coi trọng nhất cho bốn người bạn tốt của hắn, chính là Thiên Khải tứ thủ hộ

khi đó. Thiên hạ đều biết thân phận của Thanh Long, Chu Tước và phụ

thân ta là người quen cũ, Bạch Hổ không rõ hành tung, còn Huyền Vũ vẫn không rõ tung tích. Nhưng ta biết người vẫn luôn ẩn nấp trong Đường gia bảo. Lần này ta bước vào giang hồ là muốn tìm lại Thiên Khải tứ thủ hộ, dẫn dắt Tiêu Sở Hà trở về Thiên Khải thành.” Diệp Nhược Y vẫn hiền dịu như ngày thường nhưng khi nói những lời này ánh mắt toát lên vẻ sắc bén.

Đường Liên nghe vậy kinh ngạc: “Thiên Khải tứ thủ hộ? Chẳng lẽ người sư

phụ muốn con đợi ở Tuyết Nguyệt thành chính là...”

Đường Liên Nguyệt nhìn Diệp Nhược Y: “Nhưng sao người phải làm thế này? Đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng đặt cược lên người lục vương tử à?”

“Khi còn bé gặp hần đã cảm thấy người như vậy nên bước lên vị trí đó. Ta bất kể phụ thân lựa chọn ra sao, nhưng ta, chọn hần.” Diệp Nhược Y trả lời rất kiên định.

Người rất giống mẫu thân người. Tâm mạch của người bị tổn thương bẩm sinh, khi người mới sinh ra thật ra ta đã từng gặp người. Khi đó ta nói người chắc chắn không sống quá ba tuổi, cho dù sống được cũng là phế

nhân phải nằm trên giường cả đời. Thế nhưng giờ người lại có thể đứng trước mặt ta, khí thể trên người lại chẳng kém gì phụ thân đại tướng quân của người.” Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Đáng tiếc, người tới muộn mất rồi.”

“Ta tới muộn mất rồi?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Người nhìn xuống dưới đi.” Đường Liên Nguyệt xoay người nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy vài chục đệ tử Đường môn chạy tới, bao vây xung quanh Liên Nguyệt các.

“Sao lại như vậy?” Đường Liên kinh ngạc.

Tuyết Nguyệt thành ngoại trừ thế lực của chính mình ra, sau lưng có tam đại thế gia ủng hộ. Lần lượt là Thục Trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia cùng với Ôn gia lâu đời. Trong đó Lý Hàn Y là con gái của Lôi Mộng Sát, có căn nguyên sâu xa với Lôi gia. Mẫu thân của Bách Lý Đông Quân là trưởng lão đời trước của Ôn gia. Tuyết Nguyệt thành kết minh với hai đại thế gia này từ trước khi lập thành rồi. Chỉ có Đường môn và Lôi gia bảo vẫn không hòa thuận, kết minh với Tuyết Nguyệt thành chỉ

do tình thế đưa đẩy và vì ta có giao hảo với ba vị thành chủ. Giờ tình thế đã đổi thay, mấy lão già trong Đường môn có ý nghĩ khác.” Đường Liên Nguyệt nhìn những người bên dưới, thần sắc không đổi.

“Ý nghĩ khác?” Diệp Nhược Y cau mày.

“Ba tháng trước đại thành chủ Bách Lý Đông Quân biến mất khỏi Tuyết Nguyệt thành, nhị thành chủ Lý Hàn Y đột nhiên xuống khỏi Thương Sơn, bị hai vị gia chủ Âm Hà ngăn cản tại thành Nam An, sau khi phá vây không rõ tung tích. Chỉ một mình Thương Tiên đã không trấn áp được mấy lão già của Đường môn rồi. Hơn nữa ta vừa nhận được tin, có người âm thầm báii kiến bọn họ, người kia đưa ra lợi ích có lẽ cao hơn lợi ích mà Tuyết Nguyệt thành đưa ra nhiều.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nhảy lên, đứng trên lan can: “Các người tới không đúng lúc rồi, hình như mấy lão già kia không định để ta chạy khỏi Đường môn.”

Đường Liên tính cách trầm ổn lúc này cũng không khỏi luống cuống chân tay, đột nhiên sư môn và gia tộc của mình đứng đối lập, hẳn nhìn về phía Đường Liên Nguyệt: “Liên Nguyệt sư phụ...”

Đường Liên Nguyệt quay đầu nhìn sang phía Đường Liên: “Đường Liên, Bách Lý Đông Quân dạy con những võ công gì?”

“Bách Lý sư phụ dạy con một bộ nội công tâm pháp tên là Thùy Thiên cùng một bộ quyền pháp tên là Hải vận. Người nói là tâm pháp cường thân, quyền pháp hộ thân, khi chiến đấu bình thường vẫn sử dụng tuyệt kỹ ngoại phòng của Đường môn là chính.” Đường Liên đáp.

Đường Liên Nguyệt gật đầu: “Chắc Bách Lý Đông Quân nhận ra tính cách của người quá thật thà nên mới truyền hai môn võ công này cho người.

Tinh túy của hai môn võ công này ở hai chữ ‘tiêu dao’ nhưng hiện giờ có vẻ người còn chưa minh bạch. Cho nên hiện giờ người vẫn chưa lựa chọn được sư môn hay gia tộc đúng không?”

Đường Liên do dự một chút rồi lắc đầu: “Xin sư phụ chỉ đường.”

“Năm xưa Đường môn có nhiều đệ tử như vậy, ta chọn con vì con thật thà.

Nhưng người thật thà cũng sẽ hại con, sống trên đời chung quy cũng phải lựa chọn lấy hay bỏ.” Đường Liên Nguyệt lấy từ trong lòng ra một tấm lệnh bài ném vào tay Đường Liên: “Đây là Huyền Vũ lệnh. Diệp cô nương, năm xưa chúng ta đáp ứng Lang Gia Vương, truyền nhân các đời sẽ bảo vệ

chu toàn cho lục vương tử. Giờ ta giao Huyền Vũ lệnh cho đồ đệ mà ta coi trọng nhất. Nhiệm vụ bảo vệ lục vương tử quân lâm Thiên Khải cũng giao cho nó.”

Đường Liên vội vàng quỳ xuống: “Sư phụ, con...”

“Con không cần lo lắng, ta giao Huyền Vũ lệnh cho con, còn con có nhận không là chuyện của con. Dẫu sao Đường môn cũng là gia tộc của con. Từ

nhỏ con đã không còn cha mẹ, trước khi con tới tay ta chính những lão già kia nuôi dưỡng con. Nhưng cho dù con có tiếp nhận tấm lệnh bài này hay

không, hôm nay có một việc con nhất định phải làm.” Đường Liên đột nhiên xoay người, trên nóc nhà đối diện đã có ba người đang đứng.

Đường môn Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát.

“Dẫn Diệp Nhược Y cô nương đi đi.” Đường Liên Nguyệt rung trường bào, những cánh chim màu đen trên đó đột nhiên bay lên.

Chương 97: Thiên Điều Kinh Minh

Đường môn Đường Liên Nguyệt, cao thủ ám khí xuất sắc nhất trong thế hệ

trước của Đường môn.

Mười ba tuổi đã nắm giữ ba mươi sáu tuyệt kỹ ngoại phòng, mười bốn tuổi đã thuần thục thủ pháp ám khí tối cao của Đường môn Vạn Thụ Phi

Hoa, mười lăm tuổi quản lý Luật Giới đường của Đường môn, phụ trách đuổi bắt phản đồ trong môn phái. Trong vòng ba năm diệt trừ tổng cộng sáu mươi tư phản đồ. Không chỉ người của môn phái khác trên giang hồ, ngay người trong Đường môn khi nghe tới ba chữ Đường Liên Nguyệt cũng như

tên gọi của quý thần. Mười chín tuổi rời khỏi Đường môn, hành tung không rõ. Tám năm sau trở lại Đường môn, quản lý cơ cấu lớn nhất của Đường môn, cũng chính là phụ trách ngoại phòng dạy võ học cho đệ tử.

Sau đó rời khỏi, xây Liên Nguyệt các, tập trung nghiên cứu ám khí riêng của mình.

Không có bất cứ ai nghi ngờ, chỉ cần Đường Liên Nguyệt muốn, như vậy vị

trí Đường lão thái gia đời kế tiếp chính là hãn. Cũng không có bất cứ ai muốn đối địch với một người như vậy.

Tuy người xuất hiện bên ngoài các là ba vị sư phụ ngoại phòng hiện tại: Đường Hoàng, sư đệ của Đường Liên Nguyệt, người quản lý tối cao của ngoại phòng hiện tại, tự nghĩ ra ám khí Huyền Hoàng, trộn lẫn hỏa kinh vào ám khí, được xưng xát thể liên miên bất tuyệt, lửa thiêu trăm dặm đồng bằng; Đường Huyền, một trong những sư phụ quản lý ngoại phòng, tập trung nghiên cứu độc thuật, là người dùng độc giỏi nhất Đường môn;

Đường Thất Sát, một trong những sư phụ quản lý ngoại phòng, truyền nhân găng tay bí truyền của Đường môn ‘Thiên Yết’, khác với những người khác tinh thông ám khí, hãn tu luyện theo thuật phá tất cả ám khí trong thiên hạ. Nhưng cho dù bọn họ có đến cũng không muốn giao thủ

với Đường Liên Nguyệt.

Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.

Nghe nói sau ba mươi tuổi Đường Liên Nguyệt không mang một món ám khí nào trên người, hẳn dùng thiên địa vạn vật làm ám khí, hẳn dùng chính mình làm ám khí!

“Liên Nguyệt, lần này chúng ta tới không phải để động thủ với người!”

Đường Hoàng cuống quýt mở miệng nói.

Đường Liên Nguyệt không buồn để ý tới hẳn, vung tay lên, những cánh chim màu đen lơ lửng trên không trung đột nhiên bay tới, tiếng xé gió ầm ầm như tiếng kêu kinh hãi của hàng ngàn con chim.

“Đây là ám khí gì vậy?” Đường Huyền nhú mày.

“Mặc kệ ám khí gì.” Đường Thất Sát bước tới, trên tay hẳn là cặp găng tay chế bằng tơ tằm, được xưng có thể phá tất cả ám khí trong thiên hạ, Thiên Yết. Hẳn đột nhiên nhảy tới, đôi tay vẽ một vòng tròn giữa không trung, ôm hết cánh chim màu đen vào tay. “Ám khí gì cũng chẳng thoát nổi Thiên Yết!”

Đường Liên Nguyệt cười lạnh một tiếng, tháo trường bào trong tay xuống, cánh tay phẩy một cái, chỉ thấy tất cả cánh chim trên đó đều bay lên: “Ám khí này tên là Thiên Điều Kinh Minh. Thiên Yết của người có thể đỡ hết ám khí trong thiên hạ chẳng qua vì ám khí đó đều là chết, còn ám khí của ta, là sống.”

Chỉ thấy những cánh chim kia đột nhiên bay về phía Đường Thất Sát, Đường Thất Sát trong lòng run rẩy, vung tay lên định ngăn cản ‘Thiên Điều Kinh Minh’ lần thứ hai. Thế nhưng lúc này thanh thế vượt xa lần

trước, đang lúc hẳn do dự, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói: “Để ta giúp một tay!”

Chỉ thấy Đường Hoàng bước lên một bước, đôi tay vung lên, phóng ra ám khí tuyệt thế của hẳn, Huyền Hoàng. Đó là một ám khí đỏ rực như lửa, xung quanh là từng đốm lửa nhỏ, nơi Huyền Hoàng bay qua những

cánh chim liên tiếp bốc cháy, rơi xuống như mưa, tạo thành một khung cảnh mỹ

lệ quý dị trong màn đêm.

Đường Liên Nguyệt chứng kiến cảnh tượng này nhưng thần sắc vẫn bình thản như nước, không nhận ra chút dao động nào.

“Liên Nguyệt sư huynh, chúng ta tới đây lần này chỉ để truyền lệnh của lão gia tử, ba tháng này xin đừng ra khỏi Liên Nguyệt các nửa bước.” Một giọng nói âm trầm vang lên, ngay lúc Đường Liên Nguyệt giao thủ cùng Đường Thất Sát, Đường Huyền đã lẳng lặng lướt tới bên cạnh Đường Liên Nguyệt, giơ tay đặt lên vai hắn.

“Cẩn thận.” Diệp Nhược Y kinh hãi hét lớn một tiếng, cô thấy bàn tay Đường Liên Nguyệt có màu xanh thẫm. Người như vậy bản thân đã là một loại kịch độc, bị hắn đặt tay lên vai không phải cử chỉ thân thiện gì. Hơn nữa dưới chân Đường Huyền dường như có một làn sương đang tỏa ra.

“Chút tài mọn.” Đường Liên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, làn sương lan ra dưới chân Đường Huyền đột nhiên đảo ngược trở lại, từ ngoài vào trong, từ dưới lên trên, từ từ lui về.

Đường Huyền kinh hãi biến sắc: “Thuật Nghịch Độc...”

“Năm xưa ám khí của ta là đệ nhất, nhưng người đừng quên, độc thuật của ta cũng là đệ nhất.” Đường Liên Nguyệt xoay người vươn tay đặt lên vai Đường Huyền: “Còn người vĩnh viễn là hạng hai.”

“Liên Nguyệt, người đừng quá tự phụ. Dừng tay.” Lúc này Đường Hoàng cũng tới bên cạnh Đường Liên, tay mở một cái hộp, trong hộp lóe lên ánh sáng bạc, tràn ngập sát khí.

Tuyệt kỹ ám khí của Đường môn, Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Đường Liên Nguyệt không thu cánh tay đặt lên vai Đường Huyền, sắc mặt Đường Huyền càng lúc càng khó coi.

“Liên Nguyệt, thu tay lại ngay!” Đường Hoàng gầm lên một tiếng.

“Người có thể ẩn cái hộp đó, nhưng người có tin không, cuối cùng người chết dưới Bạo Vũ Lê Hoa Châm lại là Đường Huyền.” Đường Liên Nguyệt thản nhiên nói.

“Ta tin, bởi vì người là Đường Liên Nguyệt.” Đường Hoàng gằn từng chữ

một. “Đường Liên Nguyệt đệ nhất Đường môn. Nhưng hôm nay người không thể đi, cho dù ba người chúng ta đều chết ở đây, ba mươi đệ tử dưới kia chết hết ở nơi này cũng phải giữ người lại.”

“Ta cũng đâu muốn chạy. Nhưng người thả hai người trong phòng đi đi.”

Đường Liên Nguyệt nói.

“Trong phòng một người người là một trong những đệ tử ưu tú nhất thế hệ

này của Đường môn, không có lý do gì để đi. Một người khác lão gia tử đang muốn gặp nàng. Ta không làm chủ được.” Đường Hoàng nói.

“Có lý do đi hay không phải xem lựa chọn của chính họ.” Đường Liên Nguyệt quay đầu sang nhìn Đường Liên: “Đường Liên, dẫn Diệp cô nương rời khỏi nơi này đi.”

Đường Liên ngây ra tại chỗ không biết phải làm sao: “Nhưng thừa sư phụ...”

“Con vẫn chưa lựa chọn được à?” Đường Liên Nguyệt quay đầu lại hỏi hẳn. “Nghe nói người quen vài người bạn tốt ở Tuyết Nguyệt thành, giờ

bọn họ đang trên đường tới Lôi gia bảo. Rất trùng hợp, Đường môn cũng có người đang trên đường tới Lôi gia bảo. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không lâu sau những bằng hữu đó của con đều sẽ chết trong Anh Hùng

yến của Lôi gia bảo. Nếu con còn không lựa chọn được, chẳng bằng cứu bằng hữu của mình trước đi.”

“Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sát...” Đường Liên kinh hãi.

“Còn chưa lựa chọn được à? Xem ra Bách Lý Đông Quân không dạy được đệ tử như ta mong muốn.” Đường Liên Nguyệt thở dài.

Đường Liên gật đầu, ánh mắt đột nhiên sáng bừng lên: “Giờ khắc này con vẫn chưa lựa chọn được, nhưng Bách Lý sư phụ đã dạy con bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?” Đường Liên Nguyệt hỏi.

“Hành động tùy tâm.” Đường Liên đột nhiên ôm Diệp Nhược Y bên cạnh nhảy thẳng tới bước qua rào chắn, rào bước chạy ra ngoài.

“Ngăn hãm lại!” Đường Hoàng gầm lên.

Đường Thất Sát lao tới ngăn trước mặt

“Cút hết cho ta!” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nhướn mày, tóm lấy Đường Huyền ném về phía Đường Hoàng, rồi xoay người, tay ngưng tụ

một luồng khí độc. Hắn nhẹ nhàng búng tay, luồng khí độc kia bay thẳng về phía Đường Thất Sát. Đường Thất Sát sửng sốt phất tay đánh tan luồng khí độc kia. Thế nhưng chỉ chốc lát thôi, Đường Liên đã lướt qua người hắn, đứng trên nóc nhà đối diện.

Sau đó Đường Liên đột nhiên ngậy ra như phồng.

Một ông lão đang ngồi bên cạnh hắn, hút thuốc rất thoải mái. Ông lão này có gương mặt rất hiền từ, thậm chí quay sang mỉm cười với Đường Liên.

Nhưng Đường Liên lại như cứng đờ ra ở đó, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám bước tiếp dù chỉ một bước.

Mãi tới khi một giọng nói mang ý cười ung dung vang lên bên tai.

“Lão gia tử, ngài cũng tới rồi.” Đường Liên Nguyệt đứng trên nóc nhà cúi người ngồi xuống cạnh lão gia tử.

“Lâu rồi không gặp, đến thăm người.” Lão gia tử buông tẩu xuống, gõ gõ cái tẩu..

“Đường Liên, ta nói chuyện với lão gia tử, người đi trước đi.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nói.

Đường Liên do dự một chút, liếc mắt nhìn lão gia tử một cái.

“Đi thôi, đi thôi. Trẻ nhỏ rồi cũng lớn, không giữ lại nổi.” Lão gia tử thờ dãi.

Đường Liên lập tức xoay người, chạy thẳng về phía xa.

Đường Liên Nguyệt nhìn bóng dáng Đường Liên xa dần, cuối cùng lại khẽ

thở dài: “Lão gia tử, lần này ta khiến người thất vọng rồi.”

Lão gia tử hít một hơi thuốc thật sâu rồi lắc đầu: “Ai mà biết được.”

Chương 98: Thuật con rối giết người

“Tiêu Sắt, trận pháp này lợi hại như vậy sao lúc ở núi Thanh Thành người không dùng. Nếu không lúc đó đã chẳng bị đánh thảm tới vậy.” Lôi Vô Kiệt cảm thấy chân khí mệnh môn mãnh liệt trong cơ thể,

không chỉ nội lực được khôi phục mà mọi mệt nhọc đi đường một ngày một đêm cũng lập tức biến mất.

“Mấy ngày nay ta vẫn luôn xem quyển sách mà Nho Kiếm Tiên đưa tặng, trong sách có nhắc tới một số quan hệ giữa chân mạch và ấn mạch, ta cũng chỉ vừa ngộ ra trận Lưu Chuyển này thôi. Hơn nữa vừa vận lúc này nội lực các người mất hết ta mới có thể vận dụng trận Lưu Chuyển này. Nếu là lúc bình thường, hai luồng nội lực sẽ xung đột lẫn nhau, không dễ dàng như

hiện giờ đâu.” Tiêu Sắt hít một hơi dài, hạ giọng nói: “Ta không chống đỡ

được lâu đâu, tốc chiến tốc thắng.”

Tư Không Thiên Lạc rung thanh trường thương, uy phong凛冽:

“Xem chúng ta đây. Tên kiêu quái kinh tởm kia, để ta cho một thương đập chết hẳn.”

Mộ Anh vẫn không nhúc nhích, gương mặt không biểu cảm có vẻ cực kỳ quỷ dị.

“Sao không nói gì? Sợ à?” Tư Không Thiên Lạc nhảy thẳng tới vùng thương đánh thẳng vào đầu, không ngờ lại thật sự đánh trúng gương mặt trống không kia. Sau đó toàn bộ gương mặt bị đập sụp xuống, một bộ trường bào trống rỗng rơi trên mặt đất.

“Chạy rồi?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc.

“Thuật con rồi giết người.” Tiêu Sắt cả kinh.

“Vị huynh đài này kiếm thức thật thâm sâu.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Tiêu Sắt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gương mặt mỉm cười vui vẻ

hiện lên phía trước mình, lại đột nhiên hóa thành vẻ từ bi, chốc lát sau lại thành vẻ khốc lóc, chỉ trong thời gian ngắn đã thay đổi ba gương mặt.

“Trò ảo thuật, cắt ngay cho ta!” Lôi Vô Kiệt nghiêng người ngăn cản trước mặt Tiêu Sắt, xuất quyền đánh Mộ Anh bay thẳng ra ngoài. Lại thấy trường báo kia bị xuyên thủng một lỗ, lướt thẳng ra ngoài, bên trong không hề có ai. Lôi Vô Kiệt cười khổ một tiếng nói: “Thế này chẳng khác gì ảo thuật cả.”

Tư Không Thiên Lạc xuất một thương vô ích bèn lui lại, nắm lấy tay Tiêu Sắt. Luồng nội lực kia không phải lưu lại trong cơ thể không biến mất, nhất định phải nắm lấy tay Tiêu Sắt, hấp thu nội lực.

“Trò ảo thuật này của ta ra sao?” Một cái đầu đột nhiên nhô ra, xoay ngược lại giữa không trung rồi mỉm cười nhìn bọn họ.

“Chẳng ra gì.” Tư Không Thiên Lạc xuất thương quét tới.

Mộ Anh lại vùng chồm lên, thân thương lập tức bị một luồng băng sương bao phủ. Tư Không Thiên Lạc cảm thấy thế thương bị ngăn cản, trong lòng kinh hãi nhưng đột nhiên thấy thân thể ấm áp. Chỉ thấy đôi mắt Lôi Vô Kiệt đã đỏ bừng, đã vận Hỏa Chúc thuật. Áo đỏ bay phấp phới chớp mắt đã hòa tan chỗ băng sương kia. Tư Không Thiên Lạc vui mừng,

xuất thương đánh ra, quét rách ống tay áo bên phải của Mộ Anh. Lại thấy Mộ Anh xoay người, xuất chưởng đánh sang phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt xuất chưởng đón đỡ, Hỏa Chúc thuật lập tức vận dụng tới cảnh giới thứ sáu = Già Lâu La.

Mộ Anh cười nói: “Được lắm, nghe đại danh của Hỏa Chúc thuật đã lâu.

Thử xem có bằng Sương Huyền chưởng của ta không?”

“Vây thử xem.” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, Hỏa Chúc thuật tăng thêm một tầng, cảnh giới thứ bảy - Hỏa Nguyên cảnh!

Ánh mắt Mộ Anh lóe lên sắc lạnh, giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên:

“Với tuổi tác của người đạt được tới cảnh giới này cũng thật hiếm có. Thế

nhưng giết kẻ thấy tiếc như người mới là vui sướng.” Ngoài miệng tuy khen nhưng gương mặt hắc không chút dao động, bàn tay hơi vận sức, hàn khí đột nhiên bùng lên.

Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc đột nhiên rung mình một cái.

Tiêu Sắt buông tay Tư Không Thiên Lạc, đưa chưởng sang đánh vào người Lôi Vô Kiệt, gầm lên một tiếng: “Lôi Vô Kiệt!”

Lôi Vô Kiệt cũng hét lớn một tiếng: “Tiêu Sắt!”

Không ai biết vì sao hai người đột nhiên hô to tên của đối phương. Nhưng sau tiếng hô này, áo xanh trên người Tiêu Sắt đột nhiên bay phất phơ, chân khí toàn thân thông qua hai cánh tay truyền vào cơ thể Lôi Vô Kiệt.

Khoảnh khắc đó trong hai đồng tử của Lôi Vô Kiệt như tỏa ra ánh lửa!

Mộ Anh âm thầm kinh hãi, hàn khí của hắc lập tức bị ép ngược lại, một luồng khí tức nóng rực không ngừng đánh sâu vào nội tức của hắc.

“Đây là...” Mộ Anh vẫn giữ gương mặt lúc vui mừng lúc buồn bã kia.

Lôi Vô Kiệt đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển nặng nề, gằn từng chữ một nói:

“Hỏa Chúc thuật, Thiên Hỏa cảnh!”

Mộ Anh đột nhiên thu chưởng Hỏa Chúc thuật tăng tám cho dù với lực lượng của hắc cũng không dám tùy tiện thử nghiệm. Thế nhưng hắc vừa

thu chưởng, Lôi Vô Kiệt đột nhiên lao tới, vung liền ba chưởng.

Võ kỹ bình thường, Đại La Hán quyền của Phật môn.

Ba chưởng.

Lại như trước lúc núi lở, động đất rung trời.

Mộ Anh liên tục lui lại nhưng không tránh khỏi. Tướng mạo hấn biến hóa, vận dụng thuật con rối.

Lại bị phá liền ba tầng.

Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy sau khi bước vào Hỏa Chưởng thuật tầng thứ tám, toàn thân khoai khoai không nói nên lời, bước đi như đạp trên đám mây, vung quyền như trong lòng suy nghĩ, mỗi khi đánh ra một quyền, trong lòng lại sáng khoái thêm một phần.

“Đạm yên lưu thủy họa bình u, tự tại phi hoa khinh tự mộng.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Ta bước vào Tự Tại Địa Cảnh rồi.”

Đánh ra quyền thứ tư.

Mộ Anh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài ngã cái rầm xuống đất.

Lôi Vô Kiệt giơ tay phải, cầm Sát Phổ kiếm, lại nghe Tiêu Sắt ở sau lưng nhỏ giọng nói: “Đừng vọng động, đứng yên ở đó, giữ nguyên khí thế.”

Lôi Vô Kiệt vốn định cầm kiếm đi tới dạy cho tên Thiên Diện Quỷ kia một bài học nhưng lúc này cũng đành bỏ qua suy nghĩ đó, cầm kiếm đứng yên tại chỗ, chân khí bùng lên mãnh liệt, trong mắt như có ngọn lửa rực cháy.

Mộ Anh đứng dậy, chứng kiến trạng thái của Lôi Vô Kiệt, trong lòng thầm kinh hãi. Nếu Lôi Vô Kiệt chỉ bước vào Tự Tại Địa Cảnh chắc chắn mình sẽ

không bị ép tới mức như hiện giờ, thế nhưng một quyền vừa rồi của hắn rõ ràng đã có uy thế mơ hồ tiếp cận với Tiêu Dao Thiên Cảnh. Bản thân tuyệt

đối không phải địch thủ. Hắn đối sang gương mặt tức giận, trầm ngâm một hồi lâu.

“Tiêu Sắt.” Lôi Vô Kiệt thấy Mộ Anh đứng bất động đã lâu, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, không biết nên tới thử hay giữ nguyên tư thế bất động như hiện giờ, đành phải hỏi Tiêu Sắt.

Chỉ thấy Tiêu Sắt đột nhiên thu hồi song chưởng, hai chân mềm nhũn, ngã thẳng xuống.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng cúi người đỡ lấy hắn: “Tiêu Sắt, người bị sao vậy?”

Lôi Vô Kiệt lo lắng quay lại nhìn Tiêu Sắt rồi lại cuống quýt quay sang phía Mộ Anh. Sau khi Tiêu Sắt rút tay về, chân khí trong cơ thể hắn lập tức tiết ra, đừng nói Đại Tự Tại Cảnh, thậm chí còn không vận được tầng thứ nhất của Hỏa Chúc thuật. Nếu Mộ Anh ra tay, chắc chắn bọn họ đều phải chết!

Thế nhưng Mộ Anh vẫn giữ nguyên gương mặt giận dữ kia, không hề nhúc nhích.

“Đừng nhìn nữa, hắn đi rồi.” Tiêu Sắt thều thào.

Lôi Vô Kiệt đi tới, cầm Sát Phổ kiếm chém thử một nhát, quả nhiên lại lại một túi da trống rỗng.

Tiêu Sắt lấy từ trong lòng ra một cái chai, đưa vào tay Tư Không Thiên Lạc:

“Uống viên thuốc trong đó, vận chuyển chân khí nửa canh giờ, Độc của Đạn Chỉ Túy sẽ được giải. Sau đó lập tức lên đường tới Lôi gia bảo.”

Nói xong câu này, sức lực trong người Tiêu Sắt như trút sạch, hai mắt nhắm lại, ngất đi trong lòng Tư Không Thiên Lạc.

Chương 99: Tuyết lớn gặp giai nhân

Ngoài biên cảnh Bắc Ly, phía bắc Phật quốc Tây Vực là một sa mạc không lồ.

Toàn bộ sa mạc đó không có tới một ngọn cỏ, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy vô biên vô hạn, nghe nói mười người đi qua đây thì có tới chín chết trên đường, cho nên khu vực sa mạc này được gọi là sa mạc Vô Sinh.

Thế nhưng đi qua sa mạc đó lại có thể tới một nơi.

Nơi đó tuyết rơi quanh năm, núi tuyết sông băng san sát, nghe nói khi chạng vạng có thể thấy hào quang bảy màu sáng lên cuối sông băng, được vị tiên Nho gia Tạ Tuyên khen là một trong ba cảnh đẹp nhất thế gian.

Nơi đó được gọi là thế giới bên ngoài, là Thiên Ngoại Thiên.

Một đoàn người ngựa tổng cộng có bốn người gian nan chịu gió lạnh đi giữa mặt đất phủ đầy tuyết. Bọn họ cưỡi ngựa từ ngoài ngàn dặm tới, tới ngoài sa mạc thay lạc đà, sau đó tất cả lạc đà đều chết trước khi ra khỏi sa mạc Vô Sinh. Bọn họ chỉ có thể đi bộ giữa gió lạnh. Thế nhưng rốt cuộc bọn họ phải tới đâu, không ai trong đoàn người có đáp án cụ thể.

“Chẳng phải nói bên ngoài sa mạc Vô Sinh là thế giới bên ngoài, là thiên ngoại thiên à. Sao vẫn chỉ thấy sông băng đẳng đặc thế này, người bình thường làm sao vượt qua băng nguyên này được. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ kiệt sức, nhưng một khi không đi nổi nữa, nhiệt độ cơ thể sẽ

nhANH chóng hạ xuống, máu huyết trong cơ thể chúng ta đều sẽ đông cứng, sau đó chết ở đây.” Một người cao lớn mặc áo khoác màu đen tháo mũ trùm, gió lạnh thổi qua mái tóc hãn, lưu lại một màn sương lạnh.

“Thế nhưng cũng có một điều đáng ăn mừng, chỉ cần khí hậu nơi đây không xảy ra biến đổi quá lớn, chắc có qua mấy trăm năm nữa thì thế của chúng ta cũng không thối rữa.” Một người trẻ tuổi để ria mép bên cạnh gã cao to kia mỉm cười nói, chòm râu hăn đã bị nhuộm trắng, thấy rõ cả vết băng đọng trên đó.

“Thế thì người của Thiên Ngoại Thiên làm thế nào vượt qua băng nguyên này đây?” Vị công tử gầy gò được mọi người bao bọc ở giữa đột nhiên mở

miệng nói. Hăn có vẻ rất yếu nhưng đôi mắt lại hết sức trong trẻo, dường như không hề sợ hãi gió tuyết và băng nguyên trước mặt.

“Nghe nói Thiên Ngoại Thiên có đường hầm của mình, có thể tránh né sa mạc Vô Sinh cùng khu vực băng nguyên này, đi thẳng tới thế giới bên ngoài của bọn họ. Nhưng con đường chúng ta đang đi không phải tới Thiên Ngoại Thiên mà tới Lang Nguyệt Phúc Địa. Tất cả bí kíp võ học của Thiên Ngoại Thiên đều giấu trong Lang Nguyệt Phúc Địa. Con đường này ngoại trừ đi thẳng qua không còn cách nào khác.” Gã cao to trả lời.

Công tử gầy yếu cũng tháo mũ trùm đầu xuống, mỉm cười nhìn con đường không có điểm cuối trước mặt: “Phía cuối con đường này là Lang Nguyệt Phúc Địa à?”

“Tuy thuộc hạ chưa từng tới nhưng chắc không sai đâu. Thật ra lúc đó nên để Bạch Phát Tiên đi theo.” Người trẻ tuổi để râu nhìn về phía trước, hơi cau mày.

Vị công tử yếu ớt mỉm cười: “Long Tà, người đang trách ta ư?”

Người trẻ tuổi tên Long Tà lắc đầu: “Thuộc hạ chỉ cảm thấy công tử không nên mạo hiểm như vậy. Thiên Ngoại Thiên đã đồng ý hợp tác, cần gì phải để ý tới một người trẻ tuổi.”

“Một người trẻ tuổi? Người đang nói một người mười bảy tuổi có thể

ngang tài ngang sức với Cẩn Tiên công công, là người trẻ tuổi một tháng bình ổn nội loạn trong Thiên Ngoại Thiên; khiến cả Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành, mã tặc Tây Vực, Phật môn trong thiên hạ đều không bắt được ư? Người cũng là người trẻ tuổi, người có muốn gặp hãn một lần không? Ta thật sự rất mong chờ.” Vị công tử yếu ớt kia đội lại mũ trùm đầu: “Ta từ Thiên Khải xa xôi ngàn dặm tới đây, giờ đã chẳng chờ nổi nữa Các người, ai có thể mở đường giúp ta?”

Bên cạnh công tử yếu đuối đó là một người nam tử mặc áo đen, hết sức cường tráng khiêng một thanh đao lớn như ván cửa. Hãn nhìn điểm cuối băng nguyên như đang suy nghĩ gì đó, một lúc lâu sau mới giơ cao thanh đao lớn, chém mạnh xuống đất.

Mặt đất diện tích vài chục trượng xuất hiện một vết nứt lớn.

Long Tà không khỏi chép miệng: “Nham Sâm, người nhìn sức lực của người ta kìa. Người cũng cao to như vậy, nhưng có mạnh bằng một nửa hãn không?”

Gã cao to tên là Nham Sâm hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ cúi người, đôi tay đặt trên khối băng. Đột nhiên hai bàn tay hãn đỏ chót như lửa, mặt băng trong phạm vi mười trượng, trừ lớp băng bọn họ đang đứng, tất cả

đều lập tức tan chảy.

lập tức đột nhiên giơ hai tay, đi tới sau lưng mọi người, tay trái đột nhiên ôm một cái, không ngờ lại ôm lấy một cơn cuồng phong, nhẹ nhàng đẩy về

phía trước.

Gió đổi!

Tảng băng mà bốn người đang đứng lập tức lao thẳng theo hướng vết nứt.

Nam tử áo đen cầm thanh đao lớn trước mặt, không ngừng mở đường. Hai tay Nham Sâm vẫn ấn xuống, hòa tan lớp băng trên mặt đất, Long Tà xuất từng chưởng một đẩy bọn họ đi tới. Công tử yếu ớt đứng chính giữa hơi cau mày nhìn điểm cuối băng nguyên.

Thật ra hắn cũng tò mò, nếu đi đến tận cùng băng nguyên vẫn là băng nguyên chứ không phải Lang Nguyệt Phúc Địa trong truyền thuyết, vậy bọn họ nên làm gì? Chẳng lẽ chết trong khu vực băng nguyên không người qua lại này ư? Với thân phận của hắn, vì một người, đi cả ngàn dặm tới đây, kết quả còn chưa gặp được đã mất mạng. Nếu chuyện này lan truyền chắc sẽ thành một trò cười trong thành Thiên Khải. Nghĩ tới đây hắn không khỏi mỉm cười.

“Long Tà, chúng sẽ chết thật ư?” Vị công tử yếu ớt kia đột nhiên hỏi.

“Có lẽ chúng ta sẽ chết nhưng công tử thì không.” Long Tà cười nói.

“Vì sao?” Công tử yếu ớt kia hỏi.

“Bởi vì công tử, ngài còn phải làm hoàng đế! Làm sao ngài lại chết ở nơi này được.” Long Tà đột nhiên quát lớn, song chưởng đẩy mạnh ra. Tốc độ

di chuyển của bốn người tăng vọt.

Đột nhiên một vệt sáng chiếu tới.

Đó là luồng sáng xuyên qua tầng sương tuyết, xuyên qua băng tuyết vụn dậm chiếu xuống khu vực băng nguyên này. Ánh sáng đó rực rỡ mỹ lệ, như một ngọn lửa dài.

“Đây là ánh sáng cuối băng nguyên ư? Trong sách cổ ‘Sơn Hải Kinh’ có nói: Người mặt rắn, màu đỏ sậm, thân cao ngàn dặm, như thần của Chung Sơn. Bọn họ cho rằng luồng sáng này là hóa thân của thần linh, không ngờ

cuộc đời này thật sự được thấy phong cảnh mỹ lệ đến vậy.” Công tử yếu ớt cảm thán.

“Công tử!” Nham Sâm đột nhiên đứng dậy, thân hình to lớn chặn Long Tà đang muốn tra xét diện mạo vị thần của Chung Sơn này.

Long Tà cả giận nói: “Nham Sâm, người làm gì vậy?”

“Công tử, ngài nhìn đi.” Nham Sâm chỉ về một hướng, chỉ thấy nơi đó có một ngọn núi tuyết, trên sườn núi tuyết là một hang núi, ở cửa hang núi là một bóng người màu trắng.

“Đến rồi?” Long Tà lập tức xốc lại tinh thần, vung chưởng về phía trước như điên.

Khoảng cách càng lúc càng gần, cuối cùng bọn họ cũng thấy rõ bóng người đó. Đó là một nam tử tuấn tú mặc trường bào màu trắng, hảnh đứng giữa ánh sáng lấp lánh, gió tuyết phát phơ, cầm một cái giá cắm nến, trên giá cắm nến có một ngọn lửa nhỏ đang cháy, tuy lung lay như sắp đổ nhưng vẫn không tắt. Nam tử kia như đang lăm bắm gì đó.

“Đến rồi.” Vị công tử yếu ớt kia tháo chiếc mũ trùm, ngẩng đầu nhìn bóng người mặc áo bào trắng: “Là hãn.”

Người kia có vẻ cũng để ý tới bọn họ, hãnh bước lên vài bước, cúi người nhìn bốn người bên dưới.

Nụ cười đó, vẫn phong hoa tuyết đại như xưa.

Tông chủ Tuyết Nguyệt thành, Diệp An Thế.

Cũng là hòa thượng tà dị của Hàn Sơn tự, Vô Tâm.

Chương 100: Xích Vương Tiêu Vũ

Long Tà thu chưởng, xoay người, nhìn hòa thượng với áo bào trắng phát phối bên trên, ngạc nhiên nói: “Là hãn à?”

“Giống hệt như trong truyền thuyết.” Công tử suy yếu sửa lại ống tay áo, cao giọng nói: “Có khách thì xa tới, xin bái kiến Diệp tông chủ!”

Diệp An Thế cúi đầu nhìn hắn, ánh mắt mang ý cười: “Từ xa cỡ nào? Vì sao khách tới?”

Vị công tử yếu ớt kia cười nói: “Xa ngoài ngàn dặm, Thiên Khải hoàng thành. Đến để gặp tông chủ.”

“Chỉ là để gặp ta?” Diệp An Thế có vẻ mất hứng, ngẩng đầu nhìn ánh sáng dần nhạt đi phía xa như đang suy tư: “Vậy người đã gặp rồi rồi đấy, có thể

đi được rồi”

Vị công tử yếu ớt kia lắc đầu: “Còn chưa gặp được.”

“Ồ?” Diệp An Thế giơ tay phải bắt lấy một bông tuyết.

Vị công tử suy yếu kia nói rất chậm rãi: “Phật dạy: có tâm vô tướng, tướng từ tâm sinh; có tướng vô tâm, tướng tử tâm diệt. Ta chỉ thấy được tướng mạo của tông chủ chứ không thấy được tâm của tông chủ, không tính là đã gặp.”

“Người muốn gặp tâm của ta?” Diệp An Thế đột nhiên búng tay phải, bông tuyết mềm mại kia loáng cái đã hóa thành một mũi gai băng, bay thẳng về phía công tử yếu ớt.

Nam tử áo đen cầm thanh đao lớn đứng cạnh vị công tử vung thanh đao, mặt không biểu cảm, một đòn đập nát mũi ai băng. Mảnh băng bay tứ tán, vị công tử kia mặt không đổi sắc, vẫn ngẩng đầu nhìn Diệp An Thế.

“Người biết tên trước đây của ta chứ?” Diệp An Thế hỏi hắn.

“Vô Tâm.” Vị công tử kia chậm rãi trả lời.

Diệp An Thế đột nhiên xoay người, đi vào trong Lang Nguyệt Phúc Địa.

Long Tà và Nham Sâm nhìn nhau một cái, Nham Sâm cúi người bế vị công tử kia lên, bốn người vội vàng tung người lao lên sườn núi. Không bao lâu sau bọn họ đã tới cửa Lang Nguyệt Phúc Địa, Nham Sâm đặt vị công tử kia xuống, hỏi: “Công tử, chúng ta?”

“Đi vào.” Vị công tử kia bước lên một bước, đi phía trước.

Bốn người bước vào Lang Nguyệt Phúc Địa, lập tức cảm thấy thân thể ấm áp, chỉ cách có một trượng thôi như lại như hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Bên ngoài một trượng là trời đổ tuyết đất đóng băng, bên trong một trượng lại ấm áp như xuân. Trong Lang Nguyệt Phúc Địa xếp đầy những kệ sách, ngoài cùng đun một bình chè thơm, một lư hương, trên mặt đất phủ một tấm da bạch hổ mềm mại. Diệp An Thế lười biếng nửa nằm trên đó, lại khiến những người trước mặt cùng nghĩ tới một từ ngữ kỳ quái.

Khoan thai phú quý.

Từ ngữ này thật sự không thích hợp để mô tả hang núi nho nhỏ này, càng không thích hợp để tả một nam tử. Nhưng bọn họ đều nghĩ tới từ này.

“Vị này hình như là người quen cũ?” Diệp An Thế ngẩng đầu nhìn nam tử

áo đen cầm đao.

“Nguyệt Cơ cười đưa thiệp, Minh Hầu giận giết người. Vị này đúng là Minh Hầu, hai người các ngươi từng gặp mặt, người kích thích ký ức bị người ta hủy đi của hắn.” Vị công tử yếu ớt kia chậm rãi nói.

Minh Hầu tháo thanh đao lớn như ván cửa đang cõng trên lưng, cắm xuống đất, không nói gì.

“Nhưng giờ xem ra, có vẻ hắn không nhớ bất cứ chuyện gì.” Diệp An Thế

hơi nhú mảy.

“Đúng vậy, Minh Hầu bị trọng thương, lúc Nguyệt Cơ đưa hãn tới chỗ ta, hãn đã gần như là người chết.” Vị công tử kia đáp.

“Nhưng tuy hiện giờ hãn không chết, nhưng đã thành một dược nhân.”

Diệp An Thế bưng chén trà trên bàn, chậm rãi nhấp một ngụm: “Hãn đã hoàn toàn mất đi thần trí, hiện giờ hãn chỉ nghe lệnh người làm việc.”

“Mọi việc đều có cái giá của nó, hãn muốn cứu mạng chính mình, vậy phải trả cái giá nhất định.” Vị công tử kia cười đáp.

“Đáng tiếc, ta đã không dùng được môn võ công kia, không thể giúp người lần nữa.” Diệp An Thế thở dài, không nhìn sang phía Minh Hầu nữa: “Còn người, giờ có thể nói vì sao lại muốn gặp ta rồi chứ.”

“Ta họ Tiêu.” Vị công tử kia ngồi xuống đối diện với Diệp An Thế, cầm lấy một chén trà.

“Thật trùng hợp, ta cũng có một bằng hữu, cũng họ Tiêu.” Khóe miệng Diệp An Thế mang theo nụ cười ám muội khó hiểu.

Vị công tử kia cầm chén trà, ngửa đầu lên uống một ngụm, sắc mặt hơi đổi, ngạc nhiên nói: “Đây là rượu à?”

Diệp An Thế lại rót cho mình một chén: “Là rượu hay là trà, có quan trọng không? Dầu sao cũng không quan trọng bằng làm hoàng đế đúng không?”

“Xem ra người đã biết ta là ai.” Vị công tử kia buông chén trà, sắc mặt hơi đỏ lên, có vẻ tửu lực không tốt lắm.

“Xích Vương Tiêu Vũ, hoàng tử thứ bảy của Minh Đức Đế, cũng là vị phong lưu khí phách nhất trong số rất nhiều hoàng tử của Minh Đức Đế.

Bề ngoài nhìn như một vị vương gia thích thơ thích rượu nhưng thực chất

bao năm qua vẫn âm thầm liên hệ với Thiên Ngoại Thiên. Khi ta chưa về

tông, có qua lại mật thiết với Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu. Trong chuyện ta trở về Thiên Ngoại Thiên cũng có không ít sắp xếp của người, bề ngoài là cuối cùng Tử Y Hầu và Bạch Phát Tiên cướp được ta, thực tế sau lưng người phái rất nhiều người âm thầm ngăn cản những cao thủ vốn định bao vây. Hơn nữa người còn một thân phận càng bí mật, người là nghĩa tử của Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.” Diệp An Thế chậm rãi nói, vị công tử

yếu ớt hóa ra là hoàng tử Bắc Ly kia vốn vừa nghe vừa gật đầu, khẽ mỉm cười, dường như không hề kinh ngạc về chuyện Diệp An Thế biết những điều này, mãi tới khi Diệp An Thế nói xong câu cuối cùng ánh mắt hắn mới lóe lên vẻ kinh ngạc: “Người biết?”

Diệp An Thế không trả lời câu hỏi của hắn: “Tuy Bạch Phát Tiên và Tử Y

Hầu âm thầm ủng hộ người, nhưng Thiên Ngoại Thiên vẫn nội loạn liên miên, cho nên người mới muốn đưa ta về nơi này, lấy danh nghĩa thiếu tông chủ chấp chương Thiên Ngoại Thiên. Tiếp đó lại dùng ta như con rối, để Bạch Phát Tiên và Tử Y Hầu đứng sau lưng khống chế. Cuối cùng cả

Thiên Ngoại Thiên cùng Ma giáo nơi ngoại vực đều trở thành thế lực của người.”

“Đúng vậy, người nói không sai.” Tiêu Vũ gật đầu. “Nhưng ta không ngờ

năng lực của người lại vượt xa tưởng tượng của ta, chỉ mấy tháng thôi đã hoàn toàn khống chế Thiên Ngoại Thiên. Cho nên ta mới không ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, hy vọng kết sminh với người.”

“Vì sao ta lại phải kết minh với ngươi?” Diệp An Thế lung lay chén trà trong tay.

“Ta họ Tiêu, nhưng mẫu thân của ta họ Dịch.” Tiêu Vũ nhìn Diệp An Thế.

Bàn tay Diệp An Thế ngừng lại, ánh mắt bỗng mờ mịt, mờ mịt tới mức không như chính hắn.

“Năm đó mọi người phát hiện cây trâm của bà ấy bên hồ nhưng không thấy bóng dáng của bà ấy đâu. Tất cả mọi người đều cho rằng bà ấy đã

chết, ban đầu ta cũng nghĩ vậy. Nhưng nếu bà ấy thật sự qua đời, vì sao cha lại không hề đau thương, ngược lại hết sức tức giận, rồi một ngày nọ

đột nhiên luyện kiếm bất kể ngày đêm. Sau đó, có lần cha say rượu ta mới biết, hóa ra bà ấy chỉ về với nam tử đã từng yêu mến mà thôi.” Diệp An Thế nhìn Tiêu Vũ nói: “Ta chỉ nhớ bà ấy họ Dịch, còn quên mất tên bà ấy rồi.”

“Dịch Văn Quân.” Tiêu Vũ nhẹ giọng nói.

“Cái tên thật xa lạ, với ngươi với ta, thậm chí với chính bà ấy, đều là cái tên rất xa lạ.” Diệp An Thế thở dài: “Cái tên mà mọi người vẫn nhớ là gì?”

“Tuyên Phi nương nương.” Tiêu Vũ đáp.

Diệp An Thế nhoẻn miệng cười, cúi đầu nhìn Tiêu Vũ, giữa hai hàng mi đầy ý mỉa mai: “Cho nên ngươi là đệ đệ của ta?”

Tiêu Vũ lắc đầu.

Diệp An Thế sửng sốt: “Không ngờ ta lại đoán sai.”

“Khi ta một tuổi mẫu thân theo Diệp Đình Chi đi khỏi, sau đó mới có ngươi. Ngươi không đoán sai, chỉ sai mất thứ tự. Năm nay ta mười chín

tuổi, là ca ca của người!” Tiêu Vũ mỉm cười đắc ý.

Chương 101: Cao thủ trong thiên hạ

Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ Minh Hầu đã mất đi thần trí mặt không đổi sắc ra, Long Tà và Nham Sâm đều lộ vẻ kinh ngạc, Diệp An Thế

cầm một chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Thế thì sao?”

“Thế thì.” Tiêu Vũ gõ nhẹ lên bàn.

“Người với ta tuy là huynh đệ nhưng cùng mẹ khác cha. Phụ thân chúng ta còn là kẻ thù. Nói ra thì năm xưa cha ta suất lĩnh Ma giáo đông chinh, mọi người đều cho rằng ông ấy có dã tâm muốn xưng bá thiên hạ, nhưng thứ

nhên lửa dã tâm của ông ấy rõ ràng là Minh Đức Đế đã cướp mất mẫu thân. Phụ hoàng của người hại chết phụ thân của ta, đoạt mất mẫu thân

của ta, ta không cầm đao chém người đã là tốt lắm rồi, người còn muốn ta giúp người tranh đoạt đế vị hay sao?” Diệp An Thế đột nhiên buông chén rượu, ánh mắt lạnh lẽo.

Long Tà và Nham Sâm lập tức căng thẳng.

Nhưng Diệp An Thế lại cầm lấy bình rượu, chậm rãi rót một chén.

Long Tà và Nham Sâm liếc mắt nhìn nhau, sát khí mà Diệp An Thế tỏa ra trong khoảnh khắc vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác của họ. Nhưng chỉ

trong chớp mắt luồng sát khí kia đã biến mất, Diệp An Thế vẫn mang vẻ

nhẹ nhàng hời hợt, khó đối phó. Long Tà và Nham Sâm cùng hít một hơi lạnh.

“Năm xưa Cơ Nhược Phong bình phẩm cao thủ trong thiên hạ, dùng cảnh giới nhất phẩm phân chia võ nhân trong thiên hạ. Dưới nhất phẩm chỉ coi là võ phu, trên nhất phẩm mới tính là cao thủ. Còn nhất phẩm lại chia thành bốn cảnh giới, cảnh giới thứ nhất Kim Cương Phàm Cảnh, khi luyện thành không cần tuân thủ lục trần vạn pháp, không gì không phá được.

Cảnh giới thứ hai Tự Tại Địa Cảnh, tâm như tự tại, dưới đất vô địch. Cảnh giới thứ ba Tiêu Dao Thiên Cảnh, dùng thiên đạo làm võ lực, mỗi đao mỗi kiếm đều khiến vạn vật hưởng ứng. Mơ hồ nhất lại là Thần Du Huyền Cảnh, chỉ có trong truyền thuyết, có thể nhắm mắt tĩnh tọa mà tinh thần du lãm ngoài vạn dặm.” Tiêu Vũ đột nhiên mở miệng nói.

“Hiện tại giang hồ

của Bắc Ly đang hưng thịnh, có bước vào Kim Cương Phàm Cảnh hay Tự

Tại Địa Cảnh đều chẳng là gì, nhưng cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh lại không nhiều. Vị Nham Sâm sau lưng ta là đệ tử của Bách Hiếu đường trên giang hồ, bọn họ vẫn luôn lặng lẽ ghi chép những cao thủ tuyệt đỉnh trong chốn giang hồ. Nham Sâm, người thuật lại những cao thủ Thiên Cảnh trong nội địa Bắc Ly đi.”

Nham Sâm gật đầu rồi nói: “Nam Quyết lưu hành đao pháp, ba vị Đao Tiên đều ở Nam Quyết. Bắc Ly ưa kiếm, năm vị Kiếm Tiên đều ở Bắc Ly.

Bao gồm Nho Kiếm Tiên, Đạo Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên, Nộ Kiếm Tiên và

Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên, năm người bọn họ đều đạt tới Thiên Cảnh. Trong thiên khai ngũ đại tổng quản, đại tổng quản Cần Tuyên và tổng quản chương hương Cần Tiên đều có tu vi Thiên Cảnh. Trong Thiên Sư phủ, Tề

Thiên Trần cùng hai vị phó giám chính cũng đã đạt tới Thiên Cảnh. Trong Tuyết Nguyệt thành ngoại trừ Kiếm Tiên ra, Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đều đạt tới Thiên Cảnh.

Mấy ngày trước Tổng Yến Hồi của Vô Song thành cũng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Đường lão thái gia của Đường môn và Gia chủ Lôi Thiên Hồ

của Lôi môn cũng đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Lão Tự Hào của Ôn gia chuyên dùng độc là chính, không nghiên cứu võ lực, không có ai bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thêm vào Sát Nhân Vương - Ly Thiên và Cơ

Nhược Phong đã biến mất đã nhiều năm, Lôi Vân Hạc vừa trở lại giang hồ, cộng với một số cao thủ vô danh không môn không phái. Hiện nay trên giang hồ số cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh chỉ hơn hai mươi.”

“Người tính thiếu rất nhiều người.” Diệp An Thế nhìn Nham Sâm bên dưới.

Nham Sâm lại không phủ nhận: “Trên giang hồ chỉ có hai nơi Bách Hiếu đường không cách nào tra xét. Một là Thiên Ngoại Thiên, một là Âm Hà.

Nhưng nếu ta không đoán sai, Thiên Ngoại Thiên có ít nhất ba người, Âm Hà cũng ít nhất ba người.”

Diệp An Thế lắc đầu: “Không chỉ có thế, rất nhiều cao thủ ẩn giấu thực lực của bản thân. Bao năm qua Vô Song thành vẫn luôn là một trong thiên hạ

tứ thành, không thể nào chỉ dựa vào một Tổng Yến Hồi vừa đạt tới Tiêu Dao Thiên Cảnh. Còn Tuyết Nguyệt thành, Khâm Thiên giám, Đường môn, Lôi môn đều có thế lực ẩn giấu của bản thân. Chắc chắn người từng nghe tới Đường Liên Nguyệt của Đường môn rồi.”

“Đương nhiên. Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Từng là đệ nhất cao thủ trong giới trẻ của Đường môn.”

Nham Sâm gật đầu: “Nhưng đã lâu rồi không xuất hiện.”

“Hắn vẫn luôn ở Đường môn, Ta đã gặp đồ đệ của hắn.” Diệp An Thế mỉm cười.

“Mấy năm nay Bạch Vương Tiêu Sùng lung lạc rất nhiều thế lực, Vô Song thành đã bị hắn thu dưới trướng, cho nên ta cần Thiên Ngoại Thiên ủng hộ.” Tiêu Vũ trầm giọng nói.

“Vì sao cứ phải là Thiên Ngoại Thiên?” Diệp An Thế hỏi.

“Đừng bao giờ có ý đồ với ngũ đại tổng quản và Khâm thiên giám, bọn họ

luôn luôn đứng về phía một người, người đó chính là phụ hoàng của ta, Minh Đức đế. Mấy năm nay ta và Tiêu Sùng đều phái sứ giả tới Tuyệt Nguyệt thành, nhưng Thương Tiên - Tư Không Trường Phong chỉ mỉm cười nhận lễ vật chứ chưa từng tỏ thái độ. Còn thái độ của minh hữu của Tuyệt Nguyệt thành Lôi môn, Đường môn hay Ôn gia đều ám muội, không rõ ràng. Về phần Âm Hà, người ta phải đi đều chết trên con sông đó.

Nhưng gần đây có tin truyền lại, người của Âm Hà đã lộ diện, rất có thể

Tiêu Sùng đã tìm thấy bọn họ. Cho nên nếu ta không nhận được sự ủng hộ

của tổng chủ Thiên Ngoại Thiên ở đây, như vậy rất có thể ta sẽ chết trên đường trở về Thiên Khải thành.” Tiêu Vũ nhìn Diệp An Thế, thần sắc nghiêm túc.

Diệp An Thế vẫn chỉ cười nhạt: “Người không cần cố tình nói mình yếu ớt như vậy. Năm đó mẫu thân có một sư huynh yêu bà tới chết đi sống

lại, vị

sư huynh đó tên là Lạc Thanh Dương, sau đó trở thành người lợi hại nhất trong ngũ đại kiếm tiên, Cô Kiếm Tiên thành chủ Mộ Lương thành. Ông ấy là nghĩa phụ của ngươi.”

“Đúng, nghĩa phụ của chúng ta đúng là Lạc Thanh Dương. Nhưng Cô Kiếm Tiên ở trong Mộ Lương thành đã mười năm, không ra ngoài tới một bước. Ta không nghĩ hẳn sẽ vì ta mà rời thành.”

“Là nghĩa phụ của ngươi, sao lại thành nghĩa phụ của chúng ta?”

“Là của ta, cũng là của ngươi. Chúng ta là huynh đệ!” Tiêu Vũ nói rất thành khẩn.

“Vậy ngôi vị hoàng đế cũng là của chúng ta?” Diệp An Thế hỏi.

Tiêu Vũ mỉm cười lắc đầu: “Chỉ có cái này là không thể được.”

Diệp An Thế đứng dậy, phúi phúi ống tay áo, đi ra ngoài cửa động nhìn tuyết bay ngoài sơn động: “Ngươi cũng coi như thẳng thắn thành khẩn.

Nhưng ta vẫn cảm thấy không có lý do gì để giúp ngươi. Vốn ta vào Lang Nguyệt Phúc Đại là tính sau khi bước vào Thần Du Huyền Cảnh mới đi ra.

Đến lúc đó ta chính là thiên hạ đệ nhất, cái gì mà Tửu Tiên Thương Tiên Cô Kiếm Tiên đều không phải đối thủ của ta.”

“Còn một câu nói, mẹ quý nhờ con. Trong hoàng gia càng là như vậy. Mẫu thân vốn xuất thân giang hồ, không phải quý tộc, trong cung vốn đã bị coi thường. Cho nên khi ta còn rất nhỏ đã từng thê, sau này ta phải lên làm hoàng đế, khi đó mẫu thân của ta chính là thái hậu!” Tiêu Vũ cũng đứng dậy, ánh mắt lạnh băng.

Diệp An Thế hừ lạnh một tiếng, vẫn quay lưng về phía Tiêu Vũ: “Đó chẳng phải lựa chọn của bà ấy ư.”

Tiêu Vũ bước lên trước vài bước, đứng bên cạnh Diệp An Thế: “Người muốn gặp bà ấy không?”

“Người định dùng tình thân cảm hóa ta, đây không phải lựa chọn tốt. Ta đã gia nhập Phật môn, tứ đại giai không.” Khóe miệng Diệp An Thế khẽ nhếch lên, tà mị tới khó tả.

Tiêu Vũ kinh ngạc, không biết nên đáp ra sao.

“Nhưng.” Diệp An Thế lại nói tiếp: “Tranh đoạt thiên hạ gì đó có vẻ rất thú vị. Ta là một hòa thượng, không thể làm hoàng đế, nhưng tự tay giúp một người lên làm hoàng đế, nghe cũng không tệ.”

Chương 102: Đạp tuyết xuất quan

Gương mặt Tiêu Vũ lộ vẻ đặc ý: “Thật ư?”

Diệp An Thế nhìn tuyết lớn bay tán loạn ngoài cửa động, gật đầu nói:

“Thật. Nếu ta không đi người sẽ chết. Ta không có nhiều người thân lắm, cũng mong hai người các người đều sống khỏe mạnh.”

“Có điều kiện gì không?” Tiêu Vũ hỏi rất thản nhiên.

“Có.” Diệp An Thế cũng đáp rất dứt khoát: “Đừng để ta với bà ấy gặp nhau.”

“Được.” Tiêu Vũ mỉm cười: “Ta đáp ứng với người, nhưng giờ ta có một điều kiện gấp cần người giúp ta.”

“Ta vừa đồng ý giúp người, người đã bố trí nhiệm vụ cho ta? Liệu có nóng vội quá không?”

“Nhưng chuyện này thật sự rất cấp bách, bởi vì Tiêu Sùng đã động thủ.

Bọn họ đang truy tung một người, rất có thể đang muốn khống chế hắn.

Người đó rất quan trọng, tuyệt đối không thể để Tiêu Sùng đắc thủ trước được. Cho nên ta cần người giúp ta, cướp lấy hãn hoặc giết hãn.” Tiêu Vũ

trả lời rất nghiêm túc.

“Người nào mà khiến hai vị hoàng tử coi trọng như vậy?” Diệp An Thế nghe vậy nhú mày.

“Ta đã nghe chuyện người gặp lúc trước, người cũng biết người đó.” Tiêu Vũ nửa úp nửa mở, không nói tiếp.

Diệp An Thế ngậy ra một hồi rồi mới hiểu ra: “Chẳng lẽ người kia cũng họ

Tiêu.”

“Phải.” Tiêu Vũ gật đầu.

“Tiêu Sắt?” Diệp An Thế nhú mày.

“Bất kể hiện giờ hãn tên là gì cũng không sai, chính là người người đang nghĩ đến.” Tiêu Vũ chứng kiến biểu cảm của Diệp An Thế có vẻ khác đi, trong lòng thấp thỏm: “Tình nghĩa giữa các người rất sâu?”

Diệp An Thế gật đầu: “Đúng. Chúng ta là bằng hữu, ta có rất ít bằng hữu, hãn coi như một trong số đó. Nhưng người yên tâm, ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của người, nhưng có một điểm.”

“Sao?” Tiêu Vũ hỏi.

“Ta sẽ bảo đảm Bạch Vương Tiêu Sùng không cách nào nhận được hãn, thế

nhưng người cũng không chiếm được. Tiêu Sắt không thể chết, đây là giới hạn của ta.” Giọng điệu của Diệp An Thế hết sức quả quyết.

“Nếu Tiêu Sắt cũng muốn trở lại Thiên Khải thành thì sao?” Tiêu Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Đó là chuyện khác. Chẳng qua với những gì ta biết về hãn, hãn có vẻ không hứng thú với vị trí mà các người đều mong muốn.” Diệp An Thế nhìn Tiêu Vũ một cái: “Hiện giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Theo tin tức nhận được hôm qua, bọn họ vừa xuống núi Thanh Thành, đang tới Lôi gia bảo, nhưng trên đường gặp vài đợt sát thủ mai phục. Đi cùng hãn còn có đệ tử của Lý Hàn Y là Lôi Vô Kiệt, con gái của Tư Không Trường Phong là Tư Không Thiên Lạc, hai người đều đã bước vào cảnh giới Kim Cương Phàm Cảnh, nhưng còn xa mới đủ ngăn được đám sát thủ

đó.” Tiêu Vũ nói.

Diệp An Thế thở dài: “Vốn định tới cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh mới nhập thế, nhưng chẳng có cách nào rồi. Chúng ta sống trên thế gian, tự tại đã khó, tiêu dao lại càng khó, thần du càng khó hơn lên trời. Năm xưa Cơ

Nhược Phong luận về nhất phẩm tứ cảnh, ngoại trừ võ lực ra còn chỉ cảnh giới của con người.” Nói xong hãn lại mỉm cười, hạ giọng trầm trầm: “Ngày trước các người bảo vệ ta đi đường, giờ tới phiên ta bảo vệ các người đi đường.”

“Cần đi cùng nhau không?” Tiêu Vũ hỏi.

Diệp An Thế quay người lại nhìn Tiêu Vũ: “Ta có một vấn đề, có phải trước kia chúng ta từng gặp mặt không?”

Tiêu Vũ gật đầu: “Năm xưa Cẩn Tiên công công tới bái kiến tại chùa Hàn Sơn, ta khóc lóc gây chuyện bắt hãn dẫn ta đi cùng. Khi các người uống rượu luận thiên, ta ngồi ngay bên cạnh.”

“Nói bậy.” Diệp An Thế cười nói: “Rõ ràng là uống trà.”

“Ta là thị đồng phụ trách rót rượu ngày ấy, các người lên Vong Ưu đại sư đổi bình trà thành rượu, chuyện này còn do ta làm.” Tiêu Vũ gãi đầu đáp.

“Ha ha ha.” Diệp An Thế gật đầu: “Được. Vậy ta đi, nhưng ta cần có một người đi cùng.” Hắn đột nhiên lắc mình lướt qua sau lưng Tiêu Vũ, lao thẳng tới trước mặt ba người kia.

Nham Sâm và Long Tà kinh hãi, bọn họ đã từng thấy rất nhiều khinh công cao minh nhưng chưa từng thấy ai tự nhiên tự tại như vậy, chỉ một bước chân có vẻ rất tùy tiện nhưng khinh công lại như nước chảy mây trôi.

Thần Túc thông, thân hình linh hoạt tùy theo suy nghĩ.

Diệp An Thế giơ tay kéo ống tay áo của Minh Hầu: “Người đi theo ta nhé.”

Minh Hầu trợn trừng hai mắt, vung thanh đao lớn như cánh cửa, tức giận chém xuống. ‘Nguyệt Cơ cười đưa thiếp, Minh Hầu nộ giết người’, sau khi thần trí hoàn toàn biến mất trở thành đờm nhừ, công lực của Minh Hầu còn cao hơn lúc trước. Một đao đó chém xuống, cả Nham Sâm và Long Tà vội vàng nghiêng người, tránh né đao kinh bá đạo kia.

Diệp An Thế không hề kinh hãi, hắn nghiêng người né tránh một đao nhanh như cơn gió đó, vươn tay phải đặt lên thân đao. Minh Hầu kinh ngạc đang định rút đao nhưng lại bị một chưởng này của Diệp An Thế ấn cả thanh đao xuống đất.

“Võ công thật bá đạo.” Nham Sâm kinh ngạc cảm thán.

Long Tà hơi nhíu mày, nhìn ra chút bí quyết: “Đây là võ công Diệp Đình Chi sáng tạo sau khi vào chùa Linh Ẩn luận Phật, Đại Già Diệp chưởng.”

“Có kiến thức.” Không ngờ lúc này Diệp An Thế còn có thể phân tâm nhìn sang phía Long Tà một cái.

Minh Hầu đã tức giận rút đao khỏi tay Diệp An Thế, lại vung đao lên.

“Dừng tay, Minh Hầu.” Tiêu Vũ đột nhiên mở miệng, lạnh lùng nói.

Minh Hầu vốn đang tức tối vung đao lập tức yên tĩnh lại, cầm đao xuống đất, im lặng nhìn Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ hỏi Diệp An Thế: “Người muốn dẫn hãn đi à?”

“Ta và hãn từng gặp nhau một lần, nhìn bộ dáng hiện giờ của hãn cũng thấy đáng thương. Chẳng bằng người giao hãn cho ta?” Diệp An Thế đi tới vỗ nhẹ lên vai Minh Hầu. Lần này Minh Hầu không động thủ, thế nhưng khi Diệp An Thế định lấy thanh đại đao, hãn lại tức giận vung đao ngăn cản Diệp An Thế.

Ánh mắt Tiêu Vũ lóe lên vẻ khác thường: “Người chữa được cho hãn?”

“Ta không thể, nhưng có người có thể.” Diệp An Thế ngẩng đầu nhìn Minh Hầu: “Minh Hầu, bằng hữu tốt của người Nguyệt Cơ đi đâu rồi?”

Nghe tới hai chữ Nguyệt Cơ, đôi mắt vô thần của Minh Hầu đột nhiên lóe lên chút ánh sáng, hãn há miệng, giọng nói trầm trầm nghẹn ngào như bật thốt khỏi cổ họng: “Nguyệt Cơ?”

“Đừng hỏi hãn chuyện về Nguyệt Cơ, cẩn thận hãn phá tan chỗ này của người.” Long Tà nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp An Thế vỗ vỗ lên vai Minh Hầu: “Không sao, đợi khi chúng ta gặp người đó, ta sẽ bảo hãn chữa khỏi cho người.”

“Người dẫn hãn đi đi.” Tiêu Vũ thở dài.

Diệp An Thế kéo tay Minh Hầu, nhìn Tiêu Vũ: “Sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ tới Thiên Khải thành tìm người.”

Tiêu Vũ gật đầu: “Được.”

“Bọn họ không thể chết, đây là giới hạn của ta.” Diệp An Thế nhấn mạnh lại lần nữa.

“Được.” Tiêu Vũ vẫn gật đầu.

Diệp An Thế cũng gật đầu ra hiệu với Tiêu Vũ, khi ngẩng đầu lên hẳn kéo theo Minh Hầu lướt qua bên cạnh Tiêu Vũ. Nham Sâm, Long Tà và Tiêu Vũ đuổi theo ra tới cửa động, chỉ thấy Diệp An Thế mặc áo trắng phất phới đang kéo theo Minh Hầu mặc áo đen lướt nhanh giữa băng nguyên, dường như hoàn cảnh ác liệt nơi đây hoàn toàn không ảnh hưởng tới hẳn.

Nham Sâm không khỏi than thở: “Đúng là một người đáng sợ.”

Long Tà đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu lại đi vào Lang Nguyệt Phúc Địa nói: “Đây là cả một gian bí tịch võ công, hẳn yên tâm để chúng ta ở lại đây à?”

Nham Sâm lắc đầu: “Võ công của Thiên Ngoại Thiên, muốn tu luyện chắc chắn phải có pháp môn. Nếu tùy tiện lấy một quyển tu luyện, không khéo tu luyện được một nửa thì cả cái mạng cũng chẳng còn.”

Lúc này Tiêu Vũ lại đột nhiên thở dài.

Long Tà và Nham Sâm vội vàng quay đầu lại, Nham Sâm hỏi: “Công tử, ngài sao vậy?”

Tiêu Vũ vẻ mặt khổ sở: “Ta đang nghĩ, không còn Minh Hầu nữa cũng tức là không dùng cách di chuyển lúc vừa rồi, chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?”

Long Tà và Nham Sâm nhìn nhau, không khỏi cười khổ.

Chương 103: Bạch Vương Tiêu Sùng

Thiên Hạ Vô Song thành.

Bờ Dịch Thủy mệnh mộng.

Thành chủ Vô Song thành trẻ tuổi nhất trong lịch sử đang ngồi bên hồ, thoải mái huyết sát. Bên cạnh hẳn là Tống Yến Hồi vừa rời khỏi chức vị thành chủ, một cặp thầy trò, hai đời thành chủ cứ thế ngồi bên hồ không nói một lời, một người huyết sát, một người vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Sư phụ, ngài muốn nói gì thì mau nói đi, ngồi cả ngày như vậy làm gì?”

Cuối cùng Vô Song không nhịn được mở miệng.

Tống Yến Hồi vẫn không nói một lời, rất lâu sau vẫn chỉ khẽ thở dài.

“Sư phụ, nếu người thật sự thấy hổ thẹn trong lòng, cùng lắm thì người trở

lại tiếp tục làm thành chủ đi.” Vô Song cầm một hòn đá trên mặt đất, giơ tay ném xuống hồ, cục đá tạo thành mười mấy vòng xoáy rất đẹp trên mặt nước.

Tống Yến Hồi cũng nhặt một hòn đá, giơ tay ném ra, hòn đá nảy mấy chục lần rồi bay thẳng vào bụi cỏ bên bờ đối diện.

Vô Song tặc lưỡi: “Sư phụ, công phu hiện tại của ta còn kém người một quãng, ta làm thành chủ được à?”

“Người làm được.” Cuối cùng Tống Yến Hồi cũng mở miệng nói.

Vô Song thở dài: “Được, sư phụ nói được thì được. Vậy sư phụ, người muốn đi đâu?”

Tống Yến Hồi quay người lại nhìn vào sau núi: “Kiếm Lư. Đợi lúc ta xuất quan, Vô Song thành chắc chắn sẽ có hai thanh kiếm của Kiếm Tiên.”

“Những trưởng lão kia...” Vô Song lại cầm một hòn đá nhỏ lên.

“Tạm thời mục tiêu của chúng ta vẫn như nhau, đều muốn đẩy Vô Song thành trở lại địa vị thiên hạ vô song. Chỉ có điều hội đồng trưởng lão lựa chọn cách quá cấp tiến, vị khách quý mà bọn họ tiếp đón quá nguy hiểm đối với chúng ta.” Tống Yến Hồi trầm ngâm: “Thế nhưng, người đã chọn đón hắn vào trong thành.”

“Đúng vậy.” Vô Song gật đầu.

“Vì sao?” Tống Yến Hồi hỏi.

Vô Song suy nghĩ rồi nói: “Chỉ cảm thấy hắn là cơn gió mà Vô Song thành đang chờ.”

“Được người khen ngợi như vậy cơ à, hắn là người ra sao?” Tống Yến Hồi nhíu mày, đột nhiên có tiếng động vang lên sau lưng, chỉ thấy bốn người đang khiêng một cỗ kiệu thong thả đi về hướng này, hắn hơi ngạc nhiên.

“Hắn tới à?”

“Sư phụ, người sắp phải vào Kiếm Lư bế quan, hắn cũng muốn gặp người một chút. Yên tâm, tuy hắn là người mà hội đồng trưởng lão mời tới, nhưng hiện giờ người hắn lựa chọn lại là ta.” Vô Song mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóc: “Chẳng có cách nào, ta vốn có mị lực thiên bẩm như vậy mà.”

Tống Yến Hồi đứng lên, bàn tay vô thức đặt lên Đoạn Thủy kiếm bên hông.

Cỗ kiệu ngừng lại trước mặt bọn họ, một đứa bé kéo rèm cửa kiệu, nhảy xuống trước rồi giơ tay lên. Một người khác trong kiệu cũng giơ tay, nắm lấy tay đứa bé rồi đi xuống khỏi kiệu. Đó là một công tử nho nhã lịch sự, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc trường bào màu xám, có vẻ vừa tỉnh lặng vừa trầm ổn, nhìn qua như một công tử quý tộc đã đọc đủ các loại kinh

thử. Chỉ có một điểm lạ duy nhất, đó là đôi mắt của vị công tử này được che bằng một chiếc khăn vải màu trắng, phủ kín đôi mắt, thắt nút phía sau đầu.

Tống Yến Hồi kinh ngạc, đưa bé kia nói nhỏ bên tai vị công tử vài lời, công tử áo bào xám gật đầu, hơi cúi người với Tống Yến Hồi: “Tống tiên bối, hân hạnh được gặp mặt.”

“Người?” Tống Yến Hồi cau mày nhìn vị công tử dùng vải trắng che mắt trước mặt.

Vị công tử kia có vẻ hiểu ý của Tống Yến Hồi, mỉm cười nói: “Đúng như

tiền bối đang thấy, ta là một người mù.”

Tống Yến Hồi đương nhiên biết thân phận của người này, nhị hoàng tử Bắc Ly - Tiêu Sùng. Do đại hoàng tử chết yếu cho nên hãn là hoàng tử nhiều tuổi nhất, ba năm trước đã được phong là Bạch Vương, được coi là người hiểu đại cục nhất trong số các hoàng tử hiện tại, mưu lược hơn người, chỉ

có điều luôn ở trong nhà, không để lộ nhiều thông tin với bên ngoài.

Nhưng trước nay chưa ai từng nói nhị hoàng tử Tiêu Sùng là một người mù.

“Thế gian có người tuy hai mắt vẫn còn nhưng trong lòng lại mù. Tiêu Sùng tuy mù cả hai mắt nhưng tự thấy lòng không mù. Tống thành chủ

được gọi là ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu’ chẳng lẽ trong lòng cũng như người thế tục, coi thường kẻ mù lòa ta đây?” Tiêu Sùng nói rất từ tốn, gương mặt không để lộ vui buồn.

Tống Yến Hồi lắc đầu: “Chỉ đang kinh ngạc mà thôi, Bạch Vương có thể

gây sóng gió không nhỏ trong triều đình, không ngờ lại là một người mù cả hai mắt.”

Tiêu Sùng khẽ mỉm cười, thần sắc thản nhiên: “Ta vốn từng thấy thế giới này.”

“Hả?” Tống Yến Hồi kinh ngạc.

“Ta từng thấy xuân đi thu tới, hoa nở hoa tàn, thấy ve mùa hạ tuyết mùa đông, thấy ánh nắng chiều, thấy giọt sương sớm. Trước khi ta bảy tuổi hai mắt vẫn sáng, thấy mọi vẻ đẹp trên thế gian. Thế nhưng năm đó, ta uống một chén nước do người khác đưa cho, sau đó bị mù đến tận bây giờ.” Tiêu Sùng nói rất từ tốn, như đang kể chuyện về người khác.

Tống Yến Hồi tò mò nhìn vị vương tử trước mặt, lại đưa mắt nhìn sang phía Vô Song. Vô Song không nhìn sang hướng này mà đánh giá hòn đá trên tay, nhìn bờ sông bên kia nóng lòng muốn thử.

“Ta đã trải nghiệm cảm giác vẻ vang khi được cưng chiều, cũng từng gặp cảnh rơi xuống ngàn ngàn trượng không ai để ý tới. Chuyện trên thế gian này vốn là vậy, người ta sẽ thương cảm vì ngươi là một người mù, nhưng sẽ không vì ngươi là người mù mà nhường đồ của mình cho ngươi. Ta không muốn làm một kẻ yếu, cho nên ta chưa từng coi mình là người mù.”

Tiêu Sùng đột nhiên giơ tay, đón lấy một đóa hoa không biết rơi từ đâu xuống, niết nhẹ.

Nhìn nhẹ nhàng như mây gió, nhưng lại thể hiện bản lĩnh nhẹ nhàng tựa mây gió.

“Vương gia rất giống một người quen cũ của ta.” Tống Yến Hồi đột nhiên nói.

“Tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công. Hãn truyền thụ Miên Túc thuật cho ta đã mười một năm rồi.” Tiêu Sùng đáp.

Tổng Yến Hồi gật đầu, Cẩm Ngọc công công trong ngũ đại tổng quản, trấn thủ Tàng Thư Lô, tuy võ công cái thế nhưng đáng vẻ như một nho sĩ

trung niên nhẹ nhàng, khi không cần thiết trên người sẽ không có tới nửa phần lệ khí. Cảm giác mà Tiêu Sùng tạo cho hắn rất giống vị tổng quản chương sách này. Cho nên thế lực trên tay vị Bạch Vương này xem ra không chỉ có Vô Song thành, ngay cả Thiên Khải ngũ đại tổng quản cũng có quan hệ sâu xa với hắn.

Tiêu Sùng tiếp tục nói: “Lần này tới Vô Song thành vốn định thẳng thắn gặp mặt Tổng thành chủ, thế nhưng Tổng thành chủ đã từ chối vài lần, ta không còn cách nào khác mới khiến năm vị trưởng lão hành động quá khích. Lần này đến xin được tạ lỗi với thành chủ.”

Tổng Yến Hồi lắc đầu: “Không sao, chuyện giang hồ để giang hồ xử lý, chuyện giang hồ giang hồ làm việc. Đây là nguyên tắc của ta. Hội đồng trưởng lão có suy nghĩ của bọn họ, nhưng giờ ta đã không phải thành chủ, chuyện trong thành phải hỏi hắn.” Sau khi nói xong, hắn chỉ Vô Song sau lưng.

Vô Song đánh giá viên đá, đột nhiên vung tay, viên đá nảy trên mặt hồ vài chục lần rồi bay thẳng vào bụi cỏ đối diện. Hắn lập tức cười tươi như hoa nở: “Sư phụ, ta làm được rồi, làm được rồi.”

Thần sắc Tổng Yến Hồi hơi xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Vô Song.”

Vô Song quay người lại mỉm cười: “Ta biết rồi, sư phụ. Ta đã lựa chọn.”

Chương 104: Tứ đại ma đầu

Mặt trời xuống núi.

Một cỗ xe ngựa rời khỏi Vô Song thành.

Thành chủ tân nhiệm Vô Song, cựu thành chủ Tổng Yến Hồi cùng đại đệ tử

thế hệ này Lô Ngọc Dịch đứng trên đầu tường nhìn cỗ xe ngựa đi khỏi. Lô Ngọc Dịch hơi nhú mào: “Có triều đại nào có hoàng đế mù mắt không?”

Vô Song cười nói: “Chẳng phải Vô Song thành cũng chưa từng có thành chủ trí nhớ kém như ta sao? Dầu sao cũng phải có lần đầu tiên.”

Tống Yến Hồi vỗ vai Vô Song nói: “Thế người có nhớ được hãn không?”

“Bạch Vương - Tiêu Sùng, đệ tử của tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công, người mang Miên Tức thuật, vẻ ngoài bình thản mà sát khí ẩn bên trong. Trí nhớ của ta không tốt, ta chỉ nhớ người đáng để mình nhớ.”

Vô Song nói.

“Không phát hiện thêm điểm khác nữa à?” Tống Yến Hồi thản nhiên hỏi.

“Đương nhiên có, trên người hãn không phải chỉ có Miên Tức thuật, tay phải của hãn có vết chai, chắc có tập kiếm. Hơn nữa vết chai ở hõn khẩu của hãn rất dày, kiếm thuật mà hãn tập luyện không phải loại bình thường mà là kiếm pháp một loại kiếm pháp giết người trong chớp mắt, rút kiếm thu kiếm là một đòn. Hơn nữa tuy hãn ẩn giấu khí tức rất tốt thế nhưng khả

năng khống chế một môn công phu khác có vẻ không được bằng Miên Tức thuật. Tuy ta thấy được nhưng không biết đó là võ công gì. Một hoàng tử, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Tự Tại Địa Cảnh, hơn nữa còn là một người mù.

Nói hãn có thể lên làm hoàng đế không phải người nằm mơ nói lời mê sảng.” Vô Song chậm rãi nói.

Tống Yến Hồi gật đầu: “Ta có thể nhìn ra kiếm thuật của hãn, kiếm thuật của hãn chỉ có ba thức, hãn mới tu luyện được thức thứ nhất - Nộ Bạt Kiếm.”

Lô Ngọc Địch kinh hãi: “Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên!”

“Phải. Đã từng là một trong thiên hạ tứ đại ma đầu, Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên. Hắn là một sư phụ khác của Tiêu Sùng.” Tống Yến Hồi trầm giọng nói.

“Một người đồng thời tu luyện võ công ôn hòa nhất và ác liệt nhất thế gian à?” Vô Song tấm tắc khen ngợi: “Thật hâm mộ. Nhắc tới tứ đại ma đầu ta chỉ nhớ giáo chủ mà giáo Diệp Đình Chi, còn những người khác là ai?”

Tống Yến Hồi mỉm cười nói: “Mười hai năm trước, Bách Hiếu đường bình chọn thiên hạ tứ đại ma đầu. Giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi đương nhiên là một trong số đó. Trong ba người còn lại có sát thủ đệ nhất của Âm Hà - Chấp Tán Quỷ, đại tổng quản tiền nhiệm hiện đã qua đời - Dục Thanh công công, người cuối cùng chính là Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên. Khác với ba người còn lại, Nộ Kiếm Tiên chẳng phân biệt chính tà, không phân rõ yêu ghét. Chỉ cần hắn muốn giết người, vậy sẽ giết, hoàn toàn dựa vào hứng thú của bản thân, không theo đạo lý gì cả. Bất luận chính đạo hay tà phái, một khi thấy hắn đều chỉ có thể né tránh từ xa. Cho nên tuy giang hồ gọi hắn là Nộ Kiếm Tiên nhưng cũng có người lén lút gọi hắn là Ma Kiếm Tiên.”

“Nộ Kiếm Tiên cũng làm việc cho người khác à?” Lô Ngọc Địch kinh ngạc nói.

“Có lẽ không chỉ có Nộ Kiếm Tiên, nghe ý của hắn, bất kể triều đình hay dân dã giang hồ, hắn đều đã bố trí đầy đủ, chỉ chờ ngày thu lưới.” Tống Yến Hồi quay sang nhìn Vô Song: “Sau này người phải cẩn thận, hắn bố trí gì cho người không?”

“Chỉ nói là yên lặng chờ thời cơ bước vào Thiên Khải. Trước lúc đó không cần tham gia bất cứ tranh chấp nào của các thế lực.” Vô Song đáp.

Tống Yến Hồi gật đầu: “Nếu đã coi thiên hạ như bàn cờ, coi Vô Song thành chúng ta như quân cờ, vậy chứng minh còn chưa tới lúc hạ cờ.”

“Ta không muốn làm quân cờ cho bất cứ ai.” Vô Song mỉm cười: “Ta muốn trở thành người chơi cờ.”

“Ồ? Người học được cách chơi cờ rồi à?” Tống Yến Hồi ngạc nhiên hỏi.

“Vô Song gãi đầu: “Sao mà được, chơi cờ quá phức tạp, không nhớ được.”

Trong xe ngựa, Tiêu Sùng vẫn lẳng lặng dựa lưng vào ghế, thần sắc thản nhiên. Đứa bé tùy tùng lại lộ vẻ kinh ngạc: “Chủ nhân, vốn tưởng tới Vô Song thành chỉ gặp mấy lão cáo già xảo quyệt, không ngờ lại thấy một thành chủ mới, lại còn trẻ như vậy.”

Tiêu Sùng thản nhiên mỉm cười: “Vị thành chủ tân nhiệm này có vẻ trí nhớ

không tốt, nhưng sau này còn khó đối phó hơn năm lão già kia nhiều.”

Đứa bé đang định mở miệng, đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng vang. Nó vội vàng kéo rèm cửa sổ, chỉ thấy một con bồ câu bay vào đậu trên tay nó.

Đứa bé gỡ ống trúc trên mắt cá chân con bồ câu, rút một tờ giấy từ trong ra.

“Bên phía Cảnh Hà có tin mới đưa về à?” Tiêu Sùng hỏi.

Đứa bé gật đầu, mở tờ giấy ra đọc một lượt rồi nói: “Gia chủ Âm Hà tô gia Tô Mộ Vũ cùng gia chủ Tạ gia Tạ Thất Dao một sáng một tối hợp lực ngăn cản đường lên bắc của Lý Hàn Y ở thành Nam An. Lý Hàn Y nhận ra có mai phục, cuối cùng đột phá vòng vây bỏ đi. Hiện giờ không rõ hành tung.”

“Hai vị gia chủ Âm Hà ra tay vẫn không ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên à? Ba lão già của Đường môn thì sao?” Tiêu Sùng gõ nhẹ lên ghế dựa.

“Ba lão già kia vốn không muốn lộ diện, có điều cuối cùng tình thế cấp bách nên bất đắc dĩ phải hiện thân. Nhưng lúc đó Lý Hàn Y đã đột phá vòng vây, bọn họ không đuổi theo.”

Tiêu Sùng gật đầu: “Chấp Tán Quý đã từng là cao thủ đệ nhất của Âm Hà, rất giỏi việc truy tung. Tìm ra Lý Hàn Y chỉ là vấn đề thời gian, lần sau nhất định phải ngăn cản cô ta. Nếu cô ta tới được Lôi gia bảo, như vậy rất có thể kế hoạch của chúng ta sẽ xảy ra biến cố. Nhưng Cảnh Hà có thể mời được Âm Hà quả thật ngoài dự liệu của ta, tuy sự phụ cho ta phương pháp tìm ra bọn họ, nhưng trước nay bọn họ luôn hành động rất quỷ dị, không ai đoán được suy nghĩ của họ. Lúc đó Cảnh Hà nói mình chắc chắn sẽ

thuyết phục được bọn họ, ta còn không tin, làm sao hãn làm được?”

Đứa bé kia do dự một hồi, sau đó nói tiếp: “Bát vương tử giả mạo một người.”

“Ai?” Thân hình Tiêu Sùng hơi lung lay.

“Tiêu Sở Hà.” Đứa bé kia hạ giọng nói.

“Khốn kiếp!” Tiêu Sùng gầm lên, vung bàn tay phải đập nát ghế dựa bên cạnh: “Hãn có biết mình đang làm một chuyện cực kỳ nguy hiểm không!”

“Bát vương tử biết.” Đứa bé kia vội vàng quỳ xuống trước mặt Tiêu Sùng.

“Nhưng bát vương tử, ngài ấy quá khao khát... được thành đôi mắt của chủ nhân.”

Tiêu Sùng kinh ngạc, vẻ tức giận trên gương mặt dần dần tiêu tan, sau đó khẽ thở dài: “Đúng vậy, thân phận Tiêu Sở Hà mới đủ mời được Âm Hà.

Nhưng Cảnh Hà quá coi thường Âm Hà, khi Âm Hà biết hãn lừa gạt bọn họ, sự trả thù của bọn họ sẽ cực kỳ đáng sợ. Huyền Đồng, giờ chúng ta

lập tức tới một nơi.”

“Đến đâu ạ?” Đứa bé tên Huyền Đồng vội vàng ngẩng đầu hỏi.

Tiêu Sùng nhẹ giọng: “Đi tìm dòng sông kia, dòng sông chỉ thấy được lơ mờ dưới ánh trăng trong màn đêm đen tối nhất. Chuyện đã tới nước này, ta phải đích thân tới gặp bọn họ.”

Huyền Đồng do dự một chút rồi hỏi: “Có cần viết thư cho Nộ Kiếm Tiên tiền bối không?”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Không kịp nữa rồi, Cảnh Hà có thể mất mạng bất cứ lúc nào.”

“Nhưng Âm Hà...” Huyền Đồng không nói tiếp.

“Đúng là Âm Hà rất đáng sợ, nhưng Cảnh Hà có thể tới đó một mình vì ta, vậy sao ta lại không thể tới vì Cảnh Hà?” Tiêu Sùng đột nhiên cao giọng:

“Bản đồ mà sư phụ để lại vẫn còn đấy, Huyền Đồng, lập tức khởi hành.”

Huyền Đồng vội vàng gật đầu: “Vâng!”

Chương 105: Thiên Thành lệnh

Trên con đường, ba người hai con ngựa lao nhanh tới.

Một người áo đỏ, một nam tử áo xanh co quắp nằm trước mặt hăn.

Một người áo đen cầm thanh trường thương màu bạc.

Chính là nhóm ba người của Tuyết Nguyệt thành vừa bị đuổi giết dọc đường, đã trải qua vài thời khắc sinh tử - Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc cùng với Tiêu Sắt đã hôn mê bất tỉnh.

“Thiên Lạc sư tử, hay là người đi trước đi. Thế lực của Tuyết Nguyệt thành rất khổng lồ, chúng ta cần tìm được một minh hữu Tuyết Nguyệt thành tới trợ giúp, nếu không cứ chạy thế này cũng không phải là cách.” Lôi Vô Kiệt mệt mỏi nói.

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Nếu đại sư huynh đang ở đây, vậy chắc hẳn sẽ làm được. Nhưng ta từ nhỏ đã rất ít khi ra khỏi Tuyết Nguyệt thành, không có giao tiếp gì với người trên giang hồ. Đừng nói tìm minh hữu tới giúp đỡ, ta còn chẳng biết Tuyết Nguyệt thành có những minh hữu gì.”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ: “Ta bị đuổi giết hai lần, người đi cùng chẳng qua chỉ

từ đại sư huynh biến thành nhị sư tử thôi mà sao tình cảnh đã tuột dốc thế này?”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ rồi nói: “Nhưng trước khi ra ngoài ta lén lấy một thứ ở chỗ cha, nói là có thứ này, minh hữu của Tuyết Nguyệt thành xung quanh chứng kiến sẽ tới giúp đỡ.”

“Thứ gì vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tư Không Thiên Lạc lấy từ trong lòng ra một thứ khá dài, có vẻ giống một mũi tên: “Lúc đó cha ta còn đọc một bài vè, gọi là ‘Một mũi xuyên vân tiền, thiên quân vạn mã tới gặp nhau’.”

Lôi Vô Kiệt ghì dây cương, nhận lấy mũi tên dài trong tay Tư Không Thiên Lạc, trầm ngâm một hồi, đột nhiên ngón tay đánh ra một điểm lửa vào đuôi mũi tên. Mũi tên kia đột nhiên bay khỏi tay Lôi Vô Kiệt, lao thẳng lên trời, nổ thành một đóa hoa lửa mỹ lệ, còn rực rỡ hơn pháo hoa Lôi Vô Kiệt từng làm. Hắn cười nói: “Hiếu rồi. Đây là tín hiệu cầu cứu của Tuyết Nguyệt thành, minh hữu xung quanh mà thấy chắc hẳn sẽ tới giúp đỡ.”

Tư Không Thiên Lạc cũng mỉm cười nói: “Biết vậy đã phóng từ trước rồi.

Có điều... pháo hoa này chỉ thấy được trong phương viên trăm dặm, xung quanh liệu có minh hữu của Tuyết Nguyệt thành không?”

Tiêu Sùng đang hôn mê nghe bọn họ nói chuyện, cố gắng mở hé mắt, tiếng hít thở mong manh: “Ngu... ngu ngốc.”

Cách đó không xa, sáu bóng người bỗng dừng bước.

Một người cầm kiếm lớn, một người áo đỏ, một người áo tím, một người áo trắng cùng với hai người áo đen.

Sát thủ Âm Hà: Tô Xương Ly, Tô Hồng Tức, Tô Tử Y, Mộ Lương Nguyệt, Tạ Hồi, Tạ Linh.

Tô Xương Ly chống kiếm nhìn về phía tây, hơi nhíu mày: “Đó là Thiên Thành lệnh của Tuyết Nguyệt thành, bọn họ đang cầu viện.”

Tô Hồng Tức mỉm cười: “Nhưng xung quanh đây đào đâu ra minh hữu cho bọn chúng. Nói là cầu viện chứ rõ ràng là bại lộ thân phận của mình.”

“Đuổi theo.” Tô Xương Ly xách kiếm lên vai.

Nhưng Mộ Lương Nguyệt phía sau đột nhiên kêu lên kinh hãi: “Mộ Anh?”

Tô Xương Ly quay đầu lại, chỉ thấy một người thân hình khô ngô như

người lớn, nhưng gương mặt lại ngây thơ như đứa trẻ đang đứng đó, trên miệng là nụ cười âm tà, quỷ dị tới khó tả.

Tô Xương Ly nhíu mày: “Mộ Anh, ngươi thất bại rồi.”

Mộ Anh cười lạnh một tiếng: “Chẳng phải ngươi cũng thất bại à?”

Tô Xương Ly trầm giọng nói: “Lúc đó bọn chúng có núi Thanh Thành trợ giúp.”

Mộ Anh lắc đầu: “Xương Ly, sát thủ chỉ hỏi kết quả, không hỏi nguyên nhân.”

Tô Xương Ly cầm kiếm lớn trong tay: “Cho nên ta tới đây, người biết chúng ta làm việc trước nay đều không chết...”

“Không thôi!” Mộ Anh đột nhiên gầm lên một tiếng.

Hai người cùng đứng dậy lao thẳng tới chỗ pháo hoa kia. Tốc độ nhanh chóng, bỏ lại năm người khác phía sau. Một người tay cầm kiếm lớn, tiến tới như sấm sét, khí thế hùng hổ. Một người thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển, trường bào phất phới, gương mặt không ngừng biến hóa đầy quỷ

dị.

Mộ Lương Nguyệt chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi trước, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tô Hồng Tức nhẹ giọng nói: “Bao năm rồi, đây là lần đầu tiên nhiệm vụ của họ thất bại, ai cũng muốn cứu vãn thất bại này.”

Tô Tử Y mỉm cười quyến rũ: “Có muốn đánh cược không, cược xem ai

được đầu ba kẻ đó trước?”

Mộ Lương Nguyệt bước lên trước một bước: “Đặt cược ở đây, chẳng bằng tự tham gia vào vụ cược này.”

Lôi Vô Kiệt bất mãn vỗ Tiêu Sắt phía trước một cái: “Người tỉnh rồi à? Sao vừa tỉnh đã chửi người ta? Sao mà ngu ngốc!”

Tư Không Thiên Lạc tức giận trừng mắt với hắn: “Nhẹ tay chút.”

Tiêu Sắt nhẹ giọng nói gì đó, nhưng giọng nói đứt quãng, nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

Lôi Vô Kiệt ghé tai tới bên miệng Tiêu Sắt: “Người nói to chút đi, nghe không rõ.”

“Chạy... chạy mau!” Tiêu Sắt hỗn hển nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc rút đầu về, nhú mào: “Chạy mau? Thiên Lạc sư tử, Tiêu Sắt nói, chạy mau?”

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên thúc ngựa xoay một vòng, chợt thấy hai bóng người đang lao nhanh về phía này, kinh hãi nói: “Đúng là nên chạy mau!”

Lôi Vô Kiệt nhìn theo hướng ánh mắt của Tư Không Thiên Lạc cũng thầm mắng một tiếng, đã bảo là mình hữu tới gặp mà, sao hai tên quý giết người kia lại tới? Hắn vội vàng vỗ mông ngựa, cùng Tư Không Thiên Lạc phi thẳng về phía trước.

Nhưng bóng dáng Tô Xương Ly và Mộ Anh lại càng lúc càng gần, bước chân bọn họ như đạp lên sấm sét, tung người vài lần đã tới sau lưng bọn họ.

“Sao bọn chúng nhanh thế!” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc than vãn.

“Không phải chúng ta nhanh mà là người, quá chậm!”

Tô Xương Ly và Mộ Anh nhảy tới, một người vung kiếm lớn chém về phía Lôi Vô Kiệt, một người tay tỏa ra hàn khí đánh về phía Tư Không Thiên Lạc.

Lôi Vô Kiệt vung kiếm ngăn cản, Tư Không Thiên Lạc vung trường thương, nhưng đều quá chậm! Tuy bọn họ đã uống đan dược mà Tiêu Sắt đưa cho nhưng đi đường mấy ngày liền, độc trên người chỉ giải được tám phần, giờ đối mặt với Tô Xương Ly và Mộ Anh liên thủ, bọn họ tuyệt đối không có phần thắng.

Lại một cơn gió lạnh thổi tới.

Tô Xương Ly đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai thanh kiếm, hai thanh kiếm giống nhau như đúc.

Hai người, cũng giống nhau như đúc.

Song kiếm giao nhau, kiếm khí bùng bùng, mạnh mẽ ngăn cản thân kiếm của Tô Xương Ly.

Tô Xương Ly thu kiếm rơi xuống đất, hạ giọng quát hỏi: “Ai?”

Một người trong đó nâng kiếm hét lớn, khí phách mạnh mẽ tới khó tả: “Hà Khứ!”

Một người khác chống kiếm xuống đất, hơi cúi đầu, có vẻ ngượng ngùng:

“Hà Tòng!”

Bên kia cũng có một chưởng giao đấu với Sương Huyền chưởng của Mộ Anh. Mộ Anh kinh ngạc, chưởng lực kia kỳ quái khó tả, không mạnh mẽ nhưng dường như khiến nội kinh của mình từ từ phát tiết. Hắn vội vàng thu chưởng lui lại bên cạnh Tô Xương Ly.

Chỉ thấy người nọ nhảy xuống, đứng phía trước, áo bào trắng bay phất phơ, sau lưng là một chữ ‘cực’ kiêu ngạo đón gió. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc: “Thiên Lạc sư tỷ, Lôi sư đệ, sao lại chật vật thế.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc: “Lạc Minh Hiên?”

Chương 106: Một thanh kiếm tốt, đi cùng một đầu lâu tốt Người giữ tầng mười ba Đăng Thiên các, một bộ áo bào màu trắng, một chữ ‘cực’ lớn, chính là đệ tử duy nhất của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành Lạc Hà Tiên Tử - Doãn Lạc Hà, Lạc Minh Hiên.

“Xa quê gặp người quen.” Lạc Minh Hiên gật đầu.

“Sao ngươi lại ở đây?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Lạc Minh Hiên chỉ cặp kiếm khách song sinh bên cạnh: “Ta nhận lệnh tới đây làm chút chuyện đang trò chuyện cùng hai vị huynh đài dẫn

đường này đột nhiên thấy trên trời có Thiên Thành lệnh nổ tung. Người có tư cách nắm giữ Thiên Thành lệnh không nhiều, chúng ta vội vàng tới đây, không ngờ lại gặp các người. Lôi Vô Kiệt, chẳng phải người tới Lôi gia bảo à, sao lại chạy tới đây?”

Lôi Vô Kiệt thở dài, dáng vẻ khá giống Tiêu Sắt: “Một lời khó lòng nói hết.”

Lạc Minh Hiên quay sang nhìn hai người trước mặt, kinh ngạc hỏi: “Hai vị

này thật lạ mặt, chẳng hay là vị cao nhân nào trên giang hồ? Hai vị đồng môn của tại hạ có chỗ nào đắc tội với các người?”

Tô Xương Ly không buồn để ý tới hân, chỉ cúi đầu nhìn cặp kiếm khách song sinh.

Còn Mộ Anh lại mỉm cười âm tà, xoa tay lên mặt một cái, biến thành một cô gái thanh tú.

“Lạc Hà Tiên Tử?” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi kêu lên.

“Hừ!” Lạc Minh Hiên lập tức biến sắc: “Hóa ra là cao thủ dịch dung, nhưng người biến thể không ổn rồi.”

“Có chỗ nào không ổn?” Mộ Anh cười khanh khách.

“Không đẹp bằng một phần trăm của sư phụ ta!” Lạc Minh Hiên gầm lên một tiếng, bước lên trước xuất chưởng đánh về phía Mộ Anh.

“Được lắm.” Mộ Anh gạt đầu, cũng đánh lại một chưởng.

Hai chưởng giao nhau, lúc này hàn khí trong tay Mộ Anh càng đậm đặc.

Minh Hiên vốn tưởng có một đòn đắc thủ như vừa rồi nhưng vừa chạm vào đối phương đã thấy hàn khí ập tới, gương mặt lóe lên sắc tím, vội vàng lui lại phía sau ba bước.

“Cao thủ!” Lạc Minh Hiên tặc lưỡi cảm thán.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhảy từ trên ngựa xuống, Tư Không Thiên Lạc vội vàng đỡ lấy Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt đi tới nói với Minh Hiên:

“Cẩn thận, bọn chúng là sát thủ của Âm Hà. Tên này là Thiên Diện Quỷ.”

“Thiên Diện Quỷ? Là tên sát nhân ma biến thái nổi tiếng trên giang hồ đấy hả.” Vẻ mặt Lạc Minh Hiên hết sức khoa trương: “Giờ gặp mặt, đúng là rất biến thái.”

Sắc mặt Mộ Anh trầm xuống, Lạc Minh Hiên lập tức kêu oang oang:

“Giống giống. Giờ người giống sư phụ ta một chút rồi.”

Mộ Anh giận tới mức mím cười: “Người nói lắm quá.”

Hai ống tay áo của Lạc Minh Hiên rung lên, khóe miệng mím cười đắc ý:

“Lôi Vô Kiệt, có phải người không đánh nổi kẻ này không? Giờ ta đánh ngã hắn có coi là ta thắng không?”

“Đánh ngã ta ư?” Mộ Anh cười lạnh bước tới.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiên nhân lắm lực trứ, đối bác Thái Sơn ngưng. Người nhìn được mấy phần môn đạo trong ván cờ tàn kia rồi?”

Lạc Minh Hiên mím cười thần bí: “Người đoán xem.”

“Ta không đoán.” Lôi Vô Kiệt nhún vai.

Lạc Minh Hiên bước lên trước một bước: “Vậy người tự xem đi.”

Tô Xương Ly giờ kiểm ngăn Mộ Anh lại: “Chờ đã.”

“Sao vậy?” Mộ Anh khó hiểu.

Tô Xương Ly vẫn nhìn về phía kiếm khách song sinh kia, do dự một hồi rồi mới nói ra ba chữ: “Kiếm Tâm trùng?”

Thế gia đúc kiếm đệ nhất giang hồ - Kiếm Tâm trùng. Năm xưa Lý Tâm Nguyệt cùng trượng phu Lôi Mộng Sát được gọi là ‘Kiếm Tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân’, là một trong tứ thủ hộ Thiên Khải thành, cũng là truyền nhân đời trước của Kiếm Tâm trùng. Kiếm Tâm trùng vốn lấy việc đúc kiếm làm nghề chính, hầu hết đệ tử là thợ đúc kiếm, chỉ có một số

người hộ kiếm. Nhưng mỗi người hộ kiếm đều có thực lực không thể

khinh thường. Còn bốn người hộ kiếm thế hệ này đều là cao thủ kiếm đạo có chút danh tiếng trên giang hồ. Tô Xương Ly tập kiếm, hiểu rõ kiếm khách trong thiên hạ như lòng bàn tay, cũng nghe tới tên bọn họ. Bọn họ là một cặp huynh đệ song sinh và một cặp tỷ muội song sinh.

Hà Khứ Hà Tòng, Vô Pháp Vô Thiên.

Kiếm khách như vậy chẳng dễ đối phó.

Hà Khứ vẻ mặt bá đạo gật đầu: “Đúng vậy.”

Hà Tòng hơi ngượng ngùng mỉm cười: “Thanh kiếm lớn Đằng Không mà huynh đài cõng trên lưng cũng do Kiếm Tâm trùng rèn ra.”

“Không sai, là sư phụ của ta truyền lại.” Tô Xương Ly gật đầu: “Là một thanh kiếm tốt.”

“Kiếm tốt đi với thứ gì?” Hà Khứ ngẩng đầu lên hỏi.

“Đi với đầu lâu tốt!” Tô Xương Ly đột nhiên nâng thanh kiếm lớn trong tay lên chém thẳng xuống đầu Hà Khứ.

Hà Khứ vùng trường kiếm lên, chống lại thanh kiếm lớn kia, thân hình nghiêng sang một bên, mượn lực từ kiếm lớn của Tô Xương Ly nhảy sang bên cạnh, xoay người một cái bước một chân lên thanh kiếm lớn, mũi chân điểm nhẹ, lại nâng kiếm giết tới trước mặt Tô Xương Ly. Tô Xương Ly vội vàng lui lại phía sau, vùng thanh kiếm lớn lên chém vào eo Hà Khứ. Hà Khứ lập tức thu kiếm bổ xuống thanh kiếm lớn kia, mượn thế nhảy về sau, hạ xuống mặt đất.

“Công phu đẹp lắm.” Tư Không Thiên Lạc tán thưởng.

“Là một đầu lâu tốt.” Tô Xương Ly không cho hẳn cơ hội thở lấy hơi, nhắc thanh kiếm lớn lao tới.

Mộ Anh quay sang Lạc Minh Hiên cười lạnh một tiếng: “Thế thì, hai người các người ai lên? Hay cả hai cùng lên?”

Lạc Minh Hiên mỉm cười: “Nói lâu vậy rồi, rốt cuộc ta cũng dùng được công phu mới!”

Hà Tóng tính cách hướng nội ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy năm bóng người đang lao về hướng này, trên người tỏa ra sát khí lạnh lẽo thấu xương, đều không phải hạng dễ đối phó. Còn về phía mình, ca ca và Tô Xương Ly tạm thời không phân được thắng bại, Lạc Minh Hiên lại chưa chắc đã là địch nổi Mộ Anh, một mình mình cộng với hai người bị thương chưa lành e rằng không phải đối thủ của năm người sắp tới. Hắn đột nhiên nói: “Ca ca, đi.”

Hà Khứ kia có vẻ rất nghe lời đệ đệ, lập tức thu kiếm lui lại bên cạnh Hà Tòng: “Sao vậy?”

“Năm người kia đang tới đây, e rằng chúng ta không địch nổi bọn họ.” Hà Tòng hạ giọng nói.

“Vậy chạy thôi.” Hà Khứ đáp rất thản nhiên.

Lạc Minh Hiên vừa vận chân khí, nghe vậy bước chân lập tức ngừng lại:

“Rốt cuộc định làm thế nào?”

Hà Tòng kéo Lạc Minh Hiên lại: “Người dẫn ba người bọn họ về Kiếm Tâm trùng trước, hai người chúng ta ngăn cản bọn họ rồi đi theo sau.”

Lạc Minh Hiên gật đầu: “VẬY ĐA TẠ NHỊ VỊ.”

Tư Không Thiên Lạc tóm lấy Tiêu Sắt đã hôn mê, bế lên ngựa của mình, thúc ngựa bỏ đi. Lôi Vô Kiệt ngây ra như phỗng, Lạc Minh Hiên đi tới chỗ

vai hấn: “Lôi huynh đệ, chỉ đành chịu ảm ức thôi, hai ta cười chung một con ngựa nhé?”

“Chỉ hai người thôi mà đòi ngăn cản chúng ta?” Mộ Anh sắc mặt lạnh lùng tung người nhảy tới đuổi theo.

Hà Khứ xuất kiếm đánh hấn lui ngược lại, Hà Tòng cũng xuất chiêu đuổi theo, nhắm thẳng chỗ yếu. Sáu người còn lại của Ám Hà cũng lập tức hành động, nhưng hai thanh kiếm của Hà Khứ Hà Tòng lại lập tức đan thành một tấm lưới kín kẽ, ngăn cản bọn chúng lại.

“Chống được bao lâu đây?” Hà Khứ nhẹ giọng hỏi.

Hà Tòng suy nghĩ một chút rồi nói: “Mười bốn chiêu. Sau mười bốn chiêu Song Tử kiếm trận chắc chắn sẽ bị phá.”

“Được.” Hà Khứ lại đánh ra một chiêu kiếm.

Chương 107: Kiếm Tâm trùng

Đám người Lôi Vô Kiệt được Lạc Minh Hiên dẫn đường chạy thẳng tới một sơn cốc, có điều bên ngoài sơn cốc là một đầm lầy, trên đầm lầy cắm chi chít những thanh kiếm gãy lớn lớn nhỏ nhỏ, phải có khoảng gần ngàn thanh.

Lôi Vô Kiệt vội vàng ghì cương ngựa, thần sắc hưng phấn: “Ta biết rồi, nơi này chính là... Nơi này chính là...!”

“Đúng vậy, phía sau sơn cốc là thế gia đúc kiếm đệ nhất thiên hạ, Kiếm Tâm trùng, đây chỉ là nơi vào - cửa của kiếm trùng.” Lạc Minh Hiên cười nói: “Nhưng trong đầm lầy này có bố trí trận pháp, chỉ người hộ kiếm của Kiếm Tâm trùng biết đường vào, người không biết đường bước vào sẽ bị

đầy lầy nuốt chửng. Giờ chúng ta cần chờ bọn họ.”

“Nhị đệ, để ta đoạn hậu, người dẫn bọn họ qua trận trước đi.” Một tiếng gầm vang lên, đám người Lôi Vô Kiệt vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy bảy sát thủ Âm Hà, đuổi theo Hà Khứ Hà Tòng của Kiếm Tâm trùng chạy về

phía này, thân thể hai người đều có vết thương, có vẻ đã bị thương không nhẹ.

Hà Tòng chạy qua bên cạnh bọn họ, hạ giọng nói: “Nhìn kỹ bước chân của ta, không được sai một bước! Nhớ kỹ đấy!” Tiếp đó mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên một tảng đá trên đầm lầy, tiếp đó lại nhảy một cái, mười mấy lần tung người đã nhảy tới bên kia đầm lầy. Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc ôm Tiêu Sắt nhảy theo, Lạc Minh Hiên thấy Hà Khứ một mình đánh với bảy người, thân pháp nhanh tới mức khó lòng nắm bắt nhưng lại bị

lưỡi đao lớn của Tô Xương Ly đánh cho không ngừng lui lại. Lạc Minh Hiên lập tức bước lên trước một bước, vung ống tay áo: “Xem ám khí của ta đây!”

Lại thấy mấy chục viên xúc xắc bay về phía đám người Tô Xương Ly, khiến cả đám vội vàng giơ kiếm đón đỡ. Hà Khứ nhân cơ hội thở lấy hơi, lập tức nắm lấy Lạc Minh Hiên tung người nhảy về phía sau thối lui. Tạ Hồi Tạ

Linh có thân pháp tốt nhất trong Âm Hà lao tới, cười lạnh một tiếng, cũng tung người nhảy vào trong đầm lầy, nhảy từng bước thôi, từng bước giống hệt nhau, chỉ chậm hơn đúng ba bước.

Tô Hồng Tức và Tô Tử Y đang định đuổi theo, lại thấy Tô Xương Ly giơ lưỡi đao lớn ra ngăn cản hai người.

“Sao vậy?” Tô Hồng Tức hỏi.

Tô Xương Ly nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ nhíu mày: “Hai người bọn họ đã chết.”

“Biến trận!” Hà Khứ mang theo Lạc Minh Hiên nhảy ra bước cuối cùng.

Hà Tông gật đầu, bàn tay ấm vào một hốc cái hốc trên đá núi bên cạnh, vặn một cái. Chỉ thấy toàn bộ đầm lầy đều như sống lại, những thanh kiếm sứt mẻ kia nhanh chóng thay đổi vị trí. Tà Hội và Tà Linh kinh hãi, vội vàng nhảy bước cuối cùng nhưng vẫn rơi xuống đầm lầy, không kịp cầu cứu một tiếng đã bị nuốt trọn.

“Trận pháp ở cửa kiểm trùng có mười hai loại biến hóa, hai người bọn họ quá sơ ý rồi.” Giọng nói của Mộ Anh lạnh lùng vang lên.

Tô Xương Ly suy nghĩ, cầm mạnh thanh kiếm lớn vào trong đất, trầm giọng nói: “Kiểm Tâm trùng chỉ có một cửa vào, tương tự, cũng chỉ có một cửa ra.”

Hai huynh đệ Hà Khứ Hà Tông không nhiều lời, vội vàng dẫn đám người Lôi Vô Kiệt vào trong sơn cốc. Sau khi đám người đi vào một sơn đạo tối đen chật hẹp hết thời gian một nén nhang, Lôi Vô Kiệt cảm thấy phải trước có ánh sáng mờ mờ, tăng tốc chạy nhanh khỏi cửa động, không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Đây là một thế giới nho nhỏ.

Một thế giới của kiếm.

Trong sơn cốc là từng gian nhà đúc kiếm san sát, trong nhà là từng người cao lớn để trần đầu đầy mồ hôi đang đúc kiếm, trên đường có người điều khiển xe ngựa chạy qua, phía sau xe ngựa bày từng thanh kiếm, thân kiếm tỏa sáng lóng lánh, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

“Nhiều kiếm quá.” Hai mắt Lôi Vô Kiệt bừng sáng.

Hà Tông cười ngược ngùng: “Nhưng những thanh kiếm đó bị đem đi hủy.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Nơi này là Kiếm Tâm trùng, chỉ rèn kiếm tốt nhất thiên hạ, tất cả những thanh kiếm không được coi là thượng phẩm đều sẽ bị đem hủy, những thi thể kiếm người thấy ngoài cửa Kiếm Trùng chính là những thanh kiếm thất bại đó!” Hà Tông ngạo nghễ nói, nhưng vừa dùng sức nói chuyện, miệng vết thương trên người đã bung miệng, máu tươi chảy ra.

Hà Tông vội vàng đỡ hắt: “Tạm thời đừng nói chuyện, giờ lập tức tới Kiếm các tìm lão gia tử thôi.”

Chỉ thấy một cỗ xe ngựa xé gió chạy tới, trên đó là hai cô gái giống nhau như đúc, gương mặt không hẳn xinh đẹp nhưng vô cùng khí khái, dung mạo còn mạnh mẽ hơn nam tử. Điểm khác nhau duy nhất là một người có nốt ruồi giữa trán. Hai cô thấy mọi người, vội vàng ghì cương ngựa. Cô gái có nốt ruồi giữa trán nhìn Hà Khư Hà Tông, kinh hãi nói: “Sao bảo ra ngoài cốc đón khách từ Tuyết Nguyệt thành tới cơ mà? Sao lại bị thương tới nước này?”

“Nói ra thì dài lắm.” Hà Tông thở dài: “Các vị này chính là khách từ Tuyết Nguyệt thành tới.”

Cô gái kia ngần người, hỏi lại: “Trong thư viết chỉ có một người thôi mà?”

“Không kịp giải thích.” Hà Tòng ôm Hà Khứ lên xe ngựa. “Tới Kiếm Các chữa thương trước đã.”

Tư Không Thiên Lạc cũng vội vàng ôm Tiêu Sắt lên xe: “Sư đệ của ta cũng bị thương, hôn mê đã lâu. Xin các vị chữa trị cho hẳn.”

Cô gái kia thấy ánh mắt khẩn khoản của Tư Không Thiên Lạc, không hề do dự lập tức gật đầu: “Đương nhiên rồi. Ta dẫn các người tới Kiếm Các trước đã, Vô Thiên, người dẫn hai vị khách Tuyết Nguyệt thành này theo sau.”

Cô gái bên cạnh gật đầu, xoay người xuống xe ngựa. Cô gái có nốt ruồi giữa trán lập tức vung roi ngựa, xe ngựa lao nhanh về phải một gian các.

“Hà Khứ Hà Tòng, Vô Pháp Vô Thiên. Đây hẳn là hai tỷ muội hộ kiếm của Kiếm Tâm trùng, Vô Pháp Vô Thiên.” Lạc Minh Hiên nói.

Cô gái vừa xoay người xuống ngựa gật đầu: “Đúng vậy, tại hạ Vô Thiên.”

Lạc Minh Hiên ôm quyền: “Đệ tử của trưởng lão Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên.”

Vô Thiên gật đầu: “Người là người trên thư, vậy vị này là...”

Lôi Vô Kiệt cũng vội vàng ôm quyền: “Đệ tử nhị thành chủ Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt.”

Vô Thiên kinh ngạc: “Đồ đệ của Kiếm Tiên? Sao trong thư không nhắc tới?”

Lôi Vô Kiệt cười khố, đành thuật lại mọi chuyện mình gặp trên đường. Hai người làm sao từ Tuyết Nguyệt thành chạy tới núi Thanh Thành, lại làm sao từ núi Thanh Thành chạy tới Lôi môn, không hiểu sao gặp hai sát thủ

tuyệt đỉnh của Âm Hà đuổi giết, cuối cùng tình cờ bắt ra Thiên Thành lệnh, vừa vặn gặp Lạc Minh Hiên và Hà Khứ Hà Tòng ở gần đó nên được cứu. Nhưng đến giờ hân vẫn không hiểu vì sao mình lại bị đuổi giết.

Vô Thiên nghe xong suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Ta cũng không hiểu vì sao. Xưa nay Âm Hà giết người không bao giờ không có nguyên nhân, chắc chắn có người bỏ giá cao mua đầu các người. Ta dẫn các người tới gặp lão gia tử đã, có lẽ lão gia tử có cách giúp các người.”

“Lão gia tử là ai?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đương nhiên là chương môn của Kiếm Tâm trùng rồi! Ngốc!’ Lạc Minh Hiên khinh thường nói, sải bước đi trước.

Lôi Vô Kiệt ‘ồ’ khẽ một tiếng, như đang suy nghĩ điều gì.

Chương 108: Thiên hạ danh kiếm Vô Thiên dẫn Lạc Minh Hiên và Lôi Vô Kiệt tới trong Kiếm Các, vừa vặn gặp được Vô Pháp vừa đưa Hà Khứ Hà Tòng và Tư Không Thiên Lạc, Tiêu Sắt tới Kiếm Các.

Vô Thiên hỏi: “Bố trí cho bọn họ xong rồi à?”

“Ừ, đã giao cho Hoa Cầm. Đang chữa thương trên tầng ba.” Vô Pháp gật đầu: “Lão gia tử chờ bọn họ trong các, vào đi thôi.”

“Được.” Vô Thiên xoay người nói với Lạc Minh Hiên và Lôi Vô Kiệt:

“Nhị

vị, mời theo ta.”

Lôi Vô Kiệt hỏi Lạc Minh Hiên: “Lạc sư huynh, người tới Kiếm Tâm trùng có nhiệm vụ gì vậy?”

Lạc Minh Hiên lắc đầu: “Không có nhiệm vụ gì, chẳng qua ta nhìn ván cờ

‘tiên nhân lục bác’ ngộ được đôi chút môn đạo, có vẻ có liên quan tới kiếm.

Trên tay mục già kia có một thanh Hà Ảnh kiếm nhưng không chịu tặng ta, mục ấy bảo mình là người quen với lão gia tử của Kiếm Tâm trung, xin giúp ta mấy thanh, bảo ta tự tới lấy.”

“Ta còn tưởng Lạc Hà Tiên Tử chỉ biết chiêu pháp, không ngờ còn tinh thông cả kiếm thuật.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Bắc Ly trọng kiếm, người tập võ thường đều luyện vài chiêu kiếm thuật, người nhìn tam thành chủ ấy được gọi là Thương Tiên duy nhất, chiếm tám phần võ lực của người dùng thương trong thiên hạ, thật ra nếu ông ấy dùng kiếm chắc cũng có tu vi tầm nửa kiếm tiên.” Lạc Minh Hiên nói.

Hai người cứ thế theo Vô Thiên đi thẳng tới, sau vài bước chân đã vào trong chính đường của Kiếm Các. Chỉ thấy xung quanh đặt vô số thanh kiếm tinh xảo mỹ lệ, hình dạng khác biệt. Lôi Vô Kiệt và Lạc Minh Hiên hai mắt bừng sáng, nhìn kiếm trong chính đường, trầm trồ tán thưởng.

“Lôi Vô Kiệt, người nhìn thanh này xem!” Lôi Vô Kiệt chỉ vào một thanh trường kiếm có ba gợn sóng ở phần mũi, vui vẻ nói: “Thanh này là Kỳ Lân Nha, năm xưa từng là bội kiếm của Kỳ Lân Kiếm Thủ - Lý Tu Khê, từng xếp hạng mười sáu trên kiếm phổ!” Lạc Minh Hiên đang định giơ tay ra chạm vào lại nghe một giọng nói mang chút ý cười truyền lại: “Kỳ Lân Nha có sát tính rất nặng, nếu người thật sự chạm vào nó, như vậy rất có thể

người bị thương sẽ là người.”

Lạc Minh Hiên vội vàng rút tay lại, hắn và Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một ông lão râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành đang đi về

phía hai người, chắc hẳn là lão gia tử mà Vô Pháp Vô Thiên vẫn luôn nhắc tới.

Quả nhiên, Vô Pháp Vô Thiên chấp tay cung kính gọi: “Lão gia tử.”

“Đệ tử Lạc Hà Tiên Tử mà trong thư nói tới đều xin kiếm là ai?” Lão gia tử

hỏi.

Lạc Minh Hiên vội vàng chấp tay: “Tại hạ Lạc Minh Hiên, chính là đệ tử của Lạc Hà Tiên Tử.”

Lão gia tử gật đầu, đột nhiên gương mặt mỉm cười khả ố: “Giờ sư phụ người có khỏe không?”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc, ngại ngần nói: “Vẫn...vẫn khỏe.”

Lão gia tử lau nước miếng tí nữa thì chảy ra: “Vẫn xinh đẹp như xưa chứ?”

Vô Thiên ở bên cạnh ho mạnh một tiếng.

Lão gia tử lập tức ưỡn eo, hắng giọng một cái, khôi phục lại vẻ tiên phong đạo cốt, nghiêm túc nói: “Kiếm của người, lão hủ đã rèn xong.”

Lạc Minh Hiên vui vẻ nói: “Xin tiền bồi ban kiếm.”

“Ban kiếm? Dùng từ này hay lắm.” Lão gia tử cao giọng cười lớn, đột nhiên vung tay áo, một hàng kiếm lơ lửng trước mặt Lạc Minh Hiên.

Tổng cộng bảy thanh, dài ngắn bất đồng. Cầm xuống mặt đất, tỏa ra ánh sáng sắc bén.

“Trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly, trường kiếm Phượng Hoàng, song kiếm Cú Mang, Kiếp Trần, kiếm ba xích Bàn Nhược, Nhất Mục. Tổng cộng bảy thanh kiếm, cầm lấy đi.” Lão gia tử vuốt râu mỉm cười nói.

Lạc Minh Hiên tròn tròn hai mắt: “Những bảy thanh kiếm? Phóng thoáng vậy!”

Lão gia tử gật đầu, gương mặt lại mỉm cười kỳ quái: “Ai bảo sư phụ người xinh đẹp như vậy... À không đúng, cái này, sư phụ người giản lược những võ công người nghiên cứu gần đây. Lão hủ cũng coi như sống vài chục năm, khi trẻ tuổi đã gặp cao thủ ngộ ra trận cờ ‘tiên nhân lục bác’. Sau lưng người đó đeo ba thanh kiếm, bên hông dắt bốn thanh, nhìn từ xa lại trông như con nhím, không sai đâu.”

Lạc Minh Hiên lập tức ôm lấy đồng kiếm trước mặt: “Vậy xin cảm ơn lão gia tử.”

“Còn người... trông quen nhỉ.” Lão gia tử quay sang phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngây ra một chút rồi gãi đầu nói: “Chắc thế.”

Lão gia tử mỉm cười, đột nhiên vung tay, Thính Vũ kiếm của Lôi Vô Kiệt lập tức rời vỏ bay ra. Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn bắt lại nhưng không kịp, kiếm đã được lão gia tử nắm trong tay. Gương mặt lão gia tử lộ vẻ hoài niệm như gặp được cố nhân: “Thính Vũ, đã lâu không gặp.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Lão gia tử, ngài biết thanh kiếm của Lôi sư đệ
à?”

Lão gia tử cười nói: “Thính vũ quan tuyết, vọng hoa văn phong. Phong nhĩ tứ kiếm vốn do ta chế tạo khi còn trẻ, đương nhiên nhận ra rồi.” Sau khi nói xong lão gia tử vung tay, Thính Vũ kiếm đột nhiên bay sang bên cạnh, rơi vào trong một vỏ kiếm, xung quanh còn đặt ba thanh trường kiếm khá tương tự.

“Phong nhĩ tứ kiếm?” Lạc Minh Hiên kinh ngạc nói: “Do tiền bối rèn ra?”

Tiền bối ngài là... Lý Tổ Vương!”

Lão gia tử chậm rãi gật đầu, gương mặt mỉm cười.

“Không phải ngài đã chết rồi à?” Lạc Minh Hiên nói tiếp.

Lão gia tử lập tức chán nản: “Người... Người mới chết ấy, ta chỉ không ra mặt ngoài giang hồ ba mươi năm thôi, ai bảo ta chết chứ! Ta...”

“Ông ngoại!” Một giọng nói vang lên, lão gia tử và Lạc Minh Hiên quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một người áo đỏ đang quỳ rạp xuống đất. Gương mặt Lôi Vô Kiệt đầy nước mắt: “Cháu trai bất hiếu Lôi Vô Kiệt, xin tham kiến ông ngoại.”

Lý Tổ Vương vẫn chỉ mỉm cười giơ tay ra, một luồng nội kinh nâng Lôi Vô Kiệt lên: “Kiếm thuật có thành tựu, không coi là bất hiếu. Có Thính Vũ

kiếm chứng tỏ con đã gặp tỷ tỷ của con rồi?”

Lôi Vô Kiệt lau giọt lệ nơi khóe mắt, gật đầu.

Lý Tổ Vương vuốt râu: “Được. Tỷ tỷ của con mới rõ là bất hiếu, biết thừa lão gia ta đây một thân một mình lẻ loi nơi Kiếm Tâm trùng này mà chẳng thèm tới thăm ta. Con bảo xem, ta có ép nó làm trùng chủ đâu cơ chứ, sao nó phải sợ ta như vậy làm gì? Thanh Thính Vũ kiếm này coi như trừng phạt, ta tịch thu!”

“Ông ngoại, cái này...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi kêu.

“Ta tặng con một thanh tốt hơn.” Lý Tổ Vương mỉm cười thần bí, giơ tay phải ra, một hộp kiếm dài bay ra từ góc tối, dừng lại trong tay ông ta.

“Tiểu Kiệt, con luyện kiếm từ nhỏ chắc cũng biết kiếm phổ mà Kiếm Tâm trùng chúng ta liệt kê chứ.”

“Đương nhiên biết.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

Lý Tổ Vương vung nhẹ cánh tay, hộp kiếm mở ra, thanh kiếm được cất giữ

trong đó rút cuộc cũng hiển lộ diện mạo thực. Thân kiếm thon dài mỏng manh, gần như trong suốt

“Kiếm trên đời, có thanh tên bốn chữ, rất nhiều thanh tên ba chữ, nhiều nhất là hai chữ.”

“Thanh kiếm này lại khác, nó chỉ có một chữ.”

“Nó tên Tâm, ‘Tâm’ trong Kiếm Tâm trùng.”

Lý Tổ Vương đột nhiên đóng hộp lại, đẩy tới, đưa nó tới tay Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ôm hộp kiếm, tay run run: “Đứng thứ tư trong thiên hạ thập đại danh kiếm... Tâm kiếm?”

Lý Tổ Vương mỉm cười gật đầu; “Đúng.”

Chương 109: Ba lần vào kiếm tâm

Hai mươi năm trước, Kiếm Tâm trùng từng liệt kê kiếm phổ đánh giá danh kiếm trong thiên hạ, trong đó Thiên Trảm được thờ cúng trong Khâm Thiên giám tại Thiên Khải thành đứng hạng nhất, thần binh tổ truyền của Vô Song thành Đại Minh Chu Tước đứng thứ hai, Thiết Mã Băng Hà của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y đứng thứ ba trên kiếm phổ, còn thứ tư

là danh kiếm mà trùng trừ đời đầu của Kiếm Tâm trùng rèn ra - Tâm. Khi kiếm thành trùng chủ đời đầu nhảy vào lò rèn kiếm, lấy thân thử kiếm, cho nên có lời đồn rằng trên thân kiếm có tinh phách của trùng chủ đời đầu cư

ngụ. Nó là thanh kiếm đại thành của Kiếm Tâm trùng, có thể tâm kiếm hợp nhất cùng chủ kiếm, tên chỉ có một chữ ‘Tâm’. Thanh Tâm kiếm này xếp hạng tư trong kiếm phổ, trước nay luôn là bội kiếm của truyền nhân trùng chủ các đời, chủ nhân gần nhất của nó là...

“Kiếm tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân.” Thanh Long trong thiên khải tứ thủ hộ, Lý Tâm Nguyệt.

Lôi Vô Kiệt chậm rãi mở hộp kiếm, trường kiếm trong hộp như cảm ứng được động tác của hắn, đột nhiên ngân vang.

“Có người cho rằng kiếm chỉ là kiếm, người là người, ví dụ như tỷ tỷ của con, không muốn nhận thanh Tâm kiếm này, ngược lại chạy rõ xa tới Côn Luân muốn lấy Thiết Mã Băng Hà. Nhưng có người lại cảm thấy kiếm cũng là tâm, tâm cũng là kiếm, ví dụ như mẫu thân của con. Con có thể lựa chọn, dẫu sao lấy tâm làm kiếm cũng là chuyện rất nguy hiểm.” Lý Tổ

Vương nhìn Lôi Vô Kiệt, nói rất trịnh trọng.

Lôi Vô Kiệt lại như hoàn toàn không nghe thấy lời của ông, hai mắt nhìn chăm chăm vào thanh kiếm, đột nhiên giơ tay phải ra găm lên một tiếng:

“Kiếm lên!”

Hộp kiếm chấn động, Tâm kiếm ngân vang.

“Đây còn là kiếm ư? Là quỷ mới đúng...” Lạc Minh Hiên trợn tròn hai mắt.

“Kiếm lên!” Lôi Vô Kiệt lại găm lên, trường kiếm tiếp tục ngân vang, thế

nhưng vẫn không ra khỏi hộp.

Lý Tổ Vương vung nhẹ tay lên, tiếng ngân của Tâm kiếm mới từ từ nhỏ đi, hắn nhẹ giọng nói: “Con đừng nghĩ tới chuyện khống chế thanh kiếm này mà phải trở thành băng hữu cùng kiếm, hoặc con phải trở thành thanh kiếm này.”

Lôi Vô Kiệt nhắm mắt, tâm kiếm lập tức rời hộp, xoay tròn giữa không trung, kiếm phong găm thét, trong gió như có tiếng gào của mãnh thú và

yêu ma, như có thứ đáng sợ gì đó sắp lao ra khỏi kiếm.

Cuối cùng Lạc Minh Hiên cũng tin truyền thuyết, thanh Tâm kiếm này là vật sống!

Lôi Vô Kiệt nhắm hai mắt lại nhìn lại trong ký ức của mình, chứng kiến kiếm khách áo trắng như tuyết, bà đứng trên đỉnh Thiên Khải thành, tắm ánh trăng tròn, gió cao Tâm kiếm trong tâm, ánh mắt vừa ôn nhu vừa lạnh lùng. Toàn thân bà như vầng trăng giữa bầu trời, lạnh lẽo cô đơn. Bà đột

nhiên cúi đầu nhìn Lôi Vô Kiệt, mỉm cười, ánh trăng lạnh lẽo dường như trở nên ấm áp hẳn lên, bà nhẹ giọng nói: “A Kiệt, đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt chìm vào hồi ức lập tức đổ lệ đầy mặt, hình ảnh đột nhiên thay đổi, hẳn chứng kiến trong Lôi gia bảo, giữa đêm tuyết, kiếm khách áo bào trắng như tuyết đứng giữa mặt tuyết, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt mình.

Bản thân vẫn là đứa bé đang khóc lóc, kiếm khách kia chỉ mỉm cười ôn nhu: “A Kiệt, chờ mẹ về đón con.” Sau đó bà xoay người, Lôi Vô Kiệt muốn giơ tay nắm lấy tay bà, cảm thấy lúc này mà không nắm được bà, sẽ

mất bà vĩnh viễn.

“Mẹ ơi, đừng đi.” Lôi Vô Kiệt giơ tay ra trái với ký ức, không ngờ lại thật sự nắm được vật áo này. Lý Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt, ánh mắt đầy vui mừng: “A Kiệt...”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt, ảo giác tan đi, trong tay hẳn không có vật áo vừa nắm được mà là một thanh kiếm. Tâm kiếm đã được hẳn nắm trong tay.

“Lần đầu vào kiếm tâm, tốt lắm.” Lý Tố Vương gật đầu khen ngợi.

“Những thứ con thấy lúc vừa rồi là gì vậy?” Lôi Vô Kiệt đầu đầy mồ hôi hỏi.

Lý Tố Vương mỉm cười: “Là kiếm tâm của con.” Sau khi nói xong đột nhiên bước lên trước một bước, xuất chiêu đánh lên ngực Lôi Vô Kiệt:

“Lại vào kiếm tâm nào!”

Tinh thần của Lôi Vô Kiệt lập tức bay ra ngoài.

Lần này hẳn thấy một ngọn núi tuyết nguy nga tráng lệ. Trên đỉnh núi tuyết là một người đeo khăn che mặt màu xám đang đứng thẳng, trong tay cô cầm một thanh kiếm thon dài đẹp đẽ. Cô đột nhiên gầm lên một tiếng, toàn bộ núi tuyết đều bị tiếng gầm này làm cho chấn động tới run rẩy, từng khối tuyết lớn đọng cả trăm ngàn năm rơi từ trên đỉnh núi xuống. Cô múa kiếm lên, trên dãy núi xung quanh từng đợt tuyết không ngừng đổ xuống,

những luồng kiếm khí kinh thiên động địa tản mát từ thân kiếm bạch ngọc tinh xảo, đánh tan những áng mây hay sương mù trên không trung. Chỉ

trong chớp mắt đột nhiên có tới hơn trăm bóng người, có cầm kiếm đứng giữa tầng mây cuờn lớn, có khoanh tay đập lên tuyết rơi giữa không trung lạnh lùng nhìn mặt đất, có nhắm mắt ngã thẳng xuống theo thể tuyết lở...

Cuồng phong vén tấm khăn che của cô, rốt cuộc Lôi Vô Kiệt cũng thấy được tướng mạo thật của cô: “Tỷ tỷ...”

Lý Tố Vương nhẹ nhàng giơ tay đánh một chưởng vào sau lưng Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt như đang đi vào cõi thần tiên, lần thứ hai tỉnh lại. Hắn há hốc mồm thở hỗn hển, khó hiểu: “Con thấy tỷ tỷ...”

“Năm đó tỷ tỷ của con không muốn đi theo con đường cũ của mẫu thân con, tuy không chế được Tâm kiếm nhưng lại không muốn, cố tình cầm Tâm kiếm tới núi Côn Luân theo đuổi Thiết Mã Băng Hà. Thứ con thấy

chắc là cảnh con bé tới cầu kiếm năm xưa.” Lý Tổ Vương nói: “Con đã thấy kiếm của Tâm Nguyệt, kiếm của Hàn Y, lần thứ ba vào kiếm tâm hãy nhìn kiếm của chính mình đi.” Sau khi nói xong không đợi Lôi Vô Kiệt lên tiếng, ông đột nhiên xuất chưởng thứ ba.

Ba lần vào kiếm tâm!

Đình đài lầu các, kèn tiêu ca múa. Đột nhiên thấy một người áo đỏ từ phương xa xuất kiếm từ tây tới, dẫn theo vô số cánh hoa.

Hoa rơi tứ tán, một người áo xanh lục dẫn một người áo đỏ khiêu vũ, có công tử áo xanh thối sáo trợ hứng, có nam tử tóc dài đột nhiên nhảy lên gác cao, cao giọng hát một bài ca thiếu niên.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu nghênh gió tới.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngăm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yến về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Tràn ngập khí khái thiếu niên, đây là ta, kiếm của Lôi Vô Kiệt!

Lôi Vô Kiệt mở bừng hai mắt, xiết chặt lấy Tâm kiếm, thanh trường kiếm cuối cùng cũng ngừng ngâm, Lý Tổ Vương cười vang: “Được được được, sau gần mười năm rốt cuộc Tâm kiếm cũng có chủ nhân chân chính của mình.”

Lôi Vô Kiệt nhìn về phía Lý Tổ Vương: “Ông ngoại, sao con cảm thấy có vẻ

không đúng.”

Lý Tổ Vương mỉm cười thần bí: “Có chỗ nào khác à?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ rồi nói: “Chân khí của con lưu chuyển, có vẻ càng thuận lợi hơn so với trước đây. Cảm giác này...” Lôi Vô Kiệt nhớ lại, trước đây cảm giác này cũng từng xuất hiện một lần, đó là khi mượn nội lực của Tiêu Sắt tăng cường Hỏa Chước thuật lên tới Thiên Hỏa cảnh, xuất một chương đánh bay Thiên Diện Quỷ.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Con bước vào Tự Tại Địa Cảnh rồi?”

Lý Tổ Vương gật đầu: “Vừa rồi con vào kiếm tâm ba lần, giờ Tâm kiếm đã hình thành liên kết với con, con cũng đã gián tiếp tu thành bốn môn tâm pháp Kiếm Tâm quyết. Lát nữa ta sẽ giao bí kíp Kiếm Tâm quyết cho con, tu luyện hàng ngày theo như trong sách, Tự Tại Địa Cảnh có là gì?”

Lôi Vô Kiệt lập tức hiểu ra, khí tức trên người lập tức tiết xuống, đang định mở miệng lại thấy trước mắt tối sầm, đã hôn mê bất tỉnh. Lạc Minh Hiên vội vàng đi tới đỡ hân, nhìn Lý Tổ Vương với vẻ khó hiểu.

Lý Tổ Vương giơ tay kiểm tra hơi thở của Lôi Vô Kiệt rồi khẽ lắc đầu:

“Không sao. Xem ra các người đi đường rất lâu rồi, nó chỉ mệt quá thôi.”

Chương 110: Ẩn mạch bị thương

Ánh mặt trời chiếu vào gian nhà, một người mặc áo đen lẳng lặng tựa vào mép giường, có vẻ đã ngủ rất sâu.

“Cô ấy ngồi đây suốt đêm, giờ rốt cuộc không chịu nổi nữa.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, chỉ thấy một cô gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi ngồi ngoài phòng, tay vung vẩy một gốc dược thảo, nhẹ giọng nói:

“Thật ra hiện giờ thân thể của cô ấy cũng không được tốt, cũng cần cho ít thuốc điều trị một thời gian.”

“Người trẻ tuổi kia thì sao? Hân bị thương nặng à?” Người ngồi bên cạnh cô bé này là Lý Tổ Vương trùng chủ Kiếm Tâm trùng, hân tò mò quan sát người trẻ tuổi sắc mặt trầm tĩnh trong phòng.

“Không phải, bên ngoài hãn không hề bị thương nhưng mạch tượng lại cực kỳ rối loạn. Thế nhân đều biết hiển mạch, cũng tức là chỉ kỳ kinh bát mạch cùng mười hai thường mạch, mười lăm lạc mạch. Nhưng con người thật ra có ẩn mạch, còn khó phát hiện hơn. Người tập võ nghiên cứu sâu hơn về

nó vì nội lực của con người ẩn giấu trong ẩn mạch. Ẩn mạch của người này bị tổn hại, không thể động võ được. Nhưng ta cảm giác được trong ẩn mạch của hãn có một luồng lực lượng đáng sợ, nếu luồng lực lượng này phản phệ, hãn sẽ gặp nguy hiểm.” Hoa Cầm cắn cọng thảo dược vào miệng: “Chắc hãn bị phản phệ, nhưng phản phệ lần này không mạnh cho nên hãn chỉ bị khí hư một chút, bồi bổ lại là được. Nhưng sau này...”

“Ẩn mạch bị hao tổn do trời sinh à?” Lý Tố Vương hỏi.

Hoa Cầm lắc đầu: “Không phải, rõ ràng là ẩn mạch của hãn bị người khác đánh bị thương, hơn nữa hãn bị thương đã nhiều năm.”

“Ai lại ác độc tới mức này?” Lý Tố Vương nhíu mày.

“Không biết. Dù sao người đó cũng có võ công rất cao.” Hoa Cầm vẫn ngồi trên ghế, lưng lay hai chân, nhún vai.

“Người không chữa được à?” Lý Tố Vương nhìn cô một cái.

Hoa Cầm thở dài: “Đừng nói là ta, cho dù sư phụ ta còn sống cũng chẳng chữa nổi, kể cả vị sư huynh ba lòng hai ý của ta e rằng cũng không chữa nổi.”

“Vị sư huynh ba lòng hai ý của người?” Lý Tố Vương suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thương Tiên - Tư Không Trường Phong?”

“Sư phụ nói nếu sư huynh tập trung vào y đạo, như vậy trong thiên hạ này không ai hãn không chữa được. Nhưng sư huynh vừa học y lại vừa luyện thương, còn chạy đi làm thành chủ gì gì đó, hết chân trong lại tới chân ngoài, còn học y thế nào được” Hoa Cầm bất mãn nói.

Lý Tố Vương cười: “Người thì tập trung nghiên cứu y thuật, hái thảo dược trong Kiếm Tâm trùng chúng ta cả năm, ta dụ người học kiếm vài lần rồi người cũng không chịu, sao người cũng không chữa được cho hần?”

Hoa Cầm thở dài, nghiêm trang đáp: “Ta còn nhỏ mà?”

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy phía xa có một người tới, trên lưng cõng ba thanh trường kiếm, hông đeo hai thanh trường kiếm và hai thanh kiếm ba xích, nhìn từ xa chẳng khác nào con nhím.

Hoa Cầm không nhìn nổi mỉm cười: “Ai vậy, sao ăn mặc như con nhím thế

kia.”

Lạc Minh Hiên ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhưng vừa giơ tay lên mấy thanh kiếm trên người đã va nhau leng ca leng keng, hần thở dài: “Tiền bối, trên đời này thật sự có người một mình dùng bảy thanh kiếm à?”

Lý Tố Vương gật đầu: “Đương nhiên, trong Vô Song Kiếm Hạp của thành chủ Vô Song thành năm xưa có tận mười ba thanh kiếm.”

Lạc Minh Hiên bĩu môi: “Tiền bối, ngài đừng dọa ta. Trong Vô Song Kiếm Hạp là phi kiếm, một thanh chỉ khoảng một trượng, đâu có giống ta.”

Lý Tố Vương đuổi tay: “Vậy người trả kiếm lại cho ta.”

Lạc Minh Hiên vội vàng xua tay: “tạm biệt tiền bối.” Đang định quay người bỏ đi lại liếc thấy cảnh tượng trong phòng, ồ lên một tiếng: “Đây...

đây chẳng phải Thiên Lạc sư tử và Tiêu sư đệ à! Ồ!”

Tiêu Sắt nằm trên giường, mặt giật giật vài cái.

Hoa Cầm giơ tay chụp lấy Lạc Minh Hiên: “Người nói to quá đấy!”

“A.” Tiêu Sắt gọi khẽ một tiếng, đôi mắt mở ra. Hắn cảm thấy trước ngực như bị thứ gì khá nặng đè lên, không thở nổi, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện Tư Không Thiên Lạc đang nằm nhoài tại đó. Tiêu Sắt nheo mắt suy nghĩ, giả bộ không nhìn thấy, lại ngả đầu ra nhắm hai mắt lại.

“Hắn vừa mở mắt đúng không?” Lạc Minh Hiên hạ giọng hỏi Hoa Cầm.

Hoa Cầm chớp mắt đáp: “Hình như thế.”

“Sau đó hắn lại giả bộ đang ngủ hả?” Lạc Minh Hiên chỉ vào Tiêu Sắt hỏi.

Hoa Cầm lại chớp mắt đáp: “Không sai.”

Lạc Minh Hiên lập tức rút trường kiếm bên hông ra: “Mẹ nó, dám lạm dụng sư tử của ta, xem ta có băm hắn ra không.”

“Không phải chuyện của ngươi.” Biến đi!” Hoa Cầm nhảy từ trên ghế xuống, lưng cong hòm thuốc lớn: “Lão gia tử, đến xem Hà Khứ đi, nên đổi thuốc cho hắn.”

“Ừ.” Lý Tổ Vương gật đầu đi tới vài bước rồi lại quay đầu kéo Lạc Minh Hiên theo: “Cậu thanh niên nghe ta nói này, ngươi rõ là không biết điều!

Nói đi, có phải ngươi chưa từng nói chuyện tình yêu bao giờ không?”

“Chưa... chưa từng.” Lạc Minh Hiên cầm kiếm về vỏ, mặt đỏ bừng.

Lý Tổ Vương cười nói: “Vậy ngươi có yêu ai không?”

Lạc Minh Hiên giao dịch, hạ giọng nói: “Có...”

Ba người càng đi càng xa, lúc này Tư Không Thiên Lạc cũng lặng lẽ tỉnh dậy, phát hiện mình đang áp người vào ngực Tiêu Sắt, không khỏi đỏ mặt.

Cô nhìn về phía Tiêu Sắt, chỉ thấy sắc mặt vẫn trầm tĩnh như nước, không nhìn được giơ tay ra muốn chạm vào mặt hắn. Lúc sắp chạm tới, lông mi của hắn lại hơi giật giật.

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc, ‘bốp’ một tiếng cho Tiêu Sắt một cái tát nặng. Tiêu Sắt không giả vờ ngủ tiếp, tức giận mở mắt: “Sao lại đánh ta!”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Người giả vờ ngủ!”

“Người mới giả vờ ngủ! Ta thấy người ngủ say như vậy nên mới không đánh thức người!” Tiêu Sắt cả giận nói.

“Ta nhớ vào.” Không ngờ Tư Không Thiên Lạc thật sự nhớ một ngụm nước bọt tới mặt Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt ngây người, Tư Không Thiên Lạc cũng ngây ra như phỗng.

Cuối cùng Tiêu Sắt chậm rãi lau nước miếng trên mặt, gầm lên một tiếng:

“Tư Không Thiên Lạc!”

Tư Không Thiên Lạc lập tức rảo bước bỏ chạy, nhưng mới tới cửa lại thấy trước mắt tối sầm, đột nhiên ngắt xui. May mà Vô Pháp đi ngang qua nhanh tay lẹ mắt, đỡ được Tư Không Thiên Lạc. Tiêu Sắt cũng vội vàng bò từ trên giường dậy nhưng mới đi được vài bước đã kiệt sức ngã xuống đất.

Vô Pháp nhìn hắn bất đắc dĩ nói: “Cô nương người ta trông nom người suốt một ngày một đêm, sao mới tỉnh dậy đã chọc người ta giận?”

Tiêu Sắt hổ thẹn hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

Lại nghe tiếng Hoa Cẩm chạy về, giơ tay bắt mạch Tư Không Thiên Lạc nhúu mày: “Thân thể cô ấy còn suy yếu hơn tưởng tượng của ta, đưa cô ấy tới phòng ta, ta bốc thuốc cho cô ấy.”

Vô Pháp gật đầu bế Tư Không Thiên Lạc tới gian phòng bên cạnh. Hoa Cẩm lạnh lùng nhìn Tiêu Sắt một cái, hừ lạnh một tiếng rồi cũng bỏ đi.

Chỉ còn lại mình Tiêu Sắt vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi dưới đất, giơ tay phải thở

dài: “Ai đó... đỡ ta về giường được không.”

Chương 111: Quá khứ của Tiêu Sắt

Đêm khuya, mưa lớn.

Nước mưa gõ lên buồng xe, một chiếc xe ngựa cô độc chạy thẳng giữa màn đêm.

Xa phu vung roi ngựa lau nước mưa trên mặt, mặc dù mặc áo choàng nhưng giữa cơn mưa lớn này vẫn chẳng thể ngăn được từng giọt nước mưa trút xuống tầm tã. Hắn mắng một tiếng: “Mưa lớn quá, đúng là gặp quý.”

Sau đó hắn đột nhiên ghìm cương ngựa, bởi vì trước mặt hắn hình như có quỷ đang đứng thật.

Một bộ áo màu đen dài, đội mũ trùm lớn, thân hình cực kỳ cường tráng, tay cầm một thanh kiếm khổng lồ, nước mưa gõ lên thân kiếm tỏa sáng lấp lánh.

“Ai?” Xa phu nổi giận gầm lên một tiếng.

Người cầm kiếm không nói gì, chỉ bước từng bước một về phía trước.

Xa phu nhíu mày, đặt tay lên môi huýt sáo vang dội nhưng không ai đáp lời hắn. Hắn kinh ngạc, cánh tay cầm roi ngựa run run, cúi đầu nhìn xuống lại phát hiện không ngờ nước mưa trên mặt đất lại có màu đỏ. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện phía xa loáng thoáng vài bóng người đang nằm.

Tuy trong đêm tối không thấy rõ gương mặt đối phương nhưng người đánh xe có thể cảm nhận được giờ phút này dường như đối phương đang cười lạnh.

Người đánh xe âm thầm kinh hãi, một mình giết chết nhiều cao thủ hộ

tống như vậy, chẳng lẽ kẻ này là quý thật à? Hắn không kịp nghĩ nhiều, vung roi ngựa về phía người cầm kiếm. Đúng lúc này người nọ đột nhiên nhảy lên, tung người một cái đã đứng bên cạnh người đánh xe.

Nước mưa chảy dọc thân kiếm xuống tạo thành một vệt màu đỏ.

Đầu người đánh xe rơi xuống đất, gương mặt vẫn mang vẻ kinh hãi trong thời khắc cuối cùng.

Người cầm kiếm cầm kiếm lên tấm ván gỗ của xe ngựa, chiếc xe không còn người khống chế lao như điên về phía trước.

“Người là ai?” Người trong xe ngựa cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói còn rất trẻ.

“Người tới lấy mạng người.” Người cầm kiếm giọng nói trầm trầm, mang theo vẻ uy nghiêm.

Người trong xe ngựa im lặng, đột nhiên một cây gậy gỗ xuyên qua tấm màn che, đánh về phía người cầm kiếm, trên gậy vang lên tiếng xé gió, uy thế vô thượng. Người cầm kiếm nhắc thanh kiếm lớn lên, đột nhiên vung về phía cây côn, khí thế của chiêu kiếm này đánh tan toàn bộ buông xe.

Người trong xe ngựa đột nhiên lui lại phía sau, đứng trong cơn mưa, nước mưa nhanh chóng thấm đẫm vạt áo của hắn. Hắn cầm trường côn ngẩng đầu lên, để lộ một gương mặt trẻ tuổi trắng trẻo tuấn tú, tư thái như người trời.

“Nghe nói người còn trẻ tuổi mà gần như bước vào cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh, xem ra là thật. Chết thế này thì đáng tiếc quá.” Người cầm

kiếm khiêng thanh kiếm lớn lên vai, nước mưa chảy xuống, gõ lên áo choàng của hắn.

Công tử thiếu niên mặc áo xanh không nói một lời, chỉ nắm chặt cây côn trong tay, cuộn lên một loạt nước mưa, đột nhiên nháy tới xuất côn đánh lên mũ trùm của người cầm kiếm.

Mũ trùm lập tức rách tan, để lộ một gương mặt phủ đầy vết kiếm, người nọ cười lớn khiến dung mạo tàn nhẫn như lệ quỷ. Tay phải hắn nâng kiếm chặn trường côn của thiếu niên, tay trái vươn ra bóp lấy yết hầu thiếu niên, một luồng chân khí lập tức truyền vào cơ thể cậu.

Gương mặt thiếu niên hiện lên sắc tím, trán nổi gân xanh, thần sắc đau đớn, trường côn trong tay buông thõng xuống. Người cầm kiếm giờ thanh kiếm lớn, như chuẩn bị chém đầu hắn.

Nhưng đúng lúc này một thanh trường côn xuyên qua màn mưa đánh thẳng về phía người cầm kiếm. Thế nhưng thanh côn này tỏa ra khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Người cầm kiếm đành buông thiếu niên trong tay ra, đột nhiên xoay người vung thanh kiếm lớn đỡ lấy cây trường côn.

Một côn một kiếm giao đấu giữa đêm mưa.

Còn thiếu niên kia nằm trên mặt đất, làn nước mưa lạnh lẽo trút xuống người hắn, hắn không ngừng run rẩy, sắc mặt càng lúc càng đau đớn, dường như sẽ chết đi ngay tức khắc.

“Tiêu Sắt, Tiêu Sắt.” Mãi tới khi một giọng nói quen thuộc gọi hắn.

Thiếu niên nằm trên mặt đất dần mất đi thần trí hơi mở mắt, há miệng thở

hồn hển, cố gắng phát ra tiếng: “Gọi to thêm chút nữa, gọi ta to thêm chút nữa.”

“Tiêu Sắt, Tiêu Sắt!” Giọng nói kia thật sự lớn lên.

“Tên ta là Tiêu Sắt à?” Thiếu niên nằm trong nước mưa, đau đớn đột nhiên biến mất, hần hạ giọng lẩm bẩm: “Ta tên là Tiêu Sắt à?”

Chớp mắt sau, ý thức của hắn đã khôi phục lại.

Tiêu Sắt nằm trên giường đột nhiên mở bừng hai mắt.

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi!” Lôi Vô Kiệt đứng bên mép giường hô lớn.

Tư Không Thiên Lạc bên cạnh hắn rớt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, nhỏ

giọng mắng: “Đồ yếu ớt, nằm trên mặt đất có tí thôi cũng ngất xỉu.”

Tiêu Sắt cảm thấy trước ngực đau đớn, cúi đầu nhìn xuống mới thấy quần áo của mình đã được cởi bỏ, bên trên cắm đầy ngân châm.

“Đừng cử động, đừng cử động.” Một giọng nói thanh thúy hô lên, chỉ thấy Hoa Cầm ngồi ngay ngắn ở đó, đột nhiên vung tay, lại ba mũi ngân châm cắm lên người Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt tán thưởng nói: “Hoa Cầm, thủ pháp này của người thật tuyệt, không học ám khí rõ là đáng tiếc. Có cần ta giới thiệu cho Đường Liên Sư

huynh không? Huynh ấy...”

“Im đi!” Hoa Cầm vung tay, một mũi châm bạc xé gió bay về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Đừng coi thường ta.” Nói xong há miệng cắn lấy mũi châm kia. Đang đắc ý lại thấy ngoài miệng tê rần, mở miệng định nói nhưng không thốt lên được chữ nào.

Lý Tố Vương ngồi ngoài cửa cười dài nói: “Hoa Cầm ngoại trừ y thuật cao siêu ra, dùng độc cũng là một trong những người xuất sắc trong thiên

hạ, bằng không con nghĩ vì sao một cô bé không biết võ công như vậy lại có thể phiêu bạt giang hồ?”

Lôi Vô Kiệt vẻ mặt buồn bực, giương nanh múa vuốt đòi Hoa Cẩm thuốc giải, Hoa Cẩm lại chẳng buồn để ý tới hắn, chỉ cầm từng cây châm bạc vào người Tiêu Sắt.

“Vừa mơ thấy gì à?” Tư Không Thiên Lạc ngồi xuống mép giường Tiêu Sắt hỏi nhỏ.

“Một số chuyện trong quá khứ.” Tiêu Sắt cúi đầu nói.

“Trước kia ngươi... là cao thủ phải không? Ngày đó cảm giác được nội lực của ngươi còn mạnh hơn đại sư huynh một chút.” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Giờ vẫn là cao thủ mà.” Tiêu Sắt lười biếng cười đáp “Nếu không có ta làm sao đánh thắng được tên Thiên Diện Quỷ kia.”

“Lần sau ta chắc chắn sẽ không trúng độc nữa.” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Hả?” Tiêu Sắt kinh ngạc.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi, cứ tin tưởng ta.” Tư Không Thiên Lạc nghiêm túc nhìn Tiêu Sắt.

Lúc này Lôi Vô Kiệt đột nhiên vung tay phải, một thanh kiếm mỏng xuất hiện trên tay hắn, thân kiếm lan tỏa ánh sáng, kiếm khí như nước chảy.

“Tâm kiếm!” Tiêu Sắt kinh ngạc nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu, miệng mấp máy cố nói gì đó nhưng chỉ phát ra vài âm thanh khó nghe.

Hoa Cẩm thở dài, lại phóng một mũi châm đâm vào ngực Lôi Vô Kiệt.

Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nói được: “Tiêu Sắt, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi!”

Tiêu Sắt nghe thế chán nản lắc đầu: “Ta cảm thấy nếu bị hai người các người bảo vệ, khéo đã cách ngày chết không xa.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau, đang định mắng, lại nghe Tiêu Sắt nhỏ giọng nói tiếp: “Không ai có thể bảo vệ người khác, người mà mỗi người có thể bảo vệ chỉ có chính mình.”

Chương 112: Lại gặp mặt! Yêu tăng áo trắng

Hai người lao nhanh trên đường.

Một người mặc áo đen, một người mặc áo lục, chính là Đường Liên và Diệp Nhược Y chạy thoát khỏi Đường môn ngày đó. Sắc mặt Diệp Nhược Y tái nhợt, rõ ràng sức khỏe không theo kịp, bước chân đã chậm đi nhiều.

Đường Liên nhìn sang phía cô, giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng: “Diệp cô nương, cô có khỏe không?”

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Không sao. Ta...” Vừa nói xong đôi chân Diệp Nhược Y bỗng mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Đường Liên vội vàng ngừng lại, giơ tay bắt mạch Diệp Nhược Y, tuy về mặt y đạo hẳn không được coi là đại sư gì nhưng dẫu sao cũng đi theo Tư

Không Trường Phong và Đường Liên Nguyệt, có nghiên cứu, không khỏi kinh hãi tới biến sắc: “Sao mạch đập lại loạn thế này!”

Diệp Nhược Y cố gắng đứng lên: “Không được. Bọn họ sắp tới rồi.”

“Chúng ta đã tới.” Một giọng nói lạnh lẽo truyền tới.

Đường Liên ngẩng đầu lên, chỉ thấy bốn bóng đen lướt qua bên cạnh bọn họ, ngăn trước mặt bọn họ.

Cầm đầu là một người Đường Liên hết sức quen thuộc, chính là người chấp chưởng của ba mươi sáu phòng nội gia Đường môn, cao thủ được Đường môn công nhận chỉ dưới Đường Liên Nguyệt trong đồng lứa -

Đường Hoàng.

“Sư thúc.” Đường Liên hạ giọng gọi.

“Theo ta về, ta sẽ nói với lão gia tử, ông ấy sẽ không trị tội ngươi.” Đường Hoàng chậm rãi nói.

Đường Liên im lặng cả nửa ngày rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Đường Hoàng nhướn mày: “Ngươi muốn trái lệnh sư môn hay sao?”

Đường Liên cười khổ đáp: “Nhưng ta lại có tới hai sư môn.”

“Nhưng ngươi họ Đường.” Đường Hoàng lạnh lùng đáp.

“Vì sao nhất định phải làm như vậy? Đường môn thật sự định làm chuyện bội tín bội nghĩa hay sao?” Đường Liên xiết chặt nắm tay.

Đường Hoàng thở dài: “Đường Liên, đây không phải việc ngươi nên nghĩ.

Bọn lão gia tử có tính toán của họ, thân là đệ tử Đường môn, chỉ cần biết cách vâng lời là được.”

“Nhưng Bách Lý sư phụ nói với ta, trước khi làm mọi việc đều phải hỏi tâm.” Đường Liên chậm rãi đáp.

“Đủ rồi.” Đường Hoàng cả giận quát: “Đường Liên, ngươi nên nhớ mình họ Đường, Đường trong Đường môn! Từ nay trở đi ngươi không còn quan hệ gì với Tuyết Nguyệt thành nữa!”

“Đường Liên.” Diệp Nhược Y đột nhiên hạ giọng gọi một tiếng.

Đường Liên quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Diệp Nhược Y tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, cánh tay lấp loáng ánh sáng đỏ, Diệp Nhược Y hạ giọng nói:

“Đường Liên, cầm lấy tay ta.”

Đường Liên lắc đầu, trầm giọng nói: “Người tuyệt đối không được vận công. Với tình trạng hiện tại của người, người sẽ chết!”

“Đường Liên!” Đường Hoàng bước tới một bước nói: “Ta cho người một cơ

hội cuối cùng. Người vẫn luôn là đệ tử mà Đường môn hài lòng nhất, mong rằng người không lựa chọn sai lầm.”

Đường Liên đột nhiên cúi người, giơ tay bế Diệp Nhược Y lên, lạnh lùng nhìn Đường Hoàng: “Ta sẽ chọn đúng.”

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt Đường Liên tỏa ra ánh sáng như chim ưng.

Đường Hoàng cả kinh, tay trái vung lên, ba mũi Long Tu châm xé gió bay tới.

Đường Liên đột nhiên nhảy lên, lướt ngang qua bên cạnh Đường Hoàng, thân pháp vô cùng mau chóng. Đường môn giỏi ám khí, độc thuật, nhưng mặt khinh công lại không có thành tựu gì lớn. Thân pháp này của Đường Liên được truyền thụ từ đại thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân - Nhất Túy Thiên Lý.

“Ngăn hẳn lại.” Đường Hoàng quay người lại gầm lên.

Ba đệ tử Đường môn sau lưng đồng thời xuất thủ, bàn tay lấp loáng ánh bạc. Ba người cùng lấy vũ khí cận chiến đứng đầu Đường môn - Chỉ Tiêm nhận.

Nhưng vẫn không ngăn nổi Nhất Túy Thiên Lý của Đường Liên, bộ áo đen lướt qua không nhiễm chút bụi trần, căn bản không để ba người

trong mắt.

“Các người thấy đấy, đây là chênh lệch giữa các người và Đường Liên.”

Đường Hoàng xoay người, hạ giọng nói: “Cùng là đệ tử chung lứa trong Đường môn, các người kém hẳn quá xa.”

Ba người kia không nói gì, chỉ vung tay áo, ba mũi Truy Vũ tiến đuổi theo Đường Liên.

Đường Hoàng nhảy lên, đứng trên thân cây, trường bào bay phấp phới, ánh mắt lạnh băng, cao giọng hét lớn: “Đường Liên!”

Thân hình Đường Liên chấn động, sau lưng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tay phải Đường Hoàng mở ra, một chiếc phi luân nhanh chóng xoay tròn trong tay hắn.

Phi luân đoạt hồn, Diêm La lấy mạng.

Ám khí Đường môn - Luân Nhập đạo.

Hắn có thể trốn được một đòn toàn lực của cao thủ đệ nhị Đường môn thế

hệ trước không? Đường Liên trong lòng phát lạnh, không dám nghi nhiều, chỉ có thể nói khẽ với Diệp Nhược Y: “Diệp cô nương, sử dụng thân pháp Nhất Túy Thiên Lý, chân khí của ta cùng lắm chống đỡ được một chốc.

Đến lúc đó để ta ngăn bọn họ lại, cô cố gắng chạy thẳng về trước. Thân phận của cô rất đặc biệt, tìm doanh trại gần đây nhất, bọn họ sẽ bảo vệ cho cô.”

Lúc này Đường Hoàng vung mạnh tay phải, phi luân vàng kim xoay tròn xé gió bay tới, tiếng gió gầm thét như tiếng quỷ thần kêu khóc, nhanh chóng đánh thẳng về phía Đường Liên.

Đường Liên lại tung người, nhưng cảm thấy tiếng xoay tròn sau lưng càng lúc càng gần, hắt thở dài, dùng sức lực cuối cùng trên người định ném Diệp Nhược Y về phía trước: “Diệp cô nương, cẩn thận!”

Ngay lúc này, lại thấy trước mặt hiện lên một bóng trắng, một người ngăn cản phía sau Đường Liên, ống tay áo phất phơ, áo bào trắng múa lượn như

thần nhân,. Hắt chớp tay trước ngực, trước mặt bỗng hiện lên một tấm chắn vô hình, cứng rắn ngăn cản phi luân kia lại.

“Đã lâu không dùng loại võ công này, làm ta thở nhẹ một tiếng đấy.”

Người mặc áo bào trắng hơi cúi đầu, ánh mắt mang theo chút ý cười: “A Di Đà Phật.”

“Bàn Nhược Tâm Chung thần thông của Phật môn?” Đường Hoàng nhíu mày, trầm giọng nói.

“Ồ, đây chẳng phải đại sư huynh Tuyết Nguyệt thành ư? Đã lâu không gặp.” Người mặc áo bào trắng xoay người lại nhìn Đường Liên, chỉ thấy gương mặt hắt tuấn tú, nhưng đầu trọc lóc không một sợi tóc.

“Vô... Diệp An Thế.” Đường Liên kinh ngạc nói.

Vô Tâm cười nói: “Ở Thiên Ngoại Thiên ta mới là Diệp An Thế, nếu đã vào Trung Nguyên, cứ gọi ta là Vô Tâm đi.”

“Sao ngươi lại tới đây?” Đường Liên hỏi.

Vô Tâm thở dài: “Nghe giọng điệu này là không muốn ta đến đây mà, Tuyết Nguyệt thành các ngươi vẫn lo lắng về tên tiểu ma đầu ta đây. Thôi ta đi đây, nhưng một cô bé như hoa như ngọc thế này khéo sẽ bị bọn họ

giết chết đấy.”

Đường Liên cười khố nói: “Người có thể giống hòa thượng một chút được không? Nói chuyện đừng dẫn chút đi?”

“A Di Đà Phật, tiểu tăng đã hoàn tục từ lâu rồi, tuy ta vẫn tên là Vô Tâm nhưng hiện giờ ta là tông chủ của Thiên Ngoại Thiên đây.” Vô Tâm đột nhiên xoay người nhìn đám người Đường Hoàng, ngạo nghễ nói: “Ta lợi hại lắm đấy.”

Đường Hoàng cười lạnh: “Hóa ra là con trai của giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi, lần trước thả người chạy về Tuyết Nguyệt thành, không ngờ lần này còn dám chạy về Trung Nguyên.”

“Thả ta về?” Vô Tâm cười, vung nhẹ tay, phi luân vẫn đang xoay tròn tại chỗ đột nhiên bay trở lại: “Chỉ bằng người?”

Đường Hoàng nhẹ nhàng nhảy lên, thân cây dưới chân bị chém thành hai nửa, hấn tung người nhảy về phía sau, hạ xuống dưới đất.

“Còn không mau chạy đi!” Vô Tâm đột nhiên xoay người, thân hình phát động, lao nhanh về phía trước.

Đường Liên vội vàng đuổi theo, không nhìn được chằm chọc hấn: “Chẳng phải người bảo mình rất lợi hại à? Sao còn chạy?”

Vô Tâm nhún vai, chẳng hề để ý đáp: “Vậy người muốn sao, giết sư thúc của người à?”

Đường Liên thầm rùng mình, không nói gì, im lặng chạy về phía trước.

Chương 113: Truyền nhân của Dược Vương

Đám người Tiêu Sắt ở lại tại Kiếm Tâm trùng suốt ba ngày.

Ba ngày sau, thân thể của hấn rốt cuộc cũng khôi phục, hấn đi ra ngoài phòng, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người hấn, có cảm giác thoải mái không nói nên lời. Hấn nghiêng người nhìn lại, Hoa Cầm đang ngồi trong viện, mân mê các loại dược thảo của mình.

“Người tỉnh rồi à.” Hoa Cầm không ngẩng đầu lên, tiếp tục cuốc đất:

“Người ngủ mấy ngày chắc cũng đủ rồi, thân thể cũng khôi phục tạm ổn.”

Tiêu Sắt lười nhác mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế dài trong sân, ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chói mắt khiến hần hơi nhú mào: “Hiểu rõ quá nhỉ.”

“Ấn mạch bị tổn thương thật ra không phải không có cách chữa trị.” Hoa Cầm ngắt một cọng cỏ thuốc đặt lên miệng nhấp nháp, khóe miệng mỉm cười. Cô đi tới bên cạnh Tiêu Sắt, đưa cho Tiêu Sắt một chiếc lá: “Cho người?”

“Cái gì đây?” Tiêu Sắt hỏi.

“Băng Tân thảo, có vị thanh mát, khi vừa dậy nhai một chiếc, thân thể sẽ thoải mái sáng khoái hơn!” Hoa Cầm cười nói.

Tiêu Sắt nhận lấy, bỏ vào trong miệng, chỉ thấy lập tức có một luồng nước mát từ trên đầu truyền xuống, ban đầu có cảm giác choáng váng, thân thể

ngân ngấn, nhưng rất mau chóng khôi phục tinh thần, cảm thấy thần trí thanh tỉnh, thoải mái không nói nên lời. Hần tỉnh táo lại nói: “Người vừa nói có cách chữa trị thương tích ấn mạch?”

Hoa Cầm gật đầu nói: “Ta nhớ mình từng đọc một quyển sách cổ trong Dược Vương cốc, trên đó có ghi một loại y thuật tên là thuật Bồ Hồn. Nó có thể khiến cây khô gặp xuân tới, suốt cạn phun nước hoa cỏ chết đi lại sống về, hồn mạch đứt đoạn cũng có thể liền lại. Nhưng trong sách không ghi lại cách dùng chính xác của thuật Bồ Hồn, có thể đã thất truyền từ lâu. Dầu sao sư phụ được coi là y thuật đệ nhất thiên hạ nhưng cũng không biết thuật Bồ Hồn này.”

“Sư phụ của người là?” Tiêu Sắt kinh ngạc.

“Được Vương - Tân Bách Thảo!” Hoa Cầm kêu ngạo ngẩng đầu đáp.

Tiêu Sắt cứng họng: “Vậy chẳng phải người là...”

“Đúng vậy, mấy ngày qua Thiên Lạc sư diệt đã nói với ta, người là đệ tử của sư huynh Trường Phong, cho nên người cũng phải gọi ta là tiểu sư thúc!” Hoa Cầm trừng mắt với Tiêu Sắt nói.

Tiêu Sắt không khỏi bật cười: “Người bao tuổi rồi?”

Hoa Cầm ngẩng đầu lên đáp: “Mười bốn!”

“Khi xưa từng nghe Được Vương - Tân Bách Thảo khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một đệ tử đắc ý Tư Không Trường Phong, nhưng so với y thuật rõ ràng người này say mê thương pháp hơn. Cho nên lúc về già Được Vương lại thu nhận một tiểu đồ đệ, không ngờ là một cô bé gần mười bốn tuổi.”

“Đừng nhìn ta còn nhỏ, ta là người có chí hướng lớn đấy nhé.” Hoa Cầm ngạo nghễ nói.

“Chí hướng lớn gì?” Tiêu Sắt nhai chiếc lá kia, dựa lưng vào ghế dài trò chuyện cùng Hoa Cầm. Hắn cảm thấy cô bé này hết sức thú vị.

Hoa Cầm đứng dậy nhìn Tiêu Sắt: “Ví dụ như học được thuật Bồ Hồn, chữa khỏi ẩn mạch của người.”

Tiêu Sắt kinh ngạc, không nói gì.

“Ta đang nghiêm túc đấy.” Hoa Cầm nhấn mạnh lại.

Rốt cuộc Tiêu Sắt cũng mỉm cười gật đầu: “Được.”

Hoa Cầm chu môi: “Người ngoài miệng nói ‘được’ nhưng chắc chắn trong lòng không tin.”

Tiêu Sắt lại rất thản nhiên thừa nhận: “Là vì không muốn ôm hy vọng, như

vậy sẽ không phải thất vọng.”

Hoa Cầm vươn tay: “Bọn họ nói ngày đó người thông qua trận Lưu Chuyển cho bọn họ mượn nội lực, là nhờ một quyển sách gì đó, có thể cho ta mượn đọc không?”

Tiêu Sắt gật đầu, lục lọi trong ngực áo nhưng lại phát hiện bên trong quần áo rỗng tuếch.

Hoa Cầm lấy từ trong lồng ngực ra một quyển sách, lè lưỡi nói: “Khi châm cứu cho người đã lấy hết đồ trên người người ra rồi. Có điều không được người cho phép nên vẫn chưa đọc. Quyển sách này nói gì vậy?”

“Do Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên viết, bên trong là một số lý giải y đạo và nội công tâm pháp của người. Hẳn cảm thấy về mặt lý luận y đạo và võ đạo có thể tương thông, ví dụ Tây Sở hiện nay đã diệt quốc từng có một đám người tên là dược sư, tuy không biết võ công nhưng có thể thông qua việc uống thuốc nhanh chóng bước vào hàng ngũ cao thủ nhất phẩm.

Trong đó có một đoạn nói tới vấn đề ẩn mạch và nội lực, ta ngộ ra trận Lưu

Chuyển này từ trong đó, có thể truyền nội lực trong người ta cho người khác mượn nhưng không làm thương tổn tới ẩn mạch, nhưng không rõ có chỗ nào xảy ra vấn đề, kết quả bị nội thương.”

“Hẳn nói cũng có vài phần đạo lý.” Hoa Cầm cau mày: “Người bị thương do chưa đủ thuần thực, khi nội lực lưu chuyển tiết ra phía ngoài đã làm tổn hại tới mạch tượng bên trong nên mới bị nội thương. Có điều lời trong quyển sách này ta không thể tán đồng, y pháp là y pháp, võ đạo là võ đạo, trên đời nào có chuyện gì nhanh chóng đạt được như vậy.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Đoạn sau Tà Tuyên cũng có nói, tuy được sư của Tây Sở

dùng phương pháp như vậy tạo ra đại lượng cao thủ, tạm thời ngăn chặn thế công của Bắc Ly, nhưng phản phệ cũng cực lớn. Tất cả các được sư

không phát điên thì cũng chết, cuối cùng đất nước vẫn bị diệt. Nhưng hẳn nói sử dụng tốt võ học phối hợp với y pháp cũng là chính đạo.”

“Một người thật thú vị, thật muốn gặp hẳn một lần.” Hoa Cầm đọc xong quyển sách, trả lại cho Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Nếu người thấy hứng thú có thể đọc thêm vài hôm.”

Hoa Cầm mỉm cười giao hoạt: “Ta đã nhớ hết rồi.”

Tiêu Sắt thầm kinh ngạc, thế mới biết hóa ra Hoa Cầm là người đã gặp là không thể quên trong truyền thuyết, xem bất cứ thư tịch gì chỉ cần đọc lướt một lần là nhớ hết, trong lòng thầm kinh ngạc và tán thưởng.

“Hơn nữa.” Hoa Cầm bổ sung: “Tiểu huynh đệ họ Lôi của người không chờ nổi nữa đâu. Ngày nào cũng vội vã muốn ra khỏi trủng tới Lôi gia bảo, nói nếu mình còn chậm trễ chắc chắn sẽ bị tỷ tỷ cho một kiếm giết chết.

Không biết tỷ tỷ gì mà dữ vậy?”

“Đại khái là một trong năm kiếm khách mạnh nhất thiên hạ, người nói xem có dữ không?” Tiêu Sắt nhún vai.

Trong Kiếm các, Lôi Vô Kiệt đang vung thanh Tâm kiếm trong tay, kiếm tâm tinh thuần tuyệt diệu, kiếm khí như nước.

Lý Tổ Vương đứng đối diện với hắn, ngón trở cong lên, từng thanh kiếm nối tiếp nhau bay về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung thanh Tâm kiếm, chém rơi từng thanh kiếm xuống đất, trong lòng thầm tiếc nuối: “Ông ngoại, nhiều kiếm tốt như vậy, thật đáng tiếc.”

‘Đều là vật phàm, có gì mà tiếc.’ Lý Tổ Vương cười nói: “Con muốn luyện thành Kiếm Tâm quyết phải có quyết tâm chặt đứt mọi phàm kiếm trên thế

gian!”

Tâm kiếm đột nhiên xoay một vòng trước mặt hắn, chém rơi ba thanh trường kiếm xuống đất.

Lý Tổ Vương mỉm cười, vung cánh tay phải, bốn thanh kiếm đẹp đẽ thanh nhả bay lên.

Thính Vũ, Quan Tuyết, Vọng Hoa, Văn Phong. Phong Nhã tứ kiếm bay thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung Tâm kiếm trong tay, nhẹ nhàng quét qua bốn thanh kiếm kia, khiến chúng cắm trước mặt mình, hắn mỉm cười: “Muốn luyện Kiếm Tâm quyết phải có lòng quyết tâm chặt đứt phàm kiếm, còn phải có lòng tiếc thương cho kiếm.”

Lý Tổ Vương gật đầu mỉm cười.

Lôi Vô Kiệt nhìn Lý Tổ Vương: “Ông ngoại, lần này con ra khỏi trủng, ông có chuyện gì cần con làm không?”

Lý Tổ Vương suy nghĩ rồi nói: “Phong Nhã tứ kiếm là bốn thanh kiếm tốt mà ta từng rèn, nhưng có một thanh còn tốt hơn, con có biết là gì không?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đương nhiên biết. Danh kiếm Động Thiên Sơn, kiếm khí cuộn cuộn, nhất kiếm động thiên sơn, khởi vạn triều, xếp hạng bảy trên danh kiếm phổ.”

Lý Tổ Vương gật đầu: “Nhưng hiện giờ không biết nó nằm trong tay ai, con giúp ta tìm ra người này đi.”

Lôi Vô Kiệt nói: “Có cần thu hồi thanh kiếm này không?”

Lý Tổ Vương lắc đầu, giọng nói kiên định: “Không, ta chỉ muốn biết nó đang nằm trong tay người như thế nào thôi.”

Chương 114: Kiếm tâm hữu nguyệt

Khi Lôi Vô Kiệt ôm theo Tâm kiếm rời khỏi Kiếm các, Tiêu Sắt đang lười biếng ngáy ngủ trên bậc thang bên ngoài.

Lôi Vô Kiệt vội vàng chạy tới:” Hoa Cẩm cô nương nói người phải tĩnh dưỡng ba ngày, mấy hôm vừa rồi đều không cho chúng ta gặp người. Sao rồi? Thân thể người đã khỏe hẳn chưa?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Không chết được. Đoạn đường vừa rồi lăn lộn mãi mới tới núi Thanh Thành, lại lắc lư sang Kiếm Tâm trùng, cách kỳ hạn ba tháng kia càng lúc càng gần, trong lòng người chắc đang rất nóng ruột phải không.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Đâu có, không vội, chờ người điều trị cho khỏe rồi hẵng đi.”

Tiêu Sắt lười biếng đáp: “Hoa Cẩm cô nương đã nói, thân thể ta không việc gì rồi.”

Lôi Vô Kiệt lập tức kéo Tiêu Sắt từ dưới đất dậy: “Vậy đi thôi, thu dọn đồ

đạc lên đường ngay! Nếu trễ hẹn khéo tỷ tỷ giết ta mất.”

Tiêu Sắt vẻ mặt bất đắc dĩ: “Người học công phu trở mặt ở chỗ ta à? Càng ngày càng thuần thục rồi.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Đúng là đang sốt ruột quá.”

Lúc này Tư Không Thiên Lạc và Lạc Minh Hiên cũng đã chạy tới, Tư Không Thiên Lạc thấy Lôi Vô Kiệt, trong lòng hơi động, há miệng định nói

gì đó nhưng vẫn cố nhịn được. Lạc Minh Hiên toàn thân căng đầy kiếm, trông như con nhím, chạy vài bước tới bên cạnh Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, thân thể người hồi phục rồi à.”

Tiêu Sắt nhìn hẩn một cái: “Người biến thành con nhím từ lúc nào vậy?”

“Tiên Nhân Lục Bác thuật, gần đây ta ngộ được chút môn đạo, lúc nào có dịp cho người mở mang tầm mắt.” Lạc Minh Hiên đắc ý nói.

Tiêu Sắt đếm một lượt rồi nhú mày: “Nói là Lục Bác thuật, sao ta thấy thừa một thanh?”

Lạc Minh Hiên nhún vai đáp: “Chắc là trùng chủ lão gia tử cho ta thêm một thanh.”

Lúc này Lý Tổ Vương cũng đi tử trong các ra, mọi người vội vàng hành lễ.

Mặc dù thi thoảng Lý Tổ Vương có vẻ già mà không đứng đắn nhưng dẫu sao cũng là danh nhân trong võ lâm, thành danh đã mấy chục năm, mọi người vẫn rất kính nể ông. Ông vốn là trùng chủ tiền nhiệm của Kiếm Tâm trùng, nhưng truyền nhân Lý Tâm Nguyệt bỏ mình, nên không thể không đảm nhiệm vị trí trùng chủ trở lại, thế nhưng giờ Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm...

Đúng lúc này bốn người Hà Khứ Hà Tòng, Vô Pháp Vô Thiên cũng đi theo phía sau Lý Tổ Vương, thấy Lôi Vô Kiệt bèn chấp tay cung kính gọi:

“Trùng chủ.”

Danh kiếm hạng tư thiên hạ - Tâm kiếm. Từ trước tới nay nó luôn là bội kiếm của trủng chủ Kiếm Tâm trủng, nếu Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm, như vậy hẳn cũng là chương môn tân nhiệm của Kiếm Tâm trủng.

Lôi Vô Kiệt ngây ra một hồi, kinh ngạc nói: “Hả?”

Lạc Minh Hiên vui vẻ hỏi: “Lôi Vô Kiệt, người thành trủng chủ của Kiếm Tâm trủng, người muốn ở lại rèn kiếm à?”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Ta đâu có biết rèn kiếm.”

Lý Tổ Vương cười nói: “Truyền nhân của Kiếm Tâm trủng, nói thẳng ra thì là hộ kiếm sư của Tâm kiếm, không nhất thiết phải biết rèn kiếm. Năm xưa Tâm Nguyệt cũng chẳng biết gì về đúc kiếm. Cho nên con không cần lo lắng, muốn xông xáo giang hồ thì cứ ra xông xáo giang hồ của con đi. Năm xưa ta không cản Tâm Nguyệt, giờ ta cũng sẽ không cản con.”

“Ông ngoại...” Lôi Vô Kiệt cảm nhận được đau thương trong giọng nói của Lý Tổ Vương, hạ giọng gọi.

Lạc Minh Hiên lại hưng phấn vỗ tay: “Vậy không quấy rầy tiền bối nữa, chúng ta sẽ thu dọn đồ đạc lên đường.” Nói xong xoay người kéo Tư

Không Thiên Lạc và Tiêu Sắt đi khỏi, còn không quên nghiêng đầu nhún mào với tứ đại hộ kiếm sư của Kiếm Tâm trủng. Bốn người kia lập tức hiểu ý, vội vàng theo sau.

Tư Không Thiên Lạc không hiểu: “Lạc Minh Hiên, người gấp vậy làm gì?”

Lạc Minh Hiên hạ giọng nói: “Người ta muốn nói chuyện nhà của mình, chúng ta là người ngoài, ở lại đây làm gì?”

Tiêu Sắt nghiêng đầu nhìn sang, Lôi Vô Kiệt và Lý Tổ Vương ngồi xuống bậc thang ngoài cửa Kiếm các, một già một trẻ ngẩng đầu nhìn

ánh nắng chiều, nhỏ giọng nói gì đó.

Lý Tổ Vương lấy từ trong lồng ngực ra một tẩu thuốc, hít một hơi, phun ra một làn khói.

Lôi Vô Kiệt ngồi xuống bên cạnh ông mình, hỏi: “Ông ngoại, có thể kể cho con chuyện về mẹ con không?”

“Mẹ của con ư, mẹ con là người rất tốt, thiện lương thông minh, tính cách dịu dàng, võ công lại là kỳ tài hiếm thấy.” Lý Tổ Vương hút thuốc, một lúc lâu sau lại thở dài náo nức: “Chỉ có điều không nên gặp tên trời đánh Lôi Mộng Sát kia.”

“Cha con ra sao ạ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tên Lôi Mộng Sát kia theo hảo huynh đệ của hãnh Bách Lý Đông Quân tới Kiếm Tâm trùng bá kiến, nhưng không ngoan ngoãn ngồi đợi trong Kiếm các, không những chạy tới Kiếm Tâm nhai, lại còn tỷ võ với Tâm Nguyệt.

Tỷ võ thì thôi, thế nhưng lại còn thắng. Thắng cũng thôi, thế nhưng lại...”

Lý Tổ Vương lải nhải một hồi.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ông ngoại, sao ông trông như đang ghen tị vậy...”

“Hừ.” Lý Tổ Vương gõ ống điếu vào cầu thang: “Lại còn câu dẫn con gái ngoan của ta, từ đó trở đi con bé ngày nào cũng đòi đi cùng Lôi Mộng Sát xông xáo giang hồ. Lúc ấy ta nghĩ, xông xáo thì xông xáo, người trẻ tuổi sao lại vùi lấp cuộc đời trong sơn cốc được, huống chi tên Lôi Mộng Sát kia trông cũng tuấn tú lịch sự, còn là con em thế gia. Thế nên ta đồng ý.”

“Có điều, Lôi Mộng Sát đúng là không phải hạng tốt lành gì. Hãnh đã nói dẫn con gái ta đi xông xáo giang hồ, thế sao cuối cùng lại chạy tới Thiên

Khải thành? Sao lại muốn làm đại tướng quân gì gì đó, chính mình chết trên chiến trường thì cũng thôi, sao còn làm liên lụy tới con gái ta?”

“Ta hối hận lắm. Lúc ấy sao ta lại đồng ý, đáng lẽ ta nên giữ mẹ con lại.”

Gương mặt già nua của Lý Tổ Vương đã đầm lệ, cánh tay khẽ run.

“Ông ngoại...” Lôi Vô Kiệt vỗ nhẹ lên bả vai Lý Tổ Vương.

Lý Tổ Vương ngẩng đầu lên lau nước mắt nói: “Con nói xem, nếu lúc đó ta không để mẹ con đi, liệu mọi chuyện có khác không.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đúng vậy, ví dụ như sẽ không có con.”

Lý Tổ Vương bị câu nói này chọc cười: “Tính cách con giống phụ thân con lắm, lúc nào cũng có vẻ không tim không phổi.”

“Chúng con không phải không tim không phổi, chỉ là có một số chuyện sẽ

luôn nhớ trong lòng!” Lôi Vô Kiệt đứng dậy rũ ống tay áo, Tâm kiếm trong vỏ nhảy lên cầm mạnh xuống bậc thang dưới đất, hắt xoay người, nghiêm túc nhìn Lý Tổ Vương cao giọng nói: “Tâm nguyện mà cha mẹ chưa hoàn

thành, con sẽ hoàn thành. Thù oán năm xưa Thiên Khải thành lưu lại, còn chưa kết thúc!”

Lý Tổ Vương cầm tẩu thuốc lên, nói một câu không đầu không đuôi.

“Người trẻ tuổi tên là Tiêu Sắt đi cùng các người không đơn giản. Các người bị Âm Hà đuổi giết dọc đường rất có thể có liên quan tới hắn.”

Lôi Vô Kiệt thản nhiên mỉm cười đáp: “Hắn là bằng hữu của con. Ít nhất bây giờ là vậy.”

Lý Tổ Vương đứng dậy gật đầu nói: “Được, nhưng trước tiên con có một việc phải làm ở đây.”

“Việc gì?” Lôi Vô Kiệt thấy thần sắc Lý Tổ Vương rất nghiêm túc, trong lòng căng thẳng.

“Con sửa lại bậc thang này cho ta!” Lý Tổ Vương cả giận nói: “Khi con không ở Kiếm Tâm trùng làm trùng chủ, bao chuyện trong đại gia đình này toàn do ta lo liệu! Con thì hay rồi, vung tay cái là phá hỏng cái cầu thang này, không sửa xong thì đừng có đi!”

Chương 115: Đêm hợp để giết người

Ánh trăng lạnh lẽo, gió mát hiu hiu.

Trong đầm lầy u ám nhô ra ánh lửa, bọn họ đã chờ ở đây nhiều ngày, nhưng họ vốn là người quen chờ đợi.

Tô Tử Y của Tô gia, nhiệm vụ nguy hiểm nhất từng chấp hành là giết La Tâm Hàn tại thủ phủ Tây Châu. La Tâm Hàn có hơn mười ảnh hộ vệ bảo hộ bất kể ngày đêm, hầu như mỗi ngày đều có người muốn ám sát hắn bị

xóa bỏ trong âm thầm. Tô Tử Y ở trong thanh lâu giàu sang nổi tiếng nhất, lặn lội làm một vũ giả vô danh trong góc tối suốt một tháng mới khiến hắn chú ý, cũng khiến hắn bớt cảnh giác. Lại dùng một tháng chung sống du ngoạn cùng hắn, tìm hiểu được tất cả những thói quen và ảnh hộ vệ xung quanh hắn. Lại dùng một tháng nữa để bản thân thật sự yêu hắn. Tới tận tháng thứ ba, cuối cùng cô cũng rút thanh đao của mình ra.

Tô Xương Ly của Tô gia, đã từng đuổi giết truyền nhân Võ Đang - Vương Hư Thần khinh công vô song, đuổi suốt ba tháng từ Thiên Khải đuổi tới tận Tây Vực, trên đường khiến mười con ngựa chạy tới gãy chân, bị

thương cả nặng cả nhẹ hơn mười ngày, cuối cùng mới chém được đầu Vương Hư Thần.

Mộ Anh của Mộ gia, hãn kiên nhẫn ở chỗ người rơi vào tay hãn có thể toàn thân không còn một miếng da nào còn nguyên vẹn nhưng vẫn giữ được một hơi thở cuối cùng, dựa vào hơi thở này mà sống tận nửa năm. Sống không bằng chết nhưng muốn chết cũng không được.

Ám Hà, không chết không thôi. Trước nay bọn họ luôn rất kiên nhẫn đối với việc giết người.

Tô Xương Ly chống thanh kiếm lớn nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, im lặng không nói gì.

Mộ Anh đứng bên cạnh hãn cười lạnh: “Đúng là đêm hợp để giết người.”

Tô Xương Ly không nói một lời, hơi cau mày như đang suy nghĩ điều gì đó.

Sắc mặt Mộ Anh trầm xuống: “Người đang lo Kiếm Tâm trùng sẽ giúp bọn chúng ư? Chúng ta đã gặp cả bốn vị hộ kiếm sư Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên. Nếu chỉ xét kiếm thuật từng người của chúng thì đều kém người khá xa, có điều chúng biết kiếm trận kỳ quái gì đó, rất khó phá.”

Tô Xương Ly lắc đầu nói: “Ngoại trừ bốn vị hộ kiếm sư ra, Kiếm Tâm trùng còn cao thủ khác.”

“Cao thủ khác?” Mộ Anh suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Ai?”

“Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân.” Tô Xương Ly hạ giọng nói.

“Lý Tâm Nguyệt, cô ta đã chết lâu rồi.” Mộ Anh nói.

Tô Xương Ly gật đầu: “Đúng vậy, Lý Tâm Nguyệt đã chết, nhưng Tâm kiếm còn chưa đến đường cùng, người truyền thụ kiếm thuật cho cô ta

vẫn còn sống.”

“Ai?” Mộ Anh hỏi.

“Thợ rèn kiếm bậc nhất thiên hạ, Lý Tổ Vương.” Tô Xương Ly đột nhiên nâng thanh kiếm lớn, chân khí bùng bùng nơi mũi kiếm.

Tô Hồng Tức, Tô Tử Y và Mộ Lương Nguyệt lập tức đứng dậy, bởi vì họ thấy phía đối diện, nơi cửa động đi tới Kiếm Tâm trùng đột nhiên xuất hiện một người.

Ánh lửa yếu ớt không soi nổi gương mặt người đối diện, nhưng giọng nói già nua vẫn rất mạnh mẽ: “Cự kiếm Đẳng Không, bản sao chép của danh kiếm hạng năm thiên hạ Phá Quân, do ta tạo ra khi còn trẻ, đã lâu rồi không gặp.”

Tô Xương Ly nhìn thanh kiếm lớn, trầm giọng nói: “Là một thanh kiếm tốt.”

“Đáng tiếc không nằm trong tay đúng người, sát khí quá nặng, làm hỏng mất một thanh kiếm tốt.” Lý Tổ Vương nói.

Tô Xương Ly bước từng bước tới bên đầm lầy: “Kiếm, vốn là vũ khí.”

“Người trẻ tuổi, người dám bàn kiếm trước mặt ta?” Lý Tổ Vương trầm giọng nói, vung tay lên, bốn thanh trường kiếm lướt qua đây lầy bay tới.

Thính Vũ, Quan Tuyết, Vọng Hoa, Văn Phong.

Phong Nhã tứ kiếm.

Tô Xương Ly chợt nâng thanh kiếm lớn vung mạnh, xốc vài chục thanh kiếm gãy trong đầm bay lên, định ngăn cản bốn thanh trường kiếm.

Chỉ thấy bốn thanh trường kiếm lao thẳng tới chặt đứt vô số thân kiếm, chớp mắt đã ép tới trước mặt Tô Xương Ly. Tô Xương Ly nâng kiếm

lớn, lại thấy bốn thanh trường kiếm ghim lên thân kiếm của hắn. Hắn cảm thấy

một luồng lực lượng xung kích cực lớn, muốn ngăn cản bốn thanh kiếm kia nhưng lại bị ép cho không ngừng lui lại. Mãi tới khi lui tới vài chục bước hắn mới miễn cưỡng chặn được bốn thanh kiếm kia nhưng lại thấy khí huyết trong ngực cuộn lên, phun ra một ngụm máu tươi.

Thợ rèn kiếm đệ nhất thiên hạ Lý Tổ Vương, không chỉ am hiểu rèn kiếm.

Lý Tổ Vương bước lên trước một bước, đang định đi tới, lại thấy sau lưng có một giọng nói trẻ trung vang lên: “Ông ngoại, mình phải làm chuyện của mình, ông đừng ra mặt vì con.”

Lý Tổ Vương xoay người, ông nghe Hà Khư Hà Tông kể loại chuyện bọn họ bị Âm Hà đuổi giết, ngày mai đám người Lôi Vô Kiệt sẽ ra khỏi trùng cho nên hôm nay người tới đánh lui đám sát thủ kia, không ngờ lại bị Lôi Vô Kiệt bám theo.

“Tên này khó đối phó đấy.” Lý Tổ Vương thở dài.

Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái nói: “Con còn gặp kẻ khó đối phó hơn nhưng vẫn sống đấy thôi.” Nói xong bước lên trước, nhưng tới bên rìa đầm lầy lại đột nhiên lộ vẻ lúng túng: “Nhưng cái đầm lầy này phải nhảy thế nào mới qua được?”

Lý Tổ Vương thở dài, túm lấy vai Lôi Vô Kiệt, nhảy lên một cái, đạp mười mấy bước lên đầm lầy, nhảy tới đối diện. Bốn người Mộ Anh đang định ngăn cản lại thấy Lý Tổ Vương giơ tay, Phong Nhã tứ kiếm bay về ép lui bốn người.

Lôi Vô Kiệt rút trường kiếm bên hông ra nói với Tô Xương Ly: “Tới hỏi kiếm lần nữa nào.”

Tô Xương Ly bước từng bước tới, cau mày. Sau khi ra khỏi Kiếm Trùng kiếm khí trên người Lôi Vô Kiệt đã hoàn toàn bất đồng, lúc trước kiếm khí mênh mông mãnh liệt, còn giờ kiếm khí hiền hòa bình yên hơn nhiều. Tô Xương Ly cũng từng trải qua giai đoạn này, từ Kim Cương Phàm Cảnh bước sang Tự Tại Địa Cảnh. Hắn gật đầu với Lôi Vô Kiệt: “Được.”

Vừa dứt lời, Tô Xương Ly đột nhiên nhảy lên. Kiếm pháp của hắn đúng như tên kiếm của hắn. Cự kiếm bay lên không, chém xuống một chiêu tất sát!

Lôi Vô Kiệt cũng rút kiếm trong tay ra, múa nhẹ trên không trung.

Kiếm pháp, Tuyệt Nguyệt thành Lý Hàn Y truyền thụ, tên là Chỉ Lạc Vân Yên, kiếm chiêu nhẹ nhàng, dao động như bay.

Kiếm quyết, Kiếm Tâm trủng Lý Tổ Vương truyền thụ, tên là Kiếm Tâm quyết, tùy tâm hành động, tùy tâm bay lượn.

“Kiếm, không phải vũ khí. Là bạn của người.” Lôi Vô Kiệt thu kiếm hạ xuống đất.

Tô Xương Ly cũng nâng thanh kiếm lớn rơi thẳng xuống đất. Hắn cầm kiếm nhìn trước mặt một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Chết dưới kiếm như vậy, không ngại.”

Lôi Vô Kiệt xoay người cau mày: “Vừa rồi đúng là ta thắng người một kiếm, nhưng bàn chuyện sinh tử còn sớm lắm. Một kiếm vừa rồi đâu làm người bị thương mấy.”

Tô Xương Ly lắc đầu, không xoay người: “Đối với sát thủ, thua tức là chết.” Tô Xương Ly cầm cự kiếm Đẳng Không xuống đất, lúc này trước ngực hắn đột nhiên phun ra một cột máu, máu tươi bắn tung tóe. Hắn ngửa đầu nhìn lên trời, chống thanh kiếm lớn trong tay, thân hình sừng sững không ngã.

Tô Hồng Tức và Tô Tử Y vội vàng chạy tới, lại phát hiện gương mặt Tô Xương Ly đã cứng đờ. Tô Hồng Tức run rẩy giơ tay kiểm tra hơi thở của hắn, gương mặt lộ vẻ đau thương nhưng vẫn cố nén lại, cô nói với Tô Tử Y:

“Xương Ly chết rồi.”

Chương 116: Kiếm khí có sát phạt

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc xoay người, đúng như hắn nói, một kiếm vừa rồi hắn thật sự đã thắng Tô Xương Ly nhưng tuyệt đối không tổn thương tới tính mạng của Tô Xương Ly: “Làm sao lại...”

Hắn bước vào giang hồ cũng đã lâu, tỷ thí lớn nhỏ cũng hơn mười lần, nhiều lần đứng giữa lằn ranh sinh tử, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đoạt mạng một người. Thân thể Lôi Vô Kiệt đờ ra, trong lúc nhất thời bỗng không biết nên nói gì.

Lúc này một bóng trắng đột nhiên nhảy lên, cánh tay Mộ Anh phủ đầy khí lạnh, đánh thẳng về phía Lôi Vô Kiệt. Trong lúc Lôi Vô Kiệt còn đang ngẩn người, Mộ Anh đã lướt tới đánh đến trước ngực hắn.

“Lôi Vô Kiệt!” Một giọng quát đầy tức giận vang lên, người nọ còn tới nhanh hơn giọng nói, kiếm kia lại nhanh hơn người một chớp mắt. Ba thanh trường kiếm chọt bay tới sau lưng Mộ Anh.

Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên!

Mộ Anh chọt xoay người, trường bào bay phấp phới cuốn lấy ba thanh kiếm kia, trên tay bùng lên hàn khí. Lạc Minh Hiên không nhịn được rung mình một cái, lại quát lên: “Lôi Vô Kiệt! Người còn ngẩn ra làm gì, mau xuất kiếm!”

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng khôi phục tinh thần, Tâm kiếm trong tay ngâm lên, lập tức giơ kiếm xuất chiêu đâm tới.

Mộ Anh cảm nhận được khí thế của chiêu kiếm đang tới, gần ngang tới thanh thế chiêu kiếm trong quán rượu bữa trước, có đánh tới cũng không kịp đành phải lui lại. Thế nhưng chiêu kiếm này cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt đã đâm rách trường bào của hắn. Cánh tay phải của hắn bị chém thành một vết máu dài, máu tươi phun ra. Ngón tay hắn vạch nhẹ qua cánh tay, chỉ trong chớp mắt đã khiến vết thương đông cứng. Mộ Anh thấy Lôi Vô Kiệt kiếm thuật đã tiến bộ không ít cùng với đám người đang chạy tới, Tuyết Nguyệt thành Lạc Minh Hiên, Tư Không Thiên Lạc, Tiêu Sắt, tứ đại hộ kiếm sư của Kiếm Trung; hơn nữa còn có Lý Tổ Vương mặc dù chỉ để lộ

chút thủ đoạn lúc đầu nhưng rõ ràng thực lực cao hơn bản thân; hắn nhìn sang Mộ Lương Nguyệt một cái.

Mộ Lương Nguyệt hiểu ý, giơ ống tay áo lên, vố số bướm bướm rực rỡ bay tứ tán.

“Đó là Hỏa Huỳnh điệp, đừng chạm vào nó! Nếu gặp da nó sẽ tự bốc cháy!” Hoa Cẩm nhắc nhở.

Mọi người vội vàng giơ kiếm lên chém đám Hỏa Huỳnh điệp kia xuống.

Mộ Anh và Mộ Lương Nguyệt nhìn nhau, tung người nhảy lui lại. Hai người Tô Hồng Túc và Tô Tử Y không chạy trốn theo bọn họ. Tô Hồng Túc khom người ôm Tô Xương Ly thân hình khôi ngô lên, Tô Tử Y thu lại nụ

cười yêu mị quyến rũ lúc trước, áo tím phấp phới, sát khí bùng bùng.

Ánh mắt hai nàng lạnh băng nhìn Lôi Vô Kiệt: “Khoản nợ này, Tô gia sẽ nhớ

kỹ.”

Lôi Vô Kiệt gương mặt không biểu cảm, cầm kiếm trong tay không trả lời.

Tô Hồng Túc và Tô Tử Y xoay người, bước từng bước về phía sau, dường như không sợ đám người truy đuổi.

“Lôi Vô Kiệt, người sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc tới gần hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, vỗ vai Lôi Vô Kiệt nói: “Đây là lần đầu tiên thân kiếm của người dính máu, nhưng có vậy mới coi là thật sự bước chân vào giang hồ.” Sau khi nói xong huýt sáo một tiếng, chỉ thấy hai con ngựa Dạ Bắc từ xa chạy tới. Tiêu Sắt mỉm cười xoa đầu ngựa: “Không ngờ các người vẫn ở đây, vậy tiếp tục lên đường thôi.”

Lôi Vô Kiệt dẫn đầu nhảy lên một con ngựa, vỗ mông ngựa chạy như điên về phía trước.

Lạc Minh Hiên không nhịn được mắng: “Lôi Vô Kiệt, một mình người đi trước, chẳng lẽ để ba chúng ta ngồi chung một con ngựa?” Nói xong cũng xoay người nhảy lên ngựa đuổi theo Lôi Vô Kiệt: “Người đứng lại cho ta.”

Tiêu Sắt vẫn đứng yên tại chỗ thở dài, nhìn sang Lý Tổ Vương: “Kiếm vừa rời của Tô Xương Ly là do tiền bối động tay động chân phải không.”

Lý Tổ Vương hơi cau mày nhìn Tiêu Sắt: “Đúng vậy, vừa rồi ta dùng Phong Nhã tứ kiếm bất ngờ tấn công sát thủ Âm Hà kia, mặc dù không dùng kiếm khí mạnh mấy nhưng lại khiến hắn gặp ảo giác. Chân khí của hắn bị một đòn của ta làm cho hỗn loạn rồi nhưng hắn không cảm thấy được, cho nên khi giao đấu với Tiểu Kiệt hắn sẽ lầm tưởng mình né được chiêu kiếm đó. Cuối cùng khiến cho né thiếu một tấc, bị cắt đứt tâm mạch.”

“Vì sao lại làm vậy?” Tiêu Sắt nói.

“Thiên phú của Tiểu Kiệt rất cao, nhưng nó quá mềm lòng. Ta có thể cảm nhận được kiếm của nó là kiếm của quân tử, nhưng kiếm của quân tử cũng cần khí thế sát phạt. Kiếm của nó cầu thẳng chứ không cầu sinh. Giang hồ

hiểm ác, kiếm như vậy không sống được lâu.” Lý Tổ Vương thở dài nói.

“Ta không giết người, người sẽ giết ta. Bất luận có phải giang hồ hay không, vĩnh viễn luôn như vậy.” Tiêu Sắt đi tới nói: “Ta hiểu nỗi lo của tiền bối, cứ giao Lôi Vô Kiệt cho ta.”

Lý Tổ Vương lắc đầu: “Nếu không phải vì người, ta đã chẳng cưỡng ép Tiểu Kiệt làm chuyện như vậy.”

Tiêu Sắt đột nhiên dừng bước: “Ý của tiền bối là?”

Lý Tổ Vương hỏi: “Người tên là gì?”

Tiêu Sắt không hề đo dự đáp: “Tiêu Sắt.”

“Tiêu Sắt?” Lý Tổ Vương trầm ngâm nói.

“Tiêu Sắt! Bất kể trước kia tên là gì, sau này chỉ có cái tên này.” Tiêu Sắt đáp rất kiên định, nói xong đi thẳng, không hề quay đầu lại.

Nhưng một giọng nói thanh thúy gọi hắt lại: “Tiêu Sắt, người chờ đã!”

Lúc này Tiêu Sắt mới xoay người, thấy một y nữ ngây thơ đang dùng đôi mắt to tròn nhìn mình, cô bé thấy mình xoay người bèn chạy tới, đưa một bình thuốc nhỏ cho hắn.

Tiêu Sắt quan sát bình thuốc, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ta biết người có tiền, cầm Bồng Lai đan đắt giá theo người ăn như kẹo, nhưng cái này khác, đây là Tam Nhật hoàn. Người sắp chết đi nữa nuốt Tam Nhật hoàn vào cũng có thể kéo dài tính mạng ba ngày. Sau này người có gặp chuyện gì thì cứ nuốt nó vào, trong ba ngày tới tìm ta, ta cứu người!” Hoa Cẩm cao giọng nói.

Tiêu Sắt mỉm cười ôn nhu hiềm thấy, hắn xoa đầu Hoa Cẩm: “Được.”

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đi tới lôi Tiêu Sắt đi: “Mau đuổi theo hai người bọn họ, nếu không chúng ta phải đi bộ tới Lôi gia bảo đấy!”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, nhìn về phía mọi người ở Kiếm Tâm trùng: “Ôn cứu mạng, Tiêu Sắt xin cảm ơn tại đây, có duyên sẽ lại tới cầu kiến.”

Lý Tổ Vương nhìn Tiêu Sắt, chậm rãi nói: “Lão hủ có một tâm nguyện.”

Tiêu Sắt kinh ngạc, lại thấy Lý Tổ Vương đột nhiên khom người quỳ xuống. Tứ đại hộ kiếm sư Hà Khứ Hà Tông, Vô Pháp Vô Thiên kinh hãi: “Lão gia tử!”

Tiêu Sắt im lặng không nói gì, cúi đầu nhìn Lý Tổ Vương, sắc mặt nghiêm nghị.

Lý Tổ Vương trầm giọng nói: “Tám năm trước con gái ta đã mất. Hôm nay, ta hy vọng cháu ngoại ta có thể bình an về tới đây.”

Tiêu Sắt xoay người, im lặng vài giây rồi gật đầu một cái: “Hiểu rồi.” Nói xong lại quay đầu đi tiếp, không quay đầu lại nữa.

Hà Khứ Hà Tông vội vàng tới đỡ Lý Tổ Vương dậy, Hà Khứ kinh ngạc:

“Lão gia tử, Tiêu Sắt kia là người phương nào, sao phải quỳ với hãn?”

Lý Tổ Vương lắc đầu, không trả lời Hà Khứ mà tiếp tục lầm bầm: “Hãn nói hãn tên Tiêu Sắt, không còn là người trước kia nữa. Nhưng có một điều không đổi, hãn họ Tiêu. Chỉ cần hãn vẫn họ Tiêu, như vậy những chuyện trên người hãn mãi mãi không có ngày kết thúc.”

Chương 117: Âm Hà mãnh liệt

Lôi Vô Kiệt thúc ngựa lao như điên về phía trước, mặt không biểu cảm, đầu óc trống rỗng, chỉ không ngừng vỗ mạnh lên ngựa.

“Này, người đánh ngựa như vậy có nghĩ tới cảm xúc của chủ nhân là ta không?” Một giọng nói lười biếng vang lên, chỉ thấy Tiêu Sắt đang dùng tốc độ cực nhanh lao ngang với Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt dẫn đầu quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt nhưng không dừng lại.

“Có phải cảm thấy trong ngực có một hơi nặng nề nhưng không biết phát tiết thế nào không? Có phải chỉ muốn hét lớn, chạy như điên, dùng hết sức lực của bản thân không?” Tiêu Sắt vừa chạy vừa nói.

Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi nữa, hắt quát lớn một tiếng, Sát Phổ

kiếm trên lưng và Tâm kiếm bên hông cùng rời vỏ. Lôi Vô Kiệt nhảy lên, tay phải cầm Tâm kiếm, tay trái cầm Sát Phổ kiếm chém thẳng về phía trước. Chỉ thấy kiếm khí mãnh liệt chớp mắt đã san bằng khu vực mười trượng trước mắt.

Lúc này Lạc Minh Hiên và Tư Không Thiên Lạc cũng vội vàng chạy tới, thấy cảnh này, bị chiêu kiếm của Lôi Vô Kiệt làm cho kinh ngạc không thôi, nhìn nhau một cái rồi cùng dừng bước. Lúc này Lôi Vô Kiệt cũng quay sang, biểu cảm trên mặt khác hẳn bản thân lúc bình thường, vịn vẹo kinh khủng. Hai người bất giác nắm lấy vũ khí, lúc này lệ khí trên người Lôi Vô Kiệt rất nặng, thậm chí khiến bọn họ cảm thấy hãn có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Chỉ có Tiêu Sắt chậm rãi đi tới, vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt: “Nào, hét đi! Phát tiết toàn bộ phần uất trong lòng đi!”

Lôi Vô Kiệt cầm song kiếm xuống đất, ngửa đầu nhìn trời, đột nhiên hét dài, trường bào màu đỏ trên người bay phất phơ, chân khí bộc phát, khiến áo xanh trên người Tiêu Sắt bên cạnh cũng phấp phới theo.

Sau khi quát dài một tiếng, thần sắc Lôi Vô Kiệt mới hơi ổn định lại, hãn nhìn Tiêu Sắt, không ngờ giọng nói lại mang vẻ ghen ngào: “Ta đã giết người.”

“Hãn là sát thủ Âm Hà, nếu người không giết hãn, như vậy người chết sẽ là người.” Tiêu Sắt chậm rãi đáp.

“Thế nhưng...” Lôi Vô Kiệt cúi đầu nhìn tay mình.

“Thế nhưng vẫn không thể thuyết phục được chính mình phải không. Bởi vì các người không quen không biết, thậm chí không thù không oán với nhau, nhưng phất tay ra một chiêu kiếm lại có người mất đi tính mạng.

Người nhà của người, bạn của hã đều sẽ đau lòng, sau này sẽ hận người cả đời. Nhưng trong thời khắc sinh tử, khi nâng kiếm lên, chúng ta có bao nhiêu lựa chọn kia chứ?” Tiêu Sắt thở dài ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Lôi Vô Kiệt do dự một hồi rồi nói: “Ta nghĩ sai rồi sao?”

“Không, kẻ sai không phải người. Kẻ sai là thế giới này.” Tiêu Sắt nhẹ giọng đáp.

“Tiêu Sắt... người từng giết người chưa?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi.

Tiêu Sắt lại rất bình tĩnh gật đầu: “Từng giết rồi.” Không đợi Lôi Vô Kiệt hỏi tiếp, hã lại nói tiếp: “Khi ta tám tuổi.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, ngay cả Lạc Minh Hiên và Tư Không Thiên Lạc đứng cách đó không xa cũng kinh ngạc.

“Ngày đó có tổng cộng năm sát thủ lén vào nơi ở của ta, chỉ có tên sát thủ

đó tới trước mặt ta. Lúc đó ta đã nhận ra hã lén vào nhà mình, cho nên ta giả bộ mình vẫn đang ngủ, sau đó ngay khi hã chuẩn bị động thủ ta rút

thanh đao dưới gối, chém một đao cắt đứt cổ họng của hã. Sau đó máu tươi tuôn ra, vấy lên mặt ta, đau đớn như lửa đốt.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta nôn. Một tháng liền sau đó mỗi ngày ta đều mơ thấy giấc mộng đó, một gương mặt hoảng sợ, cổ họng đứt lìa và máu tươi nóng bỏng. Ta hỏi sư phụ làm sao mới thoát khỏi cơn giấc mộng đó? Sư phụ nói với ta, giấc mộng đó sẽ bầu bạn với ta cả cuộc đời, cho dù có ngày nào đó ta cho rằng mình đã quên, giấc mộng đó cũng sẽ trở lại tìm ta.”

Lôi Vô Kiệt im lặng một hồi lâu, đi tới lấy hai thanh kiếm lên cầm vào vỏ.

“Ông ngoại người nói trong lòng người thiếu sát phạt, nhưng đó là chỗ

đáng quý của người. Tuy nhiên trong giang hồ luôn có chuyện người chết ta vong như vậy, chúng ta không thể tránh được. Chỉ có thể nói dựa vào trái tim của mình, nắm chặt kiếm trong lòng người, có vậy người mới bảo vệ được thứ mà người quý trọng.” Tiêu Sắt đứng sau lưng Lôi Vô Kiệt, nhẹ

giọng nói.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, Tiêu Sắt không nói tiếp, đứng sau lưng hắn.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hai người lặng lẽ đứng đó.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng tung người lên ngựa, cao giọng nói: “Tới Lôi gia bảo thôi, dọc đường chậm trễ nhiều quá.”

Vừa dứt lời một bóng người chạy tới tung người nhảy lên. Người nọ mang bảy thanh kiếm dài ngắn bất đồng, khiến con ngựa kia không chịu được hí lên một tiếng.

Lạc Minh Hiên cười nói: “Ta không tới Lôi gia bảo, trước mặt là thành Uyên Chỉ, Lôi sư đệ cứ để ta lại đó, ta muốn mở đường về phủ, tới Tuyết Nguyệt thành.”

Ám Hà.

Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Một người trẻ tuổi mắt phủ vải trắng được một đứa bé đỡ từ trên xe ngựa xuống.

Bên ngoài các là hai người, một người ngồi trên bậc thang hút tẩu thuốc, từ

từ nhà khói, một ngựa đứng ngoài cửa các, tay cầm trường đao, ánh mắt sắc bén.

“Gần đây nhiều khách tới viếng thăm quá.” Người trung niên hút thuốc lăm bầm.

Người cao lớn cầm trường đao không tiếp lời, chỉ nhìn người trẻ tuổi mù mắt kia, nhẹ nhàng chạm vào chuôi đao.

Có vẻ người trẻ tuổi kia đã chú ý tới động tác này của hắn, xoay người mỉm cười với người cao lớn cầm đao kia.

“Hắn thật sự là người mù ư?” Người trung niên đang hút thuốc buông tẩu xuống, hứng thú nhìn người trẻ tuổi: “Thú vị.”

Người cao lớn cầm đao lui lại một bước, mở cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, trầm giọng nói: “Xin mời.”

Người trẻ tuổi kia gật đầu, được đứa bé đỡ từng bước một tới, gương mặt luôn mang nụ cười lễ phép. Người trung niên hút thuốc ngẩng đầu, đột nhiên phun một làn khói về phía người trẻ tuổi.

“Mộ Khôi!” Người cao lớn cầm đao cau mày hạ giọng quát.

Người trẻ tuổi kia há miệng, hít làn khói kia vào trong mồm rồi lại nhẹ nhàng thổi ra, khen một tiếng: “Thuốc ngon.”

Mộ Khôi hạ giọng cười nói: “Định lực tốt lắm.”

Người trẻ tuổi mỉm cười, tiếp tục đi tới, bước chân vào trong các.

Đứa bé kinh ngạc: “Sao lại tối thế?”

Vừa dứt lời, cửa các sau lưng đã đóng lại. Đứa bé xoay người định đẩy ra nhưng lại phát hiện dường như đã bị người ta khóa lại, có đầy thế nào cũng không hề suy chuyển. Nó lo lắng kéo tay áo người trẻ tuổi: “Công tử...”

Người trẻ tuổi lại lắc đầu một cái, hạ giọng nói: “Không sao.”

Phía cuối các có một giọng nói vang lên: “Quý khách là ai vậy?”

“Nhị vương tử phía bắc, Bạch Vương Tiêu Sùng.” Người trẻ tuổi trầm giọng đáp.

Người trong các khẽ mỉm cười, vung nhẹ tay áo, chỉ thấy nền trong các lập tức cháy lên. Đứa bé ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sau từng lớp màn che trùng trùng điệp điệp có một bóng người đang ngồi.

Ám Hà, đại gia trưởng.

Bóng người kia đột nhiên đứng dậy, bước ra khỏi màn che, bước thêm bước nữa đã lướt tới trước mặt Tiêu Sùng.

“Bạch Vương Tiêu Sùng, ta chờ ngày được gặp người đã lâu rồi.”

Chương 118: Tru diệt Kiếm Tiên

“Người đang đợi ta ư?” Tiêu Sùng cau mày.

“Đúng vậy, ta đang đợi người.” Đại gia trưởng mặc trường bào màu đen, một chiếc mặt nạ màu bạc che phủ phân nửa gương mặt hắc, giọng nói của hắc mang theo chút ý cười: “Bạch Vương Tiêu Sùng, nhị vương tử phương bắc, ta biết vì sao người tới đây.”

“Người biết?” Tiêu Sùng ngẩn ra, thân hình chấn động.

Đại gia trưởng cảm nhận được biến hóa trên người Tiêu Sùng, mỉm cười nói: “Đúng là Miên Tức thuật của người đã có chút thành tựu nhưng người quên ta là đại gia của Âm Hà, thứ ta miễn cảm nhất trên đời này chính là sát khí. Vừa rồi có vẻ người đã động sát khí.”

Tiêu Sùng không đáp, chỉ hơi nghiêng người, dẫn học trò Huyền Đồng lui lại phía sau một bước.

“Động sát khí trước mặt đại gia Âm Hà, người có biết mình đang làm chuyện nguy hiểm tới mức nào không?” Đại gia trưởng lạnh lùng nói.

Tiêu Sùng cảm thấy một luồng sát khí không ngừng dâng lên, suýt nữa không nhận được rút kiếm ra. Hắn không biết vì sao Miên Tức thuật mà mình tu luyện mười một năm lại không tác dụng gì trước mặt người này, chỉ đành cắn răng kiềm chế, trầm giọng nói: “Đại gia trưởng!”

Đại gia trưởng ho nhẹ một tiếng, lúc này Tiêu Sùng mới cảm thấy áp lực trên người mình biến mất, thở hỗn hển từng hơi một, đại gia trưởng vỗ nhẹ

lên vai hắn: “Không tệ, lúc ta bằng tuổi người còn không có định lực như người đâu.”

“Đại gia trưởng thần công cái thế.” Tiêu Sùng nói.

“Điện hạ khen trật rồi, chẳng qua từng giết nhiều người thôi.” Đại gia trưởng lắc đầu nói.

“Vừa rồi đại gia trưởng nói biết ý đồ của ta khi tới đây?” Tiêu Sùng hỏi.

“Đương nhiên, người có một đứa em trai rất tốt, hắn giả mạo một người lừa Âm Hà trợ giúp. Mặc dù thân phận của hắn tôn quý nhưng xưa nay Âm Hà giết người vốn không xét thân phận, hắn đáng chết.” Đại gia trưởng xoay người, đưa lưng về phía Tiêu Sùng.

Tiêu Sùng cúi đầu chấp tay: “Kính xin đại gia trưởng hạ thủ lưu tình.

“Nếu ta không hạ thủ lưu tình, ngay khi thấy ta hắc đã chết.” Đại gia trường chậm rãi đáp.

“Lần đầu tiên thấy Cảnh Hà, người đã nhận ra thân phận của hắc ư?” Tiêu Sùng kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, hắc nói hắc là Tiêu Sở Hà song mặc dù dáng vẻ và tuổi tác đều tương tự như Tiêu Sở Hà mà ta biết, nhưng ta quen biết sư phụ hắc đã

hiều năm, võ công của hắc không giống như ta biết. Võ công của hắc giống với con đường của người, Miên Tức thuật cùng với Nộ Bạt kiếm.

Đáng tiếc không bằng nửa người, chắc hắc không phải do Cẩn Ngọc và Nhan Chiến Thiên truyền thụ, là người dạy phải không.” Đại gia trường nói.

“Đôi mắt của đại gia trường thật tinh tường.” Tiêu Sùng thở dài: “Cảnh Hà có chỗ xúc phạm tới ngài, Tiêu Sùng xin bồi tội tại đây, chỉ mong lúc này còn cơ hội cứu vãn.”

“Cửu hoàng tử tới chỗ ta cầu xin một chuyện, hắc nói hắc muốn diệt toàn bộ Lôi môn. Lôi môn là đồng minh hết sức quan trọng đối với Tuyết Nguyệt thành, liên thủ với Đường môn hủy diệt Lôi môn tương đương với hủy đi nửa cánh tay của Tuyết Nguyệt thành, đối với ta mà nói đây là một vụ mua bán không thua thiệt gì. Mấy năm qua Tuyết Nguyệt thành được coi là giang hồ đệ nhất thành, ba vị thành chủ kia tuy là cố nhân của ta nhưng gần đây cũng gây cho ta không ít phiền toái. Cũng đã đến lúc gây chút phiền toái cho bọn họ. Nhưng tiêu diệt Lôi môn chỉ là khúc dạo đầu, người tới tìm ta, mọi chuyện mới bắt đầu.” Đại gia trường xoay người nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt lạnh lẽo.

“Mới chỉ bắt đầu?” Tiêu Sùng hỏi nhỏ.

“Đúng vậy, ta nói ta đang đợi người là vì trong số vương tử của Thiên Khải thành, người ta lựa chọn lúc đầu chính là người. Ta giúp người leo

lên ngôi cao của triều đình, còn người, hãy để thủy triều của Âm Hà nhấn chìm cả giang hồ.” Khóe miệng đại gia trưởng nở một nụ cười nhạt.

“Cho dù Tiêu Sở Hà thật xuất hiện?” Tiêu Sùng ngẩng đầu, cặp mắt buộc bằng vài trắng nhưng đối mặt với đại gia trưởng như thấy được lẫn nhau.

đại gia trưởng lắc đầu: “Tiêu Sở Hà đúng là một biến số trên bàn cờ, nhưng bất luận hãn có xuất hiện hay không, có một số việc đã không thể thay đổi.”

“Việc gì?” Tiêu Sùng hỏi.

“Ví dụ như chuyện tiếp theo chúng ta sẽ cùng làm.” Đại gia trưởng chậm rãi đi tới sau lưng Tiêu Sùng và Huyền Đồng, bước ra ngoài các: “Chúng ta cùng tới gặp bọn cửu hoàng tử thôi.”

“Chúng ta sẽ, tru diệt Kiếm Tiên!”

Trên con đường, một người nam tử áo đen ôm theo một cô nương áo lục, cùng một tăng nhân mặc áo bào trắng lao nhanh trên đường.

Chính là Đường Liên, Diệp Nhược Y và hòa thượng Vô Thiên vừa trở lại Trung Nguyên.

Diệp Nhược Y đã nằm trong lòng Đường Liên ngủ rất say, Vô Tâm dùng chân khí tạm thời áp chế thương thế của Diệp Nhược Y. Hãn từng kế thừa ba mươi hai môn mật thuật La Sát đường, tới nay tuy đã phế bỏ nhưng lại vào Lang Nguyệt Phúc Địa của Thiên Ngoại Thiên học được võ công kỳ

môn, tạm thời áp chế thương thế của Diệp Nhược Y cũng không khó.

“Có điều mỹ nhân này của người trời sinh tim có thiếu hụt, sống được đến giờ đã là kỳ tích rồi.” Vô Tâm tấm tắc lấy làm lạ.”

“Đừng có mỹ nhân này của người mỹ nhân này của ta. Diệp Nhược Y là khách của Tuyết Nguyệt thành, chỉ thế thôi.” Đường Liên cau mày:

“Hơn nữa đây cũng là người tình trong mộng mà Lôi sư đệ ngày nhớ đêm mong, người đừng có hiểu lầm.”

“Ha ha, kẻ ngu kia mới biết yêu nào, đi nào, dẫn ta đi gặp hã.” Vô Tâm cười nói.

Đường Liên chần chừ nhìn hã một cái: “Lần này người tới rốt cuộc định làm gì?”

Vô Tâm nhún vai: “Đến thăm bạn cũ không được à?”

“Người đã đáp ứng sư thúc trở về Thiên Ngoại Thiên cơ mà.”

“Đúng vậy, ta về Thiên Ngoại Thiên rồi không trở lại gặp bạn cũ được à?”

Thương Tiên đâu có nói không được về?” Vô Tâm nhún vai, sắc mặt vô lại.

“Người!” Đường Liên trợn mắt với hã một cái.

“Đừng trừng mắt với ta, lần này ta tới chỉ là để gặp các bằng hữu tốt mà thôi, dẫu sao nếu ta không đến các người cũng phải chết.” Vô Tâm vẻ mặt hời hợt.

“Có ý gì?” Đường Liên không hiểu.

“Người nghĩ bây giờ chỉ có mình người đang bị người ta đuổi giết hay sao?”

Ta nhận được tin, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt ra khỏi Tuyết Nguyệt thành không đi thẳng tới Lôi gia bảo mà tới núi Thanh Thành, thế nhưng sau khi xuống núi hành tung của bọn họ lại biến mất. Ta tìm kiếm dọc theo tung tích, lại tìm được cái này.” Vô Tâm đột nhiên lấy từ trong lòng ra một con chim bồ câu, khiến Đường Liên giật mình. Hã cười một tiếng, quăng con chim bồ câu lên không trung, mở tờ giấy trong ống trúc ra nói: “Trên đó có viết, các người gặp phục kích tại Đường môn, thỉnh cầu

trợ giúp. Bồ câu đưa thư nói vốn nó định bay tới Thiên Khải thành, chẳng qua bị ta chặn lại dọc đường.”

“Người có thể nói chuyện với bồ câu đưa thư?” Đường Liên kinh ngạc.

“Thiên địa vạn vật đều có linh tính, ta còn có thể nói chuyện với hoa cỏ cá cây, người có tin không?” Vô Tâm cười nói, giọng nói khó bề phân biệt thật giả.

“Con bồ câu này không phải ta thả.” Đường Liên chợt nhớ ra một điểm.

“Đương nhiên không phải người, bồ câu đưa thư nói với ta, là mỹ nhân trong lòng người thả.” Vô Tâm nhú mày: “Con gái đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, Diệp Nhược Y đúng không. Nữ nhân này không đơn giản. Lôi Vô Kiệt gặp xui xẻo rồi.”

Chương 119: Kiểm khách vô danh

Đường Liên nhìn Diệp Nhược Y trong lòng, khó hiểu: “Có ý gì?”

“Người biết vì sao Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt bị đuổi giết không? Bởi vì hành tung của bọn họ bị tiết lộ, có người đưa thư về Thiên Khải, thế nhưng nội dung lá thư đó trước khi vào phủ đại tướng quân đã bị người ta cướp mất.

Còn người truyền tin chính là Diệp Nhược Y.” Vô Tâm nói.

“Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt có quan trọng như vậy không?” Đường Liên không hiểu.

“Có phải sứ phụ người vẫn luôn bảo người ở lại Tuyết Nguyệt thành đợi một người không?” Vô Tâm đột nhiên hỏi.

Đường Liên ngây ra một hồi, sau đó kinh hãi: “Người đang nói là...”

“Đúng vậy, người đã chờ được.” Vô Tâm cười nói: “Mặc dù hãn đổi tên, thậm chí động tay động chân thay đổi dung mạo, nhưng hãn vĩnh viễn là

hắn, chuyện này không cách nào thay đổi.”

Đường Liên cau mày nhìn Vô Tâm: “Làm sao người biết chuyện này!”

Vô Tâm nhún vai mỉm cười yêu mị: “Con bồ câu đưa thư kia nói với ta.”

Đường Liên đang định nổi giận đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí tỏa ra sau lưng, vội vàng quay đầu. Chỉ thấy một nam tử áo đen vóc dáng khôi ngô nhắc theo thanh đao lớn màu vàng kim xuất hiện ở đó.

Thúc y kiếm, kim cự đao. Sát thủ Minh Hầu!

Mũi chân Đường Liên điểm xuống rồi nhẹ nhàng nâng lên, không hề do dự, hai lưỡi phi nhận bắn thẳng về phía Minh Hầu. Minh Hầu lui lại, cầm đao chém tan hai thanh phi nhận.

“Đáng chết.” Đường Liên hạ giọng mắng một tiếng, mấy tháng không gặp, có vẻ võ công của sát thủ này lại tiến bộ không ít.

“Minh Hầu.” Vô Tâm miễn cưỡng gọi một tiếng.

Minh Hầu lập tức thu đao đứng đó, thần sắc ngây đại.

Đường Liên kinh ngạc: “Các người đi cùng nhau à?”

Vô Tâm gật đầu: “Là ta bảo hắn ở đây tiếp ứng chúng ta.”

Đường Liên lại cẩn thận quan sát Minh Hầu, chỉ thấy mặc dù công lực của hắn tăng mạnh nhưng thần sắc đờ đẫn. Hắn lặng lẽ tới gần, lại thấy Minh Hầu lập tức nhắc đao lên.

“Thần trí của hắn đã mất nhưng sự nhạy bén của sát thủ vẫn còn, người đừng tùy tiện tới gần.” Vô Tâm mỉm cười: “Minh Hầu, buông đao xuống.”

“Sao hắn lại nghe lời người như vậy?” Đường Liên lấy làm lạ.

Vô Tâm nhún vai: “Nói ra rất dài dòng. Có thể là...” Vô Tâm hơi cau mày, bởi vì hắn phát hiện Minh Hầu không những không buông đao xuống mà còn nắm chặt hơn, sát khí trên người lập tức bùng lên. Vô Tâm quay đầu, chỉ thấy một người mặc áo khoác màu đen, đội mũ trùm đang nhấc theo một thanh kiếm gần tương đương với cự đao của Minh Hầu, đang chậm rãi đi về phía này.

“Đây là...” Vô Tâm hạ giọng hỏi.

Đường Liên nuốt một ngụm nước miếng: “Quá mạnh.”

“Đúng là rất mạnh.” Vô Tâm gật đầu, người này mặc dù đi rất chậm nhưng mỗi bước tiến của hắn lại khiến đám người bọn họ cảm thấy càng ngày càng bị đè ép nặng nề, Diệp Nhược Y trong lòng Đường Liên thậm chí rên khẽ một tiếng. Còn Minh Hầu chẳng thể khống chế được sát khí trên người, tay nổi gân xanh, ánh mắt hung ác.

“Đường Liên, người xông xáo giang hồ đã nhiều năm, người này có lai lịch ra sao?” Vô Tâm hỏi.

Đường Liên thở dài một cái: “Người không định hỏi con bồ câu đưa thư kia à?”

Vô Tâm không nhịn được mỉm cười: “Nói có lý lắm, vừa rồi không nên thả

nó đi.”

Minh Hầu đột nhiên bước lên trước một bước.

Vô Tâm kêu lên: “Không được!”

Minh Hầu đã nhảy lên, múa thanh đao lớn chém thẳng xuống người kẻ đó, đao khí lan tràn, khí tựa thiên quân. Thế nhưng ngay khoảnh khắc kế tiếp Minh Hầu đã bị ngăn cản, hắn bị ép lui lại, đành cắm đao xuống đất, thanh đao cắm xuống ba thước, vẽ thành một khe dài tới hơn mười

trượng trên mặt đất mới miễn cưỡng dừng thế lui. Minh Hầu thở dài một tiếng, đứng dậy, rút đao lên, nhưng cánh tay cầm đao của hắn đã run rẩy kịch liệt.

“Người có thấy hắn rút kiếm không?” Đường Liên trầm giọng nói.

“Không, hắn không rút kiếm, chỉ dùng vỏ kiếm đã ép Minh Hầu lui lại.”

Vô Tâm thở dài: “Sao ta vừa vào giang hồ đã gặp phải cao thủ tuyệt thế như vậy, hiểm thấy, quá hiểm thấy.”

Diệp Nhược Y lại rên nhẹ một tiếng, vùng vẫy trong lòng Đường Liên.

Vô Tâm nói: “Người mang cô ấy đi trước, ta vừa áp chế thương thế của cô ấy, nếu trải qua một trận đại chiến nữa e rằng thần tiên trên trời cũng chẳng cứu được tính mạng cô ấy. Để ta ngăn cản kẻ này.”

“Người có làm được không?” Đường Liên cau mày.

Khóe miệng Vô Tâm cong lên: “Ta của ngày nay lợi hại hơn rất nhiều so với lúc từ biệt ở Phật quốc ngày trước. Ngày đó ta có thể giao đấu bất phân thắng bại với cao thủ Thiên Cảnh Cẩn Tiên công công, ta hôm nay cho dù có gặp Kiếm Tiên Đao Tiên cũng chẳng rơi xuống hạ phong.”

“Vậy xin từ biệt, sau này gặp lại.” Đường Liên xoay người, lập tức chạy theo một hướng khác.

Vô Tâm lưu lại tại chỗ, đột nhiên cảm thấy gió thổi đều hiu, hắn gãi cái đầu trọc yêu mị của mình: “Đường Liên này, sao mới mấy tháng không gặp đã trở nên không thành thật như vậy rồi.”

“Không phải không thành thật mà là tùy cơ hành động.” Đường Liên nghe được lời hắn bèn cao giọng đáp.

“Không phải tùy cơ hành động mà là tùy tâm hành động. Đường môn hay Tuyết Nguyệt thành, trong lòng người nên sớm có lựa chọn.” Vô

Tâm cao giọng đáp, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười.

Kiểm khách mặc áo khoác đen đứng bên cạnh nhìn Đường Liên vội vã bỏ

đi, đột nhiên bước một bước về phía trước, thế nhưng một bóng người màu trắng ngăn cản trước mặt hắn. Dưới cái đầu tròn đẹp đẽ là một gương mặt phong hoa tuyết đại. Vô Tâm ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh ánh sáng vàng kim, khóe miệng mang nụ cười thản nhiên: “Tiền bối, đối thủ của người tạm thời là ta.”

“Thần Túc Thông, Thiên Nhân Thông.” Kiểm khách kia mở miệng nói, giọng trầm trầm song có cảm giác uy nghiêm như quân vương.

“Không sai, đều là võ công rất lợi hại.” Vô Tâm chợt xuất chiêu về phía kiểm khách kia.

“Đại Già Diệp chương.” Kiểm khách cứng rắn chịu một chiêu của Vô Tâm, giọng nói bình tĩnh: “Đã lâu không gặp võ công này, ta nghĩ ta biết người là ai. Nghe nói gần đây Thiên Ngoại Thiên có một tông chủ trẻ tuổi, là con trai của Diệp Đình Chi.”

Vô Tâm xuất chiêu đánh tới người kiểm khách nhưng chỉ cảm thấy sức lực như đá chìm đáy biển, hãn phát lực mạnh hơn nữa đẩy tới nhưng lại thấy kiểm khách không hề nhúc nhích, không khỏi cười khổ: “Ta cũng đoán được người là ai rồi, nhưng phải thấy kiếm của người mới có thể xác nhận.”

“Muốn xem kiếm của ta?” Kiểm khách nắm lấy tay Vô Tâm: “Phải xem người có tư cách không.”

Vô Tâm đột nhiên mỉm cười: “Ta bắt được người rồi.”

“Người bắt được ta rồi?” Kiểm khách cảm thấy trong tay Vô Tâm đột nhiên có một luồng chân khí truyền tới, lúc này mới phát hiện ngay khoảnh khắc mình bắt được Vô Tâm, luồng chân khí này đã quán lấy

mình. Hắn muốn bắt ra nhưng lại phát hiện mình không đạp nổi một bước.

“Môn võ công này tên là La Hán Định Thân, chắc người chưa từng nghe tới.” Vô Tâm nhảy mắt với kiếm khách kia.

Một bóng người lập tức xuất hiện sau lưng kiếm khách, cự đao vàng kim rực rỡ dưới ánh mặt trời. Minh Hầu vung thanh đao lớn chém thẳng xuống đầu kiếm khách.

Chương 120: Nhất kiếm phá quân

Thất phu nổi giận, máu phun năm bước.

Thiên tử nổi giận, thân đổ trăm vạn.

Vậy nếu Kiếm Tiên nổi giận thì sao?

Có Kiếm Tiên nổi giận, dẫn dắt vô số cánh hoa phủ khắp núi.

Lại có Kiếm Tiên nổi giận, khiến cho sấm chớp đầy trời.

Còn có Kiếm Tiên nổi giận vượt mười ngàn quân, giết chết ngàn giáp.

Kiếm của hắn tên là Phá Quân, đứng hạng năm trong thiên hạ, hắn từng cầm thanh kiếm này đối chiến với đại quân của Nam Quyết, dùng sức một người địch vạn người, cuối cùng giết chết hai ngàn người của đối phương, khiến lòng quân của Nam Quyết tán loạn, bại trận tháo chạy. Sau trận chiến đó binh sĩ Nam Quyết nghe danh mà như gặp quỷ thần, rối rít thoái lui. Nhưng hắn không phải nhân sĩ hiệp nghĩa, giết đại quân Nam Quyết cũng không phải vì giang sơn xã tắc phương bắc, chỉ là vì quân đội Nam Quyết thúc ngựa tới quấy nhiễu giấc ngủ trưa của hắn.

Trong năm đại Kiếm Tiên, người duy nhất khó phân biệt chính tà, dùng nộ

làm tên, dùng giận nuôi kiếm, khi động thủ không lưu lại đường sống, khi giết người không hỏi thị phi, tay cầm thanh kiếm vương bá Phá Quân, đứng hạng hai trong thiên hạ tứ đại ma đầu, chỉ sau giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi - Nộ Kiếm Tiên - Nhân Chiến Thiên.

Bất luận Minh Hầu đang vung thanh đao lớn hay Tô Xương Ly cầm kiếm lớn đều đi theo cùng một con đường võ công của một vị tiền bối, dùng cơn giận nuôi binh, dùng cơn giận dụng binh, thậm chí cự kiếm Đằng Không của Tô Xương Ly vốn là bản sao chép của Phá Quân. Trước mặt một người như vậy, năm chữ ‘Minh Hầu giận giết người’ chỉ là một trò cười.

Một cánh tay nắm lấy thanh đao lớn màu vàng kim mà Minh Hầu chém xuống, Minh Hầu trợn tròn hai mắt, dùng hết sức lực vẫn không thể nhích tới trước được một tấc. Cánh tay phải của kiếm khách chọt vung lên đẩy Minh Hầu lui lại.

“La Hán Định Thân? Cho dù là Phật Đà cũng chẳng giữ được người ta!”

Kiếm khách kia trầm giọng quát lớn, Vô Tâm cảm thấy luồng chân khí đang vây khốn hãn của mình lập tức bị phá hủy, vội vàng rút lui. Kiếm khách cầm thanh kiếm lớn trong tay xuống đất, tay phải nắm lấy chuôi kiếm: “Được, người muốn thấy kiếm của ta, ta sẽ cho người nhìn thật kỹ.

Nhưng đừng hối hận!”

Kiếm khí bùng lên trên chuôi kiếm, kiếm khách đột nhiên rút kiếm ra, mặt đất bốn phương nổ tung, thân kiếm tỏa ra hàn quang, xung quanh thân kiếm như có ánh sáng đỏ máu quấn quanh.

“Phá Quân kiếm, đứng hạng năm trong thiên hạ, được coi là thanh kiếm vương phách.” Thần sắc Vô Tâm rốt cuộc cũng lộ đôi chút thán phục:

“Quả

nhiên người là Nộ Kiếm Tiên!”

Vừa dứt lời, kiếm đã tới trước mặt Vô Tâm.

Theo truyền thuyết trên giang hồ, kiếm chiêu của Nộ Kiếm Tiên chỉ có ba thức, thức thứ nhất Mệnh Nộ Bạt Kiếm. Khi hấn rút kiếm cũng là lúc hấn xuất kiếm, giữa lúc này không có bất cứ do dự nào!

Vô Tâm gầm lên một tiếng, tay áo múa lên, áo bào trắng bay phấp phới, nổi giận quát lớn: “Dừng!” Một quả chuông lớn xuất hiện trước mặt hấn.

Bàn Nhược Tâm Chung thần thông! Khi đối chiến với Cẩn Tiên công công hấn đã từng dùng môn võ công này, nhưng môn đó không phải mật thuật của La Sát nội đường mà do sư phụ hấn Vong Ưu truyền thụ. Vong Ưu thiên sư cả đời không thích tranh đấu với người khác, dốc lòng nghiên cứu môn Bàn Nhược Tâm Chung này, dùng tấm lòng Phật Đà ngăn cản kiếm giết chóc.

Thế nhưng tâm chung kia lập tức bị một kiếm đâm thủng.

Vô Tâm lui lại, chấp hai tay, áo trắng phất phới. Tâm chung hình thành mấy lần nhưng đều bị chiêu kiếm của Nộ Kiếm Tiên chém nát, kiếm vẫn ép thẳng tới trước ngực Vô Tâm. Tốc độ của kiếm rất nhanh, trong mắt Vô Tâm kim quang như làn nước, vận tới Thiên Nhãn Thông. Trong mắt hấn tốc độ của kiếm lập tức chậm lại vài chục lần. Hấn điểm mũi chân, thân thể

dùng một tư thế gần như không thể thực hiện ngửa ra sau - Như Ý Thông.

Nộ Kiếm Tiên khó khăn lắm mới vạch qua trước ngực hấn, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Song chương của Vô Tâm chợt đẩy xuống đất, thân thể nằm trên mặt đất lui nhanh lại phía sau, tới bên cạnh Minh Hầu mới chậm rãi đứng lên, phủi bụi đất trên người thở dài: “Chật vật.”

“Người bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Nhan Chiến Thiên buông thanh kiếm xuống trầm giọng nói.

“Vô Tâm nhún vai một cái: “Vào Tiêu Dao Thiên Cảnh thì đã sao, đối mặt với tiền bối như Nộ Kiếm Tiên vẫn chỉ có nước bị đánh thôi.”

“Sao người lại vào bắc?” Nhan Chiến Thiên hỏi, nón lá vẫn rũ thấp, không thấy được thần sắc.

Vô Tâm hỏi ngược lại: “Vậy sao người lại về bắc? Theo ta được biết, mấy năm nay Nộ Kiếm Tiên tiền bối vẫn luôn du lịch ở Bắc Man, sao đột nhiên lại nghĩ tới chuyện trở về?”

“Có vẻ người không hiểu quy củ của ta.” Nhan Chiến Thiên vác kiếm lên vai, giơ tay hạ thấp mũ trùm của mình.

“Dám hỏi quy củ của Nộ Kiếm Tiên là?” Vô Tâm cười khổ một cái. Lần này hẳn trở lại Tuyết Nguyệt thành, dựa vào cơ sở Phật Pháp Lục Thông tu luyện lại võ học trong Lang Nguyệt Phúc Địa, nhanh chóng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thế nhưng so với Nộ Kiếm Tiên đã bước vào Thiên Cảnh hơn mười năm, dường như Tiêu Dao Thiên Cảnh của hắn chẳng phải cảnh giới ghê gớm gì.

“Quy củ của ta là, chỉ có ta được hỏi người khác, người khác không có tư cách hỏi ta.” Nhan Chiến Thiên bước từng bước một về phía trước: “Muốn hỏi ta, phải hỏi kiếm của ta trước.”

Đường môn.

Bên ngoài Liên Nguyệt các.

Đường lão thái gia ngồi trên bậc thang bên ngoài, hút từng hơi thuốc một, Liên Nguyệt các sau lưng hắn đóng chặt cửa, vài sợi xích dài buộc nó lại.

Bốn phía của các đều có một đệ tử Đường môn, khống chế nghiêm ngặt Liên Nguyệt các. Sau khi Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, Đường Hoàng cuối cùng cũng vội vã chạy tới.

Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, lạnh nhạt nói: “Sao có mình người trở lại? Đường Liên đâu?”

Đường Hoàng cúi đầu: “Tông chủ Thiên Ngoại Thiên Diệp An Thế độ nhiên xuất hiện, cứu Đường Liên đi.”

“Cái gì mà tông chủ Thiên Ngoại Thiên, chẳng qua là một đứa trẻ mười mấy tuổi mà thôi.” Đường lão thái gia gõ tẩu thuốc xuống đất.

Đường Hoàng cúi đầu không dám nói, cái gõ kia như đập vào trong lòng hắn, khiến hắn căng thẳng tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù sau Đường Liên Nguyệt là hãn chấp chương ngoại phòng, nhưng so với Đường Liên Nguyệt, thái độ của lão thái gia với hắn kém quá xa .

“Cùng là đệ tử đồng lứa, người kém Liên Nguyệt quá nhiều.” Đường lão thái gia thở dài.

Đường Hoàng gật đầu: “Vâng.”

“Có thể vì Liên Nguyệt là kỳ tài ngút trời cho nên không chịu khống chế.”

Đường lão thái gia đứng lên: “Đường Liên đi thì đi thôi, chỉ có bé gái kia là phiền toái. Đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, chọc vào một người như vậy e rằng con đường sau này của Đường môn chúng ta sẽ rất bất bình. Bây giờ

chúng ta chỉ có thể đặt hy vọng vào một người bạn cũ.”

“Bạn cũ?” Đường Hoàng không hiểu.

“Có một bạn cũ muốn tới gặp ta một lần, người bạn cũ đó tính khí cổ quái, gặp người không ưa sẽ xuất kiếm giết chết. Hắn vừa vặn trên đường tới Đường môn, đáng ra lúc này đã tới.” Đường lão thái gia đứng dậy từ từ

bước lên trước, một lúc lâu sau mới quay người lại nhìn Liên Nguyệt các, thở dài: “Liên Nguyệt, nếu ta giết học trò mà người yêu quý nhất, có phải cả đời này cũng không gặp mặt không?”

Trong Liên Nguyệt các im lặng không một tiếng động, như không có người ở trong.

Đường lão thái gia dường như cũng không muốn nghe câu trả lời gì, xoay người, bước từng bước một về phía trước.

Chương 121: Nhất kiếm nộ trảm

Vô Tâm nhìn Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên bước từng bước một về phía mình, khóe miệng vẫn mỉm cười thản nhiên: “Nộ Kiếm Tiên tiên bối, thứ cho văn bối vô lễ nhưng văn bối vẫn muốn hỏi một câu. Người với ta không quen không biết, vì sao nhất định phải giao chiến sinh tử?”

Nhan Chiến Thiên dừng bước nói: “Nếu người đã biết ta là ai, hỏi câu này chẳng phải quá ngu ngốc ư?” Động thủ không lưu lại đường sống, giết người không hỏi đúng sai. Trước nay Nhan Chiến Thiên giết người đều không cần lý do. Nhưng Nhan Chiến Thiên vẫn dừng lại một chút rồi tiếp

tục nói: “Nhưng lần này ta đồng ý trả lời vấn đề của người. Bởi vì người là con trai của Diệp Đình Chi, trên đời này chuyện ta hối hận nhất là không được giao thủ với cha người.”

“Cho nên người mới tới bắt nạt đứa con trai là ta?” Vô Tâm nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đây chẳng phải họa của trường bối à?”

Nhan Chiến Thiên lắc đầu một cái: “Cho nên ta muốn giết ngươi, bù đắp cơn giận trong lòng.”

“Tiền bối, ngươi muốn giết ta không dễ đâu.” Vô Tâm mỉm cười, vung hai tay áo, thân thể tiêu sái như thường.

“Ồ?” Nhan Chiến Thiên đột nhiên nâng thanh kiếm trong tay lên, bước từng bước một về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh.: “Sao lại không dễ?”

“Bởi vì ta sẽ chạy!” Vô Tâm chợt xoay người chạy thẳng về trước, vừa chạy vừa hô lớn: “Minh Hầu, chạy ngay đi, chúng ta không giải quyết được kẻ

này đâu!”

Nhan Chiến Thiên lập tức nhảy lên, vung thanh kiếm lớn Phá Quân lên, bổ

ngang xuống người Vô Tâm và Minh Hầu.

Sau Nộ Bạt Kiếm, tới Nộ Kiếm Trảm!

Minh Hầu cảm nhận được kiếm ý bùng bùng sau lưng, vô thức muốn quay đầu. Vô Tâm đột nhiên đẩy hẳn một cái quát lớn: “Đừng quay đầu lại!”

Kiếm của Nhan Chiến Thiên đã chém ra!

Vô Tâm đột nhiên xoay người, tung người nhảy lên, hai tay áo lấp lánh ánh sáng bạc. Hẳn múa tay áo, lập tức cuốn lấy Phá Quân kiếm của Nhan Chiến Thiên.

“Vô Pháp Vô Tướng công.” Giọng nói Nhan Chiến Thiên lộ vẻ hưng phấn:

“Đây là công phu Diệp Đình Chi từng sử dụng năm xưa ư? Tốt lắm!”

Trong mắt Vô Tâm kim quang như nước chảy, nụ cười đầy quyến rũ:
“Còn chưa đủ tốt!”

Hắn dùng hai tay áo quần lấy Phá Quân kiếm của Nhan Chiến Thiên, lại bị

kiếm thế ép cho không ngừng lui lại phía sau. Hai người lướt trên mặt đất vài chục trượng, trong lúc đó chân khí của Vô Tâm bùng lên mấy lần nhưng vẫn không ngăn được kiếm thế uy mãnh bá đạo của Nhan Chiến Thiên, cuối cùng hai tay áo bị Phá Quân kiếm chém tan thành từng mảnh.

“Chết đi!” Nhan Chiến Thiên vung kiếm lên chém. Vô Tâm bay ngược ra ngoài, đột nhiên hít một hơi, phun ra một ngụm máu về phía Nhan Chiến Thiên, trong máu tươi xen lẫn một vệt sáng bạc.

Chính là ám khí dùng máu làm vật dẫn mà Đường Liên từng sử dụng trong Mỹ Nhân trang - Sương Diệp Hồng.

Nhan Chiến Thiên nâng thanh kiếm, dễ dàng cản ám khí này lại.

Vô Tâm nhanh chóng rơi xuống, được Minh Hầu đỡ tay ôm lấy. Minh Hầu không hề do dự dù chỉ một chốc, lập tức xoay người chạy thẳng về phía trước.

Nhan Chiến Thiên lại cầm Phá Quân kiếm vào vỏ, hắn xuất hai kiếm nhưng không giết chết được một thiếu niên mười bảy tuổi, đối với hắn trước kia đây là chuyện không cách nào nhin nổi. Nhưng đây là một hòa thượng yêu mị trắng trẻo như tuyết...

“Thật thú vị.” Nhan Chiến Thiên suy nghĩ một chút, đuổi theo hướng Minh Hầu và Vô Tâm chạy trốn.

Còn Đường lão gia tử của Đường môn ngồi trong Tiểu Trần các của mình, tay gõ nhẹ lên lưng ghế. Vốn hắn sẽ có hai vị khách tới thăm nhưng giờ

không vị nào tới. Hắc chấp chưởng Đường môn đã gần ba mươi năm, trước nay hành xử vẫn luôn trầm ổn như thường, song lúc này trong lòng hắc đã hơi nóng nảy. Hắc nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lẩm bẫm:

“Già mất rồi, nhiều chuyện phải lo lắng quá.”

Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát, ba người xuất chúng trong cùng lứa giờ đang canh giữ bên ngoài Tiểu Trần các, phụng lệnh lão gia tử

chờ khách quý tới. Thế nhưng khách mãi vẫn không tới, ba người cũng thăm nóng ruột, Đường Hoàng hơi cau mày: “Lão gia tử có nói với các người khách lần này là ai không?”

Đường Huyền lắc đầu một cái: “Không, lão gia tử chỉ nói là vị khách hết sức quan trọng nhưng lại không nói thân phận của bọn họ.”

Đường Thất Sát nhìn Đường Hoàng: “Đường Hoàng, vừa rồi người còn đứng với lão gia tử ngoài Liên Nguyệt các, ông ấy không nhắc tới thân phận vị khách sắp tới ư? Người là người nắm quyền ngoại phòng, nên biết mấy chuyện này chứ.”

Đường Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Lão gia tử chỉ nói với ta về một vị khách, nói là tính khí kỳ quái, gặp người không ưa sẽ xuất kiếm giết chết. Người như vậy cùng với mức độ coi trọng của lão gia tử...”

Ba người nhìn nhau, đồng thời thốt lên ba chữ: “Nộ Kiếm Tiên!”

“Người còn lại là ai, ai mà khiến lão gia tử coi trọng tương đương với Nộ Kiếm Tiên?” Đường Hoàng cau mày do dự nói.

Đường Thất Sát cúi đầu suy nghĩ, chợt phát hiện có bóng đen lướt qua, hắc kinh ngạc cúi người, dùng tay phải đang đeo bao tay Thiên Yết cầm một con nhện nhỏ lên cau mày quan sát: “Con nhện?”

“Nhện ư? Sao đột nhiên lại có nhện?” Đường Huyền sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại. Chỉ thấy sau lưng ba người bỗng có rất nhiều nhện, ba người kinh hãi, tay nắm lấy áo khí.

“Ba vị sư huynh đừng sợ.” Một giọng nói ôn nhu yêu kiều vang tới, chỉ thấy sau lưng bầy nhện kia là một cô gái hơn ba mươi tuổi, mặc váy dài màu đỏ nhạt, giữa hai hàng mi mang đầy phong vân, ánh mắt rộn rạo sáng thu, mỉm cười yêu kiều.

“Người là ai?” Đường Hoàng lạnh lùng hỏi.

Cô gái quyến rũ kia cười tới run người, che miệng khẽ thở dài: “Ta là người khách các người đang đợi.”

“Người khách đang đợi? Người tên là gì?” Đường Hoàng suy nghĩ một hồi nhưng không nhận ra lai lịch của cô gái này.

“Ta tên là Mộ Vũ Mặc, vốn không danh tiếng gì, hơn nữa đã mười năm không bước chân vào giang hồ, chắc mọi người đã quên mất ta, khiến Đường huynh chê cười rồi.” Cô gái nháy mắt với Đường Hoàng, ngón tay vung nhẹ, đại lượng nhện nhện lập tức tản mát.

Đường Hoàng chợt nhớ tới cái tên hay chính xác hơn là một danh hiệu, không ai biết cái tên Mộ Vũ Mặc này nhưng mười mấy năm trước danh hiệu này đã hết sức nổi tiếng.

“Tri Chu Nữ?” Đường Hoàng hạ giọng gọi.

“Đã lâu không nghe được tên này.” Ánh mắt Mộ Vũ Mặc toát lên vẻ hoài niệm, giọng nói cũng hóa thành mờ ảo: “Cứ nghe tới là lại nhớ lại thời gian đó.”

“Đường Hoàng, khách chờ lâu rồi, để khách vào đi.” Giọng nói trầm trầm của lão gia tử vang lên từ phía trong. Ba người Đường Hoàng lập tức quay người rút lui. Mộ Vũ Mặc vuốt nhẹ lên mặt Đường Hoàng, mỉm cười yêu kiều một cái rồi từ từ đi vào trong các.

“Vị khách mà lão gia tử muốn gặp là...” Đường Thất Sát vẫn không hiểu, hạ giọng hỏi.

Đường Hoàng nhìn dáng người yêu kiều của Mộ Vũ Mặc, vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Ám Hà, Mộ gia.”

Chương 122: Thiên Chu trận

Đường lão thái gia ngồi trên ghế, đặt tẩu thuốc bên cạnh, bưng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm.”

“Hong trần thật nực cười, si tình thật nhàm chán. Tiểu Trần các của lão gia tử, đã lâu rồi không tới nơi đây.” Giọng nói Mộ Vũ Mặc đầy quyến rũ, mềm mại như muốn hòa tan lòng người.

Gương mặt lão thái gia vẫn không chút biểu cảm, chỉ đặt chén trà xuống mỉm cười hiền từ với Mộ Vũ Mặc: “Vũ Mặc, người tới trễ rồi.”

“Người cứ luôn để người khác chờ, thi thoảng cũng phải để lão thái gia nếm thử cảm giác của mọi người chứ.” Mộ Vũ Mặc ngồi xuống ghế gỗ bên cạnh lão thái gia, chẳng hề khách khí bưng chén trà của lão thái gia lên nhấp một ngụm nếm thử, để lại một dấu son môi hồng hồng trên chén trà, ánh mắt nhìn Đường lão thái gia nhộn nhạo sóng thu.

Đường lão thái gia cầm tẩu thuốc bên cạnh lên hít một hơi: “Vũ Mặc, đừng dùng cái điệu bộ đó với lão già như ta.”

“Ta đâu có đùa, lão thái gia bất kể trẻ tuổi hay lớn tuổi, lúc nào cũng rõ là tuyệt tình. Vậy tên đệ tử tuyệt tình như người đâu, sao hôm nay không tới?” Mộ Vũ Mặc thờ ơ nói.

Đường lão gia tử mỉm cười: “Từ khi bước vào gian nhà này người chưa từng yên tĩnh chút nào, nếu ta không biết chuyện kia khéo đã thật sự cho rằng người câu dẫn lão đầu tử ta đây. Liên Nguyệt chưa tới, nó bị giam trong các ở phía sau, trước khi mọi chuyện hoàn thành, nó sẽ không bước ra khỏi tòa các kia.”

Sắc mặt Mộ Vũ Mặc trầm xuống: “Người không thuyết phục được hử?”

“Nếu Đường Liên Nguyệt là người dễ thuyết phục, vậy người ngồi đây nói chuyện trên trời dưới bể với người đã là hử rồi.” Đường lão gia tử hút từng ngụm thuốc tâu, bốn phía đầy những khói, hử ho nhẹ một tiếng:

“Nói chuyện chính đi.”

“Nhưng một vị khách khác còn chưa tới mà?” Mộ Vũ Mặc quan sát sau tòa các, trong Tiểu Trần các chỉ có hai người bọn họ, không có người thứ ba.

“E rằng tạm thời không tới. Ta hử hử, hoặc hử tới, hoặc hử không tới, không có lựa chọn thứ ba. Xưa nay Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên đều không đợi được.” Đường lão gia tử thản nhiên nói: “Có điều chuyện này mà không có hử sẽ rất khó làm nhưng không phải không thể làm được.”

Mộ Vũ Mặc miễn cưỡng ngáp một cái, dáng vẻ cực kỳ quyến rũ: “Thật đáng tiếc, vốn tưởng có thể gặp mặt Nộ Kiếm Tiên danh chấn thiên hạ, ai ngờ cuối cùng chỉ có thể trò chuyện việc nhà với lão thái gia. Đối với một cô gái như ta chuyện này đúng là chẳng có gì thú vị.”

“Giết người không thú vị à?” Đường lão thái gia cười hỏi.

“Ban đầu còn thấy thú vị, nhưng giết nhiều người rồi chỉ thấy chán thôi.”

Mộ Vũ Mặc gỡ lọn tóc trên trán.

“Vậy giết trọn một Lôi gia bảo thì sao?” Đường lão thái gia nhả một vòng khói, vòng khói tản qua mép hử từ từ bay tới trước mặt Mộ Vũ Mặc. Mộ

Wu Mặc mỉm cười yêu kiều, giơ tay chọc thủng vòng khói kia: “Vậy thì thú vị lắm.”

Đường lão thái gia nhìn Mộ Vũ Mặc: “Người có mang theo thủ đoạn của mình không.”

Mộ Vũ Mặc mỉm cười, vung ống tay áo, đột nhiên rất nhiều con nhện, lít nha lít nhít bò từ ngoài các vào, nhanh chóng bao phủ phân nửa Tiểu Trần các. Ánh mắt Đường lão thái gia lộ vẻ tán thưởng: “Trận Thiên Chu.”

“Vậy thủ đoạn của Đường lão thái gia đâu?” Mộ Vũ Mặc đi tới trước mặt Đường lão thái gia, cúi người quan sát ông lão.

Đường lão thái gia giơ tay điểm nhẹ lên chén trà, nhặt một giọt nước lên, cúi người đặt giọt nước kia xuống trước mặt một con nhện màu đỏ. Con nhện đó bò lên nuốt lấy giọt nước vào bụng. Mộ Vũ Mặc mỉm cười đi tới bên tai Đường lão thái gia, nhẹ giọng nói: “Thiên hạ à, giang hồ à, ta mặc kệ, các người muốn lấy thì cứ lấy. Ta muốn dẫn Đường Liên Nguyệt đi.”

Thành Uyên Chỉ.

Đám người Lôi Vô Kiệt rốt cuộc cũng thoát khỏi truy sát của Âm Hà, nghỉ

ngơi yên ổn trong quán trọ một đêm. Lôi Vô Kiệt thức dậy bước vào trong sân của quán trọ lại phát hiện Tiêu Sắt đang ngồi một mình ở đó, trước mặt là một chiếc bàn vuông nhỏ, bên trên đặt một lồng bánh bao nhỏ cùng một bát cháo trắng. Còn bên kia của Tiêu Sắt là bà chủ quán trọ cười tươi như

hoa đào, ánh mắt đầy nhu tình: “Công tử, tiểu điểm chỉ có cơm canh đạm bạc như vậy, khiến công tử uất ức rồi, bữa ăn này không nhận tiền của công tử. Hay là công tử ở thêm vài ngày...”

“Bà chủ xin chờ chút.” Lôi Vô Kiệt đi tới đẩy bà chủ ra, đặt mông ngồi xuống trước mặt Tiêu Sắt: “Sao người dậy sớm vậy?”

Tiêu Sắt không trả lời, chỉ nhìn hẩn một cái: “Chỉ có người ngủ say nhất, người nghĩ người đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao?”

Lôi Vô Kiệt cười khố nói: “Chẳng phải người nói Âm Hà làm việc luôn là không chết không thôi à. E rằng ta đã kết thù tới chết với Âm Hà rồi. Chỉ có điều ta không hiểu vì sao Âm Hà lại đuổi giết chúng ta?”

Tiêu Sắt ngậy ra một chút, chần chờ một hồi rồi lại cúi đầu ăn cháo. Lôi Vô Kiệt nóng nảy: “Tiêu Sắt, người không nghĩ gì à, oan có đầu nợ có chủ, không có lý do gì thì đường đường là tổ chức sát thủ đứng đầu

giang hồ, sao lại làm khó chúng ta? Chúng ta một không tiền, hai không sắc.”

“Ài, Lôi Vô Kiệt, người nói mình cũng được, đừng có lôi chúng ta vào.

Thiên Lạc sư tỷ của chúng ta đường đường con gái duy nhất của tam thành chủ, mỹ mạo vô song, hai thứ người nói sư tỷ đều có.” Một giọng nói bất mãn vang lại, Lôi Vô Kiệt quay đầu nhìn lại phát hiện là Lạc Minh Hiên cầm kiếm quanh người như con nhím. Phía sau Lạc Minh Hiên là Tư

Không Thiên Lạc mặt không biểu cảm.

Tư Không Thiên Lạc lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Người im đi, có nịnh bợ

ta cũng vô dụng!”

Lôi Vô Kiệt không hiểu hỏi: “Các người đi đâu đấy?”

Lạc Minh Hiên cười khố nói: “Đương nhiên là mua ngựa chuẩn bị về Tuyết Nguyệt thành, lần này ta rời Tuyết Nguyệt thành ngoài trừ tới Kiếm Tâm trùng cầu kiếm còn một nhiệm vụ là mang Thiên Lạc sư tỷ về... à không, là mời về. Thế nhưng...”

“Đến lúc đó đương nhiên ta sẽ cùng Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt về, người gấp cái gì?” Tư Không Thiên Lạc hừ lạnh nói.

Lạc Minh Hiên bất đắc dĩ gãi đầu: “Nhưng người hỏi hai người bọn họ đi, bọn họ có kế hoạch về thành không.”

“Gặp Lôi Oanh sư phụ, chữa khỏi cho Tiêu Sắt xong, đương nhiên chúng ta sẽ về Tuyết Nguyệt thành.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Vậy tới năm nào tháng nào?” Lạc Minh Hiên nhìn Lôi Vô Kiệt.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt đáp rất thản nhiên.

“Ta nhờ vào!” Lạc Minh Hiên lờm hẩn một cái, quay đầu lại nhìn Tư

Không Thiên Lạc đầy thâm tình, đột nhiên quỳ xuống: “Thiên Lạc sư tỷ xin sư tỷ thương xót ta với. Nếu không dẫn sư tỷ về, chắc chắn tam thành chủ

và sư phụ sẽ làm thịt ta!”

Đang lúc Lạc Minh Hiên kêu thảm, ngoài quán trọ có tiếng xôn xao, người trong quán trọ không ngừng chạy ra ngoài.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt kéo một người đàn ông đang vội vàng chạy xem trò vui.

Người kia đáp: “Nghe nói tri phủ thành Uyên Chỉ vừa treo thưởng ngàn lượng chiêu mộ lương y chữa cho một vị khách quý. Bây giờ đại phu toàn thành đều tới nha môn tri phủ, chuyện hay như vậy đương nhiên phải tới xem rồi!” Nói xong đẩy Lôi Vô Kiệt ra chạy tiếp.

“Tiêu Sắt, chúng ta thiếu tiền.” Lôi Vô Kiệt quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, vẻ

mặt vô tội.

Chương 123: Con gái tướng quân

Từ Tuyết Lạc sơn trang tới Tuyết Nguyệt thành, lại từ núi Thanh Thành tới Lôi gia bảo, dường như dọc đường đi Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt luôn gặp cảnh thiếu tiền. Tuy trước đó bọn họ đi qua Kiếm Tâm trùng, nhận được bảo kiếm hạng tư thiên hạ nhưng tiếc là bảo kiếm dẫu vô giá nhưng chẳng thể bán được, đám người ở quán trọ một đêm, lại gặp một vấn đề.

Không có tiền.

Tiêu Sắt thở dài nhìn Tư Không Thiên Lạc: “Thương Tiên là đệ tử Dược Vương, người có học được chút y thuật nào từ phụ thân không?”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Đánh nhau còn tạm được, y thuật ấy à... một chữ cũng không biết.”

Lôi Vô Kiệt vội vàng ngắt lời: “Còn cần y thuật gì, Tiêu Sắt người có Bồng Lai đan, còn có Tam Nhật hoàn mà Hoa Cẩm tặng cho, cứu người có gì khó?”

“Người biết Bồng Lai đan giá trị bao nhiêu tiền không? Người biết Tam Nhật hoàn mà truyền ra sẽ có bao nhiêu người liều chết tới tranh cướp không?” Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt hỏi.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Bồng Lai đan của người tuy quý báu nhưng trong thành này mấy ai nhận ra, cứu một mạng người coi như tích đức. Thôi mau đi đi.” Nói xong lập tức kéo Tiêu Sắt chạy ra ngoài. Tiêu Sắt thở dài đẩy Lôi Vô Kiệt ra: “Trước đây ta cũng học chút y thuật đơn giản, đi thôi.”

Đám người Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Tiêu Sắt, người từng học y thuật?”

“Ừ thì sao?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

“Tiêu Sắt, rốt cuộc trước kia người là người thế nào, giỏi võ công, đánh cược cũng giỏi, còn biết y thuật nữa!” Lôi Vô Kiệt đẩy sừng bái hỏi.

“Đừng có nịnh bợ. Đi thôi.” Tiêu Sắt xoay người đi thẳng ra ngoài cửa.

Thành Uyên Chỉ, nha môn tri phủ.

Tri phủ Vương Nhược Phúc giờ đã gấp tới mức đầu đầy mồ hôi, sáng nay hắn vừa dậy đã thấy một nam tử áo đen ôm một người xông vào trong phủ

của mình. Vốn còn định lớn tiếng mắng chửi, nào ngờ bị nam tử áo đen này giờ dao vào yết hầu, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là những lời tiếp theo của nam tử áo đen.

Nữ nhân này là con gái của đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, hiện giờ đang bị thương nặng, cần chữa trị ngay lập tức. Vương Nhược Phúc sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu, đây là vị đại nhân cỡ nào! Quân đội của Bắc Ly chia thành ba lộ đại quân trung quân, hữu quân, tả quân. Trên ba quân là đại đô hộ thống lĩnh. Nhưng sau án mưu phản của Lang Gia Vương, vị trí đại đô hộ Bắc Ly vẫn luôn để trống, do Minh Đức Đế trực tiếp quản lý. Còn trong ba quân trung quân đứng đầu cho nên đại tướng quân trung quân Diệp Ứng Khiếu không khác nào người đứng đầu quân đội Bắc Ly. Con gái một người như vậy sao lại chạy tới tòa thành Uyên Chỉ nhỏ nhỏ của mình? Vương Nhược Phúc vốn không tin nhưng nghĩ cho tính mạng của mình thì vội vàng mời danh y trong thành, một bên lại mời tổng binh trong thành Uyên Chỉ tới. Trước đây tổng binh từng làm Kim Ngô vệ trong Thiên Khải thành, chắc nhìn ra chút thực hư.

Thế nhưng danh y La tiên sinh trong thành bắt mạch cho cô gái này xong lại lắc đầu không ngừng.

Vương Nhược Phúc vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

La tiên sinh thu tay lại thở dài: “Tâm mạch đã đứt, sống được thêm một ngày đã là kỳ tích. Chuẩn bị hậu sự đi thôi.”

Vương Nhược Phúc sợ tới mức vội vàng che miệng La tiên sinh, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn nam tử áo đen thần sắc hung ác kia, quả nhiên thấy gương mặt hằn lộ vẻ hung dữ, ánh bạc lóe lên trong tay như muốn giết người. Nhưng hăn im lặng một lúc sau đó không động thủ, chỉ lạnh lùng nói: “Lại tìm thầy thuốc khác.”

Vương Nhược Phúc đáp ứng luôn miệng, chạy khỏi phòng, vội vàng gọi tổng binh Từ Đại Xứng vẫn luôn lặng lẽ quan sát.

Từ Đại Xứng đi tới bên tai Vương Nhược Phúc nhỏ giọng nói: “Khi ta ở

Thiên Khải thành, không khéo cô gái này còn chưa ra đời, đương nhiên ta chưa từng gặp.”

“VẬY người nói làm quái gì!” Vương Nhược Phúc đang định nổi giận lại thấy Từ Đại Xứng vẫy tay ngắt lời hẳn, thần sắc nghiêm túc, chỉ đành đè cơn giận xuống: “Người nói tiếp đi.”

Từ Đại Xứng thờ dài, ánh mắt đầy hồi tưởng: “Nhưng ta đã từng gặp đại tướng quân. Năm đó đại tướng quân chiến thắng Nam Chiếu về thành, cười đại mã ngẩng cao đầu, phía sau là một ngàn kỵ binh, khung cảnh đó thật uy phong! Chúng ta làm lính mong đợi nhất chính là thời khắc như

vậy! Năm xưa ta làm Kim Ngô vệ trong Thiên Khải Thành, người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly trừ đại tướng quân Lôi Mộng Sát một trong bát trụ quốc, chính là Diệp tướng quân!”

“Nói chuyện chính đi!” Vương Nhược Phúc gấp tới mức đầu đầy mồ hôi.

“Đại tướng quân mắt to mày rậm thân hình khôi ngô, dùng đao lớn hai tay. Cánh tay ông ấy còn to hơn chân của ta. Nếu nói ra thì đáng vẻ chẳng giống cô gái này chút nào!” Cuối cùng Từ Đại xứng cũng nói với vấn đề

mà Vương Nhược Phúc đang quan tâm.

Trong lòng Vương Nhược Phúc hơi thả lỏng: “Cho nên là giả?”

Nhưng mà...” Từ Đại Xứng lại nói tiếp: “Năm đó khi đại tướng quân chiến thắng trở về, bên cạnh ông ấy còn có một cô gái mặc áo trắng, khí chất dịu dàng như tiên nữ giáng phàm.”

“Ai vậy?” Vương Nhược Phúc cau mày.

“Đương nhiên là phu nhân của tướng quân, dáng dấp giống hệt cô gái bên trong!” Từ Đại Xứng lặp lại: “Giống như cùng một khuôn đúc vậy!”

“Con mẹ nó, ta bảo người nói vào chuyện chính từ đời nào rồi!” Vương Nhược Phúc giơ chân đạp tên tổng binh lăm mồm ra ngoài. “Bảo sư gia mau mau tìm thầy thuốc, thầy thuốc giỏi nhất, cho dù có ở ngoài thành

cũng phải ngựa chiến đi mời cho ta! Không chữa khỏi cho người bên trong chúng ta đều xong đời!”

“Vâng vâng vâng!” Từ Đại Xứng bò từ dưới đất lên, vội vàng đáp.

“Năm đó đại tướng quân Diệp Ứng Khiếu có thể dùng ba ngàn binh mã giết chết mười ngàn quân Nam Chiếu. Đúng, trong mắt lính tráng các người đó là anh hùng, nhưng trong mắt chúng ta đó là ma quỷ!” Vương Nhược Phúc lau mồ hôi trên trán, chỉ muốn khóc to.

Lại một danh y địa phương ủ rũ cúi đầu bước ra, Vương Nhược Phúc vội vàng tới gần: “Lý đại phu, người là thần y đệ nhất trong thành Uyên Chỉ, chẳng lẽ người cũng không có cách nào ư?”

Lý đại phu cau mày, không ngừng lắc đầu: “Chuyện này, chuyện này, đây vốn là người sắp chết. Chưa từng thấy có ai bị tổn thương tâm mạch như

vậy mà còn sống được. Có lẽ có thầy thuốc có thần thông đó nhưng chỉ tạm thời bảo vệ được tâm mạch của cô ấy, chút y thuật này của ta mà muốn cứu cô ấy, chỉ là trò cười mà thôi.”

“Vậy thì, vậy thì...” Vương Nhược Phúc lấy khăn tay không ngừng lau mồ

hôi trên trán: “Vậy Lý đại phu có biết những danh y trong thành xung quanh không, có thể tới giúp không?”

Lý đại phu thở dài: “Trừ phi Được Vương - Tân Bách Thảo đích thân tới, nếu không thế gian này khó mà tìm được ai cứu nổi cô gái này.”

Wong Nhược Phúc đặt mông ngồi bệt xuống đất: “Được Vương - Tân Bách Thảo? Đó là cao nhân mà cả hoàng đế bệ hạ cũng không tìm được, ta đi đâu mà tìm đây? Đúng là trời muốn diệt ta, tai họa tới bất ngờ. Người nói xem sao ta vừa ngủ dậy lại có con gái tướng quân bị bệnh nặng không biết chui từ đâu ra, đúng là quá xui xẻo mà.”

“Đại nhân, đại nhân. Bên ngoài có người nói có thể cứu được cô gái này!”

Sư gia râu rai cầm quạt thở hồn hển cuống cuồng chạy tới, vừa chạy vừa kêu.

Vương Nhược Phúc nghe Lý đại phu nói vậy lòng đã như tro tàn, xua tay nói: “Lại là mấy tên lừa đảo trên giang hồ chứ gì. Lý đại phu đã nói không cứu được, bọn chúng thì có cách gì, chẳng lẽ là Tân Bách Thảo tới thật?”

Gia sư râu dài lấy từ trong lòng ra một chai nhỏ đưa cho Vương Nhược Phúc: “Người kia nói nếu là bệnh nhẹ bình thường thì cứ ăn viên thuốc này vào là hết bệnh, bọn họ không vào phủ cũng được, đến lúc đó bạc... đưa bạc thôi là được.”

Vương Nhược Phúc nhận chai thuốc mở nắp chai ra thấy một viên thuốc tròn trịa, hần không hiểu nổi đưa cho Lý đại phu hỏi: “Lý đại phu, trên đời có thuốc nào trị được bách bệnh không?”

“Không phải không có, tạm không nói là trị được bách bệnh, nhưng có thuốc có thể kéo dài tính mạng.” Lý đại phu cầm viên thuốc lên, đầu tiên cau mày sau đó kinh hãi tới biến sắc: “... là Bồng Lai đan!” Hần vuốt nhẹ viên thuốc, đặt lên miệng nếm thử: “Đúng như trong sách nói, thật.. thật sự

là Bồng Lai đan!”

“Bồng Lai đan là cái gì?” Vương Nhược Phúc vội vàng hỏi.

“Thánh Dược trong Dược Vương điện tại Thiên Khải, chỉ có hoàng thân quốc thích tôn quý nhất mới có tư cách sử dụng. Nó là trân bảo do Tân Bách Thảo tiến cống cho thánh thượng năm xưa, tổng cộng chỉ có chín bình. Ba bình nằm trong Dược Vương điện tại Thiên Khải thành, sáu bình còn lại ban cho nhân vật quan trọng trong triều. Thứ quý giá như

vậy sao lại xuất hiện ở đây!” Lý đại phu nhìn viên thuốc kia, ánh mắt si mê.

“Sao người cũng bắt đầu nói nhảm vậy! Ta hỏi người này, có chữa được cho người bên trong không!” Vương Nhược Phúc không buồn để ý tới hình tượng nữa, nổi giận mắg.

Lý đại phu khôi phục tinh thần gậ đầu: “Tạm thời bảo vệ tâm mạch không thành vấn đề!” Lý đại phu chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng, viên thuốc kia bay thẳng ra ngoài, hắ quay đầu lại chỉ thấy nam tử áo đen kia ra khỏi phòng, hai ngón tay kẹp viên thuốc, cau mày suy nghĩ.

Vương Nhược Phúc chạy nhanh tới: “Đại... đại nhân, viên thuốc này, Lý đại phu nói có tác dụng!”

Nam tử áo đen gậ đầu một cái, trả lại viên thuốc cho Lý đại phu rồi cung kính hỏi: “Khổ cho đại phu rồi. Ngoài ra, tri phủ đại nhân, viên thuốc này từ đâu ra vậy?”

Sư gia râu dài vội vàng tiến lên trả lời: “Là một vài người giang hồ đi qua đây, hiện giờ bọn họ còn ở ngoài phủ.”

Người áo đen lại hỏi: “Có mấy người?”

“Tổng cộng có bốn người, ba nam một nữ.”

“Có phải cô gái kia cầm một thanh trường thương? Trong số ba nam có một người mặc áo đỏ, một người mặc áo xanh không?”

“Đúng đúng, còn một nam tử mặc trường bào màu trắng, sau lưng viết một chữ ‘cực’ to tướng!”

Nam tử áo đen đột nhiên ngửa đầu lên trời hét lớn: “Tất cả vào đây cho ta!”

Chương 124: Thuyền thiên hải vận

Mọi người đang đứng ngoài nha môn tri phủ đột nhiên nghe tiếng gầm này vang lên từ trong phủ, không khỏi nhìn nhau, bật thốt lên: “Đại sư huynh?”

“Sao đại sư huynh lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Lôi Vô Kiệt vẻ mặt tức giận, xắn hai tay áo rút Sát Phổ kiếm ra mắng: “Tên biến thái chết tiệt, lại đây đưa không chịu để yên?”

Tư Không Thiên Lạc lập tức hiểu ra: “Lại là tên Thiên Diện Quỷ của Âm Hà!”

Tiêu Sắt giơ tay ngăn Lôi Vô Kiệt lại: “Đợi đã, đừng kích động!”

Lôi Vô Kiệt đã bước tới tung người nhảy một cái, cầm kiếm lao vào nha môn tri phủ.

Tri phủ Vương Nhược Phúc không hiểu vì sao nam tử áo đen kia đã lấy được thuốc rồi còn đột nhiên quát lớn như vậy, đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ. Sư gia râu dài vốn phụng lệnh ra ngoài đón người lại lão đảo chạy về:

“Đại nhân, đại nhân, có người cầm kiếm xông vào phủ nha!”

“Còn không mau ngăn cản!” Vương Nhược Phúc mắng.

Thế nhưng đám hộ vệ đang cầm đao xông tới lại thấy trường kiếm của Lôi Vô Kiệt vung lên, chớp mắt đã chém đao trong tay bọn họ thành hai nửa.

Đám người nhìn chuôi đao trong tay rồi nhìn nhau một hồi, lập tức ném đao nhấc chân bỏ chạy.

“...” Vương Nhược Phúc lại không nhịn nổi, đầu đổ mồ hôi: “Từ Đại Xứng, người tới ngăn hãm lại.”

Tổng binh thành Uyên Chỉ Từ Đại Xứng đầu sao cũng từng làm Kim Ngô vệ tại Thiên Khải, có chút kiến thức, chỉ nhìn công phu một chiêu kiếm chém gãy chín thanh đao kia đã đủ có thứ hạng và danh hiệu trên giang hồ, chút võ công này của mình làm sao là đối thủ của hắn. Từ Đại Xứng do dự một hồi, không dám lao lên: “Đại nhân, hay là hỏi xem người này đến có ý gì trước đã...”

Nam tử áo đen kia cau mày, hạ giọng lầm bầm một câu: “Lôi Vô Kiệt nổi điên cái gì vậy?” Đường Liên mang Diệp Nhược Y

chạy trốn tới đây, tiếng gầm vừa rồi chỉ là nhắc đám người Lôi Vô Kiệt mình đang ở đây, mau mau vào gặp. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt cầm kiếm sắc

mặt tức giận, rõ ràng định xông tới liều mạng với mình, trong lòng hắn hết sức khó hiểu.

Vương Nhược Phúc nghe hắn nói vậy vội vàng hỏi: “Đại nhân, ngài quen người này à?”

“Là sư đệ của ta.” Đường Liên đáp, quay đầu sang phía Lôi Vô Kiệt quát lớn: “Lôi Vô Kiệt, ngươi cầm kiếm làm gì vậy?”

‘Hừ! Còn giả bộ à!’ Lôi Vô Kiệt vung Sát Phổ kiếm nhảy lên đâm về phía Đường Liên.

Đường Liên vội vàng vẫy tay, hất văng bọn người Vương Nhược Phúc về

phía sau, tiếp đó trong tay hiện lên ánh bạc, một sợi tơ bạc cực nhỏ mở rộng trong tay hắn. Hắn vung mạnh hai tay, trói chiêu kiếm đâm tới của Lôi Vô Kiệt lại.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Đao Tì của Âm Hà?”

“Lôi Vô Kiệt, ngươi điên rồi à?” Đường Liên mắng.

“Người mới điên ấy, tên biến thái này!” Lôi Vô Kiệt giơ tay trái lên: “Tâm kiếm, lên!” Thanh Tâm kiếm thôn dài mỹ lệ lập tức rời vỏ hạ xuống tay hắn, hắn cầm Tâm kiếm chém một kiếm về phía Đường Liên. Đường Liên trong lòng kinh hãi, lập tức bỏ qua Sát Phố kiếm lui nhanh về phía sau, Dao Ti trên tay múa lên điên cuồng, ngăn chặn từng thế kiếm nối tiếp nhau của Lôi Vô Kiệt.

“Tâm kiếm đứng hạng tư trong thiên hạ? Lôi Vô Kiệt, người tới Kiếm Tâm trung?” Đường Liên kinh ngạc.

Lôi Vô Kiệt nghe vậy kinh ngạc, ngừng tấn công, sau khi suy nghĩ một chút lại nhắc kiếm lên: “Ồ, giả bộ không biết cơ đấy? Tí nữa thì bị người lừa rồi?

Tên biến thái chết tiệt!”

“Lôi Vô Kiệt, tên khốn kiếp nhà ngươi, dám không coi ta là sư huynh nữa à. Cứ mở miệng là biến thái với cả biến thái, xem ta dạy dỗ người ra sao!”

Đường Liên không nhin nữa, Dao Ti trong tay giương ra, Chỉ Tiêm nhận gần như trong suốt đã rời tay đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

“Chỉ Tiêm nhận của đại sư huynh cũng bị người học trộm?” Lôi Vô Kiệt cầm Sát Phố kiếm xuống đất, cầm Tâm kiếm đâm tới.

Lúc này đám người Tiêu Sắt đã đi vào, thấy hai người giao đấu khó phân thắng bại. Tư Không Thiên Lạc thấy Lôi Vô Kiệt đang vung Tâm kiếm một mình như đang dây dưa với một thứ vũ khí vô hình, không khỏi buồn bực:

“Binh khí của tên Mộ Anh kia còn biết ẩn thân à?”

“Là Dao Ti.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Binh khí độc môn của Âm Hà, vũ khí duy nhất trên đời chỉ có lưỡi không có chuôi, mỏng tới mức gần như

trong suốt, không quan sát kỹ ánh sáng thay đổi trong không khí thì không cách nào nhận ra nó.”

“Được lắm, quả nhiên là tên biến thái kia giả trang.” Tư Không Thiên Lạc cầm Ngân Nguyệt thương chuẩn bị tới giúp đỡ.

Tiêu Sắt giơ tay ngăn trước mặt cô: “Đại gia trưởng của Âm Hà là người quen cũ với Bách Lý Đông Quân, đã từng đưa một cuộn Đạo Ti cho hã.

Nếu ta nhớ không nhầm, cuộn Đạo Ti đó được truyền lại cho Đường Liên, Đường Liên còn muốn kết hợp nó với Chỉ Tiêm nhận, sáng tạo ra một chiêu tên là Thiên La Địa Vồng.”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái: “Hình như từng nghe phụ thân nói rồi.”

Bên kia Đường Liên lại âm thầm kinh ngạc, khi Lôi Vô Kiệt rời thành chỉ

vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, còn cách mình một khoảng, nhưng giờ kiếm khí lạnh lẽo, đặc biệt là phối hợp với danh kiếm hạng tư thiên hạ

này dường như đã bước vào Tự Tại Địa Cảnh, công lực có vẻ đã cao hơn mình. Lòng háo thắng của Đường Liên cũng nổi lên nhưng vẫn không định dùng ám khí, thứ nhất là vì ám khí nguy hiểm tới cực điểm, một khi ra tay là phân sinh tử. Mặc dù không biết đầu óc Lôi Vô Kiệt có vấn đề gì mà đòi chém mình như vậy, nhưng đâu thể vì vậy mà giết hã. Thứ hai là vì ám

khí là do Đường môn truyền thụ, Đường Liên đã thâm hạ quyết tâm, trước khi tra ra manh mối mọi chuyện, trừ Chỉ Tiêm nhận do Đường Liên Nguyệt tự mình truyền thụ khi còn nhỏ, không dùng bất cứ ám khí Đường môn nào nữa.

Như vậy võ công của hã chỉ còn hai loại.

Nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận. Được Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ.

“Thanh Tâm kiếm tốt lắm, cho ta mượn thử nhé.” Đường Liên đột nhiên thu hồi Đao Ti, bước lên trước một bước, chỉ một bước này đã tới trước người Lôi Vô Kiệt.

Khinh công, Nhất Túy Thiên Lý.

“Được thôi! Phải xem người có bản lĩnh này không đã.” Lôi Vô Kiệt xuất kiếm đâm tới, Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Đường Liên xuất chưởng đẩy về phía Lôi Vô Kiệt, một chưởng đó, rất chậm rãi! Chưởng lực như biển khơi tuôn trào, liên miên bất tuyệt. Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy kiếm kình của mình tuy bá đạo nhưng vẫn bị quyền kình tầng tầng lớp lớp kia bao phủ xâm chiếm. Quyền kình đó như biển khơi, khí thế liên miên bất tuyệt, thu nạp hết vạn vật trong thiên hạ.

Con người Lôi Vô Kiệt đột nhiên bùng cháy, áo đỏ phát phơ, vận thẳng Hỏa Chước thuật tầng thứ tám - Thiên Hỏa cảnh!

Lạc Minh Hiên ở bên cạnh quan chiến này giờ đột nhiên lên tiếng: “Nội pháp Thùy Thiên, quyền thuật Hải Vận. Không sai, hẳn chính là bản thân đại sư huynh!”

"Lôi Vô Kiệt, dừng tay!" Tiêu Sắt lớn tiếng nói.

Lôi Vô Kiệt nghe hai người nói chuyện, trong lòng kinh hãi, con người lập tức tối đen, hắc vôi vàng thu kiếm, thế nhưng quyền kình của Đường Liên không biến mất, lập tức đánh bay hắc ra ngoài.

Đường Liên thu chưởng, sắc mặt lạnh lùng: “Lôi Vô Kiệt, người chịu được không?”

Lôi Vô Kiệt ngã lảo ba bước rồi mới bò dậy, lập tức chạy về phía Đường Liên. Chẳng qua lần này không hề có sát khí gì, chỉ lảo đảo như một đứa

bé chạy về phía người thân. Lôi Vô Kiệt ôm lấy Đường Liên, giọng nói đầy nước mắt: “Đại sư huynh à! Bọn ta tìm người thật vất vả!”

Đường Liên vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài nhìn đám người Tiêu Sắt: “Nhờ ai nói cho ta, rốt cuộc đang diễn trò gì vậy?”

Tiêu Sắt, Tư Không Thiên Lạc và Lạc Minh Hiên lập tức quay người, giả bộ

không biết tên Lôi Vô Kiệt mất mặt tới tận nhà kia.

Chương 125: Sát thần giá lâm

Một cơn mưa kéo dài liên tiếp vài ngày liền.

Từ thành Nam An tới tận thành Tần Yên, nam tử áo đen cầm dù lặng lẽ

đứng trước đình nghỉ chân, nước mưa gõ lên mặt dù của hắn phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Nam tử áo tím ngồi trong đình rung mình một cái, dường như người đàn ông trước mặt luôn xuất hiện trong những ngày lạnh lẽo tiêu điều như vậy. Hắn không biết nam tử này thu mười tám thanh vũ khí nguy hiểm đó trở lại thành cây dù từ lúc nào, chỉ biết mấy ngày nay nam tử đó vẫn không nói gì, dẫn bọn họ chạy thẳng tới nơi đây.

“Đừng nghi ngờ Mộ Vũ, Chấp Tán Quỷ từng là sát thủ tốt nhất của Âm Hà, hắn có thể ngửi ra mùi con mồi rất chính xác.” Ông lão cầm lưỡi dao nhỏ cạo móng tay cười nói.

Tô Mộ Vũ xoay nhẹ cán dù, những giọt nước rơi xuống giấy dù trượt xuống. Tô Mộ Vũ giơ tay, nước mưa lập tức chuyển động hóa thành một thanh kiếm vòirỗng, hắn nhẹ nhàng vung lên, thanh kiếm vòirỗng kia đột nhiên bắn ra, lao thẳng vào trong đình nghỉ chân, ép thẳng tới trước ngực nam tử áo tím.

Nam tử áo tím kinh hãi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Tà Thất Dao, thế

nhưng Tạ Thất Dao vẫn mỉm cười chẳng hề đếm xỉa tới, cúi đầu chăm chú sửa móng tay.

Thanh kiếm vòi rồng này lại lập tức đổi hướng, lướt qua vạt áo của nam tử

áo tím, bay ra phía ngoài đình. Nam tử áo tím quay đầu sang, chỉ thấy có một người mặc áo trắng đứng đó, tay cầm một cây dù màu đen, đôi mắt buộc vải trắng, bên cạnh là một đứa trẻ đang đỡ.

“Hoàng huynh!” Nam tử áo tím bật thốt lên.

Tiêu Sùng nhẹ nhàng vung cánh tay phải về phía trước, nước mưa trong không khí lập tức ngưng tụ thành một tấm bình phong che chở, chặn thanh kiếm vòi rồng đột nhiên đánh tới này. hấn lại vung tay, cả kiếm và bình phong đều hóa thành nước mưa, rơi trên mặt đất.

Tô Mộ Vũ từ từ xoay người lại, khẽ nâng dù, để lộ đôi mắt lạnh lùng và lãnh đạm, hấn nhìn Tiêu Sùng, nhẹ giọng nói: “Bạch Vương Tiêu Sùng.”

Tiêu Sùng gật đầu một cái, học theo giọng của Tô Mộ Vũ: “Gia chủ Tô gia, Tô Mộ Vũ.”

Tạ Thất Dao cất con dao đi, thối một cái vào móng tay, đột nhiên đứng dậy xách nam tử áo tím trước mặt lên ném ra ngoài đình: “Chỉnh chủ tới rồi, người mau rút đi.”

“Gia chủ Tạ gia Tạ Thất Dao. Đối với một hoàng tử thì hành động của người khá mạo phạm đấy.” Cánh tay trái cầm cán dù của Tiêu Sùng xiết chặt.

Tạ Thất Dao mỉm cười: “Xin hỏi dựa theo luật pháp Bắc Ly, giết người sẽ bị

xử phạt gì?”

“Giết người chia làm rất nhiều loại.” Giọng nói của Tiêu Sùng vẫn không nhanh không chậm.

“Loại từng giết hai trăm năm mươi bảy người thì sao?” Tạ Thất Dao xiết chặt thanh đao trong tay, mặc dù hắn là một lão nhân nhưng trên người vẫn gồng lên từng bắp thịt, ánh mắt vẫn như chim ưng.

“Đáng xử chém.” Tiêu Sùng đáp rất ngắn gọn.

“Cho nên là.” Tạ Thất Dao thản nhiên nói: “Dựa theo luật pháp Bắc Ly ta phải bị băm thây vạn đoạn, sao ta còn phải nể mặt hoàng tử Bắc Ly? Chỉ có điều nhị hoàng tử diện hạ, vì sao người lại tìm tới đám tội phạm như

chúng ta?”

“Tạ thúc.” Tô Mộ Vũ đột nhiên mở miệng ngắt lời Tạ Thất Dao.

Tạ Thất Dao ngậm miệng lại, không hề tức giận, chỉ có khóe môi vẫn treo nụ cười lạnh lẽo.

Nam tử áo tím kia đương nhiên là Tiêu Cảnh Hà giả mạo Tiêu Sở Hà, hắn vội vàng chạy tới bên cạnh Tiêu Sùng, hạ giọng gọi: “Anh!”

Tiêu Sùng đột nhiên giơ tay lên, tát hắn ngã lăn trên mặt đất. Từ đầu đến cuối giọng điệu hắn vẫn bình tĩnh, thần sắc lạnh nhạt, thế nhưng cái tát đột ngột này lại mang chút tức giận. Tiêu Cảnh Hà bị hắn đánh ngã xuống đất, khóe miệng lập tức chảy máu, quần áo cũng bị nước mưa thấm ướt, dáng vẻ rất chật vật.

“Biết mình sai ở đâu không?” Tiêu Sùng hỏi.

Tiêu Cảnh Hà ngồi dậy, lau vết máu nơi khóe miệng: “Hoàng huynh, Cảnh Hà biết sai rồi.”

“Tạ lỗi với các vị gia chủ Âm Hà đi.” Tiêu Sùng vừa nói vừa bước một bước không nhanh không chậm tới, dùng dù giấy che trên đỉnh đầu Tiêu

Cảnh Hà.

“Không cần.” Tô Mộ Vũ lạnh nhạt nói.

Tiêu Cảnh Hà kinh ngạc nhìn bọn họ: “Các người đã biết từ trước rồi à?”

“Người trẻ tuổi, người quá coi thường Âm Hà, cũng quá coi thường chúng ta. Từ ngày người bước vào Âm Hà chúng ta đã biết thân phận của người.

Cửu hoàng tử Tiêu Cảnh Hà, chúng ta không giết người chẳng qua vì chúng ta cảm thấy rất hứng thú với người sau lưng người. Bạch Vương Tiêu Sùng, chúng ta cho rằng người là lựa chọn tốt hơn Tiêu Sở Hà.” Tạ

Thất Dao nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt lạnh lùng.

“Được rồi, lần đầu gặp mặt, đừng để không khí căng thẳng như vậy.” Một giọng nói mang theo ý cười vang lên, chỉ thấy không biết từ lúc nào trong đình đã nhiều thêm một người. Người này mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ màu bạc, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ khom người: “Đại gia trường.”

Đại gia trường gõ gõ lên mặt ghế: “Ngoài đình giá rét, vào trong ngồi đi.”

Tiêu Sùng gật đầu một cái, dẫn Tiêu Cảnh Hà và Huyền Đồng đi vào trong đình. Tạ Thất Dao thu thanh trường đao lại ngồi xuống bên cạnh đại gia trường: “Đại gia trường, sao đột nhiên tới đây?”

Đại gia trường nhìn trời mưa bên ngoài đình, lạnh nhạt nói: “Chắc là đợi trong bóng tối quá lâu, cũng muốn ra ngoài đi qua đi lại. Sao các người lại đứng đây? Lý Hàn Y đâu?”

“Ba ngày trước chúng ta đã đuổi kịp Lý Hàn Y, giờ phút này ba vị lão gia tử của Đường môn đang đi theo Lý Hàn Y, không lâu sau đó sẽ tới đây.

Chúng ta sẽ chặn Lý Hàn Y lại tại đây.” Tô Mộ Vũ không đi vào trong đình, đứng yên ở đó, nghe từng hạt mưa rơi.

“Không, không phải chặn. Là giết chết.” Đại gia trường trầm giọng nói.

Thần sắc Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ đều hơi đổi, hai người nhìn nhau một cái, lại nhìn đại gia trường, chờ hăn nói tiếp.

“Giết chết Kiếm Tiên, nghe có vẻ là một vụ mua bán lớn. Sau chuyện này Tuyết Nguyệt thành và Âm Hà chính thức là kẻ địch, không còn đường

văn hồi nữa.” đại gia trường gõ lên mặt ghế, lạnh nhạt nói: “Nhưng không còn đường văn hồi có vẻ cũng không tệ.”

“Giết chết Kiếm Tiên không phải chuyện dễ.” Tô Mộ Vũ mở miệng nói.

Đại gia trường mỉm cười: “Ba vị trưởng lão Đường môn, hai vị gia chủ Âm Hà còn không giết chết được một Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên ư?”

“Vẫn chưa đủ.” Tô Mộ Vũ lắc đầu nói.

“Vậy nếu thêm cả ta?” Long mày đại gia trường nhú lại, con ngươi tỏa ra ánh sáng tàn nhẫn.

Tô Mộ Vũ khẽ cau mày: “Đại gia trường định đích thân động thủ?”

“Nếu thật sự tới thời khắc đó, đại gia trường thử dài, đột nhiên quay sang nhìn Tiêu Cảnh Hà: “Chẳng qua trước lúc đó, ta có một việc cần hỏi người.”

Tiêu Cảnh Hà đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo kia, không nhịn được toàn thân run rẩy: “Chuyện... Chuyện gì?”

“Ngày đó người muốn chúng ta phái người đuổi giết một đệ tử trẻ tuổi của Lôi gia bảo, người nói hăn là đệ tử của Lôi Oanh và Lý Hàn Y, là đệ

tử kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Lôi môn, giết hãn có lợi cho việc đả kích Lôi môn?” Đại gia trường hỏi.

“Đúng.” Tiêu Cảnh Hà gật đầu: “Chuyện này ta không nói dối.”

“Được.” Đại gia trường đột nhiên nhấn mạnh: “Vậy ta hỏi lại người, người đi cùng hãn là ai?”

Tiêu Cảnh Hà ngây ra tại chỗ, không mở miệng.

Trong màn mưa lại có hai bóng người đi về phía này, một mặc áo đỏ, một mặc áo tím, đều là những cô nương vóc dáng thướt tha. Cô gái áo đỏ ôm một nam tử khôi ngô trong lòng, không một tiếng động, xem ra đã chết.

“Hãn xem như đệ đệ của ta.” Đại gia trường dựa lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu nhìn lên trời: “Hôm nay hãn đã chết. Cho nên ta cần người cho ta một đáp án.”

“Rốt cuộc bọn họ là ai!” Giọng nói của đại gia trường đã mang theo phần nộ, toàn bộ gian đình lập tức rung chuyển một cái.

Chương 126: Đạo Kiếm Tiên xuống núi (1)

Núi Thanh Thành.

Càn Khôn điện.

Đạo sĩ trung niên mặc đạo bào màu tím ngồi đó nhắm mắt yên lặng, như

đang thần du ngoài ngàn dặm. Đột nhiên, hãn mở mắt, trong con người ánh sáng tím như làn nước chảy, Tam Thanh tổ sư phía sau cũng như đang run rẩy, lưng lay lảo đảo như muốn ngã. Đạo sĩ trung niên đứng dậy, nhanh chóng bấm ngón tay, càng bấm chân mày càng nhú chặt. Cuối cùng hãn bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía Tam Thanh tổ sư, ánh mắt lạnh lẽo.

Tượng tổ sư lập tức ngừng rung chuyển, các tổ sư vẫn giữ nguyên vẻ trang nghiêm, trầm tĩnh mà nghiêm nghị.

Đạo sĩ trung niên đột nhiên hạ giọng quát lớn: “Thanh Tiêu!” Chỉ thấy một thanh trường kiếm màu xanh từ xa bay tới. Đạo sĩ trung niên nắm lấy rút kiếm ra, thân kiếm tỏa ra hào quang, bên trên loáng thoáng ánh sáng của bùa chú.

Thanh kiếm thể hiện đạo lý tận cùng của đạo gia, danh kiếm hạng sáu trong thiên hạ, bảo vật trấn sơn của núi Thanh Thành - Thanh Tiêu kiếm, cũng là bội kiếm của các đời chủ môn núi Thanh Thành. Cho nên giờ

phút này, người đứng trong Càn Khôn điện là chủ giáo trẻ tuổi nhất của núi Thanh Thành từ khi lập sơn tới nay, cũng là nhân vật gần như thần tiên trong truyền thuyết - Đạo Kiếm tiên Triệu Ngọc Chân.

Ngũ đại kiếm tiên, kiếm của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên đẹp nhất, kiếm của Nho Kiếm Tiên tao nhã nhất, kiếm của Nộ Kiếm Tiên bá đạo nhất, kiếm

của Cô Kiếm Tiên cô độc nhất, còn kiếm của Đạo Kiếm Tiên lại được coi là xứng với chữ ‘Tiên’ trong Kiếm Tiên nhất. Không nhúng phạm trần, không nhiễm phạm huyết, ba mươi năm qua chưa từng xuống núi, một lòng cầu đạo. Nếu có ngày nào đó hãn thật sự cười hạc phi thăng cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Còn giờ phút này, Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng lau Thanh Tiêu, bùa chú trên Thanh Tiêu kiếm lấp lóe như đáp lời. Cuối cùng hãn khẽ thở dài, cắm thân kiếm vào trong vỏ, cung kính đặt kiếm trước Tam Thanh tổ sư. Triệu Ngọc Chân cúi đầu hạ giọng nói: “Đệ tử Triệu Ngọc Chân bất hiếu, hôm nay sẽ xuống núi.”

Tam Thanh tổ sư như đột nhiên rung chuyển kịch liệt, lần này còn mãnh liệt hơn lúc vừa rồi, gần như toàn bộ Càn Khôn điện đều rung chuyển.

Triệu Ngọc Chân lại coi như không nghe thấy, chỉ ngẩng đầu nhìn nóc điện lung lay, mỉm cười: “Càn Khôn điện bị người ta lật tung hai lần, đúng là không đủ bền.” Hắn xoay người, từ từ đi ra cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bốn ông lão râu tóc bạc trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt đang đứng đó nhìn Triệu Ngọc Chân.

“Ân sư bá, mọi người đều nói ta là người tính toán giỏi nhất thiên hạ, nhưng ta thấy sư bá mới thật là đệ nhất. Sao mỗi lần ta có ý xuống núi các vị đều tới cản đường vậy?” Triệu Ngọc Chân khoanh tay sau lưng mỉm cười nhìn ông lão đứng đầu.

Ông lão này là người có bối phận cao nhất trong núi Thanh Thành hiện nay, ngay cả chương giáo tiền nhiệm Lữ Tổ Chân cũng phải gọi một tiếng sư huynh. Ân Trường Tùng nhìn vị chương giáo trẻ tuổi trước mặt, bất đắc dĩ chỉ lên trời: “Người có muốn xuống núi hay không, cần gì đến ta tính.”

Chỉ thấy trên trời có rất nhiều chim chóc không biết tên bay lượn, vây quanh Càn Khôn điện hót dài.

“Sư bá, ta muốn xuống núi xem thử, ngồi trên núi chán quá.” Triệu Ngọc Chân vẫn mỉm cười thản nhiên.

Ân Trường Tùng nghiêm mặt nói: “Ngọc Chân, người thật sự định phụ nổi khổ tâm của sư phụ người và núi Thanh Thành hay sao?”

“Xem ra đành vậy, ta đã để lại Thanh Tiêu kiếm, vị trí chương giáo xin Ân sư bá thay mặt đảm nhiệm, chờ sau khi Phi Hiên lớn thì truyền lại cho hắn.” Triệu Ngọc Chân từ từ bước ra ngoài điện, nhẹ giọng gọi: “Đào Hoa!”

Chỉ thấy một thanh kiếm gỗ đào đỏ tươi không biết bay từ đâu tới, vượt qua đỉnh đầu bốn vị thiên sư, hạ xuống tay Triệu Ngọc Chân. Hắn vượt

ve thân kiếm, ánh mắt toát ra vẻ ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Đào Hoa, chúng ta đi tìm cô ấy nhé?”

Trên thân Đào Hoa kiếm đột nhiên bùng lên ánh sáng đỏ, như đang đáp lại lời hân.

Hân đột nhiên ngẩng đầu nói: “Sư bá, các vị sư thúc, Ngọc Chân phải xuống núi.”

“Dẫu là vì chương giáo sư đệ đã chết, ta cũng không cho người xuống núi.” Ân Trường Tùng trầm giọng nói.

“Sư bá, ta thấy rồi.” Triệu Ngọc Chân thở dài.

Ân Trường Tùng lắc đầu: “Khi người có liên quan tới một chuyện, tương lai mà người thấy sẽ không chính xác nữa. Số mệnh không thể tự xem, chắc hẳn năm xưa chương giáo sư đệ đã dạy người.”

“Ta khác.” Triệu Ngọc Chân lại bước lên một bước: “Ta là Triệu Ngọc Chân. Mặc dù ta chưa từng tới giang hồ, nhưng ta biết bọn họ gọi ta là...”

"Đạo Kiếm Tiên!"

“Ngăn cản!” Ân Trường Tùng đột nhiên quát lớn, bốn vị thiên sư đồng thời rút trường kiếm bên hông ra, xếp thành một hàng ngăn trước đại điện.

“Các vị không cản được ta đâu.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nhảy lên, chớp mắt tiếp theo hân đã hạ xuống sau lưng bốn vị thiên sư. Hân nhẹ

nhàng du đưa thanh Đào Hoa kiếm trong tay, bên trên đính kèm bốn thanh trường kiếm bằng tinh cương đang nhanh chóng xoay tròn quanh thanh Đào Hoa kiếm. Hân hất một cái về phía sau, bốn thanh trường kiếm ghim lên tấm biển Càn Khôn điện.

Trong bốn vị thiên sư núi Thanh Thành, ba vị đã bước vào Tự Tại Địa Cảnh, Ân Trường Tùng thậm chí sau lần bế quan trước đã bước chân vào

Tiêu Dao Thiên Cảnh. Thế nhưng bốn người liên thủ vẫn không ngăn nổi một kiếm của Triệu Ngọc Chân.

“Đạo pháp đứng đầu núi Thanh Thành trong vòng trăm năm qua, kiếm thuật đứng đầu núi Thanh Thành trong vòng trăm năm qua. Kỳ tài ngút trời như vậy ở núi Thanh Thành là chuyện may mắn cho núi Thanh Thành, không thể xuống núi cũng là chuyện tiếc nuối cho núi Thanh Thành.”

Trước khi chết chương giáo tiền nhiệm Lữ Tổ Chân đã lưu lại lời như vậy.

“Ngọc Chân.” Ân Trường Tùng xoay người, dưới gò má đã đầy những nước mắt.

“Ân sư bá.” Triệu Ngọc Chân không xoay đầu lại, giọng nói bình tĩnh.

“Xuống núi cũng được.” Giọng nói của Ân Trường Tùng đã đầy mệt mỏi.

“Nhưng phải nhớ về núi.”

Triệu Ngọc Chân cười một tiếng, cầm thanh Đào Hoa kiếm lên gạt đầu một cái: “Về núi cũng được nhưng ta không làm chương giáo nữa đâu. Ta vốn không có lòng cầu đạo, đâu ngại thiên đạo cưỡng ép lưu lại, chỉ mong một mảnh rừng hoa đào, uống rượu tới lúc già.”

“Sư đệ, là ta có lỗi với người.” Ân Trường Tùng đột nhiên xoay người, như

ngã quy về phía tượng tổ sư trong điện.

“Sư phụ, là đồ nhi có lỗi với người.” Triệu Ngọc Chân bước từng bước một về phía trước, trên trời chim chóc kêu vang, chớp mắt mây đen đã giăng đầy, sấm chớp ầm ầm. Triệu Ngọc Chân cứ thế bước từng bước một xuống núi, các đệ tử xung quanh thấy hăn rồi rít quỳ sụp xuống đất. Chỉ có điều

khi Triệu Ngọc Chân sắp xuống tới chân núi, đột nhiên có hai người ngăn trước mặt hẳn.

Một tiểu đạo sĩ, một thư sinh thối.

Núi Thanh Thành, truyền nhân đạo pháp Phi Hiên, truyền nhân kiếm thuật Lý Phàm Tùng.

“Sư thúc tổ.” Phi Hiên nhỏ giọng gọi.

“Sư phụ!” Tiếng gọi của Lý Phàm Tùng mang theo vẻ nước nỡ.

“Bốn vị lão tổ tông còn không cản nổi ta, các người đứng đây làm gì?”

Muốn ăn đòn à?” Tuy Triệu Ngọc Chân nói khá nặng lời nhưng gương mặt vẫn mỉm cười thản nhiên.

“Đệ tử bất tài, dù chết cũng phải cản đường sư phụ.” Lý Phàm Tùng nắm thanh kiếm gỗ đào được đặt tên là ‘Túy Ca’, cắn răng cất cao giọng nói.

“Tuy cũng có khí thế đấy, nhưng tay cầm kiếm đừng có run thế chứ.”

Triệu Ngọc Chân nhìn tay Lý Phàm Tùng run rẩy, cười nói.

“Sư phụ, con sợ.” Lý Phàm Tùng suýt khóc lên.

“Thằng nhóc ngốc nghếch, sợ cái gì.” Triệu Ngọc Chân bước một bước lên, đã tới sau lưng hai người. “Ta chỉ xuống núi chứ không phải đi vào chỗ

chết.”

Phi Hiên xoay người, quỳ về phía Triệu Ngọc Chân: “Sư thúc tổ, con nghe các lão tổ tông nói. Lúc đó chương giáo Lữ Tổ Chân từng bói một quẻ cho sư thúc tổ, nếu sư thúc tổ không xuống núi có thể giữ cho núi Thanh Thành trăm năm hưng thịnh, nếu sư thúc tổ xuống núi...”

“Thì chết trận nơi hoang vắng, máu chảy thành sông.” Triệu Ngọc Chân cười nói tiếp.

“Sư phụ!” Lý Phàm Tùng cũng quỳ sụp xuống.

Chương 127: Đạo Kiếm Tiên xuống núi (2)

Lữ Tổ Chân của núi Thanh Thành, ba mươi năm trước đã được gọi là thần tiên trên mặt đất, trong lời đồn có thể tính toán cả quá khứ lẫn tương lai, Khâm Thiên giám tại Thiên Khải đã mời hắc vào kinh mười hai năm liền nhưng hắc đều từ chối. Thậm chí ngay cả thiên tử cũng nói đùa, hỏi giám chính của Khâm Thiên giám: “Nếu Lữ Tổ Chân vào Thiên Khải, hai người các người ai làm giám chính?” Có người nói lúc đó Tề Thiên Trần vậy nhẹ

phát trần, mỉm cười nói: “Nếu Lữ Tổ Chân thật sự vào Thiên Khải, vậy nên làm tượng tổ sư thờ phụng trong Khâm Thiên giám. Chúc giám chính nho nhỏ chỉ làm dơ bẩn chân sư của đạo gia ta.” Thế nhưng cuối cùng Lữ Tổ

Chân không thật sự thành tiên, hắc chết năm sáu mươi bốn tuổi. Tuổi tác này với người tu đạo thậm chí không tính là cao. Buổi sáng hôm đó, vị

chưởng giáo chân nhân núi Thanh Thành này đi vào Càn Khôn điện, ngồi trước tượng Tam Thanh tổ sư nhắm mắt quán tưởng, mãi tới tận hoàng hôn vẫn không đi ra. Đạo đồng hầu hạ hắc dè dặt tới gọi, hắc vẫn nhắm chặt hai mắt không hề nhúc nhích. Tiểu đạo đồng vỗ nhẹ lên người hắc, Lữ

Tổ Chân đổ sụp xuống đất.

Núi Thanh Thành lại rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện chưởng giáo chân nhân qua đời. Triệu Ngọc Chân trở thành chưởng giáo trẻ tuổi nhất từ khi núi Thanh Thành khai sơn tới giờ, sáu vị thiên sư cố nén bi thương phụ tá cho hắc. Các thiên sư biết cái chết của Lữ Tổ Chân không phải bất ngờ, hắc chết vì thiên phạt. Một người tu tiên định sửa số mệnh cho

người khác nên bị thiên phạt. Còn người mà Lữ Tổ Chân muốn sửa mạng chính là Triệu Ngọc Chân. Thế nhân đều biết khi Triệu Ngọc Chân ra đời đã có dị tượng, là người có tiên duyên của đạo gia, nhưng Lữ Tổ Chân tính ra trong số

mệnh của Triệu Ngọc Chân chắc chắn có một kiếp. Nếu hãn cả đời không hạ sơn có thể bảo vệ hương hỏa núi Thanh Thành trăm năm hưng thịnh, nếu hãn hạ thân thì chết trận nơi hoang vắng, máu chảy thành sông.

“Không phải ta không hiểu nỗi khổ tâm của sư phụ, nhưng nếu kiếp số đặt tại đó, vậy cứ cầm kiếm phá đi là được. Trốn chui trốn lủi trên núi còn ra thể thống gì chứ.” Triệu Ngọc Chân thở dài một tiếng, vung tay nâng Phi Hiên và Lý Phàm Tùng đang quỳ dưới đất lên: “Chút bản lĩnh đó của các

người mà cũng đòi ngăn cản ta. Phi Hiên, Đại Long Tượng Lực của người đã khá có thành tựu, thế nhưng ảo diệu của đạo pháp cần thấy chúng sinh.

Ba tháng nữa người lại xuống núi du lịch, trong vòng ba năm đừng về núi Thanh Thành. Phàm Tùng, người đi cùng Phi Hiên, trong số mệnh của người có hai duyên phận sư phụ, một phần là với ta, duyên hết tại đây.

Một phần còn lại ẩn nơi sơn dã tại giang hồ, vị kiếm thuật của vị sư phụ đó không kém gì ta.”

“Sư phụ.” Lý Phàm Tùng lắc đầu, nước mắt tràn mi: “Ta không muốn hai duyên phận sư phụ gì cả, ta chỉ cần một sư phụ là ngài thôi!”

“Sư thúc tổ!” Phi Hiên ghen ngào không nói nên lời.

“Đứa ngốc, ta chỉ xuống núi chứ có phải đi chịu chết đâu? Khóc lóc như vậy làm gì?” Triệu Ngọc Chân cúi người xoa đầu Phi Hiên.

Phi Hiên lắc đầu: “Nhưng sư thúc tổ nói mấy lời này rõ ràng là trần trời mà.”

“Thằng ngốc này.” Triệu Ngọc Chân đứng dậy nhìn về phía xa, giọng nói buồn bã: “Chẳng qua là cảm thấy lần này đi khỏi chắc sẽ rất lâu, rất lâu nữa mới lại gặp nhau. Ta sẽ không chết, ta là Triệu Ngọc Chân, là người có thể một bước thành tiên, thiên kiếp thì đã sao, ta không sợ.”

“Sư phụ, lần này xuống núi rồi cuộc người muốn đi đâu?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Đi hướng đó, ta chưa từng xuống núi, sao biết đó là đâu.” Triệu Ngọc Chân chỉ về phía nam: “Ta chỉ muốn thấy rừng trúc đó, thấy căn đình đó, dường như rất xa, vì sư lên đường đây.”

“Sư phụ chưa từng xuống núi, sao lại biết rõ như vậy?” Phi Hiên kinh ngạc: “Chẳng lẽ sư phụ đã bước vào Thần Du Huyền Cảnh?”

“Dường như còn kém một bước. Thiên địa không nói nhưng mang đầy ảo diệu, vì sư đi đây, mang sư nương về cho các người.” Triệu Ngọc Chân xoay người, lắc mình lướt xuống núi.

“Sư phụ, đồ nhi chờ ngày gặp lại người!” Lý Phàm Tùng cao giọng nói.

“Đúng vậy, sư thúc tổ sẽ không chết. Người là Đạo Kiếm Tiên, trời giáng kiếp số thì đã sao, chớp mắt là phá tan!” Phi Hiên nức nở nói.

Còn dưới núi, mặt đất đột nhiên chấn động.

Ba ngàn thiết kỵ trấn giữ ngoài núi Thanh Thành cuối cùng cũng phát động. Thám tử mai phục trên núi Thanh Thành nhiều năm phát tín hiệu lên trời. Lúc đó Phiêu Kỵ tướng quân đang nằm gà gật trong doanh trường nghe vệ binh thông báo, kinh ngạc nhảy bật dậy: “Đạo sĩ kia thật sự xuống núi à.”

“Chính xác vạn phần, hiện giờ bên ngoài bầu trời có dị tượng quỷ dị, còn có rất nhiều chim chóc kỳ quái bay lượn, hơn nữa thám tử đã phát tín

hiệu, chắc chắn không sai.” Thần sắc vệ binh cũng hết sức kích động.

“Được lắm! Lão tử chờ dài cổ ở đây đã hơn mười năm rồi, hôm nay rốt cuộc cũng được giải thoát. Bảo các anh em mau đánh bóng đao! Đám người này bao năm qua không được dùng đến, đừng có rỉ sét đấy!” Phiêu Kỵ tướng quân cao giọng quát, khí khái hào hùng.

Trước đây Triệu Ngọc Chân ba mươi năm liền không xuống núi một bước, từng có lời đồn khi Triệu Ngọc Chân xuống núi, trời đổi sao đất dời, thay đổi hoàng vận của Thiên Khải. Thiên tử từng hỏi chuyện Tề Thiên Trần, Tề

Thiên Trần đáp là lời này không có căn cứ. Thiên Tử mới thoáng an tâm, bỏ

ý định san bằng núi Thanh Thành, nhưng vẫn phái ba ngàn thiết kỵ trấn giữ gần núi Thanh Thành, đề phòng Triệu Ngọc Chân thật sự xuống núi.

Phiêu Kỵ tướng quân tên là Vương Thiết, năm xưa quân công đầy rẫy nhưng lại bị phái tới đây đợi liên mười năm, trong lòng đã tích đầy oán hận, e rằng trong thiên hạ này trừ Lý Hàn Y ra hẳn là người thứ hai muốn Triệu Ngọc Chân xuống núi. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lên ngựa, dẫn ba ngàn thiết kỵ chinh lý trang bị đầy đủ, phóng về phía núi Thanh Thành.

Còn bóng người màu tím kia cũng nhanh chóng lao về phía bọn họ.

Wang Thiết cau mày, hỏi vệ binh bên cạnh: “Đó là Triệu Ngọc Chân?”

Vệ binh kia chứng kiến tốc độ của bóng tím, đã sớm tới mức trợn tròn hai mắt: Cái này... Mọi người đều nói Triệu Ngọc Chân là thần tiên, không ngờ

lại là thật. Tướng quân, chúng ta có ngăn được không?”

“Lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người, chúng ta là ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Bắc Ly, chẳng lẽ lại sợ một tên đạo sĩ thôi?” Vương Thiết cắn

răng đáp.

Triệu Ngọc Chân bên kia nhìn ba ngàn thiết kỵ cưỡi ngựa lao tới, khẽ thở dài: “Chỉ vì sự phụ khoác loác, hại đám người này lãng phí mất mười năm.

Thật hồ thẹn!”

Triệu Ngọc Chân vừa nói hồ thẹn, đã lao tới trước ba ngàn thiết kỵ.

“Triệu Ngọc Chân của núi Thanh Thành to gan, ta là Phiêu Kỵ tướng quân của Bắc Ly...” Vương Thiết giơ cao trường thương quát lớn.

Ánh tím đã xuyên qua ngàn người ngựa, chỗ hấn đi qua người ngã ngựa đổ, tiếng hí vang lên không ngừng.

Ba ngàn thiết kỵ đã sao, chớp mắt là phá tan.

Vương Thiết bò từ dưới đất lên, phủ bụi trên người, quay sang nhìn vệ binh bên cạnh cười khở: “Không phải đạo sĩ thôi, là thần tiên thật sự.

Người cưỡi khoái mã về Thiên Khải đi!”

“Cần báo lại cho thiên tử ư?” Vệ Binh phải.

“Không.” Vương Thiết cau mày nói: “Báo cho Khâm Thiên giám, giam chính Tề Thiên Trần!”

Triệu Ngọc Chân kia xuyên qua ba ngàn thiết kỵ, càng đi càng nhanh, sau khi xuống núi lần đầu tiên hấn chứng kiến thiên địa rộng lớn, trong lòng dâng lên hào hùng vạn trượng, không nhịn được cao giọng hét dài.

“Tiểu tiên nữ, ta tới gặp ngươi đây!”

Chương 128: Hóa ra là người quen cũ

Thành Uyên Chỉ.

Nha môn tri phủ.

Mọi người vây quanh Diệp Nhược Y hai mặt nhìn nhau. Lôi Vô Kiệt nắm lấy bả vai Đường Liên la lớn: “Đại sư huynh, chẳng phải các người cùng về

Đường môn à? Chẳng phải người nói sư phụ người có cách chữa cho cô ấy à? Sao giờ lại thành như vậy?”

Đường Liên lắc đầu, tránh né đề tài này: “Nói ra thì dài lắm, giờ mau nghĩ

cách chữa cho Diệp cô nương đã rồi tính. Tiêu Sắt, Bồng Lai đan của người có tác dụng không?”

“Vô dụng.” Tiêu Sắt cau mày, đáp rất đơn giản.

“Vô dụng?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Sao lại vô dụng.”

“Bồng Lai đan có thể giúp giữ mạng của cô ấy nhất thời, nhưng tâm mạch của cô ấy đã bị tổn thương như vậy, y thuật không thể cứu nổi. Cô ấy chống đỡ được tới giờ là nhờ một luồng chân khí giữ mạng.” Tiêu Sắt đưa tay bắt mạch Diệp Nhược Y, thần sắc kinh ngạc: “Luồng chân khí này...”

“Ra sao?” Đường Liên hỏi.

“Như ánh sáng của băng nguyên, trong âm hàn mang theo chút ấm áp.”

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói.

Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên: “Tiêu Sắt, giờ là lúc nào rồi mà người còn tâm tư lấy ví dụ!”

“Các người cũng biết người đó.” Đường Liên nói.

“Ai?” Tiêu Sắt ngạc nhiên.

“Hòa thượng Vô Tâm.” Đường Liên chậm rãi đáp.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đều kinh ngạc nhìn nhau: “Hắn về rồi à?”

“Đúng vậy, hơn nữa công lực còn lợi hại hơn trước. Nếu ta đoán không sai, ít nhất đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Đường Liên nói.

Lôi Vô Kiệt vừa bước vào Tự Tại Địa Cảnh, thấy hơi thất bại, lại hỏi:
“Thế

sao hắn không đi theo? Nếu có hắn có thể cứu mạng Diệp cô nương rồi!”

Đường Liên nhớ lại vị kiếm khách mặc áo đen, có vẻ lo lắng nói:

“Chúng ta gặp một kiếm khách kỳ quái, người mặc áo khoác màu đen, đội nón lá, cầm một thanh kiếm lớn tới khác thường. Vô Tâm tạm thời kiềm chế hắn nên ta mới có thể mang Diệp Nhược Y đi trước được.”

Thần sắc Tiêu Sắt hơi đổi, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo: “Là hắn!”

Mọi người bị giọng nói của hắn làm cho kinh ngạc, Tư Không Thiên Lạc lên tiếng hỏi đầu tiên: “Tiêu Sắt, người biết hắn à?”

“Ta không biết hắn.” Tiêu Sắt dừng một chút, nhưng câu sau hắn nói hoàn toàn không liên quan tới câu trước. “Nhưng ta chắc chắn sẽ giết chết hắn.”

Nói xong hắn quay lại, cúi người nhìn Diệp Nhược Y, nhẹ nhàng thở dài.

Lôi Vô Kiệt khôi phục tinh thần: “Tiêu Sắt, người than thở nỗi gì, mau

cách đi.”

Tiêu Sắt đột nhiên giơ tay với Lôi Vô Kiệt: “Cầm lấy tay ta.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Tư Không Thiên Lạc nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng bước tới: “Tiêu Sắt, người lại vận dụng trận Lưu Chuyển kia à? Người sẽ chết đấy!”

“Không đâu. Lần này ta mượn chân khí của Lôi Vô Kiệt, Lôi Vô Kiệt luyện Kiếm Tâm quyết của Kiếm Trùng, ta sẽ dùng kiếm tâm bù đắp cho tâm mạch không trọn vẹn!” Tiêu Sắt nắm chặt lấy tay Lôi Vô Kiệt, một tay khác nhẹ nhàng đặt lên ngực Diệp Nhược Y.

“Tiêu Sắt, người để tay vào đâu thế!” Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng hét lên.

“Im đi!” Gương mặt Tiêu Sắt biến sắc, hai người lập tức im lặng, Lôi Vô Kiệt chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể lập tức như thủy triều rút ra ngoài, chảy về phía lòng bàn tay Tiêu Sắt. Gương mặt Tiêu Sắt đỏ lên, thân thể lập tức bành trướng. Hắn ngộ được trận Lưu Chuyển trong quyển sách không tên mà Nho Kiếm Tiên tặng cho, có thể khiến nội lực vận chuyển mà không chạm tới ấn mạch. Giờ phút này hắn định mượn Kiếm Tâm quyết của Lôi Vô Kiệt ngăn chặn thương thế của Diệp Nhược Y. Trước đây Vô Tâm cũng từng dùng võ công tương tự, trên một con sông lớn chữa cho Lôi Vô Kiệt bị

Tử Y Hầu đánh bị thương.

Chỉ thấy Diệp Nhược Y vẫn luôn nhắm mắt ngủ say đột nhiên rên lên một tiếng.

“Có tác dụng rồi! Có tác dụng rồi!” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Sắc mặt Tiêu Sắt vẫn tím bầm, nhìn Diệp Nhược Y, cánh tay run rẩy.

Trong lòng Đường Liên thầm kinh hãi nói: “Không tốt. Xem dáng vẻ Tiêu Sắt hình như bản thân không gánh được chân khí Kiếm Tâm quyết của Lôi Vô Kiệt. Cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì kinh mạch cũng đứt lìa từng khúc mà chết.

Tiêu Sắt cắn răng, đột nhiên xuất chiêu đẩy Lôi Vô Kiệt ra. Hắn nâng tay trái, chân khí màu đỏ sậm trong tay đột nhiên ngưng kết thành hình một thanh trường kiếm. Tiêu Sắt giơ cao thanh trường kiếm bằng chân khí đó lên, đột nhiên ấn xuống, cắm toàn bộ thanh kiếm vào trong ngực Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y chợt mở mắt, gầm lên một tiếng, hất tung mọi người xung quanh ra ngoài. Trước ngực cô lấp lánh ánh sáng đỏ, đôi mắt đầy đau đớn.

“Tiêu Sắt, sao lại như vậy?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi nói.

Tiêu Sắt cắn răng nhìn Diệp Nhược Y: “Ta biết rất đau đớn, nhưng nếu là cô chắc chắn không vấn đề!”

Ánh mắt Diệp Nhược Y từ từ bình tĩnh lại, ánh sáng đỏ trước ngực dần âm đạm. Cô nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt mang vẻ xa cách lâu ngày mới gặp lại:

“Mãi vẫn không có thời gian nói với người một câu. Lâu rồi không gặp.”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, đi tới, đẩy nhẹ lên người Diệp Nhược Y. Diệp Nhược Y ngã thẳng về phía sau, nằm xuống giường, nhắm hai mắt lại.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt vội vàng tới hỏi.

“Không sao, cô ấy ngủ thôi.” Tiêu Sắt đáp.

“Chiêu vừa rồi của người thật thần kỳ. Quả thật là... vô cùng kỳ diệu! Bệnh của Diệp cô nương được chữa rồi à?” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Giám chính của Khâm Thiên giám còn chẳng thể chữa khỏi bệnh này, làm sao ta chữa được đây. Chỉ tạm thời áp chế thương thế của cô ấy mà thôi.”

“Tiêu Sắt.” Rốt cuộc Tư Không Thiên Lạc không nhịn nổi nữa mở miệng hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: “Người và Diệp cô nương quen nhau từ trước à?”

Tiêu Sắt từ từ đi ra ngoài, không nói gì.

“Dường như người hiểu rất rõ về bệnh tình của cô ấy, hơn nữa nếu vừa rồi ta không nghe lầm, cô ấy nói...” Tư Không Thiên Lạc do dự một hồi rồi vẫn nói ra: “Đã lâu không gặp?”

Lôi Vô Kiệt cũng phản ứng lại, nhìn Tiêu Sắt với vẻ khó hiểu.

Chỉ mình Đường Liên thần sắc mập mờ không rõ, nhìn Tiêu Sắt đầy ẩn ý.

“Đúng vậy, chúng ta quen nhau từ nhỏ.” Tiêu Sắt ngửa đầu lên nhìn bầu trời, nhẹ giọng nói.

Mười năm trước, thành Thiên Khải, phủ tướng quân. Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Thiếu niên quần áo trắng toát nhanh nhẹn tuấn tú đi lang thang trong phủ, gặp một cô bé ngồi trên xe lăn. Đôi mắt của cô bé trống rỗng, ngồi trong sân nhìn về phương xa, miệng nhỏ giọng ngâm nga một

bài đồng dao không biết tên. Thiếu niên thấy cô bé bèn dừng bước, từ từ đi tới trước mặt cô, giơ tay ra nói: “Đến đây nào, đứng lên.”

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên, đôi mắt thiếu niên trong trẻo mà sáng ngời.

“Ta biết rất đau đớn, nhưng nếu là cô chắc chắn không vấn đề!” Thiếu niên mỉm cười nói với cô, nụ cười vô cùng ấm áp ôn hòa.

Khoảnh khắc đó con người vô thần của cô gái bắt đầu có ánh sáng. Khoảnh khắc đó cô bé nắm lấy tay thiếu niên, cũng bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới của mình.

Năm đó, Tiêu Sắt chín tuổi, Diệp Nhược Y bảy tuổi.

Chương 129: Tiên nhân từ tây tới

Hoàng hôn, mặt trời xuống núi.

Đường Liên và Lạc Minh Hiên ngồi trong gian đình, hạ giọng bàn luận mọi chuyện. Đường Liên thần sắc nghiêm túc, còn Lạc Minh Hiên trước nay luôn cười đùa tí tởn lúc này càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

“Cho nên bây giờ Đường môn định phản bội Tuyết Nguyệt thành?” Lạc Minh Hiên kinh hãi nói.

Đường Liên gật đầu một cái: “Mặc dù không biết dự định cụ thể của lão gia tử, nhưng rất rõ ràng, bọn họ không muốn giữ quan hệ đồng minh với Tuyết Nguyệt thành nữa. Họ đã có lựa chọn tốt hơn.”

Lạc Minh Hiên hít một hơi lạnh: “Đây không phải chuyện nhỏ, sư huynh, người mau về Tuyết Nguyệt thành với ta, báo lại cho tam thành chủ!”

“Không được, ta không thể trở về Tuyết Nguyệt thành.” Đường Liên lắc đầu một cái.

“Vì sao? Chẳng lẽ đại sư huynh vẫn chưa quyết định?” Lạc Minh Hiên vội vàng la lên.

Đường Liên lắc đầu: “Đường môn là gia tộc của ta, Tuyết Nguyệt thành là sư môn của ta. Ta không muốn phản bội bất cứ ai, ta chỉ muốn ngăn cản chuyện này xảy ra. Người về Tuyết Nguyệt thành đi, còn ta, ta có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Chuyện gì vậy?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Lôi gia bảo sắp tổ chức Anh Hùng yến. Nhưng hiện nay Lôi gia bảo, Tuyết Nguyệt thành đều không biết thay đổi của Đường môn, cho nên rất có thể bữa Anh Hùng yến đó là lúc Đường môn bắt đầu làm phản. Ta

muốn ngăn cản chuyện này xảy ra. Người về Tuyết Nguyệt thành tìm tam thành chủ trợ giúp. Còn ta tới Lôi gia bảo, ngăn cản hành động của Đường môn.” Đường Liên nghiêm mặt nói.

“Đại sư huynh, chuyện này...” Lạc Minh Hiên do dự một chút nhưng không nói tiếp.

“Đúng vậy, ta không làm nổi chuyện này.” Đường Liên nói nốt lời của Lạc Minh Hiên: “Nhưng dầu sao cũng phải cố hết sức, không thể để mình tiếc nuối được. Đúng rồi, gần đây có tin gì của sư phụ ta không?”

“Đại thành chủ à?” Lạc Minh Hiên lắc đầu: “Vẫn không có tin tức gì.”

“Ài.” Đường Liên thở dài nhìn ánh nắng chiều, trong lòng thầm than: Nếu sư phụ ở bên cạnh lúc này, có lẽ ta không cần mê mang như vậy.

Còn bên kia, Tiêu Sắt đang nằm trên nóc nhà, lười biếng tắm ánh chiều tà cuối cùng.

Lôi Vô Kiệt nhảy tới bên cạnh Tiêu Sắt, mí mắt Tiêu Sắt hơi nhấc lên: “Cuối cùng cũng yên tâm rồi à?”

“Trông coi hai canh giờ, không có gì đáng ngại rồi.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, ngồi xuống cạnh Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, ta phát hiện người có một sở

thích, rất thích nằm trên nóc nhà.”

“Vì rất yên tĩnh.” Tiêu Sắt đáp.

“Không, vì trên nóc nhà có thể thấy nơi rất xa. Chỗ đó, là quê hương của người.” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người và Diệp Nhược Y quen biết nhau ở nơi rất xa đó.”

“Đúng vậy, Thiên Khải thành. Đó là nơi chúng ta gặp nhau.” Không ngờ Tiêu Sắt không phản bác.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiêu Sắt, có vẻ người không muốn nhắc tới những chuyện xưa của mình. Thật ra có lúc ta cũng rất tò mò, vì sao người cố ý muốn quên đi những chuyện trước kia?”

“Khi thứ người tin tưởng và ngưỡng mộ đột nhiên sụp đổ, người cũng sẽ nghĩ vậy. Đẩy sập hết tất cả, làm lại từ đầu.” Tiêu Sắt mở mắt ra, ngây ngốc nhìn phía xa: “Sau đó mọi thứ đều là khởi đầu mới, mọi thứ đều có cơ hội văn hồi. Ta muốn có một cuộc sống hoàn toàn mới.”

“Cho nên khi gặp Diệp cô nương lần đầu mới cố tình không nhận nhau?”

Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ừ. Cô ấy là cố nhân, cái gọi là cố nhân cũng là người không nên xuất hiện lại trong cuộc đời.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, Tâm kiếm bên hông đột nhiên rời vỏ, chỉ thẳng vào giữa ngực của Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, hét lên giận dữ: “Lôi Vô Kiệt, người làm gì vậy!”

“Ta muốn nói, mặc dù chúng ta là huynh đệ tốt của nhau, nhưng chuyện tình cảm không thể nhường được! Chúng ta cạnh tranh công bằng!” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt, thần sắc nghiêm túc.

Tiêu Sắt vẫn chỉ lo lắng: “Huynh đệ tốt quái gì, ai muốn cạnh tranh với người! Tình cảm gì chứ? Chẳng hiểu cái gì cả!”

“Người nói giữa chúng ta không có cạnh tranh vì người vốn không định tranh đoạt Diệp cô nương với ta, nhưng rõ ràng Diệp cô nương thích người?” Ngón tay Lôi Vô Kiệt ngoắc nhẹ, Tâm kiếm cũng rục rịch.

“Ta đâu có nói vậy!” Tiêu Sắt mắng.

“Về vỏ.” Lôi Vô Kiệt lạnh nhạt nói, Tâm kiếm theo tiếng vào vỏ. “Dù sao ta cũng mặc kệ, huynh đệ là huynh đệ, tình cảm là tình cảm.”

Còn trong nội điện chỉ có một mình Tư Không Thiên Lạc ngồi đó trông nom Diệp Nhược Y. Cô nhìn Diệp Nhược Y sắc mặt đằm tỉnh ngủ say, lẩm bẩm: “Người quen biết Tiêu Sắt lâu như vậy. Hơn nữa... nghe có vẻ quan hệ không đơn giản.”

“Nhưng rõ ràng các người gặp nhau từ trước rồi mà, sao lại không nhận nhau?”

“Chẳng lẽ từng là tình nhân?”

"Quá đáng!"

Tư Không Thiên Lạc không ngừng lẩm bẩm, đột nhiên nghe Diệp Nhược Y

rên nhẹ một tiếng. Cô vội vàng đứng dậy, lại thấy lúc này sắc mặt Diệp Nhược Y đã đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt đầy đau đớn. Cô kinh hãi quay người lại, định gọi mọi người bên ngoài vào, nhưng lại bỗng thấy trước mặt nhiều thêm một người.

Đột nhiên xuất hiện, như bước ra từ hư không.

Người nọ mặc đạo bào màu trắng, râu bạc tóc bạc, tay cầm một phát trần màu trắng. Râu dài rủ xuống bên hông nhưng gương mặt không chút già nua, dung nhan vẫn rất tuấn tú, con ngươi sáng bừng, toàn thân tỏa ra một luồng tiên khí.

“Thần... thần tiên?” Tư Không Thiên Lạc ngậy ngần.

Lão thần tiên kia nhẹ nhàng mỉm cười với Tư Không Thiên Lạc, đi tới bên cạnh Diệp Nhược Y, ngón tay đặt nhẹ lên trán Diệp Nhược Y, gật nhẹ đầu nói: “Không sao.” sau đó phát trần hất nhẹ, Tư Không Thiên Lạc chỉ thấy một luồng sáng trắng truyền vào ngực Diệp Nhược Y. Chỉ trong chớp mắt,

vẻ đau đớn trên gương mặt Diệp Nhược Y từ từ tiêu tan, thân thể yên tĩnh trở lại, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục như thường.

Lão thần tiên kia quay đầu lại nhìn sang phía Tư Không Thiên Lạc, cười nói: “Có phải con gái Thương Tiên không?”

Nếu là lúc bình thường, người khác mở miệng nói bốn chữ ‘con gái Thương Tiên’ mà cô kiêng kỵ nhất, cô đã sớm vác gậy đánh một trận rồi.

Thế nhưng đối mặt với ông lão bộ dáng như thần tiên kia, gương mặt Tư Không Thiên Lạc đầy lo sợ :”Đúng... đúng vậy. Dám hỏi lão thần tiên là...”

“Từng có duyên gặp mặt phụ thân người vài lần.” Lão thần tiên kia vẫy nhẹ phất trần, thân thể đột nhiên lướt tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, tay nắm nhẹ lấy thanh trường thương của cô: “Ngân Nguyệt thương, khố đoạn tràng. Là một mũi thương không may mắn, nhưng nó có một chủ

nhân rất tốt.

Tư Không Thiên Lạc hoàn toàn không thấy người này cướp đi trường thương của mình ra sao, thậm chí cô còn có một loại ảo giác là sau khi người này tới bên cạnh mình, bản thân tự tay đưa thương cho người ta.

Đây là một cảm giác rất kỳ quái, thế nhưng trong lòng cô không cảm thấy bất cứ sợ hãi nào, vì trên người ông lão này dường như không có bất cứ khí tức nguy hiểm nào.

Chương 130: Quốc sư rời Thiên Khải

“Ai vậy?” Đường Liên đang từ bên ngoài đi vào trong nhà thấy ông lão tay cầm phất trần, kinh ngạc hỏi.

Ông lão kia mỉm cười với Đường Liên, phất trần nhẹ nhàng vung lên, thân thể đã lướt tới bên cạnh Đường Liên. Đường Liên kinh hãi, lấy Chi Tiêm nhận ra, vung đao về phía ông lão kia.

“Đại sư huynh, dừng.” Tư Không Thiên Lạc vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nhưng lưới Chỉ Tiêm nhận như đâm vào hư không, ông lão kia đã lao tới sau lưng Đường Liên, Đường Liên vội vàng quay đầu, chỉ thấy bước

chân của ông lão kia nhẹ nhàng chậm rãi nhưng thân hình lại nhanh chóng tới cực điểm, chỉ lắc mình vài cái đã tới cửa. Lạc Minh Hiên tới bên cạnh Đường Liên, nhỏ giọng hỏi: “Vị này là thần tiên từ đâu tới?”

Đường Liên thu hồi Chỉ Tiêm nhận, lắc đầu: “Dẫu sao cũng là thần tiên chúng ta không chọc nổi.”

Mũi chân ông lão kia điểm nhẹ một cái, nhảy lên trên mái hiên. Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo Tiêu Sắt đang ngắm ánh chiều tà, nhìn ông lão cung kính hỏi:

“Dám hỏi tiền bối là ai?”

Ông lão mỉm cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Phụ thân người họ Lôi, mẫu thân người họ Lý?”

“Làm sao người biết?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Dáng dấp của người và cha người rất giống nhau, ta cũng từng thấy thanh kiếm của người. Kiếm tâm hữu nguyệt, thụ mộng sát nhân, năm xưa ta cũng tận mắt chứng kiến uy thế một kiếm ép thẳng tới thiên tử.”

Lão nhân mỉm cười nói: “Đều là cố nhân.”

“Lão tiền bối, ngài biết phụ thân và mẫu thân của ta ư?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ

nói.

Tiêu Sắt nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn, bản thân bước lên một bước, che trước mặt Lôi Vô Kiệt.

Ông lão vung phất trần một cái, hơi nghiêng người: “Tiểu vương gia.”

“Ta không phải vương gia gì cả.” Tiêu Sắt đột nhiên quát lớn.

Ông lão kia lại cố tình cười nhạt: “Hai năm trước bệ hạ đã phong vương gia làm Vĩnh An vương, lệnh của thiên tử không thể trái. Vương gia không nhận lệnh là một chuyện, ta gọi vương gia ra sao lại là chuyện khác.”

“Người tới để bắt ta về ư?” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

“Yên tâm, ta tới không phải vì tiểu vương gia.” Ông lão cười nói: “Đương nhiên, nếu ta thật sự muốn tiện đường mang vương gia về Thiên Khải, cũng không phải không thể.”

“Người dám!” Tiêu Sắt quát lớn, giữa hai hàng mi đầy tức giận. Lôi Vô Kiệt rất ít khi thấy Tiêu Sắt có khí thế hung dữ như vậy, có lẽ chỉ có lúc cho hắn mượn khí xuất kiếm ép lui Thiên Diện Quỷ, Tiêu Sắt mới để lộ thần sắc đáng sợ như thế.

“Tiểu vương gia đừng giận, Thiên Khải thành là nơi dẫu sao ngài cũng phải về, làm gì có đạo lý khách tha phương không trở về nhà. Chỉ có điều...” Ông lão ngừng một chút, ngẩng đầu ngắm cảnh nắng chiều, giọng nói hơi buồn bã: “Hy vọng khi vương gia trở về Thiên Khải, tay chớ cầm đao.”

Sau đó ông lão đột nhiên biến mất, như hòa tan trong ánh chiều tà kia. Lôi Vô Kiệt dụi mắt một cái, phát hiện mình không hoa mắt, vội vàng xoay người, lúc này mới phát hiện cái bóng mặc áo trắng biến mất cuối con đường. Lôi Vô Kiệt thở dài: “Đây đâu phải đạo sĩ, rõ ràng đã thành tiên.”

Lúc này Đường Liên cũng đi tới bên cạnh hắn, cau mày hỏi Tiêu Sắt:

“Người này là ai vậy?”

“Thiên Khải Khâm Thiên giám, giam chính Tề Thiên Trần.” Tiêu Sắt đáp.

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi hét lên: “Tề... Tề Thiên Trần, vậy chẳng phải là... quốc sư? Hắn tới đây làm gì thế?”

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hắn tới tìm người?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không, hắn là nửa sư phụ của Diệp Nhược Y, chuyển này đi ngang qua đây, chắc do phát hiện thương thế của Diệp Nhược Y.

Nhưng ta thấy hắn đi thẳng về phía nam, e rằng trên người hắn còn có mục đích khác quan trọng hơn.”

“Chuyện gì mà khiến quốc sư chưa từng rời xa Thiên Khải nửa bước chạy xa cả ngàn dặm tới nơi đây?” Đường Liên trầm trầm hỏi.

“Ta cũng muốn biết.” Tiêu Sắt đột nhiên nói, ánh mắt nghiêm nghị. Từ khi hắn vừa ra đời, Tề Thiên Trần đã là giam chính của Thiên Khải Khâm Thiên giám, cùng đại tổng quản Cẩn Tuyên công công được gọi là hai đại cao thủ bên cạnh thiên tử. Bao năm như vậy, chuyện Tề Thiên Trần làm nhiều nhất chính là đứng trên Trích Tinh các của Khâm Thiên giám nhìn nhật nguyệt tinh chuyển động, chưa bao giờ bước ra khỏi Thiên Khải thành một bước. Rốt cuộc hiện giờ phía nam có chuyện gì xảy ra mà ép Tề Thiên Trần đích thân đi tới.

Núi Lạc Lôi.

Tám trăm dặm xung quanh dãy núi phía nam, Hồi Nhạn là đầu, Nhạc Lôi là cuối, vốn tên là núi Lạc Lôi. Những năm xưa một trong bát trụ quốc, Bắc Ly đại tướng quân Lôi Mộng Sát đại chiến với đại quân Nam Chiếu tại đây, cuối cùng do số lượng binh mã kém quá xa không địch lại nên hy sinh ở nơi này. Cho nên hậu nhân bèn đổi tên ngọn núi này là ‘núi Lạc Lôi’.

Một kiếm khách mặc áo trắng đang chạy thẳng trên núi, gương mặt nàng đeo một chiếc mặt nạ, trên người không nhiễm một hạt bụi, chỉ có hai hàng mi cau lại. Chính là nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Kiếm Tiên Lý Hàn Y. Cô từ Tuyết Nguyệt thành đi thẳng về phía đông tới Lôi gia

bảo, nào ngờ ở Nam An thành gặp phải gia chủ Tô gia Tô Mộ Vũ, hơn nữa còn phát hiện có vài vị cao thủ mai phục xung quanh. Cuối cùng mặc dù phá vây rồi đi nhưng vẫn bị bọn họ truy sát phía sau không bỏ, đành phải xoay vòng chạy tới núi Lạc Lô, dường như do bọn chúng cố ý bố trí.

Dù sao núi Lạc Lô cũng là nơi phụ thân cô từ trần.

Còn sát thủ cầm dù lại là cố nhân nhiều năm trước của Lý Hàn Y. Năm đó ma giáo đông chinh cũng dao động lợi ích của Âm Hà, cho nên Âm Hà cũng phải chấp sự của mình tham gia chuyện ngăn cản ma giáo. Năm đó Tô Mộ Vũ còn chưa phải gia chủ Tô gia, danh hiệu ở Âm Hà là ‘Khôi’, trong chốn giang hồ do hắn luôn cầm một cây dù giấy dầu nên được gọi là

‘Chấp Tán Quỷ’, là thủ lĩnh đội sát thủ ‘Quỷ Lệ’ trực thuộc đại gia trường

của Âm Hà. Khi đó hắn và Lý Hàn Y từng sóng vai tác chiến, tuy tuổi còn rất trẻ nhưng kiếm thuật đã xuất thần nhập hóa, cho nên dẫu tuổi trẻ

nhưng đã bị xếp vào một trong ‘thiên hạ tứ đại ma đầu’. Đương nhiên hắn trở thành tứ đại ma đầu ngoại trừ kiếm thuật còn do cách hắn giết người, một khi đã quyết định là không chết không thôi.

Nhưng đệ nhất sát thủ của Âm Hà cực giỏi thuật truy tung mấy hôm trước lại đột nhiên biến mất, phía sau chỉ còn ba người cố gắng đuổi theo không bỏ qua, hơn nữa còn ép mình theo hướng núi Lạc Lô. Lý Hàn Y cũng lờ

mờ đoán được thân phận ba người phía sau, nhưng nếu thật sự là ba người đó, vậy chứng minh đây không phải hành động của mình Âm Hà, mà là một âm mưu muốn lật đổ toàn bộ giang hồ.

Đường môn tam lão, Đường Ấn, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Ba vị

trưởng lão cùng bồi phận với Đường lão thái gia của Đường môn, đã gần mười năm chưa từng hiện thân trong giang hồ, nhưng qua vài lần giao thủ

ngắn ngủi, mặc dù bọn họ đều dùng khăn đen che mặt nhưng Lý Hàn Y vẫn nhận ra thân phận bọn họ.

Cần phản kích, Lý Hàn Y vẫn lao nhanh về phía trước, tay phải chạm nhẹ

lên chuôi kiếm, thầm hạ quyết định. Đúng lúc cô định động thủ, chợt thấy trong núi xuất hiện một gian đình, người đàn ông áo đen cầm dù đang ngẩng đầu nhìn về phía này, ánh mắt đầy lạnh nhạt.

Lý Hàn Y cười lạnh một cái.

Vậy quyết chiến thôi.

Như người mong muốn, không chết không thôi.

Chương 131: Chuyện giang hồ

Dưới núi Lạc Lô, một cỗ xe ngựa lặng lẽ rời khỏi.

Cô gái áo đỏ vẫn ôm thi thể khô ngô đó, ánh mắt hờ hững nhìn theo xe ngựa đi xa. Cô gái áo tím quyến rũ cũng cau mày, gương mặt đầy vẻ xơ xác.

“Xương Ly chết trên tay đệ tử Lô Môn, cách trả thù cho hãn tốt nhất là giết chết toàn bộ Lô môn.” Một giọng nói mang theo ý lạnh vang lên sau lưng bọn họ. Đại gia trưởng Âm Hà mặc trường bào màu đen đeo mặt nạ bạc đứng sau lưng hai cô gái, bước tới ôm lấy vai hai người.

Nước mắt Tô Hồng Túc rốt cuộc cũng đổ xuống, bả vai Tô Tử Y cũng run rẩy.

“Sát thủ không nên khóc vì đồng bọn đã chết, cả đời Xương Ly đã giết mấy trăm người, thế nhưng bản thân chỉ chết có một lần. Tính thế nào cũng là có lời.” Đại gia trường vỗ nhẹ lên vai các cô: “Đừng khóc nữa, an táng Tô Xương Ly ở đây đi.”

Nhưng Tô Hồng Túc và Tô Tử Y vẫn không nhịn được rơi lệ. Tô Hồng Túc nước nở nói: “Ta muốn mang Xương Ly về Âm Hà.”

“Dưới núi Lạc Lôi có sông Vô Sinh, người thả Xương Ly vào trong sông, con sông sẽ dẫn hãn về nhà. Cho dù thân thể không tới Âm Hà, linh hồn hãn cũng sẽ tìm được đường về nhà.” Đại gia trường trầm giọng nói.

“Mỗi thù này, chúng ta nhất định phải báo.” Tô Tử Y lau sạch nước mắt, hung dữ nói.

“Được lắm. Vậy thì giết sạch Lôi gia bảo, giết sạch Tuyết Nguyệt thành, giết sạch trọn cả Thiên Khải thành. Giết tới khắp thiên hạ chỉ còn lại mình Tô thị nhà chúng ta.” Đại gia trường thu cánh tay, ánh mắt lạnh băng.

Tô Hồng Túc và Tô Tử Y ngừng khóc, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Các người chỉ nghe được ta là đại gia trường, thế nhưng đại gia trường cũng từng là con cháu ba nhà. Ta họ Tô, tên thật là Tô Xương Hà, là anh của Tô Xương Ly.” Đại gia trường xoay người bước lên núi, giọng nói khiến người ta không nghe ra tâm tình. “Cho nên cơ phận nộ của ta còn nặng hơn các người nhiều.”

“Nếu đã vậy, để lửa giận của Âm Hà đốt cháy toàn bộ Bắc Ly đi.”

Trong chiếc xe ngựa đi khỏi, Tiêu Sùng ngồi đối diện với Tiêu Cảnh Hà, Huyền Đồng lặng lẽ ngồi một bên, vươn tay ra ngoài cửa sổ. Một con bồ câu đưa thư từ xa bay tới, hạ xuống tay hãn.

“Cảnh Hà, lần này người quá mạo hiểm.” Cuối cùng Tiêu Sùng mở miệng, giọng vẫn rất ôn hòa.

“Hoàng huynh,” Tiêu Cảnh Hà cúi đầu không nói gì. “Do Cảnh Hà đã quá kích động, xin hoàng huynh tha thứ.”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Ta không trách người. Chỉ có điều dẫu biết người đang giúp ta leo lên ngôi vị hoàng đế nhưng ta vẫn mong ngày ta ngồi trên ngai hoàng đế người sẽ đứng bên cạnh ta. Đến lúc đó ta sẽ phong người làm Bình Thiên Vương, thiên hạ cũng sẽ truyền tụng tên tuổi của người. Người sẽ là vương gia vĩ đại nhất Bắc Ly từ khi lập quốc tới giờ, ngang hàng thiên tử, sánh vai với ta!”

Tiêu Cảnh Hà ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sùng, ánh mắt nóng bỏng. Tuy đôi mắt Tiêu Sùng bị tầm vải trắng che khuất, nhưng khoảnh khắc đó hẳn vẫn cảm nhận được hoàng huynh cũng đang nhìn mình đầy trịnh trọng.

“Cảnh Hà chắc chắn không phụ kỳ vọng của hoàng huynh.” Tiêu Cảnh Hà trầm giọng nói.

Tiêu Sùng cười đáp: “Chúng ta vốn là huynh đệ, Cảnh Hà, người đừng lúc nào cũng nghiêm túc như vậy.”

Tiêu Cảnh Hà gãi đầu một cái: “Hoàng huynh, không phải Cảnh Hà nghiêm túc, là do hoàng huynh luôn nói chuyện nghiêm túc như vậy.”

Tiêu Sùng cười một tiếng, hỏi Huyền Đồng bên cạnh: “Huyền Đồng, trong thư viết gì?” Lúc này Huyền Đồng vừa đọc được tờ giấy kia, đang định thu lại. Mặc dù hai mắt Tiêu Sùng đã mù nhưng vẫn như thấy rõ động tác của nó, vừa vặn hỏi ngay lúc này.

Huyền Đồng vội vàng đáp: “Chuyến đi tới Tây Vực của bộ hạ đã kết thúc, đang trên đường trở về. Chúng ta phải lập tức lên đường, phải về Thiên Khải trước bộ hạ.”

“Khi bệ hạ đi về phía tây, Lan Nguyệt Hầu giám sát quốc sự, toàn bộ Thiên Khải trừ ta luôn giả bệnh không ra ngoài, các vị hoàng tử khác có dị động gì không?” Tiêu Sùng hỏi.

“Không có, những hoàng tử khác ai vào triều vẫn vào triều như thường, ai uống rượu vẫn uống rượu như thường, ai săn bắn vẫn săn bắn như

thường. Trừ Xích Vương Tiêu Vũ, hắn cũng cáo ốm không ra ngoài, chừng hơn một tháng rồi.” Huyền Đồng đáp.

“Xích Vương Tiêu Vũ, tên vương gia thơ rượu ấy à? Ngày nào hắn cũng ăn chơi chè chén, ta thấy hắn bệnh thật rồi.” Tiêu Cảnh Hà cười khinh thường.

“Tiêu Cảnh Hà, đừng coi thường Xích Vương.” Tiêu Sùng lắc đầu nói.

“Sao nào? Trong số hoàng tử tuy chỉ có hai người các vị được phong vương, thế nhưng hoàng huynh là dựa vào tài trí của bản thân, còn Tiêu Vũ kia dựa vào cái gì? Chẳng qua là ỷ vào mẫu thân của mình được phụ

hoàng sủng ái, thế nhưng một ả đàn bà không rõ lai lịch và một tên vương gia thơ rượu, người trong Thiên Khải thành có ai để mắt tới hắn?” Tiêu Cảnh Hà cau mày nói.

“Có một số việc không nên dựa vào vẻ bề ngoài. Xích Vương Tiêu Vũ là kẻ

địch rất đáng sợ.” Tiêu Sùng trầm giọng nói: “Hơn nữa câu vừa rồi người nói sai rồi. Không chỉ hai chúng ta là hoàng tử được phong vương, người quên mất người quan trọng nhất.”

“Vĩnh An Vương?” Tiêu Cảnh Hà thầm kinh hãi: “Nhưng chúng ta đã nói thân phận của hắn cho Ám Hà. Hoàng huynh, huynh nói xem Ám Hà có giết hắn không? Còn nữa, bọn họ có tính toán gì khác không?”

“Không biết. Hắn cùng thiếu niên của Lôi môn giết người của Ám Hà Tô gia, bọn họ đã kết thù không chết không thôi. Ám Hà là tổ chức chú

trọng

lợi ích, nhưng có một số việc tuyệt đối không thể thỏa hiệp, dẫu sao những chuyện đó liên quan tới mẫu chốt liên kết toàn bộ Âm Hà. Đại gia trường đã có ý giết bọn họ, ta có thể xác nhận.” Ngón tay Tiêu Sùng gõ nhẹ lên ghế.

“Đại gia trường, người đó....” Tiêu Cảnh Hà đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Một người rất đáng sợ.” Tiêu Sùng thở dài: “Kết minh với một tên ma quỷ

như vậy không biết là may mắn hay bất hạnh. Đúng rồi, Huyền Đồng, bên phía sư phụ có tin tức gì không?”

“Nộ Kiếm Tiên tiền bối vốn định tới Đường môn gặp mặt Đường lão thái gia. Nhưng trong tin tức Đường môn đưa tới, Nộ Kiếm Tiên tiền bối không tới đúng hẹn, đến nay vẫn không rõ hành tung.” Huyền Đồng đáp.

Tiêu Sùng bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Đại sư phụ luôn tùy hứng như vậy.

Nếu ông ấy đã ra tay chắc chắn mọi chuyện không có sơ hở, nhưng ông ấy không có mặt, Đường môn và Âm Hà liên thủ lại ra tay bất ngờ như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Đợi trận đại chiến trên núi kết thúc, ba vị

thành chủ Tuyết Nguyệt thành một mất tích, một chết, chỉ còn lại một người, quân cờ Vô Song thành cũng đến lúc xuất động rồi.”

“Bọn họ giết chết được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên thật sao?” Tiêu Cảnh Hà hỏi.

“Đường môn tam lão, hai vị gia chủ của Âm Hà, lại thêm đại gia trường như ma quỷ kia. Cho dù là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên cũng chẳng hề có chút sinh cơ, trừ phi thần tiên tới cứu.” Tiêu Sùng thở dài một tiếng, đột

nhiên trịnh trọng nói: “Huyền Đồng, giờ chúng ta lập tức trở về Thiên Khải!

Chạy không dừng vó vào, phải về sớm hơn bệ hạ bảy ngày!”

“Vì sao?” Tiêu Cảnh Hà không hiểu.

“Người đừng bao giờ nghĩ mình có thể nắm được hành tung của phụ

hoàng, người luôn luôn nhạy bén hơn tưởng tượng của chúng ta. Đến lúc

đó chắc chắn người sẽ đột nhiên giá lâm tại Thiên Khải. Người sẽ không chờ chúng ta, người sẽ muốn biết khi mình không ở Thiên Khải, tòa thành đó, quốc gia đó có còn nằm trong lòng bàn tay mình không!” Tiêu Sùng cao giọng nói: “Về Thiên Khải, còn chuyện giang hồ cứ giao cho giang hồ thôi!”

Chương 132: Kiếm nâng, Côn Luân rung chuyển

Cơn mưa nhỏ trút xuống đã lâu cuối cùng cũng nghỉ, Tô Mộ Vũ ngẩng đầu lên, tay xoay nhẹ cán dù, hất văng những giọt nước mưa rơi trên dù xuống đất.

Tí tách, nước mưa rơi trên phiến đá tạo thành tiếng vang thanh thúy. Tô Mộ Vũ buông dù xuống, thần sắc lạnh nhạt.

Tạ Thất Dao ngồi trong đình cười nói: “Người với Lý Hàn Y coi như từng sóng vai tác chiến, hôm nay lại phát rút kiếm đối mặt, cho dù là người chắc cũng thấy chẳng dễ chịu gì.”

Tô Mộ Vũ không trả lời, chỉ ngàng đầu nhìn bóng người càng lúc càng tiếp cận, lẩm bẫm: “Kế đình tiêu sắt cố nhân hi, hà xử đẳng cao thả tổng quy.”

Tạ Thất Dao cầm bầu rượu bên cạnh lên ngửa đầu uống một hớp rồi tưới rượu còn lại trong bầu lên thân đao, hắt lạnh lòng đọc tiếp: "Kim nhật tạm đồng phương cục tử, minh triêu ứng tác đoạn bằng phi." Rượu tưới

lên làm thân đao sáng quắc tới chói mắt. Tà Thất Đao cầm trường đao lên bước từng bước một ra ngoài đình.

(Tạm dịch:

Huyện Kế xa xôi vốn ít bạn, nơi cao nào tiền người về đây.

Hôm nay nâng tạm rượu cúc này, sớm mai đặt tiền người bạn ta.

Cửu Nhật Tống Biệt

Nguyên tác: Vương Chi Hoán)

“Mong rằng lúc ta chết cũng có đao tốt kiếm tốt đưa tiền như vậy.” Tuy giờ

Tà Thất Đao đã là một ông lão nhưng khi hắn cầm đao lên cơ bắp vẫn gồng lên, ánh mắt vẫn hung dữ, cứ như vẫn là một ma quỷ trẻ tuổi.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên xếp trong ngũ đại kiếm tiên, nhị thành chủ của giang hồ đệ nhất thành Tuyết Nguyệt thành, con gái của truyền nhân Kiếm Trùng Lý Tâm Nguyệt và Bắc Ly bát trụ quốc Lôi Mộng Sát. Mỗi danh hiệu đều cực kỳ bắt mắt, nhưng trong mắt gia chủ Âm Hà Tà gia, cô đã là một người chết.

“Mộ Vũ, lần trước ta nhường giới trẻ các ngươi, để các ngươi ra tay trước.

Lần này tới phiên mấy lão già chúng ta!” Tà Thất Đao đột nhiên nâng trường đao đi. “Mọi người đều nói Bắc Ly dùng kiếm, Nam Quyết chơi đao. Đến lúc cho thế nhân thấy sự ngu muội của mình rồi.”

Tô Mộ Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ lui lại một bước.

Tà Thất Đao đột nhiên bước lên trước, nâng trường đao lên, động tác như

muốn chém ra.

Lý Hàn Y mặc áo trắng đứng cách bọn họ trăm thước, cuối cùng cũng rút thanh Thiết Mã Băng Hà bên hông ra.

“Nếu Âm Hà thật sự định ép Tuyết Nguyệt thành tới nước này!”

“Vậy thì mời, chết đi!”

Lý Hàn Y cầm kiếm, thân kiếm mang theo kiếm khí lạnh lẽo.

Một chiêu kiếm rung chuyển Côn Luân!

Chỉ trong chớp mắt, gió lạnh găm thét khắp sườn núi. Trong gian đình nho nhỏ phủ một lớp băng sương, rung chuyển như sắp đổ.

“Hay cho một thanh Thiết Mã Băng Hà!” Tạ Thất Dao vung trường đao đột nhiên đánh về phía kiếm của Lý Hàn Y.

Tạ Thất Dao tên là Thất Dao là vì hấn giết người nhiều nhất chỉ dùng bảy đao. Sau bảy đao người trước mặt sẽ là vong hồn.

Đao đầu tiên hấn chém ra chạm vào kiếm của Lý Hàn Y. Thân đao run rẩy, Lý Hàn Y lui ba bước, hấn lui sáu bước.

Hấn lại xuất đao thế hai, đao thế bùng lên, đánh lui Lý Hàn Y ba bước, hấn cầm đao đứng yên tại chỗ, không dời nửa bước.

Hấn bổ ngang đao thứ ba, đao thế bá đạo. Lý Hàn Y cũng xuất một kiếm, thanh thế như vó ngựa đập tan đồng hoang. Đao kiếm giao nhau, gian đình sau lưng lập tức sụp đổ.

Tô Mộ Vũ lặng lẽ tới một bên, ngón tay chạm lên cán dù, cau mày nhìn hai người tỷ thí như đang suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng Tạ Thất Dao cũng chém ra đao thứ tư, đao thứ năm, đao thứ sáu.

Ba đao liên tục, khí thế như dời núi lấp biển, chỉ trong chớp mắt đã ép Lý Hàn Y tới tuyệt cảnh. Nhưng khi lâm vào tuyệt cảnh mới quan sát được Côn Luân! Trên núi Côn Luân, Lý Hàn Y từng dùng một kiếm chặt đứt tầng mây phủ kín bầu trời, khiến núi tuyết ngàn năm chứng kiến ánh mặt trời. Kiếm của nàng vốn mạnh nhất khi gặp tuyệt cảnh.

Lại xuất một chiêu kiếm, Hám Côn Luân!

Một tiếng keng.

Thiết Mã Băng Hà và trường đao của Tạ Thất Đao giao nhau, Tạ Thất Đao chỉ cảm thấy toàn thân lập tức chìm trong giá rét. Một luồng khí lạnh từ

thân đao truyền lên cán đao, từ cán đao xâm nhập vào trong người hắn.

Hắn cảm thấy toàn bộ cánh tay tê dại, đành phải rút đao lui lại mười bước.

Hắn dùng hết sức lực cuối cùng của thân thể mới giữ được đao không rời khỏi tay. Tạ Thất Đao chỉ cười không chút câu nệ: “Hình như ta chỉ còn một đao cuối cùng, nếu sau đao đó ngươi còn không chết thì ta phải đổi tên rồi.”

“Ngươi không cần đổi tên.” Lý Hàn Y lạnh lùng nói: “Vì hôm nay ngươi sẽ

chết.”

“Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, người quá ngông cuồng.” Tạ Thất Đao cười nhạt, cánh tay rung rung, lòng bàn tay tỏa ra hơi nóng khiến cánh tay hắn từ từ khôi phục tri giác. Hắn nắm chặt lấy thanh đao: “Ta còn một đao, một đao cuối cùng của ta, tên là Sát Thần!”

“Tạ thúc.” Tô Mộ Vũ đột nhiên bước lên trước một bước, bước này chặn đường Lý Hàn Y lại.

Tạ Thất Dao thở dài thu đao lại: “Đã lâu không đánh một trận sáng khoái đến vậy, bỗng nhớ lại thời mình còn thiếu niên, thật muốn kiếm một người đánh tới phân thắng bại.”

“Sát thủ không có thắng bại, chỉ có sinh tử.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng đáp.

“Để một kẻ hậu sinh nói vậy cũng thật mất mặt.” Tạ Thất Dao cầm đao xuống đất, đột nhiên nhắm mắt ngưng thần. Đây là tâm pháp độc nhất của Tạ gia chuyên tu luyện quyền thuật đao pháp, tên là ‘Liễm Thế’. Giờ phút này hắn bắt đầu tích lũy khí lực toàn thân, mãi tới khi rút đao ra.

Như quỷ thần giáng lâm!

“Chấp Tán Quỷ.” Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ cúi đầu: “Nhị thành chủ.”

“Người vẫn hệt như xưa, người khác luôn nói ta là người tính cách lạnh nhạt, nhưng người mới thật sự như vậy. Có lúc ta cũng rất tò mò, rốt cuộc người đã gặp chuyện gì, vì sao người lại là một người không có tình cảm như vậy?” Lý Hàn Y nhìn Tô Mộ Vũ nói.

Tô Mộ Vũ cúi đầu nhìn vũng nước dưới chân, đột nhiên lắc đầu một cái:

“Đương nhiên ta vẫn nhớ tình cảm năm xưa sánh vai. Chỉ có điều, có một số chuyện ta không thể quyết định được.”

“Nếu nói quyết định năm xưa của Âm Hà phái người hợp lực với võ lâm Trung Nguyên chống lại Ma giáo là chính xác, vậy quyết định hiện tại thật quá ngu xuẩn.” Lý Hàn Y nhíu mày: “Tên Tô Xương Hà kia chắc hẳn đã điên rồi. Năm đó lần đầu tiên gặp hắn, ta đã cảm thấy một ngày nào đó dã tâm của hắn sẽ phá hủy chính hắn.”

Lúc này ba bóng người cũng hạ xuống sau lưng Lý Hàn Y, khăn đen che mặt, ánh mắt toát ra vẻ âm độc.

“Ám Hà, cùng với Đường môn. Liên thủ như vậy thật hiếm thấy.” Lý Hàn Y cười nhạt.

“Người đã nhận ra?” Một giọng nói già nua vang lên sau lưng.

“Đường môn tam lão, Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Ngoại trừ lão thái gia ra, thế hệ trước của Đường môn chỉ còn ba lão nhân, hôm nay lại chết hết ở đây, cũng thật đáng tiếc.” Lý Hàn Y thở dài một tiếng.

Ông lão kia tháo mặt nạ ra, để lộ mái tóc bạc trắng. Đường An cầm đầu cười lạnh nói: “Lý Hàn Y, người nói câu này thật quá ngông cuồng.”

“Ngông cuồng?” Lý Hàn Y nâng kiếm cười vang: “Chẳng qua là hai gia chủ của Ám Hà, thêm ba trưởng lão của Đường môn mà thôi.”

“Giết là được!”

Chương 133: Kiếm của Kiếm Tiên giáng lâm từ bầu trời Trong thiên hạ có năm vị Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên thần bí nhất, bội kiếm là ‘Cửu Ca’, do thanh kiếm này trước chưa từng rời vỏ cho nên không đứng trong thiên hạ thập đại danh kiếm. Nho Kiếm Tiên hào hiệp nhất, bội kiếm ‘Vạn Quyển Thư’, tên là tự đặt, kiếm thì không biết mua được từ chỗ

nào, đương nhiên không có vinh dự xuất hiện trong thiên hạ thập đại danh kiếm. Đạo Kiếm Tiên hợp với chữ ‘Tiên’ nhất, tu đạo trên núi Thanh Thành ba mươi năm, cầm Thanh Tiêu kiếm, hạng sáu trong thiên hạ danh kiếm, bao hàm đạo lý tối thượng của đạo gia, cũng là thanh kiếm đứng đầu đạo gia. Nộ Kiếm Tiên lại bá đạo nhất, bội kiếm là thanh kiếm vương bá ‘Phá

Quân’, hạng năm trong thiên hạ danh kiếm. Còn thanh kiếm của Lý Hàn Y

lại là bội kiếm của Côn Luân Kiếm Tiên trăm năm trước - Thiết Mã Băng Hà, đứng hạng ba trong thiên hạ danh kiếm. Trăm năm trước trong thiên hạ chỉ có một Côn Luân Kiếm Tiên, nghe nói cuối cùng cưỡi chim lớn hiếm thấy bay thẳng lên trời. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết, không có ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó. Nhưng truyền thuyết nói rằng bội kiếm của Kiếm Tiên được để lại, niêm phong trong kiếm trận của hắn. Còn Lý Hàn Y đã vượt qua kiếm trận tuyệt thế đó, chặt đứt núi băng đông kết cả trăm năm lấy đi thanh kiếm tuyệt thế này. Chỉ xét riêng bội kiếm, Lý Hàn Y đứng đầu trong ngũ đại kiếm tiên.

Còn trong ngũ đại Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên không rời tòa thành cô quanh Mộ Lương nửa bước, Đạo Kiếm Tiên ba mươi năm không xuống núi Thanh Thành một bước. Nộ Kiếm Tiên nấp trong phố phường thần bí khó lường.

Nộ Kiếm Tiên còn được gọi là Ma Kiếm Tiên, trong mắt người đời càng giống ma đầu hơn giống Kiếm Tiên. Chỉ có kiếm của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y là thường được thế nhân chứng kiến nhất. Nhưng thế nhân cũng thấy, kiếm của Lý Hàn Y chưa bao giờ thất bại.

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y giận dữ hét lớn, Thiết Mã Băng Hà bay lên, cô cũng tung người nhảy lên, cầm lấy chuôi kiếm chém xuống đầu Đường môn tam lão.

Người trong Đường môn trước nay không giỏi cận chiến, lập tức lui lại.

Nhưng khí thế của Kiếm Tiên cực kỳ ác liệt, khiến bọn họ bỗng có cảm giác không thể lui lại phía sau. Cũng may, một thanh kiếm cản trước mặt bọn họ.

Hay nên nói là một cái dù.

Câu dù giấy này va chạm cùng Thiết Mã Băng Hà, chỉ trong chớp mắt cả

dù lẫn người bắn tung. Dù giấy như một đóa hoa nở rộ, mười bảy lưỡi đao sắc bén tỏa ra, yêu kiều, mỹ lệ mà lại nguy hiểm.

“Thập bát kiếm trận?” Lý Hàn Y cười lạnh một tiếng, chém ra một kiếm.

Tô Mộ Vũ nhú mảy, tay trái đột nhiên thu lại, mười bảy lưỡi đao vừa phóng ra lập tức tụ lại trước mặt hắn, tọa thành một tấm khiên do lưỡi kiếm tạo thành, miễn cưỡng ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Y. Tô Mộ Vũ

bị đánh trúng đột nhiên hạ xuống, hắn xoay người một cái đứng vững trên mặt đất, thanh kiếm trong tay vốn là cán dù, kiếm lưỡi mỏng Trường Hồng. Mười bảy lưỡi đao khác rơi xuống, cắm rải rác quanh người hắn.

Đường môn tam lão chợt tản ra, tay đều lay động.

Diêm Vương thiếp, Long Tu châm, Chu Nhan lệ.

Ba ám khí đỉnh cao của Đường môn bay về phía Lý Hàn Y.

“Bắc phong quyển địa bạch thảo chiết, hồ thiên bát nguyệt tức phi tuyết.”

Lý Hàn Y nhẹ nhàng nhảy lên, khăn xám che trước mặt bay phất phới, hé lộ dung nhan tuyết thể mờ mờ ảo ảo. “Chiêu kiếm này tên là Bát Nguyệt Phi Tuyết, chiêu kiếm chí hàn chốn nhân gian, do ta sáng tạo ra.”

(Tạm dịch: Gió bắc thổi tàn phai lá cỏ, sắc trời Hồ tháng tám tuyết bay.

Trích từ: Bạch Tuyết Ca Tống Vũ Phán Quan Qui Kinh Tác giả: Sầm Tham)

Chiêu kiếm này vừa thi triển, gió tuyết xác xơ. Như chỉ trong chớp mắt đã khiến thế giới này chìm vào băng giá. Ba mũi ám khí cực nhanh dưới hàn khí này cũng từ từ giảm tốc, cuối cùng bị đóng băng giữa không trung. Lý Hàn Y nhẹ nhàng vung kiếm đánh chúng rơi xuống đất.

“Chuyện này... không thể nào.” Trưởng lão Đường môn Đường Ẩn kinh ngạc tới trợn tròn hai mắt: “Sao trên thế gian lại có kiếm pháp như vậy?”

“Đây là kiếm của Kiếm Tiên, từ trên trời giáng xuống.” Lý Hàn Y nâng kiếm múa nhẹ, bốn phía hàn khí lạnh băng, nhưng vẫn mang đầy vẻ phong hoa tuyết đại.

Tô Mộ Vũ chột cầm kiếm lao tới, mười bảy lưỡi đao sắc bén cũng bay thẳng về phía Lý Hàn Y. Hắn tung mình nhảy lên. Phi kiếm ác liệt, khi vung lên như làn mưa hoàng hôn. Kiếm nhỏ Trường Hồng, khi cần giết người một chiêu đoạt hồn. Đây chính là kiếm của Tô Mộ Vũ, không khiến thiên địa biến sắc như Lý Hàn Y nhưng vẫn rất đẹp, đó là một vẻ đẹp của kỹ thuật giết người tinh xảo!

Lý Hàn Y đột nhiên xoay người, nâng cao thanh kiếm, áo trắng phấp phới như tiên nhân giáng trần. Thế nhưng khác với vẻ sương giá bay lượn vừa rồi, lần này trong mắt Lý Hàn Y như có ánh sáng ấm áp.

"Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai." Dưới tấn khăn che đang phất cao, Lý Hàn Y nhếch miệng, ánh mắt ôn nhu, giọng nói êm ái hiếm thấy: “Kiếm này tên là Xuân Phong Lai, chiêu kiếm ấm áp nhất nhân gian, do người đó sáng tạo.”

(Tạm dịch: Bỗng như đêm nọ gió xuân thổi, muôn vàn cây lê bỗng nở hoa.

Trích từ bài thơ ‘Tuyết xuân’.

Tác giả: Hàn Dũ.)

“Kiếm hay lắm, đúng là chiêu kiếm của ông trời.” Tô Mộ Vũ gật đầu, kiếm trong tay vẫn không ngừng lại.

Hắn chỉ là lưỡi đao của người phàm, nhưng muốn đối đầu với kiếm của tiên nhân.

Đáng tiếc lưỡi đao của người phàm chỉ có sát tâm, kiếm của tiên nhân lại đa tình.

Hai kiếm giao nhau, Tô Mộ Vũ bị Thiết Mã Băng Hà của Lý Hàn Y ép xuống. Sắc mặt hắc không đổi, tay trái vung lên, mười bảy lưỡi đao lại bay lên đánh về phía hai người.

Khí thể như muốn đồng quy vu tận.

“Ta còn chưa gặp lại hắc lần nữa, ta chưa thể chết!” Lý Hàn Y cao giọng quát lớn, đột nhiên nâng kiếm xuất cước đá bay Tô Mộ Vũ về phía mười bảy lưỡi đao kia.

Tay trái của Tô Mộ Vũ lại vung lên, mười bảy lưỡi đao đột nhiên thay đổi phương hướng, lướt qua bên cạnh hắc. Hắc xoay người trên không trung, xuất cước đá một lưỡi đao về phía Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y đang định né tránh, lại phát hiện ba luồng ám khí đột nhiên đánh tới.

Lần này ba món ám khí giống hệt nhau, ám khí tuyệt thế của Đường môn -

Phật Nộ Đường Liên. Ghép thành hình hoa sen, một đóa hoa tỏa ra thành hai mươi một cánh, ba đóa Phật Nộ Đường Liên, tổng cộng hóa thành sáu mươi ba cánh hoa, bắn thẳng về phía Lý Hàn Y.

Phủ kín trời đất, không còn chỗ nào trốn.

Lúc này Tà Thất Đao cũng mở mắt, trong mắt hắc lóe lên ánh sáng. Hắc nắm lấy trường đao trước mặt, tung người lao tới sau lưng Lý Hàn Y.

“Người là kiếm của Kiếm Tiên trên trời giáng xuống, còn ta vừa vặn là đao sát thần!” Tà Thất Đao giơ thanh trường đao lên đột nhiên chém xuống. Uy thế một đao đó còn mạnh hơn sáu đao liên tiếp lúc trước. Cái tên Sát Thần không phải khoác loác, đao này của Tà Thất Đao cũng xứng danh tuyệt thế!

Chiêu kiếm tất sát của Tô Mộ Vũ, Phật Nộ Đường Liên của Đường môn tam lão, thêm vào chiêu đao Sát Thần của Tà Thất Đao! Đây đã là tử

cục, cục diện chết tới không thể chết hơn!

Nếu người bọn họ muốn giết không phải Lý Hàn Y.

Thế nhưng nơi đó lại là Lý Hàn Y, Kiếm Tiên chưa một lần thất bại - Lý Hàn Y!

Sơn Thủy Kiếm Cảnh của Lý Hàn Y có ba tầng, tầng thứ nhất thấy núi là núi, thấy nước là nước; tầng thứ hai thấy núi không là núi, thấy nước không là nước; tầng thứ ba thấy núi lại là núi, thấy nước lại là nước. Lý Hàn Y luyện kiếm trên đỉnh Thương Sơn đã nhiều năm, đã sớm bước vào

cảnh giới thứ ba trong Sơn Thủy Kiếm Cảnh. Chỉ có điều trên ba tầng này còn có kiếm của thiên đạo.

Tiến tới chiêu kiếm đó, cũng có thể bước vào cảnh giới Huyền Du.

Lý Hàn Y đột nhiên nhắm mắt, hạ giọng trầm trầm tự nói với mình.

“VẬY ĐỂ TA NHỚ LẠI, HOA ĐÀO NĂM XƯA.”

Chương 134: Một kiếm đánh ra hoa đào tới

Năm đó hoa đào vừa nở, thiếu nữ cầm kiếm đứng trên đầu tường, lần đầu gặp mặt thiếu niên kia. Thiếu nữ một lòng muốn thử kiếm, thiếu niên lại một lòng muốn ăn quả đào.

Gặp gỡ vốn bất ngờ như vậy, không chút phòng bị.

Gặp lại cũng không thể đoán trước như vậy.

Nhưng ta chưa bao giờ quên chàng. Ta nhớ kiếm của chàng, ấm áp, ôn hòa, giữa mùa đông cũng có thể khiến hoa đào nở rộ.

VẬY ĐỂ TA NHỚ LẠI KIẾM CỦA CHÀNG THÔI.

Ta tên Lý Hàn Y, ta cầm thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà, kiếm thuật ta tu luyện tên là Chỉ Thủy. Nhưng từ khoảnh khắc gặp chàng, ta không cách nào khiến tâm như chỉ thủy. Nếu không luyện được chiêu kiếm thiên đạo Tâm Như Chỉ Thủy, vậy chẳng hay chiêu kiếm đa tình này của ta...

Có thể bước vào cảnh giới Huyền Du kia không?

“Cái này...” Tạ Thất Dao tròn hai mắt.

Đao của hắn, ám khí của Đường môn tam lão, phi nhận của Tô Mộ Vũ, tất cả đều như bị chậm đi cả trăm lần. Hắn thậm chí còn chứng kiến tro bụi lướt qua bên lưỡi đao, từ từ bay lên, chậm rãi rơi xuống. Chỉ có kiếm của Lý Hàn Y vẫn lạnh lẽo nhanh chóng như lúc vừa rồi. Hắn nhớ tới cảnh giới trong truyền thuyết, ngự trị bên trên Tiêu Dao Thiên Cảnh, gần như sánh với tiên nhân, Thần Du Huyền Cảnh.

Trên đời này thật sự có người đạt tới cảnh giới như vậy sao! Tạ Thất Dao chứng kiến ánh kiếm của Lý Hàn Y kéo tới, đột nhiên mỉm cười. Đời này hắn giết vô số người, cũng trải qua vô số lần nguy hiểm, nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận hương vị tử vong rõ ràng như vậy.

Trước khi chết được chiêu kiếm tuyệt diệu như vậy đưa tiễn, đời này chẳng uổng.

Lý Hàn Y cảm thấy khoảnh khắc khi mình vung kiếm lên, tinh thần như lập tức bay ra xung quanh, chỉ cảm thấy mình như bay lượn trong đất trời.

Cô cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt đang một mình một ngựa đi đường, thấy trên đỉnh Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong mặc y phục màu đen cầm thương quay về phía nam ngựa đầu uống rượu, lại thấy Thiên Khải thành như có cầu vồng lướt ra đi về phía nam; thấy một người mặc áo tím đi thẳng từ nam tới, dọc đường thiên quân vạn mã đều chẳng thể ngăn cản!

“Đây là Thần Du Huyền Cảnh ư? Hay là ta đã chết?” Thời khắc này tinh thần Lý Hàn Y bỗng trở về, cô phun ra một ngụm máu tươi, thân kiếm run rẩy.

Tất cả mọi thứ lập tức khôi phục nguyên trạng!

Tạ Thất Dao mừng rỡ, trường đao bổ ngang về phía đầu Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y dùng hết sức lực vung ra chiêu kiếm cuối cùng!

Một kiếm thành mưa!

Cô lượn vòng tại chỗ, múa kiếm, sương trắng tỏa ra, còn có ánh cầu vồng lấp lánh. Chiêu kiếm này đánh văng một phi nhận, sáu mươi ba cánh hoa sen, cuối cùng tiến tới đón lấy thanh trường đao kia!

Đao kiếm giao nhau! Tạ Thất Dao gầm lên: “Đây là đao thứ bảy của ta!”

“Được!” Lý Hàn Y cao giọng đáp.

Hai bóng người lướt qua nhau.

Một tia chớp lóe lên giữa bầu trời.

Lý Hàn Y hạ xuống đất, cầm kiếm trước mặt: “Tạ gia Tạ Thất Dao, là một thanh đao tốt!”

Tạ Thất Dao cũng hạ xuống đất, giơ tay lên, trên tay là một cán đao cụt.

Hắn mỉm cười, lúc này thân đao mới rơi xuống trước mặt hắn, cắm sâu xuống đất: “Tài nghệ không bằng người.” Tạ Thất Dao đưa lưng về phía Lý Hàn Y, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chiêu kiếm vừa rồi thật tuyệt diệu, chỉ có điều quá đáng tiếc. Người gần như chỉ kém có một bước là leo lên được Thần Du Huyền Cảnh. Mọi người đều nói người mạnh nhất thiên hạ này không phải là Bách Lý Đông Quân thì là Lạc Thanh Dương, thế nhưng không ngờ Tuyết Nguyệt

Kiểm Tiên đối mặt với cục diện ắt phải chết vẫn có thể làm tới nước này.” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Lý Hàn Y quay đầu lại, nhìn người đàn ông áo đen đột nhiên xuất hiện tại đó. Cô cau mày quát: “Ô Xương Hà!”

“Lý Hàn Y!” Khóe miệng đại gia trường Âm Hà Ô Xương Hà hơi nhếch lên: “Nhiều năm không gặp rồi.”

“Đúng vậy, rất nhiều năm không gặp rồi.” Lý Hàn Y lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

“Xem ra người vẫn không thích ta như năm đó.” Ô Xương Hà bước từng bước một về phía trước: “Có điều rất trùng hợp là, ta cũng vậy. Cho nên ta tới giết người.”

Lý Hàn Y đột nhiên mỉm cười: “Người vẫn hệt như năm xưa, luôn xuất hiện vào thời điểm thích hợp nhất.”

Ô Xương Hà cười một tiếng: “Đúng vậy. Không thì tài cán như ta làm sao ngồi lên vị trí đại gia trường được?”

“Người cho rằng ta đã sức cùng lực kiệt, nhưng có tin không, ta vẫn còn sức xuất một kiếm. Sau chiêu kiếm này ta sẽ chết nhưng người cũng chẳng sống nổi?” Lý Hàn Y nói rất từ tốn.

Ô Xương Hà chợt bước một bước tới, áo đen phấp phới, phản nộ quát:

“Thế thì thử xem!” Hắn xuất chiêu đánh về phía Lý Hàn Y!

“Kiếm lên!” Lý Hàn Y gầm lên.

Áo trắng lập tức bị nhuộm đỏ, tất cả những vết thương nhỏ lẻ mà Tô Mộ

Vũ, Đường môn tam lão, Tạ Thất Dao lưu lại khi giao đấu lập tức tan vỡ, máu tươi bắn ra. Thiết Mã Băng Hà vốn trắng toát như bạch ngọc lập tức bị

nhuộm thành màu đỏ, tỏa ra một luồng lực lượng đáng sợ. Nó lượn một vòng rồi hạ xuống trước mặt Lý Hàn Y, Lý Hàn Y cầm kiếm, đâm ra một chiêu.

Tô Xương Hà xuất chiêu đánh ra, kiếm của Lý Hàn Y chột chậm lại!

Lại một chiêu kiếm đánh ra, Lý Hàn Y cầm kiếm lui nhanh lại, hai tay không ngừng run rẩy.

Lại một chiêu kiếm tiếp theo, thân hình Lý Hàn Y bị đánh văng ra ngoài, Thiết Mã Băng Hà cũng rời tay, cùng cô bay thẳng về phía sau.

“Thôi đành vậy.” Lý Hàn Y thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

“Chết đi!” Tô Xương Hà nâng chiêu gầm lên.

“Ngừng!” Một tiếng hét vang lên từ ngoài ba dặm.

“Ngừng!” Tiếng hét kia đã trong vòng trăm trượng.

“Ngừng!” Sau ba tiếng hét, âm thanh đã gần trong gang tấc.

Tô Xương Hà kinh hãi, một thanh kiếm gỗ màu đỏ đột nhiên xuất hiện giữa trời, bên ngoài thanh kiếm gỗ này cánh hoa đào bay lượn, cảnh tượng mỹ lệ tới mức không gì tả nổi nhưng lại ẩn chứa sự hung ác đến đáng sợ.

Khí thế của chiêu kiếm này dường như còn cao hơn chiêu Nhất Kiếm Thành Vũ cuối cùng của Lý Hàn Y, gần đạt tới thiên đạo! Thế gian còn ai có thể xuất ra một chiêu kiếm như vậy? Sau kiếm gỗ đào là đạo bào màu tím, Tô Xương Ly đối mặt với ánh mắt người nọ, người nọ bình tĩnh nhìn hẵn, nhưng sâu trong ánh mắt rõ ràng là sóng ngầm mãnh liệt.

“Đại gia trường!” Tô Mộ Vũ không còn vẻ hờ hững ngày thường, đột nhiên quát lớn.

Tô Xương Hà không hề do dự dù chỉ chốc lát, lập tức thu thưởng lui lại!

Sát tính của hân có mạnh hơn nữa cũng không dám đối diện với chiêu kiếm sắc bén kia.

Người kia thấy Tô Xương Hà đã lui lại cũng không muốn đuổi theo, thu hồi thanh kiếm gỗ, xoay người một cái, tung người nhảy về phía trước, ôm lấy Lý Hàn Y đang sắp ngã rồi mới hạ xuống đất vững vàng. Thiết Mã Băng Hà hạ xuống đất, cầm bên cạnh bọn họ, xung quanh là cánh hoa đào bay lượn như tiết trời tháng tư ấm áp, tất cả đều như thời điểm tuyệt diệu nhất.

Lúc này chiếc khăn che cũng rơi xuống, để lộ dung nhan tuyệt thế.

Tất cả đều như đã định trước, hoa đào bay lượn, khăn che tuột xuống, hai chúng ta đã gặp lại nhau.

Nam tử tuần lãng mặc đạo bào màu tím đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng Lý Hàn Y, giọng nói đầy ôn nhu ấm áp: “Tiểu tiên nữ, ta rất nhớ nàng.”

“Ta từ núi Thanh Thành tới, trên đường gặp một rừng hoa đào. Ta nghĩ chúng ta gặp nhau phải có hoa đào chứ, cho nên mang hết cánh hoa đào trong rừng tới. Nàng có thích không?”

“Không thích cũng chẳng có cách nào, ta xuống núi rồi, không về được nữa.”

“Tiểu tiên nữ, chúng ta đi thôi.”

Chương 135: Kiếm tiên nổi giận Lý Hàn Y ngây ngốc nhìn người trước mặt, năm đó còn là một thiếu niên ngồi dưới tán cây hoa đào khổ sở đợi ăn quả đào, giờ đây đã trở thành một nam tử với gương mặt tuần lãng với chút râu mỏng. Điểm duy nhất không thay đổi là cặp mắt trong suốt như làn nước trong hồ và tiếng gọi đầy ôn nhu ‘Tiểu tiên nữ’.

“Không còn nhỏ nữa rồi.” Gương mặt Lý Hàn Y hơi đỏ lên, nói xong cô lại ngây ngẩn, hơn mười năm rồi mới gặp lại, có thể nào cũng không ngờ câu nói đầu tiên lại như vậy. Trước kia còn nghĩ có thể sẽ tức giận mắng ‘Sao giờ người mới tới’, hoặc tát hăm một cái rồi xoay người tiêu sái rời khỏi, thế

nhưng không ngờ lại thốt lên một câu mang vẻ ngượng ngùng kém theo chút hờn dỗi ‘không còn nhỏ nữa rồi’. Song câu nói này rõ ràng lại rất hợp thời hợp lúc, mang đầy ý vị.

Đúng vậy, đã hơn mười năm trôi qua. Chúng ta đều không còn là thiếu niên. Tiểu tiên nữ năm xưa đã hơn ba mươi tuổi.

“Đúng vậy, là đại tiên nữ. Còn đẹp hơn năm xưa.” Đạo sĩ áo tím nhẹ giọng nói.

Lý Hàn Y hỏi: “Bao năm như vậy sao người vẫn không xuống núi?”

Đạo sĩ áo tím thở dài, nói một lời không đầu không đuôi: “Bởi vì đời này ta chỉ có một cơ hội xuống núi.”

Tô Xương Hà đứng thẳng dậy nhìn đạo sĩ mặc đạo bào màu tím mang thanh kiếm gỗ đào vừa tới kia, trầm giọng nói: “Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân?”

Đường môn tam lão nhìn nhau, trong lòng thầm chấn động. Trên giang hồ

đồn đại hết sức thần kỳ, chương giáo núi Thanh Thành Triệu Ngọc Chân từ khi sinh ra đã được Lữ Tổ Chân dẫn lên núi Thanh Thành, hơn ba mươi năm chưa một lần xuống núi. Trong thời gian đó dựa vào hai lần giao thủ

với Lý Hàn Y không rơi xuống hạ phong cùng một chiêu kiếm chặt đứt

một cánh tay của cao thủ thiếu niên đứng đầu Lôi môn Lôi Vân Hạc; hơn nữa khi Ma giáo đông chinh một mình một kiếm ngăn dưới núi Thanh

Thành, ép đại quân Ma giáo đi đường vòng dài trăm dặm. Cuối cùng tuy hấn không vào giang hồ nhưng vẫn trở thành một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên trên giang hồ, Đạo Kiếm Tiên. Một người như vậy lại thật sự xuống núi, hơn nữa còn từ núi Thanh Thành đi thẳng theo hướng nam tới tận núi Lạc Lôi!

Không ai biết hai đại kiếm tiên liên thủ sẽ có uy thế ra sao. Dù sao chưa một ai chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Thế nhưng Triệu Ngọc Chân không buồn để ý tới tiếng gầm của Tô Xương Hà, vẫn chỉ ôm lấy Lý Hàn Y, cúi đầu hạ giọng nói: “Đại tiên nữ, nàng muốn đi đâu, ta mang nàng đi.”

“Đừng gọi ta là tiên nữ, ta có tên, là Lý Hàn Y.” Lý Hàn Y nghe thấy ba chữ

‘đại tiên nữ’ rất mất tự nhiên, bất đắc dĩ nói.

“Lương phong suất dĩ lệ, du tử hàn vô y. Tên này không được tốt, chúng ta đổi tên khác đi.” Triệu Ngọc Chân đột nhiên nói.

Lý Hàn Y dở khóc dở cười nhưng vẫn chấp nhận: “Tên là gì?”

“Đào Hoa đi.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười ôn nhu.

“Sao lại thô tục như vậy được?” Lý Hàn Y nhú mày: “Lý Đào Hoa?”

“Trên người người khác thì là thô tục, nhưng trên người nàng lại là phong hoa tuyết nguyệt.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

Lý Hàn Y thở dài, không dây dưa tiếp: “Chàng bảo sao thì ta nghe vậy.”

Đột nhiên cuồng phong nổi lên. Những cánh hoa đào rải rác dưới đất bị

cơn gió lớn thổi tung thành vô số mảnh vụn, bay lượn trong làn gió. Cơn cuồng phong bất ngờ này lướt qua núi rừng, phát ra tiếng kêu thê lương như quỷ khóc.

Triệu Ngọc Chân thở dài, bất đắc dĩ nói: “Tiểu tiên nữ, chờ ta đuổi hết đám đáng ghét này đi rồi lại nói chuyện tiếp.”

“Sao lại gọi là tiểu tiên nữ?” Lý Hàn Y ngạc nhiên hỏi.

“Kim Tiêu thặng bả ngân hang chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng đặt Lý Hàn Y xuống đất mỉm cười nói:

“Mười sáu năm rồi mới gặp lại, mọi thứ vẫn như lúc xưa. Tiểu tiên nữ lớn lên thì đã sao, trong lòng ta vẫn là tiểu tiên nữ.” Sau khi nói xong, hần quay sang nhìn về phía Tô Xương Hà ánh mắt tàn ác.

“Cẩn thận. Kẻ này khó đối phó.” Lý Hàn Y cẩn thận nhắc nhở hần.

“Có khó đối phó bằng ta không?” Triệu Ngọc Chân gọi khẽ một tiếng:

“Đào Hoa.”

Thanh kiếm gỗ đào màu đỏ đáp lại theo tiếng gọi, nhẹ nhàng hạ xuống tay hần. Triệu Ngọc Chân nhìn về phía Tô Xương Hà, đạo bào màu tím tung bay trong làn gió, như tiên nhân giáng thế, chỉ có chân mây cau lại như

đang tức giận: “Các người là người làm Lý Hàn Y ra nông nổi này?”

Tô Xương Hà nhìn kiếm trong tay hần nói: “Thường nghe bội kiếm của các thế hệ trưởng giáo núi Thanh Thành là Thanh Tiêu kiếm, xếp hạng sáu trong số thiên hạ danh kiếm, khi xuất kiếm có bùa chú như ẩn như hiện, mang đạo lý tối cao của đạo gia, vẫn mong được thấy kiếm này. Không ngờ lần đầu tiên Triệu chưởng giáo hạ sơn xuất kiếm lại dùng một thanh kiếm gỗ đào như thế này.”

“Thế nhân ngu muội chỉ biết Thanh Tiêu kiếm đứng hạng sáu trong thiên hạ, lại là thanh kiếm trấn sơn của núi Thanh Thành, chắc chắn sẽ mạnh hơn thanh kiếm gỗ đào này của ta. Thế nhưng đâu ai biết trong thanh kiếm gỗ

đào này của ta ẩn chứa kiếm phôi của Huyền Dương kiếm từng bị phá hủy năm xưa, cừu cừu vi huyền. Người từng nghe tới Huyền Dương kiếm chưa?” Triệu Ngọc Chân nhìn Tô Xương Hà, ngạo nghễ nói.

Tô Mộ Vũ mở miệng hỏi trước: “Thanh kiếm chí tình ấm áp nhất. Năm đó Côn Luân Kiếm Tiên có hai thanh bội kiếm, một thanh Thiết Mã Băng Hà, lạnh lẽo nhất nhân gian, một thanh Huyền Dương, ấm áp nhất nhân gian.”

“Đúng vậy. Nhân gian cực hạn cực noãn, Đào Hoa kiếm của ta và Thiết Mã Băng Hà của tiểu tiên nữ vốn là một đôi.” Triệu Ngọc Chân cười một tiếng:

“Được rồi, ta hỏi lại lần nữa. Các người là người làm tiên nữ bị thương phải không?”

“Đúng.” Tô Mộ Vũ đáp rất đơn giản ngắn gọn.

“Được, vậy đừng trách ta.” Triệu Ngọc Chân gật nhẹ đầu: “Ta rất ít khi động thủ, lúc động thủ lại khiến người khác cụt tay cụt chân. Các người cẩn thận.”

Tô Mộ Vũ vung nhẹ cánh tay, mười bảy lưỡi đao sắc bố trí thành kiếm trận sắc bén ngăn trước mặt, thân kiếm lóng lánh ánh bạc, tỏa sáng sắc nhọn.

Tạ Thất Đao thở dài, từ từ đi tới: “Đánh một Kiếm Tiên thôi đã gây mất một thanh đao của ta rồi, đánh tiếp người nữa chỉ dùng quyền được thôi.

Chẳng qua giết người mấy chục năm còn chẳng bằng trận đánh ngày hôm nay.”

Đường môn tam lão đều xiết chặt ám khí trong tay, vừa rồi trong trận chiến tiêu diệt Lý Hàn Y bọn họ đã dùng Phật Nộ Đường Liên, đó là sát khí mạnh nhất của bọn họ. Trong tay Đường Ẩn còn thủ đoạn cuối cùng nhưng nếu không tới lúc vạn bất đắc dĩ, Đường Ẩn cũng không muốn sử

dụng.

Tô Xương Hà vẫn không nói một lời, nhưng gió núi như quỷ khóc lại càng ngày càng thê lương. Hắc nãi tử, một luồng khí đen xoay vòng quanh người hắn, như ác quỷ lâm thế.

“Giả thần giả quỷ trước mặt ta?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười khinh thường, đột nhiên nâng Đao Hoa kiếm, gầm lên một tiếng: “Cút!”

Bỗng có tiếng sư tử gầm vang lên, ảo ảnh sư tử cao bằng ba người xuất hiện sau lưng Triệu Ngọc Chân, gầm lên vang trời. Toàn bộ Lạc Lôi sơn đều chấn động, chớp mắt đã vượt qua tiếng gió núi quỷ gào kia.

Pháp thuật chí cao của đạo gia, Thái Ất Sư Tử quyết, tầng thứ chín!

Con sư tử kia gầm lên rồi nhảy thẳng lên, vượt qua Triệu Ngọc Chân, lao thẳng về phía đám người Tô Xương Hà.

“Tiểu tiên nữ, đám người này làm nàng bị thương, ta sẽ giúp nàng đánh bọn chúng tới mức mẹ chúng cũng chẳng nhận ra nổi!” Triệu Ngọc Chân lập tức cầm Đao Hoa kiếm chạy theo con sư tử kia.

Chương 136: Tuyết Nguyệt cố nhân

Tuyết Nguyệt thành.

Lúc này vị thành chủ duy nhất còn trấn thủ tại Tuyết Nguyệt thành Tư

Không Trường Phong đứng trên đầu tường, nhìn về phía tây nam, khẽ cau mày.

“Một người đi tìm tiên sơn, một người đi gặp cố nhân, còn lại mình ta cô đơn ở đây, cô quạnh tại chốn này. Ngay cả con gái cũng đi tìm trai rồi.”
Tư

Không Trường Phong thở dài, ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Hắn nhớ tới lúc mình còn trẻ, luôn cầm một cây thương, xách một bầu rượu, cưỡi một con ngựa, vừa đi đường vừa uống rượu, mệt mỏi say xừa thì tìm gốc cây nằm xuống ngủ một giấc thật say. Vốn tưởng cuộc sống sẽ

luôn trôi qua như thế, tự nhiên tiêu sái. Tuy không có ngày mai nhưng hình như cũng chẳng cần chờ bất cứ ngày mai nào. Cho tới một ngày, hắn gặp thiếu niên áo trắng cưỡi ngựa, giơ tay với mình.

“Người muốn tới một tòa thành xem thử không?”

“Đó là tòa thành lớn nhất thế gian, có nữ nhân đẹp nhất, có sông bạc lớn nhất, uống rượu ngon nhất, cưỡi ngựa nhanh nhất.”

“Tòa thành đó tên là Thiên Khải.

Khi đó Tư Không Trường Phong một tay chống thương, trên cán thương treo một bầu rượu nghiêng nghiêng ngả ngả, hắn không nghe rõ những lời thiếu niên kia nói lúc sau, chỉ nghe được mỗi câu ‘nữ nhân đẹp nhất’ là gật đầu lia lịa: “Đi! Đi! Đi!”

“Một lần say mà sai cả đời.” Tư Không Trường Phong ngửa đầu uống một hớp rượu nữa.

“Lại ngồi đây ca thán gì đấy?” Một giọng nói mang chút ý cười vang lên, Tư Không Trường Phong quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mỹ miều đang chậm rãi đi lên. Tà áo cô phất phơ trong làn gió, bên trên là chữ

‘cực’ rất bắt mắt.

“Lạc Hà, đệ tử của người cũng đi rồi. Đến đây đến đây, cùng là người lưu lạc tận chân trời, cùng uống một chén.” Tư Không Thiên Lạc ngoắc đầu ra hiệu với Doãn Lạc Hà, đưa bình rượu qua.

Doãn Lạc Hà nhận lấy bình rượu nhưng không uống, chỉ cười nói:

“Không còn tên đồ đệ khiến người ta thêm phiền kia, ta càng thoải mái ấy. Đâu có giống như người.”

“Ài.” Tư Không Trường Phong thở dài: “Đông Quân thích rượu ngon, người chỉ thích đánh cược, Hàn Y một lòng với tên đạo sĩ thúi. Ai cũng có thứ mình mong đợi, ta mong cái gì chứ?”

“Người háo sắc. Năm xưa toàn bộ giang hồ có ai không biết.” Doãn Lạc Hà cười không chút ý tốt.

“Đúng vậy, ta háo sắc.” Tư Không Trường Phong ngửa đầu lên nhìn bầu trời, ánh mắt bỗng trở nên trống rỗng: “Thế nhưng người tuyệt sắc chốn nhân gian đã qua đời, còn gì mà háo cơ chứ.”

“Vẫn còn nhớ mẫu thân của Thiên Lạc à?” Doãn Lạc Hà cầm bình rượu đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong, nhìn theo hướng ánh mắt Tư Không Trường Phong, ngửa đầu uống một hớp rượu.

Tư Không Trường Phong cười một tiếng: “Năm đó ta được gọi là ‘đi qua vạn bụi hoa, không dính một chiếc lá’, lão đảo tới Thiên Khải, cũng định sẽ

sạch sẽ rời Thiên Khải. Thế nhưng cô ấy cười chết mười sáu con ngựa đuổi theo ta rông rã ngàn dặm, cuối cùng xuất một chiêu kiếm đánh ta ngã từ

trên ngựa xuống. Sau đó xoay người bỏ đi.”

“Sau đó người lại đuổi theo cả ngàn dặm, đuổi về Thiên Khải. Câu chuyện của người mấy quán trà đã nói tới phát mệt rồi.” Doãn Lạc Hà cười trộm.

Tư Không Trường Phong cầm bình rượu trong tay Doãn Lạc Hà, lại uống một hớp rượu, đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối: “Ta già rồi hay sao, gần đây luôn cảm thấy sắp mất đi thứ gì đó.”

“Là sao?”

“Giống như là...” Tư Không Trường Phong giơ tay ra: “Những người từng ở cạnh sẽ lần lượt rời đi...”

Cuối cùng sắc mặt Doãn Lạc Hà cũng đổi thành nghiêm túc: “Hiện giờ vẫn chưa có tin tức gì về đại thành chủ à?”

“Vẫn không. Lần cuối có người thấy hắn, là tại cảng Toái Phong. Hắn ngồi một chiếc thuyền lớn đi tới Ly Hải, nhưng chiếc thuyền kia vẫn chưa trở

về. Ta nghĩ rất có thể hắn muốn tới hải ngoại tiên sơn ở đó, đi tìm thứ dẫn rượu sau cùng.” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Trên hải ngoại tiên sơn đó có thần tiên thật sao?” Doãn Lạc Hà trầm ngâm nói.

“Có lẽ là thần tiên thật.” Tư Không Trường Phong nói đầy ẩn ý.

“Thật ra ta vẫn luôn muốn hỏi, rốt cuộc trong lòng đại thành chủ có chuyện gì? Vì sao cứ cố chấp muốn ử Mạnh Bà Thang như vậy?” Doãn Lạc Hà hỏi.

“Khi còn trẻ đại sư huynh từng xuất kiếm giết chết một cô gái. Thế nhưng cô gái đó lại là người mà hắn yêu thương nhất.” Tư Không Trường Phong

lung lay bình rượu, bình đã trống không. Hắn mỉm cười, ném bình rượu đi, treo trên cán thương.

“Đại thành chủ cũng là người si tình.” Doãn Lạc Hà chậm rãi nói.

“Vậy còn người?” Tư Không Trường Phong nhíu mày: “Nghe nói Tống Yến Hồi đã truyền chức thành chủ cho học trò của hắn Vô Song. Không bị

chức vụ thành chủ kia liên lụy, giữa các người có lẽ...”

“Đừng đùa vậy.” Doãn Lạc Hà không buồn để ý tới hắn: “Tống Yến Hồi truyền chức thành chủ không đơn giản như trong tưởng tượng. Có người

nói thành Vô Song tiếp đón một vị khách quý, thân phận của vị khách đó vô cùng tôn quý.”

“Khách quý gì, chẳng phải bị Tuyết Nguyệt thành cự tuyệt ở ngoài thành nên mới tới bên bọn họ à.” Sắc mặt Tư Không Trường Phong không hề thay đổi.

“Thế nhưng có một vị khách quý vừa đưa tin tới, hắn đang trên đường tới Tuyết Nguyệt thành. Vị khách quý này người lại không thể cự tuyệt được.

Dù sao con gái của người ta vẫn còn ở chỗ chúng ta. À không đúng, hình như chưa thông báo cho hắn đã thả con gái của hắn ra rồi?” Giọng nói của Doãn Lạc Hà có vẻ không có ý tốt.

“Diệp Khiếu Ưng.” Tư Không Trường Phong ôm trán: “Đúng là một vị khách quý phiền phức.”

“Đúng rồi, ta vừa dạo qua ngoài thành một vòng. Ta phát hiện người trong quán trà đang đồn đại một chuyện. Mặc dù ta không biết chuyện này là thật hay giả nhưng ta cảm thấy người cần phải biết.” Doãn Lạc Hà đột nhiên nói.

“Đám người trong quán trà thuận miệng nói bậy, có gì đáng để ta nghe?

Có vị Kiếm Tiên nào mới, hay có ma đầu nào lại rời núi giết một môn phái?” Tư Không Trường Phong nhún vai một cái.

“Họ nói có một người xuống núi.” Doãn Lạc Hà cố tình nói úp úp mở mở.

Tư Không Trường Phong lập tức hiểu ra, thế nhưng hắn lập tức biến sắc, quát lớn: “Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân! Hắn xuống núi! Vì sao hắn lại xuống núi? Vì sao hắn lại xuống núi?”

Doãn Lạc Hà không hiểu vì sao Tư Không Trường Phong lại kích động như

vậy, bèn nói: “Chắc là sợ Hàn Y gặp lại Lôi Oanh, uy hiếp tới mình, cuối cùng không nhịn được xuống núi?”

Tư Không Trường Phong lại lắc đầu: “Không thể nào, không thể nào.”

Trên đời này ngoại trừ mấy vị thiên sư trên núi Thanh Thành, Tư Không Trường Phong và Bách Lý Đông Quân là hai trong số ít những người biết lý do Triệu Ngọc Chân không thể xuống núi. Nếu không với tính khí của hắn đã sớm xách một cây thương tới núi Thanh Thành ra mặt cho sự tử của mình. Thế nhưng không ngờ Triệu Ngọc Chân lại xuống núi.

“Triệu Ngọc Chân xuống núi, đi đâu?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Trong lời đồn Triệu Ngọc Chân đi thẳng về phía nam, trên đường đi thiên quân vạn mã cũng không cản được hắn.” Doãn Lạc Hà đáp.

Tư Không Trường Phong xiết chặt cán thương, nhìn về phía trước, nói với vẻ âu lo: “Chẳng lẽ Hàn Y gặp nguy hiểm?”

Chương 137: Lôi môn Lôi Oanh

Giang Nam Phích Lịch đường.

Lôi gia bảo.

Lôi gia bảo là một pháo đài rất lớn, phía trước nhất là ba sảnh chính, được sử dụng để nghênh đón khách khứa vừa tới. Sau chính đường là ba đường thuộc chi chính, phân biệt là Liệt Hỏa đường - nơi nghiên cứu hỏa dược trong môn phái, Thiết Sơn đường - nơi các đệ tử nội môn tu luyện quyền pháp nội công, cùng với Giới Luật đường - nơi quản lý thưởng phạt của Lôi môn. Sau ba đường là một dãy nhà lớn, nơi ở của các đệ tử xuất sắc trong chi chính. Còn vây xung quanh dãy nhà lớn ở chính giữa của chi

chính là một loạt các gian phòng nhỏ. Khác với dãy nhà lớn của chi chính tinh xảo hoa mỹ, những gian phòng nhỏ này thấp bé bình thường, nơi này là nơi ở của các đệ tử chi phụ Lôi môn.

Đệ tử chi phụ của Lôi môn cũng có cơ hội được các đường chính dạy bảo, thậm chí mười mấy năm gần đây từng xuất hiện rất nhiều người tài hoa tuyệt thế. Ví dụ như người từng được xưng tên cùng truyền nhân Kiếm Trung Lý Tâm Nguyệt ‘kiếm tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân’ - Lôi Mộng Sát, ví dụ như người từng sánh vai với Lôi Vân Hạc của chi chính được tôn là hai đại cao thủ lứa thiếu niên của Lôi môn - Lôi Oanh. Có điều hai người đó, một thì sau đó trở thành một trong bát đại trụ quốc, thống lĩnh trung quân của Bắc Ly, chức quan đại tướng quân, vi phạm tổ huấn của Lôi môn ‘không vào quân ngũ’ nên bị gia tộc khai trừ. Một người khác lại từ bỏ tôn chỉ ‘khóa đao treo kiếm’ của Lôi môn, rèn một thanh Sát Phổ

kiếm, luyện kiếm tới mức si mê, hầu như thành tựu nửa Kiếm Tiên, nhưng không hiểu sao lại trở về Lôi môn bế quan mười mấy năm không ra khỏi cửa. Tên của hai người đều trở thành cấm kỵ trong Lôi môn. Chuyện này làm cho các đệ tử chi phụ vốn đã suy thoái gần đây càng không ngóc đầu lên được. Nhưng trong lòng các đệ tử chi phụ trẻ tuổi vẫn có hy vọng, thiếu niên áo đỏ kia chính là Lôi Mộng Sát hay Lôi Oanh trong lứa bọn họ.

“Nhưng, chuyện này Vô Kiệt ca ca đi đã hơn nửa năm, sao vẫn chưa về?”

Một thiếu niên mặc quần áo vải màu xám ngồi trên ghế đá, đung đưa hai chân, ảo não suy nghĩ.

“Mấy ngày trước khi ta học quyền trong đường chính, nghe các sư huynh nói hình như Vô Kiệt ca ca tới Tuyết Nguyệt thành rồi.” Một thiếu niên có vẻ lớn hơn một chút nói tiếp.

“Tuyết Nguyệt thành? Đây chẳng phải giang hồ đệ nhất thành à? Ngay cả

Lôi gia bảo chúng ta cũng chỉ là một nhánh trong liên minh Tuyết Nguyệt thành mà thôi. Vô Kiệt ca ca chỉ bảo mình đi du lịch một phen thôi, không ngờ lại tới Tuyết Nguyệt thành.” Một thiếu nữ tết tóc kiểu sừng dê, ánh mắt lấp lánh tinh nghịch.

“Không chỉ tới Tuyết Nguyệt thành, có người còn nói Vô Kiệt ca ca leo thẳng lên tầng mười sáu Đãng Thiên các, hơn nữa khi tới tầng thứ mười lăm còn gặp...” Thiếu niên lớn tuổi bỗng ngừng lại, không nói tiếp.

“Gặp cái gì, người mau nói tiếp đi!” Thiếu niên áo xám vội vàng la lên.

“Đúng vậy, người nói mau đi!” Thiếu nữ kéo ống tay áo của hắn.

“Lôi Vân Hạc.” Thiếu niên lớn tuổi hạ giọng nói. Cái tên này ngay những đệ tử chi chính còn không dám tùy tiện nói ra ngoài miệng, hắn chỉ có thể

cố gắng hạ thật nhỏ giọng xuống.

“Lôi Vân Hạc!” Thiếu niên áo xám hét lên: “Sao mọi người nói ông ấy mất lâu rồi mà!”

“Người nhỏ giọng chút.” Thiếu niên lớn tuổi giơ tay lên gõ đầu hắn một cái, cảnh giác nhìn xung quanh một hồi nhưng lại phát hiện một người mặc áo lông màu trắng xuất hiện cuối con đường.

Giờ đã là cuối hè đầu thu, thời tiết vẫn mang theo hơi ẩm dư âm của mùa hè. Ba người bọn họ vẫn mặc áo mỏng, nhưng người này lại mặc áo lông.

Đó là một chiếc áo được làm bằng da bạch hổ, cực kỳ quý giá, là vật chống lạnh mùa đông loại thượng phẩm. Thế nhưng giờ phút này hắn mặc vậy lại quý dị tới khó tả. Nam tử này rất gầy, toàn thân rúc trong áo lông hổ, hốc mắt sâu hoắm, vừa đi vừa ho nhẹ, trên người như tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Ba người nhìn nhau một cái, lập tức sợ tới quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Tuy trang phục của người này rất kỳ quái, tướng mạo cũng rất kỳ quái, thế

nhưng trong mắt bọn họ lại không hề kỳ quái. Năm xưa khi Lôi gia bảo ngăn cản Ma giáo xâm lấn, có một đệ tử Lôi môn đấu ba chương với U

Băng trưởng lão của Ma giáo, đánh gục hẳn. Nhờ chuyện này thanh danh của hắn vang dội nhưng đồng thời cũng mắc phải hàn độc không thể trị

tận gốc. Người này tên Lôi Thiên Hổ, chủ nhân hiện tại của Lôi gia bảo.

“Đại... đại đương gia!” Bọn họ cố gắng thốt ra mấy chữ này.

Lôi Thiên Hổ không buồn nhìn bọn họ, nhẹ nhàng khoanh tay áo, đi qua bên cạnh bọn họ, đẩy cửa bước vào một tiểu viện.

Trong sân trống rỗng không có thứ gì, chỉ có chỗ chính giữa là một xích đu nhỏ đang đung đưa. Còn cuối sân là một cái ghế tựa dài, một người trung niên mặc trường bào màu xám đang nằm đó cầm một quyển sách, lẳng lẳng đọc.

“Lần nào tới cũng đọc sách, có gì hay mà đọc. Chẳng lẽ trong sách có kiếm thuật tuyệt thế mà người theo đuổi?” Giọng nói của Lôi Thiên Hổ trầm trầm khàn khàn, đáng sợ như tiếng xé rách.

“Nho Kiếm Tiên đọc sách mấy chục năm, sau đó tiện tay thi triển một kiếm là trở thành Kiếm Tiên. Đâu thể nói trong sách không có kiếm thuật?”

Giọng nói của nam tử mặc áo bào xám vừa ôn nhu vừa mang đầy vẻ nho nhã.

“Nếu ta không biết người từ nhỏ, khéo đã tưởng người trở thành một học trò ngoan chăm chỉ học hành rồi.” Lôi Thiên Hổ đi tới bên nam tử áo bào

xám, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh đó.

“Sao hôm nay đại đương gia rảnh rồi tới thăm ta?” Nam tử áo bào xám buông sách xuống hỏi.

“Tới nói với người vài chuyện người rất quan tâm.” Lôi Thiên Hồ chậm rãi nói.

“Chuyện ta rất quan tâm? Ta chỉ quan tâm làm sao luyện được một chiêu kiếm tuyệt thế, vượt qua tên đạo sĩ thối trên núi Thanh Thành thôi.” Người đàn ông áo bào xám bĩu môi nói.

“Tin ta đi, chắc hẳn người cực kỳ quan tâm tới mấy chuyện ta sẽ nói.” Lôi Thiên Hồ thở một hơi lạnh: “Chuyện đầu tiên, mấy tháng trước đệ tử của người xông vào Đăng Thiên các, tìm được Lôi Vân Hạc nấp trong Tuyết Nguyệt thành, đồng thời giúp hắn trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, trở lại giang hồ. Vốn ta còn không tin, nhưng trước đây không lâu bên núi Thanh

Thành có tin đưa tới. Lôi Vân Hạc lại một mình giao chiến với Triệu Ngọc Chân, lần này đánh ngang tay, coi như vẫn hồi tôn nghiêm năm xưa.”

“Rốt cuộc tên kia cũng chịu hiện thân?” Nam tử áo bào xám nhướn mày:

“Sau đó thì sao, hắn về cướp chức chưởng môn với người?”

“Nếu hắn muốn thế đương nhiên là tốt nhất.” Tay phải Lôi Thiên Hồ xiết thành quyền, đặt lên môi ho khan vài tiếng nặng nề: “Không biết thân thể của ta còn chống đỡ được mấy xuân thu đây.”

“Yên tâm đi, có y thuật của ta, người không chết được đâu. Tên tiểu tử Lôi Vân Hạc kia cũng chẳng hứng thú gì với chức chưởng môn. Nếu hắn thật sự làm chưởng môn, Lôi gia bảo cũng xong đời rồi.” Nam tử áo bào xám cười nói: “Nhắc tới thì, tên đệ tử của ta thế nào rồi?”

“Gần đây đệ tử của người rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, đại khái là về Lô gia bảo.” Lô Thiên Hồ nói.

“Có lương tâm, còn biết về thăm sư phụ mình.” Nam tử áo bào xám gật đầu.

“Sau khi hắn rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, có một người cũng rời thành theo.”

“Ai?”

“Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.”

“Cái gì?” Nam tử áo bào xám nhảy bật khỏi ghế, kinh hãi nói: “Cũng tới Lô gia bảo à?”

“Có lẽ đúng, cũng có lẽ không.” Lô Thiên Hồ mỉm cười thản nhiên.

“Người có thể nói hết một lượt được không?” Nam tử áo xám bất đắc dĩ nói.

“Bởi vì trước đây không lâu toàn bộ giang hồ đều đồn đại, Triệu Ngọc Chân xuống núi. Mặc dù núi Thanh Thành im lặng không bàn luận gì về tin tức này, nhưng có người tận mắt hứng kiến ba ngàn thiết kỵ bị đánh tới mức người ngã ngựa đổ.”

Nam tử áo xám ngẩn ra tại chỗ: “Triệu Ngọc Chân, hắn cũng xuống núi rồi à?”

“Đúng vậy. Ngay cả Đạo Kiếm Tiên cũng xuống núi, thế thì kiếm thuật tuyệt thế áp đảo Kiếm Tiên của nhà người luyện đến đâu rồi?”

Nam tử áo xám lại như đã thất thần, nhìn về phương xa, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Chẳng lẽ lần này, ta lại chậm mất rồi?”

Chương 138: Đạo Kiếm Tiên tuyệt thế

Đạo gia có vị thần tên là Đông Cực Thanh Hoa đại đế, nhân gian gọi là Thái Ất Thiên Tôn, dưới trướng Thiên Tôn có một con sư tử chín đầu tên là Cửu Linh Nguyên Thánh. Tục truyền Thái Ất Thiên Tôn có thể biến hồ

máu tượng trưng cho nghiệp quả và nghiệp lực địa ngục hóa thành ao sen.

Một tiếng gầm của sư tử chín đầu dưới trướng có thể mở cánh cửa địa ngục Cửu U, cũng là tầng sâu nhất dưới địa ngục. Còn Thái Ất Cửu Sư

quyết lại là bí pháp chí thượng của đạo gia, có thể mời lực lượng của Cửu Linh Nguyên Thánh. Người đạo pháp nông cạn khi ra tay có tiếng sư tử

gầm, khi đạt được một chút thành tựu có thể hóa thành ảo ảnh sư tử. Còn tới như Triệu Ngọc Chân vừa ra tay đã có sư tử giáng thế, đạo pháp đã gần như nối liền với thiên đạo.

Tạ Thất Dao nhíu chặt lông mày, trầm ngâm nói: “Mộ gia nghiên cứu bí pháp mấy chục năm, thế nhưng đứng trước đạo pháp chính thống của núi Thanh Thành, có nhìn thế nào cũng thấy khí thế yếu đi mấy phần.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Đạo pháp hay kiếm thuật của Triệu Ngọc Chân đều là người đứng đầu núi Thanh Thành trong trăm năm trở lại đây. Người chỉ

thấy đạo pháp nhưng còn phải phòng bị kiếm thuật hơn thế nữa.”

Trong lúc đang nói, Triệu Ngọc Chân đã cầm kiếm đi tới trước mặt bọn họ, ảo ảnh sư tử kia cũng lao thẳng về phía Tạ Thất Dao. Tạ Thất Dao vùng

quyền ngăn cản, trong tay hắn không còn trường đao, buộc phải dùng quyền làm đao, xuất ra là quyền nhưng lại dùng đao pháp. Quyền này vùng tới đánh thẳng vào ảo ảnh sư tử kia. Lại nghe tiếng gầm của sư tử

làm chấn động cả núi Lạc Lô. Tạ Thất Dao bị ép phải lui lại, nổi giận quát lớn: “Súc sinh!” Lại thấy đại gia trường đột nhiên xuất hiện, tay lóng lánh ánh đen, một chưởng dán lên trán ảo ảnh sư tử kia.

Ảo ảnh lập tức tiêu tan.

Bên phía kia, Triệu Ngọc Chân đã cầm Đào Hoa kiếm giao chiến vài chục chiêu với Tô Mộ Vũ. Hắn thấy đại gia trường Âm Hà xuất một chưởng, khẽ cau mày than nhẹ: “Diêm Ma chưởng?” Hắn hơi chần chờ, chỉ thấy mười bảy lưỡi đao sắc của Tô Mộ Vũ lại lao về phía mình. Triệu Ngọc Chân nâng kiếm ngăn cản, thân hình nhảy lên trên. Hắn cười nói: “Kiếm của ngươi rất tốt. Ngươi là Chấp Tán Quỷ của Âm Hà? Ta chưa từng xuống núi nhưng cũng nghe tên của ngươi.”

“Ta không dùng kiếm.” Tô Mộ Vũ nhảy lên theo: “Là hung khí.”

“Không phải kiếm mà là hung khí, cũng là một kiến giải.” Triệu Ngọc Chân gật đầu, vung nhẹ Đào Hoa kiếm trong tay lên, một trong tay lên, một ánh đỏ lướt qua, ép cả đại gia trường, Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ đang định hợp lực lao tới trở về.

Triệu Ngọc Chân hạ xuống đất, thở dài một tiếng: “Thật khó đối phó.”

Bên kia Tạ Thất Dao đã đầu đầy mồ hôi, tay cầm kiếm của Tô Mộ Vũ hơi run run. Vừa rồi khi giao chiến với Lý Hàn Y hai người bọn họ đã tiêu hao quá nhiều sức lực, giờ lại lập tức giao thủ với Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân, cho dù là gia chủ của Âm Hà cũng cảm thấy mệt mỏi. Chỉ có đại gia trường có vẻ chưa dùng toàn lực, ánh mắt hắn đảo qua Đường môn tam lão. Vừa rồi ba người Đường Ấn, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc đều chưa ra tay. Mặc dù vừa rồi khi đối phó với Lý Hàn Y bọn họ đã dùng hết Phật Nộ Đường Liên mạnh mẽ nhất, nhưng với tính tình luôn nhất quán của

Đường môn, chắc chắn bọn họ còn thủ đoạn nào khác. Thế nhưng chưa tới thời khắc cuối cùng, không trông mong gì vào sự giúp đỡ của họ.

“Xưa nay thiên hạ luôn cho rằng trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm thuật của Cô Kiếm Tiên đứng đầu, vì một mình hấn ở trong một thành, khí phách thiên hạ vô song. Thế nhưng ta vẫn cho rằng kiếm của Đạo Kiếm Tiên mới là đệ nhất thiên hạ.” Đại gia trường đột nhiên nói: “Hôm nay may mắn chứng kiến, nhất định phải dốc toàn lực ứng phó.”

“Kiếm của ta có phải đệ nhất thiên hạ hay không, không quan trọng.”

Triệu Ngọc Chân cười một tiếng: “Dù sao ta cũng không dễ rút kiếm.

Nhưng một khi rút kiếm, vậy trời long đất lở!

Triệu Ngọc Chân đột nhiên chỉ kiếm lên trời, tay phải vung mạnh thanh kiếm gỗ đào, chỉ thấy thanh kiếm gỗ đào bỗng hóa thành vài chục thanh.

Hắn cười với Tô Mộ Vũ: “Người có tám thanh kiếm sắc đã là tuyệt học trong thiên hạ, ta có ba mươi sáu thanh kiếm gỗ đào, người thấy sao?”

Tô Mộ Vũ cau mày, mắng: “Hư ảo!”

Triệu Ngọc Chân mặt không đổi sắc nói: “Phật gia có câu, tất cả mọi thứ đều là hư ảo.”

“Vậy đạo gia nói sao?” Tô Mộ Vũ hỏi.

“Tất cả mọi thứ, ngoài tiểu tiên nữ ra, đều là hư ảo.” Triệu Ngọc Chân nhướn mày: “Là ta nói.”

“Ta chính là đạo!” Triệu Ngọc Chân đột nhiên vung tay, ba mươi sáu thanh kiếm ập thẳng xuống đầu đám người. Nhưng kiếm không đánh về phía bọn họ, chỉ bao vây tầng tầng lớp lớp.

“Đây là?” Đại gia trường cau mày.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải của Triệu Ngọc Chân khép lại, đặt lên mép, đột nhiên hét: “Vô Lượng kiếm trận, lên!”

Đột nhiên, giữa không trung lại xuất hiện vô số kiếm gỗ đào, phủ kín trời đất, che khuất mặt trời! Triệu Ngọc Chân nhảy lên một cái, bước lên một thanh kiếm gỗ đào trong số đó, đưa mắt nhìn xuống đám người, như tiên nhân giáng thế.

“Chẳng qua là thủ thuật che mắt của Đại Giác, tưởng dọa được chúng ta chắc?” Tạ Thất Dao cả giận nói.

“Là đạo pháp, cũng là kiếm thuật.” Đại gia trường lên tiếng: “Đúng là chỉ

trong khoảng khắc một người không thể lấy ra nhiều binh khí như vậy được, nhưng chúng nó không phải là hư ảo, chúng cũng không phải là kiếm.”

“Là kiếm khí.” Tô Mộ Vũ nói tiếp.

“Kiếm, đi!” Triệu Ngọc Chân chợt quát lên.

Những thanh kiếm gỗ đào phủ kín bầu trời đánh thẳng về phía đám người.

Đại gia trường Âm Hà, gia chủ Âm Hà Tô gia, gia chủ Âm Hà Tạ gia, Đường môn Đường Ân, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc. Sáu người này mỗi người đều là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đều được tôn là cao thủ nhất đẳng. Thế nhưng giờ khắc này dưới Vô Lượng kiếm trận của Triệu Ngọc Chân lại yếu ớt như gián dế!

Lý Hàn Y nằm bên cạnh nhìn Triệu Ngọc Chân đạp kiếm bay trên không, bỗng ngây dại.

Năm xưa cô dùng một chiêu kiếm giúp Triệu Ngọc Chân đang bế quan dưỡng thương ngăn cản Lôi Oanh đã đại thành Sát Phổ kiếm. Hơn nữa khi biết tình yêu của Lôi Oanh, lại dùng một chiêu với hắn. Chính là chiêu kiếm âm áp nhất chốn nhân gian mà bản thân vừa sử dụng - Xuân

Phong Lai. Cô nói lúc nào Lôi Oanh có thể sử dụng kiếm thuật như vậy mới có tư

cách tìm mình. Cô không ngờ câu nói này của mình lại khiến Lôi Oanh tự

cầm tù mình bao năm. Lần này cô xuống núi, một là vì gặp mặt Lôi Oanh một lần, xem bệnh tình của hắn ra sao, hai là vì xin lỗi vì câu nói năm xưa

của mình, khuyên bảo Lôi Oanh một chút. Dù sao năm đó cô chứng kiến kiếm của Triệu Ngọc Chân, cũng yêu Triệu Ngọc Chân. Còn Triệu Ngọc Chân chính là mục đích khác trong lần rời thành này của cô. Vốn cô định sau khi tới Lôi gia bảo sẽ đến núi Thanh Thành. Cô chờ đợi đã hơn mười năm, không muốn đợi nữa, rốt cuộc xuống núi hay không xuống núi đâu sao cũng phải có một đáp án. Không ngờ rằng đáp án này lại tự đi tới trong thời khắc cô đối mặt với sinh tử.

Bọn họ gặp nhau không nhiều, tổng cộng mới chỉ ba lần.

Mỗi lần đều coi là tuyệt thế như vậy!

Ngoài ba trăm dặm, một đạo nhân áo bào trắng đang lao nhanh đi. Đạo nhân kia râu tóc bạc phơ nhưng mặt mày như ngọc, lướt nhanh trên bình nguyên, thần thái phấn chấn như tiên nhân cười gió. Hắn nhìn về phía nam, thấy phía xa có hào quang lấp lánh, kiếm khí mãnh liệt, hơi nhú mày.

“Nhật trung tắc di, nguyệt doanh tức khuy, vật cực tất phản thịnh cực nhi suy.”

(Tạm dịch: Mặt trời lên cao rồi lại xuống, mặt trăng tròn rồi lại khuyết, vật cực ắt sẽ phản, sau cực thịnh ắt sẽ suy.)

“Chẳng lẽ lần này ta tới chậm thật rồi?”

Chương 139: Nhất kiếm nhập Thần Du

“Một thành một bại, gọi là một kiếp, trước khi có thiên địa, đã có Vô Lượng kiếp này.” Triệu Ngọc Chân chân đạp lên kiếm gỗ đào, nhìn xuống đám người, như đang xét xử bọn họ.

“Người có mười thanh kiếm, ta chém gãy mười thanh. Người có trăm thanh kiếm, ta chém gãy trăm thanh. Người có ngàn thanh kiếm ta cũng khiến cả ngàn thanh của người đứt đoạn!” Tạ Thất Dao gầm lên, bắt thịt gồng lớn! Hắn đã là một người già, là gia chủ duy nhất trong cùng lứa của Âm Hà còn khỏe mạnh. Nhưng giờ phút này huyết dịch của hắn nóng

bỏng. Hắn vùng quỳên như điên, đánh gãy từng thanh kiếm gỗ đào trước mắt. Nhưng kiếm khí của Triệu Ngọc Chân vẫn như nước thủy triều, lưu lại từng vết thương nhỏ bé trên người hắn.

Tô Mộ Vũ ánh mắt lạnh băng, hắn tái hiện thập bát kiếm trận thất truyền nhiều năm của Âm Hà, dùng sức một người điều khiển mười tám thanh kiếm sắc, đã đạt tới đỉnh cao của kỹ thuật. Thế nhưng dưới Vô Lượng kiếm tận của Triệu Ngọc Chân, cuối cùng hắn cũng hiểu thế nào là kiếm thuật cảnh giới Kiếm Tiên. Hắn nhanh chóng vấy Dao Ti trong tay, ngăn cản từng thanh kiếm gỗ đào của Triệu Ngọc Chân bên ngoài, thế nhưng kiếm kia lại như vô cùng vô tận, không bao giờ ngừng lại.

Đại gia trường, Tô Mộ Vũ trầm giọng nói: “Cứ tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây.”

đại gia trường đưa tay phải ra ngăn trước mặt, trong tay như có thủy triều màu đen phun trào. Những thanh kiếm gỗ đào kia tới gần thủy triều màu đen kia đều lập tức nứt gãy, rơi trên mặt đất. Hắn gật đầu: “Vô Lượng kiếm trận, dẫu sao cũng là trận pháp kiếm khí của Triệu Ngọc Chân. Phá thanh Đào Hoa kiếm dưới chân Triệu Ngọc Chân, trận này cũng phá.”

Ba vị trưởng lão Đường môn như Đường Ân đều không giỏi cận chiến, bị

Vô Lượng kiếm trận của Triệu Ngọc Chân áp bức đã cực kỳ vất vả, Đường Ấn do dự rồi nói: “Kính xin đại gia trường tạo chút sơ hở cho chúng ta.”

Đại gia trường nhíu mày: “Các người có cách à?”

Đường Ấn gật đầu: “Chắc chắn sẽ không khiến đại gia trường thất vọng.”

“Được.” Đại gia trường gật đầu một cái, nhìn về phía Triệu Ngọc Chân:

“Vậy để ta trải một con đường chết cho vị Đạo Kiếm Tiên này. Dù sao năm xưa danh hiệu của ta trong Âm Hà cũng là - Tổng Táng Sư!”

Triệu Ngọc Chân đột nhiên đạp lên Đào Hoa kiếm dưới chân, tấn công về

phía đám người. Hắn nhớ năm xưa sư phụ mình Lữ Tổ Chân từng nói, Vô Lượng kiếp là kiếp của hắn. Là đại nạn, là tai ách mà số mệnh đã định. Nếu

muốn độ kiếp hoặc lại ở lại núi Thanh Thành chuyên tâm tu đạo, ngày sau vượt qua kiếp nạn này phi thăng thành tiên. Hoặc là cưỡng chế phá kiếp này, bằng kiếm trong tay!

Lúc này đại gia trường cũng nhảy lên, ánh đèn trong tay bùng lên như ngọn lửa đen rực cháy.

“Chưởng pháp chí tà trong nhân gian, Diêm Ma chưởng!” Triệu Ngọc Chân gầm lên.

“Ta có đường tới Diêm La điện, cung kính mời Đạo Kiếm Tiên vào điện!”

Đại gia trường cũng quát lớn.

Kiểm chưởng giao nhau.

Trong lòng Triệu Ngọc Chân lạnh buốt, tay hắn đang cầm Đào Hoa kiếm được chế tạo lại từ thanh kiếm ấm áp nhất nhân gian Huyền Dương kiếm, người mang đạo pháp chí dương Đại Long Tượng Lực, thế nhưng khoảnh khắc này hắn lại có cảm giác giá lạnh chưa từng có!

Còn Đại gia trường lại cảm thấy toàn thân như lập tức bốc cháy, máu huyết dịch chảy như điên trong mạch máu, như sẽ lập tức phun ra ngoài.

Lúc này, rốt cuộc Vô Lượng kiếm trận cũng ngưng trệ trong chớp mắt.

Đường Ẩn cuối cùng cũng đưa tay lấy ra ám khí cuối cùng của mình.

Ám khí này do thợ thủ công giỏi nhất Đường môn trăm năm trước, Đường Liễu Sư chế tạo ra. Hắn dùng sức lực cả đời, năm đó cũng chỉ tạo ra chín món. Thế nhưng ám khí này không thể bố trí lại, dùng là dùng, không có lần thứ hai. Sau này Đường môn cũng không có thợ thủ công nào tái hiện được món ám khí này. Trăm năm qua Đường môn chỉ dùng nó trong những thời khắc quan trọng nhất. Nhưng tới ngày nay nó chỉ còn ba món cuối cùng. Một món nằm trong tay Đường lão thái gia, một món nằm trong tay người quản lý ngoại phòng của Đường môn - Đường Hoàng, món cuối cùng được cất giữ trong kho binh khí của Đường môn, lần này được Đường Ẩn mang ra ngoài.

Bạo Vũ Lê Hoa châm, bên trong chứa hai mươi bảy mũi châm bạc. Đây là ám khí tinh xảo nhất của Đường môn, thậm chí một người căn bản không biết võ công cũng có thể dùng nó giết chết một cao thủ tuyệt đỉnh. Huống chi do trường lão Đường môn, Đường Ẩn đích thân bắn ra!

“Đây chính là, Bạo Vũ Lê Hoa Châm?” Tô Mộ Vũ chứng kiến Đường Ẩn ấn nhẹ cái hộp, trong lòng không khỏi lạnh buốt.

Hai mươi bảy mũi châm bạc lập tức bắn ra, bên trên lấp lánh ánh bạc đầy nguy hiểm.

Nhưng Đường Ẩn không nhắm vào Triệu Ngọc Chân đang giao chiến với đại gia trường Âm Hà.

Mà là người đã bị thương đang ngồi ngoài quan chiến, Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y kinh ngạc, hai mươi bảy mũi châm bạc đã bay tới trước mặt cô.

Cô cố vận chân khí nhưng cảm thấy toàn thân đau nhói, không xê dịch được dù chỉ nửa bước.

Triệu Ngọc Chân lập tức quay đầu lại, gầm lên: “Tiểu tiên nữ.”

“Người tới cũng chẳng kịp đâu!” Đại gia trường cười lạnh nói.

“Không!” Triệu Ngọc Chân xuất một kiếm về phía Lý Hàn Y.

Khoảnh khắc đó, dường như toàn bộ thời không đều ngưng bật, Lê Hoa Chân vốn đang bắn nhanh tới cũng như chậm lại mười lần, hai mươi lần, ba mươi lần! Mọi người thậm chí còn thấy được Lê Hoa Chân từ từ xoay tròn từng vòng một giữa không trung. Đường Ẩn không thể tin nổi há miệng định nói gì đó nhưng lại không thốt lên được dù chỉ một chữ.

Cảnh tượng đáng sợ này cực kỳ giống Lý Hàn Y lúc vừa rồi, chỉ có điều chiêu kiếm của Triệu Ngọc Chân càng hoành chinh, cũng càng thêm đáng sợ. Ngay cả đại gia trường của Âm Hà cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Không ngờ hẳn làm được, một kiếm nhập Thần Du?

Đào Hoa kiếm trong tay Triệu Ngọc Chân bùng lên ánh sáng đỏ. Hẳn cầm kiếm che trước mặt Lý Hàn Y, chém bay tất cả Lê Hoa Chân.

Đường Ẩn, Đường Liệt, Đường Nguyệt Lạc.

Cảnh tượng cuối cùng ba vị trưởng lão Đường môn sống hơn sáu mươi năm này thấy, đó là một mũi châm cực nhỏ lướt qua trước mắt. Giây kế tiếp, trên trán ba người đều phun ra một dòng suối máu.

Chết rồi ư?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của bọn họ, sau đó ba người ngã ngửa ra phía sau.

Bên kia, đại gia trường vung nhẹ cánh tay, hất văng một loạt mũi châm xuống đất.

“Bạo Vũ Lê Hoa Châm tổng cộng có hai mươi bảy mũi châm người hỏ.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng nói.

“Ba mũi ban cho Đường môn tam lão, ta cần hai mươi ba mũi, còn một mũi cuối cùng.” đại gia trường thần nhiên nói.

Tạ Thất Dao đột nhiên nhìn sang quát lớn: “Lý Hàn Y vẫn trúng một mũi.”

“Giết họ đi.” Đại gia trường chứng kiến uy thế của chiêu kiếm nhập Thần Du kia. Nhưng hăn cũng tin, trong thời gian ngắn không thể dùng kiếm thuật như vậy lần thứ hai.

Ba người lao lên phía trước.

Triệu Ngọc Chân đột nhiên xoay tay, tay trái ôm ngang Lý Hàn Y đã hôn mê, tay phải cầm kiếm gỗ đào, ánh mắt lạnh băng, cũng lao về phía ba người của Âm Hà. Hăn một tay ôm người, một tay cầm kiếm, lại thi triển chiêu kiếm kia.

Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.

Chiêu kiếm ấm áp nhất nhân gian - Xoan Phong Lai.

Chỉ một kiếm.

Bả vai Tạ Thất Dao phun máu.

Dao sắc trong tay Tô Mộ Vũ lần lượt gãy nát, tan thành vài chục mảnh rải rác trên mặt đất.

Đại gia trường dùng chưởng đấu với kiếm, bị ép lùi liền ba mươi hai bước.

Triệu Ngọc Chân dùng khí thế một chiêu kiếm đánh bị thương Tạ Thất Dao, đánh bại Tô Mộ Vũ, ép lui đại gia trường của Âm Hà!

Nhưng hăn cũng phun một ngụm máu tươi, nhân lúc bước chân còn chưa giảm tốc, ôm Lý Hàn Y lướt qua ba người, đột nhiên nhảy thẳng về phía trước.

Chương 140: Mũi châm đoạt hồn

Trên bình nguyên, một người mặc áo tím ôm một người mặc áo trắng lao thẳng về phía trước. Lý Hàn Y cảm thấy chân khí toàn thân từ từ tiết ra.

Mũi Lê Hoa Châm cuối cùng kia đã ghim vào thân thể cô, phong bế khí môn của cô. Triệu Ngọc Chân giơ tay đặt lên lưng cô, không ngừng truyền chân khí vào cơ thể của Lý Hàn Y, thế nhưng Lý Hàn Y chỉ khẽ lắc đầu. Cô hiểu rõ tình trạng thân thể của mình hơn Triệu Ngọc Chân: “Vô dụng thôi, muện mất rồi.”

“Không, không muện.” Giọng nói của Triệu Ngọc Chân đã hơi khàn: “Ta mang nàng đi tìm đại phu!”

“Chàng ngốc, đại phu nào chữa nổi thương thế như vậy.” Lý Hàn Y cười khổ một cái.

“Dược Vương cốc! Ta mang nàng tới Dược Vương cốc! Chắc chắn Tân Bách Thảo sẽ trị được cho nàng!” Triệu Ngọc Chân đột nhiên nghĩ ra, lập tức vận khí lao thẳng về phía trước.

“Chàng ngốc, ba mươi năm liền chàng không xuống núi, làm sao biết Được Vương cốc ở đâu.” Lý Hàn Y nghĩ thầm, đúng là một đạo sĩ ngốc, làm

chưởng giáo mười mấy năm rồi vẫn là đạo sĩ ngốc. Nhưng vừa nói xong câu này cô đã hôn mê bất tỉnh.

Trên núi Lạc Lô, Tô Mộ Vũ lặng lẽ đứng yên bên cạnh đại gia trường nhìn bóng người chạy như điên dưới núi. Tạ Thất Dao do dự một chút rồi nói:

“Đại gia trường, giờ đuổi theo có lẽ vẫn kịp đấy.”

Đại gia trường trầm ngâm nói: “Vừa rồi Triệu Ngọc Chân dùng chiêu kiếm Thần Du kia là cưỡng ép sử dụng, ta có thể cảm giác được hấn bị cản trở rất nặng. Nếu chuyện này có thể một lần diệt trừ hai vị kiếm tiên thì không gì tốt hơn.”

“Vậy thì đuổi?” Ánh mắt Tạ Thất Dao lóe lên vẻ hung ác, bả vai hấn chảy máu không ngừng, nhưng mùi máu càng kích thích sát tính của hấn.

Đại gia trường xoay người, khẽ thở dài: “E là không đuổi được.”

Sau lưng bọn họ, một đạo sĩ mặc trường bào màu trắng tay cầm phát trần đang đứng đó. Đạo sĩ có vẻ đã rất già, râu tóc bạc trắng, nhưng lại như rất trẻ, ánh mắt trong trẻo sáng ngời. Đạo sĩ mỉm cười, vung nhẹ phát trần.

Đạo sĩ không nói một lời, gương mặt vẫn mỉm cười hiền lành nhưng có ý ngăn ở đó, không lùi nửa bước.

“Thật thu vị, một Đạo Kiếm Tiên xuống núi, một lão thần tiên bước ra khỏi Thiên Khải.” Đại gia trường lạnh lùng nói.

Lão đạo sĩ mặc trường bào màu trắng vung phát trần, trước mặt hấn lập tức xuất hiện một cái khe dài vài chục trượng: “Xin đại gia trường đừng đi qua vạch này.”

Đại gia trường lui lại một bước: “Đương kim quốc sư có lệnh, đương nhiên không dám không nghe.”

Ông lão thân phận thật sự chính là quốc sư Bắc Ly hiện nay, giam chính Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần. Hắn vội vàng nhận lời khen tặng này, gật đầu một cái: “Cám ơn đại gia trường.”

“Chúng ta đi.” Đại gia trường xoay người, bước từng bước một theo hướng khác.

Tạ Thất Dao quan sát lão đạo sĩ chẳng khác nào thần tiên trước mắt, nhanh chóng đi theo. Chỉ có Tô Mộ Vũ lộ vẻ cung kính hiếm thấy với Tề Thiên Trần, thậm chí hơi nghiêng người tỏ ý chào một cái rồi mới quay người rời đi.

“Lâu rồi không gặp.” Tề Thiên Trần cũng nghiêng người đáp lễ rồi mới

từ xoay người, nhìn bóng người đã sắp biến mất, lẩm bầm: “Tới trễ thật ư?”

Thành Lạc Tang.

Đây là một tòa thành nhỏ nằm cách núi Lạc Lôi chưa tới trăm dặm. Một đạo sĩ mặc áo tím ôm một cô gái tuyệt sắc áo trắng chạy vội trên đường.

Đạo sĩ rất kỳ quái, gặp ai cũng hỏi: “Có biết Dược Vương cốc ở đâu không?”

Đương nhiên người trong tòa thành nhỏ này không thể biết được Dược Vương Cốc ở đâu, chỉ có thể lắc đầu lia lịa. Cũng có người có lòng tốt thấy thần sắc hẩn nóng nảy, nói cho hẩn trong thành gần đây có một vị đại phu đang dạo chơi, có vẻ y thuật rất cao siêu, các chứng bệnh nguy nan gì tới tay hẩn đều chữa được hết.

Cho dù hẩn không chữa khỏi được cho cô gái này nhưng ít nhất cũng là một đại phu, có lẽ hẩn biết Dược Vương cốc ở đâu. Người có lòng tốt kia

nói với hắn như vậy.

Vừa dứt lời, Triệu Ngọc Chân đã lập tức lướt qua bên cạnh hắn, tiến thẳng tới cuối con đường. Người có lòng tốt kia dụi mắt một cái, ngậy ra như

phồng: “Thần tiên như vậy rồi còn cần tìm đại phu làm gì?”

“Đại phu ở đâu?” Triệu Ngọc Chân bước vào quán trà Nam Tương hét lớn một tiếng.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu lên, thậm chí có vài văn nhân tao nhã bị tiếng quát này quấy nhiễu bầu không khí tĩnh lặng xung quanh, lộ vẻ không vui.

“Đại phu ở đâu?” Triệu Ngọc Chân tiếp tục gầm lên, tiếng gầm này khiến toàn bộ quán trà rung chuyển, bình trà trong tay Tạ Tuyên lắc lư mấy cái rồi rơi xuống đất, chén trà khách khứa đang cầm chuẩn bị uống cũng lập tức vỡ tan. Tiểu nhị lão đảo bò từ dưới đất lên, đi tới bên cửa sổ, vỗ lên vai một thư sinh đang dùng quyển sách che mặt mình, lười biếng phờn nằng:

“Tạ tiên sinh, có phải vị đạo trưởng này tới tìm ngài không?”

Thư sinh lấy quyển sách ra ngáp một cái: “Đạo trưởng cái gì chứ, tiếng gầm này tràn ngập chân khí. Không biết là đến để chữa bệnh hay đến để giết người đây?”

“Người là đại phu à?” Giọng nói vốn ở xa kia đã lướt tới trước mặt bọn họ.

Tiểu nhị lập tức bò dậy, bỏ đi như đang chạy trốn.

Thư sinh nhíu mày một cái nhìn Triệu Ngọc Chân, ngậy ra một hồi rồi mới hỏi: “Triệu Ngọc Chân?”

Triệu Ngọc Chân bị gọi tên cũng sửng sốt, nhưng nhìn trang phục thư sinh, lại nhìn cái rương sách to tướng bên cạnh hẳn, chần chừ một chút rồi hỏi: “Nho Kiếm Tiên?”

“Sao người lại xuống núi? Còn ôm một cô gái như hoa như ngọc thế này...”

Đây là lần đầu tiên Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên và Triệu Ngọc Chân gặp mặt, nhưng hai người đều nhanh chóng nhận ra nhau. Song Nho Kiếm Tiên chưa trò chuyện với vị Kiếm Tiên cùng nổi danh với mình được vài câu đã bị cô gái trong lòng hẳn thu hút.

Khi Tạ Tuyên làm khách tại Bách Hoa hội trong Tuyết Nguyệt thành đã từng nói, Tuyết Nguyệt thành có hai mỹ nhân nhưng trước nay không tới Bách Hoa hội. Một trong số đó thích đánh cược như tính mạng, một người khác tính khí quá tệ. Hẳn chỉ may mắn gặp được cô gái tính khí quá tệ kia một lần hồi còn trẻ, nhưng sau lần gặp mặt đó dung nhan cô gái ấy đã khắc

sâu trong đầu hẳn, không cách nào quên đi. Đã mười mấy năm trôi qua, không ngờ vẻ tuyệt sắc đó vẫn không hề huyên giảm.

Tạ Tuyên chỉ kinh ngạc trong chốc lát rồi đứng bật dậy hét lớn: “Lý Hàn Y?”

Triệu Ngọc Chân vội vàng gật đầu: “Tiên sinh có cứu được nàng không?”

Tạ Tuyên giơ tay ra bắt mạch Lý Hàn Y rồi cau mày: “Đường môn, Bạo Vũ

Lê Hoa Châm?”

“Đúng! Ta ngăn được hai mươi sáu mũi, nhưng không ngăn được một mũi.”

“Mũi Lê Hoa Châm cuối cùng phong bế khí môn của cô ấy. Hiện giờ chân khí của cô ấy đang không ngừng tiết ra ngoài, không tới nửa canh giờ nữa thì thần tiên cũng khó cứu nổi. Theo ta về nhà, phải lập tức ép mũi Lê Hoa Châm kia ra!”

Chương 141: Thập châm tủa hồn

Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên vốn là một nho sinh nhưng sau khi đọc cả vạn quyển sách, ngộ hết mọi chuyện trong thiên hạ bước một bước là lên tới cảnh giới Nho Thánh, nhắc bút là thành sách, cầm kiếm thành Kiếm Tiên, còn khi cầm hòm thuốc, hãn cũng là một trong những người tài của thiên hạ. Năm xưa con gái của đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng vừa ra đời, bị

phủ Thái Y chẩn đoán là tâm mạch khuyết thiếu trời sinh, không sống được mười ngày; Diệp Khiếu Ứng bèn mời danh y trong thiên hạ vào thành, trong đó có truyền nhân Dược Vương - Tư Không Trường Phong, có giám chính Khâm Thiên giám - Tề Thiên Trần, cũng có Nho Kiếm Tiên - Tạ

Tuyên.

Mặc dù Triệu Ngọc Chân hơn ba mươi năm chưa từng xuống núi nhưng đã từng nghe sự tích của Tạ Tuyên, cho nên sau khi biết thân phận đối phương, trong lòng hãn lại dấy lên một tia hy vọng cuối cùng.

Tạ Tuyên mang Lý Hàn Y vào trong nhà, đặt cô xuống một băng ghế, sau đó lấy một dải băng trắng quấn lấy hai mắt mình, hơn nữa còn đưa một dải cho Triệu Ngọc Chân: “Đeo lên đi!”

“Vì sao?” Triệu Ngọc Chân không hiểu.

“Lát nữa ta phải thi châm cho Lý Hàn Y, không thể không cởi quần áo cô ấy ra. Nhưng nếu cô ấy tỉnh lại phát hiện bị ta nhìn thấy thân thể, ta e là Ngũ Đại Kiếm Tiên sau này chỉ còn lại bốn. Kiếm thuật của Tuyệt

Nguyệt Kiếm Tiên chưa chắc đã là cao nhất trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, nhưng tính khí là nóng nhất. Đeo lên đi.” Tạ Tuyên thản nhiên nói.

Triệu Ngọc Chân lắc đầu: “Không đeo!”

Tạ Tuyên kinh ngạc, Triệu Ngọc Chân vẫn nghiêm trang: “Không đeo, tiểu tiên nữ là nàng dâu chưa qua cửa của ta, ta không đeo!”

Tạ Tuyên nhìn hắn như nhìn kẻ ngu, thở dài: “Đúng là điên.” Nhưng cứu người quan trọng, hắn cũng không có thời gian dây dưa với Triệu Ngọc Chân. Tạ Tuyên lập tức bịt mắt lại, tay trái rung nhẹ, đã cầm một cây châm bạc trong tay. Hắn đột nhiên búng một cái, châm bạc lướt qua vạt áo của Lý Hàn Y, mang theo bộ quần áo bay ra ngoài, ghim lên vách tường. Áo trắng phất phới, làn da thanh khiết không chút tì vết bên dưới lộ ra, Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái.

“Nếu còn muốn cưới nàng dâu chưa qua cửa của người thì đừng có phân tâm.” Tạ Tuyên cẩn thận nhắc nhở hắn, vung hai tay, cầm mười mũi châm bạc vào tay.”

“Một châm Cửu Vĩ!”

“Hai châm Thần Khuyết!”

“Ba châm Thất Hải, bốn châm Quan Nguyên, năm châm Trung Cực, sáu châm Khúc Cốt, bảy châm Kỳ Môn, tám châm Chương Môn, chín châm Thương Khúc, mười châm Ứng Song!” Chỉ trong chớp mắt Tạ Tuyên đã châm xong mười châm, đầu đầy mồ hôi. “Ta dùng mười châm phong bế

mười đại huyệt của cô ấy, chân khí của cô ấy sẽ ép mũi Lê Hoa Châm kia tới huyệt Đan Trung. Ta cần người dùng chân khí ép nó ra.”

“Huyệt Đan Trung?” Triệu Ngọc Chân kinh ngạc.

“Đúng vậy, huyệt Đan Trung, vị trí đó người bình thường không thể tự ý chạm vào được, nhưng nếu người tự xưng là phu quân của Lý Hàn Y, vậy thì không vấn đề.” Mười mũi châm của Tạ Tuyên tuy cắm vào cơ thể

Lý Hàn Y nhưng vẫn rục rịch. Hắn đẩy song cửa ra, dùng chân khí cách không đè chúng xuống, trong lòng kinh hãi, lưỡng lự nói: “Bạo Vũ Lê Hoa Châm tuy lợi hại nhưng đâu có uy lực lớn đến vậy, ai mà khiến Lý Hàn Y

bị thương nặng như vậy?”

“Là người của Âm Hà, khi ta tới cái gã dùng Diêm La cửa đã làm tiểu tiên nữ bị thương.” Triệu Ngọc Chân đáp.

“Tô Xương Hà?” Tạ Tuyên cau mày: “Hắn lại nhập thế?”

Lúc này, Lý Hàn Y lại rên rỉ một tiếng, Tạ Tuyên khôi phục tinh thần, nói với Triệu Ngọc Chân: “Ép châm bạc ra khỏi huyết Đan Trung của cô ấy!

Mau lên!”

Huyết Đan Trung, được thấy sớm nhất trong quyển ‘Linh Xu - Căn Kết’:

“Quyết âm căn vu đại đôn, kết vu ngọc anh, lạc vu thiên trung.” Thiên trung ở phía ngoài của trái tim, theo nhịp của tim, nằm tại phần ngực.

Huyết này nằm trước ngực, giữa hai bên nhũ, chỗ màng bao quanh tim nhô lên. Triệu Ngọc Chân chậm rãi đưa tay ra, đặt giữa ngực Lý Hàn Y chỉ

còn mặc một chiếc áo lót.

Bầu ngực căng tròn của Lý Hàn Y nhấp nhô không ngừng theo nhịp thở của cô. Cánh tay của Triệu Ngọc Chân run nhẹ, hắn tu đạo ba mươi năm, tuy lúc vừa gặp Lý Hàn Y đã thấy thương yêu, nhưng bao năm thanh tâm quả dục vừa qua cũng không phải là giả. Giờ phút này trái tim vốn vững vàng tĩnh lặng lại đập nhanh tới lạ thường.

“Định tâm!” Tạ Tuyên quát lớn.

Triệu Ngọc Chân vội vàng dùng sức, bình ổn lại trong lòng, quát lớn một tiếng: “Lên!”

Đạo pháp tuyệt kỹ của núi Thanh Thành, Đại Long Tượng Lực!

Mười mũi châm bạc bắt đầu rung động, một vệt khí rất rõ ràng từ chân Lý Hàn Y đi lên, chỉ chớp mắt đã di chuyển tới dưới tay Triệu Ngọc Chân.

Tạ Tuyên cảm nhận được biến hóa của châm bạc, không khỏi cảm thán:

“Đây là Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành, quả không hổ danh đạo pháp đệ nhất thiên hạ!”

“Dẫn!” Triệu Ngọc Chân chợt nhấc tay lên, mũi Lê Hoa Châm cuối cùng bị

hắn nhấc ra một nửa. Nhưng đúng lúc này Triệu Ngọc Chân cảm thấy đầu óc choáng váng, chân khí đột nhiên tiết ra. Mũi Lê Hoa Châm lại rụt về.

Triệu Ngọc Chân lập tức cưỡng ép vận chân khí lần nữa, ổn định mũi Lê Hoa Châm lại. Nhưng lúc này hắn chỉ cảm thấy khí hải trong lòng dâng trào cuồn cuộn, thân thể như sắp phát nổ.

“Người bị thương à?” Tạ Tuyên cảm nhận được biến hóa đột ngột này, lên tiếng hỏi.

“Bị thương nhẹ thôi, không đáng nhắc tới!” Triệu Ngọc Chân quát lớn một tiếng, đạo bào màu tím trên người không gió mà bay. Hắn chợt vung tay phải, mũi Lê Hoa Châm trong suốt tới gần như không thể thấy được bị hắn dẫn ra, nằm chắc trong tay.

Lý Hàn Y hôn mê đã lâu lúc này cũng phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần cũng dần dần khôi phục như cũ, chậm rãi mở mắt.

“Nguy hiểm quá.” Triệu Ngọc Chân nhìn chăm bặc trong tay mình, quay sang thấy Lý Hàn Y đang từ từ mở mắt, vội vàng nói: “Nàng tỉnh rồi à?”

Lý Hàn Y nhìn xuống người mình, phát hiện trên người chỉ còn mỗi bộ áo lót. Sắc mặt cô lập tức đỏ bừng, ánh mắt đầy tức giận, lập tức giơ chân đá bay Triệu Ngọc Chân ra ngoài. Cô nổi giận gầm lên một tiếng: “Ta giết người!” Nhưng vừa quát xong câu này đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tạ Tuyên vẫn đang dùng vải trắng che mắt, khẽ thở dài một tiếng, nhảy đến bên tường, cầm chiếc áo bào màu trắng ghim trên tường khoác lên người Lý Hàn Y: “Đã bảo người sẽ bị đánh chết mà, người còn không tin.

Còn nói nàng dâu chưa vào cửa gì gì nữa, đạo sĩ thôi ở núi Thanh Thành cũng biết khoác loác cơ đấy..” Nhưng chưa dứt lời, đột nhiên vang lên tiếng một người hạ xuống đất. Tạ Tuyên kinh hãi, vung tay phải lên, rút một thanh trường kiếm giấu trong rương sách, thân kiếm thon dài mỹ lệ, để lộ ra một khí tức nho nhã.

Tạ Tuyên cầm trường kiếm trong tay, vung lên không chút do dự, Toàn bộ

cánh cửa lập tức nổ tan, nhưng sau khi bụi bặm tản đi, người đứng đó vẫn bình yên vô sự. Lão đạo sĩ mặc trường bào màu trắng vẩy nhẹ phát trần trong tay, cười nói: “Một thanh Vạn Quyển Thư, hành tẩu khắp ngàn dặm.

Tạ đạo hữu, đã lâu không gặp.”

Tạ Tuyên lập tức thu hồi trường kiếm, quay về phía lão đạo sĩ trước cửa, về

mặt đầy cung kính: “Quốc sư!”

Chương 142: Dưới cây hoa đào có tiên hoa đào

Thành Lạc Tang

Quán trà Tương Nam.

Trong gian nhà của quán trà là một cây đào. Giờ đang là tháng sáu, hoa đào đã rụng hết từ lâu, trên cây là từng quả đào lớn mọng nước. Đạo sĩ áo tím lười biếng đi trong sân, giơ tay hái một quả đào to xuống gửi một cái rồi mỉm cười: “Năm xưa mãi vẫn không được ăn đào, không ngờ lại được ăn ở đây.”

Gương mặt của đạo sĩ trắng trẻo tuấn tú, bên hông dắt một thanh kiếm gỗ đào, đạo bào màu tím đón gió phấp phới, dáng vẻ tiên phong đạo cốt tới khó tả. Có người vốn định vào sân, sau khi thấy đạo sĩ đều cảm thấy mặc cảm đến khó tả, đứng ở đằng xa nhìn đạo sĩ xì xào bàn tán.

“Bây giờ nhìn lại mới thấy có chút dáng vẻ của Đạo Kiếm Tiên trong truyền thuyết.” Tạ Tuyên đứng trong gian phòng, mở cửa sổ nhìn về phía Triệu Ngọc Chân trong vườn, mỉm cười yếu ớt.

Sắc mặt quốc sư Tề Thiên Trần vẫn rất trầm ổn, nhìn Triệu Ngọc Chân hơi cau mày.

“Mà sao quốc sư lại rời khỏi Thiên Khải? Mọi người đều biết Triệu Ngọc Chân đã ba mươi năm không xuống khỏi núi Thanh Thành, ta lại biết quốc sư chắc cũng đã ba mươi năm không ra khỏi thành Thiên Khải.” Tạ Tuyên đột nhiên hỏi.

“Ta có một ước định với cố nhân.” Tề Thiên Trần đáp.

“Cố nhân? Ai?” Tạ Tuyên không hiểu.

“Chương giáo tiên nhiệm của núi Thanh Thành, Lữ Tổ Chân.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Tạ Tuyên khôi phục tinh thần, gật đầu một cái: “Vậy hôm nay có tính là hoàn thành ước định không?”

Tạ Tuyên vẫy nhẹ phát trần, chỉ lắc đầu, không trả lời.

Trong vườn, Triệu Ngọc Chân cắn mạnh quả đào, nước quả chảy ra, hần thỏa mãn ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Ngọt quá.” Sau đó lại hạ nhỏ

giọng trầm trầm: “Không biết nếu năm đó ăn được đào thật, liệu có ngọt như vậy không?” Triệu Ngọc Chân phát tay một cái, thanh kiếm gỗ tên là Đào Hoa bay ra, lượn một vòng quanh cây đào. Mấy chục quả đào rơi lia lịa, ngón tay Triệu Ngọc Chân búng nhẹ, một luồng chân khí màu tím tản ra, đánh tung quả đào lớn ra ngoài, rơi xuống chỗ những người nghỉ chân bên ngoài khoảng sân này.

Có đứa trẻ bắt được quả đào, kinh ngạc hô: “Thần tiên thúc thúc!”

Còn có người thấy vậy cho là tiên nhân giáng thế, kích động tới mức quỳ sụp xuống đất.

Tạ Tuyên và Tề Thiên Trần mỗi người đều nhận được một quả đào. Tạ Tuyên cầm lấy đưa lên mũi ngửi một cái, sau đó cắn một miếng lớn. Tề Thiên Trần nhìn quả đào trong tay, vẫn trầm tư không nói gì.

“Quốc sư đang nghĩ gì vậy?” Tạ Tuyên hỏi.

“Đang nghĩ cây khô làm sao gặp xuân, xuân đi thu tới thế nào.” Tề Thiên Trần buồn bã nói.

Triệu Ngọc Chân ăn xong quả đào, thu hồi thanh Đào Hoa kiếm, đột nhiên đi tới bên cây đào, đưa tay nắm lấy thân cây. Chỉ thấy toàn bộ cây đào thay đổi với tốc độ mắt thường thấy được. Lá cây vốn xanh ngắt đột nhiên khô héo, lần lượt rơi xuống đất, cuối cùng toàn bộ cây đào hóa thành trơ trụi như giữa trời đông giá rét. Chỉ có điều, trong lúc mọi người kinh ngạc, cây đào lại mọc ra lá cây mới xanh biếc. Trên lá cây đó lại từ từ tỏa ra từng đóa hoa, hoa lại dần nở, hóa thành từng đóa anh đào rực rỡ dưới ánh ban mai.

“Cây héo gặp xuân đâm chồi lại, đâu ai hai lần tuổi thiếu niên.” Triệu Ngọc Chân nhẹ giọng ngâm nga, ánh mắt đầy hồi tưởng: “Lần đầu tiên ta chứng kiến hoa đào nở, vẫn còn là một thiếu niên.” Hắc xoay người nhìn về phía gian phòng.

Tạ Tuyên cũng nghiêng đầu nhìn theo, chỉ thấy Lý Hàn Y vốn đang nằm trên giường điều dưỡng đã tỉnh lại. Nhưng cô không còn vẻ hung dữ như vừa rồi, ánh mắt đầy ôn nhu. Cô cúi đầu, cũng nhìn Triệu Ngọc Chân.

Hơn mười năm chờ đợi, như chỉ trong chớp mắt, khoảnh khắc đã nở hoa.

“Tiểu tiên nữ.” Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng giơ tay, ngón tay của hắc phát lên, cánh hoa đào ngưng tụ trong tay hắc, cuối cùng từ từ biến thành hình một bộ quần áo: “Ta làm một bộ áo cưới độc nhất vô nhị cho nàng.”

“Làm vợ ta nhé.” Triệu Ngọc Chân cúi đầu, ngượng ngùng mà nho nhã.

Lý Hàn Y nhẹ nhàng nhảy lên, từ cửa sổ gian phòng nhảy xuống.

Thật sự nhảy xuống, không dùng chút khinh công nào, vì cô muốn Triệu Ngọc Chân đỡ lấy mình.

Triệu Ngọc Chân mỉm cười, phát nhẹ cánh tay, từng cánh hoa đào tản ra, bay lên không, đỡ lấy Lý Hàn Y, hạ cô xuống đất. Cánh hoa đào bay lượn xung quanh cô, hóa thành một bộ áo cưới bằng hoa thật sự.

“Đẹp quá.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

“Vì gặp chàng, cho nên mới đẹp.” Lý Hàn Y nhẹ nhàng đáp.

Tạ Tuyên trong gian phòng nghe vậy cũng thầm kinh ngạc, hắc và Lý Hàn Y coi như quen biết đã mười năm, nhưng có năm mơ cũng không ngờ

những lời này lại được thốt lên từ miệng cô. Hắc kinh ngạc nhìn người mà mình cho là đạo sĩ thối to mồm khoác loác, không khỏi cảm thán:

“Hóa ra đạo sĩ này không lừa ta...”

Triệu Ngọc Chân nhẹ nhàng khoác tay Lý Hàn Y, dẫn nàng tới bên cây hoa đào, đột nhiên quỳ xuống trước tán cây.

“Mọi người nói kết hôn phải quỳ lạy cao đường. Cả đời ta chưa từng gặp cha mẹ, là sư phụ nuôi ta lớn lên. Sư phụ chôn ở núi Thanh Thành, ở phía đông.”

“Cha mẹ ta chôn tại Kiếm Tâm nhai ở Kiếm Trùng, cũng ở phía đông.” Lý Hàn Y nói.

Hai người nhẹ nhàng cúi đầu quỳ lạy.

“Biết thế xuống núi từ mấy năm trước rồi, cuộc đời ta chưa bao giờ có cảm giác sung sướng như giờ khắc này.” Triệu Ngọc Chân quay sang nhìn Lý Hàn Y, mỉm cười ôn nhu.

Lý Hàn Y lại thầm kinh hãi, vì cánh tay Triệu Ngọc Chân đang nắm lấy mình bỗng mất đi sức lực.

Mọi người đứng ngoài xem vốn đang ngây ngẩn trước cảnh tượng tuyệt thế này, nhưng giữa đám người bỗng vang lên tiếng hét kinh hãi.

Chỉ thấy cây hoa đào vốn đang hoa lá sum suê đột nhiên khô héo, toàn bộ

thân cây mất sạch sinh khí, chỉ còn những cánh hoa đào vẫn nhẹ nhàng bay lượn quanh Lý Hàn Y.

Tạ Tuyên kinh ngạc nhìn Tề Thiên Trần, Tề Thiên Trần lại như sớm dự đoán được, khẽ thở dài.

Triệu Ngọc Chân xuất một kiếm nhập Thần Du, giết Đường môn tam lão, đánh lui Tô Xương Hà. Thế nhưng lực cản trở của chiêu kiếm tuyệt thế đó còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, hơn nữa khi ép Lê Hoa Châm

còn dùng cạm Đại Long Tượng Lực cuối cùng. Khi Tề Thiên Trần thấy Triệu Ngọc Chân, hắn đã là đèn cạn dầu, chỉ còn lại một thân xác trống không.

Năm xưa Tề Thiên Trần từng đáp ứng với Lữ Tổ Chân sẽ có một ngày tới giúp Triệu Ngọc Chân độ kiếp, cho nên lần này hắn rời Thiên Khải thành, đáng tiếc, cuối cùng vẫn muộn một bước.

“Vô Lượng kiếp trong số mệnh, không thể phá.” Tề Thiên Trần nhẹ nhàng lắc đầu.

Triệu Ngọc Chân vẫn cười với Lý Hàn Y, chỉ có điều nụ cười đã mang chút mệt mỏi: “Đắc đạo thành tiên thì đã sao, cuộc đời này sống không uổng phí.”

“Triệu Ngọc Chân, chàng sao vậy!” Lý Hàn Y đỡ Triệu Ngọc Chân gần như

ngã lăn trên mặt đất.

Triệu Ngọc Chân giơ tay vuốt nhẹ gò má Lý Hàn Y: “Tiểu tiên nữ, ta sắp chết rồi.”

“Nhưng trước khi chết, nàng đã thành vợ ta.”

“Cuộc đời này, nàng không được lấy người khác nữa đấy.”

“Đào hoa liêm ngoại khai y cục , liêm trung nhân bỉ hoa đào tú. Tiểu tiên nữ, ta rất vui vì cuộc đời này có thể gặp được nàng.”

“Tạm biệt.”

Hoa đào tàn lụi, gió tây thổi tới.

Lý Hàn Y ôm lấy Triệu Ngọc Chân đang từ từ nhắm hai mắt lại, găm lên với trời: “Không!”

Thiên lôi đột nhiên giáng xuống, đánh thẳng lên Lý Hàn Y.

“Không được!” Tạ Tuyên rút thanh Vạn Quyển Thư ra, định ngăn cản sấm sét chín tầng trời giáng xuống.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Sét đánh xuống, trúng người Lý Hàn Y.

Mái tóc xanh của cô lập tức hóa thành màu tím, một thanh Đào Hoa kiếm, một thanh Thiết Mã Băng Hà, tiếng kiếm ngâm không ngừng.

Thi thể Triệu Ngọc Chân trong lòng Lý Hàn Y hóa thành tro bụi. Cô ngửa đầu, ánh mắt hiện lên sắc tím. Tạ Tuyên thầm kinh hãi, nhìn sang Tề Thiên Trần cũng đang lộ vẻ kinh ngạc như vậy, xác định đáp án trong lòng lẫn nhau.

Lý Hàn Y, đã thành ma.

Chương 143: Núi Thanh Thành nhập thế

Núi Thanh Thành.

Vài chục đạo sĩ ngồi quanh đỉnh núi, mặt hướng về phía tây nam.

Bốn vĩ lão tổ tông của núi Thanh Thành ngồi đầu tiên, Phi Hiên theo hầu bên trái, Lý Phàm Tùng nâng kiếm đứng bên phải. Những đệ tử núi Thanh Thành sắp hàng phía sau, mọi người khép ngón trỏ và ngón giữa, đặt trước trán, phối hợp với kiếm gỗ đào lơ lửng trước mặt, ngưng thần quan tưởng, nhắm thẳng về hướng tây nam.

Đây là trận pháp Vọng Long tổ truyền mấy trăm năm của núi Thanh Thành, không dốc hết cao thủ trong bản môn ra không thể kết thành. Lúc này nếu ai có tâm địa bất chính lên núi gây chuyện, những đạo sĩ đang kết

trận này hoàn toàn không có sức chống cự, có một mình hủy diệt cả núi Thanh Thành cũng không phải không thể. Cho nên trận pháp này cực kỳ

nguy hiểm, thế nhưng Ân Thương Tùng thay mặt chưởng môn vẫn quyết định như vậy.

Đột nhiên Thanh Tiêu Kiếm cắm trong vỏ, đang được thờ phụng trong điện Tam Thanh tổ sư lại đột nhiên rời vỏ, bay thẳng về phía Tây Nam!

“Kiếm ngừng!” Ân Trường Tùng bối phận cao nhất núi Thanh Thành hiện tại đứng bật dậy, gầm lên một tiếng.

Trận Vọng Long rốt cuộc cũng thu lại, các đạo sĩ rối rít mở mắt, kiếm gỗ đào lơ lửng cũng rơi xuống liên tiếp. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cũng mở

mắt, nhưng lệ đã tuôn đầy mặt.

“Cầu người được người, mong rằng ngậm cười nơi chín suối.” Lão thiên sư

La Tam Thừa khẽ thở dài.

Ân Trường Tùng đứng đó, hai tay dùng hết sức lực mới khiến thanh kiếm trấn sơn tổ truyền Thanh Tiêu ngừng lại. Hắn như đang trò chuyện cùng thanh kiếm: “Chuyện này đã không cách nào cứu vãn, mong cố nén đau thương.”

Kiếm kia chợt ngâm lần một tiếng đầy đau thương, nghe kỹ lại như thanh kiếm đang khóc lóc, nhưng dẫu sao cũng không mãnh liệt như vừa rồi. Ân Trường Tùng giơ tay lên, Thanh Tiêu kiếm từ từ rơi xuống tay hắn.

“Chúng ta vốn là người trong Đạo môn, chỉ cầu kết tóc nhận trường sinh, không để ý tới những chuyện hỗn loạn chốn nhân gian. Nhưng chuyện này, không thể.” Ân Trường Tùng đột nhiên giơ cao Thanh Tiêu kiếm, đạo bào phấp phới, uy nghiêm như núi: “Các đệ tử núi Thanh Thành nghe lệnh!”

“Có đệ tử!” Bất luận vài chục đệ tử tinh nhuệ trên đỉnh núi hay vài trăm đệ

tử trước Càn Khôn điện, lúc này đều đồng thanh cao giọng đáp.

“Núi Thanh Thành, thề báo thù này!” Ân Trường Tùng quát lớn.

“Thề báo thù này!” Tiếng gầm vang khắp núi.

Ân Trường Tùng thu kiếm đi tới bên cạnh Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đã khóc không thành tiếng, khẽ thở dài: “Bốn lão già chúng ta cũng uống cái danh thiên sư, chỉ có thể ở chỗ này bày cái trận rách, không giúp được gì cho Ngọc Chân. Nếu thật sự muốn báo thù, vẫn phải dựa vào hai người các người. Xốc lại tinh thần đi!”

Lý Phàm Tùng lau nước mắt, gật đầu.

Phi Hiên đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, khiến chim chóc muông thú khắp núi chạy tán loạn!

“Sau này núi Thanh Thành phải dựa vào hai người các người.” Ân Trường Tùng cầm Thanh Tiêu kiếm trước mặt bọn họ, xoay người đi khỏi.

Kiểm khách xách một thanh kiếm lớn đao lao như điên trong rừng đột nhiên dừng lại, nhìn về phía nam nhú mây. Thanh kiếm Phá Quân trong tay hắt bắt đầu ngân vang, Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên hạ giọng nghi hoặc: “Sao đột nhiên Phá Quân lại ngân vang?”

Hòa thượng Vô Tâm bị đuổi theo suốt dọc đường, bộ quần áo trắng mang đầy tiên khí đã dính không ít bụi bặm. Hắc và Minh Hầu nhận ra luồng kiếm khí bá đạo sau lưng đột nhiên biến mất, không khỏi kinh ngạc, quay đầu lại thấy Nhan Chiến Thiên đột nhiên cầm kiếm đứng ngẩn ra tại chỗ.

Hòa thượng Vô Tâm lẩm bẩm: “Ma đầu kia làm trò gì vậy? Thôi, mặc kệ, Minh Hầu, chúng ta trốn tiếp!”

Nơi hoang vu phía tây.

Một sa mạc trải dài trăm dặm.

Trong sa mạc có một tòa thành ngạo nghễ đứng đó. Vừa cô độc vừa lạnh lẽo.

Tòa thành này tên là Mộ Lương, một trong Thiên Hạ Tứ Thành.

Nó vốn là tòa thành quan trọng trấn thủ phía tây hoàng thành, nhưng do khí hậu thay đổi, các nước ở Tây Vực dời về nam, triều đình chọn sang thành Tất La làm tòa thành quan trọng nơi biên cảnh. Mộ Lương thành nằm trong sa mạc, trở thành tòa thành trống không ai vào. Thế nhưng tên Lạc Thanh Dương kia từng cứu tiên đế vài lần trước khi rời khỏi Thiên Khải lại chọn tòa thành này, ở lại đây tu luyện kiếm thuật. Hơn mười năm, có tới trăm vị cao thủ tới đây khiêu chiến, Lạc Thanh Dương không rút kiếm khỏi vỏ cũng tùy ý chiến thắng, giang hồ tôn là Cô Kiếm Tiên. Mộ

Lương thành cũng nhờ sức một người như vậy trở thành một trong Thiên Hạ Tứ Thành được gọi là Cô thành.

Còn lúc này trên tường chính là vị Kiếm Tiên tuyệt thế mặc áo bào màu xám, đang nhìn về phía đông nam, tay cầm theo bội kiếm luôn theo bên mình - Cữu Ca. Từ khi hãn nhận được thanh kiếm này chưa bao giờ rút ra khỏi vỏ, khi tỷ thí chỉ dùng vỏ kiếm. Chính vì vậy Kiếm Tâm trùng không liệt kê thanh kiếm này vào thập đại danh kiếm. Nhưng không ai nghi ngờ, một khi kiếm này được rút ra sẽ không kém hơn bất cứ danh kiếm nào.

Chỉ có điều, người đáng để Lạc Thanh Dương rút thanh kiếm Cữu Ca ra, dường như đã mất đi một.

Bên núi Lạc Lôi.

Một cỗ xe ngựa nhanh chóng đi khỏi.

“Trải qua trận chiến lần này, chúng ta sẽ kết thù với Tuyết Nguyệt thành, cũng kết tử thù với núi Thanh Thành trước nay không quan tâm tới thế sự.

Có đáng không?” Tô Mộ Vũ ngồi trong xe ngựa điều chỉnh nội tức, đột nhiên hỏi.

“Mộ Vũ!” Tạ Thất Dao cả kinh mở miệng ngăn hãm lại. Trong ấn tượng của hắn, Tô Mộ Vũ trước nay luôn là người chấp hành kiên định với mệnh lệnh, trước nay chưa bao giờ tỏ ý kiến với đại gia trưởng.

“Bất luận Tuyết Nguyệt thành hay núi Thanh Thành, nhanh thôi, sẽ không còn tồn tại.” Đại gia trưởng vẫn nhắm mắt điều dưỡng hơi thở, chậm rãi đáp lời.

Thành Lạc Tang.

Quán trà Tương Nam.

Lý Hàn Y đột nhiên từ tóc xanh hóa tóc tím, tay phải cầm thanh kiếm giá lạnh Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm thanh kiếm ấm áp Đào Hoa, lơ lửng giữa không trung, miệng như thì thào gì đó.

Tạ Tuyên cố gắng lắng nghe mới nhận ra ba chữ tràn ngập sát ý đó.

Tô Xương Hà.

Lý Hàn Y cầm kiếm, nhảy ra khỏi quán trà.

“Lý Hàn Y đã tẩu hỏa nhập ma, mất đi thần trí. Nếu cô ấy đi tìm Âm Hà, e rằng sẽ có người vô tội gặp tai ương. Hơn nữa tên Tô Xương Hà kia âm hiểm狡 hoạt, trạng thái của Lý Hàn Y lúc nào cũng có thể bùng nổ mà chết!” Tề Thiên Trần trầm giọng nói.

Tạ Tuyên không hề do dự, lập tức công rương sách lên đuổi theo.

Tề Thiên Trần đang định đi theo, lại thấy một con chim đột nhiên hạ xuống, dừng trước đầu ngón tay hắn. Hắn kinh ngạc, tháo hộp đựng thư, mở ra đọc. Chỉ thấy trên đó viết bốn chữ đơn giản.

“Mau về Thiên Khải.”

Trên con đường.

Bốn người bốn ngựa đang phi như điên.

Chính là Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên và Diệp Nhược Y. Được Đường Liên và Lạc Minh Hiên khuyên nhủ, cuối cùng Tư Không Thiên Lạc cũng theo chân Lạc Minh Hiên trở về Tuyết Nguyệt thành. Bốn người khác cười khoái mã lao thẳng tới Lôi gia bảo. Đường môn đã phản bội Tuyết Nguyệt

thành, nhưng Lôi gia bảo vẫn chưa biết. Nếu Đường môn tới Anh Hùng yến đúng hẹn, như vậy rất có thể trong chuyện này có một âm mưu rất lớn!

Thế nhưng, Lôi Vô Kiệt đột nhiên kéo cương! Ngựa chót hí vang, hắn siết chặt cương ngựa, nhìn về phía tây, cau mày.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt dừng ngựa lại hỏi hắn.

“Không biết.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái, che ngực đang đau âm ỉ:
“Chỉ

không hiểu sao trong lòng cảm thấy khó chịu và bất an.”

Chương 144: Tính cách thiếu nữ

Con đường nhỏ trong núi.

Một kiếm khách trông như con nhím đang chậm rãi cưỡi ngựa đi đường.

Trên lưng công ba thanh kiếm, bên hông mang hai thanh, hai thanh đoản kiếm giấu bên chân. Bảy thanh kiếm này lần lượt là trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly, trường kiếm Phượng Hoàng, song kiếm Cú Mang và Kiếp Trần, kiếm ba xích Bàn Nhược và Nhất Mục. Đây là bảy thanh kiếm lão trủng chủ Kiếm Tâm trủng Lý Tổ Vương vừa rèn, tặng cho Lạc Minh Hiên đang nghiên cứu ván cờ Tiên Nhân Lục Bác. Thế nhưng sau khi nhận được kiếm Lạc Minh Hiên lại chẳng hề vui vẻ, chỉ vì trên đường trở về

thành hắc có thêm một người đồng hành --

Tư Không Thiên Lạc.

Nếu nói Tuyết Nguyệt thành có ai khiến Lạc Minh Hiên sợ hãi, như vậy chỉ

có ba. Một người đương nhiên là sư phụ của hắc, Doãn Lạc Hà. Doãn Lạc Hà là một sư phụ chịu nói lý, nếu Lạc Minh Hiên có gì bất mãn có thể tới tìm cô đánh cược một trận. Chỉ có điều hai người đánh cược bao lần nhưng Lạc Minh Hiên chưa một lần thắng. Một người khác là Đường Liên. Đường Liên thân là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, xưa nay luôn thưởng phạt phân minh, mọi việc đều làm việc theo quy củ. So với đại thành chủ

Bách Lý Đông Quân khó thấy tung tích, nhị thành chủ Lý Hàn Y chỉ một lòng luyện kiếm, tam thành chủ Tư Không Trường Phong cởi mở ôn hòa;

hắc còn giống thành chủ hơn. Lạc Minh Hiên với ai cũng cợt nhả, riêng với Đường Liên là chẳng có cách nào. Người cuối cùng đương nhiên chính là Tư Không Thiên Lạc. Trong tam thành chủ chỉ có Tư Không Trường Phong có một cô con gái, cho nên có thể nói Tư Không Thiên Lạc trưởng thành trong sự yêu thương chiều chuộng của toàn bộ Tuyết Nguyệt thành. Bất luận ba vị thành chủ hay những trưởng lão trong thành, thái độ với cô đều nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Cho nên Tư Không Thiên Lạc cũng chậm rãi xưng bá trong Tuyết Nguyệt thành, chỉ thích cầm thương đi khắp nơi đánh người. Trước khi gặp được

Tiêu Sắt, đệ tử đồng lứa trong thành đều bị cô đánh bại, đương nhiên bao gồm cả Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên vội vàng truyền tin về Tuyết Nguyệt thành. Lẽ ra phải cố đi càng nhanh càng tốt, thế nhưng Tư Không Thiên Lạc mà hẳn phải ‘áp giải’

về lại có vẻ nửa muốn đi nửa không muốn đi. Cô chậm rãi vung vẩy roi ngựa, không giống như đang đi đường mà giống như để giải sầu.

“Sư tỷ, hay là chúng ta đi nhanh hơn đi...” Lạc Minh Hiên nhỏ giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt với hẳn.

“Theo lời sư tỷ, mọi chuyện đều theo lời sư tỷ!” Lạc Minh Hiên lập tức cúi đầu khom lưng.

Tư Không Thiên Lạc quay đầu đi, đá nhẹ vào bụng ngựa, con ngựa mới miễn cưỡng chạy về phía trước vài bước. Tư Không Thiên Lạc lầm bầm:

“Minh Hiên, người nói xem quan hệ giữa Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt ra sao?”

“Cái này à...” Lạc Minh Hiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy phải xem Tiêu Sắt có thân phận gì. Diệp Nhược Y là con gái đại tướng quân. Tiêu Sắt nói bọn họ gặp nhau tại Thiên Khải. Ta đoán bọn họ gặp mặt trong phủ

tướng quân. Nhưng hẳn lưu lạc giang hồ như vậy xem ra không phải là con cháu quý tộc ở Thiên Khải, chắc là binh sĩ trong phủ tướng quân gì đó thôi. Cũng có thể là con trai quản gia gì đó cho nên mười mấy năm trước mới gặp Diệp Nhược Y.”

“Binh lính phủ tướng quân? Con trai quản gia?” Tư Không Thiên Lạc ngậy ra một chút.

“Người đừng nhìn tên Tiêu Sắt kia luôn ra vẻ quý tộc thanh thoát lạnh lùng, thật ra ta thấy hắn keo kiệt thôi. Chắc chắn là xuất thân từ gia đình nhà nghèo. Cùng là trẻ nhà nghèo phải lo việc nhà từ sớm, Tiêu Sắt tính toán nợ nần rõ như vậy, chắc chắn trước đây rất nghèo!” Lạc Minh Hiên nói như chém đinh chặt sắt nhưng thực chất chỉ đang nói bừa. Hắn thấy Tư

Không Thiên Lạc luôn đối nghịch với Tiêu Sắt, chắc chắn rất ghét đối phương, cho nên lúc này vội vàng nói mấy lời chê bai hạ thấp Tiêu Sắt là hợp lý nhất. Nào ngờ đáp lại hắn chỉ là một cái lườm khinh bỉ của Tư

Không Thiên Lạc.

“Chắc là thanh mai trúc mã rồi.” Tư Không Thiên Lạc lại tự nói với mình, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Vậy người cảm thấy ta với Diệp Nhược Y, ai xinh đẹp hơn.”

Trong đầu Lạc Minh Hiên thầm nghĩ, trả lời câu này có liên quan tới việc mình có thể dẫn Tư Không Thiên Lạc về thành thuận lợi hay không. Hắn cân nhắc một lúc rồi mới trả lời: “Diệp cô nương thân thể yếu ớt, tự có một vẻ đẹp bệnh tật. Vẻ đẹp này được các thế hệ người đọc sách tôn sùng.

Nhưng chúng ta là con em giang hồ, không thích cái đó mà thích...”

“Cái gì?” Tư Không Thiên Lạc lạnh lùng nói.

“Cái này...” Lạc Minh Hiên không biết nên nói tiếp thích cái gì, chẳng lẽ lại bảo thích con cộp cái dã man tàn bạo như người? Hắn càng nghĩ càng lo lắng, từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu đổ xuống. Cuối cùng hắn vỗ đùi, cao giọng nói: “Dù sao thì sư tỷ đẹp là được rồi! Diệp Nhược Y là vẻ đẹp thể tục, sư tỷ là vẻ đẹp giang hồ. Rất... rất đặc biệt!”

“Đi!” Rốt cuộc Tư Không Thiên Lạc không buồn để ý tới hắn nữa, vung roi quay đầu ngựa chạy về.

“Thiên Lạc sư tử!” Lạc Minh Hiền muốn đuổi theo nhưng Tư Không Thiên Lạc xuất một thương ép hắn lui lại. Hắn vội vàng lên ngựa, cuối cùng sau

một hồi đứng yên tại chỗ cân nhắc, cảm thấy nhiệm vụ báo tin trên người mình quan trọng hơn một chút, bèn thở dài vung mạnh roi ngựa, tiếp tục chạy theo hướng về Tuyết Nguyệt thành. Đại sư huynh ơi, không phải ta không muốn nghe lời sư huynh, nhưng sư huynh cho ta hai mệnh lệnh, ta chỉ có thể giải quyết mệnh lệnh quan trọng hơn trước đã!

“Sao người ta thì là vẻ đẹp của phái nữ, ta lại là vẻ đẹp của giang hồ? Ai mà thích vẻ đẹp của giang hồ cơ chứ!” Tư Không Thiên Lạc tức giận không thôi, thúc ngựa phóng nhanh tới. Cô không hề có địch ý với Diệp Nhược Y, thậm chí trước kia còn rất thích vị khách ôn hòa này. Cô cũng không để ý tới chuyện Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt quen nhau từ trước, nhưng hai người gặp nhau ở Tuyết Nguyệt thành đã vài lần nhưng không nhận nhau, chắc chắn trong chuyện này còn ẩn tình gì đó.

Tư Không Thiên Lạc có nghĩ thế nào cũng không thông, cô cũng nhận ra chuyện này có liên quan tới việc Tiêu Sắt làm trước khi mở Tuyết Lạc sơn trang. Quảng thời gian đó cứ như trống rỗng, chỉ nghe mang máng hắn nói mình từng ở Thiên Khải thành. Cô đang suy nghĩ, đột nhiên thấy xa xa xuất hiện một bộ áo xanh quen thuộc, trong lòng không khỏi vui mừng.

Thế nhưng nhìn kỹ lại thấy rất kỳ quái, đám người Lôi Vô Kiệt hoàn toàn không rõ tầm hơi, chỉ có bộ áo xanh đó nằm dưới tán cây, không hề nhúc nhích.

“Tiêu Sắt!” Tư Không Thiên Lạc gọi lớn một tiếng nhưng không ai đáp lại.

Cô đi tới vài bước, thấy trên chiếc áo xanh kia dính không ít máu. Tư

Không Thiên Lạc kinh hãi, nhảy từ trên ngựa xuống, cầm Ngân Nguyệt thương chạy thẳng tới bên cạnh, lúc này mới thấy rõ. Trong lòng cô

không khỏi kinh hãi, chỉ thấy Tiêu Sắt toàn thân đầm máu, quần áo rách rưới, nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

“Tiêu Sắt, Tiêu Sắt! Người sao vậy!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng cúi người, giơ tay thăm dò hơi thở của Tiêu Sắt, vẫn còn thở. Cô bình tĩnh hơn, hỏi: “Sao chỉ có mình người, những người khác đâu?”

Tiêu Sắt nghe tiếng, tay co quắp một cái, sau đó mở mắt đầy khó nhọc, hơi thở mong manh: “Chúng ta bị Âm Hà mai phục, những người khác... những người khác chết cả rồi!”

Chương 145: Sát cơ của Thiên Diện

Nghe Tiêu Sắt nói vậy, Tư Không Thiên Lạc đỡ đỡ cả người: “Tất cả... tất cả mọi người chết hết rồi ư?” Đường Liên mạnh nhất trong cao thủ trẻ tuổi cùng lứa tại Tuyết Nguyệt thành; Lôi Vô Kiệt kế thừa danh kiếm hạng tư

thiên hạ Tâm kiếm, đã bước vào Tự Tại Địa Cảnh; còn cả Diệp Nhược Y con gái đại tướng quân, sao lại chết dễ dàng như vậy?”

“Cẩn... cẩn thận!” Tiêu Sắt cắn răng giơ ngón tay lên, chỉ đằng sau lưng Tư

Không Thiên Lạc.

“Ai!” Tư Không Thiên Lạc chợt quay người, nhắc thương đâm tới. Nhưng nhát thương này đâm vào khoảng không, trước mắt cô không một bóng người. Còn lúc này Tiêu Sắt nằm dưới đất khóe miệng hơi cong lên, nở một nụ cười mà Tiêu Sắt tuyệt đối không có - lạnh lẽo tà ác.

Tư Không Thiên Lạc xoay người lại: “Tiêu Sắt, đâu có người nào.”

Lại thấy Tiêu Sắt trên mặt đất bỗng đứng dậy, khoác một tay lên vai Tư

Không Thiên Lạc: “Đúng là không có người, chỉ có quỷ!”

Khi cánh tay kia khoác lên bả vai Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh từ cánh tay đó lập tức lan khắp người mình, toàn thân không cách nào cử động. Gương mặt Tiêu Sắt cũng bắt đầu biến đổi, lập tức hóa thành Đường Liên, lại lập tức biến thành Diệp Nhược Y, cuối cùng biến thành một gương mặt quý dị nửa nam nửa nữ.

“Thiên Diện Quỷ!” Tư Không Thiên Lạc cắn răng gằn ra ba chữ.

“Là ta!” Mộ Anh cười một tiếng, xuất chiêu đánh về phía Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc vận chân khí toàn thân, cố gắng giơ Ngân Nguyệt thương lên, vung một thương ra: “Ta là truyền nhân của Thương Tiên Tư

Không Trường Phong, nếu người nghĩ thủ đoạn này có thể đối phó với ta, vậy quá coi thường ta, cũng quá coi thường Tuyết Nguyệt thành!” Ngay lập tức trong phạm vi mười trượng gió bỗng ngừng bật, tiếng gió gầm lên nơi mũi thương!

“Đây là thương pháp cho Thương Tiên truyền thụ?” Con người của Mộ

Anh hơi co lại, hàn khí trên tay lại bùng lên.

Đầu óc Tư Không Thiên Lạc hơi choáng váng, vừa rồi sau khi bị Mộ Anh đánh lén, cô suýt nữa không cầm nổi thương. Hiện giờ cô cố vận chân khí, coi như đã đặt tất cả trứng bại trong nhát thương này.”

“Gió ngừng!” Tư Không Thiên Lạc nhắc thương lên.

“Gió nổi lại!” Tư Không Thiên Lạc giáng một thương xuống người Mộ Anh.

“Tới đây nào!” Mộ Anh cảm nhận được khí thế của nhát thương kia, chọn cách né tránh. Nhát thương của Tư Không Thiên Lạc đánh xuống chỉ đập tan một bộ da trống rỗng.

Thuật con rồi giết người!

Mộ Anh vừa ve sầu thoát xác xong hạ xuống trên cây, cười nói: “Con bé kia, tưởng ta không nhận ra người đang cố gắng chống đỡ ư. Cho dù là thần tiên Đại La trúng Sương Huyền chưởng của ta, trong thời gian ngắn cũng chẳng khôi phục nổi. Người dùng chiêu thương này xong liệu có còn sức lực không?”

“Dùng xong chiêu thương này.” Tư Không Thiên Lạc ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị nhưng chẳng hề sợ hãi, cô quát lớn: “Còn chiêu thương khác!” Nhất thương vừa rồi cô cố tình dùng kế, chỉ giả vờ dùng chút lực, sức lực thật sự dùng trong nhất thương này!

Mộ Anh vốn tưởng có thể thoải mái không phải lo ngại gì nữa, đang định rút lui lại thành không kịp, nhất thương kia đã đánh tới trước mặt hắn!

Ngân Nguyệt thương, Khốc Đoạn Tràng. Do Thương Tiên Tư Không Trường Phong truyền thụ!

Chiêu thương này xuyên qua bả vai Mộ Anh, máu tươi phun ra như suối.

Nhưng Mộ Anh kia gương mặt vẫn chẳng hề thay đổi, mặc cho mũi thương ghim trên người lao tới trước mặt Tư Không Thiên Lạc xuất chưởng đánh bay cô đi.

Trước khi rơi xuống đất Tư Không Thiên Lạc lấy từ trong lòng ra một mũi tên lệnh, đột nhiên xoa vào đuôi tên. Mũi tên bay thẳng lên không trung, nổ tung, tạo thành một đóa hoa xinh đẹp. Đóa hoa lửa này yêu mị, chói mắt, cho dù giữa ban ngày cũng cực kỳ bắt mắt. Tuyết Nguyệt thành, lệnh Thiên Thành!

“Nhìn kìa, cái gì vậy?” Đoàn người đang đi đường chợt ngẩng đầu, thấy đóa hoa lửa bùng lên giữa không trung, Diệp Nhược Y hỏi.

“Lệnh Thiên Thành?” Đường Liên trầm ngâm nói: “Sao lại có lệnh Thiên Thành xuất hiện ở đây? Gần đây có đồng minh của Tuyết Nguyệt

thành à?”

“Hay là Thiên Lạc sư tử?” Lôi Vô Kiệt nhanh chóng phản ứng lại: “Lúc đầu khi rời thành sư tử mang theo lệnh Thiên Thành, chúng ta còn phóng một mũi.”

Tiêu Sắt không nói gì, chỉ lập tức quay đầu ngựa chạy về phía pháo lệnh kia.

Lạc Minh Hiên bên kia cũng chứng kiến đóa hoa lửa chói mắt giữa ban ngày kia, sau khi mắng một tiếng cũng lập tức quay đầu ngựa đuổi về.

Khi Tiêu Sắt chạy tới chỉ thấy Tư Không Thiên Lạc đã ngã lăn trên mặt đất, quần áo rách nát, bả vai đầy máu, đã mất thần trí. Tiêu Sắt lập tức tung

người nhảy xuống ngựa, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, đổ ba viên Bồng Lai đan ra, đút vào miệng Tư Không Thiên Lạc.

Đám người Đường Liên cũng chạy tới sau đó, Tiêu Sắt hô lớn với Đường Liên: “Giúp ta cầm máu cho cô ấy!”

Đường Liên chạy ngay tới, giơ tay điểm mấy cái lên bả vai Tư Không Thiên Lạc, phong bế vài chỗ mạch của cô, tạm thời ngăn máu chảy ra. Lúc này Tư

Không Thiên Lạc mới từ từ khôi phục tinh thần, chậm rãi mở mắt, hơi thở

mong manh: “Các người... Các người tới rồi à.”

“Chuyện gì vậy? Sao lại bị thương tới nông nỗi này?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi.

Tiêu Sắt kiểm tra kỹ vết thương của Tư Không Thiên Lạc, nhìn nhau với Đường Liên một cái, xác nhận đáp án từ đối phương rồi gật đầu một cái:

“Bị thương do thương?”

“Bị chính Ngân Nguyệt thương của ta đâm trúng.” Tư Không Thiên Lạc khó nhọc nói: “Trúng mai phục của Âm Hà, tên Thiên Diện Quỷ Mộ Anh kia giở trò lừa bịp, cuối cùng ta bị chính thương kình của mình làm hại.”

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da, không thương tổn tới gân cốt.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.

Diệp Nhược Y đột nhiên hỏi: “Thiên Lạc cô nương, Lạc Minh Hiên đâu?”

“Lạc Minh Hiên hẩn...” Tư Không Thiên Lạc buồn bã nói: “Bị Âm Hà giết mất rồi!”

Một tiếng ngựa hí vang lên, chỉ thấy một người chạy từ dưới sườn núi lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, người kia ăn mặc như con nhím, ngoại trừ

Lạc Minh Hiên tới Kiếm Trùng xin được bảy thanh kiếm, liệu còn ai khác?

Lạc Minh Hiên ghìm cương ngựa dừng lại, nhìn ánh mắt mọi người, ngăn ra một chút rồi gãi đầu lúng túng: “Được rồi, là lỗi của ta. Ta không ngăn được Thiên Lạc sư tỷ, nhưng đâu cần nhìn ta như vậy chứ.”

Mọi người thầm kinh hãi, chợt quay đầu lại, chỉ thấy Tư Không Thiên Lạc vốn cực kỳ yếu ớt ánh mắt lại lóe lên vẻ hung ác, nâng nhẹ tay lên, đang định xuất chiêu đánh về phía Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt xuất quyền đánh ra. Quyền chưa tới khí đã tới, Vô Phương quyền của Lôi môn! Tư Không Thiên Lạc giả kia đỡ một quyền của Lôi Vô Kiệt rồi đột nhiên lui lại phía sau, thối lui mười mấy trượng rồi mới dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Lạc Minh Hiên vẻ mặt buồn bực: “Sao lại đánh Thiên Lạc sư tỷ?”

“Người nhìn kỹ đi, đó là Thiên Lạc sư tỷ của người à?” Đường Liên trầm giọng hỏi.

Tư Không Thiên Lạc lau vết máu nơi khóe miệng, mỉm cười âm độc: “Đa tạ

linh đan diệu dược của các vị, bằng không thương thể này khéo phải mất thêm mấy ngày.”

“Không có mấy ngày gì cả.” Tiêu Sắt đứng lên lạnh lùng nói: “Mạng của người, đã đến ngày cuối.”

“Thật không?” Gương mặt Tư Không Thiên Lạc bắt đầu tan ra, hóa thành một gương mặt quý dị nửa nam nửa nữ.

“Ôi mẹ ơi, đây là yêu quái gì vậy.” Lạc Minh Hiên hít một hơi lạnh.

Chương 146: Đạp Vân nhất kiếm

Nếu Thiên Diện Quỷ của Âm Hà lại xuất hiện, như vậy rất có thể những kẻ

khác của Âm Hà cũng đã hiện thân. Tô Tử Y, Tô Hồng Tức của Tô gia, cùng Mộ Lương Nguyệt của Mộ gia, nếu còn có thêm sát thủ mới gia nhập, như vậy sẽ rất khó đối phó. Nhưng Đường Liên thăm dò khí tức một lượt, ánh mắt nhìn về phía cây tùng lớn bên cạnh Mộ Anh.

“Trong cây tùng kia có giấu một người.” Đường Liên hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Định nhân lúc chúng ta tấn công hăn đánh lén à?”

Tên Thiên Diện Quỷ kia chỉ biết chút bản lĩnh trộm gà trộm chó.” Dứt lời bước tới một bước, xuất chiêu đánh về phía cây tùng kia. Thân cây

lập tức nổ tung, để lộ bóng người trong đó, rõ ràng là Tư Không Thiên Lạc. Tư

Không Thiên Lạc có vẻ đã bị thương không nhẹ, khóe miệng đầy máu tươi, bị trói trong gốc cây, khó khăn lắm mới trợn mắt nhìn mọi người được.

Mộ Anh cười lạnh một tiếng, đang định mở miệng lại bị Tiêu Sắt lên tiếng ngắt lời: “Có phải người định nói chúng ta chỉ có hai lựa chọn. Một là buông vũ khí xuống bó tay chịu trói, hai là có thể không buông vũ khí xuống nhưng Tư Không Thiên Lạc phải chết?”

Mộ Anh bị đoạt mất lời nói, lập tức cả giận đáp: “Vậy người mau chọn đi.”

“Ta chọn.” Tiêu Sắt bước tới một bước: “Người chết!”

Đạp Vân bộ, một bước lướt tới trước người Mộ Anh. Tiêu Sắt giơ tay định kéo Tư Không Thiên Lạc bị trói vào gốc cây. Mộ Anh đổi sang gương mặt trợn mắt, xuất chiêu đánh về phía Tiêu Sắt: “Tự tìm đường chết!”

Lại có một kiếm công tới!

Lướt sát phía sau Tiêu Sắt, xé tan làn gió, một thanh kiếm thon dài mỹ lệ -

Tâm kiếm.

Mộ Anh lui nhanh lại, song chương múa lên điên cuồng, chương kiếm giao nhau, bị chiêu kiếm này ép lui mười bốn bước. Lôi Vô Kiệt lại đuổi tới, cầm Tâm Kiếm đâm liên mười ba nhát! Mộ Anh liên tục biến đổi thân hình, thi triển thuật con rối giết người, lại bị Lôi Vô Kiệt chém rơi từng cái một.

“Dưới cái da mặt của người giấu được bao nhiêu mặt người? Trong quần áo người có bao nhiêu con rối?” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta chém hết tất

cả

nhé?”

Bên kia, Tiêu Sắt đã tháo dây thừng đang trói Tư Không Thiên Lạc, ôm cô vào lòng, từ từ trở lại.

“Nếu vừa rồi người không tới kịp thì sao? Ta chết thật ư?” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng nói.

“Không.” Sắc mặt Tiêu Sắt như nước, bình tĩnh nói. “Sẽ không có chuyện ta không tới kịp, ta đã nói sẽ cứu người, là sẽ cứu được người.”

Diệp Nhược Y ngồi trên lưng ngựa nhìn Tiêu Sắt đang chậm rãi đi tới, cuối cùng gương mặt này cũng để lộ thần sắc mà cô quen thuộc. Đúng vậy, đây mới là Tiêu Sắt mà cô biết, chỉ cần là chuyện hãn đã quyết định, vậy chắc chắn hãn sẽ làm được.

Tiêu Sắt đỡ Tư Không Thiên Lạc từ từ lên ngựa, Tư Không Thiên Lạc lại nói: “Ta không muốn trở về Tuyết Nguyệt thành, ta muốn cùng các người tới Lôi gia bảo.”

“Được, sau khi tới Lôi gia bảo, chúng ta cùng về Tuyết Nguyệt thành.”

Tiêu Sắt nói.

Đường Liên bên cạnh thở dài: “Người đáp ứng Thiên Lạc dễ dàng như vậy, sau này tự đi mà đau đầu.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Dẫu sao cũng tốt hơn hiện giờ.”

Đường Liên nhú mày một cái, đột nhiên quát lớn: “Lạc Minh Hiên!”

“Ài, đây đây!” Biết mình phạm sai lầm lớn, Lạc Minh Hiên đành cúi đầu cười bồi, thúc ngựa chậm rãi đi tới: “Đại sư huynh có gì căn dặn.”

“Cút!” Đường Liên giẫm một cái nhảy lên ngựa, lao tới bên cạnh Lạc Minh Hiên xuất cước đá bay hăn từ trên ngựa xuống.

Lạc Minh Hiên ngã nhào một cái, hoang mang hoảng hốt bò dậy. Thế nhưng bên phía kia, hòn ngọc quý của toàn bộ Tuyết Nguyệt thành có vẻ đang trọng thương sắp chết, ăn một đá này còn chẳng dám thở mạnh, cúi đầu không dám nhìn Đường Liên.

“Không nghe thấy à! Cút!” Đường Liên giơ tay muốn đánh.

Lạc Minh Hiên vội vàng kéo cương ngựa, xoay người lên ngựa vung roi chạy như điên về phía Tuyết Nguyệt thành.

Ở phía khác Mộ Anh đã liên tục bại lui. Trên giang hồ tiếng tăm hăn còn đáng sợ hơn Đại Kiếm Quỷ - Tô Xương Ly, là vì hăn có năng lực hóa thành ngàn người ngàn mặt và kỹ thuật hạ độc cao siêu khó lòng phòng bị. Thế

nhưng khi đối kháng chính diện, võ công hăn tuyệt đối không bằng Tô Xương Ly. Đối mặt với Lôi Vô Kiệt đã trải qua ba lần tiến vào kiếm tâm, mặt kiếm đạo vượt qua Tô Xương Ly, Mộ Anh đã chẳng thể đấu nổi.

“Một kiếm này, chém người giả mạo Đường Liên sư huynh lừa gạt ta!”

“Một kiếm này, chém người đả thương Thiên Lạc sư tỷ!”

“Một kiếm này, chém người định đánh lén Tiêu Sát!”

Chém liền ba kiếm, ép Mộ Anh tới rồi loạn tay chân. Trong lúc bất đắc dĩ, Mộ Anh đột nhiên giơ song hai tay lên, một cái áo choàng bay ra, lại giờ

tay, một cái áo choàng nữa bay ra, lại giờ tay, lại một áo choàng nữa bay lên. Sau khi ba cái áo choàng rơi xuống lại đứng thẳng không đổ, kết hợp

với bản thân Mộ Anh tạo thành một trận thế hình vuông vây Lôi Vô Kiệt vào giữa.

“Lúc trước ta chỉ dùng thuật con rối, hôm nay ta sẽ cho người thấy thế nào là thuật giết người!” Ánh mắt Mộ Anh lóe lên ánh lạnh, trong trường bào lập tức có sương mù dày đặc phun ra.

“Là độc trận.” Tiêu Sắt trầm giọng nói.

Đường Liên bước tới, lao thẳng về phía hai người.

Mộ Anh tạm thời vây khốn được Lôi Vô Kiệt, nhưng sau lưng vẫn còn cao thủ đệ nhất trong lứa trẻ của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên. Hắn đã bị

thương, đương nhiên không ham chiến, xoay người định bỏ trốn nhưng lại bị Đường Liên cản đường. Mộ Anh cười một tiếng, giơ tay ra, một làn sương mù dày đặc phun về phía Đường Liên.

Thế nhưng Đường Liên chỉ đứng yên tại chỗ, không hề né tránh.

Mộ Anh ngây ra một chút, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Ta họ Đường.” Đường Liên chậm rãi nói, Thục Trung Đường môn, được tôn là ám khí, độc thuật có một không hai trong thiên hạ.

“Sư phụ ta họ kếp Bách Lý, mẫu thân của ông ấy họ Ôn.” Đường Liên lại nói tiếp, Ôn gia nổi tiếng lâu năm, độc thuật đệ nhất thiên hạ, còn trên cả

Đường môn.

Ý tứ của Đường Liên rất đơn giản, dùng độc với ta, tên họ Mộ nhà ngươi còn chưa đủ tư cách!

Bên phía kia, một luồng sáng lạnh lướt qua, Lôi Vô Kiệt đã cầm kiếm vượt qua làn sương dày. Hắn dùng kiếm khí cường ép tạo thành một tấm

bình phong che chở, rốt cuộc cũng phá độc đi ra, ngăn phía sau Mộ Anh.

“Ám Hà giết người chưa bao giờ không có lý do, sau lưng người chắc hẳn có người thuê.” Đường Liên vung nhẹ tay, Chỉ Tiêm nhận giấu trong tay áo đã hiện lên trong tay: “Nói thân phận của hã ra, người có thể đi.”

Mộ Anh đột nhiên cười, gương mặt đổi thành đứa bé non nớt cười ngây ngô, nhưng giọng nói vẫn của người lớn: “Coi như các người thắng được ta, nhưng đừng vì vậy mà coi thường người của Ám Hà.” Dứt lời nụ cười của hã cứng lại trên mặt, không hề thay đổi.

“Hã... chết rồi à?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

Đường Liên giơ tay kiểm tra hơi thở của Mộ Anh rồi gật đầu một cái:

“Chắc là nuốt độc giấu trong răng. Nghe nói trong răng của sát thủ Ám Hà có giấu độc, tên là ‘Tam Hấp’. Khi bị uy hiếp bọn chúng sẽ cắn chặt răng, độc trong đó sẽ chảy vào trong miệng, sau ba hơi thở sẽ ngưng thở.”

“Đúng là một tổ chức đáng sợ.” Lôi Vô Kiệt thu kiểm lại, đi qua bên cạnh Mộ Anh. Lúc này Đường Liên đột nhiên nhìn lại, ngón tay Mộ Anh hơi cử

động. Chỉ trong chớp mắt Đường Liên đã búng ngón tay một cái, một mũi

Long Tu Châm cực kỳ nhỏ bé gần như trong suốt xé gió bắn tới, xuyên qua đầu Mộ Anh.

“Sao vậy?” Lôi Vô Kiệt hoàn toàn không phát hiện, nghi hoặc nhìn Đường Liên một cái.

Đường Liên lắc đầu: “Không sao, chúng ta đi tiếp thôi.”

Chương 147: Bán nhập giang phong bán nhập vân

Ban đêm yên tĩnh, một vầng trăng tròn vành vạnh sáng lấp lánh treo giữa màn đêm.

Ngoài Tiểu Trần các của Đường môn, một ông lão mặc áo bào màu đen ngồi trước bậc thang, tay cầm một cái tẩu dài, đang từ từ hút thuốc. Sau lưng hắn là ba người quản lý lứa trung niên của Đường môn hiện tại, Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát. Ba người lặng lẽ đứng sau lưng Đường lão thái gia.

Một lúc lâu sau Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, gõ nhẹ một cái lên bậc thang: “Xem ra không có tin tức gì đưa về rồi.” Đường môn tam lão đi cùng Âm Hà hợp lực truy sát Lý Hàn Y đã lâu không có tin gì truyền lại.

Theo như ước định giữa bọn họ, nếu bảy ngày liền vẫn không có tin gì, vậy chuyến đi này đã là một đi không trở lại.

“Chỉ còn lại mình ta.” Đường lão thái gia nâng tẩu thuốc, hít mạnh một hơi: “Đường Hoàng, người chuẩn bị đi, chúng ta cũng nên lên đường thôi.

Ba người Đường Hoàng lui lại theo lệnh.

Đường lão thái gia chậm rãi đứng dậy, bước từng bước một đến phía sau Tiểu Trần các. Nơi đó có một tòa các mới xây mười mấy năm trước, khi đó có một người trẻ tuổi quật khởi giữa Đường môn. Không có bất cứ ai nghi ngờ, người này sẽ trở thành đệ tử thiên phú cao nhất của Đường môn trong trăm năm trở lại đây. Cho nên Đường lão thái gia phá lệ xây dựng căn các cao tầng này, còn dùng tên người trẻ tuổi để đặt cho nó.

Liên Nguyệt các.

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Đường lão thái gia đã rất già, không còn thích hợp để đọc bài thơ

mang đầy khí khái phong lưu của thiếu niên như vậy nữa. Nhớ lại dáng vẻ

trẻ tuổi của người đó, bất giác cũng nhớ tới câu thơ này.

“Lão gia tử.” Ngoài dự đoán của mọi người, trong các có tiếng nói đáp lại ông.

Đường lão thái gia hơi ngạc nhiên, tiếp đó bước từng bước một về phía trước, cuối cùng ngồi xuống trước bậc thang ngoài các. Ngồi cách Đường Liên Nguyệt một cánh cửa nhà chằng đầy dây xích.

Thật ra ai cũng biết những sợi xích này làm sao giữ nổi Đường Liên Nguyệt, những đệ tử Đường môn trấn thủ bốn phía cũng không giữ nổi hẳn. Thế nhưng nếu Đường Liên Nguyệt thật sự phá cửa đi ra, như vậy chút tình nghĩa cuối cùng giữa hắn và Đường môn cũng biến mất. Đường Liên Nguyệt lớn lên ở Đường môn từ nhỏ, khi còn trẻ biểu hiện của hắn trong trận tỷ thí giữa các đệ tử ngoại phòng khiến toàn bộ Đường môn kinh ngạc, được Đường lão thái gia trực tiếp nhận làm đệ tử. Tình cảm giữa hai người thật sự không tầm thường.

“Lúc trước ngươi cố ý đưa Đường Liên ra khỏi Đường môn à?” Đường lão thái gia nhẹ giọng thở dài.

“Vâng.” Đường Liên Nguyệt trả lời rất thẳng thắn. “Năm xưa khi Thiên Khải xảy ra biến cố, người gọi ta về Đường môn, cuối cùng không cứu được Lang Gia Vương, đây là tiếc nuối của cuộc đời ta. Cho nên ta hy vọng Huyền Vũ sứ kế nhiệm có thể thuận túy hơn.”

“Nhưng dù sao Đường Liên cũng là người của Đường môn.” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc.

“Cho nên phải xem sự lựa chọn của nó.” Đường Liên Nguyệt chậm rãi nói.

“Đột nhiên muốn uống một bình rượu với người.” Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, ho nhẹ vài tiếng.

“Lão gia tử, người đã già lắm rồi.” Đường Liên Nguyệt đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Đúng vậy, ta già lắm rồi.” Đường lão thái gia nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời, buồn bã nói: “Già tới mức chỉ còn lại mình ta.”

Đường Liên Nguyệt trong các giây ra một chút, ánh nến trong các lay động một cái rồi nhanh chóng khôi phục bình thường. Hai người im lặng một hồi lâu, sau đó mới nghe giọng nói mang ý than thở của Đường Liên Nguyệt: “Thu tay lại đi, lão gia tử.”

“Không quay đầu lại được.” Đường lão thái gia đứng dậy, mặc dù ông đã rất già nhưng thân hình vẫn rất rắn rỏi. Ông treo tẩu thuốc bên hông, hai tay khoanh sau lưng: “Có một số con đường, một khi bước chân đi không thể quay đầu lại được.”

“Lão gia tử.” Đường Liên Nguyệt nhẹ giọng gọi.

“Nhưng, ta không thể quay đầu lại, Đường môn vẫn có thể quay đầu. Nếu thật sự đến ngày đó, Liên Nguyệt, hy vọng người thương tiếc cho chút tình cảm cuối cùng của chúng ta.” Đường lão thái gia xoay người, nhìn vào trong các: “Ta biết người trọng tình trọng nghĩa, không thích những âm mưu trên giang hồ. Ta nói suốt mười mấy năm vẫn chẳng nói lại người, cũng chẳng có cách nào. Nhưng coi như lão gia tử xin người đấy, nếu óc ngày nào đó Đường môn thật sự gặp tai họa ngập trời, người có thể cứu Đường môn chỉ còn lại mình người.”

Bên trong các im lặng một lúc lâu rồi mới có một giọng nói kiên định đáp lời ông: “Liên Nguyệt chắc chắn sẽ bảo vệ chu toàn cho Đường môn.”

“Được.” Đường lão thái gia lại xoay người, trầm giọng nói: “Mặc dù chúng ta đi theo con đường khác nhau, nhưng ta không hối hận vì câu

nói năm xưa.”

“Người là người mà Đường môn đợi cả trăm năm mới gặp được!”

Một chiếc xe ngựa chạy từ xa tới, dừng trước cửa Liên Nguyệt các. Một đệ

tử trẻ tuổi của Đường môn tay cầm roi ngựa ngồi trước xe. Đường lão thái gia không hề quay đầu lại, từ từ đi về phía xe ngựa.

Bên trong các, ánh nến lập tức tắt rụi, đưa con cưng của Đường môn Đường Liên Nguyệt khi trẻ từng khiến toàn bộ Đường môn kinh ngạc, tiếp đó mang theo toàn bộ kỳ vọng của môn phái bước vào hoàng thành Thiên Khải, cuối cùng biệt tích trên giang hồ; lúc này hăn đột nhiên quỳ về phía ngoài các, lệ đã rơi đầy mặt.

“Sư phụ, xin tha thứ cho Liên Nguyệt bất hiếu.”

Bên ngoài Đường môn, chiếc xe ngựa lao nhanh qua cửa.

Chính giữa xe là Đường lão thái gia đang ngồi, nhắm mắt trầm tư. Đường Hoàng, Đường Huyền và Đường Thất Sát kính cẩn ngồi hai bên. Chuyến này tới Anh Hùng yến của Lôi môn, các môn phái chỉ phái đệ tử tinh nhuệ

nhất tham dự, ba người Đường Hoàng đã là người quản lý cấp cao trong Đường môn, cũng có uy danh hiển hách trên giang hồ nhưng vẫn không cách nào ngồi ngang hàng với Đường lão thái gia. Dù sao trong lứa bọn họ, chỉ có người trong Liên Nguyệt các mới có tư cách này.

“Lão gia tử có một lời ta không biết có nên nói không.” Đường Hoàng trầm ngâm một lúc lâu rồi mới hỏi.

“Nói đi.” Đường lão thái gia không mở mắt nói.

“Đường môn chúng ta, tuy cũng không quan tâm cái danh hiệu ‘danh môn chính phái’ gì gì kia, nhưng...” Đường Hoàng thấy sắc mặt lão gia

tử không hề thay đổi mới hỏi tiếp: “Nhưng hợp tác với tổ chức sát thủ như Âm Hà...”

“Người nói câu này chậm mất rồi.” Đường lão thái gia gõ nhẹ ngón tay lên mặt ghế.

Sau lưng Đường Hoàng toát mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: “Xin lão gia tử trách phạt.”

“Trách phạt thì không cần.” Đường lão thái gia đột nhiên mở mắt, ánh mắt đầy tức giận: “Nhưng người phải hiểu, một khi người đã bước đi, vậy không được do dự dù chỉ một chút.”

“Người có thể nghi ngờ quyết định của ta, chuyện này không thành vấn đề. Nhưng, muốn làm vậy phải trước khi người ra khỏi Đường môn!”

Đường Hoàng lập tức quỳ xuống, cả Đường Huyền, Đường Thất Sát cũng quỳ xuống: “Cám ơn lão gia tử đã dạy bảo.”

Đường lão thái gia không trả lời, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Ông nhớ lại thiếu niên hăng hái năm xưa, dùng hết ám khí trên người, chỉ

cầm thanh Chỉ Tiêm nhận cuối cùng đã gãy tan, quần áo cực kỳ rách rưới nhuộm đầy vết máu, nhưng vẫn đứng trước mặt mình quật cường nói:

“Lão gia tử, người sai rồi!”

Đúng là sai rồi. Đường lão thái gia nói thầm trong lòng.

Khi xe ngựa rời khỏi Đường môn, vài chục bóng người màu đen cũng tản ra từ Đường môn, hòa mình vào bóng tối tĩnh lặng.

Chương 148: Sóng ngầm tại Thiên Khải

Thiên Khải thành.

Một chiếc xe ngựa nóc vàng được quân đội bao bọc chậm rãi tiến vào hoàng thành. Đây là một nhánh quân đội đột nhiên xuất hiện, trước đó đô thống tại cửa thành hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào. Nhưng hần vẫn cung kính dẫn theo toàn bộ binh lính đứng hai bên đường, ngoan ngoãn nghênh đón đội quân không đầy trăm người đột nhiên xuất hiện này.

Vì trên nghi trượng mà bọn họ đang giương cao là một con thần điêu Đại Phong.

Thần điêu Đại Phong từng là gia huy của một thế gia, sau này lại trở thành biểu tượng của toàn bộ Bắc Ly. Thế gia này họ Tiêu. Cho nên người có tư

cách nắm giữ cờ thần điêu Đại Phong, chỉ có con cháu hoàng thất.

“Gần đây có vị vương gia nào tới kinh thành à?” Phó đô thống canh cổng thành thành nhỏ giọng hỏi.

Đô thống canh cửa thành quan sát từ xa, đột nhiên thần sắc thay đổi: “Chắc không phải vương gia tại đất phong nào. Tướng lĩnh đi đầu kia có phải Hồ

Bí thượng úy đại nội Lê Trường Thanh không?”

Phó đô thống nhìn kỹ lại rồi kinh hãi nói: “Đúng vậy!”

“Không thể nào!” Đô thống lắc đầu nói: “Hôm trước mới nhận được lệnh, thánh thượng về kinh ít nhất cũng phải bảy ngày sau! Thế nhưng trước nay Lê Trường Thanh chưa từng rời khỏi thánh thượng!”

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Hồ Bí thượng úy Lê Trường Thanh đã mang theo tiểu đội bảo vệ chiếc xe ngựa nóc vàng chậm rãi đi vào thành. Đô thống ngoài cửa thành nhìn một cái rồi không chút do dự quỳ rạp xuống.

“Cung nghênh thánh thượng về kinh!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một loạt binh sĩ trong thành đặt trường thương trong tay xuống, quỳ thành từng hàng, hô lớn: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Cho dù không nhận ra Lê Trường Thanh cũng phải nhận ra hơn trăm Hồ

Bí Lang kia. Trên vai mỗi binh sĩ đều thêu hình đầu hổ, chỉ có tả hữu hộ vệ

Minh Đức Đế, Hồ Bí Lang mới được gắn huy hiệu như vậy. Có người nói năm xưa Minh Đức Đế dựa vào một trăm binh sĩ đó mới giết được tới trước đại điện. Tới nay những binh sĩ khi xưa đều đã già, con cháu họ nhận lấy đao kiếm, trở thành binh sĩ tùy thân mới của Minh Đức Đế. Minh Đức Đế bèn ban cho bọn họ hổ giáp, phong làm Hồ Bí Lang, chức tước ngang với Du Kỵ tướng quân.

Lê Trường Thanh dừng ngựa, ánh mắt xuyên qua những binh sĩ quỳ lạy ở

cửa thành, nhìn người đang cưỡi ngựa từ xa tới.

Người này mặc măng bào màu vàng kim, hoa mỹ quý giá tới khó tả, gương mặt tuấn tú. Mặc dù có thể nhận ra người này là nam tử, nhưng còn đẹp dễ

hơn nữ tử bình thường vài phần. Thế nhưng bên hông nam tử trông có vẻ

gầy gò nhu nhược này lại là một thanh trường đao cực lớn. Kiếm tại Bắc Ly, đao ở Nam Quyết. Phía bắc rất ít người dùng đao, đặc biệt là thanh đao bên hông nam tử này cao bằng đứa trẻ chừng mười tuổi.

Đây là một nam nhân quá bắt mắt, cho nên mọi người lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Có người gọi hắn là Kim Y Hầu, bởi hắn luôn mặc áo măng bào màu vàng kim, là vương hầu cao quý.

“Lan Nguyệt Hầu.” Lê Trường Thanh hạ giọng nói nhỏ.

Nhưng đây mới là danh hiệu của hắn. Lan sinh u cốc vô nhân thức, thiên tử vô thanh chuyển nguyệt bàn. Lan Nguyệt Hầu, tước hiệu do Minh Đức Đế ban tặng. Cũng là một trong số ít những huynh đệ của Minh Đức Đế ở

lại Thiên Khải chứ không ra ngoài phong tước, thập nhị vương tử năm xưa, Tiêu Nguyệt Ly. Phía sau Lan Nguyệt Hầu không có nhiều quý tộc đi theo, chỉ có vài binh sĩ cận vệ thận trọng theo sát bên cạnh. Trong khắp Thiên Khải thành, mối quan hệ của Lan Nguyệt Hầu rất tốt, không có tranh chấp với bất cứ phe phái thế lực nào, nhưng đồng thời nếu ai thật sự định ám sát Lan Nguyệt Hầu, vậy thanh trường đao trong tay hắn sẽ trở thành ác mộng của kẻ đó.

“Thần đệ cung nghênh thánh thượng về kinh!”

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Lan Nguyệt Hầu ngồi trên ngựa, giọng nói lười biếng, có vẻ chẳng mấy tôn kính. Cầm đao lên điện, gặp vua không cúi lạy, toàn bộ triều đình Bắc Ly hiện tại chỉ có một người.

Cỗ xe ngựa từ từ đi về phía trước, xuyên qua binh sĩ ngoài cửa thành đang quỳ lạy, Lê Trường Thanh dẫn một trăm Hồ Bí Lang theo sát phía sau.

“Khổ cực rồi.” Khi xửa ngựa đi qua cửa thành, đô thống canh cửa nghe được một giọng nói trầm thấp vang lên từ trong kiệu, gây ra một chút rồi mới phản ứng được, khi đang vội vàng định hô lớn “Tạ ơn thánh thượng”, xe ngựa đã đi qua, tới trước mặt Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu vẫn ngồi trên ngựa không hề quỳ xuống, mỉm cười lưỡi biếng. Thiên tử cho phép người gặp vua không quỳ là một chuyện, người thật sự không quỳ lại là chuyện khác. Nhưng rõ ràng Lan Nguyệt Hầu có vẻ được cưng chiều hóa kiêu ngạo, cho nên tuy quan hệ trong thành Thiên Khải rất tốt nhưng lại bị các đại thần văn võ cho rằng tính cách không đủ

trần ổn, không nên trọng dụng. Lan Nguyệt Hầu luôn không được trọng dụng, chỉ có chức hầu gia nhưng chưa từng được phong vương. Trong thời gian Lan Nguyệt Hầu tới Tây Vực, hẳn đảm nhiệm chức giám quốc, có thể

coi là dưới một người mà trên vạn người.

“Tới phủ Bạch Vương.” Trong kiệu vang lên một giọng nói trầm thấp.

“Tuân lệnh.” Lan Nguyệt Hầu quay ngựa lại, đột nhiên vung roi, đạp lên con đường chạy thẳng tới phủ Bạch Vương. Cỗ xe ngựa nóc vàng đi theo phía sau. Khí thế như sét giạt ngang tai này không giống như tới thăm con trai, ngược lại có vẻ giống đang ra chiến trường. Chỉ trong thời gian một nén nhang, nhóm người đã tới trước cửa phủ Bạch Vương.

Tổng quản phủ Bạch Vương run run rẩy rẩy chạy tới quỳ xuống: “Không biết thánh thượng giá lâm, mong được thứ tội!”

“Sùng nhi sao rồi?” Lan Nguyệt Hầu thúc ngựa tới hỏi.

“Vương gia bị bệnh, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.” Tổng quản nơm nớp lo sợ đáp.

Lan Nguyệt Hầu quay đầu nhìn xe ngựa. Minh Đức Đế trong xư ngựa im lặng một lúc lâu, cuối cùng xốc tấm màn che lên, bước từ trên xe xuống.

Chỉ thấy gương mặt Minh Đức Đế kiên nghị, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao, lông mày có nếp nhăn, giơ tay nhắc chân đều có phong thái vương giả, hoàn toàn khác với Lan Nguyệt Hầu đậm vị sơn phấn. Minh Đức Đế

bước xuống, mọi người đều im lặng, ngay cả Lan Nguyệt Hầu vốn luôn mỉm cười cũng lộ vẻ nghiêm túc.

“Ta tới thăm Sùng Nhi một chút.” Minh Đức Đế nói xong câu này bèn tự mình đi tới phía trước.

“Xếp hàng!” Lê Trường Thanh hô lên một tiếng, tất cả Hồ Lang Bí chạy về

phía trước, tản ra, xếp thành hai hàng ngoài cửa phủ Bạch Vương. Những Hồ Bí Lang này phụ trách canh trước cửa phủ Bạch Vương, còn Lê Trường Thanh và Lan Nguyệt Hầu theo hầu Minh Đức Đế, cùng tiến vào phủ Bạch Vương.

Tổng quản vương phủ sắc mặt trắng bệch, vội vàng chạy theo định dẫn đường.

Lan Nguyệt Hầu cười nhìn hắn: “Lý tổng quản, sao người run rẩy dữ vậy.”

Lý tổng quản lau mồ hôi một cái, đáp: “Thánh giá đích thân tới, đương nhiên thấy kích động rồi.”

“Thôi đi, cứ như chưa bao giờ thấy hoàng đế vậy.” Lan Nguyệt Hầu khoát tay khinh thường: “Chúng ta biết người từ nhỏ, sao lúc đó thấy chúng ta không sợ hãi như vậy?”

“Nguyệt Ly.” Minh Đức Đế hạ giọng gọi.

“Thôi, không trêu người nữa.” Lan Nguyệt Hầu nhún vai một cái.

Minh Đức Đế đột nhiên dừng bước, Lan Nguyệt Hầu cũng nghiêng đầu, khóe miệng lập tức nhướn lên, để lộ một nụ cười đầy ẩn ý.

Chỉ thấy vị vương gia trẻ tuổi hai mắt che vải trắng, thân mặc áo bào trắng, không giống như vương tử quý tộc mà giống một thư sinh áo

trắng, đang cung kính đứng tại đó.

Chương 149: Vương gia thơ rệu Bạch Vương Tiêu Sùng, là hoàng tử thứ hai của Minh Đức Đế, do đại hoàng tử mất sớm nên thực tế là hoàng tử lớn tuổi nhất. Tính cách hân ôn hòa, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm lại rất hiếu học, được Minh Đức Đế rất ưa thích. Cho tới thời thiếu niên hân đột nhiên lâm bệnh nặng, hai mắt bị

mù, nằm liệt giường uể oải suy sụp một thời gian. Mãi cho tới một ngày, rốt cuộc hân cũng mở cánh cửa phòng của mình, bước ra ánh mặt trời chói chang.

Từ đó trở đi, trước mắt hân luôn buộc một tấm vải trắng, đi lại giữa hoàng cung. Tuy mắt đã mù nhưng hân vẫn vượt qua đại đa số hoàng tử, cũng là là hoàng tử đầu tiên được phong vương.

Một bộ áo trắng, giữa triều đình không nhiễm bụi trần.

Một tấm vải che mắt, mắt không thấy nhưng nghe hết chuyện trong thiên hạ.

Đây là lời từ Minh Đức Đế ban cho Tiêu Sùng, từ đó trở đi nhị hoàng tử Tiêu Sùng trở thành Bạch Vương.

“Nghe nói con bị bệnh, trẫm tới thăm con một chút.” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói, chậm rãi đi tới.

Nghe âm thanh này, Tiêu Sùng kinh ngạc, vội vàng định quỳ lạy.

“Miễn đi.” Minh Đức Đế ra hiệu cho thị đồng Huyền Đồng đứng bên cạnh đỡ Tiêu Sùng dậy. Huyền Đồng hiểu ý, lập tức đỡ Tiêu Sùng sắp quỳ

xuống dậy.

“Sùng Nhi, con mắc bệnh gì vậy? Trẫm vừa về Thiên Khải, nghe nói con bị

bệnh hiểm nghèo nên tới thăm con đầu tiên.” Giọng nói của Minh Đức Đế

rất bình tĩnh, không nghe ra tâm trạng cụ thể.

“Khởi bẩm phụ hoàng, chỉ bị phong hàn thôi, có điều lúc trước bị hơi nặng, vẫn còn mầm bệnh. Giờ nhi thần vẫn đang nghỉ ngơi.” Tiêu Sùng cúi đầu đáp: “Phụ hoàng đã khổ tâm rồi.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Tiêu Sùng: “Sùng Nhi, thân thể con không được tốt, không cần cưỡng ép bản thân, nghỉ ngơi thêm một thời gian đi. Lần này trẫm tới Tây Vực, mang một món quà về

cho con, đem lên.”

Lê Trường Thanh đáp lại theo lệnh, lấy từ trong lòng ra một cây sáo ngọc đưa tới. Minh Đức Đế nhận lấy cây sáo ngọc, vuốt nhẹ lên sáo cười nói:

“Thùy gia ngọc địch ám phi thanh, tán nhập xuân phong mãn lạc thành.

Đây là sáo Lạc Bình của Thành Bình Quân Tạ Mục năm xưa đi sứ Tây Vực.

Trẫm biết con từ nhỏ đã rất tôn sùng Thành Bình Quân cho nên lần này ra ngoài Tây Vực, trẫm cố ý tìm cây sáo thất lạc này.”

“Tạ ơn phụ hoàng.” Tiêu Sùng nhận lấy cây sáo ngọc, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

“Sùng Nhi nghỉ ngơi cho khỏe, trẫm về cung trước đây.” Minh Đức Đế

xoay người đi khỏi, Lê Trường Thanh theo sát phía sau, chỉ có Lan Nguyệt Hầu không lập tức lên đường, hai tay khoanh lại trong áo, lười biếng nhìn Tiêu Sùng đang quỳ lạy dưới ánh mặt trời rải rác.

“Nhi thần cung tiễn phụ hoàng.”

“Đúng là một hoàng tử thú vị.” Lan Nguyệt Hầu để lại một lời mập mờ khó hiểu rồi chậm rãi bỏ đi.

Sau khi ra khỏi phủ Bạch Vương, Lan Nguyệt Hầu đột nhiên hỏi:

“Hoàng huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Phủ Xích Vương.” Minh Đức Đế chậm rãi nói.

“Được.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu, tung người lên ngựa.

Khác với toàn bộ triều đình ai ai cũng có thanh danh tốt đẹp, người thứ hai được phong vương - Xích Vương Tiêu Vũ có thể coi là đầy những vết nhơ.

Từ sáu tuổi tới mười ba tuổi đã đuối mắt không dưới mười thầy giáo, trước nay luôn chưa bao giờ chịu bỏ công bỏ sức học tập. Nhưng năm mười ba tuổi hần viết “Bách Hoa lục” kinh động toàn bộ Tắc Hạ học cung, các vương tử rồi rít tới xin được đọc. Lúc đó lão phu tử Lý Nguyên Đường phụ trách Tắc Hạ học cung cũng vì vậy mà kinh ngạc, lấy một quyển từ tay học sinh đọc thử, nhưng thiếu chút nữa tức tới rơi mất nửa cái mạng già.

Đặt tên là “Bách Hoa lục” nhưng thực tế đây là quyển sách bình phẩm dung mạo nữ tử thế gia tại Thiên Khải, còn làm thơ xếp hạng các cô gái này. Câu thơ trong đó đại khái theo kiểu: làn mi như nước mùa thu, dáng ngọc tựa gió nhẹ. Lão phu tử cầm quyển sách này, cởi áo, vác một bụi gai vừa quỳ vừa đi tới điện Thanh bình. Khi quỳ tới điện Thanh Bình, trên người lão phu tử đã loang lổ vết máu. Lần chịu đòn nhận tội này đã khiến Minh Đức Đế cả kinh chạy từ trong đại điện ra, tự tay đỡ dậy. Mặc

dù Lý Nguyên Đường không phải trọng thần trong triều nhưng cũng là bậc đại nho thế hệ này. Sau khi Minh Đức Đế biết nguyên nhân đã giận tím mặt, cấm túc Tiêu Vũ suốt chín tháng ròng. Nhưng cuối cùng Lý Nguyên Đường vẫn từ chức tể tửu, rời khỏi Tắc Hạ học cung, một thư sinh trẻ tuổi thay hẳn làm tể tửu nửa năm.

Chín tháng sau, Tiêu Vũ không bị cấm túc nữa, vừa đi ra cửa đầu tiên hẳn nói là: “Uống rượu đi.”

Tể tửu mới của Tắc Hạ học cung, thư sinh trẻ tuổi công rường sách đứng ngoài cửa cung điện, mỉm cười nhìn hẳn.

“Vị tiểu phu tử này cũng tới nói đạo lý với ta à?” Tiêu Vũ hỏi.

“Đúng vậy.” Thư sinh trẻ tuổi lấy từ trong rường sách ra một thanh kiếm, thi triển một chiêu kiếm đã đánh Tiêu Vũ ngã lăn trên mặt đất: “Giảng đạo lý!”

Cho dù là thất vương tử bất học vô thuật, nhưng lại trở thành hoàng tử thứ

hai được phong vương, danh hiệu Xích Vương. Toàn bộ triều đình chỉ có một nhận định về chuyện này, đó chính là mẫu thân của Tiêu Vũ - Tuyên Phi. Khác với những phi tần xuất thân danh môn khác, Tuyên Phi tới từ

giang hồ, xuất thân thấp kém. Minh Đức Đế muốn phong bà làm hoàng hậu nhưng mãi vẫn không thành, cho nên hẳn áy náy với Tuyên Phi, thi ân tới người Tiêu Vũ.

“Hoàng huynh, huynh đoán xem tiểu tử Tiêu Vũ kia đang làm gì?” Lan Nguyệt Hầu ngồi trên ngựa, đi đường không nhanh không chậm, thản nhiên hỏi.

“Chẳng phải bị bệnh à?” Trong xe vang lên tiếng đáp lời rất bình tĩnh.

“Trong số các hoàng tử chỉ có hẳn là ốm bệnh nhất. Khi còn bé đi học sinh bệnh, giờ lên triều cũng sinh bệnh.” Lan Nguyệt Hầu kéo cương

ngựa, nhìn tầm biển phía trước.

Xích Vương phủ.

“Đi.” Minh Đức Đế bước ra khỏi xe, đi vào trong vương phủ.

Lan Nguyệt Hầu xoay người xuống ngựa, cùng Lê Trường Thanh vào theo.

Chỉ thấy tổng quản vương phủ sợ tới mức xoay người bỏ chạy, kém lễ phép hơn cả vạn lần so với tổng quản phủ Bạch Vương vừa gặp mặt đã quỳ xuống. Tổng quản kia vừa chạy vừa kêu: “Vương gia, vương gia!

Thánh thượng tới.”

“Ngăn hẳn lại.” Minh Đức Đế chậm rãi nói.

Lê Trường Thanh bước ra một bước, tung người nhảy một cái, đã tới trước mặt tên tổng quản kia, trường kiếm trong tay vung lên, ngăn trước mặt hắn. “Vội vàng báo tin cho vương gia nhà ngươi à? Gặp mặt thánh thượng mà không quỳ, có biết là tội chết không?”

“Tiểu... Tiểu nhân không dám.” Tổng quản quỳ sụp xuống đất run rẩy.

“Đi thôi, xem Vũ Nhi đang làm gì.” Minh Đức Đế đi qua bên cạnh tổng quản, vào thẳng trong sân.

Lan Nguyệt Hầu tiếc nuối vỗ vỗ vai tổng quản: “Đi theo một chủ nhân như

vậy đúng là làm khó ngươi.”

Minh Đức Đế đi tới trong sân, chỉ nghe một tiếng vi vu vang lên, một mũi tên xé gió bắn tới, phóng thẳng tới trước mặt Minh Đức Đế.

“Ngừng.” Lan Nguyệt Hầu quát khẽ một tiếng, trường đao rời vỏ, ánh bạc lóe lên, chớp mắt đã trở về vỏ.

Mũi tên bị chém thành hai nửa, rơi trên mặt đất.

“Sao bảo bị bệnh cơ mà? Xem ra sức khỏe rất tốt đấy.” Minh Đức Đế ngẩng đầu lên, quát khê.

Giữa sân là một loạt bia bắn tên xếp ngay ngắn, rõ ràng là một đám người đang tỷ thí bắn cung. Nhưng những người khác đã sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, chỉ có Xích Vương Tiêu Vũ một mình cầm cung, nhìn Minh Đức Đế với vẻ lúng túng.

“Chào... chào phụ hoàng!”

Chương 150: Triều đình cao vợi

Minh Đức Đế từ từ tới bên cạnh Tiêu Vũ, lấy cây cung lông vũ từ tay hắn, nhẹ nhàng ước lượng một chút rồi nói: “Nghe nói người bị bệnh, trầm tới thăm người một chút. Nhưng bị bệnh ba tháng mới khỏe, khỏe rồi là kéo được cây cung hai thạch này cơ à?”

“Chẳng phải bắn trượt ư?” Tiêu Vũ gãi đầu một cái.

“Ờ?” Minh Đức Đế vươn tay phải. Lê Trường Thanh lập tức đưa một mũi tên tới. Minh Đức Đế nhận lấy, lắp vào cung kéo căng, nhắm ngay giữa trán Tiêu Vũ.

“Phụ... phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.... ba tháng nay nhi thần không bị bệnh, chỉ do phụ hoàng không có mặt...” Tiêu Vũ vội vàng quỳ xuống.

“Trầm không ở đây, thì sao?” Minh Đức Đế cao giọng nói.

“Phụ hoàng không ở đây, lười vào triều.” Tiêu Vũ cúi đầu đáp.

Minh Đức Đế xoay người, tay khê buông ra, mũi tên kia lập tức xé gió bắn ra, xuyên qua tấm bia chính giữa, ghim lên cột nhà đối diện.

“Phụ hoàng bắn tên tuyệt quá!” Tiêu Vũ ở bên cạnh vừa vỗ tay vừa lén đứng dậy.

“Quỳ xuống!” Minh Đức Đế vút cung sang một bên, găm lên.

Tiêu Vũ lại lập tức quỳ xuống.

“Nếu không muốn vào triều, vậy đừng có vào triều. Từ nay người ngồi yên trong phòng. Nghe nói Xích Vương của chúng ta rất nổi tiếng trong giới văn nhân tài tử Thiên Khải thành. Ngày mai tại Tàng Thư Lô, Long Đồ

Các đại học sĩ sẽ dẫn mười hai học sĩ tới phủ Xích Vương, không sửa chữa xong ‘Bắc Ly Triều Lục’ thì đừng có ra ngoài.” Minh Đức Đế cúi đầu nhìn Tiêu Vũ đang quỳ dưới đất.

‘Bắc Ly Triều Lục’ là sách sử của Bắc Ly, có điều trăm năm trước đã bị tổn hại phân nửa trong chiến loạn. Long Đồ Các sửa soạn lại bộ sách này đã vài chục năm, giờ lại bảo Tiêu Vũ phụ trách chuyện này, không sửa xong thì không được ra khỏi vương phủ? Vậy khác nào chết già trong vương phủ?

“Phụ hoàng... tha mạng!” Tiêu Vũ nước mắt cầu xin.

“Nguyệt Ly, chúng ta đi!” Minh Đức Đế xoay người đi khỏi.

Thấy Lan Nguyệt Hân, Tiêu Vũ vội vàng chạy tới ôm bắt đầu nói:

“Hoàng thúc, hoàng thúc, người thay con van nài đi.”

Lan Nguyệt Hân rút trường đao bên hông ra, lưỡi đao sáng như tuyết. Hân cầm đao trước mặt Tiêu Vũ, khiến Tiêu Vũ sợ hãi rút tay về. Lan Nguyệt

Hân cười khê: “Cháu nhỏ à, khi ta giám sát quốc sự, người không buồn tới ngày nào, có thể coi là rất không nề mặt. Giờ lại tới chỗ ta nhờ vả, có phải hơi chậm không?”

“Hoàng thúc...” Tiêu Vũ tuyệt vọng nhìn Lan Nguyệt Hân.

Lan Nguyệt Hân thu đao vào vỏ, nhanh chóng đi theo.

“Đứa con vô dụng.” Minh Đức Đế cau mày.

“Đúng vậy, quá không ra hồn.” Lan Nguyệt Hầu cười đầy ẩn ý. “Ngay cả hoàng thúc ta cũng muốn thay hoàng huynh đánh hẳn một trận.”

Ba người nhanh chóng rời khỏi phủ Xích Vương. Minh Đức Đế đi tới xe ngựa, nhẹ giọng nói: “Nguyệt Ly, người cũng lên xe đi. Ta có chuyện cần nói với người.”

“Hoàng huynh lại có chuyện phiền toái gì cần giao ta làm à?” Lan Nguyệt Hầu cười khổ một cái.

“Không tính là phiền toái.” Minh Đức Đế xua tay một cái: “Lên thì biết.”

Lan Nguyệt Hầu không biết làm sao, chỉ có thể vào xe ngựa theo.

Bên trong xe đốt hương, có cảm giác yên tĩnh an lành. Sau khi vào xe Minh Đức Đế ngồi yên tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, không vội nói chuyện.

“Hoàng huynh, chúng ta về cung à?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Không, tới Khâm Thiên giám, gặp quốc sư.” Minh Đức Đế đáp.

“Quốc sư?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc, không nói tiếp mà đổi đề tài:

“Hoàng huynh vừa bảo có chuyện muốn nói với ta?”

“Ừ.” Minh Đức Đế vẫn nhắm mắt, tay khoanh trong áo, mũi hít một hơi, sau khi ngửi được mùi đàn hương mới chậm rãi nói: “Lần này ta tới Tây Vực nghe được một chuyện.”

“Là chuyện thiếu chủ Ma giáo về nước à?” Lan Nguyệt Hầu suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Chuyện này trước đây Cẩn Tiên đã báo cho ta, ta và quốc sư đã bàn bạc.

Dù sao trước đây cũng đã ước định, nếu cứ cưỡng ép giữ lại không cho đi, khả năng Ma giáo lại vén màn tranh đấu sẽ rất lớn. Một đứa trẻ mười bảy tuổi có thể gây nên bao sóng gió cơ chứ. Huống chi...” Minh Đức Đế không nói tiếp.

“Chuyện đó hoàng huynh không cần nói với ta. Ta có nghe cũng coi như chưa từng nghe.” Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng.

“Nhưng lần này ta tới Tây Vực còn nghe được một số chi tiết, những điều này Căn Tiên không nói với ta.” Minh Đức Đế lại nói.

“Ồ? Có lẽ là tổng quản chưởng hương cảm thấy không cần thiết.” Lan Nguyệt Hầu vẫn thờ ơ.

“Không, rất quan trọng.” Minh Đức Đế mở mắt trầm giọng nói: “Đi chung với thiếu chủ Ma giáo còn có hai thiếu niên. Một người y phục màu đỏ, tên là Lôi Vô Kiệt.”

“Người của Lôi gia bảo?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc: “Lôi gia bảo cầu kết với ma giáo ư?”

“Không phải cầu kết gì cả, chuyện này tất cả giang hồ đều có liên quan. Chỉ

có điều, cái tên này rất quen thuộc với trẫm.” Minh Đức Đế chậm rãi nói:

“Lôi Vô Kiệt.”

“Lôi Vô Kiệt?” Lan Nguyệt Hầu cau mày suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

“Chưa từng nghe nói.”

“Cái tên này là trẫm đặt.” Ánh mắt Minh Đức Đế vẫn nhìn về phía trước như đang hồi tưởng. “Thiên hạ hữu đạo, thế thượng ngũ đạo, phổ thiên thịnh thế, tái vô kiệt ngao giả.”

“Khi hãn còn bé, ta từng bế hãn.”

Lan Nguyệt Hầu đột nhiên hiểu ra: “Con trai Lôi tướng quân và Lý thủ hộ?”

“Ừ.” Minh Đức Đế cười một tiếng: “Là đứa trẻ rất thông minh, có điều khi hãn còn rất nhỏ đã bị cha mẹ đưa khỏi Thiên Khải, không ngờ cuối cùng lại về Lôi môn.”

“Người còn lại thì sao?” Lan Nguyệt Hầu bỗng thấy rất hiếu kỳ.

“Một người khác tên là Tiêu Sắt.” Minh Đức Đế trầm ngâm nói.

“Tiêu Sắt? Họ Tiêu?” Lan Nguyệt Hầu suy nghĩ một hồi: “Cái tên này thì đúng là chưa từng nghe rồi.”

“Đây cũng là lần đầu tiên trẫm nghe được.” Minh Đức Đế nói.

“Hả?” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên cảm thấy bầu không khí trong xe trở nên nặng nề.”

“Người thay trẫm đi một chuyến. Tuy rằng từ bỏ đã lâu nhưng trong lòng vẫn mang chút mong đợi, đầu cho cơ hội mong manh nhưng vẫn hy vọng có thể thử đôi chút.” Khi Minh Đức Đế nói ra những lời này giọng nói không mang đầy khí thế quân vương như vừa rồi, ngược lại có vẻ uể oải.

“Thần đệ hiểu.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu.

“Đi đi.” Minh Đức Đế nhắm hai mắt lại, vung nhẹ tay.

Lan Nguyệt Hầu đứng dậy định đi, Minh Đức Đế lại gọi hãn: “Cho dù gặp được Lôi Vô Kiệt, hay người khác đúng như trẫm mong đợi, đều thay trẫm nói một câu.”

“Trẫm hồ thẹn.”

“Rõ.” Lan Nguyệt Hầu bước ra khỏi xe ngựa, tung người nhảy sang con tuần mã của mình đang chậm rãi đi theo xe ngựa, bộ y phục vàng kim

lóng lánh dưới ánh mặt trời. Hãn vuốt thanh trường đao bên hông cười nói:

“Hình như đã lâu rồi không bước vào giang hồ.”

Hãn quay đầu lại, xe ngựa đã đi tới Khâm Thiên giám, quốc sư Tề Thiên Trần tay cầm phát trần đang đứng ngoài cửa nghênh đón thánh giá.

“Đúng là thần tiên, tốc độ đi đường chẳng khác nào cưỡi gió, ngày đi ngàn dặm. Đâu như chúng ta phải vung roi thúc ngựa.” Lan Nguyệt Hầu vẫy cây roi, áo bào phất phới trong làn gió.

Chương 151: Gặp mặt tại quán trà

Vốn dĩ là hai người Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt chạy khỏi Tuyết Nguyệt thành, nếu chạy thẳng tới Lôi gia bảo cho dù đi đường có hơi chậm, trong tình huống biết đường, hơn nửa tháng cũng đủ đến rồi. Dù sao cũng hẹn với Lý Hàn Y là ba tháng, Anh Hùng yến cũng phải ba tháng nữa mới tổ chức, Lôi Vô Kiệt bèn kéo Tiêu Sắt đi vòng lên phía bắc tới núi Thanh Thành, trên đường về lại bị tập kích vài lần, bị ép vào Kiếm Tâm trùng chữa thương, sau đó lại đợi ở thành Uyên Chỉ một thời gian dài. Mắt thấy thời gian từ từ

trôi qua, trong lòng mọi người không khỏi lo lắng.

“Sư huynh, chúng ta cứ đi đường như vậy liệu cần mấy ngày mới tới nơi?”

Diệp Nhược Y hạ giọng hỏi.

Đường Liên cau mày: “Nếu dọc đường không bị ai ngăn cản nữa, còn cần năm ngày.”

“Đâu có đơn giản như vậy, đám sát thủ Âm Hà bám dai như đĩa vậy.” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ tức giận nói.

Gần đây bọn họ bị Âm Hà tập kích không dưới ba lượt, tuy không bị

thương nặng nhưng cũng chẳng chịu nổi quấy nhiễu như vậy, đám người đã sức cùng lực kiệt.

“Trước mặt có một quán trà, chúng ta tới đó nghỉ ngơi đi.” Tiêu Sắt thấy phía xa có một lá cờ, trên đó viết chữ ‘trà’, bèn dẫn mọi người theo hướng đó.

“Không có thời gian uống trà, mua chút lương khô rồi lập tức lên đường.”

Đường Liên xoay người xuống ngựa, vội vàng nói.

“Đường xá trước mặt vẫn còn rất xa, ngồi xuống uống một chén trà có tốn bao nhiêu thời gian của người đâu.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, mọi

người thầm kinh ngạc, không khỏi nhìn theo hướng âm thanh. Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bào vài màu xám ngồi trước quán trà, nhắm mắt lại, tuy nói chuyện nhưng không nhìn về phía mọi người.

“Có lý lắm.” Tiêu Sắt gật đầu một cái: “So với việc vội vàng đi đường chẳng bằng uống một chén trà, nghĩ kỹ xem tiếp theo nên làm gì.”

“Mời công tử ngồi.” Thiếu niên áo vải gật đầu một cái, nhưng mắt vẫn nhắm, tiểu nhị của quán trà lập tức bưng một bình trà lên.

Mọi người thầm nghi hoặc, chỉ thấy Tiêu Sắt đã ngồi xuống, đám người đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi cũng ngồi theo.

“Hắn không nhìn thấy gì.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói với mọi người.

“Vị cô nương này nói không sai, ta đúng là một người mù.” Diệp Nhược Y

nói rất nhỏ nhưng vẫn bị thiếu niên nghe thấy, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Thiếu niên như cũng phát hiện ra, tiếp tục nói: “Bởi vì mắt không thấy gì cho nên thính lực hơn người. Không phải ta cố tình nghe lén cô nương trò chuyện.”

“Được.” Diệp Nhược Y sinh lòng cảnh giác, từ từ ngồi xuống.

Bầu không khí trong quán trà lập tức trở nên căng thẳng. Tư Không Thiên Lạc nắm chặt trường thương trong tay, ngụy trang thành con buôn như

vậy rồi ám sát, mấy hôm nay mọi người cũng gặp không ít lần. Mọi người nhìn một lượt xung quanh, trong quán trà trừ bọn họ ra chỉ có một người khách, là một cô gái trẻ tuổi gương mặt thanh tú, cầm một cái bọc dài đặt trên bàn, đang nhấp từng ngụm trà một.

“Đó là bằng hữu của ta, ta đợi cô ấy đã rất nhiều năm. Cô ấy tới tìm ta, quán trà của ta cũng nên đóng cửa.” Thiếu niên áo vải cười một tiếng, nhẹ

giọng nói.

Cô gái kia không buồn để ý tới hăn, vẫn nhấp từng ngụm trà.

“Cô ấy không nghe thấy gì?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Đúng, ta không nhìn thấy, cô ấy không nghe thấy. Cô ấy là người điếc.”

Thiếu niên áo vải gõ cây gậy trúc dò đường trên tay xuống đất: “Nhưng đừng nhìn cô ấy nói chuyện, cô ấy không nghe thấy nhưng vẫn nhìn thấy.”

“Một người biết nghe gió đoán vị trí, một người biết thuật đọc môi, đều không phải người bình thường.” Đường Liên cười lạnh nói, giọng nói đầy sắc bén.

“Chẳng hay đây có phải trà bình thường không.” Tiêu Sắt bưng bình trà, rót cho mình một chén, đặt lên môi.

“Không được.” Diệp Nhược Y kinh hãi. “Thử độc trước đã.”

“Không cần.” Tiêu Sắt nhấp một ngụm trà, phun một hơi nhẹ: “Quả nhiên, là Vân Vụ Song Kỳ. Trà ngon.”

“Trà ngon phải phối hợp với nước tốt, gần đây có một dòng suối, tên là Tức Nha, chỉ có một khe suối nhỏ bằng cái răng, một ngày chỉ cho một bình nước. Chất nước của nó có thể sánh với suối Liên Sinh ở núi Thu Liên.

Nước tốt phối với trà ngon, mới xứng với người hiểu trà.” Thiếu niên mắt mù nói, đột nhiên đứng dậy.

“Lâu lắm rồi không được uống Vân Vụ Song Kỳ.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.

“Năm xưa mang từ trong đường ra. Nhiều năm như vậy đã uống gần hết rồi, chẳng qua nghĩ tới một ngày nào đó sẽ gặp lại người, cho nên giữ lại một gói cho người.” Thiếu niên mù mắt nói.

Hai người một nói một đáp như vậy, khiến mọi người nghe mà như rơi vào sương mù, hình như hai bên đã quen biết từ trước. Thiếu niên mắt mù đi về phía trước, khi sắp tới trước mặt mọi người, Đường Liên đột nhiên quát lớn: “Dừng lại.”

Thiếu niên mù mắt mỉm cười, dừng chân không tiến tới nữa.

Nếu xét về năng lực nghe gió đoán vị trí, Đường Liên sinh ra trong Đường môn cũng tinh thông kỹ năng này. Hắn nhìn cây gậy trúc, quát lớn: “Trong cây gậy trúc kia giấu cái gì?”

“Giấu cái gì, sao không tự tới xem?” Thiếu niên mắt mù vung nhẹ cây gậy trúc.

Đường Liên bước tới, Chỉ Tiêm Nhận trong tay lóe lên ánh bạc, ép thẳng về

phía thiếu niên trước mặt. Thiếu niên đột nhiên vung cây gậy trúc đánh thẳng vào Chỉ Tiêm nhận trong tay Đường Liên. Gậy trúc lập tức bị đánh nát, lộ ra thứ đang giấu bên trong.

Một thanh đao hình dáng kỳ lạ, thân đao dài mà mỏng đầy ưu nhã, hơi cong một chút. Tuy thân là đao nhưng mang khí chất nhẹ nhàng như kiếm.

Đao như vậy rất hiếm thấy tại Bắc Ly, nhưng cũng không phải xuất xứ từ Nam Quyết vốn chú trọng về đao.

“Thái đao (katana)?” Đường Liên nghi hoặc nói, đây là trường đao mà võ sĩ ở đảo quốc phía tây Huyền Doanh mới sử dụng, đây cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến, trước đó chỉ nghe Đường Liên Nguyệt nhắc tới mà thôi.

“Thật tinh mắt.” Thiếu niên áo vải cười một tiếng, lui lại một bước, không tiếp tục tiến lên.

“Người tên là gì?” Đường Liên hỏi.

“Ta không cha không mẹ, tên chỉ có một chữ Trúc.” Thiếu niên áo vải đáp.

“Trúc?” Đường Liên cau mày suy nghĩ, nhưng không nhớ ra trên giang hồ

có người như vậy.

Cô gái ngồi bên cạnh bọn họ đột nhiên đặt chén trà xuống, đứng lên, đi về

phía họ.

“Cô ấy tên là Long Nhĩ.” Thiếu niên áo vải nói: “Không cần nghĩ nữa, chắc chắn người chưa từng nghe tới chúng ta. Nhưng cũng ta hiểu rất rõ

các người.”

“Ồ?” Lòng hiếu kỳ của Lôi Vô Kiệt nổi lên: “Người hiểu rất rõ chúng ta?”

“Lôi Vô Kiệt, phụ thân họ Lôi, mẹ người họ Lý. Bọn họ từng là nhân vật nổi danh tại Thiên Khải thành. Đáng tiếc một người chết trên chiến trường, một người vì cứu cố nhân mà rạn nứt với hoàng đế, cuối cùng trọng thương rời khỏi Thiên Khải. Ta nói có sai chăng?” Thiếu niên áo vải chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Sao người biết!”

“Ta còn biết người thích ai, có cần ta nói không?” Thiếu niên áo vải cười mỉm nói.

"Không cần, không cần." Lôi Vô Kiệt xua tay lia lịa.

“Ta biết.” Đường Liên thu hồi Chỉ Tiêm nhận, sát khí cũng tản đi: “Các người là người của Bách Hiếu Đường.”

“Người đoán không sai.” Thiếu niên tên là ‘Trúc’ gật đầu một cái: “Đúng là chúng ta tới từ Bách Hiếu đường.”

“Ta nói này.” Tư Không Thiên Lạc này giờ không lên tiếng cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại là nói với cô gái bị điếc kia: “Người cứ nhìn chăm chăm vào Tiêu Sắt như vậy làm gì.”

Mọi người cùng nhìn lại, lúc này mới phát hiện cô gái điếc kia vẫn luôn nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt đầy sắc bén!

“Người muốn làm gì?” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lại nổi lên sát khí, cùng che trước mặt Tiêu Sắt.

Chương 152: Giang hồ Bách Hiếu đường

Cô gái bị điếc kia đột nhiên mở miệng như định nói chuyện.

Vốn dĩ, điếc và câm là song sinh, nếu một người là kẻ điếc, từ trước tới nay chưa từng nghe được âm thanh, cũng không biết âm thanh ra sao đương nhiên cũng không thể phát ra âm thanh nào được. Nhưng trên đời cũng

từng có tiền lệ người điếc có thể nói chuyện, chẳng qua họ phải bỏ công bỏ

sức cố gắng gấp ngàn lần, thậm chí vạn lần người thường.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau, khẽ cau mày. Mặc dù cô gái điếc kia không ép tới nữa, thiếu niên tên ‘Trúc’ vẫn luôn mỉm cười, nhưng ánh mắt cô gái điếc kia thật sự quá sắc bén.

“Đã lâu không gặp.” Giọng nói của cô gái điếc như gấn từ trong họng ra, vừa sắc bén vừa khàn khàn, khiến người ta vừa nghe đã nổi da gà.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, xoay người lại nhìn Tiêu Sắt. Tiêu Sắt gật đầu; “Yên tâm đi, không phải kẻ địch.” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt mới yên tâm, tránh sang bên nhường đường.

Ai ngờ câu hỏi tiếp theo của cô gái điếc lại mang vẻ giễu cợt: “Sao giờ người lại thành ra thế này?”

Tiêu Sắt duỗi lưng, lười biếng nói: “Ta ra thế nào?”

“Như một tên rác rưởi.” Giọng nói của cô gái điếc đã khó nghe, lời nói càng không nể mặt.

Trúc giờ thái đao trong tay gõ vào lưng Long Nhĩ, ra hiệu cho cô nhìn sang phía mình: “Long Nhĩ, người vô lễ rồi đấy.” Giọng điệu vẫn không nhanh không chậm, vẻ mặt cũng chẳng hề thay đổi.

Thần sắc Long Nhĩ hơi hòa hoãn lại, lui về sau một bước, không mở miệng nói tiếp.

Tiêu Sắt mỉm cười lắc đầu: “Là một tên rác rưởi có thú vui của kẻ rác rưởi.

Ăn mạch của ta bị thương tổn, không thể làm cao thủ tuyệt thế, hiện giờ là ông chủ một quán trọ, sống cũng không tệ.”

“Không nhắc tới chuyện này nữa. Đường chủ từng hạ lệnh, Bách Hiếu đường không thể tra xét hành tung của người, cho nên dù là Bách Hiếu đường không gì không biết thì tung tích của người vẫn là một bí mật. Có điều một tháng trước đường chủ đột nhiên truyền tin tới nội đường, bảo chúng ta tới giúp người một tay.” Trúc mỉm cười quay sang Đường Liên:

“Cho nên mấy vị bằng hữu này không cần căng thẳng, chúng ta không phải người tới giết các người.”

“Bách Hiếu đường xưa nay chưa bao giờ nhúng tay vào ân oán giang hồ, vì sao các người lại giúp chúng ta?” Đường Liên hỏi.

“Bởi vì người bên cạnh các người.” Trúc chậm rãi nói: “Là đệ tử duy nhất của đường chủ chúng ta.”

“Cơ Nhược Phong?” Lôi Vô Kiệt hai mắt sáng lên: “Chính là Cơ Nhược Phong bình phẩm bốn cảnh giới nhất phẩm? Một trong những cao thủ thần bí nhất trên giang hồ, không ngờ lại từng là sư phụ của Tiêu Sắt? Ghê gớm nha. Chuyện giang hồ chuyện thiên hạ, tất cả đều là chuyện của Bách Hiếu đường. Chẳng trách Tiêu Sắt người cái gì cũng biết, hóa ra người xuất thân từ Bách Hiếu đường?”

“Bách Hiếu đường không chứa nổi một đại thần như vậy, hẳn là đệ tử chân truyền của đường chủ, nhưng không có quan hệ gì với Bách Hiếu đường.

Chỉ có điều cả đời đường chủ chỉ có một đệ tử như vậy, cũng phải thay người trông chừng cho hẳn.” Trúc nói.

“Nếu các người là người của Bách Hiếu đường, có thể trả lời ta vài câu hỏi không?” Diệp Nhược Y đột nhiên lên tiếng.

“Con gái tướng quân? Ta từng thấy cô ở thành Thiên Khải.” Trúc gật nhẹ đầu, nói toạc thân phận của Diệp Nhược Y: “Nhưng cô nương chưa từng thấy ta.”

“Bách Hiếu đường giỏi che giấu hành tung, ta chưa từng thấy người cũng không có gì lạ.” Diệp Nhược Y gật đầu.

“Cô nương muốn hỏi điều gì?” Trúc hỏi.

“Vì sao Âm Hà lại đuổi giết chúng ta” Diệp Nhược Y hỏi rất thẳng thắn.

“Có một người thân phận tôn quý tới bái kiến Âm Hà, hơn nữa còn đạt được giao dịch gì đó với Âm Hà. Trong nội dung giao dịch có một phần là giết chết các người.” Trúc đáp.

“Ta có thể hỏi người thân phận tôn quý đó không?” Diệp Nhược Y hỏi tiếp.

“Không thể.” Trúc cười lắc đầu.

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta cũng như Âm Hà, đều là người làm ăn. Mỗi câu hỏi của cô đều có giá của nó. Mặc dù chúng ta là bạn cũ với vị Tiêu huynh đệ này nhưng câu hỏi của cô có giá khá lớn. Tình cảm giữa chúng ta còn chưa sâu đến mức đó.” Trúc chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt không nhịn được nói: “Tiêu Sắt, giọng điệu người này giống người thật đấy.”

Trúc cười nói: “Lòng dạ vị huynh đệ này cũng thật lớn, bị người ta đuổi giết dọc đường như vậy còn có thể nói chuyện vui vẻ được.”

“Một gương mặt khổ đau giúp chúng ta qua ải khó được.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười thoải mái.

“Thiếu hiệp nói rất có lý.” Trúc gật đầu một cái.

“Ta có thể hỏi một chuyện nữa không” Diệp Nhược Y lại hỏi.

“Chỉ cần không đáng tiền như câu hỏi vừa rồi.” Trúc đáp.

“Phía trước còn mấy đợt sát thủ đang mai phục? Chúng ta làm thế nào để chạy tới Lôi gia bảo trong năm ngày được?” Diệp Nhược Y thần sắc nghiêm túc.

“Phía trước không có sát thủ, các người cứ đi thẳng về trước là tới Lôi gia bảo.” Trúc đáp rất kiên quyết.

Mọi người nhìn nhau, đều thấy vẻ khó tin.

“Câu hỏi của Diệp cô nương thật ra là vấn đề mà chúng ta không trả lời được. Bách Hiểu đường nói trắng ra chỉ là vài người do thám, chuyện trước mặt có mấy đợt sát thủ làm sao chúng ta biết được. Còn các người làm cách nào chạy tới Lôi gia bảo trong vòng năm ngày, đây là chuyện của các người. Chúng ta càng không biết được.” Trúc như cảm nhận được sự

ngghi hoặc của mọi người, bèn nói tiếp.

“Vậy sao người lại trả lời như vậy?” Diệp Nhược Y nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì.” Trúc đột nhiên rút thanh trường đao bên hông ra. “Có chúng ta đây. Các người chỉ cần đi thẳng về trước là được. Chuyện còn lại cứ giao cho chúng ta.”

“Thế nhưng người vừa nói, Bách Hiểu đường chỉ là người do thám?” Diệp Nhược Y hỏi.

Khi Trúc rút đao ra, gương mặt cũng đã thay đổi, từ một vẻ thanh nhã lạnh nhạt trở thành bùng bùng sát khí. Hắc cười nói: “Chúng ta một người mù, một kẻ điếc, không thể trở thành người do thám tốt nhất. Cho nên chỉ có thể làm việc khác, trở thành lưỡi đao cho Bách Hiếu đường.”

“Lời này rất hợp vần.” Tiêu Sắt nhún vai một cái, vỗ vai Trúc rồi nói: “Vậy xin nhờ các người.”

“Khách khí rồi.” Trúc cúi đầu nói.

Long Nhĩ vẫn trừng mắt nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt toát lên vẻ tức giận khó tả.

“Được rồi, đừng nhìn ta như vậy. Ta rất đáng thương mà?” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói, thân hình đã lướt qua bên cạnh Long Nhĩ, tới bên con ngựa, xoay người lên ngựa, nói với mọi người đang đứng ngây ra tại chỗ: “Còn ngây ra đó làm gì? Đi thôi!”

Mặc dù không biết viện binh đột nhiên xuất hiện là sao, nhưng giờ cũng chẳng có thời gian mà tính toán tỉ mỉ, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc, Lôi Vô Kiệt lập tức đi theo.

“Lôi Vô Kiệt, đừng quên cầm chút lương khô, dù sao quán trà này cũng sắp đóng cửa.” Tiêu Sắt hô.

Lôi Vô Kiệt lập tức xoay người, gói hết lồng bánh bao trong quán trà, khi công đồng bánh đi còn ngại ngần hỏi Trúc: “Trúc huynh đệ, cái này... có cần tiền không?”

“Không cần.” Trúc lắc đầu: “Người hiểu lầm rồi, ta không giống vị Tiêu huynh đệ của người.”

“Hiểu mà. Xem ra ngài là người kiếm được nhiều tiền!” Lôi Vô Kiệt đáp lời, giơ ngón tay cái lên rồi lập tức công bọc bánh bao chạy đi.

Diệp Nhược Y đi cuối cùng, hỏi câu cuối cùng: “Nếu ta hỏi câu mà người không thể đáp, cần trả giá ra sao?”

Long Nhĩ kia trả lời trước, giọng nói khàn khàn gần từng chữ một: “Hắn trở về đáng vẻ khi trước.”

Trúc cười nói lại: “Hắn, trở lại Thiên Khải.”

Diệp Nhược Y gật đầu một cái: “Ta hiểu rồi.”

Chương 153: Kiếm Tiên gặp mặt

Trên đường núi yên tĩnh.

Hai bóng người một trắng một đen lao nhanh trên đường, chính là hòa thượng Vô Tâm và Minh Hầu bị Nộ Kiếm Tiên đuổi giết mấy trăm dặm.

“Ta đường đường là giáo chủ Ma giáo, lại bị một người một kiếm đuổi tới không dám thở mạnh, đúng là mất mặt.” Vô Tâm ngừng lại, rốt cuộc cũng phải thở hổn hển từng hơi một. “Không chạy nữa, chạy hết nổi rồi, chạy hết nổi rồi.”

Minh Hầu đứng lại, cầm thanh đao lớn như cánh cửa trước mặt, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Đừng nhìn nữa, Minh Hầu.” Vô Tâm vỗ vai Minh Hầu. “Tên kia là con quái vật, chỉ có hắn tìm thấy chúng ta, chúng ta không tìm thấy hắn đâu.”

“Tiểu tử, giờ mới biết tự hiểu lấy mình à?” Một người cao to mặc áo khoác đen, đội mũ trùm đầu, tay cầm kiếm lớn từ từ bước lên sườn núi, nói rất chậm rãi.

“Kiếm thuật của tiên bối thiên hạ vô song, văn bối mặc dù là kỳ tài hiếm thấy trên đời nhưng vẫn kém mấy năm tu luyện.” Vô Tâm cố tình than thở.

“Tiểu tử, lại định giở trò gì?” Nhan Chiến Thiên ấn Phá Quân kiếm xuống, trầm giọng nói. Dọc con đường này Nhan Chiến Thiên biết mình đã có vài cơ hội giết chết Vô Tâm và Minh Hầu, nhưng Vô Tâm giáo hoạt khó lường, mỗi lần đều cường ép trốn thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Vô Tâm giơ tay, một con bồ câu đậu xuống tay hắn. Hắn mỉm cười: “Bằng hữu của ta nói với ta, sẽ có người tới cứu ta.”

“Ồ? Ai cơ?” Nhan Chiến Thiên ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Trong khi Vô Tâm đang nói, hắn cũng cảm thấy một luồng khí tức đáng sợ

đang tới gần bọn họ.

“Có lẽ cũng là một vị Kiếm Tiên.” Vô Tâm nhẹ nhàng hất tay, khiến con bồ

câu bay lên, thần sắc đột nhiên thay đổi, bỗng kéo Minh Hầu sang một bên, quát lớn: “Lui!”

Một thanh kiếm xé rách vạt áo của hắn. Người Vô Tâm nói là tới cứu mình không ngờ lại đâm một kiếm về phía hắn. Đôi chân Vô Tâm vận công lực Thần Túc Thông tới mức tận cùng mới khó khăn lắm tránh né được chiêu kiếm này. Nhưng kiếm này không hề dừng lại, ánh đỏ lóe lên, lại có thêm một thanh kiếm đánh về phía Nhan Chiến Thiên.

Nhan Chiến Thiên được gọi là Nộ Kiếm Tiên, kiếm thể vốn bá đạo nổi danh, đương nhiên khinh thường chiêu kiếm đột nhiên xuất hiện này, nâng thanh Phá Quân kiếm dễ dàng chặn lại. Nhưng hắn lại cảm thấy uy

thế trên thân kiếm như dời núi lấp bể, chỉ một kiếm đã ép mình lui lại bảy bước.

Kiếm khách dừng lại, Nhan Chiến Thiên lui liền bảy bước, chống kiếm xuống đất, mũ trùm trên đầu đứt thành hai nửa, rơi trên mặt đất, để lộ một gương mặt đầy những vết kiếm.

“Hóa ra dung mạo đáng sợ như vậy, hèn gì ngày nào cũng đội mũ trùm.”

Vô Tâm chắc lưỡi lắc đầu: “So sánh ra, vị cô nương này thật có phong thái thiên nhân.”

Một bộ áo trắng, một thanh hàn kiếm, một thanh kiếm đỏ, mái tóc tím yêu dị. Nữ kiếm khách từ trên trời giáng xuống xinh đẹp tới mức khiến người ta thán phục.

“Lý Hàn Y.” Nhan Chiến Thiên kinh hãi thốt lên cái tên này.

Tên tuổi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên quả thực khiến nhiều người kinh hãi nhưng trong số đó tuyệt đối không có Nhan Chiến Thiên. Chỉ có điều Nhan Chiến Thiên chưa từng thấy Lý Hàn Y như vậy. Trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm pháp của Lý Hàn Y nổi tiếng nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng chiêu kiếm vừa rồi tràn ngập thô bạo cương mãnh.

“Tẩu hỏa nhập ma.” Nhan Chiến Thiên nhìn mái tóc tím của Lý Hàn Y, trầm giọng nói.

“Đúng là tẩu hỏa nhập ma.” Vô Tâm kéo Minh Hầu lui lại từng bước một.

“Năm xưa Triệu Ngọc Chân tẩu hỏa nhập ma, phải nhờ chương giáo tiên nhiệm của núi Thanh Thành Lữ Tổ Chân kết hợp với Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân mới ngăn cản được. Nộ Kiếm Tiên tiền bối, nếu người có thể

một mình bắt Lý Hàn Y lại, coi như danh hiệu đệ nhất thiên hạ thuộc về người.”

Lý Hàn Y ngẩng đầu, đôi mắt màu tím vừa yêu mị vừa nguy hiểm. Cô vung nhẹ cánh tay, thanh kiếm lạnh lẽo Thiết Mã Băng Hà, thanh kiếm ấm

áp Đào Hoa lơ lửng hai bên cô. Cô nhìn Nhan Chiến Thiên chậm rãi nói:

“Nhan Chiến Thiên.”

“Lý Hàn Y, sao ngươi lại tới đây? Sao lại biến thành như vậy?” Nhan Chiến Thiên hỏi.

“Tô Xương Hà đang ở đâu?” Ánh mắt Lý Hàn Y đầy vẻ hung ác, kiếm khí trong hai thanh kiếm rực rạch như nước thủy triều.

Nhan Chiến Thiên xiết chặt thanh kiếm Phá Quân trong tay, cau mày: “Tô Xương Hà của Âm Hà? Ngươi tìm hắn làm gì?”

Mái tóc tím của Lý Hàn Y bay phấp phới, sát khí bùng lên trên người: “Ta muốn giết hắn!”

Hai thanh kiếm lập tức bay ra, bắn thẳng tới Nhan Chiến Thiên. Nhan Chiến Thiên hừ lạnh một cái, giơ kiếm lên đỡ, Phá Quân kiếm vẫn chưa rời khỏi vỏ. Mặc dù kiếm thế của Lý Hàn Y rất bá đạo, nhưng hắn vẫn muốn tìm thời cơ thích hợp nhất dùng Nhất Nộ Bạt Kiếm của mình.

“Mấy hôm nay sao vậy? Mới gặp một Kiếm Tiên xong lại gặp một người nữa. Mọi người nóng lòng tập hợp à? Trừ tên Lạc Thanh Dương ra, còn lại gặp gần hết rồi.” Một giọng nói nho nhã đột nhiên vang lên. Vô Tâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thư sinh trung niên công theo rường sách, bộ

quần áo màu trắng đã dính đầy bụi đất, dáng vẻ rất chật vật; đang đứng tại đó.

“Thư sinh chết tiệt?” Nhan Chiến Thiên bị hai thanh kiếm của Lý Hàn Y ép cho lui lại nhưng nghe giọng nói kia vẫn cả kinh, nghiêng đầu nhìn sang.

“Đại ma đầu!” Thư sinh cười một tiếng, đáp lời.

“Nho Kiếm Tiên tiền bối?” Vô Tâm nhận ra, bèn hỏi.

“Thiếu chủ Ma giáo cũng tới, gần đây võ lâm trung nguyên thật náo nhiệt.” Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên lập tức nhận ra thân phận của hắn.

“Được rồi, được rồi. Nếu ba vị Kiếm Tiên đã gặp nhau tại đây, vẫn bồi không quấy rầy nữa. Xin từ biệt tại đây, mong sau này có ngày gặp lại.” Vô Tâm vội vàng mở miệng cáo biệt, kéo Minh Hầu xoay người bỏ chạy.

“Hả, cứ thế mà đi à?” Tạ Tuyên ngậy ngốc.

Nhan Chiến Thiên kia hừ lạnh một tiếng mắng: “Sao tên Diệp Đình Chi kia lại sinh ra một đứa con trai không có tiền đồ như vậy!”

“Nhan Chiến Thiên tiền bối có tiền đồ, có giỏi thì người đuổi đi!” Xa xa vang lên tiếng cười đáp lời của Vô Tâm.

“Tiểu tử thôi!” Nhan Chiến Thiên tức giận rút thanh kiếm Phá Quân trong tay ra.

Nhất Nộ Bạt Kiếm!

Chỉ trong chớp mắt hai thanh kiếm Thiết Mã Băng Hà và Đào Hoa đã bị đánh bay, Lý Hàn Y nhảy thẳng tới, nắm lấy song kiếm chém thẳng về phía Nhan Chiến Thiên.

Tạ Tuyên vung tay một cái, Vạn Quyển Thư giấu trong rương sách bay ra, ngăn trước mặt Lý Hàn Y.

“Nhan Chiến Thiên, tuy chuyện liên thủ với người rất nhục nhã. Thế

nhưng Lý Hàn Y đã nhập ma, nếu đơn đả độc đấu hai chúng ta đều không phải đối thủ của cô ấy. Hiện giờ biên pháp duy nhất là hai người chúng ta hợp lực, áp chế ma tính của cô ấy. Cũng như Lữ Tổ Chân và Bách Lý Đông Quân năm xưa.” Tạ Tuyên nói.

“Làm sao làm được?” Nhan Chiến Thiên bị ép tới mức liên tiếp bại lui, tuy không muốn thừa nhận nhưng với sức mình hắn đúng là không địch

nổi Lý Hàn Y hiện tại.

“Trên đường đuổi theo cô ấy ta luôn xem sách, tới vừa rồi mới tìm ra.”
Tạ

Tuyên vừa lấy Vạn Quyển Thư ra giúp Nhan Chiến Thiên ngăn cản thế kiếm của Lý Hàn Y, vừa lấy một quyển sách cổ cũ nát ra. “Trong sách có nói khi tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch nghịch chuyển, khí huyết tăng vọt, công lực cao hơn trước đây tới vài lần. Nhưng chuyện này như uống rượu giải khát, lúc nào cũng có thể bùng nổ mà chết. Phương pháp phá giải là đầu tiên ngắt đứt ý thức, ngừng chân khí lại, rồi...”

“Ta hiểu rồi.” Nhan Chiến Thiên tức tối quát lớn, ngắt đứt Tạ Tuyên đang vội vàng giở sách. “Nói tóm lại chỉ có một câu thôi.”

“Đánh ngất đã rồi tính!”

Chương 154: Lôi Môn Tứ Kiệt

Lôi gia bảo.

Trong một gian nhà nhỏ đồ nát có hai người danh chấn thiên hạ đang ngồi.

Một là gia chủ đương nhiệm của Lôi gia bảo, thời niên thiếu vốn lạnh lẽo vô danh, nhưng khi Ma giáo đông chinh lại giao chiến ba chương với trưởng lão Ma giáo, đánh bại đối phương; Lôi Thiên Hổ.

Một người khác thành danh ngay khi trẻ tuổi, từng được Lôi gia bảo kỳ vọng, sánh vai với thiếu chủ Lôi môn Lôi Vân Hạc được tôn là hai đại cao thủ thiếu niên của Lôi môn, Lôi Oanh.

Mặc dù dáng vẻ hai người không uy phong lẫm liệt như trong truyền thuyết, giữa ngày hè Lôi Thiên Hổ vẫn mặc áo lông bạch hổ vừa dày vừa

nặng, sắc mặt trắng bệch, ho khan từng tiếng một, không giống gia chủ thế

gia võ lâm mà giống như một kẻ bệnh lao. Còn Lôi Oanh mặc một chiếc áo dài màu xám, tướng mạo cũng rất bình thường, còn xa mới được gọi là khôi ngô tuấn tú, so với Triệu Ngọc Chân mặc đạo bào màu tím phong thái như tiên nhân giáng thế, hẳn chỉ như một tiên sinh dạy học bình thường.

Hai người này có vẻ tâm trạng đều không tốt. Lôi Oanh bắt mạch cho Lôi Thiên Hổ, cau mày: “Sao gần đây hàn khí lan nhanh như vậy? Lần trước ta khai đơn cho ngươi, ngươi có uống thường xuyên không?”

“Trước nay chưa bao giờ ngừng uống thuốc, nhưng thân thể này chịu đựng đã mười mấy năm, sắp không chịu nổi nữa rồi.” Lôi Vân Hạc ho nhẹ

một tiếng: “Ta còn sống được bao lâu? Ba tháng? hay chỉ một tháng?”

“Có ta ở đây, ngươi không chết nhanh vậy đâu.” Lôi Oanh hừ lạnh nói.

“Thân thể của ta, tự ta biết.” Lôi Thiên Hổ thu tay lại, khoanh trong áo lông hổ. “Không sống qua được mùa đông này. Nhưng ta có thể chết, Lôi gia bảo không thể ngã. Ngươi biết vì sao Lôi Thiên Hổ ta nhất quyết tổ chức Anh Hùng yến lần này không?”

“Vì sao?” Lôi Oanh kinh ngạc, Lôi Thiên Hổ vốn không thích mấy chuyện quá náo nhiệt hay phô trương, nhưng hẳn lại rất coi trọng Anh Hùng yến lần này.

“Bởi vì ta muốn để toàn bộ giang hồ biết, tuy Lôi Thiên Hổ ta sắp chết nhưng Lôi môn sẽ càng phần vinh hơn hiện tại. Bởi vì Lôi Môn Song Tử sắp tái hiện trên giang hồ.” Lôi Thiên Hổ trầm giọng nói.

“Lôi Môn Song Tử.” Lôi Oanh nhẹ giọng nhắc lại bốn chữ đã lâu không gặp này.

“Đúng vậy, từ ngày Vân hạc ra khỏi Tuyết Nguyệt thành, ta đã phái mười ba đệ tử mang thư của ta đi tìm huynh ấy. Anh Hùng yển lần này chắc chắn huynh ấy sẽ về. Nhưng với tính cách của huynh ấy, cả hai ta đều hiểu, chắc chắn huynh ấy sẽ không nhận chức môn chủ, cho nên trọng trách của Lôi gia bảo phải nhờ người gánh vác.” Lôi Thiên Hổ nói.

“Thế nhưng ta là kẻ vi phạm tổ huấn, năm xưa không bị trục xuất khỏi Lôi môn đã là nhờ các trưởng lão phá lệ, sao làm gia chủ Lôi môn được?” Lôi Oanh cười khố.

“Quy củ do người định, trăm năm trước lão tổ tông Lôi môn khóa đao treo kiếm là biểu thị quyết tâm. Hôm nay Lôi môn ta cầm đao kiếm lại là bước khỏi quy củ bảo thủ xưa kia.” Lôi Thiên Hổ dừng lại một chút, ho nhẹ một tiếng. “Hơn nữa quy củ có lớn hơn nữa cũng không lớn hơn chức môn chủ,

chỉ cần ta còn tại vị Lôi gia bảo do ta định đoạt. Bao năm qua người tự nhốt mình trong Lôi môn, ta biết một là vì ước định giữa người và Lý Hàn Y, muốn ngộ được kiếm thuật tuyệt thế, hai là do ta có thương tích trong người. Ta hổ thẹn trong lòng, sống đã liên lụy tới người, chết còn kéo người ở lại Lôi môn.”

“Năm xưa thúc phụ nói, thế hệ chúng ta một nhà tứ kiệt, vốn phải là thời đại Lôi gia bảo quát tháo phong vân, nào ngờ cuối cùng tất cả trọng trách đều rơi xuống người người. Là chúng ta hổ thẹn với người mới đúng.” Lôi Oanh lắc đầu một cái.

“Người có thể bàn bạc với Vân Hạc, trên đời này người thuyết phục được huynh ấy chỉ có mình người.” Lôi Thiên Hổ đứng dậy: “Huynh ấy làm môn chủ, người vào giang hồ của người, tìm Lý Hàn Y.”

“Năm xưa Lý Hàn Y lấy danh hiệu Kiếm Tiên từ chối ta, mặc dù lúc đó ta tin nhưng đã bao năm tháng trôi qua, ta đã không còn là tên tiểu tử ngốc nghếch lúc đó. Trong lòng cô ấy không có ta, cho dù có gặp lại cũng chỉ

lúng túng thêm mà thôi. So với một lần gặp mặt vốn không nên có, chẳng bằng như cá về nước, quên đi chuyện giang hồ.” Lôi Oanh khẽ thở dài một tiếng.

“Đã là chim ưng đầu sao cũng nên bay cao.” Lôi Thiên Hổ khoanh tay trong áo, từ từ đi ra cửa. “Năm xưa phụ thân nói không sai, thời đại này Lôi môn nên tung hoành giang hồ. Lôi Môn Tứ Kiệt không còn, nhưng Lôi Môn Song Tử vẫn còn.”

“Ta sẽ không bỏ cuộc.” Lôi Oanh nhìn bóng lưng Lôi Thiên Hổ, trầm giọng nói: “Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi.”

Lôi Thiên Hổ cười một tiếng, không trả lời hẳn, ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

Khi còn trẻ, Lôi Thiên Hổ rất hâm mộ Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh, bọn họ như sinh ra đã là con cưng, luôn được hàng vạn ánh mắt chú ý tới. Còn bản thân hẳn phải rất cố gắng mới theo kịp bước chân bọn họ. Sau đó hai người họ hành tẩu giang hồ, cuối cùng dương danh vạn dặm, còn Lôi Thiên Hổ

vẫn đang khổ cực luyện tập quyền pháp trong Lôi gia bảo. Rốt cuộc cũng có chút thành tựu, lúc đang định ra ngoài phiêu bạt cùng bọn họ thì một người vi phạm tổ huấn bắt đầu luyện kiếm, một người cụt một tay biến mất không còn tăm tích, lỡ mất cơ hội này. Bây giờ ba người tương phùng nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Tung hoành giang hồ, đây từng là mộng ước thời niên thiếu của Lôi Thiên Hổ.

Núi Hiên Linh.

Mây mù lượn lờ, tiên hạc hót vang.

Lôi Vân Hạc đã đổi sang bộ áo vàng đứng trên đỉnh núi, nhìn về phương xa. Đoạn đường này hẳn lên núi Thanh Thành đại chiến một trận với

Triệu Ngọc Chân rồi bắt đầu du lịch giang hồ. Vốn dĩ hành tung của hắn mở ảo không chút dấu vết nhưng vẫn bị người của Lôi môn tìm ra. Đáng lẽ hắn không định để ý tới, nhưng đọc xong bức thư, cuối cùng hắn vẫn quyết định về Lôi môn một chuyến.

Gia chủ Lôi môn tiền nhiệm, phụ thân Lôi Vân Hạc từng khen ngợi những con cháu thiên phú xuất chúng trong lứa con cháu, nên mới có cách gọi Lôi Môn Tứ Kiệt. Có điều Lôi Mộng Sát thành danh sớm nhất vào kinh làm quan, bị gia tộc ruồng bỏ, cuối cùng chết trận trên chiến trường Nam Quyết. Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh thành danh sau đó lại liên tục gặp biến cố, rời khỏi giang hồ. Chỉ còn lại mình Lôi Thiên Hồ trưởng thành muộn nhất kế thừa Lôi môn, thế nhưng còn bị trọng thương, quanh năm bị bệnh giá lạnh quấy nhiễu.

“Đừng chết nhé.” Lôi Vân Hạc thở dài một tiếng. Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn đại liên quan tới chuyện hắn biến mất, một trong số đó là hắn bị em trai ruột của mình Lôi Thiên Hồ giết chết, vì vị trí gia chủ Lôi môn kia. Thế nhưng trong lòng Lôi Vân Hạc hiểu rất rõ Lôi Thiên Hồ là người ra sao. Người đệ đệ lạnh lẽ, lương thiện, chăm chỉ kia tuyệt đối không phải người rình dập vị trí gia chủ.

“A Ly.” Lôi Vân Hạc gọi khẽ một tiếng, một con tiên hạc vượt qua mây mù, hạ xuống trước mặt hắn. Hắn tung người nhảy một cái lên lưng tiên hạc.

Tiên hạc tên là ‘A Ly’ hót một tiếng dài, Lôi Vân Hạc giơ tay vuốt nhẹ lên đầu nó. “A Ly, người từng là tiên hạc trên núi Thanh Thành, năm xưa khi ta bị trọng thương may có người cứu giúp mới sống được. Mấy năm nay chỉ có người bầu bạn với ta, giờ ta phải về nhà, người cùng ta về xem một chút.”

“Xem nơi ta lớn lên, nơi đó tên là Lôi gia bảo, nơi nổi tiếng nhất giang hồ, anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp!”

Chương 155: Sát cơ đêm trước

Đêm trước Anh Hùng yến.

Toàn bộ Lôi gia bảo đèn đuốc sáng choang, mọi người đều đang bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc hôm sau. Một ngàn vại rượu ngon được mấy chục chiếc xe ngựa lục tà lục tục vận chuyển vào Lôi gia bảo. Tổng quản hiện tại của Lôi gia bảo, Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi lạnh trên trán, lớn tiếng mắng:

“Mau lên một chút cho ta! Mau lên cho ta! Làm trễ nải bữa tiệc ngày mai, ai trong các người đều không chịu nổi trách nhiệm đâu!”

“Thiên Ngân.” Một giọng nói trầm trầm gọi hắt.

“Ai gọi ông đây? Không thấy ông đây đang bận à?” Tiếng người âm ỉ, Lôi Thiên Ngân không nghe rõ giọng người kia, quay đầu lại mắng ngay.

“Khổ cực rồi.” Người nọ cười một tiếng, khoanh tay trong áo.

Lôi Thiên Ngân mỉm cười nói: “Môn chủ, Thiên Ngân thất lễ rồi.”

“Từ khi ta trở thành gia chủ, đã lâu rồi Lôi gia bảo không náo nhiệt như vậy.” Lôi Thiên Hồ đi tới bên cạnh Lôi Thiên Ngân, nhẹ giọng nói.

“Môn chủ không phải người thích phô trương.” Lôi Thiên Ngân vừa nói vừa hét lớn: “Rượu kia không để ở đây. Sai rồi, sai rồi. Để sang bên kia cho ta!”

“Thật ra trong lòng mọi người đều thầm oán hận phải không. Thiên Ngân, mặc dù mấy ngày nay người rất cực khổ, nhưng đã lâu rồi ta không thấy người nói chuyện như vậy.” Lôi Thiên Hồ chậm rãi nói.

Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi cười nói: “Ta là một quản gia, mặc dù lúc bình thường luôn than phiền phức, than mệt, nhưng cũng phải tổ chức một số

chuyện lớn mới xem như có chút thành tựu. Võ công của ta không tốt, không thể trở thành anh hùng, nhưng làm người tổ chức Anh Hùng yến cũng không tệ.”

“Đúng rồi, Thiên Ngân. Mấy hôm nay có tin tức về Lôi Vô Kiệt không?”

Lôi Thiên Hồ đột nhiên hỏi.

Lôi Thiên Ngân lắc đầu một cái: “Ngài đang nói tới đệ tử của Lôi Oanh à, vốn dĩ người chị phụ không có tư cách tham gia Anh Hùng yến. Nhưng môn chủ đã cho phép đặc biệt, ta cũng đã phái người ra ngoài tìm hẩn từ

lâu, nhưng vẫn không có tin tức gì đưa về.”

“Ta hiểu rồi.” Lôi Thiên Hồ gật đầu một cái: “Khách khứa ngày mai đều đã vào trong trang viên nghỉ ngơi rồi à?”

“Các đại thế gia Giang Nam ngày mai mới tới. Các đại sư Thiếu Lâm tự, các đạo trưởng núi Võ Đang đều đã vào trong trang viên nghỉ ngơi. Ba tháng trước Tuyết Nguyệt thành nói đại đệ tử Đường Liên sẽ về Đường môn trước rồi tới Lôi gia bảo. Ta đoán chắc đi cùng Đường môn. Có điều lần này Đường môn thật sự nể tình, Đường lão thái gia đích thân tới. Có điều trước đó Tuyết Nguyệt thành có gửi thư đến, còn nói có một vị khách thần bí cũng tới. Chẳng lẽ là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân?”

“Sao vậy, muốn thấy Bách Lý Đông Quân à?”

“Tửu Tiên trong truyền thuyết có thể theo đuổi vị trí đệ nhất thiên hạ, đương nhiên là muốn gặp rồi.” Lôi Thiên Ngân gật đầu một cái: “Dù sao chúng ta cũng là một trong những minh hữu lớn nhất của Tuyết Nguyệt thành, chỉ phái một đại đệ tử tới có phải hơi lạnh nhạt không?”

“Vị khách thần bí chắc là Lý Hàn Y.” Lôi Thiên Hồ nói.

“Lý Hàn Y? Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y? ta còn tưởng không phải Bách Lý Đông Quân thì là Thương Tiên Tư Không Trường Phong

chứ.

Chẳng phải Lý Hàn Y vẫn luôn bế quan trên Thương Sơn luyện kiếm, mấy năm liền không ra khỏi thành một bước à?” Lôi Thiên Ngân ngây ra nói.

“Sao nào, không muốn cô ấy đến à?” Lôi Thiên Hồ hỏi.

“Cái này thì không... Dù sao cũng là một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, ngày thường chúng ta đâu có gặp được. Chỉ có điều...” Lôi Thiên Ngân chép miệng nhìn sang bên phải: “Tuyệt Nguyệt Kiếm Tiên mà tới thật, vị bên trong kia...”

“Cái này không cần tổng quản nhọc tâm.” Lôi Thiên Hồ cao giọng cười lớn, vỗ vỗ lên vai Lôi Thiên Ngân rồi đi ra khỏi gian nhà.

Lôi Thiên Ngân kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Lôi Thiên Hồ cười to như vậy. Trong ấn tượng của hắn, vị môn chủ trẻ tuổi này rất khác với môn chủ tiền nhiệm. Tính cách Lôi Thiên Hồ yên tĩnh ít nói, trước nay chưa từng nổi giận nhưng cũng rất ít khi cười. Mấy năm qua tuy Lôi gia bảo vẫn ngồi vững trên vị trí thế gia đệ nhất Giang Nam, nhưng không thể khuấy động phong vân như mười năm trước nữa. Thế nhưng hôm nay Lôi Thiên Hồ đột nhiên cười lớn, ánh sáng bùng lên trong mắt hắn khiến Lôi Thiên Ngân cũng phải kinh ngạc.

“Ngày hưng thịnh trở lại của Lôi gia bảo sắp tới rồi.”

Còn trên con đường, Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc, Diệp Nhược Y đang thúc ngựa phóng như điên. Sau khi hai người của

Bách Hiếu đường hiện thân, tất cả sát thủ của Âm Hà đều không còn tung tích.

“Tiêu Sắt, hai bằng hữu này của ngươi cũng giỏi đấy!” Lôi Vô Kiệt khen.

Tiêu Sắt cau mày: “Đó là vì hiện giờ Âm Hà chỉ muốn cản đường chúng ta, không phải sát thủ chân chính. Vì sao bọn họ lại muốn ngăn cản chúng ta như vậy, trong Lôi gia bảo sắp xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Lôi Vô Kiệt căng thẳng, không cười nổi nữa, quay sang hỏi Đường Liên: “Đại sư huynh, bao lâu nữa mới chạy tới?”

“Còn khoảng...” Đường Liên cau mày suy nghĩ.

“Không cần nghĩ nữa.” Diệp Nhược Y vung roi ngựa, phóng lên đầu: “Bất kể còn bao lâu nữa, chỉ cần chạy liên tục, bất kể ngày đêm, chạy hết khả

năng của chúng ta là được.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, cũng vung roi đi theo: “Diệp cô nương nói chí phải!”

Tiêu Sắt thúc ngựa tới bên cạnh Đường Liên nói: “Đường Liên, trong số những kẻ có tâm địa bất chính với Lôi gia bảo lần này, ngoại trừ Âm Hà, người nghĩ Đường môn có ra tay hay không?”

“Ta không biết!” Đường Liên lắc đầu một cái.

“Vậy nếu Đường môn ra tay, người lựa chọn ra sao?” Tiêu Sắt lại hỏi.

“Ta sẽ ngăn chuyện này xảy ra!” Đường Liên nghiêm mặt đáp.

“Được.” Tiêu Sắt hét lên một tiếng: “Đi!”

“Mau mau mau, cất chỗ rượu này đi cho ta. Cất xong mọi người về nghỉ ngơi. Mai đừng để Lôi gia bảo chúng ta mất mặt đấy!” Lôi Thiên Ngân lớn tiếng hét.

“Rõ!” Các đệ tử trẻ tuổi cười đáp.

“Tứ Nhất, Lạc Kiều. Hôm nay hai người các người chịu khổ một chút, phụ

trách gác đêm.” Lôi Thiên Ngân chỉ hai đệ tử trẻ tuổi nói.

Hai đệ tử kia vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Sau đó Lôi Thiên Ngân và các đệ tử khác đều rời khỏi, chỉ còn hai đệ tử

phụ trách gác đêm canh giữ trong sân, đề phòng có kẻ tiến vào. Nhưng bọn họ không thấy trong góc có một số khách khứa lặng lẽ tiến vào.

Từng đám nhện màu đỏ cực kỳ bé nhỏ từ từ lên vào trong sân. Trong bóng đêm như vậy không thể thấy rõ tung tích của chúng. Bọn chúng cẩn thận từng chút một bò tới bên vò rượu, miệng hé mở. Một giọt nước trong suốt rơi vào trong vò rượu.

Không màu không vị, ngay cả Linh Nam Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ

cũng không thể phát hiện, Tiên Hà Lộ.

Không thể khiến người ta bị độc chết, nhưng chỉ một giọt này đủ khiến công lực tan hết, trong vòng hai canh giờ không thể động đậy.

Trên sườn núi cách Lôi gia bảo không xa, một cô gái mặc váy dài màu đen đầy quyến rũ đang đứng đó. Sau lưng cô là vài nữ tử cũng yêu kiều như

vậy. Những cô gái này giơ tay ra, váy dài bay phất phới, bầy nhện nhỏ nhỏ không ngừng bò ra từ dưới váy.

Ám Hà Mộ gia, Mộ Vũ Mặc.

Chương 156: Anh hùng dự tiệc

Trưa hôm sau.

Anh Hùng yến.

Đây coi như đại hội mỗi năm một lần, hàng năm đều có một môn phái danh tiếng lầy lùnh đứng ra tổ chức, quần hùng trong thiên hạ tập trung tại đây, khi có việc lớn thì bàn việc lớn, không có việc lớn thì mặc sức uống rượu, trao đổi tâm đắc võ học hoặc liên kết thành đồng minh, giao dịch gì đó. Cũng có một số ân oán giữa các môn phái được đưa tới Anh Hùng yến

hòa giải. Lúc này môn phái chủ trì Anh Hùng yến cần phái người đứng ra giải quyết những chuyện này

Nhưng đó chỉ là Anh Hùng yến những năm trước.

Anh Hùng yến những năm trước, tuy môn phái tổ chức đều nổi tiếng khắp giang hồ, nhưng không thể lực nào sánh được với Lôi gia bảo. Bởi vì Lôi gia bảo là đại thế gia, cây to đón gió lớn, uy danh cũng lớn, gây thù chuốc oán cũng nhiều, không thích hợp đứng ra tổ chức Anh Hùng yến. Nhưng lần này Lôi Thiên Hồ vốn luôn hành xử khiêm tốn lại đoạt việc tổ chức Anh Hùng yến từ tay Giang Nam Đoàn gia.

Gia chủ Đoàn gia từng tuyên bố hùng hồn ‘khí khái phong lưu chốn Giang Nam, họ Đoàn nhà ta độc chiếm tám phần’, Đoàn Phi Hồng thấy gia chủ

Lôi gia đích thân tới thăm hỏi, chẳng hề để ý tới khí khái phong lưu gì, dẫn toàn bộ mọi người trong trang tới nghênh đón. Hơn nữa ngay ngày hôm sau hẳn lập tức truyền tin khắp giang hồ, Anh Hùng yến năm nay đổi thành Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo tổ chức.

Thay đổi này cũng mang ý nghĩa một trong Thiên Hạ Tứ Thành, võ thành Vô Song cùng những thế lực tập trung với họ sẽ không tham gia Anh Hùng yến năm nay. Mặc dù Vô Song thành và Lôi gia bảo không có xích mích gì, nhưng bao năm qua Vô Song thành vẫn luôn tranh đoạt vị trí thiên hạ đệ nhất thành với Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo coi như

đồng minh lớn nhất của Tuyết Nguyệt thành, đương nhiên họ sẽ không lộ diện.

Cho nên tuy chủ nhân sau lưng Anh Hùng yển năm nay là Lôi gia bảo danh chấn thiên hạ, thế nhưng khách khứa lại ít đi phân nửa. Nhưng chuyện này vẫn trong dự liệu, chuyện mà người trong giang hồ tò mò là, không biết Đường môn có đến không?

Tuyết Nguyệt thành có ba thế gia đồng minh uy phong lẫm liệt, Thực Trung Đường môn, Lĩnh Nam ‘lão tự hào’ Ôn gia cùng với Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo. Đều là đồng minh, lẽ ra Đường môn nên có mặt.

Nhưng Đường môn và Lôi gia bảo là kẻ thù truyền kiếp cả trăm năm, mấy chục năm trước Đường môn và Lôi gia bảo từng huyết chiến, đôi bên có hơn trăm người đã chết. Lại mấy chục năm trước nữa, lão thái gia thời bấy giờ của Đường môn và gia chủ Lôi môn lúc đó còn tử chiến nhiều lần, cuối cùng đồng quy vu tận. Sau đó do lúc trước Ma giáo đông chinh, hai nhà bị

ép phải liên thủ, cuối cùng còn có Tuyết Nguyệt thành hòa giải, tạm thời bỏ qua ân oán. Nhưng cho dù không đến mức gặp mặt là rút đao nhưng cũng chẳng thể ngồi xuống uống rượu với nhau được.

Cho nên khách khứa tới dự tiệc đều hiếu kỳ, rốt cuộc Đường môn có tới không? Sẽ phái ai tới?”

“Gia chủ Giang Nam Đoàn gia, Đoàn Phi Hồng dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!” Lôi Thiên Ngân đứng ở cửa cao cao giọng hô.

Trường bạo sạch sẽ, thân thể thanh tịnh, toàn thân tràn ngập khí tức phong lưu, Đoàn Phi Hồng dẫn theo con trai trưởng Đoàn Tuyên Dịch cùng các đệ tử bước vào đại sảnh, chấp tay với Lôi Thiên Hổ ngoài cửa: “Lôi huynh.”

“Đoàn huynh.” Lôi Thiên Hổ cúi người gật đầu.

“Trường lão Thiếu Lâm tự, Viên Huệ đại sư dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!” Lôi Thiên Ngân hô tiếp, mặc dù môn phái cùng phe với Vô Song thành sẽ không tới, nhưng những đại phái võ lâm như Thiếu Lâm tự, Võ Đang mấy năm trước không tham gia Anh Hùng yến song năm nay lại phái môn nhân tới, coi như nể mặt Lôi gia bảo.

“Đệ tử phái Võ Đang, Du Hành Chu dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc!

Mời ngồi!”

“Trường lão phái Tiên Hà, Lãm Nguyệt tôn giả dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự tiệc! Mời ngồi!”

“Tông chủ Kiếm Linh tông Vu Trường Phong dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự

tiệc! Mời ngồi!”

“Các chủ Hội Nguyệt các Tư Mã Lục Trần dẫn theo môn hạ đệ tử tới dự

tiệc! Mời ngồi!”

Lôi Thiên Ngân hô liên tục vài chục lần, khách khứa đã ngồi đầy lâu dưới, chỉ còn lại vài chỗ trống trên bàn chính. Thế nhưng chủ nhân của những chỗ ngồi này mãi vẫn chưa tới. Lôi Thiên Ngân nhìn Lôi Thiên Hồ một cái, Lôi Thiên Hồ nhẹ giọng nói: “Chờ một chút.”

Mãi tới khi một thiếu niên cười lừa lão đảo đi tới, móng của con lừa kia gõ lộc cộc lên đường đá, tiếng vang rất rõ ràng.

Khách khứa trong phòng đều im lặng, thò đầu ra nhìn vị khách kỳ quái này.

“Vị này là...” Lôi Thiên Ngân coi như biết nhiều người, nhưng cũng không nhận ra lai lịch của người trẻ tuổi này.

Người trẻ tuổi đột nhiên xoay người trên lừa, cười hì hì nhìn Lôi Thiên Hồ

gọi: “Hồ gia, bao năm rồi không gặp.”

Lôi Thiên Hồ cười đáp: “Không biết lớn bé.”

“Môn chủ, vị này là...” Lôi Thiên Ngân nghi hoặc hỏi.

“Tại hạ là Ôn Lương của Lĩnh Nam ‘lão tự hào’ Ôn gia. Lão gia tử nhà chúng ta nói Ôn gia đều là lão độc vật, ra ngoài gặp khách sợ là khiến người trong Anh Hùng yển không dám dùng bữa, cho nên lâu rồi không dự tiệc. Năm nay không còn cách nào, Hồ gia tổ chức tiệc, Ôn gia nào dám không tới. Ta chỉ là một tiểu độc vật, độc thuật không đủ hoàn mỹ, mong mọi người yên tâm ăn uống.” Ôn Lương cao giọng nói.

Khách khứa trong phòng nghe vậy cười lớn. Lôi Thiên Ngân cũng cười nói:

“Lão tự hào Ôn gia, Ôn Lương dự tiệc. Mời ngồi!”

“Vị thúc thúc này khách khí quá rồi.” Ôn Lương nhảy từ trên lừa xuống, nhẹ giọng nói với Lôi Thiên Ngân: “Con lừa này công ta đi suốt hai tháng

mới tới đây, đã mệt lả ra rồi. Mong thúc thúc chăm sóc nó cho tốt, đừng để

lũ ngựa tốt trong Anh Hùng yến bắt nạt nó.”

Lôi Thiên Ngân thầm nghĩ người trẻ tuổi này thật thú vị, gật đầu cười đáp ứng.

“Hỗ gia...” Ôn Lương quay sang phía Lôi Thiên Hồ nói.

“Mau cút vào cho ta.” Lôi Thiên Hồ quay đầu sang chỗ khác, không buồn để ý tới hắn.

“Lắm lời!” Ôn Lương bước vào đại sảnh, thoải mái ngồi trên bàn chính.

Ngoài cửa lại có hai tiếng ngựa hí, chỉ thấy hai người trẻ tuổi giống nhau như đúc ghìm cương ngựa lại. Lưng bọn họ đeo trường kiếm, một người tính cách hào sảng nhìn về phía đám người Lôi Thiên Hồ, một người khác có vẻ e ngại, luôn cúi thấp đầu.

“Lần này, là ai...” Lôi Thiên Ngân lau mồ hôi trên trán nhìn Lôi Thiên Hồ.

Lôi Thiên Hồ kinh ngạc: “Ta cũng chưa từng gặp hai vị này.”

“Hộ kiếm sư của Kiếm Tâm trùng, Hà Khứ!” Một giọng nói vô cùng phóng khoáng.

“Hà Tòng.” Một giọng khác lại có vẻ khép nép.

“Tới đây dự tiệc!”

“Kiếm Tâm trùng!” Quần hùng trong phòng đều kinh ngạc, Kiếm Tâm trùng trước nay không hỏi thế sự, sao lại tới tham gia Anh Hùng yến?

“Thế diện của Lôi gia bảo lớn đến vậy sao?” Trong phòng có người nhỏ giọng nói.

“Nghe nói Kiếm Tâm trúng hiện giờ do trùng chủ tiền nhiệm Lý Tổ Vương lão gia tử trông coi. Với tính khí của lão gia tử đó mà cũng phải người tới tham gia Anh Hùng yến à?”

Tổ tiên Kiếm Tâm trúng từng rèn thanh kiếm hạng tứ thiên hạ ‘Tâm kiếm’, lão trùng chủ Lý Tổ Vương vẫn còn khỏe mạnh, từng rèn ra thanh kiếm hạng bảy thiên hạ Động Thiên Sơn. Lý Tâm Nguyệt kế thừa Kiếm Tâm quyết còn dùng một kiếm nhắm thẳng vào thiên tử, uy thế danh chấn thiên hạ. Kiếm Tâm trúng bề ngoài chỉ rèn kiếm, nhưng địa vị trong lòng người giang hồ chẳng hề thấp hơn thế gia bình thường.

“Lão gia tử của chúng ta nói, nơi ở của Kiếm Tâm trúng khó tìm, không nhận được thiệp mời cũng rất bình thường. Nhưng dầu sao hai nhà cũng là thông gia, không tham gia bữa tiệc này không được. Cho nên hai anh em chúng ta tới đây dự tiệc!” Hà Khứ cao giọng nói.

Lôi Mộng Sát và Lý Tâm Nguyệt thành đôi với nhau là chuyện cả thiên hạ

đều biết. Nhưng Lôi Mộng Sát là đệ tử bị Lôi gia bảo gạch tên, hai chữ thông gia... Lôi Thiên Hổ có dám nhận không?

Lôi Thiên Hổ hắng giọng một cái: “Hộ kiếm sư của Kiếm Tâm trúng, Hà Khứ Hà Tòng tới dự tiệc! Thông gia tới chơi, vui mừng khôn xiết. Mời ngồi ghế trên!”

Chương 157: Kẻ thù truyền kiếp gặp mặt

Hà Khứ Hà Tòng, hai người xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ với Lôi Thiên Hổ: “Lôi bảo chủ, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Hân hạnh được gặp hai vị, chẳng hay gần đây thân thể của Lý lão gia tử

có mạnh khỏe không?” Lôi Thiên Hổ cười nói.

“Lão gia tử vẫn khỏe, nhưng đường xá xa xôi, cuối cùng không thể đích thân tới, mong Lôi bảo chủ chớ trách.” Hà Khứ tiến lên nói.

“Không sao. Lý lão gia tử phái hai vị tới, Lôi mỗ đã hết sức vinh hạnh rồi, mời vào trong ngôi.” Lôi Thiên Hổ nói.

Hà Tông quan sát xung quanh một hồi, hạ giọng nói: “Sao không thấy tiểu trùng chủ?”

Lôi Thiên Hổ nghe được bèn hỏi: “Tiểu huynh đệ đang tìm ai à?”

Hà Khứ đáp thay em trai: “À, lần trước lão trùng chủ tạm biệt cháu ngoại, rất nhớ mong, thế nhưng...”

Lôi Thiên Ngân ở bên cạnh nghe vậy đầu óc mơ hồ: “Cháu ngoại của Lý lão gia tử... ai vậy?”

Lôi Thiên Hổ biết ẩn tình nghi hoặc: “Vô Kiệt, hẳn gặp Lý Tổ Vương lão gia tử rồi à?”

“Đúng vậy, bọn họ bị Âm Hà đuổi giết, đã vào Kiếm Tâm trùng tránh né một chút.” Hà Khứ đáp nhưng không nói chuyện Lôi Vô Kiệt đã kế thừa Tâm kiếm.

“Âm Hà.” Lôi Thiên Hổ cau mày trầm giọng nói: “Vô Kiệt còn chưa về Lôi gia bảo.”

“Chẳng lẽ...” Hà Khứ trong lòng căng thẳng, trầm ngâm nói.

“Hai vị cứ vào trong phòng ngôi trước đã, mấy ngày trước ta đã phái môn hạ đệ tử ra ngoài tìm hắc, tới giờ vẫn chưa có tin tức gì truyền về. Chắc là đi đường chậm trễ, không sao đâu.” Lôi Thiên Hổ nói.

Hai anh Hà Khứ Hà Tông nhìn nhau, tuy trong lòng vẫn lo lắng nhưng dù trong cũng đang trong buổi tiệc, không tiện nói chuyện này, bèn chấp

tay đi vào phòng khách. Đệ tử Lôi môn tiếp khách dẫn bọn họ tới bàn chính, người duy nhất trên chiếc bàn đó là Ôn Lương mỉm cười chào bọn họ:

“Chào hai vị thiếu hiệp Kiếm Tâm trùng.”

“Hân hạnh? Chẳng hay vị thiếu hiệp này là?” Hà Khứ đáp lễ nói.

“Tại hạ Ôn Lương, tới từ Lĩnh Nam Lão Tự hào Ôn gia.” Ôn Lương nho nhã lễ phép đáp.

“Ôn gia... Hân hạnh hân hạnh.” Hà Khứ mỉm cười kéo Hà Tòng ngồi đối diện Ôn Lương. Hai người bọn họ lớn lên trong Kiếm Tâm trùng từ nhỏ, không hiểu nhiều đối với chuyện đối nhân xử thế trên giang hồ nhưng

cũng nghe qua một số truyền thuyết giang hồ. Bọn họ cũng nhớ được một số điểm quan trọng khi hành tẩu giang hồ, một trong số đó là...

Tuyệt đối đừng ngồi cạnh người Ôn gia!

Ôn Lương gãi đầu một cái: “Miệng thì nói hân hạnh mà hành động thì thành thực quá nhỉ?”

Lôi Thiên Hổ vẫn cung kính đứng ngoài cửa.

Lôi Thiên Ngân nhìn ánh mặt trời chói chang trên đầu, buồn bã nói:

“Không đến nữa, e là quá giờ lành mất rồi.”

Trong danh sách khách khứa còn hai phái chưa tới. Đường môn và Tuyết Nguyệt thành.

“Ta thấy rõ ràng là Đường môn không nể mặt Lôi gia bảo, vốn không định tới đây.” Trong phòng khách có người xì xào bàn tán.

“Ta thấy chưa chắc đã đơn giản như vậy, chẳng phải Tuyết Nguyệt thành cũng chưa tới ư? Không khéo là hai bên móc nối với nhau rồi, đại đệ tử

Tuyết Nguyệt thành hiện nay xuất thân từ Đường môn, có lẽ Đường môn đã thuyết phục được Tuyết Nguyệt thành, định bài xích Lôi gia bảo.” Có người nói.

“Thế sao người của Ôn gia lại tới?” Bên cạnh có người hỏi hẩn.

“Người không xem xem Ôn gia phái ai tới. Người có nghe nói tới người này không?” Người kia kinh thường nói.

Ôn Lương nghe được, quay lại hứng thú nhìn người kia: “Người chưa nghe nói tới ta?”

Người kia bị ánh mắt của Ôn Lương làm cho sợ hết hồn nhưng vẫn ương ngạnh nói: “Chưa từng.”

“Đương nhiên rồi, ta chưa từng đi lại trên giang hồ, làm sao người nghe nói tới ta được.” Ôn Lương cười một tiếng, giơ ống tay áo, một con bò cạp

màu đỏ đi lên ngón tay hẩn: “Tiêu Hoa, ra nào, để vị huynh đài này làm quen với ta.”

“Tam Vĩ Độc Hạt (bò cạp ba đuôi)!” Có người kinh hãi hét lên.

Tam Vĩ Độc Hạt, một chích mất mạng.

Người kia chỉ tay vào Ôn Lương, cánh tay run rẩy: “Người... người định giết người trong Lôi gia bảo à.”

“Đâu có, Tiêu Hoa của ta rất ngoan, nó sẽ nghe lời ta, ngoan ngoãn đi theo người. Chờ khi người ra khỏi Lôi gia bảo, trở lại nhà mình, chuẩn bị ngủ

một giấc thật say, nó sẽ cắn người một cái.” Ôn Lương mỉm cười nhìn người kia: “Sau đó...”

“Có người tới!” Đột nhiên có người hô lên, mọi người vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài, Ôn Lương cũng thu hồi con bò cạp màu đỏ, nhìn ra bên ngoài với vẻ hứng thú.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, người cầm roi là một thiếu niên khoảng mười bốn tuổi. Hắn xuống ngựa, cung kính chờ một bên.

Có người vén màn che xe ngựa, từ trên xe bước xuống, tuổi chừng ba mươi, thân hình cao gầy.

“Đường Hoàng?” Có người nhận ra hắn.

“Người quản lý việc dạy dỗ đệ tử ngoại phòng của Đường môn, Đường Hoàng? Đường môn phái người quan trọng như vậy tới? Ngoại trừ mấy vị

lão gia tử ra, hiện giờ trong Đường môn người có địa vị cao nhất chắc chỉ

có Đường Hoàng?” Có người kinh ngạc cảm thán.

“Xem ra Đường môn không dám thất lễ với Lôi gia bảo.”

Ai ngờ sau Đường Hoàng lại có hai người xuống.

“Hai người này là...” Có người hỏi.

“Một người là Đường Huyền dùng độc số một tại Đường môn, một người là Đường Thất Sát truyền nhân găng tay Thiên Yết của Đường môn, đều là người quản lý việc dạy bảo đệ tử ngoại phòng.” Ôn Lương thản nhiên nói: “So với bọn họ, Ôn gia chỉ phái một mình ta, đúng là có hơi thất lễ.”

Ba người kiệt xuất nhất trong đồng lứa của Đường môn cùng hiện thân tại Anh Hùng Yến của Lôi gia bảo. Đối với người vốn là kẻ thù truyền kiếp như họ, đây không khác gì nể mặt bằng trời. Thế nhưng sau khi ba

người xuống xe chỉ nghiêng người đứng đó, không hề có ý tiến tới chào hỏi Lôi Thiên Hổ.

“Ồ? Chẳng lẽ trong xe ngựa vẫn còn ai à?” Ôn Lương xoay chén rượu trong tay, trầm ngâm nói.

“Chẳng lẽ có ai trong Đường môn tam lão tới?” Trong đám người có kẻ xì xào bàn tán.

Lôi Thiên Hổ đột nhiên cất bước, đi tới trước xe ngựa, nhưng cũng không chào hỏi đám người Đường Hoàng mà chỉ ngẩng đầu nhìn xe ngựa.

Trong xe có một giọng nói già nua chậm rãi vang lên: “Thiên Hổ, chờ ta hút xong điếu này rồi xuống ngay.”

“Không sao.” Lôi Thiên Hổ cười một tiếng, cứ thế cung kính đứng giữa mặt trời chói chang, đợi hết thời gian hút điếu thốc.

Cuối cùng tấm màn che của xe ngựa cũng được vén lên, một ông lão người mặc áo bào đen, thân hình cao lớn hiện lên trước mắt mọi người.

Giang hồ hiện nay là do Tuyết Nguyệt thành, Vô Song thành chia đôi thiên hạ, Ngũ Đại Kiếm Tiên tung hoành giang hồ, thiếu niên anh hùng xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Nhưng vẫn có một số người, cho dù là thành chủ

Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân, Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương gặp mặt cũng phải cung kính gọi một tiếng tiền bối.

Kiếm Tâm trùng Lý Tổ Vương coi như một người. Ông lão từ trên xe ngựa đi xuống đương nhiên cũng là một người khác.

Đường môn, Đường lão thái gia.

“Thiên Hổ, đợi có lâu không.” Đường lão thái gia mỉm cười đưa tẩu thuốc trong tay cho thiếu niên đánh xe.

“Lão thái gia đích thân tới, có chờ một ngày một đêm cũng không sao.”
Lôi Thiên Hổ đáp.

“Được, lễ phép hơn cha người nhiều.” Đường lão thái gia cười một tràng dài, không nhiều lời, trực tiếp đi qua bên cạnh Lôi Thiên Hổ, dẫn ba người Đường Hoàng vào trong phòng.

Lôi Thiên Ngân vội vàng phản ứng lại, hô lớn: “Đường môn, Đường lão thái gia dẫn theo sư phụ ngoại phòng Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát tới dự tiệc!”

Mỗi người của Đường môn tới đây đều xứng được báo danh hiệu hoàn chỉnh.

“Đây mới thật là Anh Hùng Yến.” có người cảm thán.

Chương 158: Ôn gia Ôn Lương

“Bảo chủ, sao người của Tuyết Nguyệt thành còn chưa tới? Sắp qua giờ lành rồi, thế này thì có đến cũng chẳng sao.” Lôi Thiên Ngân nhìn về phía xa, nhưng vẫn không một bóng người: “Nhưng khách khứa bên trong phải đợi lâu rồi.”

“Đợi thêm khoảng một nén nhang nữa đi.” Lôi Thiên Hổ nhẹ giọng nói.

“Được.” Lôi Thiên Ngân đáp.

Đường lão thái gia dẫn đám người Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát vào trong phòng khách xong, toàn bộ phòng khách lặng ngắt như

tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào vị lão thái gia nổi danh khắp

thiên hạ này. Đường lão thái gia vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, từ từ đi tới. Khi đi qua bàn của Thiếu Lâm tự còn quay sang nói: “Viên Huệ đại sư.”

Trong Thiếu Lâm tự Viên Huệ là trưởng lão với bối phận rất cao, nhưng vẫn thấp hơn một lứa so với Đường lão thái gia, vội vàng cung kính đáp lễ:

“A Di Đà Phật. Lâu rồi không gặp Đường lão tiên bối, thần thái vẫn hồng hào như xưa.”

“Nhờ phúc của đại sư.” Đường lão thái gia không nói nhiều, đi mấy bước tới ngồi xuống ghế chủ, ba người còn lại ngồi bên cạnh Đường lão thái gia.

Nhưng trên bàn có hai thanh trường kiếm ngâm vang không dứt.

Đường Hoàng nhú mày nhìn hai người trẻ tuổi đối diện.

Đường lão thái gia chậm rãi rót cho mình một chén trà rồi từ từ nói: “Thế diện của Lô bảo chủ còn lớn hơn tưởng tượng của ta, Kiếm Tâm trùng cũng phải người tới à.”

“Xin chào Đường lão tiên bối.” Hà Tông cực ít khi mở miệng đề thanh trường kiếm đang ngâm vang không ngừng xuống. “Không phải hai người văn bối vô lễ, nhưng thanh kiếm này...”

“Ta biết, kiếm của Kiếm Tâm trùng được coi là có kiếm tâm, thông mang linh tính.” Đường lão thái gia đặt chén trà xuống, xua tay: “Không sao.”

Hai thanh kiếm lập tức yên tĩnh lại.

Hà Khứ lau mồ hôi trên trán: “Đúng là kỳ quái.”

“Không có gì kỳ quái, khi lão thái gia ngồi xuống còn cố ý để lộ sát khí thăm dò hai người, giờ lai lịch đã rõ, đương nhiên không cần để lộ thần thông nữa.” Ôn Lương vẫn ngồi bên cạnh cười xem mở miệng nói.

“Ai, sao lại vô lễ như vậy!” Đường Huyền trợn mắt nhìn sang.

“Tại hạ Ôn Lương.” Ôn Lương ôm quyền đáp.

“Người của Lão Tự hào Ôn gia? Người là đệ tử của ai?” Đường Huyền lạnh lùng hỏi.

“Chỉ là kẻ bất tài, nói ra sợ làm nhục thanh danh của sư phụ.” Ôn Lương lắc đầu.

“Bảo người nói thì nói đi, sao phải nói nhảm nhiều như vậy?” Đường lão thái gia cầm bình trà lên, rót một chén mới: “Uống chén trà rồi nói.”

“Đúng, rồi nói.” Đường Huyền nhận lấy chén trà của Đường lão thái gia, đưa cho Ôn Lương.

Ôn Lương vội vàng cung kính nhận lấy chén trà này, uống một hơi cạn sạch: “Trà của Đường lão thái gia, không dám không uống.”

“Người không sợ bỏng miệng à.” Đường Huyền hừ lạnh nói.

“Làm sao lại bỏng miệng được, vừa rồi trong chén trà của lão thái gia, Đường Huyền huynh có nhỏ một giọt Băng Thanh Thủy. Người thường mà uống vào chắc là máu huyết đông cứng mà chết?” Ôn Lương cười hì hì đáp.

Đường Huyền bị người ta nhận ra cũng chẳng tức giận, hãnh diện Ôn Lương nói: “Nhân lực có vẻ không tề, lá gan cũng rất to. Nói đi, sư phụ người là ai, đừng để lúc sau lại nói ta ức hiếp văn bối.”

“Nói ra thì, ta không tính là văn bối.” Ôn Lương gãi đầu một cái: “Sư phụ

ta cũng cao tuổi rồi. Ông ấy tên là...”

“Ôn Hồ Tửu.”

Ôn Hồ Tửu, đây không giống tên người bình thường, nếu thật sự nói cái tên này ra thường sẽ khiến người ta khác cười nhạo. Đâu có ai tên là ‘Ôn Hồ Tửu’ kia chứ? Nhưng phòng khách vừa rồi còn huyền ảo lại yên

tĩnh trở lại, không ai dám cười, yên tĩnh hết như lúc Đường lão thái gia bước vào. Bởi vì cái tên này, rất đáng sợ.

Cái tên này là do người đó tự đặt, khi còn trẻ người đó nói: “Ôn Hồ Tửu, xông xáo giang hồ”, sau đó rất phóng khoáng sửa lại tên mình.

Giờ người này đã già, già tới mức nửa người đã xuống mồ nhưng vẫn không đổi tên, lời nói lại thành “Ôn Hồ Tửu, nhìn ánh trời chiều hạ xuống phía tây.”

Khi còn trẻ hẳn được tôn là Độc Bộ Thiên Hạ, sau này trở lại Ôn gia, thân phận địa vị không ngừng tăng cường, cuối cùng trở thành đệ nhất tại Lĩnh Nam Ôn gia.

Gia chủ Ôn gia, Ôn Hồ Tửu.

Luận bối phận, đúng là không thấp hơn Đường lão thái gia chút nào.

Ngay cả Đường lão thái gia cũng lộ vẻ hiếu kỳ: “Người là đệ tử mà lão độc vật vừa thu nhận mấy năm gần đây?”

“Tại hạ Ôn Lương, người trong Ôn gia gọi ta là ‘Tiểu Độc Vật’. Hân hạnh được gặp mặt.” Gương mặt Ôn Lương đầy tự hào, chấp tay nói.

Đường Huyền sắc mặt âm trầm: “Sao nào, lần này ra khỏi Ôn gia, định khơi mào danh hiệu trên giang hồ à?”

“Không sai.” Ôn Lương nhẹ nhàng cầm bình trà lên, cũng chậm rãi rót một chén trà đưa cho Đường Huyền: “Nếu thắng được người dùng độc thứ hai trong Đường môn Đường Huyền, chắc là nhất pháo đầu này sẽ nổ rung trời.”

“Thứ hai Đường môn?” Đường Huyền gõ nhẹ lên bàn, lạnh lùng hỏi.

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Ôn Lương cố ý nghiêng đầu ngâm: “Người dùng độc đệ nhất Đường môn đương nhiên là Liên Nguyệt huynh.”

“Láo xược!” Đường Huyền cả giận quát.

“Im miệng.” Đường lão thái gia đột nhiên mở miệng, không biết đang nói với Đường Huyền hay đang nói với Ôn Lương.

Nhưng hai người đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chỉ có Ôn Lương giơ tay chỉ vào chén trà, nháy mắt với Đường Huyền.

Đường Huyền tức giận giơ tay ra định cầm chén trà, nhưng lại bị một người khác lấy trước.

“Ai!” Đường Huyền quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Thiên Hổ người mặc áo lông hổ cầm chén trà, nhìn Ôn Lương lắc nhẹ nói: “Cho gì vào trong vậy?”

“Hổ gia tuyệt đối đừng uống.” Ôn Lương giơ tay ngăn lại: “Tuyệt đối đừng uống.”

“Là độc gì đó thấy máu là chết à? Hạ độc giết chết ta, người dương danh giang hồ càng nhanh hơn chứ?” Lôi Thiên Hổ giơ chén trà lên miệng.

Cuối cùng Ôn Lương không nhịn nổi nói: “Bên trong vốn không có độc, chỉ

móc ít ráy tai cho vào thôi...”

Toàn bộ phòng khách lặng ngắt như tờ.

Lôi Thiên Hổ trước nay không lộ vẻ vui buồn, lúc này sắc mặt cũng không nhịn nổi, lúng túng đặt chén trà xuống. Quản gia Lôi Thiên Ngân lập tức tiến tới, lặng lẽ nhận lấy chén trà.

Đường Huyền ngồi đó, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng ngại thể diện của Lôi Thiên Hổ nên không phát tác.

Ôn Lương đùa dai bị vạch vãn quay đầu đi, không dám nhìn Lôi Thiên Hổ, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Thiên Hồ, Tuyết Nguyệt thành còn chưa phái người tới à?” Đường lão thái gia phá vỡ cục diện lúng túng này, mở miệng hỏi.

Lôi Thiên Hồ lắc đầu nói: “Trước đó Tư Không thành chủ đã nói đại đệ tử

Đường Liên sẽ tới dự tiệc, nhưng phải qua Đường môn trước. Vốn ta tưởng mọi người sẽ cùng tới.”

“Vốn định đi cùng nhau, thế nhưng Đường Liên có chuyện đột xuất nên đi trước, ta tưởng hẳn tới trước rồi cơ.” Đường lão thái gia đáp: “Chắc là đi

đường gặp chuyện nên đến muộn. Khách khứa đợi cũng lâu rồi, hay là mở

tiệc trước đi.”

Lôi Thiên Hồ gật đầu một cái, ngồi xuống.

Lôi Thiên Ngân vừa xử lý chén rượu xong nhìn Lôi Thiên Hồ một cái rồi gật đầu, cao giọng nói.

“Mở tiệc!”

Chương 159: Lôi môn Thuần Bài trận

“Sắp tới rồi! Đi tiếp năm dặm là tới Lôi môn!” Lôi Vô Kiệt nhìn về phía xa, lớn tiếng hô.

Đám người đã chạy suốt một ngày một đêm, đã rất mệt mỏi, thế nhưng thấy Lôi môn ngay trước mặt trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một luồng hào khí.

“Hy vọng là tới kịp.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói.

Nhưng đột nhiên hai người ngăn cản trước mặt bọn họ, một mặc quần áo màu đen, mặt mũi tuấn tú, tay cầm một cây dù giấy chậm rãi bước tới,

như

một đức lang quân thế gia tao nhã lịch sự. Người còn lại là một ông lão nhưng bắp thịt rắn chắc, cầm một thanh đao bản rộng, như kẻ cùng hung cực ác tới từ địa ngục.”

“Lại là Âm Hà?” Lôi Vô Kiệt ghìim cương ngựa lại.

“Đúng là Âm Hà, nhưng lần này rất khác.” Đường Liên và Tiêu Sắt nhìn nhau, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.”

“Gia chủ Âm Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ, danh hiệu ‘Chấp Tán Quỷ’. Trước khi đảm nhiệm chức gia chủ Tô gia là hộ vệ trong bóng tối của đại gia trường Âm Hà ‘Khôi’. Mười hai năm trước đã đại biểu cho Âm Hà liên hợp với võ lâm Trung Nguyên đối phó với Ma giáo. Gia chủ Âm Hà Tạ gia, Tạ Thất Đao, danh hiệu ‘Tác Mệnh Quỷ’, là gia chủ thế hệ trước may mắn sống sót qua nội loạn Âm Hà mấy năm trước.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Ồ. Mặt mũi chúng ta lớn vậy ư, gia chủ của Âm Hà cũng tới đuổi giết chúng ta?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Được sủng ái thế này ta sợ lắm.”

“Nói thật nhé, đúng là người nên thấy được sủng ái mà lo sợ. Nếu là người nửa năm trước, khi vừa bước vào Tuyết Nguyệt thành, e rằng người chẳng tiếp nổi ba kiếm của Chấp Tán Quỷ.” Tiêu Sắt hừ lạnh nói.

“Vậy bây giờ thì sao?” Lôi Vô Kiệt vung tay phải, Tâm kiếm lập tức rời vỏ.

“Nhiều nhất chỉ được trăm kiếm.” Tiêu Sắt nói như chém đinh chặt sắt.

Tạ Thất Đao nhìn thanh kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt, lạnh lùng nói: “Hạng tư trong thiên hạ danh kiếm, Tâm kiếm. Hẳn là Lôi Vô Kiệt, người giết Tô Xương Ly của Tô gia các người. Giao hãn cho người, những người khác cứ

giao cho ta.”

Tô Mộ Vũ im lặng không nói một lời, chỉ bước từng bước về phía trước.

Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc lập tức xiết chặt binh khí trong tay, ngay cả Diệp Nhược Y cũng bắt đầu ngưng thần tụ khí.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên.

Tô Mộ Vũ dừng bước, đám người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội ngũ

tổng cộng tám người đang chạy thẳng về phía này. Tám người này có vẻ tuổi tác không lớn, trên lưng mỗi người đều cõng một tấm thuẫn to.

“Lôi Môn Bát Tuấn?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Tám người kia cùng ghìm cương ngựa dừng lại, cầm đầu là một người trẻ

tuổi mắt to mày rậm, đội cái mũ dính đầy bụi đất. Hắn tháo mũ ra thổi bụi rồi nhìn sang Lôi Vô Kiệt cười nói: “Sơn cùng thủy tận tường không đường, tìm được lại chẳng mất chút sức chi. Ha ha ha, Vô Kiệt sư đệ, đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt cũng mỉm cười: “Kính Bộ sư huynh vẫn xuất khẩu thành thơ như vậy.

Tư Không Thiên Lạc buồn bực nói với Đường Liên: “Sư huynh? Sơn cùng thủy tận tường không đường, tìm được lại chẳng mất chút sức chi, hai câu này đâu có hợp với nhau?”

Đường Liên khó khăn lắm mới chờ được cứu binh, trừng mắt với Tư

Không Thiên Lạc: “Sư muội, đừng nhiều lời.”

“Môn chủ bảo chúng ta ra ngoài tìm người về, thế nhưng tìm thế nào cũng không được, vốn đã mang tâm lý chịu phạt trở về, không ngờ lại gặp mặt ngay trên đường về nhà thế này. Đi thôi, đi thôi, theo sư huynh về Lôi môn, còn kịp dự Anh Hùng Yến đấy. Đúng rồi, mấy vị này là...” Lôi Kinh Bộ nhìn đám người Đường Liên .

Đường Liên ôm quyền nói: “Tại hạ là đệ tử dưới trướng Đường môn Đường Liên Nguyệt, Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân, Đường Liên. Vị này là sư đệ của ta Tiêu Sắt. Hai vị cô nương này một là con gái Thương Tiên Tư Không Trường Phong, Tư Không Thiên Lạc; một vị là con gái người quen của Thương Tiên, Diệp Nhược Y Diệp cô nương.”

“Hóa ra là khách từ Tuyết Nguyệt thành tới, đi thôi đi thôi. Không đi e là không kịp.” Lôi Kinh Bộ nhìn sau lưng Đường Liên, nghi hoặc nói: “Hai vị

kia là ai?”

Tạ Thất Dao chống đao đứng đó, mỉm cười không nói gì.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu lên: “Chư vị nói xong chưa?”

“Nhìn khẩu khí này không giống bằng hữu. Đúng là hiệp lộ tương phùng dừng giả thẳng, bất thị oan gia bất tụ đầu.” Lôi Kinh Bộ cảm thán.

Tô Mộ Vũ đột nhiên tung người nhảy một cái, cầm dù đánh thẳng tới, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt mọi người.

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm đang định ứng hiến lại thấy Lôi Kinh Bộ đã dẫn ngựa lao tới trước, lấy tấm thuẫn sắt lớn trên lưng ra, cứng rắn chặn một đòn của Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ thu dù, đứng lại.

Lôi Kinh Bộ bị đánh bay ra ngoài, văng ra vài chục bước. Mọi người vội vàng vây lại, bảy người kia lập tức xuống ngựa. Lôi Kinh Bộ đứng lên, phủ bụi trên người như không có chuyện gì xảy ra: “Cường trung tự hữu

cường trung hữu, ngã bất nhập địa ngục thù nhập địa ngục. Các huynh đệ, tên này khó chơi đấy!”

“Kinh Bộ sư huynh không sao chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không sao. Vô Kiệt sư đệ, người dẫn các vị khách quý tới Lôi gia bảo trước đi. Môn chủ muốn tìm người gấp, nói là có chuyện quan trọng.

Huống chi còn có khách quý của Tuyết Nguyệt thành, Anh Hùng Yến không có Tuyết Nguyệt thành liệu có còn là Anh Hùng Yến không?” Lôi Kinh Bộ phát tay: “Có chúng ta ở đây là được rồi. Lôi Môn Bát Tuần, Thiên Môn trận pháp! Không thể để người ta coi thường Lôi gia bảo được.”

“Nhưng sư huynh...” Lôi Vô Kiệt do dự nói.

“Im ngay. Các huynh đệ, bày trận!” Lôi Kinh Bộ vung tấm thuẫn vỗ mạnh lên ngựa của Lôi Vô Kiệt.

Một tiếng ngựa hí vang lên! Lôi Vô Kiệt không điều khiển được tuần mã dưới chân, chạy thẳng về Lôi gia bảo.

“Vậy xin nhờ các vị huynh đệ.” Đường Liên ôm quyền, cũng thúc ngựa theo sau.

“Đừng để chúng đi.” Tạ Thất Dao trầm giọng nói, cầm đao lao thẳng tới.

Nhưng có tám tấm thuẫn xếp thành một hàng ngăn cản trước mặt bọn họ.

Tô Mộ Vũ cau mày: “Đây là Lôi Thuần trận của Lôi gia bảo?”

Tạ Thất Dao nhìn thoáng qua một hồi rồi gật đầu: “Lôi môn có bí pháp bất truyền Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật, nghe nói có thể dùng tay gọi sấm sét chín tầng trời, nhưng đã thất truyền nhiều năm. Lôi Vân Hạc tái hiện môn công phu này rồi cũng mất tích nhiều năm, có điều tuy Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật

bị thất truyền nhưng còn lưu lại Lôi Thuần trận này. Nghe nói cũng có thể

dẫn sấm sét đả thương người. Tiểu tử này trông thì điên điên khùng khùng nhưng có chút bản lĩnh thật sự.”

“Lão già, giọng điệu cũng không nhỏ, nói chuyện đúng là có cảm giác ‘lão phu liêu phát thiếu niên cuồng, thanh xuân tác bạn hảo hoàn hương’.” Lôi Kinh Bộ cười lạnh nói: “Các huynh đệ, cho hăn mở mang tầm mắt nào.

Bảy người còn lại lập tức cao giọng đáp: “Được!” Tám người đồng thời giờ

cao tấm thuần, lại đột nhiên hạ xuống. Chỉ trong chớp mắt, vài chục viên Phích Lịch tử từ trong khe hở của tấm thuần đánh về phía hai người.

Vài chục tiếng nổ vang lên, bụi đất bay khắp trời.

Lôi Kinh Bộ cười đắc ý: “Xem các người còn phách lối không.

“Lão đại, hình như bọn chúng... còn sống.” Một đệ tử Lôi môn nhỏ giọng nói.

Chỉ thấy sau khi bụi bặm tan đi, Tô Mộ Vũ và Tạ Thất Dao vẫn đứng yên không chút tổn hại, Tạ Thất Dao nói: “Hóa ra là vậy, lực sát thương của hỏa được Lôi môn rất lớn, không thích hợp thi triển khoảng cách gần. Thế

nhưng có tấm thuần hộ thân không phải lo chuyện bảo vệ mình. Hóa ra đây là Lôi Thuần trận. Thật khiến ta thất vọng!’

“Người nói khoác!” Lôi Kinh Bộ cả giận nói: “Biến trận!”

Chương 160: Cửu Thiên Lôi Vân

Thuần Bài trận lập tức biến trận, bốn người đột nhiên tiến tới, bốn người lui lại phía sau, chia tám tám thuần thành hai tầng, nâng cao lên.

“Tầm chắn càng cao chứng tỏ uy lực hỏa dược phải ngăn cản càng lớn.”
Tạ

Thất Dao trầm giọng nói.

“Đầu tiên ban cho người một đòn Như Lôi Quán Nhĩ!” Lôi Kinh Bộ tung người nhảy lên, ống tay áo vung lên, cầm một ống trúc dài ném ra ngoài.

Chỉ thấy chớp mắt sau tiếng sấm chột vang lên, chấn động tới mức hàng

loạt gốc cây lớn ven đường rụng sạch lá. Nhưng tiếng sấm càng kinh khủng hơn, lại không phải một tiếng mà là một loạt.

Bụi mù khắp nơi, Tô Mộ Vũ đột nhiên nhắm mắt.

Tiếng sấm vẫn nổ vang.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Ba tiếng.

Mãi tới tiếng thứ mười ba Tô Mộ Vũ mới mở mắt, tung người nhảy lên cao.

Dù giấy lập tức mở ra. Quả nhiên nơi hần hần từng đặt chân nổ ra một tiếng sấm kinh khủng nhất. Hần dùng dù giấy chặn lực xung kích, xoay người trên không trung rồi hạ xuống ổn định.

Còn Tạ Thất Dao kia vẫn cầm đao bất động, mặc dù quần áo trên người mặc dù rách tan nhưng không hề bị thương. Âm Hà tam gia, Tô gia tập kiếm, Tạ gia luyện võ công nội gia. Mặc dù đao pháp của Tạ Thất Dao rất mạnh, nhưng về mặt võ công nội gia mà Tạ gia am hiểu, cũng là đệ nhất trong Âm Hà.

“Đúng là nhất sơn canh bỉ nhất sơn cao, nhất phiến cô thành vạn nhận sơn!” Lôi Kinh Bộ thở dài nói: “Công phu nội gia thế này đã gần với Kim Cương Bất Hoại thần công của Phật môn rồi. Lại biến trận!”

Thuần Bài trận lại biến đổi, chỉ thấy tám người lại cúi người, ép sát vào mặt đất.

“Người nghe cho kỹ, lần này là Bình Địa Phong Lôi!” Giọng nói ồm ồm của Lôi Kinh Bộ vang lên sau tấm thuẫn.

Chỉ thấy tám bóng đen cùng đánh về phía Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ, dọc đường tiếng sấm động không ngừng, càng gần càng vang dội, gần như san bằng mặt đất trước mặt họ thành bình địa.

“Ngừng!” Tô Mộ Vũ cầm dù vạch một cái, tạo thành một đường rãnh dài trước mình và Tạ Thất Dao. Tám luồng hỏa dược gọi gió gọi sấm kia lập tức bị ngăn cản trong rãnh.

“Ngừng!” Tạ Thất Dao cũng quát lớn một tiếng, cầm trường đao trong tay xuống đất, mạnh mẽ phá hủy chín luồng hỏa dược lén lút tấn công.

“Mẹ nó, đúng là khó đối phó.” Lôi Kinh Bộ đột nhiên vung tấm thuẫn, lại biến trận: “Để bọn chúng ném thử nào, Bối Cổ Lôi Môn!”

Chỉ thấy tám người lập tức vây lại, dùng tám tấm thuẫn vây hai người thành một vòng tròn. Hai tay Lôi Kinh Bộ đột nhiên ấn xuống: “Người tưởng vừa rồi chúng ta biến trận chỉ là đùa bỡn chắc? Vậy để người xuất sư

vị tiếp thân tiên tử, bất giáo hồ mã độ âm sơn!”

Vừa dứt lời, tiếng sấm nổi lên bốn phía. Trong vòng ba mươi trượng hỏa dược lập tức nổ tung, hất văng cả ba tấc đất bên dưới rồi rơi xuống. Người thường mà trong phạm vi này có lẽ sẽ bị nổ tới không còn cả xương cốt.

Như Lôi Quán Nhĩ, Bình Địa Phong Lôi, Bồ Cổ Lôi Môn, ba chiêu hỏa được này lực lượng từng tặng cho Tiêu Sắt phòng thân. Nhưng trong tay Tiêu Sắt, tác dụng của ba món hỏa được này chẳng khác gì pháo đốt, lúc trước lôi ra đối phó với hai sát thủ bình thường của Ám Hà Tà gia cũng chỉ dọa bọn họ tạm thời lui lại một chút. Còn khi Lôi Môn Bát Tuần thi triển, thanh thế cực kỳ hùng vĩ.

Tiếng nổ kéo dài gần trăm lần, sau tràng nổ này, Lôi Kinh Bộ nhắc tấm thuẫn lên thở dài nói: “lần này chắc là xong rồi chứ?”

Chỉ thấy bụi đất mịt mù, bên trong như có hai bóng như lúc có lúc không, không hề nhúc nhích, không rõ đã chết hay chưa. Lôi Kinh Bộ nghi hoặc nói: “Rốt cuộc là chết rồi hay chưa?”

“Lão đại, hay người tới xem xem?” Một đệ tử Lôi môn gầy gò hỏi.

“Sao người không đến mà xem.” Lôi Kinh Bộ tức giận đập hăn một cái.

Mọi người đang do dự, đột nhiên một luồng sáng lạnh bắn ra.

Lôi Kinh Bộ cả kinh, chỉ thấy một lưỡi kiếm nhỏ đã lướt tới trước mặt. Hăn vội vàng giơ tấm thuẫn lên, ngăn cản thanh kiếm kia lại

“Còn chưa chết!” Lôi Kinh Bộ hạ tấm thuẫn xuống hét lớn.

Bảy người còn lại vội vàng đứng dậy, xếp tấm thuẫn thành hai tầng, ngăn trước mặt Lôi Kinh Bộ.

“Lão đại, làm sao giờ? Dùng cả thủ đoạn ép đáy hòm rồi. Chỉ còn mỗi Kỳ

Lân Hỏa Nha thôi.” Đệ tử Lôi môn đầu đầy mồ hôi vẻ mặt đau khổ nói.

“Kỳ Lân Hỏa Nha cái gì, ta đâu có thứ đó. Thứ đó trong tay môn chủ.” Lôi Kinh Bộ cau mày: “xem tình hình trước đã, không khéo đã bị nổ sắp chết, chỉ đang giãy giụa thôi!”

Bụi đất dần tan, để lộ hai bóng người bên trong. Chỉ thấy y phục nửa người trên của Tạ Thất Dao đã bị nổ tan, để lộ cơ bắp rắn chắc, trên người cũng có thêm vài vết máu. Còn cây dù giấy trên tay Tô Mộ Vũ cũng bị nổ

tan, để lộ nan dù sắc bén bằng thép rỗng, rơi đầy đất, hơn mười sợi Dao Ti mỏng manh khó lòng nhìn thấy quần trên lưỡi đao.

“Mộ Vũ, bao năm qua, lâu rồi không chặt vật như vậy.” Tạ Thất Dao cười nói.

“Hỏa dược của Lôi môn, danh bất hư truyền.” Tô Mộ Vũ lạnh lùng nói.

“Hình như chúng không sao cả, lão đại.” Đệ tử Lôi môn vẻ mặt đau khổ nhìn qua khe hở của tấm thuẫn, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh. Bị đánh như vậy vẫn không sao, hai kẻ đối diện là ai, là ác quỷ ư?

“Chẳng còn cách nào.” Lôi Kinh Bộ thở dài: “Nếu bọn chúng muốn thấy Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật thì để chúng xem một chút.”

“Nhưng mà...” Đệ tử Lôi môn kia vẫn lộ vẻ sầu não.

“Không nhưng nhị gì cả, còn chần chừ thì chết hết cả lũ!” Lôi Kinh Bộ đột nhiên nhảy lên, hạ xuống trước bảy tấm thuẫn, hấn xoay người, cầm tấm thuẫn của mình đập vào bảy tấm thuẫn còn lại.

Keng!

Keng!

Keng!

Mỗi tiếng đập không kém gì tiếng thuốc nổ lúc vừa rồi, khiến người nghe chỉ muốn che lỗ tai.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu, hạ giọng nói: “Thời tiết thay đổi rồi!”

Chỉ thấy theo từng tiếng sấm lớn vang lên, mây đen bỗng giăng đầy bầu trời.

“Địa thượng kinh lôi biến, thiên thượng lạc lôi hiện!” Lôi Kinh Bộ cầm thuẫn đập mạnh một cái, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu tím xanh đột nhiên giáng từ trên trời xuống, đầu tiên là rơi vào thuẫn thuẫn, sau đó theo nhát đập của Lôi Kinh Bộ chuyển hướng đánh thẳng về phía Tô Mộ Vũ.

“Ngừng!” Tô Mộ Vũ vung tay, điều khiển ba thanh kiếm lên trước nhưng bị luồng sét đánh tan. Lại vung ba kiếm miễn cưỡng ngăn cản được luồng sét kia nhưng thân hình đã bị ép lùi liên bảy bước, ba thanh kiếm cũng gãy thành hai nửa, rơi xuống dưới đất.

“Đây là uy lực của Lôi Thuần trận của Lôi môn.” Tô Mộ Vũ thở dài.
“Thật khiến người ta thán phục.”

“Dùng sấm sét dưới đất dẫn sấm sét trên trời, người ngoài như chúng ta đương nhiên không hiểu nổi ảo diệu trong đó. Lôi môn không dùng binh khí vẫn bước lên hàng ngũ thế gia nhất đẳng trong thiên hạ, đương nhiên phải có đạo lý của nó. Nhưng giờ không phải lúc dừng lại khen người ta.

Chúng ta mau mau chạy tới Lôi gia bảo thôi.” Tà Thất Dao nhìn Lôi Kinh Bộ, trầm giọng nói: “Phải mau chóng nghĩ ra cách phá giải.”

“Biết lợi hại chưa. Lôi, Lạc!” Lôi Kinh Bộ lại giơ tấm thuẫn lên đập xuống.

Chương 161: Tiên Hà Lộ

“Phá trận.” Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay, mang theo mười hai lưỡi đao sắc bén còn sót lại ép thẳng về phía Lôi Thuần trận.

“Một mình vận dụng nhiều kiếm như vậy. Đây còn là người ư?” Lôi Kinh Bộ giật mình, lại cầm tấm thuẫn đập xuống, một luồng sấm sét lại đánh về

phía Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ lại bỏ một kiếm, chặt một đòn sét đánh.

“Ta lại đập!” Lôi Kinh Bộ cắn răng, tuy ngoài miệng hét lớn nhưng tay cầm thuẫn không ngừng run rẩy, không đập xuống.

“Lão đại, còn chịu được không?” Đệ tử Lôi môn sau tấm thuẫn thấy không có động tĩnh, vội vàng hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là không chịu được nữa rồi!” Lôi Kinh Bộ mắng, giờ tay hắn đã cháy đen, đòn sấm đánh kia tuy có uy lực rất lớn nhưng cản trả cũng không hề nhỏ. Sau khi bọn họ luyện thành Lôi Thuần trận chưa từng dùng công phu Cửu Thiên Dẫn lôi, đây là vì thân thể Lôi Kinh Bộ

không gánh được mấy lần sét đánh.

Đương nhiên Tô Mộ Vũ phát hiện biến hóa của Lôi Kinh Bộ, hắn tung người nhảy lên, lưỡi đao sắc trong tay bay tới.

“Mọi người ráng chống đỡ! Đừng làm mất mặt của Lôi gia bảo chúng ta!”

Lôi Kinh Bộ cắn răng, cầm tấm thuẫn trong tay lên, lại đập xuống.

Lại một luồng hào quang màu xanh tím từ trên trời giáng xuống, sau khi rơi vào tấm thuẫn mới đánh sang phía Tô Mộ Vũ. Lúc này Lôi Kinh Bộ đã khó lòng chống đỡ nổi, thân thể thoát lực, cầm tấm thuẫn lao đảo tại đó.

“Lão đại!” Sau tấm thuẫn có người hét lớn.

“Người tới phá trận đi!” Tà Thất Đao đột nhiên tung người nhảy tới, giờ đao cứng rắn cản luồng sét kia lại. Tô Mộ Vũ tiếp tục lao tới, những lưỡi đao còn sót lại đâm qua khe hở của những tấm chắn. Hắn vung tay, Lôi Thuần trận lập tức chia năm xẻ bảy.

Lôi Kinh Bộ cắn răng, cầm thuẫn trợn mắt nhìn Tô Mộ Vũ.

Thân hình Tô Mộ Vũ hành động, đã cầm kiếm hạ xuống phía sau Lôi Kinh Bộ.

Lôi Kinh Bộ kinh hãi, tấm thuẫn trong tay đã tan thành hai nửa. Hắn cười khổ nói: “Kiếm tốt.” Nói xong câu này đã đổ sập xuống đất.

“Lão đại!” Đệ tử Lôi môn vẻ mặt đau khổ cùng sáu người khác cầm thuẫn lao về phía Tô Mộ Vũ. Nhưng Lôi Thuần trận đã bị phá, những đệ tử Lôi môn này tuy được gọi là bát tuần, là cao thủ trong thế hệ trẻ của Lôi gia bảo nhưng so với kiếm pháp tuyệt diệu của Tô Mộ Vũ vẫn kém quá xa.

Tô Mộ Vũ vung kiếm, bảy người ôm thuẫn ngã bay ra ngoài. Hắn không ham chiến, mũi chân điểm xuống, lướt qua đám người chạy thẳng tới Lôi gia bảo.

Trong Lôi gia bảo.

Tiệc rượu say sưa.

Mỗi lần Anh Hùng Yến, trừ quần long tụ tập, ăn uống vui chơi, còn bố trí một trận tỷ võ. Trong trận tỷ võ này, mỗi môn mỗi phái đều chọn một đệ

tử trẻ tuổi ra đánh một trận. Đệ tử trẻ tuổi này gánh vinh dự của bốn môn tới Anh Hùng Yến phân tài cao thấp với đệ tử môn phái khác. Thiếu niên anh tài chiến thắng từ nay vang danh giang hồ, mà còn được chủ nhân của Anh Hùng Yến tặng cho một phần quà.

“Anh Hùng Yến mấy năm trước, Đường Liên của Tuyết Nguyệt thành đã giữ hạng nhất vài lần, không biết lần này sẽ tới nhà ai?” Trong bữa tiệc có người hỏi.

Ôn Lương hắng giọng một cái, đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại.

Đường lão thái gia híp mắt nhìn hần: “Ồ? Lần này tiểu huynh đệ đại biểu Ôn gia tới?”

“Ha ha ha, đúng vậy.” Ôn Lương gật đầu cười nói: “Chẳng hay lần này Đường môn phái đệ tử nào ra? Chắc là vị Đường Huyền - Đường đại ca này? Nhưng tuổi tác có vẻ hơi lớn rồi?”

“Người muốn chết à?” Đường Huyền trợn mắt nhìn lại.

“Đường môn bất tài, lần này cũng có một đệ tử trẻ tuổi khá được.” Đường lão thái gia cười nói.

“Ồ? Giờ hần đang ở đâu?” Người hỏi lại là Lôi Thiên Hổ.

“Thiên Hổ, vừa nãy người đã gặp hần mà. Là thằng nhóc đánh xe cho ta đấy. Hần còn quá nhỏ tuổi, không có tư cách ngồi đây cho nên ta bảo hần tới hậu viện chờ.” Đường lão thái gia từ từ nói: “Chẳng hay lần này Lôi gia bảo định phái thiếu niên anh hùng nào?”

“Lôi gia bảo không sánh nổi Đường môn, mấy năm nay giới trẻ không có nhiều đệ tử xuất sắc. Vốn lần này có một người thích hợp nhưng hần ra ngoài vẫn chưa về. Hơn nữa...” Lôi Thiên Hổ nhìn Hà Khứ Hà Tòng một cái, nói đầy ẩn ý: “Rốt cuộc là Lôi gia bảo, hay là Tuyết Nguyệt thành hay Kiếm Tâm trùng, thật sự rất khó nói.”

Hà Khứ và Hà Tòng nhìn nhau một cái, đáp: “Lão trùng chủ nói, Kiếm Tâm trùng và Lôi gia bảo là thông gia, tuy hai mà một.”

“Lý lão tiên bối đúng là người đáng kính nể, xin kính một chén rượu này.”

Lôi Thiên Hổ cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Ài, thật đáng tiếc. Người mà Hổ gia để ý tới chắc chắn sẽ không kém.

Đáng tiếc lần này không có duyên giao thủ rồi, ngay cả Đường Liên đoạt hạng nhất ba năm liền cũng không tới. Lần này cầm chức đệ nhất cũng

thật hổ thẹn.” Ôn Lương ra vẻ đáng tiếc, cứ như trận tử võ này còn chưa bắt

đầu hẳn đã đoạt được hạng nhất. Hẳn thở dài, ngẩng đầu lên uống một hớp rượu. Đột nhiên thần sắc hẳn biến đổi, nhìn sang phía Đường lão thái gia: “Rượu này!”

Đường lão thái gia đặt nhẹ tay lên bàn, mặt vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Nhưng Ôn Lương lại cảm thấy một luồng khí lực lập tức đặt lên người mình, tay cầm chén rượu không thể cử động chút nào, trong lòng không khỏi kinh hãi. Vừa rồi hẳn uống một ngụm rượu đã lập tức phát hiện trong rượu có người hạ độc. Độc đó không màu không vị, thậm chí ngay đệ tử

Lĩnh Nam Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ cũng không cách nào phát hiện ra, Tiên Hà Lộ. Thế nhưng sư phụ của Ôn Lương là gia chủ Ôn gia, Ôn Hồ Tửu, đương nhiên không phải đệ tử Ôn gia bình thường. Hẳn chỉ

uống một hớp là lập tức phát hiện ra có điểm khác thường. Nhưng hẳn vừa định lên tiếng nhắc nhở Lôi Thiên Hổ đã bị Đường lão thái gia ra tay trấn áp.

Đường lão thái gia giơ tay trái dè lên bàn, tay phải nâng chén rượu nói với Lôi Thiên Hổ: “Thiên Hổ, chén này lão đầu tử ta xin uống trước.”

“Đường lão thái gia khách khí rồi.” Lôi Thiên Hổ cũng giơ chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ôn Lương thầm nghĩ: Ta vừa định nhắc nhở Hổ gia đã bị Đường lão thái gia trấn áp, chắc hẳn Tiên Hà Lộ trong rượu có liên quan tới Đường môn.

Đến lúc đó mọi người trong Lôi gia bảo đều trúng thứ độc này, mặc cho Đường môn an bài. Phải nghĩ cách nhắc nhở Hổ gia!

Đường lão thái gia kia mặt không đổi sắc, cười nói uống rượu với Lôi Thiên Hổ.

Đột nhiên, phía xa vang lên tiếng nổ lớn khiến bữa tiệc huyền não bỗng im bật, lao nhao nhìn sang phía Lôi Thiên Hổ. Lôi Thiên Hổ vội vàng đứng dậy, đi ra cửa.

Lôi Thiên Ngân nhanh chóng tới gần: “Môn chủ, là hỏa dược của chúng ta, xem động tĩnh này có vẻ không nhỏ, có lẽ là đại trận.”

Lôi Thiên Hổ cau mày nói: “Bát tuần đã về chưa?”

“Còn chưa, có điều mấy hôm trước có tin đưa về, chắc là hôm nay sẽ trở lại.” Lôi Thiên Ngân đáp.

Đột nhiên trên trời vang lên tiếng sấm, Lôi Thiên Hổ ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một luồng sét màu xanh tím giáng xuống phía xa.

“Là Lôi Thuần trận, đúng là bát tuần!” Lôi Thiên Ngân kinh hãi nói.

Chương 162: Ngũ Độc trận

Lôi Thiên Hổ xoay người, chỉ thấy trong khách khứa trong chốn võ ai nấy đánh rơi chén rượu trong tay xuống bàn, từng người cau mày nhìn Lôi Thiên Hổ, ánh mắt đầy kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt sau đã ngã xuống bàn. Viên Huệ đại sư của Thiếu Lâm tự có công lực thâm hậu, miễn cưỡng chống đỡ thêm một thời gian, nhưng hăn quay đầu nhìn sang phía Ôn Lương: “Người hạ độc trong rượu!” Vừa dứt lời đã không chống đỡ nổi chống đỡ nổi, ngã xuống.

Ôn Lương bị Đường lão thái gia dùng nội lực trấn áp, khổ mà không nói nên lời. Hăn vận chân khí toàn thân, thử vài lần vẫn không thoát khỏi trói buộc của Đường lão thái gia.

Lôi Thiên Hổ phát hiện ra thần sắc của Ôn Lương, búng ngón tay, chỉ thấy cái bàn lập tức nổ tung. Bốn người của Đường môn kể cả Đường lão thái gia lập tức lui lại né tránh. Ôn Lương cuối cùng cũng thoát khỏi trói buộc, hét lớn với Lôi Thiên Hổ: “Hổ gia, trong rượu có độc, Tiên Hà

Lộ của Đường môn! Người trúng độc sẽ lập tức hôn mê, mất hết công lực. A...

không đúng, Hồ gia, sao người không sao.”

Lôi Thiên Ngân vẫn luôn chiêu đãi khách khứa chưa từng uống rượu cũng không bị hạ độc, hần nói nhỏ với Hồ gia: “Sao trong rượu lại bị hạ độc

được? Mấy ngày nay luôn có đệ tử chi chính đáng tin cậy trông coi, đêm qua còn mời được sư tới kiểm tra một lượt.”

Lôi Thiên Hồ lắc đầu: “Độc của Đường môn, được sư không kiểm tra ra cũng không có gì là lạ. Có điều ta không nghĩ ra hần hạ độc như thế nào, người xuống trước triệu tập môn hạ đệ tử không trúng độc, bảo họ tới đây.”

Lôi Thiên Ngân thở dài: “Sau khi mở tiệc, các đệ tử cho dù luân phiên tiếp khách cũng uống một bình rượu ba bát thức ăn rồi, e là...” Đột nhiên ánh mắt hần nhìn thấy một thứ, kinh ngạc nói: “Có nhện!”

“Nhện?” Lôi Thiên Hồ cau mày.

“Nhện! Rất nhiều nhện!” Lôi Thiên Ngân kinh hãi hét lên, chỉ thấy chớp mắt sau toàn bộ phòng khách đã có rất nhiều con nhện trèo vào, tre trên xà ngang, phun ra tơ bạc quý dị. Nhưng tất cả lũ nhện đều đi vòng qua Ôn Lương.

Ôn Lương nhớ tới chuyện sư phụ Ôn Hồ Tửu đã từng nói, lập tức hiểu ra:

“Ta biết rồi, là Thiên Chu trận! Bọn nhện này được dùng độc chăn nuôi từ

nhỏ, khi lớn lên bích độc bất xâm. Sau đó kẻ dùng độc đút độc cho con nhện này, nhện mang độc lên vào, nôn độc vào rượu và thức ăn. Nếu

phối hợp với loại độc không màu không vị, rất khó đề phòng! Hồ gia, lão già nhà ta đã từng nhắc tới Thiên Chu trận này với ta, là...”

“Ám Hà, Mộ gia.” Lôi Thiên Hồ hạ giọng nói.

Chỉ thấy năm cô gái vóc dáng thướt tha đã đứng trên nóc nhà. Người cầm đầu mới khoảng ba mươi tuổi, giữa hai hàng mi mang đầy phong vận.

“Chi Chu Nữ - Mộ Vũ Mặc.” Lôi Thiên Hồ ngẩng đầu lên nói.

“Nhiều năm không gặp, Thiên Hồ ca ca, giờ ngươi đã là môn chủ của Lôi gia bảo rồi, ta cũng là môn chủ của Ám Hà Mộ gia.” Mộ Vũ Mặc cười yếu ớt.

Lôi Thiên Hồ quay sang nhìn Đường lão thái gia, trầm giọng nói: “Lão gia tử, cho dù hai nhà không hòa thuận, nhưng hợp tác với Ám Hà, đối địch với võ lâm trong thiên hạ thì có ích lợi gì chứ?”

Đường lão thái gia nheo mắt lại, lắc đầu nói: “Ám Hà gì chứ? Lão gia tử ta không hiểu, ta chỉ tới uống rượu, tiếp đó không biết gì cả.”

“Lão thái gia định mượn đao giết người?” Lôi Thiên Hồ trầm giọng nói.

Đường lão thái gia nhún vai một cái: “Không thể nào, ngươi cũng biết mà, làm ăn với Ám Hà, dầu sao chúng ta cũng phải dốc chút sức ra chứ.”

Mộ Vũ Mặc cười khanh khách đứng dậy, bốn nữ tử sau lưng đột nhiên vẩy nhẹ ống tay áo, bắt đầu khiêu vũ. Đám nhện trong phòng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Lôi Thiên Hồ nói với Ôn Lương: “Ôn Lương, phá Thiên Chu trận.”

“Tuân lệnh, Hồ gia! Nhưng ngươi vẫn chưa nói cho ta, vì sao ngươi không bị gì?” Ôn Lương hỏi.

“Vì ta bị dính hàn độc đã mười hai năm, nhờ phúc của ai đó, giờ ta cũng giống như người, là một độc vật!’ Lôi Thiên Hồ đứng dậy, nhảy một cái đã đập lên nóc nhà, giẫm một cái khiến nóc nhà xuất hiện vết rạn. Ngay cả

bốn nữ tử Mộ gia đang khiêu vũ cũng lung lay.

“Thiên Hồ ca ca vẫn như năm xưa, thô bạo cương mãnh.” Mộ Vũ Mặc che miệng cười nói.

Lôi Thiên Hồ không nói nhiều, xuất quyền đánh ra. Lôi môn Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới!

Mộ Vũ Mặc nhẹ nhàng lướt qua luồng quyền khí đó, góc váy tung bay, ôn nhu mỹ miều tới khó tả. Cô hơi nghiêng người, lấy từ trong lồng ngực ra một chiếc sáo ngọc, đặt lên môi thổi nhẹ.

Chỉ nghe tiếng sáo ôn nhu như làn nước lan ra, Lôi Thiên Hồ chợt thấy một luồng nội kinh phủ kín trời đất ùn ùn ập tới, kéo thẳng bản thân xuống.

Ánh mắt hẩn vẫn mơ hồ theo tiếng sáo, chỉ thấy bốn nữ tử đang uyển chuyển khiêu vũ, thân hình càng lúc càng diêm dúa, ánh mắt càng ngày càng mê hoặc, cũng càng lúc càng gần bản thân.

“Vẫn dùng võ công tà môn như xưa.” Lôi Thiên Hồ hừ lạnh nói.

“Thiên Hồ ca ca lòng như sắt đá, miệng như vậy đương nhiên không làm khó nổi người. Chỉ có điều....” Góc váy Mộ Vũ Mặc phất phơ, ánh mắt tà mị: “Người không thoát khỏi mạng nhện của ta đâu.”

Lôi Thiên Hồ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai chân đã bị mạng nhện dày đặc quấn chặt lấy.

“Sau khi con mồi vào lưới, thứ đang chờ nó chỉ có cái chết.” Mộ Vũ Mặc điểm nhẹ mũi chân, vung cây sáo ngọc, lộ ra lưỡi đao dài một tấc.

“Trận Thiên Chu, nói thì hay lắm, giỏi thì đến đây!” Ôn Lương ngang ngược bước tới, dám nhện rồi rút lui lại.

Đường Hoàng lấy làm lạ: “Đệ tử Ôn gia này rốt cuộc độc tới mức nào, ngay cả Tử Anh chu cũng không dám tới gần hẳn?”

Đường Huyền lạnh lùng nói: “Thứ có độc không phải là hẳn, là thứ trên người hẳn.”

Ôn Lương giơ tay ra, con bò cạp ba đuôi bò ra từ tay áo hẳn, dừng lại trên đầu ngón tay.

“Tam Vĩ Hạt, đúng là thứ độc vật lợi hại, nhưng đâu có đặc biệt lắm. Đúng lý nó gặp Tử Anh chu phải bị ép lui ba thước mới đúng.” Đường Thất Sát nói.

“Tam Vĩ Hạt của Ôn gia đâu có như thường. Bò cạp này không phải nuôi mà là luyện. Bọn họ sẽ đem Hoa Y Cáp, Tam Vĩ Hạt, Song Thủ Ngô Công, Hồng Chi Chu, Thanh Bì Xà, năm loại độc vật bỏ vào trong một cái bình, vùi vào trong đất. Trong vòng một năm không động tới nó. Những thứ độc vật này không có thức ăn, chỉ có thể tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ có một

con còn sống chính là con đã ăn hết những độc vật còn lại. Sau đó lại dùng một năm tiêu hóa những độc tính kia, khiến nó thành kịch độc. Độc vật được luyện như vậy khác hẳn bình thường, cho dù là Tử Anh chu cũng không cách nào sánh ngang.” Đường Huyền chậm rãi nói.

Ôn Lương ngẩng đầu nhìn sang: “Đường Huyền huynh không hổ là cao thủ dùng độc thứ hai Đường môn, kiến thức thật uyên bác.”

Đường Huyền cười lạnh nói: “Người chỉ có một con Tam Vĩ Hạt, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không phá được Thiên Chu trận này.”

“Ai bảo ta chỉ có Tam Vĩ Hạt.” Ôn Lương vung tay áo: “Tiểu Hoa, A Đa, Hồng Hồng, Thanh Muội, tới giúp Hạt lão đại đi!” Chỉ thấy một con Hoa

Y

Cáp, một con Tam Vĩ Hạt, một con Song Thủ Ngô Công, một con Hồng Chi Chu, một con Thanh Bì Xà chui từ trong tay áo ra. Chính là những độc vật mà Đường Huyền nói.

“Người luyện được cả ngũ độc?” Đường Huyền kinh hãi nói.

“Đúng vậy, trận Thiên Chu thì đã sao?” Ôn Lương cười nói. “Ta có Ngũ Độc trận công phá.”

Chương 163: Nghiệp Hỏa cảnh

Chỉ thấy năm con độc vật đồng loạt tiến tới, Tử Anh chu vồn tràn ngập trong gian phòng lập tức lao ra ngoài. Bốn nữ tử vốn đang đứng trên nóc nhà điều khiển đám nhện không khỏi kinh hãi, dừng bước nhảy uyển chuyển lại, nhìn về phía Mộ Vũ Mặc.

Ngay lúc lưỡi đao sắc của Mộ Vũ Mặc sắp đâm thủ lại bị kẹp cứng.

Hai ngón tay kẹp lại, Lôi môn Kinh Lôi chỉ.

Một chỉ phá Thương Sơn, hai chỉ đoạn càn khôn!

“Không ngờ Thiên Hồ ca ca còn chưa bộc lộ hết thực lực, mời người của Ôn gia tới trợ trận, đúng là coi thường người rồi!” Mộ Vũ Mặc mỉm cười yêu kiều, bỏ sáo ngọc xuất chiêu đánh tới. Trên chiêu sương giá lượn lờ, toát ra từng luồng ý lạnh.

Song chỉ bên tay phải của Lôi Thiên Hồ lập tức bẻ gãy lưỡi đao trên sáo ngọc quăng về. Lưỡi đao lướt sát qua bên tóc mai của Mộ Vũ Mặc, bàn tay trái vươn ra đối đầu với chiêu của Mộ Vũ Mặc.

Sau chiêu này, Mộ Vũ Mặc nhanh chóng lui lại, gương mặt mỉm cười tà mị song chiêu lại vận chân khí, hàn khí bùng bùng.

“Sương Huyền chưởng.” Lôi Thiên Hồ ho khan, khẽ cau mày.”

“Sương Huyền chưởng của ta so với U Băng Địch của Ma giáo thì thế nào?” Mộ Vũ Mặc cười nói. Năm xưa Lôi Thiên Hồ từng đấu chưởng với trưởng lão Ma giáo ba chiêu, đánh gục đối phương nhưng bản thân cũng dính hàn độc. Hôm nay chống lại chưởng pháp âm hàn tới cực điểm, chắc chắn thân thể sẽ như rơi vào hàn ngục lạnh lẽo, cực kỳ đau đớn.

Nhưng rất nhanh, Mộ Vũ Mặc ngừng cười, vì cô ả phát hiện khí lạnh trên người Lôi Thiên Hồ đang dần dần tiêu tan. Chỉ chốc lát sau lại có hơi nóng bùng lên, tiếp đó đôi mắt hắc cũng đỏ rực. Hắc chậm rãi cởi áo lông bạch hổ trên người, nói: “Võ công mười hai năm trước đã chẳng làm khó được ta, hôm nay thì làm được gì chứ?”

“Đây là... Phích Lịch đường Hỏa Chước thuật? Người luyện thành?” Ánh mắt Mộ Vũ Mặc lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Vốn dĩ với thân thể và thiên phú của ta quả thật không luyện được, nhưng ta có một sư huynh rất tốt.” Lôi Thiên Hồ bước từng bước một về phía trước. “Tới đây nào. Trận đánh giữa chúng ta chỉ vừa bắt đầu.”

Đám nhện trong sảnh bị đuổi sạch không còn một mống, bên trong gian nhà chỉ còn lại Đường lão thái gia, Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát và Ôn Lương đứng đối diện. Đường lão thái gia lấy một cái ghế ở

bên cạnh, ngồi xuống nhìn Ôn Lương: “Đứa nhóc Ôn gia kia, người đuổi lũ

nhện đi rồi, có phải tiếp theo định luyện tay nghề với chúng ta không?”

“Đâu dám đâu dám.” Ôn Lương vội vàng khom người: “Chẳng qua tiểu nhân có quan hệ không tệ với Hồ gia, làm vệ sinh đuổi côn trùng giúp nhà hắc thôi. Còn thử tay nghề gì gì đó, lão thái gia nói đùa rồi.”

“Giả ngây giả dại.” Đường Huyền tức giận quát lên một tiếng, bước một bước ra xuất chiêu đánh thẳng tới trước mặt Ôn Lương. Trong luồng chiêu khí kia ẩn giấu một màu đen quỷ dị, vừa nhìn là biết có kịch độc.

Ôn Lương không hề sợ hãi, cũng xuất chiêu đánh ra, đối đầu chính diện với Đường Huyền.

Võ công Đường Huyền tu luyện là Độc Sa chiêu. Võ công này không có gì đặc biệt, điểm đặc biệt là dùng loại độc gì luyện môn Độc Sa chiêu này. Vì luyện chiêu pháp này, Đường Huyền dùng những thứ riêng của Đường môn như U Lan thảo, Băng trùng, Kim Ti Ngân xà, ba loại độc vật luyện thành cát độc. Người thường nếu không có chân khí hộ thể, chỉ chạm tới chiêu phong của hắn đã lập tức mất mạng. Nhưng Ôn Lương còn trẻ

tuổi, mà dám chống đỡ chính diện?

Thế nhưng ngay lúc song chiêu của hai người giao nhau không còn xa cách, nơi song chiêu chạm vào nhau, khi thì khí đen lượn lờ, khi thì ánh kim lóng lánh, cuối cùng hóa thành đủ mọi màu sắc, năm màu rực rỡ.

“Tiểu tử này dùng võ công gì vậy?” Đường Hoàng hỏi.

“Tiểu tử này luyện ngũ độc kia chắc là vì võ công này. Đây là Ngũ Độc Đoạn Hồn chiêu do Ôn Hồ Tử sáng tạo ra.” Đường lão thái gia đáp.

“Sao khi xuất chiêu lại có lắm màu sắc thế?” Đường Hoàng khó hiểu.

“Trên thế gian người dùng độc đều theo đuổi cảnh giới ‘vô sắc vô vị’, cứ như thứ độc ‘vô sắc vô vị’ là khó lòng tìm kiếm nhất, quỷ thần khó lường.

Thế nhưng Ôn Hồ Tử lại noi theo cách làm của một vị lão tiền bối Ôn môn, bước vào cảnh giới ‘có sắc có vị’. Sắc hoa, sắc lá, sắc đẹp đều có thể

thành độc. Mùi thức ăn, mùi mốc, mùi thơm đều có thể thành độc. Thế

gian trăm sắc trăm vị, đều có thể thành độc của hân, cho nên càng khiến người ta khó lòng phòng bị.” Đường lão thái gia nheo mắt: “Người trẻ tuổi

kia sau này sẽ rất kinh khủng, hôm nay không thể để hân bước ra khỏi Lôi môn.”

Lúc này Đường Huyền và Ôn Lương đột nhiên thu chưởng. Đường Huyền lui liền mười bước, lập tức ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, miệng khế

nhuếch lên. Một luồng khí đủ loại màu sắc chậm rãi toát ra từ miệng hân.

Ôn Lương kia cũng chẳng khá hơn, giơ tay phải ra hạ giọng hô: “Thanh Muội, đến đây!”

Chỉ thấy con rắn xanh chậm rãi bò tới bên cạnh Ôn Lương, há miệng cắn vào cổ tay Ôn Lương một cái. Thân thể con rắn xanh từ từ biến thành màu đen, cuối cùng toàn thân to lên một chút, miễn cưỡng bò vào trong tay áo Ôn Lương.

“Vậy là ngang tài ngang sức?” Đường Thất Sát hỏi, Đường Huyền thành danh hơn mười năm, cuối cùng đánh ngang tay với một tiểu tử vừa bước vào đời, chuyện này mà truyền ra e là từ này Đường môn sẽ thấp hơn Ôn gia một bậc.

“Không, Huyền sư đệ ép độc của Ôn Lương ra. Ôn Lương chỉ hút độc cho rắn của mình. Nếu thật sự xét cao thấp, là tiểu tử Ôn gia này thắng.”

Đường Hoàng nói.

“Hôm nay không luận cao thấp, chỉ phán sinh tử.” Đường lão thái gia đột nhiên cao giọng quát lớn.

Ngón tay Đường Hoàng búng nhẹ, một mũi châm cực nhỏ xé gió bay về phía Ôn Lương.

Đường môn, Long Tu châm.

Ôn Lương vừa tản kích độc, người vẫn mệt mỏi, hướng hồ mũi Long Tu châm kia bắn tới cực kỳ bí mật, mặc dù hần nhanh chóng phát hiện nhưng khi quay đầu nhìn lại đã không kịp né tránh!

Một bàn tay bỗng ngăn trước mặt hần.

Sau đó mũi Long Tu châm kia bỗng không thấy đâu, không phải bị đánh rơi mà là bị lấy đi, chẳng khác nào bốc hơi, bỗng dưng biến mất giữa không trung. Nếu nói có dấu vết gì lưu lại, vậy chỉ có một luồng khói xanh nhàn nhạt.

Mũi Long Tu châm kia bị đốt thành tro bụi.

Võ công gì mà có kinh lực nóng đến vậy? Người nào mà có võ công như vậy?

“Đã lâu không gặp, không ngờ Lôi hiền chất lại luyện thành Hỏa Chước thuật tầng thứ mười Nghiệp Hỏa cảnh, thật khiến lão già ta vui mừng.”

Đường lão thái gia không còn vẻ lười biếng trước đó, nhìn người vừa xuất hiện.

Người mặc áo xám, gương mặt không còn trẻ trung, không mấy tuấn tú, thậm chí lồi thối lệch thếch. Thế nhưng chính người như vậy đã từng lật tung cả Lôi môn và giang hồ.

Lôi môn, Lôi Oanh.

Hần rút bàn tay phải về, lạnh lùng nhìn đám người Đường môn. Mặc dù hần đã vận Hỏa Chước thuật nhưng trên người không có khí nóng như Lôi Thiên Hổ, không khác gì ngày thường. Thế nhưng khi giơ tay nhắc

chân, đám người Đường môn đứng trước mặt hần lại có cảm giác như có một ngọn lửa đang cháy.

”Lăng Nghiêm Kinh” quyển 8: “A Nan, chờ khi tất cả nghiệp hỏa cháy khô, gặp người có nợ cũ, thân làm súc sinh để trả nợ.”

Nghiệp hỏa, là ngọn lửa đốt cháy tội ác của con người.

Đây chính là cảnh giới thứ mười của Hỏa Chước thuật, Nghiệp Hỏa cảnh.

Chương 164: Nhất kiếm Sát Phố

“Đường lão thái gia đã một đồng tuổi rồi vẫn không buông bỏ được thù hận giữa Đường môn và Lôi gia bảo ư?” Lôi Oanh nhìn Đường lão thái gia, trầm giọng nói.

Đường lão thái gia lắc đầu một cái: “Đều là lợi ích giang hồ, đâu có thù hận gì?”

“Lợi ích giang hồ? Ý Đường lão thái gia là...” Lôi Oanh cau mày hỏi.

“Chúng ta vốn không có thù oán, chỉ có điều Lôi gia bảo cản đường của Đường môn, kẻ cản đường phải bị trừ bỏ mà thôi.” Đường lão thái gia lạnh lùng nói: “Lôi Oanh, người có biết khi còn trẻ ta từng đứng trước mặt lão thái gia khi đó nói một câu, ta nói ta có một mơ ước, chính là thiên hạ một đường.”

“Thiên hạ một đường?” Lôi Oanh trầm ngâm.

“Đúng vậy, thiên hạ một đường, cũng có thể là Đường. Đường trong Thục Trung Đường môn.” Ánh mắt Đường lão thái gia bỗng trở nên sắc bén.

“Hình như ta hiểu ý của Đường lão thái gia rồi. Lần này Đường môn không tới để trả thù...” Hai ống tay áo của Lôi Oanh rung lên: “Mà tới để

giết môn!”

Đường lão thái gia nhẹ nhàng giơ tay, chỉ thấy đệ tử Đường môn trẻ tuổi vốn được bố trí ở hậu viện thu xếp hành lý đã bước vào nội đường, đưa tẩu thuốc trong tay cho Đường lão thái gia. Đường lão thái gia nhận lấy tẩu thuốc, hít một hơi rồi nhả khói, nói rất hời hợt: “Giết hẳn đi.”

Đường Thất Sát, Đường Hoàng cùng xuất thủ.

Đường Thất Sát là truyền nhân của găng tay Thiên Yết, thân là người trong thế gia ám khí nhưng chuyên tu luyện phương pháp phá ám khí, lại có thể

phá hết mọi ám khí trong thiên hạ, chính bởi hẳn hiểu ám khí thiên hạ!

Hắn tên là Thất Sát là vì khi hẳn thấy một người, trong đầu đã có bảy cách giết chết người đó!

Hắn ra tay rất đơn giản, đánh một quyền về phía Lôi Oanh.

Đường môn được tôn là ám khí đệ nhất, độc được đệ nhị, thân pháp đệ tam. Nội công tâm pháp, võ công quyền cước, đao thương kiếm côn, đều không phải thượng thừa. Cho nên quyền này của hẳn đương nhiên không chỉ có quyền.

Lôi Oanh cũng đánh lại một quyền, quyền của hẳn lại khác. Lôi gia bảo khóa đao treo kiếm, trừ hỏa dược ra thứ được luyện nhiều nhất là chỉ pháp và quyền pháp. Lôi môn được gọi là nhị chỉ tam quyền. Nhị chỉ bao gồm

‘nhất chỉ phá Thương Sơn, nhị chỉ đoạn càn khôn’ - Kinh Lôi Chỉ; và ‘đoạn hồn phách, tiết trường sinh’ - Thất Thần chỉ. Tam quyền là ‘quyền chưa tới, khí đã tới’ - Vô Phương quyền, ác liệt như kiếm, phức tạp kỳ ảo’ - Tiêu Dao quyền, cùng với ‘quyền phong ba ngàn dặm, dâng sóng triều giang hồ’ -

Ngũ Lôi Thiên Cương quyền.

Trên nóc nhà, Lôi Thiên Hổ xuất quyền về phía Mộ Vũ Mặc, quyền phong bá đạo ép bốn nữ tử trẻ tuổi ngã văng ra ngoài, chỉ có mình Mộ Vũ Mặc vẫn cố gắng chống cự dưới quyền phong này. Đây là quyền pháp cương mãnh tới cùng cực Ngũ Lôi Thiên Cương quyền. Năm xưa Lôi Thiên Hổ

dùng quyền pháp này đấu với U Băng trưởng lão ba chương, dùng chương lực cực kỳ bá đạo chấn vỡ kinh mạch của U Băng.

Còn trong phòng, Lôi Oanh đánh một quyền, chỉ thấy từ trên xuống dưới nơi nơi đều là ánh quyền hư ảo, không giống vẻ uy mãnh của Ngũ Lôi Thiên Cương quyền mà như hoa rơi lá rụng, cực kỳ đẹp mắt.

Quyền của Đường Thất Sát bỗng biến đổi, trước khi gặp quyền của Lôi Oanh, quyền của hắn đột nhiên mở ra, đổi quyền thành chương, lòng bàn tay có một luồng sáng đỏ.

Là ám khí của Đường môn, cũng là độc dược của Đường môn: Nhất Điểm Hồng.

Nếu chạm phải Nhất Điểm Hồng này, bàn tay người sẽ chảy ra một giọt máu như bị kim châm, đỏ tươi ướt át, đẹp như một hạt đậu đỏ tương tự.

Nhưng giọt máu đó nhanh chóng biến thành màu đen rồi chảy ngược về, máu huyết chảy ngược, cuối cùng thân thể nổ tan, biến thành một đồng nước đen hôi thối dơ bẩn trên mặt đất. Nhất Điểm Hồng này vừa là ám khí vừa là độc dược, không phải không có cách phá giải. Năm xưa phái Thiên Sơn từng có người trúng Nhất Điểm Hồng mà không chết, vì khi thấy giọt máu đỏ như hạt đậu đỏ tương tự, hắn lập tức chặt bỏ cánh tay mình.

Thế nhưng chương của Đường Thất Sát chạm vào quyền của Lôi Oanh lại như chạm vào ảo ảnh, rơi vào khoảng không. Lôi Oanh cười lạnh nói:

“Đừng có nhắm vào Lôi gia bảo, thiên hạ này kẻ hiểu rõ họ Đường các người nhất chính là họ Lôi chúng ta!” Lôi Oanh thi triển Tiêu Dao quyền, tổng cộng chín luồng ảo ảnh cuối cùng chỉ có một cái là thật.

Một quyền đánh ra, đánh tới trước mặt Đường Thất Sát.

Nhưng khi Đường Thất Sát ra tay, một người khác cũng hành động. Chính là người chấp chưởng ngoại phòng Đường môn, hãn phóng một món ám khí tới.

Món ám khí đó như một tờ giấy hết sức bình thường nhưng lại đỏ tới kinh người!

“Là Diêm Vương thiếp!” Ôn Lương kinh hãi hét lên.

Diêm Vương gọi người canh ba chết, ai dám giữ người tới canh năm!

Trong Địa Phủ có Thập Điện Diêm Vương, Đường môn cũng có mười tám Diêm Vương thiếp, chỉ cần bị Diêm Vương thiếp này chạm vào máu thịt, như vậy tám thiếp sẽ lập tức vỡ tan, thuận theo dòng máu chảy ngược lại, đánh thẳng vào tim.

Lôi Oanh vung chưởng, dùng chưởng phong đánh tám Diêm Vương thiếp đang bay tới trước mặt trở về.

Đường Huyền giơ tay thu hồi Diêm Vương thiếp rồi xoay người hô:

“Thiếp, lên!” Chỉ thấy hai tay giơ lên, năm tám thiếp đỏ tươi bay bên cạnh

hắn. Đường Thất Sát lui lại bên hắn, cũng hô lên: “Lên!” Lại năm tám Diêm Vương thiếp đỏ tươi rơi xuống bên cạnh Đường Thất Sát.

Thập Điện Diêm Vương Phủ, mười tám Diêm Vương thiếp.”

“Mười người đi một lượt cả mười điện, liệu có bình an giữ hồn chốn nhân gian?” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, nhẹ giọng ngâm.

“Chạy!” Ôn Lương kêu lên.

Lôi Oanh lắc đầu, đột nhiên giơ tay phải ra, hét lớn với bên ngoài: “Đồ nhi, ban kiếm!”

Giọng nói vang vọng tới ngoài một dặm.

Đám người Lôi Vô Kiệt đã sắp chạy tới Lôi gia bảo lập tức kinh hãi.

Đường Liên thở dài: “Công lực của vị tiền bối này cực kỳ thâm hậu, có thể

truyền âm tới tận đây?”

“Là sư phụ?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, Sát Phổ kiếm sau lưng hăm ngăm vang không ngừng, như đang hưởng ứng tiếng gọi kia. “Chẳng lẽ Lôi gia bảo đã bị người ta tập kích?”

“Sát Phổ kiếm, tới đây!” Lôi Oanh lại gọi.

Thanh Sát Phổ kiếm rốt cuộc cũng rời vỏ, bay thẳng về phía Lôi gia bảo, thanh thế vừa nhanh vừa mạnh. Một luồng sáng đỏ xé tan không trung, tiếng ngăm như tiếng hạc kêu!

Đường Huyền và Đường Thất Sát tuy không hiểu ý của Lôi Oanh nhưng không dám đợi thêm, giơ tay đánh ra mười tám Diêm Vương thiếp. Hai cao thủ tuyệt đỉnh của Đường môn, mười tám Diêm Vương Thiếp, không thể lui lại, bằng không chỉ có đường chết.

Nhưng một luồng sáng đỏ đánh thẳng tới nội đường!

Đường lão thái gia buông tẩu thuốc, nhú mày.

Đệ tử trẻ tuổi hầu hạ Đường lão thái gia sắc mặt đầy kinh ngạc.

Trong lòng Đường Huyền và Đường Thất Sát thầm kinh hãi.

Luồng sáng đỏ kia hạ xuống tay Lôi Oanh, ánh đỏ lóe lên, mạnh mẽ ngăn cản toàn bộ mười tám Diêm Vương thiếp.

Lôi Oanh đánh ra một chiêu kiếm, tướng mạo của hãn rất bình thường, không mấy tuấn tú, nhưng chiêu kiếm này lại đẹp tới cực hạn. Ánh đỏ yêu kiều, như một mỹ nhân váy đỏ khuynh quốc khuynh thành đang múa giữa lối đi đầy mưa hoa. Tuy mỹ lệ nhưng lại tàn nhẫn tới cực hạn, dưới tấm váy đỏ của mỹ nhân là một lưỡi đao sắc bén, nguy hiểm tới kinh người!

Ngũ Đại Kiếm Tiên, kiếm của Cô Kiếm Tiên cô độc, kiếm của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên đẹp dễ, kiếm của Đạo Kiếm Tiên kỳ ảo, kiếm của Nho Kiếm Tiên nho nhã, kiếm của Nộ Kiếm tiên bá đạo. Còn Lôi Oanh ở đây đã gần như bước lên hàng ngũ kiếm tiên, kiếm của hãn tên là Sát Phổ, bởi vì kiếm của hãn - đáng sợ!

Chương 165: Nửa Kiếm Tiên

Trên ngựa, Đường Liên nhìn thanh kiếm bay về phía xa lắm lắm:

“Chẳng lẽ ta tới muộn rồi à?”

Tiêu Sắt nói: “Nếu Lôi Oanh mượn kiếm giao chiến chứng tỏ Lôi gia bảo đã sớm đề phòng. Còn muộn hay không muộn thì chưa biết được, làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời thôi.”

“Đúng vậy, đại sư huynh, người đừng u ám như vậy.” Tư Không Thiên Lạc cũng an ủi, “Chúng ta đã chạy tới giờ, vậy tiếp theo phải xem chính chúng ta.”

“Với năng lực của mấy người chúng ta, làm sao nghịch chuyển trận ám sát của Đường môn với Lôi gia bảo?” Diệp Nhược Y cau mày trầm ngâm.

Mọi người thầm căng thẳng, nếu chuyện chưa xảy ra có lẽ bọn họ còn nhắc nhở Lôi Thiên Hổ ứng phó, nhưng chuyện đã tới nước này, với lực lượng của vài người trẻ tuổi bọn họ, làm sao thay đổi được cục diện?

“Được hay không được, dầu sao cũng phải thử mới biết?” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, áo đỏ tung bay trên lưng ngựa, chẳng mấy chốc đám người đã tới cửa Lôi gia bảo. Hắn quay sang nhìn Tiêu Sắt: “Tiêu lão bản, người nói xem đúng không.”

“Tiêu lão bản?” Lần đầu tiên Tiêu Sắt mỉm cười: “Ta thích cách gọi này!”

“Chết tiệt. Sao lại là hai người kia.” Tư Không Thiên Lạc bỗng ghìm cương ngựa, xiết chặt trường thương trong tay.

Chỉ thấy Tô Mộ Vũ mặc áo đen, tay cầm một thanh kiếm mỏng cùng Tạ

Thất Dao tay cầm trường đao, nửa người trên để trần đang đứng ngoài cửa Lôi gia bảo nhìn bọn họ.

“Xem ra Lôi Môn Bát Tuần không ngăn cản được họ.” Diệp Nhược Y hạ giọng nói.

“Gia chủ Âm Hà, võ công không thấp hơn chương môn thế gia nhất đẳng trên giang hồ.” Tiêu Sắt nhìn hai người kia nói: “Nhưng Lôi Thuần trận của Lôi Môn Bát Tuần cũng không tệ, bọn họ đã bị thương. Mặc dù đây không phải chuyện tốt lành gì.”

“Vì sao bọn họ bị thương lại không phải chuyện tốt?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Cũng như dã thú bị thương ngược lại khơi dậy sát tính. Âm Hà cũng vậy.” Người trả lời cô là Diệp Nhược Y.

Tư Không Thiên Lạc hơi ghen tị, cô thường không hiểu ý Tiêu Sắt, nhưng Diệp Nhược Y dường như luôn hiểu mỗi lời nói của Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt thúc ngựa đi tới, trầm giọng nói: “Tránh ra!”

“Tiểu tử, tuổi thì không lớn mà giọng lại không nhỏ!” Tạ Thất Dao nhắc trường đao lên.

“Tránh ra!” Lôi Vô Kiệt cao giọng gầm lên, Tâm kiếm lập tức rời vỏ bay thẳng về phía Tạ Thất Dao.

“Kiếm Tâm quyết? Tới hay lắm!” Tạ Thất Dao xuất đao đánh Tâm kiếm trở

về.

“Lôi Vô Kiệt không phải đối thủ của hai người bọn chúng đâu, tới giúp hăn thôi!” Tiêu Sắt nói.

Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên lập tức tung người nhảy tới, đánh về

phía hai người kia.

“Mộ Vũ, tiểu tử này dùng kiếm, giao hăn cho người. Hai người còn lại do ta đối phó.” Tạ Thất Dao nghiêng người ngăn trước mặt Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên, vung trường đao trong tay lên. Tư Không Thiên Lạc vội vàng dùng trường thương đỡ lấy. Đao thương giao nhau, Tạ Thất Dao vẫn sừng sững bất động, Tư Không Thiên Lạc lão đảo lui lại hơn mười bước, thiếu chút nữa ngã lăn trên mặt đất.

“Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường. Nghe nói Tư Không Trường Phong có một đứa con gái, nhận được chân truyền của hăn, chắc là người?”

Tạ Thất Dao nhìn Tư Không Thiên Lạc.

“Tên của cha ta là để người gọi chắc?” Tư Không Thiên Lạc trợn mắt đáp lời, ổn định lại thân hình nhắc thương lao tới.

Trên nóc nhà Lôi gia bảo, Lôi Thiên Hồ đã giao thủ vài chục chiêu với Mộ

Vũ Mặc nghe tiếng quay đầu nhìn lại, vui vẻ nói: “Quả nhiên là về kịp?”

“Các người có mấy đứa trẻ ranh còn hơi sữa đến, chúng ta có hai vị gia chủ

tới, có gì mà cao hứng?” Mộ Vũ Mặc cười lạnh nói.

“Năm xưa tñTiêu Sắt có Bách Lý Đông Quân, Lý Hàn Y, Tư Không Thiên Lạc, Lôi môn có Lôi Vân Hạc, Lôi Oanh, Đường môn có Đường Liên Nguyệt, khi bọn họ được giang hồ ca tụng chẳng phải cũng chỉ là thiếu niên tầm tuổi đó sao?” Lôi Thiên Hổ trầm giọng nói.

“Bọn chúng làm sao sánh được với Bách Lý Đông Quân năm xưa?” Mộ Vũ

Mặc khinh thường nói.

“Trước khi Bách Lý Đông Quân đánh bại Diệp Đình Chi, cũng chẳng ai tin hãn làm được.” Lôi Thiên Hổ xuất một chương.

Trong phòng khách, mười tám Diêm Vương thiếp bị Lôi Oanh xuất một kiếm đánh về. Đường Hoàng và Đường Thất Sát giơ hai tay áo, thu hồi mười tám Diêm Vương thiếp, sắc mặt xanh mét, lui lại bên cạnh Đường lão thái gia.

Đường lão thái gia mỉm cười nói: “Cuối cùng cũng may mắn được thấy thanh Sát Phổ kiếm trong truyền thuyết này. Năm xưa người dùng thanh kiếm này quét tháo khắp giang hồ, Cơ Nhược Phong từng đánh giá người là nửa Kiếm Tiên, nói kiếm thuật của người đã có phong thái của Kiếm Tiên nhưng Sát Phổ kiếm dầu sao cũng chỉ là vật phàm. Người dùng hỏa được dung hợp với sắt thép đúc kiếm, coi như là đi theo đường lạ. Theo ta thấy, lần này Cơ Nhược Phong nói sai mất rồi.”

“Đường lão thái gia khen lệch mất rồi, Cơ Nhược Phong nói không sai, chỉ

xét riêng kiếm, ta kém hơn bất cứ vị Kiếm Tiên nào.” Lôi Oanh chợt ngừng đầu, quát lên với Đường lão thái gia. “Nhưng bàn về giết người, ngay cả

Nhan Chiến Thiên cũng không phải đối thủ của ta!” Hãn chợt vung kiếm, kiếm khí xông thẳng tới Đường lão thái gia, trên đường làm dấy lên sấm sét cuồn cuộn.

Đây là ‘Bình Địa Nhất Thanh Lôi’ thực sự!

Cho dù là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y sử dụng cũng không có thanh thế hùng hồn như vậy!

Vì chỉ khi dùng Sát Phổ kiếm, chỉ khi Lôi Oanh tự mình ra tay, mới thật sự

là ‘Bình Địa Nhất Thanh Lôi!’

Đây là Lôi Oanh, tuy hôm nay trông hãn như một tiên sinh dạy học đáng vẻ chán nản, nhưng năm xưa khi hãn hành tẩu giang hồ, tính khí cũng hung hăng như hỏa dược Lôi môn. Năm xưa Lôi môn có tứ kiệt, tính cách mỗi người một khác. Lôi Mộng Sát lòng mang thiên hạ, một lòng muốn làm anh hùng vì dân vì nước, Lôi Vân Hạc phóng đảng tiêu sái, chỉ muốn

dạo chơi khắp giang hồ, bốn biển là nhà. Lôi Thiên Hồ tuy trầm mặc ít nói, tư chất bình thường nhưng khắc khổ gấp vạn lần người khác. Còn Lôi Oanh khi hành tẩu giang hồ lại hợp với bốn chữ - nộ, ác, tuyệt, liệt. Mặc dù mấy năm qua hãn ẩn cư, trông có vẻ lười biếng quên đời, sau khi bại dưới tay Lý Hàn Y tính cách cũng trở nên trầm ổn. Nhưng khi hãn cầm Sát Phổ

kiếm, hãn lại trở về bản thân lúc trước.

Ai cản ta thì chết!

Ai xúc phạm Lôi môn ta cũng chết!

Đường lão thái gia đột nhiên buông tẩu thuốc, bước lên trước, vung một chưởng ra.

Rất ít người chứng kiến Đường lão thái gia xuất thủ, là vì một người khi địa vị lên tới một mức độ nhất định, rất ít khi phải tự mình động thủ. Cho nên trước đây rất lâu, thực lực của hãn luôn là một bí ẩn, là cao thủ thâm tàng bất lộ chân chính. Hơn nữa thân thể hãn dần dần suy nhược, kém hơn người trẻ tuổi như Đường Liên Nguyệt.

Nhưng một chưởng này của hãn cắt đứt kiếm khí của Lôi Oanh, Đường môn không giỏi chưởng pháp, không mạnh về nội lực, nhưng Đường lão thái gia lại mạnh mẽ cắt đứt một chiêu kiếm tàn nhẫn hùng hồn tới cực điểm kia!

“Diêm Vương thiếp.” Đường lão thái gia lại gọi một tiếng, năm tấm Diêm Vương thiếp bay từ trong tay áo Đường Hoàng ra, năm tấm Diêm Vương thiếp bay từ trong tay áo Đường Thất Sát, đều hạ xuống bên cạnh hãn.

“Mười người đi một lượt cả mười điện, liệu có bình an giữ hồn chốn nhân gian?” Đường lão thái gia cầm tẩu thuốc lên, chậm rãi hít một hơi.

“Lũ trẻ

các người, cẩn thận cho ta!”

Mười tấm Diêm Vương thiếp lại bay ra ngoài!

Chương 166: Thiên kỵ áp thành

Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thiên Sơn tuyết, nhị hải nguyệt.

Tuyết Nguyệt thành luôn bình an mỹ lệ, bốn mùa như xuân, hôm nay lại chẳng được yên ổn. Tiếng vó ngựa như thủy triều phá tan không gian tĩnh lặng, chỉ thấy một tướng quân mặc giáp vàng thân hình khô gầy đi đầu, phía sau là hơn một ngàn kỵ binh chinh tề. Tuy thanh thế rất lớn

nhưng đội ngũ đi rất ngay ngắn thẳng hàng, cưỡi ngựa đi qua mà không làm tổn thương bất cứ người đi đường nào.

“Đây là quân đội Bắc Ly, sao lại tới Tuyết Nguyệt thành?” Có người kinh ngạc nói.

“Chắc là Tuyết Nguyệt thành đắc tội với hoàng đế Bắc Ly, nên hoàng đế phái người tới tiêu diệt?” Bên cạnh có người trả lời.

“Không thể nào? Tuyết Nguyệt thành trước nay không hề nhúng tay vào những chuyện linh tinh này, huống hồ muốn tiêu diệt Tuyết Nguyệt thành đâu phải chuyện nhỏ gì? Đừng nhìn nơi này có một ngàn kỵ binh, còn không đủ cho một mình đại thành chủ đánh!” Có người ngạo nghễ nói.

“Vậy tam thành chủ thì sao?” Trong quán rượu ven đường, một người mặc áo đen hỏi.

“Tam thành chủ có lẽ kém hơn một chút, nhưng đánh tám trăm người cũng không vấn đề!” Người nọ đáp.

Người mặc áo đen không khỏi bật cười, vung trường thương màu đen cắm giữa đường.

Người vừa nói chuyện giờ mới quay lại nhìn hắn. Chỉ thấy người kia đội một chiếc mũ trùm che mặt, rõ ràng không muốn người khác nhận ra, nhưng cây trường thương màu vàng sậm kia quá dễ nhận thấy. Người lăm mồm kia sợ hết hồn, cả kinh gọi: “Tam... tam thành chủ?”

Tư Không Trường Phong tháo mũ trùm, lắc đầu một cái: “Không phải tam thành chủ, là tam thành chủ... kém một chút.”

Tướng quân mặc giáp vàng đi đầu dừng lại trước trường thương, cau mày.

Một tướng sĩ phía sau tức giận quát: “Ai! Dám cản đường! Biết tướng quân của chúng ta là người phương nào không?”

“Trung quân đại tướng quân, Diệp Khiếu Ứng, biết mà biết mà.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Diệp Khiếu Ứng thân là đại tướng quân trong triều đình Bắc Ly, thực tế là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, nhưng lúc này sắc mặt không hề tức giận, lập tức xoay người xuống ngựa đi tới ngồi xuống bên cạnh Tư Không Trường Phong, hạ giọng nói: “Tư Không lão đệ, sao lại không nể mặt ta vậy, ta tới đây thăm người, sao người lại cấm thương cản đường?”

“Người có nể mặt ta đâu.” Tư Không Trường Phong giả vờ tức giận nói:

“Người dẫn một ngàn thiết kỵ tới đập thành của ta là nể mặt ta à?”

Diệp Khiếu Ứng giơ tay ra quát gọi tiểu nhị: “Cho một bình rượu!”

Đương nhiên tiểu nhị từng nghe tới tên Diệp Khiếu Ứng, biết hẳn là kẻ giết người không chớp mắt trên chiến trường, sợ tới mức lập tức lấy một bình rượu, run run rẩy rẩy đưa tới.

Diệp Khiếu Ứng cầm bình rượu lên rót cho mình một chén, uống một hơi cạn sạch rồi thở dài nói: “Ta từ đế đô chạy ngàn dặm tới đây, mang ngàn kỵ binh tới bái kiến, đó là lễ phép, là kính nể, sao lại gọi là tới đập thành của người? Dù gì ta cũng là đại tướng quân trung quân, ra ngoài không mang theo tám trăm hay một ngàn người đâu có lễ phép?”

“Ta nhổ vào!” Tiếng ‘nhổ’ này của Tư Không Trường Phong rất chuẩn, nước miếng bay tứ tung.

Diệp Khiếu Ứng lau mặt, không hề tức giận: “Người nhổ cái gì?”

“Người nói xem ta nhổ cái gì? Đâu phải lần đầu người tới Tuyết Nguyệt thành, người nói xem lần này người tới đây làm gì? Mang nhiều người như

vậy rõ ràng là không có ý tốt!” Tư Không Trường Phong buông chén rượu xuống, trừng mắt với hắn.

Trung quân trong triều đình Bắc Ly, Diệp Tự doanh, kỵ binh tinh nhuệ trên chiến trường có thể dùng một địch trăm, lúc này lại xếp hàng đứng ven đường, không dời nửa bước.

Còn hai người mà những kỵ binh tinh nhuệ đó đang chờ. một là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, một là Thương Tiên duy nhất trong thiên hạ, nhưng lại ngồi đó uống rượu chửi mắng nhau như hai tên lưu manh thô lỗ.

Mà thực tế, mười mấy năm trước khi hai người bọn họ vừa gặp nhau, quả

thật là hai tên lưu manh thô lỗ.

“Cái này, Nhược Y viết thư cho ta...” Diệp Khiếu Ứng xoa tay, ngượng ngùng nói.

“Nha đầu thối này! Không có lương tâm!” Tư Không Trường Phong uống một ngụm rượu, buồn bực nói: “Ta liều sống liều chết giữ mạng cho nó. Nó thì hay rồi, tiết lộ cơ mật của Tuyết Nguyệt thành chúng ta!”

“Cái này... thế thì, người kia ở Tuyết Nguyệt thành thật à?” Diệp Khiếu Ứng tiến tới nhỏ giọng hỏi.

“Phải thì sao?” Tư Không Trường Phong nhướn mày hỏi ngược lại.

“Người đâu!” Diệp Khiếu Ứng gầm lên.

“Có!” Một ngàn kỵ binh tinh nhuệ đồng thời cao giọng đáp.

“Theo ta đập tan Tuyết...” Diệp Khiếu Ứng giả bộ đứng dậy.

“Dù sao giờ cũng không ở đây nữa.” Tư Không Trường Phong lạnh nhạt nói tiếp.

Diệp Khiếu Ứng vội vàng ngồi xuống cười làm lạnh: “Vậy giờ đang ở đâu?”

“Sao nào? Người cũng quan tâm tới người này như vậy à? Chắc cũng muốn hiệp trợ thiên tử lệnh cho chư hầu, làm hoàng đế khác họ hả?” Tư

Không Trường Phong giơ tay gõ nhẹ lên chén rượu.

“Người đừng có nói bậy!” Diệp Khiếu Ứng cả giận nói: “Ta làm vậy hoàn toàn là vì con gái nhà ta. Con gái ta nói muốn ta giúp hã, ta giúp hã thôi!

Không liên quan gì tới ta cả!”

“Ồ? Vậy đã một năm rồi người không gặp con gái, chạy ngàn dặm tới Tuyết Nguyệt thành này sao không hỏi ta nửa câu về tình trạng gần đây của nó?” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Giao con gái ta cho người còn lo lắng gì...” Diệp Khiếu Ứng mỉm cười nói:

“Đúng rồi, rốt cuộc hiện giờ người kia đang ở đâu?”

“Đang ăn một bữa cơm.” Tư Không Trường Phong đáp.

“Cơm gì?” Diệp Khiếu Ứng hỏi.

“Một bữa cơm mà người bình thường không thể ăn nổi, cần được giang hồ

tôn là anh hùng mới có thể ăn.” Tư Không Trường Phong lại uống một ngụm rượu.

“Lôi gia bảo!” Diệp Khiếu Ứng cả kinh: “Hã đi tới Lôi gia bảo.”

“Sao người nghe tới Lôi gia bảo lại kinh hãi như vậy?” Tư Không Trường Phong không hiểu.

“Thiên hạ này ta chẳng sợ nơi nào, chỉ sợ Lôi gia bảo.” Diệp Khiếu Ứng gãi đầu: “Dù sao đó cũng là quê nhà của Lôi ca. Toàn bộ thiên hạ này ta cũng không phục bất cứ ai, chỉ phục mỗi Lôi ca. Hiện giờ Lôi ca không có ở đây, ta không thể tới san bằng quê hương hãn được...”

Lúc này đột nhiên có tiếng ngựa hí, chỉ thấy một thiếu mặc trường bào màu trắng, trên người đeo bảy thanh kiếm đang chạy về phía này.

“Minh Hiên?” Tư Không Trường Phong ngạc nhiên gọi.

Lạc Minh Hiên kia tung người nhảy từ trên ngựa xuống trước mặt Tư

Không Trường Phong: “Tam thành chủ!”

“Sao ngươi lại về một mình? Thiên Lạc đâu?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Thiên Lạc sư tỷ không chịu về với đệ tử, cũng đi tới Lôi gia bảo rồi.” Lạc Minh Hiên đáp.

“Ta cũng đoán vậy. Nhưng trang phục của ngươi là sao? Lão tiền bối của Kiếm Tâm trùng, Lý Tổ Vương hào phóng vậy à? Tám phần mười là thêm thường nhan sắc sư phụ ngươi hả?” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Tam thành chủ! Không phải lúc nói đùa!” Lạc Minh Hiên nghiêm túc hiềm thấy: “Đường môn! Đường môn phản bội rồi! Rất có thể họ sẽ ra tay với Lôi gia bảo trong Anh Hùng Yến lần này!”

“Ngươi nghe đâu ra vậy?” Tư Không Trường Phong cau mày: “Đừng nói bậy!”

“Là thật, trên đường chúng ta gặp được Đường Liên sư huynh! Huynh ấy nói Đường Liên Nguyệt đã bị Đường lão thái gia giam lỏng, dọc đường chúng ta cũng bị Âm Hà đuổi giết. Rất có thể Đường môn đã liên thủ với Âm Hà!” Lạc Minh Hiên vội vàng nói.

“Vô liêm sỉ! Lão già mà không chịu chết Đường lão thái gia kia điên rồi à!”

Tư Không Trường Phong cả giận nói, chén rượu trong tay lập tức nát bấy.

Chương 167: Nhân Đồ Khiếu Ứng

Thấy Tư Không Trường Phong nổi giận như vậy, Diệp Ứng Khiếu không khỏi cười thầm. Chỉ cần Tuyết Nguyệt thành bị cuốn vào trận tranh đấu này, như vậy hẳn cũng đạt được mục đích chuyển đi này. Nhưng tâm tư

của hắn đều bị Tư Không Trường Phong nhìn thấu. Tư Không Trường Phong vung tay, trường thương về tay, hắn cầm thương gõ mạnh lên bàn một cái.

Một ngàn kỵ binh tinh nhuệ đồng thời rút đao, sát khí bùng bùng. Diệp Tự

doanh của Diệp Ứng Khiếu được bố trí đại đao hai bên tay, dưới ánh mặt trời hai ngàn thanh đao sáng tới nhức mắt. Dân chúng trong thành đang đứng xem lúc này mới ý thức được bọn họ đang đối mặt với đội quân đáng

sợ nhất toàn bộ Bắc Ly, thậm chí là toàn bộ thiên hạ. Ai nấy trốn vào trong nhà.

Tư Không Trường Phong lại coi như không thấy, hét lớn với Diệp Ứng Khiếu: “Đừng tưởng ta không nhận ra người đang cười thầm. Vui vẻ hả?

Đắc ý hả? Tưởng Tuyết Nguyệt thành ta không có cách nào giữ mình, buộc phải tham gia tranh đấu giữa các người à?”

Diệp Khiếu Ứng nhún tai: “Ta đâu có nghĩ vậy, không thì người theo ta tới Lôi gia bảo, dẫn ta đi gặp người kia, ta giải quyết chuyện này giúp người?”

“Người đi mà đi.” Tư Không Trường Phong cau mày nói.

“Con gái của người đang ở đó, đệ tử của người đang ở đó, đồng minh của người đang ở đó, sao lại bắt ta đi?” Diệp Khiếu Ứng giang hai tay: “Thế

này rõ là vô lý.”

“Hợp lý, vì con gái của người cũng đang ở đó.” Tư Không Trường Phong cười nhạt.

“Cái gì!” Diệp Khiếu Ứng vỗ mạnh lên bàn, cái bàn lập tức tan thành hai nửa: “Tư Không Trường Phong, người nói cái gì! Con gái ta không ở Tuyết Nguyệt thành của người, lại chạy tới Lô gia bảo làm gì? Người điên rồi à?”

“Bên phía Đường Liên Nguyệt đưa thư nói có thể chữa khỏi cho Diệp Nhược Y, bảo Đường Liên mang con bé tới. Ta cũng phái người đưa tin cho người, ai ngờ người lại chạy từ Thiên Khải thành tới đây. Hiện giờ chắc là con bé theo Đường Liên tới Lô gia bảo rồi?” Tư Không Trường Phong quay sang hỏi Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên vội vàng đáp: “Đúng vậy, trên đường chúng ta gặp Đường sư huynh và Diệp cô nương. Lúc đó Diệp cô nương còn bị thương nặng...”

“Cái gì!” Diệp Ứng Khiếu gầm lên.

“Đừng có hết nữa!” Tư Không Trường Phong bất đắc dĩ che trán: “Minh Hiên, người kể hết ra đi.”

“Nhưng được Tiêu sư đệ chữa trị, còn có quốc sư Thiên Khải thành đột nhiên xuất hiện, thân thể Diệp cô nương đã không còn gì phải lo nữa rồi.”

Lạc Minh Hiên nói tiếp.

“Tề Thiên Trần?” Tư Không Trường Phong và Diệp Khiếu Ưng nhìn nhau, thần sắc như đang suy nghĩ.

Diệp Khiếu Ưng mở miệng hỏi: “Sau đó quốc sư làm gì?”

“Quốc sư cứu Diệp cô nương xong nói vài lời với chúng ta rồi đi, không hề

dừng lại.” Lạc Minh Hiên đáp.

“Hắn nói gì với các người?” Diệp Khiếu Ưng vội vàng truy hỏi.

“Lúc nói chuyện ta không có mặt, nhưng nghe Tiêu sư đệ nói, quốc sư đi thẳng về phía nam, chắc là vừa vặn đi ngang qua nơi đó, tới phía nam chắc có chuyện quan trọng hơn.” Lạc Minh Hiên nói.

“Có thể khiến quốc sư ra khỏi Thiên Khải, e rằng chuyện này không tầm thường. Sau khi khỏi bệnh Nhược Y thế nào?” Diệp Khiếu Ưng lại hỏi.

“Vốn định dẫn cô ấy cùng Thiên Lạc sư tỷ về Tuyết Nguyệt thành, nhưng cô ấy lại muốn tới Lôi gia bảo. Minh Hiên không cản lại được.” Lạc Minh Hiên thở dài nói.

“Mẹ nhà nó!” Diệp Khiếu Ưng đứng dậy, chạy tới xoay người nhảy lên ngựa, nhìn Tư Không Trường Phong nói: “Tư Không lão đệ cứ ngồi đó từ

từ uống rượu, lão tử không tán dóc với người nữa.”

“Định tới Lôi gia bảo à? Không sợ à?” Tư Không Trường Phong nhướn mày nói.

“Mẹ nhà nó, nếu ta biết ai dám ức hiếp khuê nữ nhà ta, ta cho hai đao chém chết hắn!” Diệp Khiếu Ưng quay ngựa lại: “Tư Không lão đệ, chờ ta gặp người đó, ta sẽ không nói chuyện tình cảm gì với người, trực tiếp bắt về

Thiên Khải!”

“Nếu người có năng lực đó.” Tư Không Trường Phong không đứng dậy, ôm quyền khom lưng nói: “Cung tiễn đại tướng quân!”

“Tướng quân cái rắm.” Diệp Khiếu Ứng quát lớn: “Toàn doanh xếp hàng, chúng ta đổi hướng, tới Lôi gia bảo!”

“Yên tâm đi, chuyến này người sẽ không thất vọng. Ngoại trừ con gái của người và người người muốn gặp, người còn gặp một thiếu niên mặc quần áo màu đỏ. Hẳn họ Lôi.” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Nói nhảm, lão tử tới Lôi gia bảo, đương nhiên gặp người họ Lôi rồi.” Diệp Khiếu Ứng không hiểu.

“Lôi trong Lôi Mộng Sát.” Tư Không Trường Phong nói tiếp.

“Đi!” Diệp Khiếu Ứng đột nhiên vỗ mông ngựa, chạy không dừng vó.

Lạc Minh Hiên nhìn theo bóng lưng hắn, khó hiểu: “Đây là đại tướng quân Bắc Ly được gọi là Nhân Đồ à? Sao trông không giống vậy?”

“Ồ? Người nói xem, không giống thế nào?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Lúc đầu xem hắn nói chuyện với nhị thành chủ còn giống một tướng quân có vẻ sắc xảo. Sau đó đột nhiên thay đổi, chửi mắng giữa đường giữa chợ, chẳng khác nào lưu manh côn đồ.” Lạc Minh Hiên lắc đầu.

“Áo trắng chiến giáp, ngọc thụ lâm phong, cười nói thống lĩnh thiên quân vạn mã, đó là Lôi Mộng Sát. Một cặp kim đao, hỉ nộ vô thường, nói giết người là giết người, nhập ngũ hai mươi năm chưa bao giờ bàn lùi, chưa một lần đầu hàng, đây mới là Nhân Đồ Tử Diệp Khiếu Ứng. Nhưng có một điểm người nói rất đúng.” Tư Không Trường Phong khoanh tay sau lưng:

“Xưa nay hắc luôn là một tên lưu manh côn đồ, chuyện này chính hắc cũng thừa nhận.”

“Nhưng tên lưu manh côn đồ này lại cưới Thiên Tiên một trong thiên hạ tứ

đại mỹ nhân. Năm xưa chẳng phải tam thành chủ rất hâm mộ à?” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên, Lạc Minh Hiên quay lại, vui vẻ nói: “Sư phụ!”

“Đồ đệ ngoan, xem ra lần này không tới uống rồi, lừa được nhiều kiếm tốt như vậy à.” Doãn Lạc Hà nhìn đồ đệ cười nói.

“Nhờ sư phụ... xinh đẹp.” Lạc Minh Hiên gãi đầu.

“Lão háo sắc Lý Tổ Vương lại nói mấy lời kỳ quái hả.” Doãn Lạc Hà thở dài, đi tới bên cạnh Tư Không Trường Phong: “Nhân Đồ vì con gái mình không nói hai lời lập tức chạy tới Lôi gia bảo, còn người sao lại thờ ơ như vậy?”

“Nha đầu của Nhân Đồ kia bị gió thổi một cái là gãy, nha đầu nhà ta đâu có giống, ai gặp nó là người đấy gặp xui thôi? Huống chi chẳng phải ta đã chuẩn bị kỹ càng chuyện Anh Hùng Yến tử trước rồi sao? Tuy lần này Hàn Y đi là vì tình, nhưng tiện tay thu thập Đường môn cũng không vấn đề.”

Tư Không Trường Phong nói.

“Ồ? Nhưng sau khi nhị thành chủ rời thành vẫn không có tin tức gì truyền về.” Doãn Lạc Hà lo lắng nói.

“Không có tin tức đưa về mới là tác phong của Hàn Y.” Tư Không Trường Phong cau mày nói: “Nhưng không biết vì sao, trong lòng ta

cũng cảm thấy bất an.”

“Để ta đi một chuyến, Tuyết Nguyệt thành cần một vị thành chủ trấn thủ.”

Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Ồ ồ, ra ngoài cùng sư phụ nào.”

“Hả? Đệ tử vừa trở về, còn chưa kịp ăn miếng cơm nào mà?” Lạc Minh Hiên khóc không ra nước mắt.

“Ồ? Thế người định để một cô gái yếu đuối đi đường một mình à?” Doãn Lạc Hà miệng nói uyển chuyển thê lương, nhưng ánh mắt cực kỳ dữ tợn:

“Không thì chúng ta đánh cược một ván nhé?”

“Đệ tử... sẽ lập tức lên đường!” Lạc Minh Hiên vội vàng sửa lời.

“Vậy làm phiền tiên tử.” Tư Không Trường Phong gật đầu nói: “Nhưng giờ mà tới Anh Hùng yến, ta sợ, đã muộn rồi.”

“Dẫu sao cũng tốt hơn đứng đây chờ tin.” Doãn Lạc Hà mỉm cười, một con ngựa trắng theo tiếng chạy tới, cô xoay người lên ngựa. “Minh Hiên, lên đường thôi.”

“Dạ, vâng.” Lạc Minh Hiên đang muốn đi theo lại bị Tư Không Trường Phong kéo lại.

Tư Không Trường Phong sắc mặt chăm chú, giọng điệu đầy ẩn ý: “Minh Hiên, không được để sư phụ người vào sòng bạc. Nhớ đấy! Nhớ đấy! Nhớ

đấy!”

Chương 168: Thiên Khải Khâm Thiên giám

Thiên Khải, Khâm Thiên giám, Tề Thiên Trần.

Quốc sư mặc đạo bào màu trắng phất phơ trong làn gió, râu tóc bạc trắng nhưng ánh mắt trong veo như thiếu niên, tay cầm phất trần đứng trên đỉnh các ngấn người ngắm bầu trời.

Rất nhiều ngày đêm trong quá khứ hắn luôn nhìn bầu trời như vậy, ngắm trăng sao chuyển động, xem xét quá khứ tương lai của thiên hạ. Bói toán chuyện đại sự hưng cát của quốc gia, đây vốn là nhiệm vụ của Khâm Thiên giám, nhưng có ba việc Tề Thiên Trần không quản tới. Một, không tính chiến sự, cái gọi là chiến sự đều là đại hung, không cần phải tính. Hai, không cầu trường sinh, cái gọi là trường sinh đều là ma đạo, không thể

cầu. Ba, không bàn chuyện triều chính, cái gọi là triều chính cũng là âm mưu quỷ kế, làm hỏng việc tu hành. Chuyện này hoàn toàn khác với thứ

mà đế vương yêu cầu, nhưng Minh Đức Đế lại vui vẻ tiếp nhận. Theo những người từng may mắn gặp được quốc sư thuật lại, không ai có thể từ

chối yêu cầu của quốc sư.

Bởi vì một phạm nhân làm sao trái lời tiên nhân?

“Giam chính.” Một giọng nói khẽ gọi hắn.

Tề Thiên Trần khôi phục tinh thần, quay đầu nhìn lại, thấy là tiểu đạo đồng vừa vào Khâm Thiên giám, bèn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Đại tổng quản Cần Tuyên công công cầu kiến.” Đạo đồng cung kính đáp.

“Là khách quý rồi, mời.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Có cần gặp mặt trong Thanh Vân điện không?” Đạo đồng hỏi.

Tề Thiên Trần lắc đầu: “Mời đại tổng quản vào Tinh Nguyệt các.”

“Nơi này ư?” Đạo đồng ngạc nhiên hỏi. Tinh Nguyệt các là cấm địa của Khâm Thiên giám, người bình thường không thể bước vào. Nhưng quốc sư

đã nói vậy, hẳn cũng đáp lời, lập tức đi xuống.

Không bao lâu sau, Cẩn Tuyên công công mặc áo quan màu tím, mái tóc bạc trắng theo đạo đồng đi lên. Cẩn Tuyên công công và Tề Thiên Trần được gọi là hai đại cao thủ bên cạnh thiên tử, nhưng do ba quy tắc ba điều không quản của Tề Thiên Trần, hai người lại không mấy khi tiếp xúc.

“Đại tổng quản.” Tề Thiên Trần quay lại, cúi người hành lễ.

“Quốc sư.” Cẩn Tuyên công công vội vàng đáp lễ.

“Hôm nay đại tổng quản lại tới chỗ lão đạo làm khách, đúng là hiếm thấy.”

Tề Thiên Trần ngồi xuống ghế đá, rót một chén trà cho Cẩn Tuyên công công, nói: “Mời.”

Cẩn Tuyên công công tiến tới ngồi xuống, cười nói: “Trong triều bao quan lớn hiền hách muốn gặp quốc sư mà không được, Cẩn Tuyên công công cũng sợ bị đóng cửa không gặp, mất mặt, cho nên mãi không dám tới.”

“Đại tổng quản nói đùa rồi.” Tề Thiên Trần nhấp một ngụm trà.

“Nơi này là Tinh Nguyệt các của Khâm Thiên giám à? Nghe nói các đời giam chính đều ở đây xem tinh tượng, tính toán chuyện đại sự trong thiên hạ. Thật không ngờ giữa ban ngày giam chính cũng ngồi tại đây.” Cẩn Tuyên công công nói.

“Sao trên trời không vì ngày đêm thay đổi mà biến mất. Ban ngày người thường không thấy được ánh sao trên trời là do ánh nắng chặn ánh sáng yếu ớt của chúng lại. Nhưng thực ra chúng vẫn ở nguyên tại chỗ, ngày

qua ngày không ngừng vận chuyển, thay đổi.” Tề Thiên Trần ngửa đầu lên nói.

“Quốc sư nhìn được những gì?” Cẩn Tuyên công công hỏi.

“Ngày mai sẽ có mưa.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cẩn Tuyên công công kinh ngạc: “Chỉ vậy thôi à?”

“Sau đó sẽ tiếp tục mưa, gió tây thổi về.” Tề Thiên Trần tiếp tục nói.

“Hả?” Cẩn Tuyên công công chờ một lúc lâu, Tề Thiên Trần vẫn không nói gì thêm. “Không còn gì nữa à?”

“Ba ngày sau trời quang, nhưng không dám chắc.” Tề Thiên Trần lẩm bẩm.

“Quốc sư.” Cẩn Tuyên công công đột nhiên bật cười: “Ngày thường vẫn cho rằng quốc sư là người nghiêm túc thận trọng, không ngờ lại có lúc nhàn nhã bông đùa như vậy.”

“Lão đạo không nói đùa.” Tề Thiên Trần nghiêm trang: “Người không tin lời ta?”

“Cẩn Tuyên đương nhiên tin rồi, nhưng quốc sư biết mà. Cẩn Tuyên không hỏi thời tiết ngày mai.” Cẩn Tuyên lắc đầu: “Ta muốn hỏi vương triều ngày mai.”

“Vương triều ngày mai, đó là thiên đạo. Thiên đạo không thể nói bừa.” Tề

Thiên Trần lắc đầu.

“Vì sao?” Cẩn Tuyên nhấp một ngụm trà.

“Vì khi người biết thiên đạo, nó cũng bắt đầu thay đổi. Cho nên thiên đạo vĩnh viễn chỉ là khả năng chứ không phải câu trả lời xác định. Nhưng thế

nhân lại chỉ muốn nghe một đáp án. Vì vậy thiên đạo mà đại tổng quản muốn hỏi vốn không tồn tại.” Tề Thiên Trần quay đầu lại nhìn Cẩn Tuyên:

“Đại tổng quản, có thể nói rõ ý định của mình rồi.”

Cẩn Tuyên thở dài: “Ta nghe nói năm ngày trước khi bệ hạ trở về đã tới Khâm Thiên giám trước tiên?”

“Đầu tiên là tới phủ Bạch Vương, tiếp đó tới phủ Xích Vương, thứ ba mới là Khâm Thiên giám của ta.” Tề Thiên Trần nói.

“Nhưng bệ hạ đợi trong Khâm Thiên giám hai canh giờ. Hơn nữa ta nghe nói khi bệ hạ vào Khâm Thiên giám, Kim Y Lan Nguyệt Hầu cũng rời thành.” Cẩn Tuyên nói đầy ẩn ý.

“Đúng vậy, nhưng đại tổng quản, cài lăm câu hỏi làm nên quá.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Vậy Cẩn Tuyên không vòng vo nữa. Hôm nay trong triều xảy ra chuyện lớn, bệ hạ đột nhiên tuyên bố muốn lập người kế vị.” Cẩn Tuyên công công liếc mắt nhìn Tề Thiên Trần. “Chẳng hay quốc sư có nghe nói không?”

“Cũng mới nghe được thôi. Có điều, hôm nay trước khi đại tổng quản tới có mười ba vị khách cũng cầu kiến, chắc cũng do chuyện này.” Tề Thiên Trần lại từ từ rót một chén trà.

“Dựa theo luật lệ Bắc Ly, việc truyền ngôi sẽ chia làm hai cuộn sách. Một giao cho ngũ đại tổng quản, danh nghĩa là thánh ý. Một giao cho Khâm Thiên giám, dưới danh thiên đạo. Khi tên trên hai cuộn sách tương xứng, vị trí người kế vị mới được thừa nhận. Nhưng tuy thánh thượng nói muốn lập người kế vị nhưng Cẩn Tuyên không nhận được bất cứ cuộn sách nào, trong lòng thấy hơi bất an cho nên mạo muội tới cầu kiến quốc sư, chẳng hay quốc sư có nhận được cuộn sách đó không?” Cẩn Tuyên công công cẩn thận từng chút một hỏi.

“Chưa từng.” Tề Thiên Trần đáp rất thẳng thắn.

“Vậy chẳng hay đã từng hỏi quốc sư chưa?” Cẩn Tuyên công công lại hỏi.

“Đã hỏi.” Tề Thiên Trần không nói nhiều.

“Quốc sư có thể trả lời ta không?” Cẩn Tuyên công công trầm giọng nói.

“Vừa rồi lão đạo đã nói, thiên đạo chỉ là một khả năng. Lão đạo chỉ có thể

nói ý kiến của mình, người quyết định thực sự vẫn là thánh thượng.” Tề

Thiên Trần lại nhấp một ngụm trà. “Đại tổng quản khác với lão đạo. Đại tổng quản đứng trong triều đã lâu, nhiều lúc không thể làm theo ý mình.

Thánh thượng đột nhiên tuyên bố lập người kế vị, chắc chắn trong lòng đại tổng quản sẽ thấy bất an. Lão đạo cũng chẳng keo kiệt, ta sẽ thuật lại những lời đã nói với thánh thượng cho người.”

Cẩn Tuyên công công vui mừng nói: “Đa tạ quốc sư!”

“Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cẩn Tuyên công công trầm tư một hồi, gật đầu một cái: “Cẩn Tuyên xin ghi nhớ.”

Hai người đột nhiên im lặng ngồi trên Tinh Nguyệt các lặng lẽ uống từng chén trà một, thi thoảng nói vài lời cũng chỉ là vài chuyện không quá quan trọng, bất tri bất giác đã qua hơn nửa canh giờ. Cẩn Tuyên công công đặt chén trà xuống, đứng dậy cáo từ Tề Thiên Trần. Khi hân xoay người đi, Tề

Thiên Trần lại nhẹ giọng gọi về: “Đại tổng quản.”

“Quốc sư còn chuyện gì muốn nhắc nhở Cẩn Tuyên?” Cẩn Tuyên công công hỏi.

“Trong lòng đại tổng quản có suy nghĩ, lão đạo biết, thân trong triều đình mấy ai giữ được mình? Nhưng, có một việc đại tổng quản nhất định phải biết.” Tề Thiên Trần nghiêm mặt nói.

Cẩn Tuyên công công thầm căng thẳng, vội vàng nói: “Quốc sư xin cứ nói.”

“Ngày mai có mưa to, ra ngoài nhớ mang dù. Lão đạo không lừa ngài đâu.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Cẩn Tuyên công công lại không mỉm cười, thần sắc vẫn cung kính: “Cẩn Tuyên xin ghi nhớ.”

Chương 169: Tài của quân vương Phủ Bạch Vương.

Tiêu Sùng ngồi trước đình, ánh mặt trời chiếu lên mặt hắc. Hắc cứ thế ngồi ngây ra tại chỗ, Huyền Đồng hầu hạ bên cạnh, cũng im lặng ngồi đó không nói gì. Ngón tay hắc liên tục gõ lên ghế, không nhanh không chậm.

Mãi một lúc lâu sau, một tiếng bước chân vội vã phá vỡ không gian tĩnh lặng này.

Thất hoàng tử, Tiêu Cảnh Hà.

“Sùng ca, Cẩn Ngọc công công đưa tin tới!” Tiêu Cảnh Hà lớn tiếng hô.

“Nói.” Tiêu Sùng giơ ngón tay lên.

“Hôm nay sau khi tan triều, tổng cộng có mười ba vị đại thần tới Khâm Thiên giám, nhưng đều bị quốc sư chặn ngoài cửa. Chỉ có đại tổng quản Cẩn Tuyên tới là quốc sư chịu gặp. Sau chuyện này Cẩn Tuyên đại tổng quản bí mật tổ chức họp ngũ đại tổng quản. Hóa ra bộ hạ đã bàn bạc với quốc sư, hơn nữa quốc sư thật sự đưa ra ý kiến.” Tiêu Cảnh Hà nói.

“Ý kiến ra sao?” Thần sắc Tiêu Sùng vẫn rất bình tĩnh.

“Hai mươi chữ, nói là ý kiến nhưng tời từ miệng quốc sư càng giống lời khuyên hơn.” Tiêu Cảnh Hà thở dài một cái: “Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an!”

Huyền Đồng sửng sốt: “Những lời này có lợi hay có hại cho chúng ta?”

“Đương nhiên có lợi rồi!” Tiêu Cảnh Hà vui vẻ nói: “Vị vua khai cương thường là vua khai quốc, quân vương đời sau lấy chuyện định thiên hạ làm gốc. Khai cương chỉ dẫn tới chiến loạn, dân chúng lâm than, đối với một quốc gia trăm hại mà không một lợi!”

“Không phải rồi.” Tiêu Sùng gật nhẹ đầu: “Nam Quyết vẫn nhắm vào Bắc Ly, hoàng đế mới của Nam Quyết Ngô Thanh Hoan mới lên ngôi năm

ngoái, hẳn là người hiếu võ, trong vòng mười năm hai nước chắc chắn có chiến sự.”

Tiêu Cảnh Hà kinh ngạc: “Vậy những lời này bất lợi với chúng ta?”

“Cũng không phải.” Tiêu Sùng vẫn lắc đầu: “Lời người vừa nói cũng có chút đạo lý, nếu sau khi khai cương không thể định quốc, quốc gia cũng sẽ

sụp đổ.”

“Sùng ca, vậy rốt cuộc là có lợi hay có hại?” Tiêu Cảnh Hà bất đắc dĩ nói.

Tiêu Sùng lấy tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, chậm rãi nói: “Hôm nay là ngày tổ chức Anh Hùng Yến?”

“Đúng vậy. Đường môn và Âm Hà đã lên đường từ sớm, thành hay bại đều do hôm nay.”

Tiêu Sùng xoa đầu lẩm bẩm: “Rồng ẩn nơi dân dã, thiên hạ khó bình an.”

“Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương, rồng trong nơi dân dã, thiên hạ khó bình an!” Một thiếu niên dáng vẻ yếu ớt vừa kéo cây cung lớn vừa nói: “Quốc sư chỉ nói hai mươi chữ này?”

Thiếu niên để râu sau lưng hắn đáp: “Theo lời Cẩn Ngôn công công truyền lại, đúng là chỉ có hai mươi chữ này.”

Nơi này đương nhiên là phủ Xích Vương.

Xích Vương Tiêu Vũ buông tay, một mũi tên xé gió bay tới, chớp mắt đã xuyên qua hồng tâm. Hắn đặt cung tên xuống cười nói: “Tên Cẩn Ngôn kia lúc thường luôn ra vẻ ngoan ngoãn, thực ra bụng đầy ý xấu. Lời mà hắn nói, Long Tà người cần lưu ý, có giấu một câu cũng rất bình thường.”

“Thuộc hạ hiểu.” Long Tà gật đầu.

“Có điều chuyện lập người kế vị lần này là việc lớn, có cho hắn cũng không dám nói bừa. Long Tà. Người nói thử xem mười sáu chữ này nên giải thích ra sao?”

“Tám chữ trước rất dễ hiểu, Bạch Vương Tiêu Sùng là vị vua giữ nước, có lẽ do tính cách hắn trầm ổn, làm việc cẩn thận. Xích Vương ngài lại là vua mở mang biên cương, chứng tỏ ngài vũ dũng đáng khen. Sau này đối đầu với Nam Quyết cần có vương gia như ngài làm hoàng đế suất lĩnh. Nhưng mười chữ sau lại là biến số, mười chữ sau...” Long Tà cau mày.

“Giống như là mười chữ trước nói cũng bằng không?” Tiêu Vũ cười nói.

Long Tà cúi đầu: “Đúng vậy.”

“Không có mười chữ trước thì mười chữ sau cũng là vô ích.” Tiêu Vũ nhún vai: “Đây là tác phong của quốc sư Tề Thiên Trần. Hắn sẽ không đưa ra câu trả lời xác định, chỉ để chính người suy nghĩ. Cho nên mấy lời

này không nghĩa lý gì với chúng ta, chỉ có thể xem phụ hoàng, xem ông ấy tính sao.”

“Vương gia cảm thấy bệ hạ sẽ nghĩ sao?” Long Tà hỏi.

“Phụ hoàng không thích quân ngũ, lời này không có lợi cho ta. Người cứ nhìn Lang Gia Vương đầy rẫy quân công, cuối cùng lại sa sút tới kết cục như vậy. Nhưng người nói xem, vị vua định quốc, một người mù lấy gì ra mà định quốc?” Tiêu Vũ cười lạnh: “Phụ hoàng không phải người mạo hiểm, trừ phi ta chết nếu không vị trí hoàng đế không tới phiên Tiêu Sùng.”

Đúng rồi, nghe nói Lan Nguyệt Hầu một mình cưỡi ngựa rời thành?”

“Đúng vậy, ngay sau khi bệ hạ về kinh.” Nghe nói là ra ngoài làm việc cho bệ hạ.” Long Tà đáp.

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu, cũng coi như một vị đại nhân trong Thiên Khải.

Phải nghĩ cách lôi kéo hãn.” Tiêu Vũ cau mày.

“Tháng trước đưa châu báu tới, đều nhận.” Long Tà nói.

“Nhưng ta nghe nói Tiêu Sùng đưa tranh chữ tới, hãn cũng nhận hết?”

Tiêu Vũ hỏi.

“Vâng.” Long Tà đáp.

Tiêu Vũ lắc đầu: “Người như vậy là đáng sợ nhất, phải tìm điểm yếu của hãn mới được. Người bảo Nham Sâm đi điều tra hãn một chút. Đúng rồi, Nham Sâm đâu? Mấy hôm rồi không thấy hãn.”

“Mấy hôm trước Nham Sâm nhận được thư của Bách Hiếu đường, hôm nay ngồi trong phòng cả ngày, không biết đang nghĩ gì...” Long Tà do dự

một chút rồi nói.

“Bách Hiếu đường? Ai nhắn cho hử?” Tiêu Vũ kinh ngạc.

“Nghe nói là đường chủ Bách Hiếu đường.” Long Tà cúi đầu.

“Cư Nhược Phong? Hử còn sống à? Sao bảo chết lâu rồi mà?” Tiêu Vũ

kinh hãi: “Dẫn ta tới gặp Nham Sâm!”

Khâm Thiên giám.

Tinh Nguyệt các.

Tề Thiên Trần vẫn ngồi đó, nhìn lên bầu trời. Hôm nay sắc trời dần u ám, trên trời chỉ có vài ngôi sao mờ mờ. Hử khẽ thở dài, lại nhấp một ngụm trà.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Tề Thiên Trần không quay đầu lại hỏi:

“Sư đệ?”

Đó là một đạo sĩ rất trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ như công tử thế

gia. Hử cúi đầu: “Sư huynh uống trà ngắm sao tại đây nhưng lại làm khó chúng ta rồi. Trưa hôm nay đã cử mười ba vị khách quý, nhưng sau giờ

ngộ sư huynh lại gặp Cẩn Tuyên công công, mấy chục đại thần trong triều lại tới. E rằng sau hôm nay Khâm Thiên giám chúng ta sẽ đặc tội với toàn bộ triều đình.”

“Ha ha ha. Nếu bọn họ không gặp được ta, có thể tới gặp đại tổng quản.”

Tề Thiên Trần cười nói: “Dù sao những lời nên nói ta đều đã nói cho hử.”

“Bọn họ cũng muốn, nhưng phủ của đại tổng quản đâu phải ai cũng tới bái kiến được. Có điều Cần Tuyên đại tổng quản mà biết, bốn vị tổng quản khác cũng sẽ biết. Mà nếu họ biết, ít nhất hai vị vương gia quan tâm tới

chuyện này nhất cũng sẽ biết.” Đây chính là mục đích của sư huynh phải không?” Đạo sĩ trẻ tuổi kia đi tới bên cạnh Tề Thiên Trần.

“Đúng vậy, nếu bọn họ muốn biết thì nói bừa hai mươi chữ ấy cho bọn họ

nghe.” Tề Thiên Trần lạnh nhạt nói.

“Nói bừa?” Đạo sĩ trẻ tuổi kinh ngạc.

“Nói bừa.” Tề Thiên Trần cười một tiếng: “Định quốc gì chứ, khai cương gì chứ, chân long chỉ có một, thiên tử cũng chỉ có một. Kẻ thắng đứng trên đài cao, người thua quỳ dưới đài, máu chảy thành sông. Từng đời nối tiếp nhau, từng triều đại tiếp nối, sao trời biến đổi ngày đêm, triều đại lần lượt thay đổi. Chỉ có một chuyện chưa từng đổi thay.”

Chương 170: Thiếu niên kiếm khí thịnh

Bắc Ly thích kiếm, có Cô, Đạo, Nho, Nộ, Tuyết Nguyệt - Ngũ Đại Kiếm tiên, còn có Thiên Thủy kiếm tông, Cô Ảnh kiếm phái, Thương Lôi kiếm hiên, Vân Tê kiếm phái, Thiên Kiếm các, ngũ đại kiếm phái. Lại có ‘Phong Tuyết Kiếm’ - Trầm Tĩnh Chu, ‘Kiếm Tâm Hữu Nguyệt’ - Lý Tâm Nguyệt, những kiếm khách liên tiếp xuất hiện trên giang hồ như truyền thuyết, kiếm phổ liệt kê thập đại danh kiếm, thanh nào cũng xứng với hai chữ

tuyệt thế.

Nhưng có một thanh kiếm đã đạt tới cảnh giới đại tông sư nhưng lại không có duyên với vị trí kiếm tiên. Trên giang hồ rất ít người nhắc tới, thanh kiếm kia cũng không cách nào sánh vai với thập đại danh kiếm.

Mười hai năm trước thanh kiếm này từng quét ngang giang hồ, một người một kiếm giao đấu với hữu hộ pháp của Ma giáo suốt một ngày một đêm, bất phân thắng bại.

Thanh kiếm này tên là Trường Hồng. Kiếm mỏng Trường Hồng, lúc giết người lưỡi kiếm sắc bén vung chéo xuống như mưa lúc hoàng hôn. Dùng kiếm làm tên, gia chủ Âm Hà Tô gia, Tô Mộ Vũ.

Xuất kiếm liên mười ba lần nhưng đều bị ngăn cản dễ dàng, Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất nói: “Ta nhớ ra rồi, sư phụ từng nhắc tới kiếm của ngươi. Ngươi là sát thủ có thể điều khiển cùng lúc mười tám thanh kiếm.

Sư phụ nói kiếm thuật trong thiên hạ, nếu chỉ xét riêng kỹ thuật tinh diệu, chưa chắc ngươi đã kém hơn năm vị Kiếm Tiên.”

“Ngươi nói sai rồi.” Tô Mộ Vũ gật đầu một cái: “Ta không cầm kiếm mà cầm hung khí.”

“Mỗi thanh kiếm đều có ý nghĩa của mình.” Lôi Vô Kiệt cười đáp: “Đệ tử

Lôi gia bảo, Tuyết Nguyệt thành, Kiếm Tâm trùng, Lôi Vô Kiệt, chính thức hỏi kiếm tiền bối.”

“Cái tên này tuổi thì nhỏ mà gia nhập một đồng môn phái.” Tiêu Sắt hừ lạnh nói.

“Hắn có đấu được với Tô Mộ Vũ không?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Mười hai năm trước Tô Mộ Vũ đã có thể giao chiến ngang tay với hữu hộ

pháp của Ma giáo, trong Tiêu Dao Thiên Cảnh cũng ở cấp độ tuyệt đỉnh.

Đừng nói Lôi Vô Kiệt, cho dù là sư phụ hắn Lôi Oanh hay Lý Hàn Y cũng khó lòng chiếm được lợi thế khi đánh với Tô Mộ Vũ.” Tiêu Sùng

lắc đầu:

“Với công lực hiện tại của Lôi Vô Kiệt, chỉ vừa bước vào Tự Tại Địa Cảnh, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Vậy làm sao giờ?” Diệp Nhược Y khẽ cau mày.

“Không chỉ Lôi Vô Kiệt không phải đối thủ của Tô Mộ Vũ, bên kia Đường Liên và Thiên Lạc liên thủ cũng không địch nổi Tạ Thất Dao thành danh đã vài chục năm. Ba người trẻ tuổi làm sao địch nổi hai vị cao thủ đại tông sư?” Tiêu Sắt nhún vai.

“Không được rồi.” Ánh mắt Diệp Nhược Y lóe lên vẻ kiên quyết, vung nhẹ

tay, tạo thành một chuỗi lá xanh lượn vòng trong bàn tay mình.

“Người để ý tới hãn quá nhỉ?” Tiêu Sắt nhìn Diệp Nhược Y hỏi.

Diệp Nhược Y ngậy ra một hồi rồi lắc đầu nói: “Ta chỉ không muốn chết ở

đây.”

“Tiểu tử kia rất để ý tới người.” Tiêu Sắt quay đầu nhìn sang phía Lôi Vô Kiệt kiếm khí lại bùng lên, áo đỏ phấp phới. “Lần đầu tiên gặp người, trái tim hãn đã bay mất. Thiếu niên vốn là vậy rất dễ động tình, sau khi động tình lại kiên định như đá tảng. Cho nên bọn họ thường nắm giữ lực lượng người khác không thể tưởng tượng nổi.”

“Ta...” Diệp Nhược Y lắc đầu: “Một người có thể chết bất cứ lúc nào, đâu dám đòi hỏi gì.”

“Không, người sẽ không chết.” Ánh mắt Tiêu Sắt đầy kiên định, tay chạm nhẹ lên trường côn bên cạnh: “Ta sẽ không để bất cứ ai trong các người chết.”

Diệp Nhược Y quay sang, chợt thấy ánh mắt Tiêu Sắt thay đổi.

Đó là một ánh mắt đã lâu không chứng kiến. Nó rực sáng, kiên định, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Tiêu Sắt xiết chặt Vô Cực côn: “Bởi vì ta cũng là một thiếu niên.”

“Năm trước ta mới bước vào giang hồ, cũng rất may mắn. Được chứng kiến Thúc Y kiếm của sát thủ Nguyệt Cơ, Phong Tuyết kiếm của Trầm Trinh Chu, Thiết Mã Băng Hà của tỷ tỷ, Phong Nhã tứ kiếm của ông ngoại, cự kiếm Đằng Không của Ám Hà các người.” Lôi Vô Kiệt vận thẳng Hỏa Chước thuật lên Thiên Hỏa cảnh, Tâm kiếm trong tay ngân vang không ngừng. “Hôm nay được chứng kiến kiếm mỏng Trường Hồng, thật chẳng uổng công.”

Tô Mộ Vũ lắc đầu: “Nếu là ta của hơn mười năm trước, gặp được người có lẽ sẽ tâm sự với người một phen. Nhưng thật đáng tiếc. Chết đi!”

Người mặc áo đen lập tức hành động, Lôi Vô Kiệt áo đỏ cũng lao thẳng tới trước.

Kiểm mỏng Trường Hồng, danh kiếm ‘Tâm’ lướt qua nhau.

Tô Mộ Vũ thu kiếm, trên thân kiếm mỏng có vết máu dài một tấc.

Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất, mỉm cười lau vết thương trên tay, cao giọng nói: “Nữa nào!”

Một kiếm vừa rời của Tô Mộ Vũ vốn là chiêu kiếm tất sát, theo tính toán của hắn vốn nên xuyên qua tim, thế nhưng chỉ làm cánh tay Lôi Vô Kiệt bị

thương. Hắn xoay người gật đầu tán thưởng: “Được.”

“Ta đang nghĩ, chuyện gì mà khiến một người biến thành một khối băng lạnh lẽo như vậy?” Lôi Vô Kiệt cũng xoay người lại, thân thể bùng bùng khí nóng: “Vãn bối Lôi Vô Kiệt, hỏi tiếp kiếm thứ hai!”

Tô Mộ Vũ không nói gì, cầm kiếm tung người lướt tới trước mặt Lôi Vô Kiệt. Trường kiếm vung lên, Lôi Vô Kiệt nâng kiếm muốn đỡ nhưng bị

kiếm khí như nước thủy triều đánh văng ra ngoài, thân hình tràn ngập hơi nóng lão đảo như muốn ngã, có thể thấy Hỏa Chúc thuật đã sắp bị đánh tan. Nhưng hắn vẫn đứng dậy, lau vết máu bên mép, cười thảm nói:

“Được. Văn bối Lôi Vô Kiệt, xin hỏi kiếm lần thứ ba!”

“Đây là kiếm cuối cùng.” Tô Mộ Vũ trầm giọng nói.

“Chiêu kiếm lần này, ta sẽ ra tay trước!” Lôi Vô Kiệt nhảy lên, Tâm kiếm trong tam chém thẳng xuống.

Tô Mộ Vũ ngửa ra sau, cầm kiếm chặn bên trên. Trường Hồng kiếm của hắn không hề quý giá, đây chỉ là thanh kiếm hắn tự mình rèn ra sau khi xuất sư tại nơi đào tạo của Âm Hà. Rất nhiều sát thủ của Âm Hà cũng vậy, khi xuất sư rèn một binh khí thuộc về mình, từ đó trở đi luôn sát cánh cùng nhau, đến chết cũng không rời.

Tâm kiếm, Trường Hồng lại giao nhau. Tô Mộ Vũ nhíu mày, đánh bay kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt.

Chỉ trong chớp mắt, hai bóng người lướt qua nhau, khoảnh khắc đó hai bên đều chăm chú quan sát đối phương. Ánh mắt Tô Mộ Vũ vẫn lạnh lùng tàn khốc như làn nước, cứ như mọi chuyện trên thế gian đều không nằm trong suy nghĩ của hắn. Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn nóng rực, như chẳng hề

sợ hãi bất cứ chuyện gì trên thế gian.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên giơ tay, thanh Tâm kiếm lại bay về.

“Vân vô tâm dĩ xuất tỵ, điều quyền phi nhi tri hoàn.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên mỉm cười: “Là chiêu đầu tiên trong Chỉ Thủy kiếm pháp của tỷ tỷ ta, tên là Quyền Phi Hoàn, nghe có hay không?”

Tô Mộ Vũ xoay người, giơ thanh kiếm mỏng Trường Hồng ngăn trước ngực. Tâm kiếm đột nhiên đâm thẳng vào thân kiếm của hắn. Tô Mộ Vũ lui lại phía sau, Lôi Vô Kiệt nghiêng người nắm lấy Tâm kiếm. Chân khí trên người hắn bùng lên, xuất một kiếm ép lui Tô Mộ Vũ, thanh kiếm Trường Hồng lập tức gãy thành từng khúc.

“Đây là kiếm thứ ba của ta.” Lôi Vô Kiệt cao giọng quát.

“Tiểu tử, đặc ý gì chứ? Nếu không phải vừa rồi Lôi Môn Bát Tuần làm hỏng Thập Bát kiếm trận của hắn, không khéo giờ ngươi đã là người chết.”

Mặc dù ngoài miệng Tiêu Sắt chế giễu nhưng ánh mắt lại như đang cười:

“Có điều chiêu kiếm vừa rồi coi như chiêu thức tuyệt diệu nhất mà hắn từng thi triển.”

Thần sắc Tô Mộ Vũ vẫn dừng dừng. Hắn lui lại, tay khê giơ lên, thân kiếm vỡ vụn lượn vòng quanh tay hắn. Hắn búng ngón tay một cái, hơn mười mảnh kiếm vỡ bắn thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Chương 171: Phúc vũ phiên vân

Thấy mảnh kiếm vỡ bắn về phía mình, Lôi Vô Kiệt vội vàng giơ Tâm kiếm lên đỡ, nhưng một mảnh kiếm lướt sát qua tay hắn, tâm kiếm tuột tay, hắn vội vàng giơ tay ra muốn cầm lại. Nhưng đã thấy Tô Mộ Vũ bước một bước lướt tới trước mặt hắn, xuất một cước đá văng hắn ra ngoài, sau đó lại

có ba mảnh kiếm vỡ đánh lên người hắn. Tô Mộ Vũ đứng thẳng, xoay tròn thanh kiếm trong tay: “Đây là danh kiếm hạng ba thiên hạ, Tâm kiếm?”

Tâm kiếm ngâm vang không ngừng, muốn trốn khỏi tay Tô Mộ Vũ, chỉ

thấy Tô Mộ Vũ giơ tay phất nhẹ lên thân kiếm, trấn áp thân kiếm rung động không ngừng.

Lôi Vô Kiệt ngã xuống, bả vai bên trái không ngừng chảy máu.

Diệp Nhược Y đang định đi tới giúp đỡ, lại bị Tiêu Sắt ngăn cản: “Vẫn chưa kết thúc, chờ một chút.”

Vừa dứt lời Lôi Vô Kiệt đã gắng gượng đứng dậy, nhìn Tâm kiếm trong tay Tô Mộ Vũ, đột nhiên quát lớn: “Kiếm đến đây!”

Chỉ thấy Tâm kiếm bị Tô Mộ Vũ dùng chân khí đè xuống lại ngâm vang!

“Kiếm tới đây!” Lôi Vô Kiệt lại gầm lên.

Tâm kiếm lập tức kéo Tô Mộ Vũ về phía trước.

“Kiếm tốt, kiếm khách cũng giỏi!” Tô Mộ Vũ gật đầu, đột nhiên giơ chân giẫm mạnh xuống đất khiến thân hình ngừng bật. Hắn giơ Tâm kiếm lên trước mặt quát: “Ngừng!”

Tâm kiếm bỗng yên tĩnh lại, Lôi Vô Kiệt lui lại một bước, phun ra một ngụm máu tươi.

“Lên!” Tô Mộ Vũ đột nhiên nâng kiếm, đâm thẳng về phía Lôi Vô Kiệt.

Diệp Nhược Y vội vàng quay lại nhìn Tiêu Sắt, Tiêu Sắt cau mày nhưng vẫn không nói gì. Còn Lôi Vô Kiệt lại đột nhiên bước lên một bước, nhát đâm của Tâm kiếm trúng bả vai hắn, nhưng chỉ tiến tới một tấc là ngừng lại.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu, nhẹ giọng khen: “Được.”

Hai ngón tay bỗng kẹp lấy Tâm kiếm, nhất chỉ phá Thương Sơn, nhị chỉ đoạn càn khôn, Lôi môn Kinh Lôi chỉ!

Lôi Vô Kiệt lại giơ tay chỉ về phía Tô Mộ Vũ, đoạn hồn phách, tiết trường sinh, Lôi môn Thất Thần chỉ!

Tô Mộ Vũ lập tức rút kiếm lui nhanh lại, ánh mắt toát lên vẻ khen ngợi:

“Với tuổi tác của ngươi, vừa tu luyện kiếm thuật, Hỏa Chức thuật, Vô Phương quyền, lại vừa tinh thông hai môn chỉ pháp của Lôi gia bảo, quả thật hiếm có.”

“Chỉ từng luyện qua, cũng hiểu chút bề ngoài mà thôi.” Trên người Lôi Vô Kiệt đã đầy vết thương nhưng gương mặt vẫn mỉm cười: “Chẳng phải là sắp chết sao? Bị ép thì phải vậy thôi. Ngươi bảo ta thi triển tiếp một chỉ

cũng chẳng được.”

“Nếu hai chỉ kia chỉ là ngẫu nhiên, vậy giờ ngươi không còn kiếm trong tay, còn cần đánh tiếp không?” Tô Mộ Vũ chậm rãi nói.

“Nếu ta không đánh ngươi có thể bỏ qua cho ta không? Bỏ qua cho bằng hữu của ta không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tô Mộ Vũ lắc đầu, trả lời rất dứt khoát: “Không thể.”

“Vậy vấn đề này đâu có ý nghĩa gì.” Lôi Vô Kiệt phất hai tay áo, áo đỏ phất phới, ánh đỏ trong mắt lại bùng lên: “Tới đây! Ta còn chút công phu cuối cùng ép đáy hòm chưa sử dụng, nếu ngươi muốn phân sinh tử, vậy được!

Ta sẽ luận bàn sinh tử với ngươi.”

Hai tay Lôi Vô Kiệt nắm lại thành quyền, thi triển một thức mở đầu, chính là võ công mà võ tăng bảy tuổi trong Thiếu Lâm tự cũng biết, Đại La Hán Quyền.

Tô Mộ Vũ vung nhẹ tay phải vẽ thành một đóa kiếm hoa: “Như ý của ngươi.”

Bên kia, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc hợp lực đánh với Tà Thất Dao nhưng mãi vẫn không xong. Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc

đều đã thở hồng hộc nhưng hơi thở Tạ Thất Dao đã hơn lục tuần vẫn rất thông

thả. Hắn cầm đao đứng đó, nhìn Đường Liên hỏi: “Người là đệ tử Đường môn, sao không thấy người dùng ám khí?”

“Ta là người của Đường môn, nhưng cũng là đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lần này ta tới đây là vì Tuyết Nguyệt thành, không vì Đường môn.” Đường Liên nhắm Chỉ Tiêm nhận, chăm chú nhìn Tạ Thất Dao.

“Ta cũng đoán ra, người là thiếu niên kiên cường.” Tạ Thất Dao gật đầu:

“Lần này ta hợp tác với Đường môn các người, thế nhưng theo ta thấy, bọn họ không bằng người. Chỉ tiếc rằng ta là sát thủ, cho dù có tán thưởng người nhưng vẫn phải giết người.”

Tư Không Thiên Lạc rung thanh trường thương, ánh bạc lấp loáng: “Bớt nói nhảm đi.”

“Người có một binh khí rất tốt. Ta cũng từng có, đó là thanh đao do ta tự rèn, dùng suốt bốn mươi năm, sửa chữa hơn trăm lần.” Tạ Thất Dao giơ thanh trường đao trong tay: “Đáng tiếc là bị người ta chém đứt rồi, nếu ta cầm thanh đao trước kia, các người đã là người chết.”

“Nói khoác mà không biết ngượng.” Tư Không Thiên Lạc tức giận mắng.

Tạ Thất Dao lại chẳng hề để ý tới cô, tiếp tục nói: “Trong nghề của chúng ta có một lời đồn. Nếu binh khí theo mình nhiều năm bị gãy, như vậy mạng cũng chẳng còn bao lâu. Lần này sau khi giết chết các người, ta sẽ rút khỏi vị trí gia chủ Âm Hà Tạ gia, ẩn cư lánh đời.”

Trường thương của Tư Không Thiên Lạc chỉ thẳng vào Tạ Thất Dao, khó hiểu: “Lão già nhà người đúng là kỳ lạ, người muốn thoát ẩn cư thì cứ ẩn cư, muốn chết thì cứ chết, nói chuyện này với chúng ta làm gì?”

“Đúng là lão già ta đây nhiều lời rồi.” Tà Thất Dao cười nói: “Chẳng qua các người là hai người cuối cùng mà ta giết trong cuộc đời này, cho nên nói thêm mấy câu.”

“Nếu người muốn giết chúng ta, cả đời này đừng hòng yên ổn!” Tư Không Thiên Lạc cả giận nói.

“Người định nói, các người một là con gái của Thương Tiên, một là đồ đệ

của Tửu Tiên, nếu ta giết các người, Tư Không Trường Phong và Bách Lý Đông Quân chắc chắn không tha cho ta?” Tà Thất Dao bước lên trước một bước: “Ta giết người bao năm như vậy, hiểu được một đạo lý. Chỉ khi người ta sợ hãi mới lôi người khác ra để uy hiếp đối phương.”

Tư Không Thiên Lạc ngây ra một chút, từ khi sinh ra đến giờ cô ghét nhất là năm chữ ‘con gái của Thương Tiên’. Bởi vì cô cho rằng mình có thể hoàn toàn không dựa vào vinh quang của sư phụ mà xông xáo giang hồ, cô chỉ

là cô, Tư Không Trường Phong là Tư Không Trường Phong. Nhưng đúng như Tà Thất Dao nói, lúc này cô đã sợ hãi! Lúc này cô chỉ mong Tư Không Trường Phong xuất hiện ở đây, ngăn trước người mình. Có cây thương đó, thiên hạ này ai làm cô bị thương được?

Tà Thất Dao đã xuất đao chém tới, Đường Liên tung người nhảy lên, Chỉ Tiêm nhận va chạm với lưỡi đao.

Một là đao dài ba thước, một là đao nhỏ dài khoảng một tấc!

Tà Thất Dao cười một tràng dài, đao kinh trong tay tầng tầng lớp lớp, ép xuống như dời núi lấp biển. Đường Liên bị đánh không ngừng lui lại, Chỉ

Tiêm nhận vang lên tiếng vỡ lách cách, có thể thấy đã sắp không chịu nổi nữa. Còn lúc này Tư Không Thiên Lạc vẫn đang ngây ngốc, hần không

khỏi quát lớn: “Thiên Lạc!”

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc cũng hồi phục tinh thần, phản ứng đầu tiên lại là quay sang nhìn Tiêu Sắt một cái.

Chỉ thấy lúc này Tiêu Sắt cũng đang nhìn cô.

Diệp Nhược Y chú ý tới ánh mắt bọn họ, đột nhiên nói: “Là một cô gái rất tốt.”

“Ừ.” Tiêu Sắt trả lời rất thẳng thắn.

Tư Không Thiên Lạc nhìn Tiêu Sắt, trong lòng thầm nhủ: Hôm nay phụ thân không thể ngăn phía trước ta, nhưng ta có thể ngăn phía trước hắn!

Nỗi sợ trong lòng lập tức tan thành mây khói, Tư Không Thiên Lạc cầm cán thương, gầm lên một tiếng, đâm thẳng về phía Tà Thất Dao đang cầm đao ép Đường Liên không ngừng lui lại.

Thân thương ngân dài, Phiên Vân.

Chương 172: Thuyền nát còn có ba ngàn đinh

Khi Tư Không Thiên Lạc thi triển chiêu thương Phiên Vân Phúc Vũ, Đường Liên cũng đánh ra một quyền, quyền phong như thủy triều, như sóng lớn, chính là Hải vận do Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ! Tà Thất Dao đột nhiên thu đao lui lại phía sau.

Đường Liên lập tức thu quyền, nhưng thương kinh của Tư Không Thiên Lạc lại không thu được, ép thẳng tới Tà Thất Dao.

Tà Thất Dao vung liền ba đao, hóa giải thương kinh, thân hình ngưng lại vững vàng, hắn nói: “Thương kinh trong thiên hạ, Thương Tiên Tư Không Trường Phong độc chiếm tám phần. Vốn dĩ ta không tin, nhưng hôm nay gặp được người, ta tin.!”

“Coi như có chút kiến thức!” Tư Không Thiên Lạc thi triển xong chiêu thương đó, khí tức đã bất ổn, tay cầm thương run rẩy nhưng vẫn cứng giọng.

Chợt thấy một tiếng kêu dài vang lên từ phía xa, một con hạc vàng phá vân bay ra. Trên hạc vàng là một người đàn ông mặc áo bào màu xám, thần sắc thoảng chút tức giận, ống tay áo bên phải trống rỗng. Người này từng nổi danh cùng Lôi Oanh, nhân tài kiệt xuất của Lôi môn, Lôi Vân Hạc.

“Trưởng lão giữ các.” Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc nhìn lên.

“Sư thúc!” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Là Lôi Vân Hạc.” Tô Mộ Vũ thu kiếm, khẽ cau mày.

Lôi Oanh đang đối diện với mười tám Diêm Vương thiếp tràn ngập sát khí, nghe tiếng hạc kêu kia, trong lòng không khỏi vui mừng. Sát Phổ kiếm trong tay hắt bùng lên ánh đỏ, lại chém ra hơn mười luồng kiếm khí.

Mạnh mẽ sắc bén, bá đạo tuyệt luân!

Mười luồng kiếm khí lần này không phải đánh bay mười tám Diêm Vương thiếp, mà là muốn chặt đứt chúng!

“Xem ra đã không chỉ là nửa Kiếm Tiên!” Đường lão thái gia một đòn không thành, thần sắc vẫn không đổi.

Lôi Oanh vừa thi triển một chiêu kiếm kinh thế hãi tục ngăn cản mười tám Diêm Vương thiếp, đột nhiên nhìn ra ngoài gian phòng, quát dài một tiếng:

“Vân Hạc!”

“Cửu thiên dẫn lôi, vân trung chi hạc!” Đường lão thái gia trầm ngâm:

“Không ngờ hôm nay được thấy ba vị trong Lôi Môn Tứ Kiệt năm xưa, xem ra muốn tiêu diệt Lôi gia bảo cũng chẳng dễ dàng gì.”

Lôi Oanh bước thẳng tới trong sân, cao giọng gọi: “Vân Hạc!”

Ôn Lương cũng vội vàng ra ngoài theo: “Cái này... Lôi môn sao còn có người cười hạc, đây không phải việc chân nhân đạo gia hay làm ư?”

Tiên hạc dưới chân Lôi Vân Hạc ngửa mặt lên trời hót một tiếng dài, Lôi Vân Hạc vốn đang ngồi trên hạc cũng đứng dậy gọi lớn: “Oanh ca.”

“Lão gia tử, chuyện lần này không ổn rồi.” Đường Huyền nhỏ giọng nói:

“Đại gia trường Âm Hà và gia chủ Tô gia Tạ gia vẫn chưa tới. Lôi Vân Hạc lại tới, chúng ta không chiếm ưu thế.”

“Không, bọn họ tới rồi, đang ngay gần đây.” Đường lão thái gia nhẹ giọng nói.

Lôi Thiên Hổ đứng trên nóc nhà giảng co với Mộ Vũ Mặc cũng kinh ngạc:

“Là Lôi Vân Hạc?” Là Lôi Vân Hạc tu luyện Kinh Lôi chỉ tới cực hạn, thậm chí còn tái hiện Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật của Lôi môn. Bàn về thanh thế,

năm xưa hẳn không kém gì đám người Bách Lý Đông Quân, tuy tiếp đó mất tích nhiều năm, nhưng sau trận đánh với Triệu Ngọc Chân lần trước thanh danh của hắn lại vang dội. Nếu hắn tới đây, vậy rất có thể tình thế

hôm nay sẽ thay đổi rất lớn.

“Cuối cùng cũng tới.” Lôi Thiên Hổ lạnh lùng nói, sau đó giơ tay lên mép, ho nhẹ một tiếng.

Mộ Vũ Mặc nhìn lại, thấy vết máu trên tay, không khỏi biến sắc: “Lôi Thiên Hổ, hóa ra người đã bị thương vào tận huyết mạch, vừa rồi chỉ là cứng rắn chống đỡ!”

“Cứng rắn chống đỡ?” Lôi Thiên Hổ lau vết máu nơi khóe miệng, trầm giọng nói: “Tri Chu Nữ, người đã từng nghe câu này chưa?”

“Câu gì?” Mộ Vũ Mặc kinh ngạc.

“Thuyền nát còn có ba ngàn đinh!” Lôi Thiên Hổ đột nhiên rung ống tay áo, chiếc áo da bạch hổ vừa dày vừa nặng cũng bay lên. Hắn múa nhẹ tay phải, thu hết gió lớn trong sảnh vào tay. Tay trái khê giường lên, lòng bàn tay như có tiếng sấm nổ. Đây là võ công bá đạo nhất của Lôi môn.

“Ngũ Lôi Thiên Cương quyền.” Hai tay Mộ Vũ Mặc bùng lên luồng sáng lạnh, cười lạnh nói: “Người đã đấu vài chục chiêu với Sương Huyền chiêu của ta, có chiếm được tí lợi thế nào không?”

“Người biết Ngũ Lôi Thiên Cương quyền, thế có biết Thiên Cương quyền này có chín tầng cảnh giới. Mười hai năm trước khi ta tỷ thí với U Băng, ta mới bước vào tầng thứ bảy - Sinh Sát Dư Đoạt.” Lôi Vô Kiệt trợn trừng hai mắt: “Vậy người có thể nghĩ xem tầng thứ chín sắp nếm thử. Diệt Thiên Tuyệt Địa!”

“Tầng thứ chín? Cảnh giới mà trăm năm qua chưa một ai đạt tới?” Mộ Vũ

Mặc cả kinh, nhanh chóng lui lại.

“Chết đi!” Lôi Thiên Hổ xuất quyền đánh ra, thanh thế còn kinh khủng hơn vừa rồi vài lần.

Mộ Vũ Mặc giơ quyền lên đỡ, nhưng Sương Huyền chiêu vừa rồi còn đánh bất phân thắng bại với Lôi Thiên Hổ, lúc này lại chẳng chịu nổi một đòn. Hàn quang lập tức bị đè ép, cô ả cũng bị một chiêu đánh bay

ra ngoài, chân khí trong người tiết ra tới bảy tám phần. Cô ả phun ra một ngụm máu tươi, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Lôi Thiên Hổ tung người nhảy tới, lại đánh ra một chưởng.

“Liên Nguyệt.” Mộ Vũ Mặc nhẹ giọng gọi cái tên này.

“Vẫn còn nhớ nhưng cái tên Đường môn kia à?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô. Mộ Vũ Mặc kinh hãi, lại mở mắt ra, phát hiện mình đã nằm trong lòng một nam tử. Nam tử đó đeo mặt nạ màu bạc, ánh mắt âm lãnh.

“Đại gia trường.” Mộ Vũ Mặc nhẹ giọng gọi.

Đại gia trường tay trái ôm Mộ Vũ Mặc, tay phải vung lên, giao đấu một chưởng với Lôi Thiên Hổ.

Một bên lòng bàn tay nổi sấm, một bên trên quyền có bóng đen quấn quanh.

Hai quyền giao nhau, chỉ thấy Lôi Thiên Hổ bị đánh lui lại phía sau, ngã vào trong sân, lão đảo lui liên vài bước vẫn không đứng vững nổi.

“Thiên Hổ!” Lôi Oanh tiến tới đỡ hấn.

Lôi Thiên Hổ hộc ra một ngụm máu đen, sắc mặt tái xanh: “Diêm Ma chưởng!”

Đại gia trường cũng chẳng chiếm lợi, hấn ôm Mộ Vũ Mặc rút lui về phía sau, đập trên nóc nhà. Nhưng do dư kinh Ngũ Lôi Thiên Cương chưởng của Lôi Thiên Hổ, bước chân hấn khiến nóc nhà vỡ tan, ngã xuống phòng khách. Thần sắc hấn không hề dao động, rũ hai tay áo ngăn cản những mảnh ngói vỡ.

“Cuối cùng đại gia trường cũng tới rồi” Đường lão thái gia lạnh lùng hít một hơi thuốc.

Đại gia trường không buồn để ý tới hẳn, chỉ nói như đang lẩm bẩm:
“Nếu không phải trên người có thương tật. Người mạnh nhất Lôi môn thể hệ này phải là Lôi Thiên Hổ, trên cả Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc.”

“Do Vũ Mặc đánh giá thấp hẳn.” Mộ Vũ Mặc bước khỏi lòng đại gia trường, hơi cúi đầu. Cô ả là người nói năng gì cũng tràn ngập phong tình, nhưng giờ đối diện với đại gia trường cầm quyền của Âm Hà, cô ả cũng phải thu hồi vẻ quyến rũ lúc bình thường.

“Người đã trọng thương, ở lại đây cũng chẳng ích gì. Mang người của Mộ

gia rời khỏi Lôi gia bảo đi.” Sắc mặt đại gia trường vẫn không đổi:

“Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta.”

“Vâng.” Mộ Vũ Mặc tung người nhảy một cái, lại bay lên nóc nhà.

“Đại gia trường rất coi trọng tính mạng của Âm Hà, chỉ có điều, chẳng hay ba vị sư thúc của ta giờ đang ở đâu?” Đường Huyền lạnh lùng hỏi.

“Đường Huyền.” Đường lão thái gia hít một hơi thuốc, gọi một lời không nhẹ không nặng.

Đường Huyền ngừng nói, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Việc đó, chắc hẳn sau khi mọi chuyện thành công, đương nhiên đại gia trường sẽ cho chúng ta một câu trả lời.” Đường lão thái gia chậm rãi nói.

Đại gia trường không nhìn hẳn chỉ nói: “Không cần giao cái gì cả. Đường môn tam lão dùng Bạo Vũ Lê Hoa châm với Lý Hàn Y, bị Triệu Ngọc Chân cản lại. Ba người chết dưới Lê Hoa Châm. Có điều một mũi Lê Hoa châm cuối cùng đã làm Lý Hàn Y bị thương. Mặc dù không giết chết được cô ta nhưng lần này cô ta không tới Lôi gia bảo được. Tam lão chết cũng có giá trị.”

“Chết có giá trị?” Đường lão thái gia nheo mắt, không nói gì.

Đại gia trường không nói tiếp, đi tới cửa ngoài, nhìn Lôi Thiên Hổ, đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Người sắp chết.”

Chương 173: Tính danh anh hùng

Lôi Thiên Hổ như đang thuận theo lời đại gia trường, lập tức nôn ra một ngụm máu đen, hai đầu gối cong lại, ngã quỵ xuống dưới đất Lôi Oanh vội vàng đi tới đỡ hăn dậy, kiểm tra mạch của hăn rồi kinh hãi nói: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vừa rồi ta cưỡng ép vận Ngũ Lôi Thiên Cương quyền tầng thứ chín.”
Lôi Thiên Hổ trầm giọng đáp.

Lôi Oanh cả kinh: “Người điên rồi à! Quyền đó hại người hại mình, thân thể người đã như vậy rồi, đâu thể dễ dàng vận tầng thứ chín được? Người cũng biết các đời gia chủ Lôi môn luyện Ngũ Lôi Thiên Cương quyền đều đến tầng thứ tám là ngừng lại! Chính là vì Diệt Thiên Tuyệt Địa, không chỉ

diệt thiên địa, còn diệt chính mình!’

“Lôi môn đang tới lúc sinh tử tồn vong, không lo được nhiều như vậy.”
Lôi Thiên Hổ lắc đầu.

“ Sinh tử tồn vong cái gì, có ta đây, Vân Hạc cũng đã về rồi mà.” Lôi Oanh nói.

Lôi Thiên Hổ gắng gượng đứng dậy, ưỡn thẳng lưng nói: “Nhưng ta là môn chủ.”

Lôi Thiên Ngân vẫn luôn đứng bên cạnh, mặt đã đầy nước mắt: “Môn chủ!”

Đại gia trường giơ đôi tay đáng sợ lên, lạnh lùng nói: “Sao phải cố chống đỡ, chẳng bằng tự kết thúc đi, chết cho thoải mái một chút.”

“Diêm Ma chưởng.” Lôi Oanh cau mày nhìn đại gia trưởng. “Chẳng trách ta cảm thấy trong người Lôi Thiên Hổ có một luồng chân khí âm tà. Người

dám luyện ma công như vậy à?” Hắn lập tức quay lại nắm chặt lấy tay Lôi Thiên Hổ, định truyền chân khí cho hắn.

“Vô dụng thôi.” Lôi Thiên Hổ rút tay lại: “Trúng Diêm Ma chưởng, chân khí trong cơ thể đã bị rối loạn, cuối cùng kinh mạch đứt từng khúc mà chết.

Người truyền khí cho ta cũng không ép nổi luồng tà khí đó.”

Lôi Oanh biết Lôi Thiên Hổ nói thật, hắn tức giận giơ thanh trường kiếm chỉ thẳng vào đại gia trưởng: “Người chết chắc rồi!”

“Đúng là ta sẽ chết, nhưng không phải bây giờ.” Đại gia trưởng lười biếng nói: “Nhưng hắn sắp chết rồi”

Lúc này, con hạc vàng kia đã hạ xuống trước Lôi gia bảo.

Lôi Vân Hạc cười trên hạc vàng thấy có người giao đấu ngoài cửa thành, nhưng tới gần mới thấy rõ. Một người ngoài cửa chính là đệ tử Tuyết Nguyệt thành.

“Lôi Vô Kiệt? Đường Liên?” Lôi Vân Hạc nghi hoặc nói, nhưng sau đó lại lập tức quay đầu, chứng kiến nam tử đang cầm trường kiếm giằng co với Lôi Vô Kiệt. Bọn họ từng gặp nhau rất nhiều năm về trước.

“Khôì?” Lôi Vân Hạc kinh ngạc: “Ám Hà cũng tới Anh Hùng Yến?”

“Sư thúc, bọn họ liên thủ cùng Đường môn gây chuyện với Lôi gia bảo!”

Lôi Vô Kiệt vội vàng nói.

“Ám Hà và Đường môn liên thủ?” Lôi Vân Hạc cau mày: “Kết hợp như vậy không chỉ là tới gây sự, xem ra các người muốn tiêu diệt Lôi môn?”

Tô Mộ Vũ gật đầu: " Ừ."

“Các người cũng muốn diệt Lôi môn? Tưởng Lôi Vân Hạc ta chết rồi chắc?” Lôi Vân Hạc cười nói: “Đường môn có ai tới? Đường Huyền?

Đường Hoàng? Dầu sao cũng không phải là Đường Liên Nguyệt rồi.”

“Sư thúc, người vào xem thử đi. Nơi này cứ giao cho chúng ta.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Các người? Với võ công của các người đâu phải đối thủ của hai tên quái vật này. Sư phụ người tới còn tạm.” Lôi Vân Hạc nói.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “ Dầu sao cũng phải thử mới biết được có phải đối thủ hay không. Sư thúc, người cứ yên tâm đi!”

“Được! Có khí chất của ta lúc trẻ! Không hổ là người của Lôi môn!” Lôi Vân Hạc cười dài một tiếng, xoa đầu con hạc vàng. “A Ly, người đi trước đi, lát nữa ta gọi người.” Sau khi nói xong tung người nhảy một cái, vượt qua bức tường hạ xuống trong sân.

“Nghĩ lại thì trong kia đại gia trường và Mộ Vũ Mặc đối đầu với các đại nhân vật, lại nhìn sang đám nhóc con trước mặt.” Tạ Thất Dao mỉm cười tự

giễu: “Đúng là chán quá.”

“Giờ có thể là nhóc con, nhưng tương lai thì chưa chắc.” Tô Mộ Vũ vung kiếm: “Đã lâu quá rồi, tốc chiến tốc thắng.”

Lôi Vân Hạc kia tung người nhảy vào trong gian nhà, đầu tiên thấy đại gia trường Âm Hà đeo mặt nạ, không khỏi kinh ngạc: “Quái vật này cũng xuống núi? “ Lại nhìn những người phía sau, trong lòng càng kinh hãi:

“Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát, còn có... Đường lão thái gia? Lão già nhà người đúng là chán ngắt, từ đời ông nội ta đã bắt

đầu làm khó dễ Lôi gia bảo. Đã dây dưa tới mức khiến Lôi môn chúng ta chết mất hai đời rồi, còn không chịu mồ yên mả đẹp đi à?”

"To gan!" Đường Huyền gầm lên.

“To gan cái quái gì! Chỉ bản lĩnh đó của người mà dám hô to gọi nhỏ trước mặt ta à?” Lôi Vân Hạc trừng mắt với hắn: “Có xách giày cho ta cũng không xứng.”

“Vân Hạc.” Lôi Oanh gọi hắn.

Lôi Vân Hạc quay đầu lại, nhìn Lôi Oanh và Lôi Thiên Hổ, ánh mắt vốn bễ

nghe đột nhiên trở nên hiền lành: “Oanh ca! Thiên Hổ! Lâu rồi không gặp.”

“Mấy năm qua, Thiên Hổ luôn phái người đi tìm người.” Lôi Oanh nói.

“Ta biết, thật ra cũng có vài lần đã tìm tới Tuyết Nguyệt thành, ta đều bảo Tư Không Trường Phong giúp ta né tránh.” Lôi Vân Hạc thấy vẻ mặt Lôi Thiên Hổ không đúng, vội vàng hỏi: “Thiên Hổ bị thương à?”

“Hạc ca!” Lôi Thiên Hổ đột nhiên giơ tay ôm lấy Lôi Vân Hạc, nước mắt tuôn rơi.

“Đã cả đồng tuổi rồi, có phải trẻ con như ngày xưa nữa đâu, cứ luyện công không tốt là lại ôm ta khóc.” Lôi Vân Hạc cười một tiếng, đặt tay lên bả vai hắn, kiểm tra chân khí của Thiên Hổ. Kết quả khiến cho hắn biến sắc: “Hàn độc kia xâm nhập sâu như vậy rồi?”

“Mấy năm nay vẫn dùng thuốc chống đỡ, vừa rồi Thiên Hổ đã vận Ngũ

Lôi Thiên Cương quyền tăng thứ chín, lại trúng Diêm Ma chưởng. E là...”

Lôi Oanh ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Lôi Thiên Hổ nhìn sang cười nói: “Ba huynh đệ chúng ta có thể gặp nhau là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời ta. Giờ tâm nguyện đã hoàn thành, Thiên Hổ không có gì tiếc nuối.”

“Chỉ là Diêm Ma chương! Ta và Oanh ca hợp lực, còn sợ không cứu nổi người?” Lôi Vân Hạc vội vàng la lên.

“Không còn kịp nữa rồi. Huống chi bây giờ đâu có thời gian dừng lại chữa thương.” Lôi Thiên Hổ đi tới, nhìn về phía đại gia trường Âm Hà và đám người Đường môn.

Đường lão thái gia vẫn hút thuốc, không lên tiếng.

Đại gia trường Âm Hà ánh mắt lạnh lùng, đối mặt với Lôi Thiên Hổ.

“Tổng quản Lôi môn, Lôi Thiên Ngân nghe lệnh!” Lôi Thiên Hổ quát lớn.

“Có Thiên Ngân!’ Lôi Thiên Ngân lau nước mắt, quỳ sụp xuống đất.

“Môn chủ đời thứ mười chín của Lôi môn, Lôi Thiên Hổ, hôm nay vì bảo vệ Lôi gia bảo mà chết trận! Chúc môn chủ truyền cho sư huynh Lôi Oanh!

Đợi sau khi đuổi được kẻ địch, vào từ đường Lôi môn, làm lễ tam hưởng lục chấn, trở thành môn chủ đời thứ hai mươi!” Lôi Thiên Hổ quát lớn.

“Thiên Ngân tuân lệnh!” Lôi Thiên Ngân cao giọng đáp.

“Chết.” Đại gia trường nhẹ nhàng phun ra chữ này.

Chỉ trong chớp mắt, vài chục chỗ trên người Lôi Thiên Hổ nổ tan, máu đen bắn ra khắp nơi. Hắn vẫn đứng thẳng không ngã, cứ như không cảm nhận được những đau đớn này, cuối cùng từ từ nhắm mắt lại.

Lôi Thiên Hổ và Lôi Oanh biết không thể làm gì, đứng phía sau im lặng không nói một lời.

Hai người bọn họ dành cả đời theo đuổi sở thích của bản thân, một người vi phạm tổ huấn của luyện kiếm, thậm chí gần đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên.

Một người tái hiện Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật của Lôi môn, quấy nhiễu núi Thanh Thành tới mức chó gà không yên, bộc lộ hết khí khái thiếu niên. Giờ

đã hơn mười năm trôi qua, hai người bọn họ một vẫn cầm kiếm, một vẫn nói năng ngông cuồng, cứ như thiếu niên chưa bao giờ già đi.

Còn Lôi Thiên Hổ, hẳn lại khác. Mười mấy năm trước hẳn ở trong Lôi môn luyện võ từng quyền từng cước một, khi các ca ca đều rời nhà, chỉ có mình hẳn ở lại, che chở cho toàn bộ Lôi gia bảo. Sau đó hẳn trở thành môn chủ, nhưng khi giang hồ nhắc tới Lôi môn, mọi người đều không nghĩ tới hẳn.

Bởi vì hẳn không đủ đặc biệt, không đủ khiến người ta kinh ngạc, thậm chí rất ít khi qua lại trên giang hồ. Ngay cả võ công cũng là thứ không dễ nhìn nhất trong lưỡng chỉ tam quyền của Lôi môn.

Cuối cùng, hẳn chết. Dùng thân phận môn chủ đời thứ mười chín của Lôi môn mà chết.

Nếu nói Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc là thiếu niên chưa bao giờ lớn, cả đời theo đuổi mộng giang hồ của bản thân. Như vậy Lôi Thiên Hổ là anh hùng lòng son chưa bao giờ đổi, bao năm qua vẫn luôn bảo vệ Lôi môn. Khi mọi người đều rời nhà, một mình hẳn ở lại, bảo vệ nhà của mình.

“Ba huynh đệ chúng ta có thể gặp nhau là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời ta.” Trước khi chết, hẳn nói với hai huynh đệ của mình như vậy.

Lôi Vân Hạc bỗng ngửa đầu, giơ tay trái của mình lên trời.

Mây đen giăng khắp trời, sấm chớp cuồn cuộn.

“Lên!” Lôi Vân Hạc quát lớn một tiếng, tiếng quát đầy đau thương!

Một tiếng sấm nổ trời, đình tai nhức óc, khiến cát bay đá chạy!

Chương 174: Lôi Môn Song Tử

Nghe tiếng sấm nổi lên, ánh mắt đại gia trường chẳng chút sợ hãi, ngược lại đầy vẻ vui mừng: “Đây là Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi môn!”

“Nói lại thì không thể coi là võ công của Lôi môn được, mặc dù trông rất giống Lôi Thuần trận của Lôi môn, nhưng thực ra đây là đạo pháp.”

Đường lão thái gia buông tẩu thuốc xuống, thần sắc nghiêm túc: “Sáu mươi năm trước, từng có một vị tiền bối của Lôi môn gia nhập Đường môn, kết hợp với pháp thuật trong Đạo môn sáng tạo ra Cửu Thiên Dẫn Lôi thuật. Khi còn trẻ ta từng gặp vị tiền bối đó, Cửu Thiên Dẫn Lôi của Lôi Vân Hạc chính là do vị tiền bối đó truyền lại!”

“Vị tiền bối trong miệng Đường lão thái gia chắc đã sắp một trăm tuổi rồi nhỉ.” Đại gia trường chậm rãi nói.

“Hạ!” Lôi Vân Hạc hét lớn, sấm sét trên chín tầng trời giáng xuống, rơi vào tay hắn.

“Ta dùng sấm sét chín tầng trời lật càn khôn, một chỉ tay phá chín vạn dặm bầu trời!” Lôi Vân Hạc bước lên một bước, giơ ra một chỉ, giữa ngón tay sấm sét âm ầm! Đây mới là Kinh Lôi chỉ của Lôi môn khi tu luyện tới cực hạn!

“Được!” Đại gia trường giơ tay, đánh ra một đòn Diêm Ma chưởng, sau khi giao đấu với Kinh Lôi chỉ lại bị ép lui liền ba bước.”

“Lui tiếp!” Lôi Vân Hạc lại giơ một chỉ.

Ánh mắt đại gia trường bừng sáng: “Được lắm!” Lại đánh ra một chưởng.

Lại bị ép lui năm bước.”

“Lão gia tử.” Đường Huyền hạ giọng nói.

Đường lão thái gia giơ tay lên hông, lại chợt thấy một luồng kiếm khí đỏ rực đánh tới. Hảnh nghiêng người né tránh, chứng kiếm Lôi Oanh cầm Sát Phổ kiếm, lạnh lùng nhìn mình.

“Gia chủ Lôi gia bảo đã chết, lão thái gia của Đường môn cũng nên chết đi.” Lôi Oanh chậm rãi nói.

Đường lão thái gia cười lạnh: “Vậy phải xem người có bản lĩnh đó không.”

Bên kia, Lôi Vân Hạc đã giơ ngón tay lần ba.

Đại gia trường đứng thẳng người, mỉm cười nói: “Ta không lùi.”

“Người lùi.” Hảnh chậm rãi đánh ra một chưởng, lại ngăn cản Kinh Lôi chỉ

lấp loáng ánh sét, thanh thế hùng hồn.

Lôi Vân Hạc cảm thấy chân khí kẹt lại trên ngón tay, một lát sau lực cản

ùn ùn kéo lại. Hảnh kinh ngạc, vội vàng rút ngón tay, chớp mắt đã bị ép lui mười bước.

Đại gia trường gật đầu: “Người được lắm, có thể đút cho Diêm Ma chưởng của ta.”

Lôi Vân Hạc kinh ngạc một chút rồi cười lạnh nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao người lại gấp rút muốn diệt Lôi gia bảo như vậy. Diêm Ma chưởng của người đã bắt đầu cản trở.”

“Người nói đúng lắm.” Đại gia trường nhìn bàn tay phủ đầy hoa văn: “Nó cần chất dinh dưỡng mới. Vốn ta đã tìm cho nó một thức ăn cực tốt,

nhưng lại dễ hấn trốn mất. Thế nhưng nếu đổi lại là người, ta nghĩ nó sẽ rất hài lòng.”

“Ngông cuồng!” Lôi Vân Hạc đột nhiên tung người nhảy một cái, giữa ngón tay lại lấp loáng sấm sét. Tuy hấn dùng chỉ nhưng lại đập thẳng xuống đầu, khí thế như tiên nhân!

Lần này đại gia trường không dám đỡ, nghiêng người, khó khăn lắm mới tránh được. Khí thế chỉ pháp của Lôi Vân Hạc không hề thu lại, đánh thành một hố lớn trên mặt đất bằng phẳng.

Bên phía kia, Lôi Oanh cầm Sát Phổ kiếm múa lên điên cuồng, kiếm khí tung hoành khiến đất đá bay khắp nơi, đánh cho bức tường phòng khách tan nát. Lôi Thiên Ngân ở bên cạnh vừa bảo vệ thi thể Lôi Thiên Hổ, vừa vội vã la lên: “Lôi Oanh môn chủ, trong phòng khách còn có khách khứa của các môn phái võ lâm khác, phải cẩn thận!”

Sứ giả Ôn gia, Ôn Lương đưa mắt nhìn lên, chứng kiến Lôi Vân Hạc thi triển chỉ pháp tràn ngập vẻ tiêu dao thiếu niên, cùng Lôi Oanh đánh từng kiếm liên tiếp vừa tiêu sái vừa ngang ngược. Hấn lẩm bầm: “Đây là Lôi Môn Song Tử.”

Năm xưa hai vị thiếu niên Lôi môn cũng bước vào giang hồ, khiến cả giang hồ đều chấn phục, nổi danh cùng Lý Hàn Y, Triệu Ngọc Chân và Đường Liên Nguyệt. Hôm nay hai vị lại liên thủ! Kẻ đấu với họ là Đường lão thái gia của Lôi môn, đại gia trường của Âm Hà! Trận giao đấu như vậy có đến vài chục năm cũng không thấy một lần. Ôn Lương đương nhiên phải mở to hai mắt, chỉ sợ bỏ lỡ!

“Lôi khởi!” Bên kia Lôi Vân Hạc đã lại quát lớn.

“Lôi lạc!” Người hô tiếp lại là Lôi Oanh, chỉ thấy sấm sét đánh xuống Sát Phổ kiếm, hấn chột hất kiếm lên, sấm sét phóng thẳng về phía đại gia trường Âm Hà và đám người Đường môn.

“Nếu không tận mắt chứng kiến, thật không dám tin sức người có thể làm tới mức này.” Ôn Lương không khỏi thở dài nói.

“Đại gia trường!” Đường lão thái gia gầm lên một tiếng, bước lên trước, dùng đôi bàn tay muốn cản chiêu kiếm phong lôi đó! Dùng sức người, ngăn cản thiên lôi?

“Đây!” Đại gia trường cũng đáp lại, xòe tay ra, nhưng lại xuất chiêu đánh vào lưng Đường lão thái gia.

“Không!” Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát kinh hãi hét lớn.

Ngoài Lôi gia bảo.

Tạ Thất Dao cầm đao đứng thẳng, trước mặt hắt đầy những mảnh vỡ ám khí cùng một thanh trường thương. Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc ngã cách hắt mười bước, hơi thở nặng nề, thậm chí đã chẳng còn sức để đứng lên.

“Thiên Lạc, ta ngăn cản hắt, người mang Tiêu Sắt và Diệp cô nương chạy trước đi.” Đường Liên thở hỗn hển, hạ giọng nói: “Thật không ngờ, muốn đến Lôi gia bảo nhưng lại chẳng bước vào Lôi gia bảo tới nửa bước. Đúng là khiến người ta buồn bã.”

“Sư huynh...” Tư Không Thiên Lạc đang định nói nhưng lại thấy trước ngực đau đớn, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Đừng nói chạy trốn, cô thậm chí không còn sức động đậy.

Còn một bên khác.

Tô Mộ Vũ và Lôi Vô Kiệt đứng nhìn nhau.

Tô Mộ Vũ cầm Tâm kiếm, ống tay áo bên phải đã nát bấy, có máu tươi chảy ra ở cánh tay. Hắt gật đầu khen: “Đúng là quyền pháp tốt.”

“Một hòa thượng dạy ta, Kim Cương Phục Ma thần thông, mặc dù ta cũng không biết cái tên này có phải đặt bừa không.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng.

“Nếu không gặp nhau ở đây, ta cũng chẳng muốn giết người.” Tô Mộ Vũ lắc đầu.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Chỉ giết ta thôi có được không, tha cho bằng hữu của ta?”

Tô Mộ Vũ thở dài: “Chẳng lẽ người không biết thân phận vị bằng hữu của người ư? Lần này các người có thể không chết, thậm chí Lôi gia bảo cũng có thể không bị diệt, nhưng hãn, chắc chắn phải chết.”

“Vậy chẳng có cách nào rồi.” Lôi Vô Kiệt quát lớn: “Tiêu Sắt, mang họ chạy trước đi! Để ta cản đường.”

“Hỏa Chúc thuật, Nghiệp Hỏa cảnh!”

Áo đỏ phát phối, ngọn lửa vốn đã tắt lại bùng lên! Ngay cả Tạ Thất Dao cũng quay đầu sang, nghi hoặc nói: “Còn trẻ như vậy đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi ư?”

Tô Mộ Vũ giao đấu với Lôi Vô Kiệt đã lâu, trong lòng cũng biết giờ hãn đã là nỗ lực hết đà. Hãn nhẹ giọng thở dài: “Vô ích thôi.” Dứt lời, hãn tung người nhảy tới, cầm kiếm đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt cường ép vận Hỏa Chúc thuật cảnh giới cao nhất, định ngăn cản hai người Âm Hà trong chốc lát nhưng chỉ cảm thấy đầu óc lập tức trống rỗng, thân hình đau đớn như bị lửa thiêu, lão đảo muốn ngã. Tuy đột phát cực hạn, miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, nhưng hãn đã chẳng còn sức giơ tay lên, nói chi ngăn cản chiêu kiếm tất sát của Tô Mộ

Wu.

“Đủ rồi.” Một giọng nói mang chút biếng nhác bỗng vang lên bên tai hắn.

Chương 175: Thừa thiên chi nô

Tiêu Sở Hà!

Ba chữ này như nổ tung trong lòng mọi người.

Sinh ra năm Minh Đức Đế kế vị, lục vương tử Tiêu Sở Hà, sư phụ là một trong Thiên hải Tứ Thủ Hộ - Bạch Hồ. Nghe nói khi mười bảy tuổi võ lực đã đạt tới Tiêu Dao Thiên Cảnh, cho dù là người tài năng thiên bẩm,

phương diện triều chính cũng được Minh Đức Đế khen ngợi nhiều lần, là nhân tài mà cả triều đình công nhận thích hợp làm người thừa kế. Nhưng năm Minh Đức thứ mười sáu, trong án mưu phản của Lang Gia Vương, hắn đứng ra thanh minh cho Lang Gia Vương, bị loại hết tước vị, lưu đầy Thanh Châu.

Nhưng năm Minh Đức thứ mười tám, Minh Đức Đế lại hạ thánh chỉ, miễn cho hắn tội bất kính, hơn nữa phong làm Vĩnh An Vương, triệu hắn về

kinh. Từ trước tới nay chưa từng có ai bị lưu đầy lại được ân xá nhanh như

vậy, thậm chí còn lập tức hưởng vinh quang. Có thể thấy Minh Đức Đế

quý trọng vị vương tử này tới mức nào! Thế nhưng Tiêu Sở Hà không nhận lệnh, hai năm tiếp đó vẫn không rõ tung tích.

Nhưng với mọi người, cái tên này không chỉ như vậy.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi bò từ dưới đất dậy: “Tiêu Sở Hà! Tiêu Sắt, người là Tiêu Sở Hà!”

“Hóa ra, người sư phụ muốn ta đợi, thật sự là người!” Đường Liên cũng thầm kinh hãi.

Hai người bọn họ một là con của Thiên Khải Thanh Long sứ Lý Tâm Nguyệt, nhận Thanh Long lệnh từ tay tử tử. Một người lại là đệ tử của Thiên Khải Huyền Vũ sứ Đường Liên Nguyệt, từ nhỏ đã được bồi dưỡng như truyền nhân Huyền Vũ. Mặc dù lúc trước hai người cũng từng nghi ngờ, nhưng khi thật sự nghe được thân phận Tiêu Sắt là Tiêu Sở Hà, trong lòng họ vẫn không khỏi kinh ngạc.

Hóa ra bọn họ đã chấp hành thân phận của mình từ lâu!

Tô Mộ Vũ nhìn Tiêu Sắt, đột nhiên nói: “Tin tức không đúng.”

“Ồ? Có gì không đúng?” Khi Tiêu Sắt xiết chặt cây côn, vẻ lười biếng trên người hắn hoàn toàn tiêu tan, khí thế bùng bùng!

“Theo tin tức mà chúng ta nhận được, kinh mạch của người đã bị phá hủy.” Tô Mộ Vũ đột nhiên vung tay, lại áp chế thanh Tâm kiếm đang xoay động. “Huống chi cho dù kinh mạch người không bị hủy, năm xưa người cũng không có tu vi cảnh giới như hiện giờ.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Thua rất không cam tâm?”

“Hai người chúng ta vừa trải qua một trận đại chiến, lại giao đấu với Lôi môn, tntn hai lần, binh khí đều bị hủy, thực lực còn chẳng đạt tới sáu thành so với lúc trước. Tiểu tử, người được lợi mà thôi, đừng có kiêu ngạo như

vậy!” Tạ Thất Dao cả giận nói.

“Kẻ thua mới tìm lý do, người thắng chỉ xem kết quả. Lão gia tử Tạ gia, người già rồi.” Tiêu Sắt giơ thanh Vô Cực côn lên.

“Tạ thúc, người lui lại đi.” Tô Mộ Vũ trầm giọng nói.

“Mộ Vũ.” Tạ Thất Dao cau mày: “Người cũng coi thường lão già ta à?”

“Trường đao của người bị hủy, song quyền cũng thụ thương, không thể cường ép vận công được.” Tô Mộ Vũ Tâm kiếm lên: “Nhưng ta còn một kiếm, đây là kiếm cuối cùng của ta.”

“Ta sẽ dùng kiếm này, diệt chân long!”

“Rơi!” Mũi côn của Tiêu Sắt lại múa lên vô số đóa hoa côn, hư hư thật thật, khó lòng miêu tả, giữa thân côn còn có tiếng kêu không ngừng, như ác hồn bị trấn áp trong côn đang muốn phá côn chui ra.

Chỉ ai từng thấy Vô Cực côn mới biết vì sao nó được gọi là Vô Cực. Trong cuốn sách chí thượng của Đạo gia, ‘Đạo Đức kinh’, vô cực là chỉ tính chung cực của đạo, chỉ một loại không trước không sau, không trên không dưới, không trái không phải, không giới hạn, không tận cùng, không điểm cuối.

Đây là một loại hỗn độn hư vô mở ảo, vô cùng vô tận!

Nếu dùng một chữ để mô tả cảm giác về nó, đó chính là không.

Tất cả về không.

Cũng như người vẫn còn, hồn đã chết.

Tô Mộ Vũ đang đối diện với cảm giác này, thế nhưng hắn hoàn toàn không sợ. Hắn từng là Khôi thủ lĩnh của đội sát thủ trực thuộc đại gia trường, hắn rất quen thuộc với cảm giác như xác chết biết đi đó. Mỗi khi cầm kiếm, hắn đều cảm thấy trống không như vậy.

Hắn không sợ.

Hắn phản kích.

Một kiếm xé gió đánh ra.

Từ tám tuổi Tô Mộ Vũ đã bái dưới trướng đại sư phụ của Âm Hà Tô gia, đến nay đã tập kiếm hai mươi ba năm nhưng chưa bao giờ lấy việc tu thành kiếm thuật đỉnh cao làm mục đích. Từ ngày đầu tiên nhập môn hãn, sư phụ đã nói: Thứ người luyện không phải kiếm mà là thuật giết người.

Trên giang hồ có những kẻ học đòi văn vẻ gọi kiếm là ‘vua của trăm loại binh khí’ nhưng thực ra cái gọi là kiếm sinh ra chỉ để giết, là hung khí mà thôi.

Nhưng Tô Mộ Vũ vẫn ẩn giấu một chiêu kiếm, chiêu kiếm đó hãn luyện được năm tám tuổi, trước khi nhập môn. Kiếm tên Xuân Vũ, kiếm thế như

mưa, chém không dứt, cản không được, liên miên bất tuyệt. Cuối cùng hãn cũng đâm ra chiêu kiếm đó, không lạnh lẽo, không lẫm liệt, không xơ xác tiêu điều, mà là một chiêu kiếm mang một phần mỹ diệu.

Một người cầm côn, một người cầm kiếm lướt qua bên cạnh nhau.

Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng xoay Tâm kiếm lại, chống kiếm xuống đất khen: “Vô Cực côn, quả nhiên tinh diệu.”

Tiêu Sắt im lặng không nói gì, gánh côn lên vai, trên vai áo màu xanh của hãn xuất hiện một vết rách, cuối cùng phân nửa ống tay áo rơi xuống đất.

Hãn cau mày: “Xuân Vũ kiếm pháp?”

Lần này, hai người đánh ngang tay.

Nhưng chỉ chốc lát sau, hai đầu gối Tô Mộ Vũ bỗng mềm nhũn, ngã lăn xuống đất.

“Tâm kiếm!” Lôi Vô Kiệt ngã trên mặt đất thấy cảnh này đột nhiên cao giọng quát lớn. Tâm kiếm lập tức theo tiếng gọi rời tay Tô Mộ Vũ, trở lại bên cạnh hãn.

“Ta đã nhìn ra từ lâu, trước đó người và Tạ Thất Dao đều đã bị thương.

Trước khi tới Lôi gia bảo, các người tìm ai?” Tiêu Sắt trầm giọng nói: “Vì sao Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y giờ vẫn chưa tới Lôi gia bảo?”

Trong lòng mọi người thâm kinh hãi, lúc này mới nhớ ra lúc trước Lý Hàn Y từng có ước định với Lôi Vô Kiệt. Đáng lẽ ra giờ vị Kiếm Tiên tuyệt thế

đó phải đến nơi rồi mới đúng! Đường đường Kiếm Tiên, sao lại hủy ước được? Chẳng lẽ hai người của Âm Hà chặn giết cô ấy? Bằng không ai ngăn được Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, ai làm hai vị gia chủ Âm Hà bị thương được?

“Tỷ tỷ!” Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Không thể nào, tỷ tỷ có kiếm pháp tuyệt thế

cơ mà, không thể nào!”

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Người rất thông minh.”

Tiêu Sắt cúi đầu, quát lớn: “Nói!”

“Xuống hoàng tuyền mà tìm đáp án!” Đột nhiên một giọng nói hung ác vang lên sau lưng Tiêu Sắt, hắc vôi vàng quay người lại, chỉ thấy Tạ Thất Dao người dính đầy máu đã nâng quyền đánh tới.

Tiêu Sắt chưa từng thấy chiêu quyền nào tàn bạo đến vậy, một chiêu quyền tràn ngập tử ý! Tạ Thất Dao muốn giết Tiêu Sắt, nhưng khi đánh chiêu quyền này ra, hẳn sẽ chết. Chiêu quyền này mang theo toàn bộ năm mươi năm của gia chủ Âm Hà Tạ gia!

Tiêu Sắt cầm Vô Cực côn muốn cản, nhưng vẫn bị quyền này đánh văng ra ngoài.

“Tiêu Sắt!” Diệp Nhược Y vội vàng chạy tới đỡ lấy Tiêu Sắt bị đánh bay, lui liền về phía sau hơn ba mươi bước mới ngừng được. Có thể thấy uy thế

của chiêu quyền cuối cùng này lớn tới nhường nào.

Tạ Thất Dao thu quyền đứng thẳng, lâm bẩm: “Tạ Thất Dao, cuộc đời này giết tổng cộng ba trăm hai mươi ba người, theo như luật pháp Bắc Ly nên bị xử lăng trì. Song, có thể chết nhưng không thể lùi!”

Nói xong, hai mắt vẫn tròn tròn, dáng đứng vẫn thẳng tắp, nhưng thân thể

không hề nhúc nhích.

Chương 176: Vô Cực Nhất Côn

Tô Mộ Vũ đột nhiên thu kiếm.

Tạ Thất Dao vừa giơ đao lên cũng dừng tay.

Bọn họ nhìn người trước mắt. Hai người họ dây dưa với đám người Lôi Vô Kiệt, Đường Liên lâu như vậy chính là đợi người này ra tay. Bọn họ đã nghe rất nhiều chuyện liên quan tới người này. Bọn họ đi chuyến này chính là vì hắn. Mục đích có hai, một là xách nhận thân phận của hắn, hai là giết chết hắn.

Người trước mắt cầm một cây trường côn, trên trường côn vẽ đầy dấu ấn phù kỳ quái. Hắn lướt qua bên cạnh Lôi Vô Kiệt, ngăn phía trước Lôi Vô Kiệt, ép lui Tô Mộ Vũ, kinh động Tạ Thất Dao, chỉ dựa vào hai chữ -

Bá đạo.

Không chỉ là vẻ bá đạo của cao thủ võ lâm, còn là vẻ bá đạo bề ngể thiên hạ của vương giả!

Rốt cuộc Tiêu Sắt cũng rút thanh trường côn bên hông, thanh trường côn đó rất dài, đầu côn là một viên ngọc lấp lánh ánh sáng đỏ máu, trên thân côn vẽ đầy ấn phù, như muốn trấn áp ma quỷ trong côn.

“Vô Cực côn.” Tạ Thất Dao đi tới bên cạnh Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Nghe nói dưới côn này có rất nhiều vong hồn, là cây côn cực hung, cho nên phải dùng ấn phù phong tỏa.”

“Trước kia luôn là các người che trước mặt ta, lần này, tới phiên ta bảo vệ

các người.” Tiêu Sắt nắm lấy trường côn, ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Vũ và Tạ

Thất Dao, nhưng lời này lại nói với đám người Lôi Vô Kiệt.

Diệp Nhược Y cảm thấy máu huyết toàn thân như sôi trào, trong lòng hét lớn: Đúng thế, đúng thế. Đây mới là Tiêu Sắt mà cô biết năm xưa! Là Tiêu Sắt bề ngỗ thiên hạ, không để ai trong mắt!

“Tiêu Sắt, nhưng người!’ Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên. Chỉ cho bọn họ mượn nội lực thôi, Tiêu Sắt đã hôn mê mấy ngày, làm sao là đối thủ của hai vị gia chủ Âm Hà đây.

“Không phải lo.” Tiêu Sắt quay lại nhìn Tư Không Thiên Lạc, cười nói.

Tiêu Sắt rất ít khi cười, thi thoảng mỉm cười cũng là giấu cợt nhiều hơn vui vẻ. Nhưng nụ cười này lại rất ôn nhu, ấm áp như ánh mặt trời sau giờ ngọ, ôn nhu như ánh trăng giữa đêm khuya, như giọt sương trên chiếc lá sớm mai, trong trẻo và tinh khiết.

Khoảng khắc đó, Tư Không Thiên Lạc nhìn tới ngây ngẩn.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Sắt đã quay đầu đi, ánh mắt đột nhiên thay đổi, không còn vẻ ôn nhu nữa mà trở nên hung ác. Chiếc áo xanh trên người

hắn bỗng bay phất phới, khí thế còn cao hơn một bậc so với Lôi Vô Kiệt cường ép vận Hỏa Chước thuật lên cảnh giới cao nhất!

“Tiêu Sắt, quả nhiên ngươi là cao thủ.” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới ngã xuống đất: “Nhưng sao dám cao thủ các ngươi không ra sân sớm một chút? Cứ

nhất quyết chờ tới lúc ta không đi nổi nữa mới ra làm anh hùng!”

“Ta cũng muốn ra làm anh hùng sớm một chút.” Chân khí của Tiêu Sắt lại bùng lên, tấm áo xanh tung bay theo làn gió: “Nếu không chết.”

Đường Liên cả kinh, hai mắt tròn tròn: “Tiêu Sắt bước thẳng vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!”

Tiêu Sắt đột nhiên nâng côn, trường côn nổ tung giữa không trung như một đóa hoa.

Một đóa hoa côn, hai đóa hoa côn, ba đóa hoa côn!

Chớp mắt đã hóa thành mười đóa, trăm đóa.

Ngàn đóa vạn đóa!

"Quả nhiên ngươi là Tiêu..." Tạ Thất Dao nhìn kia đóa hoa côn kia, quát lên.

“Phải! Ta là...” Không đợi Tạ Thất Dao nói xong, Tiêu Sắt đã đáp lời. Hắn nhảy lên, đánh thẳng xuống đầu Tô Mộ Vũ và Tạ Thất Dao.

Con người Tô Mộ Vũ đột nhiên co chặt, xoay người đâm ra một kiếm, mũi kiếm đầy sắc bén.

Bắp thịt toàn thân Tạ Thất Dao căng phồng, nâng thanh trường đao liều mạng vung lên, thân đao cuốn lên cuồng phong âm ầm.

Nhưng không đủ, vẫn không đủ.

Không đủ ngăn chiêu côn này của Tiêu Sắt!

Chiêu côn này kinh khủng như diệt thiên diệt địa, diễm lệ tới phong hoa tuyệt đại, bá đạo tới không thể chống nổi, và, không có tung tích gì để thắng dò.

Một côn đánh ra, vô cùng vô tận, không có điểm cuối.

Vô Cực Nhất Côn!

Tô Mộ Vũ lui ngay lại, Tâm kiếm vang lên không ngừng, suýt nữa tuột khỏi tay.

Tạ Thất Dao cũng lui lại, tay cầm đao run rẩy không ngừng. Đây là lần thứ

hai người cảm nhận được mùi vị đó, lần trước là khi Lý Hàn Y bước vào Thần Du Huyền Cảnh vài lần, đánh ra một kiếm giữa lúc sinh tử. Mùi vị

vong, vô cùng nồng đậm!

Côn đầu thu lại, Tiêu Sắt bỗng ngừng một chút, côn chỉ lên trời, ánh mắt nhìn xuống đất. Khoảnh khắc hẵn ngừng lại, thời gian như bỗng dừng trôi.

Mọi người ở đây bỗng có một ảo giác, cứ như cả đất trời biến cả chỉ còn lại bóng một người áo xanh, một thanh trường côn.

Sau khoảnh khắc hỗn độn, vạn vật ngưng trệ, lại thấy thanh trường côn múa lên một đóa hoa, trên hoa có ánh sáng hé lộ.

Thời gian lại tiếp tục.

Là côn thứ hai!

Lại đánh thẳng xuống đầu!

“Lui!’ Tô Mộ Vũ quát lớn.

“Giết!” Nhưng Tạ Thất Dao lại lao thẳng tới, vung mạnh thanh đao, hắc tên là Tạ Thất Dao vì giết người chưa bao giờ dùng quá bảy đao. Truyền thuyết của hắn đã kết thúc với Lý Hàn Y, nếu muốn truyền thuyết trở lại cần giết một người quan trọng hơn. Người trước mắt chính là cơ hội của hắn, không hề do dự vung ra đao mạnh nhất của mình.

Đao thứ bảy, Sát Thần.

Một cơn đánh ra như phá tan làn mây, mang theo khí thế của cả đất trời biển cả!

Một đao như giết người nơi tuyệt địa, mang khí thế sát thần diệt quân!

Côn đao giao nhau, chỉ chớp mắt sau đã chỉ thấy bóng côn, không thấy ánh đao!

Một bàn tay bắt lấy cổ áo Tạ Thất Dao, đột nhiên kéo hắn về phía sau, một chiêu kiếm lấp lánh hàn quang đánh ra, chạm mũi côn kia lại.

Nếu là kiếm bình thường, chắc đã gãy thành từng khúc từ lâu.

Thế nhưng đây lại là thanh kiếm hạng ba thiên hạ - Tâm kiếm.

Nhưng vẫn bị thanh trường côn kia ép lui.

Lui ba bước.

Tiêu Sắt tiến tới ba bước.

Lui sáu bước.

Tiêu Sắt lại bước tới sáu bước!

Thiên hạ đệ nhất khinh công - Thừa Phong Đạp Vân bộ, thiên hạ đệ nhất côn pháp - Vô Cực côn, thế gian liệu có bao người chống được?”

“Phá!” Tạ Thất Dao đột nhiên quát lớn, trường đao trong tay lập tức vỡ thành bảy mảnh. Hắn lại tiến tới một bước, vung tay, bảy mảnh đao bắn thẳng về phía thanh trường côn kia.

Nếu một thanh đao không ngăn được, vậy ta dùng bảy thanh.

Không, chín thanh!

Còn hai quyền, dùng quyền làm đao.

“Roi!” Tiêu Sắt vung trường côn quanh người, đứng thẳng.

Cuối cùng thu côn lại.

Bảy mảnh đao cắm trước mặt hắn.

Tạ Thất Dao và Tô Mộ Vũ lui lại mười bước, đứng thẳng người. Hai ống tay áo của Tạ Thất Dao đã nát bầy, cánh tay đã đầy máu tươi. Hắn thở hổn hển, không nói được thành lời. Đánh với Lý Hàn Y đã khiến thanh trường đao theo hắn vài chục năm vỡ nát, giờ đánh với Tiêu Sắt lại gãy mất một

thanh. Bất luận kết quả cuối cùng của trận chiến này ra sao, từ nay về sau trên giang hồ sẽ không còn truyền thuyết về Tạ Thất Dao.

Còn thiếu niên trước mặt hắn mới khoảng hai mươi, thế nhưng chỉ một côn đã ép hai vị gia chủ Âm Hà chỉ có đường chống đỡ. Cho dù trước đó bọn họ không dám chắc thân phận của đối phương thì giờ đã không có gì để

ngghi ngờ nữa. Người duy nhất nhận được chân truyền của đường chủ

Bách Hiếu đường Cơ Nhược Phong, luyện Vô Cực côn và Thừa Phong Đạp Vân bộ tới cảnh giới như vậy chỉ có kẻ mười bảy tuổi đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, được coi là ứng cử viên duy nhất cho chức vị thái tử, lục vương tử!

“Quả nhiên, người là Vĩnh An vương.” Tô Mộ Vũ một tay đỡ Tạ Thất Dao, một tay chống kiếm xuống đất. “Tiêu Sở Hà.”

Tiêu Sắt cầm côn đứng thẳng, thần sắc không đổi, hai mắt lạnh lùng nhìn lại: “Thì đã sao?”

Chương 177: Đoạn phong nhất thương

Cách Lôi gia bảo ba dặm, Vô Tâm mặc một bộ tăng bào màu trắng, Minh Hầu cỡi đao lớn màu vàng kim đang nhanh chóng chạy tới. Hai người bọn họ vừa đánh vừa trốn với Nộ Kiếm Tiên, khó khăn lắm mới dựa vào Tạ Tuyên và Lý Hàn Y bỏ rơi Nhan Chiến Thiên, chạy cả đêm tới Lôi gia bảo.

“Cổ lắm rồi mà vẫn chậm nửa ngày.” Vô Tâm thở dài. “Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, các người đừng chết nhé. Ta chạy từ Thiên Ngoại Thiên đến đây đã khổ lắm rồi, các người có biết không!”

Minh Hầu bên cạnh vẫn im lặng chẳng phản ứng gì trước lời nói của Vô Tâm. Tiếp đó Vô Tâm cười một tiếng, tự an ủi mình: “Nhưng nếu là các người, chắc chắn không thành vấn đề. Minh Hầu, chờ khi gặp người đó, bệnh của người cũng sẽ khỏi. Đến lúc đó cũng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì trên người người.”

Ánh mắt Minh Hầu vẫn nhìn về phía trước, nhịp chân không ngừng, cứ như chuyện Vô Tâm nói tới không phải về hắn.

Vô Tâm tung người nhảy một cái, áo trắng phất phới giữa không trung, hắn đột nhiên hét lớn lên trời: “Ta về rồi!”

Âm thanh vang da ngoài ba dặm, mọi người thềm giật mình!

Đó là một giọng nói rất trẻ, thế nhưng nội lực ẩn chứa trong giọng nói đó không như một người trẻ tuổi.

Tiêu Sắt ngã lăn vào trong lòng Diệp Nhược Y, Vô Cực côn rơi một bên.

Hắn thở dài nhẹ nhõm: “Hắn tới, được cứu rồi.”

Lôi Vô Kiệt vừa vịn nằm phía trên hai người bọn họ, thở dài: “Hiếm khi thấy người lôi phong phạm cao thủ ra, không thể từ đầu đến cuối được à?”

Lần nào cũng phải nhờ hòa thượng kia cứu, đúng là không có tiền đồ.”

“Mặc kệ, ta không đánh nổi nữa rồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nghiêng đầu sang bên, phun ra máu tươi liên tục.

“Tiêu Sắt, người không sao chứ.” Lôi Vô Kiệt sợ hết hồn, muốn đứng dậy, nhưng mới ưỡn thẳng người đã đau đớn tới mức lại ngã xuống.

“Tiêu Sắt!” Diệp Nhược Y vội vàng bắt mạch cho Tiêu Sắt, kinh hãi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mạch lại như vậy?” Cô bị bệnh đã nhiều năm, bản thân đã thành nửa thầy thuốc, nhưng từ trước tới nay cô chưa từng thấy ai có mạch đập loạn như vậy. Cứ như chân khí dâng lên khắp người, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

“Đừng có sờ nữa, kẻ địch bên kia còn chưa ngã đâu.” Tiêu Sắt cười khố:

“Người cứ như thế ai mà chẳng biết ta không chịu nổi nữa, lần này muốn dọa hắn đi cũng không được rồi.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Không được! Chống đỡ! Chống đỡ tới khi hòa thượng kia tới sẽ không có vấn đề gì!”

“Chẳng phải người luôn nói cứ hy vọng vào hòa thượng kia rất mất mặt à?” Tiêu Sắt vừa hộc máu vừa không quên châm chọc Lôi Vô Kiệt.

“Đại ca, ta không ngờ người không đánh nổi nữa!” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ

nói.

Tô Mộ Vũ im lặng đi tới bên cạnh Tạ Thất Dao, giơ tay lau đôi mắt vẫn tròn tròn của hắn, tiếp đó nhìn sang phía Tiêu Sắt. Trên tay Tô Mộ Vũ đã

không còn kiếm, nhưng hần nhẹ nhàng xoay tay, giờ tay kéo một cái, như

đang kéo một sợi tơ trong suốt khó lòng thấy rõ.

“Đao Ti.” Diệp Nhược Y kinh hãi nói.

Ám Hà Đao Ti, một trong những vũ khí sắc bén nhất trên đời, chỉ có lưỡi đao, không có thân đao, vết thương do nó cắt ra như cắt nển, miệng vết thương bằng phẳng không bị cuộn lại. Đây là vũ khí cuối cùng của Tô Mộ

Vũ.

Hần bước từng bước một về phía Tiêu Sắt, đã không còn nhiều sức lực, nhưng nơi đây không ai ngăn được hần nữa. Diệp Nhược Y đột nhiên đặt Tiêu Sắt xuống.

“Không được!” Tiêu Sắt quát lớn.

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Không còn cách nào, giờ người cũng đâu cản được ta.”

Tiêu Sắt giờ tay kéo ống tay áo Diệp Nhược Y: “Người sẽ chết đấy!”

Diệp Nhược Y nhẹ nhàng hất tay hần ra: “Dẫu sao cũng tốt hơn tất cả

chúng ta đều chết.” Cô xoay người, bước tới trước ba bước, che trước mặt Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt, chiếc váy dài màu xanh bay phất phơ trong gió, cô hô khẽ một tiếng: “Lên!”

Lá rụng đầy đất bay lên, nhưng tiếp đó cô lập tức ngừng tay, vì có một người ngăn trước mặt cô.

Vóc dáng khôi ngô, y phục màu đen, đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên.

“Các người đều gọi ta là đại sư huynh.” Đường Liên cố gắng để bản thân không ngã xuống: “Cho nên trước khi ta chết, không ai trong các người được chết!”

“Đại sư huynh!” Gương mặt Lôi Vô Kiệt đã đầm lệ.

“Xì!” Một giọng nói rất rõ ràng ngắt đứt cảm xúc của Lôi Vô Kiệt, chỉ thấy một thanh trường thương màu bạc ngăn trước mặt, Tư Không Thiên Lạc người đầy máu tươi, thần sắc quật cường nhìn Tô Mộ Vũ: “Muốn đi qua, vậy phải bước qua xác ta.”

“Thiên Lạc sư muội!” Đường Liên cả kinh: “Người lui lại ngay! Tam sư tôn chỉ có một con gái là người, nếu người chết ở đây, ta biết nói năng thế nào với tam sư tôn.”

Tư Không Thiên Lạc xoay người, lắc đầu: “Mọi người đều như nhau, trên đời này cũng chỉ có một Đường Liên, một Tiêu Sắt, một Lôi Vô Kiệt. Chúng ta đều như nhau. Hơn nữa, thời điểm như vậy, không thể thua!”

“Không thể thua?” Đường Liên sửng sốt.

“Đúng vậy, không thể thua! Trước mặt Tiêu Sắt không thể để thua Diệp cô nương!” Tư Không Thiên Lạc quay người lại, trường thương múa thành một đóa hoa thương, rời tay bay một vòng trên không trung rồi cắm thẳng trước mặt cô. Cô nhìn Tô Mộ Vũ, hung hăng nói: “Họ Tô, tới đây!”

“Hả?” Đường Liên kinh ngạc.

“Thương Tiên truyền thụ, Đoạn Phong Nhất Thương!” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nhắm hai mắt lại.

Tô Mộ Vũ bước nhanh hơn, đột nhiên lao lên trước vài bước rồi tung người nhảy một cái, định vượt qua đám người Tư Không Thiên Lạc lấy đầu Tiêu

Sắt. Đao Ti gần như trong suốt trong tay hắt thoáng hiện ánh sáng bạc lạnh lẽo.

Tư Không Thiên Lạc vẫn nhắm mắt, trong đầu hồi tưởng lại những điều Tư Không Trường Phong nói với cô năm xưa.

“Thương là vật sống, bất cứ binh khí nào trong thiên hạ cũng là vật sống, nó có thể tâm ý tương thông với chủ nhân, cũng có thể liên kết với thiên địa vạn vật. Cha của con tên là Tư Không Trường Phong, cho nên thương của ta có thể mượn gió.” Tư Không Trường Phong vẫy nhẹ trường thương màu đỏ sậm, chậm rãi nói.

“Cha, cha lại khoác loác rồi.” Tư Không Thiên Lạc cười nói: “Lần trước cha còn nói mình ngàn chén không say cơ mà.”

“Gió là thứ hư vô mở ảo nhất trên thế gian, gió xuân đi cùng mưa phùn, ôn nhu dai dẳng, mùa hè có gió mát, trong trẻo mà thoải mái, gió thu theo lá rụng, tiêu điều lại lạnh lẽo, trời đông giá rét có gió lớn, lạnh buốt như đao cắt.” Tư Không Trường Phong nhắm hai mắt lại: “Gió có thể rất ôn hòa, nhưng cũng có thể lạnh lẽo như đao cắt!”

“Con xem cho kỹ!” Trong trí nhớ, Tư Không Trường Phong nắm chặt thanh thương.

Trong thực tế, Tư Không Thiên Lạc cũng nắm chặt cán thương, cô đột nhiên mở mắt, vung trường thương lên trời, cuốn theo một cơn gió mạnh, lăm liết như ngàn vạn đao kiếm cùng đâm ra!

Đây là chiêu thương mạnh nhất mà Tư Không Thiên Lạc đánh ra, nhát thương này đã có uy thế của Tụ Tại Địa Cảnh!

Nhát thương này lập tức nhuộm đỏ một nửa vạt áo của Tô Mộ Vũ, nhưng thân hình hắt vẫn không dừng lại!

Vẫn tiến thẳng về phía Tiêu Sắt!

Chương 178: Vạn Thụ Phi Hoa

Trong Lôi gia bảo.

Đại gia trường Âm Hà đánh một chưởng vào lưng Đường lão thái gia, trường bào của Đường lão thái gia bị chân khí rút đầy, lập tức phồng lên.

Đám người Đường Huyền ban đầu kinh hãi, sau đó mới hiểu ra. Một chưởng này của đại gia trường không phải là đánh Đường lão thái gia mà là phối hợp công lực của bản thân với Đường lão thái gia, có vậy mới ngăn được chiêu kiếm phong lôi kia.

Không chỉ chặn lại, thậm chí còn ép Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh liên tục lui về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại có nội lực mạnh như vậy?” Lôi Oanh kinh hãi.

“Đây là?” Lôi Vân Hạc nhìn Đường lão thái gia, cũng kinh ngạc.

Chỉ thấy Đường lão thái gia nhẹ nhàng hít một hơi dài, toàn thân cũng dần biến đổi. Thân thể hần vốn hơi còng, giờ lập tức ưỡn thẳng, xương khớp khắp người vang lên lách cách, chỉ chớp mắt sau vóc dáng hần đã trở nên cao lớn uy mãnh hơn nhiều.

“Hạc ca, Đường môn có công phu phản lão hoàn đồng như vậy à?” Lôi Oanh hỏi.

Lôi Vân Hạc lắc đầu: “Đây không phải phản lão hoàn đồng. Chẳng qua là Đường lão thái gia vận hết công lực cả đời, xem ra hần muốn liều mạng đánh cược một lần.”

“Công lực cả đời của Đường lão thái gia?” Lôi Oanh kinh ngạc.

“Đúng vậy, khoảng hơn sáu mươi năm nội lực.” Lôi Vân Hạc cau mày:

“Không dễ đánh.”

Thân thể Đường lão thái gia biến hóa kinh người, hăn đột nhiên ưỡn người, con người trở nên trống rỗng như đang nhìn về phương xa.

“Lão thái gia, thủ pháp ám khí lợi hại nhất Đường môn là gì?” Thiếu niên linh hoạt ngẩng đầu lên hỏi hăn.

“Đương nhiên là Vạn Thụ Phi Hoa. Khi đó ám khí đầy trời như mưa tầm tã, không có chỗ nào mà tránh.” Đường lão thái gia xoa đầu hăn, mỉm cười:

“Liên Nguyệt, chẳng phải con đã học được rồi sao?”

“Thế nhưng mười sáu tuổi con đã học được Vạn Thụ Phi Hoa, chẳng phải sau này sẽ không thể tiến bộ nữa à?” Thiếu niên lắc đầu.

“Vậy con muốn sao?” Đường lão thái gia hỏi.

“Con muốn dùng vạn vật trong thiên hạ làm ám khí, dùng chính mình làm ám khí.” Thiếu niên nói đầy ngạo nghễ: “Đến lúc đó con chính là đệ nhất Đường môn trong trăm năm qua!”

“Được, đây là lời người của Đường môn nên nói.” Đường lão thái gia cười nói.

Đáng tiếc, Đường Thiên Sách ta sống hơn sáu mươi năm nhưng vẫn dừng lại ở cảnh giới Vạn Thụ Phi Hoa. Đúng là không bằng con, Liên Nguyệt.

Thế nhưng, nếu hôm nay ta chết ở đây, Liên Nguyệt, Đường môn xin nhờ

vào con.

Con người của Đường lão thái gia từ từ ngưng tụ, hăn giơ ống tay áo lên quát khê: “Lên!”

Diêm Vương thiếp, Long Tu châm, Chu Nhan tiểu kiếm, Bồ Tát huyết, Thiết Tật lê, Truy Mệnh luân, Mai Hoa phiêu, Thấu Cốt đinh... Vô số ám khí bay ra từ trong ống tay áo hắn, lơ lửng trước mặt hắn.

“Vạn Thụ Phi Hoa?” Đại gia trưởng vẫn đặt tay vào lưng Đường lão thái gia lạnh lùng nói.

Đây đương nhiên là Vạn Thụ Phi Hoa, không chỉ những người thuộc Đường môn như Đường Huyền, ngay cả Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc cũng nhận ra. Nhưng bọn họ chưa từng thấy Vạn Thụ Phi Hoa đáng sợ đến vậy.

Không thể nào! Làm sao không chế được nhiều ám khí như vậy! Con người làm vậy được sao?

“Chết!” Đường lão thái gia đột nhiên gầm lên, tất cả ám khí bay lên trời rồi đổ xuống đầu Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc như thác nước.

“Rơi!” Lôi Vân Hạc lại dẫn một luồng sét, song chỉ xé gió đâm ra, thế như

lôi đình vạn quân.

Lôi Oanh cũng vung mạnh thanh Sát Phổ kiếm trong tay, kiếm khí tung hoành, thế như lửa đốt đồng bằng.

Bọn họ đã dùng chiêu thức mạnh nhất của bản thân!

Thế nhưng có đủ không?

Như vậy có đỡ nổi chiêu Vạn Thụ Phi Hoa mà Đường lão thái gia dốc hết công lực cả đời không?

Không đủ!

Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc bị đánh không ngừng lại lại, bên kia Đường lão thái gia lại hét lớn một tiếng: “Mượn!”

Chỉ thấy ám khí giấu trong tay áo Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát cũng bị hắt mượn ra.

“Chết!” Đường lão thái gia lại vung tay lên ấn xuống, lại một chiêu Vạn Thụ Phi Hoa!

Lúc này trong đầu Lôi Vân Hạc và Lôi Oanh suy nghĩ vô số cách ngăn cản, nhưng không cách nào rút lui mà vẫn toàn vẹn. Còn trong tình hình đại gia trường Âm Hà không hề bị thương, không rút lui toàn vẹn tương đương với chết!

“Mau!” Lại có một tiếng hét vang lên.

Âm thanh đó chỉ chậm hơn tiếng hét lớn của Vô Tâm một chút.

Vô Tâm đột nhiên quay đầu lại: “Mới đó thôi đã đuổi kịp rồi à!”

Chỉ thấy một bóng tím lướt qua bên cạnh hắn, từ khi Vô Tâm luyện thành Thần Túc Thông, một trong Phật Pháp Lục Thông, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người nhanh hơn mình nhiều đến vậy. Thế nhưng sau khi bóng tím lướt qua, lại có hai bóng người đi qua cạnh hắn, nhanh tới mức không thể

nhìn rõ là ai.

“Nhanh quá!” Vô Tâm thán phục. “Đây là cảnh giới Kiếm Tiên ư?”

Vô Tâm không biết, ba người lướt qua bên cạnh hắn, một người vốn đã là tuyệt thế, còn nay công lực lại tăng vọt; hai người khác đã dốc hết lực lượng, chỉ muốn tranh tài cao thấp cùng bóng tím kia.

“Mau!” Lại một tiếng hô nữa, bóng tím đã chạy tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Mọi người lập tức rung mình một cái, khí tức thật lạnh lẽo, nhưng lại khiến người ta cảm thấy quen thuộc!

Tô Mộ Vũ đã sắp đặt thủ lại bị bóng người màu tím kia giơ tay đánh một đòn, bay ngược ra ngoài. Bóng người màu tím vẫn không dừng lại, lao thẳng vào trong Lôi gia bảo, vung mạnh hai thanh trường kiếm trong tay, hàn khí và ánh đỏ tung hoành khắp bốn phía!

“Mau!” Tiếng hét thứ ba vang lên, bóng người màu tím hạ xuống trên tường của Lôi gia bảo, kiếm trong tay chỉ thẳng xuống, giọng nói uy nghiêm: “Ngừng!”

Chỉ thấy cổ áo khí vốn đang bắn nhanh tới lập tức bị phủ một lớp sương lạnh, động tác trì trệ, lao nhao rơi xuống đất. Lôi Oanh và Lôi Vân Hạc né tránh được kiếp này, vội vàng quay đầu nhìn lên phía trên.

“Lý Hàn Y?” Lôi Vân Hạc kinh hãi.

“Cô ấy... tới rồi.” Lôi Oanh nhẹ giọng nói.

Nhưng đây tuyệt đối không phải Lý Hàn Y mà bọn họ biết. Luôn mặc áo trắng cầm Thiết Mã Băng Hà, đây mới là Lý Hàn Y. Thế nhưng thanh kiếm

gỗ đào lấp lánh ánh đỏ cùng mái tóc tím, ánh mắt hung ác, đâu phải Lý Hàn Y mà bọn họ biết.

Tẩu hỏa nhập ma, trong lòng mọi người đều kinh hãi.

“Tô Xương Hà!” Lý Hàn Y trực tiếp lướt qua đám người Lôi môn và Đường môn, nhìn đại gia trường.

“Còn chưa mất hết thần trí, vẫn nhận ra ta là ai à?” Đại gia trường cười nhạt.

Lý Hàn Y một tay cầm Thiết Mã Băng Hà, một tay cầm Đào Hoa, một lạnh một ấm, kiếm khí cũng lập tức bùng lên, cô gằn từng chữ một: “Ta muốn giết ngươi!”

Lúc này hai bóng người khác cũng hạ xuống trên tường.”

“Cuối cùng cũng đuổi kịp.” Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên đầu đầy mồ hôi công rường sách thở hắt hắt.

“Không chỉ chúng ta đuổi kịp.” Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên mặt đầy vết kiếm lạnh lùng nói: “Cô ta cũng đuổi được người mình muốn đuổi.”

Tạ Tuyên nghe vậy nhìn xuống, cả kinh: “Lần này thảm rồi.”

“Chết đi.” Lý Hàn Y tung người nhảy tới, song kiếm bổ xuống dưới.

Chương 179: Diêm Ma diệt thế

Lý Hàn Y thi triển cả song kiếm, uy lực còn hùng mạnh hơn Lôi Môn Song Tử hợp lực thi triển chiêu kiếm phong lôi. Đường lão thái gia dùng song hai sát chiêu cuối cùng Vạn Thụ Phi Hoa, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng vận toàn bộ nội lực, dùng song chưởng ngăn cản kiếm khí của Lý Hàn Y.

“Nhan Chiến Thiên!” Đường lão thái gia gầm lên một tiếng, Nộ Kiếm Tiên vốn là nhân vật quan trọng trong sát cục lần này, thế nhưng mãi vẫn không xuất hiện. Còn giờ hãn đã hiện thân, nếu muốn ngăn cản Lý Hàn Y, chỉ có thể hy vọng hãn sẽ ra tay.

Nhan Chiến Thiên nhẹ nhàng rút thanh kiếm Phá Quân trên lưng ra. Tạ

Tuyên lấy Vạn Quyển Thư ra khỏi rương sách, lạnh nhạt nói: “Đúng là ta từng nhờ người áp chế Lý Hàn Y đang tẩu hỏa nhập ma, nhưng không phải hiện tại. Giờ phút này nếu người động thủ, ta không thể không so tài với người một phen.”

“Người cản được ta?” Nhan Chiến Thiên trầm giọng nói.

Tạ Tuyên vung trường kiếm trong tay: “Người có thể thử.”

Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên giết người vô số, từng một mình địch cả

vạn người, giết lụi tận hai ngàn quân Nam Quyết, giết tới mức toàn bộ

quân địch sợ vỡ mật, điên cuồng bỏ chạy. Còn Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên lại vừa vắn tương phản, hãn chưa từng giết một ai. Thế nhưng hãn từng một mình một kiếm một rương sách ngăn dưới núi Thái Thường, chặn hai bị

đại hộ pháp Ma giáo năm xưa cùng ba trăm giáo đồ. Chính hãn đã tạo cơ hội cho Bách Lý Đông Quân và Diệp Đình Chi đánh một trận định thiên hạ.

Nếu hai người thật sự muốn thử kiếm, ai thắng ai bại cũng khiến toàn bộ giang hồ hứng thú.

Nhan Chiến Thiên tay cầm chuôi kiếm Phá Quân, Tạ Tuyên cũng giơ kiếm đứng thẳng. Hai người cứ thế đứng đối diện, không ai định rút kiếm cũng chẳng ai định nhường đường.

“Ô Xương Hà, nấp sau một lão già đúng là hợp với tính cách của ngươi.”

Lý Hàn Y vừa vung kiếm vừa châm chọc.

Biết Lý Hàn Y tới tìm đại gia trường báo thù, Đường lão thái gia đương nhiên không thay hãn ngăn cản sát thần này. Chỉ có điều bàn tay kia vẫn dán chặt vào người mình, hãn cố gắng tránh khỏi nhưng vẫn không được.

Đại gia trường cười lạnh nói: “Lão gia tử, định bỏ ta mà đi ư?”

Đường lão thái gia cau mày nói: “Cho dù hai người chúng ta hợp lực cũng không ngăn được Lý Hàn Y trong chốc lát, chẳng bằng giờ thôi lui đi!”

“Thối lui? Lão thái gia, ngươi sai rồi. Âm Hà và Đường môn đều không còn đường lui, lui lại một bước là vực sâu vạn trượng.” Đại gia trường

nói đầy âm độc: “Cách duy nhất là giết chết tất cả những kẻ cản đường. Lý Hàn Y đã tẩu hỏa nhập ma, không đáng để sợ. Người chỉ cần kích thích sát tính của cô ta, sát tính càng nặng, cô ta sẽ chết càng nhanh!”

Bàn tay đại gia trường hơi vận sức, chỉ thấy chân khí trên người lão thái gia lại bùng lên, tiếp tục cản ba kiếm của Lý Hàn Y.

“Oanh đệ.” Lôi Vân Hạc cau mày: “Mặc dù công lực của Lý Hàn Y đã tăng mạnh nhưng tẩu hỏa nhập ma như vậy chẳng khác nào uống rượu độc giải khát. Nếu còn vận kiếm khí như vậy trong thời gian một nén nhang chắc chắn kinh mạch sẽ đứt thành từng khúc mà chết!”

Lôi Oanh xiết chặt Sát Phổ kiếm, nhìn chăm chăm vào Lý Hàn Y.

Bên kia, sắc mặt ba người Đường môn âm trầm bất định.

Đường Huyền hạ giọng nói: “Tiếp tục như vậy, e rằng lão thái gia sẽ không chịu nổi.”

Đường Hoàng nhìn bàn tay đại gia trường, một viên đá lửa rơi vào tay hắn.

Đây là ám khí do hắn tự nghĩ ra - Huyền Hoàng, cũng là ám khí duy nhất không bị lão thái gia mượn đi. “Im lặng theo dõi biến hóa, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào, mang lão thái gia, phá vòng vây đi ra.”

Ánh mắt Ôn Lương càng trợn lớn hơn: “Đây là Kiếm Tiên? Trời đất ơi, cứ

nghe lão đầu tử nói Ngũ Đại Kiếm Tiên mạnh mẽ nhường nào, thế nhưng thế này còn hơn cả nghe nói?”

Lão thái gia, phải cố chống cự!” Đại gia trường lại vỗ một chương lên lưng Đường lão thái gia.

Đường lão thái gia phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời song chương múa lên, quát lớn một tiếng, lại ngăn cản một chiêu kiếm của Lý Hàn Y.

Lý Hàn Y cũng phun ra một ngụm máu, nhưng lại có màu đen như mực.

Thân hình cô hơi lão đảo như sắp ngã, vệt vàng chống kiếm xuống đất.

Cao thủ giao đấu, sinh tử chỉ trong chớp mắt.

Tuy trận chiến này, Đường lão thái gia không thể làm theo ý mình, nhưng cơ hội lật ngược tình thế đã xuất hiện, hẳn không thể bỏ qua. Cố gắng ép khí tức đang dâng trào trong ngực, lại đánh một chiêu ra.

Lý Hàn Y ngẩng đầu nhưng lại đột nhiên mất hết sức lực, không thể nâng nổi kiếm.

Một bộ áo xám, một luồng sáng đỏ ngăn trước mặt cô.

Đó là người đã vì cô mà tự nhốt mình suốt mười ba năm, Lôi Oanh.

“Ta luyện kiếm mười ba năm, chỉ để thi triển được kiếm pháp đủ sánh vai với Kiếm Tiên người.” Lôi Oanh hạ giọng nói, Sát Phổ kiếm trong tay đột nhiên chém về phía trước.

Ánh đỏ rực rỡ mỹ lệ, đủ sánh ngang với chiêu kiếm tuyệt thế của Kiếm Tiên!

Ánh mắt hai vị Kiếm Tiên đứng trên tường cũng bị thu hút.

“Kiếm được lắm!” Nhan Chiến Thiên trước nay tích chữ như vàng, lúc này cũng mở miệng khen.

“Kiếm này vô song, có thể coi là tuyệt thế.” Tạ Tuyên nhẹ giọng ngâm nga.

Cuối cùng một chiêu đó của Đường lão thái gia cũng bị ngăn cản, hẳn cảm thấy chân khí toàn thân không chịu khống chế, bắt đầu rối loạn, không khỏi gầm lên một tiếng, hai đầu gối đột nhiên quỳ xuống, thất khiếu chảy máu!

“Lão thái gia!” Ba người của Đường môn kinh hãi.

“Giành lại lão thái gia!” Đường Huyền quát lớn.

Đường Hoàng vung tay, viên Huyền Hoàng đã bay ra! Ba người cũng lập tức nhảy tới.

Đại gia trường lại kéo Đường lão thái gia lui lại, hần cười nhạt: “Đường lão thái gia có tận sáu mươi năm công lực, không ngờ lại kém cỏi như vậy!”

“Không tốt!” Lôi Vân Hạc nhanh chóng phản ứng lại: “Tô Xương Hà định dùng chân khí của Đường lão thái gia cho chưởng ăn!”

Ôn Lương không hiểu: “Là sao?”

“Diêm Ma chưởng?” Tạ Tuyên đứng trên tường trầm ngâm: “Chẳng trách hôm đó chân khí trong người Triệu Ngọc Chân lại bất ổn như vậy, hóa ra là vì Diêm Ma chưởng.”

“Người trúng Diêm Ma chưởng, chân khí toàn thân rối loạn, nếu không ép được chân khí kia ra kinh mạch có thể nổ tung mà chết bất cứ lúc nào.

Nhưng người luyện Diêm Ma chưởng cũng chịu khổn khó, bọn họ phải dùng một luồng chân khí mạnh mẽ hơn đè ép lực lượng cản trở.” Lôi Vân Hạc nói: “Giờ Tô Xương Hà định hút hết chân khí của Đường lão thái gia!”

Chỉ thấy thân thể Đường lão thái gia lập tức co lại, biến về dáng vẻ già nua gầy gò lúc trước, ánh sáng trong mắt cũng dần dần ảm đạm. Ba người của Đường môn lao tới nhưng đều bị đại gia trường tránh né.

Lý Hàn Y lại đứng dậy, giơ hai thanh trường kiếm lên.

Đại gia trường hất tay một cái, ném thân thể Đường lão thái gia ra ngoài.

Hần hít một hơi dài rồi nhẹ giọng nói: “Tới đây!”

“Đi chết đi!” Lý Hàn Y vung kiếm.

Đại gia trường tung người nhảy lên, lướt qua mọi người trong sân, nhảy thẳng lên tường.

“Ngăn hãm lại, đừng để hãm đi!” Tạ Tuyên quát lớn, Vạn Quyết Thủ đột nhiên vung lên, muốn cản đường đại gia trường.

Lại thấy thanh kiếm Phá Quân cũng ra tay ngay chính lúc này!

Nhất Nộ Bạt Kiếm!

Nhưng lại chém về phía Tạ Tuyên!

Tạ Tuyên vội vàng thu kiếm, cản thanh Phá Quân lại. Bóng dáng đại gia trường đã lướt qua hai người.

Nhan Chiến Thiên xuất kiếm đặc thủ, lập tức nâng kiếm, hai chân điểm xuống, lui lại phía sau.

“Nhan Chiến Thiên, rốt cuộc ngươi định làm gì?” Tạ Tuyên hỏi.

“Ta có thể giết hãm một lần, cũng có thể giết hãm lần thứ hai!” Nhan Chiến Thiên xoay người cầm kiếm chạy về phía xa.

Còn đại gia trường lao qua tường, tiếp tục chạy về phía trước, lao về phía một người.

Tiêu Sắt.

Lôi môn có thể không diệt, nhưng hãm chắc chắn phải chết.

Chương 180: Lời hứa sinh tử

Đại gia trường xuất chiêu đánh ra, đám người Tư Không Thiên Lạc, Đường Liên, Diệp Nhược Y ngăn cản trước người Tiêu Sắt trước đó đều bị

chưởng phong chấn văng, không có sức chống cự. Tiêu Sắt gắng gượng nâng Vô Cực côn, quát lớn: “Tới hay lắm!”

Bóng đen trên tay đại gia trường lưu chuyển, sau khi hấp thụ công lực của Đường lão thái gia, Diêm Ma chương còn đáng sợ hơn lúc giao đấu với Lôi Môn Song Tử!

Nhưng một bóng người đột nhiên che trước mặt Tiêu Sắt.

Tầng bào màu trắng, dung nhan tuyệt mỹ, khóe miệng khê cong lên, tuy giống người xuất gia nhưng lại có vẻ hào hùng ngạo nghễ mà người xuất gia không có. Người đó chấp hai tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu: “A Di Đà Phật.”

Một ảo ảnh hình quả chuông lớn hiện lên trước mặt hắn.

Bàn Nhược Tâm Chung thần thông.

“Không biết lượng sức mình!” Đại gia trường xuất chương đánh nát tâm chung, Vô Thiên đột nhiên lui lại phía sau, một bộ áo đen cũng chạy tới, kéo cổ áo Tiêu Sắt thối lui.

“Lên lại nào!” Vô Tâm hô lớn, một quả chuông còn lớn hơn ngăn trước mặt hắn.

Chương thế của đại gia trường vẫn không đứt, không ngờ lại đánh nát quả

chuông kia.

“Lại nào!”

“Lại nào!”

...

“Lại nào!”

Hai tay Vô Tâm không ngừng chấp lại, thi triển liền mười ba lần tâm chung, cuối cùng hắn đứng thẳng người, khóe miệng tràn ra một tia máu

nhưng nụ cười trên mặt vẫn rất thản nhiên: “Ta còn ba trăm tâm chung, các hạ có muốn thử không?”

“Tên của ngươi.” Đại gia trường cuối cùng cũng thu chưởng, lạnh giọng hỏi.

“Hàn Sơn tự, hòa thượng Vô Tâm.” Vô Tâm chậm rãi đáp: “Cũng là Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế.”

Vừa là tiểu hòa thượng dưới trướng đại tông Phật đạo, vừa là đại tông chủ

của Ma giáo ngoại vực.

“Từng nghe tên ngươi rồi, lần sau gặp mặt sẽ lấy cả tính mạng ngươi.” Đại gia trường giẫm mạnh mũi chân, lao về một phía khác, nói với Tô Mộ Vũ:

“Đi!”

Tô Mộ Vũ toàn thân đầm máu, gật đầu một cái, ôm thi thể Tạ Thất Dao tung người nhảy theo.

Trong sân, Lý Hàn Y thi triển chiêu kiếm cuối cùng không thành, phun ra ba ngụm máu đen. Tạ Tuyên vội vàng giơ tay bắt mạch cho cô, kinh hãi nói: “Không được rồi!” Vội vàng giơ tay định truyền chân khí cho cô.

“Để ta!” Lôi Oanh giành trước đặt tay lên lưng Lý Hàn Y.

Ba người còn sót lại của Đường môn, Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát đi tới trước mặt thi thể Đường lão thái gia, khóc lóc không ngừng. Lôi Vân Hạc từ từ bước tới.

Đường Hoàng vội vàng tiến lên, ngăn trước mặt hắn.

“Các ngươi bại rồi.” Lôi Vân Hạc nhẹ nhàng giơ hai ngón tay ra.

Đường Hoàng cả giận nói: “Bại thì đã sao? Tuy ba người chúng ta bất lực nhưng cũng chẳng sợ họ Lôi các người.”

Lôi Vân Hạc cười nhạt: “ra vẻ chính nghĩa lắm nhien, không biết ai là kẻ bội tín bội nghĩa cầu kết với Âm Hà, âm mưu dùng quỷ kế tiêu diệt Lôi môn ta!”

“Tiền bối, xin đừng nóng.” Chỉ thấy một giọng nói trẻ trung vang lên, một thiếu niên mới khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước từ trong phòng khách ra.

"Người là ai?" Lôi Vân Hạc hỏi.

Thiếu niên kia đi tới bên cạnh thi thể Đường lão thái gia, ánh mắt toát lên vẻ đau buồn nhưng chỉ nhìn một cái rồi quay sang đáp: “Tại hạ Đường Trạch của Đường môn, lần này theo lão thái gia tới dự tiệc, giúp lão thái gia đánh xe. Ta có một giao dịch muốn bàn với tiền bối.”

“Giao dịch?” Lôi Vân Hạc nhíu mày: “Người có tư cách giao dịch với ta?”

Người lấy gì ra đặt cọc?”

“Chẳng hay tính mạng của toàn bộ Lôi môn cùng tất cả khách khứa đã đủ

đặt cọc chưa?” Đường Trạch cúi đầu nói.

Lôi Vân Hạc kinh ngạc: “Người nói gì?”

“Vừa rồi các vị đại chiến tại đây, Đường Trạch bất tài phụ trách đánh ngã tất cả tạp dịch và tùy tùng chưa uống rượu trong hậu viện, đồng thời hạ độc tất cả khách khứa trong phòng.” Mặc dù Đường Trạch nói rất bình thản nhưng lời nói lại khiến tất cả mọi người kinh hãi.

“Hạt lão đại!” Ôn Lương nghe vậy vội vàng giơ tay, quăng con Tam Vĩ Hạt trong tay áo ra ngoài. Tam Vĩ Hạt rơi vào trong phòng khách, chậm nhẹ

vào một kiếm khách đang ngã dưới đất rồi vội vàng chạy về. Ôn Lương nhặt Tam Vĩ Hạt lên, ngửi kỹ một hồi rồi kinh hãi nói: “Hong Phường Hoa?”

“Không sai, Hong Phường Hoa của Đường môn. Vị này chắc là cao thủ của Ôn gia. Ôn gia dùng độc đệ nhất thiên hạ, trên cả Đường môn, nhưng với sức một mình người không điều chế được nhiều giải được như vậy.”

Đường Trạch nhẹ nhàng giơ tay, bày một loạt chai thuốc ra. “Còn chỗ này của ta đang có. Ta dùng một trăm tính mạng để đặt cọc, như vậy đủ giao dịch với tiền bối chưa?”

Lôi Vân Hạc bước tới: “Nếu ta vẫn nói không thì sao? Người có tin người còn chưa nhận ra mình chết thế nào, tất cả chỗ thuốc trước mặt đã về tay ta không?”

“Nhưng nếu thứ này không phải thuốc giải mà là thuốc độc gặp máu là chết thì sao?” Đường Trạch cười nói: “Hay có thể nói, trong này có một số

là thuốc giải, một số là thuốc độc? Nếu để vị huynh đệ Ôn gia kia kiểm tra từng chai một, từng viên một, người trong kia khéo cũng chết mất một nửa.”

“Người nói lại đi, người tên là gì?” Lôi Vân Hạc thu ngón tay về hỏi.

“Môn hạ của Đường môn Đường lão thái gia, Đường Trạch.” Đường Trạch cúi đầu nhẹ giọng nói.

“Được, người được lắm.” Lôi Vân Hạc gật đầu: “Nói điều kiện của người đi.”

“Ta giao chỗ thuốc giải này cho các người, chỉ cần ăn vào trong vòng hai canh giờ sẽ không còn lo ngại gì về tính mạng nữa. Còn tiền bồi phải để chúng ta đi.” Đường Trạch nói.

“Đơn giản vậy sao?” Khóe miệng Lôi Vân Hạc cong lên.

“Còn một điều kiện.” Đường Trạch ngẩng đầu nhìn Lôi Vân Hạc:
“Chuyện lần này không liên quan tới Đường môn. Âm Hà lên vào Anh Hùng Yến hạ

độc mưu hại anh hùng trong thiên hạ. Các vị cao thủ của Đường môn, Ôn gia, Lôi gia bảo không trúng độc, cuối cùng đánh lui sát thủ Âm Hà.

Đường lão thái gia chết trận tại đây!”

Lôi Thiên Ngân đang đỡ thi thể Lôi Thiên Hồ giận tới mức phát run, gầm lên: “Đồ vô sỉ!”

Đường Trạch đáp: “Đúng là vô sỉ!”

Lôi Vân Hạc im lặng không nói gì, Đường Trạch vẫn ngẩng đầu đối mặt với hắn, không tránh né chút nào. Một lúc lâu sau Lôi Vân Hạc khẽ gật đầu: “Được!”

“Tiền bồi sáng suốt.” Đường Trạch gật đầu: “Trong bình này đều là thuốc giải, có thể yên tâm để các anh hùng uống.”

Vừa dứt lời, Lôi Vân Hạc đã bước tới trước mặt Đường Trạch, giơ tay ra bóp cổ hắn, nâng lên cao.

Đường Huyền đang định ngăn cản nhưng lại bị Đường Trạch giơ tay cản lại. Đường Trạch nhìn Lôi Vân Hạc, vẫn mỉm cười nói: “Tiền... tiền bồi định bội ước à?”

“Lời hứa của Lôi môn, đã nói ra sẽ không thu hồi.” Lôi Vân Hạc đặt Đường Trạch xuống, giọng nói không chút cảm xúc: “Cũng như năm xưa

đồng ý kết minh với Đường môn, Lôi môn vẫn luôn tuân thủ. Cho nên các người nghe kỹ cho ta, hôm nay các người có thể đi, ta cũng có thể thông báo cho toàn giang hồ, Đường lão thái gia bảo vệ quần hùng đánh với sát thủ Âm Hà mà chết. Nhưng!”

“Món nợ này, Lôi môn chắc chắn sẽ tính sổ với Đường môn.”

“Đời đời kiếp kiếp, chết cũng không ngừng!”

Chương 181: Đại chiến tạm ngừng

Đường Trạch gật đầu, cung kính chấp tay nói: “Đường Trạch xin ghi nhớ.”

“Cút!” Lôi Vân Hạc tức giận quát.

Đường Huyền ôm thi thể Đường lão thái gia, Đường Trạch huýt sáo, chỉ thấy một tiếng ngựa hí vang lên, bốn người bọn họ ôm thi thể Đường lão thái gia đi khỏi từ hậu viện.

Lôi Thiên Ngân ôm thi thể Lôi Thiên Hổ, không ngừng rơi lệ, dầm dãi hô:

“Không cam lòng!”

“Món nợ này sớm muộn gì cũng có ngày tính toán.” Lôi Vân Hạc xoay người: “Thiên Ngân, còn có tiểu tử Ôn gia kia, mau cho người trong Lôi gia bảo uống thuốc giải. Người của Tuyết Nguyệt thành còn ở ngoài cửa, ta ra xem một chút.”

Lúc này lại thấy Lý Hàn Y đột nhiên mở mắt.

“Người tỉnh rồi.” Lôi Oanh vui vẻ nói.

Ánh mắt Lý Hàn Y lóe lên ánh sáng tím, đưa tay nắm lấy hai thanh kiếm của mình.

“Cẩn thận!” Tạ Tuyên kêu lên một tiếng, kéo cổ áo Lôi Oanh lui lại phía sau.

Chỉ thấy Lý Hàn Y vung song kiếm, nhanh chóng ép lui hai người. Cô đứng dậy, khí tức yêu dã nguy hiểm bùng lên nồng nặc.

“Không tốt, tẩu hỏa nhập ma bộc phát càng nghiêm trọng rồi!” Tạ Tuyên cau mày nói.

“Tô! Xương! Hà!” Lý Hàn Y cắn răng gằn từng chữ một rồi tung người nhảy ra ngoài.

“Hàn Y!” Lôi Oanh cũng tung người nhảy theo, Tạ Tuyên và Lôi Vân Hạc trong sân nhìn nhau, cũng lập tức đi theo. Nhưng cảnh tượng bên ngoài khiến bọn họ kinh ngạc, tất cả mọi người nằm thoi thóp trên mặt đất, chỉ có hai người xa lạ vẫn đang đứng.

Một người mặc quần áo màu đen vóc dáng khôi ngô, cầm một thanh đao to như cánh cửa.

Một hòa thượng áo trắng, tuổi trẻ mà tuần tú tuyệt trần, nhưng có vẻ đã bị

thương không nhẹ, đang dùng tay lau vết máu nơi khóe miệng.

Lý Hàn Y không buồn nhìn một cái, trực tiếp lướt qua đám người.

“Tỷ tỷ!” Lôi Vô Kiệt kêu lên một tiếng, Lý Hàn Y vẫn không buồn để ý tới hắn.

“Sư phụ!” Lôi Vô Kiệt thấy Lôi Oanh đã lâu không gặp, vừa mừng vừa sợ.

Lôi Oanh nghe tiếng đi tới, thấy Lôi Vô Kiệt nằm trên mặt đất không nhúc nhích bèn dừng bước: “Không chết chứ?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Chắc là vẫn chịu được.”

“VẬY VÀO LÔI GIA BẢO GẶP LÔI VÂN HẠC!” Lôi Oanh nói xong lập tức đi theo, không buồn quay đầu lại.

“Cái này...” Lôi Vô Kiệt mong ba người gặp nhau đã lâu, không ngờ lại kết thúc qua loa như vậy.

Tạ Tuyên và Lôi Vân Hạc dừng bước ngoài cửa.

Do quan hệ của cha nên Tư Không Thiên Lạc cũng biết Tạ Tuyên, vui vẻ nói: “Tạ thúc thúc! Sao thúc cũng tới! Mau, giúp ta kiểm tra thương thế của Tiêu Sắt.”

Tạ Tuyên đương nhiên nhận ra Tiêu Sắt đã hôn mê, hẩn nhìn hai bóng người từ từ biến mất, trong đầu thầm nghĩ: với năng lực hiện nay của Lôi Oanh, tuy không cản được Lý Hàn Y nhưng đi theo bảo vệ cô ấy cũng không vấn đề. Bèn không đuổi theo nữa mà quay sang chạy tới bên cạnh Tiêu Sắt, định kiểm tra thương thế của hắn.

Lại thấy thanh đao lớn như cánh cửa đập xuống, Tạ Tuyên vội vàng lui lại phía sau né tránh. Hắn có kiến thức uyên bác, lập tức nhận ra thân phận của người trước mặt: “Người là Minh Hầu? Vậy vị này là...”

Vô Tâm nghe vậy quát khê một tiếng: “Minh Hầu, dừng tay, không được lỗ mãng với Nho Kiếm Tiên tiên bối.” Sau đó mỉm cười với Tạ Tuyên: “Xin chào tiên bối, có điều tại hạ không phải Nguyệt Cơ.”

“Đương nhiên ngươi không phải Nguyệt Cơ rồi.” Tạ Tuyên nhìn từ trên xuống dưới: “Người rất giống phụ thân và mẫu thân ngươi, khi còn bé ta đã từng thấy ngươi. Diệp An Thế. Vì sao ngươi lại tới đây? Ân oán giữa Đường môn và Lôi gia bảo không chỉ dính dáng tới Âm Hà, ngay cả Thiên Ngoại Thiên cũng định nhúng tay vào à?”

“Không, lần này Vô Tâm tới chỉ vì ba vị bằng hữu.” Vô Tâm chỉ Lôi Vô Kiệt và Đường Liên: “Hai người nằm dưới đất không bò dậy nổi, với

một người.” Lại chỉ vào Tiêu Sắt đã ngất xỉu trong lòng Minh Hầu:
“Hình như

sắp chết mất rồi.”

Tạ Tuyên lao tới, bắt mạch cho Tiêu Sắt, sắc mặt âm trầm bất định.
“Đúng là sắp chết rồi.”

“Tiền bối có chữa được không?” Vô Tâm hỏi.

“Không chữa được, nhưng có thể giữ mạng cho hắn. Nhưng ta cần một người có nội lực thâm hậu giúp ta.” Tạ Tuyên thu tay lại: “Nhưng Lôi gia bảo đang gặp biến cố, Vân Hạc huynh cần ra mặt trấn an mọi người ...”

“Ta có thể.” Vô Tâm phẩy ống tay áo, đi tới bên cạnh Minh Hầu, ôm lấy Tiêu Sắt: “Tiền bối: “Chúng ta đi thôi.”

“Người?” Tạ Tuyên quan sát Vô Tâm một hồi rồi gật đầu: “Được, không ngờ còn trẻ như vậy đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, quả không hổ con trai của Diệp Đình Chi.”

“Tại hạ theo sư phụ là Hàn Sơn tự Vong Ưu đại sư, võ nghệ trên người cũng học từ sư phụ.” Vô Tâm điểm nhẹ mũi chân, chớp mắt đã lướt qua bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên kinh ngạc: “Thần Túc Thông?” Lập tức hiểu không thể coi thường hòa thượng trước mắt, hắn bèn đi theo nói: “Vân Hạc huynh, mượn một gian phòng khách của Lôi gia nào. Trong mười hai canh giờ không cho bất cứ ai vào phòng.”

“Đi đi.” Lôi Vân Hạc bất đắc dĩ nhìn những người nằm rải rác dưới đất:

“Những người còn lại cứ giao cho ta.”

Lôi Vô Kiệt miễn cưỡng cồng nửa người lên, vội vàng hỏi: “Sư bá, tỷ tỷ ta sao rồi? Sao sư phụ ta lại đi theo tỷ ấy?”

“Ta cũng vừa mới tới, làm sao mà biết được.” Lôi Vân Hạc tức giận nói, tiếp đó hần đi tới bên cạnh Đường Liên, cúi người. “Đường Liên.”

“Trưởng lão.” Đường Liên vẫn giữ cách gọi trong Tuyết Nguyệt thành:

“Xin hỏi tình hình bên trong hiện nay sao rồi?”

“Người của Đường môn đã đi rồi, mặc dù gây một trận náo loạn lớn, nhưng tổng cộng Đường môn và Lôi gia bảo chỉ chết có hai người.” Lôi Vân Hạc nói rất bình tĩnh.

“Hai người nào?” Đường Liên hỏi.

“Lôi gia bảo, Lôi Thiên Hổ.” Lôi Vân Hạc trả lời rất thẳng thắn.

Đường Liên thầm căng thẳng, đương nhiên hần biết Lôi Thiên Hổ là ai, không ngờ mình lại tới chậm một bước, hại môn chủ Lôi gia bảo bỏ mạng.

Trong lòng hần áy náy không thôi.

“Cùng với, Đường môn, Đường lão thái gia.” Lôi Vân Hạc nói tiếp.

“Cái gì?” Đường Liên kinh hãi tới biến sắc, Đường lão thái gia chấp chưởng Đường gia bảo đã hơn ba mươi năm, tin tức hần mất mạng còn gây chấn động lớn hơn Lôi Thiên Hổ!

Lôi Vân Hạc giơ ngón tay điểm lên cổ Đường Liên, Đường Liên lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Trưởng lão giữ các, sao ngài lại...” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi.

“Yên tâm, Lôi Vân Hạc ta không phải người không nói đạo lý. Khoản nợ

của Đường môn không tính tới người Đường Liên. Nhưng với tính cách của hắn, hắn sẽ tính cả hai khoản nợ này lên người mình. Giờ hắn đang bị

trọng thương, đột nhiên lại bị nhiều chuyện như vậy đè nặng trong lòng, e rằng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.” Lôi Vân Hạc bế Đường Liên lên: “Các người chờ ở đây đã, ta mang từng người vào. Có điều, các người phải biết một chuyện trước đã.”

"Chuyện gì?" Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Lần này, Âm Hà đánh lén Anh Hùng Yến, muốn dồn anh hùng trong thiên hạ vào chỗ chết. Trong đó mấy người của Lôi gia bảo, Đường môn và Ôn gia không trúng độc, cuối cùng Lôi gia bảo Lôi Thiên Hổ, Đường môn Đường lão thái gia cùng chết trận nhưng cũng ép lui Âm Hà, hợp sức cứu mấy trăm người.” Lôi Vân Hạc mặt không biểu cảm nói.

“Vì sao? Rõ ràng Đường môn nhắm vào các người mà?” Tư Không Thiên Lạc khó hiểu.

“Không hiểu đúng không?” Lôi Vân Hạc cười khổ, giọng nói buồn bã:

“Nhưng đây chính là giang hồ.”

Chương 182: Sóng gió lại nổi lên

Một ngày sau.

Anh Hùng Yến tại Lôi gia bảo tuyên bố kết thúc trước thời hạn, các anh hùng từ ngũ hồ tứ hải dường như chỉ tới ngủ một giấc ừ ừ cạc cạc rồi chạy cả ngàn dặm về, ngay cả luận võ giữa các thiếu niên anh hùng mỗi năm một lần cũng bị hủy bỏ. Nhưng rõ ràng lần Anh Hùng Yến này là chấn động nhất từ trước tới nay.

Lôi gia bảo bố cáo thiên hạ, Anh Hùng Yến lần này có sát thủ Âm Hà lên vào, đầu tiên âm thầm hạ độc, sau đó lại có đại gia trường cùng gia chủ ba nhà giết thẳng vào. Nhưng may mà có mấy người của Lôi gia bảo,

Đường môn và Ôn gia chống được kịch độc, hợp lực với các đệ tử Tuyết Nguyệt thành vừa tới cùng chống lại Âm Hà. Cuối cùng môn chủ Lô gia bảo và Đường lão thái gia của Đường môn chết trận nhưng cũng ép lui Âm Hà, cứu vớt tính mạng của các anh hùng. Đệ tử các môn phái tới dự tiệc vừa cảm thán về cái chết của hai vị anh hùng, vừa lan truyền tin tức này.

Nhưng còn vài chuyện của Lô gia bảo khiến người ta kinh ngạc. Chuyện đầu tiên, quản gia của Lô gia bảo Lô Thiên Ngân truyền lại lời trần trối của Lô Thiên Hổ, chức môn chủ Lô gia bảo do người đã từng danh chấn giang hồ nhưng vì tập kiếm vi phạm di huấn tổ tiên nên bị ghẻ lạnh, Lô Oanh kế nhiệm. Chuyện thứ hai, do Lô Oanh tạm thời phải rời Lô gia bảo truy đuổi hành tung sát thủ Âm Hà, cho nên chức môn chủ do cao thủ thời niên thiếu từng nổi danh sánh ngang Lô Oanh, anh ruột của Lô Thiên Hổ, Lô Vân Hạc tạm thời đảm nhiệm. Lô Môn Song Tử biệt tăm biệt tích đã nhiều năm đột nhiên tái hiện giang hồ, đây đã trở thành đề tài bàn luận trong quán trà quán rượu suốt vài tháng trời.

Cách Lô gia bảo hơn trăm dặm, trong quán rượu Đông Lư tại thành Ninh Già, một đám người đang thảo luận chuyện này hết sức nhiệt liệt. Những người này mặc áo lam, cổ áo có vẽ một vòng trăng khuyết.

“Là đệ tử của Thương Châu Hội Nguyệt các.” Có người trong quán rượu nhân ra lai lịch những kẻ này.

“Các người nói xem, bao năm qua Âm Hà luôn lén lút giết người kiếm tiền, sao đột nhiên lại đánh lén Anh Hùng Yến, định đối địch với anh hùng trong thiên hạ?” Một đệ tử hỏi.

Một đệ tử bên cạnh uống một ngụm rượu, tức giận nói: “Ta đoán chắc chắn là Vô Song thành bỏ một khoản tiền lớn ra mời, lần này nhắm vào Tuyết Nguyệt thành, Lô gia bảo và Đường môn, chúng ta chỉ là người vô tội bị

liên lụy mà thôi!”

“Đừng nói bừa.” Nam tử trung niên cầm đầu đặt ly rượu xuống mắng khê.

“Sư phụ.” Đệ tử kia biết mình nói sai, vội vàng đặt chén rượu về bàn, quỳ

xuống nói với sư phụ: “Đệ tử nói bừa, xin sư phụ trách phạt.”

“Sư phụ có dự cảm, chuyện này không đơn giản như vậy.” Nam tử trung niên cầm đầu thở dài. “Đột nhiên có hai chương môn của đại phái mất mạng, chuyện này Hội Nguyệt các chúng ta không thể nhúng tay vào được, cho nên sư phụ dẫn các người đi thẳng về Thương Châu là muốn cách chuyện này càng xa càng tốt!”

“Đệ tử hiểu rồi!”

Khi bọn họ đang nói chuyện trong quán rượu, một đội ngũ khí thế hung hăng chạy về phía họ. Đó là một nhánh quân hơn ngàn người, ai nấy cầm song đao thúc ngựa lao thẳng tới, thần thái hung ác. Cầm đầu là một tướng quân khôi ngô mặc áo giáp vàng kim đeo song đao. Hắn dừng lại trước quán rượu Đông Lữ, hỏi binh sĩ bên cạnh: “Ở đây hả?”

Binh sĩ gật đầu: “Đúng vậy, vừa rồi do thám báo cáo lại, đúng là trong quán rượu này có người vừa từ Anh Hùng Yến của Lôi gia bảo về.”

“Được.” Diệp Khiếu Ứng tung người nhảy xuống ngựa: “Người đi theo ta.

Những người khác đứng đây chờ.”

Đội nhân mã lớn như vậy đột nhiên xông vào thành Ninh Già tạo thành chấn động rất lớn. Lúc này đại đội đứng ngoài cửa quán rượu Đông Lữ, chương quỳ sợ tới mức hai chân nhũn ra: “Chuyện này... chắc là có kẻ phản nghịch trốn vào trong quán.”

“Ông lão, đừng sợ. Chúng ta chỉ tới hỏi chút chuyện thôi.” Diệp Khiếu Ứng mỉm cười ôn hòa với chương quỳ quán rượu.

Không cười còn đỡ, cười một cái, chương quỳ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Diệp Khiếu Ứng không buồn để ý, theo binh sĩ lên lầu.

Đệ tử Hội Nguyệt các nghe động tĩnh bên dưới, cũng đã nhận ra có điểm không đúng, lập tức đứng dậy rút kiếm trong tay ra. Đệ tử vừa nói bừa cau mày: “Sư phụ quả nhiên thần cơ diệu toán, hiện đã có người tìm tới cửa, e là sát thủ của Âm Hà.”

Nam tử trung niên cầm đầu nhìn qua cửa sổ xuống dưới: “Người thấy có sát thủ nào ban ngày cầm đao, đi thẳng về phía người không? Những người này không phải sát thủ, nhìn trang phục chắc là quân nhân Bắc Ly.”

Diệp Khiếu Ứng vừa lên lầu đã thấy mười mấy thanh kiếm chỉ thẳng vào mình, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Chỉ tới hỏi các vị hảo hán chút chuyện thôi mà, đừng kích động, đừng kích động.”

“Chẳng có gì để hỏi cả, các người đi đi.” Đệ tử kia trực tiếp cự tuyệt.

“To gan! Người có biết tướng quân của chúng ta là người phương nào không?” Binh sĩ đi theo lập tức rút đao.

“Tử Nhàn, tránh ra. Đừng đối chọi với quân lính Bắc Ly.” Nam tử trung niên cầm đầu hạ giọng nói, lúc này hắn vẫn ngồi ngay ngắn tại đó, chậm rãi uống rượu. Tâm mắt hắn bị các đệ tử che mất, không thấy hình dáng cụ

thể của hai người vừa lên lầu: “Các người tránh ra, để ta nói chuyện với mấy vị tướng quân này.”

Các đệ tử lập tức thu kiếm, nhường đường.

Diệp Khiếu Ứng ôm quyền: “Nghe nói anh hùng vừa về từ Lô gia bảo, chẳng hay anh hùng là người của môn phái nào?”

“Hội Nguyệt các, Ti Mã Lục Trần.” Người trung niên cầm đầu lạnh lùng nói, mặc dù tiếng tăm hắc không gây chấn động giang hồ như Lô Thiên Hồ hay Lô Vân Hạc nhưng cũng là người nổi danh. Chỉ cần là người hiểu sơ về giang hồ chắc chắn không lạ lẫm gì với hắc. Quả nhiên người nọ lập tức cung kính nói: “Hóa ra là các chủ Hội Nguyệt các, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Ừm.” Người trung niên lúc này mới đặt chén rượu xuống, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Chỉ thấy người nọ mặc quân giáp màu vàng kim, lưng đeo hai thanh trường đao, thân hình khôi ngô, mặt mũi kiên nghị.

Hắc kinh hãi, sợ tới mức đứng bật dậy: “Tướng quân!”

“Đã nhận ra tướng quân, còn không mau quỳ xuống?” Binh sĩ đi theo cả giận nói.

“Tham kiến đại tướng quân!” Tư Mã Lục Trần không hề do dự, lập tức quỳ xuống.

Thế nhưng các đệ tử Hội Nguyệt các còn lại vất còn sững sốt, không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ trở mắt nhìn nhau.

“Quỳ xuống cho ta!” Tư Mã Lục Trần tức giận mắng.

Các đệ tử vội vàng quỳ xuống: “Tham kiến đại tướng quân!”

“Đại tướng quân, là đại tướng quân nào?” Có đệ tử hỏi nhỏ.

“Kim giáp song đao, ta từng nghe danh rồi, là đại tướng quân trung quân của Bắc Ly, Diệp Khiếu Ứng!” Trong số đệ tử có người hơi lớn tuổi một

chút trả lời.

“Hả! Nhân Đồ?” Đệ tử tên Tử Nhân vừa rồi nói năng lỗ mãng lập tức sợ tới mức đầu óc trống rỗng.

“Các chủ đừng khách khí, mau đứng lên đi.” Diệp Khiếu Ứng không có hứng thú ra vẻ mà trực tiếp nói vào chủ đề: “Người nói người vừa từ Lô gia bảo về, ta có vài lời muốn hỏi.”

“Đại tướng quân cứ hỏi đi, Lục Trần biết gì sẽ nói hết.” Tư Mã Lục Trần đứng lên.

“Lần này Âm Hà đánh lén Anh Hùng Yến, thương vong ra sao?” Diệp Khiếu Ứng hỏi.

“Lôi gia bảo Lô Thiên Hồ, Đường môn Đường lão thái gia chết trận, nhưng bảo vệ được tính mạng tất cả những người khác. Âm Hà tử thương ra sao không rõ, hiện trường không để lại thi thể.” Tư Mã Lục Trần đáp.

“Các người không tham dự à?” Diệp Khiếu Ứng lại hỏi.

“Âm Hà hạ độc, khi đó chúng ta đã hôn mê bất tỉnh, Lô môn chủ Lô gia bảo công lực thâm hậu, không trúng độc. Lô Môn Song Tử nửa đường chạy tới. Đám người Đường môn đều là cao thủ dùng độc, cũng không trúng độc. Lần này Ôn gia phái quan môn đệ tử của Ôn Hồ Tửu là Ôn Lương tới, hẳn cũng không trúng độc.” Tư Mã Lục Trần trả lời rất rõ ràng.

“Tuyết Nguyệt thành thì sao?” Cuối cùng Diệp Khiếu Ứng cũng hỏi tới câu mà mình quan tâm nhất.

“Lần này Tuyết Nguyệt thành phái rất nhiều đệ tử trẻ tuổi tới, bọn họ tới dự tiệc muện nhưng vừa vặn gặp lúc đại chiến. Song Lục Trần không có cơ

hội gặp bọn họ.” Tư Mã Lục Trần nói.

“Hả? Vì sao?” Hai mắt Diệp Khiếu Ứng hóa lạnh.

Tư Mã Lục Trần phát hiện Diệp Khiếu Ứng thoáng bộc lộ sát ý, sống lưng lạnh buốt, vội vàng đáp: “Nghe nói các đệ tử đó đều trọng thương trong trận chiến lần này, có vài người còn bị hôn mê. Lúc này họ đang được cứu

chữa trong Lôi gia bảo. Lục Trần không tận mắt chứng kiến, chỉ nghe người khác bàn tán vậy thôi.”

“Đa tạ.” Diệp Khiếu Ứng không hề nhiều lời, lập tức xoay người xuống lầu.

“Ám Hà được lắm, nếu con gái ta xảy ra chuyện, cho dù có đập tung Bắc Ly ta cũng giết sạch các người!” Diệp Khiếu Ứng hạ giọng quát.

Chương 183: Kim y hạo nguyệt

Tướng quân mặc giáp vàng suất lĩnh một ngàn thiết kỵ vừa rời thành Ninh Già, lại có một nam tử mặc bộ áo vàng kim nhẹ nhàng cưỡi ngựa trắng vào thành. Mái tóc dựng cao, ánh mắt như vàng trắng sáng, khiến các cô bé ven đường thấy mắt đỏ mặt.

“Xin hỏi vị cô nương này, Giang Nam Lôi gia bảo ở phía trước phải không?” Giọng nói cũng trong trẻo êm tai.

Cô nương kia vội vàng dùng khăn vuông che nửa mặt, vừa đáp: “Đi qua thành Ninh Già, đi tiếp trăm dặm là tới nơi công tử nói.

Người áo kim gật đầu: “Đã tới đây rồi cũng chẳng vội. Đầu tiên nghỉ ngơi đã. Xin hỏi cô nương, trong thành này quán rượu nào là nổi tiếng nhất?”

Cô gái kia kinh ngạc, thầm nghĩ chắc công tử này định hẹn mình uống rượu, trái tim lập tức loạn nhịp: “Cái này... Quán rượu Đông Lư phía đông thành rất nổi tiếng, là quán rượu...”

“Đa tạ cô nương!” Nam tử áo kim kia gõ nhẹ vỏ đao vào mông ngựa, nhanh chóng đi khỏi. Chỉ để lại một cô bé với trái tim vừa dâng lên đã lập tức rớt xuống, đứng ngây ra tại chỗ.

“Người vừa đi chính là đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng đứng đầu quân ngũ Bắc Ly hiện nay?” Trong quán rượu Đông Lư, các đệ tử Hội Nguyệt các còn đang bàn tán.

Các chủ Hội Nguyệt các, Tư Mã Lục Trần gật đầu: “Kim giáp song đao, còn dẫn theo một ngàn kỵ binh hạng nhẹ cầm song đao. Trong quân đội Bắc Ly không tìm được người thứ hai. Nếu các quân đội khác dám bắt chước quân chế của Diệp tự doanh, chắc chắn sẽ bị Diệp Khiếu Ứng đập nát binh doanh mới thôi. Không sai đâu.”

“Người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, sao lại để tâm tới chuyện của Lôi gia bảo như vậy? Chắc là trong Lôi gia bảo lúc trước xảy ra chuyện gì đó liên quan tới triều đình Bắc ly?” Trong số đệ tử có người hỏi.

“Cái này thì chưa chắc, người có biết trước Diệp Khiếu Ứng, người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly là ai không?” Tư Mã Lục Trần uống một hớp rượu.

Trong số đệ tử có người nhìn quanh bốn phía rồi nhỏ giọng: “Là đại đô hộ

Bắc Ly, Lang Gia Vương?”

Tư Mã Lục Trần lắc đầu: “Lang Gia Vương dẫu sao cũng là vương hầu, không coi như người trong quân ngũ thuần túy.”

Đệ tử kia suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra: “Là tướng quân áo trắng, Lôi Mộng Sát!”

Tư Mã Lục Trần gật đầu: “Bạch y chiến giáp, ngọc thụ lâm phong. Kim giáp song đao, sát phạt quyết đoán. Hai câu này nói về hai đại tướng quân Bắc Ly khi đó. Trong đó Lôi Mộng Sát xếp trước Diệp Khiếu Ứng, thật sự

là người đứng đầu quân ngũ. Nhưng hai người có giao tình rất tốt, thậm chí có lời đồn năm xưa Lôi Mộng Sát hy sinh vì Diệp Khiếu Ưng. Cho nên lần này gia tộc của Lôi Mộng Sát bị tập kích, rất có thể Diệp Khiếu Ưng tới vì chuyện này.”

“Người đánh giá quá cao tinh thần hiệp nghĩa can đảm của Diệp Khiếu Ưng rồi. Từ khi Lôi Mộng Sát bị Lôi gia bảo xóa tên, Diệp Khiếu Ưng đã từng điểm binh nói sẽ san bằng Lôi gia bảo.” Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên.

“Ai?” Đệ tử đang ngồi lập tức cảnh giác rút kiếm ra.

“Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, chỉ là người qua đường thôi.” Nam tử áo kim vừa lên tầng hai lập tức xua tay, ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ bên cạnh đám người Hội Nguyệt các.

Các đệ tử thấy gương mặt hần tuấn tú, giọng nói cũng ôn hòa, quay sang nhìn các chủ một cái. Tư Mã Lục Trần cũng cảm thấy người trước mặt không có ác ý bèn gật đầu một cái “Thu kiếm.”

“Xem trang phục, các vị là anh hùng của Thương Châu Hội Nguyệt các?”

Nam tử áo kim rót cho mình một chén rượu, mỉm cười nói.

“Công tử thật tinh mắt.” Đệ tử tên Tử Nhàn kia nghe thấy hai chữ ‘anh hùng’ lập tức vui vẻ. “Đúng là chúng ta.”

“Vị tiền bối này gương mặt như trăng sáng, thân thể như thanh kiếm sắc, chắc là các chủ Hội Nguyệt các, Tư Mã Lục Trần?” Nam tử áo kim nhìn Tư

Mã Lục Trần ngồi trong cùng nói.

“Đúng là gia sư, chẳng hay công tử là đệ tử phái nào?” Tử Nhàn tò mò hỏi.

“Không môn không phái, chỉ học được chút đao pháp hộ thân từ hộ viện trong nhà thôi.” Nam tử áo kim đáp.

“Ồ? nghe giọng công tử không giống người nơi này?” Tử Nhân suy nghĩ một chút: “Giống người phương bắc hơn.”

Nam tử áo kim giơ ngón tay cái: “Nhĩ lực của anh hùng tốt lắm, đúng là ta từ thành Thiên Khải ở phía bắc đi thẳng theo hướng nam tới đây.”

“Đế đô Thiên Khải? Quả nhiên nhìn công tử đây vẻ giàu sang phú quý, hóa ra là tới từ hoàng thành!” Tử Nhân kinh ngạc nói.

Nam tử áo kim gật đầu: “Đúng vậy, nghe nói đi tiếp về phía nam sẽ gặp Anh Hùng Yến đang được cử hành tại Lôi gia bảo. Tại hạ vô cùng trông ngóng, bèn lừa mọi người trong nhà, chạy thẳng tới đây chỉ mong chiêm ngưỡng phong thái của các anh hùng.”

Tử Nhân chỉ thấy buồn cười: “Không có Anh Hùng thiếp không vào được Anh Hùng Yến đâu.”

“Ồ, thế à...” Nam tử áo đen lộ vẻ thất vọng.

“Có điều, cho dù người có Anh Hùng thiếp thì Anh Hùng Yến lần này cũng đã kết thúc. Người xem, chẳng phải chúng ta đang trên đường trở về

à?” Tử Nhân thở dài.

“Vì sao vậy?” Nam tử áo kim không hiểu.

“Người từng nghe tới Âm Hà chưa?” Tử Nhân sợ mình lại lỡ lời, quay đầu lại nhìn sư phụ một cái. Nhưng hắn lại phát hiện sư phụ vẫn đang nhìn chăm chăm vào trường đao của nam tử áo kim, như đang suy nghĩ, không định ngăn cản mình.

“Tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ?” Người áo kim nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, lần này bọn chúng đánh lén Anh Hùng Yến, muốn đẩy anh hùng trong thiên hạ vào chỗ chết. Nhưng hai vị môn chủ Lôi gia bảo Lôi Thiên Hổ và Đường lão thái gia của Đường môn đánh lui bọn chúng. Đáng tiếc hai vị anh hùng này cũng chết trận.” Tử Nhân thở dài, rút kiếm ra, múa lên một hồi, mặt đầy tiếc nuối: “Chỉ tiếc lúc đó ta trúng độc hôn mê, nếu không với võ công của ta dầu sao cũng giết được vài sát thủ Âm Hà!”

“Ồ?” Nam tử áo kim nheo mắt lại: “Nhưng Tuyết Nguyệt thành chẳng phải là minh chủ của Lôi gia bảo và Đường môn à? Bọn họ không ra tay ư?”

Tử Nhân lắc đầu: “Tuyết Nguyệt thành cũng phái người tới, có điều chỉ là mấy đệ tử trẻ tuổi, không tác dụng gì. Nghe nói hiện giờ đã bị đánh trọng thương.”

“Hóa ra là vậy.” Nam tử áo kim gật đầu một cái, sau đó thở dài lẩm bẩm:

“Xem ra không uống rượu này được rồi.”

“Sao vậy?” Tử Nhân kinh ngạc.

“Đa tạ vị anh hùng này đã kể, tại hạ xin cáo lui trước. Sau này có tới Thiên Khải, nếu nể mặt ta mong tới tìm ta uống chén rượu. Tại hạ chắc chắn sẽ

chiêu đãi hết lòng!” Nam tử áo kim đứng dậy, ôm quyền nói.

“Muốn tìm công tử uống rượu, dầu sao cũng phải tìm được công tử đã.”

Tư Mã Lục Trần vốn luôn im lặng lại đột nhiên lên tiếng: “Chẳng hay quý tính đại danh của công tử là?”

“Ta họ Tiêu.” Nam tử áo kim cười một tiếng rồi quay người xuống lầu.

Thấy hắn đi khỏi, Tử Nhân hết sức khó hiểu, hỏi sư phụ: “Sư phụ, người này chỉ nói họ chứ không nói tên. Nếu thật sự muốn tìm, làm sao mới

tìm được hãn?”

“Không, người muốn tìm hãn thật sự rất dễ.” Tư Mã Lục Trần nói đầy ẩn ý. “Người quen à? Hãn nói hãn họ Tiêu, lại ở thành Thiên Khải.”

“Ý của sư phụ là...” Tử Nhàn ngây ra hỏi.

“Đương kim đệ hạ có một hoàng đệ nhỏ tuổi nhất, những huynh đệ khác đều đã được phong vương, tự tới đất phong của mình. Chỉ có hoàng đệ

nhỏ tuổi này vẫn là hầu gia nhưng phải lưu lại ở Thiên Khải. Lần trước khi đệ hạ tới Tây Vực, vị hầu gia này là người quản lý việc nước.” Tư Mã Lục Trần vẫy chén rượu trong tay: “Vị hầu gia này cũng mặc áo kim, dắt trường đao ở eo.”

‘Hả?’ Tử Nhàn sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

“Xem ra chuyện này thật sự không đơn giản.” Tư Mã Lục Trần trầm ngâm nói.

Chương 184: Sông bạc Thiên Hạo

Thành Ninh Già.

Sông bạc Thiên Hạo.

“Đặt rồi mời bỏ tay, đã mong thắng tiền phải có gan thua tiền. Mua lớn mà ra lớn là người đi bộ đến đi xe ngựa về. Mua lớn mà ra nhỏ là người mặc áo gấm đến, mặc khố đi về.” Một cô gái áo xanh vóc dáng thướt tha mỉm

miêu ngồi xếp bằng trên bàn đánh cược, đặt hộp xúc xắc xuống, há miệng là nói lời trong sông bạc: “Đặt xong chưa? Đặt xong chưa?”

Đám cờ bạc nước miếng sắp rơi xuống đất gật đầu lia lịa: “Xong rồi xong rồi.”

Có điều đám cờ bạc này đâu còn ý đánh bạc, chỉ nhìn chăm chăm vào bộ

ngực đầy đà của cô gái mà nuốt nước miếng, ánh mắt không nhìn tới hộp xúc xắc. Nhưng bọn họ cũng chỉ dám nhìn, bởi vì bên cạnh cô gái là một thiếu niên. Dáng vẻ của thiếu niên không đáng sợ, thứ đáng sợ là tận bảy thanh kiếm trên người hắn!

Một nam một nữ này, thứ bắt mắt nhất là y phục của họ, sau lưng có một chữ ‘cựộc’ rất lớn!

“Sư phụ, tam thành chủ đã dặn trước, không được tới sòng bạc...” Lạc Minh Hiên bất đắc dĩ nói.

“Ta là sư phụ của ngươi hay hắn là sư phụ của ngươi?” Doãn Lạc Hà trừng mắt với hắn.

“Nhưng...” Lạc Minh Hiên gãi đầu: “Sư phụ, người là khách từ ngoài tới, sao lại là thành nhà cái?”

“Nói nhảm. Doãn Lạc Hà ta tung hoành sòng bạc hơn hai mươi năm, đã đánh cược thì phải làm nhà cái!” ‘Bộp’ một tiếng, Doãn Lạc Hà đặt hộp xúc xắc xuống, đôi mắt như đang mỉm cười quyến rũ đảo qua một vòng: “Hỏi lần cuối cùng, xong chưa!”

“Xong rồi!” Mọi người rới rít đặt cược.

“Được!” Doãn Lạc Hà nhắc hộp xúc xắc lên.

Toàn sảnh ồ lên.

Ba con sáu, báo tử.

“Ăn sạch.” Doãn Lạc Hà vung hộp sáu, vỗ đầu Lạc Minh Hiên: “Đồ đệ, thu tiền.”

Lạc Minh Hiên thở dài, cầm túi vải bỏ bạc vào: “Sư phụ, chúng ta thắng quá nhiều rồi. Còn thắng nữa thì không chứa nổi đâu. Đã không còn sớm nữa rồi, chúng ta nên lên đường thôi.”

“Lên đường cái nổi gì, Anh Hùng yến kết thúc từ đời rồi. Tối ăn cơm thừa canh cặn à?” Doãn Lạc Hà khinh thường

“Ý sư phụ là...” Lạc Minh Hiên khó hiểu.

“Trong sông bạc tốt xấu lẫn lộn, có những tin bên ngoài không biết, nhưng trong đây lại biết.” Doãn Lạc Hà đặt hộp xúc xắc xuống, ngồi trên bàn đánh cược, đong đưa cặp chân dài, thản nhiên nói: “Thấy chưa, tin tức đã tìm tới cửa rồi.”

Chỉ thấy trước bàn đánh cược vốn đầy những tay cờ bạc, giờ lại bỏ chạy tan tác. Một nam tử trung niên mặc áo gấm ôm cái bụng to được tùy tùng vây quanh đi tới, hẩn nheo mắt nhìn Doãn Lạc Hà: “Là cô ta à?”

Một tùy tùng tới gần: “Khởi bẩm ông chủ Hoàng, chính là cô ta. Cô ta đã thắng trong sông bạc cả buổi chiều rồi.”

Ông chủ Hoàng kia gật đầu: “Kiểm tra cái hộp trong tay cô ta.”

“Vâng.” Tùy tùng gật đầu, quay sang Doãn Lạc Hà: “Cô nương này, kính xin đưa cái hộp trong tay cho tại hạ xem một chút.”

“Không cho.” Doãn Lạc Hà đột nhiên ném hộp xuống đất, khiến nó tan thành từng mảnh.

Tùy tùng kinh ngạc, quay sang nhìn ông chủ họ Hoàng. Ai ngờ ông chủ họ

Hoàng chẳng hề tức giận, chỉ ngậy ngốc nhìn Doãn Lạc Hà, ánh mắt đầy vẻ

thèm thường: “Không đưa hộp cũng được, nhưng ta muốn người.” Tùy tùng lập tức hiểu ý ông chủ, vung tay: “To gan, dám gian lận trong sông

bạc Thiên Hạo. Bắt ả lại cho ta.” Năm sáu tên tùy tùng lập tức rút đao lao tới.

Doãn Lạc Hà giơ tay lên gãi gãi đầu Lạc Minh Hiên: “Đồ đệ ngoan, bắt hăn lại cho ta. Lôi tên béo nhất kia đến đây, ta muốn hỏi vài lời.”

“Đồ nhi tuân lệnh!” Lạc Minh Hiên vung tay, một thanh trường kiếm đã xuất hiện trong tay, hăn vung nhẹ trường kiếm một cái. Đám tùy tùng đang cầm đao chạy tới kêu lên một tiếng rồi dừng lại, ngơ ngác nhìn cán đao trống rỗng trên tay, từng lưỡi đao rơi đầy đất.

“Quý!” Mọi người kinh hãi la lên, lúc này mới lao nhao phản ứng lại, định bỏ chạy. Lạc Minh Hiên lại vung kiếm một cái, đám người chỉ thấy mắt hoa lên, nhưng nhìn nhau rồi sờ từ trên xuống dưới vẫn bình an vô sự, vui vẻ

nói: “Hình như không việc gì.”

Ông chủ họ Hoàng cũng khôi phục tinh thần nói: “Còn ngây ra làm gì, lên cho ta”

Đám tùy tùng lập tức lao tới, nhưng vừa cử động quần đã lập tức tuột xuống, đám người vấp chân ngã lăn dưới đất, kêu la ầm ĩ.

Tên tùy tùng chỉ huy cũng choáng váng, quay sang nhìn ông chủ họ

Hoàng: “Cái này...”

“Gặp kẻ khó chơi rồi, chạy!” Mặc dù ông chủ họ Hoàng dáng người mập mạp nhưng động tác rất nhanh nhẹn, lập tức quay người chạy ra ngoài.

Lạc Minh Hiên tung người hạ xuống trước mặt ông chủ họ Hoàng, hăn cười nói: “Ông chủ này, sư phụ ta mời người qua.” Nói xong xốc cổ áo hăn, nhảy trở lại bên cạnh Doãn Lạc Hà.

Ông chủ họ Hoàng sợ tới mức ngã quỵ xuống đất: “Tiên nữ tha mạng, tiên nữ tha mạng! Là tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn! Tha mạng cho ta, tiên nữ tha mạng!”

“Ta đâu phải đại ma đầu, không giết người đâu, ngoan.” Doãn Lạc Hà mỉm cười yêu kiều, giơ tay nâng cằm cúi người nhìn xuống: “Có điều không phải không thể móc cặp mắt người, chặt đứt một tay của người, để đền tội mạo phạm vừa rồi. Phải xem người có trả lời được câu hỏi của ta không?”

“Tiên tử xin cứ hỏi, tiểu nhân biết gì nói nấy! Chỉ cần là chuyện trong vòng trăm dặm quanh thành Ninh Già, không gì tiểu nhân không biết.” Ông chủ

họ Hoàng đập đầu lia lịa, chẳng còn khí thế của chủ nhân thế lực bản địa lúc trước.

“Được, vừa vặn là trong trăm dặm.” Doãn Lạc Hà gõ nhẹ tay lên cằm:

“Người có biết Anh Hùng yến tại Lôi gia bảo không?”

Ông chủ họ Hoàng chần chờ một chút: “Đương... đương nhiên biết.”

“Năm nay đại hội luận võ năm nay, nhà ai thắng?” Doãn Lạc Hà hỏi.

Ông chủ họ Hoàng lắc đầu: “Năm nay không có đại hội luận võ.”

“Không có?” Doãn Lạc Hà chớp mắt.

Ông chủ họ Hoàng lại quỳ xuống: “Tiên tử, quả thật không có. Nghe nói lần này trong Anh Hùng Yến, tổ chức sát thủ hắc đạo Âm Hà lên vào được, hạ độc các khách khứa giang hồ tới dự tiệc. Là môn chủ Lôi gia bảo Lôi Thiên Hổ và Đường lão thái gia của Đường môn liều mạng mới ngăn được bọn chúng. Nhưng Lôi gia bảo cũng bị trọng thương, Anh Hùng Yến lần này cũng kết thúc trước thời hạn.”

“Liều mạng ngăn cản bọn chúng?” Doãn Lạc Hà cau mày: “Có thể khiến hai vị này liều mạng giao chiến, xem ra Âm Hà phái vài vị gia chủ tới rồi.”

“Tiên tử thứ tội!” Ông chủ Hoàng đột nhiên kêu lên.

“Người dám nói dối?” Lạc Minh Hiên cả giận, vung trường kiếm đặt lên cổ

hắn.

Ông chủ họ Hoàng sợ tới mức run lấy bầy: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám. Chỉ có điều vừa rồi chọn từ ngữ không chính xác, e là tiên tử hiểu lầm. Không phải hai vị gia chủ kia liều mạng, mà là... thật sự mất mạng.”

“Cái gì?” Doãn Lạc Hà kinh hãi tới biến sắc: “Lôi Thiên Hồ và Đường lão thái gia đều chết rồi?”

“Không dám lừa tiên tử. Phần lớn người của các môn phái giang hồ, các đại thế gia từ Lôi gia bảo trở về đều sẽ qua thành Ninh Già này. Mặc dù cách nói có khác nhau nhưng hai vị gia chủ thật sự đã chết. Đó là người của Lôi gia bảo chính miệng nói vậy. Hiện giờ chức gia chủ của Lôi gia bảo đã đổi thành ca ca ruột của Lôi Thiên Hồ, Lôi Vân Hạc!” Ông chủ họ Hoàng thấy tiên tử biến sắc, vội vàng giải thích.

“Vậy Tuyết Nguyệt thành thì sao? Đệ tử của Tuyết Nguyệt thành thì sao?”

Lạc Minh Hiên vội vàng hỏi.

“Có người nói những đệ tử đó đều bị thương, giờ đang tĩnh dưỡng trong Lôi gia bảo.” Ông chủ họ Hoàng kinh hãi, hần trà trộn trong sòng bạc nhiều năm, không giỏi võ công nhưng năng lực nghe lời nói nhìn sắc mặt cực tốt, lập tức đoán được hai người này có quan hệ với giang hồ đệ nhất thành Tuyết Nguyệt thành.

“Sư phụ.” Lạc Minh Hiên nhìn Doãn Lạc Hà.

Doãn Lạc Hà cau mày như đang suy nghĩ, miệng lẩm bẩm: “Trước nay Ấm Hà chỉ làm việc vì tiền. Ai ra giá lớn đến vậy, để bọn chúng làm một chuyện mua bán ác đến thế?”

Ông chủ Hoàng nghe Doãn Lạc Hà lẩm bẩm như vậy bèn chủ động trả lời:

“Ta nghe người ta nói có thể là Vô Song thành! Lần này do là Lôi gia bảo tố

chức nên người bên phe Vô Song thành không hề tới dự tiệc. Hơn nữa trên giang hồ chỉ có rất ít thế lực trả được giá tiền lớn như vậy!”

“Biết rồi.” Doãn Lạc Hà giơ chân đá bay ông chủ Hoàng ra ngoài, tiếp đó nhảy khỏi bàn đánh cược, vỗ lên vai Lạc Minh Hiên: “Đệ tử, đi thôi nào”

“Tới Lôi gia bảo à?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Không.” Hai mắt Doãn Lạc Hà sáng lên: “Tới Vô Song thành.”

Chương 185: Giữ mạng ba ngày

Khi Lôi Vô Kiệt tỉnh lại, Anh Hùng Yến đã kết thúc được một ngày. Hắn nằm trên giường, quần vải khắp toàn thân, cố gắng mở mắt ra quan sát cảnh tượng trong phòng. Chỉ thấy Đường Liên cũng bị quần vải khắp người, đang ngủ trên một chiếc giường bên cạnh.

“Đại sư huynh, đại sư huynh.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng gọi hắn, Đường Liên vẫn nhắm mắt, không trả lời.

Lôi Vô Kiệt nhớ khi đó Lôi Vân Hạc đem hắn và mọi người vào Lôi gia bảo được một lúc, trong lòng yên tâm nên hôn mê bất tỉnh. Giờ hắn chỉ thấy toàn thân đau đớn, không biết đã ngủ bao lâu. Hắn gắng gượng ngồi dậy, hét lớn với bên ngoài: “Có ai không! Có ai không!”

“Đừng có gọi, gọi nữa thì vết thương rách ra đấy.” Lôi Vân Hạc đẩy cửa bước vào, không nhin được nhìn Lôi Vô Kiệt một cái.

“Sư bá.” Lôi Vô Kiệt ngượng ngừng gọi.

“Chút tu vi đó của ngươi mà còn cưỡng ép bước vào Hỏa Chước thuật Nghiệp Hỏa cảnh, đúng là không muốn sống.” Lôi Vân Hạc tức giận nói:

“Ngoan ngoãn nằm ba ngày nữa đi, nếu không chưa nói tới chuyện phá hỏng công lực cả đời, không khéo sau này còn không đi lại nổi.”

“Những người khác sao rồi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Hình như trên người đại sư huynh của ngươi vẫn còn thương tích, chắc phải nằm mấy hôm nữa mới đứng lên được. Cô gái họ Diệp kia không bị thương gì, chỉ trúng phải một chút chưởng kinh cuối cùng của Tô Xương Hà, nhưng thân thể cô bé này trước giờ không tốt, cũng phải nằm nghỉ.

Con gái Tư Không Thiên Lạc bị thương không nhẹ hơn các ngươi, nhưng tỉnh lại nhanh nhất.” Trong lời nói của Lôi Vân Hạc như có ẩn ý.

“Vậy giờ các cô ấy đang ở đâu?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc: “Nghe giọng điệu của sư bá, các cô ấy tỉnh lại rồi?”

“Không chỉ tỉnh rồi, giờ đang ngồi trước cửa Kỳ Lâm các đây.” Lôi Vân Hạc nói.

“Kỳ Lâm các? Hai người ấy đến đó làm gì?” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút:

“Chẳng lẽ là Tiêu Sát?”

“Đúng là Tiêu huynh đệ của ngươi.” Lôi Vân Hạc gật đầu: “Hòa thượng và Tạ Tuyên đã ở trong đó suốt mười hai canh giờ nhưng không có chút động tĩnh gì. Nếu không phải Tạ Tuyên từng nói người ngoài tuyệt đối không được bước vào, không khéo hai cô gái ấy đã xông vào rồi.”

“Cái gì!” Lôi Vô Kiệt cả kinh, vội vàng bò từ trên giường xuống, nhưng hành động này lại chạm tới vết thương, đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Lôi Vân Hạc tò mò nhìn hẳn: “Rốt cuộc Tiêu Sắt có ma lực gì mà khiến ai nấy canh cánh trong lòng như vậy?”

Lôi Vô Kiệt cố nhịn đau, không còn sức nói chuyện nữa, hần đẩy cửa bước khập khểnh về phía Kỳ Lân các. Lôi Vô Kiệt khó nhọc bước đi, chỉ chốc lát sau đã gặp hai cô gái. Chỉ thấy Diệp Nhược Y và Tư Không Thiên Lạc đang đợi ở đó, một người trông có vẻ không bị thương nhưng thần sắc càng tiêu tụy suy yếu; còn một người khác toàn thân quần đầy băng vải, còn kinh khủng hơn mình.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt đi tới hỏi.

Diệp Nhược Y đáp “Vẫn không có tin tức gì.”

Tư Không Thiên Lạc lẩm bẩm: “Không được, còn một canh giờ nữa mà vẫn không có tin gì, ta nhất định phải đi vào.”

“Không được!” Diệp Nhược Y từ chối thẳng thừng: “Tạ tiên sinh đã nói, ông ấy chưa ra thì chúng ta không được vào. Huống chi ông ấy vẫn còn trong đó chứng tỏ còn đang chữa trị cho Tiêu Sắt, tình hình còn chưa tới mức quá tệ.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái: “Người nói đúng.”

“Thiếu chủ!” Đột nhiên sau lưng vang lên hai giọng nói quen thuộc. Lôi Vô Kiệt kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Hà Khứ Hà Tông của Kiếm Tâm trung đang đứng đó, bèn vui vẻ nói: “Sao hai vị lại tới đây?”

“Lần này Lôi gia bảo tổ chức Anh Hùng yến, vốn dĩ lão trung chủ không muốn tới. Nhưng thiếu chủ đi được chưa bao lâu thì lão gia tử đổi ý, phái hai người chúng ta tới bái kiến. Thế nhưng không ngờ lại gặp chuyện kinh khủng như vậy.” Hà Khứ lắc đầu, giọng nói hơi áy náy: “Hai người chúng ta không giúp được gì, chỉ tiếc Lôi bảo chủ anh hùng cả đời...”

Hà Tòng vốn không mấy khi nói chuyện cũng lên tiếng: “Vốn lần này tới đây hai người chúng ta còn thăm lo lắng. Dù sao năm xưa Lôi tướng quân bị Lôi gia bảo khai trừ, sợ rằng lần này sẽ bị đóng cửa không tiếp. Nhưng thái độ của Lôi Thiên Hồ bảo chủ khiến chúng ta rất bất ngờ.”

“Chuyện này không trách các người được.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

Nhưng đúng lúc này, cửa Kỳ Lân các bị đẩy ra, Tạ Tuyên lúc nào cũng tiêu sái phong độ nhưng lúc này cũng lộ vẻ mệt mỏi. Hắn thấy mọi người, không khỏi ngạc nhiên: “Đúng là tình thâm ý trọng, các vị đều ở đây à?”

“Tiền bối, Tiêu Sắt ra sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng hỏi.

Tạ Tuyên nghiêng người, chỉ thấy trong gian nhà, trên giường, Tiêu Sắt đang nhắm mắt ngồi đó. Hòa thượng Vô Tâm đặt song chường sau lưng hắn, sương mù lượn lờ bên cạnh, vẫn đang truyền khí cho Tiêu Sắt. Tạ

Tuyên thở dài: “Ấn mạch của Tiêu Sắt vốn đã bị tổn thương, lần này cường ép vận công đã thương tổn tới căn cơ. Hai người bọn ta dùng toàn lực cũng chỉ tạm thời áp chế thương thế của hắn. Nhưng nhiều nhất chỉ chống đỡ

được bốn ngày, sau bốn ngày, hai chúng ta cũng không bảo vệ được tính mạng của hắn.”

“Vậy có cách gì không?” Diệp Nhược Y đột nhiên nghĩ ra: “Sư phụ, sư phụ

có cứu được hắn không?”

“Quốc sư Tề Thiên Trần? Đúng là có khả năng. Thế nhưng từ Lôi gia bảo tới Thiên Khải trong vòng bốn ngày, có là thần tiên cũng chẳng làm được.

Có điều ngoại trừ Tề Thiên Trần, còn một người cứu được hắn.” Tạ Tuyên nói.

“Ai?” Ba người đồng thanh hỏi.

“Dược Vương - Tân Bách Thảo.” Tạ Tuyên gằn từng chữ một: “Y thuật của Dược Vương Tân Bách Thảo thông thiên, vượt xa ta. Ta không chữa được nhưng có lẽ hắn sẽ chữa được. Chỉ có điều Dược Vương Tân Bách Thảo dạo chơi tứ hải nhiều năm, hành tung mờ ảo khó dò, biết đi đâu tìm hắn...”

Tư Không Thiên Lạc không nhin nổi: “Tiền bối, ngài có thể nói lời nào hữu dụng chút không?”

“Chắc chắn sẽ có cách, chắc chắn sẽ có cách!” Lôi Vô Kiệt cau mày, lẩm bẩm.

Hà Khứ và Hà Tòng nhìn nhau, Hà Khứ chớp tay nói: “Có lẽ Kiếm Tâm trùng có thể giúp được chuyện này.”

“Hả? Kiếm Tâm trùng biết Dược Vương hiện đang ở đâu à?” Tạ Tuyên nhướn mày.

“Dược Vương hành tung bất định, đã biệt tích trên giang hồ mấy năm nay, Kiếm Tâm trùng làm sao biết được. Chỉ có điều Dược Vương có một đệ tử

quan môn, nhận được chân truyền của Dược Vương, còn trên Thương Tiên Tư Không Trường Phong năm xưa. Hiện giờ người này đang ở Kiếm Tâm trùng.” Hà Khứ đáp.

“Đệ tử quan môn của Dược Vương ư? Năm xưa Tư Không Trường Phong một lòng chỉ muốn học thương, không có lòng học y, cho nên Tân Bách Thảo khi tuổi già lại nhận thêm một bé gái truyền thụ y bát. Ta cũng từng nghe chuyện này, nếu là cô bé ấy cũng có thể thử xem. Chỉ có điều...” Tạ

Tuyên cau mày: “Đi tới Kiếm Tâm trùng cần mấy ngày?”

“Nhanh nhất cũng phải bốn ngày.” Hà Khứ buồn bã nói.

“Đi qua đi lại phải mất tám ngày, công lực của ta và hòa thượng kia không chống đỡ được tới lúc đó.” Tạ Tuyên lắc đầu.

“Còn có ta!” Lôi Vô Kiệt hô: “Ta cũng có thể giúp người một tay!”

“Ta, ta cũng được!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng nói.

“Người chưa vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, chân khí không đủ thuần khiết, không chỉ không cứu được Tiêu Sắt, còn khiến hắn bị thương nặng hơn.”

Tạ Tuyên nói.

Hà Tông đột nhiên lên tiếng: “Nếu ta đảm bảo trở lại trong vòng bảy ngày thì sao?”

“Bảy ngày với bốn ngày, vẫn chênh nhau quá xa.” Tạ Tuyên thở dài.

“Không, bảy ngày đã đủ rồi.” Ánh mắt Hà Tông sáng lên: “Trước khi Tiêu Sắt rời Kiếm Tâm trùng, Hoa Cầm tặng cho hắn một viên thuốc.”

Tư Không Thiên Lạc lập tức nhớ lại, bật thốt lên: “Tam Nhật hoàn!”

Chương 186: Con trai cố nhân

“Đúng vậy, chính là Tam Nhật hoàn!” Hà Tông gật đầu: “Nuốt viên thuốc này vào xong, bất luận thương thế ra sao cũng giữ mạng được ba ngày.”

“Tam Nhật hoàn, thứ này là linh đan diệu dược quý giá hơn cả Bồng Lai đan. Năm xưa Tân Bách Thảo chỉ luyện được ba viên, không ngờ tiểu truyền nhân kia lại hào phóng như vậy, tặng nó cho người khác.” Tạ Tuyên trầm tư suy nghĩ.

“Thế rốt cuộc có được hay không!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Tạ Tuyên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Hai người các người mau đi đi, trong vòng bảy ngày nhất định phải về đến Lôi gia bảo!”

“Chắc chắn hai huynh đệ chúng ta sẽ về trong bảy ngày!” Hà Khứ và Hà Tông chấp tay, quay người nói với Lôi Vô Kiệt: “Thiếu chủ, hai chúng ta đi trước đây.”

“Đừng gọi thiếu chủ.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu nói: “Tóm lại, chuyện huynh đệ

Tiêu Sắt của ta xin nhờ vào hai vị.”

Hà Khứ và Hà Tông gật đầu một cái, lập tức đi ra phía ngoài.

Tạ Tuyên ngáp một cái: “Ta sẽ nghỉ ngơi hai canh giờ, sau đó tới thay cho tiểu hoà thượng. Người cũng nghỉ ngơi đi đã, ít nhất mấy ngày này Tiêu Sắt sẽ không có gì đáng ngại.”

Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y vốn đã cực kỳ mệt mỏi, giờ nghe tin Tiêu Sắt tạm thời không có gì đáng ngại, trái tim đang thấp thỏm cũng thoáng buông lỏng, nhưng vẫn do dự không quyết định được.

“Đi đi, có ta ở đây được rồi.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ta ngủ cả ngày rồi, giờ

thân thể đã không có gì đáng ngại! Người mau nghỉ ngơi đi, không thì Tiêu Sắt khỏe lại mà người lại sinh bệnh đấy!”

“Nếu trong đó có chuyện gì phải lập tức báo cho ta.” Tư Không Thiên Lạc vẫn nói nốt lời cuối rồi mới đi khỏi.

Diệp Nhược Y lại hỏi Lôi Vô Kiệt: “Người đã khỏi hẳn chưa?”

“Ai da, ai da, thật hiếm có. Cô cũng quan tâm tới ta à?” Lôi Vô Kiệt ra vẻ

được quan tâm.

Diệp Nhược Y thấy bộ dáng này của hắn bèn bật cười: “Xem ra khỏi thật rồi.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Không chết được, người nghỉ ngơi đi!”

“Ừ.” Diệp Nhược Y mỉm cười, cũng xoay người đi khỏi.

“Tiểu tử, người còn nhớ món quà ta tặng người không?” Tạ Tuyên đột nhiên mở miệng hỏi.

Lôi Vô Kiệt ngẩn ra: “Quà gì?”

“Lúc đó ta tặng Diệp cô nương quyển sách về điệu nhảy ‘Kinh Hồng’, tặng Đường Liên ‘Tửu Kinh’, Tặng Tiêu Sắt quyển sách không tên, tặng người một quyển ‘Văn Lai Tuyệt’. Người quên rồi à?” Tạ Tuyên nói.

“À, nhớ ra rồi. ‘Văn Lai Tuyệt’!” Lúc này Lôi Vô Kiệt mới nhớ ra.

“Có đọc không đấy?” Tạ Tuyên mỉm cười.

“Chưa từng.” Lôi Vô Kiệt đáp rất thản nhiên.

“Chẳng trách, chẳng trách.” Tạ Tuyên vỗ lên vai Lôi Vô Kiệt. “Chẳng trách trình độ nói chuyện với con gái vẫn non nớt trúc trắc như vậy. Tạ Tuyên ta tặng sách trước nay luôn bốc thuốc đúng bệnh, người đừng tưởng ‘Văn Lai Tuyệt’ là cuốn sách tùy ý mua được ven đường mà khinh thường. Hiện giờ

nó rất có giá trị với người đấy. Đầu óc chậm chậm, đúng là đầu óc chậm chạp!” Tạ Tuyên thu tay lại, vừa lắc đầu vừa đi, bỏ lại Lôi Vô Kiệt lúng ta lúng túng đứng yên tại chỗ không biết làm thế nào.

Có nên xem qua một chút không. Lôi Vô Kiệt ngồi xuống trước cửa gian nhà, vừa phơi nắng vừa suy nghĩ.

Tiêu Sắt thật sự là lục vương tử Tiêu Sở Hà bị lưu đày? Vậy theo lời trần trối của mẹ, người mình phải bảo vệ chính là hắn? Thế nhưng sao hắn cứ giấu diếm thân phận, không chịu trở về Thiên Khải?

Dọc đường vì sao Diệp Nhược Y lại coi trọng Tiêu Sắt như vậy, thậm chí còn liều mình bảo vệ, có phải cô ấy thích Tiêu Sắt không?

Hình như Thiên Lạc sư tỷ cũng có ý với Tiêu Sắt, liệu sau này có hiềm khích với Diệp cô nương không?

Lúc chia tay hình như tỷ tỷ hoàn toàn không nhìn thấy mình, sư phụ bỏ lại mình đang trọng thương chạy theo ra ngoài, rốt cuộc giữa hai người có chuyện gì xảy ra?

Rất nhiều vấn đề khiến Lôi Vô Kiệt nghi hoặc không thôi, nhưng những người có thể trả lời câu hỏi trong lòng hẳn đều không có mặt. Nộ Kiếm Tiên đã đi nghỉ, Lôi Vân Hạc đang bận trấn an lòng người trong Lôi gia bảo, dù sao Lôi Thiên Hổ trông coi Lôi môn đã nhiều năm, đã in sâu vào trong lòng mọi người. Giờ hẳn chết, toàn bộ Lôi môn hỗn loạn bất an, có lẽ

ngay cả Lôi Vân Hạc với tính cách lười biếng cũng không thể không bận tâm.

Bất luận ra sao, cầm kiếm lên, bảo vệ người nên bảo vệ, như vậy sẽ không sai. Lôi Vô Kiệt thầm nghĩ. Đang lúc hắn nghĩ vậy, hai canh giờ đã trôi qua, đột nhiên xung quanh vang lên tiếng náo loạn. Đệ tử Lôi môn không ngừng chạy từ trong viện ra. Lôi Vô Kiệt vội vàng kéo một người lại: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đột nhiên, đột nhiên có rất nhiều quan binh chạy tới bao vây Lôi gia bảo!”

Người nọ thở hồng hộc nói.

“Quan binh? Sao quan binh lại tới? Lôi Vân Hạc sư bá đâu?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

“Quyền chương môn, quyền chương môn đang bàn bạc với tổng quản Thiên Ngân ở phía sau viện, đã phái người tới gọi. Nhưng những quan

binh kia khí thế hung hăng, cảm giác có thể phá cửa xông vào bất cứ lúc nào!” Người nọ lo lắng nói.

“Để ta!” Lôi Vô Kiệt cầm Tâm kiếm bên cạnh lên, coi nó như gậy chống, khập khiễng chạy ra phía ngoài. Hai người chạy tới cửa Lôi gia bảo, Lôi Vô Kiệt mới phát hiện mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy.

Người bên ngoài không chỉ là quan binh.

Người cầm đầu lưng đeo song đao, ánh mắt đầy hung ác, thân hình khôi ngô, toàn thân toát ra sát ý. Đây đâu phải quan binh, rõ ràng là quân đội đã từng ra chiến trường!

“Ta kính trọng Lôi gia bảo, không muốn xúc phạm.” Tướng quân khôi ngô cầm đầu cao giọng nói: “Nhưng nếu môn chủ Lôi môn không ra ngoài nghênh tiếp, vậy đừng trách ta vô lễ!”

Vị tướng quân khôi ngô kia đương nhiên là người đứng đầu quân đội Bắc Ly, Diệp Khiếu Ứng. Hắn nhìn tấm biển Lôi gia bảo, hạ giọng nói: “Năm xưa đã muốn cưỡi ngựa đạp tan Lôi gia bảo nhưng bị đại ca cản lại. Hôm nay liệu có thực hiện được tâm nguyện không đây?”

“Muốn xông vào Lôi gia bảo, phải bước qua thanh kiếm của ta.” Ngay lúc đám đệ tử còn do dự chưa quyết, Lôi Vô Kiệt đã bước lên, vung kiếm ngăn trước mặt một ngàn binh sĩ.

Khí thế lâm liệt, không thua kém gì khí tức sát phạt của ngàn người.

Chỉ có điều thân thể quần đầy băng vãi, khiến người ta không khỏi tức cười.

Diệp Khiếu Ứng tò mò cúi người xuống nhìn hắn: “Vị tiểu huynh đệ này đã trọng thương vẫn vũ dũng như vậy à.”

“Người là ai?” Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên hỏi.

“Hỏi hay lắm.” Diệp Khiếu Ứng rút hai thanh trường đao trên lưng ra. Hai thanh đao đều có vẻ rất nặng, nhưng trên tay hắn lại chẳng khác gì món đồ

chơi. “Tên của ta đều trên đao này. Ai cũng nói phía bắc trọng kiếm, phía nam thích đao. Đó là vì người trong giang hồ nông cạn, chưa từng thấy đao của quân đội Bắc Ly!” Diệp Khiếu Ứng thúc vào bụng ngựa, lập tức lao tới.

“Tướng quân!” Quan truyền lệnh kinh hãi, hắn rất ít khi thấy đại tướng quân xúc động như vậy.

“Ta nghĩ, ta đoán được tên của ngươi.” Diệp Khiếu Ứng thúc ngựa chạy tới trước mặt Lôi Vô Kiệt, hai tay vung trường đao: “Nhưng ta vẫn muốn biết tên của ngươi từ trên kiếm của ngươi.”

Dứt lời, hai thanh trường đao chém thẳng xuống.

Lôi Vô Kiệt cố chịu đau đớn khắp người do vết thương rách ra, hắn cắn chặt răng giờ tay thi triển một chiêu kiếm!

Chương 187: Phụ tử tương phùng

Đao kiếm giao nhau.

Hồ khẩu của Lôi Vô Kiệt lập tức bị đánh nứt, không phải hắn chưa từng gặp đao pháp bá đạo như vậy. Khi vừa bước chân vào giang hồ đã gặp Minh Hầu, sau đó lại gặp sát thủ Âm Hà Tô Xương Ly, hai người này một dùng trọng đao một dùng trọng kiếm, không ai không mạnh mẽ hùng hồn.

Nhưng giờ phút này hắn vốn đang trọng thương chưa lành, sợ nhất là gặp phải đao pháp thô bạo không giảng đạo lý như vậy.

“Á!” Lôi Vô Kiệt bị song đao ép tới gập người, nổi giận quát lên một tiếng rồi từ từ nâng người từ dưới đất lên, gắng gượng ép Diệp Khiếu Ứng lui lại ba bước, nhưng lúc này đã sức cùng lực kiệt, hơi thở nặng nề.

Diệp Khiếu Ứng không những không giận mà còn lấy làm mừng:
“Người bị thương không nhẹ.”

Tay phải của Lôi Vô Kiệt múa trường kiếm, gật đầu: “Đúng.”

Khoảnh khắc đó, Diệp Khiếu Ứng như thấy lại vị tướng quân áo trắng năm xưa, máu nhuộm áo trắng thành màu đỏ, cuối cùng hóa thành một bộ áo đỏ máu, che trước thiên quân vạn mã, gương mặt đầy kiên nghị:
“Đây là Bắc Ly, mong chư vị dừng bước!”

“Đại ca, con trai người cũng có chút phong phạm của người năm xưa.”

Diệp Khiếu Ứng hạ giọng nói, lại cầm song đao, bước từng bước chậm rãi về phía trước.

“Người thử cũng thử rồi, chẳng lẽ muốn giết chết hãn thật à?” Một giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người trong Lôi môn đồng thời lui lại, khom người cung kính gọi: “Quyền chương môn.”

Lôi Vân Hạc từ từ đi ra, nhìn Diệp Khiếu Ứng: “Diệp tướng quân thanh thế

lớn vậy là định hủy Lôi gia bảo của ta ư?”

“Đâu dám đâu dám. Hạc huynh, nhiều năm không gặp mà phong thái vẫn sáng láng như xưa.” Diệp Khiếu Ưng thu đao cười nói.

Lôi Vân Hạc đi tới vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Được rồi, thu kiếm lại đi.”

Lôi Vô Kiệt sắc mặt khó hiểu: “Ông ấy là...”

“Hắn là huynh đệ tốt nhất của cha người, hiện giờ là đại tướng quân của trung quân Bắc Ly, Diệp Khiếu Ưng.” Lôi Vân Hạc chậm rãi nói: “Nếu hắn dám làm người bị thương, cha người ở dưới tuổi vàng mà biết có chết cũng không bỏ qua cho hắn. Nhưng Diệp đại tướng quân, cơn gió nào thổi người từ Thiên Khải bay tới tận đây?”

Diệp Khiếu Ưng cười mắng: “Người tưởng ta muốn tới Lôi gia bảo của người chắc? Cả đời này ta cũng chẳng muốn liên hệ gì với người. Có điều hình như con gái ta đang ở đây, người nói xem ta có nên tới hay không?”

“Con gái người?” Lôi Vân Hạc cau mày: “Sao con gái người lại tới Lôi gia bảo, đừng có lừa ta.”

“Cha!” Một giọng nói êm tai đột nhiên vang lên, một người áo lục chạy qua bên cạnh Lôi Vân Hạc: “Sao cha lại tới đây?”

Diệp Khiếu Ưng lập tức vứt song đao sang bên, kéo Diệp Nhược Y tới vui vẻ nói: “Con gái, con không sao à. Tốt quá! Giờ thì cha yên tâm rồi!”

Lôi Vân Hạc nhìn Lôi Vô Kiệt đầy ẩn ý: “Cô gái này là con gái của Diệp Khiếu Ưng?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Từng nghe đại sư huynh nói, Nhược Y đúng là con gái của đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ưng.”

Lôi Vân Hạc lại hỏi đầy ẩn ý: “Người thích cô bé này?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Vâng.”

Lôi Vân Hạc thở dài: “VẬY người có biết con gái của Diệp Khiếu Ứng trời sinh tim không hoàn hảo, dựa vào sức danh y khắp thiên hạ mới miễn cưỡng giữ được mạng không?”

“Biết.” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Nhưng ta tin chắc chắn sẽ có cách.”

“Cha, sao cha lại tới Lôi gia bảo?” Diệp Nhược Y khó hiểu.

Diệp Khiếu Ứng ghé tới bên tai Diệp Nhược Y nhỏ giọng nói: “Cha nhận được thư của con, con nói lục vương tử đang ở Tuyết Nguyệt thành, cha bèn thúc ngựa không dừng vó chạy tới. Khi tới Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Trường Phong lại bảo con tới Lôi gia bảo. Cha lại chạy tới đây.”

Diệp Nhược Y gật đầu: “VẬY à, phụ thân, cha nhận được mấy con bồ câu đưa thư?”

“Một con.” Diệp Khiếu Ứng nghi hoặc: “Chẳng lẽ con không chỉ thả một con?”

Diệp Nhược Y cau mày: “Quả nhiên, quả nhiên. Trước đó con không hiểu vì sao hành tung của chúng con lại bị bại lộ. Con thả hai con bồ câu đưa thư tiếp nối nhau. Con đầu tiên con nói mình gặp được người ấy ở Tuyết Nguyệt thành. Con thứ hai con nói người đó chuẩn bị tới Lôi gia bảo, còn con tới Đường môn. Xem ra con bồ câu thứ hai bị người ta chặn lại giữa đường.”

“Ai dám chặn bồ câu đưa thư của phủ tướng quân chúng ta?” Diệp Khiếu Ứng nổi giận.

“Lúc nào về Thiên Khải sẽ điều tra.” Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Hiện giờ Sở Hà ca ca bị trọng thương, đang chữa thương trong Lôi gia bảo, còn có khỏi hay không phải xem bảy ngày nữa.”

“Trọng thương? Ai đánh? Lôi gia bảo?” Diệp Khiếu Ứng khó hiểu.

“Là người của Âm Hà.” Diệp Nhược Y nói.

“Âm Hà? Đã nói từ trước rồi mà, không thể để đám sát thủ này lại được.

Năm đó giết lù Ma giáo xong, đáng lẽ phải giết luôn bọn chúng đi.”

Diệp Khiếu Ứng tức giận nói: “Nhưng thầy thuốc gì mà chữa thương cần tới bảy ngày? Lần này ta sợ thân thể con bị bệnh nên dẫn thái y theo. Để hẳn kiểm tra lục vương tử một chút, có thái y ở đây chắc chắn lục vương tử không gặp chuyện gì đâu.”

“Hừ, râu quai nón. Người xem thường thư sinh thôi ta đây?” Một giọng nói thanh nhã vang lên bên trên. Diệp Khiếu Ứng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ

thấy một người mặc đồ nho sinh đang cầm một quyển sách ngồi trên đầu tường, lười biếng ngáp một cái.

Diệp Khiếu Ứng vui vẻ: “Đây chẳng phải Tạ tế tửu của Tắc Hạ học cung à?

Nhiều năm không gặp, không ngờ lại gặp ở đây. Hóa ra là người đang chữa thương cho lục vương tử. Ta đã mạo phạm rồi, có tiên sinh ở đây, vậy không có gì phải lo rồi.”

“Lo hay không lo không phải do ta. Cứ vào đã rồi từ từ nói chuyện. Lôi gia bảo vừa bị trọng thương, người lại dẫn theo một ngàn binh sĩ đứng đó như

sắp san bằng nhà người ta. Đừng có dọa nữa.”

“Do ta sơ sót rồi!” Diệp Khiếu Ứng xoay người hét lớn: “Hạ trại tại chỗ!”

“Rõ!” Một ngàn binh sĩ cùng hô.

“Vào nào, dẫn ta đi gặp lục vương tử đã lâu không thấy.” Diệp Khiếu Ứng xoay người đi cùng Diệp Nhược Y vào trong Lôi gia bảo. Ánh mắt hẳn đảo qua, phát hiện Lôi Vô Kiệt vẫn đang đứng đó, hai bên nhìn

nhau, hần cười nói: “Vừa rồi ta chỉ muốn kiểm tra người chút thôi, dù sao cũng là con trai cố nhân. Không ngờ quả thật không khiến ta thất vọng. Nói lại thì khi người mới sinh ta còn từng bế người đấy.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Xin chào thúc phụ.”

Diệp Khiếu Ưng và Diệp Nhược Y đi vào trong gian nhà, Lôi Vô Kiệt và Lôi Vân Hạc vẫn đứng yên tại chỗ nhìn bọn họ đi khỏi.

Lôi Vân Hạc cau mày: “Tên Diệp Khiếu Ưng này tới tuyệt đối không phải chỉ để gặp con gái, hần tới là vì vị đang nằm trong kia.

Lôi Vô Kiệt tra Tâm kiếm vào vỏ: “Sư bá thấy sao?”

“Hần lệnh cho một ngàn binh sĩ hạ trại ngoài Lôi gia bảo, ta thấy sau này hần chỉ cần hạ lệnh một tiếng, một ngàn người này xông vào Lôi gia bảo cướp người, Lôi gia bảo chúng ta cũng chẳng cản được.” Lôi Vân Hạc hạ giọng nói.

“Ta ngăn được.” Lôi Vô Kiệt nói xong không quay đầu lại, đi theo.

Xa xa, một người một ngựa cầm đao đứng thẳng.

Vị hầu gia mặc áo vàng quý giá gõ nhẹ cán đao, nhìn một ngàn binh sĩ đóng quân ngoài Lôi gia bảo, lẩm bẩm: “Đại tướng quân trung quân Diệp Khiếu Ưng?”

Hần gõ nhẹ ba cái rồi quay người lại, vỗ nhẹ vào mông ngựa: “Đi!”

Chương 188: Ước định bảy ngày

Bốn ngày sau, rốt cuộc Hà Khứ và Hà Tông cũng chạy tới Kiếm Tâm trung.

Bọn họ chạy thẳng vào trong Kiếm các: “Hoa Cầm đâu? Hoa Cầm đang ở

đâu?”

Hộ kiểm sự Vô Pháp đi ra, thấy sắc mặt hai người lấy làm khó hiểu:
“Sao mà nôn nóng vậy? Hoa Cầm và lão gia tử ra sau núi hái thuốc, chắc lát nữa là về.”

“Không được, mau tìm bọn họ. Không thể để lâu được.” Hà Khứ lập tức đi thẳng ra ngoài, lại nghe tiếng nói của một già một trẻ vang lên ngoài cửa.

Hoa Cầm đi đang cùng lão trủng chủ Lý Tổ Vương đi vào.

“Hoa Cầm, Hoa Cầm! Mau theo ta tới Lôi gia bảo!” Hà Khứ vội vàng la lên.

Hoa Cầm vẻ mặt ngây ngốc: “Hả? Sao ta lại phải tới Lôi gia bảo?”

Lý Tổ Vương thấy Hà Tòng vốn luôn bình tĩnh lúc này lại có vẻ cực kỳ lo lắng, biết tình huống đang hết sức cấp bách: “Người cứ nói từ từ thôi, kể

hết mọi chuyện đã.”

Hà Khứ thở hổn hển, đang định mở miệng thì đầu óc lại choáng váng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Hà Tòng vội vàng tới giúp hân. Hoa Cầm tiến tới bắt mạch nói: “Không sao, hân chỉ đi đường mệt mỏi qua mức, giờ lại gấp tới mức tâm hỏa công tâm nên trực tiếp hôn mê bất tỉnh thôi. Hà Tòng, rốt cuộc có chuyện gì, sao phải tới Lôi gia bảo?”

“Người còn nhớ người trẻ tuổi tên là Tiêu Sắt đi cùng thiếu chủ ngày trước không?” Hà Tòng hỏi.

“Đương nhiên là nhớ.” Hoa Cầm gật đầu.

“Lần này Ám Hà đánh lén Anh Hùng yến, hân bảo vệ anh hùng trong thiên hạ cường ép vận công, hiện nay đã bị thương nặng, lúc nào cũng

nguy hiểm tới tính mạng. May mà có Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên tiên bối ở

đó nên tạm thời giữ được tính mạng. Nhưng Tạ tiên bối nói tối đa ông ấy cũng chỉ bảo vệ được bốn ngày. Cộng thêm viên Tam Nhật hoàn kia, nhiều nhất là bảy ngày. Cho nên lệnh cho hai người chúng ta mời Hoa Cẩm cô nương tới!”

“Tam Nhật hoàn!” Hoa Cẩm kinh hãi: “Hắn uống Tam Nhật hoàn à?”

“Sao vậy?” Hà Tòng ngạc nhiên.

“Tam Nhật hoàn đó sẽ kích thích tất cả sinh mệnh lực trong người, cho nên bất luận thương thế nặng đến đâu cũng có thể kéo dài tính mạng ba ngày.

Nhưng sau ba ngày nếu vẫn không trị được, như vậy dẫu là thần tiên cũng khó lòng cứu nổi.” Hoa Cẩm xoay người, công rương thuốc lên: “Lão gia tử, ta phải tới đó ngay.”

Hà Tòng gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ, ta đi cùng người.”

Lão trùng chủ lắc đầu: “Lần này tới Lôi gia bảo nhanh nhất cũng phải bốn ngày. Người cười Tử Lưu Câu của ta đi. Hà Tòng, người đã mệt lắm rồi, Vô Pháp, người đi cùng Hoa Cẩm.”

“Vâng.” Vô Pháp đáp, cùng Hoa Cẩm chạy ra ngoài các.

Lý Tổ Vương nhìn theo bóng lưng cô đi khỏi, khẽ cau mày, thở dài nói:

“Xem ra đã bắt đầu thật rồi.”

Lôi gia bảo.

Tạ Tuyên và Vô Tâm cùng đi từ trong nhà ra, hai người đều có vẻ mệt mỏi kiệt sức. Bốn ngày liên tục thay nhau truyền khí cho Tiêu Sắt, cho dù có tu vi Thiên Cảnh cũng khó lòng chống đỡ nổi.

“Sao rồi?” Lôi Vô Kiệt tiến tới hỏi.

“Tam Nhật hoàn đó đúng là được vật tuyệt diệu nhất trên thế gian. Hiện giờ mạch đập của Tiêu Sắt đã ổn định, chân khí thông suốt, nhìn qua còn tưởng thương thể đã khỏi.” Tạ Tuyên nói.

“VẬY... đã ổn chưa?” Lôi Vô Kiệt khó hiểu.

“Tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng có nhìn thế nào cũng giống bốn chữ.” Vô Tâm đột nhiên nói.

“Bốn chữ nào?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Hồi quang phản chiếu.” Vô Tâm gằn từng chữ một.

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng là hồi quang phản chiếu, ít nhất có một điểm có thể xác nhận. Nếu sau ba ngày vị tiểu thần y kia còn chưa chạy tới, cho dù hai người chúng ta cố gắng tới đâu cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.”

Lôi Vô Kiệt xiết chặt năm tay, quay sang nhìn về phía xa, hạ giọng nói:

“Hoa Cầm, ngươi mau đến đây đi.”

Vô Tâm đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, vỗ vai hắn nói: “Yên tâm đi, Tiêu Sắt không dễ chết như vậy đâu.”

“Hòa thượng, chẳng phải ngươi về Thiên Ngoại Thiên rồi à? Sao lại tới Lôi gia bảo?” Mấy hôm nay Vô Tâm không ở trong phòng chữa thương cho Tiêu Sắt thì là nghỉ ngơi điều dưỡng khí tức. Lôi Vô Kiệt vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với hắn. Tới giờ mới hỏi câu hỏi cất giữ trong lòng bấy lâu.

“Ta tới cứu các ngươi. Phật gia chú trọng nhận ơn phải báo đáp. Các ngươi đã cứu ta một lần cho nên ta cũng tới cứu các ngươi một lần.” Vô Tâm cười nói: “Cho nên ta từ Thiên Ngoại Thiên xa xôi chạy tới. Nếu cuối cùng Tiêu Sắt vẫn chết chẳng phải ta mất mặt lắm sao?”

“Người có cách gì không?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Không có cách nào.” Vô Tâm nhún tai: “Đừng nhìn giờ ta chuyện trò vui vẻ với người, thật ra ta còn chẳng có sức về phòng nữa cơ.”

“Vậy người còn đứng đây làm gì?” Lôi Vô Kiệt khó hiểu.

“Chẳng hay Lôi huynh đệ có thể nể tấm lòng son chạy tới cứu giúp, công ta về phòng được không?” Vô Tâm đan tay thành chữ thập, vẻ mặt thành khẩn.

“Hòa thượng này, đúng là không thay đổi gì cả.” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nhún người, cũng Vô Tâm lên: “Đi thôi.”

Hai người từ từ đi khỏi. Đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng và con gái đứng ngoài cửa nhìn bóng lưng Vô Tâm như đang suy ngẫm. Đột nhiên hần quay sang hỏi Tạ Tuyên: “Tạ tiên sinh, mặc dù ta chưa từng gặp Diệp Đình Chi nhưng vị tiểu tông chủ Thiên Ngoại Thiên này trông có vẻ quen quen.”

“Ồ?” Tạ Tuyên vẻ mặt bình tĩnh đáp: “Giống ai?”

“Tiên sinh không thấy vậy à?” Diệp Khiếu Ứng hỏi ngược lại.

Tạ Tuyên nhún vai: “Giống Diệp Đình Chi mà.”

“Vậy chắc là Khiếu Ứng hoa mắt rồi.” Diệp Khiếu Ứng lắc đầu một cái, không hỏi tiếp.

Diệp Nhược Y lại gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Đúng là khá giống.”

“Hòa thượng, làm tông chủ Thiên Ngoại Thiên có thoải mái không?” Lôi Vô Kiệt vừa đi vừa hỏi.

“Cũng được. Mỗi ngày chỉ cần uống rượu, ngắm tuyết, cuộc sống tiêu dao tự tại. Nếu không vì chuyện của các người, giờ ta còn đang ngủ trong phúc địa cơ.” Vô Tâm vừa ngáp vừa lười biếng nói.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Mặc dù kinh nghiệm giang hồ của ta không nhiều nhưng mấy lời của người không lừa được ta đâu. Chuyện của chúng ta ngay cả Tuyết Nguyệt thành cũng không biết, người ở Thiên Ngoại Thiên cách xa ngoài ngàn dặm, làm sao mà biết được? Vừa rồi đang trước mặt nhiều người ta cũng ngại vạch trần người. Nói đi, rốt cuộc vì sao lại tới?”

“Đúng là tới vì bảo vệ người. Có người nhờ ta ra tay cướp lấy Tiêu Sắt, ta bèn thuận nước đẩy thuyền.” Vô Tâm bất đắc dĩ nói: “Tiểu tử nhà người mới lăn lộn trên giang hồ đã nửa năm mà biết dùng đầu óc rồi cơ đấy.”

“Đương nhiên.” Lôi Vô Kiệt nói: “Ta học theo Tiêu Sắt mà.”

“Vậy người nghe cho kỹ, ba ngày sau nếu tiểu thần y chạy tới chữa khỏi cho Tiêu Sắt, người nhất định phải bảo vệ bên cạnh Tiêu Sắt. Người đã biết thân phận của hắn, chắc cũng biết chỉ riêng trong Lôi gia bảo này đã có bao nhiêu người muốn cướp hắn đi.” Giọng nói của Vô Tâm nghiêm túc hiểm có.

“Vậy người thì sao? Người có cướp không?” Lôi Vô Kiệt thản nhiên hỏi.

"Không biết."

“Vì sao?”

Vô Tâm ngẩng đầu lên, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên gương mặt hắn.

Hắn cười một tiếng: “Vì chúng ta là băng hữu.”

Chương 189: Lăn ranh sinh tử

“Mau! Mau!” Trên con đường, hai con tuần mã đang phóng nước đại. Trên con lương câu màu tím phía trước là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, dáng vẻ thông minh đáng yêu, nhưng lúc này lại vung roi ngựa đầy hung ác. Theo sát phía sau cô bé là một cô gái lớn hơn một chút, lúc này sắc mặt hốt hoảng, miệng thở hỗn hển.

“Hoa Cầm, ta sắp không theo kịp nữa rồi.” Cô khó nhọc nói.

Hoa Cầm xoay người, lấy từ trong lòng ra một bình thuốc, lại vung roi:

“Ăn thêm một viên Bách Hoa Lợi Khí hoàn đi, Vô Pháp.”

Vô Pháp xua tay lia lịa: “Không được, không được. Dùng thứ đó tiếp, ta sợ

mình sẽ chết.”

“Vậy ta đi trước, người đuổi theo sau nhé.” Hoa Cầm đổ từ trong bình ra một viên thuốc, đưa tay ném vào trong miệng rồi lại vung roi. “Ta đi trước đây!”

“Hoa Cầm.” Vô Pháp bất đắc dĩ gọi một tiếng, nhưng vẫn không cản được Hoa Cầm như phát điên.

“Đừng có chết nhé, ta còn chưa học được Bồ Hồn thuật, còn chưa chữa khỏi bệnh cho người mà.” Hoa Cầm hạ giọng nói. Thế nhưng sau khi đi được mấy chục dặm, con ngựa dưới chân cô tuy là Tử Lưu câu, lương câu số một số hai trong Kiếm Tâm trùng, ngày chạy ngàn dặm, nhưng nó đã đi liên mấy ngày mấy đêm, hiện giờ không còn sức lực. Sau khi đưa Hoa Cầm chạy thêm một quãng được, rốt cuộc bốn chân nó mềm nhũn, miệng sùi bọt mép, ngã trên mặt đất co quắp.

“Tử Lưu Câu, đứng dậy đi! Còn vài chục dặm nữa là tới Lôi gia bảo rồi!”

Hoa Cầm ra sắc lắc thân thể Tử Lưu Câu, nhưng Tử Lưu Câu co quắp vài cái, cuối cùng không thể bò dậy.

“Làm thế nào bây giờ! Làm thế nào bây giờ!” Hoa Cầm biết đã không thể

hy vọng gì vào Tử Lưu Câu nữa, bắt đầu nhìn bốn phía xung quanh. Vừa

hay ven đường có một quán trà. Cô chạy tới bên quán trà, cuống cuống hét lớn: “Ai có ngựa, ai có ngựa! Bán cho ta!”

Tiểu nhị của quán trà thấy một cô bé như cô chạy trên đường một mình, nghĩ thầm chắc là lạc mất cha mẹ, không khỏi sinh lòng thương xót; “Tiểu muội muội, lạc mất người nhà à? Hay là vào trong quán trà nghỉ ngơi chút đã, ta giúp muội tới quan phủ tìm người?”

“Ai có ngựa không? Ta muốn mua ngựa! Ai có ngựa không?” Hoa Cầm đầu óc hỗn loạn, chỉ không ngừng lặp lại lời này.

“Tiểu muội muội, chỗ ta chỉ là một quán trà nhỏ ven đường, chỉ có một con lừa bình thường để chuyển hàng thôi.” Tiểu nhị cười khổ nói.

“Con lừa, con lừa. Bao nhiêu tiền.” Hoa Cầm vội vàng hỏi.

“Tiểu cô nương, cho dù người mua lừa, với tốc độ của con lừa đó, chạy tới Lôi gia bảo chắc trời cũng tối rồi.” Một giọng nói mang chút ý cười đột nhiên vang lên bên cạnh. Hoa Cầm lập tức xoay người lại, thấy một người áo kim đeo trường đao đang thúc ngựa đứng trước mặt cô. Con tuần mã đó màu đỏ thẫm, cao lớn uy mãnh, cốt cách tuấn tú lạ thường, vừa nhìn là biết lương câu ngày đi ngàn dặm, không dưới Tử Lưu Câu.

“Ngựa, bán ngựa của người cho ta!” Hoa Cầm vội vàng nói.

“Cô nương muốn tới Lôi gia bảo?” Người mặc áo kim hỏi.

“Đúng vậy, nếu người không nỡ bỏ ngựa, ta tặng thỏi bạc này cho người.

Chờ sau khi tới Lôi gia bảo ta lại sai người đưa ngựa về cho người.” Hoa Cầm biết con ngựa trước mắt rất hiếm có, bèn nhanh chóng nghĩ cách.

“Không cần phiền toái như vậy, đi cùng cũng được.” Người mặc áo kim cúi người, kéo Hoa Cầm lên. Hắn đặt Hoa Cầm bên cạnh, bế lấy cô bé.

“Đúng là trùng hợp, ta cũng tới Lôi gia bảo.”

Hoa Cầm lập tức ngậy ngấn, tiểu nhị trong quán trà cũng ngậy ngấn. Hành động này của người áo kim rõ ràng là cướp người, thế nhưng động tác như

nước chảy mây trôi, khiến bọn họ chẳng thể phản kháng.

“Đi!” Người áo kim thúc vào bụng ngựa, lao thẳng về phía trước.

Một lúc sau Hoa Cầm mới phản ứng lại: “Người... Người cũng tới Lôi gia bảo?”

“Đúng vậy.” Người áo kim đáp.

“Người tới Lôi gia bảo làm gì?” Hoa Cầm lại hỏi.

“Tìm người thân.” Người áo kim vẫn trả lời ngắn gọn.

“Tìm người thân? Họ Lôi?” Hoa Cầm bớt chút cảnh giác.

Người áo kim lắc đầu: “Ta không họ Lôi. Ta họ Tiêu.”

“Tiêu? Chẳng lẽ là...” Hoa Cầm kinh hãi.

“Có thể người không tin, nhưng không sao. Đợi khi tới Lôi gia bảo sẽ biết.

Nhưng trên đường nếu người phát hiện ta lừa người, người cứ việc cầm hai mũi kim đó vào huyết Thiên Trung của ta.” Người áo kim nhẹ nhàng cười nói.

Hoa Cầm đỏ mặt, biết mấy thủ đoạn nhỏ của mình đã bị phát hiện. Nhưng thấy người này nói chuyện rất bình thản, lòng cảnh giác cũng hơi buông lỏng, huống chi dáng dấp người này tuần tú như vậy, ăn mặc quý phái, chắc không phải đại ác nhân gì. Nghĩ vậy, Hoa Cầm cũng thu hồi châm bạc.

“Trông người gấp như vậy, định tới Lôi gia bảo cứu người à?” Người áo kim hỏi.

“Ừ.” Hoa Cầm gật đầu.

“Người kia quan trọng lắm à? Là bằng hữu chí thân của người, hay là người yêu của người?” Người áo kim hỏi đầy ẩn ý.

“Là bệnh nhân của ta.” Không ngờ Hoa Cầm không đỏ mặt mà đáp rất kiên nghị: “Một khi là bệnh nhân của ta, cả đời đều là bệnh nhân của ta.

Nếu hãn chết, vậy lỗi là ở đại phu ta đây.”

Thấy cô bé mới mười ba mười bốn tuổi này tự xưng đại phu, người áo kim lại chẳng cười, chỉ lộ vẻ tò mò: “Ồ? Một khi là bệnh nhân, cả đời là bệnh nhân? Đây là lần đầu tiên ta nghe một đại phu nói vậy. Đại phu các người còn có quy củ vậy à?”

“Chỉ là quy củ của Dược Vương cốc chúng ta thôi.” Hoa Cầm nói.

“Ồ? Dược Vương cốc?” Người áo kim mỉm cười đầy ẩn ý, nhưng Hoa Cầm không nhìn thấy.

Không bao lâu sau hai người đã tới trước cửa Lôi gia bảo. Chỉ có điều nơi này toàn lều với trại, có không ít binh sĩ mặc giáp đeo song đao đang đi tuần.

“Đây là...” Hoa Cầm sợ hãi.

Người áo kim đột nhiên ôm lấy Hoa Cầm, mũi chân điểm xuống, nhảy về

phía trước. Hãn ngửa đầu hô dài: “Tiểu thần y của Dược Vương cốc đang ở

đây, xin tránh sang một bên!”

Những binh sĩ kia được thông báo vài ngày tới sẽ có một vị thần y tới thăm, không dám chặn đường, dồn dập tránh sang một bên. Nhưng cho dù có muốn ngăn cản cũng chẳng có cách nào. Người áo kim kia có

khinh công tuyệt đỉnh, ôm Hoa Cầm mà tung người vài cái đã xuyên qua doanh trại, tiến thẳng vào Lôi gia bảo.

“Người vừa rồi là...” Trong số binh sĩ có người nhanh mắt nhận ra trang phục của hắn.

“Kim Y Lang Nguyệt Hầu.” Bách phu trưởng gần từng chữ một.

“Sao hắn lại tới đây?” Binh sĩ vừa nói chuyện không hiểu.

Bách Phu trưởng hạ giọng: “Mau báo cho tướng quân!”

“Rõ!”

Người áo kim nháy vào Lôi gia bảo, lại ngửa đầu lên hô lớn: “Tiểu thần y của Dược Vương cốc đang ở đây, có biết bệnh nhân đang ở đâu không?”

Lôi Vô Kiệt đang đứng bên ngoài Kỳ Lân các nghe tiếng hô này, trong lòng vô cùng vui mừng, vội vàng hét lớn về phía tiếng hô: “Ở đây!”

Người áo kim mỉm cười: “Xem ra không tới trễ, tiểu thần y, chúng ta đi nào!” Nói xong ôm lấy Hoa Cầm chạy về phía Kỳ Lân các.

Chương 190: Sinh tử hồi thiên

Trong Kỳ Lân các, thời thế đã thay đổi hẳn, Tiêu Sắt ngủ say suốt ba ngày đột nhiên ngồi từ trên giường dậy, chân khí trên người vận chuyển điên cuồng. Tạ Tuyên vốn chỉ định mở cửa xem bệnh tình của hắn nhưng lại bị

hắn xuất một quyền đánh ra ngoài. Tạ Tuyên có cảnh giới cỡ nào nhưng giờ quyền giao đấu một chiêu đã bị ép lui ba bước.

“Đúng là hồi quang phản chiếu, ngay cả nội lực cũng mạnh hơn ngày thường nhiều.” Vô Tâm vào phòng sau đó, thấy cảnh này bèn cảm thán.

“Sao rồi.” Lôi Vô Kiệt cũng nghiêng người vào thăm dò.

“Không có chuyện của người.” Vô Tâm đẩy đầu hăn ra, giơ chân đá cửa đóng lại. “Ta không mở cửa, các người đừng vào.”

Tạ Tuyên cau mày nhìn Tiêu Sắt ánh mắt đỏ chót, đã mất thần trí: “Đúng là hồi quang phản chiếu. Hiện giờ tất cả lực lượng trên người hăn đang tiết ra ngoài, lực lượng này có thể khiến hăn vô địch trong thời gian một nén nhang, thế nhưng sau thời gian đó, hăn sẽ chết tới mức không thể chết hơn.”

“Do Tam Nhật hoàn phải không.” Vô Thiên đột nhiên nói: “Quả nhiên mọi chuyện trên thế gian đều có giá của nó.”

Tạ Tuyên thở dài: “Tuy cảm thấy không thể nào nhưng vẫn phải thử một chút.”

“Tiền bối có cách gì à?” Vô Tâm nhìn Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên hạ giọng nói: “Đầu tiên chế ngự hăn đã, sau đó ta đả thông ản mạch của hăn, phát tiết tất cả chân khí của hăn đi. Sau đó cả đời hăn không thể tập võ, thậm chí muốn đi lại cũng rất khó khăn. Nhưng ta đã nghĩ suốt ba ngày, đây là cách duy nhất cứu được hăn.”

" Được." Vô Tâm gật đầu.

“Tán hết võ công, hy vọng sau khi tỉnh lại hăn sẽ không trách ta.” Tạ Tuyên thở dài.

Vô Tâm lắc đầu: “Ta cũng từng tán hết võ công, nhưng lại đạt tới đại tự tại.”

Trong lúc hai người nói chuyện, chân khí quay quanh người Tiêu Sắt càng thêm mãnh liệt, hăn gầm lên một tiếng, tung người nhảy tới đánh về phía Tạ Tuyên.

“Động thủ!” Tạ Tuyên và Vô Tâm cùng nhảy lên.

Còn bên ngoài Kỳ Lân các, lúc này Hoa Cầm và người áo kim vừa mới chạy tới.

“Tiêu Sắt đang ở đâu?” Hoa Cầm trực tiếp hỏi.

“Đang ở trong các.” Thấy Hoa Cầm đã tới, Lôi Vô Kiệt cũng chẳng lo được nhiều, xoay người đá văng cánh cửa. Cửa các bật mở, chỉ thấy Tiêu Sắt đứng trong phòng, tay trái đối chưởng với Vô Tâm, tay phải đối chưởng với Tạ Tuyên, đỉnh đầu đầy hơi nước, đôi mắt mở to đỏ ngầu, đầu đã đầy mồ hôi.

"Tiêu Sắt!" Lôi Vô Kiệt kêu lên.

“Đừng gọi, hắn không nghe thấy đâu.” Tăng bào màu trắng trên người Vô Tâm đã ướt đẫm, hắn thở hỗn hển nói với Tạ Tuyên: “Tiền bối, động thủ

đi.”

“Được.” Tạ Tuyên giơ tay trái lên.

“Dừng tay!” Hoa Cầm đột nhiên quát.

Tạ Tuyên và Vô Tâm quay đầu lại nhìn cô. Tạ Tuyên kinh ngạc: “Chắc hắn vị này là tiểu thần y của Dược Vương cốc? Chẳng hay tiểu thần y có cách gì không?”

Hoa Cầm đột nhiên kéo đai lưng, mười mấy mũi châm bạc lập tức bay trước mặt cô. Cô lấy một bình thuốc ra, đổ nước thuốc trong bình lên châm bạc, vung nhẹ cánh tay. Mười mấy mũi châm bạc lập tức bay tới, đâm vào trong đầu Tiêu Sắt. Con người Tiêu Sắt lập tức mờ đi, toàn thân thoát lực, lập tức ngất xỉu.

“Châm pháp này quả thật vô cùng kỳ diệu.” Tạ Tuyên vừa đỡ lấy Tiêu Sắt vừa thở dài nói.

“Những người không liên quan mau ra ngoài!” Lúc này Hoa Cẩm hoàn toàn không còn dáng vẻ một bé gái mười ba mười bốn tuổi nữa, giơ tay nhắc chân đã đẩy về ngang ngược của thầy thuốc. Cô bước vào trong Kỳ

Lân các: “Giúp ta nâng hân lên giường.”

Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, đường đường là tế tửu tiền nhiệm của Tắc Hạ học cung, là người có thể trở thành đế sư.

Nhưng giờ phút này hân đứng trước một cô bé mới mười ba mười bốn tuổi lại vô cùng nghe lời, lập tức bế Tiêu Sắt lên giường.

“Đuổi người.” Hoa Cẩm tiếp tục hạ lệnh.

Vô Tâm gạt đầu, xoay người xuất chương đóng cửa các, lại nhốt đám người Lôi Vô Kiệt bên ngoài.

“Cởi quần áo hân ra.” Hoa Cẩm ngồi bên mép giường ra mệnh lệnh thứ ba.

“Tuân lệnh.” Tạ Tuyên cười nói, trong lòng dâng lên chút hảo cảm với tiểu thần y danh xứng với thực này. Mặc dù nhìn bề ngoài lạnh lợi khả ái nhưng tính tình giống hệt như Dược Vương - Tân Bách Thảo, chẳng trách một ông lão sắp xuống lỗ lại nhận một cô bé như vậy làm đệ tử quan môn.

Hoa Cẩm lấy từ trong túi thuốc ra một nắm châm bạc, vung tay lên, châm bạc cắm hết lên người Tiêu Sắt. Cảnh tượng này khiến cả Vô Tâm cũng ngây ngẩn, hân khen: “Trước đây ta từng thấy Vạn Thụ Phi Hoa của Đường Liên, quả thật không bằng người.”

Hoa Cẩm hoàn toàn không để ý tới lời hân, giờ phút này cô đã đắm chìm trong thế giới của bản thân mình. Trong thế giới này chỉ có cô và Tiêu Sắt.

Mỗi lần cô giơ tay lên là một lần Tiêu Sắt hít hở. Tổng cộng ba mươi bốn mũi châm bạc cắm lên người Tiêu Sắt, thân thể Tiêu Sắt lại xảy ra biến hóa.

Cơ thể hắc vốn đã nguội lạnh lại như thiêu cháy, Hoa Cầm lấy từ trong lòng ra một đoá hoa nhỏ màu trắng, niết nhẹ một cái.

“Phồn Lũ Sương Bạch hoa?” Tạ Tuyên kinh ngạc, đây là thảo dược cực kỳ

hiếm thấy.

Hoa Cầm giơ tay ra, trên tay đã dính đầy nước. Cô nhẹ nhàng vung tay, lau nước đó lên đầu Tiêu Sắt. Hoa Cầm đột nhiên quay sang nhìn Tạ

Tuyên: “Chẳng hay công lực tiền bối ra sao?”

“Cũng tạm.” Tạ Tuyên đáp.

“Đang lúc sống chết, không thể nói tạm. Kính xin tiền bối trả lời lại.” Hoa Cầm nhìn Tạ Tuyên, ánh mắt kiên định.

Tạ Tuyên thầm rùng mình, mỉm cười: “Đứng trong mười hạng đầu Bắc Ly.”

“Tốt lắm.” Hoa Cầm không hề kinh ngạc, chỉ nói: “Ẩn mạch của Tiêu Sắt đã tổn hại cho nên trên người có nội lực mà không thể vận dụng. Lần này cưỡng ép vận công đã làm thương tổn tới ẩn mạch, hiện giờ chân khí trong người rối loạn, lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng. Ta mong tiền bối giúp ta ép nội lực của hắc về ẩn mạch.”

“Mấy ngày trước ta cũng làm vậy, nhưng mỗi lần ép xuống lại bị đẩy về, cơ thể hắc không chịu nổi nữa.” Tạ Tuyên nói.

“Lần này ta sẽ niêm phong ẩn mạch của hắc.” Hoa Cầm nói: “Đầu tiên ta dùng Phồn Lũ Sương Bạch hoa trấn áp thần trí của hắc, bởi vì lát nữa sẽ rất đau, thậm chí có người còn bị đau chết. Việc tiền bối phải làm là ép

chân khí của hắn trở về. Ta còn chín mũi châm bạc cuối cùng phong bế mạch của hắn.”

“Xin nhận lệnh!” Tạ Tuyên đặt song chưởng lên lưng Tiêu Sắt, dùng hết chân khí toàn thân.

Tiêu Sắt cau mày, nhưng cuối cùng không tỉnh lại.

“Tiền bối!” Hoa Cẩm hét lớn một tiếng.

Tạ Tuyên gật đầu, song chưởng lại vận lực: “Lát nữa khi ta vận chân khí tới cực hạn, chân khí của Tiêu Sắt sẽ đảo ngược. Khi đó người chỉ có một cơ

hội.”

Hoa Cẩm đột nhiên nhắm mắt lại, cô không biết võ công, chỉ hiểu y lý. Cô nhắm mắt lại sẽ chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Tiêu Sắt. Khi hơi thở của Tiêu Sắt thay đổi chính là thời cơ của cô.

Thời cơ.

Ngay chính lúc này!

Hoa Cẩm mở mắt, vung tay lên, chín mũi châm cuối cùng bay ra!

Chương 191: Thanh Long thủ hộ

Bên ngoài Kỳ Lâm các.

Nam tử áo kim tuần tú cầm đao đứng nhìn Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, Lôi Vô Kiệt cũng vô thức mỉm cười với hắn, sau đó mới nhớ ra mình chưa từng gặp người này, bèn mở miệng hỏi: “Vị huynh đài này là người phương nào? Có phải người trong Kiếm Tâm trùng?”

“Không, chỉ là người qua đường thôi.” Nam tử áo kim lắc đầu: “Tình cờ

gặp vị tiểu muội muội này đi qua, nhưng ngựa của cô ấy không chạy nổi nữa, nên ta đưa cô ấy đi một đoạn đường.”

“Thì ra là thế, nói vậy ngài cũng coi như ân nhân của chúng ta.” Lôi Vô Kiệt quỳ một chân xuống đất. “Đa tạ.”

“Đừng khách khí.” Nam tử áo kim đỡ Lôi Vô Kiệt dậy.

“Hầu gia, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Một giọng nói thô lỗ bỗng nhiên vang lên. Lôi Vô Kiệt và nam tử áo kim cùng quay sang nhìn, chỉ thấy Diệp Khiếu Ứng công song đao, thân hình khôi ngô đã xuất hiện tại đó từ lúc nào chẳng hay.

“Đại tướng quân.” Nam tử áo kim không hề kinh ngạc, chỉ cười khẽ. Thấy Diệp Nhược Y đứng bên cạnh Diệp Khiếu Ứng bèn nói: “Cháu gái cũng tới à, lâu rồi không gặp, không ngờ lớn lên lại xinh đẹp tuyệt trần như vậy.”

Diệp Nhược Y cúi người: “Xin chào Lan Nguyệt Hầu.”

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, đương nhiên hẳn từng nghe tới cái tên này, đệ đệ nhỏ nhất của đương kim hoàng đế Minh Đức Đế, là hoàng tử duy nhất trong hoàng tộc thế hệ trước không được phong tước bên ngoài.

“Đại tướng quân, sao ngài lại tới đây?” Lan Nguyệt Hầu cười hỏi.

Diệp Khiếu Ứng vỗ vỗ lên vai Diệp Nhược Y: “Đứa con gái này của ta không nghe lời, rõ ràng là thân thể không được khỏe còn chạy tới cái chỗ nguy hiểm này. Ta tới đây bắt nó lại.”

“Mang tận một ngàn binh lính Diệp tự doanh ư?” Lan Nguyệt Hầu hỏi đầy ẩn ý.

“Ta luyện binh, chẳng lẽ hầu gia cũng muốn quản à?” Diệp Khiếu Ứng hỏi ngược lại. Còn hầu gia, không ngồi yên ở đế đô, chạy tới Lôi gia bảo

làm gì?”

“Ta tới Giang Nam giải sầu.” Lan Nguyệt Hầu ngửa đầu, nhắm mắt lại, nhẹ hàng hít thở bầu không khí xung quanh: “Tới cảm thụ tình thơ ý họa của vùng đất phía nam này, thuận tiện mở mang kiến thức về Anh Hùng yển nổi danh thiên hạ. Người biết đấy, ta vốn không có chí lớn gì, chỉ thích tham gia trò vui.”

Diệp Khiếu Ứng cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm. Hai người cứ thế

đứng đó, mặc dù thần sắc đều rất bình tĩnh nhưng lại có cảm giác giương cung bạt kiếm. Trong lòng Diệp Nhược Y biết trước nay phụ thân không thích vị hầu gia này, nhưng với thân phận hầu gia lại đột nhiên chạy tới Lôi gia bảo, tuyệt đối không đơn giản là tới ngắm phong cảnh. Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng biết chuyện Tiêu Sở Hà ở Lôi gia bảo? Cho nên phái Lan Nguyệt Hầu tới đây đón hãn về?

“Thiên Lạc sư tỷ.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên lên tiếng.

Tư Không Thiên Lạc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vẻ mặt ngây ngốc:

“Sao... sao cơ?”

“Bảo với đại sư huynh, Tiêu Sắt sắp tỉnh rồi. Bảo sư huynh tới đây luôn đi.” Lôi Vô Kiệt nói nhẹ như mây gió.

Tư Không Thiên Lạc gật đầu một cái: “À, ờ. À, chờ đã... sao lại là sư đệ nhà người sai khiến sư tỷ ta?”

Lôi Vô Kiệt nhìn Tư Không Thiên Lạc, ánh mắt trong trẻo, lại như cất giấu điều gì: “Làm phiền sư tỷ, chân của ta vẫn bị thương nhẹ.”

“Được.” Tư Không Thiên Lạc không nghĩ nữa, xoay người đi về phía gian phòng của Đường Liên. Mấy ngày nay Đường Liên vẫn luôn trong phòng vận công chữa thương, hầu như không ra khỏi cửa. Nhưng vừa rồi

nhìn ánh mắt của Lôi Vô Kiệt, có vẻ hãn muốn mời Đường Liên tới là có mục đích khác.

Tư Không Thiên Lạc vừa đi khỏi, cánh cửa Kỳ Lân các đã bật mở. Vô Tâm và Tạ Tuyên về mặt mệt mỗi bước ra, thấy cảnh tượng bên ngoài cũng gây ra một hồi.

“Tạ tiên sinh?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc.

“Ồ? Hầu gia?” Tạ Tuyên nhìn đầy ẩn ý, tiếp đó lại nhìn Diệp Khiếu Ưng một cái, thở dài: “Vốn tưởng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, nhưng giờ xem ra có vẻ càng lúc càng phức tạp rồi.”

Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng, lại nhìn sang hòa thượng Vô Tâm, chân mày không khỏi nhíu lại. Vô Tâm phát hiện ra chi tiết này, bất mãn nói:

“Người thấy ta nhíu mày cái gì? Thấy ta đẹp trai hơn người nên không vui à?”

“Đúng là một thiếu niên tuấn tú.” Trong triều Lan Nguyệt Hầu có thể ngồi ngang hàng với người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, khi Minh Đức Đế vì hành Tây Vực còn đảm nhiệm chức vụ giám sát quốc gia, là đại nhân vật dưới một người mà trên vạn người, chưa một ai dám bất kính với hãn như

vậy. Thế nhưng hãn không hề nổi nóng, chỉ quan sát gương mặt Vô Tâm vài lần: “Trông rất giống một vị cố nhân của ta.”

“Cha ta là Diệp Đình Chi, người biết không?” Vô Tâm bữu môi nói.

“Nghe danh đã lâu nhưng chưa từng được gặp mặt.” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên nói: “Hóa ra người là tông chủ mới nhận chức của Thiên Ngoại Thiên, hân hạnh gặp mặt.”

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu, ta cũng nghe tới danh hiệu của người. Thiên Khải đệ nhất mỹ nam tử, đúng không?” Vô Tâm cười nói.

Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc, danh hiệu này lan truyền khắp các phố phường, đặc biệt là thanh lâu với sòng bạc, đương nhiên hẳn biết. Nhưng đây là lần đầu tiên hẳn nghe người ta nói ra ngay trước mặt mình như vậy, cho dù là hẳn lúc này cũng không khỏi lúng túng.

“Vô Tâm, Tiêu Sắt thế nào rồi?” Diệp Nhược Y chen giữa hai người, hỏi.

“Các người đúng là kiếm được bảo bối. Vị tiểu cô nương bên trong đúng thật là thần y.” Vô Tâm khoanh tay trong áo nói: “Chỉ vài châm đã đoạt lại mạng của Tiêu Sắt từ Diêm Vương điện. Chỉ có điều, tính khí vị tiểu thần y này cũng không nhỏ, các người nói năng phải chú ý chút.”

Tạ Tuyên nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cũng cảm thấy bồn chồn: “Đúng là kiếm được bảo bối, mười bốn tuổi đã học được hết y bát của Dược Vương -

Tân Bách Thảo, còn giỏi hơn tên đồ đệ giả Tư Không Trường Phong kia nhiều.”

“Vậy thì được. Để chúng ta vào thăm Tiêu Sắt một chút.” Diệp Khiếu Ứng đi tới.

Lúc này Tạ Tuyên nghiêng người sang, nhường lối vào cửa. Vô Tâm vẫn cản trước nửa cánh cửa còn lại, vừa vặn ngăn trước mặt Lan Nguyệt Hầu.

Lúc này Lan Nguyệt Hầu cũng nhắc chân định đi sang bên kia nhưng bị Diệp Khiếu Ứng đoạt trước.

Song, một bộ áo đỏ lập tức lướt qua người hẳn, tiếp đó xoay người ngay trong phòng, cầm kiếm trước mặt, gằn từng chữ một: “Ai đi qua kiếm này, giết!”

Kẻ đó khi mới vào giang hồ đầu óc còn ngây thơ, luôn bị Tiêu Sắt mắng là ngu ngốc, Lôi Vô Kiệt. Kẻ đó với ai cũng hiền lành hòa ái, đối mặt với sát thủ hung ác nhất vẫn khiêm tốn lễ độ, Lôi Vô Kiệt. Nhưng lúc này, khí chất trên người hắn đột nhiên thay đổi.

Đó là một cảm giác hào hùng bá đạo chưa từng có.

“Xem ra tiểu tử này trưởng thành nhiều đây.” Vô Tâm cười nói.

Diệp Khiếu Ứng dừng bước, nhìn Diệp Nhược Y một cái. Diệp Nhược Y cũng không hiểu nguyên nhân, khẽ lắc đầu.

Lan Nguyệt Hầu nhìn thanh Tâm kiếm hỏi: “Vừa rồi quên không hỏi thân phận vị tiểu huynh đệ này. Chẳng hay tiểu huynh đệ là người phương nào, vì sao lại không cho ta vào?”

“Thanh Long.” Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Thiên Khải Tứ

Thủ Hộ, xếp tại phía đông.”

Chương 192: Khí khái thiếu niên

Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.

Đây là một danh hiệu đã lâu rồi không được nhắc tới. Nhưng năm xưa chính bốn người này che chở cho Minh Đức Đế khi đó còn là tam vương tử

giết tới ngoài Bình Thanh điện, cuối cùng lấy được chiếu thư từ tay Ngũ

Đại Tổng Quân. Còn người đứng đầu Tứ Thủ Hộ, vị Thanh Long xếp ở

phương đông là người duy nhất ‘làm phản’ trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.

Năm đó Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày rồi xuất quan, một người một kiếm đem mười sáu cao thủ từ phủ đệ của mình ép tới trước pháp

trường, cuối cùng một mình đánh với tứ đại tổng quản nhưng vẫn cầm kiếm không lùi, một thanh Tâm kiếm ép thẳng tới trước đài của thiên tử.

Sau ngày hôm đó, Bạch Hổ ra khỏi Thiên Khải, Huyền Vũ và Chu Tước không trở lại. Không còn ai nhắc tới danh hiệu Thiên Khải Tứ Thủ Hộ nữa.

“Thanh Long.” Lan Nguyệt Hầu nhìn thanh Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt: “Người là gì của Lý Tâm Nguyệt?”

“Gia phụ Lôi Mộng Sát, gia mẫu Lý Tâm Nguyệt, gia tử Lý Hàn Y.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Lan Nguyệt Hầu chạm tay lên chuôi đao: “Đều là tên tuổi vang danh đương thời, vậy chẳng hay vị tiểu huynh đệ này tên gì? Có nổi danh như vậy không?”

“Ta tên Lôi Vô Kiệt, vô trong Vô Pháp Vô Thiên, kiệt trong kiệt ngạo bất tuân (kiêu ngạo không chịu nghe lời).” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén: “Lôi Vô Kiệt trong Lôi gia bảo!”

“Được.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu một cái, tay nắm chặt chuôi đao: “Năm đó ta may mắn được gặp Mộng Sát huynh. Người đó sinh ra một nam nhi tốt như vậy cũng đúng thôi.”

Diệp Nhược Y để ý tới hành động của Lan Nguyệt Hầu, cô biết mặc dù Lan Nguyệt Hầu rất ít khi xuất thủ nhưng luôn được đồn đại là cao thủ đệ nhất trong hoàng tộc họ Tiêu. Với tình hình của Lôi Vô Kiệt hiện tại, cho dù khí thế mạnh mẽ hơn nữa cũng không phải đối thủ của hắn. Cô vội vàng mở

miệng nói: “Vô Kiệt, ta chỉ muốn xem thương thế của Tiêu Sắt ra sao thôi.

Có chuyện gì thì chờ Tiêu Sắt tỉnh lại rồi bàn bạc kỹ hơn.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, giọng nói kiên định: “Nếu chỉ một người tới thì cũng thôi, hôm nay cả Thiên Khải thành Lan Nguyệt Hầu và đại tướng quân trung quân đều đến đây, Như vậy nếu bọn họ không muốn chậm hơn đối phương thì giờ chính là thời cơ nhanh chóng nhất. Ai cũng như lang như

hổ, làm gì có chuyện bàn bạc kỹ hơn.”

Vô Tâm và Tạ Tuyên đứng ngoài cửa nhìn nhau, hai người giờ thoải mái không việc gì làm, đều mỉm cười. Tạ Tuyên lắc đầu: “Xem ra vẫn chưa đọc

‘Văn Lai Tuyết’ rồi.”

Diệp Khiếu Ưng cũng mở miệng: “Hiền chất, xin hãy tránh ra. Người là con trai của đại ca, đương nhiên ta sẽ bảo vệ chu toàn cho người, không để

người khác làm người bị thương. Nhưng người bên trong có thân phận đặc thù, ta buộc phải mang hấn đi.”

Lan Nguyệt Hầu cười nhạt: “Đại tướng quân định làm trái ý chỉ của bệ hạ

sao?”

Diệp Khiếu Ưng cau mày: “Ý chỉ của bệ hạ, nói vậy trên người Lan Nguyệt Hầu có thánh chỉ của bệ hạ rồi. Xin lấy ra cho Diệp Khiếu Ưng xem qua.”

Con người Lan Nguyệt Hầu đột nhiên co lại: “Diệp Khiếu Ưng, người thật to gan.”

Diệp Khiếu Ưng cười lớn nói: “Thế nhân đều gọi ta là Nhân Đồ, người nghĩ gan ta có đủ to không?”

“VẬY NHƯ TIỂU HUYNH ĐỆ NÀY NÓI ĐI, XEM TỐC ĐỘ CỦA AI NHANH HƠN.” LAN NGUYỆT HẦU KHÔNG ĐỂ Ý TỚI DIỆP KHIẾU ỨNG NỮA MÀ XOAY NGƯỜI ĐI VỀ PHÍA LÔI VÔ KIỆT.

Tâm kiếm cắm dưới đất ngâm vang không ngừng.

LÒNG BÀN TAY CỦA LÔI VÔ KIỆT BẮT ĐẦU ĐỔ MỒ HÔI, NGAY KHOẢNH KHẮC LAN NGUYỆT HẦU BƯỚC TỚI, HẮN CẢM THẤY MỘT LUỒNG KHÍ THỂ NHƯ DỜI NÚI LẤP BIỂN ĐANG ÉP TỚI.

DIỆP KHIẾU ỨNG CŨNG RÚT SONG ĐAO CỦA MÌNH RA, NGHĨ THẦM: ‘NẾU GIỜ MÀ GIAO CHIẾN VỚI LAN NGUYỆT HẦU CHẮC CHẴN SẼ LƯỜNG BẠI CÂU THƯƠNG. PHẢI CHỜ SAU KHI LAN NGUYỆT HẦU VƯỢT QUA LÔI VÔ KIỆT HẮNG XUẤT THỦ LÀM NGƯỜI

ÔNG ĐẮC LỢI. NHƯNG TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ ĐỂ LAN NGUYỆT HẦU LÀM CON TRAI CỦA ĐẠI CA BỊ THƯƠNG.’

LAN NGUYỆT HẦU LẠI BƯỚC TỚI MỘT BƯỚC, ĐÃ RÚT NỬA THANH ĐAO RA.

LẠI CÓ MỘT BỘ ÁO ĐEN LƯỚT QUA BÊN CẠNH HẮN!

LAN NGUYỆT HẦU KINH NGẠC, THÂN THỂ HƠI NGHIÊNG SANG, XUẤT CHƯỜNG ĐÁNH VỀ PHÍA NGƯỜI NỌ. NGƯỜI NỌ LẠI NGHIÊNG NGƯỜI TRÁNH KHỎI, ĐẨY NHẹ TAY PHẢI, ẦN THANH ĐAO MÀ LAN NGUYỆT HẦU ĐÃ RÚT ĐƯỢC MỘT NỬA VỀ VỎ. LAN NGUYỆT HẦU LẠI XUẤT CHƯỜNG ĐÁNH TỚI, NGƯỜI NỌ ĐÃ NHANH CHÓNG LUI LẠI VÀI BƯỚC, LƯỚT TỚI BÊN THANH TÂM KIẾM, ĐỨNG CẠNH LÔI VÔ KIỆT.

“ĐẠI SƯ HUYNH.” LÔI VÔ KIỆT VUI VẺ NÓI.

“VỊ TIỂU HUYNH ĐỆ NÀY LÀ AI?” LAN NGUYỆT HẦU TỶ THÍ MỘT HIỆP VỚI HẮN, BIẾT TUY NGƯỜI NÀY TUỔI TÁC KHÔNG LỚN NHƯNG ĐÃ CÓ TU VI HẾT SỨC THÂM HẬU.”

“HUYỀN VŨ.” ĐƯỜNG LIÊN ĐỨNG THẲNG NGƯỜI, CHẬM RÃI NÓI: “THIÊN KHẢI TỬ

Thủ Hộ, vị trí phía Bắc.”

Một cô gái cầm thương bạc nhảy tới bên cạnh bọn họ, cô gái đầu một cái:

“Ta không phải thủ hộ gì cả. Vô Kiệt sư đệ, ta có đứng đây được không?”

“Đương nhiên là được rồi, đương nhiên là được rồi.” Thấy các sư huynh sử

tử cũng tới làm chỗ dựa cho mình, Lôi Vô Kiệt vui vẻ ra mặt.

Lan Nguyệt Hầu cau mày, quay sang nhìn Diệp Khiếu Ưng.

Vị trí Huyền Vũ, người bảo vệ phương bắc của Thiên Khải là ai, đương nhiên hẳn biết. Khác với Lý Tâm Nguyệt, người này vẫn còn sống rất khỏe mạnh, hơn nữa hẳn hiểu hơn bất cứ ai, người này khó đối phó nhường nào.

“Người là đệ tử của Đường Liên Nguyệt?” Lan Nguyệt Hầu quay sang hỏi.

“Đệ tử dưới trướng Đường môn Đường Liên Nguyệt, Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân, Đường Liên.” Đường Liên chấp tay cúi người, không thiếu chút lễ nghi nào.” Kính chào Lan Nguyệt Hầu.”

“Lai lịch quả thật không nhỏ?” Lan Nguyệt Hầu hừ lạnh nói: “Lấy cả danh hiệu của Bách Lý Đông Quân ra nữa cơ à.”

“Vậy thêm cả ta nữa.” Vô Tâm mỉm cười đi tới, nhưng thanh Tâm kiếm chỉ

lay động một cái rồi lập tức yên tĩnh lại, dường như không hề có địch ý với hắn. “Ngày trước ngươi cũng che trước mặt ta như vậy. Hôm nay tới phiên ta đứng trước các ngươi.”

“Tiểu hòa thượng.” Lôi Vô Kiệt nhẹ giọng gọi.

“Gọi tông chủ.” Vô Tâm xoay người, tăng bào màu trắng bay phất phới.

Lan Nguyệt Hồn lại nói: “Đúng là quên mất nhà ngươi đấy. Đừng tưởng ta không nhìn ra thân phận của ngươi. Vì tôn nghiêm hoàng tộc họ Tiêu chúng ta, ta không nói ra ngươi sau lưng ngươi là ai, nhưng tốt nhất ngươi đừng nhúng tay vào.”

“Ngươi sai rồi.” Vô Tâm lắc đầu mỉm cười: “Sau lưng ta không có người.

Ta là một hòa thượng, sau lưng chỉ có Phật Đà.”

“Được lắm!” Cuối cùng Lan Nguyệt Hồn cũng rút thanh trường đao dài tới quá mức của mình ra. “Nhiều năm rồi ta chưa được thấy khí khái thiếu

niên như vậy. Nhưng ta được người ta nhờ vả nhất định phải mang người bên trong về Thiên Khải, ta đã hứa với người đó.”

“Tâm kiếm!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên gầm lên, Tâm kiếm bay từ dưới đất lên, rơi vào tay hắn.

Không khí hết sức căng thẳng.

“Dừng tay!” Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, chỉ thấy Hoa Cẩm vốn đang ngồi bên thành giường thì châm cho Tiêu Sắt chạy tới đây đám người Lôi Vô Kiệt ngăn trước mặt ra, đứng giữa kiếm của hai nhóm người, chống tay vào eo tức tối nói: “Bệnh nhân của ta còn chưa khỏi hẳn các người đã đòi cướp người rồi. Được, người cướp đi, cướp đi. Cướp xong người có tin không, ba ngày thôi là khiến người ta chết giữa đường rồi?”

“Vậy cướp cả người theo luôn.” Lan Nguyệt Hồn lập tức thu hồi sát ý, mỉm cười nói với cô bé đang tức tối.

“Cướp ta cũng vô ích.” Hoa Cầm đột nhiên cúi đầu ủ rũ. “Ta không chữa được.”

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều thầm kinh hãi.

Chương 193: Hải ngoại tiên sơn

Vừa rồi mọi người nhìn vẻ mặt Tạ Tuyên và Vô Tâm, cho rằng Tiêu Sắt trong phòng đã không có gì đáng ngại. Thế nhưng câu nói của Hoa Cầm lúc này lại khiến trong lòng mọi người lạnh toát. Ngay cả Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Tiểu thần y, người nói kỹ hơn xem. Vừa rồi ta thấy thương thế của Tiêu Sắt đã được ép xuống rồi cơ mà, có phải xảy ra biến cố gì không?”

Hoa Cầm đáp: “Đúng là thương thế không có gì đáng ngại nhưng ta chỉ làm được đến vậy thôi. Lần này mạch tượng của hãn bị thương quá nghiêm trọng, nếu không chữa trị triệt để tận gốc gác e rằng không bao lâu nữa sẽ mất mạng.”

“Ai chữa được cho hãn?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng hỏi.

Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Chẳng lẽ phải nhờ Dược Vương

- Tân Bách Thảo đích thân tới?”

“Nhưng Tân Bách Thảo biệt tằm biệt tích đã nhiều năm, tiểu thần y có biết ông ấy đang ở đâu không?” Đường Liên hỏi.

Hoa Cầm lắc đầu: “Sư phụ vân du tứ hải, làm sao ta biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu. Có điều cho dù là sư phụ đích thân tới, e rằng cũng không chữa được.”

“Bệnh mà cả Dược Vương - Tân Bách Thảo cũng không chữa được, thiên hạ rộng lớn này còn ai chữa được đây?” Tư Không Thiên Lạc thầm tuyệt vọng.

Diệp Khiếu Ứng và Lan Nguyệt Hầu nhìn nhau, cùng nhớ tới một cái tên:

“Quốc sư Tề Thiên Trần?”

“Quốc sư Tề Thiên Trần, có lẽ hẳn chữa được.” Vô Tâm nói. “Nhưng với tình hình của Tiêu Sắt hiện giờ, bước vào Thiên Khải không phải lựa chọn tốt.”

“Vậy người muốn sao? Để hẳn chết ở đây à?” Diệp Khiếu Ứng cả giận nói:

“Có ta che chở cho Sở Hà, trong Thiên Khải có ai dám làm hại hẳn?”

“Năm xưa ai hại hẳn, lần này vẫn có thể hại hẳn.” Vô Tâm nói đầy ẩn ý.

“Người nói gì?” Diệp Khiếu Ứng trợn trừng mắt.

Hoa Cẩm ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Có người chữa được. Ta nghe sư

phụ nhắc tới, còn từng đọc được trong một quyển sách cổ.”

"Hải ngoại tiên sơn, Bồng Lai chi đảo. Di thể tiên nhân, Bồ Hồn chi thuật."

Một giọng nói thanh nhã chậm rãi vang lên.

Mọi người nhìn lại chỉ thấy Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên đang đưa lưng về phía bọn họ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

“Đúng vậy.” Hoa Cẩm gật đầu: “Đúng là thuật Bồ Hồn. Đáng tiếc nửa sau của quyển sách đó đã hỏng mất. Sư phụ nghiên cứu cả đời cũng không thể

tái hiện lại nó.”

“Bồng Lai chi đảo, hải ngoại tiên sơn. Chỉ là lời nói vô căn cứ!” Diệp Khiếu Ứng nói.

Tạ Tuyên xoay người lại nói: “Không, hải ngoại tiên sơn, Bồng Lai chi đảo, nơi đó thật sự tồn tại chứ không phải lời nói vô căn cứ trong sách. Cứ mỗi năm lại có thuyền buôn giương buồm với đảo Tam Xà, lấy đi mật răn quý giá. Nhưng thuyền buôn không dám tới phía tây, nơi đó có sóng ngầm, thuyền buôn không qua được, có tới cũng sẽ bị lật. Cho nên trên bản đồ

của Bắc Ly, biên giới hải vực là đảo Tam Xà. Nhưng chỉ cần đi qua khu vực sóng ngầm đó là sẽ thấy đảo Bồng Lai. Có người nói trên đảo phủ đầy sương trắng, như là hư ảo. Trên đảo tất cả đều là dị bảo hiếm thấy, chỉ có một vị tiên nhân ở đó, tồn tại cùng thiên địa, tuổi tác bằng nhật nguyệt.”

“Đảo Bồng Lai, ta cũng đọc được trong sách.” Lan Nguyệt Hầu mở miệng nói: “Trong sách nói đó là đạo trường do thánh nhân thiên đạo Thông Thiên giáo chủ khai mở, là nơi sáng lập Tiệt giáo. Khi cường thịnh có chư

phật cúi lạy, vạn tiên tới chầu. Thế nhưng đây chỉ là bản diễn nghĩa ghi truyền thuyết thần thoại hoang đường mà thôi, không thể coi là thật.

Chẳng qua là những chuyện cổ tích mà người kể chuyện trong quán trà hay kể mà thôi. Chẳng lẽ Nho Kiếm Tiên cũng tin lời quỷ thần đó ư?”

Phật giáo có Xá Lợi Kim Thân bất diệt, Đạo giáo có vũ hóa đắc đạo dâng tiên. Tạ Tuyên không biết quỷ thần nói sao nên không thể trả lời bừa. Còn trên tiên sơn đó là một vị tiên nhân hay cao thủ tuyệt thế, Tạ Tuyên chưa từng gặp, cho nên cũng không biết.” Tạ Tuyên đáp rất thản nhiên.

“Nếu tiên sinh không biết vì sao lại nói Bồng Lai tiên sơn thật sự tồn tại?”

Lan Nguyệt Hầu hỏi ngược lại.

“Bởi vì ta có một bằng hữu chí thân, luôn nhắc tới đảo Bồng Lai với ta. Hãn nói khi trẻ hãn từng tới đó, gặp một số chuyện cả đời cũng không thể tin

nổi, cũng gặp tiên nhân duy nhất được coi là tuyệt thế trên thế gian này.

Hãn nói khi hãn lên đảo, tiên nhân đó mặc áo trắng, lơ lửng như tiên, từ trên đỉnh núi nhảy xuống, cười gió mà đi, chỉ chốc lát đã tới trước mặt hãn.” Tạ Tuyên nói: “Những điều này là hãn tận mắt chứng kiến.”

“Có lẽ là bằng hữu của người say rượu bói bừa thôi.” Diệp Khiếu Ứng cũng không tin: “Mấy lời giả tới không thể giả hơn mà tiên sinh cũng tin?”

“Đúng là khi mỗi khi nhắc tới hòn đảo đó, hãn đều uống rượu, nhưng đó không phải nói bừa. Bởi vì người nói những lời đó với ta...” Tạ Tuyên dừng lại một chút: “Là Bách Lý Đông Quân. Cho nên ta tin.”

“Bách Lý Đông Quân?” Mọi người thầm kinh ngạc.

Sư phụ? Đường Liên cũng thầm kinh hãi.

Phụ thân là con trai trưởng của quý tộc Bắc Ly, thế gia Bách Lý. Tước vị

Trấn Tây Hâu cha truyền con nối. Mẫu thân là đại tiểu thư của Lão Tự Hào Ôn gia, em gái của gia chủ Ôn gia hiện tại Ôn Hồ Tửu. Khi mười bảy tuổi tới viếng thăm Tuyết Nguyệt thành, một mình leo lên mười sáu tầng, bái thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Trường Sinh làm thầy. Sau đó tới Thiên Khải, dùng bảy bình Tinh Dạ tửu do mình tự ủ thắng Thu Lộ Bạch của Điều Lô Tiểu Trúc tại Thiên Khải, được tôn làm ‘Tửu Thần’. Sau đó khi Ma giáo đông chinh, một mình đánh với giáo chủ Ma giáo vô địch thiên hạ

- Diệp Đình Chi, thắng được nửa chương, cứu thiên hạ trong lúc nguy nan.

Nổi nghiệp kế thừa chức thành chủ Tuyết Nguyệt thành, hãn với Lạc Thanh Dương một mình một kiếm sống cô đơn tại thành Lạc Dương, rốt cuộc ai mới là đệ nhất thiên hạ? Đây là một trong những đề tài mà người giang hồ hay bàn luận nhất. Một người như vậy đương nhiên không nói bừa. Nếu hãn nói từng tới, vậy chắc hẳn đã từng tới.

Chuyện này không ai nghi ngờ.

“Hơn nữa theo ta biết, hình như Bách Lý Đông Quân lại lên đường tới tiên sơn đó?” Tạ Tuyên nhìn Đường Liên.

Đường Liên gật đầu: “Đúng vậy. Hơn nửa năm trước sư phụ đã rời khỏi Tuyết Nguyệt thành tới hải ngoại tiên sơn tìm rượu dẫn mà người cần. Đến giờ còn chưa trở về.”

“Lời của tiên sinh, ta quả thật chưa từng nghe được, đúng là khiến người ta kinh ngạc. Nhưng nếu Bách Lý thành chủ nói hãn đã tận mắt chứng kiến, bốn hầu cũng không dám nói bừa. Chỉ có điều vừa rồi tiên sinh đã nói sau đảo Tam Xà là một dòng nước ngầm chảy xiết quanh năm, phải làm sao mới đi qua được? Bách Lý thành chủ có nói với người không?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

Tạ Tuyên cười nói: “Khi vừa nghe chuyện này, ta vô cùng kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc cũng muốn tới hải ngoại tiên sơn xem thử, cho nên cũng hỏi câu hỏi của Hầu gia. Bách Lý huynh cũng đã nói cho ta. Nhưng xin thứ lỗi, ta không thể nói cho hầu gia.”

“Vì sao?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Bởi vì.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, mọi người đều giật mình quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Tiêu Sắt người cầm đầy châm bạc leo từ trên giường xuống, khó nhọc bước về phía trước: “Bởi vì chỉ có ta mới được nghe bí mật đó.”

“Chỉ mình ta tới chỗ đó thôi.” Tiêu Sắt ngẩng đầu lên, xuyên qua đám người nhìn về phía Tạ Tuyên đứng ngoài cửa. Ánh mắt hắc không còn vẻ lười biếng chán nản mà kiên nghị tới khó tả.

Tạ Tuyên mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Chương 194: Ước định một năm

“Đừng có cố, giờ người đang như vậy, làm sao mà đi một mình được.”
Tư

Không Thiên Lạc cả giận nói.

Tiêu Sắt khó nhọc đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, giơ tay đặt lên bả vai Lôi Vô Kiệt, cố gắng chống đỡ thân thể không ngã xuống: “Tiên sinh, có thể kể lại bí mật về đảo Bồng Lai cho ta không?”

Tạ Tuyên nhú mào: “Đương nhiên. Người nói đúng, ta chỉ kể lại bí mật này cho một mình người. Đảo Bồng Lai dẫu sao cũng chỉ do Bách Lý Đông Quân nói ra. Cho dù thực sự có tiên nhân tuyệt thế thì có chữa được cho người không vẫn không biết được. Nhưng lần này tới đảo Bồng Lai xa xôi ngàn dặm, đường đi vô cùng nguy hiểm, người có muốn đi thật không?”

“Đi.” Tiêu Sắt đáp rất dứt khoát.

Tạ Tuyên lại nói tiếp: “Nếu người trở lại Thiên Khải, thứ cho ta to gan. Ta đánh cược Tề Thiên Trần kia tuy không thể chữa khỏi ấn mạch của người nhưng có thể bảo vệ người cả đời không cần lo lắng...”

“Sau đó sống cả đời như một phế nhân ư?” Tiêu Sắt ngắt lời Tạ Tuyên:

“Trước kia ta cho rằng đảo Bồng Lai chỉ là một truyền thuyết, nhưng nếu Bách Lý Đông Quân tận mắt chứng kiến, vậy cho dù chỉ có một chút hy vọng ta cũng muốn đi, không ai cản được ta đâu!”

Tạ Tuyên gật đầu: “Được, được lắm. Sư phụ người không nhìn lầm người.

Chỉ có điều...” Tạ Tuyên đảo mắt một vòng quanh đám người, như đang suy nghĩ.

Kim y Lan Nguyệt Hâu.

Đại tướng quân trung quân Diệp Khiếu Ứng và con gái Tông chủ Thiên Ngoại Thiên Vô Tâm.

Đường Liên, Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc.

Những người trong sân đại biểu cho bốn thế lực bất đồng, ai lại bỏ qua cơ

hội đi cùng Tiêu Sắt tới đảo Bồng Lai cơ chứ?

“Nếu Sở Hà người đã nói vậy, hoàng thúc sẽ đi theo người lần này.” Lan Nguyệt Hâu mở miệng nói: “Có điều phải tới đảo nhỏ ở hải ngoại, ra biển

từ phía đông, dùng thuyền dài Tuyết Tùng nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng mới tới đảo Tam Xà.”

“Hoàng thúc.” Tiêu Sắt cung kính chào Lan Nguyệt Hâu.

“Hả?” Lan Nguyệt Hâu ngạc nhiên.

“Diệp tướng quân.” Tiêu Sắt lại nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Lục hoàng tử có gì cản dận?” Diệp Khiếu Ứng cũng kinh ngạc.

“Mời hai vị về Thiên Khải đi.” Tiêu Sắt ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói.

Lan Nguyệt Hâu cười khố: “Sở Hà, ta ra ngoài lần này là được phụ thân người nhờ vả, không mang người về làm sao bàn giao được đây.”

“Ta biết.” Tiêu Sắt gật đầu: “Một năm sau, một năm sau vào giờ này khắc này, bất kể thương tích của ta có khỏi hẳn hay không, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ chờ các người ở Tuyết Nguyệt thành. Bất luận là ai tới ta cũng sẽ theo các người về Thiên Khải.”

Mọi người ở đây nghe vậy đều thầm giật mình. Lan Nguyệt Hầu gõ nhẹ tay lên chuôi đao sáu cái không nặng không nhẹ, khẽ mỉm cười: “Nếu là người khác chắc hẳn hoàng thúc sẽ không thỏa hiệp. Nhưng người thì khác, ta rất hiểu người. Đã vậy, một năm sau gặp lại ở Tuyết Nguyệt thành.”

“Tiêu Sắt chắc chắn sẽ giữ lời.”

“Tiêu Sắt.” Khóe miệng Lan Nguyệt Hầu nhướn lên: “Cái tên này không tệ.

Vậy chờ một năm nữa, khi đó người sẽ lại tên là Tiêu Sở Hà.” Lan Nguyệt Hầu nói xong bèn xoay người đi ra khỏi cửa, bộ áo kim chói mắt giữa ánh mặt trời. Hắn nhảy một cái lên nóc nhà đối diện, sau đó quay lại cúi đầu nhìn về phía Tiêu Sắt: “Ngày đó, ta sẽ dẫn một chi Thiên Hồ Bí Lang của phụ hoàng người, giương cao lá cờ thần hiệu vàng kim Đại Phong của Tiêu gia chúng ta, đứng dưới Tuyết Nguyệt thành gọi to tên của người. Người

là lục hoàng tử của dòng họ Tiêu chúng ta, là Vĩnh An Vương của Bắc Ly, nhà của người ở Thiên Khải!”

Tiêu Sắt ngửa đầu lên nhìn Lan Nguyệt Hầu, ánh mắt hai người giao nhau nhưng đều không nói gì. Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng, đột nhiên quay sang nhìn Hoa Cẩm một cái: “Tiểu thần y, có duyên sẽ gặp lại.” Tiếp đó tung người nhảy một cái, biến mất ở phía xa.

“Hả?” Hoa Cẩm ngẩn ra: “Đang nói với ta à?”

“Vây phải xem Hồ Bí lang của người chạy nhanh hơn hay Diệp Tự doanh của ta chạy nhanh hơn.!” Diệp Khiếu Ứng hạ giọng nói, tiếp đó hắt kéo theo Diệp Nhược Y nói với Tiêu Sắt: “Lục hoàng tử, vậy một năm sau gặp lại.”

“Tướng quân đi nhé.” Tiêu Sắt cúi đầu.

Diệp Khiếu Ứng xoay người, Diệp Nhược Y cũng bị hắt kéo theo. Cô quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, muốn nói nhưng lại thôi. Tiếp đó cô lại nhìn sang Lôi Vô Kiệt.

“Diệp cô nương...” Lôi Vô Kiệt giơ tay muốn giữ lại.

“Tam thành chủ quan sát lâu như vậy vẫn không nghĩ ra cách, vậy thì để quốc sư nghĩ cách thôi. Nhược Y, con theo cha về Thiên Khải.” Diệp Khiếu Ứng nói.

Diệp Nhược Y đành quay đầu, đi theo Diệp Khiếu Ứng ra ngoài.

“He he, Lôi Vô Kiệt, ta cảm thấy người có hy vọng đấy.” Vô Tâm dùng khuỷu tay thúc Lôi Vô Kiệt một cái.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Thật à?”

“Thật đấy, lúc đi cô ấy nhìn hai người. Một người là Tiêu Sắt, đó là người quen cũ. Một người khác là người, đó mới là người mới thích.” Vô Tâm nói rất nghiêm túc.

“Người là hòa thượng thì hiểu cái gì?” Lôi Vô Kiệt khinh thường nói.

“Đúng rồi, hòa thượng, người định đi đâu?”

Vô Tâm cười nói: “Ta phải về Thiên Ngoại Thiên, có thể tiện đường tới để

đo đạc một vòng. Thân phận ta đặc thù, đi cùng các người sẽ khiến người ta cảm thấy trong lòng ta có ý đồ xấu, mặc dù ta ngay thẳng và

lượng thiện.”

“Không nhận ra.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu.

“Chẳng trách người không nhận ra cô bé Diệp Nhược Y kia có ý với người.

Được rồi, ta phải đi đây. Nhưng này Tiêu Sắt, đã nói chúng ta sẽ cùng tới ngắm đỉnh Côn Luân, cảnh đẹp nơi biển khơi, phía cuối chân trời.” Vô Tâm thở dài: “Tạm thời ta không đi được, thế nhưng lần này người sẽ thấy cảnh đẹp nơi biển khơi kia, chẳng lẽ người muốn đi một mình? Người mang theo Lôi Vô Kiệt đi.”

“Cả ta nữa!” Tư Không Thiên Lạc nói.

“Đương nhiên ta cũng phải đi.” Đường Liên nhẹ giọng nói.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Thiên Khải Tứ Thủ Hộ gì chứ, đó là thân phận do người khác áp đặt cho các người, không cần để ý tới ta.”

“Thanh Long thủ hộ gì chứ, người tưởng ta vì chuyện đó thật à?” Lôi Vô Kiệt trừng mắt với hắn. “Chẳng qua nói ra cho có khí thế, hù dọa người khác mà thôi. Ta giúp người chỉ vì chúng ta là bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Tiêu Sắt lẩm bẩm.

“Bằng hữu cùng trải qua sinh tử.” Lôi Vô Kiệt lặp lại.

Tạ Tuyên mở miệng: “Tiêu Sắt người không cần cứng đầu trong chuyện này làm gì. Nếu một mình người đi tới đảo Bồng Lai, khéo không đi được trăm dặm đã bị cướp về Thiên Khải rồi. Nếu người muốn trở lại thành người trước kia, vậy hãy nhận trợ giúp từ các bằng hữu của người đi.”

Tiêu Sắt cau mày: “Chẳng lẽ tiền bối không đi?”

“Đúng là ta rất muốn tới hải ngoại tiên sơn ngắm cảnh, đó là một trong những tâm nguyện của ta. Thế nhưng giờ ta có chuyện quan trọng hơn cần làm. Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma không rõ tung tích. Tuy có Lôi Oanh đi theo, nhưng ta vẫn không yên tâm. Ta phải tìm cô ấy.” Tạ Tuyên nói.

“Tỷ tỷ của ta tẩu hỏa nhập ma ư!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi. “Có chuyện gì xảy ra?”

“Đạo Kiếm Tiên cứu Lý Hàn Y nên chết trên tay Âm Hà và Đường môn. Lý Hàn Y đang trọng thương lại gánh thêm nỗi đau này nên tẩu hỏa nhập ma.

Trận chiến lần trước tại Lôi gia bảo có vẻ càng nghiêm trọng. Nhưng người cứ yên tâm, có ta và Lôi Oanh, chắc chắn sẽ bảo vệ tỷ tỷ của người không vấn đề gì.” Tạ Tuyên nói. “Hơn nữa nếu thuận lợi ta sẽ tới Tuyết Nguyệt thành một chuyến, báo lại chuyện này cho Tư Không Trường Phong.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Được, vậy phiền tiên sinh dẫn Thiên Lạc về Tuyết Nguyệt thành.”

“Người nói cái gì?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc: “Vì sao ta không thể

tới đảo Bồng Lai?”

Tạ Tuyên không buồn để ý tới cô, nói: “Được.”

“Đợi đã, vì sao ta không được đi?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Đường Liên ngăn cô lại: “Chuyện đó sau này hẵng nói. Hiện giờ cơ thể của Tiêu Sắt còn rất yếu, không cần quyết định vội.”

Hoa Cẩm này giờ không hề lên tiếng, cô nhìn Tiêu Sắt, giọng nói hơi tức giận: “Tiêu đại hoàng tử, người dặn dò xong chưa?”

Tiêu Sắt kinh ngạc, tiếp đó chậm rãi gật đầu một cái.

“Vậy thì đi ngủ cho ta!” Hoa Cầm vung tay, một mũi châm bạc cắm vào huyết Thiên Linh của Tiêu Sắt. Tiêu Sắt lập tức cảm thấy hai mắt choáng váng, ngủ thiếp đi. Lôi Vô Kiệt vội vàng đỡ lấy hắn.

Hoa Cầm chống nạnh mắng: “Một tên có thể lăn quay ra bất cứ lúc nào, còn lằm mồm thế!”

“Hải ngoại Bồng Lai đảo, di thể kiến tiên nhân.” Vô Tâm nhẹ giọng ngâm nga. “Giúp ta nói với Tiêu Sắt một câu, mong ngày chúng ta gặp lại.” Vô Tâm nhảy một cái ra khỏi Kỳ Lân các, lại nhảy một cái lên mái hiên đối diện.

“Hẹn gặp lại người!” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cùng nói.

(Kết thúc quyển ‘Phong Hoa Tuyết Nguyệt’)

Chương 195: Long vận thừa thiên

Vài trăm năm trước, Phật giáo từ phía tây truyền vào trung thổ. Các tôn sư

Phật giáo truyền đạo ở khắp nơi, dùng thiện niệm trong lòng phổ biến cho mọi người, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã được vô số người thờ

phụng. Nhưng Đạo giáo lại nói, lấy đông là mộc, thuộc dương, là nơi xuất phát của đạo; tây là kim, thuộc âm, là nơi Phật sinh ra. Dương tôn âm ti, Đạo giáo cổ xưa mạnh hơn Phật giáo. Tranh chấp Phật Đạo bắt đầu từ đây.

Tranh chấp này, kéo dài mấy trăm năm.

Trong mấy trăm năm đó, người nắm quyền đa số thờ phụng Đạo gia, vì Đạo giáo chú trọng trường sinh, Phật giáo lại giảng khổ hạnh nên các

quân chủ không ưa. Cho nên thường xuyên có những hành động tàn bạo như

hủy Phật đốt chùa. Nhưng từ khi Bắc Ly lập quốc tới giờ vẫn luôn coi trọng cả Phật lẫn Đạo. Phật giáo, Đạo giáo đều do Thiên Khải Hồng Lư tự

quản lý, người đứng đầu là Hồng Lư Tự Khanh, tới nay đã để trống nhiều năm, do tổng quản chưởng hương tạm thời đảm nhiệm. Nhưng hiện nay Hồng Lư tự chỉ dám quản Phật giáo, không dám có lời gì sang bên Đạo giáo. Bởi vì trong Thiên Khải thành còn có Khâm Thiên giám.

Trên danh nghĩa Khâm Thiên giám chỉ phụ trách bói toán đại sự cho hoàng triều, trước đây chỉ là một ngành nhỏ, chỉ lựa thưa có bảy tám người.

Nhưng từ khi Tề Thiên Trần đảm nhiệm giám chính Khâm Thiên giám,

hoàng đế càng ngày càng tin tưởng Khâm Thiên giám. Hiện giờ Khâm Thiên giám đã có gần trăm môn nhân, có năm người được phong làm thiên sư. Tề Thiên Trần còn được tôn là quốc sư. Có người nói tính cả Tề Thiên Trần, sáu vị cao thủ trong Khâm Thiên giám đều đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, đưa mắt ra khắp giang hồ cũng là cao thủ hiếm có, là nhân vật quan trọng trấn thủ hoàng thành uy hiếp giang hồ.

Nhưng Tề Thiên Trần nghe chẳng khác nào nửa vị thần tiên, lại đối xử với người khác rất hiền hòa, khi nói chuyện luôn mỉm cười.

“Đạo vô hình vô tướng nhưng dưỡng dục vạn vật trong thiên hạ. Đạo, tản ra là khí, tụ lại là thần. Cái gọi là thần tiên cũng có chỗ bất đồng. ‘Thái Bình kinh’ chia thần tiên ra sáu bậc.” Tề Thiên Trần cười khẽ vẩy phất trần, chậm rãi nói: “Một là thần nhân, hai là chân nhân, ba là tiên nhân, bốn là đạo nhân, năm là thánh nhân, sáu là hiền nhân. Thần nhân chú trọng thiên, chân nhân chú trọng địa, tiên nhân chú trọng mưa gió, đạo nhân chú trọng dạy hóa giải cát hung, thánh nhân chú trọng trị vì trăm họ, hiền nhân phụ

trợ thánh nhân quản lý vạn dân, giúp cho lục hợp đầy đủ.”

Nam tử ngồi đối diện Tề Thiên Trần đầu tiên cau mày lắng lẽ lắng nghe, sau đó lại hơi nghi hoặc: “Thánh nhân chú trọng trị vì trăm họ, hiền nhân phụ trợ thánh nhân. Chẳng phải hai vị này chính là đương kim thánh thượng và thái phó đại nhân đương triều? Bọn họ cũng coi như thần tiên?”

“Không sai. Đây cũng là một cách giải thích. Trong sách quý của Đạo gia ta, ‘Chân Linh Vị Nghiệp Đồ’ lại chia tiên nhân thành bảy cấp, phân biệt là: Ngọc Thanh, Thượng Thanh, Thái Cực, Thái Thanh, Cửu Cung, Động Thiên, Thái Âm.” Tề Thiên Trần nhắc chén trà lên nhấp một ngụm: “Đạo gia ta có rất nhiều điển tịch liên quan tới chuyện phân loại và giải thích thần tiên, lời giải thích bất đồng, đây mới chỉ là hai loại. Lan Nguyệt Hầu, nếu người có hứng thú chẳng bằng hôm nay lưu lại mùng bữa trưa, ta cũng tiện thuật lại cho người. Chuyện này có giảng tới tối muộn cũng chẳng hết.”

Lan Nguyệt Hầu ngẩn người, cười khổ nói: “Quốc sư đừng trêu ta. Quốc sư vốn thông tuệ, chắc đã biết ta hỏi tiên nhân là tiên nhân ra sao.”

Tề Thiên Trần lắc đầu: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Lan Nguyệt Hầu không giấu nữa, nói thẳng: “Ta nghe có người nói phía ngoài đảo Tam Xà có một tòa tiên sơn, được đặt tên là đảo Bồng Lai. Trên đảo có tiên nhân có thể theo gió bay lên, cưỡi gió đi lại, tồn tại cùng thiên địa, tuổi ngang với nhật nguyệt. Chẳng hay quốc sư có biết vị tiên nhân này không?”

Tề Thiên Trần suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Bách Lý Đông Quân nói với người à?”

“Không phải Bách Lý thành chủ nói với ta, nhưng đúng là người đó nghe từ miệng của Bách Lý thành chủ.” Lan Nguyệt Hầu nói: “Quốc sư cũng từng nghe nói à?”

“Đương nhiên, Bách Lý Đông Quân từng kể cho ta chuyện hắc trái qua tại đó. Nhưng ta khuyên hắc đừng trở lại tòa tiên đảo đó.” Lúc này Tề Thiên Trần thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm nghị.

“Vì sao?” Lan Nguyệt Hâu hỏi.

Tề Thiên Trần đứng dậy, lấy từ trong ngăn bàn ra một quyển sách nói:

“Đây là sách quý của Đạo giáo ta, ‘Vô Thượng Tiên Đồ’. Trong sách nói ‘pháp hữu tam thừa, tiên phân ngũ đẳng’. Ngũ đẳng này chia ra làm thiên tiên, thần tiên, địa tiên, nhân tiên, quỷ tiên.”

Lan Nguyệt Hâu nghe mà đầu óc mơ hồ: “Sao quốc sư lại nói chuyện phân chia tiên nhân này với ta. Ta chỉ là người thường, nghe mà như lọt vào trong sương mù, chỉ cảm thấy cao thâm khó lường chứ chẳng hiểu gì cả.”

“Đừng nóng vội, trong ngũ đẳng tiên này có loại mà ngươi đang tìm.” Tề

Thiên Trần tiếp tục nói: “Bay trong áng mây, dễ dàng hóa thân, đây là thiên tiên, còn được gọi là phi tiên. Thân là thiên tiên ở Đại La Thiên cao nhất trong tam thập lục thiên của Đạo giáo. Đương nhiên không tới tiên đảo gì rồi.”

“Loại thần tiên thứ hai, không sinh không tử, không trống không đủ, gọi là chân nhân. Lại thần tiên này đã không có hình thể, có thần thông hóa vạn vật, cũng không phải loại tiên nhân người nói. Loại thứ ba là địa tiên.

Trong ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ viết địa tiên có tài của thần tiên nhưng không phân chia thần tiên. Được trường sinh bất tử, là vị tiên nhân rồi du lãm khắp lục địa, là hạng trung trong tiên phẩm.”

“Vậy vị tiên nhân đó là địa tiên?” Lan Nguyệt Hâu cả kinh.

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái: “Hầu gia chớ vội, dưới địa tiên còn có nhân tiên. Nhân tiên đạt được trường sinh nhưng không ngộ ra đại đạo, đạt được một chút pháp nhưng chỉ là tiểu thành. Tuy có thể kéo dài tuổi thọ

thậm chí phản lão hoàn đồng nhưng cuối cùng cũng chết. Cho nên dưới địa tiên không phải là thần tiên trong mắt thế nhân. Trên thế gian có không ít nhân tiên như vậy, chưởng giáo Lữ Tổ Chân vừa về cõi tiên mấy năm trước chính là một, người trước mắt người là một vị khác.”

Lan Nguyệt Hầu gặp chuyện gì cũng không sợ hãi, lúc này lại rất chấn động: “Quốc sư, quốc sư ngài đã thành tiên?”

Tề Thiên Trần mỉm cười lắc đầu một cái: “Nếu đúng theo như ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ đúng là ta đã đứng trong hàng ngũ nhân tiên. Nhưng nếu là vũ

hóa đẳng tiên theo lời thế nhân, là loại thần tiên thật sự cười mây cười gió, vậy ta vẫn còn kém xa. Thậm chí ta chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe đến. Sư phụ của sư phụ ta cũng chưa từng gặp. Có điều chuyện quý thần không thể nói bừa được.”

“Quốc sư đang nói trên đời này vốn không có thần tiên?” Lan Nguyệt Hầu lộ vẻ kinh ngạc. Thật không ngờ những lời này lại được nói ra từ miệng một người tu đạo, thậm chí người nói lời đó còn là quốc sư đương triều, chí tôn trong Đạo gia.

“Đúng là Đạo gia ta có không ít pháp môn tu luyện, chỉ cần chuyên tâm tu đạo có thể đạt được đại trường sinh. Khi thái sư tổ của ta về cõi tiên đã một trăm bảy mươi tuổi, tuy tóc đã bạc hết nhưng gương mặt vẫn như thiếu niên. Còn trên nhân tiên, Thiên Trần chưa từng thấy nhưng chưa chắc thế

gian này đã không có. Ví dụ như vị tiên nhân trên Bồng Lai đảo có thể là một vị địa tiên chân chính.” Tề Thiên Trần dừng lại một chút. “Nhưng còn một khả năng khác.”

“Còn khả năng gì?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Có thể là tiên phẩm thứ năm mà ‘Vô Thượng Tiên Đồ’ nhắc tới, quý tiên.”

Tề Thiên Trần buông quyển sách xuống, chậm rãi nói: “Quý tiên, thần tượng bất minh, quý quan vô tính, tam sơn vô danh, bất nhập luân hồi.

Người tu đạo muốn có thành tựu nhưng lại rơi vào tà đạo, tuy có thần thông nhưng mất đi đại đạo, tuy gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ. Người như vậy, thần thông cái thế nhưng thần trí có thể lạc lối bất cứ lúc nào, rơi vào cảnh muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong. Đừng nói thần, còn chẳng bằng người.”

Lan Nguyệt Hầu nghe vậy đổ mồ hôi đầy đầu. Lúc trước Tề Thiên Trần nói tới địa tiên đã là chuyện hư vô mở ảo, khiến người ta vừa ảo ước vừa sợ

hãi. Còn ‘quý tiên’ này lại khiến người ta sợ hãi bất an. Hắn lẩm bẩm:

“Vậy phải làm sao cho phải?”

“Hầu gia đừng hoảng sợ, quý tiên quý tiên, nghe thì dọa người nhưng dầu sao cũng không phải quỷ, cũng không phải tiên, là người. Chỉ là người tu đạo đi theo đường lạ, nếu có người dẫn đường giúp hắn quay trở lại, cũng là người lương thiện.” Tề Thiên Trần trấn an.

“Sư tôn sư tôn.” Một tiểu đạo đồng đột nhiên chạy vào.

“Chuyện gì?” Tề Thiên Trần lạnh nhạt hỏi.

“Hoàng đế, hoàng đế bệ hạ tới rồi!” Tiểu đạo đồng thở hồng hộc nói.

Lan Nguyệt Hầu và Tề Thiên Trần nhìn nhau, cười khổ nói: “Vị hoàng huynh này của ta cũng nóng ruột lắm rồi.”

Chương 196: Quân chủ Bắc Ly

Vừa dứt lời, Minh Đức Đế mặc long bào vàng kim đã đi vào, phía sau hẳn là một nam tử mặc áo măng bào màu tím, mái tóc bạc trắng rối tung, chính là người đứng đầu Ngũ Đại Tổng Quân, Cần Tuyên công công.

"Tham kiến bệ hạ." Tề Thiên Trần và Lan Nguyệt Hầu vội vàng hành lễ.

Minh Đức Đế gật đầu một cái, đi về phía ghế chủ rồi ngồi xuống. Cần Tuyên công công đi theo phía sau, nhìn nhau với Lan Nguyệt Hầu, khóe miệng khẽ mỉm cười, dáng vẻ như đang cười trên nỗi đau của kẻ khác.

"Tiểu thập tứ, vì sao sau khi về Thiên Khải lại không tới Bình Thanh điện gặp trẫm, ngược lại tới Thanh Vân điện của quốc sư?" Minh Đức Đế hỏi không nhanh không chậm, giọng điệu không nhận ra chút cảm xúc nào.

"Cái này..." Lan Nguyệt Hầu cười lúng túng: "Có một số nghi hoặc, cần nhờ quốc sư giải đáp xong mới dám gặp hoàng huynh."

"Ồ? Vậy quốc sư đã giải đáp nghi hoặc của người chưa?" Minh Đức Đế nhìn Tề Thiên Trần.

Tề Thiên Trần mỉm cười, không đáp lời.

Lan Nguyệt Hầu thở dài: "Quốc sư cao thâm khó lường, giống như đã giải đáp lại cũng như chưa."

"Tiểu thập tứ!" Minh Đức Đế đột nhiên cao giọng, mang theo vẻ bá đạo lạnh liệt của quân vương. "Người chỉ cần nói cho trẫm, có gặp Sở Hà không!"

"Đã gặp." Lan Nguyệt Hầu vội vàng đáp.

"Đã gặp?" Vẻ mặt Minh Đức Đế vui mừng. "Ở đâu?"

"Ở Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia bảo." Lan Nguyệt Hầu nói.

“Lôi gia bảo?” Minh Đức Đế không mấy xa lạ với cái tên này, khẽ cau mày:

“Nếu đã gặp, vì sao không mang nó về?”

“Thập tứ cũng muốn mang hẳn về, chỉ có điều... bên cạnh Sở Hà có vài người ngăn...” Lan Nguyệt Hầu thở dài, dù sao đó cũng là một đám trẻ nít, bản thân bị bọn chúng ngăn lại quả thật mất mặt.

“Ai mà to gan như vậy!” Minh Đức Đế cả giận nói.

“Một người họ Lôi, tên là Lôi Vô Kiệt. Là con trai Lôi Mộng Sát tướng quân và...” Lan Nguyệt Hầu chờ ra một chút, thầm biết cái tên đó là cấm kỵ, không thể nhắc tới, dừng một chút là được. “Là con trai của Lôi Mộng Sát tướng quân, bệ hạ cũng biết người này. Ngoài ra còn một người họ Đường, tên là Đường Liên, là đệ tử của Đường Liên Nguyệt.”

“Đệ tử của Đường Liên Nguyệt?” Minh Đức Đế nhìn Cẩn Tuyên công công hỏi: “Người có biết lai lịch kẻ này không?”

Cẩn Tuyên công công đáp: “Đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành Đường Liên, mặc dù còn trẻ nhưng đã có chút danh tiếng trên giang hồ, là đệ tử duy nhất của Đường Liên Nguyệt, sau này gia nhập Tuyết Nguyệt thành, cũng là đệ tử duy nhất của Bách Lý Đông Quân.”

“Lôi gia bảo, Đường môn, Tuyết Nguyệt thành.” Ánh mắt Minh Đức Đế thoáng hiện vẻ tức giận: “Đám người giang hồ này, đã bao năm như vậy rồi còn định nhúng tay vào chuyện trong hoàng tộc họ Tiêu chúng ta hay sao?”

“Không phải chỉ là bọn họ.” Lan Nguyệt Hầu nói tiếp: “Bản thân Sở Hà cũng không muốn về.”

Minh Đức Đế nghe vậy kinh ngạc một hồi, sau đó thở dài một tiếng: “Nó vẫn trách trẫm ư?”

“Không, Sở Hà đồng ý trở về, có điều phải một năm sau.” Lan Nguyệt Hầu nói.

“Nó đồng ý về à?” Minh Đức Đế lập tức vui mừng, sau đó lại hỏi: “Vậy sao phải chờ một năm?”

“Hình như võ công và kinh mạch của Sở Hà bị người ta phá hủy ngay ngày rời khỏi Thiên Khải. Lần này trong Lôi gia bảo hãn lại đánh một trận với sát thủ Âm Hà, thương thế lại nặng thêm, may mà có truyền nhân Dực Vương và Nho Kiếm Tiên Tà tiên sinh cứu giúp mới không có gì đáng ngại. Thế nhưng Tà tiên sinh nói, Bách Lý Đông Quân đã từng tới một tòa tiên đảo, trên đảo có tiên nhân, tồn tại cùng thiên địa, sống ngang với nhật nguyệt, có thể chữa trị kinh mạch cho Sở Hà. Mặc dù đường đi rất nguy hiểm nhưng Sở Hà kiên quyết muốn tới hòn đảo đó tìm hiểu.” Lan Nguyệt Hầu vừa nói vừa quan sát thần sắc Minh Đức Đế.

Đầu tiên thần sắc Minh Đức Đế đầy tức giận, sau đó từ từ tiêu tán, song lại để lộ chút bi thương. Hãn thờ dài nói: “Trong số các nhi tử của ta, thiên phú của Sở Hà cao nhất, tính khí cũng quật cường nhất. Bao năm như vậy hãn vẫn không để lộ tung tích, ta tưởng nó đang giận dữ, cho dù trăm nhượng bộ chịu thua phong nó làm Vĩnh An Vương, triệu nó về Thiên Khải, nó cũng không chịu. Không ngờ nó lại gặp chuyện như vậy. Chẳng trách tiểu thập tứ người phải tới tìm quốc sư. Chuyện quả tiên nhân, trong khắp thiên hạ này chỉ có quốc sư mới có thể nói rõ được.”

Tề Thiên Trần vẫy nhẹ phát trần, lắc đầu một cái: “Ta cũng từng nghe tới đảo Bồng Lai, tiên nhân hải ngoại kia, nhưng tồn tại thật không, rồi có chữa được cho Vĩnh An Vương hay không, đều là ẩn số.”

“Đúng vậy.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu: “Hơn nữa quốc sư vừa giải thích với ta, thậm chí nói nơi đó có thể không phải tiên nhân mà là quỷ tiên. Tuy gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ, không phải thứ tốt lành gì.”

Minh Đức Đế nghe vậy quay đầu lại nhìn Cẩn Tuyên công công: “Cẩn Tuyên, người có ý kiến gì không?”

Cần Tuyên công công hỏi: “Chẳng hay hải ngoại tiên sơn mà Lan Nguyệt Hầu nhắc tới ở đâu?”

“Đi về phía tây Tam Xà đảo, xuyên qua một đoạn sóng ngầm là thấy đảo Bồng Lai. Nghe nói hòn đảo này giấu mình trong sương mù, hư hư ảo ảo, khó lòng miêu tả.” Lan Nguyệt Hầu nói.

Cần Tuyên công công suy nghĩ một chút rồi nói: “Hàng năm đều có thuyền buôn tới đảo Tam Xà bắt rắn, lấy độc rắn mật rắn trên đảo chở về Bắc Ly, có thể bán với giá rất cao. Trên đảo còn có một loại rắn tên là Kim Tuyến, loại rắn này là cực độc nhưng nọc của nó lại có thể làm thuốc, giải được nọc của tất cả những loài rắn khác. Mỗi năm đều có thuyền buôn tới đó, thế

nhưng đảo tam Xà cực kỳ nguy hiểm, xung quanh còn có hải tặc qua lại.

Tới đảo Tam Xà đã là chuyện cử tử nhất sinh, huống chi phải đi qua một dải sóng ngầm, đúng là quá nguy hiểm.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái: “Trẫm cũng từng nghe chuyện này. Xin hỏi quốc sư, có thể chữa được cho Sở Hà không?”

Tề Thiên Trần suy nghĩ một chút rồi đáp: ”Có thể giữ được mạng.”

“Được.” Minh Đức Đế gật đầu: “Có lời hứa này của quốc sư, trẫm cũng an tâm. Tiểu thập tứ.”

Lan Nguyệt Hầu lập tức cảm thấy đau đầu, bất đắc dĩ nói: “Hoàng huynh có gì cản dận?”

“Nếu lập tức xuất phát từ Thiên Khải về phía đông, có ngăn được nó không?” Minh Đức Đế hỏi.

“Lúc ta đi, thương thế của Sở Hà vừa được áp chế, cho nên bọn họ đi đường không quá nhanh, thậm chí lúc này chỉ vừa lên đường. Nếu cố gắng đi nhanh hết cỡ sẽ đuổi kịp.” Lan Nguyệt Hầu đáp.

“Được, vậy nhờ tiểu thập tứ.” Minh Đức Đế hài lòng nói.

Gương mặt tuấn tú của Lan Nguyệt Hầu lộ vẻ khóc không ra nước mắt:

“Hoàng huynh, thần vừa từ Giang Nam về, còn chưa kịp về phủ Lan Nguyệt Hầu, ngài nhờ lòng nào?”

Cần Tuyên công công đột nhiên lên tiếng: “Bệ hạ, trong sổ thủ hạ của thần có một người có thể làm chuyện xấu này. Rất tình cờ, hắn đang trên đường tới phía đông làm việc.”

“Ồ? Là ai?” Minh Đức Đế hỏi.

“Tổng quản chương kiếm, Cần Uy.” Cần Tuyên công công nói.

Mỗi năm khi hoàng đế Bắc Ly cúng tế, phía sau có bốn thái giám. Trong đó một cầm bảo kiếm trấn quốc, một cầm ngọc tỷ truyền quốc, một cầm điển tịch luật pháp, một bưng lư hương thanh hoa. Bốn tổng quản này cùng với thái giám bạn học lớn lên chung với hoàng đế được gọi là Ngũ Đại Tổng Quản. Ngày thường thái giám chương kiếm phụ trách canh giữ hoàng cung, đương nhiên Minh Đức Đế rất quen thuộc. Tổng quản chương kiếm làm việc ngăn nắp, không chút lơ đãng, cũng rất...

Minh Đức Đế gật đầu nói: “Được.”

Chương 197: Biển trời hòa làm một

"Thu thủy thì chí, bách xuyên quán hà; kính lưu chi đại, lưỡng sĩ cử nhai chi gian, bất biện ngư mã. Vu thị yên hà bá hân nhiên tự hi, dĩ thiên hạ chi mỹ vi tảo tại kỷ. Thuận lưu nhi đông hành, chí vu bắc hải, đông diện nhi thị, bất kiến thủy đoạn." Thiếu niên áo đỏ vén gấu quần ngâm chân trong nước, trường kiếm cắm bên chân, nhìn biển rộng vô tận tự nhủ: “Ta đúng là hà bá ếch ngồi đáy giếng, nay thấy biển Đông Cập mới biết cảnh đẹp tuyệt mỹ trên thế gian.”

Hắn đang tự cảm khái lại nghe bên cạnh vang lên một tiếng cười ‘xì xì’.

Hắn xoay người lại, thấy một cô gái trẻ tuổi mặc áo vải đang ngồi xổm cách mình không xa, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Làn da cô bị gió biển thổi suốt ngày đêm nên đã hơi ngăm đen, thế nhưng cặp mắt vẫn sáng ngời như

châu ngọc. Đôi mắt nhìn quanh, mỉm cười dịu dàng. Bên cạnh cô bé là một cái giỏ trúc, bên trong là một số vỏ sò vừa nhặt được trên bờ cát.

Thiếu niên áo đỏ gãi đầu một cái: “Cô nương, ta là người đất liền chưa từng thấy biển. Lần này được thấy không kiềm chế được cảm xúc trong lòng, khiến cô cười chê rồi.”

“Hiểu rồi, nói chuyện nho nhã, vừa nghe là biết công tử thế gia trong đất liền rồi.” Cô gái đứng dậy, vung vẩy giỏ trúc trong tay, đổ một ít nước biển trong đó ra. Có điều, người chỉ mới thấy một chút thôi. Phải thật sự ra biển, chứng kiến biển rộng vô tận mới coi là thật sự thấy biển Đông Cập.”

“Hả? Nghe cô nương nói mà ta cũng thấy ngứa ngáy, cô nương từng ra biển chưa?” Thiếu niên áo đỏ hỏi.

Cô gái da đen kia cười một tiếng, để lộ hàm răng trắng toát: “Ta là ngư dân lớn lên bên bờ biển, làm gì có chuyện chưa từng ra biển. Chỉ có điều ta vốn là con gái, không thể ra biển bắt cá, chỉ thỉnh thoảng theo cha ra xem chút thôi. Được rồi, ta đi đây. Người cứ từ từ ngăm biển.”

“Cô nương đi đâu?” Thiếu niên áo đỏ hỏi.

“Tới chợ cá, thuyền bè ra biển hôm trước đều đã về, hôm nay là ngày mở chợ. Chút vỏ sò này của ta tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng đủ

bán đi mua một cái gương đồng.” Cô gái đáp.

“Thiếu niên áo đỏ vừa nghe tới hai chữ ‘chợ cá’ là hai mắt sáng bừng lên:

“Cô nương dẫn ta tới xem được không?”

“Được.” Cô gái đáp ứng rất sáng khoái: “Người tên là gì?”

“Ta tên Lôi Vô Kiệt.” Thiếu niên áo đỏ rút thanh kiếm cắm bên chân ra, quay sang hỏi: “Cô nương tên là gì?”

“Ta tên Trân Châu.” Cô gái này cũng đứng dậy đi về phía trước, cái tên này rất hợp với cô.

Hai người cứ thế đi dọc bờ biển một trước một sau, không bao lâu sau đã tới một đoạn bờ biển đầy thuyền bè neo đậu, Bên bờ là hàng loạt ngư dân

vây quanh hai phía. Dân chúng trong thành nghe tin chạy tới mua cá, đang mặc cả với những ngư dân vừa đánh cá về.

Có ngư dân cầm một con cá nhỏ, trêu chọc nó một chút, con cá kia cứ như

đang nổi giận, toàn bộ thân thể phình to, trên da cá còn có gai nhỏ hiện lên, từng mũi gai đều rất rõ ràng.

Lôi Vô Kiệt thở dài nói: “Con cá này thật thú vị.”

Trân Châu cười nói: “Đừng nhìn con cá nhỏ ấy đáng yêu, không dễ chọc đâu. Nó là cá nóc, luôn sống trong biển, nhưng nếu người không biết cách nấu nướng chính xác, làm lung ta lung tung, ăn một miếng là đi đời nhà ma.”

“Hả? Con cá này có độc?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Trân Châu gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa còn là kịch độc, dân chúng trong thành bên bờ biển biết cách làm. Thế nhưng cũng có lúc thất thủ, trong thành năm nào cũng có người chết do ăn cá nóc, nhưng hương vị của nó quá ngon, luôn có người không sợ chết muốn ăn thử.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên lắc đầu: “Vậy ta không thử đâu.”

Trân Châu mỉm cười dẫn Lôi Vô Kiệt tiếp tục đi về phía trước, lại chỉ một con cá người đầy vằn nói: “Người xem con cá này đi, trên người lấm tấm như hổ báo, nó gọi là lão hổ ban (Việt Nam gọi là cá mú). Thịt rất mềm, là loại cá chỉ có trong biển sâu, phải đi xa vào trong biển mới bắt được. Chính là nơi biển trời hòa làm một mà ta nói.

“Biển xa? Phải tới đảo Tam Xà à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Trân Châu kinh ngạc, lão ngư dân bán lão hổ ban không nhịn được cười nói: “Trân Châu, đây là họ hàng xa của người từ trong đất liền tới à? Chắc là nghe đồn về biển Đông Cập đúng không?”

Trân Châu trừng mắt với Lôi Vô Kiệt một cái, bất đắc dĩ nói: “Ta nói biển xa chỉ là nơi đi khoảng ba bốn ngày là tới. Còn đảo Tam Xà mà người nói là

ba hòn đảo xa nhất trong vùng biển Bắc Ly. Muốn đi thuyền tới đó ít nhất cũng phải hơn nửa tháng. Huống hồ thuyền đánh cá nhỏ bé của chúng ta mà đi qua đây, sóng lớn hất một cái là lật nhào. Vả lại nơi đó là biên giới biển, quan gia không cho tới.”

“Hóa ra là thế.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, đột nhiên lại như thấy món đồ chơi gì mới, hai mắt sáng lên, lập tức sáp tới.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy rùa đen lớn như vậy đấy.”

“Đó là rùa biển.” Trân Châu đi theo phía sau: “Nấu canh cùng hải sâm, tảo đỏ, uống ngon lắm.”

“Sao nói về những thứ này người cứ nhắc tới mùi vị trước tiên vậy.” Lôi Vô Kiệt dùng chuôi kiếm trêu chọc con rùa biển, nhẹ giọng nói.

“Không thì sao?” Trân Châu chu miệng nói: “Chẳng lẽ mua về nuôi à?”

“Đâu phải không được.” Lôi Vô Kiệt vừa trêu chọc rùa biển vừa nhẹ giọng nói: “Tiếc là sắp phải đi, không có thời gian nuôi người.”

Trân Châu tiếp tục dẫn Lôi Vô Kiệt đi, vừa đi vừa giảng giải những thứ quý giá lấy được từ trong biển, không vội bán chỗ vỏ sò của mình. Không biết vì sao từ khi thấy thiếu niên này bên bờ biển, trong lòng Trân Châu đã dâng lên một cảm giác quý mến khó tả. Có lẽ là do ánh mắt hân khi nhìn biển khơi quá trong trẻo, như đứa bé vừa chứng kiến thế giới rộng lớn, còn bản thân không nhịn nổi muốn kể hết mọi thứ về thế giới này cho đứa bé đó.”

“Đúng rồi, người có muốn mua cái gì không?” Trân Châu hỏi.

Lôi Vô Kiệt chợt nhớ ra điều gì, cười nói: “Đúng rồi, ta còn hai bằng hữu đang đợi, ta phải mua chút thức ăn về cho họ.”

“Đồ ăn à, nơi này đều là đồ ăn mà.”

“Ừm... Nếu được, người có biết thứ gì không cần phải làm, ăn vào không chết không?” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút rồi bổ sung, mà giá rẻ rẻ chút.”

“À, vậy thì cua biển là được.” Trân Châu kéo tay Lôi Vô Kiệt tới trước một gánh hàng rong, chỉ con cua trong lưới đánh cá nói: “Đây là cua biển, lúc về cứ cho vào nước sôi luộc. Luộc chín thì bóc vỏ ăn, không cần gia vị gì vẫn rất tươi ngon. Giá còn rẻ nữa. Từ bá, cái này bán thế nào?”

Lão ngư dân cầm một cái bọc lên, bên trong đều là cua biển: “Tổng cộng mười đồng tiền. Nha đầu Trân Châu, người lấy hết đi.”

“Chỉ... chỉ mười đồng tiền?” Lôi Vô Kiệt lấy mười đồng tiền ra, cầm cái bọc nặng trĩu, hết sức kinh ngạc: “Rẻ vậy à.”

“Cái này không có gì quý hiếm, ra biển người thả lưới xuống, nửa ngày sau kéo lưới lên

, trong lưới toàn nó thôi.” Trân Châu mỉm cười vẫy tay với Từ bá rồi đặc ý nói. “Nhưng chỉ mười đồng tiền là nể mặt ta đấy, cảm ơn Từ bá.”

Lúc này hoàng hôn đang buông xuống, trong chợ cá cũng thưa người dần, ngư dân bắt đầu dọn dẹp về nhà. Lúc này Lôi Vô Kiệt mới phát hiện dọc đường này Trân Châu chỉ lo hướng dẫn cho mình, không buồn bán chỗ vỏ

sò mà mình khó nhọc nhặt được, không khỏi áy náy: “Trân Châu, hay là cô bán chỗ vỏ sò của cô cho ta đi.”

Trân Châu kinh ngạc, đối mặt với đôi mắt trong trẻo của Lôi Vô Kiệt, trong lòng rối loạn. Cô vội vàng quay đầu sang, đưa đồng vỏ sò kia tới: “Tặng...”

tặng cho người đấy.”

“Đâu thể làm vậy được.” Lôi Vô Kiệt ngượng ngùng lắc đầu: “Vậy đi, chẳng phải cô thiếu một cái gương à? Mai lúc gặp người ta sẽ tặng người một cái gương.”

“Được được.” Trân Châu lập tức gật đầu một cái. Thật ra có tặng gương hay không không quan trọng, nhưng ngày mai vẫn gặp được thiếu niên này, trong lòng Trân Châu không khỏi vui vẻ.

“Vậy mai gặp, bằng hữu của ta đang chờ ta...” Lôi Vô Kiệt xoay người, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía xa, thốt lên kinh ngạc: “Đó là cái gì?”

Chỉ thấy một chiếc thuyền dài giương buồm, đang từ đằng xa đi tới. Trên cánh buồm của chiếc thuyền thêu một con phượng hoàng đỏ rực, phần phật trong gió.

“Đó là thuyền dài Tuyết Tùng, có thể đi sâu vào trong biển.” Trân Châu cũng lấy làm khó hiểu: “Không biết đi từ đâu tới. Trong thành chúng ta đâu nhà nào có thuyền dài như vậy.”

Chương 198: Phượng Hoàng Vu Phi

Lôi Vô Kiệt nhìn chiếc thuyền kia, trong lòng hơi động, bèn hỏi: “Chiếc thuyền kia có tới được đảo Tam Xà không?”

Trân Châu nhìn hẳn, lấy làm lạ: “Người thật kỳ lạ, cứ nghĩ tới chuyện đến đảo Tam Xà làm gì vậy? Ở đó khắp nơi đều là rắn độc, bị cắn một cái là toi mạng đấy.”

“Ta muốn tới xem thử, dù sao cũng là điểm cuối của biển khơi trong truyền thuyết.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng. “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Được. Nhưng toàn bộ Bắc Ly chỉ có sáu mươi hai chiếc thuyền dài Tuyết Tùng.” Trân Châu cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta nhớ cha từng nói, dài bốn mươi bốn trượng, rộng mười tám trượng, là thuyền nhanh nhất của Bắc Ly. Trên đời này chỉ có thuyền dài Tuyết Tùng mới có thể đi sâu vào trong biển đến vậy.”

“Hóa ra là thế.” Lôi Vô Kiệt bừng tỉnh hiểu ra. “Trân Châu, người rất hiểu về thuyền à.”

“Đều do cha nói với ta. Năm xưa cha ta là thợ mộc giỏi nhất trong thành, từng được gọi tới tham gia chế tạo thuyền Tuyết Tùng.” Trân Châu nói đầy tự hào.

“Ta hiểu rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, ôm cái bọc nói: “Vậy ta về trước tìm bằng hữu đã.”

“Mai người có đến không?” Trân Châu hơi mất mát.

“Đương nhiên rồi, mai còn có chợ cá không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Có, lần này là chợ cỡ lớn, kéo dài ba ngày liền.” Trân Châu cười nói.

“Vậy mai ta sẽ dẫn bằng hữu của ta cùng tới.” Lôi Vô Kiệt nói với Trân Châu rồi quay đầu sang, nhìn chiếc thuyền lớn như đang suy nghĩ.

Quán trọ Quan Triều.

Tuy đặt tên rất phong nhã nhưng thực tế lại đồ nát hoang tàn, có thể sánh được với Tuyết Lạc sơn trang của Tiêu Sắt. Tiêu Sắt mệt mỏi nằm trên

giường, hai mắt khép hờ. Đường Liên ngồi bên chiếc bàn, thấy sắc trời dần tối bèn lấy đá lửa ra đốt nến.

“Đại sư huynh.” Tiêu Sắt gọi một tiếng sư huynh rất hiếm thấy.

“Ta biết người định nói gì.” Đường Liên ngắt lời hắn, thừa nhận. “Ta cũng đói.”

Cái bụng của hai người cùng kêu một tiếng.

Đường Liên thở dài: “Không nên để tên tiểu tử thối kia ra ngoài, tiểu tử kia quá không đáng tin cậy, đi suốt hai canh giờ vẫn chưa về, không biết chạy đâu chơi rồi. Chẳng lẽ... gặp bất trắc gì?”

“Không biết, chẳng đường vừa qua chúng ta che giấu hành tung rất kỹ, cũng không có ai theo dõi. Sau trận đánh ở Lôi gia bảo, Âm Hà cũng tổn thất không nhỏ, gần đây không có động tĩnh gì.” Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói. “Ta đoán.”

“Hắn rơi xuống biển chết chìm rồi!”

Đường Liên cười khổ gật đầu một cái: “Rất hy vọng lời người nói là thật.”

“He he, đại sư huynh, sao giờ người cũng học theo tên hồ ly thối nói xấu ta?” Lôi Vô Kiệt giơ chân đá văng cánh cửa, bước vào đặt cái ‘cạch’ cả chậu

cua biển lớn lên bàn: “Ta đi mua cua về luộc cho các người đây, thoải mái lắm chắc?”

Mùi cua lập tức bay đầy phòng. Tiêu Sắt vốn nằm trên giường như đang hấp hối cũng lập tức xuống giường xoay cái ghế ra bên cạnh bàn ngồi, giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Bảo người ra ngoài mua ít đồ ăn, người lại mua cua sống về nấu. Kiếm được ở đâu thế?”

“Nói ra thì dài lắm, ta ra chợ cá tiếng tăm lừng lẫy. Nơi đó có rùa đen lớn thế này này.” Lôi Vô Kiệt làm một động tác khoa trương. “Còn có con cá chấm xanh dài thế này này.”

Tiêu Sắt đang ăn một con cua nghe câu này kinh ngạc, vớt con cua trong tay lên bàn: “Rùa biển lớn như vậy, cá chấm xanh dài như thế. Được lắm, tạm không nói tới chuyện người đi chơi quên cả thời giờ, ta hỏi người vì sao cuối cùng lại mang cua về, mà chỉ có cua thôi!”

Lôi Vô Kiệt giơ một ngón tay, ngạo nghễ đáp: “Vì nó rẻ. Một chậu to như

vậy mà chẳng tốn bao tiền. Chỉ mười đồng tiền!”

Đường Liên và Tiêu Sắt nhìn nhau. Đường Liên thấy đồ ăn, cơn giận trong lòng đã tiêu tan quá nửa, lại biến thành đại sư huynh rộng rãi với mọi người: “Lôi sư đệ nghĩ vậy cũng không sai. Chúng ta còn cần thuê thuyền ra biển, không biết sẽ tốn bao nhiêu tiền. Tiêu Sắt, thân thể người đang suy yếu, đừng nổi nóng.”

“Ta nhỡ vào.” Tiêu Sắt nói chữ ‘nhỡ’ rất rõ ràng, không như một người bệnh nặng. Hắn vỗ bàn một cái: “Ta là trang chủ Tuyết Lạc sơn trang, là nam nhân từng thắng cả một tòa thành ở Thiên Kim thành. Ta không thuê thuyền, ta mua một chiếc cho người.”

“Được được được. Tiêu trang chủ bá đạo, Tiêu thành chủ uy vũ.” Lôi Vô Kiệt cầm cua trong chậu lên giả bộ định lấy “Vậy Tiêu công tử có ăn không?”

“Ăn!” Tiêu Sắt ăn chậu cua xuống.

Cuối cùng ba người lặng lẽ ăn cua, toàn bộ gian phòng chỉ còn tiếng bóc vỏ

nhấm nhút. Đang ăn, Tiêu Sắt đột nhiên buồn bực: “Đồng vỏ sò này ở đâu ra?”

“Một cô gái đánh cá bán địa cho ta.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Nhưng ta đã hứa sẽ tặng cô ấy một cái gương. Tiêu Sắt, người có gương không, cho ta một cái?”

“Có.” Tiêu Sắt đáp rất dứt khoát, lấy từ trong lòng ra một cái gương bạc đặt lên bàn.

“Thế này có hơi nhỏ không?” Lôi Vô Kiệt vội vàng cầm lên, nhưng vẫn chê.

“Thế này thì thành ta hẹp hòi mất, nhưng thật tinh xảo.” Chỉ thấy tuy chiếc gương đó nhỏ nhưng hoa văn trên góc được điêu khắc hết sức tỉ mỉ.

“Đây là thợ thủ công Tả Tam của cung đình làm, một cái này mua được một ngàn cái gương đồng mà người nói.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói: “Ta thấy hiếm lắm người mới gặp vận đào hoa nên mới cố mà đưa cho người.”

“Đào hoa?” Lôi Vô Kiệt đầu tiên kinh ngạc, sau đó cả giận nói: “Tiêu Sắt, người được lắm. Người sợ ta cướp Diệp cô nương với người nên định tìm cơ hội đẩy ta đi đúng không! Ta nói cho người biết, không có cửa đâu!”

“Im đi!” Tiêu Sắt trừng mắt với hắn.

“Không ngờ Tiêu Sắt người lại là người như vậy! Lôi Vô Kiệt ta đúng là có mắt như mù, đã nói là nam nhi hảo hán phải cạnh tranh không bằng...” Lôi Vô Kiệt vẫn lải nhải không thôi, Tiêu Sắt cũng lười để ý tới hắn, tiếp tục cúi đầu ăn cua.

“Được rồi, được rồi.” Đường Liên quát bảo ngưng lại: “Đừng làm trò nữa, bảo người hỏi thăm thuyền, người có hỏi được không?”

Lôi Vô Kiệt tức giận quay sang: “Có, thuyền ở đây không đi được xa như

vậy. Hơn nữa quan gia cũng không cho đi.”

“Ngư dân bình thường bị cấm tới vùng biển cách đây trăm dặm. Đó là vùng biển của quan phủ, mười hai năm trước Bắc Ly ban bố lệnh cấm biển.

Chỉ có thuyền quan của thành Đông Cáp hoặc thuyền buôn có giấy thông hành mới được phép đi vào.” Tiêu Sắt nói.

“Người biết lắm nhỉ!” Lôi Vô Kiệt tức giận nói. “Biết rồi sao còn bảo ta đi hỏi, lãng phí thời gian.”

“Bảo người đi xem là xem gần đây có thuyền buôn lớn qua đây không, thuyền buôn lớn thường có giấy thông hành.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng là có một chiếc.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nói: “Một chiếc thuyền rất lớn, nó gọi là thuyền dài Tuyết Tùng. Cô gái kia nói thuyền này có thể đi tới vùng biển rất xa.”

“Thuyền dài Tuyết Tùng!” Tiêu Sắt và Đường Liên đều giật mình.

“Đúng vậy, trên thuyền đó còn có một lá cờ lớn rất uy phong, trên đó thêu một con phượng hoàng như đang tắm trong lửa bay lượn!” Lôi Vô Kiệt nhớ lại nói.

“Là thuyền của quan gia à?” Đường Liên cau mày hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lắc đầu, thần sắc trịnh trọng. “Không phải, hình vẽ trên lá cờ là

‘Phượng Hoàng Vu Phi’, là gia huy của Thanh Châu Mộc gia.”

“Mộc gia?”

“Đúng. Gia tộc giàu nhất Thanh Châu, Mộc gia.”

Chương 199: Thanh Châu Mộc gia

Thanh Châu là cách gọi chung, chính xác phải gọi là Thanh Châu Cửu Thành, lần lượt là: Phúc Trạch, Hà Thụy, Lâm Viễn, Trường Hưng, Kim Tú, Vân Gian, Hưu Ninh, Mục Dã cùng với Bạch Thành. Chín tòa thành này tự mình cai trị, bên trên không có châu phủ mà trực thuộc Thiên Khải.

Đơn giản là vì chín tòa thành này đại biểu cho toàn bộ tài sản của Thiên

Khải. Chín thành này đều là thành buôn bán, nó bao phủ tới tám phần mười thương nghiệp của Bắc Ly, là trung tâm kinh tế của Bắc Ly.

Còn trong Thanh Châu Cửu thành, Vân Gian thành Mộc gia được coi là thế

gia giàu có nhất Thanh Châu. Nhưng rốt cuộc Mộc gia có bao nhiêu tiền, rốt cuộc có phải người nhiều tiền nhất Thanh Châu hay không? Không ai biết. Nhưng hiện nay Mộc gia đã là người cầm lái thương hội Thanh Châu.

Bọn họ chính là người giàu có nhất Thanh Châu trên danh nghĩa. Dưới trướng Mộc gia có rất nhiều sản nghiệp, đếm cũng không xuể. Trong đó có cả việc buôn bán dược liệu, hiện nay cũng là nhà buôn dược liệu lớn nhất Bắc Ly.

“Sao thuyền của Thanh Châu Mộc gia lại chạy tới đây?” Đường Liên cau mày: “Đây không phải thành trì lớn gì, đừng nói là Vân Gian Mộc gia, cho dù là bất cứ nhà giàu nào trong Thanh Châu Cửu Thành cũng không muốn tới nơi thế này.”

“Chỉ có một khả năng.” Tiêu Sắt suy nghĩ một lát rồi nói: “Bọn họ định ra biển.”

“Ra biển?” Đường Liên và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau.

Trong biển có rất nhiều sản vật quý hiếm, đất liền không thể sánh nổi. Mộc gia là nhà buôn dược liệu lớn nhất Bắc Ly. Bọn họ vận dụng thuyền

buôn khổng lồ như vậy chứng tỏ trên biển có được liệu trân quý, giá trị đủ để

bọn họ điều động thuyền.” Tiêu Sắt nói.

“Nói vậy, chúng ta có thể đi nhờ thuyền bọn họ?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

“Để mai xem lại.” Tiêu Sắt cầm một con cua lên nói: “Ăn no đã rồi tính.”

Đường Liên cũng tán thành: “Ăn no đã rồi tính.”

Ngày hôm sau, ba người bước ra khỏi quán trọ Quan Triều. Tiêu Sắt nhỏ giọng nói: “Quán trọ này đặt tên là Quan Triều mà lại cách biển xa như vậy. Quán trọ lại rõ là thấp, chẳng những không thấy được thủy triều còn chẳng nghe thấy tiếng sóng. Đúng là hữu danh vô thực.”

Lôi Vô Kiệt ở bên cạnh cười nhạt: “Tuyết Lạc sơn trang của người hờ tung tóe ra, nóc cũng thủng lỗ, bên ngoài tuyết rơi lớn, bên trong tuyết rơi nhỏ.

Đúng là danh xứng với thực!”

Đường Liên ở bên cạnh cười nói: “So với Lôi đệ hơn nửa năm trước lần đầu gặp mặt, không chỉ kiếm pháp càng ngày càng lợi hại, công phu miệng lưỡi cũng càng lúc càng tăng tiến.”

“Gần mực thì đen mà.” Lôi Vô Kiệt nhún vai.

“Thật nhớ Tuyết Lạc sơn trang.” Tiêu Sắt khoanh tay trong áo.

“Không biết đã đóng cửa chưa.” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói tiếp.

Tiêu Sắt không nói gì, đi ra ngoài trước. Hiện giờ tiết trời đã sang thu lạnh, trong thành nhỏ cạnh biển như vậy, gió lớn lạnh lẽo, càng thêm

buốt giá.

Thân thể Tiêu Sắt vẫn rất yếu, mặc áo khoác màu đen lớn, mũ trùm kéo thấp, che khuất hơn nửa khuôn mặt. Đường Liên vẫn mặc bộ áo dài màu đen, nhẹ nhàng phong độ, dáng vẻ như con cháu thế gia. Chỉ có Lôi Vô Kiệt một năm bốn mùa lúc nào cũng mặc một chiếc áo màu hỏa phượng hoàng, để lộ bắp thịt như có như không, trông như đang làm đóm. Hắn lại nói là vì tu luyện nội công. Ba người như vậy đi trong thành Tiểu Ngư

cạnh biển, thu hút không ít ánh mắt. Ba người cứ thế theo Lôi Vô Kiệt từ từ

đi tới một chợ cá đầy tiếng rao hàng.

“Đến rồi đây.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Người tới rồi!” Một giọng nói vui vẻ hô lên, chỉ thấy phía xa trong một gian hàng bán cá, một cô gái da ngăm đen đứng dậy, nhảy từng từng vẩy tay với Lôi Vô Kiệt.

“Ánh mắt không tệ.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.

Đường Liên gật đầu: “Người nói rất đúng.”

“Im đi.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng mắng hai người một câu rồi mỉm cười vẩy tay với Trân Châu: “Trân Châu cô nương, ta tới rồi.”

Trân Châu buông cá trong hàng xuống, chạy thẳng tới: “Người thật giữ lời, nói sẽ đến sớm, cuối cùng đến còn sớm hơn hôm qua.”

“Hôm nay người cũng tới chợ bán cá à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ta bán cá giúp ca ca.” Trân Châu cười nói: “Hôm nay ta giữ lại con cá chấm xanh tốt nhất cho người. Lát nữa người mang về đi, không lấy tiền của người.”

Đường Liên nghe vậy mỉm cười nhìn Tiêu Sắt: “Hôm nay không phải ăn cua nữa rồi.”

Tiêu Sắt kéo mũ trùm xuống nói: “Còn chẳng bằng ăn cua. Ta cược mười lượng bạc, Lôi Vô Kiệt không biết làm cá.”

Khóe miệng Đường Liên nhếch lên: “Nhưng ta biết.”

Trân Châu tò mò quan sát hai người, lại tò mò hỏi: “Lôi Vô Kiệt, đây là hai vị bằng hữu của người à?”

“Đúng, vị này tên là Đường Liên, là sư huynh của ta. Vị này tên là Tiêu Sắt, là...” Lôi Vô Kiệt dừng lại một chút.

“Chủ nợ.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói thay hắn.

“Cũng là hảo huynh đệ của ta, tổ tiên của chúng ta kết giao đời đời. Lần này ra ngoài du lịch, muốn ngắm cảnh sắc tuyệt mỹ trong cõi đời này. À

đúng rồi.” Lôi Vô Kiệt lấy cái gương bạc trong lòng ra, đưa sang: “Đây là cái gương đã hứa với người hôm qua.”

“Ồ.” Trân Châu hưng phấn nhận lấy: “Cái gương này đẹp quá.”

Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng, khẽ mỉm cười.

“Tiếc là hơi nhỏ.” Trân Châu nhỏ giọng nói thêm.

Chân Tiêu Sắt lập tức mềm nhũn.

“Đợi ta ra biển về sẽ mua cho người một cái lớn.” Lôi Vô Kiệt nói xong quay sang nhìn chiếc thuyền lớn đang đậu gần đó: “Đúng rồi, Trân Châu cô nương, cô có biết lai lịch chiếc thuyền này không?”

Tiêu Sắt quan sát cẩn thận chiếc thuyền rồi nhẹ giọng nói: “Dài bốn mươi bốn trượng, rộng mười tám trượng. Thuyền có bốn tầng, chín cột buồm trên thuyền có thể treo mười hai cánh buồm. Mỏ neo nặng vài

ngàn cân, phải có ít nhất hai trăm người mới có thể vận hành chiếc thuyền này.

Không sai, là thuyền dài Tuyết Tùng. Lá cờ này đúng là Phượng Hoàng Vu Phi.”

“A, Lôi Vô Kiệt, vị bằng hữu này của người biết nhiều về thuyền thật!”

Trân Châu tò mò nhìn Tiêu Sắt.

“Hắn chỉ đọc trong sách thôi, chưa thấy thật bao giờ. Nghe thì khiếp đấy chứ thực chất cũng là con vịt cạn cả thôi.” Lôi Vô Kiệt lập tức phá đám:

“Người trên cái thuyền kia xuống chưa?”

“Đã xuống rồi, nói là thuyền buôn từ Thanh Châu tới, có giấy thông hành, muốn vào biển sâu tìm được liệu. Mấy hôm nay họ vẫn chiêu mộ ngư dân, nói muốn mời tận sáu mươi người. Lần này lên đường phải đi bốn tháng ròng. Ban đầu mọi người cũng không muốn đi, nhưng có người nói trả hai mươi lượng vàng, tương đương với mười năm thu nhập của một nhà đánh cá bình thường. Hơn nữa còn trả vàng trước rồi lên thuyền sau, mọi người nghe xong đều phát điên cả rồi.” Trân Châu nói: “Cho nên người nhìn xem, trong chợ cá không có thanh niên trai tráng nào cả. Ca ca ta cũng tới bên tuyển người rồi.”

Lôi Vô Kiệt nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên không thấy thanh niên trai tráng nào bán cá. Tiêu Sắt khoanh tay trong áo: “Hai mươi lượng vàng, việc này e là không dễ làm.”

“Đúng vậy. Nghe nói tới tận trưa cũng chỉ có hai ba người được chọn, còn lâu mới kiếm đủ sáu mươi người. Nghe nói ngư dân ở các cảng lớn gần đây cũng nghe tin, đều đang tới đây.” Trân Châu nói.

“Chọn người ra sao? Xem bản lĩnh đánh cá à?” Đường Liên hỏi.

“Cái này ta cũng không biết, không thì để ta đi hỏi cho?” Trân Châu hưng phấn nói.

“Được, chuyện thú vị như vậy, đương nhiên chúng ta phải tham gia chứ.”

Lôi Vô Kiệt nói.

“Được rồi. Tiểu Thúy, trông hàng giúp ta một lúc nhé, ta đi một lúc rồi về.”

Trân Châu quay lại nói với cô bé trong gian hàng rồi tung tăng dẫn ba người về phía chiếc thuyền lớn.

Bốn người đi tới chỗ cầu cảng mà con thuyền đang neo đậu, thấy mọi người quây thành một vòng lớn. Trong vòng là mạnh mẽ một đại hán để

trần nửa người trên, cầm một cái gậy dài, đầu gậy có một vòng bạc, đang đi từ từ trong vòng. Bốn người tò mò tiến tới vài bước, lúc này mới phát hiện chỗ mọi người vây quanh đã được chặn bằng ván gỗ. Đại hán kia đứng trong vòng, đối diện với hắn là một con rắn có vệt màu vàng kim.

"Rắn!" Trân Châu kinh hãi hét lên.

Chương 200: Kim Tuyến tiểu xà

“Là Kim Tuyến xà.” Đường Liên xuất thân Đường môn, hết sức quen thuộc với các loài vật có độc, chỉ nhìn thoáng qua rồi nói một tràng: “Là một loài rắn cực độc, nhưng nếu lấy nọc độc của nó ra có thể giải tất cả độc rắn trong thiên hạ. Cho nên tại Bắc Ly nọc độc của nó hết sức quý giá. Một chén nọc độc nhỏ có thể bán với giá gần trăm lượng bạc.”

“Theo ta biết loại rắn này hết sức hiếm thấy.” Tiêu Sắt nhú mày nói: “Ta biết mục tiêu của chiếc thuyền này là đâu rồi.”

“Đảo Tam Xà, nơi đó có rất nhiều Kim Tuyến xà.” Đường Liên chậm rãi nói.

Trong lúc hai người trò chuyện, Trân Châu đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối cùng con Kim Tuyến xà chiếm

được tiên cơ, tung người nhảy tới bên cạnh gã cao to kia, há miệng định cắn. Gã cao to vội vàng rút tay lại nhưng không kịp, bị cắn một cái.

Gần như cùng lúc, hai người mặc quần áo đen đội nón rộng vành nhảy vào trong vòng gỗ. Hắn vung nhẹ tay lên, con Kim Tuyến xà lập tức né ra xa, co lại một chỗ, nằm yên tại đó không dám lộn xộn.

“Là người nuôi rắn ở Tương Nam, còn gọi là xà thủ. Trong mũ rộng vành của bọn họ có thuốc bột, có thể đuổi rắn.” Đường Liên nói.

Trần Châu nghe vậy ngẩn người, nhìn hắn một cái, trong đầu thầm nghĩ mấy người nơi khác học thức thật uyên bác.

Một xà thủ nâng người cao to kia dậy, lấy một túi nước ra đút cho hắn.

Người cao to kia vốn đã ngất, uống chất lỏng trong túi xong, ngón tay co quắp một chút rồi từ từ tỉnh lại.

“Có lẽ con Kim Tuyến xà này được người ta dùng dược liệu đặc thù nuôi nấng, độc tính của nó đã giảm đi rất nhiều. Nếu không độc này không dễ giải như vậy, lẽ ra thấy máu là chết.” Đường Liên nói.

“Không thông qua kiểm tra, thưởng ba mươi đồng, rời sân.” Hai người áo đen đội mũ rộng vành xoay người rời khỏi. Mọi người theo tiếng hô nhìn lại mới phát hiện bên cạnh vòng gỗ có một cái bàn vuông, trên bàn đặt một quyển sổ. Một nam tử trung niên để râu dê cầm bút lông, gạch nhẹ một cái lên sổ: “Còn ai muốn thử không?”

Đám người bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng mãi vẫn không ai tới báo danh.

Đã hơn nửa ngày trôi qua, ban đầu những người báo danh đều hết sức hăng hái, nhưng bài kiểm tra này quá nguy hiểm, rất ít người qua được.”

“Ta đánh cá còn tạm, làm sao đánh rắn được chứ?” Có người đánh cá gãi đầu một cái, bất đắc dĩ nói.

“Để ta thử xem.” Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt nói.

“Đi đi, đừng gây động tĩnh quá lớn!” Tiêu Sắt lười biếng nói.

“Để ta!” Lôi Vô Kiệt giơ tay lên, hô lớn.

Người trung niên ghi chép nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sắt một cái, trong lòng chẳng thấy hy vọng gì, chán nản hỏi: “Tên là gì?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt đáp.

“Người điên à, nguy hiểm lắm.” Trần Châu vội vàng la lên.

“Đừng sợ, ta rất lợi hại.” Lôi Vô Kiệt cười nói. Nói xong hắn tung người một cái, nhảy vào trong vòng gổ.

Mọi người bị thân pháp của hắn làm cho kinh ngạc một hồi, lập tức vỗ tay:

“Hay!”

Đường Liên cười nói với Tiêu Sắt: “Tiểu tử này biết khoe khoang làm trò từ

bao giờ thế?”

Tiêu Sắt kéo thấp mũ trùm đầu, khinh thường đáp: “Dẫu sao cũng là Lôi thiếu hiệp, ngày sau sẽ danh chấn giang hồ mà.”

Trần Châu vội vàng la lên: “Người không lo lắng gì à?”

“Lo cái gì?” Tiêu Sắt hờ hững đáp: “Lo cho con rắn kia ư?”

Tiêu Sắt nhảy vào trong vòng, nhìn con rắn cười nói: “Tiểu Kim Kim, tới chơi với bốn thiếu hiệp nào.”

“Cầm gậy bắt rắn vào!” Tiên sinh trung niên ghi chép kinh hãi, đứng bật dậy hô.

Lôi Vô Kiệt lại coi như không nghe thấy, chỉ huýt sáo với Kim Tuyến xà:

“Tới đây, cắn ta đi.”

“Xì!” Con rắn đột nhiên ưỡn thẳng người dậy, lè lưỡi với Lôi Vô Kiệt.

“Ô, tức giận à?” Lôi Vô Kiệt hưng phấn: “Giận thì tốt, đừng bị người ta nuôi tới mức quên tính thô bạo của mình. Đến đây! Cắn ta cái đi!”

“Mau lên!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hét lớn.

Con Kim Tuyến xà kia lại như đáp lời, đột nhiên lao thẳng về phía trước, há miệng định cắn Lôi Vô Kiệt một cái. Lôi Vô Kiệt giơ bàn tay ra, lập tức nắm được con rắn này.

“Ồ!” Đám người kinh ngạc ồ lên, rồi rít vỗ tay.

“Đáng sợ quá, nghe nói người độc lắm à?” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Ngu ngốc!” Đường Liên hạ giọng mắng một câu.

Chỉ thấy con Kim Tuyến xà kia đột nhiên co người lại, thoát khỏi tay Lôi Vô Kiệt, lại lượn vài vòng trên tay hắn rồi há miệng cắn về phía cổ.

“Không tốt!” Trần Châu kinh hãi hét lên.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, con người lập tức hóa thành màu đỏ rực. Nanh độc của Kim Tuyến xà vừa chạm vào cổ Lôi Vô Kiệt đã bị nóng tới mức co rút lại phía sau. Lôi Vô Kiệt giơ hai ngón tay nắm lấy đầu nó, nhắc nó lên nói:

“Còn biết chơi kế nữa à?”

Người trung niên ghi chép trông như tiên sinh vẫy nhẹ tay, một người mặc quần áo đen đội nón rộng vành xuất hiện bên cạnh hắn như u hồn.

Hắn nhẹ giọng nói: “Báo cáo lại với chủ nhân.”

Một xà thủ khác xuất hiện bên cạnh Lôi Vô Kiệt, hắn hạ giọng nói: “Nuôi dạy Kim TUYẾN xà này không dễ, kính xin thiếu hiệp hạ thủ lưu tình.”

“Mấy con thú có độc này có gì hay mà nuôi dạy? Hại người hại mình?” Lôi Vô Kiệt xiết nhẹ đầu Kim TUYẾN xà.

“Có thể hại người, cũng có thể cứu người, phải xem nó trong tay ai.” Xà thủ đáp.

“Đáp hay lắm, trả lại cho người.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười ném con Kim TUYẾN xà ra.

Xà thủ cúi người thu Kim TUYẾN xà vào tay áo.

“Ta có đạt không?” Lôi Vô Kiệt xoay người nhìn người trung niên.

“Đương nhiên, xin thiếu hiệp chờ một chút.” Người trung niên kia nói, một lát sau xà thủ khác đã trở lại, tới bên tai hắn nói vài lời. Người trung niên gật đầu một cái, nhìn Lôi Vô Kiệt: “Đương gia của chúng ta muốn tự mình gặp mặt thiếu hiệp.”

“Được.” Lôi Vô Kiệt tung người nhảy tới bên cạnh người trung niên, xà thủ

kia xoay người dẫn hắn về phía trước: “Mời!”

“Cô nương, giữ con cá chấm xanh kia, chờ ta về nhé.” Đường Liên và Tiêu Sắt lập tức đi theo, nhưng hai người vừa tới phía sau Lôi Vô Kiệt đã bị xà thủ vừa nhận con Kim TUYẾN xà ngăn lại: “Đương gia chỉ mời

thiếu hiệp kia thôi.”

Lôi Vô Kiệt nghe vậy xoay người nói: “Bọn họ là bằng hữu của ta.”

“Được thôi.” Đường Liên cười một tiếng nói với xà thủ: “Trong tay áo người còn dấu mấy con Kim Tuyến xà, ba con hay bốn con?”

Xà thủ kinh ngạc: “Soa người biết?”

Đường Liên giơ tay trái lên, niết nhẹ một cái, một ít thuốc bột bay ra. Xà thủ cả kinh, bốn con Kim Tuyến xà trong tay áo lập tức chui ra. Chỉ thấy ánh kim lóe lên, cả bốn con cũng lao tới cắn Đường Liên. Đường Liên hất nhẹ tay phải, bốn mũi châm bạc xé gió bắn tới, xuyên qua đầu chúng, găm cả bốn xuống đất.

Xà thủ lập tức tránh sang một bên, Đường Liên và Tiêu Sắt chậm rãi đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Sao bảo đừng gây động tĩnh quá lớn cơ mà?”

“Đừng nói nhảm, đi thôi.” Tiêu Sắt lười biếng ngáp một cái.

Chương 201: Như tắm gió xuân

Hai tên xà thủ dẫn ba người lên thuyền, nhìn từ xa chiếc thuyền dài Tuyết Tùng này đã rất to lớn, nhưng khi thật sự đặt chân lên thuyền mới cực kỳ

chấn động.

“Giữ miệng một chút, đừng có làm mất mặt đấy.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Lôi Vô Kiệt vẫn lộ vẻ thán phục: “Ta sống ở Giang Nam từ nhỏ, thuyền bè lớn nhất từng thấy chỉ là thuyền rồng bên hồ, người không cho phép ta cảm thán chút à?”

Đường Liên ho nhẹ một tiếng: “Có tên ngu ngốc làm nền cũng tốt.”

Ba người cứ thế được dẫn lên boong thuyền. Trên thuyền gió nhẹ thổi tới mang theo mùi tanh của biển nhân nhật. Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, ho nhẹ một tiếng.

“Không sao chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Không sao.” Tiêu Sắt lấy từ trong áo ra một viên thuốc bỏ vào miệng.

“Các vị chờ ở đây một chút, ta đi thông báo đã.” Một xà thủ hạ giọng nói, bước chân nhanh hơn một chút, tiến vào trong khoang thuyền.

“Đúng là kiêu căng phách lối.” Lôi Vô Kiệt bĩu môi.

Đường Liên ngăm nhìn xung quanh, thấy trên boong thuyền đầy những võ sĩ cầm đao, trong thuyền mơ hồ để lộ một luồng khí tức cường đại. Đường Liên hơi nhú mày một cái, nhẹ giọng nói: “Trên thuyền có cao thủ.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Mộc gia là nhà giàu nhất tại Thanh Châu. Người tới lần này mang theo chiếc thuyền dài Tuyết Tùng giá trị liên thành, địa vị trong gia tộc chắc chắn không thấp, đương nhiên có cao thủ bảo vệ bên cạnh.”

“Mời ba vị.” Xà thủ kia đi ra, tránh sang bên nhường đường cho họ vào.

“Đúng là cố ra vẻ bí ẩn.” Lôi Vô Kiệt oán trách một câu, ba người cùng vào trong khoang thuyền. Vừa đi vào ba người cùng kinh ngạc, ngay cả Tiêu Sắt cũng lộ vẻ ngạc nhiên. Trong này như một thế giới khác.

Trên mặt đất trải lông hổ, trong góc đặt một lư hương. Khói hương lượn lờ

mang theo mùi đàn hương làm tan mất mùi tanh của cá biển xung quanh.

Bốn phía bày những tủ sách, trên bàn bày một loạt giấy và bút mực. Trên nóc còn để một cửa sổ nhìn lên trời, ánh mặt trời chiếu xuống sáng rọi cả

khoang. Nơi này không giống khoang thuyền, tựa như có người cố ý chuyển cả thư phòng hoàn chỉnh lên thuyền. Một nam tử mặc áo gấm hoa lệ đang đứng thẳng ở đó, bên cạnh là một võ sĩ mặc thiết giáp che kín mặt tay cầm trường thương, nhìn qua đã thấy khí thế bất phàm.

“Hân hạnh được gặp ba vị thiếu hiệp.” Một giọng nói mang chút ý cười vang lên. Chỉ thấy nam tử mặc áo gấm hoa lệ quay lại, mặc dù hăn rất cao lớn nhưng lại khá gầy gò, bộ áo gấm trên người hăn có vẻ lỏng lẻo, để lộ

hai xương quai xanh thanh tú. Một người sinh ra trong đại gia tộc giàu sang, lại có vẻ yếu ớt như vậy, nhưng gương mặt mỉm cười cùng khí tức hiên lành nhã nhặn trong hành động khiến ba người Tiêu Sát buông lỏng phòng bị.

“Xin chào các vị, ta tên là Mộc Xuân Phong.” Nam tử kia đặt quyển sách trên tay xuống, chậm rãi nói: “Con thứ ba của Thanh Châu Mộc gia, đi qua nơi này ra biển lớn kiếm chút được liệu. Vốn nghe trong thành này có không ít cao thủ bắt rắn, nhưng kết quả mấy hôm nay khiến ta rất thất vọng. Ba vị đến đây coi như hóa giải nỗi lo trong lòng ta.”

“Con thứ ba của Mộc gia?” Ba người nhìn nhau, bọn họ cũng đoán được người trên thuyền có thân phận cao quý, nhưng không ngờ lại là con thứ ba của gia chủ Thanh Châu Mộc gia. Để một người thân phận như vậy tới biển xa nguy hiểm khó lường, rắn trên đảo Tam Xà có quý giá như vậy không?”

“Ta đã rất phóng khoáng nói rõ họ tên và lai lịch của mình rồi, thế nhưng ba vị trông không giống ngư dân bên bờ biển, chẳng hay có thể báo tên được không?” Khi Mộc Xuân Phong nói chuyện, người cũng như tên, khiến người ta có cảm giác ấm áp và thư giãn như tắm gió xuân.

"Tại hạ Tiêu Vô Tâm." Tiêu Sát gật đầu đáp.

"Tại hạ Lôi Trận Vũ!" Lôi Vô Kiệt theo sát sau đó

"Tại hạ Đường Thập Tam Thiếu!" Đường Liên cũng bịa theo.

Một tiếng cười trầm trầm vang lên, ba người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy võ sĩ cầm thương tuy đã mặc thiết giáp, có vẻ cực kỳ nghiêm túc nhưng

thân thể vẫn run bần bật, rõ ràng đang cố nín cười.

“Ài, ba vị.” Mộc Xuân Phong thở dài: “Cho dù muốn lừa gạt Mộc mỗ thì cũng nên bỏ chút công sức ra bịa tên chứ? Các người xem, ngay hộ vệ của ta cũng chẳng nhịn cười nổi.”

Lôi Vô Kiệt thầm nghĩ mình xông xáo giang hồ trước nay luôn quang minh lỗi lạc, thấy Mộc Xuân Phong nói chuyện thẳng thắn như vậy, hào khí trong lòng dâng lên: “Tại hạ Lôi Vô Kiệt.”

Tiêu Sắt thầm nghĩ, ta vốn dùng tên giả, việc gì phải bịa tên giả lần nữa?

Cũng thản nhiên nói: “Tại hạ Tiêu Sắt.”

Đường Liên hơi ngừng lại một chút nói: “Tại hạ Đường Mạc Hà.”

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt khinh bỉ nhìn hắn một cái. Đường Liên nhún vai, thầm nghĩ: Ta đâu giống các người, nói tên ra khắp giang hồ không mấy ai biết. Ta là đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, chiếm hạng đầu Anh Hùng yến mấy năm liền, trên giang hồ mấy ai chưa nghe tới tên ta?

“Đều là tên hay.” Mộc Xuân Phong gật đầu một cái: “Chẳng hay vì sao chư

vị thiếu hiệp lại tới thành nhỏ cạnh biển này?”

“Ba người chúng ta cùng một sư môn. Ta là sư huynh, lớn hơn bọn họ vài tuổi, lần này phụng lệnh sư phụ dẫn hai vị sư đệ ra ngoài du lịch, muốn chứng kiến đỉnh núi chạm tới bầu trời, điểm cuối của biển xanh.” Đường Liên đáp: “Cho nên lần này tới đây vốn là định thuê thuyền ra biển.”

‘Phù thiên thương hải tẫn, nhập vân khung sơn diên. Lờn này của huynh đài có khí khái nhà thơ.’ Mộc Xuân Phong khen ngợi. “Chỉ có điều muốn thấy điểm cuối của biển xanh, e rằng thuyền nhỏ trong thành cá này không thỏa mãn được ba vị. Ta có một chiếc thuyền dài Tuyết Tùng,

muốn tới điểm cuối của vùng biển Bắc Ly, đảo Tam Xà. Ba vị có thể cùng đồng hành.”

“Ồ? Đồng hành?” Tiêu Sắt mỉm cười: “Chẳng phải Mộc huynh tới bắt răn kiếm tiền cho thuyền à?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu nói: “Huynh đài nói vậy sai rồi. Ta và ba vị vừa gặp mà như đã quen từ lâu. Nếu ba vị chịu giúp ta một tay đường nhiên sẽ

giúp, nếu không chịu giúp, vậy Mộc gia ta được coi là đệ nhất Thanh Châu, ngoại trừ của cải còn phải có khí độ. Chẳng qua chỉ mang thêm ba người, ba vị cứ lên thuyền là được.”

“Nói vậy khiến chúng ta có vẻ hẹp hòi rồi.” Lôi Vô Kiệt vỗ ngực một cái:

“Mộc huynh cứ nói đi, cần chúng ta làm gì?”

Mộc Xuân Phong gật đầu nói: “Được, nếu Lôi huynh đã hỏi, Mộc mỗ cũng không ngại nói cho ba vị. Thân thể từ nhỏ đã yếu ớt, lớn lên nhờ uống thuốc. Hơn nữa gia tộc vốn chú trọng chuyện buôn bán dược liệu cho nên nhiều năm qua cũng có chút nghiên cứu về mặt dược lý. Gần đây đại ca nhà ta bị một loại bệnh, tìm hết các lương y vẫn không chữa được. Ta xem trong một quyển sách cổ có cách chữa trị, trên đó có ba vị thuốc dẫn lần lượt là ba loại mật răn: Kim Tuyến, Ngân Y và Thiết Lưu Ly. Cho nên chuyển đi này tuy cũng tiện tay kiếm thêm chút dược liệu quý giá, nhưng chủ yếu là Mộc mỗ muốn chữa bệnh cho gia huynh.”

“Chẳng hay huynh trưởng Mộc gia bị bệnh gì?” Đường Liên hỏi.

Mộc Xuân Phong do dự một chút rồi thở dài, chậm rãi nói: “Điện hậu đào hoa mạn thiên hạ, đường hạ hà tu liễu nhân duyên. Cầm trưởng phong vân nan tương hội, uống phục đào hoa tích lộ ân.”

“Thơ hay thơ hay.” Lôi Vô Kiệt khen vài lời trước, sau đó đầu óc vẫn mơ

hồ: “Nhưng có ý gì.”

Tiêu Sắt lộ vẻ lúng túng, hắng giọng một cái rồi hạ giọng nói: “Thứ Mộc Xuân Phong muốn pha chế, là một liều thuốc tráng dương.”

Chương 202: Thừa vân hóa long

Nghe Tiêu Sắt nói ba chữ ‘thuốc tráng dương’, gương mặt Mộc Xuân Phong cũng hơi ửng đỏ. Hắc ho nhẹ một tiếng: “Cái này, nói trắng ra thì đúng như lời Tiêu Sắt.”

“Bệnh này khó chữa lắm à?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Người còn trẻ, không hiểu.”

Đường Liên cau mày: “Thật ra ta nghe cũng không hiểu.”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ giang hai tay: “Hóa ra chỉ mình ta hiểu? Các người như

vậy khiến ta rất lúng túng, thật ra ta chỉ hiểu biết nhiều thôi.”

Mộc Xuân Phong thở dài một tiếng nói: “Đại ca ta tuổi đã không nhỏ, hắc trời sinh tính cách phong lưu, khi còn trẻ không biết cách tiết chế nên giờ

thân thể không được tốt. Đã mời rất nhiều danh y tới, ban đầu còn có tác dụng nhưng sau càng ngày càng nghiêm trọng. Ta tra khắp các sách cổ, tìm được một vị thuốc cần có ba loại mật rắn Kim Tuyến, Ngân Y, Thiết Lưu Ly. Nếu muốn gom đủ phải tới đảo Tam Xà. Ta bèn hỏi mượn phụ thân một chiếc thuyền dài Tuyết Tùng, một mặt là để chữa bệnh cho gia huynh, mặt khác là giống ba vị, muốn chứng kiến cảnh đẹp tuyệt mỹ trên thế

gian.”

“Kim Tuyến, Ngân Y, Thiết Lưu Ly?” Đường Liên trầm ngâm nói: “Kim Tuyến xà dễ tìm, Ngân Y xà khó tìm, còn Thiết Lưu Ly, đây là loại rắn gì?”

“Đảo Tam Xà chia làm đảo Kim Xà, đảo Ngân Xà và đảo Lưu Ly. Thiết Lưu Ly ở trên đảo Lưu Ly. Nghe nói là một con rắn lớn cực dài, đã sống tới vài trăm năm, chỉ chờ ngày cưỡi mây hóa rồng.” Khi nhắc tới đảo Tam Xà, hai mắt Mộc Xuân Phong đột nhiên sáng bừng lên: “Ta rất muốn thấy nó.”

“Muốn ba chúng ta giúp người không thành vấn đề.” Tiêu Sắt lưỡii biếng nói: “Nhưng ta có một yêu cầu.”

“Cứ nói đừng ngại.” Mộc Xuân Phong cười đáp.

“Sau khi đến đảo Tam Xà, giúp người lấy được ba loại mật rắn, người phải về?” Tiêu Sắt hỏi.

“Lần này ra biển, nếu có thể tới đảo Tam Xà đương nhiên phải bắt thêm chút Kim Tuyến xà về. Không dối gạt ba vị, để vào cấm hải này chúng ta cũng phải đưa không ít bạc cho quan phủ.” Mộc Xuân Phong nói:

“Thanh Châu Mộc gia, xưa nay chưa từng làm ăn lỗ vốn.”

“Được, ba người chúng ta sẽ giúp người lấy được ba loại mật rắn Kim Tuyến, Ngân Y, Thiết Lưu Ly. Nhưng sau đó người phải cho ta mượn một chiếc thuyền nhỏ ra biển, chờ ta bảy ngày sau lại về.” Tiêu Sắt nói.

Mộc Xuân Phong kinh ngạc: “Ba vị định đi đâu?”

“Người định quản à?” Tiêu Sắt nhú mày.

“Cái này, Mộc mỗ đương nhiên không có ý đó. Chỉ có điều xung quanh đảo Tam Xà chỉ có biển cả, không có chỗ nào đặt chân. Người chỉ đi bảy ngày, ta e là không kịp. Hơn nữa phía đông đảo Tam Xà là khu vực chết, sóng ngầm rất mạnh, cho dù là thuyền dài Tuyết Tùng cũng chẳng qua

được, huống chi một chiếc thuyền nhỏ.” Giọng điệu của Mộc Xuân Phong rất thành khẩn: “Ta chỉ lo lắng thôi.”

Tiêu Sắt mỉm cười hỏi: “Xem ra Mộc huynh học thức uyên bác, đọc hết sách cổ. Như vậy trong sách cổ có nói phía ngoài đảo Tam Xà khung cảnh ra sao không?”

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đô đốc Đông Cập hải thành tiền triều từng viết ‘Đông Hành Hải Vực Chí’, nói phía ngoài đảo Tam Xà là khu vực chết. Không sóng không gió, người thường không thể qua nổi, thuyền không đi hết, có tốn cả đời cũng không cách nào tiến thêm một dặm, là điểm cuối cùng của biển cả. Sách cổ ‘Sơn Hải Đồ Chí’ có nói nơi đó là điểm cuối của thế giới, dẫn tới một vách đá sâu không thấy đáy, nước biển tập trung chảy thẳng xuống đó, chảy nhanh tới mức tóe lửa, thiêu đỏ

cả bầu trời. Nhưng một quyển sách cổ khác ‘Thiên Phong Dã Lục’ lại nói,

nơi đó có chúng tiên tới chào, vạn phật cúi chào, là nơi ở của tiên nhân tuyệt thế.”

“Bất luận là trường hợp nào cũng đáng để xem thử.” Tiêu Sắt nói.

“Nhưng phải trả giá rất lớn.” Mộc Xuân Phong nói tiếp.

“Nếu sau bảy ngày ta vẫn chưa về, người có thể lái thuyền đi.” Tiêu Sắt ngáp một cái. “Được hay không được, trả lời đi.”

Mộc Xuân Phong đi về cạnh bàn, nhắc bình trà trên bàn lên rót cho mình một chén. Hắn nhìn võ sĩ mặc giáp một cái rồi nói: “Được.”

“Được, mấy ngày nữa thì ra biển?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đợi thêm ba ngày, triệu tập đủ người bắt rắn xong, ta sẽ lên đường.” Mộc Xuân Phong nói.

“Được, vậy ba ngày sau gặp lại.” Tiêu Sắt xoay người đi ra ngoài, Đường Liên và Lôi Vô Kiệt ôm quyền với Mộc Xuân Phong rồi đi theo.

“Đợi đã.” Mộc Xuân Phong nhẹ giọng gọi.

“Sao vậy? Người đổi ý à?” Tiêu Sắt xoay người.

“Mộc mỗ chỉ tò mò, vừa rồi nghe hai vị thủ hạ của ta nói vị Lôi huynh này nội lực thâm hậu có thể khiến Kim Tuyến xà cũng sợ hãi né tránh. Còn vị

Đường huynh này lại tinh thông ám khí, kỹ thuật sử dụng Long Tu châm như thần. Chẳng hay Tiêu huynh có bản lĩnh gì?” Mộc Xuân Phong vẫn mỉm cười nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kéo mũ trùm đầu xuống: “Ta không có bản lĩnh gì.”

“Hả?” Mộc Xuân Phong nhướn mày một cái.

“Nhưng hai người bọn họ đều nghe lời ta.” Tiêu Sắt ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén: “Sao nào?”

“Rất tốt.” Mộc Xuân Phong gật đầu.

Sau khi ba người đi từ trên thuyền xuống, Đường Liên hỏi: “Tên Mộc Xuân Phong này đáp ứng sáng khoái như vậy? Liệu hẳn có vấn đề gì không?”

“Sẽ không.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Sao lại nghĩ vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt cười lạnh một tiếng: “Ta gặp nhiều loại công tử nhà có tiền như vậy rồi. Tự cho là thanh thoát phong độ, khí độ bất phàm, nghe ta nói muốn gặp cảnh tuyệt mỹ trên biển bèn như gặp tri kỷ móc hết tim gan ra.

Hắn không có tâm cơ gì, rất dễ lừa. Ta đang nghĩ, lúc về có nên lừa ít tiền của hắn không.”

Lôi Vô Kiệt đầu tiên gật đầu một cái, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy lời này không đúng, hình như đâm trúng mình ở đâu đó. Mãi tới khi hắn nghe thấy câu ‘lừa ít tiền của hắn’ mới bừng tỉnh hiểu ra: “Tiêu Sắt, có phải ngày trước người cũng nghĩ về ta như vậy không?”

“Lần đó thứ cho ánh mắt ta vụng về, nhìn sai mất rồi.” Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt một cái: “Vốn tưởng người chỉ có trang phục nghèo nàn, hóa ra người nghèo thật.”

“Nhưng tìm được thuyền ra biển cũng tốt rồi.” Đường Liên nói: “Nếu dựa theo kế hoạch trước, phải lên vào thuyền quan đi biển, sau đó cướp thuyền giữa đường, như vậy sẽ gây động tĩnh quá lớn.”

Ba người vừa đi vừa nói, lại về trong chợ cá. Chỉ thấy Trần Châu vẫn ngồi bên quầy ngầy ngốc, thấy ba người đi tới lập tức nhảy căng lên: “Người về

rồi à, có nhận được cái việc tệ hại kia không?”

“Việc tệ hại?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, tiếp đó gật đầu: “À à à, được.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Bọn hàng trong chợ cá nghe vậy rồi rít chúc mừng, mừng ba người ngoài này nhận được việc tốt, ánh mắt đầy vẻ ao ước. Dù sao thù lao cũng khoảng hai mươi lượng vàng, bọn họ vất vả hơn mười năm mới dành dụm được.

Đường Liên hỏi Trần Châu: “Con cá chấm xanh kia còn không?”

Trần Châu chỉ chậu gổ bên cạnh: “Chỉ còn lại mình nó, để lại cho các người đấy.”

“Vậy tối nay nấu canh cá ăn đi, coi như chúc mừng một chút.” Đường Liên cười nói.

“Được, tới nhà ta đi.” Trân Châu ngẩng đầu, gương mặt đầy ý cười.

Tiêu Sắt như có suy nghĩ, liếc nhìn Lôi Vô Kiệt một cái rồi gật đầu:

“Được.”

Chương 203: Nữ Nhi Hồng

Mọi người đi tới một con hẻm nhỏ sâu trong thành Tiểu Ngư, lúc này mặt trời đã chìm xuống phía tây, các nhà đã đốt nến, mùi thơm của thức ăn lơ

lửng trong con ngõ, khiến người ta bỗng thấy thật ấm áp.

“Ài, nhớ nhà.” Lôi Vô Kiệt hít một cái, nói.

Tiêu Sắt và Đường Liên khoanh tay trong áo, không nói gì.

“Đến rồi.” Tiêu Sắt đẩy một cánh cửa nhỏ hơi rách nát, đi vào gian nhà tối đen. Trân Châu chạy thẳng vào trong nhà, sau đó bưng một cây nến ra, đốt cái đèn lồng nhỏ treo trong sân.

Lôi Vô Kiệt nhìn quanh, mặc dù nhà bé thế nhưng được sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, kinh ngạc hỏi: “Người ở đây một mình à?”

Trân Châu gật đầu một cái: “Mấy hôm nay phụ thân tới phủ thành giúp việc, mẫu thân ta đã mất từ khi ta còn rất nhỏ. Nhưng đường ca ta ở ngay bên cạnh, thi thoảng ta lại qua ăn chùa bên đấy.”

“Nơi này tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ.” Tiêu Sắt ngồi xuống một ghế đá.

“Gần đây trời trở lạnh, hay là vào trong nhà ngồi đi.” Trân Châu nói.

“Không cần, đốt lửa trong sân đi, tiện nấu canh cá luôn.” Đường Liên cho tay vào thùng gỗ, con cá chấm xanh bên trong đang giãy dụa bất an.

“Được.” Trân Châu lập tức xoay người vào phòng bếp, Đường Liên buông thùng gỗ xuống, vào theo.

Tiêu Sắt nhẹ giọng nói với Lôi Vô Kiệt: “Chắc là cô gái này để ý tới người rồi.”

Lôi Vô Kiệt ‘xì’ một tiếng: “Cô ấy mới gặp ta có mấy lần, làm sao để ý tới ta được?”

Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý: “Vậy người quen Nhược Y lâu lắm à?”

Lôi Vô Kiệt ngây ra tại chỗ, không trả lời.

Tiêu Sắt ngáp một cái: “Tình cảm chính là như vậy đấy. Vừa gặp là thích, không kịp đề phòng, có lúc chỉ là một ánh mắt, chỉ một khoảnh khắc, khó lòng nói rõ.”

“Tiêu Sắt, có phải người có vương phi rồi không?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên hỏi.

Tiêu Sắt lập tức ghen lời: “Không, không có!”

“Vậy người có thích Nhược Y không?” Lôi Vô Kiệt lại hỏi.

“Sao ta phải nói cho người biết?” Tiêu Sắt trợn mắt nhìn hằm một cái.

“Vậy tức là thích.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Không thích.” Tiêu Sắt không nhịn được nói.

“Vậy người có thích Thiên Lạc sư tỷ không?” Lôi Vô Kiệt cười gian.

Tiêu Sắt lấy Vô Cực côn ra gõ lên mặt đất vài cái, lạnh lùng nói: “Người chỉ

có một cái mạng thôi đấy.”

“Dọa ai chứ?” Lôi Vô Kiệt đi tới đẩy Tiêu Sắt ngã xuống đất. “Ta còn không biết người bây giờ sao.”

Tiêu Sắt bị đẩy xuống đất, ngã chổng vó, lập tức ngậy ngấn. Một lúc lâu sau mới phản ứng lại, hung hăng bò dậy cầm gậy định đánh Lôi Vô Kiệt.

“Đừng làm trò nữa, mau tới đây giúp.” Đường Liên ôm đồng củi đốt đi ra, Lôi Vô Kiệt nhân cơ hội chạy tới né tránh lửa giận ngập trời của Tiêu Sắt.

Hai người đốt lửa tại đó, Tiêu Sắt tức giận ngồi một bên, nhìn hăn không nói câu nào.

Sau khi đốt lửa xong Đường Liên cầm hai cây gỗ hai bên đồng lửa, đặt một cây chính giữa rồi treo cái nồi sắt lên. Hăn lấy từ trong lòng ra ít bột, bỏ

vào bụng con cá chấm xanh đã làm sẵn, lau nhẹ một cái, khép bụng cá lại.

“Sư huynh, người bỏ độc gì vào trong đó vậy?” Lôi Vô Kiệt ghét bỏ nói, Đường môn dùng độc cực kỳ tàn nhẫn, chỉ đứng sau Lão Tự Hào Ôn gia, bọn họ đã từng chứng kiến.

“Là một chút hương liệu thôi.” Đường Liên bỏ con cá chấm xanh vào trong nồi sắt rồi đổ một nồi nước lớn vào. Đầu tiên nấu nước cho sôi, sau đó cho củi đốt vào, hầm từ từ bằng lửa nhỏ. Cuối cùng cho một chút muối vào.

Canh hầm sẽ có màu trắng sữa, ngon lành mà đậm đà, thịt cá đều hòa vào trong canh, sẽ rất mềm.”

“Sư huynh, người còn là đầu bếp à?” Lôi Vô Kiệt thán phục.

“Bình thường luôn phải ra ngoài chấp hành một số nhiệm vụ do các sư tôn sai phái, không tránh được chuyện qua đêm ở bên ngoài, dần dần luyện được bản lĩnh này.” Đường Liên đứng dậy: “Chờ chút đi.”

Lúc này Trần Châu cũng đi từ trong bếp ra, bưng theo vài món thức ăn, đặt lên bàn đá. Lần lượt là một chút cá khô, ốc biển, cuối cùng lại bưng một mâm cua lớn. Tiêu Sắt hơi biến sắc, Đường Liên cũng cười lúng túng. Trần Châu ngượng ngùng vuốt mái tóc bị thổi qua trán: “Nhà ta không giàu, khổ cho các người rồi.”

“Không khổ, chúng ta sinh trong đất liền, rất hiếm khi được ăn cua biển tươi như vậy.” Tiêu Sắt mỉm cười hòa nhã, cầm một con cua lên: “Mọi người ăn trước đi, chắc phải chờ một lúc nữa canh mới được.”

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên cũng ngồi xuống, Lôi Vô Kiệt thở dài: “Nếu có rượu thì tốt.”

Tiêu Sắt liếc sang Đường Liên: “Đại sư huynh, người chẳng phải truyền nhân của Tử Tiên à? Còn có quyển ‘Tử Kinh’ kia nữa, có học được cách ủ rượu không?”

Đường Liên nhú mào nói: “Ta đã đọc qua quyển ‘Tửu Kinh’ kia, nhưng mấy thứ rượu trong đó rất kỳ quái...”

“Nhà ta có rượu!” Trâu Châu đi tới bên cạnh một cây hòe già: “Dưới cây này có rượu, ta tận mắt thấy cha ta chôn xuống.

“Ồ?” Đường Liên bước tới, tìm tòi dưới đất rồi gật đầu một cái: “Đúng là có rượu.” Tiếp đó vỗ nhẹ tay xuống, chỉ thấy một bình rượu chôn dưới đó bay lên khỏi mặt đất. Đường Liên nắm lấy bình rượu, cười một tiếng, tung người nhảy tới cạnh bàn đá.

"Thật là lợi hại!" Trâu Châu thở dài nói.

Đường Liên mở nắp bình hít một hơi, khen: “Thơm quá.”

Chỉ thấy hương rượu lập tức bay khắp nơi. Lôi Vô Kiệt cầm bát lên định lấy nhưng Tiêu Sắt giơ tay cản lại: “Không được uống.”

“Sao lại không được uống?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đúng là không được uống.” Đường Liên đẩy nắp bình rượu lại.

“Rượu này là Nữ Nhi Hồng.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Bắc Ly có tập tục, trong năm sinh con gái sẽ chôn một bình Nữ Nhi Hồng trong sân, đến khi con gái xuất giá mới lấy ra uống. Đây là rượu xuất giá của người ta. Người định uống bây giờ là muốn kết hôn với người ta à?”

“Không sao.” Trâu Châu đi tới rất sảng khoái đoạt lấy bình rượu kia, rót luôn cho hắn: “Ta sẽ không lấy chồng đâu. Nếu ta gả cho người khác, cha ở

một mình sẽ rất cô đơn. Vừa hay hôm nay uống rượu này, cắt đứt suy nghĩ

đó của ông ấy.”

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, mai ta sẽ ra chợ mua một bình Nử Nhi Hồng rồi lén chôn xuống.”

“Ý kiến hay!” Lôi Vô Kiệt đã không nhịn được, bưng bát rượu lên uống một ngụm lớn.

“Cũng được.” Tiêu Sắt cũng uống một ngụm.

“Thùng thùng thùng.” Đúng lúc này bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, Trân Châu lập tức đứng lên: “Chắc chắn là đường ca đưa đồ ăn tới.”

Đường Liên và Tiêu Sắt nhìn nhau một cái, lập tức giơ tay ngăn cô lại, lắc đầu với cô: “Đây không phải ca ca của ngươi.”

“Thùng thùng thùng.” Lại ba tiếng gõ cửa.

Trân Châu ngẩng đầu lên, chỉ thấy rất nhiều chim chóc sợ hãi bay từ trong sân ra.

“Là cao thủ.” Lôi Vô Kiệt đặt chén rượu xuống, thở dài.

Chương 204: Tự Tại giết Tiêu Dao

Đường Liên nhìn Tiêu Sắt: “Là người của Âm Hà à?”

“Không, khí tức của người này.” Tiêu Sắt uống một bát rượu rồi nói đầy ẩn ý: “Có cảm giác quen thuộc tới khó tả.”

“Để ta thử xem.” Lôi Vô Kiệt đứng dậy nhắc kiếm lên. “Gõ liên tục như vậy như thúc vào linh hồn, bức bối lắm.”

Trân Châu lặng lẽ lui về phía sau một bước, Đường Liên kéo cô ra sau ngồi xuống, cười với cô: “Không sao đâu.”

“Thùng thùng thùng.” Lại ba tiếng gõ cửa, Lôi Vô Kiệt dừng người, Tâm kiếm trong tay ngâm vang không ngừng.

“Hả?” Trân Châu kinh ngạc che miệng: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Sắt lại rót cho mình một bát rượu, nhẹ giọng nói: “Tiểu cô nương, phải nói với cô câu này. Sau này không nên tùy tiện đưa người khác về nhà ăn cơm, nhất là nam tử xa lạ. Cô sống ở ngư thành từ nhỏ, không hiểu người bên ngoài, thật ra họ rất xấu xa.”

Trân Châu nhìn Lôi Vô Kiệt một hồi, lại nhìn Tiêu Sắt một hồi, cuối cùng nhìn sang Đường Liên.

Đường Liên dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn đá: “Chẳng qua cô rất may mắn, ta là người tốt ở bên ngoài. Nhưng người gõ cửa...”

Đường Liên còn chưa dứt lời, tiếng gõ cửa đã ngưng lại, một chiếc lá rụng trên mặt đất nhẹ nhàng bay lên, trước cửa là một bóng người. Dáng vẻ gầy gò cao lớn, tay cầm trường kiếm, người mặc áo tím phối hợp với ánh trăng, mang theo vẻ tăm tối khó tả.

“Quý.” Trân Châu tròn tròn hai mắt.

“Không phải quý.” Tiêu Sắt trầm giọng nói: “Là người chuyên bắt quý.”

Lôi Vô Kiệt bước tới một bước, hần xuất một kiếm, cuốn theo lá rụng đầy đất. Người áo tím kia cũng nâng trường kiếm trên tay lên, quát khẽ một tiếng: “Ngừng!”

Lá rụng đột nhiên bị xé thành từng mảnh, bóng người áo tím đã lóe lên, cầm kiếm áp sát bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt xoay người, trường kiếm vạch qua ngực hần. Dưới ánh trăng, hần thấy rõ trên thân kiếm của người áo tím dán đầy phù triện, gió thổi qua thân kiếm khiến phù triện màu vàng lung lay không ngừng, có cảm giác đáng sợ tới khó tả.

Hai người giao đấu một chiêu đều không có thành quả gì, Lôi Vô Kiệt xoay người lăm bầm: “Ta từng nghe tới kiếm của người, tuy là danh kiếm nhưng không được xếp vào kiếm phổ. Bởi vì có quá nhiều vong hồn dưới kiếm, lệ khí quá nặng, chỉ có thể dùng phù triện của Khâm

Thiên giám áp chế. Kiếm này tên là Uyên Nhã, là bội kiếm tùy thân khi hoàng đế khai quốc ra trận. Người là ai, sao lại có thanh kiếm này.”

Người áo tím không để ý tới hắn, chỉ tự nói với mình: “Ta cũng nhận ra kiếm của người, hạng tư trong thiên hạ danh kiếm - Tâm. Người là con trai của Lý Tâm Nguyệt?”

“Thì sao?” Lôi Vô Kiệt nhướn mày.

“Kiếm pháp của người kém quá xa so với Thanh Long sứ.” Người áo tím tung người, nhảy tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, trường kiếm của hắn đột nhiên chém xuống, thân kiếm vang lên tiếng quỷ khóc mơ hồ.

“Được, vậy ta cho người thấy!” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, cầm kiếm hất lên trên, tạo thành một tiếng sấm nơi đất bằng.

Song kiếm giao nhau, khoảnh khắc đó Lôi Vô Kiệt đột nhiên có cảm giác như rơi vào Địa ngục. Bên tai hắn có tiếng quỷ kêu không ngừng, phù triện trên trường kiếm lung lay, như có thứ gì sắp thoát khỏi trường kiếm. Tay phải hắn vung kiếm, tay trái đột nhiên xuất quyền.

La Hán Phục Ma quyền!

“Quyền này còn tạm được.” Tiếng quỷ kêu lập tức biến mất, người áo tím giơ cao thanh kiếm, hóa thành vô số kiếm ảnh dưới ánh trăng.

“Nguyệt Ảnh kiếm?” Đường Liên kinh ngạc, hắn đã từng chứng kiến sát thủ Nguyệt Cơ dùng công phu này, lúc đầu Nguyệt Cơ dùng chính kiếm thuật này đánh bại Lôi Vô Kiệt.

“Không, không phải Nguyệt Ảnh kiếm.” Tiêu Sắt trầm giọng: “Kiếm pháp này tên là Ảnh Nguyệt.

“Nguyệt Ảnh với Ảnh Nguyệt thì khác gì nhau.” Đường Liên nhướn mày, đột nhiên quát: “Lôi Vô Kiệt, những thứ đó không phải ảo ảnh đâu!”

“Ta biết!” Con mắt Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ rực, hấn vung Tâm kiếm, đỡ lấy vài kiếm ảnh, hai chân lún xuống đất một tấc, bị kiếm khí ép lui hơn mười bước, để lại một rãnh dài.

“Cẩn thận!” Trân Châu kinh hãi hét lên. Khi còn bé cô từng nghe chuyện giang hồ hiệp khách, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy có người giao chiến thần kỳ như vậy. Trong lòng cô chỉ thấy cực kỳ kinh ngạc, hoàn toàn quên đi mình đang trong tình cảnh nguy hiểm tới mức nào.

Đường Liên nhìn Tiêu Sắt một cái: “Cần ta giúp hấn không?”

Tiêu Sắt lắc đầu hỏi: “Đại sư huynh, canh được chưa?”

Đường Liên kinh ngạc: “Được rồi. Người ăn một bát nhé?”

“Vâng cảm ơn.” Tiêu Sắt nhận lấy bát canh đã nấu xong của Đường Liên, thổi nhẹ một cái rồi uống một ngụm, nhắm mắt lại thưởng thức một hồi.

“Đúng là ngon thật.” Lôi Vô Kiệt tức giận quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt. Tiêu Sắt đặt bát xuống, vẻ mặt vô tội nói với hấn: “Lôi thiếu hiệp, đánh đi.

Người vô cùng anh dũng, thiên hạ vô song, chẳng lẽ không đánh nổi hấn.?”

Người áo tím cầm kiếm nhìn Lôi Vô Kiệt: “Một thanh kiếm mới bước vào Tự Tại Địa Cảnh, thật sự không ngăn nổi ta.”

“Nói vậy người là cao thủ bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi?” Lôi Vô Kiệt hừ lạnh nói.

“Tự Tại có công xiềng, Tiêu Dao mặc ta đi. Có người nói năm xưa Cơ

Nhược Phong phân chia bốn cảnh giới võ học này chỉ là võ lực cao hay thấp. Thế nhân ngu muội, bốn cảnh giới này là nói tới cảnh giới của con người. Thân phận của ta là công xiềng, kiếm của ta cũng là công xiềng,

cuộc đời này ta sẽ không bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Nhưng ta có thể

dùng Tự Tại giết Tiêu Dao. Đó là cảnh giới của ta.” Người áo tím hạ giọng nói, hắc vụ trường kiếm, ba phù triện ở mũi kiếm rơi xuống, để lộ ra trường kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh.

“Dùng Tự Tại giết Tiêu Dao!” Đường Liên kinh ngạc: “Người là tổng quản chương kiếm Căn Uy công công?”

“Nếu không phải tổng quản chương kiếm, thiên hạ ai có tư cách mang Uyên Nhân của tiên hoàng kia chứ?” Tiêu Sát thở dài nói: “Lôi Vô Kiệt, lui lại đi, người không đánh được hắc đầu.”

“Ai nói ta không đánh được hắc?” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

“Một trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, ngoại trừ Căn Tuyên đại tổng quản công lực hơi cao hơn một chút, bốn vị công công còn lại có võ công không phân cao thấp. Lúc ở Đại Phạm Âm tự người đã thấy kiếm pháp của Căn Tiên, người nghĩ mình đánh được không? Với chút bản lĩnh vừa vào Thiên Cảnh là ngắt xiu của người, thôi bỏ đi.” Tiêu Sát cười lạnh nói.

Lôi Vô Kiệt nhú mày, vừa rồi hắc không dùng toàn lực, thi triển vài chiêu kiếm với Căn Uy công công cũng chỉ là thăm dò, không cảm thấy thực lực đối phương mạnh mẽ tới mức ép được Vô Tâm ở Đại Phạm Âm tự ngày trước. Tiêu Sát như nhìn thấu nghi vấn của hắc, tiếp tục nói: “Thanh kiếm trong tay Căn Uy công công là gông xiềng tự áp chế bản thân. Hắc là người có lệ khí mạnh nhất trong Ngũ Đại Tổng Quản. Phù triện trên kiếm là để

áp chế kiếm tâm, cũng là sát tâm của hắc. Nếu phù triện rơi hết, hôm nay không ai trong chúng ta rời khỏi đây được.”

“Đại sư huynh!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quát lớn.

“Sao vậy?” Đường Liên kinh ngạc.

“Chúng ta!” Lôi Vô Kiệt vẻ mặt đầy chính nghĩa: “Cùng tiến lên đi!”

Đường Liên mỉm cười lắc đầu một cái: “Ta thấy Cần Uy công công không có ác ý, chẳng bằng ngồi xuống uống bát canh rồi cùng trò chuyện?”

Chương 205: Làm mưa làm gió

“Không có ác ý?” Lôi Vô Kiệt nhìn thanh kiếm Uyên Nhân tràn ngập quý

khí trong tay Cần Uy công công, giọng nói không tin tưởng: “Sao ta không nhìn ra nhỉ?”

“Bởi vì trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản chỉ một người mới có thể sai khiến hãn. Người đó có thể làm rất nhiều chuyện, chỉ không phải người tới giết ta.” Tiêu Sắt quét bụi trên chiếc ghế đá bên cạnh. “Cần Uy công công, mời.”

Cần Uy công công gật đầu một cái, thu kiếm về bước tới. Lúc tới gần Lôi Vô Kiệt mới thấy rõ mặt hãn, chỉ thấy hãn có mày rậm mắt to, không giận mà uy, hoàn toàn khác với vẻ tầm tối vừa rồi. Cần Uy công công ngồi xuống cạnh Tiêu Sắt, nhận bát canh cá do Đường Liên đưa tới, uống một ngụm rồi khen: “Không tệ.”

Trần Châu ngây ngốc, không hiểu chuyện gì xảy ra. Cô thấy Lôi Vô Kiệt thu kiếm đi về vội vàng hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra vị Tiêu huynh đệ của ta là thiếu gia trong nhà có tiền, nhưng có chút mâu thuẫn với người nhà nên hẹn chúng ta bỏ trốn. Vị này là trưởng bối trong nhà hãn, tới bắt hãn về.”

“Ồ... Hóa ra là vậy.” Tiêu Sắt gật đầu cái hiều cái không.

Tiêu Sắt hỏi nhỏ: “Chủ nhân của người phái người tới à?”

Cần Uy công công lắc đầu: “Vốn là ta tới Đông Cáp hải thành xử lý một chút công vụ, có điều mấy hôm trước đột nhiên nhận được thư, trên thư nói người sẽ ra biển từ nơi này, lệnh cho ta chặn người ở đây và mang người về Thiên Khải.”

“Lan Nguyệt Hâu còn không dẫn ta đi được. Cần Uy công công lấy lòng tin ở đâu ra vậy?” Tiêu Sắt hỏi đầy ẩn ý.

Thần sắc của Cần Uy công công vẫn không đổi, nói: “Vì thế nhân đều biết Cần Uy ta đã nhận được lệnh là sẽ làm theo lệnh, không ai thuyết phục được ta, cũng không ai ngăn được ta. Người có thể thuyết phục Lan Nguyệt Hâu nhưng không thuyết phục được ta.”

“Đúng vậy, nếu nói cả Thiên Khải có ai không hiểu tình nghĩa nhất, vậy người đầu tiên mọi người nghĩ tới chắc chắn là người.” Tiêu Sắt đặt bát xuống: “Cho nên công công định dùng thủ đoạn cứng rắn à?”

Lôi Vô Kiệt xì một tiếng, bật cười: “Công công không cứng nổi.”

Lông mày Cần Uy công công đột nhiên nhíu lại, đặt tay lên chuôi kiếm, Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt cũng lập tức rời vỏ một nửa, hàn quang lấp lệt.

“Cần Uy công công, nơi này ta có một truyền nhân Tâm kiếm, mặc dù đầu óc không được tốt nhưng được chân truyền từ Lôi Oanh của Lôi gia bảo, Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành cùng với Lý Tổ Vương của Kiếm Tâm trùng, chỉ cách Tiêu Dao Thiên Cảnh một chút. Còn vị này là đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành, là đệ tử của Bách Lý Đông Quân là Đường Liên, đã đứng đầu Anh Hùng yến vài lần.” Tiêu Sắt nhún vai nói: “Công công, nếu ta thật sự không muốn đi, hai người bọn họ có ngăn được người không?”

“Thắng bại là năm năm, người có cơ hội.” Cẩn Uy công công đáp rất thẳng thắn.

Tiêu Sắt đột nhiên giơ tay ra, đôi tay trắng lóa như ngọc, là cánh tay công tử đường đường chính chính.

“Công công thấy rõ tay ta không?” Tiêu Sắt hỏi.

Cẩn Uy công công ngạc nhiên, không hiểu gì cả: “Thì sao?”

“Đôi tay ta từng quét tháo gian thần trong triều, đánh bại gian tặc trong giang hồ. Thế nhưng hiện giờ đôi tay này chỉ có thể uống canh, bóc cua, gảy bàn tính.” Tiêu Sắt đột nhiên lật tay lại, khác với mặt trắng lóa như

ngọc kia, mặt này đầy những vết chai: “Ta luyện công đã hơn mười năm, là vì một đôi tay như vậy sao?”

Ngón tay Cẩn Uy công công đặt nhẹ lên chuôi kiếm, không nói gì.

“Hiện giờ ở phía ngoài đảo Tam Xà, ta có một cơ hội, một cơ hội nắm giữ

đôi tay của thiên hạ lật tay thành mưa gió. Vì sao ta lại không đi cơ chứ?

Cho dù có chết trong biển rộng mênh mông, ta cũng đồng ý!’ Tiêu Sắt nói rất trịnh trọng.

“Nhưng phụ thân của người chỉ hy vọng con trai hãnh trở lại bên cạnh mình. Hãnh nói hãnh đồng ý nhận sai với người, đồng ý khôi phục mọi thứ của người, cũng có thể bảo vệ người cả đời không phải lo nghĩ. Phụ thân người có thân phận cao quý, nhưng nguyện vọng của ngài chỉ là nguyện vọng của một người cha già bình thường.” Cẩn Uy công công nói.

“Đúng, ta biết.” Tiêu Sắt ngửa đầu, ánh mắt sắc bén: “Nhưng người khác có suy nghĩ của người khác, còn ta là Tiêu Sở Hà!”

Toàn sân yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có câu nói bá đạo của Tiêu Sắt vang vọng xung quanh.

“Còn ta là Tiêu Sở Hà!”

Cẩn Uy công công thở dài: “Ta biết người từ nhỏ, lúc đó người là người được tất cả mọi người công nhận có thể ngồi lên vị trí đó. Nhưng chuyện bốn năm trước...”

“Công công biết gì về chuyện bốn năm trước?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi.

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên thầm giật mình. Bốn năm trước, án mưu phản của Lang Gia Vương, có liên quan tới hai truyền nhân của Thiên Khải Tứ

Thủ Hộ bọn họ.

Sắc mặt Cẩn Uy công công hơi đổi: “Bốn năm trước, Lang Gia Vương mưu phản, cuối cùng tự vẫn trên pháp trường, chuyện này cả thiên hạ đều biết.

Chẳng lẽ người vẫn cho rằng Lang Gia Vương vô tội à?”

“Hoàng thúc là người ra sao, ta hiểu rất rõ. Người về nói với người phái người tới, nếu hắn không thể nói với ta chân tướng chuyện bốn năm trước, vậy ngày ta trở về Thiên Khải chính là ngày ta bắt đầu điều tra chân

tướng!” Tiêu Sắt rất ít khi lớn tiếng nói chuyện, nhưng khi hắn to tiếng sẽ

khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Có lẽ đó là uy thế của lực hoàng tử năm xưa, còn trẻ tuổi đã chấn nhiếp triều đình.

“Ta biết.” Cẩn Uy công công đứng dậy: “Ba ngày nữa ta sẽ chờ các người bên bờ biển. Mệnh lệnh ta nhận được chỉ là mang người về Thiên Khải, cơ

hội duy nhất của các người là đánh bại ta.”

“Người không sợ ta về Thiên Khải gây sự với người à?” Tiêu Sắt hừ lạnh nói.

“Thiên hạ không có phiền toái nào mà Ngũ Đại Tổng Quản phải sợ.” Cẩn Uy công công cầm thanh kiếm Uyên Nhân lên, chậm rãi đi về phía cửa, bóng dáng hắt từ từ tan vào bóng tối cũng như lúc hắt đột nhiên xuất hiện.

“Người được phái tới rất khó chơi.” Đường Liên nhẹ giọng thở dài.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Nếu người được phái tới là tổng quản chương ấn Cẩn Ngôn, vậy chắc chắn hẳn sẽ bắt cóc cô gái tên là Trân Châu này, sau đó ép ta vào khuôn khổ. Nếu là đại tổng quản Cẩn Tuyên tới, vậy chúng ta trực tiếp đầu hàng, không cần đánh, ngoan ngoãn chịu trói về Thiên Khải là được. Tổng quản chương kiếm Cẩn Uy mặc dù không hiểu tình nghĩa nhưng ít nhất hẳn làm việc có quy củ, chỉ cần thắng quy củ của hẳn là được. Chúng ta nên thấy may vì trong Ngũ Đại Tổng Quản, người tới đây là hẳn.”

“Tổng quản chương hương Cẩn Tiên và tổng quản chương sách Cẩn Ngọc thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tổng quản chương sách Cẩn Ngọc rất ít khi ra khỏi Thiên Khải. Còn Cẩn Tiên công công là chí giao với sư phụ ta. Khi ở Đại Phạm Âm tự hẳn đã nhận ra thân phận của ta nhưng không cưỡng ép mang ta đi. Khi đó chỉ

cần hẳn muốn, không ai ngăn được hẳn.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt xắn ống tay áo: “Nhưng bây giờ không giống khi xưa nữa, giờ

ai muốn dẫn người đi phải hỏi kiếm trong tay ta.”

Chương 206: Khôi

Ám Hà.

Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.

Ngoài các treo một dải lụa trắng, đông đưa theo làn gió, mang đầy vẻ xơ

xác tiêu điều và lạnh lẽo thê lương. Với quy củ của Ám Hà, có chết vài sát thủ cũng không đáng treo lụa trắng rêu rao như vậy, bọn họ phải vô tình, tổ chức tế lễ vong nhân quá khác lúc thường.

Nhưng lần này người chết lại khác, Tà gia Tà Thất Dao. Trong một buổi tối mà mười năm qua người trong Ám Hà luôn gọi là ‘Huyết Dạ’, Tô gia, Tà

gia, Mộ gia và đại gia trường, tất cả các cao thủ thế hệ trước đều chết trong buổi tối hôm đó, chỉ có Tà Thất Dao còn sống. Đối với sát thủ trong Ám Hà, mặc dù Tô Xương Hà mới là đại gia trường, nhưng Tà Thất Dao mới là người có bối phận cao nhất. Huống hồ...

“Gần đây chắc đám người Tà gia không yên tĩnh nhỉ?” Một người mặc áo đen đứng ngoài Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, hắt đeo một chiếc mặt nạ quỷ

màu đỏ máu, mái tóc dài rối tung, đáng sợ tới khó tả.

Hai người canh ngoài các, một ngồi trên bậc thang hút thuốc, từ từ nhả khói, một người khác tay cầm trường đao, lưng ưỡn thẳng, ánh mắt sắc bén.

“Ngay tên yêu quái này cũng ra, xem ra lần này xảy ra chuyện lớn rồi.”

Nam tử hút thuốc lạnh nhạt nói.

Nam tử cầm trường đao cười lạnh: “Lần trước cả đại gia trường cũng ra tay, đương nhiên là chuyện lớn rồi. Lần này gia chủ Tạ gia bỏ mạng, nếu đại gia trường vẫn không chịu lấy thủ đoạn thật sự của mình ra, e rằng người của Tạ gia sẽ không đáp ứng.”

Lúc này cửa Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các từ từ bị đẩy ra. Một người áo đen vóc dáng cao ráo đi từ trong ra ngoài. Nam tử áo đen nghiêng người tránh sang một bên, hơi cúi mình. Nam tử đang hút thuốc cũng không còn vẻ

lười biếng, buông tẩu thuốc xuống vuốt cằm.

Gia chủ Tô gia, Tô Mộ Vũ.

Hắn đứng đối diện với nam tử đeo mặt nạ, như đối mặt với cái bóng trong hồ nước. Điểm khác biệt duy nhất là một người đeo mặt nạ, một người không.

“Người đến rồi.” Tô Mộ Vũ nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, ta đến rồi.” Nam tử đeo mặt nạ cười nói: “Gia chủ ba nhà cùng động thủ vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ, thật khiến người ta tiếc nuối. Hiện giờ không thể không phải tên ác quỷ ta ra, giúp Tạ Thất Đao đòi mạng.”

Nam tử hút thuốc ánh mắt thoáng hiện vẻ tức giận, giả bộ muốn đứng dậy.”

“Tạ Ngự.” Nam tử cầm trường đao đột nhiên bước tới vài bước, đặt sống đao lên vai hắn: “Đừng để ý tới tên điên này.”

“Tên điên?” Nam tử đeo mặt nạ cười lớn: “Ha ha ha ha, đúng, ta là kẻ điên.”

“Đại gia trường đang đợi người, vào đi.” Tô Mộ Vũ xoay người bước vào trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các. Nam tử đeo mặt nạ vào theo.

“Vừa rồi người định động thủ à?” Nam tử cầm đao hỏi.

Nam tử tên Tạ Ngự đáp: “Ừ, mặc dù ta là người giữ các của Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, nhưng ta cũng là người của Tạ gia, hãn sĩ nhục gia chủ, đáng chết.”

“Người không phải người xúc động như vậy mới đúng?” Nam tử cầm trường đao lắc đầu nói.

Tạ Ngự kinh ngạc: “Đúng vậy, vừa rồi đột nhiên ta cảm thấy tâm thần rối loạn, không nhịn được muốn xuất quyền. Vừa rồi đột nhiên thấy tức giận, nhưng giờ lại chẳng hiểu gì cả.”

“Là hãn cố ý dẫn người động thủ.” Nam tử cầm trường đao thở dài:

“Người nhìn vào mắt hãn phải không?”

Tạ Ngự cả giận: “Đúng là kẻ điên.”

“Chu Ảnh đoàn, Khôi. Đại gia trường thật sự lôi thủ đoạn ra rồi.” Nam tử

cầm trường đao lạnh nhạt nói: “Có điều một kẻ điên như vậy có đáng tin cậy không?”

Trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các, nam tử tên Khôi’ nhìn bóng lưng Tô Mộ

Vũ, chậm rãi nói: “Bây giờ ta có ít nhất hai mươi cách có thể giết chết người.”

Tô Mộ Vũ vẫn bước đi không nhanh không chậm, cũng không nói gì.

Khôi cười lạnh một tiếng: “Người từng là Khôi, mọi người đều nói người từng là vua sát thủ của Âm Hà, ta vẫn rất muốn giao thủ với người.

Nhưng sát thủ không giao thủ, phân thắng bại là phải rõ sinh tử. Đại gia trường không cho ta ra tay, thế nhưng càng lúc ta càng không nhịn nổi.”

Tô Mộ Vũ vẫn không quay đầu, thậm chí không phát ra âm thanh nào.

Khôi vẫn nói không ngừng: “Hắn luôn nói ta là tên sát thủ lắm lời, người là tên sát thủ câm. Hai đời Khôi nhưng lại có thói quen hoàn toàn bất đồng.

Nghe nói năm xưa đại gia trường tiền nhiệm muốn người kế thừa vị trí của hắn, người trả ơn cứu mạng nên nhường chức đại gia trường ra? Nếu ta là người, ta sẽ không làm vậy.”

Cuối cùng Tô Mộ Vũ cũng dừng bước, chậm rãi xoay người, thần sắc không đổi, giọng nói bình tĩnh: “Im miệng.”

“Người tức à?” Giọng nói của Khôi đầy ngạc nhiên và vui mừng, hắn vẫy tay một cái, một thanh đoản kiếm đã xuất hiện trong tay.

Tô Mộ Vũ nhíu mày: “Nơi này là Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các.”

“Ta biết, đại gia trường ở đây phải không. Yên tâm, ngay khi ta giết chết người, hắn sẽ ngăn ta lại.” Khôi tung người nhảy tới, cầm đoản kiếm đánh về phía Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ xua tay, hai ngón tay kéo lại, đâm về phía trước, phóng ra một luồng kiếm khí lạnh lẽo. Đoản kiếm của Khôi va chạm với kiếm khí, lập tức ngưng lại. Tô Mộ Vũ nghiêng người lướt tới bên cạnh hắn, ngón tay điểm nhẹ ba cái lên thanh đoản kiếm. Đoản kiếm gãy thành ba khúc, ngón tay Tô Mộ Vũ vung lên, khiến một mảnh kiếm bay tới đâm vào mặt Khôi.

“Tới hay lắm!” Khôi giơ tay nắm lấy mảnh kiếm này, bàn tay hơi dùng sức, mảnh kiếm bị bóp thành bột.

“Khôi, dừng tay. Không được quá đáng với gia chủ Tô gia.” Một giọng nói mang chút uy nghiêm vang lên.

Khôi lập tức lui lại phía sau một bước, khom lưng: “Đại gia trường.”

“Ta biết người muốn thử đao, không cho người đi cùng chấp hành nhiệm vụ lần này nên trong lòng người đang rất bất mãn.” Đại gia trường bước từng bước một về phía hắn.

“Nếu là Khôi, chắc chắn nhiệm vụ lần này không phải tay trắng đi về.”

Khôi nói.

“Không, lần này ta không về tay trắng. Lôi môn và Đường môn đã bị thương nặng, hai nhà trở mặt thành thù, hơn nữa còn giết chết Triệu Ngọc Chân, khiến Tiêu Sở Hà trọng thương. Chúng ta làm vậy là đủ rồi.” Đại gia trường chậm rãi nói: “Tuy nhiên vẫn có một số hậu hoạn, cho nên lần này cần người ra tay giúp ta.”

Khôi cúi đầu nói: “Xin nghe lệnh đại gia trường.”

“Điều động tất cả Chu Ảnh, bao gồm cả chính người. Giúp ta giết một người.” Đại gia trường trầm giọng nói.

“Tất cả Chu Ảnh? Một người?” Giọng nói của Khôi đầy kinh ngạc.

“Chẳng phải người luôn muốn thử đao ư, chẳng phải luôn cảm thấy người ta bảo người giết không đủ mạnh à? Lần này chắc chắn người sẽ hài lòng.”

Đại gia trường hạ giọng cười nói: “Cô ta tên là Lý Hàn Y, đứng trong Ngũ

Đại Kiếm Tiên, tay cầm danh kiếm hạng ba thiên hạ - Thiết Mã Băng Hà.”

“Đa tạ gia trường!” Khôi cao giọng đáp, tiếp đó lại mỉm cười âm trầm.

Tiếng cười lạnh lẽo vang vọng trong Tinh Lạc Nguyệt Ảnh các phủ đầy lụa trắng, mang theo cảm giác đáng sợ tới khó tả.

Chương 207: Ba bức thư

Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong ngồi một mình trên gian gác cao, mấy ngày nay liên tục có bồ câu đưa thư bay vào trong Tuyết Nguyệt thành. Một bức là Doãn Lạc Hà gửi tới, đại ý là nguy cơ của Lôi gia bảo đã được hóa giải, các đệ tử đều không chết, mình nghi ngờ chuyện này có liên quan tới Vô Song thành, phải tới Vô Song thành tìm hiểu thực hư.

Tìm hiểu thực hư? Tư Không Trường Phong cười lạnh bỏ phong thư này vào ánh nến. Ai mà chẳng biết Doãn Lạc Hà và Tống Yến Hồi có quan hệ

mập mờ, nghi ngờ chuyện này có liên quan tới Vô Song thành gì chứ, rõ ràng là mượn cơ hội này tới nổi lại mối nghiệt duyên của hai người mà thôi.

Bức thứ thứ hai là Đường Liên gửi tới, vị đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành này báo cáo lại toàn bộ mọi việc, từ Đường môn phản bội cấu kết với Âm Hà ám toán Lôi gia bảo, đến Đường lão thái gia chết trận, ép Lôi gia bảo tuyên bố với giang hồ Đường lão thái gia chết do bảo vệ anh hùng trong thiên hạ, cùng với Tiêu Sắt bị bệnh nặng, mọi người quyết định dẫn Tiêu Sắt đi tới hải ngoại tiên sơn xa xôi tìm người chữa trị.

“Hải ngoại tiên sơn?” Tư Không Trường Phong thở dài, cũng đốt bức thư này đi. Đương nhiên hẳn cũng nghe Bách Lý Đông Quân nhắc tới chuyện

này. Chỉ có điều chuyện về thần tiên dấu sao cũng rất huyền diệu, khó lòng giải thích. Mặc dù hẳn cũng rất tò mò nhưng lại không muốn lên đường đi thử. Nhưng trong bức thư này, chuyện mà hẳn lo lắng nhất lại là chuyện của Đường môn...

Bức thư thứ ba do Tạ Tuyên gửi tới, chỉ có điều Tư Không Trường Phong vừa nhận được thư là lập tức bỏ nó vào trong nển. Bởi vì khi bức thư này tới, người gửi thư đã ngồi ngay trước mặt hắn.

Nho Kiếm Tiên, Tạ Tuyên.

“Người thấy chuyện Đường môn ra sao?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Đường lão thái gia đã chết, Đường môn Tam Lão cũng đã chết. Đường Huyền, Đường Hoàng, Đường Thất Sát, ba người này không đủ năng lực để chống đỡ một gia tộc khổng lồ như vậy. Lần này trong trận chiến tại Lô gia bảo xuất hiện một người trẻ tuổi tên là Đường Trạch. Người trẻ tuổi này không đơn giản, chắc là thủ đoạn mà Đường lão thái gia lưu lại.” Tạ

Tuyên đáp.

“Ta thấy Đường Liên có nhắc tới Đường Trạch trong thư, có lẽ sau này sẽ

là một nhân vật. Nhưng giờ hắn còn quá trẻ tuổi. Đường môn sẽ không phục hắn.” Tư Không Trường Phong nói.

Tạ Tuyên cau mày: “Người đang nói tới Đường Liên Nguyệt?”

“Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân.” Tư Không Trường Phong rót hai chén trà, chậm rãi nói: “Đường môn Đường Liên Nguyệt, lúc này chỉ hắn mới cứu được Đường môn. Có điều người vừa nói Đường Môn Tam Lão cũng đã chết?”

“Đúng vậy, đã chết. Tuyết Nguyệt thành của người chắc cũng đã nhận được tình báo rồi. Toàn bộ núi Thanh Thành để đồ tang ba tháng liền, vì chương giáo Triệu Ngọc Chân đã chết. Hiện giờ chuyện này loan truyền còn mơ hồ hơn trận chiến ở Lô gia bảo. Dù sao người chết cũng là Đạo Kiếm Tiên, ai giết được Đạo Kiếm Tiên?” Tạ Tuyên nói.

“Đường Môn Tam Lão?” Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Bọn họ còn kém quá xa.”

“Đúng vậy, nhưng Đường Môn Tam Lão cộng thêm Tô Mộ Vũ, Tạ Thất Dao và Tô Xương Hà của Âm Hà. Người thấy sao?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

“Vì sao phải điều động chiến trận lớn như vậy để giết Triệu Ngọc Chân?”

Tư Không Trường Phong nhíu mày một cái.

“Cho dù bọn họ bày chiến trận lớn như vậy, nếu Triệu Ngọc Chân không xuống núi, làm sao giết chết được chuông giáo núi Thanh Thành? Triệu Ngọc Chân xuống núi vì ai?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

Tư Không Trường Phong cả kinh: “Hàn Y!”

“Đúng vậy. Mục đích của Âm Hà và Đường môn là giết chết Lý Hàn Y, nhưng ngay lúc mấu chốt Triệu Ngọc Chân chạy tới. Hắn xuất một chiêu kiếm giết chết Đường Môn Tam Lão, đánh lui đại gia trưởng và hai vị gia chủ Âm Hà, mang Lý Hàn Y phá vòng vây bỏ đi. Nhưng Lý Hàn Y trúng Lê Hoa Châm, Triệu Ngọc Chân đã trọng thương nhưng vẫn cố gắng ép chữa thương cho cô ấy, dùng mạng của mình đổi mạng của Lý Hàn Y. Sau khi Lý Hàn Y tỉnh lại không chịu nổi đả kích này nên tẩu hỏa nhập ma, công lực tăng tiến. Ngay cả ta và Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên liên thủ

cũng không cách nào chế phục cô ấy. Cuối cùng ở Lôi gia bảo, thiếu chút nữa cô ấy đã giết chết Tô Xương Hà nhưng cuối cùng Tô Xương Hà vẫn chạy thoát. Lý Hàn Y đuổi theo phía sau. Tên si tình của Lôi môn Lôi Oanh cũng đi theo cô ấy.” Tạ Tuyên nói xong câu chuyện này bèn uống một hớp trà.

Thần sắc Tư Không Trường Phong đầy lo lắng: “Thật không ngờ chuyện này lại nghiêm trọng đến thế. Hàn Y tẩu hỏa nhập ma. Không được, ta

phải rời thành một chuyến.”

“Người không thể đi được.” Tạ Tuyên lắc đầu: “Gần đây liên tục có chuyện xảy ra, có thể thấy có người muốn diệt Lôi gia bảo, có người muốn

giết Tiêu Sở Hà, có người muốn giết Lý Hàn Y, có người muốn gián tiếp diệt trừ Đường môn. Bất luận là chuyện nào cũng có liên quan tới Tuyết Nguyệt thành của người. Có người muốn làm tan rã Tuyết Nguyệt thành.

Ngay cả Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên cũng đã xuất hiện, giờ người đã không thể khống chế mọi chuyện. Hiện giờ còn chưa rõ lập trường của Đường môn, Lôi gia bảo mất Lôi Thiên Hổ, Lôi Oanh lại không rõ tung tích. Tuy Lôi Vân Hạc võ công cao cường nhưng vẫn khó lòng ngồi vững chức môn chủ tại Lôi môn. Ôn gia trước nay đứng ngoài mọi chuyện, không tham gia vào phân tranh giang hồ. Tam đại đồng minh của Tuyết Nguyệt thành đều không nhờ cậy được. Hai vị thành chủ lại không rõ tung tích, ngay cả Lạc Hà Tiên Tử cũng đi tìm tình nhân cũ của mình. Nếu cả

người cũng đi, vậy chẳng mấy chốc Tuyết Nguyệt thành sẽ sụp đổ.”

“Có người muốn diệt Tuyết Nguyệt thành của ta?” Tư Không Trường Phong trầm ngâm: “Ta nên nghĩ ra từ lâu rồi mới phải, trên bàn cờ, chúng ta đều là quân cờ.”

“Đúng vậy. Đáng tiếc người đánh cờ đã chết. Hắn trói chặt Tuyết Nguyệt thành với Tiêu Sở Hà. Hiện giờ trong Thiên Khải thành rất nhiều người muốn hủy diệt Tuyết Nguyệt thành. Trong giang hồ Vô Song thành cũng đang nhìn chằm chằm như hổ đói, cho nên lúc này người không thể đi được. Người là Thương Tiên, Thương Tiên độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Chỉ cần có người, Tuyết Nguyệt thành chắc chắn sẽ bình yên đợi những người khác về.” Tạ Tuyên trầm giọng nói: “Còn về Lý Hàn Y, để ta đi.”

“Người đi?” Tư Không Trường Phong kinh ngạc.

“Chúng ta cùng được tôn là Kiếm Tiên, cũng có giao tình mười mấy năm.

Tuy cô ấy rất hung dữ, mỗi lần gặp mặt đều đòi thử kiếm với ta. Nhưng lần này bất kể là giúp bằng hữu hay giúp Tuyết Nguyệt thành, chắc chắn ta sẽ tìm được cô ấy.” Tạ Tuyên đứng dậy, đeo rương sách lên: “Lần này tới đưa tin, không ở lại lâu.”

Tư Không Trường Phong nhìn hắn không chút hảo ý: “Người cũng thấy Hàn Y xinh đẹp, người thương lại đã mất nên định nhân cơ hội nhảy vào à?”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Ta là người đọc sách, thích ngắm dung nhan mỹ nhân, đây là chuyện thường của thiên hạ, chưa bao giờ có suy nghĩ không an phận. Ta không muốn cô ấy chết, là vì thiên hạ này mất đi một mỹ nhân như vậy sẽ rất đáng tiếc.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Tạ huynh, ta thấy trong thư Đường Liên có nói, tiểu nữ sẽ về cùng người. Thế nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng tiểu nữ đâu, chẳng hay...”

Tạ Tuyên gãi đầu một cái, thở dài nói: “Ban đầu đúng là lệnh ái đồng hành cùng ta. Chỉ có điều tuy võ công lệnh ái không cao nhưng lại thông minh hơn người, ba lần chạy trốn bị ta bắt lại ba lần, lần thứ tư lại không tìm ra.

Nhưng với tài trí và... nghị lực của lệnh ái, chắc sẽ tự về Tuyết Nguyệt thành được.”

Tư Không Trường Phong cũng dở khóc dở cười, thở dài nãy nê: “Mong là vậy.”

Chương 208: Thiếu niên xuống núi Thanh Thành

Núi Thanh Thành.

Toàn bộ núi để tang suốt ba tháng.

Hôm nay, hai vị đệ tử xuất sắc nhất đồng lứa của núi Thanh Thành, truyền nhân Vô Lượng Kiếm Pháp của Triệu Ngọc Chân - Lý Phàm Tùng, truyền nhân Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành - Phi Hiên cởi bỏ bộ quần áo màu trắng. Bọn họ quỳ gối trước bức tượng Tam Thanh tổ sư trong điện Thanh Tiêu, trước bài vị các đời đại tông sư của núi Thanh Thành.

“Sư thúc tổ, hôm nay đệ tử Phi Hiên phụng lệnh sư môn hạ sơn. Trong vòng ba năm ta sẽ chứng kiến mọi chuyện trong thiên hạ, gặp hết mọi

người trong thiên hạ, xin hãy đợi ngày đệ tử về núi!” Phi Hiên khấu đầu trước bài vị.

“Sư phụ, đồ nhi Lý Phàm Tùng bất hiếu, kiếm pháp chưa thành, không báo thù được cho sư phụ. Đợi đồ nhi hạ sơn rèn luyện, trong ba năm chắc chắn sẽ tự tay đâm kẻ thù!” Lý Phàm Tùng cúi người quỳ lạy.

Người có bối phận cao nhất trong núi Thanh Thành ngày hôm nay, quyền chương giáo núi Thanh Thành, Ân Trường Tùng đứng sau bọn họ, bất đắc dĩ thở dài: “Mấy đời nay núi Thanh Thành luôn có nhân tài kiệt xuất, không biết là may mắn hay là bất hạnh của núi Thanh Thành.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đứng dậy thi lễ với Ân Trường Tùng. Phi Hiên nói: “Thái sư tổ, hôm nay Phi Hiên và tiểu sư thúc xuống núi, xin thái sư tổ

bảo trọng.”

“Khi ta còn nhỏ, chương giáo khi đó, sư tổ của ta mất. Khi ta tới tuổi trung niên, sư phụ ta mất, sau đó khi ta tới lục tuần, sư đệ ta chết. Hôm nay ta thất tuần nhưng lại phải đưa tiễn vị chương giáo thứ tư của núi Thanh Thành.” Ân Trường Tùng cười một tiếng: “Chỉ mong khi ta chết có thể

thấy vị chương giáo thứ năm được lựa chọn nhậm chức, Phi Hiên.”

Phi Hiên lắc đầu: “Phi Hiên tự thấy không gánh vác nổi.”

“Nếu so với Triệu Ngọc Chân, như vậy e là núi Thanh Thành sẽ không có chương giáo cả trăm năm rồi. Phi Hiên, người học được đạo pháp của Triệu Ngọc Chân, hơn nữa lòng cầu đạo còn cao hơn Triệu Ngọc Chân.

Sớm muộn gì người cũng sẽ ngồi lên vị trí chương giáo núi Thanh Thành.

Đừng từ chối, đây là ý của Ngọc Chân.” Ân Trường Tùng vuốt râu nói.

Phi Hiên cúi đầu, không nhiều lời tiếp: “Phi Hiên xin nhận lệnh.”

“Sau này người là chương giáo, phải là ta nhận lệnh của người mới đúng.

Sư phụ người ra đi rất sớm, vừa nhận người về núi Thanh Thành đã mắc bệnh qua đời. Người xem như được Ngọc Chân nuôi lớn, đừng phụ lòng hân. Phi Hiên!” Ân Trường Tùng quay sang: “Phàm Tùng!”

“Có Phàm Tùng!” Lý Phàm Tùng vội vàng nói.

“Từ nay trở đi người không phải đệ tử núi Thanh Thành nữa.” Ân Trường Tùng bình tĩnh nói.

“Cái gì!” Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đều giật mình.

“Thật ra người chưa bao giờ là đệ tử núi Thanh Thành ta. Người chỉ là đệ tử của Ngọc Chân mà thôi. Năm xưa cha mẹ người là bạn cũ với sư đệ, cha mẹ người mất sớm, giao phó người cho hân. Từ nhỏ người đã rất có thiên phú về kiếm pháp, năm đó Ngọc Chân cũng có tính thiếu niên, người chưa đầy sáu tuổi đã nhận người làm đệ tử. Mấy năm nay Vô Lượng kiếm pháp của người đã rất có thành tựu. Ngọc Chân không ở đây, toàn bộ núi Thanh Thành này không ai dạy được người nữa.” Ân Trường Tùng nói.

“Nhưng mà...” Lý Phàm Tùng gấp tới mức đổ mồ hôi đầy đầu: “Đệ tử chưa bao giờ muốn rời khỏi núi Thanh Thành, xin Ân sư tổ nghĩ lại!”

“Đâu phải đuổi người khỏi sư môn. Người muốn làm đệ tử núi Thanh Thành, nhưng người tự hỏi lại mình xem, người có lòng cầu đạo không?

Người phải rời núi Thanh Thành mới có thể tìm được kiếm đạo của mình.”

Ân Trường Tùng chậm rãi nói: “Ngọc Chân từng nói trong số mệnh của người có hai phần duyên phận sư môn, một phần là với hãn, còn một phần ẩn giấu trong nơi sơn dã giang hồ. Người đi tìm đi.”

Lý Phàm Tùng lau nước mắt, im lặng hồi lâu rồi mới gật đầu: “Vâng.”

“Đừng khóc. Ngọc Chân nói kiếm pháp của người đó không thua gì hãn.

Nộ Kiếm Phá Quân, Cô Kiếm Cửu Ca, Nho Sinh Nhã Kiếm, Tuyết Nguyệt Tuyết Đại. Sư phụ người chắc chắn trong bốn thanh kiếm này, đây là cơ

duyen tốt, phải quý trọng.”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Nhìn bóng lưng hai vị đệ tử bước từng bước xuống núi, Ân Trường Tùng thở dài náo nức. Ba vị thiên sư thế hệ trước cũng đi tới bên cạnh hãn.

“Một nhận được đạo pháp, một được truyền kiếm thuật.” Một thiên sư

nhìn bóng lưng hai người, chậm rãi nói: “Coi như Ngọc Chân có truyền nhân.”

“Một tiểu đạo đồng có thể kế thừa vị trí chương giáo núi Thanh Thành được không?” Một thiên sư khác hỏi, giọng nói lo lắng.

Ân Trường Tùng lắc đầu: “Được hay không được, phải xem ba năm du lãm này.”

“Nghe nói Ngọc Chân vẽ cho hai người bọn họ một tấm bản đồ. Nghĩ lại cũng buồn cười, Ngọc Chân chưa bao giờ tự xuống núi, làm sao vẽ được bản đồ?” Một thiên sư nghi hoặc nói.

“Ta xem bản đồ đó rồi, trên đó chỉ có hai nơi, bắt đầu là núi Thanh Thành, kết thúc cũng là núi Thanh Thành.” Ân Trường Tùng dừng lại một chút:

“Còn giữa lúc đó, Ngọc Chân chỉ hướng dẫn tới một nơi. Còn lại tùy theo ý muốn mà đi.”

“Là đâu vậy?” Ba vị thiên sư cùng hỏi.

“Thiên Khải.” Ân Trường Tùng ngửa đầu lên nhìn bầu trời: “Khâm Thiên giám.”

Lý Phàm Tùng công rương sách, Phi Hiên dắt một con ngựa màu đỏ sẫm đi bên cạnh hắn, hết như năm xưa bọn họ xuống núi du lịch. Chỉ có điều lần này tâm cảnh và tâm tính đã hoàn toàn bất đồng. Hai người đi xuống dưới núi, Lý Phàm Tùng quay đầu lại, nước mắt bất giác chảy ra.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Phi Hiên hỏi hắn.

“Ta nhớ năm xưa ta theo cha mẹ lần đầu tiên tới núi Thanh Thành. Khi đó còn chưa tới sáu tuổi, vừa theo cha mẹ lên núi đã thấy một thiếu niên ngồi trên bậc thang, ngậm một cọng cỏ đuôi ngựa nhìn về phía xa. Người hỏi ta, dưới núi ra sao. Lúc đó ta thấy sau lưng người có dắt một thanh kiếm gỗ

đào bèn nói: Người dạy ta kiếm thuật, ta sẽ kể cho người chuyện dưới chân núi. Cha mẹ trách ta mạo phạm, nhưng người lại đáp ứng rất sáng khoái.

Sau đó ta mới biết người là Triệu Ngọc Chân, đạo pháp đệ nhất, kiếm thuật đệ nhất núi Thanh Thành trong trăm năm qua.” Lý Phàm Tùng vừa rơi lệ

vừa cười nói: “Nhưng lúc đó chỉ cảm thấy người có vẻ hơi ngốc nghếch, tùy tiện kể vài chuyện dưới chân núi người cũng vui vẻ rất lâu. Giờ nghĩ lại quả thật có lỗi với người.”

“Sao vậy?” Phi Hiên hỏi.

Lý Phàm Tùng lau nước mắt một cái: “Lúc ấy còn nhỏ tuổi, ta đâu có trải qua nhiều chuyện như vậy, chỉ là những câu chuyện nghe được từ miệng cha mẹ mà thôi. Thậm chí có một số là bịa ra, thế nhưng sư phụ tin hết. Lần này xuống núi, không biết sư phụ chứng kiến cớ phạm nhàm chán như

vậy liệu có thất vọng không.”

Phi Hiên cũng cười: “Không đâu, với bộ dạng của sư phụ, cho dù là chuyện nhàm chán, người cũng thấy hứng thú.”

“Cũng đúng, sư phụ không thể thấy hết, vậy để chúng ta chứng kiến thay.” Lý Phàm Tùng xoay người cao giọng nói: “Tiểu thư đồng, chúng ta lên đường.”

“Được, tiểu sư thúc!” Phi Hiên đáp.

“Đừng gọi tiểu sư thúc, phải gọi là công tử.” Lý Phàm Tùng gõ nhẹ lên đầu Phi Hiên.

Phi Hiên lại không tức giận như mọi khi, nhưng bước được vài bước lại quay đầu lại, dường như thấy trên bậc thang đó đã từng có một thiếu niên dịu dàng như ngọc, sau đó lại hóa thành một đạo sĩ trung niên để hai hàng rìa nhìn về phía xa, ánh mắt đầy ao ước.

Sư phụ, mong rằng lần này xuống núi người tìm được thứ trong lòng người. Còn việc người chưa hoàn thành, cứ giao cho Phi Hiên.

Chương 209: Thiên Hạ phường

Sòng bạc, nơi tập trung những kẻ vung tiền như rác, có người giàu sang phú quý chỉ trong một đêm, lại có kẻ táng gia bại sản. Dục vọng, tham lam, tàn bạo, tất cả mọi nhược điểm của con người từ trong bụng mẹ đều được bộc lộ trọn vẹn tại đây.

Tại Bắc Ly có bốn sòng bạc nổi tiếng nhất.

Thiên Kim thai tại Thiên Khải thành. Nó được gọi là Thiên Kim thai là vì chính giữa nơi đó là một đài cao chế tạo từ thiên kim. Nó ở hoàng thành, trên quý tộc họ Tiêu, dưới thì thương gia giàu có, người bước vào Thiên Kim thai tuyệt đối không phải kẻ bình thường. Nhưng cho dù là bậc quyền quý trong triều, một khi thua tiền ở đây chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận.

Lý do là vì đại lão bản sau lưng Thiên Kim thai có thân phận cực kỳ thần bí. Từng có chuyện con trai cả của thượng thư bộ Hộ thua tiền ở Thiên Kim thai, gây sự một hồi sau đó biến mất vô hình. Ngày hôm sau tên công tử

kia được một chiếc xe ngựa đưa về phủ thượng thư, không mất đi tên họ nhưng vĩnh viễn không còn cánh tay phải. Nếu bàn về sòng bạc đệ nhất Thiên Khải, có thể nói là Thiên Kim thai.

Mỹ Nhân trang tại Tam Cổ thành, nơi tiêu tiền ở vùng biên cảnh. Do buôn bán ở khu vực biên giới không cần nộp thuế, cho nên ở nơi đó các thương nhân đến từ các nơi lấy từng khay minh châu ra thay cho kim phiếu thông dụng ở Bắc Ly để tiến hành đổi chác. Tiền đặt cược rất lớn, đám cờ bạc chi tiêu phóng khoáng, chỉ đứng sau Thiên Kim thai ở Thiên Khải.

Sòng bạc hạng ba nằm tại Bạch thành ở Thanh Châu. thương nhân của Thanh Châu Cửu Thành bao phủ gần tám thành việc buôn bán ở Bắc Ly, cho nên sòng bạc do họ dựng nên là sang trọng nhất. Nơi vào cửa có chín

viên minh châu, nghe nói cho dù đêm xuống ở cửa cũng không cần đốt đèn lồng, là vì chín viên dạ minh châu có thể chiếu sáng toàn bộ nơi đó. Sông bạc này được đặt tên là Tiêu Dao phường, nhưng không phải ai cũng có thể vào ngồi trong sông bạc này. Người tới lần đầu phải được Tiêu Dao phường công nhận là khách quý mới có thể bước vào.

Còn sông bạc thứ tư lại có cái tên ngang ngược nhất, nó là Thiên Hạ

phường. Nó cũng thật sự là sông bạc rộng lớn nhất Bắc Ly. Thiên Hạ phường được chia làm khu đánh cược và khu vật đánh cược, khu máy đánh cược. Chia ra làm lục bát, xư bồ, tắc hí, bài cừ, đánh cờ, mã điếu, mặt trượt, áp bảo, hoa hội, tự bảo đẳng, khu đấu vật, chọi gà, chọi chim cú, chọi họa mi, chọi chim hồng tước, chọi đế và chọi hoa mi, chọi ngỗng.

Còn có đua ngựa, chó săn các loại, không gì không có. Thậm chí trước đây còn có chọi người, mười năm trước mới bị cấm. Đương nhiên nó tên là Thiên Hạ phường không chỉ vì nó rộng lớn, mà còn vì chủ nhân sau lưng nó.

“Thiên Hạ Vô Song thành.” Gã cao to một mắt toét miệng cười nói: “Cô nương muốn tới Thiên Hạ Vô Song thành?”

“Đúng vậy.” Một cô gái vóc dáng thướt tha mặt mũi xinh đẹp, ngay khi bước vào sông bạc đã khiến tất cả mọi người chú ý tới. Cô mặc một bộ y phục màu trắng, sau lưng viết một chữ cược lớn. Phía sau cô là một thiếu niên, trên người treo đầy kiếm, lúc đi đường kêu leng keng không ngừng.

Thiếu niên và cô gái này mặc kiểu quần áo giống nhau, sau lưng áo đều có một chữ cược lớn.

Gã cao to kia ra vẻ đang xía răng nói: “Thiên Hạ Vô Song thành được gọi là võ thành, không chào đón người ngoài vào. Nếu muốn vào Thiên Hạ Vô Song cần có Vô Song lệnh. Nếu không từ nơi này tới Vô Song

thành là ba mươi dặm, trên đường sẽ có vài chục cao thủ phục kích người.”

“Sư phụ, con mà phải sợ đám cao thủ cút chó đó á? Cần gì phải có Vô Song lệnh?” Thiếu niên hạ giọng nói.

“Im đi.” Cô gái xinh đẹp kia trừng mắt với hắn.

“Nhưng Thiên Hạ phường chúng ta thật sự có một tấm Vô Song lệnh. Cô nương vừa tới đã nói muốn lấy Vô Song lệnh, có biết quy củ của Thiên Hạ

phường không?” Gã cao to thu hồi nụ cười, ánh mắt lóe lên vẻ tàn bạo.

“Biết. Chín bàn đoạt mệnh thiên hạ cược, lưu tài lưu mạng lưu Diêm Vương. Ta đánh cược bao năm rồi, vẫn muốn cược như vậy một lần.” Ánh mắt vốn ôn nhu như nước của cô gái cũng toát lên vẻ hung ác.

Gã cao to kinh ngạc, gã đã thấy ánh mắt này không ít lần, đó là ánh mắt chỉ

xuất hiện trên người đám cờ bạc tới quên mệnh. Tiếp đó gã cười nhạt:

“Xem ra người không biết Thiên Hạ phường là nơi thế nào, không biết chúng ta là người như thế nào. Cho dù người muốn đi nữa, người nghĩ mình có tư cách gì để ta mở đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh?”

Cô gái mỉm cười yêu kiều: “Phải là người không biết ta là người như thế nào mới đúng. Đồ nhi, nói cho hắn, ta là ai”

Thiếu niên bước lên trước một bước, cao giọng quát: “Ta là Lạc Minh Hiên!”

Gã cao to hít một hơi lạnh: “Lạc Minh Hiên!” Sau khi hô xong mới hoàn hồn, trong lòng thầm nhủ: Hình như chưa từng nghe cái tên này, vội vàng quay đầu lại nhìn một đồng bọn đang phe phẩy quạt lông vũ.

Người nọ vung quạt, khổ sở suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Chưa từng nghe, cái tên này rất lạ tai.”

“Thằng nhãi, người dám trêu ta?” Gã cao to cả giận nói.

“Vị này là sư phụ ta.” Lạc Minh Hiên không buồn để ý tới gã, hăng giọng một cái: “Doãn Lạc Hà.”

“Hả, Lạc Hà Thái Hà cái gì, chưa từng nghe...” Gã cao to vô thức khoát tay một cái, nhưng ngay sau đó thân thể run bần bật, nhìn về phía đồng bọn, giọng nói run rẩy: “Doãn... Doãn Lạc Hà?”

“Doãn Lạc Hà!” Mọi người trong Thiên Hạ phường đều hét lên.

“”Là con gái của vua đánh bạc, từng báo thù cho cha trong Tiêu Dao thành, thằng kẻ thanh thế lớn nhất Thanh Châu bấy giờ là Liên Như Kiệt liền ba

ván, đoạt lại ngôi vua đánh bạc, Doãn Lạc Hà?” Lần này gã cao to thật sự

hít một hơi lạnh.

“Đúng, năm đó ta mới mười tuổi.” Doãn Lạc Hà cười nói, một chân đạp lên ghế, tay đặt lên đùi, nhìn gã cao to với vẻ hứng thú: “Năm nay ta ba mươi tuổi.”

Lạc Minh Hiên khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh Doãn Lạc Hà tiếp lời: “Mặc dù sư phụ ta xinh đẹp như hoa, dáng vẻ vẫn như năm hai tám.”

Doãn Lạc Hà gõ một phát vào gáy hăn: “Người im đi cho ta. Khó khăn lắm mới tích cóp được khí thế, lại khiến người làm hỏng rồi!”

Gã cao to lúc trước luôn giữ vẻ mặt coi thường nhưng lúc này lại hết sức cung kính . Ngay cả đám cờ bạc trong Thiên Hạ phường vốn đang mang vẻ

giấu cợt, chuẩn bị xem kịch vui lúc này cũng đứng dậy đầy tôn kính. Trận chiến vua đánh bạc trong Tiêu Dao thành ở Thanh Châu năm xưa đã được đám cờ bạc truyền miệng suốt mười mấy năm. Hôm nay vua đánh bạc đích thân tới Thiên Hạ phường, trong lòng hẳn thật sự rất hưng phấn. Gã cao to chấp tay nói: “Nếu tiên tử nể mặt, muốn đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh của Thiên Hạ phường chúng ta, vậy ta cung kính chẳng bằng tuân lệnh.” Hẳn vỗ tay ba lần.

Tất cả mọi người vây xem thối lui sang hai bên, nhường một con đường dài. Người trong sòng bạc nhanh chóng xếp chín cái bàn thành một hàng, bên cạnh mỗi bàn lại có một người.

“Xư bồ, bài cửu, tuyên hòa, mã điều, áp bảo, hoa hội, tự bảo, mặt chượt, lục bác.” Gã cao to cất cao giọng: “Đây chính là đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh của Thiên Hạ phường chúng ta. Không cược tài bảo, chỉ phán sinh tử. Tiến tử, xin mời!”

“Phải thế chứ, được lắm.” Doãn Lạc Hà đứng dậy đi về phía chín bàn cược kia.

“Không cược tài bảo, chỉ phán sinh tử?” Lạc Minh Hiên Côn Lôn một tiếng, nhẹ nhàng ấn kiếm trong tay xuống, cũng bước theo.

Chương 210: Đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh

Cái gọi là Cửu Trác Đoạt Mệnh là quy củ riêng của Thiên Hạ phường.

Chín bàn liên tiếp, chín loại đánh cược, chín vị cao thủ đánh cược của Thiên Hạ phường làm nhà cái trấn thủ. Chỉ cần thua trong bất cứ bàn nào, như vậy tuy không thảm tới mức thật sự mất mạng, nhưng từ nay về sau người không thuộc về mình nữa mà thuộc về Thiên Hạ phường.

Đây là quy củ của Thiên Hạ phường.

“Lạc Hà tiên tử đại giá quang lâm là vinh hạnh của Thiên Hạ phường, cũng là vinh hạnh của Bành mỗ.” Người trung niên ngồi trên bàn đánh

cược đầu tiên mỉm cười nói.

“Chương quỹ của Thiên Hạ phường à.” Doãn Lạc Hà cũng cười nói.

“Tạm biệt đã mười năm, khi gặp lại tiên tử lần nữa ta đã là người trung niên, còn tiên tử vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu.” Bành chương quỹ phát tay: “Mời.”

“Là Bành Khâm Hải Bành chương quỹ của Thiên Hạ phường. Kỹ thuật xư

bồ thiên hạ vô song.” Doãn Lạc Hà nói với Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên ngẩn người, không rõ ý tứ, ôm quyền nói: “Kính chào Bành chương quỹ.”

“Đi đi.” Doãn Lạc Hà lạnh nhạt nói.

“Hả?” Lạc Minh Hiên cả kinh.

“Ta đâu có nói mình sẽ đánh cược Cửu Trác Đoạt Mệnh, mấy thứ lật vật này cần gì sư phụ người đích thân ra tay?” Doãn Lạc Hà nhú hàng mi xinh: “Chẳng phải người muốn phá trận Tiên Nhân Lục Bát à? Không hứng thú với loại đánh cược nhỏ này ư?”

“Đánh cược nhỏ?” Bành Khâm Hải cười một tiếng: “Tiên tử vẫn cuồng ngạo như lúc ban đầu.”

“Không phải ta cuồng ngạo.” Doãn Lạc Hà khinh thường đảo mắt qua chín bàn cược: “Chỉ có điều, người đúng là rác rưởi.”

“Người!” Bành Khâm Hải cả giận nói.

“Được rồi được rồi, đừng ồn ào, ta đánh cược được chưa?” Lạc Minh Hiên bước tới, ngồi xuống bàn cược đầu tiên. “Tới đi.”

Bành Khâm Hải khinh thường: “Thằng nhãi, người mới mấy tuổi mà dám đánh cược với ta?”

Lạc Minh Hiên không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Ta năm nay hai mươi, khi sư phụ ta thành vua đánh cược mới có mười tuổi.”

Thiên Hạ Vô Song thành.

Thành chủ Vô Song trẻ tuổi cũng một hộp kiếm cùng đại đệ tử đồng lứa Lô Ngọc Địch đứng trên tường, nhìn về phía một ngọn núi xa xa.

“Hôm nay sư phụ sẽ vào Kiếm Lư bế quan, sau khi người xuất quan chắc chắn sẽ đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên.” Lô Ngọc Địch chậm rãi nói.

Vô Song gật đầu một cái: “Có lẽ thế, nói thật ra thì thiên phú của sư phụ còn thiếu một chút ý.”

“Bên phía nhị hoàng tử có tin tức gì đưa tới không?” Lô Ngọc Địch không buồn để ý tới lời nói đại nghịch bất đạo của Vô Song.

Vô Song suy nghĩ một chút rồi lắc đầu một cái: “Quên rồi.”

“Quên rồi?” Lô Ngọc Địch cả kinh: “Cái này mà cũng quên được?”

“Đúng vậy, chỉ nhớ Triệu Ngọc Chân chết, Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma. Hai vị đó đều là Kiếm Tiên, chuyện của bọn họ thì ta không quên được.” Vô Song cười toét miệng: “Những thứ khác ta không quản.” Sau khi nói xong hắn lấy lá thư ra đưa cho Lô Ngọc Địch: “Hay là huynh đọc thử đi.”

Lô Ngọc Địch nhận lấy lá thư, càng đọc càng kinh hãi: “Triệu Ngọc Chân bỏ mạng, Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma, sau đó Lôi gia bảo xảy ra đại chiến.

Lôi Thiên Hổ của Lôi môn, Đường lão thái gia của Đường môn, Tà Thất Dao của Âm Hà chết trận. Nói vậy kế hoạch tiêu diệt Lôi gia bảo của nhị hoàng tử đã thất bại.”

Thiên Khải thành, Bạch Vương phủ.

“Đệ cảm thấy chúng ta thất bại ư?” Tiêu Sùng hai mắt buộc khăn trắng ngồi trong sân yên tĩnh phờn nằng hỏi nhỏ. Đối diện với hắn là thất hoàng tử, Tiêu Cảnh Hà.

Tiêu Cảnh Hà thở dài: “Thật ra chỉ kém chút thôi là diệt trừ được Lôi môn rồi. Giờ mất cả Đường lão thái gia và gia chủ Tạ gia, đúng là chúng ta không kiếm được chút lợi nào.”

“Đệ sai rồi.” Tiêu Sùng lắc đầu một cái: “Trước nay ta không coi Đường môn là đồng minh, dã tâm của Đường lão thái gia quá lớn. Lần này coi như

Lôi môn và Đường môn đã kết thù, hai nhà bất hòa, đây là đả kích khổng lồ đối với Tuyết Nguyệt thành. Sau chuyện này chưa chắc Tuyết Nguyệt thành đã là giang hồ đệ nhất thành. Đây là lúc một đồng minh khác của chúng ta, Vô Song thành lại quật khởi!”

“Đường môn không tính là đồng minh? Vậy Âm Hà thì sao?” Tiêu Cảnh Hà nhỏ giọng nói.

“Âm Hà.” Tiêu Sùng nhíu mày một cái: “Ta càng ngày càng cảm thấy lúc đầu không nên tìm bọn chúng. Bọn chúng là ác quỷ trong bóng tối, ta không nắm được trong tay.”

Tiêu Cảnh Hà cúi đầu: “Khi đó là đệ hành động lỗ mãng.”

“Không sao, chuyện Âm Hà để ta nghĩ kỹ đã.” Tiêu Sùng phất tay: “Đúng rồi, gần đây bên phủ Xích Vương có động tĩnh gì không?”

“Vẫn ca hát hàng đêm, ngày ngày uống rượu mua vui. Nghe nói Xích Vương Tiêu Vũ cải tạo toàn bộ vương phủ thành một sân săn bắn, đúng là hoang đường.” Tiêu Cảnh Hà đáp.

Tiêu Sùng gõ nhẹ ngón tay lên đầu gối: “Xích Vương Tiêu Vũ, lần này trên giang hồ có động tĩnh lớn như vậy, thế mà hắn lại không tham dự. Đúng là khiến người ta bất an.”

Phủ Xích Vương.

Tiêu Vũ ngồi trên ghế trái lông cừu, uống rượu không chút lo lắng: “Chết một con cò lợi hại như Đường lão thái gia nhưng lại khiến Lôi môn và Đường môn kết thù không thể hóa giải, suy yếu lực lượng Tuyết Nguyệt thành. Đối với người đặt cược vào Vô Song thành như Tiêu Sùng, đây là vụ

mua bán chỉ lời không lỗ.”

Long Tà đứng bên cạnh hắt gập đầu: “Một núi không thể có hai cọt, nếu Bạch Vương muốn nâng đỡ Vô Song thành, như vậy tương lai chắc chắn sẽ

khiến Đường môn bất mãn. Cái chết của Đường lão thái gia có thể coi là chuyện tốt với Bạch Vương phủ.”

“Cứ để bọn chúng đấu đá thôi.” Tiêu Vũ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén. “Đấu tới cá chết rách lưới, sau này thiên hạ sẽ là của ta. Chỉ có điều lần này ta đánh giá cao Tiêu Sùng rồi. Ta tưởng hẳn sẽ không giết Tiêu Sở

Hà, nhưng thật không ngờ hẳn còn nhát gan hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. Mời đệ đệ võ công tuyệt thế rời núi, thực ra là một nước đi sai.”

“Nghe nói lần này Tiêu Sở Hà sống được đều là nhờ Diệp An Thế và Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên.” Long Tà nói.

“Ta sợ Tiêu Sùng tìm được Tiêu Sở Hà trước, lợi dụng hẳn làm một số chuyện đáng sợ nên mời đệ đệ ra tay cản lại. Nhưng Tiêu Sùng lại chỉ một lòng muốn giết chết Tiêu Sở Hà. Cũng đúng thôi, nếu Tiêu Sở Hà trở lại Thiên Khải, bất kể hôm nay hẳn ra sao, ít nhất lực uy hiếp vẫn còn. Giờ

Tiêu Sở Hà đi đâu rồi?” Tiêu Vũ hỏi.

“Cái này thì không tra được.” Long Tà lắc đầu.

“Nham Sâm thì sao? Không tìm được hãn à?” Tiêu Vũ hơi cau mày, hôm đó nghe nói Nham Sâm được Bách Hiếu đường truyền tin cái là vội vội vàng vàng đi tìm hãn. Thế nhưng vị cao thủ tình báo đệ nhất Xích Vương phủ này lại như bốc hơi khỏi trần gian.

“Không tìm thấy, Nham Sâm xuất thân từ Bách Hiếu đường, vốn là cao thủ

theo dõi. Người trong vương phủ cũng do hãn đào tạo ra, tạm thời không tìm được hãn.” Long Tà lắc đầu.

“Đành vậy.” Tiêu Vũ thở dài: “Bây giờ cũng chẳng quản được nhiều, chắc giờ đệ đệ kia của ta đang chạy tới Thiên Khải. Trước khi gặp lại nó, ta phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“Long Tà biết!” Long Tà gật đầu nói.

Chương 211: Tiên Nhân Lục Bác

Dùng mười hai quân cờ, sáu quân trắng sáu quân đen, gọi là chi quỳnh.

Mỗi người sáu quân, chia ra mười hai lượt, khoảng ngang phía trước không có gì là thủ, thả hai viên cá. Trước khi đặt cược thì chọn màu, sau đó đi cờ. Cờ tới chỗ nước thì ăn cá, ăn một cá được hai điểm. Cách chơi này chính là lục bác.

Lục bác hưng thịnh trong giới quý tộc tiền triều, sau nhiều năm chiến loạn, cách chơi đã thất truyền ít nhiều, hơn nữa quy tắc trước đây phức tạp, không tiện lưu hành. Nghe nói triều đại trước có một hoàng tử lưu lạc chốn nhân gian sinh sống mai danh ẩn tích, vị hoàng tử này từ quần áo tới ăn uống đều rất đậm bạc, nhưng vẫn rất vui vẻ, chỉ điều không cai được món lục bác này, khổ nỗi không người nào chơi cùng. Thế nên hãn sửa đổi cách chơi, dạy cho hàng xóm. Hàng xóm thấy thú vị, hai người

có thể chơi với nhau một ngày một đêm, sau đó khiến mọi người tới xem, có khi đứng cả

mấy canh giờ, rất náo nhiệt. Sau đó chuyện này truyền ra ngoài, không ít người học cách chơi, lời đồn cũng lan tỏa. Dần dà, cờ lục bác càng ngày

càng được hoan nghênh, tới nay thậm chí cả trẻ con bảy tuổi cũng đánh được.

Thiên Hạ phường, cờ Cờ Trắc Đoạt Mệnh, bàn cuối cùng chính là Lục Bác!

Gã cao to khơi mào chín bàn cờ này giờ đã mồ hôi đầy đầu, hẳn biết đối phương là Lạc Hà Tiên Tử nên đã phái chín vị chưởng quỹ lợi hại nhất Thiên Hạ phường ra tay. Nhưng giờ Lạc Hà Tiên Tử còn chưa xuất thủ mà chỉ một tên đồ đệ đã qua cả tám bàn, ngồi trước ván lục bác.

Một ông lão tóc trắng phau ngồi bên ván cờ lục bác. Ông ta mặc áo vải thô, dáng vẻ không khác gì một ông già bình thường. Ông híp mắt nhìn Lạc Minh Hiên: “Nhóc, người qua tám ván cờ rồi?”

Lạc Minh Hiên nghĩ thầm trong lòng, mình qua tám bàn cờ khiến cả

Thiên Hạ phường đều xôn xao, lão già này ngồi yên ở đây cả nửa ngày, hóa ra vừa điếc lại vừa mù. Trong lòng nghĩ vậy, thần sắc thiếu kiên nhẫn:

“Lão già nhà ngươi thật nực cười, ta đánh cờ cả tám ván trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi không thấy?”

Doãn Lạc Hà đang đứng bên cạnh im lặng lại đột nhiên mắng khê:

“Không được vô lễ.”

Ông lão kia nghe tiếng ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn Doãn Lạc Hà, nhìn một lúc lâu sau, khoé miệng nhếch lên thành một nụ cười hơi thô bỉ:

“Tiên tử, vẫn xinh đẹp như ngày nào.”

“Đại chương quỹ năm nay tám tuổi rồi, còn chưa chết à?” Doãn Lạc Hà vẫn mỉm cười ôn nhu nhưng lời nói lại khiến người ta kinh hãi.

Ông lão được gọi là đại chương quỹ ho khan vài tiếng nặng nề: “Ngày ngày đánh lục bác cùng Diêm Vương, thắng một ván là sống lâu được một năm. Lão già ta bấm ngón tay tính thử, còn sống được hai mươi năm.”

“Đại chương quỹ.” Gã to cao một mắt đi tới bên cạnh ông lão, cúi đầu nhỏ

giọng nói gì đó với lão.

Đại chương quỹ gật đầu một cái, hắng giọng phất tay về phía cái bàn trước mặt: “Vây, xin mời.”

“Sư phụ, người này lai lịch ra sao?” Lạc Minh Hiên thấy khí thế hoàn toàn khác với tám bàn trước, vội vàng hỏi.

Doãn Lạc Hà cười nói: “Chẳng phải lão ta vừa nói ngày ngày đánh cờ cùng Diêm La vương à? Lão được gọi là Diêm La Đổ Đồ, đại chương quỹ của Thiên Hạ phường, Diệp Tam. Thời gian lão đánh lục bác còn hơn cả tuổi của ta với người cộng lại. Tám bàn trước cộng lại cũng chẳng bằng mình lão.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Vây làm sao mà người thắng được?”

Doãn Lạc Hà gõ đầu Lạc Minh Hiên: “Trước khi người nói câu này còn có chút cơ hội. Người có nhớ chân ý đánh cước mà ta giao cho người không?”

“Khi người cho rằng mình sẽ thắng, chắc chắn người sẽ thắng.” Lạc Minh Hiên lẩm bẩm.

“Đi thôi.” Doãn Lạc Hà đẩy nhẹ, Lạc Minh Hiên ngồi xuống trước bàn cờ

lục bác.

“Ta đánh lục bác sáu mươi sáu năm, chưa từng thua. Nhóc, người đánh mấy năm rồi?” Diệp Tam lạnh nhạt hỏi.

Lạc Minh Hiên gãi đầu một cái: “Chắc tầm sáu năm.”

“Được. Cùng là sáu, cũng coi như có duyên, thua thì làm tôi tớ của ta, cũng rất thích hợp.” Diệp Tam cười lạnh một cái.

Nụ cười này lại chọc giận Lạc Minh Hiên: “Chẳng qua là sống lâu mấy năm thôi, ông lão, người phách lối quá đấy.”

“Sống lâu mấy năm?” Diệp Tam vẫn cười: “Nếu thắng nhãi nhà người đã ngu ngốc như vậy thì để ta nói cho người, vừa rồi người đáp sai rồi.”

“Ta đáp sai?” Lạc Minh Hiên kinh ngạc: “Sai ở đâu?”

“Người chưa từng chơi lục bác.” Diệp Tam đột nhiên giơ tay, lật đứng một quân cờ trước mặt: “Kiêu!”

Trong lúc trò chuyện hai người đã giao chiến vài hiệp, trong cờ lục bác quân cờ tới vị trí chỉ định là có thể dựng thẳng thành kiêu. Kiêu có thể ăn cá, một con cá được hai điểm cước, được sáu điểm cước là thắng! Nhưng Lạc Minh Hiên đánh lục bác lâu năm như vậy mà chưa từng thấy ai lập kiêu nhanh như vậy. Cuối cùng hăn cũng bình tĩnh tập trung đánh cờ.

Sau mười hiệp, lưng Lạc Minh Hiên đã ướt đầm mồ hôi. Hăn chưa từng thấy ai đánh lục bác như vậy, mỗi nước đi đều hết sức quý dị, cứ như rời rạc ngoài bờ của quy tắc lục bác, thế nhưng lại ép mình từ từ lui lại phía sau, lúc nào cũng có thể thua sạch.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Lạc Minh Hiên cưỡng ép mình tỉnh táo lại, trong đầu hăn không ngừng hiện lên hình ảnh những ván lục bác đã từng đánh.

Chắc chắn sẽ có cách, chắc chắn có cách. Cuối cùng Lạc Minh Hiên nhắm hai mắt lại, hình ảnh trong đầu hẳn không ngừng xoay tròn cho tới khi xuất hiện khung cảnh mình đã xem cả ngàn vạn lần -- hai tượng sứ được điêu khắc sống động ngồi đối diện đánh cờ lục bát. Đúng rồi! Tiên nhân lục bát trứ, đối bát thái sơn ngưng, dẫn hẳn vào thế tiên nhân, cuối cùng nếu Diệp Tam phá được cục diện đó thì coi như phá giải được Tiên Nhân Lục Bát thuật. Nếu Diệp Tam không phá được thì đây là tàn cuộc, tuy không thắng nhưng cũng không thua!

Lạc Minh Hiên mở mắt, trong lòng dấy lên hy vọng.

Thời gian ba nén nhang sau.

Gã cao lớn một mắt nhìn Bành Khâm Hải hạ giọng nói: “Đại chương quỹ chưa bao giờ đánh lục bát lâu như vậy, chẳng lẽ lần này thua à?”

Bành Khâm Hải lắc đầu: “Ván này đánh được một lúc đã thấy đại chương quỹ không bại được. Thế nhưng vừa rồi thắng nhóc này đột nhiên thay đổi

cách đánh, giờ thế cờ như vậy, có vẻ đại chương quỹ không bại nhưng cũng không thắng nổi.”

“Thế cờ tàn?” Gã cao lớn một mắt nhíu mày.

“Thắng nhóc, ai dạy ngươi cái này.” Diệp Tam đột nhiên dừng lại, hỏi nghiêm túc.

Lạc Minh Hiên lau mồ hôi trên đầu: “Đương nhiên là sư phụ ta dạy rồi.”

“Xì, sư phụ ngươi xảo quyết kỳ quái, thiên thuật vạn biến, bản lĩnh thiên thuật còn giỏi hơn đánh bạc nhiều. Thắng nhóc nhà ngươi đánh lục bát từng quân đều rất chuẩn mực, sao có thể là cô ta dạy được?” Diệp Tam cả

giận nói.

Lạc Minh Hiên hất tay nói: “Còn đánh nữa không!”

Diệp Tam vỗ nát cả bàn cờ: “Không đánh nữa! Ta đánh lục bác sáu mươi sáu năm lại không thắng được một tên đánh lục bác dờm, đúng là hoang đường.”

“Lục bác dờm?” Lạc Minh Hiên nhìn Doãn Lạc Hà: “Là sao?”

Doãn Lạc Hà cười nói: “Đúng là ý người nghe thấy đấy!”

Chương 212: Một nụ cười phù dung

Diệp Tam nhẹ nhàng lấy một tấm thẻ ngọc đặt trên bàn: “Vốn tưởng là chơi lục bác dờm, chỉ là phí thời gian. Nhưng thắng nhóc nhà người không đúng. Người từng chơi lục bác thật?”

Lạc Minh Hiên gãi đầu một cái, hơi tức giận: “Lão già nhà người nói cái gì vậy? Có thể nói cái gì mà ta hiểu được không?”

“Được lắm, ta hỏi người, nếu sáu quân cờ đều có thể thành kiêu, vậy thì sao?” Diệp Tam đột nhiên hỏi.

Lạc Minh Hiên như bị sét đánh, thuật lục bác bình thường thì sáu quân cờ

chỉ có một thành kiêu, năm quân khác là tán, lót đường cho kiêu. Nếu sáu

quân cờ đều có thể thành kiêu, Lạc Minh Hiên lẩm bẩm: “Vậy biến hóa trên bàn cờ phải nhiều hơn quá khứ gấp mười lần...”

“Thắng nhóc, ta lại hỏi người, trong lục bác một kiêu có thể ăn một tán, vậy nếu tán cũng có thể ăn kiêu thì sao?” Diệp Tam lại hỏi.

Lạc Minh Hiên cau mày, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, vốn dĩ thuật lục bác kiêu có thể ăn tán, tán không thể ăn kiêu cũng không thể ăn tán.

Nhưng nếu biến thành kiêu có thể ăn tán, tán cũng có thể là kiêu, mà tán không thể ăn nhau, như vậy biến số lại tăng thêm vài lần. Hóa ra thuật lục bác không đơn giản như mình tưởng tượng, quy tắc chỉ hơi đổi đã hóa thành một ván cờ nhiều biến số đến vậy.

Lục bác dờm? Lạc Minh Hiên đột nhiên tỉnh ngộ, rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa ba chữ này. Hắn nhìn Diệp Tam, trầm giọng nói: “Người học thuật lục bác tiền triều?”

“Ta học Diệp, tổ tiên ta mấy trăm năm trước từng là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của nước Đại Huyền đã vong quốc từ lâu. Tổ tiên ta để lại một quyển kỳ phổ, ta nghiên cứu bao năm mới hiểu được đường lối, thế

nhưng thuật lục bác hết sức phức tạp, xung quanh không ai muốn học. Ta chỉ có thể tự hạ mình xuống, nhưng sau khi đánh trận lục bác kia, lục bác giữa người với ta chẳng qua chỉ là trò đùa.” Diệp Tam cười lạnh nói.

“Trò đùa mà người cũng có thắng được đâu?” Lạc Minh Hiên nói.

“Cho nên vừa rồi ta mới nghĩ, có phải người cũng là cố nhân hiền hách tiền triều không, có phải cũng biết thuật lục bác chân chính không. Nhưng giờ

xem ra chỉ là tình cờ mà thôi.” Diệp Tam lắc đầu: “Chuyện ta muốn hỏi người, e là không hỏi được.”

“Chuyện gì?” Lạc Minh Hiên nghi hoặc hỏi

“Năm xưa mỗi vị hoàng đế của Đại Huyền lên ngôi, bên cạnh đều có một cái bóng. Cái bóng này thường ở bên hoàng tử từ khi sinh ra, được đào tạo từ nhỏ, được truyền kiếm thuật tuyệt thế bí truyền của hoàng đế Đại

Huyền. Cái bóng này phụ trách bảo vệ an toàn cho hoàng đế, nghe nói luận kiếm thuật không dưới kiếm tiên. Nhưng khi Đại Huyền mất nước, cái bóng lại biến mất, môn kiếm thuật kia cũng biến mất. Nếu người và

ta cùng là hậu nhân của danh gia tiền triều, ta nghĩ có thể người biết chút gì đó.” Diệp Tam nói.

Bên kia Diệp Tam đang thờ dài, bên này suy nghĩ của Lạc Minh Hiên lại càng lúc càng rõ ràng.

Đại Huyền mất nước, hoàng thất bị tiêu diệt, kiếm thuật tuyệt thế không rõ tung tích. Lại có một vị vương tử chạy thoát, ẩn nấp trong thế gian, thay đổi thuật lục bác truyền lại cho thế nhân. Trong ngọn núi xa xôi không hiểu sao lại để lại hai con rối đánh cờ lục bác, còn có thơ ‘tiên nhân lâm lục trú, đối bác thái sơn ngưng. Ẩn dưới ván cờ này là kiếm thuật tuyệt thế.

Một đầu mối tan thành từng mảnh nhỏ, rốt cuộc gắn kết lại vào thời khắc này. Ván cờ Tiên Nhân Lục Bác vốn không khó phá giải mà là quy tắc lục bác vốn không như mình nghĩ. Vị hoàng tử Đại Huyền giấu mình trong phạm trù định giấu kiếm thuật trong ván cờ này, mà muốn phá giải nó phải hiểu quy tắc thật sự của lục bác. Lạc Minh Hiên càng nghĩ càng hưng phấn, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Doãn Lạc Hà. Doãn Lạc Hà cũng cau mày suy nghĩ rồi gật đầu một cái.

“Tiền bối, xin cho mượn kỳ phổ xem thử.” Lạc Minh Hiên nhìn Diệp Tam.

Diệp Tam ho nhẹ một tiếng: “Nhóc, người có thiên phú, ta cũng có ý cho người mượn xem. Như vậy sau này còn có người đánh cờ lục bác thật sự

với ta. Có điều, ta có một yêu cầu.” Diệp Tam đột nhiên quay đầu nhìn Doãn Lạc Hà một cái, lại bị Doãn Lạc Hà trừng mắt lại.

Lạc Minh Hiên không hiểu: “Yêu cầu gì?”

“Để sư phụ người hôn ta một cái.” Diệp Tam nhếch miệng cười.

Một tiếng vang lanh lảnh cất lên, ánh bạc lấp lóe.

Một thanh kiếm đã đặt lên cổ họng Diệp Tam.

Trọng kiếm Vô Vọng, Lạc Minh Hiên trực tiếp rút thanh kiếm hung ác nhất của mình ra, mũi kiếm lấp loáng ánh lạnh. Giọng nói của Lạc Minh Hiên còn lạnh lẽo hơn: “Người lập lại lần nữa xem?”

“Người làm gì vậy!” Người của Thiên Hạ phường đứng xem xung quanh rồi rút rút binh khí ra, lập tức vây Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên lại.

Diệp Tam nheo mắt: “Ván cược thứ chín ta không thắng, người cũng không thắng. Không thể đưa Vô Song lệnh cho người được.”

“Vậy ta sẽ giết người.” Lạc Minh Hiên hung hăng nói.

Diệp Tam dứt khoát nhắm mắt lại: “Được, người giết đi.”

Lạc Minh Hiên kinh ngạc, hẳn không phải ma đầu không việc ác gì không làm, nào phải chỉ một lời không hợp mà giết người, đành giả vờ tức giận nói: “Người nghĩ ta không dám ư?”

“Được rồi, đồ đệ. Đừng chơi mấy trò chán ngắt ấy nữa.” Doãn Lạc Hà đột nhiên vung tay, một lệnh bài lấp loáng ánh kim xuất hiện trên tay nàng, bên trên khắc mấy chữ Vô Song rất lớn.

“Vô Song lệnh!” Người của Thiên Hạ phường kinh hãi.

Lạc Minh Hiên vui vẻ nói: “Vậy kỳ phổ thì sao?”

Doãn Lạc Hà vung tay phải, một quyển sách rách nát với tấm bìa cổ xuất hiện trước mắt mọi người: “Người không phải lo.”

“Sư phụ lợi hại thật, lấy được lúc nào vậy?” Lạc Minh Hiên vui vẻ nói.

“Chẳng phải lão già dưới kiếm người bảo thiên thuật của ta đệ nhất thiên hạ à? Trộm ngàn vạn cũng chỉ là chuyện thường, thuận tay là lấy được thôi.” Doãn Lạc Hà quay sang nhìn Diệp Tam, mỉm cười ôn nhu: “Người muốn ta hôn người một cái?”

Diệp Tam thấy nụ cười ôn nhu kia, trong lòng lại lạnh toát. Thiếu niên trẻ

tuổi kia sẽ không giết mình nhưng không có nghĩa là Lạc Hà Tiên Tử sẽ không giết mình. Lão vội vàng lắc đầu: “Tiên tử, ta chỉ đùa chút thôi...”

“Đồ đệ, chúng ta đi thôi.” Doãn Lạc Hà tiêu sái xoay người, phất nhẹ trường bào, khiến chữ ‘cực’ sau lưng bay phất phới uy vũ.

“Vâng.” Lạc Minh Hiên thu kiếm, đi theo.

Diệp Tam tránh được một kiếp, vội vàng lui lại phía sau, giận dữ hét lớn:

“Người nghĩ Thiên Hạ phường của ta là đâu, ngăn bọn chúng ta lại cho ta!” Đám người của Thiên Hạ phường vận sức đã lâu, nghe lệnh này đều không chờ nổi nhào tới.

“Đồ đệ.” Doãn Lạc Hà hô nhẹ một tiếng.

“Tuân lệnh.” Lạc Minh Hiên lại rút trọng kiếm Vô Vọng đâm về phía trước. Doãn Lạc Hà điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng đạp lên thanh kiếm Vô Vọng đang đâm tới, dựa thế bay ra phía ngoài. Cô quay đầu giữa không trung, nhìn Lạc Minh Hiên mỉm cười dịu dàng.

Tú mặc phù dung nhất tiểu khai, tà ôi bảo áp sấn hương tai, nhãn ba tài động bị nhân sai.

Cảnh đẹp nhất thế gian cũng chỉ vậy mà thôi.

Lạc Minh Hiên không nhìn được ngậy người, trọng kiếm Vô Vọng trong tay vung lên, uy lực mạnh hơn bình thường mấy lần, đánh văng những kẻ

vây quanh ra. Hắn điểm mũi chân, cũng đuổi theo: “Sư phụ, chờ con với.”

Chương 213: Cầu kiến Vô Song

Công lực của hai thầy trò Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên hơn xa những người khác của Thiên Hạ phường, một lúc sau đã thúc ngựa phóng đi, bỏ lại những người khác phía sau.

“Làm sao bây giờ?” Gã cao lớn một mắt lau mồ hôi thở hổn hển nói:

“Không kịp mất rồi.”

Diệp Tam hung ác nói: “Cưỡi ngựa đuổi theo, nếu người của Vô Song thành biết chuyện này, chúng ta đều không chịu nổi.”

“Sư phụ.” Lạc Minh Hiên do dự một chút rồi hỏi: “Vì sao chúng ta phải lấy Vô Song lệnh kia. Với võ công đám đệ tử Vô Song thành bảo vệ vòng ngoài này, cho dù là con cũng chẳng sợ, cần gì Vô Song lệnh?”

“Người có thể một mình một kiếm giết vào, nhưng như vậy thanh thế quá lớn, không khéo người chúng ta muốn tìm sẽ chạy mất.” Doãn Lạc Hà đáp.

“Người chúng ta muốn tìm?” Lạc Minh Hiên không hiểu: “Là ai?”

“Nhất Kiếm Đoạn Thủy, Thiên Giang Tuyệt Lưu.” Doãn Lạc Hà chậm rãi nói: “Đương nhiên là thành chủ Vô Song thành, Tống Yến Hồi.”

“Tống Yến Hồi.” Lạc Minh Hiên nhớ nam nhân này, còn nghe không ít người nhắc tới quan hệ giữa hắn và sư phụ Doãn Lạc Hà. Thậm chí lần trước chính hắn còn ra tay dạy dỗ gã đó lúc đang bị thương, nhưng cảnh sư phụ nước mắt lưng tròng lúc đó cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn. Lạc Minh Hiên đột nhiên nói: “Sư phụ, hóa ra người tới đây không phải là tra xét chuyện Lôi gia bảo...”

Doãn Lạc Hà trừng mắt một cái: “Ai bảo thế?”

“Rõ ràng người tới gặp Tống Yến Hồi!” Lạc Minh Hiên vạch trần.

“Ta... Đúng là tới gặp Tống Yến Hồi.” Doãn Lạc Hà đỏ mặt: “Sau đó sẽ hỏi hãn, chuyện Lô gia bảo có liên quan gì tới hãn không!”

Lạc Minh Hiên lại hoàn toàn không tin lời Doãn Lạc Hà, tự lẩm bẩm: “Tên Tống Yến Hồi kia có gì tốt chứ, chỉ chăm chăm luyện tập kiếm thuật, muốn phục hưng Vô Song thành. Kết quả đánh ba lần thì bại dưới tay nhị thành chủ cả ba. Xét về tình ý, hãn đặt kiếm và Vô Song thành trước sư phụ. Bàn về tài học, xì, mất bao năm rồi vẫn chẳng đánh được nhị thành chủ. Xét tướng mạo thì con cũng gặp rồi, còn chẳng bằng một phần mười Lạc Minh Hiên đây!”

“Người lẩm lời như vậy làm gì, muốn chết à?” Doãn Lạc Hà lạnh lùng nói.

Lạc Minh Hiên rung mình một cái, quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Sư phụ, đằng trước có người!”

“Vô Song lệnh ở đây, mau tránh ra!” Doãn Lạc Hà lấy lệnh bài ra, cao giọng hét.

Đám người vốn đã lấy vũ khí ra định cản đường, lúc này lại rối rít tránh sang, hơn nữa cung kính khom người cúi đầu, để hai người thúc ngựa phi thẳng về phía Vô Song thành.

“Sư phụ, sao con thấy người có vẻ quen đường vậy?” Lạc Minh Hiên lấy làm khó hiểu.

“Tám năm trước.” Doãn Lạc Hà cười vang: “Tám năm trước ta cũng cưỡi ngựa cầm Vô Song lệnh chạy qua đây!”

“Vô Song lệnh ở đâu ra thế?” Lạc Minh Hiên nghi hoặc nói.

“Hãn cho ta.” Doãn Lạc Hà đáp rất dứt khoát.

Vô Song và Lô Ngọc Định đứng ở cửa thành, nhìn từ xa lại. Chỉ thấy hai người hai ngựa làm bụi bặm dấy lên mịt mù, khí thế hung hăng chạy thẳng tới Vô Song thành.

Vô Song tò mò nhìn lại: “Có khách tới à?”

“Chắc là người cầm Vô Song lệnh.” Lô Ngọc Địch nói: “Dọc đường đi không có đệ tử nào bắn tên lệnh, chắc không phải kẻ địch. Chỉ có điều gần nhất có ai tới đây chứ? Chẳng lẽ Bạch Vương điện hạ phái người tới?”

“Không giống, huynh xem khí thế thúc ngựa đi.” Vô Song suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hình như là tới cướp người.”

Hai người kia càng chạy càng gần, cuối cùng Vô Song và Lô Ngọc Địch cũng thấy rõ dung mạo người tới. Vô Song khen: “Là một cô gái xinh đẹp cùng một thiếu niên anh tuấn uy vũ.”

Lô Ngọc Địch ngẩn ra một chút, sau đó cau mày: “Sư đệ nói đúng, là tới cướp người thật.”

“Hả?” Vô Song tò mò quay đầu lại: “Là ai?”

“Tám năm trước nữ nhân bên dưới cũng cầm Vô Song lệnh, vừa thúc ngựa đi vừa hét, sau đó tới dưới thành, chỉ đích danh muốn gặp mặt sư phụ.” Lô Ngọc Địch nói

Vô Song nhướn mày: “Lạc Hà Tiên Tử?”

“Đệ nhớ cơ à?” Lô Ngọc Địch kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, không nhớ nhược điểm của sư phụ chắc lúc luyện kiếm đã bị sư phụ đánh chết rồi.” Vô Song nhún vai một cái.

“Năm xưa khi sư phụ cầm kiếm xông xáo giang hồ đã kết tình duyên với Lạc Hà Tiên Tử. Sau đó sư tổ truyền lệnh gọi về, hai người lưu luyến chia tay. Sư phụ bèn đưa một tấm Vô Song lệnh cho Lạc Hà Tiên Tử, bảo cô ấy sau này tới Vô Song thành tìm sư phụ. Thế nhưng mới chia tay có ba tháng Lạc Hà Tiên Tử đã tới, chỉ tiếc là mới đi được tới dưới thành.” Lô Ngọc Địch thở dài. “Là đã bị sư tổ đánh về. Một người là

môn nhân Tuyết Nguyệt thành, một người là đệ tử Vô Song thành, vốn không nên có duyên phận gì.”

“Tiếc thay.” Vô Song ngưng cười hiếm thấy, hạ giọng nói: “Vốn là một cặp người ngọc.”

“Người còn biết dùng từ cao thâm như người ngọc cơ à?” Lô Ngọc Địch giật mình nói.

Vô Song trợn mắt nhìn hằm, khinh thường nói: “Sư huynh, trí nhớ ta không tốt chứ không phải là không có học thức.”

“Chờ đã.” Lô Ngọc Địch ngẩng đầu lên: “Phía sau có người đang đuổi theo. Hình như là các đệ tử giữ thành cùng với... đám người ở Thiên Hạ phường. Hóa ra Vô Song lệnh lần này là lấy được từ Thiên Hạ phường.”

“Với võ công của Lạc Hà Tiên Tử cần gì Vô Song lệnh?” Vô Song hỏi.

“Cô ấy sợ sư phụ biết mình tới, sư phụ sẽ bỏ chạy.” Lô Ngọc Địch nói.

“Chạy á?”

“Đúng vậy, chạy nhiều lần lắm rồi.”

Lạc Hà Tiên Tử ở dưới thành thúc ngựa dừng lại, cao giọng quát: “Bảo thành chủ của các người ra đây gặp ta.”

Đám người truy đuổi phía sau dừng lại cách Lạc Hà Tiên Tử ba mươi trượng, bị tiếng quát mang theo nội lực thâm sâu của cô chấn tới mức trong lòng run rẩy, không dám tiến lên phía trước.

“Cô ta là ai vậy?” Đệ tử Vô Song thành hỏi.

“Là Lạc Hà Tiên Tử, Tuyết Nguyệt thành Doãn Lạc Hà!” Người của Thiên Hạ phường đáp.

“Hả? Thế chẳng phải người chỉ đứng sau ba vị thành chủ ở Tuyết Nguyệt thành à?” Đệ tử Vô Song thành kinh hãi, rồi rút lui lại phía sau, không dám tiến lên.

“Bảo thành chủ của các người ra đây gặp ta!” Doãn Lạc Hà lại hô.

“Làm thế nào đây.” Lô Ngọc Địch thở dài: “Nữ nhân này rất khó đối phó.”

Giờ mà đi báo để sư phụ chạy cũng chẳng kịp nữa rồi. Mấy lão già kia chắc cũng chẳng chịu giúp. Chúng ta mà có đánh cũng chưa chắc thắng được cô ta.”

“Không sao.” Vô Song tung người nhảy một cái, từ trên cửa thành hạ xuống, tay mang theo một hộp kiếm như cưỡi gió tới, dáng vẻ tựa tiên nhân. Lạc Minh Hiên thở dài: “Võ công thật đẹp. Không ngờ Vô Song thành cũng có đệ tử trẻ tuổi ưu tú như vậy.”

Vô Song hạ xuống trước mặt hai thầy trò, cầm hộp kiếm xuống đất ngẩng đầu nhìn hai người mỉm cười: “Hai vị khách quý, xin chào.”

“Người là ai?” Doãn Lạc Hà cau mày, ánh mắt lướt qua hộp kiếm được điêu khắc tinh xảo mỹ lệ kia, thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Tiên tử bảo ta xuống hai lần cơ mà, sao lại không nhận ra ta?” Vô Song vẫn mỉm cười: “Ta chính là thành chủ Vô Song thành mà người muốn tìm, Vô Song.”

Chương 214: Phi kiếm lại tới

Câu này của Vô Song khiến cả Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên đều ngây ngốc. Thiếu niên trông rất trẻ tuổi, nhiều nhất mới khoảng mười bảy mười tám này lại tự xưng là thành chủ Vô Song thành?

“Thế thì ta là thành chủ Tuyết Nguyệt thành đây.” Doãn Lạc Hà khinh thường nói.

Lô Ngọc Định trên cửa thành cũng cầm thương đi tới, chấp tay với Doãn Lạc Hà: “Doãn tiên bối, đã lâu không gặp.”

“Lô Ngọc Định.” Thần sắc Doãn Lạc Hà hòa hoãn lại, hỏi: “Người này thật sự thành chủ hiện tại của các người?”

Lô Ngọc Định thở dài: “Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng vị này chính là sư đệ của tại hạ, đệ tử quan môn của sư phụ, thành chủ hiện tại của Vô Song thành, Vô Song.”

Doãn Lạc Hà gật đầu một cái: “Vốn ta còn không tin, nhưng thấy hẳn cầm Vô Song Kiếm Hạp cũng tin tưởng đôi chút. Sau lão tổ tông của các người chết, mấy trăm năm nay không ai sử dụng được hộp kiếm này. Tống Yến Hồi nghiên cứu mấy chục năm cũng không được mà giờ lại bị thiếu niên này nắm giữ?”

Lô Ngọc Định gật đầu: “Ngày sư đệ nhập môn đã cộng hưởng cùng kiếm trong hộp, là thiên tài kiếm thuật trăm năm mới thấy của Vô Song thành.”

“Được lắm, Vô Song thành của các người có người kế nghiệp rồi. Gọi Tống Yến Hồi ra đây cho ta.” Doãn Lạc Hà nói.

Lô Ngọc Định kinh ngạc, nghĩ một lúc lâu cũng không biết nên trả lời như

thế nào, đành nhìn Vô Song. Vô Song mỉm cười nói: “Sư phụ của ta khó khăn lắm mới tháo được gánh nặng thành chủ, hôm nay đã bước Kiếm Lữ, chuyên tâm tu luyện kiếm thuật. Mấy năm tới sẽ không gặp khách.”

“Coi mình là thành chủ thật à?” Doãn Lạc Hà không nhịn được xuất chiêu.

“Cẩn thận!” Lô Ngọc Định kinh hãi hét lên.

Vô Song điểm nhẹ mũi chân, hộp kiếm trong tay che trước ngực, dễ dàng ngăn cản chưởng lực đó. Thế nhưng khi vừa đứng trở về lại cảm thấy chưởng lực kia không biết từ đâu sinh ra trở lại, còn mãnh liệt hơn gấp vài lần so với vừa rồi, đánh mình lui lại vài chục bước.

“Đây là Đoạn Hà chưởng, khi người tưởng chưởng lực đã bị mình ngăn cản thì thực chất hậu chiêu còn ở phía sau, chịu khổ đi.” Lô Ngọc Địch còn nói móc.

Vô Song lại cười toe toét: “Chưởng pháp thật thú vị.”

“Ta không so đo với thằng nhãi nhà ngươi. Bảo Tống Yến Hồi ra đây. Năm xưa sư phụ hãn nói chỉ cần ta thắng được ông ta là có thể dẫn hãn đi. Giờ

sư phụ hãn đã chết từ đời nào rồi, ta có thể đánh thắng Tống Yến Hồi, cũng có thể mang hãn đi.” Doãn Lạc Hà quay sang nói với Lô Ngọc Địch:

“Người bảo hãn ra khỏi Kiếm Lư cho ta.”

Lô Ngọc Địch cười khở: “Tiền bối, sư tổ chết rồi thì trận cược cũng kết thúc, làm sao lại chuyển lên người sư phụ được? Không công bằng.”

Doãn Lạc Hà cười khẽ một tiếng: “Người thắng được ta à?”

Lô Ngọc Địch lắc đầu: “Tiền bối nói đùa rồi, đương nhiên không đánh nổi.”

“Vậy người còn nói công bằng gì với ta? Người với ta có gì công bằng mà bàn.” Doãn Lạc Hà bước tới: “Người mau gọi hãn ra đây, không thì tự ta đi tìm.”

Vô Song đột nhiên ngồi khoanh chân dưới đất, vung tay lên. Hộp kiếm đã được hãn mở ra, trong đó có mười hai thanh tiểu kiếm xếp và một thanh trường kiếm màu đỏ lửa. “Vân Toa!” Vô Song đọc khẽ một tiếng,

ngón tay búng nhẹ vào một thanh tiểu kiếm. Thanh kiếm bị búng lên không, xoay một vòng rồi bay thẳng về phía Doãn Lạc Hà.

Ngón tay gảy khẽ, cười nói giết người, đoạt tính mạng người như tiên nhân hái sao...

“Phi Kiếm thuật!” Lạc Minh Hiên kinh hãi, hẳn đã nghe danh môn kiếm thuật này từ lâu nhưng đây là lần đầu thấy có người thi triển.

Doãn Lạc Hà lại chẳng hề lay động, vung tay phải lên, đánh văng thanh phi kiếm về hộp kiếm. Cô cười khinh miệt: “Người dùng được mấy thanh thì dùng hết cho ta. Vô Song Kiếm Hạp của người dọa người khác còn được, đòi dọa ta? Còn non lắm!”

Thanh Vân Toa kia trở lại hộp kiếm với khí thế vượt xa lúc vừa ra. Vô Song nâng hộp kiếm hơi ngửa ra sau mới tản được lực đạo.

Lô Ngọc Định âm thầm lo lắng, nếu bàn về đơn đả độc đấu, trong Vô Song thành ngoại trừ Tống Yến Hồi, những người khác quả thật không phải đối thủ của Doãn Lạc Hà. Tuy sư đệ Vô Song lên làm thành chủ, Phi Kiếm thuật cũng có chút thành tựu nhưng có địch nổi Doãn Lạc Hà hay không vẫn còn chưa biết. Dấu sao Lạc Hà Tiên Tử biến mất trên giang hồ đã mấy năm. Mấy năm đó ở Tuyết Nguyệt thành liệu công lực có tăng cường hay có chỗ tốt gì khác không, người ngoài không biết được. Nếu sư đệ thắng được thì tốt, nếu thua thì chức thành chủ khéo sẽ lung lay mất... Hắn suy nghĩ một hồi rồi ngăn trước mặt Doãn Lạc Hà: “Tiền bối, xin hãy đợi đã.”

Doãn Lạc Hà nhướn mày: “Người cũng không tự lượng sức mình ư?”

Lô Ngọc Định vội vàng lắc đầu: “Vãn bối không dám, chỉ có điều vãn bối có một suy nghĩ, liệu tiền bối có cho phép ta nói không.”

Doãn Lạc Hà không nhin được nói: “Người nói đi.”

“Trận đánh cược của sư tổ đã hủy bỏ. Chuyện của sư phụ nhưng bản thân sư phụ lười quản, đại đệ tử ta đây đành phải hao tâm tổn trí rồi. Chẳng bằng như vậy đi. Nếu đệ tử của tiền bối đánh thắng được đệ tử của sư phụ, vậy mời tiền bối dẫn sư phụ đi.”

Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Có tự tin không?”

Lạc Minh Hiên vỗ ngực một cái: “Còn phải nói à.”

Doãn Lạc Hà quay đầu lại: “Được.” sau đó diễm nhẹ mũi chân, tránh sang bên.

Nào ngờ Lô Ngọc Địch cũng đạp chân theo Doãn Lạc Hà tránh sang một bên. Doãn Lạc Hà kinh ngạc: “Người tới đây làm gì?”

Lô Ngọc Địch chỉ Lạc Minh Hiên và Vô Song đứng đó: “Xem bọn họ tỉ thí.”

“Không phải người xuất chiến à?” Doãn Lạc Hà, Lạc Minh Hiên và Vô Song cùng hỏi.

Lô Ngọc Địch ra vẻ vô tội: “Ta có nói thế đâu. Sư phụ có hai đệ tử cơ mà...”

Doãn Lạc Hà nhìn Lạc Minh Hiên: “Còn tự tin không?”

Lạc Minh Hiên cắn răng, rút trọng kiếm Vô Vọng ra, hung hăng nói: “Đã tới nước này rồi, không tự tin cũng phải tự tin.”

Vô Song cười một tiếng: “Ta từng giao thủ với các đệ tử khác của Tuyệt Nguyệt thành rồi.”

“Ai?” Lạc Minh Hiên cau mày.

Vô Song suy nghĩ một chút: “Tên là Lôi Vô Kiệt, người mặc áo đỏ.”

“Kết quả thế nào?” Lạc Minh Hiên hỏi.

“Hắn rất cứng rắn, nhưng võ công không tốt.” Vô Song lắc đầu: “Cả đám cùng xông lên cũng không đánh nổi mình ta.”

Chân Lạc Minh Hiên mềm nhũn, cánh tay cầm kiếm cũng run rẩy, ngoài miệng vẫn cố nói: “À, Lôi sư đệ ấy hả. Trong Tuyết Nguyệt thành võ công của hắn chỉ bình thường thôi. Ta là sư huynh của hắn, nhập môn trước hắn sáu bảy năm. Võ công của hắn hơi kém, ta cũng thường dạy dỗ hắn.”

Vô Song gật đầu một cái: “Vậy cũng là có duyên.”

Lạc Minh Hiên bước tới trước vài bước, dừng lại nhìn Vô Song. Vô Song cũng ngẩng đầu lên nhìn Lạc Minh Hiên.

“Đánh đi.” Vô Song vung tay: “Vân Toa, Khinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp.”

Năm thanh phi kiếm đứng trước mặt hắn.

Doãn Lạc Hà kinh ngạc nói: “Hắn còn trẻ vậy là vận dụng được tới năm thanh phi kiếm cơ à?”

Khóe miệng Lô Ngọc Địch hơi nhếch lên, cười thầm trong lòng: Kịch hay còn ở phía sau.

Chương 215: Thất kiếm thành kiêu

Ngón tay của Vô Song lướt qua năm thanh phi kiếm, làm vang lên tiếng leng keng, êm tai như chuông gió. Hắn thối khế một cái, lạnh nhạt nói: “Đi đi.” Năm thanh phi kiếm đồng loạt bay về phía Lạc Minh Hiên.

“Vừa đánh đã tận năm thanh kiếm? Độc ác quá!” Lạc Minh Hiên cầm trọng kiếm Vô Vọng vung lên, lập tức đánh lui một thanh, bốn thanh khác từ các hướng khác nhau tiếp tục tấn công. Hai thanh nhắm vào bả vai trái phải, một đâm tới mi tâm, một bay về phía bụng.

Một luồng sáng bạc lướt qua sau lưng Lạc Minh Hiên, chỉ thấy tay trái Lạc Minh Hiên lại nhiều thêm một thanh trường kiếm mềm mại yêu kiều. Đó là khinh kiếm Biệt Ly mà Lý Tổ Vương tặng cho. Hắn đột nhiên vung kiếm, song kiếm hai tay trái phải hợp lực, leng keng vài tiếng thanh thúy.

Lạc Minh Hiên đồng thời ngăn cả bốn thanh phí kiếm lại. Hắn cười đắc ý một tiếng, lui lại vài bước, cười nói: “Đừng coi thường người của Tuyết Nguyệt thành.”

Năm thanh phi kiếm trở lại trong hộp kiếm, Vô Song gật đầu một cái:

“Không tệ.”

“Đệ tử của tiên tử học kiếm thuật hai tay à?” Lô Ngọc Địch nghi hoặc nói, binh khí hai tay thật ra là võ học sở trường của thành chủ tiền nhiệm Tuyết Nguyệt thành, Lý Trường Sinh. Khi còn trẻ Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Thương Tiên - Tư Không Trường Phong đều nổi danh thiên hạ bởi binh khí hai tay, không ngờ đệ tử

Lạc Hà Tiên Tử cũng học môn võ công này.

“Kiếm thuật hai tay ư, công phu của đồ đệ ta còn mạnh hơn thứ đó nhiều.”

Doãn Lạc Hà cười một tiếng: “Thứ đồ đệ ta học là kiếm thuật của tiên nhân.”

“Vân Toa, lấy đầu hắn.” Vô Song búng ngón tay một cái, lại bắn Vân Toa ra.

“Có mấy lần nữa thì cũng vậy thôi.” Lạc Minh Hiên xuất chiêu thẳng thế, tự tin hơn nhiều, bước thẳng tới, trọng kiếm chém thẳng xuống.

“Khinh Sương, đâm mi tâm hửn.” Vô Song lại búng tay, Khinh Sương cũng bay thẳng ra.

Lạc Minh Hiên xuất kiếm đánh lui Vân Toa, lại thấy Khinh Sương kiếm mang theo hàn khí đánh thẳng tới mặt. Hửn nghiêng người, Biệt Ly kiếm bên tay trái khó khăn lắm mới cản được.

“Phong Tiêu, cắt lỗ tai hửn đi.” Vô Song hờ hững vung tay, Phong Tiêu kiếm bay ra.

Lạc Minh Hiên vừa dùng Biệt Ly kiếm ngăn cản, thân hình còn chưa thăng bằng đã thấy Phong Tiêu kiếm mang theo khí thể hung hửn đánh tới. Hửn cắn răng, đột nhiên hai chân trùng xuống, song kiếm múa lượn đánh bay Phong Tiêu, thân thể cũng nhảy lên.

“Kết thúc.” Vô Song thở dài, tay phải giơ lên, Hồng Diệp và Hồ Diệp bay ra. Người trên không trung hành động bất tiện, muốn né tránh hai thanh kiếm này là khó càng thêm khó.

Lạc Minh Hiên trên không trung, nhìn Doãn Lạc Hà đứng cạnh đó. Doãn Lạc Hà thở dài, chưởng phong đã nổi lên trong tay chứng tỏ đang định động thủ cứu mình. Chắc sư phụ rất thất vọng về mình, nhưng trong đôi mắt kia rõ ràng không phải thất vọng, mà là buồn bã.

Nữ nhân tuổi tác như sư phụ, bao năm mới quyết định chạy xa ngàn dặm tới tòa thành đối nghịch cướp người, có lẽ cả cuộc tới đây cũng chỉ có lần này.

Hoa có bao mùa, người chỉ một đời.

Lạc Minh Hiên nhắm hai mắt lại, thế cờ Tiên Nhân Lục Bác bắt đầu xoay tròn trong đầu.

“Nếu sáu quân cờ đều có thể thành kiêu, vậy thì sao?”

“Trong lục bác, một kiêu có thể ăn một tán, vậy nếu tán cũng có thể ăn kiêu thì sao?”

Lời của Diệp Tam vang vọng bên tai.

Không kịp nữa rồi, Vô Song vung nhẹ tay, Hồng Diệp kiếm và Hồ Diệp kiếm đã nhanh chóng bay ra.

Lạc Minh Hiên mở bừng mắt, tay phải trọng kiếm Vô Vọng, tay trái khinh kiếm Biệt Ly, bên hông lóe lên, chỉ thấy hai thanh kiếm ba thước - Bàn Nhược, Nhất Mục đột nhiên bay về phía trước, đỡ lấy hai thanh phi kiếm.

Vô Song mỉm cười: “Người cũng nhiều kiếm thật.”

Lạc Minh Hiên rơi xuống đất, đột nhiên tung người nhảy về phía trước, song kiếm múa lượn đánh về phía Vô Song.

“Tới hay lắm.” Vô Song vung tay, phi kiếm lại đánh ra. Năm thanh phi kiếm thay nhau bay tới, sát cơ trải rộng nhưng không ngăn nổi bước chân của Lạc Minh Hiên.

Lúc này Lạc Minh Hiên múa cả song kiếm, toàn thân tràn ngập kiếm khí như đã phát điên, khí thế không thể đỡ nổi. Mặc dù trên người bị phi kiếm của Vô Song đâm thành mười mấy vết thương nhỏ nhưng vẫn không hề để

ý, chỉ một lòng muốn đánh bại Vô Song.

Sư phụ, mặc dù con cảm thấy tên Tống Yến Hồi kia không xứng với người, nhưng con càng không muốn thấy người đau khổ!

Lạc Minh Hiên quát lớn một tiếng, chỉ còn cách Vô Song mười bước.

“Nhiều Chỉ Nhu!” Cuối cùng Vô Song cũng nghiêm túc, đập tay lên hộp kiếm một cái. Phi kiếm Nhiều Chỉ Nhu bay ra, vạch thành hai vết máu trên cổ tay Lạc Minh Hiên. Trọng kiếm Vô Vọng, khinh kiếm Biệt Ly lập tức tuột tay. Nhưng bước chân của Lạc Minh Hiên vẫn không hề ngừng lại, hai tay hấn lại rút hai thanh kiếm bên hông.

Song kiếm Cú Mang, Kiếp Trần.

“Trở về.” Vô Song vung tay quát lớn, chỉ thấy sáu thanh phi kiếm bay ra cùng quay về tấn công vào lưng Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên đột nhiên xoay người, song kiếm ngăn phía trước chặn sáu thanh phi kiếm lại. Kiếm thế của phi kiếm cực mạnh, chấn tới mức miệng Lạc Minh Hiên đau xót, mang song kiếm ngã lăn trên mặt đất. Thế nhưng hắn cũng mượn phi kiếm lui lại!

Lui tới trước mặt Vô Song.

Lạc Minh Hiên đột nhiên xoay người, rút thanh kiếm cuối cùng còn sót lại sau lưng - trường kiếm Phượng Hoàng.

“Đây chính là kiêu của ta!” Lạc Minh Hiên cầm kiếm chém xuống.

Vô Song gật đầu: “Là thanh kiếm tốt!” Hai tay của hắn đột nhiên vỗ lên hộp kiếm.

Bốn thanh phi kiếm phóng lên cao.

Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý!

Cuối cùng Doãn Lạc Hà cũng hành động.

Tiên tử. Lô Ngọc Địch vội vàng hét lên nhưng không cản được cô.

Một thanh Tuyệt Ảnh ngăn kiếm thế của Lạc Minh Hiên.

Một thanh Sát Sinh đánh tan kiếm thế còn lưu lại.

Một thanh Phá Kiếp ngăn chướng lực mà Lạc Minh Hiên sắp vung ra.

Một thanh Ngọc Như Ý nhắm thẳng yết hầu Lạc Minh Hiên.

Nhưng Lạc Minh Hiên đã không dừng được, kiếm đã rời vỏ vốn rất khó dừng. Huống chi, hắn không muốn dừng, dừng là thua, liều mạng thì còn

đánh được!

Vô Song nhận ra vẻ quyết liệt trong mắt Lạc Minh Hiên, lắc đầu gầm lên:

“Lui lại!”

“Không lui!” Lạc Minh Hiên cũng gầm lên, nhưng lại cảm thấy cổ áo bị người ta tóm lấy.

“Thằng ngốc này, tên Tống Yến Hồi kia có quan trọng đến đâu đi nữa cũng đâu bằng người được?” Một giọng nói êm ái vang lên bên tai, Lạc Minh Hiên kinh ngạc, đã bị nhắc lên.

Hắn nhớ lại năm mười tuổi theo cha tới thăm Tuyết Nguyệt thành, một mình lén lút trèo lên Thương Sơn, thế nhưng khi xuống núi lại lạc đường.

Chính sư phụ là người kéo cổ áo mình, tung người nhảy xuống chân núi.

Hắn nhớ hôm đó sư phụ cũng mặc quần áo màu trắng, thân thể tỏa hương thơm ngát. Sau khi xuống núi là bóp má mình nói: “Thằng nhóc đáng yêu ở đâu đến mà khóc như con gái thế.”

Hiện giờ Lạc Minh Hiên không khóc, chỉ nhìn sư phụ ngây ngốc: “Sao người lại đẹp đến vậy?”

Mười năm qua đi, sư phụ vẫn mặc áo trắng, thân thể vẫn tỏa hương thơm dào dạt, vẫn xinh đẹp như xưa.

Toàn thân Lạc Minh Hiên đầy những vết thương, không ngừng chảy máu, đã gần ngất xỉu nhưng hắn lại mỉm cười ngây ngốc.

Vô Song vung tay phải, mười thanh phi kiếm trở lại hộp. Hắn đứng dậy phủi bụi đất trên quần, quay đầu nhìn nam tử cao gầy đột nhiên xuất hiện trên cửa thành, khẽ cúi đầu: “Sư phụ.”

Chương 216: Nhất kiếm Yên Hồi

Tống Yên Hồi đứng trên cửa thành, vốn hẵn đã vào trong Kiếm Lữ, định chuyên tâm tu luyện kiếm thuật, thế nhưng lại thấy bên ngoài Vô Song thành có kiếm khí dâng lên như nước thủy triều, tưởng rằng đại địch đến nên mới cố tình cầm kiếm chạy tới đây. Kiếm của hẵn có vết nứt khoảng một tấc, do Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y làm gãy năm xưa. Kiếm tên Đoạn Thủy, là vì chiến tích nổi danh của Tống Yên Hồi năm xưa, ‘nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyết lưu’. Tống Yên Hồi nhìn Doãn Lạc Hà dưới thành, chậm rãi nói: “Nàng lại tới à.”

Một câu ‘Nàng lại tới à’, nhưng có thể hiểu thành rất nhiều ý. Với giọng mừng rỡ sẽ là hoan nghênh, mong đợi được gặp lại sau thời gian xa cách.

Giọng lạnh nhạt sẽ là một loại cự tuyệt, một cảm giác không thể làm gì không thể không gặp.

Nhưng giọng điệu của Tống Yên Hồi rất bình tĩnh, không nghe ra vui buồn, cũng không có gì bất mãn.

Doãn Lạc Hà gật đầu một cái: “Đúng vậy, ta lại tới.”

“Chẳng hay tiên tử tới thăm thành Vô Song là có chuyện gì?” Tống Yên Hồi vẫn đứng trên cửa thành, cúi đầu hỏi, giọng cung kính.

“Đệ tử Tuyết Nguyệt thành bị tập kích tại Lôi gia bảo, đã bị thương. Trên giang hồ có lời đồn chuyện này liên quan tới Vô Song thành, cho nên cố tình tới đây hỏi đáp án rốt cuộc ra sao.” Doãn Lạc Hà cũng đáp rất nghiêm chỉnh.

Tống Yên Hồi lắc đầu: “Đúng là Vô Song thành cũng nghe được chuyện này, nhưng không liên quan tới chúng ta. Tuy trước nay chúng ta và Tuyết Nguyệt thành không hòa thuận, năm nay cũng không phái người tới tham gia Anh Hùng yến tại Lôi gia bảo, nhưng chuyện hạ độc tàn sát anh hùng trong thiên hạ không phải hành động của Vô Song thành.”

“Được.” Doãn Lạc Hà gật đầu: “Vây thôi.”

Tống Yến Hồi thở dài: “Không chỉ có vậy.”

“Hả?” Hàng mi xinh của Doãn Lạc Hà nhướn lên: “Còn gì nữa?”

Tống Yến Hồi trầm ngâm một chút rồi trả lời: “Nhưng lúc trước ta đã biết chuyện này, thậm chí người giật dây còn từng có ý định mời ta xuất thủ.”

“Cho nên?” Doãn Lạc Hà hí mắt lại.

“Thế nhưng ta từ chối. Tiên tử, cô phải hiểu, nếu Vô Song thành ta động thủ thì lần này Lô gia bảo đã biến mất trên giang hồ.” Tống Yến Hồi cao giọng nói: “Nhưng chuyện đoạt lại đệ nhất võ lâm, Vô Song thành tự có lòng tin.”

“Được.” Doãn Lạc Hà chậm rãi đặt Lạc Minh Hiên đang ngã trong lòng mình xuống đất, ngẩng đầu lên, đôi mắt mỹ miều lóng lánh nhìn Tống Yến Hồi: “Ta còn một vấn đề muốn hỏi.”

“Lại tới rồi.” Vô Song đã thu hồi hộp kiếm, đi tới bên cạnh Lô Ngọc Địch.

Lô Ngọc Địch thở dài, định giải vây cho sư phụ: “Tiền bối, vừa rồi đệ tử của ngài đã bại dưới tay sư đệ Vô Song, vậy phải làm theo đặt cược chứ.”

Doãn Lạc Hà hoàn toàn không để ý tới hăn, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Tống Yến Hồi.

Tống Yến Hồi cũng nhìn cô, không nói gì.

Vô Song vỗ lên vai Lô Ngọc Địch: “Sư huynh, ta nghĩ chúng ta nên tránh đi thì hơn.”

“Được thôi.” Doãn Lạc Hà đột nhiên tung người nhảy một cái, thân thể lao thẳng về phía Tống Yến Hồi trên cửa thành. Thanh Hà Ảnh kiếm bên hông cô rơi vó, thân kiếm mỏng manh nhưng sắc bén, như bóng yến lướt qua nơi chân trời.

Tống Yến Hồi cũng từ trên cửa thành nhảy xuống. Đoạn Thủy kiếm lập tức rơi vó, lăm liệt đoạn tuyệt, mang theo uy thế cắt đứt dòng chảy của thiên giang.

Hai thanh kiếm giao nhau, hai mắt Doãn Lạc Hà và Tống Yến Hồi chỉ cách nhau có một tấc. Hai người nhìn nhau, chỉ một khắc nhưng tài hoa tới ngập trời.

Hai người cùng đẩy tới.

Tống Yến Hồi thu kiếm, lui lại trên cửa thành.

Doãn Lạc Hà cũng thu kiếm, vẫn đứng dưới cửa thành nhưng không ngẩng đầu lên nữa.

Cứ như vừa rồi hai người không xuất kiếm, tất cả chỉ là ảo giác của những người đứng xem bên cạnh. Nhưng đó không phải ảo giác, vì thành chủ vừa nhậm chức Vô Song lâm bẩm: “Chiêu kiếm thật đẹp”

Lô Ngọc Định lăm mồm hỏi một câu: “Đệ nói xem kiếm của sư phụ đẹp hay kiếm của Lạc Hà Tiên Tử đẹp.”

“Chiêu kiếm đoạn tuyệt.” Vô Song chậm rãi nói: “Là vẻ đẹp do song kiếm hợp lực.”

Doãn Lạc Hà xoay người bế Lạc Minh Hiên dưới đất lên, nhẹ giọng nói:

“Đồ nhi, chúng ta về nhà thôi.”

Lạc Minh Hiên không biết nên nói gì, chỉ nhỏ giọng gọi: “Sư phụ...”

Bên kia, Lô Ngọc Địch thấy vậy vội vàng tiến lên, nhặt lại những thanh kiếm của Lạc Minh Hiên rơi dưới đất, hơn nữa còn dùng một túi vải bọc lại rồi cột vào lưng một con ngựa của hai người.

“Cám ơn.” Doãn Lạc Hà nói nhỏ một câu sau đó ôm Lạc Minh Hiên tung người nhảy lên, hạ xuống một con ngựa khác. Một tay cô ôm Lạc Minh Hiên đã kiệt sức, một tay đột nhiên thúc ngựa: “Đi!”

Hai người hai ngựa lại rời đi, những đệ tử phía ngoài của Vô Song thành và đệ tử Thiên Hạ phường không ai dám ngăn cản.

“Sư phụ, xin lỗi. Nếu vừa rồi con thắng được tên Vô Song kia...” Lạc Minh Hiên cắn răng, giọng khỗ sở.

“Đừng tự trách mình, chờ sau khi về lần này người lĩnh ngộ được Tiên Nhân Lục Bát thuật rồi tìm hắc đánh một trận nữa.” Doãn Lạc Hà an ủi.

Lạc Minh Hiên ngậm ngùi: “Sư phụ, khi đó người có tới cùng không?”

Doãn Lạc Hà lắc đầu: “Ta không tới, cuộc đời này sẽ không trở lại.”

Lạc Minh Hiên im lặng một hồi lâu rồi mới hỏi: “Sư phụ, trước kia tên Tống Yến Hồi kia hấp dẫn lắm à? Sao sư phụ lại thích hắc tới vậy?”

Doãn Lạc Hà cười khẽ: “Đúng vậy, trước đây hắc là thiếu niên ưu tú nhất mà ta từng thấy. Người có biết vì sao hắc tên là Tống Yến Hồi không? Bởi vì hắc xuất kiếm với bầu trời mệnh mông, vẻ đẹp của chiêu kiếm kia có thể

khiến chim yến đang bay về phía nam quay ngược trở lại.”

“Sư phụ và hắc quen nhau bên bờ sông Thương Lan à?” Lạc Minh Hiên hỏi.

Doãn Lạc Hà gật đầu: “Đúng vậy. Lúc đó ở sông Thương Lan lũ lụt lan tràn, dân chúng bên bờ sông gặp nguy hiểm. Hắc dùng một đoạn đoạn

thủy, ta dùng một chướng chặn sông, cùng nhau cứu được không ít dân chúng. Tình cảm của chúng ta bắt đầu từ đó.”

Lạc Minh Hiên lẩm bẩm: “Sư phụ, trước kia con hỏi người những chuyện này người chưa bao giờ trả lời, sao hôm nay lại chịu nói cho con?”

Doãn Lạc Hà có vẻ muốn quay đầu nhưng đột nhiên dừng lại, cô nhìn thẳng lại, vùng mạnh roi ngựa: “Bởi vì... buông tay rồi!”

Còn lúc này ở Vô Song thành, Vô Song công hợp kiếm, Lô Ngọc Địch chống trường thương, hai người lặng lẽ nhìn bóng lưng hai thầy trò rời khỏi.

Vô Song chậm rãi nói: “Sư huynh, ta với huynh đặt cược nhé? Đánh cược Lạc Hà Tiên Tử kia có quay đầu nhìn lại không.”

Lô Ngọc Địch suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc là có. Lần nào Lạc Hà Tiên Tử tới rồi đi cũng nhanh như tia chớp, đi rồi vẫn lưu luyến không rời.”

“Vậy ta đánh cược là không.” Vô Song nhếch miệng cười nói. “Đánh cược một châu rượu là được.”

Kết quả cho tới khi hai bóng người khuất hẳn không còn tăm tích, Doãn Lạc Hà vẫn không quay đầu.

“Ta thắng rồi, đi uống rượu thôi.” Vô Song quay người, nhưng lại phát hiện Tống Yến Hồi vẫn đứng trên cửa thành kiếm hề đi khỏi.

Hắn cầm kiếm đứng đó, đắm chìm trong ánh sáng chiều tà, nhìn về phương xa không hề nhúc nhích, cứ như thời gian đã ngừng trôi.

Chương 217: Một chiếc thuyền con

Thành cá Thu Thủy.

Đây là ngày thứ tư sau khi đám người Lạc Minh Hiên tới thành này, cũng là ngày thứ ba bọn họ lên đường xuất phát, lại là ngày bọn họ ước định cùng Mộc Xuân Phong của Mộc gia. Sáng sớm đám người Lôi Vô Kiệt đã thu dọn xong hành lý. Mấy hôm nay hăn đã rời khỏi quán trọ, được Trân Châu mời tới nhà mình. Thật ra ban đầu Lôi Vô Kiệt cũng khá ngại ngùng, nhưng Tiêu Sắt nói trước nay Ngũ Đại Tổng Quản làm việc không để ý tới

mọi chuyện sau này, ở lại đây cũng là để bảo đảm an toàn cho Trân Châu cô nương.

“Trân Châu cô nương, nhờ cô chăm sóc giúp hai con ngựa Dạ Hắc này.”

Lôi Vô Kiệt vuốt ve đầu con ngựa cười nói. Hai con ngựa này đi theo Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt từ Tuyết Lạc sơn trang, một năm nay có thể coi là chạy cả ngàn dặm không dừng vó, khiến Lôi Vô Kiệt nảy sinh cảm tình.

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta.” Trân Châu cười nói.

Lôi Vô Kiệt vỗ cổ ngựa, đột nhiên nói: “Nếu ta không về được cũng đừng bán nó. Một thời gian nữa sẽ có một số người tới đây, nếu hăn tự xưng là người từ Tuyết Nguyệt thành tới thì giao hai con ngựa này cho hăn.”

“Không về được?” Trân Châu kinh ngạc.

“Không về được cái quái gì, cái tên mỗ quạ đen nhà người.” Đường Liên giờ tay gõ một phát lên đầu Lôi Vô Kiệt: “Đừng nói linh tinh.”

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Cũng đúng, giờ thậm chí đi hay không cũng chưa biết, còn nói chuyện về hay không làm gì.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, lười biếng ngáp một cái: “Chắc là người ngựa da rồi hử.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Yên tâm đi, ta biết người muốn tới đảo Bồng Lai trị

thương. Tổng quản chương kiếm cũng được, tiên nhân cười gió cũng thế, giao cả cho ta.”

Trân Châu nghe bọn họ nói chuyện, do dự một hồi lâu nhưng vẫn hỏi:

“Tuy hỏi vậy có hơi lỗ mãng, nhưng cho dù ta là người chưa trải chuyện đời nhưng cũng biết người không phải đệ tử thế gia bình thường ra ngoài du ngoạn. Rốt cuộc người là ai?”

“Ta tên là Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Đây là tên thật, trên giang hồ

ta không nổi tiếng mấy. Sư huynh ta tên là Đường Liên, có thể coi là người trẻ tuổi kiệt xuất tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Vị sư đệ này của ta. Nay,

trừng mắt cái gì, người nhập môn muộn hơn ta một lúc đấy nhé. Sư đệ tên là Tiêu Sắt, tên trước kia của hắn còn kinh khủng hơn, nhưng đó là chuyện đã qua. Hôm nay ba người chúng ta rời khỏi sư môn, xông xáo giang hồ, trên giang hồ mọi người gọi chúng ta là...”

Trân Châu hai mắt tròn tròn đầy ngưỡng mộ nhìn Lôi Vô Kiệt, chờ mong hắn nói tiếp.

Đường Liên và Tiêu Sắt cũng nhìn hắn, trong lòng thầm suy nghĩ, tên này lại bịa chuyện linh tinh gì đây.

“Tuyệt Nguyệt tam thiếu.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi thốt lên bốn chữ này.

Đường Liên chỉ thấy mặt mũi đỏ bừng, trong lòng dâng lên cảm giác xấu hổ vô hình. Tiêu Sắt trực tiếp lờm một cái khinh bỉ, trong lòng thầm thờ

dài. Lúc mới gặp Lôi Vô Kiệt, hắn là tên ngốc, không ngờ một năm qua đi lại biến thành một tên đại ngốc.

Ánh mắt Trân Châu vẫn sáng bừng lên: “Tuyệt Nguyệt thành, ta nhớ ra rồi. Đó là giang hồ đệ nhất thành mà mọi người vẫn đồn đại.”

“Đúng vậy. Ta tới từ nơi đó.” Lôi Vô Kiệt nhắc bọc hành lý lên: “Trân Châu cô nương, sau này chúng ta sẽ gặp lại.” Tiếp đó sải bước đi thẳng, tiêu sái khó tả.

Đường Liên và Tiêu Sắt lại cung kính chấp tay tạm biệt Trân Châu, cảm ơn mấy ngày qua đã chiêu đãi. Nhưng ánh mắt Trân Châu vẫn dõi theo bóng người không biết lễ phép, sải bước đi thẳng, Lôi Vô Kiệt.

“Ài, tâm tư người trẻ tuổi, ta cũng chẳng hiểu nổi.” Đường Liên thở dài.

Ba người tạm biệt Trân Châu xong bèn đi tới trước cảng cá. Tới cầu cảng, thấy con thuyền dài Tuyết Tùng đã giương cánh buồm lớn, phượng hoàng trên đó đã giang rộng hai cánh phát phới trong làn gió, như muốn tẩm lửa bay lên trời. Mộc Xuân Phong đứng trên đầu thuyền, trường bào màu trắng tung bay theo làn gió. Hắn đứng đón gió nhìn về phía xa, phía sau là

võ sĩ mặc áo giáp cầm trường thương, đều lặng lẽ nhìn về phương xa, không nói gì.

“Mộc Xuân Phong này đúng là rất có ý thơ. Hắn bảo thân thể không được tốt cơ mà, sao còn ra đây hóng gió.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Như nghe được lời của Lôi Vô Kiệt, Mộc Xuân Phong quay người sang nhìn ba người dưới thuyền, cúi đầu ra hiệu.

“Hóa ra là tới đón tiếp chúng ta.” Lôi Vô Kiệt hiểu ra.

“Đi thôi.” Tiêu Sắt đột nhiên điểm mũi chân tung người nhảy một cái, vận dụng khinh công tuyệt thế. Chỉ tung người vài lần hắn đã tới cầu thang, chốc lát sau đã đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong.

Thần sắc Mộc Xuân Phong đổi hẳn: “Đạp Vân Thừa Phong bộ!”

Tiêu sắt gật đầu một cái, không nói gì. Đường Liên và Lôi Vô Kiệt theo ngay phía sau, Mộc Xuân Phong gật đầu chào: “Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường mặc Hà.”

Cái tên cuối cùng khiến cả ba ngớ người ra, Đường Liên đã gần quên bằng cái tên mà mình thuận miệng bịa ra, mãi lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu: “Chào Mộc huynh đệ!”

“Khách quý đã tới đông đủ, chúng ta khởi hành thôi.” Mộc Xuân Phong cao giọng nói.

Võ sĩ trường thương giơ cao thanh thương, vung vẩy. Thủy thủ ở mũi thuyền thấy tín hiệu lập tức thổi kèn lệnh. Đám thủy thủ khác nghe tiếng kèn lệnh rồi rút chuẩn bị.

“Tìm được đủ người bắt rắn tốt chưa?” Đường Liên hỏi.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “gần đủ rồi, chỉ sợ ba vị không tới thôi, nếu thế

cho dù có tuyển nhiều cao thủ bắt rắn hơn nữa cũng chỉ uống công.”

“Yên tâm, chỉ cần tuân thủ ước định với chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ

giúp người.” Tiêu Sắt ngáp một cái, ánh mắt nhìn về phía chim biển đang bay lên hạ xuống.

Lúc này thuyền dài Tuyết Tùng đã quay mũi, Lôi Vô Kiệt nhìn biển rộng vô tận, cảm giác dâng trào: “Ra biển rồi à! Thật sự ra biển rồi à!”

“Lôi huynh đệ ra biển lần đầu à?” Mộc Xuân Phong cười hỏi.

“Ta sống từ nhỏ ở Giang Nam, chưa từng thấy biển khơi.” Lôi Vô Kiệt đáp thật lòng.

“Kích động lắm ư?” Mộc Xuân Phong lại hỏi.

“Có một chút, cảm thấy không đợi nổi.” Lôi Vô Kiệt đáp.

Mộc Xuân Phong thở dài một tiếng: “Thật ra ta cũng vậy.”

“Hả?” Ba người cùng ngạc nhiên.

“Ta cũng chưa từng thấy biển.” Mộc Xuân Phong cảm thán: “Ta cũng rất kích động.”

Người phụ trách chuyến đi này tương đương với thuyền trưởng không ngờ lại là một người chưa bao giờ ra biển. Tiêu Sắt và Đường Liên không khỏi lo lắng.

Lúc này đột nhiên lại nghe thấy tiếng sáo truyền lại, mọi người vội vàng nhìn theo tiếng động. Chỉ thấy từ phía xa có một chiếc thuyền con đi tới, người thổi sáo đứng trên mũi thuyền, hông dắt một thanh trường kiếm.

Người này mặc áo quan màu tím, không hề có ý che giấu thân phận.

Mộc Xuân Phong nhíu mặt chân mày: “Áo quan màu tím, đây là trang phục của hoạn quan nơi đại nội, người này là ai?”

“Quả nhiên cái gì phải tới thì rồi cũng sẽ tới.” Đường Liên thở dài: “Còn tưởng trốn được cơ.”

“Nếu đã không tránh khỏi, vậy đánh thôi.” Lôi Vô Kiệt nắm chặt kiếm trong tay.

Chương 218: Kiếm khởi vạn triều

Tiếng sáo chợt ngừng, tổng quản Cẩn Uy cất cây sáo, đứng từ xa nhìn đám người Tiêu Sắt. Chiếc thuyền kia không có người chèo nhưng càng lúc càng tới gần thuyền dài Tuyết Tùng.

“Dùng nội kinh dưới chân cũng có thể đẩy thuyền. Tổng quản Cẩn Uy thật lợi hại.” Lôi Vô Kiệt thở dài nói.

Mộc Xuân Phong biến sắc: “Tổng quản Cẩn Uy?”

Tiêu Sắt vội vàng trừng mắt với Lôi Vô Kiệt một cái, Lôi Vô Kiệt mới phản ứng lại. Nếu để Mộc Xuân Phong biết hắn là người bị Ngũ Đại Tổng Quản truy đuổi, sợ rằng người ta sẽ không cho hắn lên thuyền nữa.

“Tổng quản Cẩn Uy là bằng hữu của các người à? Ông ấy cũng muốn lên thuyền?” Mộc Xuân Phong vui mừng nói: “Vậy thật vẻ vang cho chiếc thuyền của ta!”

“Không phải, hắn tới bắt ta.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cả kinh, trong đầu thầm nghĩ cho dù người ta phát hiện ra thân phận Cẩn Uy nhưng việc gì phải tự thú như vậy, trực tiếp phơi bày chân tướng.

“Thật không dám giấu diếm, sư phụ của ta chính là tổng quản chương hương tại Thiên Khải, Cẩn tiên công công. Nhưng ta không có lòng học võ, càng không muốn tịnh thân vào cung. Sau vài lần tranh cãi, ta chạy khỏi Thiên Khải. Hai vị này là bằng hữu mà ta tình cờ gặp được trên giang hồ.

May mà có bọn họ nên mới trốn được đến đây, không ngờ cuối cùng vẫn bị

cản lại.” Tiêu Sắt thở dài, giọng nói đầy ưu thương.

“Sao có thể ép người ta học võ được, còn bức bách người ta tịnh thân nữa?

Chuyện này thật khiến người ta giận sôi gan.” Mộc Xuân Phong cả giận

nói: “Nghe đồn Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản quyền thế ngấp trời, nhưng không ngờ lại bá đạo đến vậy. Tiêu huynh, huynh đã lên thuyền của ta, vậy là người của ta, chắc chắn ta sẽ bảo vệ chu toàn cho huynh.”

Lôi Vô Kiệt và Đường Liên trở mắt ra nhìn nhau, không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy.

“Đem kiếm của ta tới.” Mộc Xuân Phong nói câu này có vẻ rất khí thế

nhưng nói xong lại ho khan vài tiếng. Ba người Tiêu Sắt nhìn nhau một hồi, không ngờ một người dáng vẻ gầy gò mong manh như vậy cũng tập luyện kiếm thuật. Có điều định cướp người trước mặt tổng quản chưởng kiếm, chắc công tử nhà giàu này chưa từng thấy cao thủ giang hồ chân chính.

“Công tử, thời hạn ba ngày đã đến, theo ta về Thiên Khải thôi.” Giọng nói uy nghiêm của tổng quản Cần Uy truyền lại, mang theo chút uy nghiêm.

“Theo người về? Theo người về chẳng phải từ công tử thành công công à?”

Mộc Xuân Phong cười nhạt, cũng cất cao giọng: “Tại hạ Mộc Xuân Phong, tam công tử của Thanh Châu Mộc gia. Chuyến này muốn đi sâu vào biển rộng, đã có giấy thông hành, xin công công nhường đường.”

Con trai thứ ba của Mộc gia? Tổng quản Cần Uy khẽ cau mày. Thanh Châu Mộc gia là thế lực lớn không phải ai cũng dám đắc tội, nhưng dùng danh nghĩa này mà muốn áp đảo Ngũ Đại Tổng Quản, đúng là nực cười.

“Làm sao bây giờ?” Đường Liên biết, đừng nói một con trai của Mộc gia ở

đây, cho dù gia chủ Mộc gia đích thân tới cũng không cản nổi Cần Uy. Cho nên hăn vội vàng hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói: “Đành đánh thôi.”

Đường Liên hạ giọng: “Không phải không dám đánh nhưng e rằng sẽ bại lộ thân phận.”

Tiêu Sắt cũng hạ giọng: “Người đừng dùng ám khí, Lôi Vô Kiệt cũng đừng dùng hỏa dược. Đừng dùng hết toàn lực, ẩn giấu chút bản lĩnh. Chuyến

này ra biển còn xa, con đường phía trước còn chưa biết. Không tới thời khắc cuối cùng đừng lấy hết thủ đoạn ra.”

“Vấn an Mộc Trường Tùng hiền đệ giúp ta.” Cẩn Uy công công trả lời, hắn gọi thẳng tên gia chủ Mộc gia nhưng lại gọi là hiền đệ, rõ ràng là muốn áp đảo Mộc gia. Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Trên thuyền có một vị

khách trốn khỏi nhà chạy ra ngoài, ta phải dẫn về, mong hiền chất đừng phiến muộn.”

Mộc Xuân Phong phất ống tay áo: “Nếu ta không cho người dẫn người đi thì sao?”

Cẩn Uy công công kinh ngạc, chắc không ngờ Mộc Xuân Phong lại trả lời như vậy. Hắn cười một tiếng tự giễu rồi không nói tiếp câu nào, trực tiếp rút kiếm ra.

Lúc này thủ hạ của Mộc Xuân Phong cũng đưa kiếm của hắn lên. Chuôi vàng vỏ ngọc, thanh kiếm hoa mỹ theo kiểu công tử nhà giàu. Nhìn thì đẹp dễ tinh xảo, nhưng một khi kiếm này gặp phải vũ khí sắc bén thật sự, chỉ

trong chớp mắt là gãy, không chịu nổi một đòn. Nhưng Mộc Xuân Phong vẫn nói rất kiên định: “Tiêu huynh đệ yên tâm, ta không quan tâm thanh danh của Ngũ Đại Tổng Quân ở Thiên Khải lớn đến đâu, trước mặt Thanh Châu Mộc gia ta, chẳng là cái quái gì!”

Ba người cùng kinh ngạc, Mộc Xuân Phong vẫn luôn giữ vẻ công tử đoan trang, văn nhã thanh cao, không ngờ lại đột nhiên nói tục một câu như vậy.

Cẩn Uy công công đột nhiên nhảy lên, xuất kiếm chém về phía ba người.

Mặc dù con thuyền nhỏ của hắn còn cách xa vài chục trượng nhưng kiếm khí mang theo uy thế hùng mạnh vẫn đánh thẳng về phía mọi người.

Lôi Vô Kiệt đang định xuất thủ, đột nhiên chứng kiếm Mộc Xuân Phong nhảy lên trước, từ cao giáng xuống, chém một kiếm về phía Căn Uy công công.

Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, thậm chí Căn Uy công công lúc này đều ngây ngẩn.

Kiểm này.

Kiểm khí này!

Nếu nhất định phải dùng lời để mô tả chiêu kiếm này của Mộc Xuân Phong, vậy ví dụ tốt nhất chính là cảnh tượng trước mắt, bát ngát như biển khơi, mênh mông như sóng dậy!

Chiêu kiếm đó, khiến vạn làn sóng triều kinh ngạc.

Chỉ thấy nước biển trong phạm vi mười trượng đều bị chiêu kiếm làm dậy sóng, rồi lại ập thẳng xuống dưới.

“Hóa ra là vậy.” Tiêu Sắt khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Lôi Vô Kiệt vẫn đi theo thanh kiếm đó, ánh mắt đầy vui mừng.

Đúng vậy, không sai. Chính là thanh kiếm này, ngoại trừ kiếm thuật của bản thân Mộc Xuân Phong, chỉ thanh kiếm này mới có khí thể như vậy.

“Động Thiên Sơn!” cuối cùng Lôi Vô Kiệt cũng gọi to tên của thanh kiếm này.

Kiểm khí mênh mông, một kiếm cất lên động cả ngàn núi, do Lý Tổ Vương của Kiếm Tâm trùng chế tạo, đứng hạng bảy trong Thập Đại Danh Kiếm đương đại -- Động Thiên Sơn!

Bao năm qua đi, ngay cả Lý Tổ Vương người rèn ra kiếm cũng không biết nơi hạ lạc của thanh kiếm này. Lúc trước khi Lý Tổ Vương tạm biệt Lôi Vô Kiệt ở Kiếm Tâm trùng còn cố tình bảo Lôi Vô Kiệt tra hỏi tung

tích của thanh kiếm này, không ngờ lại thấy nó ở đây, còn nằm trong tay của tam công tử Thanh Châu Mộc gia.

Thế nhưng sau khi cơn sóng ập xuống, thân hình Cẩn Uy công công lại xuất hiện. Hắn điểm chân hạ xuống chiếu thuyền con, bộ áo quan màu tím

trên người không dính chút nước biển nào. Chiêu kiếm kia tuy khí thế kinh người, nhưng có vẻ không hiệu quả gì.

Mộc Xuân Phong cũng hạ xuống thuyền, thở dài: “Quả nhiên, Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quân không phải người bình thường.”

Tiêu Sắt lạnh lùng: “Vừa rồi ngươi dùng chiêu kiếm kia, khí thế rất mạnh, xuất kiếm cũng rất đẹp, nhưng có một khuyết điểm.”

Mộc Xuân Phong nghi hoặc: “Khuyết điểm gì?”

“Không tác dụng gì.” Tiêu Sắt đáp rất thẳng thắn.

Đường Liên và Lô Vô Kiệt thầm kinh hãi, trong đầu suy nghĩ lúc này rồi còn chơi trò nói thật làm gì. Khó khăn lắm mới tìm được một chỗ dựa, chẳng lẽ lại để một giây sau hắn đá luôn khỏi thuyền?

Nhưng Mộc Xuân Phong lại gãi đầu nói: “Sư phụ ta cũng nói như vậy, thế

nhưng ta học kiếm không phải để giết người, chủ yếu vẫn là đẹp mắt.”

“Không giết người là đúng.” Lô Vô Kiệt vừa gật đầu khen vừa chậm rãi rút kiếm ra. “Nhưng có một điều kiện quan trọng, bản thân phải sống mới được.”

“Đánh thôi.” Đường Liên bất đắc dĩ nói.

Mộc Xuân Phong vội vàng la lên: “Chiêu kiếm vừa rồi của ta chỉ là thử...”

“Không có thời gian.” Tiêu Sắt cau mày: “Chưa chẳng chúng ta đã thắng được hãn, nhưng chúng ta có thể lật thuyền của hãn.”

Chương 219: Tâm Kiếm ngàn vạn

“Làm lật thuyền của hãn?” Mộc Xuân Phong gật đầu một cái: “Đúng là ý hay.”

Nhưng Lôi Vô Kiệt lại lắc đầu: “Vừa rồi một kiếm kia làm dậy sóng như vậy, nhưng quần áo của hãn còn chẳng ướt, sao mà làm lật thuyền của hãn được?”

“Nếu kiếm trong tay người là Thiết Mã Băng Hà, kiếm khí của người cũng giống chị người là Sương Hàn Kiếm Khí, vậy Mộc Xuân Phong thì triển một kiếm khơi dậy ngàn cơn sóng, người thêm vào một chiêu kiếm chí hàn, đóng băng cả sóng biển. Vậy có được không?” Tiêu Sắt trả lời.

Lôi Vô Kiệt tưởng tượng một hồi, đáp rất đường hoàng: “Thế thì sẽ rất nguy nga.”

Đường Liên buồn bã nói: “Hãn đang tới gần rồi, vừa rồi còn cách khá xa cho nên kiếm khí kia mới bị triệt tiêu, đến khi hãn tới gần sẽ rất khó đánh.”

“Ta nói câu này là ám chỉ cả đấy. Thanh kiếm của tỷ tỷ người là kiếm chí hàn của nhân gian, kiếm khí của tỷ tỷ người là Sương hàn Kiếm Khí luyện được trên núi Côn Lôn, cho nên mới có thể dùng một chiêu kiếm đóng băng cả dòng sông. Còn người thì sao? Kiếm của người là Tâm Kiếm, người tu luyện theo Kiếm Tâm quyết, kiếm của người nên có kiếm thế

riêng của mình.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Người đang dạy ta luyện kiếm đấy à? Chẳng lẽ

kiếm thuật của người còn cao cường hơn hai vị sư phụ của ta?”

“Một người kiếm thuật cao siêu không nghĩa là hẳn biết dạy đồ đệ, nếu không đã đời nào chẳng có nhân tài xuất hiện. Mọi người trực tiếp ngồi xuống, so sánh xem lão tổ tông nhà ai lợi hại nhất thì người đó lợi hại nhất hả?” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

“Vậy người nói đi, kiếm thế của ta là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, chậm rãi nói: “Cái gọi là kiếm tâm nghĩa là thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Không phải người định nói, cảnh giới luyện kiếm tối cao là trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm? Mấy câu của đám lừa đảo trên giang hồ mà người cũng nói ra được? Có cần

thể

diện nữa không thể?”

“Không có thời gian đấu võ mồm nữa đây, hẳn tới rồi!” Đường Liên đột nhiên vung tay, chỉ thấy một làn nước dâng lên theo hành động của hắn.

Trong Bách Hoa yến Đường Liên đã từng dùng võ công này giao đấu với Đoàn Tuyên Dịch, chính là Tích Thủy thành Uyên mà Bách Lý Đông Quân sáng chế.

“Nghĩ lại thì trong võ công của sư phụ có rất nhiều thứ liên quan tới nước với biển, chắc năm xưa khi ra biển sư phụ đã sáng tạo ra, chắc sẽ có chút công dụng.” Đường Liên đẩy tay một cái, một làn sóng dâng lên đánh về

phía Cẩn Uy.

Cẩn Uy công công vung thanh trường kiếm chém ra một khe hở giữa làn sóng, chiếc thuyền cứ thế rẽ sóng lướt qua. Ánh mắt hắn lạnh lùng, miệng quát lên: “Kết thúc!”

Mộc Xuân Phong lại nhảy lên, chọt kiếm hất lên trời. Kiếm thế của hắn mênh mông tới mức khiến người ta kinh hãi, nhưng kiếm khí lại không mang theo chút sát ý nào. Chuyện này khiến Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên đứng xem đều rất kinh ngạc.

“Rốt cuộc đây là kiếm thuật gì?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Đường Liên lắc đầu nói: “Nếu bảo là múa may ra vẻ thì không phải, kiếm thuật như vậy thật sự có phong độ của bậc đại sư, thế nhưng vì sao trên thân kiếm không có chút sát ý nào? Tiêu Sắt, người học thức uyên bác, giải thích chút đi.”

“Ta học thức uyên bác, nhưng các người có thể dốc chút sức ra đánh không? Cho ta chút cơ hội uyên bác được không?” Tiêu Sắt mắng.

Bên kia, Mộc Xuân Phong xuất từng chiêu kiếm một, làm gợn lên ngàn vạn cơn sóng, thanh thế cực kỳ hùng vĩ, miễn cưỡng ngăn cản thế tới của Cần Uy công công. Thế nhưng xem ra chiêu kiếm kia cực kỳ hao phí chân khí, cơn sóng mà Mộc Xuân Phong đánh lên càng ngày càng nhỏ.

“Công tử, hay là...” Tiên sinh phụ trách ghi chép người bắt rắn lúc trên bờ

tiên sinh xuất hiện phía sau bọn họ, nhỏ giọng nói.

“Không được!’ Tuy đầu Mộc Xuân Phong đã đầy mồ hôi nhưng vẫn cự tuyệt quyết liệt.

Tiêu Sắt và Đường Liên nhìn nhau một cái, trong lòng lập tức có suy đoán: Chắc chắn trên thuyền này còn có cao nhân.

Võ sĩ mặc áo giáp cầm trường thương vẫn lẳng lặng đứng đó, không hề có ý tiến tới trợ giúp.

Tiên sinh ghi chép kia phát tay, những võ sĩ rải rác trên thuyền lập tức tập trung, cầm cung tên xếp thành một hàng ngay ngắn chờ đợi. tiên sinh

ghi chép hạ giọng nói: “Bảo Lô Tam chuẩn bị nổ Thiên Lang.” Dù sao người đang đánh phía trước là chủ nhân nhà mình, mọi người trên thuyền đều như gặp đại địch.

“Nổ Thiên Lang?” Đường Liên lăm bắm.

“Tọa bắc vọng, xạ thiên lang. Đây là nổ chiến có uy lực cực lớn, trang bị trên thuyền chắc là để bắn cá mập. Không ngờ chiếc thuyền dài Tuyết Tùng này lại có vũ khí uy lực mạnh như vậy.” Tiêu Sắt có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Đâu thể dùng loại vũ khí này được?” Đường Liên nói.

“Chưa chắc. Tam thiếu gia của Mộc gia, chủ nhân của họ đang đánh phía trước, cho dù chỉ bị thương nhẹ thôi thì khi về Thanh Châu Mộc phủ

những người này cũng không thể báo cáo được. Lát nữa cũng có thể bắn nổ Thiên Lang thật.” Tiêu Sắt nói: “Nhưng nếu bắn nổ Thiên Lang thật thì..”

“Có lẽ phủ nha quản lý Đông Cập Hải cũng phải ra mặt, chúng ta cũng chẳng đi được nữa.” Tiêu Sắt nghiêm mặt nói: “Phải ngăn Cẩn Uy lại ngay.”

Đường Liên gật đầu một cái: “Để ta.”

“Không, để Lôi Vô Kiệt.” Tiêu Sắt giơ tay ngăn cản Đường Liên.

“Vậy để ta lên.” Lôi Vô Kiệt đã nhịn này giờ.

“Lôi Vô Kiệt, kiếm thuật của ngươi kém xa Cẩn Uy, nếu ngươi muốn ngăn cản hắn, vậy nhất định phải dùng chiêu kiếm Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Tiêu Sắt nói.

“Tiêu Dao Thiên Cảnh? Hôm đó ta miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, thân thể đã đứng không nổi rồi.” Lôi Vô Kiệt ngậy ra nói.

“Lúc đó đang giao chiến sinh tử cho nên người mới có thể vượt cảnh giới, nhưng hôm nay rõ ràng Cẩn Uy không có ý quyết đấu sinh tử. Ta muốn người vào Tiêu Dao Thiên Cảnh người cũng chẳng vào được. Nhưng chiêu kiếm đó của người có uy lực của cảnh giới Tiêu Dao. Người hồi tưởng lại chuyện ngày hôm đó, thứ người nhận được chắc chắn không chỉ là hôn mê.” Tiêu Sắt đột nhiên quay lại nói với Mộc Xuân Phong: “Mộc công tử

còn sức không?”

“Còn một chút.” Mộc Xuân Phong thở hển hển đáp.

“Được, xin công tử ra chiêu kiếm cuối cùng, hy vọng uy thế có thể rung động ngàn núi, khơi dậy vạn sóng!” Tiêu Sắt nói.

“Được!” Mộc Xuân Phong đột nhiên hét lớn, hất kiếm lên trên.

Quả nhiên có thể gọi là rung động ngàn núi, khơi dậy vạn sóng!

“Lôi Vô Kiệt!” Tiêu Sắt quát lớn.

Lôi Vô Kiệt nhảy lên, hai mắt hấn nhắm lại.

Đúng vậy, ngày đó. Khi hấn miễn cưỡng bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh cũng cảm nhận được những thứ bất đồng.

Khoảnh khắc đó, hấn cảm thấy gió bên tai như rõ ràng hơn, mây trên trời như gần gũi hơn, có bặt tai cũng nghe thấy tiếng hít thở của người trước mắt

Một số giác quan như được phóng đại.

Còn bản thân như liên kết với tự nhiên, với thiên địa.

Chính là cảm giác đó, hòa làm một cùng đất trời.

Lôi Vô Kiệt mở mắt, hô khẽ: “Phá!”

Hắn đâm Tâm kiếm về phía trước, chỉ thấy trên cơn sóng lớn mà Mộc Xuân Phong khơi dậy, vô số cột nước bị đâm tới, ngừng tụ thành hình từng thanh kiếm bay về phía Cẩn Uy công công.

Thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm. Hóa ra ý của Tiêu Sắt là như vậy.

Lôi Vô Kiệt cảm thấy sau khi thi triển chiêu kiếm này toàn thân cạn kiệt sức lực, còn mệt hơn đánh cả trăm kiếm lúc bình thường. Nhưng hắn có lòng tin, Cẩn Uy công công tuyệt đối không ngăn cản được chiêu kiếm này..

Ngay lúc đó, Cẩn Uy công công nhảy lên một cái, kiếm phù trên Uyên Nhân bay ra tới một nửa, kiếm của hắn vẽ thành một vòng tròn.

Một vòng tròn vô cùng hoàn mỹ.

Sau đó đánh tan tất cả thủy kiếm của Lôi Vô Kiệt thành nước.

Lôi Vô Kiệt cả kinh: “Không thể nào!”

“Còn chưa kết thúc, lần uất kiếm đánh thuyền của hắn!” Tiêu Sắt hét lớn.

“Hết sức rồi...” Lôi Vô Kiệt cười khổ nói.

Chỉ thấy võ sĩ cầm thương vốn luôn đứng xem đột nhiên hành động. Hắn quăng thanh trường thương ném về chiếc thuyền nhỏ, trường thương xé tan gió biển, mũi thương vang vọng như trăm chú chim kêu!

Chương 220: Bá Vương giáp

“Thương pháp thật tuyệt!” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Hình như ta từng thấy thương pháp này.” Đường Liên sửng sốt.

“Ta cũng từng thấy thương pháp này, còn nhận ra chiêu thương này.

Thương này tên Bách Điều Triều Phượng, rất lợi hại.” Lôi Vô Kiệt nói tiếp.

Tiêu Sắt quay đầu lại thở dài nói: “Đúng là đáp giá thấp người. Dưới tay Nho Kiếm Tiên mà người cũng trốn ra được?”

Trong lúc trò chuyện, không ngờ thanh trường thương đánh trúng chiếc thuyền nhỏ kia, phá tan nó thành từng mảnh!

“Thành công rồi!” Mộc Xuân Phong cười vui vẻ.

Thân hình Cẩn Uy công công trên không trung hơi chậm lại, khi lại hạ xuống đã giẫm lên một tấm ván.

“Vẫn chưa xong à.” Lôi Vô Kiệt không nhịn được nói.

“Không cần gấp, chỉ còn một tấm ván nhỏ thôi. Cho dù công lực của Cẩn Uy công công có mạnh hơn nữa cũng không đuổi kịp chúng ta. Mộc huynh đệ, cảm phiền bảo các huynh đệ trên thuyền tăng thêm tốc độ.

“Lương thúc, bảo người chèo thuyền tăng tốc!” Mộc Xuân Phong nói.

“Vâng.” Tiên sinh ghi chép lui xuống.

Quả nhiên, sau khi chiếc thuyền nhỏ bị trường thương đánh tan thành từng mảnh, Cẩn Uy công công đã thu kiếm, không đuổi theo. Hắn nhìn thuyền dài Tuyết Tùng càng lúc càng xa, thở dài nặng nề.

Nếu chuyến đi này Tiêu Sở Hà thật sự chữa trị được ả mạch của mình rồi trở về, như vậy toàn thành Thiên Khải, không, toàn bộ Bắc Ly đều sẽ thay đổi.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng thoát được khỏi hãm.

Hắn không đuổi theo tiếp đây chứ?”

“Đã vào biển khơi, nếu hãn muốn mang ta đi thì ít nhất phải có một chiếc thuyền chèo chu mới được. Võ công của tổng quản chương kiếm tuy cao cường nhưng không có bản lĩnh lớn đến vậy.” Tiêu Sắt nói.

Trong lúc trò chuyện, võ sĩ mặc giáp định lẳng lặng bỏ đi nhưng lại bị

Đường Liên nhỏ giọng gọi lại: “Đã đến nước này rồi còn chạy cái gì nữa, Thiên Lạc sư muội?”

Võ sĩ kia dừng bước, giơ tay, tháo mũ giáp trên đầu xuống khiến mái tóc dài màu đen buông xõa sau lưng, để lộ gương mặt xinh đẹp tuyệt trần như

một bức họa. Cô lè lưỡi nói: “Bây giờ huynh cũng chẳng về được, về là Tiêu Sắt sẽ bị tổng quản bắt đi.”

Mộc Xuân Phong đưa kiếm sang bên, lập tức có tùy tùng tiến tới cầm thanh kiếm đó đi xuống. Hãn kinh ngạc hỏi: “Các người quen nhau à?”

“Ta phải hỏi người câu này mới đúng, các người quen nhau à?” Tiêu Sắt nói.

“Thật ra không quen lắm, chỉ tình cờ gặp được trên đường thôi. Thiên Lạc cô nương nói muốn ra biển một chuyến nên chúng ta tiện đường đồng hành.” Mộc Xuân Phong đáp.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Người thấy Thiên Lạc sư tỷ của ta xinh đẹp cho nên mới dẫn cô ấy đi cùng đúng không?”

“Không phải vậy, ta chỉ kính nể cô nương ấy còn trẻ tuổi nhưng lại có lòng muốn ngắm biển xanh. Thật sự rất khâm phục.” Mộc Xuân Phong xua tay.

“Vậy ta hỏi người, nếu Thiên Lạc sư tỷ của ta không xinh đẹp, người còn chịu dẫn tỷ ấy đồng hành cả ngàn dặm xa xôi không?” Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút rồi đáp rất thẳng thắn: “Thế thì không. Dù sao đường xá xa xôi, thêm một người là thêm một phần phiền toái.”

Lôi Vô Kiệt thấy vậy lập tức hỏi lại: “Người nên biết Thiên Lạc sư tỷ của ta tới không phải là để ngắm biển mà là để ngắm người.”

“Người nào?” Mộc Xuân Phong không hiểu.

“Hắn!” Lôi Vô Kiệt vỗ mạnh lên lưng Tiêu Sắt, Tiêu Sắt ho khan một hồi.

“Lôi Vô Kiệt, người nói linh tinh cái gì đó!” Tư Không Thiên Lạc mặc giáp đi tới dẫm một nhát sang.

“Đừng làm loạn nữa!” Đường Liên khẽ lắc mình ngăn trước mặt Lôi Vô Kiệt, giơ tay ngăn năm dẫm của Tư Không Thiên Lạc lại.

Cuối cùng vẫn là nhờ Mộc Xuân Phong phá vỡ cục diện lúng túng này:

“Gió ở mũi thuyền hơi lạnh, hay chúng ta vào trong thuyền rồi hăng nói?”

Mọi người trở lại khoang thuyền như thư phòng, Mộc Xuân Phong vào khoang thuyền phía sâu hơn, không bao lâu sau đi ra đã đổi lại một bộ

quần áo mới trắng tinh. Vừa rồi chiến đấu khiến ống tay áo của hắn dính một chút nước biển, nhưng hắn lập tức đổi sang một bộ quần áo trắng khác, xem ra có cực kỳ ưa sạch.

Lôi Vô Kiệt giơ tay gõ gõ lên bộ giáp của Tư Không Thiên Lạc, thở dài nói:

“Sư tỷ, tỷ kiếm đâu ra bộ giáp toàn thân thế này, trông rất uy phong.”

“Giờ không cần giấu thân phận, giáp cũng không nhẹ, cởi đi.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Tư Không Thiên Lạc nhấn nhẹ bên hông, lưng áp giáp đột nhiên mở ra. Cô lui lại phía sau một bước là ra khỏi bộ giáp. Cô lại nhấn vào bên hông giáp một cái, sau lưng khép lại. Bộ giáp không có người chống đỡ nhưng vẫn đứng vững tại chỗ, nhìn về phía xa như một người sống. Tư Không Thiên Lạc lại đặt mũ giáp lên, cười nói: “Thế này là được.”

Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Quả nhiên là Bá Vương giáp?”

“Bá Vương giáp!” Lôi Vô Kiệt ồ lên.

“Bá Vương giáp là gì cơ?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Tỷ mặc nó mấy hôm rồi mà còn không biết Bá Vương giáp là gì à?” Lôi Vô Kiệt khinh thường ra mặt. Mặc dù hắn không thấy nhiều nhưng lại nghe nhiều. Truyền thuyết võ lâm, chuyện kỳ bí trong thiên hạ, có gì mà hắn không biết. “Bá Vương giáp do cơ quan sư đệ nhất giang hồ ngày trước, Ngô Lục Giáp chế tạo. Ngô Lục Giáp cùng với... người mà ta kính ngưỡng Kiếm Tâm trùng Lý Tổ Vương tiền bối cùng nổi danh chốn giang hồ. Hắn chuyên tìm hiểu thuật cơ quan, sau đó tập trung nghiêm cứu nhiều năm, dùng hết những tài liệu đỉnh cao trong môn phái chế tạo ra một bộ Bá Vương giáp. Bá Vương giáp này có thể bao phủ toàn thân, đao thương không đâm vào nổi, không hề có sơ hở. Hơn nữa cách mặc hết sức đơn giản, bất luận trẻ con mười tuổi hay già cao to trong quân ngũ mặc vào cũng rất vừa vặn. Có thể nói là cực kỳ thần kỳ.”

“Nổi danh ngang Lý Tổ Vương à, sao ta chưa từng nghe nói?” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Đó là vì sao khi làm ra Bá Vương giáp, do giá cả quá cao cho nên không ai trả nổi, khiến cho Ngô Lục Giáp cùng với Cơ Quan môn của hắn... phá sản.” Lôi Vô Kiệt nói.

Tiêu Sắt nhìn Mộc Xuân Phong: “Kiếm là Động Thiên Sơn do Lý Tổ Vương rèn, giáp Bá Vương giáp do Ngô Lục Giáp chế tạo. Thanh Châu Mộc gia đúng là nhiều tiền. Đường đường Bá Vương giáp nhưng lại cho người khác mượn để che giấu thân phận?”

“Tiền tài chỉ là vật ngoại thân mà thôi.” Mộc Xuân Phong cười nói.

“Sao lại nói vậy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Bởi vì hãn có tiền, tiền tài chỉ là vật ngoại thân, đây là câu mà người có tiền thường nói.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại: “Người cũng là người có tiền, thế sao người lại tham tiền như vậy?”

Tiêu Sắt không tức giận: “Vì ta đã từng nếm thử hương vị của mất mát.”

Mộc Xuân Phong châm một bình trà, mùi trà thoang thoảng trong khoang thuyền. Hãn ngồi xuống đất rót một chén trà tới trước mặt bốn người: “Tới đây, ngồi xuống nói chuyện nào.”

“Nói chuyện gì?” Đường Liên hỏi.

“Nói xem rốt cuộc người là ai?” Mộc Xuân Phong nhấp một ngụm trà.

“Ta nói rồi mà.” Đường Liên nói.

“Các người một người họ Đường, một người họ Lôi, một người họ Tư

Không, thậm chí còn có người họ Tiêu. Đây đều là dòng họ nổi danh trong thiên hạ.” Mộc Xuân Phong đặt chén trà xuống: “Tuy các đại ca đều nói ta đọc sách tới mức phát ngốc, nhưng ta không phải kẻ ngu.”

Chương 221: Thiếu niên tương phùng

Nghe Mộc Xuân Phong nói vậy, cả ba người đều thầm giật mình. Xem ra bọn họ vẫn đánh giá thấp vị Mộc Xuân Phong trông như công tử nhà giàu này. Lôi Vô Kiệt đặt tay lên chuôi kiếm: “Người biết những gì rồi?”

“Ta biết tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành tên là Tư Không Trường Phong, cũng dùng thương. Họ Tư Không vốn không nhiều, thương pháp như vậy lại càng ít.” Mộc Xuân Phong nhấp một ngụm trà nhìn Tư Không Thiên Lạc: “Cho nên ta đoán người là con gái của Tư Không Trường Phong. Thiên hạ đều biết Tư Không Trường Phong có một cô con gái, chẳng qua trước nay không ra khỏi Tuyết Nguyệt thành.”

Tư Không Thiên Lạc gật đầu: “Đúng.”

Mộc Xuân Phong lại nhìn sang phía Đường Liên: “Cho nên người là Đường Liên? Không phải Đường Mạc Hà gì đó.”

Đường Liên đành gật đầu: “Người nói không sai.”

“Thật không ngờ ta lại được gặp nhiều nhân vật nổi tiếng như vậy.”

Gương mặt Mộc Xuân Phong đầy hứng khởi quay đầu lại nhìn sang phía Lôi Vô Kiệt: “Ta biết người là ai rồi!”

Lôi Vô Kiệt đầu tiên kinh ngạc, sau đó vui mừng: “Người biết ta là ai à?”

“Đúng, mặc dù danh tiếng của người không lớn bằng hai người bọn họ, người nghe tên người không nhiều, nhưng so với bọn họ ta càng tò mò về

người hơn. Bởi vì sư phụ của người là một mỹ nhân tuyệt thế!” Hai mắt Mộc Xuân Phong bừng sáng.

Lôi Vô Kiệt càng kinh ngạc: “Cái này mà người cũng biết à!”

“Người chính là Lạc Minh Hiên!” Mộc Xuân Phong gần từng chữ hết sức khí phách.

Lôi Vô Kiệt lập tức ngậy ra như phỗng, cho dù định lực của Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên có tốt hơn nữa cũng không nhịn nổi cười như

điên. Ngay cả Tiêu Sắt vẫn luôn giữ vẻ lạnh lùng cũng không nhin nổi.

Lôi Vô Kiệt lúng túng một chút rồi gào lên: “Ta không phải cái gã cờ bạc ấy. Ta là Lôi Vô Kiệt! Lôi trong Lôi gia bảo, sư phụ ta là Lý Hàn Y, nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, là một trong thiên hạ Ngũ Đại Kiếm Tiên!”

Mộc Xuân Phong bị tiếng gào này của hắn làm cho giật cả mình, nhưng sau đó hai mắt lại sáng bừng lên: “Người nói thật không!”

“Yên tâm, chúng ta ẩn giâu thân phận lâu như vậy rồi, nếu không phải người khiến hắn phát cáu, hắn cũng chẳng nói cho người.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp.

“Vậy vị này...” Mộc Xuân Phong lại bắt đầu suy đoán.

“Đừng đoán, mặc dù ta cũng coi như đệ tử Tuyết Nguyệt thành nhưng chưa từng học võ công gì ở Tuyết Nguyệt thành, trên giang hồ cũng không có danh tiếng. Trước kia ta chỉ là công tử của một nhà giàu ở Thiên Khải Thành, trên đường né tránh Cẩn Uy nên tình cờ vào Tuyết Nguyệt thành mà thôi.” Tiêu Sắt đáp.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Ta cũng đoán được người tới Tuyết Nguyệt thành làm gì rồi!”

“Vậy mà người cũng đoán được à?” Lần này tới phiên Tiêu Sắt kinh ngạc.

Mộc Xuân Phong hắng giọng một cái, đặt chén trà xuống: “Thiên hạ đều biết Tư Không Trường Phong từng theo Dược Vương - Tân Bách Thảo học y thuật, là dang y hạng nhất trong thiên hạ. Người tới tìm hắn là để xem bệnh, nhưng hắn không chữa được cho người. Bởi vì từ khi thấy người lần đầu ta đã biết.”

“Người là người sắp chết!”

“Người nói gì!” Tư Không Thiên Lạc rút trường thương ra.

Khoảnh khắc đó cả Đường Liên và Lôi Vô Kiệt đều căng thẳng, sát khí bùng lên.

Mộc Xuân Phong không nhìn bọn họ, chỉ nhìn Tiêu Sắt, bình tĩnh nói: “Ta nghiên cứu y thuật từ nhỏ, chắc không nhìn lầm đâu.”

Tiêu Sắt không nói một lời, chỉ cầm chén trà trước mặt lên nhấp một ngụm.

Lôi Vô Kiệt thấy ánh mắt Mộc Xuân Phong rất kiên định, đành quay đầu sang hỏi Tiêu Sắt: “Hắn nói... thật à?”

Mặc dù hắn biết hiện giờ thân thể Tiêu Sắt chưa hoàn toàn khôi phục, ngay cả Hoa Cẩm cũng thừa nhận mình không thể chữa khỏi cho Tiêu Sắt, cứ

tiếp tục như vậy rất có thể mạng của hắn cũng không còn bao lâu. Thế nhưng đối với hắn, câu nói ‘người sắp chết’ của Mộc Xuân Phong thật quá nghiêm trọng.

Người sắp chết, là chỉ một thời gian nhất định.

“Người không sống được quá một tháng nữa.” Mộc Xuân Phong nói ra thời gian đó.

Trước khi tới đây bất luận Đường Liên, Lôi Vô Kiệt hay thậm chí Tư

Không Thiên Lạc đều có một suy nghĩ. Nếu chuyến đi này không tìm được tiên sơn nơi hải ngoại thì dẫn Tiêu Sắt trở lại Thiên Khải, nơi đó có Thái Y

phủ, có Khâm Thiên giám, vẫn có thể giữ được tính mạng cho hắn. Thế

nhưng chỉ có một tháng, nói cách khác nếu không tìm được hải ngoại tiên sơn, Tiêu Sắt sẽ chết trên biển rộng mênh mông này.

So với vẻ kinh ngạc của mọi người, Tiêu Sắt lại rất bình tĩnh. Hắn nhìn Mộc Xuân Phong, giọng nói bình thản: “Thế thì sao?”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Hóa ra người đã biết từ lâu rồi.”

“Ta không còn lựa chọn nào khác.” Tiêu Sắt nhẹ giọng đáp.

Mộc Xuân Phong lại tiếp tục nói: “Cho nên sau khi tới đảo Tam Xà, người muốn mượn thuyền của ta xuất hành chắc là muốn tìm một nơi. Mà nơi đó có người có thể trị khỏi cho người.”

“Ta khuyên người nên dừng suy đoán ở đây.” Tiêu Sắt nói rất bình thản nhưng đầy uy hiếp.

“Người không nên uy hiếp ta, vừa rồi ta còn bảo vệ người mà.” Mộc Xuân Phong cười vô tội: “Đi trên biển mây gió khó dò, một tháng có tới được đảo Tam Xà hay không còn chưa biết được.”

“Cái gì?” Tư Không Thiên Lạc kinh hãi.

“Nhưng người gặp được ta.” Mộc Xuân Phong đột nhiên nói đầy ngạo nghễ: “Ta không chữa được cho người.”

“Nhưng bây giờ thời gian còn lại của người đã biến thành hai tháng.”

Trên mặt biển bao la tĩnh mịch.

Ánh sao lóng lánh đầy trời.

Đây là lần đầu tiên Lôi Vô Kiệt thấy bầu trời trên biển, hắn có một ảo giác, chiếc thuyền cứ đi về phía trước, đi tới ngân hà, hắn xuyên qua ngân hà, dạo chơi giữa biển sao.

Trời và biển, thực ra nối liền với nhau.

“Mộc Xuân Phong kia là người thế nào?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Bên cạnh hắn là Tiêu Sắt, đáng ra lúc này Tiêu Sắt nên ngủ trong khoang thuyền. Hiện giờ thân thể của hắn đang rất yếu, không nên lên boong tàu kéo gặp gió lạnh, thế nhưng hắn vẫn tới, bởi vì hắn không ngủ được. Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói: “Tại Thiên Khải thành có thể gặp rất nhiều công tử quý tộc như hắn. Đối đãi với người khác rất hào sảng, là người trượng nghĩa, bởi vì từ nhỏ họ không gặp bất cứ khó khăn trắc trở gì nhưng lại nghe rất nhiều truyền thuyết, trong lòng luôn hướng tới phong thái hiệp sĩ như vậy.”

“Là người tốt ư?” Lôi Vô Kiệt đưa một nhận xét rất đơn giản.

Tiêu Sắt gật đầu: “Những người mà ta nói có lẽ không phải người tốt, nhưng Mộc Xuân Phong này chắc hẳn là người tốt. Nhân phẩm tốt xấu ra sao có thể nhìn thấy từ kiếm ý. Kiếm của hắn mệnh mệnh như biển cả, lòng dạ cũng sẽ rộng rãi.”

“Vậy kiếm ý của ta thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Kiếm ý của người rất thuần khiết, đúng như Vô Thiên đã nói, người có một trái tim trong sáng.” Tiêu Sắt đáp.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, không nói gì thêm. Đây là lời khen đối với hắn, hắn hiểu. Thế nhưng Tiêu Sắt rất ít khi khen hắn, chuyện này chứng tỏ

hiện giờ Tiêu Sắt đang cời lớp nguy trang lười biếng hờ hững lúc bình thường, đang là chính bản thân mình. Sau đó, Lôi Vô Kiệt nghĩ tới một cái tên: “Tiêu Sắt, ta muốn hỏi người một vấn đề?”

“Vấn đề gì?” Quả nhiên Tiêu Sắt không cự tuyệt.

“Ngày đó ở Tuyết Lạc sơn trang.” Lôi Vô Kiệt dừng một chút rồi nói tiếp:

“Chúng ta gặp nhau là tình cờ hay là...”

Ý của Lôi Vô Kiệt rất đơn giản, vì tất cả mọi thứ đều quá trùng hợp, khiến người ta cảm thấy đây là cố ý sắp xếp, là một chiêu cờ trên bàn cờ. Mặc dù có thể người đánh cờ hoàn toàn không phải Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sao, trầm ngâm một lúc lâu rồi mới đáp: “Chờ tới tương lai. Tương lai, ta sẽ nói cho người câu trả lời.”

Chương 222: Nhật ký hàng hải của thuyền Kim Thác

“Bắc Ly, ngày mười hai tháng mười một năm hai mươi mốt, ngày đầu tiên thuyền Kim Thác của Thanh Châu Mộc phủ khởi hành tới đảo Tam Xà. Gió nhẹ, trời trong, tốc độ sáu mươi dặm. Trước khi khởi hành bị tổng quản chương kiểm Cẩn Uy trong Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản ngăn cản, nhưng thuyền trưởng Mộc Xuân Phong cùng các đồng hành Đường Liên, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc liên thủ khiến Cẩn Tuyên công công lui bước, cuối cùng thuyền Kim Thác cũng lên đường. Mọi chuyện khác trên thuyền đều bình thường. Người viết, Thanh Châu Mộc phủ Kim Ngôn chương quỹ, Điền Mạc Chi.” Người trông như tiên sinh ghi chép ngồi trên boong thuyền viết vài hàng chữ rồi đặt quyển sách vào trong một chiếc hộp màu vàng kim đem theo bên người, cẩn thận từng chút một đậy nắp hộp lại.

Lôi Vô Kiệt đứng bên cạnh ngắm nghía rồi tò mò hỏi: “Đi trên biển còn phải viết cái này à?”

Chương quỹ tên Điền Mạc Chi kia quan sát Lôi Vô Kiệt một hồi rồi đáp:

“Đương nhiên rồi. Trên mỗi chiếc thuyền đều có người phụ trách ghi chép, mỗi ngày viết một lần, ghi lại mọi chuyện trên biển.”

“Cái này có tác dụng gì? Đem về cho ông chủ xem à?” Lôi Vô Kiệt vẫn không hiểu.

“Người biết cái hộp này không? Nó tên là hộp Thiên Cơ, rơi xuống nước không ướt, kiếm chém không đứt. Sau này nếu gặp tai nạn gì trên biển, chúng ta táng thân nơi biển cả vô biên này. Đợi tương lai một ngày nào

đó có người vớt được cái hộp này, vậy chỉ cần mở hộp ra là biết chúng ta gặp chuyện gì trên biển. Như vậy cho dù có chết người khác cũng nhớ được chuyện gì xảy ra với chúng ta.” Điền Mạc Chi giải thích: “Đây là hộp Thiên

Cơ do Mộc phủ chúng ta chế tạo, chỉ có hai chiếc chìa khóa, một cái ở Mộc Phủ, cái còn lại trên người ta.”

“Ồ, cái hộp này còn tác dụng như vậy à. Nhưng đường đường là thuyền dài Tuyết Tùng của Thanh Châu Mộc Phủ, chẳng lẽ lại gặp bất trắc gì trên biển?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

“Đứng trước tự nhiên, mọi người đều bình đẳng cả thôi. Gia tộc giàu nhất Thanh Châu cũng vậy, họ Tiêu ở Thiên Khải cũng thế, đã tới biển chúng ta đều rất bé nhỏ. Trời đất mênh mông, chúng ta đều chỉ là giun dế.” Điền Mạc Chi ngửa đầu lên nói.

“Lời này của tiên sinh quả thật cao thâm.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

“Có điều, so với thiên tai, trên biển này lòng người còn đáng sợ hơn.” Điền Mạc Chi đột nhiên nói.

“Lòng người?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Điền Mạc Chi gật đầu một cái: “Lòng người. Người nói ta là người của Thanh Châu Mộc phủ, thế nhưng nếu chuyện sinh tử ngay trước mặt, còn có ai để ý tới thân phận của người cơ chứ? Nếu gặp biến cố trên biển, thuyền hỏng người mất, chỉ sót lại một chiếc thuyền nhỏ để chạy trốn, chỉ

một người ngồi được nhưng lại có hai người đang đợi. Một người trong đó là người của Thanh Châu Mộc phủ. Người nói xem người thứ hai sẽ

kiếm chém chết người của Mộc phủ hay là vì hãn có tiền nên chấp tay nhường thuyền cho hãn?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc phải nói chuyện bằng đao kiếm rồi.”

“Đúng vậy, thế nên chàng trai, đứng trên thuyền nên cẩn thận vào.” Điền Mạc Chi cất hộp Thiên Cơ đi, bước vào trong khoang thuyền.

Sau khi hắn đi xa, Tiêu Sắt đứng bên cạnh này giờ không hề lên tiếng mới mở miệng nói: “Hóa ra hắn là Kim Ngôn chương quỹ của Mộc phủ Điền

Mạc Chi. Xem ra Mộc phủ rất coi trọng tam công tử này, còn phái cả hắn theo.”

“Kim Ngôn chương quỹ? Lợi hại lắm à?” Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái: “Ta thấy giống như một lão tiên sinh thích giảng đạo.”

“Thanh Châu Mộc phủ có rất nhiều sản nghiệp, dưới trướng có vài trăm chương quỹ. Người ưu tú nhất, nắm giữ sản nghiệp lớn nhất mới có thể trở

thành chương quỹ có danh hiệu, toàn bộ Mộc phủ mới có bảy người như vậy. Bảy người này được gọi là Mộc phủ thất chương quỹ. Bất cứ ai trong số họ ra ngoài cũng có thể thành một thương gia giàu có.” Tiêu Sắt nói.

“Lợi hại đến vậy à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, ban đầu hắn còn tưởng đối phương chỉ là một tiên sinh ghi chép bình thường, không ngờ lai lịch của hắn lại lớn đến vậy.

“Hơn nữa trong số thất chương quỹ, hắn còn là người rất đặc biệt.” Tiêu Sắt tiếp tục nói.

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Tiêu Sắt, người có thể nói hết trong một lời thôi được không?”

Tiêu Sắt lườm hắn một cái rồi nói tiếp: “Kim Ngôn chương quỹ Điền Mạc Chi, mười năm trước hắn còn chưa nổi tiếng như vậy, đã từng theo thương thuyền ra biển một lần. Chiếc thuyền đó xuất phát từ cảng Ly Dương xa nhất ở phía nam, muốn tới cảng Thiên Hải xa nhất ở phía bắc, muốn làm ăn với Bắc Man. Thế nhưng kỳ hạn một tháng qua đi, thuyền vẫn không tới. Cho tới tận ba tháng sau chiếc thuyền đó mới xuất hiện. Thế nhưng trên thuyền vốn có tới mấy trăm người mà chỉ còn lại có một, những người khác thậm chí không còn cả xương cốt. Nghe nói lúc đó thân thể Điền Mạc Chi đã gãy nhom, chỉ cách cái chết có một chút.”

"Vì sao?" Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Điền Mạc Chi nói trên thuyền gặp phản loạn, có ngư dân dưới tầng chót muốn cướp thuyền, vì vậy thuyền gặp hỏa hoạn vài lần, khiến không ít người chết. Những người còn lại do vết thương không chữa trị được mà chết, còn Điền Mạc Chi do trốn trước vào một góc nên thoát được kiếp nạn.

Nhưng đây là lời nói một phía của hắn, Thiên Hải Hải Sự phủ nghi ngờ hắn là thủ phạm giết những người đó.” Tiêu Sắt nói.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt lại kinh ngạc.

“Đừng hỏi vì sao mãi như vậy, làm thế khiến người như thằng ngốc ấy.”

Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn hắn.

“Vậy người nói hết chuyện trong một lượt đi.” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

Tiêu Sắt lại không để ý tới hắn, nói tiếp: “Bởi vì trên thuyền không có bất cứ hài cốt nào, mà nước uống trên thuyền đã hết từ lâu. Thiên Hải Hải Sự

phủ nghi ngờ hắn giết người trên thuyền, dùng bọn họ là thức ăn.”

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt: “Không thể nào, trên biển có nhiều cá như vậy, chẳng lẽ còn lo chết đói?”

“Quan trọng không phải thức ăn mà là nước. Trên biển nếu lâu ngày không gặp mưa, như vậy người ta không có nước ngọt, sẽ nhanh chóng chết khát. Vậy không có nước thì làm thế nào, có một thứ có thể thay thế nước, đó là... máu.” Tiêu Sắt không kiềm được hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt run rẩy, bỗng dưng muốn ói: “Đúng là kinh tởm.”

“Có điều sau đó Mộc phủ phái người tới Thiên Hải Hải Sự phủ, người đó cầm chìa khóa mở hộp Thiên Cơ ra. Trong hộp là nhật ký hàng hải do người cuối cùng nhiễm bệnh chết ghi lại, viết rất rõ chuyện phản bội trên thuyền. Ngoại trừ Điền Mạc Chi trốn từ trước, những người khác không chết cũng bị trọng thương. Nhưng đại phu trên thuyền đã chết, không ai cứu được hãn.” Tiêu Sắt nói: “Cho nên ta mới nói Điền Mạc Chi rất đặc biệt, sau khi trải qua chuyện đáng sợ như vậy, không ai hiểu thuyền hơn hãn, cũng không ai hiểu lòng người trên thuyền hơn hãn.”

“Nhưng mà?” Lôi Vô Kiệt nhú mày: “Hình như còn một vấn đề chưa có đáp án.”

“Vấn đề gì?” Lần này người hỏi lại là Tiêu Sắt.

Lôi Vô Kiệt do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Hãn không có nước uống, rốt cuộc hãn làm thế nào mà sống được?”

Tiêu Sắt khẽ biến sắc, trước ngực Lôi Vô Kiệt lại gợn lên cảm giác buồn nôn. Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Tiêu Sắt thở dài: “Có một số

việc không tra ra thì hơn.”

Lôi Vô Kiệt nghĩ lại cảnh Điền Mạc Chi viết nhật ký trên biển, thân thể bất giác rùng mình.

Chương 223: Trên lầu ngắm biển xanh

Lúc này, Đường Liên mặc quần áo màu đen ở trong gian phòng cao nhất trên thuyền. Hắn ngồi đó cau mày, Tiêu Sắt trường bào bay phất phơ trong làn gió biển, im lặng nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây.

Bản thân mang Diệp Nhược Y về Đường môn nhờ chữa bệnh nhưng đột nhiên Đường môn lại phản bội liên minh với Tuyết Nguyệt thành, muốn diệt trừ Lô gia bảo từng là đồng minh. Còn mình đứng giữa Đường môn và Tuyết Nguyệt thành, cuối cùng vì cứu bạn nên lựa chọn Tuyết Nguyệt thành, tới nay đã bất hòa với Đường môn. Hắn không thể trở về nơi mình lớn lên nữa. Hắn làm vậy là đúng hay sai?

Nhưng vì vậy sư đệ Tiêu Sắt và Lô Vô Kiệt của hắn vẫn còn sống.

Còn trưởng bối của hắn, Đường lão thái gia của Đường môn từng bế hắn, đã chết trong trận chiến đó.

“Sư phụ, người luôn nói hành động tùy tâm. Thế nhưng một người nên làm thế nào để chứng kiến tâm của mình?” Đường Liên lầm bầm, đây là đạo lý mà Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân đã từng truyền thụ cho hắn. Thế

nhưng tới tận bây giờ, Đường Liên vẫn không hiểu hết được thâm ý của bốn chữ này.

Nhưng có chuyện hắn không biết, lúc này bên ngoài Đường môn có gần ngàn thiết kỵ đang đập lên bụi trần lao tới, khiến mặt đất chấn động không ngừng. Từng đệ tử từ bên ngoài liên tục đi vào báo tin, những người này mặc giáp nhẹ, lưng đeo song đao, rõ ràng là đội quân lừng lẫy nhất Bắc Ly

- Diệp Tự doanh.

Nếu là Đường môn khi trước, cho dù Diệp Tự doanh đánh tới bọn họ cũng chẳng sợ. Bọn họ biết dùng độc, bọn họ giỏi về ám khí, những

người tranh đấu chính diện với họ chưa từng gặp kết quả tốt. Nhưng hôm nay Đường lão thái gia đã chết, người chống đỡ Đường môn đã ngã xuống, nhưng lại không tìm được người chống đỡ nó gượng dậy.

Đường môn tam kiệt ngày nay, Đường Hoàng, Đường Huyền, Đường Thất Sát do dự không quyết. Bọn họ không có quyết tâm giao chiến với Diệp Tự

doanh nhưng cũng không muốn đầu hàng vào lúc này. Thiếu niên tên là Đường Trạch cũng cau mày, hắn còn quá trẻ tuổi, mặc dù dựa vào thủ

đoạn của bản thân hóa giải nguy cơ của Đường môn ở Lôi gia bảo, nhưng Diệp Tự doanh lại khác.

Bọn họ không giảng đạo nghĩa giang hồ, coi thường vương pháp trong thiên địa. Bọn họ có đao của bản thân, có pháp của bản thân, không tiếp nhận bất cứ thứ gì, chỉ nhận thanh đao mạnh hơn bản thân mình!

Ngay lúc này, một người đi ra khỏi gian lầu nhỏ của mình. Gian lầu nhỏ đó bị xiềng xích vây quanh tầng tầng lớp lớp, vài chục con em Đường môn giữ

chặt suốt cả ngày lẫn đêm, nhưng người kia vẫn dễ dàng ra khỏi. Hắn đi qua bên cạnh những đệ tử canh gác, chỉ hỏi hời hợt một câu: “Sao rồi?”

“Theo đệ tử phía trước báo lại, gần ngàn binh lính Diệp Tự doanh đang đi về phía Đường môn!” Đệ tử kia cúi đầu nói, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Được.” Hắn đáp vẫn rất hời hợt.

Gian nhà lầu nhỏ này vốn không khóa được hắn, Đường lão thái gia cũng không khóa được hắn, hắn không ra chỉ là vì hắn không muốn ra. Thế

nhưng hôm nay hắn đi ra, bởi vì hắn không thể không ra. Hắn cứ thế bước từng bước về phía trước, đi qua các đệ tử sắc mặt rầu rĩ, đi qua

Đường môn tam kiệt đã từng liên thủ ngăn cản mình, đi qua Đường Trạch, cứ thế

tiến thẳng về phía cửa.

Ánh mắt Đường môn tam kiệt ảm đạm, cho dù có qua đi bao lâu, khi người này xuất hiện, trong lòng bọn họ luôn dâng lên một cảm giác tự ti mặc cảm. Bọn họ đã từng oán hận, nhưng cuối cùng bọn họ hiểu, đây không phải chuyện bọn họ có thể thay đổi được.

Hai mắt Đường Trạch lại bừng sáng, đây là lần đầu tiên hắn thấy người này, con người trong truyền thuyết.

Người này đi ra khỏi Đường môn, những đệ tử thần sắc sợ hãi rồi rít nường đường, trái tim bất an cũng dần bình ổn lại. Hắn bước từng bước xuống bậc thang, đứng đó, trường bào được gió hất lên.

Gần ngàn binh lính Diệp Tự doanh lúc này vừa chạy tới, người cầm đầu dừng lại, gần ngàn thiết kỵ cũng dừng lại.

Một người, ngăn phía trước một ngàn thiết kỵ.

Đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng dáng vẻ khôi ngô, toàn thân mặc khôi giáp, lưng đeo song đao, nhìn hắn lẫm lẫm: “Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Đã lâu không gặp.”

Người nọ hơi cúi đầu, coi như chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Diệp Khiếu Ứng thở dài: “Ở Lôi gia bảo, Đường môn của các người thiếu chút nữa hại chết con gái ta. Ta không giống đám người bên Lôi gia bảo, đồng ý im lặng chịu thiệt. Cho nên ta đi thẳng tới đây muốn làm thịt toàn bộ Đường môn. Thế nhưng không ngờ người lại đứng ra.”

“Đường môn, đã trả giá vì sai lầm của mình rồi.” Người nọ chậm rãi nói.

“Được, Đường môn Đường Liên Nguyệt.” Diệp Khiếu Ưng cười vang:
“Từ

hôm nay trở đi người là Đường lão thái gia của Đường môn ư?”

Đường lão thái gia là một cách gọi. Mỗi đời, người nắm quyền của Đường môn đều được gọi như vậy, bất luận tuổi tác của hãn ra sao.

Đường Liên Nguyệt ngẩng đầu lên, gật đầu: “Ừ.”

Vẫn nhẹ nhàng hời hợt như mây gió.

Diệp Khiếu Ưng lại cao giọng hét lớn: “Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, một ngàn lính Diệp Tự doanh này có thể phá tan Đường môn của người. Cho dù người là Đường Liên Nguyệt, người giết được bao nhiêu đây? Hai trăm? Ba trăm?”

“Một người.” Đường Liên Nguyệt trả lời rất ngắn gọn.

Diệp Khiếu Ưng kinh ngạc: “Một người?” Đường nhiên hãn biết thực lực của Đường Liên Nguyệt. Diệp Tự doanh hù dọa cao thủ bình thường còn được, muốn đối đầu với Đường Liên Nguyệt cũng chẳng dễ dàng gì.

“Người.” Đường Liên Nguyệt nói rất trịnh trọng.

Một loạt tiếng rút đao chính tề lập tức vang lên. Chỉ thấy một ngàn thiết kỵ

đồng thời rút song đao sau lưng ra, ánh đao sáng loáng giữa ánh mặt trời.

Diệp Khiếu Ưng cười nói: “Ta muốn thử xem. Đã lâu lắm rồi không có ai dám nói với ta như vậy.”

Đường Liên Nguyệt không tiếp lời.

“Đó là nếu người không phải Đường Liên Nguyệt.” Diệp Khiếu Ưng tự

thừa nhận, quay đầu ngựa lại. “Thật ra ta cũng rất mong đợi Đường môn sau khi người trở thành Đường lão thái gia.”

“Đi!” Diệp Khiếu Ứng thúc vào bụng ngựa, vòng qua Đường môn theo phía bên trái.

Đường Liên Nguyệt lẳng lặng đứng đó, giữa bụi đất mịn mù do một ngàn thiết kỵ làm dấy lên, không dời nửa bước. Cho tới khi bọn họ đi hết mới chậm rãi xoay người, trở lại Đường môn.

Nơi hăn đi qua, không đệ tử nào không quỳ xuống hành lễ.

Đây là Đường lão thái gia tân nhiệm của Đường môn, Đường Liên Nguyệt.

Lúc này Đường Liên đang ở cách xa cả ngàn dặm, đương nhiên không biết chuyện này, hăn cũng nhớ vị sư phụ tự cầm tù bản thân mình. Đường Liên Nguyệt không muốn vi phạm bản tâm, cũng không muốn phản bội gia tộc nên tự nhốt bản thân lại. Mất đi tự do cũng có thể coi là không vi phạm tâm ý. Tâm, rốt cuộc là gì?

Đường Liên nhìn biển rộng bao la trước mặt, một số vấn đề mà trước đây hăn không nghĩ ra giờ lại trở nên trống trải. Hăn nhắm hai mắt lại, nghe tiếng gió biển, nghe sóng biển, ngửi mùi cá mà sóng biển thổi vào.

Hăn nhẹ nhàng giơ tay lên.

Hăn trầm ngâm vận khí.

Toàn bộ thuyền Kim Thác như trầm xuống một chút.

Phía xa, chim biển đang vỗ cánh bỗng chậm đi nửa nhịp.

Hăn khoát tay, một làn sóng lớn dâng lên.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đứng trên boong thuyền bỗng giật mình.

Lôi Vô Kiệt nghi hoặc: “Đây là võ công gì vậy?”

“Nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận!” Tiêu Sắt nhìn Đường Liên đứng trên cao: “Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân sáng tạo.”

Chương 224: U Hác ngư long

Đường Liên vốn là đệ tử ưu tú nhất trong thế hệ này của Đường môn, cũng là đệ tử duy nhất của Đường Liên Nguyệt. Trước khi bước vào Tuyết Nguyệt thành hẳn đã là cao thủ hiếm có trong giới trẻ, sau đó hẳn gia nhập Tuyết Nguyệt thành, Bách Lý Đông Quân truyền thụ cho hẳn nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận, thân pháp Nhất Túy Thiên Lý cùng với chưởng pháp Tích Thủy Thành Uyên. Mặc dù đều là võ công hạng nhất

nhưng sở trường của hẳn vẫn là ám khí Đường môn. Theo Lôi Vô Kiệt thấy, mặc dù hẳn từng dùng võ công của Bách Lý Đông Quân vài lần nhưng chỉ rất bình thường, không mấy xuất chúng.

Đường như nhận ra nghi vấn trong lòng hẳn, Tiêu Sắt đột nhiên nói:

“Đường Liên tính cách trầm ổn, thế nhưng võ công của Bách Lý Đông Quân lại chú trọng tiêu dao, hai bên không phù hợp, cho nên trước giờ

Đường Liên tu luyện không đúng cách.”

“Còn giờ thì sao?” Lôi Vô Kiệt ngậy ra hỏi.

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo đáp: “Bây giờ Đường Liên muốn làm theo tâm, theo nội tâm chính nghĩa của mình bảo vệ Tuyết Nguyệt thành. Như

vậy không thể không dứt bỏ tình nghĩa dưỡng dục của Đường môn. Xem ra hẳn định bỏ qua võ công của Đường môn, chỉ tu luyện võ công của Bách Lý Đông Quân.”

“Nhưng chẳng phải người nói tính cách đại sư huynh trời sinh trầm ổn, không thích hợp tu luyện võ công của đại thành chủ à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Quyền vừa rồi của Đường Liên ra sao?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Rất mạnh, mạnh hơn những lần trước hẳn dùng.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Khi Đường Liên đã quyết định, hẳn không còn là Đường Liên trầm ổn trước kia nữa. Tất cả đều trở nên bất đồng, huống hồ...”

“Huống hồ gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“U Hắc ngư long buồn bã kêu lên, bóng sao lại lay động, đêm trên biển dằng dằng. Có người thấy là biển, có người lại thấy cảnh giới.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Cũng như người có thể dùng được chiêu kiếm Thiên Cảnh.

Đó là sự khởi đầu, ít nhất trước khi ta trở lại Tuyết Nguyệt thành, người sẽ

nắm giữ Thiên Cảnh chân chính.”

“Nhưng hai vị sư phụ của ta...” Lôi Vô Kiệt ngậy ra nói.

“Đúng vậy, người có hai vị sư phụ rất tốt. Nhưng tự nhiên mới là sư phụ tốt nhất. Năm xưa Bách Lý Đông Quân mới mười chín tuổi đã rời khỏi sư

môn du ngoạn bốn phương. Võ công của hắn được Tuyết Nguyệt thành dạy bảo, nhưng tâm cảnh hiện tại lại do bản thân tìm tới.” Tiêu Sắt nổi hứng thú hiếm thấy, nói thẳng ra.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Ta biết, đây là sư phụ dẫn vào môn phái, việc tu hành lại do bản thân người. Tiêu Sắt, người nói lắng nghe một hồi cuối cùng chẳng phải đạo lý này ư?”

Tiêu Sắt hừ lạnh một chút, tỏ ý khinh thường câu tục ngữ này!

“Kiếm lên!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quát lớn, chỉ thấy Tâm kiếm rời vỏ bay thẳng lên mặt biển. Lôi Vô Kiệt tung người một cái, nắm lấy Tâm kiếm ngay trên mặt biển, mũi chân điểm nhẹ lên làn nước, tiếp đó lướt lên cao, trường kiếm vung lên, tạo thành một làn sóng trên biển.

“Đẹp thay đẹp thay, ta từng nghe người có khinh công tuyệt đỉnh có thể đi trên nước, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến kỹ thuật thần sầu như Lôi huynh.” Một giọng nói văn nhã vang lên, Tiêu Sắt quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Xuân Phong đi từ trong buồng ra, thấy cảnh này không nhịn được cảm thán.

Tiêu Sắt nhớ lại ngày ở Phật quốc Tây Vực, hòa thượng Vô Song cũng từng vận dụng thần thông Phi Thiên Đạp Lãng, cũng có uy thế như vậy. Lúc đó tên ấy còn nói Lôi Vô Kiệt có trái tim thuần khiết trời sinh, rất hiếm có.

Chắc hôm nay Lôi Vô Kiệt thi triển được thần thông như vậy có liên quan tới Vô Tâm, lần sau gặp lại phải hỏi thử mới được.

Lần sau gặp lại, trong lòng Tiêu Sắt nghĩ tới bốn chữ này, không khỏi cười khổ. Còn có lần sau gặp lại không?

Mộc Xuân Phong chứng kiến cảnh tượng này, hần hẩng giọng một cái:

“Tiêu huynh, hai người bọn họ đã bắt đầu tu hành, tiếp theo tới phiên chúng ta.”

Tiêu Sắt quay đầu lại, buông tay nói: “Làm phiền rồi.”

Hai người trở lại trong khoang thuyền. Mộc Xuân Phong lấy một chiếc hộp gỗ giơ tay mở ra, chỉ thấy bên trong để một cuộn châm bạc, đủ loại hình dạng lớn nhỏ khác nhau. Hần ngồi xuống đất nói: “Cởi quần áo ra đi.”

Tiêu Sắt cởi quần áo trên người, để lộ da thịt bên dưới.

Mộc Xuân Phong kinh hãi, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vết thương trên người Tiêu Sắt thật sự quá nhiều. Nó không như những vết chém giết của binh sĩ nơi sa trường, vết thương trên người Tiêu Sắt là vết châm của đại phu lưu lại. Một mũi kim nho nhỏ, nhưng chi chít khắp nơi, thê thảm tới không nỡ nhìn.

“Đây là dấu châm lưu lại cách đây không lâu?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Đúng, khi đó sắp chết.”

Mộc Xuân Phong nhẹ nhàng chạm tay vào mắt kim, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, cuối cùng thở dài một cái nói: “Quả thật là thần kỳ, ta không bằng hân.”

“Người đó là đệ tử của Dược Vương - Tân Bách Thảo, sau này sẽ là chưởng môn của Dược Vương cốc.” Tiêu Sắt nói.

Mộc Xuân Phong bình tĩnh: “Hóa ra là thế, là truyền nhân của Dược Vương cốc, chẳng trách có y thuật như vậy. Tiêu huynh, ta có một thỉnh cầu.”

“Thỉnh cầu gì?” Tiêu Sắt hỏi.

Mộc Xuân Phong nghiêm nghị nói: “Mấy tháng nữa chúng ta sẽ trở về Bắc Ly, nhờ người người tiến cử ta bái vị tiền bối đó làm thầy! Ta ngưỡng mộ một Dược Vương cốc đã lâu, đáng tiếc Dược Vương - Tân Bách Thảo dao du

khắp tứ hải, hành tung bất định. Có thể làm môn hạ của đồ đệ ông ấy, Xuân Phong cũng thỏa mãn rồi.”

Tiêu Sắt kinh ngạc, nhớ lại gương mặt đầy nghiêm túc khi chữa bệnh của cô bé Hoa Cẩm, cười một tiếng: “Không thành vấn đề.”

Mộc Xuân Phong thấy Tiêu Sắt đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng vui mừng, tay vung nhẹ lên, ba mũi châm đã đâm vào người Tiêu Sắt:

“Chúng ta bắt đầu hành châm thôi.”

Thời gian một nén nhang sau, Mộc Xuân Phong thu châm bạc lại, lau mồ hôi đầy đầu: “Ta biết thương thế nghiêm trọng, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức này. Với năng lực của ta, hai tháng thật sự là cực hạn, may là hôm đó không khoắc loác linh tinh. Có điều chẳng hay vì sao không để vị thần y đó đi chung, chắc có thể kéo dài hơn ta một chút.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Đi biển cực kỳ nguy hiểm, người đó đã làm rất nhiều rồi, không thể mạo hiểm nữa.”

Mộc Xuân Phong gạt đầu ra vẻ đã hiểu, sau đó lại nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Có một vấn đề không biết nên hỏi hay không. Vết thương trí mạng của người là gần đây mới bị nhưng kinh mạch đã bị tổn thương tới vài năm. Ta to gan suy đoán, kinh mạch chắc bị người ta dùng nội lực đánh gãy, chẳng hay do người nào gây ra?”

Tiêu Sắt do dự một chút rồi nói: “Nộ Kiếm Tiên, Nhan Chiến Thiên.”

“Nhan Chiến Thiên?” Đương nhiên Mộc Xuân Phong từng nghe cái tên này.

“Đúng vậy. Hắn là người có công lực bá đạo nhất mà ta từng thấy. Hôm đó ta quyết đấu với hắn, chỉ chớp mắt đã thất bại. Hắn truyền kiếm kinh vào cơ thể ta, khiến ta hôn mê bất tỉnh. Khi ta tỉnh lại, tuy sư phụ của ta cứu được tính mạng ta nhưng không trị được kinh mạch của ta.” Tiêu Sắt nói rất bình thản, nhưng trong lòng đầy oán hận.

“Không!” Mộc Xuân Phong trực tiếp ngắt lời hắn: “Không thể là Nhan Chiến Thiên!”

Chương 225: Âm miên đứt đoạn

Tiêu Sắt đột nhiên ngẩng đầu, dường là người trấn định như hắn, lúc này cũng phải cau mày, hai mắt đỏ bừng, giọng nói run rẩy: “Không phải Nhan Chiến Thiên? Vì sao lại không phải Nhan Chiến Thiên?”

“Nếu là Nhan Chiến Thiên.” Mộc Xuân Phong nhẹ nhàng vung tay, thu hồi châm bạc, trầm giọng nói: “Người đã chết từ lâu rồi.”

“Nói đi.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Mộc Xuân Phong thở dài: “Sư phụ ta từng độ kiếm với Nhan Chiến Thiên, hiện nay cũng bị tổn thương kinh mạch như ngươi, đừng nói nâng kiếm, ngay đến đứng dậy cũng rất khó khăn. Cho nên ta biết kiếm kình của Nhan Chiến Thiên. Hiện giờ ấn mạch của ngươi bị một luồng âm kình gây hại, nó không làm tổn thương tới tính mạng ngươi nhưng lại khiến ngươi không thể vận công. Nhưng nếu là kiếm kình bá đạo của Nhan Chiến Thiên, nó sẽ đánh gãy hết kinh mạch của ngươi. Cho nên nếu chuyện ngày trước đúng như lời ngươi nói, vậy không thể là Nhan Chiến Thiên.”

“Vậy thì là ai?” Tiêu Sắt hỏi như găm lên.

“Nhất định là người có nội kình âm nhu mới có thể tạo ra vết thương như vậy.” Mộc Xuân Phong cau mày: “Nhưng cụ thể là ai, ta cũng không biết.

Hôm đó khi ngươi bị thương còn có ai ở đấy không?”

Ai ở đây? Tiêu Sắt ngây ra như phỗng.

Ngoại trừ Nhan Chiến Thiên, hôm đó còn có sư phụ tới cứu mình - một trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Bạch Hổ - Cơ Nhược Phong. Người đánh giá cảnh giới võ học trong thiên hạ, người quan sát võ học trong thiên hạ, chương môn của Bách Hiếu đường. Nếu nói nội kình âm nhu, ông ấy cũng là người làm được.

“Không, không thể nào!” Tiêu Sắt loại bỏ đáp án này.

Nhưng đêm mưa đó, đêm máu chảy đó, rốt cuộc còn ai ở đấy? Khi Nhan Chiến Thiên và Cơ Nhược Phong giao chiến, lén lút tới bên cạnh mình, phá hủy kinh mạch của mình, nhưng vẫn giữ lại tính mạng cho mình.

Là ai! Trong đầu Tiêu Sắt hiện lên vô số hình ảnh.

Thấy thần sắc Tiêu Sắt càng lúc càng không đúng, rõ ràng khí huyết trong người đã cuộn lên, tiếp tục như vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng tới thương thế, Mộc Xuân Phong vội vàng bắn một mũi châm bạc ra, đâm vào trán Tiêu Sắt. Tiêu Sắt chỉ thấy hai mắt tối sầm, lập tức mê man.

“Một người lúc bình thường có vẻ rất bình tĩnh như vậy, không ngờ khi ưu tư lại kích động đến thế.” Mộc Xuân Phong thở dài, tiện tay trum một tấm da cừu lên người Tiêu Sắt, tiếp đó nói: “Đi ra đi.”

Chiếc rèm trong khoang được vén lên, Tư Không Thiên Lạc từ trong đi ra, sắc mặt nghiêm nghị.

“Đứng sau rèm nhìn lên người yêu thay quần áo, có thấy xấu hổ không?”

Mộc Xuân Phong cười nói.

Thế nhưng Tư Không Thiên Lạc lại chẳng hề để ý tới hắn, chỉ vuốt ve trên trán Tiêu Sắt, có vẻ trách cứ: “Đâu cần nói mấy chuyện đó cho hắn.”

“Biết rõ chân tướng vẫn tốt hơn cả đời bị chôn trong mê hoặc.” Mộc Xuân Phong không nói thêm điều gì, đi ra ngoài, thế nhưng vừa ra ngoài khoang thuyền đã thấy một tiếng gió rít lên sau lưng. Mộc Xuân Phong vội vàng quay đầu, chỉ thấy một mũi thương màu bạc đang đánh tới sau lưng. Hắn vội vàng lui lại một bước, lấy làm khó hiểu: “Vì sao?”

“Trước khi trở về Tuyết Nguyệt thành, ta cũng phải bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!” Tư Không Thiên Lạc trịnh trọng nói.

“Có chí khí.” Mộc Xuân Phong gật đầu: “Nhưng mà... liên quan gì tới ta?”

“Hôm trước ta đã chứng kiến kiếm pháp của ngươi, rất không tệ. Mượn ngươi làm người đấu luyện!” Tư Không Thiên Lạc không nói hai lời, một thương đập xuống.

“Hai vị đồng môn của người cũng đang luyện công ở đây, sao không tìm họ đấu luyện?” Mộc Xuân Phong vừa tránh né vừa nói.

Tư Không Thiên Lạc mỉm cười không đáp. Mộc Xuân Phong không biết, Tư Không Thiên Lạc là người bá đạo nhất Tuyết Nguyệt thành, các sư

huynh đệ sợ cô hơn hẳn Đường Liên. Lý do là vì từ nhỏ Tư Không Thiên Lạc đã thích tìm các sư huynh đệ đấu luyện. Tập võ một mình quá khô khan, hai người đối chiến mới tìm được niềm vui tập võ.

“Tam công tử.” Điền Mạc Chi đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộc Xuân Phong.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Không sao, ta cũng cần luyện tập võ công.”

Nói xong tránh né trường thương, tung người một cái chui về thư phòng, khi đi ra quanh người hắn đã được bao phủ bởi một bộ giáp gió thổi không lọt.

Bá Vương giáp!

Tay cầm một thanh trường kiếm tinh xảo.

Động Thiên Sơn!

“Tới đây.” Mộc Xuân Phong tung người nâng kiếm nghênh đón.

“Đại sư huynh!” Một giọng nói vang lên trên mặt biển.

Đường Liên đứng trên nóc nhà cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt vừa múa kiếm trong làn sóng biển vừa gọi mình.

“Đại sư huynh, hay là chúng ta đấu một trận đi?” Lôi Vô Kiệt quát lên, hắn ở trên mặt biển chứng kiến Tư Không Thiên Lạc cầm Ngân Nguyệt thương đánh với Mộc Xuân Phong mặc Bá Vương giáp tới mức khó phân thắng bại, bản thân cũng không kiềm lòng nổi, muốn so chiêu với Đường Liên.

Đường Liên cười khẽ. Khi mới bước chân vào giang hồ hắc và Lôi Vô Kiệt đã gặp nhau. Khi đó Lôi Vô Kiệt cũng coi như cao thủ trong giới trẻ, có thể

so chiêu với Nguyệt Cơ, nhưng nhờ hắc chỉ bảo mới miễn cưỡng phá được trận Cô Hư. Khi đó Đường Liên coi như nửa sư trưởng của Lôi Vô Kiệt.

Sau đó gặp nhau ở Đãng Thiên các tại Tuyết Nguyệt thành, nhường cho Lôi Vô Kiệt leo thang qua tầng thứ mười bốn, nhưng nếu hắc không nhường, chắc chắn lần leo các của Lôi Vô Kiệt sẽ kết thúc ở đó. Thế nhưng sau khi rời khỏi Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt đi vào Kiếm Tâm trùng, nhận được danh kiếm hạng tư trong thiên hạ, giết cao thủ hạng nhất của Âm Hà, bên ngoài Lôi gia bảo còn bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, còn nhanh hơn mình một bước. Mặc dù Tiêu Dao Thiên Cảnh này chỉ là trong chốc lát nhưng hiện giờ Lôi Vô Kiệt đã đứng trên đỉnh điểm của Tự Tại Địa Cảnh, chỉ cách lúc phá cảnh một đoạn ngắn. Bây giờ mình ra sao, có còn đứng trên vị sư đệ này không?

Lôi Vô Kiệt chỉ ngửa tay, muốn tìm người giao chiến.

Nhưng Đường Liên lại rất muốn biết đáp án của việc này.

“Được!” Đường Liên gật đầu, xuất một chương về phía Lôi Vô Kiệt đang lướt sóng.

Sóng nổi lên!

Đường Liên lại xuất một chương.

Sóng lại nổi lên!

Tầng tầng lớp lớp, ùn ùn kéo tới. Lúc này Lôi Vô Kiệt mới biết, không ngờ

vị sư huynh với ám khí tuyệt đỉnh này còn có nội lực thâm hậu đến vậy!

“Lãng điệp vân đôi vạn thốc sơn!” Mộc Xuân Phong thấy cảnh này không nhìn được cảm thán.

Song lại nghe một tiếng ‘keng’ vang lên. Thanh trường thương màu bạc hung hãn đập lên đầu một cái. Thân thể Mộc Xuân Phong lắc lư, hai mắt choáng váng.

Tư Không Thiên Lạc nổi giận mắng: “Tỷ thí với ta mà dám nhìn sang người khác, coi thường ta à?”

Từng cơn sóng đánh tới nhưng Lôi Vô Kiệt chẳng hề sợ hãi, hăn đột nhiên tung người một cái xuất kiếm đâm về phía Đường Liên.

Lúc này trời trong, ánh nắng chiếu rọi, không có ánh trăng vương vãi.

Lúc này đang xa mặt đất, có nước biển trong trẻo, không hoa tươi nở rộ.

Chiêu thức Lôi Vô Kiệt thi triển là Nguyệt Tịch Hoa Thần mà hăn quen thuộc nhất. Chỉ thấy nước biển uốn lượn quanh mình, từ từ tạo thành những đóa hoa tươi.

Đây là Tâm kiếm.

Tâm đã thành kiếm, thiên địa vạn vật đều có thể thành kiếm.

Đường Liên nhảy xuống, hất tay lên, làn sóng tụ lại trong tay hăn, hăn lại nhảy một cái, như kéo theo cả dải ngân hà trong tay.

Tích Thủy Thành Uyên!

Hăn đột nhiên đập cả dải ngân hà đó về phía Lôi Vô Kiệt!

“Xem kiếm!” Lôi Vô Kiệt không hề sợ hãi, vẫn xuất kiếm.

Ngân hà và hoa kiếm lập tức va chạm!

Chương 226: Thiếu niên đi trên biển

Tư Không Thiên Lạc ngừng thương, Mộc Xuân Phong cũng thu kiếm.

Trận tỷ thí này quả thật quá bắt mắt, ngay cả hãn cũng muốn biết kết quả cuối cùng.

Rốt cuộc là Đường Liên công lực thâm hậu trầm ổn kiên nghị Đường Liên sẽ thắng, hay Lôi Vô Kiệt bộc lộ sắc bén, khí phách ngập trời sẽ chiến thắng?

Tiếng ho nhẹ vang lên phía sau bọn họ, chỉ thấy Tiêu Sắt đã rút mũi châm bạc giữa trán, khoác tấm da cừu kia đi từ trong khoang thuyền ra, dựa người vào tường quan sát trận tỷ thí này.

Đó là ngân hà và hoa kiếm va chạm

Chỉ thấy hoa tươi lập tức khô héo, ngân hà lại càng lúc càng rực sáng!

Lôi Vô Kiệt không phục, ánh mắt lập tức trở nên đỏ chót, hơi nước lượn lờ

xung quanh. Hãn muốn thiêu đốt ngân hà này!

Đường Liên cười lạnh một tiếng, chỉ thấy tay trái của hãn vung lên, ánh sáng của ngân hà còn chưa dứt đã có một ngân hà khác dâng lên!

“Lên!” Lôi Vô Kiệt xoay người, định thi triển một chiêu nữa.

Nhưng Đường Liên đột nhiên vung ngân hà đánh thẳng vào đỉnh đầu Lôi Vô Kiệt, sau đó mũi chân đạp nhẹ lên ngân hà, tung người nhảy về thuyền.

Hãn không có võ công qua lại tự nhiên trên mặt biển như Lôi Vô Kiệt, cho nên sau khi xuất chiêu đắc thủ lập tức lui về.

Bên kia Lôi Vô Kiệt thua một kiếm, thân thể bị đập ngã xuống biển, đột nhiên nhảy ngược lên. Một tay hãn cầm Tâm kiếm, một tay vỗ liên tục xuống biển, một tay vỗ sóng liên tục, đâu còn vẻ khí thế phi phàm lúc

vừa rồi. Hãn chỉ vừa sắc nước vừa la ó: “Ta... ta không biết bơi! Cứu với! Ta không biết bơi!”

Chương vừa rồi của Đường Liên dùng quá nhiều chân khí, lúc này đang nhắm mắt xếp bằng, yên lặng vận công.

Tiêu Sắt có vẻ không quan tâm tới sống chết của vị huynh đệ này, sau khi chứng kiến kết cục là hết hứng thú ngáp một cái rồi trở về trong khoang thuyền.

Tư Không Thiên Lạc ôm vẻ mặt vô tội nhìn Mộc Xuân Phong: “Ta... cũng không biết bơi.”

“Cứu mạng!” Lôi Vô Kiệt gào muốn rách họng: “Ta không biết bơi, cứu với!”

Mộc Xuân Phong xốc mặt nạ lên, bất đắc dĩ nói: “Vớt hãn lên.”

“Rõ.” Lập tức có người nhận lệnh, cờ lệnh vung cao, chỉ thấy một tấm lưới đánh cá từ trong thuyền được bắn ra, bọc lấy toàn thân Lôi Vô Kiệt cách đó không xa. Vài thủy thủ hợp lực kéo hãn vào. Lôi Vô Kiệt toàn thân ướt sũng, dáng vẻ chật vật bò từ trong lưới đánh cá ra, nằm luôn lên boong thuyền, vừa ngửa đầu nhìn bầu trời vừa thở hỗn hển.

“Sư huynh cuối cùng vẫn là sư huynh, Vô Kiệt bái phục!” Lôi Vô Kiệt khó nhọc nói.

Đường Liên vận khí được một nửa, mở mắt, chậm rãi nói: “Không dạy dỗ

tiểu tử người một chút, người lại chẳng đặt sư huynh vào mắt.”

Mộc Xuân Phong đột nhiên cất tiếng cười lớn. Hãn rất vui, mặc dù còn chưa tới đảo Tam Xà, mặc dù chưa bắt được con Thiết Lưu Ly khổng lồ kia, còn chưa chế được thuốc cho huynh trưởng của mình, nhưng hãn đã thấy chuyến đi này nhận được thứ còn hiếm có hơn. Cho dù lúc này phải

lập tức về phủ, hẳn vẫn cảm thấy giá trị, thật sự rất đáng giá! Hẳn cười không ngừng, không hề có ý dừng lại.

Tư Không Thiên Lạc nhìn hẳn như nhìn kẻ ngu: “Rốt cuộc người cười cái gì vậy?”

Mộc Xuân Phong ngừng cười nói: “Ở Thanh Châu Mộc gia, ta luôn như một kẻ lập dị, các người có biết vì sao không?”

“Bởi vì người không đi buôn bán mà lại học y thuật?” Tư Không Thiên Lạc nghi hoặc nói.

“Đây là một điểm, nhưng người biết ta là tam công tử của Mộc gia mà không biết tình huống cụ thể trong thế hệ này của Mộc gia ta. Dưới ta còn hai muội muội. Trên ta còn một nhị ca đã chết yếu từ khi còn bé, còn có một đại ca mắc bệnh có thể sẽ không con cháu. Cho nên ta chính là gia chủ

Mộc gia thế hệ tiếp theo, nhưng ta không muốn kế thừa chỗ của cải thông thiên đó mà muốn chữa khỏi cho đại ca. Nếu đại ca khỏi bệnh, vậy theo truyền thống của Mộc gia, chức gia chủ sẽ thuộc về huynh ấy. Cho nên trong mắt người ở Thanh Châu chúng ta, ta là một kẻ ngu ngốc.”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Thế nhưng, Thiên Lạc cô nương, người có thấy ta là kẻ ngu không?”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Gia tài bạc triệu nhưng không có tình người, thế thì thông minh ở đâu? Người ở Thanh Châu các người mới là kẻ

ngu.”

“Đúng vậy, lúc đó trong thất chương quỹ có bốn chương quỹ lén lút tới tìm ta, ngăn cản ta làm việc này. Bọn họ đều nói mình là người ủng hộ ta, sau này chắc chắn sẽ dốc hết sức phụ giúp ta, bảo ta đừng làm chuyện điên rồ

nữa.” Mộc Xuân Phong ngẩng đầu lên nói: “Thế nhưng đối với ta mà nói, tương thử hữu bì, nhân nhi vô nghi. Nhân nhi vô nghi, bất tử hà vi?”

“Bọn họ nói ta đọc sách tới mức ngu ngốc, trong đầu toàn nhân nghĩa đạo đức, thế nhưng kẻ ngu là bọn họ. Đời người chỉ có trăm năm, của cải đâu mang được xuống mồ nhưng tình nghĩa có thể lưu lại trong thiên địa, bên nào nặng bên nào nhẹ, bọn họ không nghĩ ra.” Mộc Xuân Phong tiếp tục nói: “Cho nên ta rời khỏi Thanh Châu, rời xa những người đó, gặp các người, ta rất vui.”

“Chúng ta thì sao?” Tư Không Thiên Lạc còn chưa hiểu.

“Ta cảm thấy các người và ta là người giống nhau.” Mộc Xuân Phong nói:

“Từ võ công có thể nhìn ra lòng người, ta thấy các người rất tốt! Ta rất thích!”

“Người ra sao?” Tư Không Thiên Lạc hơi ảo não, nếu người đứng nói chuyện cùng Mộc Xuân Phong là Tiêu Sắt, chắc chắn hẳn không như mình, chỉ biết hỏi vì sao.

“Thiếu niên.” Mộc Xuân Phong chậm rãi thốt lên hai chữ.

“Ta cũng là thiếu niên. Lúc thừa không buồn, lúc thắng chẳng khiêm tốn.

Tay cầm kiếm, lòng có nghĩa. Thấy biển cả xa xôi nảy sinh lòng dũng cảm, thấy hoa nở rộ chẳng che nổi vui sướng trong lòng. Con đường phía trước tuy có nguy hiểm, có sợ hãi mà mình không biết, nhưng có bằng hữu bên cạnh là chỉ muốn uống rượu hát vang. Muốn cười thì cười, muốn mắng thì mắng, đạo lý chốn nhân gian trong cả vạn quyển sách, nhưng chỉ cần được tùy tâm tùy tính!” Mộc Xuân Phong nói liền một mạch.

Tư Không Thiên Lạc bị lời này làm cho kinh ngạc, hai người chỉ giao chiến trên biển một trận, nói thẳng ra là chỉ so đấu một chiêu, nhưng

Mộc Xuân Phong đã nảy sinh hàng loạt cảm khái. Trong lòng cô thầm nghĩ, đúng là không hiểu nổi người có tiền, người có tiền lại đọc sách nữa thì đúng là đầu óc có bệnh.

“Quan trọng nhất là chúng ta còn một điểm giống nhau.” Mộc Xuân Phong lại mỉm cười, ấn nhẹ ngón tay, đi ra khỏi Bá Vương giáp, y phục trắng phau lay động trong làn gió, như mang theo chút tiên khí: “Chúng ta đều rất đẹp.”

“Đẹp thì gọi là thiếu niên, không được đẹp, chẳng qua là người trẻ tuổi.”

Cuối cùng Mộc Xuân Phong đưa ra kết luận.

Nhưng những lời này như đi sâu vào trong lòng Tư Không Thiên Lạc. Cô không có nhiều cảm xúc muốn bày tỏ, cô chỉ là một cô gái, một cô gái đang độ hoa nở, không có chuyện gì khiến cô vui vẻ hơn được người khác khen xinh đẹp. Cô gật đầu một cái: “Người nói đúng lắm!”

Lúc này Đường Liên và Lôi Vô Kiệt đều đã điều tức xong, bọn họ cũng nghe được những lời vừa rồi của Mộc Xuân Phong, trong lòng bùng lên hứng khởi. Trong mắt bọn họ, cuối cùng Mộc Xuân Phong không còn là người mà họ ôm đui dọc con đường này nữa, mà là ... người chung đường.

Bọn họ nhìn nhau mỉm cười.

Mộc Xuân Phong phất ống tay áo gọi: “Chuẩn bị rượu!”

Chương 227: Đạp sóng uống rượu hát ca

“Rượu này tên là Thu Lộ Bạch, do Điêu Lôu Tiểu Trúc ở đế đô Thiên Khải chưng cất, nghe nói mỗi tháng chỉ ngày mười lăm Điêu Lôu Tiểu Trúc mới lấy ba bình Thu Lộ Bạch ra chiêu đãi khách quý. Cho dù là Thanh Châu Mộc gia chúng ta cũng phải tốn bao công sức mới lấy được một bình ở

Thiên Khải.” Mộc Xuân Phong cười giới thiệu.

Thiên Khải Thu Lộ Bạch là rượu ngon nổi tiếng khắp thiên hạ. Trong lòng Mộc Xuân Phong hết sức đặc ý, nhưng cả bốn người đều mang vẻ hồ hững.

Cho dù là Đường Liên lễ phép nhất cũng chỉ ‘Ồ’ khẽ một tiếng.

“Rượu này là Hàn Đàm Hương, là danh tửu của Lạc Tương thành tại Nam Quyết. Rượu này sau khi đặc chế được chôn dưới đầm lạnh sâu trăm thước, một năm sau mới lấy ra, vị rất mạnh, lại mang theo hương hoa đào nhẹ nhẹ. Còn sâu hơn Thu Lộ Bạch một bậc!” Mộc Xuân Phong đành lấy bình rượu mà lúc thường mình cũng không dám uống ra.

Kết quả Đường Liên, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc vẫn lạnh nhạt như cũ. Ngược lại Tiêu Sắt vốn lạnh nhạt nhất lại trả lời: “Ồ, Hàn Đàm Hương, đúng là rượu ngon hiếm thấy.”

Mộc Xuân Phong thiếu chút nữa là sụp đổ, hắn cho rằng bọn họ cùng là thiếu niên, thiếu niên cũng là người yêu rượu, nhưng mấy vị trước mắt chứng kiến rượu ngon cao cấp như vậy vẫn chẳng hề lay động, chỉ có một khả năng --- bọn họ vốn không hiểu rượu. Trong mắt bọn họ, hương vị của Thu Lộ Bạch chẳng khác gì Lão Tào Thiêu của quán trọ ven đường! Mộc Xuân Phong đột nhiên thấy tiếc bình Hàn Đàm Hương.

“Các người, không thích uống rượu à?” Cuối cùng Mộc Xuân Phong đành hỏi.

“Thích uống.” Đường Liên đáp rất dứt khoát.

“Cực kỳ thích uống.” Lôi Vô Kiệt bổ sung.

“Các người thích uống rượu gì?” Mộc Xuân Phong cẩn thận từng chút một hỏi.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Phong Hoa Tuyết Nguyệt hơi nhẹ nhưng là rượu thường uống nhất. Có điều ngày lễ bất đồng cũng nên uống thứ rượu khác nhau, Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao,

Trường An, Đồ Tô, nguyên Chính, Quế Hoa, Đỗ Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược, đều là rượu ngon. Nhưng ngon nhất là bảy bình rượu Tinh Dạ, đáng tiếc là rất hiếm khi được uống, chỉ thi thoảng được dựa hơi tam thành chủ. Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, thật sự tuyệt diệu!”

Ban đầu nghe vậy Mộc Xuân Phong hết sức ngạc nhiên, những thứ Đường Liên nhắc tới đều là rượu nổi tiếng, nghĩ thầm hóa ra hẳn cũng là người hiểu rượu. Thế nhưng đoạn sau càng nghe càng kinh hãi. Bảy bình rượu Tinh Dạ! Đây là rượu ngon vượt xa Thu Lộ Bạch! So với nó, ngay cả Hàn Đàm Hương cũng chẳng đáng nhắc tới.

Bởi vì bảy bình rượu Tinh Dạ là thứ mà chỉ một người chưng cất được.

“Người được uống bảy bình rượu Tinh Dạ rồi à!” Mộc Xuân Phong kinh hãi nói.

Tư Không Thiên Lạc ngậy ra: “Ta cũng hay uống, có gì hiếm có đâu. Ta cảm thấy còn không ngon bằng Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nặng quá, không được ngọt!”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “À, là rượu ấy à. Đêm đó chúng ta cũng uống rồi.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Đúng vậy, đêm đó chúng ta đã uống rượu Tinh Dạ từng chiến thắng Điều Lâu Tiểu Trúc.”

Đường Liên thấy Mộc Xuân Phong kinh ngạc như vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải người quên mất sư phụ ta là ai không?”

“Sư phụ ta, là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.”

Trong lòng Mộc Xuân Phong thầm chấn động, mãi mới phản ứng lại, đối diện với mình là đệ tử của ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành. Năm xưa vị đại thành chủ Bách Lý Đông Quân tràn ngập sắc thái truyền kỳ chỉ còn là thiếu niên, hẳn từng mang bảy bình rượu Tinh Dạ tới Điều Lâu

Tiểu Trúc, chiến thắng Thu Lộ Bạch, nhận được danh tiếng lẫy lừng thiên hạ.

Mộc Xuân Phong lúng túng cười một tiếng, tiếp đó rót rượu: “Nào nào, uống thử Hàn Đàm Hương đi.”

Tiêu Sắt uống một chén, nhắm mắt lại khẽ gật đầu rồi đặt chén rượu xuống.

Hai mắt Tiêu Sắt sáng bừng lên: “Hương hoa đào thật thơm, rượu này không tệ.”

Lôi Vô Kiệt cũng khen: “Rượu ngon, uống tiếp nào.”

Mộc Xuân Phong nâng chén rượu nhìn Đường Liên, dò xét: “Xuân Phong cũng là người thích rượu, chẳng hay sau chuyện lần này về Bắc Ly, Đường huynh có thể mời ta uống rượu Tinh Dạ được không?”

Đường Liên lắc đầu một cái: Bình cuối cùng bị chúng ta lén uống hết rồi, sư

phụ ra ngoài dạo chơi, không biết lúc nào mới về.”

Mộc Xuân Phong lộ vẻ thất vọng: “Hóa ra là vậy, thật quá đáng tiếc.”

Tiêu Sắt đột nhiên nói: “Chẳng phải lần trước Nho Kiếm Tiên đưa người một quyển ‘Tửu Kinh’ à? Chẳng lẽ trong đó không có phương pháp chưng cất bảy bình rượu Tinh Dạ?”

“Có thì có, nhưng ta không phải là sư phụ, không hứng thú gì với việc chưng cất rượu. Có thì uống, không có để uống cũng không đến mức tự mình đi ủ.” Đường Liên nhún vai.

“Tửu Kinh?” Hai mắt Mộc Xuân Phong bừng sáng: “Đường huynh có thể

cho ta xem không?”

“Người còn thích chưng cất rượu nữa à?” Đường Liên lấy quyển Tửu Kinh trong lòng ra, tùy ý đưa tới: “Thật không hiểu nổi sở thích của đám công tử

nhà giàu các người.”

Mộc Xuân Phong cầm lấy quyển Tửu Kinh, càng xem càng kinh ngạc: “Quả

nhiên là quyển sách này! Hóa ra là quyển sách này!”

Đường Liên thấy vậy cũng ngạc nhiên: “Quyển sách này quý giá lắm à?”

“Thật quá quý giá, không được, ta không thể xem tiếp, xem tiếp thì có khác gì ăn trộm đâu!” Mộc Xuân Phong khép cuốn sách lại đưa trả cho Đường Liên.

Đường Liên lấy làm khó hiểu: “Chẳng phải chỉ là một quyển sách chưng cất rượu ư, ta không hứng thú, người xem thêm cũng có sao đâu. Chẳng qua có một tiền bối tặng cho ta, ta không tiện tặng lại cho người. Hay là người cầm thêm hai ngày mà đọc?”

“Ồ ồ!” Mộc Xuân Phong nổi giận quát.

Đường Liên và Tiêu Sắt nhìn nhau, không hiểu sao Mộc Xuân Phong lại đột nhiên nổi giận.

“Tiểu bạch liên phù tam thập bôi, chỉ tiêm hạo khí hưởng xuân lôi! Người tưởng trong này chỉ nói tới cất rượu thôi ư?” Mộc Xuân Phong vội vàng la lên: “Bảy bình rượu Tinh Dạ mà người uống có lẽ chỉ là rượu bình thường, nhưng sư phụ người Bách Lý Đông Quân lại có thể chưng cất ra loại rượu Tinh Dạ đang sợ hơn. Uống một bình là võ lực tăng thêm một cảnh giới, trong Tửu Kinh ghi thuật chưng cất rượu, nhưng là loại rượu tuyệt thế

giúp gia tăng công lực!”

Đường Liên bị giọng điệu của Mộc Xuân Phong làm cho kinh hãi, nuốt một ngụm nước miếng: “Đúng là rượu mà sư phụ chứng cất có thể giúp người ta tăng cường cảnh giới, nhưng có thật là học được từ quyển sách này không?”

Tiêu Sát nghĩ lại đêm hôm đó, Lôi Vô Kiệt uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt được chứng cất dưới ánh trăng, công lực tăng liền vài cảnh giới, chỉ cảm thấy cuốn sách này bỗng trở nên nặng hơn. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Vô Kiệt, lại thấy hai mắt Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đã đỏ bừng.

Trong lúc mọi người nói chuyện, hai người ngồi đối diện tiếp tục uống từng chén một. Nhưng cả hai lại không hiểu Hàn Đàm Hương, mặc dù có hương hoa đào ngòn ngọt, nhưng là loại rượu mạnh trong rượu mạnh rất hiếm thấy. Ngay cả người có tử lực như Tiêu Sát và Đường Liên cũng không dám uống nhiều, cho nên Tiêu Sát chỉ uống một chén rồi đặt xuống.

“Rượu... rượu ngon!” Lôi Vô Kiệt cười vang nói, đột nhiên rút kiếm xông ra ngoài.

“Lôi Vô Kiệt, ngươi muốn... đi đâu... chúng ta, uống tiếp nào!” Tư Không Thiên Lạc đầu óc choáng váng, đã ngủ gục.

Chỉ thấy Lôi Vô Kiệt xách kiếm, lại tiến vào trong biển, cầm kiếm múa lượn giữa sóng biển lên lên xuống xuống.

“Ta muốn cưỡi gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu đứng đón gió.

Ta muốn cưỡi mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngăm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yên về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Hắn đập sóng trên mặt biển, cao giọng hát.

Mộc Xuân Phong đuổi theo, kinh ngạc: “Bài thơ này ý vị phóng khoáng, nhưng đây là lần đầu ta nghe được, chẳng hay do ai viết?”

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Do một hòa thượng viết.”

Chương 228: Hàn Sơn hiểu tự

Bốn trăm năm trước, các nước phân tranh, phía nam có một họ lớn là Cô Tô, chiếm non nước một vùng. Sau này thiên hạ thống nhất, họ Cô Tô biệt tăm biệt tích nhưng để lại một tòa thành Cô Tô, mượn tên đại tộc đã biến mất này. Họ Cô Tô tôn sùng Phật, bên ngoài thành có một ngôi chùa, tên là Hàn Sơn tự. Trong ngọn lửa chiến tranh, ngôi chùa này bị thiêu hủy ba lần nhưng vẫn đứng sừng sững không hề ngã xuống, hương khói vẫn cường thịnh, cho tới một năm trước.

Một năm trước, trụ trì Hàn Sơn tự tên là Vong Ưu, Hàn Sơn tự không lớn, ít nhất so với Thiếu Lâm và Vân Lâm nó chỉ được coi là một ngôi miếu nhỏ.

Nhưng Vong Ưu được công nhận lại đại tông sư đệ nhất trong Phật giáo.

Nghe nói ông tinh thông Phật Pháp Lục Thông, kẻ phạm cả thập ác, được ông điểm hóa cũng có thể giác ngộ. Cho tới một năm trước, Vong Ưu đột nhiên nổi điên, cầm rút thanh kiếm gỗ dài bảy thước trong tay bức tượng Trì Quốc Thiên Vương chém bay đầu khách tới dâng hương. Từ đó trở đi, không còn ai tới Hàn Sơn tự dâng hương, các hòa thượng trong chùa cũng lần lượt rời khỏi.

Lúc này, có hai người đang trên đường lên núi, bọn họ muốn tới Hàn Sơn tự, bởi vì Hàn Sơn tự là nhà của một trong số họ.

Tăng bào màu trắng phất phơ theo làn gió, hòa thượng ngẩng gương mặt không một sợi tóc nhưng vẫn vô cùng tuấn tú, lau mồ hôi trán nói:

“Đường lên núi vẫn khó đi như trước.”

Hắn nhớ lại nhiều năm trước, lần đầu tiên theo sư phụ lên núi. Sư phụ từ từ bước đi trước mặt, hắn theo sát phía sau. Cứ đi được một quãng, sư phụ

lại dừng lại, cùng hắn ngồi nghỉ chân trên tảng đá ven đường, sau đó lấy ra một cái bánh bao, xé một nửa cho hắn. Có lúc ông còn gãi đầu nói: “Con cứ

coi như ra ngoài chơi một chuyến đi, tuy hơi lâu nhưng cuối cùng cũng có ngày con trở về nhà thôi.”

Lần đó lên núi, hắn nghỉ ngơi sáu lần, ăn ba cái bánh bao, sư phụ lặp lại câu này mười một lần.

“Có lẽ do đường lên núi quá khó đi, cho nên đã đi lên là không muốn xuống nữa.” Vô Tâm cười nói.

Minh Hầu đứng bên cạnh hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Nhưng dù sao cũng không còn là đứa trẻ gầy gò bé nhỏ nữa, hôm nay Vô Tâm đã là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh, cho dù cố gắng đi chậm tới mức nào, sau thời gian ba nén nhang, hắn đã đứng trước cửa Hàn Sơn tự.

So với một năm trước huyên náo đầy tiếng người, Hàn Sơn tự hiện giờ có thể dùng câu ngoài cửa giếng lưới bắt chim để mô tả. Tầm bảng hiệu lớn trên cửa đã loang lổ.

“Sư phụ, đồ đệ về rồi.” Vô Tâm thu hồi nụ cười bất cần đời, trịnh trọng chấp tay hành lễ rồi dẫn Minh Hầu vào trong chùa.

Bên trong Hàn Sơn tự rất sạch sẽ, mặc dù đã tới mùa thu nhưng lá cây rụng xuống đã được người ta quét gọn thành một đồng, trên mặt đất không một hạt bụi, hoàn toàn không giống một nơi không có người ở, nhưng lại rất yên tĩnh, không nghe thấy chút tiếng động gì, nói chi một bóng người.

Lúc này Minh Hầu lại đột nhiên xoay người, vung thanh đao lớn như cánh cửa ra phía ngoài!

“Dừng tay!” Vô Tâm vội vàng quát bảo ngưng, nhưng đã muộn.

Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, lá rụng dưới đất cũng chấn động.

Áo đen của Minh Hầu lay động, tay cầm đao vận sức cũng không tiến được thêm chút nào. Hắn trợn mắt nhìn người phía trước. Ngăn cản hắn không phải một thanh đao, cũng không phải một thanh kiếm, càng không phải một cây thương.

Mà là một nắm đấm, một nắm đấm xiết chặt.

Người nọ đột nhiên vận sức, Minh Hầu cầm đao lui lại, múa thanh đao trong tay vài vòng, còn muốn tiến lên nhưng bị Vô Tâm giơ tay ngăn lại.

Vô Tâm nhìn người trước mặt, thân mặc áo bào màu xám, đeo một chuỗi phật châu lớn, gương mặt hòa thượng mang đầy chính khí, nhẹ giọng nói:

“Sư huynh, Kim Cương Phục Ma thần thông lại tiến bộ không ít, sắp luyện thành Kim Cương Bất Hoại thần thông rồi.”

“Vô Tâm sư đệ?” Vô Thiên vội vàng thu quyền, vừa mừng vừa sợ: “Sao đệ

lại về đây.”

“Bởi vì sư huynh nói, Hàn Sơn tự vẫn để lại một gian thiền phòng, một cái bồ đoàn, một quyển kinh phật cho sư đệ.” Vô Tâm cười nói.

Vô Thiên cũng cười: “Bây giờ Hàn Sơn tự có tới mười tám thiền phòng trống, ba trăm bồ đoàn, đều cho sư đệ cả. Nhưng chẳng phải sư đệ bảo không thích kinh phật à?”

“Có một quyển đệ đang cần dùng.” Vô Tâm chậm rãi nói.

Thần sắc Vô Thiên biến đổi, vào đại điện nói chuyện.

Trong Hàn Sơn tự lúc này, ngoại trừ đệ tử của Vong Ưu là Vô Thiên, không còn người thứ hai. Từ khi Vô Thiên trở về Hàn Sơn tự, hắn vẫn lặng lẽ chăm sóc ngôi chùa này. Không có khách dâng hương, hắn tự trồng rau ở phía sau, thi thoảng lại xuống núi làm lễ cho người ta kiếm ít bạc. Lần này thấy Vô Tâm về núi, trong lòng hắn rất vui mừng nhưng vẫn ôm một bụng nghi vấn: “Một năm trước, đệ vừa đáp ứng ước định với Thương Tiên trở lại Thiên Ngoại Thiên, sao lại về Bắc Ly sớm vậy. Chẳng lẽ ở bên kia có gì bất mãn ư?”

Vô Tâm lắc đầu: “Đệ ở Thiên Ngoại Thiên nghe tin đám người Đường Liên, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt gặp nạn nên chạy ngàn dặm tới giúp bọn họ vượt khó. Bọn họ không cảm ơn đệ thì thôi, còn đuổi đệ đi chắc?”

“Đệ nói là, chuyện ở Lôi gia bảo?” Vô Thiên nghe người trong thành Cô Tô nhắc tới.

“Đúng vậy.” Vô Tâm nói.

Vô Thiên gật đầu một cái: “Cũng phải, hiện giờ sát thủ Âm Hà đột nhiên hiện thế, Lôi Thiên Hổ của Lôi gia bảo bị giết, lão thái gia của Đường môn cũng bỏ mạng, Vô Song thành ở phía đông cũng rục rịch, Tuyết Nguyệt thành một cây chằng làm lên non. Đúng là không có ai quản tiêu tông chủ

nhà đệ, huống chi sư đệ không có lòng tranh hùng...”

“Ai bảo ta không có lòng tranh hùng?”

Vô Thiên hơi cau mày: “Ý của Vô Tâm sư đệ là?”

“Huynh xem Hàn Sơn tự hiện tại đi, đệ muốn chấn hưng Hàn Sơn tự.” Vô Tâm nói rất chân thành.

Vô Thiền hiểu ra, lắc đầu cười một tiếng: “Thanh tĩnh một chút cũng tốt mà. Sư đệ, đệ lén lút chạy về Bắc Ly, đừng gây động tĩnh quá lớn thì hơn.”

“Thế thì hơi khó.” Vô Tâm thở dài: “Ta còn không định về Thiên Ngoại Thiên.”

“Ở lại Hàn Sơn tự là tốt nhất.” Vô Thiền nói.

“Không, sư huynh. Ngày mai đệ sẽ đi khỏi, ta sẽ về Hàn Sơn tự nhưng không phải là bây giờ, đệ còn rất nhiều chuyện cần làm.” Vô Tâm nghiêm nghị nói.

“Vậy lần này đệ về làm gì?” Vô Thiền lấy làm khó hiểu.

“Huynh nhìn vị bằng hữu sau lưng đệ đi.” Vô Tâm nói: “Thấy sao?”

“Ánh mắt không có thần, lực lượng rất mạnh nhưng rõ ràng đã mất đi thần chí. Nếu sư phụ còn sống có thể cứu được hắn. Công phu của đệ mà chưa mất cũng có thể cứu được hắn.” Vô Tâm đã để ý tới Minh Hầu từ lâu.

Vô Tâm gật đầu: “Vốn dĩ Tiêu Sắt cũng có thể cứu được hắn. Tiêu Sắt được đệ truyền thụ Tâm Ma Dẫn, thế nhưng khi đệ gặp hắn, hắn đã bị trọng thương. Cho dù Tâm Ma Dẫn không cần nội lực nhưng với trạng thái lúc đó của hắn, tâm thần không được ổn định, không sử dụng được công phu này. Cho nên đệ cố ý tới Hàn Sơn tự, muốn cứu vị bằng hữu này.”

Vô Thiền do dự trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Nếu sư đệ đã nói thế, vậy mời vào.” Hắn đứng dậy, đi tới trước tượng phật trong đại điện, xoay nhẹ lư hương, chỉ thấy tượng phật từ từ dịch sang, để lộ một gian điện nhỏ khác.

Trước gian điện treo một cái bảng màu đen, bên trên viết ba chữ La Sát đường.

Chương 229: La Sát đường

La Sát đường

Cái tên này rất nổi tiếng, vì nghe nói trong La Sát đường ẩn giấu mật thuật của Phật môn. Những chỉ cần học được những mật thuật này là có được thần thông. Có điều những thần thông này thường đi ngược với giáo lý nhà Phật, cho nên vừa là mật thuật vừa là cấm thuật. Cũng chính vì vậy rất ít người được thấy La Sát đường. Có người nói nó nằm tại Thiếu Lâm tự, có mười bảy vị võ tăng canh gác cả ngày cả đêm, cho dù là cao thủ Thiên Cảnh cũng có lòng sánh nổi. Có người nói nó ở Vân Lâm tự, giấu trong kỳ

môn trận pháp, nguy hiểm dị thường, người tới không ai trở lại được.

Thế nhưng nó lại nằm trong Hàn Sơn tự phong cách cổ xưa, đã dần dần bị

người ta quên lãng. Vài chục năm qua chỉ có một lão tăng ngồi trước La Sát đường, ngày ngày tụng kinh, mãi tới một ngày, lão tăng giữ đường đột nhiên tự mình mở La Sát đường ra.

Vô Tâm chỉ mất bảy năm ngắn ngủi đã tu luyện thành công tất cả võ công trong La Sát đường, sau đó cứ ba ngày hẩn lại vào La Sát đường ôn lại một lượt. Cho tới một ngày, khi hẩn lại bước vào La Sát đường...

Chỉ thấy ngọn lửa cao ngất, tượng phật trong La Sát đường đều bị đốt đen xì, những bí tịch mà nhân sĩ trong giang hồ coi như bảo bối đã bị đốt thành tro bụi. Vong Ưu đại sư mặc tăng bào rách nát ngồi một mình trong đó, chấp hai tay, nhỏ giọng tụng niệm kinh phật. Hóa ra Vong Ưu đại sư cho

rằng mình tự tiện mở La Sát đường, phạm vào tội nghiệt, hiện giờ muốn dùng cái chết của mình để sám hối lần cuối.

Cuối cùng Vô Tâm cứu Vong Ưu đại sư ra, thế nhưng La Sát đường đã bị hủy diệt hoàn toàn, những bí tịch quý giá đã hóa thành tro bụi, tượng Phật ẩn chứa võ công tinh xảo cũng chia năm xẻ bảy, thế nhưng trên tường có thêm một bức họa --- đó là bức họa Địa Ngục Bách Quỷ, vô số quỷ dữ nhe răng, hồng liên nghiệp hóa cháy rực, chỉ có một tăng nhân ngồi trên lửa, ngồi giữa liệt quỷ, bố trí thi pháp.

“Ngày hôm đó ta mở La Sát đường chứng kiến bức họa này cũng vô cùng kinh hãi.” Hòa thượng Vô Thiên hạ giọng nói: “Đệ kể cho ta lý do của bức họa này, ta đã cảm thấy bức tranh này không đơn giản, mỗi lần quan sát lại thấy tâm thần phiêu tán, khó mà định tâm được.”

“Cái này là đương nhiên thôi.” Vô Tâm cười một tiếng: “Trước mặt bức tranh này, không ai định tâm được.”

“Đệ nói muốn đọc một quyển kinh Phật, ta đoán là quyển này.” Vô Tâm thở dài: “Chắc chắn trong đó có bí ẩn riêng.”

“Người hiểu ta chỉ có sư huynh. Sư phụ để lại bức vẽ cuối cùng, quả thật là quyển kinh Phật, cũng là môn võ công cuối cùng được lưu lại trong La Sát đường. Đó chính là...” Vô Tâm dừng một chút, cuối cùng cũng nói nốt ba chữ sau: “Tâm Ma Dẫn.”

“Tâm Ma Dẫn!” Vô Thiên kinh hãi, đây rõ ràng là một trong những võ công nổi tiếng nhất tại La Sát đường, không ngờ lại ẩn giấu trong bức tranh này.

“Đúng vậy, không ai ngờ môn võ công Tâm Ma Dẫn lại được giấu trong một bức tranh.” Vô Tâm cười nói: “Bức trước ta xem suốt ba tháng mới hiểu được chân lý, bức sau ta xem suốt chín tháng.”

“Tâm Ma Dẫn có hai bức tranh?” Vô Thiên kinh ngạc.

“Đúng vậy, đây là bức trên - Địa Ngục Truyền Đạo đồ. Tâm Ma Dẫn chia làm hai phần, phần trên có thể thấy được tâm ma của mình, phần dưới có thể xem tâm ma của người khác. Có lẽ lão hòa thượng cảm thấy phần trên có thể độ người nên mới lưu lại, phần dưới, cho dù đệ từng tập luyện nhưng cũng biết nó là thứ rất nguy hiểm!” Vô Tâm trầm giọng nói.

Vô Thiên thở dài: “Sư phụ đã nhọc lòng rồi.”

Vô Tâm cười nói: “Lão hòa thượng nghĩ quá nhiều. Cho nên đệ muốn tạm thời để vị Minh Hầu huynh đệ này ở lại chỗ huynh, để hắc ngấm Địa Ngục Truyền Đạo đồ hàng ngày, có lẽ cũng lĩnh ngộ được Tâm Ma Dẫn, thức tỉnh hồn trí.” Hắc quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy hai mắt Minh Hầu đã nhìn chăm chăm vào bức tranh, rõ ràng không thấy bất cứ thứ gì khác.

Xem ra ta nghĩ đúng rồi. Vô Tâm lặng lẽ suy nghĩ, tiếp đó nói với Vô Thiên:

“Sư huynh, chúng ta gì ra ngoài trước rồi nói.”

Vô Thiên gật đầu một cái, hai người ra ngoài, chỉ để lại Minh Hầu ngồi ngay ngắn tại đó, lẳng lặng xem bức tranh kia.

“Sư đệ, lần này đệ còn muốn đi đâu?”

“Sư huynh có biết Lý Hàn Y không?” Vô Tâm hỏi ngược lại.

Vô Thiên gật đầu: “Đương nhiên biết rồi. Nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, một trong Thiên Hạ Ngũ Đại Kiếm Tiên, con gái đại tướng quân Bát Trụ Quốc Lôi Mộng Sát. Người trong võ lâm ai lại không biết.”

“Đúng vậy. Nhưng có một điều huynh quên không nói, giang hồ đồn đại, cô ấy là một trong những người giết chết phụ thân ta năm xưa.” Vô Tâm đột nhiên nghiêm mặt nói.

Vô Thiên kinh ngạc, lấy làm khó hiểu: “Chẳng lẽ trong lòng sư đệ còn thù hận ư?”

Vô Tâm nhướn mày: “Trong lòng sư huynh, đệ là người như vậy sao?”

Vô Thiên khẽ lắc đầu: “Sư đệ rộng rãi thấu triệt, sư huynh còn xa mới bằng, đương nhiên không nghĩ rằng đệ là người cố chấp vào chuyện báo thù. Chỉ có điều đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi nghi ngờ.”

Vô Tâm quay người: “Năm xưa Bách Lý Đông Quân và phụ thân đệ tỷ thí, thắng được nửa chiêu. Phụ thân đệ bị trọng thương phá vòng vây ra, cuối cùng bị giết chết ở Giang Nam. Giang hồ đồn đại người dẫn đầu giết chết ông ấy là Lý Hàn Y, nhưng trước giờ Lý Hàn Y chưa từng thừa nhận. Đệ

chỉ thấy tò mò, rốt cuộc ngày hôm đó có chuyện gì?”

“Cho nên đệ muốn tìm Lý Hàn Y ư?” Vô Thiên hỏi: “Nếu đúng là cô ấy, sư

đệ có định báo thù không?”

“Sẽ không.” Vô Tâm lắc đầu: “Người xuất gia sao lại giữ khư khư thù hận.

Đệ chỉ muốn biết đáp án mà thôi. Lúc trước luôn bị lão hòa thượng ngăn cản, sau này lại bị cưỡng ép về Thiên Ngoại Thiên. Hôm nay nhân lúc Tuyết Nguyệt thành suy thoái, vừa vận hoàn thành một tâm nguyện.”

Vô Thiên gật đầu: “Vậy lần này sư huynh cần tới Tuyết Nguyệt thành?”

“Không, hôm đó trong Lôi gia bảo, Lý Hàn Y đã hiện thân. Hiện giờ cô ấy đã bị đại gia trưởng của Âm Hà hãm hại, đã tẩu hỏa nhập ma. Lần trước đuổi giết đại gia trưởng, còn hiện giờ đang tìm Âm Hà khắp nơi như phát điên. Đệ phải tìm thấy cô ấy, nếu đệ đoán không sai, Âm Hà chắc chắn sẽ

phái sát thủ tinh nhuệ nhất đối phó với cô ấy. Sau khi tẩu hỏa nhập ma, tuy Lý Hàn Y có vẻ rất lợi hại nhưng chỉ là một người mất lý trí, đối với

bọn chúng, lại càng dễ đối phó.” Vô Tâm nói.

“Ngay cả Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y cũng bị Âm Hà làm hại...

Chẳng lẽ thời thế giang hồ sắp đổi rồi ư?” Vô Thiên kinh hãi.

“Không.” Vô Tâm lắc đầu nhìn bầu trời: “Là thời thế toàn bộ Bắc Ly sắp đổi rồi.”

“Thôi được, Phật môn chúng ta không nên để ý tới những chuyện linh tinh đó.” Vô Thiên chấp tay gật đầu một cái.

“Sư huynh, Phật môn nói hàng yêu phục ma, nếu Bắc Ly thật sự thay đổi, chắc chắn sẽ trở thành bách quỷ dạ hành, sinh linh đồ sát, không ai đạt mình ở ngoài được. Người trong giang hồ không thể, người của Phật môn cũng không thể.” Vô Tâm dừng một chút rồi cho thêm một câu:

“Trừ đệ

ra.”

Vô Thiên nghe đoạn trước nhiệt huyết dâng trào, nhưng không hiểu nổi ba chữ sau: “Vì sao?”

“Bởi vì đệ không phải người Bắc Ly, đệ là ma giáo ở ngoại vực mà.”

Khóe miệng Vô Tâm nhếch lên thành một nụ cười tà mị: “Bắc Ly tốt hay xấu có liên quan gì tới đệ.”

Vô Thiên dở khóc dở cười: “Lời này của sư đệ rất có lý, sư huynh cũng chẳng cách nào phản bác.”

“Sư huynh, mai này gặp lại.” Vô Tâm đột nhiên đi tới.

Vô Thiên chấp tay, không giữ lại: “Sau khi gặp Lý Hàn Y, sư đệ có về Hàn Sơn tự không?”

Bước chân của Vô Tâm không ngừng lại: “Không, sau khi gặp Lý Hàn Y đệ

còn phải tới một nơi. Cho nên phải nhờ sư huynh trông coi Minh Hầu đầu óc mơ hồ kia rồi.”

“Đi đâu?” Trong lòng Vô Thiên bỗng có dự cảm xấu.

Vô Thiên điểm nhẹ mũi chân, thân hình lao về phía xa: “Thiên Khải thành!”

“Không được!” Vô Thiên cả giận nói, bước lên trước một bước, tức giận tới giẫm nát một viên gạch. Hắn muốn tung người đuổi theo, thế nhưng khinh công của Vô Tâm lợi hại tới mức nào, chớp mắt đã không còn bóng dáng, làm sao đuổi kịp được. Huống hồ, với hiểu biết của hắn về sư đệ mình,

không ai có thể khiến quyết định của hắn dao động, ngoại trừ lão hòa thượng đã khuất.

Lão hòa thượng từng nói, chờ một ngày Vô Tâm rời khỏi Hàn Sơn tự, có đi đâu cũng được, chỉ không thể tới Thiên Khải thành.

Vô Tâm thở dài: “Vẫn là chấp niệm đó thôi.”

Chương 230: Gặp nhau giữa đường

Trên đường núi, một thư đồng cỡi một thanh kiếm dắt một con ngựa màu đỏ thẫm chậm rãi đi trên đường. Trên lưng con ngựa đỏ thẫm là một người trẻ tuổi công rường sách, tay trái cầm một cọng cỏ đuôi ngựa, gãi đầu không chút lo âu.

“Công tử, lần này chúng ta đi đâu?” Thư đồng hỏi.

“Thiên hạ tứ thành, bắc Thiên Khải, nam Tuyết Nguyệt, tây Mộ Lương, đông Vô Song. Thiên Khải thành để đi cuối cùng, Tuyết Nguyệt thành từng tới rồi, Mộ Lương thành thì không dám đến, chúng ta qua Vô Song thành thôi.” Thư sinh nói.

“Nghe nói Vô Song thành không cho phép người bình thường vào, chúng ta vào thế nào được?” Thư đồng lấy làm khó hiểu.

“Ngốc, người ta không cho người vào thì người không vào à? Lao vào, lao không được thì lên vào. Nghe nói bọn họ vừa thay một thành chủ trẻ tuổi, nghe nói còn trẻ hơn ta, hơn nữa cũng là cao thủ dùng kiếm. Rốt cuộc lợi hại tới mức nào, ta đang rất muốn chứng kiến đây.” Thư sinh nói.

Thư đồng gật đầu: “Được rồi, vậy chúng ta tới Vô Song thành. Có điều thời gian tới công tử nên luyện kiếm cho tốt đi.”

“Đợi đã.” Thư sinh đột nhiên cất quyển sách đi, cạo cỏ đuôi ngựa trong tay đang vẩy vẩy nhưng lúc này chỉ còn cạo trống rỗng.

Một làn gió thổi qua cắt đứt cạo cỏ.

Phong kinh thật lợi hại.

Trong phong kinh có kiếm khí!

Thư sinh bật người dậy, không còn vẻ lười biếng lúc trước, nghiêm mặt nói: “Phi Hiên, cẩn thận!”

Hai người này đương nhiên là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên phụng lệnh sư môn xuống núi Thanh Thành du lịch khắp nơi. Trước đó hắn đã đi tới vài chỗ nhưng lại cảm thấy uổng phí thời gian cho nên hạ quyết tâm muốn tới Vô Song thành xem thử. Nhưng vừa hạ quyết tâm kết thúc cuộc du lịch không có gì lạ lắm này thì có khách quý tới thăm.

Phi Hiên gật đầu: “Kiếm khí thật mạnh!”

“Túy Ca!” Lý Phàm Tùng gọi khẽ một tiếng, một thanh kiếm gỗ đào từ

trong rương bay ra. Hắn nắm kiếm trong tay, nhìn quanh bốn phía, rõ ràng là người ở đâu không biết, nhưng kiếm khí đã tới trước. Hơn nữa rõ

ràng kiếm khí kia không nhắm vào mình.

Những chiếc lá từ trên cây rơi xuống đều bị chém thành hai nửa, cỏ dại trong phương viên mười trượng cũng gãy đi một thước.

“Kiếm khí thật mạnh.” Phi Hiên nuốt nước bọt: “Tối nay ta chỉ thấy một người có kiếm khí mạnh như vậy.”

“Sư phụ.” Lý Phàm Tùng chậm rãi nói, kiếm khí như vậy đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên!

“Tối rồi!” Phi Hiên vung ống tay áo, Đại Long Tượng Lực nổi lên.

Chỉ thấy một cô gái áo tím tóc trắng đột nhiên xuất hiện phía trước. Cô gái xinh đẹp tới động lòng người, nhưng màu môi hơi tím, con ngươi đỏ rực, mái tóc tím tung bay theo làn gió, tà mị yêu dã khó tả.

“Đẹp quá!” Lý Phàm Tùng khen.

“Tiểu sư thúc! Đừng nhìn người!” Phi Hiên vội vàng la lên: “Nhìn kiếm của cô ấy đi!”

Lý Phàm Tùng vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy tay phải của nữ nhân này cầm một thanh trường kiếm thanh tú, trên trường kiếm sương khí quần quanh, tay trái cầm một thanh kiếm gỗ đào, quanh kiếm gỗ lấp loáng ánh đỏ.

“Thiết Mã Băng Hà! Còn có cả Đóa Hoa kiếm!” Lý Phàm Tùng kinh ngạc:

“Người là ai!”

Nữ nhân kia nhìn Lý Phàm Tùng một hồi, ánh tím lấp loáng trong mắt. Cô đột nhiên vung kiếm, một luồng sương khí mang theo ánh sáng ấm áp đánh về phía hai người.

“Tiểu sư thúc.” Phi Hiên tung người nhảy tới sau lưng Lý Phàm Tùng, xuất chiêu đánh vào lưng hắn. Đại Long Tượng Lực lập tức truyền vào cơ thể

Lý Phàm Tùng, Lý Phàm Tùng nhắc kiếm Túy Ca, vung về phía trước. Hai người hợp lực dốc hết sức toàn thân thi triển chiêu kiếm mạnh nhất nhưng vẫn không chống nổi một kiếm tiện tay của nữ nhân đó, bị đánh lùi lại vài bước.

“Kiếm khí này.” Nữ nhân kia đột nhiên thu kiếm, lẩm bẩm: “Rất quen thuộc.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, lúc này khí huyết đã cuộn lên trong ngực, đều thấy vẻ bất an trong mắt nhau. Với năng lực của họ căn bản không đánh được với nữ nhân này.

“Ngọc Chân!” Ánh tím trong mắt cô gái càng lúc càng thịnh, lúc này lại nghe có người gọi một tiếng: “Hàn Y!” Giọng nói đó mang theo nội lực, khiến toàn bộ rừng cây rung chuyển, lại một cao thủ đỉnh cao tới!

Cô gái nghiêng đầu, đột nhiên tung người nhảy về phía trước, xuyên qua rừng cây biến mất không còn tăm hơi. Tiếp theo đó, một người trung niên mặc áo xám chạy tới. Chỉ thấy tướng mạo của hắn rất bình thường nhưng giữa hai hàng mi ẩn chứa uy thế, chắc là người vừa lên tiếng.

“Thanh kiếm này!” Phi Hiên cả kinh.

Chỉ thấy trong tay nam nhân áo xám cầm một thanh trường kiếm màu đỏ, chuôi kiếm có hình đầu rồng phun lửa, rõ ràng là thanh kiếm mà Lý Phàm Tùng và Phi Hiên từng thấy ở Tuyết Nguyệt thành --

“Sát Phổ kiếm!”

Nam nhân áo xám nghe tiếng nhìn về phía hắn, nhưng không lên tiếng, xoay người đuổi theo hướng cô gái kia vừa đi khỏi.

“Tiểu sư thúc, người này là ai? Sao lại cầm Sát Phổ kiếm của Lôi Vô Kiệt?”

Phi Hiên nghi hoặc.

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc chắn là chủ nhân của Sát Phổ kiếm, Lôi Oanh, một trong Lôi Môn Song Tử năm xưa. Hẳn là sư phụ

của Lôi Vô Kiệt ở Lôi môn.”

“Vậy cô gái vừa rồi là ai?” Phi Hiên cau mày.

“Người kia gọi cô ấy là Hàn Y.” Lý Phàm Tùng lẩm bẩm: “Thanh kiếm kia rõ ràng là Thiết Mã Băng Hà, có thể là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, trước đây ta đã từng thấy rồi. Ngày đó cô ấy dùng khăn che mặt, không ngờ lại là một nữ nhân!”

“Hơn nữa thanh kiếm bên tay trái cô ấy rõ ràng là Đào Hoa kiếm của sư phụ, sao thanh kiếm gỗ đào này lại nằm trên tay cô ấy? Chẳng lẽ ngày đó sư phụ xuống núi là vì Lý Hàn Y?” Phi Hiên đột nhiên tỉnh ngộ.

“Đuổi theo!” Lý Phàm Tùng xoay người, vội vàng la lên: “Hỏi rõ mọi chuyện đi!”

“Hai vị bằng hữu.” Một giọng nói văn nhã đột nhiên vang lên. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên quay đầu lại, chỉ thấy một nho sinh trung niên công rường sách xuất hiện tại đó. Với công lực của Lý Phàm Tùng và Phi Hiên cũng hoàn toàn không phát hiện được hắn xuất hiện lúc nào.

“Ai!” Lý Phàm Tùng kinh hãi đâm kiếm tới.

“Chưa hỏi rõ trắng đen đã vung kiếm với người ta, thật thiếu lễ phép.”

Nho sĩ trung niên cười khẽ, bước lên trước một bước, xoay tay một cái đã đoạt lấy Túy Ca kiếm.

“Sư diệt!” Lý Phàm Tùng kinh hãi hét to một tiếng rồi tung người nhảy lên.

“Tiểu sư thúc, tiếp kiếm!” Phi Hiên vung tay, ném trường kiếm bên hông lên trời. Thanh kiếm vẽ thành một vệt sáng mờ, hạ xuống tay Lý Phàm Tùng. Lý Phàm Tùng cầm kiếm, khí thế mạnh mẽ hơn vừa rồi vài phần, hần mỉm cười, chém về phía nho sĩ trung niên.

Nho sĩ trung niên gật đầu một cái: “Thanh Tiêu kiếm, hạng sáu trong thiên hạ danh kiếm. Là một thanh kiếm tốt, Võ Lượng kiếm cũng là kiếm pháp tốt. Chỉ tiếc là...” Nho sĩ trung niên lại xoay nhẹ tay phải, vung thanh Túy Ca kiếm về phía trước, giọng nói vẫn thanh nhã, không chút tức giận:

“Chẳng phải vừa rồi ta đã nói rồi sao? Chưa hỏi rõ trắng đen đã vung kiếm vào người ta là thiếu lễ phép.”

Chương 231: Nhàn Vân, Ngưu Mã, Sát Nhân Dao

Khí thế chiêu kiếm này của Lý Phàm Tùng nặng tựa thiên quân, nho sĩ

trung niên chỉ tiện tay vung kiếm trong tay. Thế nhưng chỉ trong giây lát, kiếm khí của Lý Phàm Tùng đã bị nhát vung đó đánh tan thành mây khói.

Tay phải nho sĩ trung niên xoay một cái, vung thanh kiếm gỗ đào quăng về

phía trước. Thanh kiếm gỗ đào xuyên qua ống tay áo của Lý Phàm Tùng, mang theo thân thể hần bay thẳng tới ghim vào một cây tùng.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, Lý Phàm Tùng hoàn toàn không kịp phản ứng, Phi Hiên cũng ngây ngẩn. Vốn dĩ hai người còn định khiêu chiến tân thành chủ Vô Song thành, thế nhưng gặp phải Lý Hàn Y, hợp lực mới miễn cưỡng ngăn được một kiếm. Hiện giờ đối mặt với nho sĩ trung niên này, tạm không nói tới chuyện bị đoạt mất kiếm, sau đó dựa vào uy thế

của danh kiếm hạng sáu thiên hạ Thanh Tiêu nhưng vẫn bị người ta dùng một kiếm chế trụ. Hai người vốn tràn ngập hào khí, nhưng giờ chỉ thấy nguội lạnh.

“Các hạ là ai?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Nho sĩ trung niên nhướn mày: “Không biết ta là ai à?”

Lý Phàm Tùng tháo kiếm nhảy từ trên cây xuống nói: “Xin hỏi quý tính đại danh!”

Nho sĩ trung niên không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Vậy sao người lại đánh ta?”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc, Phi Hiên cũng ngượng ngùng gãi đầu một cái.

Vừa rồi hai người thấy Lý Hàn Y cầm Đào Hoa kiếm xuất hiện, trong lòng thầm khiếp sợ, cho nên nảy sinh địch ý với nho sĩ trung niên chặn đường mình, giờ tinh thần ổn định lại, cả hai đều thấy xấu hổ. Lý Phàm Tùng chấp tay nói: “Tiền bối, vừa rồi do văn bối lỗ mãng, chỉ có điều đồ của gia sư khi còn sống vừa xuất hiện, tâm trạng kích động khó nhịn nổi.”

Phi Hiên cũng vội vàng nói: “Xin tiền bối thông cảm. Chúng ta cần đuổi theo người đó, xin tiền bối lưu lại tên họ nơi ở, sau chuyện này chắc chắn chúng ta sẽ tới cửa tạ lỗi.”

“Điềm đạm vô tự, thần nhiên không có gì lo lắng, lấy trời làm nóc, lấy đất làm giường. Ta tên Tạ Tuyên, ta không có nhà, ta dùng thiên hạ làm nhà.”

Nho sĩ trung niên cười nói.

“Tạ Tuyên?” Phi Hiên cảm thấy cái tên này có vẻ rất quen.

Lý Phàm Tùng lại kinh hãi tới biến sắc: “Tạ Tuyên! Nho Kiếm Tiên Tạ

Tuyên!”

“Nhỏ giọng thôi!” Tạ Tuyên hắng giọng một cái: “Người đọc sách đừng nên kiêu ngạo, phải khiêm tốn mới là chính đạo. Cái gì mà Kiếm Tiên với không kiếm tiên, ta là nho sinh Tạ Tuyên. Ta biết người, các người một tên là Lý Phàm Tùng, học kiếm thuật của Triệu Ngọc Chân, một người tên là Phi Hiên, học đạo pháp của Triệu Ngọc Chân.”

Lý Phàm Tùng vui vẻ nói: “Tiền bối, sao ngài biết chuyện này?”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Đi đường trong thiên hạ, biết chuyện khắp thiên hạ.

Tuy ta chưa từng tới núi Thanh Thành cũng không mấy lần gặp sư phụ người, nhưng là bạn tri kỷ đã lâu.”

“Hóa ra là vậy.” Lý Phàm Tùng nói.

Phi Hiên lại nhú mào, nghe được ẩn ý trong lời nói đó: “Sư tổ nhiều năm nay không xuống núi Thanh Thành, còn lúc trước tiền bối cũng nói chưa từng tới núi Thanh Thành, thế nhưng ngài lại nói gặp mặt không nhiều.

Chẳng lẽ...”

“Tạ tiên sinh từng gặp sư phụ ta!” Lý Phàm Tùng cũng hiểu ra.

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng vậy. Khi Triệu huynh về cõi tiên, ta ở ngay bên cạnh hẳn.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, Lý Phàm Tùng chậm rãi nói: “Vậy chắc tiền bối biết sư phụ ta chết như thế nào.”

Tạ Tuyên nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ núi Thanh Thành không biết à?”

Lý Phàm Tùng khẽ thở dài: “Ngày đó núi Thanh Thành ta bố trí trận pháp Vọng Long, có thể tìm khí ngoài ngàn dặm. Công lực của ta và Phi

Hiên còn thấp, chỉ có thể thăm dò được khí tức của sư phụ, có lẽ sư tổ thật sự

thấy được cảnh tượng ngoài ngàn dặm. Hôm đó cảm nhận được khí tức của sư phụ tiêu tan, ta đã biết sư phụ thật sự về cõi tiên rồi. Sư tổ biết hung thủ là ai nhưng không muốn nói cho chúng ta.”

“Không nói cho các người đương nhiên có đạo lý của nó. Thù hận không phải thứ nói buông là buông được, khuyên người khác buông bỏ thù hận, hành xử độ lượng, đó là hành vi đáng xấu hổ. Thế nhưng bây giờ các người còn nhỏ tuổi, có lúc thù hận sẽ che mờ đôi mắt các người.” Tạ Tuyên nhẹ giọng nói: “Nhưng nếu các người muốn biết trước khi chết sư phụ

người đã làm gì, thì được.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên thầm vui mừng, vội vàng hỏi: “Ra sao vậy?”

“Vừa rồi các người có thấy một cô gái tóc màu tím hai tay cầm kiếm đi ngang qua không?” Tạ Tuyên hỏi.

Lý Phàm Tùng gật đầu: “Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y!”

Tạ Tuyên trầm ngâm một hồi rồi nói: “Đó là sư nương của các người.”

“Đó thật sự là... sư nương?” Phi Hiên dờ khóc dờ cười: “Sư tổ nói xuống núi tìm sư nương cho chúng ta, còn mang một sư nương về thật à? Chẳng lẽ báỉ đường thành thân rồi?”

“Đúng là đã báỉ đường, thành thân. Đó là buổi thành hôn đẹp nhất mà ta từng thấy.” Tạ Tuyên nhớ lại cảnh tượng khi đó, cảm thán.

“Vậy vì sao Lôi Oanh lại đuổi theo sư nương!” Lý Phàm Tùng giờ mới phản ứng lại.

“Bởi vì Lôi Oanh thích sư nương của các người.” Tạ Tuyên đáp.

“To gan!” Lý Phàm Tùng cả giận nói: “Không biết xấu hổ.”

“Có gì mà không biết xấu hổ. Từ khi sư phụ của các người chết, sư nương của các người đã tẩu hỏa nhập ma, nếu không có Lôi Oanh đi theo suốt quãng đường vừa rồi, không khéo đã là đạp lên thi thể đi tới.” Tạ Tuyên khẽ mỉm cười, lông mi hơi nhúm mày.

“Tẩu hỏa nhập ma? Vậy chúng ta mau mau đuổi theo thôi.” Lý Phàm Tùng vội vàng la lên: “Không thể để sư nương xảy ra chuyện được.”

“Yên tâm, sư nương của người không sao cả.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, một thanh đoản kiếm kề sát cổ hăn: “Bởi vì người sẽ chết trước.”

Lý Phàm Tùng kinh hãi, Thanh Tiêu kiếm trong tay lấp lóe ánh sáng, đột nhiên chém về phía sau đồng thời nghiêng cổ sang một bên muốn né tránh thanh đoản kiếm này. Thế nhưng người sau lưng lại cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không né tránh Thanh Tiêu kiếm, vẫn cầm đoản kiếm bổ xuống.

“Nhàn Vân!” Tạ Tuyên đột nhiên hành động, thanh Vạn Quyển Thư trong rương sách rời vỏ, hăn nắm kiếm, chớp mắt đã lao tới bên cạnh Lý Phàm Tùng.

Chiêu kiếm này cực nhanh, mờ mờ ảo ảo, như áng mây nhàn tản trên bầu trời.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, lập tức thu kiếm, lui về phía sau.

“Ngư Mã!” Tạ Tuyên lại xuất một kiếm, chiêu kiếm này rất chậm rãi, thậm chí có phần vụng về, thế nhưng kiếm khí liên miên, mạnh mẽ ngăn cản bước tiến của kẻ đánh lén.

“Sát Nhân Dao!” Tạ Tuyên nâng kiếm bổ ngang, chiêu này không như

kiếm thuật mà càng giống đao thuật. Ngược lại với vẻ thanh nhã sâu sắc vừa rồi, là cách chém đao của Nam Quyết!

Chiêu kiếm này xé tan trước ngực kẻ đánh lén, máu tươi bắn ra, người nọ lui lại vài bước, ngã lăn dưới đất, cười khổ một tiếng: “Đây là Thì Vũ Tam Thức trong truyền thuyết ư, không hổ danh Nho Kiếm Tiên.”

“Trước tiên dùng nhĩ nhận gặp người, lại dùng chậm chậm nhường người, cuối cùng dùng giết dọa người. Thế nhưng ta xuất liên hai kiếm mà sát ý của người vẫn không hề suy giảm. Người đọc sách chúng ta tuy rất kiên nhẫn nhưng chuyện gì cũng không quá ba lần.” Tạ Tuyên vung nhẹ tay trái, lau máu trên thân kiếm.

“Người không nên xen vào vũng nước đục này.” Người kia thở hắt nói.

“Tuy ta tự khiêm nhường nhận mình là một nho sinh, nhưng dẫu sao thiên hạ cũng tôn ta là một Kiếm Tiên. Ta từng giết ma đầu trong giang hồ, từng đánh hoàng tử tại Thiên Khải, người không có tư cách uy hiếp ta.” Tạ

Tuyên khẽ mỉm cười: “Cho dù người là Ám Hà!”

Chương 232: Nạp mạng hay mua vui

“Ám Hà?” Đương nhiên Lý Phàm Tùng từng nghe tới thế gia sát thủ nổi danh thiên hạ này, nhưng hẳn không biết mình chộc tới bọn chúng lúc nào.

Tạ Tuyên gật đầu: “Hơn nữa đây còn là những kẻ khó trêu vào nhất trong Ám Hà. Chu Ảnh, trực thuộc sát thủ đoàn của đại gia trường Ám Hà, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Tổng cộng có ba mươi hai người, ngoài ra còn có thủ lĩnh tên Khôi, không nghe lệnh của gia chủ ba họ, chỉ tuân theo ý chí của đại gia trường.”

“Chu Ảnh? Khôi?” Lý Phàm Tùng cảm thấy hình như mình từng nghe hai danh hiệu này.

Tạ Tuyên nhìn xung quanh một lượt, khóe miệng hơi nhếch lên: “Có lẽ

người cảm thấy hơi quen. Đúng vậy, mười hai năm trước cái tên này từng gây chấn động toàn bộ Bắc Ly. Năm xưa Ma giáo đông chinh, Âm Hà bất ngờ đứng về phía Bắc Ly, khi đó bọn chúng phái Khôi cùng ba mươi hai vị

sát thủ đại diện cho Âm Hà xuất chiến. Khi hãn hiện thân, nơi đó như Tu La địa ngục, mặc dù đối phương là ma tộc, nhưng mức độ tàn nhẫn còn kém xa Âm Hà. Chỉ có điều lần này đám sát thủ đó không tới để giúp chúng ta.”

Sát thủ kia tuy trước ngực chảy máu không ngừng nhưng chẳng hề có ý lùi bước, hung hăng nói: “Đã biết sự lợi hại của chúng ta thì đừng nhúng tay vào.”

Bốp một tiếng, mặt sát thủ bị đánh văng sang bên cạnh.

Tạ Tuyên vẫn nhẹ nhàng đứng đó, chỉ vung nhẹ tay một chút, không ai thấy hãn động thủ lúc nào nhưng đã lùi về chỗ cũ. Hãn vẫn mỉm cười nho nhã: “Nói rồi mà, người không có tư cách uy hiếp ta.”

“Thế ta thì sao?” Một giọng nói mang ý cười vang lên.

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu đang đứng trên cành cây, mái tóc rối tung, theo gió tới đây, đáng sợ tới khó tả.

Tạ Tuyên không quay đầu lại, chỉ vuốt nhẹ Vạn Quyển Thư trong tay, gảy nhẹ một cái, trầm trầm: “Khôi?”

Người đeo mặt nạ ác quỷ cúi đầu, học theo giọng hãn: “Nho Kiếm Tiên?”

“Ta từng gặp Khôi trước kia, hãn không thích nói chuyện.” Tạ Tuyên không quay đầu lại nói.

Khôi cười nhạt: “Mỗi Khôi mỗi khác, nhưng có một điều có thể xác nhận.”

Tạ Tuyên vùng kiếm không nhẹ không nặng, không nói gì. Bầu không khí bỗng trở nên cứng nhắc, một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói: “Có phải ngươi muốn ta hỏi ‘xác nhận điều gì’ không?”

Khôi kinh ngạc, không nói gì, tay xiết chặt kiếm.

“Ta là Nho Kiếm Tiên, ta đi cả ngàn dặm đường, đọc cả vạn quyển sách, ta chưa bao giờ đi theo lời người khác.” Tạ Tuyên đột nhiên ưỡn ngực, tà áo trắng không gió mà bay.

Lý Phàm Tùng thấy vậy, trong lòng thầm bội phục: “Tạ tiên sinh thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

Tạ Tuyên tung người nhảy một cái, một giây sau đã xuất hiện trước mặt Khôi, xuất kiếm đâm tới.

Nhàn Vân!

Khôi vội vàng lui về phía sau, thân cây dưới chân hắn đã bị chém nát.

“Thú vị.” Khôi cười vang nói: “Giết kẻ như ngươi mới là mua vui chứ!”

“Mua vui, hay là nộp mạng?” Ngươi không nhận ra hay sao?” Tạ Tuyên lại xuất kiếm, rất chậm rãi nhưng lại ngăn tất cả mọi đường lui.

Ngưu Mã!

Khôi dừng người lại, sát khí đột nhiên bùng lên trong mắt.

Tạ Tuyên đột nhiên nâng kiếm, lại là tư thế đao pháp vừa rồi!

Sát Nhân Đao!

Khôi cũng xuất kiếm, chém thẳng xuống, cũng là Sát Nhân Đao!

Hai kiếm giao nhau!

Kiếm khí bành trướng!

“Học nhanh lắm!” Tạ Tuyên lui lại một bước, hạ xuống một cành cây.

Khôi mượn kiếm thế của Tạ Tuyên lui lại phía sau, mũi chân điểm nhanh, lui lại xa vài chục gốc cây. “Nho Kiếm Tiên là cái đầu lâu tốt, đáng tiếc lần này mục tiêu của ta không phải là người.” Hắn quay người trên không, đuổi theo một hướng khác.

“Một tên.” Tạ Tuyên đột nhiên hạ giọng đếm một tiếng.

“Hai tên.” Tạ Tuyên nghiêng đầu, nhìn bụi cỏ lay động.

“Ba tên.” Tạ Tuyên nhìn sang bên trái, thân cây phía đó hơi rung đưa nhưng không thấy bóng người nào.

“Bốn tên, năm tên, sáu tên.” Tạ Tuyên đột nhiên nhắm hai mắt lại, khẽ đếm những âm thanh mà hắn nghe được. Đột nhiên, hắn xoay người lại, hét lên với Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đang đứng tại chỗ: “Cẩn thận!”

Chỉ thấy năm tên sát thủ đột nhiên chui ra từ bụi cỏ, trong tay đều mang theo trường kiếm chém về phía Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đang đứng.

Bọn chúng xuất hiện quá đột ngột, Lý Phàm Tùng và Phi Hiên vốn không hề để ý. Còn Tạ Tuyên đáng lý có thể nhận ra nhưng lại bị động tĩnh của sáu sát thủ phía ngoài thu hút.

Tạ Tuyên nâng kiếm lao ngược trở về nhưng lại thấy năm luồng sáng bạc bay về phía mình.

Năm cây búa tinh xảo nhanh chóng xoay tròn, cuốn cả lá rụng dưới đất lên.

Búa bạc Diêm La, lót đường cho ác quỷ!

Tạ Tuyên dậm mũi chân lên trên một lưỡi búa bạc lao về phía trước nhưng lại thấy một lưỡi búa khác chém tới mặt mình. Trường kiếm trong tay hắn cuốn một nhát, ngăn cả năm lưỡi búa lại, nhưng cũng vì thế mà không kịp giải vây cho hai người kia.

“Đừng khinh người quá đáng.” Phi Hiên nổi giận quát lớn, song chưởng đẩy ra ngoài.

Chỉ thấy một luồng khí mắt thường thấy được đột nhiên hình thành, một hình tròn lớn xuất hiện xung quanh hai người, năm thanh trường kiếm kia chém vào tường khí, không cách nào tiến thêm chút nào.

Tạ Tuyên khen: “Đây là Đại Long Tượng Lực của núi Thanh Thành!”

Lý Phàm Tùng xuất kiếm theo, đâm một kiếm ra, bóng kiếm chia thành trăm đóa.

Đây là Vô Lượng kiếm, kiếm khí hóa thành kiếm thật, mang một kiếm bên người có thể ban vạn kiếp!

Một đòn tất sát của năm sát thủ kia đã bị ngăn cản, bọn chúng còn định xuất kiếm nhưng Tạ Tuyên đã phá rìu đánh tới. Trường kiếm trong tay vung lên, năm sát thủ thấy tình thế không ổn, lập tức lui về.

Tạ Tuyên thu kiếm nhìn bọn chúng, tính cả tên sát thủ bị thương chưa rời khỏi vừa vắn mười hai tên. Tạ Tuyên nheo mắt: “Tổng cộng mười hai người, thế còn tạm.”

“Mười hai sát thủ Chu Ảnh. Cho dù là Nho Kiếm Tiên cũng đừng hòng thoát thân yên lành.” Sát thủ bị thương hừ lạnh nói.

“Bản lĩnh thì không có mấy, giọng điệu lại không nhỏ.” Tạ Tuyên cười nói:

“Bên Lý Hàn Y phái tận hai mươi người cùng với Khôi. Cũng là Kiếm Tiên, sao chênh lệch lớn vậy?”

“Người quên à, bên kia còn có Lôi môn Lôi Oanh.” Sát thủ kia trầm giọng nói.

Tạ Tuyên khẽ cau mày, lấy làm khó hiểu: “Bên ta cũng có hai vị cao thủ

thiếu niên cơ mà.”

Sát thủ cười lạnh một tiếng: “Hai tên rác rưởi.”

“Năm người đánh lén còn không giết được hai thiếu niên, thế mà chẳng biết xấu hổ nói người ta là rác rưởi?” Tạ Tuyên vung nhẹ kiếm trong tay:

“Đúng là chuyện cười.”

“Có phải chuyện cười hay không, người sẽ biết ngay thôi.” Sát thủ kia đột nhiên quát lớn. “Bày trận!” Đám sát thủ đứng xung quanh hăn lập tức hành động, di chuyển xung quanh ba người Tạ Tuyên.

“Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.” Tạ Tuyên nhìn bọn chúng, hạ giọng nói: “Đây là trận pháp của sát thủ Âm Hà - Địa Chi Thập Nhị Thần.”

Chương 233: Địa Chi Thập Nhị Thần

Sát thủ bị thương đột nhiên đứng dậy, hăn cắn đoản kiếm vào miệng, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, rắc thuốc vào vết thương trước ngực. Máu tươi ngừng chảy, chỉ thấy thần sắc hăn dữ tợn, mồ hôi chảy đầy đầu, có vẻ

cực kỳ đau đớn.

“Bột Miên Âm.” Ánh mắt Tạ Tuyên lóe lên vẻ kinh ngạc: “Dùng thứ thuốc này lên người mình, chẳng trách sát thủ Âm Hà được coi là sát thủ đáng sợ

nhất thiên hạ!”

“Bột Miên Âm?” Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta nghe nói loại thuốc này có thể làm tê dại cảm giác đau. Nhưng thuốc này rất dễ gây nghiện, dùng một lần là không thể bỏ được.”

“Nghe nói Nho Kiếm Tiên đọc cả vạn quyển sách, hiểu hết chuyện trong thiên hạ. Quả nhiên kiếm thức uyên bác.” Sát thủ kia cất chai thuốc đi, thu đoản kiếm vào tay áo. “Vậy chắc người cũng nghe nói trận pháp Địa Chi Thập Nhị thần ra sao nhỉ.”

“Thiên la địa võng, không thể trốn được, diệt sạch sinh cơ, nghe nói là trận pháp vây giết của Âm Hà.” Tạ Tuyên chậm rãi nói: “Nghe nói sau khi vào trận bất luận đột phá theo hướng nào cũng bị mười hai người liên thủ ngăn chặn, mỗi người nắm giữ thời cơ cực kỳ chính xác, tuyệt đối không để đối phương phá vây. Các người định nhốt ta.”

“Âm Hà giết người trước nay đều công khai giá cả, cho bao nhiêu vàng thì làm đến bấy nhiêu. Người là Nho Kiếm Tiên, giá trị của cái đầu người rất lớn. Chúng ta không định làm ăn lỗ vốn, cho nên chỉ định nhốt người lại mà thôi.” Sát thủ hạ giọng nói.

Tạ Tuyên gật đầu: “Trận này đúng là khó phá, ta phải suy nghĩ một chút.”

Sau khi nói xong hắn bèn ngồi xuống đất, còn lấy từ trong rương sách một ống nước và vài chén trà, rót hai chén đưa cho Lý Phàm Tùng và Phi Hiên:

“Uống tạm hai chén trà lạnh, trận này khó phá, ta phải suy nghĩ một chút.”

Lý Phàm Tùng do dự nhận lấy chén trà lạnh kia, ngây ngốc nói: “Tạ tiên sinh... làm vậy là sao?”

“Đây là trận vây giết, chỉ khi người phá vòng vây mới bộc lộ sát khí. Nếu ta làm vậy hắn sẽ không vọng động, một khi động rất dễ bại lộ.” Tạ Tuyên bình tĩnh nói: “Ta phải nghĩ cách phá trận đã.”

“Nhưng mà, bên sư nương...” Phi Hiên do dự nói.

“Tiếng sư nương này thuận miệng nhỉ, yên tâm, tuy bên kia có hai mươi sát thủ Chu Ảnh và một tên Khôi, nhưng bên cạnh Lý Hàn Y tẩu hỏa nhập ma còn có Lôi Oanh. Triệu Ngọc Chân bị chết vì Lý Hàn Y, giết ba trưởng lão Đường môn, làm bị thương hai gia chủ Âm Hà. Chưa chắc Lôi Oanh đã không làm được.” Tạ Tuyên chậm rãi uống trà: “Muốn lo cho người khác thì phải giải quyết việc trước mắt đã, chuyện gấp chứ lòng không được gấp.”

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một chút rồi cúi đầu: “Đệ tử xin ghi nhớ.”

Sau đó ba người ngồi xuống, chậm rãi uống trà lạnh cùng Tạ Tuyên, có vẻ

không hề lo lắng.

Tên sát thủ Âm Hà kia hoàn toàn không ngờ tình hình lại như vậy. Vốn hẳn tưởng ba người nóng lòng phá vây, nào ngờ chỉ thản nhiên ngồi xuống như vậy.

Phi Hiên thở dài: “Tiên sinh, trà ngon quá.”

“Đây là trà lạnh mà người Nam Quyết thích nhất, bỏ bốn loại hoa Kim Ngân Hoa, Dã Cúc Hoa, Kê Đản Hoa, Mộc Miên Hoa vào trong bình, châm thêm năm chén nước trong, đun năm chén thành một chén rồi để lạnh là uống được. Khu vực Nam Quyết nhiệt độ rất thấp, uống trà này có thể

khiến tâm tỳ tươi mát.” Tạ Tuyên chậm rãi nói.

Lý Phàm Tùng thở dài: “Tiên sinh uyên bác đúng như lời đồn.”

Phi Hiên lườm một cái: “Tiểu sư thúc, vẻ sùng bái trong mắt ngươi rõ quá đấy.”

Lý Phàm Tùng chợt nhớ ra điều gì, nói: “Khi ta hạ sơn sư phụ có nói, trong số mệnh của ta có hai phần sư duyên. Một phần là người, còn một phần ở

nơi sơn dã, không thua gì người, chẳng lẽ là tiền bối!”

Tạ Tuyên cau mày: “Ta chưa bao giờ thu đồ đệ.”

Phi Hiên lại trợn trừng hai mắt: “Tiểu sư thúc, chẳng phải lúc đó người nói trong số mệnh người chỉ có một sư phụ là chương giáo sư tổ, trong lòng không chứa được người khác à?”

Lý Phàm Tùng lại coi như không nghe thấy lời của Phi Hiên, ánh mắt đầy khao khát: “Trước khi gặp được tiên sinh, đúng là ta cảm thấy người trên đời không ai sánh được với sư phụ, nhưng sau khi thấy tiên sinh mới biết phong độ của Kiếm Tiên tuyệt đối không phải hư danh...”

Phi Hiên không nhìn nổi nữa, ngừng nói, quay đầu sang phía khác tự uống trà. Tạ Tuyên chỉ khẽ mỉm cười, không nói nhận đồ đệ nhưng cũng không từ chối.

Sát thủ dẫn đầu trận pháp lè lưỡi liếm đôi môi khô khốc, lạnh lùng cười một tiếng. Lần đầu hấn gặp đối thủ như vậy, nhưng cũng may hấn là người rất kiên nhẫn. Nếu ba tên kia không vội phá trận, hấn cũng an tâm ngồi xuống, uống vài viên thuốc chữa thương, lặng lẽ vận công trị thương.

Cứ thế, ba canh giờ sau, trời tối dần, vầng trăng lên cao.

“Tiên sinh, chúng ta làm vậy tới bao giờ?” Cuối cùng Phi Hiên không nhịn được hỏi.

Tạ Tuyên lấy từ trong rương sách ra một cái bánh, xé làm ba, đưa cho Phi Hiên và Lý Phàm Tùng: “Đừng vội, ăn bánh xong rồi nói.”

Lý Phàm Tùng nhận bánh, không nói gì, chỉ nghĩ, Nho Kiếm Tiên Tạ

Tuyên có vẻ còn cao thâm khó lường hơn sư phụ Đạo Kiếm Tiên một chút.

“Ta đang nghĩ, kiếm thuật nào có thể phá được trận pháp này.” Tạ Tuyên đột nhiên nói: “Lệ Sơn Liệt Phong kiếm có thể dùng kiếm thuật nhanh chóng tạo thành một vết thương. Nhưng như vậy quá nguy hiểm, nếu bọn chúng không tiếc tính mạng, chỉ bỏ qua năm tên sát thủ là giết chết được ta.”

“Lâm Nguyệt kiếm của Lạc Nguyệt các thì hơi chậm. Nhất Kiếm Huyền Thiên của Thiên Kiếm các có thể chiếm được chút tiên cơ nhưng sau đó lại không còn sức, cũng thiếu chút ý. Kiếm Vũ Hạo Hãn của Tuyệt Nguyệt thành thì có chút cơ hội, có điều phải phối hợp với Lạc Nhạn Chuyển Hồi của Vô Song thành mới được. Nhưng tâm quyết của hai loại kiếm pháp này quá khác nhau, nếu cưỡng ép dung hợp rất có thể sẽ bị thương nặng...”

Tạ Tuyên lạnh nhạt nói một tràng, mười mấy loại kiếm thuật tuyệt đỉnh tuôn ra từ miệng, như chỉ tiện tay là dùng được.

Lý Phàm Tùng tu luyện kiếm thuật mười mấy năm, đương nhiên nghe danh những kiếm pháp này, càng nghe càng kinh hãi: “Tiên sinh, chẳng lẽ

ngài biết hết những kiếm pháp này?”

Tạ Tuyên gật đầu: “Không phải kiếm thuật khó học gì. Kiếm thuật trong thiên hạ, ta không biết Vô Lượng kiếm của núi Thanh Thành các người, không luyện được Kiếm Tâm quyết của Kiếm Tâm trủng, cũng khó lòng nhòm ngó Phi Kiếm thuật của Vô Song thành. Những thứ khác, ta không biết một ngàn thì cũng hiểu tám trăm. Ta đọc hết sách trong thiên hạ, đương nhiên bao gồm cả kiếm phổ trong thiên hạ.”

Lý Phàm Tùng tròn tròn hai mắt: “Tiên sinh chẳng khác nào thần nhân.”

“Khi sư phụ truyền đạo cho ta, bảo ta đọc hết sáu ngàn quyển sách mà người cất giữ. Sau đó có người hỏi ta, người tự cho mình thông hiểu chuyện trong thiên hạ, thế có hiểu kiếm không? Khi ta cầm kiếm vốn còn nghi hoặc, thế nhưng khi nhắc lên, trong đầu có vô số điển tịch lướt qua,

hóa ra kiếm thuật trong thiên hạ đều ở trong lòng từ lâu.” Tạ Tuyên uống nốt chén trà, ăn nốt miếng bánh cuối cùng rồi đột nhiên đứng dậy, cất hết chén trà ống trà vào.

“Tiên sinh?” Lý Phàm Tùng lấy làm khó hiểu.

Tạ Tuyên chậm rãi thu dọn, lại chậm rãi bước tới giữa ánh trăng, nói rất hời hợt: “Đi, phá trận.”

Chương 234: Khúc phá trận

Một tiếng rít vang lên, là do sát thủ dẫn đầu trận pháp phát ra.

Sau tiếng rít này, đám sát thủ vốn lạnh lùng phòng thủ đột nhiên tinh thần chấn động, một tay nắm chặt binh khí, sát khí bùng lên.

“Xem ra Nho Kiếm Tiên nghĩ ra cách phá trận rồi?” Sát thủ dẫn đầu trầm giọng nói.

Tạ Tuyên gật đầu: “Ừ.”

“Xin được chỉ giáo.” Sát thủ dẫn đầu vung tay, năm lưỡi búa nhỏ màu bạc từ năm hướng đánh về phía Tạ Tuyên.

Diêm La ngân phủ, lót đường cho ác quỷ!

Trong mắt sát thủ dẫn đầu, nếu Tạ Tuyên đã quyết định xông trận, như

vậy cho dù hắn là cao thủ trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, bây giờ cũng chỉ là một người chết.

Tạ Tuyên đột nhiên cao giọng hét dài, Vạn Quyển Thư trong tay múa thành một luồng kiếm hoa, đánh văng năm lưỡi búa bạc ra ngoài. Hắn cao giọng hô: "Loạn thế chiến ca vang mộ phần, nào sợ chôn giữa đất trời hoang vu. Máu nhuộm áo đỏ găm như sấm, không phụ đời thiếu niên điên cuồng!"

“Vào trận!”

Trường kiếm của Tạ Tuyên vung lên trời, hần vốn nho nhã thanh tú, nhưng đột nhiên khí thế như sấm dậy!

Mười hai sát thủ lập tức hành động, trường đao, kiếm sắc, búa bạc đồng thời đánh vào chỗ yếu của Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên quát lớn vung kiếm trong tay, một mình giao chiến với mười hai người mà chẳng hề rơi vào hạ phong. Hần dùng trường kiếm vẽ một vòng xung quanh bản thân, bất luận thế công của mười hai sát thủ hiểm ác cỡ

nào cũng không thể đột phá vòng vây này. Nhưng tương tự, cái vòng này cũng là nhà tù của hần, bất luận kiếm thế của Tạ Tuyên tuyệt thế ra sao cũng không phá được một lỗ hổng nào.

Mỗi kiếm, mỗi búa của mười hai sát thủ đều như được huấn luyện hơn vạn lần, ngay ngắn trật tự, kín kẽ không một khe hở, không cách nào công tới!

Phi Hiên nhìn Lý Phàm Tùng một cái, Lý Phàm Tùng cũng nhìn Phi Hiên, một lúc lâu sau, Lý Phàm Tùng hỏi: “Có phải không ai để ý tới chúng ta không?”

Phi Hiên lúng túng gật đầu một cái: “Hình như... đúng là vậy. Ta thấy bây giờ cho dù chúng ta bỏ đi cũng chẳng ai buồn để ý.”

“Mẹ nó chứ, coi thường người khác quá đáng.” Lý Phàm Tùng không nói hai lời, nhắc Thanh Tiêu kiếm và Túy Ca kiếm lao tới.

Lại thấy một lưỡi búa nhỏ màu bạc đột nhiên phá trận bắn ra, bay thẳng về

phía hần. Nếu lúc này Lý Phàm Tùng bỏ đi đương nhiên không ai để ý tới hần, nhưng nếu hần muốn phá trận. Như vậy trong Địa Chi Thập Nhị

Thần đương nhiên có người chuyên đề phòng kẻ khác phá trận từ phía ngoài!

“Ta đường đường là đệ tử duy nhất dưới trướng Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân, Lý Phàm Tùng! Xem đây!” Lý Phàm Tùng nổi giận gầm lên một tiếng, song kiếm chém về phía lưỡi búa bạc.

Nhưng thế công của lưỡi búa bạc còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn vài lần. Vừa rồi hắn thấy Tạ Tuyên xuất một kiếm chém lui năm lưỡi búa, còn tưởng Diêm La Ngân Phủ chỉ là chuyện nhỏ. Hắn khẽ lui lại, Vô Lượng Kiếm Khí lại sinh ra, chém lưỡi búa thành hai nửa. Hắn tung người nhảy một cái, lại đâm một kiếm về phía trước.

Nhưng lúc này, ngênh đón hắn lại là toàn bộ mười hai món binh khí, kiếm, đao, rìu, kích toàn bộ chém về phía hắn. Lý Phàm Tùng kinh hãi, lại thấy một người đột nhiên kéo ống tay áo hắn, đưa hắn tiến về phía trước.

Chính là Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên. Nho Kiếm Tiên điểm nhẹ mũi chân, tay trái nắm Lý Phàm Tùng, tay phải cầm kiếm, ép lui mười hai sát thủ.

“Người không nên đi vào.” Tạ Tuyên thở dài.

Lý Phàm Tùng nghiêm mặt: “Tiền bối, mặc dù kiếm thuật của tại hạ không phải thượng thừa nhưng tuyệt đối không làm mấy chuyện chạy trốn hèn nhát đó đâu!”

“Các người có thể mặc kệ ta, đuổi theo Lý Hàn Y trước, bên phía cô ấy cần giúp đỡ hơn.” Tạ Tuyên nói.

Lý Phàm Tùng cười nói: “Tiền bối. Bỏ lại ta, các người đi trước đi, ta không sao. Trong tiểu thuyết mấy anh hùng nói vậy đều chết cả, câu này không lừa được mấy người trẻ tuổi chúng ta đâu.”

Tạ Tuyên lắc đầu một cái, không giải thích thêm. Hắn là Nho Kiếm Tiên, hắn nói không sao nghĩa là không sao, lấy đâu ra thời gian lảm lời với tên văn bối này.

Hắn buông Lý Phàm Tùng ra, cầm kiếm xoay một vòng, đột nhiên cao giọng hét lớn!

“Tiếng trống như sấm động rung trời, tà ngàn cô hồ lại hiện ra!” Tạ

Tuyên nhảy một cái, hắn vẫn một mình một kiếm thế nhưng sau lưng như

có thiên quân vạn mã lao tới! Hắn cầm kiếm nhắm mắt giữa không trung, gió đêm thổi làn áo trắng của hắn, phong thái phi phàm. Sau đó hắn hát không ngừng nghỉ rồi bỗng dừng một chút lại ngang ngược hô: “Ai chẳng sống trên đời một lần, một mình ta xông tới! Không phụ lòng mong mỏi của người!”

“Phá trận!”

Tạ Tuyên vung kiếm ra.

Rơi xuống đất.

Thu kiếm.

Sau lưng vang lên tiếng binh khí vỡ vụn rơi xuống đất, binh khí của mười hai sát thủ lập tức gãy nát.

Máu lại lan ra trước ngực tên sát thủ dẫn đầu, hắn không thể tin nổi nhìn trước ngực mình, chậm rãi hỏi: “Đây là kiếm pháp gì?”

“Ba trăm năm trước, nước Tây Việt từng gặp tai ương diệt quốc. Cuối cùng ba ngàn chiến giáp bị hai vạn binh lính vây khốn. Sau đó ba ngàn kỵ binh chết trận, thế nhưng vẫn có một người mang theo hoàng tử không đầy năm tuổi lao ra.” Tạ Tuyên chậm rãi đi tới bên cạnh Phi Hiên, đeo rương sách

đang đặt bên cạnh hắn lên: “Thứ ta dùng vừa rồi không phải kiếm pháp mà là thương pháp.

“Thương Phá Trận. Thương là vua của bách binh, trận pháp của người có thể diệt trừ tất cả sinh cơ, thế nhưng thứ mà thương am hiểu nhất lại là cầu sống trong chỗ chết. Tạ Tuyên không buồn để ý tới hãn, bước thẳng về

phía trước.

Cuối cùng sát thủ dẫn đầu cũng ngã xuống đất, không chút tiếng động, mười một sát thủ kia từ từ lui về phía sau, ẩn mình vào bóng tối. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên tỉnh táo lại, lập tức đuổi theo.

“Tiên sinh, hai bài thơ vừa rồi hào hùng như vậy, là tiền bối làm à?” Lý Phàm Tùng công rường sách đi theo sau lưng Tạ Tuyên, nhìn từ xa, hai người thật sự rất giống nhau.

“Đó là chiến ca của nước Tây Việt.” Nửa phần trước là khúc Nhập Trận, nói tới chiến sĩ vì cứu chủ nhân mà không tiếc thân mình vào trận. Phần sau tên khúc Phá Trận, là toàn bộ đội quân chết trận, một người cùng tám ngàn cô hồn xông ra khỏi trận.” Tạ Tuyên chậm rãi đáp.

“Thật khiến người ta mở mang tầm mắt. Nhưng sao tiên sinh lại dừng dừng như vậy?” Phi Hiên nghi hoặc nói.

Tạ Tuyên cười một tiếng: “Ta khác với những người khác, một khi xuất kiếm ứng chiến chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng. Cho nên khi ta cầm kiếm chuẩn bị phá trận, ta đã biết mình sẽ thắng. Cho nên Lý tiểu huynh đệ, vừa rồi ta không lừa ngươi.”

Lý Phàm Tùng đã chứng kiến chiêu kiếm tuyệt thế của Tạ Tuyên, ngượng ngùng gãi đầu một cái, đành đổi chủ đề: “Vừa rồi đám sát thủ kia đi đâu vậy?”

“Địa Chi Thập Nhị Thần bị ta phá, còn lại mười một người không cần nổi ta, giữ ta lại cũng chỉ là chịu chết. Bọn chúng cũng như chúng ta thôi, giờ

đang chạy tới tụ tập với đồng bọn.” Tạ Tuyên đáp.

Lý Phàm Tùng bĩu môi: “Đúng là một lũ khó dây, chẳng lẽ khi gặp sư nương lại phải đánh với đám người này lần nữa?”

“Mấy trăm năm qua đi, ngay cả quốc gia cũng mất đi vài lần nhưng Âm Hà vẫn tồn tại.” Tạ Tuyên buồn bã nói: “Bọn chúng không phải đối thủ dễ

giải quyết.”

Chương 235: Khôi Lỗi Ngũ Sát

Trên đường núi, Lôi Oanh cầm kiếm đuổi sát phía sau Lý Hàn Y, mấy ngày nay Lý Hàn Y nổi điên vài lần, đều nhờ hấn một mình một kiếm cường ép trấn áp. Thế nhưng công phu của Lý Hàn Y cao tới mức nào, trước khi nổi điên đã là Kiếm Tiên, tới giờ mặc dù thần chí đã mất nhưng công lực lại tăng cường. Với công lực của Lôi Oanh, sau vài lần giao thủ đã bị thương không nhẹ.

“Lý Hàn Y, rốt cuộc nàng định đi đâu!” Lôi Oanh tức giận quát lớn.

“Tô Xương Hà.” Lý Hàn Y xoay người lại, có lúc thần chí cô hoàn toàn toàn biến mất, có lúc lại có đôi chút thần chí, lúc này cô xoay người, trầm giọng nói.

“Ta biết nàng muốn tìm Tô Xương Hà, thế nhưng sao nàng lại đi theo đường này?” Lôi Oanh nói ra nghi vấn trong lòng, Lý Hàn Y chạy như điên như dại nhưng dường như là có chủ đích đi về một phía nào đó.

Lý Hàn Y dừng lại, đột nhiên chậm rãi giơ tay lên, chỉ về một hướng, lại chậm rãi nói: “Tô Xương Hà, ở phía đó.” Sau khi nói xong lại tung người nhảy một cái chạy như điên về hướng đó.

Lôi Oanh nghi hoặc nói: “Sao Tô Xương Hà lại xuất hiện ở đây được?”

Nhưng chỉ chớp mắt, thân hình Lý Hàn Y đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng hăn ngoại trừ nghi hoặc còn có chút lo âu, vội vàng đuổi theo.

Không tới một nén nhang sau, Lý Hàn Y đã chạy tới nơi mình chỉ. Đó là một đầm lầy, chỉ thấy một người mặc y phục màu đen đeo mặt nạ màu bạc

đứng đó. Hăn đứng im, gương mặt cúi xuống, tối tăm đáng sợ tới khó tả, không thấy rõ được gương mặt.

“Ô Xương Hà!” Lý Hàn Y nổi giận gầm lên một tiếng, kiếm khí bùng lên trên song kiếm.

“Đó là đại gia trưởng của Âm Hà?” Lôi Oanh nhú mày, mặc dù hăn chưa từng gặp Ô Xương Hà nhưng đã từng nghe người khác nhắc tới vị đại gia trưởng lên chức nhờ âm mưu mưa máu trong Âm Hà này. Song bất luận thế nào, Lôi Oanh đều biết: Hăn! Đáng lẽ ra không thể xuất hiện tại đây!

Có âm mưu! Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lôi Oanh, xem ra trên đường có người cố ý dẫn dắt Lý Hàn Y, còn Ô Xương Hà vẫn luôn cúi đầu kia chắc chắn không đơn giản như vậy!

“Không được đi!” Lôi Oanh đột nhiên ngăn trước mặt Lý Hàn Y.

“Tránh ra!” Lý Hàn Y gầm lên.

“Không được đi!” Lôi Oanh lắc đầu với Lý Hàn Y, muốn gọi chút thần chí trong mắt cô.

“Tránh ra!” Giọng điệu Lý Hàn Y đột nhiên trở nên bình thản nhưng ánh mắt ngậy đại. Cô giơ song kiếm, một luồng khí lạnh, một ánh sáng đỏ, không nói một lời đã đánh về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh vung Sát Phổ kiếm, gắng gượng đỡ hai luồng kiếm khí. Hắn quát lớn với Lý Hàn Y: “Lý Hàn Y, nàng nhìn cho kỹ ta là ai! Ta là Lôi Oanh!”

“Lôi Oanh?” Ánh mắt Lý Hàn Y hơi ngưng lại, kiếm khí thu về.

Lôi Oanh vui mừng: “Nàng nhận ra ta rồi à?”

“Nếu năm xưa ngươi và huynh đệ ngươi không liên tiếp lên núi Thanh Thành khiêu chiến, năm đó ta đã chẳng bỏ lỡ Ngọc Chân.” Lý Hàn Y như

lập tức mất đi thần chí, giọng nói bình thản tĩnh lặng nhưng như vạn kiếm đâm xuyên qua trái tim Lôi Oanh: “Nếu lần này ta không chạy tới Lôi gia bảo gặp ngươi, Ngọc Chân đã không xuống núi, chàng đã không chết.”

“Hàn Y!” Thần sắc Lôi Oanh ảm đạm.

“Cút ngay!” Ánh mắt Lý Hàn Y lại sáng lên màu tím, thần chí đột nhiên trở

về đã bị phần nộ ăn mòn. Cô cầm kiếm vung mạnh tới, kiếm khí còn mạnh mẽ hơn vừa rồi vài lần! Lôi Oanh lại giơ kiếm muốn đỡ, nhưng không cách nào đỡ nổi chiêu kiếm này, bị song kiếm của Lý Hàn Y chém xuống, ngã lảo đảo trên mặt đất. Lý Hàn Y không buồn để ý tới hắn, sau khi hạ xuống đất lại điểm mũi chân một cái, đánh về phía gã đàn ông đứng trong ao đầm.

“Chết đi!” Lý Hàn Y hạ xuống trước mặt nam tử kia, xuất kiếm chém tới.

Cuối cùng nam tử kia cũng ngẩng đầu lên, dưới chiếc mặt nạ màu bạc là đôi mắt âm độc, rất giống với Tô Xương Hà nhưng tuyệt đối không phải Tô Xương Hà! Hắn nhếch miệng cười, âm tàn quỷ dị khó tả, hắn tung người lui lại, vung hai tay lên.

Vài chục thanh trường đao từ trong đầm lầy bị kéo lên, hắt lại vung tay, tất cả trường đao bổ về phía Lý Hàn Y!

Ám Hà Chu Ảnh, trận Đao Trảm!

Nam tử kia đột nhiên vẫy tay, Đao Ti trong tay nổi liền vài chục thanh trường đao, hắt không có bản lĩnh thao túng mười hai thanh trường đao như gia chủ Tô gia Tô Mộ Vũ nhưng do chuẩn bị chu toàn từ trước, hắt có thể dùng mấy chục thanh trường đao này cùng vận dụng trận Đao Trảm!

Không ai sống sót được dưới đao trận này của hắt, bất luận đối phương có võ công mạnh tới mức nào, chỉ trong chớp mắt là bị hắt xoắn thành thịt nát!

Nếu người hắt gặp không phải Lý Hàn Y.

Tay phải Thiết Mã Băng Hà nâng kiếm, kiếm chiêu tên Bát Nguyệt Phi Tuyết, chiêu kiếm lạnh lẽo nhất nhân gian.

Tay trái Huyền Dương Đào Hoa nâng kiếm, kiếm chiêu tên Xuân Phong Lai, chiêu kiếm ấm áp nhất nhân gian.

Trường đao bên trái của Lý Hàn Y lập tức bị băng giá đông cứng, dừng lại tại đó, trường đao phía bên phải lập tức bị ngọn lửa thiêu đốt, thân đao tan chảy thành nước thép. Còn trường đao trước mặt cô bị song kiếm hợp kích, một chiêu đã chém tan thành mảnh vụn.

“Cái gì?” Ánh mắt nam tử kia lóe lên vẻ kinh ngạc, chốc lát sau lại biến thành kinh hãi. Vì hắt phát hiện, mình còn chưa lùi ra ngoài, chưa lùi khỏi đao trận của bản thân. Còn Lý Hàn Y đã tới trước mặt hắt, ánh mắt lấp loáng sắc tím: “Người không phải Tô Xương Hà.”

“Đúng.” Nam tử lạnh lùng nói.

“Nhưng khí tức của người rất giống hắt.” Lý Hàn Y trầm giọng nói.

“Không sai.” Nam tử kia đáp.

“Cho nên chỉ riêng điểm này, người cũng đáng chết.” Lý Hàn Y đâm kiếm tới, xuyên qua ngực nam tử kia, máu tươi phun ra, bắn về phía Lý Hàn Y.

Máu đó tuy đỏ nhưng không phải đỏ tươi mà là đỏ sậm.

Nếu là lúc Lý Hàn Y tỉnh táo đương nhiên biết trong máu mang theo Hồng Nhan Lệ. Đó là một loại độc cực mạnh, chỉ cần dính một chút thôi sẽ đau tới không muốn sống nữa. Nhưng lúc này Lý Hàn Y nào còn thần chí, bèn bỏ mặc cho máu tươi đỏ sậm đó bắn vào người mình.

Nam tử ngã xuống nặng nề, nằm trên mặt đất, máu tươi màu đỏ sậm bắn khỏi lồng ngực, hai mắt hằn dần mất đi thần thái, chỉ trong chốc lát đã không còn sinh cơ.

Lý Hàn Y cầm kiếm đứng thẳng, trên cổ, trên vạt áo đều dính đầy máu tươi, hờ hững nhìn phía trước.

Trước mặt cô xuất hiện năm người.

Một người mặc áo xanh, một người cầm trường thương, một người đeo khăn che màu xám, một người cầm kiếm lớn.

Bốn người này bất luận trang phục hay khí chất đều khiến người ta nhớ tới bốn người nổi danh trên giang hồ. Chỉ có điều bất luận là ai trong số họ, lúc này đều không nên đứng tại đây, ít nhất là không nên đứng trước mặt Lý Hàn Y.

Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân, Thương Tiên Tư Không Trường Phong, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y, Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên.

Sau lưng bọn họ còn một người đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu, mái tóc dài rối tung. Người nọ cười khê: “Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên?”

Chương 236: Ba vị Kiếm Tiên

Lý Hàn Y hai tay siết chặt kiếm nhưng cuối cùng chân khí toàn thân không cách nào vận hành, thần sắc cô hơi giận, đứng đó nhìn năm người quái dị

phía trước nhưng không tiến lên ứng chiến.

“Được tự tay hạ sát Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, thật vô cùng vinh hạnh.” Nam tử đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu bước lên, hạ giọng cười nói.

Lại có một người một kiếm lướt qua, ngăn giữa Lý Hàn Y và người đó.

Lôi môn Lôi Oanh.

Lôi Oanh nhìn người đeo mặt nạ trước mắt, nhớ lại một số tin đồn từng được nghe: “Khôi?” Trong tin đồn Khôi là thủ lĩnh đoàn sát thủ Chu Ảnh trực thuộc đại gia trưởng Âm Hà, thường đeo mặt nạ ác quỷ đỏ như máu, chỉ nghe lệnh của đại gia trưởng. Nhiều năm trước khi Ma giáo đông chinh, Âm Hà từng phái Khôi cùng ba mươi hai Chu Ảnh tham chiến.

Khôi hứng thú nhìn kiếm của Lôi Oanh, lại nhìn Lôi Oanh, ánh mắt bừng sáng: “Người là Lôi Oanh của Lôi môn?”

Lôi Oanh cau mày: “Phải thì sao?”

Khôi cười một tràng dài, không kiềm được vui mừng trong lòng: “Được, được lắm. Lại một người ta muốn giết chết đang đứng ở đây! Ta, muốn giết người!”

“Người có thể thử xem.” Lôi Oanh lạnh lùng nói.

“Người biết hãn là ai không?” Khôi đột nhiên chỉ mấy người gương mặt không biểu tình bên cạnh.

“Chẳng qua chỉ là con rối mà thôi.” Lôi Oanh khinh thường nói.

“Đúng là con rối, nhưng lại là con rối hoàn mỹ nhất thế gian.” Khôi quay lại vuốt ve gương mặt con rối rất giống Lý Hàn Y: “Bao năm qua chúng nó luôn được huấn luyện, luôn mô phỏng võ công của những cao thủ tuyệt thế, luôn bắt chước khí tức của họ. Tuy hôm nay bọn chúng không sánh được chính chủ, nhưng có năng lực cực kỳ đáng sợ, có thể đánh tráo với thật.”

“Thế còn các người thì sao? Lý Hàn Y đã trúng Hồng Nhan Lệ, không cách nào vận công. Còn người đã bị thương.” Khôi đột nhiên vung tay. “Mà ta, còn có bọn họ.”

Hơn mười sát thủ xuất hiện ở phía xa, đứng đó nhìn bọn họ, không định tiến lên nhưng đã phong tỏa mọi đường lui.

Lôi Oanh chẳng hề e ngại, chỉ cười nói: “Nói hay đếm mức nào cũng chỉ là một câu, chúng ta nhiều người mà thôi.”

“Ha ha ha ha, thật khí phách!” Khôi vung hai tay áo. “Lên!”

Chỉ thấy bốn con rối cùng nhảy lên, đâm vũ khí về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh gầm lớn một tiếng, tung người nhảy tới, đầu tiên xuất kiếm ngăn cản trường thương, thân kiếm vang lên tiếng sấm nổ, lại mạnh mẽ đánh nát thanh trường thương này. Hắn xuất cước đá con rối Tư Không Trường Phong xuống đất, tiếp đó xoay người đỡ kiếm của hai con rối Lý Hàn Y và Nhan Chiến Thiên.

Một ánh sáng đỏ xuyên qua ngực con rối Nhan Chiến Thiên.

Một luồng quyền phong đánh bay con rối Lý Hàn Y.

Lúc này hai mắt Lôi Oanh đỏ chót, chân khí toàn thân bùng lên, đã vận Hỏa Chước thuật cảnh giới cao nhất - Nghiệp Hỏa Cảnh! Hắn nhìn con rối Bách Lý Đông Quân cuối cùng, gầm lên: “Chết đi!”

Con rối Bách Lý Đông Quân xuất quyền đánh ra, thế quyền mệnh mông ập tới núi như biển.

Lôi Oanh lại như không nhìn thấy, xuất kiếm chém đứt đầu nó.

“Con rồi mà thôi!” Lôi Oanh đột nhiên lui về, hạ xuống đất, tránh được luồng máu màu đỏ sậm bắn tới.

Đã thấy Khôi vốn luôn lạnh lùng bàng quan đột nhiên công tới. Lôi Oanh vùng kiếm chém, lại thấy người nọ lấy từ trong tay áo ra một thanh trường kiếm, đấu với Sát Phổ kiếm. Chỉ trong chớp mắt, thanh kiếm lại được Khôi thu về. Tay trái đột nhiên duỗi ra một thanh đoản thương đâm thẳng vào ngực Lôi Oanh. Lôi Oanh kinh hãi vội vàng thối lui, nhưng vật áo trước ngực đã bị đâm thủng. Thanh đoản thương này đã được Khôi thu về tay áo, lại lấy ra một lưỡi búa bạc. Lôi Oanh cúi người né được lưỡi búa này, lại thấy một thanh trường đao chém về phía mình.

Trong áo choàng của Khôi dường như cất giấu vô số binh khí, còn hẳn có thể đổi lại vũ khí thích hợp nhất để giết chết đối phương chỉ trong chớp mắt. Động tác nhanh chóng, chiêu thức tàn nhẫn, khiến người ta thán phục.

“Thuật giết người của Âm Hà, quả nhiên tinh xảo!” Lôi Oanh nghiêm túc khen ngợi, tiếp đó chống kiếm xuống đất đẩy mạnh một cái, mượn kiếm thế lui lại phía sau. Lại thấy Khôi kia còn định lao tới đuổi theo, thế nhưng một luồng sáng bạc ngăn hẳn lại, chém thanh trường đao thành hai nửa.

“Cái gì?” Khôi kinh hãi, đứng lại, nhìn về phía Lý Hàn Y.

Chỉ thấy Lý Hàn Y tay phải cầm Thiết Mã Băng Hà, tay trái cầm Đào Hoa kiếm bên cạnh, đầu ngón tay trái đầy hơi nước, đã mạnh mẽ ép độc tố của Hồng Nhan Lệ ra ngoài.

“Thú vị.” Khôi cười khê nói. Lôi Oanh trong chớp mắt khiến bốn con rối mất sức chiến đấu. Lý Hàn Y lại mạo hiểm độc tố tăng thêm cường ép vận công bức độc ra. Tuy hẳn cuồng vọng nhưng cũng biết dùng sức mình mình không giết chết được hai người. Hẳn lui lại một bước, định gọi đám sát thủ đứng ngoài cùng động thủ.

Lại nghe một tiếng rít vang lên!

Tiếng rít kia xé tan bầu trời mênh mông, khí thế kinh người!

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy một nho sĩ trung niên mặc áo trắng, lưng cong rường sáo đang chạy thẳng về phía này.

“Ngăn hẳn lại!” Khôi tức giận quát.

Thế nhưng ngăn sao được, trường kiếm của nho sĩ trung niên vung lên, tạo thành một cái vòng hoàn mỹ.

Lại một tiếng rít cất lên.

Nho sĩ trung niên chậm rãi thu kiếm, đứng bên cạnh Lôi Oanh và Lý Hàn Y.

Bên cạnh hẳn còn hai người dựa vào thế kiếm của hẳn, cũng xông vào sát trận, là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên.

Lý Phàm Tùng tắc lưỡi thở dài: “Không bá sư không được rồi.”

Khôi hạ giọng nói: “Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên?”

Tạ Tuyên khẽ thở dài: “Trốn đi.”

Khôi kinh ngạc, hơi tức giận đáp: “Trốn?”

“Nhân lúc ta còn chưa có sát ý, mau trốn đi. Cũng là Khôi nhưng người kém xa Tô Mộ Vũ năm xưa. Nếu Tô Mộ Vũ năm xưa đứng đây, có lẽ còn có

tư cách xuất kiếm với ta.” Giọng nói của Tạ Tuyên vô cùng thành khẩn:

“Nhưng nếu là người, vậy mau mau trốn đi thì hơn. Mau về Âm Hà của người, không nên ra ngoài nữa!”

Rốt cuộc Khôi không kiềm chế nổi cơn giận trong lòng, mười một tên sát thủ đi theo Tạ Tuyên cũng chạy tới. Hắn hỏi ngược lại: “Hôm nay Chu Ảnh của Âm Hà tề tụ, các người có hai kẻ trọng thương, hai tên rác rưởi, có tư cách gì mà bảo ta trốn?”

Tạ Tuyên đột nhiên cười, như một người lớn cười nhạo hành động của trẻ

nít ngây thơ: “Chỗ ta có ba vị Kiếm Tiên, trên thế gian có kiếm trận gì ngăn được ba vị Kiếm Tiên? Đúng là trẻ con, chỉ biết nói mấy lời phô trương thanh thế.”

“Ba vị Kiếm Tiên?” Lý Phàm Tùng nghi hoặc nói: “Chẳng phải chỉ có tiên sinh ngài và sư nương là Kiếm Tiên à? Chẳng lẽ Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương tiền bối cũng ở đây?”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Bách Hiếu đường Cơ Nhược Phong rời khỏi giang hồ

đã nhiều năm, không ai dám thay đổi Thiên Hạ Võ Bàng. Tạ mỗ bất tài, chứng kiến kiếm của Lôi huynh ngày nay thật sự xứng với hai chữ Kiếm Tiên. Kiếm của Lôi huynh thanh thế như sấm, khí thế bất phàm, xin tặng một chữ Lôi, gọi là Lôi Kiếm Tiên. Lôi huynh thấy sao?”

Chương 237: Hủy Thiên Tuyệt Địa

Lôi Oanh cười khổ một tiếng, năm xưa hắn bại dưới tay Lý Hàn Y sau đó trở lại Lôi môn tu luyện kiếm thuật hơn mười năm, tới nay mới hiện thân trở lại chốn giang hồ, cuối cùng cũng nhận được danh hiệu “Lôi Kiếm Tiên” từ miệng nho sinh đệ nhất thiên hạ Tạ Tuyên. Nhưng hắn hoàn toàn không hề vui mừng. Vốn hắn nghĩ rằng năm xưa thứ mình thua kém chỉ là kiếm thuật, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, thật ra từ đầu hắn chưa bao giờ có cơ hội thắng.

“Tiên sinh, có cứu được nàng không?” Lôi Oanh hỏi.

Tạ Tuyên nhìn Lý Hàn Y sắc mặt tái nhợt, chân khí toàn thân đang chậm rãi tản mát, nói từ từ: “Có thể cứu được, nhưng nếu ta cứu phải phiền Lôi huynh ra tay hộ pháp giúp ta.”

Lôi Oanh gật đầu: “Ta sẽ dốc toàn lực.”

“Được.” Tạ Tuyên lập tức đi tới bên cạnh Lý Hàn Y, tay phải điểm liên tục vào mười đại huyệt trên người Lý Hàn Y, cường ép luồng chân khí không ngừng tỏa ra kia ngừng lại, sau đó xuất chưởng đánh vào lưng Lý Hàn Y

truyền khí cho nàng, miệng lầm bầm: “Tội gì phải vậy.”

Lôi Oanh bước lên trước một bước, nhẹ nhàng nói: “Tới đi.”

Tạ Tuyên nói không đúng, không phải ba vị Kiếm Tiên, chỉ có một Kiếm Tiên đối phó với ba mươi sát thủ tuyệt thế.

Khôi không những không giận mà còn cười: “Một mình người?”

Lý Phàm Tùng đột nhiên vung Túy Ca kiếm trong tay lên: “Còn cả ta nữa!”

Khôi vẫn nhìn về phía Lôi Oanh: “Người nghĩ một mình người ngăn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh của ta?”

Lôi Oanh cười khinh thường: “Đều là giun dế.”

“Ha ha ha ha.” Khôi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, từ trước đến nay chưa một ai cười nhạo hãn như vậy, hãn sẽ khiến Lôi Oanh trả giá cho câu

‘giun dế’ này. Hãn cúi đầu, ánh mắt bùng lên sắc đỏ, sát ý tỏa ra, tung người nhảy tới.

Một kiếm, một đao, một quạt.

Vô số binh khí thay đổi liên tục trên tay hắn, mỗi đòn đều cực kỳ âm độc tàn nhẫn.

Lôi Oanh lại vô cùng bình tĩnh vung kiếm, chỉ có điều tuy thần sắc bình tĩnh mà kiếm khí vẫn như sấm động!

Khôi rút lên một tiếng!

Tất cả sát thủ đồng thời nhảy tiếng.

Điều động ba mươi sát thủ Âm Hà là thế nào? Lúc trước ảnh hưởng nhận một khoản tiền lớn tiêu diệt Việt Tuyền Cửu Tư cũng chỉ dùng ba mươi sát thủ mà thôi.

Ba mươi sát thủ Chu Ảnh của Âm Hà đáng sợ tới mức nào? Lúc trước khi Ma giáo đông chinh, một trăm năm mươi tám người vận chuyển Ma Hành Thiên Trận, giang hồ hào kiệt không ai phá được, cuối cùng lại bị ba mươi hai Chu Ảnh phá tan thành từng mảnh.

Lý Phàm Tùng lại vân vê thanh kiếm, hai mắt hắn nhắm lại, tay phải nhẹ nhàng vung lên, lạng lẽ thì thầm: “Lên.”

Hắn là truyền nhân kiếm thuật duy nhất của Đạo Kiếm Tiên, từng xem sóng triều trên vách đá ven biển, ngộ ra kiếm ý mênh mông bước vào Kim Cương. Sau này khi sư phụ quy tiên, hắn bị tức giận khơi dậy kiếm tâm, bước vào Tự Tại Địa Cảnh.

Cho dù lúc trước bị đánh lén chịu nhục liên tiếp, nhưng hôm nay cho dù là để bảo vệ sư nương và Tạ tiên sinh sau lưng, hắn cũng muốn liều mạng quyết chiến.

“Một thành một bại, gọi là một kiếp, trước khi có thiên địa, đã có vô lượng kiếp.”

Lý Phàm Tùng đột nhiên mở mắt, Túy Ca kiếm trong tay theo suy nghĩ bay ra, chớp mắt đã hóa thành hơn trăm đóa kiếm ảnh!

Tiếp đó Phi Hiên gầm lên một tiếng, hai tay giơ lên phía trước quát lớn:

“Diệt!”

Chỉ thấy trên trăm đóa kiếm ảnh kia bùng lên ánh sáng kim.

Đây là uy thế khi vận cả Đại Long Tượng Lực và Vô Lượng kiếm, chẳng khác nào Đạo Kiếm Tiên đích thân tới!

Uy thế như vậy, không ngờ lại chặn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh!

Một thiếu niên, một đứa trẻ, chặn được ba mươi sát thủ Chu Ảnh mà cả

Ma giáo cũng sợ hãi!

Thế nhưng ngăn được bao lâu, sắc mặt Lý Phàm Tùng xanh mét, hai tay Phi Hiên run rẩy, với năng lực của bọn họ, có lẽ chỉ được trong vài nháy mắt. Mà trong vài nháy mắt này, bọn họ chỉ có một cơ hội, đó là Lôi Oanh giết chết được Khôi.

“Rốt cuộc dưới áo choàng của người cất giấu bao nhiêu binh khí.” Lôi Oanh thở hổn hển, hấn giao chiến với đối phương chỉ vài chiêu là phân cao thấp, thế nhưng mỗi lần xuất chiêu Khôi lại đổi một món binh khí, khiến hấn ứng phó không xuể.

Khôi cười lạnh xuất kiếm: “Trước khi người chết, ta sẽ nói cho người biết.”

“Người có một trăm món binh khí, ta chém đứt cả ngàn, người có một ngàn món binh khí, ta chém đứt cả vạn!” Lôi Oanh xuất kiếm đâm ra.

Chỉ nghe sấm nổi, sấm lại nổi, sấm lại dậy! Lên! Lên! Lên! Lên! Lên!

Bát Đại Phong Lôi!

Khôi vung kiếm, kiếm gãy.

Rút đao, đao hủy!

Đâm thương, thương gãy!

Múa quạt, quạt hồng!

Chỉ có thể lùi, Khôi lùi lại, lại lùi lại. Hấn cắn răng, cuối cùng cũng tháo áo choàng của mình ra. Dưới áo choàng là một bộ cơ quan tinh xảo được đúc từ tinh thiết, cột vào người hấn như con nhện tám chân. Mỗi móng vuốt đều mang theo binh khí bất đồng, cho nên hấn chỉ cần chạm nhẹ vào cơ

quan là lấy được binh khí mà mình muốn. Thế nhưng giờ khắc này hấn tháo thủ đoạn của của mình ra, rốt cuộc định làm gì?

Hấn đột nhiên quay người, rút một cây côn gỗ trên người con nhện tám chân kia ra.

Thân thể con nhện tám chân nổ tung, như một đóa hoa nở rộ.

Vô số ám khí bay về phía Lý Hàn Y.

Lịch sử luôn tương tự như vậy.

Ngày trước, Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng đánh về phía Lý Hàn Y như vậy.

Nhưng Khôi không cách nào sánh được với Tô Xương Hà, Tô Mộ Vũ, Tạ

Thất Dao, Đường môn tam lão.

Còn Lôi Oanh cũng chẳng phải Đạo Kiếm Tiên.

Hắn xuất quyền đánh ra.

Lôi môn Vô Phương quyền, quyền chưa tới khí đã tới.

Quyền phong kia có thể chống đỡ ám khí trong chốc lát nhưng không cản được tất cả ám khí.

Thân hình Lôi Oanh nhanh chóng chuyển động, một bộ quần áo màu xám, một thanh kiếm màu đỏ, như một tia chớp lao tới trước mặt Lý Hàn Y. Hắn xuất kiếm quét sạch chỗ ám khí kia xuống đất, những thứ còn sót lại bắn cả

vào người hắn, hắn vận khí ép những ám khí kia bật ra ngoài.

Khóe miệng hắn rỉ máu, cười thảm nói: “Ta sẽ không chết, bởi vì nếu ta chết bây giờ, nàng sẽ không nhớ ta.”

Lý Phàm Tùng phun ra một ngụm máu tươi, Túy Ca kiếm bay về tay, hắn lùi liền ba bước, quỳ một chân xuống đất.

Phi Hiên trực tiếp ngã thẳng xuống đất.

Không còn ai ngăn cản ba mươi Chu Ảnh.

Lôi Oanh đột nhiên tung người nhảy về phía trước, nghênh đón ba mươi Chu Ảnh.

Khôi tháo hết binh khí trên người cũng cầm kiếm đuổi theo.

Ba mươi Chu Ảnh cùng với Khôi, tất cả binh khí đều đâm về phía Lôi Oanh.

Lôi Oanh xoay người giữa không trung, đột nhiên mỉm cười. Hắn nhìn Sát Phố kiếm trong tay, khẽ thở dài: “Bao năm vậy rồi, cuối cùng người vẫn phải rời khỏi ta.”

Thân kiếm bùng lên ánh đỏ, như đang bốc cháy.

Trong lòng Khôi bồng thấy bất an.

Hắn đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cho dù Lôi Oanh dùng kiếm giỏi đến đâu đi nữa, chữ Lôi trong Lôi Kiếm Tiên vẫn quan hệ mật thiết với Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo.

Còn Sát Phố kiếm vốn là thanh kiếm được rèn từ hỏa dược!

“Chiêu này tên là Hủy Thiên Tuyệt Địa.”

“Nhiều năm trước, ta muốn tạo ra một thanh kiếm tuyệt thế, nhưng không tìm ra cách nào, luôn cảm thấy thanh kiếm này tuy mãnh liệt nhưng không có kiếm ý, không xứng được gọi là tuyệt thế. Nhưng giờ ta đã hiểu, dùng kiếm làm việc tuyệt thế, đó là thanh kiếm tuyệt thế.”

“Còn dùng kiếm bảo vệ người yêu, chính là thanh kiếm tuyệt thế.”

“Đáng tiếc đã muộn mất một chút.”

“Gặp nhau muộn, dùng kiếm này cũng đã muộn.”

Ánh đỏ lóe lên, một tiếng sấm lớn vang lên trên không trung.

Chương 238: Tiểu tăng giá lâm

Lý Phàm Tùng cả kinh nói: “Đây là cái gì!”

Tạ Tuyên quay đầu lại, thần sắc nghiêm nghị: “Hóa ra đây là thức cuối cùng của Sát Phố kiếm.”

Lý Phàm Tùng quay lại hỏi: “Hắn có chết không?”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Không biết. Lôi Oanh đã tu luyện thành công Nghiệp Hỏa cảnh, xét về mức độ hùng hậu của nội lực, chỉ kém hơn Kim Cường Bất Hoại thần thông của Phật gia một chút mà thôi.”

Sau tiếng nổ lớn, máu thịt tung tóe. Ba mươi sát thủ lao tới bị nổ văng ra ngoài, có kẻ chết, có người cho dù còn sống nhưng ngã trên mặt đất không cách nào nhúc nhích. Còn sau khi làm khói dày đặc tan đi, một người hạ

xuống đất, quần áo của hắn đã bị nổ nát bấy, để lộ bắp thịt căng phồng.

Hắn thở hổn hển, trong tay đã không còn kiếm.

Lôi Oanh, một người một kiếm, chém chết ba mươi Chu Ảnh!

Ngay khi mọi người đang kinh hãi, Tạ Tuyên đột nhiên quát lớn: “Ngăn hắn lại!”

Một bóng đen đột nhiên lao tới.

Khôi!

Hắn còn chưa chết!

Lôi Oanh định cất bước, nhưng cơn đau khắp toàn thân khiến hắn không thể nhúc nhích được.

Phi Hiên muốn vận Đại Long Tượng Lực, thế nhưng thậm chí không còn sức giơ tay lên.

Người hành động được chỉ có Lý Phàm Tùng. Hắn vận chút chân khí cuối cùng, tung người, xuất kiếm ngăn cản kiếm đầu tiên của Khôi, ngay sau đó, hắn bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ ngăn được một kiếm, nhưng đã đủ.

Bởi vì khi tiếng sấm lớn đó vang lên, một bóng người màu trắng đã xuất hiện ở phía xa.

Bóng người đó lướt tới rất nhanh, trong sách cổ có nói tiên nhân cười gió, chắc cũng chỉ như vậy. Ngay khoảnh khắc Lý Phàm Tùng ngăn cản một chiêu kiếm, bóng người màu trắng đã lướt qua bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên thở phào nhẹ nhõm, biết mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Khôi đâm kiếm thứ hai ra, nhưng bị ngăn lại.

Thứ ngăn hãm là một quả chuông, một quả chuông lớn. Nơi rừng núi hoang vu, sao vô duyên vô cớ lại có một quả chuông?

Bàn Nhược Tâm Chung.

Vô Tâm thân mặc áo trắng phất phơ chấp hai tay, vận Bàn Nhược Tâm Chung, dễ dàng ngăn cản kiếm thứ hai của Khôi.

“Vì sao mỗi lần tiểu tăng xuất hiện đều là lúc nguy hiểm như vậy, cứu người ngay lúc nguy nan?”

“Có lẽ đây là mệnh trời trong truyền thuyết, vận mệnh đã định sẵn tiểu tăng là Phật Đà giáng thế, hào quang tỏa vạn trượng. Tiểu tăng vốn không muốn thành Phật Đà, ngại nổi Phật Đà lại muốn thành ta.”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc, kinh ngạc vì trên thế gian còn có hòa thượng không biết xấu hổ như vậy, lấy mình so với Phật Đà còn chưa đủ, còn đặt Phật Đà dưới mình.

Phi Hiên cũng kinh ngạc, kinh ngạc là vì hòa thượng này tuy nói năng ngạo mạn nhưng là người có chân khí Phật môn tinh thuần nhất mà hãn từng gặp. Hãn theo chân pháp Đạo gia, đương nhiên không nhận được so sánh, nhưng vẫn chỉ thấy chênh lệch như cọng rãnh so với đại dương.

Tạ Tuyên lại mỉm cười, hãn và hòa thượng này từng hợp lực chữa thương cho Tiêu Sắt vài ngày, đương nhiên hiểu tính cách cuồng ngạo và tự luyện của hãn.

Khôi lại rất phần nộ, hãn gầm lên: “Người là ai?”

“Người rất dễ phẫn nộ, sát khí của người cũng rất nặng. Nhưng chuyện đó chỉ chứng minh nội tâm của người rất mềm yếu. Con người ta chỉ lúc nào nội tâm mềm yếu thì bên ngoài mới tỏ ra hung ác như vậy.” Vô Tâm thở

dài một tiếng, vung ống tay áo: “Cút đi!”

Trường kiếm trong tay Khôi gãy thành từng khúc, nhưng hấn không lùi, hấn lui lại phía sau một chút, nhắc chân xuất cước, mũi chân lóe lên ánh sáng lạnh.

Nhưng lại bị Vô Tâm bắt được, hấn bất đắc dĩ nói: “Phật gia có câu, tam độc tham, sân, si. Sân giả, vu khổ, khổ cụ, tăng khuể vi tính, năng chương vô sân, bất an ổn tính, ác hành sở y vi nghiệp.” Tay hấn đè xuống, ép chân của Khôi xuống theo. Khôi cảm thấy thân thể mình không khống chế được đứng dậy. Tiếp đó Vô Tâm bóp lấy cổ Khôi, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ đây là cảm giác bóp cổ vận mệnh?”

Hai mắt Khôi trợn tròn nhưng không nói được thành lời.

“Người muốn nói lắm phải không?” Vô Tâm rất hứng thú nhìn hấn.

Khôi nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt như muốn trừng ra máu.

“Ta không cho người nói đấy.” Vô Tâm nhún vai.

Mắt thấy Khôi sắp bị Vô Tâm dùng tay bóp chết, rốt cuộc Vô Tâm cũng buông tay ra, ném Khôi ra ngoài. Hấn cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Hôm nay trăng đẹp quá.”

Tạ Tuyên gật đầu: “Đúng là đẹp.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên nhìn nhau, trong lòng thâm kinh hãi, tối nay đáng lẽ trên bầu trời là một vầng trăng khuyết, thế nhưng lúc này trên đầu lại là một ánh trăng tròn.

Đó là trận Cô Hư.

Người của Âm Hà Mộ gia cũng tới.

Vô Tâm đột nhiên giơ ngón tay, chậm rãi nói: “Lục Căn Thanh Tĩnh!”

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng có tiếng vang giòn dã, như trứng gà vỡ vỏ.

Sau đó bầu trời lóe lên một bóng đen.

Vầng trăng vừa sáng vừa tròn như chiếc khay bạc kia đã hóa thành trăng khuyết. Vô Tâm quay đầu lại, phát hiện thi thể Chu Ảnh đã ít đi một nửa, Khôi vốn nằm đó cũng không thấy đâu.

“Chỉ là mấy tên rác rưởi mà thôi, có đáng để bỏ chiến trận lớn vậy ra cứu không?” Vô Tâm nhún tai một cái, xoay người, mỉm cười với Tạ Tuyên:

“Tiền bối, lâu rồi không gặp.”

Lý Phàm Tùng cầm kiếm đi về, nhìn thò thượng mặt mũi tuần tú mặc tăng bào màu trắng hỏi : “Người là ai?”

“Tiểu tăng Vô Tâm.” Vô Tâm mỉm cười với hắn: “Kiếm pháp của người không tệ.”

Lý Phàm Tùng xấu hổ lắc đầu: “Võ công của người lợi hại hơn một chút.”

Vô Tâm lắc đầu: “Chắc là lợi hại hơn nhiều chứ?”

Lý Phàm Tùng trầm nghĩ, hòa thượng này hoàn toàn không hiểu hai chữ khiêm tốn, có điều sự thật bày ngay trước mặt, hắn cũng không tranh cãi.

Thế nhưng hòa thượng Vô Tâm lại nói rất tự nhiên: “Dù sao ta cũng là chưởng môn một phái mà.”

Lý Phàm Tùng thật sự kinh ngạc, Phi Hiên lại không nhận được hỏi: “Môn phái nào?”

“Thiên Ngoại Thiên.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Thiên Ngoại Thiên?” Phi Hiên không hiểu. “Đó là chùa miếu ở đâu?”

Lý Phàm Tùng lại lập tức phản ứng lại, kéo Phi Hiên lui lại phía sau, nắm chặt Túy Ca kiếm: “Là Ma giáo!”

Vô Tâm nhướn mày: “Ma giáo gì chứ? Đó là cách gọi của các người mà thôi.”

Lôi Oanh đứng yên tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng cũng ổn định được hơi thở, miễn cưỡng bước từng bước một tới: “Người là con trai của Diệp Đình Chi?”

“Đúng vậy, vị này chắc là Lôi Oanh tiền bối? Tiểu tăng là hảo hữu của lệnh đồ Lôi Vô Kiệt.” Vô Tâm cúi đầu nói.

“Hảo hữu?” Lôi Oanh hỏi ngược lại.

Vô Tâm ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo, giọng nói kiên định: “Kết giao sinh tử!”

Lôi Oanh lại hỏi: “Cho nên lần này người tới là để giúp chúng ta? Cho dù người và Lôi Vô Kiệt là bằng hữu kết giao sinh tử nhưng đâu cần mạo hiểm như vậy để cứu sư phụ của nó?”

“Tiểu tăng tới không phải là để cứu tiền bối, đó chỉ là tiện tay.” Vô Tâm cung kính nói: “Tiểu tăng tới là để tìm người.”

Lôi Oanh nhướn mày: “Ai?”

Vô Tâm giơ tay phải, chỉ vào Lý Hàn Y đang ngồi trước mặt Tạ Tuyên, nói:

“Cô ấy.”

Chương 239: Thất quyền hàng ma

Khi Vô Tâm chỉ Lý Hàn Y nói ra chữ ‘cô ấy’, tất cả mọi người đều ngây ngốc. Tạ Tuyên chậm rãi rút tay khỏi lưng Lý Hàn Y: “Người tìm cô ấy là vì chuyện mười ba năm trước?”

“Đúng.” Vô Tâm gật đầu.

Tạ Tuyên bước lên vài bước: “Ta có thể trả lời người, không phải cô ấy.”

Vô Tâm vẫn gật đầu: “Ta biết.”

Lôi Oanh thấy Tạ Tuyên thu tay, vội vàng hỏi: “Vết thương của Hàn Y khá hơn rồi?”

Tạ Tuyên thở dài: “Ta đã giúp nàng giải độc của Hồng Nhan Lệ, nhưng chuyện tẩu hỏa nhập ma, trong thời gian ngắn ta còn chưa nghĩ ra cách.”

“Để ta.” Vô Tâm đột nhiên nói.

“Người ư?” Lôi Oanh nghi ngờ nhìn hắn, có nhìn thế nào thì hòa thượng trẻ tuổi này cũng không giống người có y thuật cao minh hơn Tạ Tuyên.

Vô Tâm khẽ mỉm cười: “Chẳng phải tẩu hỏa nhập ma ư? Tiểu tăng là người xuất gia, chuyên làm việc hàng yêu trừ ma mà.” Hắn đi qua bên cạnh Lôi Oanh, tới trước mặt Lý Hàn Y.

"Nam vô tát đất tha, tô già đa da, a la ha đế, tam miếu tam bồ đà tả." Vô Tâm lầm bầm.

Lý Phàm Tùng nghi hoặc: “Hắn đọc cái gì vậy?”

Tạ Tuyên đáp: “Đó là Lăng Nghiêm chú, còn gọi là Đại Phật Đỉnh Thủ

Lăng Nghiêm thần chú. Phật gia nói chú này bao hàm đại quang minh có thể dùng tịnh đức của Phật bao phủ hết thấy, dùng bạch tịnh đại từ bi hóa phúc cho pháp giới, có đại uy đức không thể tưởng tượng được. Người niệm chú này có thể tránh khỏi mọi thù địch, hủy diệt mọi tà ác nguyên

rũa, tránh tất cả tai bay vạ gió, hàng phục tất cả thiên ma ngoại đạo! Đây được coi là vua trong chú pháp của Phật gia!”

Lý Phàm Tùng thở dài: “Lợi hại vậy sao?”

Lôi Oanh cau mày: “Dùng mấy câu kinh văn mà phá được ma chướng trên người Hàn Y ư? Ta không tin!”

"Nam vô lô kê a la hán sĩ nam. Nam vô tô lô, đa ba na nam. . . Đa ba na nam. . . Đa ba na nam. . ." Vô Tâm gãi đầu một cái, cau mày suy nghĩ một hồi rồi thở dài: “Ài, không nhớ ra nữa.”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên, thậm chí cả Lôi Oanh đều trợn mắt há hốc mồm. Chỉ có Tạ Tuyên hiểu tính tình hòa thượng này, chỉ khẽ mỉm cười.

“Bỏ đi vậy, ta không theo cách của lão hòa thượng kia được.” Vô Tâm dứt khoát buông bỏ, sau khi im lặng ngồi một hồi, đột nhiên xuất chưởng về

phía vai Lý Hàn Y.

“Người làm gì vậy!” Lôi Oanh gầm lên một tiếng, đang định lao tới thì bị

Tạ Tuyên giơ tay cản lại.

“Chính tâm!” Vô Tâm quát lớn.

Chỉ thấy Lý Hàn Y đột nhiên mở mắt, ánh mắt lóng lánh sắc tím, trợn mắt nhìn Vô Tâm.

“Khứ ma!” Vô Tâm đột nhiên giơ tay phải vỗ vào Thiên Linh Cái của Lý Hàn Y.

Thế nhưng Lý Hàn Y đột nhiên lui lại phía sau một bước, tránh né Vô Tâm.

Mái tóc tím của cô không gió mà bay, giơ tay định cầm hai thanh kiếm của mình lên.

Tạ Tuyên vuốt ve hai thanh kiếm bên cạnh, thở dài một tiếng: “May là ta lấy kiếm đi từ trước rồi.”

Lý Hàn Y giơ tay phải ra: “Kiếm, về!”

“Định!” Tạ Tuyên khoanh chân ngồi xuống, ống tay áo vung lên, ép hai thanh kiếm đang rục kịch trở lại.

“Đa tạ tiên sinh!” Vô Tâm lại xuất quyền về phía Lý Hàn Y, quát lớn: “Khứ

ma!”

Lý Hàn Y cũng xuất quyền đánh tới, hai quyền va chạm tạo ra một tiếng nổ

lớn.

Vô Tâm gặp nguy nhưng vẫn bất động.

Lý Hàn Y không lùi nửa bước.

Vô Tâm thở dốc: “Công phu thật mạnh.”

Phi Hiên ở bên cạnh lại khen: “Nội lực Phật môn thật hùng hậu.”

Vô Tâm đột nhiên thu quyền, lần thứ hai đánh về phía Lý Hàn Y. Quyền này hoàn toàn khác với võ công bình thường của hắn. Một quyền này không hề tiêu sái, rất khó nhìn, nhưng rất chất phác.

Rất cứng rắn.

Rất hung bạo.

Nếu Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt ở đây chắc chắn sẽ thấy quyền pháp này thật quen mắt.

Kim Cương Phục Ma thần thông.

“Một quyền vào lòng ta.” Vô Tâm xuất một quyền.

“Hai quyền tiêu nghiệp chướng.” Vô Tâm lại xuất một quyền.

“Ba quyền phá ác nghiệt.” Vô Tâm vung quyền thứ ba.

“Bốn quyền tiêu tai.”

“Năm quyền phục yêu.”

“Sáu quyền hàng ma!”

“Bảy quyền được đại quang minh!”

Bảy quyền liên tiếp, mỗi quyền đều đánh vào người Lý Hàn Y. Nếu trong tay Lý Hàn Y có kiếm chắc chắn Vô Tâm không tới gần cô được. Cho dù trong tay cô không có kiếm, nếu thần chí thanh tỉnh, với công phu của cô, Vô Tâm hiện giờ chưa chắc đã là đối thủ. Nhưng giờ Lý Hàn Y mất đi thần chí, đối mặt với 7 quyền của Vô Tâm, cô chọn cứng rắn chống đỡ. Lý do là vì với sức mạnh của cô hiện giờ, đối mặt với quyền pháp như vậy, không cần phải đỡ.

Vô Tâm nhắm vào chính điểm này!

Sau bảy quyền, Vô Tâm thu quyền thở phào nhẹ nhõm: “May là lúc đầu học lén chút Kim Cương Phục Ma thần thông ở chỗ sư huynh.”

Lý Hàn Y vẫn đứng đó, mái tóc tím phát phối. Vốn dĩ cô có chân khí hộ thể, không sợ mấy quyền cứng giã của ngoại gia, thế nhưng đây lại là Kim Cương Phục Ma thần thông.

Đúng như lời của Vô Tâm, hàng yêu phục ma vốn là việc của người xuất gia.

“Chuyện này...” Lý Phàm Tùng ồ lên thán phục.

Lôi Oanh và Tạ Tuyên nhìn nhau, ánh mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Lý Hàn Y phun ra một ngụm máu đen, mái tóc tím trên đầu dần hóa thành đen, ánh mắt vốn tiêu tán dần ngưng tụ. Cô nhìn Vô Tâm mặc tăng bào màu trắng phía trước, chậm rãi hỏi: “Người là ai?”

Vô Tâm chấp hai tay: “Hàn Sơn tự, Vô Tâm.”

Lý Hàn Y cau mày: “Con trai Diệp Đình Chi.”

“Đúng vậy.” Vô Tâm thản nhiên nói.

“Hàn Y.” Bên kia Tạ Tuyên hô lớn một tiếng, vội vàng đi tới: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.”

Lý Hàn Y nhìn về phía Tạ Tuyên, lại nhìn hai thanh kiếm sau lưng hắn, đột nhiên thì thầm: “Thiết Mã Băng Hà!”

Chỉ thấy thanh Thiết Mã Băng Hà lập tức bay về tay cô.

Cô nhìn một thanh kiếm màu đỏ khác, nhẹ giọng thì thầm: “Đào Hoa.”

Tiếp đó Đào Hoa kiếm cũng về tay cô.

Cô nhìn hai thanh kiếm trong tay, mọi chuyện trước khi tẩu hỏa nhập ma lập tức tràn về. Một mình giao chiến với gia chủ Âm Hà và Đường môn tam lão, sau đó đạo sĩ thối kia dẫn theo một phiến hoa đào đi cả ngàn dặm tới. Bái đường thành thân dưới tán cây, rồi thân thể đạo sĩ thối kia tan thành mây khói trong tay mình.

Tất cả phần nộ lúc đó, lúc này đều hóa thành bi thương.

Lý Hàn Y ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, tiếng gầm đó mang theo tất cả chân khí còn sót lại trong người cô, uy thế cực kỳ bá đạo, khiến chim chóc khắp núi kêu lên líu ríu!

Lúc này Lý Phàm Tùng và Phi Hiên mới phun ra một ngụm máu tươi, Tạ Tuyên lui lại bên cạnh hai người, vội vàng truyền chân khí vào người họ.

Sau khi quát lớn, rốt cuộc Lý Hàn Y không chống đỡ nổi nữa, ngã thẳng về phía sau.

Vô Tâm vội vàng tiến tới đỡ cô, Lôi Oanh chạy lại, lo lắng hỏi: “Sao rồi?”

Vô Tâm kiểm tra mạch của Lý Hàn Y, lắc đầu: “Thân thể mệt mỏi quá độ, lại thêm đau buồn cho nên ngất đi thôi.”

Lôi Oanh gật đầu: “Được rồi.”

“Tới phía trước tìm nơi nghỉ chân.” Tạ Tuyên chú ý thấy thần sắc Lôi Oanh thay đổi, đi tới vỗ vai hân: “Đừng có chạy.”

Lôi Oanh cười khổ: “Sao người biết ta muốn chạy?”

Tạ Tuyên nhún vai, nói từng chữ một: “Vì ta đọc nhiều sách.”

Chương 240: Đường xa

“Mưa rồi.”

Tạ Tuyên ngồi trên bậc thang đột nhiên vươn tay. Một làn nước mưa chảy qua mái hiên rơi xuống tay hân. Hân ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói.

Bên cạnh hân là Lý Phàm Tùng và Phi Hiên. Phi Hiên dắt ngựa, hơi nghiêng người về phía trước tránh chỗ nước mưa. Lý Phàm Tùng nhìn

bóng người phía xa, hỏi nhỏ: “Sao hắn không vào?”

Tạ Tuyên cười khê: “Hắn là tình địch của sư phụ ngươi đấy, ngươi muốn hắn đi vào à?”

Lý Phàm Tùng thở dài một tiếng nói: “Ngày dài đêm ngắn do mắt mở, hoa nở hoa tàn chỉ tự thương. Dù sao sư phụ cũng mất sớm, những đồ đệ chúng ta cho dù thiên vị sư phụ đến đâu đi nữa cũng không nỡ để sư nương một thân một mình cả đời.”

“Sai rồi.” Tạ Tuyên chậm rãi nói.

Lý Phàm Tùng vội vàng lui lại một bước, chấp tay nói: “Chẳng lẽ lời của Phàm Tùng có gì không đúng, mong tiên sinh chỉ giáo.

“Độc thơ sai rồi, là ngày ngắn đêm dài, không phải ngày dài đêm ngắn.”

Tạ Tuyên vê tay, vê lấy một chuỗi nước mưa, chơi đùa rất hứng thú.

Lý Phàm Tùng lập tức đỏ mặt, lui sang một bên không nói gì nữa.

Còn ở phía xa, Lôi Oanh vẫn đứng ngoài cửa miếu ngẩng đầu nhìn bầu trời, không nói một lời.

Trong gian miếu nhỏ, Lý Hàn Y và Vô Tâm ngồi đối diện nhau. Sắc mặt Lý Hàn Y tái nhợt nhưng ánh mắt trong trẻo, đã khôi phục thần chí. Vô Tâm trông có vẻ bận tối mắt nhưng vẫn thông dong, lặng lẽ nhìn cô.

“Người chẳng giống phụ thân ngươi chút nào.” Lý Hàn Y mở miệng nói trước.

Vô Tâm lại đã quen với câu nói này, hỏi ngược lại: “Khác nhau nhiều lắm à?”

Lý Hàn Y gật đầu: “Phụ thân ngươi, bất luận tướng mạo hay khí chất đều rất hào hùng. Năm đó hắn suất lĩnh Ma giáo đông chinh, những người

chịu đi theo Ma giáo các người đều nói Diệp Đình Chi không giống người giang hồ mà mang khí khái đế vương. Mà người lại hoàn toàn khác, người không có vẻ sắc bén đó.”

Vô Tâm nhún vai một cái: “Tức là bảo ta không có khí khái nam nhi hả?”

Lý Hàn Y mỉm cười: “Diệp Đình Chi cũng không thích nói đùa.”

Vô Tâm lấy tay xoa nhẹ mi tâm, nhìn Lý Hàn Y như đang suy nghĩ: “Thế

tức là người quen phụ thân ta từ lâu rồi?”

“Khi ta biết hắc, hắc còn là một du hiệp ở Giang Nam, lúc đó hắc còn truyền cho ta vài chiêu kiếm. Sau đó khi gặp lại hắc, hắc đã trở thành giáo chủ Ma giáo, còn ta đại biểu cho Tuyết Nguyệt thành giao chiến với hắc.”

Lý Hàn Y dừng lại một chút rồi nói: “Ta của ngày trước, rất ngưỡng mộ hắc.”

“Nhưng người của sau đó, đã giết hắc.” Vô Tâm nói tiếp.

“Lúc đó chúng ta có tổng cộng bảy người phụ trách giết hắc.” Lý Hàn Y bình tĩnh nói.

Vô Tâm gật đầu một cái, nhẹ giọng đáp: “Ta biết, Vương Nhân Tôn của phái Thiên Sơn; Lôi Thiên Đình của Lôi gia bảo, Ôn Lãnh của og, Lạc Dạ Lan của Triều Vương các, Tô Mộ Vũ của Ám Hà cùng với Lý Hàn Y của Tuyết Nguyệt thành. Nhưng giang hồ đồn đại, người xuất kiếm cuối cùng giết người là người.”

“Khi đó sư huynh của ta, Bách Lý Đông Quân võ nghệ đã đại thành, khi quyết đấu với Diệp Đình Chi đã thắng nửa chiêu. Diệp Đình Chi bị

thương đi về nam, bảy người chúng ta liên hợp lại ám sát hãn. Đầu tiên là đại đệ tử

thăng Diệp Đình Chi, tiếp đó là nhị đệ tử giết Diệp Đình Chi, giang hồ

muốn thế hệ trẻ có thần thoại của mình. Thực lực của đại sư huynh là thật, cho nên huynh ấy không sợ ai nghi ngờ. Còn trong chuyện của ta luôn luôn mang theo chữ truyền thuyết.” Lý Hàn Y cười khổ: “Cho nên, ta không giết chết hãn.”

“Ngày đó, nếu bảy người chúng ta muốn giết chết hãn, như vậy có ít nhất ba người phải để tính mạng lại.”

“Là do người khác giết?” Long mày Vô Tâm nhướn lên.

“Người tới đây hỏi ta chứng tỏ người tin chắc không phải là ta. Hơn nữa cho dù là ta giết hãn, đó cũng là tranh chấp chính tà, thiên kinh địa nghĩa.”

Lý Hàn Y nghiêm mặt nói.

Vô Tâm hỏi tiếp: “Cho nên, hôm đó còn có ai?”

“Còn một người có cơ hội giết chết hãn, mặc dù phải trả giá. Hiện giờ hãn và ta cùng nổi danh, nhưng công lực đứng trên ta, có thể sánh vai với đại sư huynh của ta.” Lý Hàn Y hạ giọng nói.

“Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.” Vô Tâm lập tức đoán ra.

“Bên cạnh hãn còn một nữ nhân.” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Vô Tâm không nói gì thêm, chỉ gật đầu: “Quả nhiên.”

“Nữ nhân ấy và Cô Kiếm Tiên đến trước chúng ta một bước. Bọn họ đứng cách Diệp Đình Chi mười bảy trượng. Bảy người chúng ta không biết bọn họ là địch hay là bạn cho nên không dám tiến lên mà đứng yên tại chỗ theo dõi tình hình. Sau đó nữ nhân ấy nói một câu, Diệp Đình Chi

đột nhiên rút kiếm tự vẫn. Dù thế nào chúng ta cũng không ngờ Diệp Đình Chi đường đường giáo chủ ma giáo, cả đời kiêu hùng, lại đột nhiên tự vẫn trước mặt chúng ta như vậy.” Lý Hàn Y nói.

“Người đó nói gì?” Giọng điệu của Vô Tâm hơi đổi.

Lý Hàn Y lắc đầu: “Chúng ta không nghe được. Sau khi Diệp Đình Chi tự

vẫn, cô ấy và Lạc Thanh Dương đi khỏi. Thế nhưng các tiền bối thấy việc này không nên đồn ra ngoài, cho nên phái người tung tin, nói là ta giết Diệp Đình Chi, xem như lập uy cho ta. Ta nghe nói người đã gặp Vương Nhân Tôn, hẳn có kể chuyện này cho người không?”

Vô Tâm đứng dậy, phúi bụi đất trên người: “Hắn sẽ không kể chuyện này cho ta, bởi vì hắn biết người phụ nữ kia là ai.”

Lý Hàn Y gật đầu: “Ta cũng biết, nhưng ta vẫn nói cho người. Bởi vì ta có việc cần nhờ người.”

Trong lòng Vô Tâm hơi động: “Người nói tới chuyện... công lực của người đã mất?”

Lý Hàn Y cười khở: “Sau khi tỉnh lại lần này, công lực của ta chỉ còn lại không tới hai thành. Nhưng ta không muốn để người khác biết. Người giả

bộ cần tới Tuyết Nguyệt thành gặp Tư Không Trường Phong, bảo vệ ta đi khỏi.”

“Thật ra có hai người đáng tin cậy hơn.” Vô Tâm cười nói.

“Không cần.” Lý Hàn Y đứng dậy, tung người lướt ra ngoài. Thân hình cô cực nhanh, chớp mắt đã tới bên cạnh Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên vẫn ngồi trên bậc thang nghịch nước mưa, không quay đầu lại:

“Các người nói chuyện xong rồi?”

“Lần này phải cảm ơn người, có rảnh tới Tuyết Nguyệt thành uống rượu, lần này ta không đuổi người nữa.” Lý Hàn Y bình thản nói.

“Được.” Tạ Tuyên đáp rất thẳng thắn.

Lý Hàn Y lại đứng dậy, đã lướt tới bên cạnh Lôi Oanh.

Lôi Oanh vẫn không xoay người, Lý Hàn Y cũng lẳng lẳng đứng đó.

Mặc dù lúc trước đã gặp mặt, nhưng khi đó thần chí của Lý Hàn Y hoàn toàn biến mất. Hôm nay mới thật sự coi là lần đầu gặp lại.

Lôi Oanh nhẹ giọng nói: “Đã lâu không gặp.”

Lý Hàn Y lắc đầu: “Người không quay đầu, không coi là gặp.”

Lôi Oanh làm một hành động mang đầy tính thiếu niên, hắc gãi đầu: “Vì mấy năm qua, ta không trở nên đẹp dễ hơn.”

“Ta không phải người nông cạn như vậy.” Giọng nói của Lý Hàn Y mang theo ý cười.

Lôi Oanh lắc đầu: “Nhưng ta thì có. Cho nên khi ta thấy nàng lần đầu, đã thích nàng.”

Lý Hàn Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói thế thì ta cũng tương tự.”

Hai người cùng cười một tiếng.

“Xin lỗi.” Lý Hàn Y đột nhiên thở dài nói: “Năm đó giận dữ bảo người luyện thành kiếm thuật tuyệt thế rồi mới gặp ta, không ngờ ước hẹn một kiếm này lại khiến người lãng phí bao thời gian tốt đẹp như vậy.”

“Thời gian tốt đẹp ư?” Lôi Oanh lẩm bẩm.

“Trong thời gian đó, đáng lẽ người có thể gặp rất nhiều người, có lẽ sẽ có người người thích, có người người ghét, còn có người có thể bầu bạn với người cả đời...” Lý Hàn Y tiếp tục nói.

Lôi Oanh gật đầu: “Ta biết.”

“Dù sao ta cũng đã có người thương.”

“Ta cũng đã lấy chàng.”

“Nếu năm xưa người gặp nàng trước là ta.” Lôi Oanh đột nhiên nói:

“VẬY mọi chuyện có khác không?”

“Sẽ không, chắc chắn ta sẽ gặp chàng trước. Có một số việc là nhất định.”

Lý Hàn Y đáp rất quả quyết.

Lôi Oanh cảm thấy trong lòng đau âm ỉ, không nói thêm điều gì, chỉ mỉm cười sâu thẳm.

“Xin lỗi, ngày ấy tuy tẩu hỏa nhập ma nhưng ta nhớ mình nói gì. Câu nói đó, không phải thật tâm.” Lý Hàn Y buồn bã nói: “Những chuyện đó vốn không trách người được. Ngược lại, ta rất cảm kích người. Chỉ có điều vẫn là câu nói đó.”

“Có một số việc là nhất định.”

“Tạm biệt.”

Lý Hàn Y lại tung người một cái rồi đi theo hướng khác.

“Tạ tiên sinh, Vô Tâm muốn tới Tuyết Nguyệt thành gặp Thương Tiên Tư

Không Trường Phong, xin phép đi trước một bước.” Vô Tâm người mặc áo trắng nhảy ra khỏi miếu, tung người vài cái đuổi theo. Hắn tới bên

cạnh Lý Hàn Y, lén lút truyền khí qua mới khiến Lý Hàn Y cưỡng ép vận công để

che giấu thương thế không bị kiệt sức.

Lôi Oanh đột nhiên quay người lại dõi theo bóng Lý Hàn Y ở phía xa.

Nhưng Lý Hàn Y không hề quay đầu lại.

Rốt cuộc, bọn họ không gặp lại.

Một lúc lâu sau, Lôi Oanh đột nhiên quay người, nhanh chóng đi khỏi.

“Xem ra mọi chuyện đã chấm dứt, vân du rồi cũng phải quy đầu thôi.”

Tạ

Tuyên đứng dậy, công rương sách đi tới, hân cao giọng hét dài: “Lôi Oanh, chúc người sớm tìm được một thanh kiếm tốt!”

Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đứng một mình ở đó nhìn mọi người lần lượt đi khỏi, bỗng thấy tay chân luống cuống.

Tạ Tuyên đi được mười mấy bước rồi đột nhiên quay đầu nói.

“Người tên là Lý Phàm Tùng à?”

“Tên của người không được hay cho lắm, cây tùng của người có tư chất chọc thủng bầu trời.”

“Lúc trước người nói muốn báỉ ta làm thầy?”

“Ta chỉ có một yêu cầu, làm đồ đệ của Nho Kiếm Tiên rồi, sau này không được đọc thơ sai nữa.”

Chương 241: Truyền thuyết biển sâu

“Vào biển sâu rồi.”

Kim Ngôn chưởng quỹ Điền Mạc Chi đứng trên sàn thuyền, nhỏ giọng nói.

Trên mặt biển vẫn sóng êm gió lặng, không thấy bất cứ dấu hiệu kỳ lạ nào, không khác gì so với lúc trước vừa đi vào biển. Nhưng tiếng cảm thán của Điền Mạc Chi lại như vừa vượt qua biên giới gì đó.

Lôi Vô Kiệt luyện kiếm mệt, đang ngồi đó nghỉ ngơi, tò mò hỏi: “Điền chưởng quỹ, biển cạn với biển sâu có gì khác nhau?”

“Trong biển sâu có quan binh.” Điền Mạc Chi nói đầy ẩn ý.

“Có quan binh?” Lôi Vô Kiệt không hiểu, đã vài ngày nay bọn họ không thấy một bóng người, thi thoảng thấy một số thuyền lớn đang bắt cá. Đại đa số thời gian nhìn khắp biển cả chỉ có một chiếc thuyền của bọn họ, nơi thế này lấy đâu ra quan binh?”

Điền Mạc Chi chỉ một hòn đảo đơn độc ở phía xa: “Thấy chứ, hòn đảo lẻ loi kia gọi là đảo Tuyệt Sinh. Trên đó giam giữ rất nhiều tội phạm cùng hung cực ác. Do một số nguyên nhân đặc thù, không thể xử tử bọn chúng cho nên nhốt lại trên hòn đảo đó. Trên đảo đó không có thuyền đi khỏi, mỗi tháng lại có thuyền quan đưa nước uống và lương thực tới, các binh sĩ

trông coi tội phạm trên đảo cũng không thể rời khỏi, cho nên gọi là Tuyệt Sinh. Mỗi lần thấy nó ta đều biết đã đến biển sâu.”

“Nếu sợ đám tội phạm này rời khỏi đến vậy, chắc bọn họ đã phạm tội nặng, nhưng lại không nỡ xử tử, thế này là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Bởi vì giữ bọn chúng lại vẫn còn hữu dụng.” Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, chậm rãi nhả một ngụm khói. Trên biển không khí rất ẩm, hút một ngụm khói có thể khiến toàn thân khoan khoái hẳn lên. “Có kẻ trong miệng có tình báo quan trọng, có kẻ giữ lại sẽ kiếm chế được một số người, có kẻ

bị người ta trả thù ném tới đây.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Tiền bối, ngài biết nhiều chuyện thật. À, tiền bối, phía xa có thuyền tới kìa.”

“Biển sâu ẩn chứa rất nhiều bí mật khiến người ta kinh ngạc, cho nên thường không cho ngư dân bình thường đi vào, nhưng thuyền quan và một số thuyền của hộ buôn lớn vẫn có thể đi vào. Thấy một cái thuyền thôi mà, có gì đâu mà ngạc nhiên.” Điền Mạc Chi thản nhiên nói.

Từ nhỏ Lôi Vô Kiệt đã thích nghe những câu chuyện giang hồ, từ cao thủ

tuyệt đỉnh trên bảng sát thủ đến Kiếm Tiên tuyệt thế trấn thủ tứ phương, còn có cao thủ ẩn giấu trong Thiên Khải thành có thể thay đổi triều đại. Thế

nhưng những câu chuyện này rất ít khi liên quan tới trên biển. Cho nên câu chuyện mà Điền Mạc Chi kể khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắn, đặc biệt là cảm giác chứng kiến hết mọi tang thương trong giọng nói của hắn, khiến trong lòng Lôi Vô Kiệt càng thêm ngứa ngáy khó chịu. Lôi Vô Kiệt lại hỏi: “Rốt cuộc trong biển sâu có bao nhiêu nơi mới lạ? Điền chương quỹ kể cho ta đi.”

“Không luyện kiếm nữa à?” Đường Liên đứng trên nóc thuyền cúi người cười nói.

Lôi Vô Kiệt xua tay: “Ngày nào cũng luyện kiếm mệt lắm rồi, hôm nay muốn nghe kể chuyện.”

Điền Mạc Chi chẳng hề để ý, mặc dù gương mặt vẫn giữ vẻ không quan tâm tới mọi việc nhưng vẫn kể chuyện: “Đi về phía đông ba trăm hải lý có một hòn đảo đá quý. Trên đảo đều là đá quý tuyệt đỉnh, mỗi viên đều được hình thành tự nhiên, chất lượng cực tốt, cho dù đưa tới Thanh Châu Cửu Thành cũng là bảo vật hiếm có. Nhưng xung quanh hòn đảo đó có

rất nhiều đá ngầm, quan binh bảo vệ quanh đó. Thế nhưng cho dù là quan binh cũng không mấy người đi vào hòn đảo đó được. Cho dù ra khỏi hòn đảo đó cũng không mấy ai về được tới đất liền. Lòng người là thứ rất đáng sợ, cho nên quan viên bảo vệ quanh đảo cũng rất ít khi phái người vào đảo.”

“Hòn đảo này rất hợp với Tiêu Sắt.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

“Đi tiếp về phía bắc có một hòn đảo tên là Long Hỏa, đó là hòn đảo núi lửa. Khi núi lửa phun trào, dung nhao phun cao vài trăm trượng, dung nham rơi vào trong nước, gặp phải nước biển khiến lập tức sôi hơi, hơi

nước bốc lên khiến toàn bộ hòn đảo bị bao phủ trong hơi nước. Từ xa nhìn lại, khung cảnh đó thật đáng kinh ngạc, chẳng khác nào đi tới điểm cuối của bầu trời.” Ánh mắt Điền Mạc Chi lóe lên ánh sáng.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Có cơ hội phải tới đó xem thử.”

“Cái này thì khó, có núi lửa cả trăm năm cũng không phun trào một lần, có núi lửa mỗi năm phun hai ba lần, không tính trước được. Nhưng có thể đi phía đông, có thể đi phía bắc nhưng tốt nhất không nên đi về phía nam.”

Điền Mạc Chi lại nói.

“Vì sao?” Lòng hiếu kỳ của Lôi Vô Kiệt lại nổi lên.

“Nghe nói phía nam có quái vật biển, quái vật đó được gọi là quái xà chín đầu, nghe nói chỉ có một thân hình nhưng có chín cái đầu rắn. Thân thể nó lớn bằng một chiếc thuyền dài Tuyết tùng, có thể vịn đứt cột buồm. Tuy ta chưa từng thấy nhưng đúng là những thuyền buôn đi về phía nam hiếm có cái nào về được.” Điền Mạc Chi hít một hơi thuốc. “Ta có một người bạn từng đi về phía nam, hắn chỉ đi một đêm là quay về. Hắn không nói mình gặp quái vật biển nhưng khi trời tối hắn luôn nghe phía xa có tiếng quái vật gầm gừ. Tiếng gầm đó uy nghiêm đáng sợ, khiến hắn sợ hãi lập tức quay thuyền trở về. Phía nam không có thuyền

quan cho nên cũng có thuyền buôn không giấy thông hành lén lút đi về phía nam. Thịnh thoảng cũng có kẻ trở về cũng là lấy hạt dẻ trong lò lửa, cửu tử nhất sinh, hơn nữa đa số lén lút chạy về đất liền, không nói chuyện biển phía nam nữa, cho nên vùng biển phía nam rất thần bí.”

“Còn phía tây thì sao? Phía tây có chuyện gì không?” Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi.

Điền Mạc Chi ngậy ra một hồi, sau đó nhìn Lôi Vô Kiệt, ánh mắt như nhìn một thằng ngốc. Lão buông tẩu thuốc xuống, chỉ về phía tây: “Tiểu huynh đệ, người nhìn phía tây đi.”

Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt.

“Phía tây chính là nơi chúng ta đi tới. Nơi đó không có biển, chỉ có đại lục, gọi là Bắc Ly! Quê hương của người!” Điền Mạc Chi liếc mắt khinh bỉ.

Lôi Vô Kiệt lập tức đỏ mặt.

Điền Mạc Chi thở dài, gương mặt nghiêm túc trở lại: “Nhưng bất luận đảo núi lửa hay quái vật biển đều không đáng sợ. Biển rộng mênh mông, đáng sợ nhất lại là lòng người.”

“Lòng người?” Lôi Vô Kiệt nhớ lại câu chuyện về Điền Mạc Chi mà Tiêu Sắt đã từng kể, không khỏi nhú mày.

“Biển rộng mênh mông, trên một chiếc thuyền một người thay lòng, toàn bộ thuyền đều phải chôn theo.” Điền Mạc Chi lẩm bẩm.

Chiếc thuyền mà Lôi Vô Kiệt vừa nhìn thấy càng lúc càng gần. Lôi Vô Kiệt nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chiếc thuyền đó treo một lá cờ lớn, trên cờ là một con chim diều hâu giương cánh, có điều con diều hâu kia không có đầu.”

“Thật kỳ quái.” Lôi Vô Kiệt lẩm bẩm.

Điền Mạc Chi lại biến sắc: “Nguy rồi.”

Chỉ nghe một tiếng gầm vang lên, một mũi tên xé gió bay tới, bắn thẳng về

phía Lôi Vô Kiệt. Thanh thế của mũi tên cực lớn, lực cánh tay của người giương cung không nhỏ, khiến Lôi Vô Kiệt nhớ lại “Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành’. Nhưng bây giờ nào phải ngày xưa, mũi tên đó không lọt được vào mắt Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vung tay, chém rơi mũi tên đó: “Đây là cái gì?”

Điền Mạc Chi hít một hơi lạnh: “Vừa rồi quên nói với người, trên biển ngoại trừ quan binh và thương nhân, còn có hải tặc.”

Chương 242: Vua của vùng biển ngàn dặm

“Hải tặc?” Lôi Vô Kiệt chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng hưng phấn. Đương nhiên hắn từng nghe tới hải tặc. Đám người này thường kết bè kết đảng, sở hữu một chiếc thuyền lớn sau đó cướp bóc đốt giết trên biển, không việc ác gì không làm, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng thấy. Nghe nói hải tặc thường chỉ có một con mắt, hắn vẫn rất muốn thấy.

“Thú vị.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, thuận tay chém rơi một mũi tên.

Điền Mạc Chi lắc đầu: “Chẳng có gì thú vị.”

Lôi Vô Kiệt nhếch miệng cười một tiếng: “Sao lại không thú vị? Thứ chưa từng thấy, đương nhiên thú vị rồi.”

Điền Mạc Chi chỉ vào lá cờ kia: “Do lá cờ kia nên mới không buồn cười. Cờ

Vô Thủ Chiến Ưng, đám hải tặc đối diện gọi là đầu ưng, là hải tặc đáng sợ

nhất trong biển sâu.”

“Lợi hại lắm à?” Lôi Vô Kiệt vẫn khinh thường.

“Vùng biển ngàn dặm, đầu ừng làm chủ. Giết quan binh, hắc ăn hắc, không chuyện ác nào không làm. Nơi đám Vô Thủ Chiến Ưng đi qua, máy chày khắp biển.” Điền Mạc Chi đột nhiên quát lớn một tiếng: “Xuất trận!”

Sau tiếng lệnh này, tất cả võ sĩ trên thuyền đều nâng cung tên trong tay, kéo căng dây cung, nhắm ngay thuyền đối diện.

Mộc Xuân Phong, Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc nghe tiếng động đi ra, vẻ mặt khó hiểu. Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi: “Chuyện gì vậy?”

“Có hải tặc.” Điền Mạc Chi cúi đầu nói.

“Hải tặc?” Tuy Mộc Xuân Phong là tam công tử của Mộc gia nhưng hiểu biết về chuyện trên biển kém xa Điền Mạc Chi. “Hải tặc nào mà dám cướp thuyền của chúng ta?”

“Là đầu ừng, vua của vùng biển sâu trải dài ngàn dặm này. Tốt nhất bây giờ chúng ta nên dùng mũi tên chắn nhiếp, sau đó tránh né mũi nhọn.”

Điền Mạc Chi hạ giọng nói.

“Chúng ta sợ bọn chúng à?” Lôi Vô Kiệt căm tức nói.

“Trên đất bằng, đao kiếm thương có thể xưng vương, thế nhưng trên mặt biển cung tên mới là vương đạo. Tuy trên thuyền của chúng ta có không ít hộ vệ, nhưng đám đầu ừng này vốn nổi tiếng về kỹ thuật bắn cung. Nếu đánh thật, chưa chắc chúng ta đã là đối thủ.” Điền Mạc Chi lạnh nhạt nói:

“Ta biết kiếm thuật của Lôi công tử vô song, nhưng trên biển thế này, tốt nhất đừng nên mạo hiểm.”

Mộc Xuân Phong cau mày: “Chẳng phải chúng ta có nỏ Thiên Lang à?”

“Nỏ Thiên Lang chỉ có bốn phát, dùng xong là hết. Nó chỉ có thể dùng để

uy hiếp, nếu thật sự dùng tới cũng là lúc sinh tử tồn vong.” Điền Mạc Chi nhắc nhở: “Bây giờ chúng ta chỉ mới vào vùng biển sâu mà thôi.”

“Điền chương quỹ, ông nói mấy câu ấy, sai rồi.” Lôi Vô Kiệt đột nhiên quay đầu lại nói.

“Có câu nào sai?” Điền Mạc Chi nheo mắt hỏi lại.

Lôi Vô Kiệt bữu môi, giơ tay, bắt lấy mũi tên thứ ba bay tới.

“Ba mũi tên thị uy, nếu đầu hàng thì hạ cờ, sau đó treo cờ trắng. Bằng không nửa canh giờ sau bọn chúng sẽ cướp thuyền.” Điền Mạc Chi nhìn mũi tên trong tay Lôi Vô Kiệt nói.

“Không hổ là vua của vùng biển ngàn dặm này, danh tiếng thật lớn. Điền chương quỹ, ta tiếp tục trả lời câu hỏi của ông. Ông nói sai rồi, ta không chỉ

dùng kiếm lợi hại, dùng tên thực ra cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt đánh giá mũi tên trên tay, đột nhiên ném lên trời: “Ông nói lá cờ kia không thú vị, vậy ta đánh nát nó.”

Mũi tên kia bay thẳng về phía cờ Vô Thủ Chiến Ưng.

Điền Mạc Chi kinh hãi, khiêu khích như vậy thật sự rất nặng.

Mộc Xuân Phong lại vỗ tay khen hay, trên lá cờ của bọn họ là phượng hoàng tắm lửa, có lý nào phượng hoàng lại e ngại chim ưng?

Thế nhưng khi mũi tên kia sắp chạm vào lá cờ Vô Thủ Chiến Ưng, lại bị một mũi tên xé gió khắc đánh gãy.

Lôi Vô Kiệt bữu môi, mỉm cười.

Điền Mạc Chi hạ giọng nói: “Tam công tử, đây là chuyện rất nguy hiểm.”

Mộc Xuân Phong lại khoát tay một cái: “Không sao, cũng chẳng có gì khác nhau. Chẳng lẽ Thanh Châu Mộc gia ta thấy một lá cờ lại phải chạy à? Vua của vùng biển ngàn dặm gì chứ, chẳng qua là hải tặc mà thôi, cũng là phường đạo tặc, như trong sách nói, là hạ cấp! Đáng đánh!”

Nhưng lại có một mũi tên bay về phía lá cờ Phượng Hoàng phát phối của bọn họ.

Những võ sĩ trên thuyền định bắt chước người đối diện bắn rơi mũi tên kia, thế nhưng nơi đó thật sự quá cao. Tuy kỹ thuật bắn cung của bọn họ có thể bắn lên cao như vậy nhưng không thể chính xác.

Lại thấy một bóng đen nhảy lên, bước chân của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, đạp lên cột cờ bước từng bước một lên, cuối cùng nhảy một cái, xuất chiêu đánh tan mũi tên. Sau đó thân hình hắn xoay vòng, nhảy lên trên lá cờ

Phượng Hoàng Vu Phi, giẫm trên lá cờ, đứng vững tại đó. Thật sự có khí phách đứng trên đỉnh cao nhất ngắm chúng sinh bên dưới.

Tư Không Thiên Lạc vui vẻ nói: “Công lực của đại sư huynh lại tiến bộ rồi.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Hắn đã tới đỉnh cao của Tự Tại Địa Cảnh, nửa bước nữa là tiến vào Tiêu Dao.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt mang ý hỏi.

Cho dù bây giờ Lôi Vô Kiệt không còn là thiếu niên ngây thơ bị Tiêu Sắt dọa tới mức xoay lòng vòng, thậm chí thi thoảng còn chế nhạo ngược lại Tiêu Sắt, nhưng trong lòng hắn, Tiêu Sắt là người mà hắn dựa vào. Ít nhất hắn biết, một số chuyện mà hắn muốn làm hiện giờ có thể sẽ không ổn, liên

lụy tới những người ngồi trên con thuyền này. Thế nhưng hẳn thật sự rất muốn làm chuyện này, cho nên hẳn muốn hỏi ý kiến của Tiêu Sắt.

Bởi vì từ trước tới nay, Tiêu Sắt chưa bao giờ quyết định sai lầm.

Tiêu Sắt thở dài, khoanh tay trong áo, bất đắc dĩ nói: “Đi đi.”

Một chiếc thuyền buôn, cho dù là thuyền buôn lớn đến đâu đi nữa, khiêu chiến vua hải tặc của vùng biển ngàn dặm cũng chẳng phải quyết định sáng suốt. Nhưng có một số chuyện quả thật không có cách nào, ví dụ như

đối với Tiêu Sắt, chạy trốn là không thể tiếp nhận. Thế nhưng chủ nhân của chiếc thuyền này là Mộc Xuân Phong, còn Mộc Xuân Phong là người ra sao?

Một người có học, người có học có khí phách, thấy phường trộm cướp lại bỏ chạy, thế thì còn ra thể thống gì?

“Đánh chúng đi.” Tiêu Sắt lười biếng bỏ thêm một câu.

Lôi Vô Kiệt xoay người, trong lòng có sức hơn hẳn, nhắc Tâm kiếm, tung người một cái, một chân giẫm lên nước biển, lại tung người nhảy lên, rồi lại nhảy lên.

Lướt sóng lao tới!

Kẻ vừa giương cung trên thuyền hải tặc kinh ngạc. Ba mũi tên đầu là để thị

uy, chưa dùng tới bản lĩnh thật sự, nhưng mũi tên bắn cờ vừa rồi đã không hề nương tay mà vẫn bị người ta chặn lại dễ dàng như vậy đã khiến hẳn đã rất kinh hãi, không ngờ trên chiếc thuyền kia có người mang khinh công chưởng pháp tuyệt đỉnh như vậy, song càng không ngờ còn có kẻ thần thông kinh khủng có thể bước đi trên sóng!

Hai chiếc thuyền vốn còn cách nhau gần trăm trượng, thế nhưng nam tử

mặc áo đỏ cầm kiếm đã càng ngày càng gần.

Gã cầm cung kia xoay người, nhìn một nam tử một mắt sau lưng, chờ chỉ thị của hắn. Trong mắt nam tử kia lên vẻ hung ác: “Giết hắn.”

Gã cầm cung không hề do dự, xoay người, kéo căng dây cung. Vài chục cung thủ lập tức đứng thành một hàng, đồng loạt kéo cung.

“Giương cung.” Tên cầm đầu quát lớn, tất cả hải tặc kéo căng dây cung

“Bắn.” Vài chục mũi tên xé gió bay tới, vẽ một nửa vòng tròn hoàn mỹ trên bầu trời rồi đánh về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu, vung một kiếm, chém gãy tất cả mũi tên.

Quả thật, ở trên biển, cung tên hữu dụng hơn đao kiếm, nhưng có lúc, một số chuyện không theo đạo lý bình thường.

Đó chính là, khi người đủ mạnh.

Lôi Vô Kiệt tung người một cái, cúi người hạ xuống đất, đứng thẳng dậy vung kiếm, vẩy nước biển dính trên thân kiếm. Hắn ngẩng đầu, đột nhiên cười ha hả với nam tử đứng phía cuối.

“Hóa ra hải tặc có một mắt thật! Ha ha ha ha!”

Chương 243: Hải tặc áo trắng

Lôi Vô Kiệt mỉm cười vui vẻ, cho dù cách xa cả trăm trượng, đám người Tiêu Sắt trên thuyền vẫn nghe rất rõ. Ngay cả Tư Không Thiên Lạc cũng nghi hoặc: “Hắn khiêu khích người ta như thế có được không?”

Tiêu Sắt lắc đầu một cái: “Không phải hắn đang khiêu khích người ta đâu, có lẽ hắn thấy buồn cười thật.”

“Không nên lên cái thuyền ấy.” Điền Mạc Chi lạnh lùng bỏ lại một câu rồi lui xuống.

Mộc Xuân Phong hỏi: “Chúng ta có sang thuyền kia không?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không lên được. Muốn đi trên sóng thì phải có khinh công của Lôi Vô Kiệt hoặc là phải là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh, chúng ta không làm được.”

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Vậy thì lái thuyền sang.”

Đây đúng là cách duy nhất nhưng ngay cả Tiêu Sắt nghe xong cũng lấy làm kinh hãi. Hắn biết Mộc Xuân Phong to gan nhưng không ngờ lại to tới mức kinh thế hãi tục như vậy, chỉ thấy thuyền hải tặc lái tới cướp thuyền buôn, có ai thấy thuyền buôn chạy đi tìm thuyền hải tặc. Lúc trước Tiêu Sắt từng nghe Mộc Xuân Phong đọc sách tới phát ngốc, không ngờ lại ngốc tới vậy.

Nhưng hắn rất tán thưởng, hắn gật đầu: “Được.”

Mộc Xuân Phong rút thanh danh kiếm tuyệt thế Động Thiên Sơn ra, vung kiếm gầm lên: “Khởi hành.”

Thuyền dài Tuyết tùng Kim Thác lập tức xoay mũi thuyền, lái về phía thuyền hải tặc.

Còn trên chiếc thuyền đó, Lôi Vô Kiệt mới cười được một nửa đã thấy một mũi tên bắn về phía miệng cười của mình. Hắn vung kiếm dễ dàng chém xuống, lắc đầu một cái: “Quả nhiên tính khí hải tặc không được tốt.”

Gã một mắt đứng dậy, cầm thanh đao trong tay lên, sống đao treo đầy những vòng sắt, khi hắn bước đi vòng sắt va vào nhau kêu leng keng. Hắn nhìn Lôi Vô Kiệt: “Người là ai?”

“Lôi Vô Kiệt.” Lôi Vô Kiệt cười đáp.

“Người lên thuyền của ta làm gì?” Gã một mắt hỏi hắn.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi cau mày: “Tới xem hải tặc trông thế

nào.”

Gã một mắt giận dữ cười hỏi: “Giờ người thấy chưa?”

“Thấy rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Có điều làm hải tặc là không tốt, dù sao cũng là thủ đoạn giết người cướp của, thương thiên hại lý, không nên làm. Cho nên ta khuyên các người nên bỏ đao đồ tể xuống, quay đầu là bờ. Vì vậy ta còn phải làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Gã một mắt nâng đao.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên xoay người, ngẩng đầu nhìn lá cờ chim ưng bay phấp phật trong làn gió, đột nhiên cười một tiếng. Sau đó hắt tung người nhảy lên, học theo lúc Đường Liên giẫm lên cột buồm lao lên trên, trong tay hắt lấp loáng ánh lạnh, đã nâng kiếm chém về phía lá cờ chim ưng kia.

Hắn muốn xuất kiếm phá hủy lá cờ Vô Thủ Chiến Ủng!

Lại thấy gã một mắt kia cũng lên theo, khinh công của hắn cũng khá tốt, nắm lấy cột buồm nhảy lên, vung trường đao trong tay chém về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt không thể không thu hồi Tâm kiếm, cản thanh trường đao này trước, sau đó giơ chân xuất cước muốn đá gã một mắt kia xuống. Gã vội vàng nghiêng người, dùng đao ngăn cản nhưng bị Lôi Vô Kiệt đá vào trường đao, trường đao va vào ngực, rơi xuống đất, rớt thẳng xuống sàn thuyền tạo thành một cái hố to.

Lôi Vô Kiệt xoay người, hạ xuống đất.

Đám hải tặc tròn tròn hai mắt, lại thấy một tên hét lớn: “Bọn chúng, sao bọn chúng cũng tới?”

Đám hải tặc cả kinh, lúc này mới phát hiện chiếc thuyền dài tuyệt tùng đang lái về phía mình. Làm hải tặc bao năm như vậy, đây là lần đầu bọn chúng thấy kỳ quan thế này, không khỏi bối rối.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng, đang định đứng dậy chém lá cờ kia xuống.

“Đừng khinh người quá đáng.” Một giọng nói trầm trầm vang lên.

Âm thanh đại biểu cho khí, khí của âm thanh này rất mạnh. Lôi Vô Kiệt lập tức dừng lại, nhìn về phía có tiếng nói.

Chỉ thấy một người mặc áo trắng từ trong khoang thuyền đi ra. Hắn mặc đồ trắng khắp người, sạch sẽ không tì vết, mặt mũi tuấn tú như ngọc, trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn ngọc. Hắn dùng ngón tay cái bấm nhẹ, rất giống hành động của các công tử thế gia ở Thiên Khải thành. Hắn rất nhỏ

nhỏ, cũng rất trẻ tuổi, nhìn qua thậm chí còn chưa tới ba mươi. Hình tượng này rất khác với hải tặc trong tưởng tượng của Lôi Vô Kiệt.

“Người cũng là hải tặc?” Lôi Vô Kiệt ngậy ra hỏi.

“Không giống à?” Công tử áo trắng lấy từ trong lòng ra một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy.

“Không giống.” Lôi Vô Kiệt đáp rất dứt khoát.

“Hải tặc cũng phải có khí phách của hải tặc chứ, cổ nhân có câu, xếp quạt phẩy gió, lúc nói cười biến cột chèo thành tro bụi.” Công tử áo trắng thản nhiên cười nói: “Ta khinh thường làm hải tặc thô tục dã man, ta muốn làm kẻ mặc áo trắng, hai tay không dính máu nhưng lại khiến vùng biển ngàn dặm trải đầy máu.”

“Bởi vì ta chính là vua của vùng biển ngàn dặm này.”

“Vương gia, bọn họ tới kìa.” Có hải tặc tiến tới nhỏ giọng nói.

Nam tử áo trắng xoay người nhìn chiếc thuyền kia, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Trên đời có kẻ không sợ chết như vậy à?”

“Đừng xem thường bọn họ.” Một giọng nói khác vang lên, là một nam tử

trung niên cầm trường thương mặc chiến giáp. Bộ giáp của hắn có vẻ khá cũ, đã mòn đi nhiều. Gương mặt hắn rất uy nghiêm, nhìn Lôi Vô Kiệt:

“Tâm kiếm trong tay ngươi, ngươi là đệ tử môn phái nào ở Bắc Ly?”

“Cái này nói ra thì thật phức tạp.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu, tiếp tục nói: “Tại hạ

Lôi Vô Kiệt.”

“Nội công, được truyền thụ bởi Lôi Oanh của Giang Nam Phích Lịch đường Lôi gia bảo.”

“Kiếm pháp, được truyền thụ bởi nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y.”

“Kiếm quyết, được truyền thụ bởi trủng chủ tiền nhiệm của Kiếm Tâm trủng, Lý Tổ Vương.”

Bối cảnh môn phái như vậy, trong giang hồ Bắc Ly, bất luận là nói ra ở đâu cũng đủ khiến người ta kinh hãi. Nhưng sắc mặt công tử áo trắng và nam tử cầm thương chỉ hơi đổi, nhìn nhau một cái.

Ánh mắt công tử kia như có vẻ hỏi dò, nhưng nam tử cầm thương chỉ khẽ

lắc đầu.

“Vậy còn các vị, cũng nên báo tên rồi chứ.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói:

“Ngươi là vua của vùng biển ngàn dặm này, ta nên gọi ngươi ra sao? Vua hải tặc à?”

“Vương gia, tránh ra.” Nam tử cầm thương lạnh lùng nói.

Nam tử áo trắng do dự một chút rồi tránh người nhường đường.

Lôi Vô Kiệt nhìn thương trong tay hắn: “Ngươi muốn đánh với ta à?”

Nam tử cầm thương gật đầu: “Thỉnh giáo.”

“Người tên là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Giờ ta còn chưa biết, người có tư cách hỏi tên ta không.” Nam tử cầm thương bước lên trước một bước.

Lôi Vô Kiệt nắm chặt Tâm kiếm, cười nói: “Tiền bối rất tự tin.”

“Người có sư môn tốt, cũng có cảnh giới hiểm có. Nhưng còn chưa đủ.”

Nam tử vung trường thương, gương mặt mang theo ý giận mơ hồ.

“Có chỗ nào không đủ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Người còn chưa biết sinh tử. Trải qua sinh tử quan trọng hơn cảnh giới!”

Nam tử cầm thương bước lên trước một bước, vung thương về phía Lôi Vô Kiệt.

Thương được gọi là vua của bách binh, là binh khí mà quân đội thường sử

dụng. Trong giang hồ cũng có không ít môn phái dùng thương, nhưng mấy chục năm nay lại điêu tàn hơn trước. Lý do là vì một mũi thương quá

nổi tiếng. Trong thiên hạ có năm vị Kiếm Tiên, ba vị Dao Tiên, nhưng chỉ

có một vị Thương Tiên.

Bách Hiếu đường từng nói, sức thương trong thiên hạ, mình vị Thương Tiên ấy chiếm tám phần!

Đó là Thương Tiên Tư Không Trường Phong, tam thành chủ của Tuyết Nguyệt thành. Xét theo tuổi tác thì lớn hơn Lý Hàn Y vài tuổi nhưng

nhập môn khi tuổi đã cao nên xếp hạng sau. Nhưng giang hồ và các tiền bối quen biết Tuyết Nguyệt thành đều biết, Tư Không Trường Phong mới thật sự là thành chủ trên ý nghĩa của Tuyết Nguyệt thành.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Trường Phong có quan hệ không tệ, cho nên khi đối mặt với chiêu thương đó hẳn rất kinh ngạc. Bởi vì chiêu thương này mặc dù không bá đạo kéo sạch gió bão như Tư Không Trường Phong, nhưng cực kỳ giống nhau!

Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt va chạm với trường thương, tuy trong lòng hẳn rất kinh ngạc nhưng kiếm khí không hề thối lui, mạnh mẽ ép thanh trường thương kia xuống. Trường thương kia lui lại, thân thương rung một cái, như một con giao long đâm thẳng vào cổ họng Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt vẽ

một đóa kiếm hoa, dễ dàng ngăn mũi thương lại.

Nam tử gật đầu: “Người không tệ.”

“Vậy ta sẽ nói tên của ta cho người.”

“Ta tên là Vương Phách Xuyên.”

Cái tên này thật sự quen tai, có vẻ từng nghe được ở đâu rồi. Lôi Vô Kiệt thu kiếm lùi lại một bước, suy nghĩ cẩn thận một hồi, lập tức kinh ngạc!

Chương 244: Thần tướng lại tới

Cái tên Vương Phách Xuyên thật ra rất nổi tiếng, nhưng lại không mấy khi được người ta nhắc riêng một mình. Hẳn thường được nhắc tới cùng những cái tên khác.

Vương Phách Xuyên, Tiểu Trảm Giang, Tiết Đoạn Vân. Tam thần tướng của trung quân Bắc Ly.

Bốn năm trước đây, ba cái tên này vẫn mang tiếng tăm lừng lẫy. Khi nhắc tới bọn họ, không chỉ người Bắc Ly thầm thấy rung động, ngay cả

người Nam Quyết cũng cảm thấy kinh khủng.

Trong quân ngũ, đứng trên bọn họ, chỉ có Kim Giáp - Diệp Khiếu Ứng, Ngân Y - Lôi Mộng Sát cùng với người từng là đại đô hộ của Bắc Ly, Tiêu Nhược Phong.

Nhưng sau án mưu phản của Lang Gia Vương, bọn họ đều đã biến mất, biến mất khỏi Bắc Ly như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai tìm được bọn họ.

Vương Phách Xuyên thu thương đứng đó.

Lại một nam tử mặc áo giáp đi từ trong khoang thuyền ra, cũng là bộ giáp đã hao mòn không ra bộ dạng gì, cũng là ánh mắt sắc bén như ưng. Điểm khác biệt duy nhất là nam tử đó cầm hai thanh đoản thương. Tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, Tiểu Trảm Giang.

Đi theo phía sau hắn là một người với trang phục tương tự, chỉ có điều tuổi của hắn có vẻ cao hơn một chút, hai bên tóc mai đã hoa râu. Bên hông hắn dắt một thanh trường đao, sau lưng đeo một cây trường cung. Người đứng đầu trong tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, Tiết Đoạn Vân.

Những người này đặt ở Bắc Ly, tới ngày nay vẫn là nhân vật trong truyền thuyết. Ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng ngây ngốc, hắn dừng một chút, đột nhiên thu kiếm, quỳ một gối xuống: “Bái kiến ba vị thúc bá.”

Tiết Đoạn Vân nhìn gương mặt hắn, ánh mắt bỗng lóe lên vẻ kinh ngạc:

“Gương mặt ngươi rất giống một người quen cũ của ta, ngươi là?”

“Hắn cầm Tâm kiếm, đó là vũ khí của Lý tẩu.” Vương Phách Xuyên nhắc nhở.

Tiểu Trảm Giang kinh ngạc: “Chẳng lẽ...?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Gia phụ Lôi Mộng Sát, gia mẫu Lý Tâm Nguyệt.”

Ánh mắt Tiết Đoạn Vân lóe lên vẻ vui mừng: “Hóa ra là thế.”

Lúc này thuyền Kim Thác đã từ từ tiếp cận thuyền hải tặc. Nam tử áo trắng tự xưng là vua của vùng biển ngàn dặm cau mày đánh mắt một cái, cho nên những hải tặc kia không ra tay ngăn cản.

Mộc Xuân Phong đột nhiên thấy Lôi Vô Kiệt quỳ một đầu gối xuống, kinh hãi nói: “Đối diện với hãn là ai vậy? Sao Lôi Vô Kiệt lại quỳ xuống?”

Tiêu Sắt cũng cau mày: “E rằng có chuyện ngoài dự liệu của chúng ta.”

“Ta tới xem xem.” Tư Không Thiên Lạc tung người nhảy một cái, hạ xuống thuyền, cô thấy Lôi Vô Kiệt quỳ ở đó, cả giận nói: “Không đánh lại thì thôi, sao lại quỳ như vậy được.”

Lôi Vô Kiệt đang định mở miệng giải thích, thế nhưng Tư Không Thiên Lạc đâu chịu chờ tới lúc giải thích xong, xuất thương đánh về phía Vương Phách Xuyên đang ngăn trước mặt.

“Ngân Nguyệt thương, khốc đoạn trường!” Vương Phách Xuyên nhận ra mũi thương đó, tiếp đó cũng xuất một thương.

Khi Tư Không Trường Phong còn ở Tuyết Nguyệt thành đã bước vào Kim Cương Phàm Cảnh, hôm nay Đường Liên và Lôi Vô Kiệt cũng lặng lẽ tiến vào Tự Tại Địa Cảnh, vừa rồi Đường Liên còn thể hiện thực lực đỉnh cấp trong Tự Tại Địa Cảnh, Lôi Vô Kiệt cũng từng cường ép bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Chuyện này khiến cô không khỏi lo lắng, cho nên mấy ngày nay cô khổ luyện như điên trên thuyền.

Cho nên một thương này mang theo khổ luyện mấy ngày nay của cô.

Cô không muốn ngã xuống, cô không muốn trọng thương được người khác cứu, cô muốn trở thành mũi thương của hãn, mang hãn quân lâm thiên hạ. Giống như phụ thân đã nói.

Một thương đâm tới, sóng nổi lên bên mạn thuyền.

Một thương, vào Tự Tại.

Thương của Vương Phách Xuyên đánh vào thương của Tư Không Thiên Lạc. Động tác giống nhau, tốc độ giống nhau, đáng tiếc là cảnh giới bất đồng.

Là Vương Phách Xuyên thắng.

Sau nhát thương này, Tư Không Thiên Lạc lui nửa bước, Vương Phách Xuyên không rời nửa bước.

Thần sắc Mộc Xuân Phong có vẻ lo lắng: “Tư Không cô nương cũng không phải đối thủ, cảnh giới của người này thật đáng sợ.”

Tiêu Sắt lại nhìn nhận thấu đáo hơn hẳn: “Miễn cưỡng thắng được Thiên Lạc, nhưng không phải đối thủ của Đường Liên.”

Đường Liên bên cạnh hẳn gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý: “Tiếc là bên cạnh người đó còn hai người, có vẻ cảnh giới của bọn họ còn cao hơn một chút.”

Mộc Xuân Phong thở dài: “Không hổ danh hải tặc đáng sợ nhất vùng biển sâu, đánh giá thấp bọn chúng rồi.”

“Có đánh giá thấp thế nào cũng phải cứu Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc về mới được.” Đường Liên điểm nhẹ mũi chân, nhảy tới bên cạnh Tư

Không Thiên Lạc.

Nam tử áo trắng nhìn hẳn đầy hứng thú: “Hôm nay thật hiếm có, được thấy nhiều cao thủ như vậy cơ à? Lão già không chịu chết kia không đợi được nữa, muốn ta chết rồi à?”

Đường Liên đứng bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, vung nhẹ tay nhìn ba nam tử trung niên mặc giáp: “Xin chỉ giáo.”

Tiết Đoan Vân nhìn ra nội lực mà Đường Liên thể hiện sau hành động vung tay đó, hơi ngạc nhiên: “Nội công Thù Thiên?”

Tư Không Thiên Lạc nhướn mày: “Hình như các người biết rất rõ về chúng ta, nhận ra Ngân Nguyệt thương thì thôi, còn nhận ra cả Thù Thiên?”

“Các người đều là đệ tử Tuyết Nguyệt thành?” Tiết Đoan Vân hỏi.

“Gia sư Bách Lý Đông Quân.” Đường Liên hơi cúi đầu.

“Gia phụ Tư Không Trường Phong.” Tư Không Thiên Lạc lại ngẩng cao đầu.

Tiết Đoan Vân gật đầu, nói một câu vô cùng khuôn sáo: “Danh sư xuất cao đồ.”

Vương Phách Xuyên thu hồi trường thương nhìn Tiết Đoan Vân: “Chắc không phải do người đó phái tới, hơn nữa người đó có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không mời được Tuyết Nguyệt thành bán mạng cho hắn. Huống chi còn có hậu nhân của tướng quân ở đây...”

“Không thể cả tin.” Tiểu Trảm Giang ngắt lời hắn: “Trước đây có rất nhiều chuyện chúng ta cũng cho rằng sẽ không xảy ra, nhưng nó vẫn xảy ra.”

Tư Không Thiên Lạc nhíu chặt chân mày: “Rốt cuộc các người đang nói cái gì? Còn đánh nữa hay không?”

Lôi Vô Kiệt đứng lên đang định giải thích nhưng lại bị Tiểu Trảm Giang rút thương ra cản lại.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiểu Trảm Giang im lặng không nói gì, thần sắc Vương Phách Xuyên hơi ảm đạm, Tiết Đoan Vân cau mày như đang suy nghĩ điều gì.

“Chúng ta cũng tới xem xem.” Rốt cuộc Mộc Xuân Phong không nhịn được, nhảy một cái tới bên cạnh Đường Liên: “Thế này là sao?”

Đường Liên cũng không hiểu, lắc đầu một cái: “Xem không hiểu.”

“Vị này là ai?” Tiết Đoạn Vân hỏi.

“Mộc Xuân Phong.” Mộc Xuân Phong lễ phép trả lời.

Tiết Đoạn Vân nhìn chiếc thuyền dài tuyết tùng sang trọng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thanh Châu Mộc gia?”

“Đúng, là Thanh Châu Mộc gia lắm tiền nhiều của nhất. Ta biết người muốn cướp của chúng ta, nhưng, đừng có đùa.” Mộc Xuân Phong rút thanh Động Thiên Sơn ra.

Công tử áo trắng cười nói: “Nên tới cũng đã tới rồi, vị trên thuyền kia, người cũng nên lên đi. Đến bãi kiến vua của vùng biển ngàn dặm này!”

Tiêu Sắt thở dài, tuy còn chút khoảng cách nhưng hắn đã nhận ra ba vị

thần tướng, dù sao bọn họ cũng từng quen biết. Cho nên, đương nhiên hắn cũng nhận ra vị công tử mặc áo trắng nhẹ nhàng thanh thoát kia.

Kẻ tự luyện như vậy, cuồng vọng như vậy, cùng cách xưng hô tục tĩu khó nghe như vậy, trên đời này, Tiêu Sắt không tìm được người thứ hai. Hắn lắc đầu, tung người nhảy một cái, vận Đạp Vân Thừa Phong bộ đi tới trước mặt mọi người.

Ba vị thần tướng thấy hắn xong, thần sắc kinh hãi, gần như không hề do dự, lập tức vứt bỏ binh khí khom người quỳ xuống.

“Tham kiến lục hoàng tử!”

Chương 245: Vương gia nổi tiếng nhất

“Lục hoàng tử?” Mộc Xuân Phong kinh hãi: “Tiêu Sắt, người là Thiên Khải lục hoàng tử!” Mặc dù Tiêu Sắt từng nói mình là công tử của một

nhà giàu tại Thiên Khải thành, thế nhưng không ngờ nhà giàu này lại giàu đến mức độ đó.

Chẳng trách hãn họ Tiêu.

Chẳng trách truyền nhân của Dược Vương cũng khám cho hãn!

Hơn nữa còn là lục hoàng tử trong truyền thuyết, từng được toàn bộ triều đình nhất trí cho rằng sẽ kế thừa ngôi báu.

Tiêu Sắt lại không buồn để ý tới hãn, chỉ lạnh lẽ nhìn thủ lĩnh hải tặc mặc y phục màu trắng thanh thoát kia. Nam tử kia cũng cười khẽ, nhìn Tiêu Sắt.

Tư Không Thiên Lạc không nhịn được nói: “Trông hai người các người thật giống nhau.”

Lúc này mọi người mới phát hiện hai người quả thật rất giống nhau. Chỉ có điều hải tặc áo trắng có vẻ lớn hơn vài tuổi, thần sắc cũng kiêu ngạo hơn một chút. Còn Tiêu Sắt luôn ra vẻ lười biếng, nhưng xem kỹ mặt mày, quả

thật rất giống nhau.

Nam tử áo trắng phẩy nhẹ cây quạt: “Đã lâu không gặp.”

Tiêu Sắt nhẹ nhàng nâng tay, nói với ba vị thần tướng: “Miễn lễ, ta đã không còn là lục hoàng tử, xin đừng quỳ nữa.”

“Cũng đúng, không phải lục hoàng tử. Nghe đám người ngu xuẩn tới từ

đất liền kia nói người đã được phong làm Vĩnh An vương? Vĩnh An, Vĩnh An, lão già họ Tiêu kia chơi ẩn dụ quá nhỉ.” Nam tử áo trắng nói đầy ẩn ý.

“Vẫn hay hơn vua của vùng biển ngàn dặm gì đó. Người vẫn tự luyện như

vậy, tự đặt cho mình đâu có phải danh hiệu. Người như ngươi, tìm khắp thiên hạ cũng không ra được kẻ thứ hai.” Tiêu Sắt lắc đầu.

Nam tử áo trắng nhướn mày: “Ngươi quên mình rồi à? Giờ ngươi tên gì?

Tiêu Sắt? Chắc chắc chắc, thật chua xót, không phải vừa tự luyện vừa khó nghe à?”

“Vương gia, khó khăn lắm hai huynh đệ mới gặp nhau, đừng đấu võ mồm nữa.” Tiết Đoạn Vân đứng đầu trong tam thần tướng, trước nay luôn nghiêm túc thận trọng nhưng lúc này khóe miệng cũng hơi mỉm cười.

Đám người Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc cũng hiểu đám người đối diện là bạn không phải địch, thu binh khí lại, lục đục tới bên cạnh Tiêu Sắt.

Mộc Xuân Phong hơi cau mày: “Vương gia? Đây là vị vương gia nào? Bạch Vương Tiêu Sùng, hay là Xích Vương Tiêu Vũ?”

“Hai người mà ngươi nói, một tên là người mù, một tên là người điên. Sao lại là ta được?” Nam tử áo trắng nhìn Mộc Xuân Phong.

Mộc Xuân Phong suy nghĩ một chút: “Trong triều hiện nay, giới trẻ chỉ có hai vị vương gia, những vương gia khác đều cùng bối phận với Minh Đức Đế, người trẻ nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi. Lan Nguyệt Hầu coi như

trẻ tuổi, nhưng phải gọi là hầu gia mới đúng chứ.”

“Chỉ có hai vị vương gia thôi à?” Nam tử áo trắng cười nói.

Mộc Xuân Phong lại cau mày suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu một cái.

“Ngươi từng nghe câu này chưa, là cha truyền con nối?” Nam tử áo trắng hỏi hần.

Mộc Xuân Phong thuộc lòng sách luật, đương nhiên biết chuyện cha truyền con nối. Cha truyền con nối, còn gọi là vương gia mũ sắt, chỉ những vị

vương gia có quân công cực cao mới có tư cách nhận vinh dự này, con trai trưởng của mình có thể thừa kế ngôi vương của mình mà không cần bị

xuống làm hầu gia.

Trước đây Bắc Ly có bốn vị vương gia khai quốc cha truyền con nối, nhưng rất kỳ lạ, bọn họ không để lại hậu nhân. Cho nên đã lâu rồi Bắc Ly không có vương gia mũ sắt.

Cho đến thời Minh Đức Đế lên ngôi mới xuất hiện một vị vương gia có quân công cực cao, có tư cách trở thành vương gia cha truyền con nối!

Mộc Xuân Phong kinh hãi, đây mới thật sự là bất ngờ. Hắn dám cam đoan, nếu chuyện này được truyền về đất liền, mỗi người hiểu luật pháp của Bắc Ly đều kinh ngạc!

Hai mắt Đường Liên sáng lên.

Tâm kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt bỗng réo dài.

Thần sắc của ba vị thần tướng đều nghiêm nghị.

Nam tử áo trắng rất hài lòng với bầu không khí như vậy, hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp, mỉm cười nói: “Vua của vùng biển ngàn dặm, cái tên khó nghe như vậy đương nhiên không phải danh hiệu vốn có của ta.

Người đã đoán ra, vậy có thể gọi danh hiệu đó.”

“Lang Gia Vương.”

Vị vương tử oai hùng từng nâng huynh trưởng lên ngôi vị hoàng đế, chấn nhiếp Nam Quyết, đại đô hộ của Bắc Ly đánh đâu thắng đó, do có ý mưu

phản mà bị diệt trừ. Trước khi hành hình khiến Thanh Long Thủ Hộ của Thiên Khải, Lý Tâm Nguyệt một mình một kiếm độc hiến tứ đại tổng quản, cùng với Tâm Kiếm một kiếm ép thẳng tới thiên tử. Cho dù đã qua bốn năm nhưng cái tên này vẫn khiến người ta kính nể.

Tuy hãn đã chết nhưng ai cũng biết, mặc dù vương phi của Lang Gia Vương mất sớm song vẫn để lại một đứa con cho Lang Gia Vương. Sau án mưu phản của Lang Gia Vương, người con này cũng biến mất không còn tăm tích, rất nhiều người nói là bị Minh Đức Đế bí mật xử quyết. Thế

nhưng không ai chứng minh được chuyện này, mà Minh Đức Đế tuy xử tử

Lang Gia Vương nhưng không khai trừ tước vị của hãn. Cho nên trên danh nghĩa, đúng là trên thế gian vẫn có một vị Lang Gia Vương.

Mặc dù chuyện này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng thân là người có thể phát biểu ý kiến với chuyện này, Tiêu Sắt lại không phản đối. Ai cũng biết hãn có quan hệ rất tốt với Lang Gia Vương, đương nhiên quan hệ cùng con trai Lang Gia Vương cũng không quá tệ. Hãn chỉ

ngáp nhẹ một cái, hãn vẫn luôn thích làm vậy, hờ hững ngắt đứt mấy trò thổi hoắc của người khác.

Tư Không Thiên Lạc cũng ngáp một cái. Suy nghĩ của cô đơn giản hơn, cô không hiểu gì về triều chính, cũng chỉ nghe nói đến Lang Gia Vương mà thôi. Cô ngáp là vì thấy Tiêu Sắt ngáp, bản thân cũng thấy mệt mỏi mà thôi.

Nam tử tự xưng là Lang Gia Vương thần sắc hơi lúng túng, hãn hăng giọng một cái: “Có cần phải vậy không?”

Tiêu Sắt nhún vai một cái: “Muốn nói chuyện à?”

“Đương nhiên là nói chuyện rồi, chẳng lẽ ta lại đi cướp thuyền của người thật à?” Nam tử áo trắng ‘bộp’ một tiếng gấp cây quạt xếp lại.

“Ta thấy sợ thật đấy, vua biển cả Tiêu Lăng Trần!” Tiêu Sắt cười nhạt.

“Lang Gia Vương! Lang Gia Vương!” Tiêu Lăng Trần bị Tiêu Sắt gọi tên thật, ảo não nói.

Hai người một trước một sau đi về phía mũi thuyền. Có lẽ Mộc Xuân Phong còn chưa phục hồi tinh thần sau tình cảnh này, không hiểu sao hoàng tử nổi tiếng nhất lại xuất hiện bên cạnh mình; lại không giải thích được vì sao gặp hải tặc cường hãn nhất trên biển, nhưng người đó lại tự

xưng là hậu nhân của vị vương gia nổi tiếng nhất. Bên này còn có ba nam tử trung niên mặc áo giáp, nghĩ lại những câu chuyện trong truyền thuyết kia, chắc chắn là tam thần tướng của trung quân Bắc Ly rồi. Chuyện này thật sự... thật sự rất giống trong tiểu thuyết.

Đường Liên nhìn hẩn một cái: “Hối hận vì dẫn chúng ta lên thuyền?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu, tay hơi run run: “Không, chuyện này thật quá tuyệt vời! Chuyện này đáng để đem khoe với phụ thân!”

Tiêu Lăng Trần và Tiêu Sắt từ từ đi tới mũi thuyền. Hẩn mở quạt xếp, Tiêu Sắt nhìn kỹ lại phát hiện trên đó viết bốn chữ to.

Vương tôn công tử.

“Bốn năm, đã bốn năm rồi không gặp.” Vị vương tôn công tử tự luyện này vung vẩy cây quạt xếp, cảm thán.

Tiêu Sắt gật đầu: “Thật ra ta từng lén lút đi tìm người một thời gian, nhưng không phát hiện, người chạy tới đây làm hải tặc?”

“Ta là vương giả trời sinh, nếu không làm vương hầu trên đất liền được thì tới biển rộng mênh mông này cũng tốt mà. Đâu có nhỏ hơn Bắc Ly của lão già họ Tiêu kia!”

Chương 246: Nguyên tắc của hải tặc

Lang Gia Vương đã chết năm năm, cho dù từng là cái tên nổi danh nhất trên đại lục thì giờ cũng bắt đầu bị người ta quên lãng. Khi nói tới Lang Gia Vương, luôn mang theo ý cảnh còn người mất.

Người từng là vương gia oai hùng trở thành kẻ mưu phản, ngay cả những sự tích anh dũng cũng trở thành cấm kỵ.

Còn những chiến sĩ uy vũ cũng theo đó biến mất trong dòng sông lịch sử.

Thiên Khải Tứ Thủ Hộ phát huy tác dụng quan trọng trong loạn bát vương, Ngân Y tướng quân Lôi Mộng Sát dũng mãnh vô song khi viễn chinh ở Nam Quyết, cùng với tam thần tướng của trung quân Bắc Ly.

Những cái tên này đã lâu rồi không được ai nhắc tới. Chỉ có Kim Giáp tướng quân Diệp Khiếu Ứng vẫn sống động trong triều đình, chứng minh cho sự tồn tại của thời đại đó.

Cho nên gặp được ba vị cựu thần tướng ở đây là chuyện khiến người ta rất phấn chấn. Mộc Xuân Phong sắc mặt mong chờ muốn tiến tới trò chuyện nhưng không biết vì sao ba vị thần tướng có vẻ không mấy hứng thú.

Vương Phách Xuyên nhìn Tư Không Thiên Lạc cùng cây trường thương trong tay cô: “Ngân Nguyệt thương, lâu rồi không gặp. Phụ thân người đã từng truyền thương pháp cho ta.”

“Ta đã thấy.” Vừa rồi Tư Không Thiên Lạc độ thương cùng với Vương Phách Xuyên, đương nhiên đã nhận ra: “Người và phụ thân ta rất thân quen.”

“Không quen thân lắm. Lần đầu ta thấy phụ thân người là trong Điều Lôu Tiểu Trúc ở Thiên Khải thành. Ngày đó ta đang uống rượu, thuận tiện bàn luận chút vấn đề về thương pháp. Phụ thân người uống say túy lúy, còn

nói chúng ta bốc phét. Bốn người chúng ta vốn định tới đánh hấn một trận, kết quả phụ thân người lấy thanh Ngân Nguyệt thương ra, xuất ba thương là khiến ta tâm phục khẩu phục.” Vương Phách Xuyên cười một tiếng hiểm thấy, có lẽ nhớ lại những năm tháng mà mình chỉ nghe vài lời giễu cợt là muốn lao tới đánh người. “Sau đó tình cờ gặp nhau vài lần, mỗi lần đều được lợi rất nhiều. Chỉ có điều mỗi lần...”

“Mỗi lần làm sao?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiểu Trảm Giang cầm song thương nói tiếp: “Mỗi lần đều muốn đánh phụ thân của người một trận.”

Đương nhiên Tư Không Thiên Lạc cũng hiểu loại cảm giác này, cô gái đầu một cái: “Không ngờ phụ thân còn từng tới Thiên Khải.”

Tiểu Trảm Giang và Vương Phách Xuyên nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc: “Người không biết phụ thân người từng tới Thiên Khải à?”

“Không biết.” Tư Không Thiên Lạc sắc mặt vô tội.

“Người chưa từng nghe chuyện ngàn dặm đuổi thần thương, thần thương lui ngàn dặm à?” Vương Phách Xuyên hỏi dò.

Tư Không Thiên Lạc vẫn mang vẻ vô tội: “Không biết.”

Vương Phách Xuyên cười lớn một tiếng càng hiểm thấy: “Thú vị.”

“Có gì thú vị?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

Vương Phách Xuyên không trả lời, chỉ nói: “Lúc nào về Tuyết Nguyệt thành, người có thể tới hỏi phụ thân của người.”

Tư Không Thiên Lạc quay sang hỏi Đường Liên: “Sư huynh, huynh có biết không?”

Đường Liên lại đứng nhìn Tiêu Sắt và Tiêu Lăng Trần ở một hướng khác:

“Không biết bọn họ đang nói gì nhỉ?”

Mộc Xuân Phong cũng nhìn sang: “Một người từng là hoàng tử nổi tiếng nhất Bắc Ly, một người là người thừa kế của vương gia cường đại nhất. Ta cũng rất tò mò không biết bọn họ nói gì.”

Tiêu Sắt nói với Tiêu Lăng Trần: “Mấy lời người vừa nói có câu không đúng.”

Quạt xếp trong tay Tiêu Lăng Trần ngừng lại: “Câu nào không đúng?”

“Chúng ta không gặp nhau đã năm năm rồi, không phải bốn năm.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Tiêu Lăng Trần ngây ra một chút, ngay sau đó thở dài: “Người vẫn nghiêm túc như vậy.”

“Đúng vậy, ta rất nghiêm túc. Cho nên ta có vài vấn đề luôn muốn hỏi người.” Tiêu Sắt nói.

Tiêu Lăng Trần gật đầu: “Hỏi đi.”

“Năm xưa người đi khỏi như thế nào?” Tiêu Sắt hỏi.

“Ngày Thiên Khải thành xảy ra bạo động, phụ vương mang ta ngồi một chiếc xe ngựa đi về phía cửa bắc, trên đường bị Bạch Hồ sứ ngăn cản. Phụ

vương ngừng lại, không phản kháng, Bạch Hồ sứ bèn thả ta khỏi thành.

Sau đó trên đường chạy trốn ta gặp được ba vị thần tướng nên mới thoát khỏi truy sát.” Tiêu Lăng Trần nói rất bình tĩnh, như đang kể lại chuyện của người khác.

“Vì sao đêm hôm đó đột nhiên vương thúc muốn rời thành, chẳng lẽ người muốn làm loạn thật? Chẳng lẽ trận hỏa hoạn đó là do vương thúc gây ra?”

Tiêu Sắt hỏi.

“Ta không biết. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra rất đột ngột.” Tiêu Lăng Trần tiếp tục phe phẩy cây quạt: “Mãi tới trước khi ra khỏi thành gặp ba vị thần tướng ta vẫn không biết vì sao mình lại bị đuổi giết, vì sao phụ thân ta lại bị Bạch Hổ sứ ngăn cản.”

“Theo như lời Hình bộ, Lang Gia Vương mưu toan làm phản, hôm đó cố ý gây rối tại Thiên Khải thành.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Đúng là nực cười, nếu phụ vương ta thật sự tạo phản. Như vậy cả nửa Bắc Ly cũng bị hủy diệt rồi. Một vụ náo loạn nho nhỏ trong Thiên Khải thành lại bị nói thành Lang Gia Vương mưu phản, rõ ràng là sỉ nhục phụ

vương ta. Năm xưa toàn bộ Nam Quyết không ai đánh nổi phụ vương ta, đám Kim Ngô vệ trong Thiên Khải thành thì làm được gì?” Tiêu Lăng Trần cười nhạt.

Tiêu Sắt gật đầu: “Đúng vậy. Nhưng hoàng đế không nói gì, Lang Gia Vương cũng không nói gì.”

“Giống như...” Tiêu Lăng Trần nhìn Tiêu Sắt.

Hai người đồng thanh nói: “Bọn họ đã hẹn trước.”

Tiêu Sắt thu ánh mắt lại: “Ta sẽ trở về Thiên Khải thành, khai mở bí mật này.”

Tiêu Lăng Trần thu cây quạt lại: “Vậy chúc người thành công!”

Tiêu Sắt ngạc nhiên hỏi: “Người không về Thiên Khải với ta à?”

“Đừng nói đùa, người về Thiên Khải là phụng chiếu hồi kinh. Ta về Thiên Khải là đưa dê vào miệng cọp. Ta làm vương gia trên biển không tốt à, việc gì phải về chịu chết?” Tiêu Lăng Trần nói rất thẳng thắn.

“Người làm hải tặc thật à?” Tiêu Sắt hỏi ra câu này, đám hải tặc không chuyện ác nào không làm trong truyền thuyết, thật sự do Tiêu Lăng Trần suất lĩnh?

Tiêu Lăng Trần “xì” một tiếng: “Ta đường đường là người thừa kế đời sau của đại đô hộ Bắc Ly, Lang Gia Vương, sao lại đi làm mấy chuyện giết người phóng hỏa ấy được? Chẳng qua ta thấy đám thuyền buôn kia thì tiện tay cướp ít bạc thôi, không giết người không phóng hỏa! Mặc dù ta là hải tặc nhưng cũng là hải tặc có nguyên tắc!”

Tiêu Sắt không nhịn được nói: “Nguyên tắc gì?”

Tiêu Lăng Trần cười nói: “Một khối bạc lớn, một đao chặt thành hai nửa.

Người một nửa, ta một nửa. Tất cả thuyền buôn, ta cướp một nửa.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Nguyên tắc tốt.”

Tiêu Lăng Trần đột nhiên giơ tay: “Người cũng đưa ta một nửa!”

Tiêu Sắt đánh văng bàn tay hắn sang một bên: “Người biến đi!”

Tiêu Lăng Trần bất đắc dĩ thở dài: “Biết ngay là người keo kiệt không chịu cho ta mà. Ta thì khác. Bốn vương rất hào phóng. Bốn vương sẽ nói cho người một bí mật.”

Bí mật gì?

“Mấy ngày đó, có một người tới vương phủ Lang Gia Vương.”

“Ai?”

“Tổng quản Cẩn Tuyên công công.”

Tiêu Sắt hít một hơi: “Ta nhớ rồi.”

“Nếu người muốn về Thiên Khải tra xét, có lẽ chỗ tổng quản Cần Tuyên công công là nơi thích hợp nhất. Nhưng người kia rất khó đối phó. Người có đồng minh mạnh mẽ nào ở Thiên Khải không?” Tiêu Lăng Trần suy tư nói.

“Bây giờ không có, không có nghĩa là sau này không có.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Chương 247: Ước hẹn Thiên Khải

Nghe Tiêu Sắt nói xong, Tiêu Lăng Trần quay người sang, nhìn về phía đám người Lôi Vô Kiệt đang đứng đó nói chuyện, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười đầy ẩn ý: “Bọn họ?”

Tiêu Sắt không gật đầu nhưng cũng không phủ nhận.

“Không biết sau thế nào nhưng giờ trông như mấy kẻ ngu vậy.” Tiêu Lăng Trần đưa ra kết luận: “Nhất là tên áo đỏ kia kìa.”

Tiêu Sắt muốn mở miệng nhưng không biết nên phản bác thế nào.

“Đúng rồi, sao đột nhiên người lại chạy ra biển? Chắc không phải phát hiện tung tích của ta đấy chứ?” Tiêu Lăng Trần thay đổi đề tài.

Tiêu Sắt xua tay: “Người không cảm thấy ta có chỗ nào khác à?”

“Hơi thở của người rất yếu.” Tiêu Lăng Trần giơ tay phải ra, kiểm tra mạch đập của Tiêu Sắt: “Người bị bệnh à? Hơn nữa sao không cảm giác được nội lực của người? Bị người ta đả thương à?”

“Khi ta rời khỏi Thiên Khải đã gặp Nhan Chiến Thiên. Sư phụ ngăn cản lại nhưng hình như có người khác nhân lúc hai người giao thủ đánh lén ta.

Bây giờ ả mạch của ta bị thương, không thể vận công.” Tiêu Sắt thu tay lại.

“Trong vùng biển sâu có người chữa được ả mạch của người à?” Tiêu Lăng Trần hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Có lẽ thế. Chỉ là một khả năng.”

“Nếu là người, như vậy cho dù khả năng này có nhỏ đến đâu đi nữa người cũng sẽ đi. Người kia ở đâu?” Tiêu Lăng Trần trực tiếp hỏi.

“Đi về phía đông xa hơn đảo Tam Xà.” Tiêu Sắt đáp.

“Đảo Tam Xà à. Gần đây tốt nhất không nên tới chỗ đó.” Tiêu Lăng Trần thản nhiên nói.

“Sao vậy, bên kia có hải tặc hay quái vật biển?” Tiêu Sắt để ý tới thay đổi trong ánh mắt Tiêu Lăng Trần.

Tiêu Lăng Trần dùng ngón tay gõ nhẹ lên quạt: “Nơi đó có quan binh.”

“Quan binh?”

“Theo ta được biết, có một số thuyền quan bí mật chạy tới đó. Chiếc thuyền dài Trường Tùng của người đúng là không tệ, nhưng nếu đối đầu với thuyền quan, e rằng không chiếm được lợi thế gì. Hơn nữa lúc đó ta còn cảm thấy hành động của bọn họ rất kỳ quái, hẳn độc trên đảo đâu có tác dụng gì, chỉ có đám thương nhân liều mạng mới đến đó. Nhưng giờ suy nghĩ cẩn thận lại, không phải vì người đấy chứ?”

“Người nói là?” Tiêu Sắt khẽ cau mày.

“Gã mù với tên điên kia, dù thế nào đi nữa giờ bọn họ đều là vương gia.”

Tiêu Lăng Trần không nói tiếp.

Tiêu Sắt trầm ngâm một chút, lập tức gật đầu: “Được.”

“Nếu có thể, ta sẽ đi cùng người.” Tiêu Lăng Trần dừng một chút. “Thế nhưng bây giờ chưa phải lúc ta lộ diện. Lần tiếp theo ta lộ diện, ta hy vọng mình có thể trở lại Thiên Khải, đoạt lại thứ mình nên có.”

“Ta sẽ chờ người ở Thiên Khải thành.” Tiêu Sắt chỉ nói một câu như vậy rồi quay người trở lại.

“Dùng thân phận gì?” Tiêu Lăng Trần thản nhiên hỏi.

“Có lẽ là hoàng đế.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp.

“Nhưng ta cũng muốn làm hoàng đế.”

“Vậy để người làm.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh mọi người, Đường Liên nhìn Tiêu Lăng Trần, lại nhìn Tiêu Sắt: “Nói xong rồi à?”

Thần sắc của Tiêu Sắt không đổi: “Chẳng qua là mấy chuyện cũ mà thôi.”

“Lục hoàng tử.” Tiết Đoạn Vân đột nhiên nói: “Ngài muốn đi đâu?”

“Còn chưa tới lúc gặp lại.” Tiêu Sắt xoay người, nhìn những hải tặc trên biển, những người này đều từng là binh sĩ trung quân của Bắc Ly. “Năm xưa trung quân Bắc Ly không chỉ có bọn họ, khi các người trở lại Bắc Ly, vung tay triệu tập, sẽ có rất nhiều người tới ủng hộ các người.”

“Chúng ta biết.” Tiết Đoạn Vân gật đầu: “Chúng ta thiếu một mối lửa.”

“Ta sẽ nhen lửa cho các người.” Tiêu Sắt xoa mi tâm: “Sau khi ta điều tra rõ chân tướng năm xưa.”

“Đa tạ lục hoàng tử.” Tiết Đoạn Vân quỳ một chân xuống đất.

“Không cần cảm ơn ta. Nếu muốn cảm ơn thì chờ ngày người trở lại Thiên Khải đi.” Tiêu Sắt bước từ từ tới mạn thuyền, tung người nhảy một cái, trở

lại thuyền Kim Thác.

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc không hề do dự, cũng tung người nhảy theo.

Lôi Vô Kiệt xoay người hành lễ với ba vị thần tướng, cũng định đi khỏi.

“Đi đường cẩn thận.” Tiêu Lăng Trần áo trắng phất phối, vung quạt xếp tựa người vào sàn thuyền, đột nhiên nói.

“Đương nhiên rồi.” Lôi Vô Kiệt gật đầu.

“Ta tin người, vì người là con trai của tướng quân.” Tiểu Trảm Giang nói.

“Ta là Thiên Khải Thanh Long Thủ Hộ, xếp ở phương đông. Đứng đầu Tứ

Thủ Hộ.” Lôi Vô Kiệt xoay người đi khỏi.

Mộc Xuân Phong là người không nỡ đi nhất, vốn hẵn tưởng nhờ ơn Tiêu Sắt ít nhất cũng có thể ở lại uống một chén rượu, nào ngờ lại phải về nhanh như vậy, đành phải tự mời: “Ba vị thần tướng và... vị vương gia này, nếu không chê mời tới thuyền của ta uống một chén?”

Vừa dứt lời, một mũi tên bắn thẳng về phía mi tâm hăn. Tốc độ cực nhanh, không hề lưu lại đường sống.

Thế nhưng dù sao công lực của Mộc Xuân Phong cũng không yếu, danh kiếm Động Thiên Sơn trong tay phát động, đã chém rơi mũi tên kia xuống đất.

“Chúng ta là hải tặc, người là thuyền buôn. Mời chúng ta lên thuyền, không sợ bị chém đầu treo ở mũi thuyền phơi thành thây khô à?” Tiêu Lăng Trần buông cung tên xuống cười lạnh nói.

Mộc Xuân Phong không hề do dự nữa, điểm mũi chân nhanh chóng lao về

thuyền Kim Thác.

Tiết Đoạn Vân quay đầu nhìn về phía Tiêu Lăng Trần. Tiêu Lăng Trần nhún vai một cái: “Sở Hà muốn tới đảo Tam Xà.”

Tiết Đoạn Vân lắc đầu: “Không thể tới đảo Tam Xà.”

“Hắn có lý do không thể không đi.” Tiêu Lăng Trần thở dài đáp.

“Vậy ta cũng đi.” Tiết Đoạn Vân nắm trường đao bên hông.

“Ta bảo hắn ta sẽ không đi, ta không muốn bại lộ thân phận quá sớm. Khi lá cờ của Lang Gia Vương được phất lên, nó nên ở nơi khói lửa ngập trời ngoài Thiên Khải thành, chứ không phải ở biển khơi không ai hỏi đến.”

Tiêu Lăng Trần lạnh nhạt nói.

“Nhưng chúng ta sẽ đi.” Tiết Đoạn Vân vẫn nói không nhanh không chậm.

Tiêu Lăng Trần cười một tiếng: “Đúng, đương nhiên phải đi rồi.”

“Ai bảo hắn là Tiêu Sở Hà cơ chứ.”

Tiết Đoạn Vân đột nhiên gầm lớn: “Xuất phát!”

Trở lại trên thuyền Kim Thác, cho dù suýt nữa trúng một mũi tên nhưng trong lòng Mộc Xuân Phong vẫn tràn ngập tiếc nuối: “Sao về nhanh vậy, không ngờ lại gặp được tam thần tướng mà mọi người vẫn đồn, đáng lẽ

phải uống một chén chứ.”

Tư Không Thiên Lạc nhìn hẩn một cái, thầm nghĩ có phải đầu óc tên này có vấn đề không, sao lại muốn uống rượu với hải tặc?

Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lại nhìn Tiêu Sắt. Rõ ràng sau khi về thuyền Tiêu Sắt đã thay đổi một chút. Tiêu Sắt ngẩng đầu nhìn lên trời suy nghĩ

một hồi lâu rồi mới xoay người, nhìn về phía Mộc Xuân Phong: “Mộc huynh, e rằng chúng ta phải tạm biệt trước thời hạn.”

Mộc Xuân Phong ngây ra hỏi: “Sao vậy?”

“Có lẽ phải để sau này trả lại răn trên đảo Tam Xà. Có thể cho chúng ta mượn một chiếc thuyền nhỏ, để chúng ta tự đi không?” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Người điên rồi à?” Mộc Xuân Phong cau mày. “Bây giờ mà cho người một chiếc thuyền nhỏ, bất luận tới đảo Tam Xà hay về đất liền, chỉ cần gặp gió trên biển, thuyền của các người sẽ bị đánh tan. Sẽ chết.”

“Nhưng nếu chúng ta ở lại đây, tất cả mọi người trên thuyền đều sẽ chết.”

Tiêu Sắt nhìn vào mắt Mộc Xuân Phong, gằn từng chữ một.

Chương 248: Giương cung bạt kiếm

Trong mắt Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt là một người chưa bao giờ yếu thế. Cho dù đối mặt với Thiên Diện Quỷ quỷ dị khó lường của Âm Hà, thậm chí hai gia chủ Tô Tà giết người như ngóe, hẩn cũng không hề lui bước. Nhưng lần này hẩn lại nói rất nghiêm túc, nếu chúng ta ở lại trên chiếc thuyền này, tất cả mọi người trên thuyền đều sẽ chết.

Cho nên ngay Lôi Vô Kiệt cũng cảnh giác hẩn lên, rốt cuộc Tiêu Lăng Trần nói gì với hẩn, phía trước sẽ có kẻ địch ra sao.

Nhưng Mộc Xuân Phong lắc đầu rất kiên định: “Không, không ai trong chúng ta chết cả.”

Tiêu Sắt khẽ cau mày, không nói gì.

“Hơn nữa.” Mộc Xuân Phong dừng một chút: “Người đáp ứng ta, phải bắt con Thiết Lưu Ly kia. Nếu không có các người sẽ rất khó khăn.”

“Chuyện tới nước này rồi còn quan tâm tới bệnh của huynh trưởng người à?” Tiêu Sắt hỏi.

“Chuyện liên quan tới truyền thừa của Mộc gia ta, còn liên quan tới danh dự của Mộc gia ta. Không ai được cướp đồ trên thuyền của Mộc gia, bất luận hàng hóa hay là người. Điền chương quý!” Mộc Xuân Phong đột nhiên bỏ qua phong thái công tử thanh nhã kia, vung ống tay áo: “Treo cờ

gia tộc!”

Mộc gia có hai lá cờ, một là cờ buôn, chính là lá cờ Phượng Hoàng Vu Phi.

Một lá là cờ gia tộc, bên trên chỉ có một chữ vuông vức -- Mộc!

“Tuân lệnh.” Điền Mạc Chi không biết ở đâu chui ra cúi đầu đáp.

Đường Liên bước tới phía trước: “Làm sao bây giờ?”

“Mộc gia có niềm kiêu hãnh của Mộc gia, vậy ta xin nhận ân tình này của người.” Tiêu Sắt dừng lại một chút: “Có lẽ còn khoảng ba ngày, chúng ta cần dưỡng sức.”

“Phía trước có tử chiến à?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Cửu tử nhất sinh.”

“Ta có một ý tưởng, ta muốn thử xem.” Đường Liên đột nhiên nói.

“Người vừa bước vào Tự Tại Địa Cảnh, nếu cưỡng ép vào Tiêu Dao Thiên Cảnh sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói.

Đường Liên thở dài: “Nếu thật sự đến lúc đó cũng chẳng có cách nào khác.”

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, không biết đang nghĩ điều gì.

Lôi Vô Kiệt vuốt ve thanh kiếm trong ngực, như đang nghĩ gì đó.

Tư Không Thiên Lạc cắn môi một cái, muốn nói lại thôi.

Bọn họ đã gặp hiểm cảnh nhiều lần, nhưng lần này lại khác. Biển rộng mênh mông, sẽ không có các sư phụ tới cứu bọn họ. Lần này, bọn họ chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Tiêu Sắt cúi đầu, đột nhiên đi vào trong khoang thuyền.

“Người đi đâu đấy?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Các người tập võ, ta đi ngủ.” Tiêu Sắt không buồn quay đầu lại.

Ba người độ nhiên mỉm cười.

Ba ngày liền, ba ngày đều rất bình tĩnh, ngay cả Lôi Vô Kiệt cũng có vẻ trầm tư, chỉ lo tập kiếm. Tư Không Thiên Lạc diễn võ với Đường Liên nhiều lần. Đường Liên không dùng ám khí nữa, không còn chiêu thức mạnh mẽ giết người như trước, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều thể hiện phong độ đại gia. Tư Không Thiên Lạc vừa bước vào Tự Tại Địa Cảnh, thương pháp cũng như lột xác, tiến bộ thần tốc.

Tiêu Sắt vẫn luôn ngủ.

Mộc Xuân Phong luôn nhìn Động Thiên Sơn trong tay, không biết đang nghĩ điều gì.

Ba ngày sau, quả nhiên có hai chiếc thuyền chậm rãi xuất hiện trước mặt bọn họ. Hai chiếc thuyền xuất hiện gần như cùng lúc, nhưng rất rõ ràng, bọn họ không cùng phe.

Bởi một chiếc thuyền thuộc hải quân Cao Thành phủ của Bắc Ly, một chiếc thuộc Quốc Thông phủ. Những châu phủ ven biển này đều có tư cách phái thuyền ra biển sâu tuần tra, nhưng hiếm khi đi sâu vào trong biển như vậy.

Trên thuyền quan của Cao Thành phủ, đô đốc hải quân nhìn thuyền Quốc Thông phủ, lạnh nhạt hỏi: “Bọn họ cũng cử người tới à?”

Người mặc đồ xám trông như phụ tá sau lưng hắn trả lời với vẻ lạnh nhạt:

“Tổng đốc Quốc Thông phủ là em họ của mẹ đẻ Bạch Vương điện hạ.”

“Xem ra chúng ta không cần động thủ rồi?” Đô đốc đại nhân hoãn giọng lại, mặc dù tổng đốc địa nhân có quan hệ không tầm thường với vị Xích Vương điện hạ kia, nhưng mệnh lệnh này cũng cực kỳ khó khăn, khi vừa nhận được tin, sắc mặt vị tổng đốc đại nhân kia đã trắng bệch.

“E rằng bọn họ cũng nghĩ như vậy.” Nam tử áo xám thở dài.

Quả nhiên, sau khi thuyền quan của Cao Thành phủ chậm lại, thuyền của Quốc Thông phủ cũng chậm lại. Hai chiếc gần như sóng vai, hơn nữa càng lúc càng gần.

Đô đốc đại nhân thở dài: “Chuyện này thật không dễ làm.”

“Nam tử áo xám nhấn mạnh: “Nhất định phải làm.”

Đô đốc đại nhân chỉ vào lá cờ trên con thuyền chậm rãi đi về phía bọn họ, nói: “Tiên sinh, người có biết đây là cờ gì không?”

Nam tử áo xám ngẩng đầu lên, lẩm bẩm: “Thanh Châu Mộc gia?”

“Rõ ràng rồi, người nhận được tin người kia muốn ngồi thuyền tới phía đông của đảo Tam Xà, nhưng không biết hẳn ngồi chiếc thuyền gì. Thanh Châu Cửu thành là nơi tự trị, trên không có châu phủ, trực thuộc Thiên Khải. Đơn giản là vì chín tòa thành này đại biểu cho toàn bộ của cải của Thiên Khải. Còn Mộc gia ở Vân Gian thành trở thành nhà giàu nhất Thanh Châu không phải vì bọn họ nhiều tiền nhất mà vì bây giờ họ là thủ lĩnh của thương hội. Chỉ cần bọn họ muốn, người có tin không, sang năm sẽ có một nửa số người ở phủ Cao Thành trở thành lưu dân?”
Đô đốc đại nhân thở

dài: “Không đánh được.”

Mộc Xuân Phong đứng trên mũi thuyền nhìn hai chiếc thuyền chậm rãi lái tới nhưng không hề có ý né tránh, ánh mắt của hắn vẫn rất kiên định: “Mặc dù ta không thích dùng thân phận đè ép người khác, thế nhưng phụ thân thường xuyên nói với ta, làm người có lúc cũng như làm ăn, có lúc phải nhường, có lúc lại không thể lui một bước.”

Trên đỉnh đầu, lá cờ Mộc gia bay phấp phật trong gió. Tiêu Sắt khẽ mỉm cười: “Gia chủ đương nhiệm của Thanh Châu Mộc gia, đúng là đáng kính nể.”

“Có sự tích gì à?” Lôi Vô Kiệt tò mò hỏi.

“Trước đây Mộc gia ta cũng là nhà giàu tại Thanh Châu, đời tổ phụ của ta bị kẻ gian hãm hại khiến gia tộc sa sút. Thậm chí phụ thân ta chỉ có thể

kinh doanh một hiệu thuốc không lớn lắm. Sau đó phụ thân ta chấn hưng gia tộc, lại trở về gia tộc giàu có nhất thành Vân Gian, ông sai người làm lại một lá cờ gia tộc khác. Phượng Hoàng Vu Phi là cờ gia tộc của Mộc gia trong cả trăm năm nay, nhưng lá cờ chữ lại là do phụ thân mới tạo. Ta rất ít khi treo nó lên, nhưng một khi treo lên, theo ý của phụ thân chỉ mang một ý nghĩa.”

“Nghĩ là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Để người khác biết, chữ Mộc viết như thế nào!” Mộc Xuân Phong đột nhiên rút thanh Động Thiên Sơn bên hông ra, nước biển dâng trào, hào hùng tới khó tả.

Mọi người ở đây đều không khỏi sinh lòng bái phục, bởi gia chủ Mộc gia, cũng bởi khí độ của Mộc gia.

“Gần lắm rồi.” Nam tử áo xám chậm rãi nói.

Đô đốc đại nhân đặt tay lên trường đao ven hông. Bây giờ mục tiêu vẫn còn xa, đương nhiên hắn không cần rút đao nghênh địch, nếu hắn rút đao, đó là ra hiệu lệnh.

Tấn công thuyền của Thanh Châu Mộc gia? Đô đốc đại nhân cười khố một cái: “Không cần nghĩ tới hậu quả thật ư?”

Nam tử áo xám trầm giọng nói: “Chết trên biển rộng mênh mông, ai biết là ta làm?”

Đô đốc đại nhân nhìn chiếc thuyền quan của phủ Quốc Thông cách đó không xa: “Bọn họ biết.”

Ánh mắt nam tử áo xám lóe lên vẻ dữ tợn: “Cho nên chúng ta cũng có thể

nói là họ làm.”

Đô đốc đại nhân lắc đầu một cái: “Ta từng quen biết với Thanh Châu Mộc Phủ, với tác phong của vị gia chủ hiện tại của bọn họ, nếu không phân rõ ai đúng ai sai, hắn sẽ khiến cả hai nhà đều không sống nổi.”

Nam tử áo xám nghe vậy do dự một hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng: “Bản cung.”

“Cao Thành phủ sẽ trả giá rất đắt cho chuyện này.” Đô đốc đại nhân thâm hiểu, e rằng không thuyết phục được đối phương.

“Sau khi chuyện này thành công, thiên hạ đều là của chúng ta, xá gì một phủ Cao Thành?” Ánh mắt nam tử áo xám vẫn rất kiên định: “Bắn tên.”

Chương 249: Vạn tiền tề phát

Đô đốc đại nhân chậm rãi rút kiếm ra: “Hy vọng sau này người vẫn nhớ những lời vừa rồi.”

Nam tử áo xám hạ giọng nói: “Ta vẫn nhớ tên người, đô đốc hải quân phủ

Cao Thành, Hàn Thừa Chí.”

“Được!” Hàn Thừa Chí đột nhiên giơ kiếm lên cao: “Giương cung!”

Tất cả hải quân trên thuyền quan lập tức kéo căng dây cung, mũi tên nhắm thẳng chân trời, vận sức chờ bắn. Gần như cùng lúc đó, thuyền Quốc Thông phủ bên cạnh cũng giương cung tên trên tay.

Xem ra suy nghĩ của bọn họ giống nhau. Chỉ cần giết chết người trên thuyền kia, có trả giá cao hơn nữa cũng đáng!

Mộc Xuân Phong chứng kiến biến hóa trên hai chiếc thuyền đối diện, đôi mắt căng thẳng, hân vung ống tay áo, cao giọng quát: “Giương cung!”

Hộ vệ trên thuyền không hề do dự, không chút cố kỵ hai chiếc thuyền quan đối diện. Đây là sức mạnh của Thanh Châu Mộc gia, người là thuyền quan thì đã sao, một khi cản đường Mộc gia, chỉ có nước bị quét văng.

“Bảo mọi người lui về khoang thuyền đi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

Mộc Xuân Phong không hiểu: “Vì sao?”

“Cung tên không có mắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người chết. Cùng là tính mạng, ta không quý giá hơn chút nào. Đừng khiến nhiều người chết chỉ vì bảo vệ ta.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Mộc Xuân Phong chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu: “Người nói đúng, tất cả cẩn thận lui vào trong khoang thuyền, cầm thuẫn bảo vệ mình cho tốt.” Những hộ vệ kia vẫn không hề do dự, lập tức cảnh giác cầm cung tên lui vào trong khoang thuyền. Nhưng Mộc Xuân Phong vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Sao người còn chưa đi?”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Ta là bằng hữu của các người, chặn tên cho bằng hữu là chuyện nên làm.”

Điền Mạc Chi lặng lẽ đứng bên cạnh Mộc Xuân Phong, vẫn hơi khom lưng, không khuyên can vị công tử trẻ tuổi này, có lẽ hẳn biết cho dù có khuyên can cũng vô dụng.

“Người bên phía đối diện có vẻ đã lui lại, chỉ còn có vài người thôi.”
Hàn Thừa Chí nheo mắt nói.

“Chắc hẳn đang đứng đó. Hẳn sẽ không trốn.” Ý tứ của nam tử áo xám rất rõ ràng.

Cuối cùng Hàn Thừa Chí cũng vung đao chém xuống: “Bắn!”

Mưa tên đầy trời, rồi cung bắn tới.

Mộc Xuân Phong rút kiếm ra đầu tiên, sát ý trên kiếm của hắn rất yếu nhưng kiếm khí bùng bùng. Một kiếm vừa xuất, động thiên sơn, khởi vạn

triều! Chỉ thấy nước biển bị kiếm khí làm dấy lên một đợt sóng lớn, mạnh mẽ ép chỗ tên đang bắn tới xuống. Nhưng mưa tên đầy trời, vẫn còn phân nửa!

Đường Liên nhảy lên, vung mạnh hai tay, chỉ thấy hai làn nước biển dâng lên từ tay hắn, đó là Tích Thủy Thành Uyên mà Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân sáng tạo ra. Ngày trước trong Bách Hoa hội, Đường Liên

chỉ mang theo hai vò rượu, nhưng hôm nay hẳn thật sự mang theo hai dòng sông!

Đây là uy lực của cảnh giới Đại Tự Tại, nửa bước Thiên Cảnh chân chính!

Hắn vung hai tay lên, dùng hai dòng sông ép chặn tên bắn đầy trời.

Lôi Vô Kiệt rút Tâm kiếm ra, hẳn luyện kiếm ba ngày nhưng chưa lần nào thật sự rút kiếm. Hẳn đang dưỡng kiếm tâm, cũng là nuôi kiếm ý. Hẳn vung một kiếm lên trời.

Một ánh sáng đỏ lướt qua.

Hắn không dùng Sát Phổ kiếm mà Lôi Oanh truyền cho nữa, nhưng kiếm ý chém ra lần này cực kỳ giống Sát Phổ kiếm. Sát sinh tuyệt diệt, tàn nhẫn đáng sợ!

Một loạt mũi tên bị chém đứt.

Cuối cùng Tư Không Thiên Lạc vung trường thương, cô nhẹ nhàng quay một vòng quanh mọi người như đang khiêu vũ, trường thương trong tay vung lên như một điệu nhảy. Cô thu thương, cúi đầu.

Mũi tên bị đánh nát rơi đầy mặt đất.

Tiêu Sắt gật đầu: “Không tệ.”

“Dùng năm người đánh với hai nhánh quân đội, quả thật không tệ.” Người nói là Điền Mạc Chi.

“Mộc huynh, bảo người của người mau mau lái thuyền. Chúng ta muốn lên thuyền của bọn họ.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Đã ra lệnh từ lâu rồi.”

Tên bắn đầy trời như vậy, cho dù chống được một đợt nhưng nếu đối phương cứ bắn liên tục không ngừng, cuối cùng sẽ có lúc bọn họ kiệt

sức.

Cơ hội duy nhất là lao lên thuyền của bọn họ.

“Giết bọn họ.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói ra ba chữ này.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Ta không thích giết người, có thể dọa chạy bọn họ

được không?”

Hàn Thừa Chí nhíu chặt chân mày: “Trên thuyền của bọn họ có nhiều cao thủ vậy à?”

“Cao thủ? Đường đường hải quân Bắc Ly, lại sợ mấy tên dã nhân giang hồ

à?” Nam tử áo xám hạ giọng nói.

“Nếu dã nhân giang hồ không đáng sợ, vậy năm xưa Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên làm sao một mình địch cả vạn người, cuối cùng giết tận hai ngàn đại quân của Nam Quyết, dọa chạy đội quân cả đời kiêu ngạo kia?”

Hàn Thừa Chí lại giơ cao thanh trường đao.

“Mấy thằng nhóc vặt mũi chưa sạch, làm sao so được với Kiếm Tiên.” Nam tử oán hận nói.

Hàn Thừa Chí cười lạnh một tiếng, vung trường đao, lại một cơn mưa tên rời cung phóng ra.

Nhưng lại bị người đối diện chặn lại.

Thuyền đã càng lúc càng gần.

“Dùng nỏ Lạc Kim.” Hàn Thừa Chí lạnh lùng nói.

Một cái nỏ lớn được vài chục người đồng thời đẩy lên, loại nỏ khổng lồ như vậy nếu là trên đất bằng sẽ dùng để công thành, đặt trong biển là để bắn cá mập. Loại nỏ này nếu bắn vào người, chắc chắn sẽ cắt đứt lìa thân thể.

“Không bắn người, bắn thuyền.” Hàn Thừa Chí lạnh nhạt nói.

Chiếc thuyền bên cạnh cũng lấy nỏ Lạc Kim tương tự ra, đây là vũ khí cao cấp nhất của hải quân châu phủ.

Tiêu Sắt cau mày: “Có phiền toái rồi.”

Điền Mặc Chi đột nhiên huyết gió, chỉ thấy khoang thuyền bên dưới đột nhiên mở ra, bên trong như có binh khí lớn lấp lánh ánh sáng lạnh.

Nỏ Thiên Lang.

Đó là loại nỏ rất lớn, thuyền bè rất khó chuyên chở. Còn hung ác hơn nỏ Lạc Kim vài lần, chỉ có thuyền dài tuyệt tùng mới có thể trang bị.

“Nỏ Thiên Lang.” Hàn Thừa Chí nhận ra, khẽ thở dài: “Kết cục hôm nay khó liệu rồi.”

Tiêu Sắt phát tay: “Chậm lại.”

Điền Mặc Chi huyết gió, thuyền Kim Thác lập tức chậm lại.

Hàn Thừa Chí sờ chuôi đao trong tay, nhìn sang bên cạnh, chiếc thuyền Quốc Thông Phủ cũng dừng lại, không bắn tên tiếp. Hắn bực bội nói: “Có cần giống nhau như thế không?”

“Ai động thủ trước, nỏ Thiên Lang sẽ bắn bên đó trước, bên còn lại sẽ có cơ

hội.” Nam tử áo xám cho dù không quen thuộc với hải chiến nhưng cũng nghe tới uy lực của nỏ Thiên Lang.

“Thế nhưng hai cái nỏ Lạc Kim cũng đâu phải ăn chay, cho dù là thuyền dài tuyết tùng cũng không có lợi thế gì. Nỏ Lạc Kim kết hợp với vạn tên cùng bắn, e rằng bọn họ không ngăn được vài đợt.” Hàn Thừa Chí dừng một chút. “Chỉ có điều mấy lượt này đủ để hủy một chiếc thuyền.”

“Không thể để chúng đi.” Nam tử áo xám nhấn mạnh.

Hàn Thừa Chí cười một tiếng tự giễu, trong đầu thầm nghĩ, quả nhiên là đại nhân từ Thiên Khải tới, chỉ biết nói mấy yêu cầu ngang ngược như vậy.

“Cho dù ta chết ở đây.” Giọng điệu của nam tử áo xám kiên quyết.

Đang trong cục diện giằng co này, đột nhiên có một chiếc thuyền từ phía xa lái tới. Chiếc thuyền đó rất sang trọng, nếu chỉ xét theo ngoại hình thì nó giống chiếc thuyền của Mộc gia như đúc.

Lại một chiếc thuyền dài tuyết tùng.

Phía trên là một lá cờ lớn.

Cờ Thần Điều Đại Phong.

Cờ gia tộc của hoàng tộc họ Tiêu ở Bắc Ly.

Chương 250: Uy nghiêm của thiên tử

“Dừng tay.” Nam tử áo xám quát lớn.

Hắn là phụ tá của Xích Vương Tiêu Vũ, nhưng hắn không dám treo cờ

hoàng tộc họ Tiêu trong vùng biển sâu này, thậm chí không dám nói thân phận thật sự của mình cho người khác biết. Bên phía thuyền quan Quốc Thông phủ chắc chắn cũng như vậy. Hai vị vương gia nắm thực quyền

tại Bắc Ly còn không dám giống trống khua chiêng như vậy, thế thì kẻ tới là ai trong hoàng tộc?

“Là thuyền Vũ Linh của Đông Cập Hải Thị phủ.” Hàn Thừa Chí cũng thu đao, đừng nói trên thuyền kia đang treo cờ Thần Điều Đại Phong của hoàng tộc họ Tiêu, cho dù chỉ là Đông Cập Hải Thị phủ, hẳn cũng không thể đắc tội. Đó là người thống trị thật sự của toàn bộ vùng biển này, cho dù là hải quân châu phủ như bọn họ cũng phải nghe lệnh.

Nam tử áo xám vắt óc suy nghĩ nhưng không nghĩ ra rốt cuộc trên thuyền là hoàng tộc nào.

“Lại có thuyền tới tham gia náo nhiệt à?” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái:

“Còn là một chiếc thuyền lớn như vậy, e rằng không giải quyết được.”

Tiêu Sắt không nói gì, thần sắc hơi đổi.

Đường Liên nhìn ra chút manh mối: “Hình như không cùng một phe, hơn nữa những người đối diện có vẻ khá e ngại chiếc thuyền này.”

Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi một cái, Điền Mạc Chi lạnh nhạt nói:

“Là thuyền của Đông Cập Hải Thị phủ.”

“Hải Thị phủ cũng ra tay với chúng ta à?” Mộc Xuân Phong lạnh nhạt nói.

Điền Mạc Chi không lắc đầu, cũng không gật đầu, chỉ nói: “Hàng năm, một nửa ngân lượng bổng lộc của Hải Thị phủ là tới từ Thanh Châu.”

Chiếc thuyền dài tuyệt tùng tên là Vũ Linh kia càng ngày càng gần. Mộc Xuân Phong tò mò nhìn quanh: “Không biết vị nào trong hoàng tộc đích thân tới? Sau loạn bát vương, phần lớn huynh đệ của Minh Đức Đế bị đuổi khỏi Thiên Khải, phái tới đất phong, hàng năm chỉ khi đại điển tế thiên mới được nhận lệnh vào Thiên Khải. Muốn rời khỏi đất phong của

bản thân cần bảo báo cho Thiên Khải, được thánh chỉ ngự duyệt, nhưng bao năm qua có vị vương gia nào dám báo cáo đâu. Còn hoàng tộc ở Thiên Khải thành, người có thể điều động Hải Thị phủ cũng chỉ có Bạch Vương và Xích Vương.”

“Hai chiếc thuyền đối diện là do Bạch Vương và Xích Vương phái tới.”

Tiêu Sắt nói.

Mộc Xuân Phong nhướn mày: “Chẳng lẽ là vị mỹ nam đệ nhất Thiên Khải, Kim Y Trường Dao Lan Nguyệt Hầu? Ta ngưỡng mộ tên tuổi vị hầu gia này đã lâu, nếu hôm nay được gặp.”

Cuối cùng bóng người trên thuyền Vũ Linh đã rõ dần. Trên thuyền Kim Thác, ngoại trừ Tiêu Sắt mặt không đổi sắc, những người khác đều giật mình.

Bọn họ biết người này.

Hơn nữa trước đây không lâu vừa gặp.

Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, tổng quản chương kiếm, Cần Uy công công.

“Không ngờ lại là thái giám này.” Mộc Xuân Phong tặc lưỡi.

Không phải vị vương gia nào, cũng không phải vị hầu gia kia, thậm chí còn không phải họ Tiêu mà là một thái giám. Có điều là một trong những thái giám quyền thế nhất. Có điều mặc dù hẳn không họ Tiêu nhưng hẳn thật sự có tư cách giương cờ Thần Điều Đại Phong, bởi vì thế nhân đều biết, Ngũ Đại Tổng Quản chỉ nghe lệnh một người, khi bọn họ rời khỏi Thiên Khải, hành động chỉ đại biểu cho ý chí của một người.

Minh Đức Đế, Tiêu Nhược Cần.

Cho nên lá cờ Thần Điều Đại Phong này còn uy phong hơn bất cứ vị hầu gia, vương gia nào.

Bởi vì có là uy nghiêm của thiên tử.

Nam tử áo xám kinh ngạc: “Sao Cẩn Uy công công lại tới đây?”

Hàn Thừa Chí nhìn hẩn: “Có lui không?”

Nam tử áo xám hơi do dự, vì sao Cẩn Uy công công lại xuất hiện ở nơi này? Xem ra vị hoàng đế bệ hạ ở Thiên Khải thành kia cũng biết chuyện này, hơn nữa còn thể hiện lập trường của mình trong chuyện này.

Cuối cùng thuyền Vũ Linh cũng tới bên cạnh thuyền Kim Thác, đi song song với nó. Tiêu Sắt nhìn Cẩn Uy công công đứng cách đó không xa, nói:

“Công công vẫn không yên lòng, định tới đây bắt ta về à?”

Cẩn Uy công công lắc đầu nói: “Nếu vương gia đã tới nơi này, chuyện bắt vương gia về đã là vô nghĩa. Biển sâu mênh mông, dễ thấy nhất chính là chữ ‘chết’. Chắc chắn vương gia sẽ dùng chuyện này uy hiếp ta.”

Tiêu Sắt cười nói: “Công công thông minh.”

“Ý của bệ hạ là bắt người về trước khi người ra biển, đó là vì sợ người mạo hiểm. Nhưng người đã bước chân lên con đường nguy hiểm, Cẩn Uy bắt

tài, chỉ có thể quét dọn một số chướng ngại cho vương gia mà thôi.” Cẩn Uy công công rút thanh kiếm Uyên Nhân ra.

“Chuẩn bị nổ.” Bên cạnh Cẩn Uy công công là một vị tướng quân mặc áo giáp tinh xảo, hai mắt hẩn khép hờ, mặt ủ mảy chau nói.

Khoang thuyền ở giữa mở ba ô, ba cỗ nổ nhắm ngay đối diện.

Ba cỗ nổ Thiên Lang, đây là thuyền chiến của Đông Cập Hải Thị phủ.

“Có lui không?” Hàn Thừa Chí hỏi lại lần nữa.

Một chiếc thuyền khác lén lút xuất hiện ở phía xa, mũi thuyền treo một lá cờ, trên cờ là hình chim ưng không đầu.

Tiêu Lăng Trần mặc y phục màu trắng, tắm gió phe phẩy quạt giấy, thản nhiên nói: “Xem ra ta xuất hiện là dư thừa rồi.”

“Dám trắng trợn treo cờ Thần Điều Đại Phong trên mũi thuyền như vậy, còn vận dụng chiến thuyền của Đông Cập Hải Thị phủ. Xem ra là ý của Minh Đức Đế.” Vương Phách Xuyên đứng bên cạnh nói.

“Minh Đức Đế có vẻ yêu thương đứa con trai này nhỉ.” Tiêu Lăng Trần phát tay: “Chúng ta đi thôi.”

Vương Phách Xuyên gật đầu một cái, cao giọng quát: “Trở về.”

“Có lùi không?” Đây là lần thứ ba Hàn Thừa Chí hỏi câu này.

Nam tử áo xám vẫn không đáp, hắn đang nghĩ đến chuyện giết người trước mặt sẽ đắc tội với Minh Đức Đế, chuyện này có đáng giá không.

“Đừng nghĩ nữa.” Hàn Thừa Chí nhìn thấu tâm tư của hắn: “Nếu Đông Cập Hải Thị phủ đã tới, như vậy chắc chắn người không thể giết chết hắn được.”

Cuối cùng Tiêu Sắt nhìn Cẩn Uy công công một cái: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Thật ra ta nên đi cùng với vương gia.” Cẩn Uy công công thu thanh kiếm Uyên Nhân lại: “Nhưng chắc vương gia sẽ không muốn.”

Mộc Xuân Phong nhìn Điền Mạc Chi một cái, Điền Mạc Chi phát tay: “Tiến lên hết tốc lực.”

Hai chiếc thuyền quan kia không lùi nhưng lại lạng lẽ nhường đường.

Thuyền Kim Thác đi xuyên qua hai chiếc thuyền, tiến về phía trước.

Thuyền Vũ Linh của Đông Cáp Hải Thị phủ không lùi lại, khoang thuyền vẫn mở, ba cỗ nỏ Thiên Lang trong đó lấp loáng ánh sáng lạnh.

Vị tướng quân mặt mày ủ rột trên thuyền, hai mí mắt vẫn lơ lơ: “Đây là con trai mà hoàng đế bệ hạ coi trọng nhất à?”

Cần Uy công công nhìn về phía xa: “Trước đây thì đúng.”

“Có lẽ sau khi về cũng vậy.”

Trên thuyền Kim Thác, Tiêu Sắt khoanh tay sau lưng, nhìn bầu trời, im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Phụ hoàng đối xử với ta rất tốt.”

“Thế nhưng chuyện người muốn tra xét lại vi phạm ý chí của Minh Đức Đế. Người muốn chứng minh phụ hoàng người đã sai.” Đường Liên chậm rãi nói.

“Ai cũng có chuyện sai lầm, cho dù là phụ hoàng cũng vậy.” Tiêu Sắt đáp.

“Nếu ông ấy làm sai thật thì sao?” Đường Liên hỏi.

“Vì sao ông ấy lại làm sai như vậy? Ai khiến ông ấy làm sai như vậy? Sao người đó lại khiến phụ hoàng làm chuyện sai lầm đó?” Tiêu Sắt dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Ta hiểu rõ về phụ hoàng, cũng hiểu rõ về Lang Gia Vương thúc, cái sai này quá bất hợp lý. Ta nghĩ có lẽ có người đứng sau lưng khiến phụ hoàng không thể không ra quyết định như vậy.”

“Ta muốn tìm ra người đó.”

Chương 251: Tuyết Nguyệt chi phong

Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong gục xuống bàn, hóa ra đã ngủ. Bên cạnh hắn là một bình rượu đã được uống cạn và thanh trường thương màu ô kim nổi danh thiên hạ của hắn.

Gần đây Tuyết Nguyệt thành rất trống trải, đại thành chủ Bách Lý Đông Quân biến mất đã lâu, nhị thành chủ Lý Hàn Y ra khỏi thành xong không rõ tung tích, Doãn Lạc Hà và đệ tử Lạc Minh Hiên được phái đi trợ giúp nhưng có vẻ không tới nơi mà họ nên đi. Còn đệ tử của ba vị thành chủ

Đường Liên, Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt, Tư Không Thiên Lạc đã rất lâu rồi chưa về thành.

Sau trận chiến ở Lôi gia bảo, đệ tử do Đường môn phái tới Tuyết Nguyệt thành lạng lẽ rút lui, đệ tử Lôi gia bảo cũng nhận lệnh Lôi môn, vội vàng chạy về.

Hình như từ sau lần Ma giáo đông chinh năm xưa, đã lâu lắm rồi Tuyết Nguyệt thành không tiêu điều như vậy.

Tư Không Trường Phong mơ một giấc mộng.

Trong mộng hắn vẫn là kẻ tay ôm một cây trường thương, trên cán thương treo một bình rượu, cưỡi ngựa dạo chơi khắp nơi, say thì tùy ý tìm chỗ ngủ

một giấc, tỉnh lại tìm nơi nào có lệnh treo thưởng để nhận, bắt vài tên ác tặc đổi vài bữa cơm ăn. Cuộc sống như vậy không thể nói là tốt nhưng cũng không có gì không tốt. Hắn vốn là người lười biếng như vậy, có quá ít chuyện khiến hắn xóc lại tinh thần.

Mãi tới một ngày, một thiếu niên áo trắng cưỡi ngựa xuất hiện trước mặt mình. Thiếu niên kia là loại mà Tư Không Trường Phong ghét nhất, vừa nhìn quần áo là biết rất lắm tiền, nhưng lời nói của thiếu niên lại khiến hắn không ghét nổi.

“Ta từng nghe danh ngươi, ngươi rất nổi tiếng.”

“Người bắt liền mười ba trọng phạm mà Quốc Thông phủ không bắt được.”

“Người như người không nên mai một như vậy, đi cùng ta thôi.”

“Người muốn tới một tòa thành xem thử không?”

“Đó là tòa thành lớn nhất thế gian, có nữ nhân đẹp nhất, sông bạc lớn nhất, loại rượu ngon nhất, với ngựa nhanh nhất.”

“Tòa thành đó tên là Thiên Khải.”

Tư Không Trường Phong một tay chống cán thương, trên cán thương là một bình rượu lắc lư, người cũng lão đảo. Hắn không nghe rõ những lời phía sau của thiếu niên kia, chỉ nghe được câu ‘nữ nhân đẹp nhất’ đã gật đầu lia lịa: “Đi! Đi! Đi!”

Trong mộng, hắn gặp lại nữ nhân xinh đẹp nhất đó.

Nữ nhân vuốt ve dây đàn, ngồi sau tấm rèm che.

Đó là một nơi rực rỡ đầy màu sắc, đâu đâu cũng là những cô nương xinh đẹp.

Nhưng trong mắt Tư Không Trường Phong lại chỉ có cô gái ấy.

“Người có thể có được tất cả các cô gái ở đây, chỉ có cô ấy là không được.

Cô ấy là quốc sư cổ cầm, bao nhiêu vương gia trong Thiên Khải thành đều muốn có được cô ấy.”

Tư Không Trường Phong không tin, hắn đi tới, nhẹ nhàng vén tấm rèm lên.

Đúng là một cô gái nghiêng nước nghiêng thành, Tư Không Trường Phong còn muốn đi vào nhưng lại nghe một tiếng: “Cút.”

Một khắc sau, hấn cút thật.

Trong đó còn xảy ra rất nhiều chuyện, hình như ở đâu đó có lửa cháy, hình như có người đang chém, hình như mình trúng vài mũi tên, toàn thân dính đầy máu tươi.

Nhưng những hình ảnh đó chỉ là thoáng qua, một khắc sau, hấn đang cười ngựa phi như điên, như phóng thích tất cả lửa giận, cười ngựa chạy liên

tục, ngày đêm đều không nghỉ, chạy hơn ngàn dặm, hấn mới nặng nề thở phào một hơi.

Thế nhưng hấn vừa dừng lại, sau lưng lại có một con ngựa trắng đuổi theo.

Cô gái nghiêng nước nghiêng thành đó ngồi trên ngựa, không biết lấy từ đâu ra một thanh kiếm, xuất kiếm chém mình xuống ngựa. Sau đó cô lập tức quay đầu ngựa, phóng như điên trở về.

Từ Không Thiên Phong ngậy ra một hồi, cũng lập tức tung người lên ngựa, lại đuổi theo.

“Người đừng chạy. Người đuổi theo ta có phải đã đồng ý với lời ta nói đêm hôm đó không?”

“Có phải người cũng yêu ta không?”

“Lạc Thủy Thanh!”

“Lạc Thủy Thanh... Lạc Thủy Thanh... Lạc Thủy Thanh...” Từ Không Trường Phong tỉnh dậy từ giấc mộng, bấy giờ mới phát hiện trên bàn đã ướt nhèm, nước mắt mình chảy dài từ bao giờ không biết. Hấn nhẹ nhàng lau nước mắt đi.

Lại mơ thấy nàng rồi, Thủy Thanh.

Tư Không Trường Phong ngồi dậy, có cảm giác buồn bã mất mát.

Dù sao người đã chẳng còn ở đây, cho dù mơ thấy cũng chỉ thêm buồn mà thôi.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, Tư Không Trường Phong xoa tay, nước mắt trên bàn lập tức bốc hơi, trở nên khô ráo. Hãn đứng dậy nói:

“Chuyện gì?”

Đệ tử ngoài cửa cung kính bẩm báo: “Doãn trưởng lão và Lạc sư huynh đã về.”

Tư Không Trường Phong nói: “Ta biết rồi.” Hãn cảm thương lên, đẩy cửa bước xuống lầu.

Doãn Lạc Hà và Lạc Minh Hiên đứng lặng tại đó. Thần sắc Lạc Minh Hiên hơi bất an, trong lòng hãn vẫn khá kính nể vị tam thành chủ nắm thực quyền tại Tuyết Nguyệt thành. Mình ra ngoài tới hai lần mà không dẫn được con gái của ông ấy về, không khéo sẽ bị trách phạt. Doãn Lạc Hà chỉ

cười khanh khách, có vẻ chẳng lo ngại gì.

Tư Không Trường Phong nhìn Doãn Lạc Hà, thở dài: “Người nói người muốn tới Vô Song thành kiểm tra thực hư ra sao, có thăm dò được gì không?”

“Chuyện Lôi gia bảo, không phải do bọn họ làm.” Doãn Lạc Hà nghiêm trang nói.

“Nói nhảm!” Tư Không Trường Phong trách mắng: “Có phải bọn họ làm hay không, chẳng phải nhìn một cái là ra à? Trừ phi đầu óc Vô Song thành hỏng hẳn rồi thì mới làm chuyện này.”

Doãn Lạc Hà thở dài: “Nhìn ra nhưng không nói ra, tình ý bao năm của chúng ta vẫn đó.”

“Ta với người làm gì có tình ý gì, kẻ có tình ý với người là tên Tống Yến Hồi kia kìa. Đáng tiếc hẳn là tên đầu gốc, đáng đời hẳn, luyện cả đời kiếm thuật vẫn chẳng bằng Hàn Y.” Tư Không Trường Phong tức giận nói: “Lại không dám gặp người à?”

“Gặp rồi.” Doãn Lạc Hà mỉm cười yêu kiều.

Tư Không Trường Phong kinh ngạc, sau đó hiểu ra: “Vậy cũng nên kết thúc thôi. Lạc Minh Hiên.”

Thân thể Lạc Minh Hiên rung động: “Có.”

“Căng thẳng cái gì?” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Đệ tử kém cỏi, không dẫn được Thiên Lạc sư tỷ về!” Lạc Minh Hiên cúi đầu nói.

“Không dẫn về cũng không sao.” Tư Không Trường Phong xua tay: “Con bé có người mà mình muốn theo đuổi. Ta gọi người là muốn khuyên người chuyên tâm tập võ, sau này đừng gây thêm phiền toái cho sư phụ người.”

Lạc Minh Hiên đỏ mặt nói: “Tam thành chủ, ngài nhìn ra rồi à?”

“Người bị thương không nhẹ, sự phụ người chữa thương cho người, cũng bị tổn thất nhiều chân khí. Người đi nghỉ đi, ta khai đơn cho người hai thang thuốc, điều trị một chút là được.” Tư Không Trường Phong nói.

“Tam thành chủ!” Đột nhiên có một đệ tử vừa chạy vào vừa thở hồng hộc.

"Chuyện gì?" Tư Không Trường Phong hỏi.

“Nhị thành chủ, nhị thành chủ về rồi!” Đệ tử kia cuống quýt nói.

Tư Không Trường Phong vui mừng ra mặt: “Về cùng một thư sinh trung niên à? Vào là được, còn thông báo cái gì?”

“Không phải, là một hòa thượng. Hình như nhị thành chủ đã hôn mê, hòa thượng kia đang ôm nhị thành chủ đứng ngoài cửa thành.”

“Hòa thượng?” Tư Không Trường Phong cả kinh: “Hòa thượng ấy trông thế nào?”

“Còn rất trẻ tuổi, mặc tăng bào màu trắng, tự xưng là từ Hàn Sơn tự tới.”

Đệ tử kia đáp.

Tư Không Trường Phong ngây ra một hồi, sau đó cười lạnh một tiếng:

“Mới đi được bao lâu, sao dám chạy về nhanh như vậy?”

Chương 252: Thương xuất như mây

Vô Tâm đứng dưới cửa thành Tuyết Nguyệt, nhìn về phía Đãng Thiên các cao cao bên cạnh. Nơi đó có một người trẻ tuổi đang ngồi xổm ngoài cửa

các ăn bánh bao thơm ngào ngạt. Vô Tâm mỉm cười, nghĩ tới cảnh Lôi Vô Kiệt một mình một kiếm leo lên đỉnh các, chắc cũng khá uy phong.

Nếu mình leo lên, chắc lên đỉnh các dễ như trở bàn tay. Đừng nói hôm nay Đường Liên không có mặt, cho dù có mặt cũng không phải đối thủ của mình, lúc đó Lôi Vân Hạc cảnh giới sa sút cũng không cản được mình, nhưng sau khi leo lên đỉnh các có nên tiến thêm một bước không?”

Vô Tâm thầm nghĩ, hai tay ôm lấy Lý Hàn Y. Vốn dĩ Lý Hàn Y đã chống đỡ

tới lúc sắp tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng cuối cùng vẫn kiệt sức hôn mê bất tỉnh. Vô Tâm biết Lý Hàn Y không định để toàn bộ Tuyết Nguyệt thành biết thân phận nữ nhân của mình, cho nên xé một khoảng áo che gương mặt tuyệt sắc của cô lại.

“Hòa thượng, ai bảo người về?” Một giọng nói chẳng chút khách khí vang lên, Vô Tâm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tư Không Trường Phong cầm trường thương đứng đó. Có vẻ hắn vừa tỉnh ngủ, mái tóc không buộc lên bay phất phới theo làn gió.

“Tư Không Thương Tiên, đã lâu không gặp.” Vô Tâm vuốt nhẹ cằm.

“Ta đang hỏi người đấy.” Tư Không Trường Phong gằn từng chữ một.

Vô Tâm thở dài: “Không ai bảo ta về, tự ta về.”

“Người quên ước định với ta à?” Tư Không Trường Phong cau mày.

“Không dám, chỉ có điều lúc đó Thương Tiên bảo ta về Thiên Ngoại Thiên, ta cũng đã về thật. Nhưng ta có ước định khi nào về Bắc Ly đâu? Nếu đã không ước định, như vậy ta về lúc nào mà chẳng được.” Vô Tâm lạnh nhạt nói. “Có vấn đề gì không?”

Tư Không Trường Phong cười nói: “Hòa thượng nói giỏi lắm, chỉ không biết công phu miệng lưỡi càng ngày lợi hại như vậy, liệu công phu trên tay có lợi hại hơn không?” Vừa dứt lời, Tư Không Trường Phong nhảy từ trên tường thành xuống, trường thương trong tay vẽ ra một đóa thương hoa, đâm thẳng về phía Vô Tâm.

Vô Tâm nhanh chóng lui lại, buông lỏng tay, Lý Hàn Y lập tức ngã xuống.

Trường thương của Tư Không Trường Phong đâm xuống, sau đó nhấc lên, cướp Lý Hàn Y về bên cạnh. Tay trái của hắn ôm lấy Lý Hàn Y, ngón tay đặt nhẹ lên mạch trên gáy của Lý Hàn Y: “Hàn Y, sao người bị nội thương nặng vậy? Là ai làm?”

Vô Tâm vội vàng chấp hai tay: “Phật tổ phù hộ, thật sự không phải do ta làm.”

Tư Không Trường Phong đột nhiên hất Lý Hàn Y về phía sau, Doãn Lạc Hà đã đứng đó từ bao giờ không biết, nhận lấy Lý Hàn Y rồi lập tức lui lại.

Tư Không Trường Phong không buồn để ý tới lời giải thích của Vô Tâm, vùng trường thương.

Gió ngừng.

Vô Tâm cảm thấy không khí xung quanh đều như ngưng đọng, mọi động tác đều chậm lại, chậm tới mức chứng kiến rõ tro bụi lơ lửng trong không khí.

Một khắc sau.

Gió nổi lên.

Một thanh trường thương xé gió đâm ra, thân thương đen nhánh trơn bóng, thế như giao long.

Vô Tâm chấp tay, vận Bàn Nhược Tâm Chung.

Một thương đập nát.

Vô Tâm nhanh chóng lui lại, vận Thần Túc Thông, thân hình như ý, vận dụng tùy tâm, vừa lùi lại đã tránh được trường thương.

Lại nghe gió nổi lên!

Bước chân của Tư Không Trường Phong không hề chậm hơn Thần Túc Thông, thanh trường thương kia đâm tới càng lúc càng nhanh. Vô Tâm

không thể lui lại, chỉ có thể đón đỡ. Hắn đột nhiên vung ống tấu áo, trên hai tay áo lảnh lảnh ánh sáng bạc, đây là Vô Pháp Vô Tướng công mà Diệp Đình Chi thường dùng năm xưa.

“Biết lắm võ công nhỉ.” Tư Không Trường Phong cười nhạt: “Đáng tiếc tất cả đều không chịu nổi một đòn. Phá!”

Gió lại nổi, bụi mù khắp nơi.

Vô Tâm hạ hai ống tay áo, đứng tại chỗ.

Một thanh trường thương đặt ngay cổ họng.

Vô Tâm có thể dây dưa với Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên một hồi lâu mà vẫn bất bại, nhưng giao chiến với Tư Không Trường Phong đến thương thứ ba đã rơi xuống hạ phong. Ánh mắt Tư Không Trường Phong thoáng hiện vẻ tán thưởng: “Người bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh rồi? Còn trẻ

như vậy đã tiến vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, lão hòa thượng Vong Ưu kia không nhìn lầm người.”

“Vào Tiêu Dao Thiên Cảnh thì đã sao, so với Thương Tiên tiền bối vẫn chỉ

là trò cười mà thôi.” Vô Tâm thở dài: “Nhưng trời đất chứng giám, Phật tổ

phù hộ. Ta không dả thương Lý Hàn Y tiền bối.”

“Nói nhảm, người có bản lĩnh đó ư?” Tư Không Trường Phong nhún mày.

“Vây tiền bối đánh ta làm gì?” Vô Tâm ra vẻ vô tội.

“Mặc dù cô ấy ỷ vào chuyện nhập môn sớm hơn, cứ đòi làm sư tỷ của ta, nhưng ta và Bách Lý luôn coi cô ấy như sư muội. Chăm sóc sư muội xinh đẹp này đã hơn mười năm, giờ lại để cho tên tiểu hòa thượng nhà người ôm, ta tức.” Tư Không Trường Phong cầm trường thương vỗ vỗ lên vai Vô Tâm. “Nếu Triệu Ngọc Chân tới, cũng phải ăn một trận đòn mới được.”

Vô Tâm cười khố: “Tiểu tăng cũng không muốn, tiểu tăng là người xuất gia mà.”

“Nói đi, ai đã thương Hàn Y.” Tư Không Trường Phong thu thanh trường thương lại: “Lúc trước Tạ Tuyên đã nói với ta, Hàn Y chứng kiến cái chết của Triệu Ngọc Chân nên tẩu hỏa nhập ma, hắn đi tìm cô ấy về giúp ta, sao lại là hòa thượng nhà người đưa về? Tạ Tuyên đâu?”

“Lúc đó Lý Hàn Y tiền bối và Lôi Oanh tiền bối bị sát thủ Khôi và ba mươi hai Chu Ảnh của Âm Hà đuổi giết, trước đó hai người từng giao thủ với nhau nên đã bị thương không nhẹ. Lý Hàn Y tiền bối mất đi thần trí nên bị

hạ kịch độc. Khi Nho Kiếm Tiên tiền bối chạy đến nơi, Âm Hà đã gần đắc thủ, cuối cùng tiền bối ấy vận công chữa thương cho Lý Hàn Y tiền bối. Lôi tiền bối một mình đối đầu với ba mươi hai Chu Ảnh, tuy Lôi tiền bối có kiếm pháp cái thế nhưng vẫn không địch nổi, cuối cùng kích nổ hỏa dược của Sát Phố kiếm mới miễn cưỡng ngăn cản được. Nhưng sau đó Lôi tiền bối cũng bị trọng thương, không thể cử động. Khôi vẫn còn một đòn cuối cùng!” Vô Tâm đột nhiên ngừng lại.

Tư Không Trường Phong nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

Vô Tâm rất hài lòng với câu hỏi phối hợp này của Tư Không Trường Phong, khoe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt đầy kiêu ngạo: “Sau đó tiểu tăng ra sân kịp thời, một chiêu Tâm Chung chặn một kiếm của Khôi, lại

dùng một đòn Vô Pháp Vô Tướng công đánh bay hăn ra ngoài, sau đó một luồng chân khí Phật môn phá trận Cô Hư, đại bại Âm Hà!”

Thần sắc Tư Không Trường Phong hơi lúng túng, đành hắng giọng một cái: “Thật lợi hại.”

“Không dám không dám.” Vô Tâm ra vẻ khiêm nhường xua tay một cái:

“Nếu Thương Tiên tiền bối ở đó chắc còn lợi hại hơn một chút.”

“Người từ xa tới là khách, mặc dù không biết người tới làm gì. Nhưng nếu người đã tìm tới Hàn Y chứng tỏ là vì chuyện của cha mình. Theo ta vào thành thôi.” Tư Không Trường Phong lười nói nhảm với hòa thượng này, quay người sang, đi vào trong thành. Vô Tâm chẳng hề từ chối, phẩy ống tay áo đi theo.

Đột nhiên, cách đó không xa vang lên tiếng ngựa hí.

“Tư Không thành chủ, xin dừng bước.” Tiếp đó là một giọng nói kính cẩn.

Tư Không Trường Phong và Vô Tâm cùng quay lại, chỉ thấy một người đội mũ rộng vành cưỡi một con ngựa màu đen đi tới. Trên mũ là một chữ

‘Bách’ vuông vắn.

Võ công của người này chắc không cao.

Nhưng khinh công của hăn chắc chắn rất cao.

Trong tay hăn là một cuộn sách, một cuộn sách màu vàng.

“Giang hồ Bách Hiếu đường?” Vô Tâm lẩm bẩm.

Tư Không Trường Phong chỉ nhìn cuộn sách kia.

Giang hồ phong ba tĩnh, kim bảng luận võ danh.

Chương 253: Kim bảng luận võ danh (một)

Giang hồ phong ba tĩnh, kim bảng luận võ danh. Mười chữ này đã lâu rồi không có ai nhắc tới, vì người nói mười chữ này biến mất đã rất lâu rồi.

Đó là đường chủ của Giang Hồ Bách Hiếu đường, người đánh giá võ học nhất phẩm tứ cảnh, đứng phía tây trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Bạch Hồ

-

Cơ Nhược Phong. Trong án mưu phản của Lang Gia Vương, chặn một kiếm của Kiếm Tiên Lý Hàn Y trên pháp trường, đó cũng là lần cuối cùng hãn lộ mặt. Sau chuyện đó hãn biến mất trên giang hồ, ngay cả Bách Hiếu đường thành danh cả trăm năm cũng dần dần biệt tích.

Thế nhưng ai cũng biết, những đệ tử của Bách Hiếu đường rải rác trong chốn giang hồ không hề giải tán, họ vẫn lặng lẽ quan sát giang hồ, viết lại những tư liệu kia, đưa tới Bách Hiếu đường trong truyền thuyết. Chỉ chờ

nhân vật truyền kỳ võ học kia xuất hiện trở lại, bởi vì chỉ có hãn mới có tư

cách bình luận giang hồ, xếp hạng võ bảng.

Võ bảng thay đổi, có lúc ba năm một lần, có lúc một năm một lần, không phải xem tâm trạng của Cơ Nhược Phong mà là căn cứ theo năm chữ đầu

-

giang hồ phong ba tĩnh. Mỗi lần sóng gió nổi lên lại có người chết đi, có kẻ

quật khởi, có người rời khỏi, cho nên khi sóng gió tĩnh lặng, giang hồ đã đổi thay.

“Cơ Nhược Phong về rồi à?” Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử Bách Hiếu đường kia hỏi.

Nhưng đệ tử đội mũ rộng vành kia không trả lời, chỉ ném cuộn sách trong tay tới: “Thương Tiên, mời xem bảng.”

Tư Không Trường Phong vẫy trường thương một cái, mũi thương chặn cuộn sách lại, đột nhiên vung sang phải, mở cuộn sách ra.

Bảng thứ nhất của Kim Bảng, tên là Bách Binh bảng.

Nói tới binh khí, cũng là người dùng binh khí.

Bách binh, thương là vương. Cho nên cái tên đầu tiên chính là Tư Không Trường Phong.

Thương Tiên, Tư Không Trường Phong. Cầm thương: Ô Nguyệt thương.

Kiểm Tiên, Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, cầm kiếm: Cửu Ca. Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên, cầm kiếm: Vạn Quyển Thư. Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, cầm kiếm: Phá Quân. Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, cầm kiếm: Thiết Mã Băng Hà, Đào Hoa.

Tư Không Trường Phong khẽ thở dài, Đạo Kiếm Tiên đã chết, bây giờ Ngũ

Đại Kiếm Tiên đã biến thành Tứ Đại Kiếm Tiên, thật khiến người ta tiếc nuối. Đọc tới đây, Vô Tâm khẽ nhíu mày, vị Lôi Oanh được Tạ Tuyên đánh giá là đã tiến vào cảnh giới Kiếm Tiên không được liệt vào Bách Binh bảng.

Xem ra là vì Sát Phổ kiếm bị hủy, còn chưa tìm được kiếm mới.

Đao Tiên, phách Đao Đạm Thai Phá, cầm đao: Kỳ Lân Nha. Quỷ Đao Trích Nguyệt Quân, cầm đao: Âm Dương. Ôn Nhu Đao Tô Vũ Lạc, cầm đao: Trì Lạc.

Nam Quyết vẫn là ba vị Đao Tiên, nhưng người quen thuộc với Kim Bảng đều phát hiện, Ôn Nhu Đao vẫn là Ôn Nhu Đao nhưng tên đã từ Diệp Bích Hà biến thành Tô Vũ Lạc, xem ra vị kỳ nữ đao khách kia đã

chết, còn vị Tô Vũ Lạc này chắc là đệ tử quan môn trong truyền thuyết của nàng.

Trong lòng Tư Không Trường Phong hơi động, vị đệ tử quan môn kia được Diệp Bích Hà thu nhận tám năm trước, hôm nay tuổi mới hơn hai mươi mới đúng, sao đã được xếp vào Bách Binh bảng?

Những cái tên phía dưới không được danh chấn thiên hạ như bên trên, cũng không ai mang danh tiên nữa. Cho tới cái tên cuối cùng.

Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân. Binh khí: năm đấm, và mọi thứ.

Cầm kiếm có thể thành Kiếm Tiên, vung đao có thể thành Đao Tiên, nhưng thích dùng hai năm đấm, tuy được liệt vào Bách Binh bảng nhưng phải dùng danh hiệu Tửu Tiên.

“Rượu có thể tăng can đảm, xốc lại thần trí, sao không thể coi đó là binh khí?” Năm đó Bách Lý Đông Quân hỏi Cơ Nhược Phong như vậy.

Xem ra Cơ Nhược Phong đã nghiêm túc nhớ những lời này.

Bảng thứ hai trong Kim Bảng tên là Lương Ngọc bảng. Chỉ những đệ tử trẻ

tuổi trong các môn phái mới được vào bảng, chỉ có tám danh ngạch, hết sức quý giá. Hơn nữa nếu tuổi tác trên hai mươi lăm thì không còn cơ hội vào bảng. Cho nên đây là bảng mà mỗi thiếu niên anh hùng đều khao khát được đề danh, năm xưa Lôi Oanh, Lôi Vân Hạc, Lý Hàn Y, Tư Không Trường Phong, Bách Lý Đông Quân đều từng đứng trong Lương Ngọc bảng.

Không ít đệ tử Tuyết Nguyệt thành đã nghe tin chạy tới, mỗi người đứng sau lưng Tư Không Trường Phong, nhìn về phía xa, muốn xem có tên mình hay không.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng những đệ tử trẻ tuổi kia, đệ tử Bách Hiếu đường tới đưa bảng chậm rãi đọc Lương Ngọc bảng ra.

“Hạng tám Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên.”

Không ngờ cái tên được đọc ra đầu tiên lại là đệ tử Tuyết Nguyệt thành.

Lạc Minh Hiên vừa về thành đang đứng đằng sau chăm sóc Lý Hàn Y giúp Doãn Lạc Hà, lúc này nghe được tên mình lập tức hưng phấn gào lớn: “Sư

phụ, là ta, là ta đấy! Ta được vào Lương Ngọc bảng rồi.”

Doãn Lạc Hà cười lắc đầu: “Xếp hạng cuối, có gì mà vui.”

“Hạng bảy Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Thiên Lạc.”

Thần sắc Tư Không Trường Phong không thay đổi, những đệ tử sau lưng xì xào bàn tán: “Thiên Lạc sư tỷ thật lợi hại.”

“Hạng sáu Lương Ngọc bảng, đệ tử núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng.”

Vô Tâm khẽ mỉm cười, nhớ lại thiếu niên khá giống Nho Kiếm Tiên kia, hôm nay hẳn lại nhận được một cơ duyên Kiếm Tiên nữa, chắc sau này kiếm thuật sẽ càng ngày càng tinh xảo.

“Hạng năm Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo, Kiếm Tâm trùng, Lôi Vô Kiệt.”

“Danh hiệu rõ là dài.” Vô Tâm bĩu môi.

“Lôi sư đệ cũng được liệt vào Lương Ngọc bảng? Còn xếp trên cả Thiên Lạc sư tỷ, ghê gớm thật.” Một đệ tử ăn bánh bao mừng rỡ nói.

“Thế còn đại sư huynh thì sao? Chắc chắn đại sư huynh xếp trên hai người bọn họ, chẳng lẽ là hạng nhất?”

“Hạng tư Lương Ngọc bảng, đệ tử Đường môn, Đường Trạch.”

Lúc này ngay cả Tư Không Trường Phong cũng ngây ra một chút, Vô Tâm nhướn mày, nhớ ra điều gì đó.

Nhưng các đệ tử Tuyết Nguyệt thành đều lấy làm khó hiểu: “Ai là Đường Trạch? Đường môn có người như vậy từ bao giờ? Chưa từng nghe nói.”

“Hạng ba Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên.”

“Là đại sư huynh! Nhắc tới đại sư huynh rồi! Nhưng sao mới hạng ba?”

Các đệ tử ồ lên.

Nhưng Tư Không Trường Phong lại nghe được nhiều ý hơn. Trước khi đọc tên Lôi Vô Kiệt hẳn liệt kê tới ba môn phái sư thừa, còn trước tên Đường Liên chỉ có ba chữ Tuyết Nguyệt thành. Xem ra Bách Hiếu đường biết rất nhiều.

“Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Vô Song thành, Vô Song.”

Hạng nhất Lương Ngọc bảng? Vô Song thành?”

“Không thể nào!” Có người kinh ngạc hô.

“Đoạn trước mới đọc đến hạng ba mà? Sao đột nhiên đọc sang hạng nhất?”

Bảng sai rồi à?” Có người không hiểu.

Vô Tâm nhớ lại thiếu niên ôm hộp kiếm, khẽ gật đầu. Đúng là hẳn đủ tư cách xếp hạng trước Đường Liên.

Lại thấy đệ tử Bách Hiếu đường dừng lại một chút rồi đọc tiếp: “Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế.”

Mọi người lại xôn xao, hóa ra không có hạng hai là vì có hai người cùng xếp hạng nhất. Lương Ngọc bảng xếp hai người ngang nhau, đây là

chuyện trước nay chưa từng có. Hơn nữa...

“Mẹ nó đây là ai?” Có đệ tử nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Đúng vậy, mẹ nó đây là ai?” Có người đồng ý hỏi theo.

Vô Tâm thở dài, thầm nhủ, con mẹ nó là ta.

Lương Ngọc bảng tổng cộng có tám người, Tuyết Nguyệt thành chiếm bốn, không hổ là giang hồ đệ nhất thành. Điểm tì vết duy nhất là có hai người xếp trên Tuyết Nguyệt thành. Mặc dù Vô Song thành chỉ có một người, nhưng có lúc hạng nhất còn đại diện càng nhiều so với số lượng.

Trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán, đệ tử Bách Hiếu đường đột nhiên nói: “Quan Tuyết bảng.”

"Quan Tuyết bảng!"

Tư Không Trường Phong thu cuộn sách lại: “Cơ Nhược Phong điên rồi à?”

Quan Tuyết bảng là bảng thứ ba trong Kim Bảng, cũng là bảng cuối cùng, nhưng hơn mười năm trước, Cơ Nhược Phong đã niêm phong bảng này lại!

Chương 254: Kim bảng luận võ danh (2)

Ý của Quan Tuyết bảng, là có một không hai thiên hạ.

Nếu Bách Hiếu đường nguyện theo cách giải thích đơn giản như vậy, thế

thì Quan Tuyết bảng cũng giống như Lương Ngọc bảng, chỉ rõ ra thứ hạng nhất, nhì, ba, có điều phạm vi đánh giá mở rộng tới tất cả các môn phái, các đệ tử. Nhưng bảng như vậy quá tuyệt đối, khiến người ta khó lòng tin phục.

Bởi Quan Tuyết bảng xuất hiện hạng nhất tức là sẽ có hạng nhì.

Thân là hạng nhì mà muốn chiếm ngôi hạng nhất, là hạng nhất sẽ phải đối mặt với sự khiêu chiến của toàn bộ thiên hạ.

Sau khi Cơ Nhược Phong tiếp nhận Bách Hiếu đường, hấn đích thân niêm phong bảng này. Lần này mở ra là vì điều gì? Chẳng lẽ tranh luận thiên hạ

đệ nhất bao năm qua tới đây là kết thúc?

Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử của Bách Hiếu đường, nói: “Trong Bách Hiếu đường người có địa vị gì?”

Đệ tử kia cung kính cúi đầu: “Bách Hiếu đường ngoại trừ đường chủ ra, không phân chia địa cao thấp, chúng ta đều là những kẻ vân du trong giang hồ này. Nếu Tư Không Trường Phong không muốn ta nói ra Quan Tuyệt bảng, vậy ta không nói là được. Chỉ có điều Kim Bảng đã truyền tới các môn phái, toàn bộ thiên hạ sẽ nhanh chóng biết thôi.”

“Được.” Tư Không Trường Phong thấy thương trong tay một cái, thân thương chìm một nửa vào trong đất, hai tay hấn khoanh trước ngực.

“Người đọc đi.”

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng.” Đệ tử kia chậm rãi đọc.

Quan Tuyệt bảng tổng cộng chia làm bốn nhóm, nhóm thứ tư bốn người, nhóm thứ ba ba người, nhóm thứ hai hai người, đứng đầu một người. Có thể bước lên Quan Tuyệt bảng là mười người thật sự đứng đầu Kim Bảng.

Tất cả đệ tử nín thở chờ đợi. Đương nhiên Quan Tuyệt bảng này sẽ không có tên bọn họ, nhưng điều mọi người quan tâm nhất vẫn là bảng này. Bảng bị niêm phong mười mấy năm giờ được mở lại, ai cũng muốn biết rốt cuộc những cao thủ khuấy đảo phong vân trong giang hồ có thứ hạng ra sao.

Chuyện này còn khiến người ta tò mò hơn có được tề danh trong Lương Ngọc bảng hay không.

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng, Nhan Chiến Thiên, Đạm Thai Phá, Tạ Tuyên, Ly Thiên.”

Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, Bá Dao - Đạm Thai Phá, Nho Kiếm Tiên

- Tạ Tuyên. Ba cái tên này đều rất quen thuộc, chỉ có điều Sát Nhân Vương

- Ly Thiên hành tung bất định cũng được liệt kê trong bảng, theo như đồn đại hắc đã chết, xem ra Bách Hiếu đường đã xác nhận tin tức này là giả.

“Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, Tư Không Trường Phong, Trích Nguyệt Quân, Đường Liên Nguyệt.”

Sau lưng vang lên tiếng hoan hô của các đệ tử Tuyết Nguyệt thành.

Thương Tiên mạnh đến mức nào, rất nhiều người bàn tán nhưng không ai nói rõ được. Cơ Nhược Phong từng nói sức mạnh của người dùng thương trong thiên hạ, một mình Tư Không Trường Phong chiếm tám phần.

Nhưng trên giang hồ, người dùng thương vốn đã ít hơn so với người dùng đao dùng kiếm. Nếu hắc mạnh, nhưng mạnh đến mức nào thì không ai biết. Hiện giờ ít nhất cũng có một kết luận, hắc mạnh hơn so với Nộ Kiếm Tiên, Nho Kiếm Tiên. Còn Trích Nguyệt Quân, vị Dao Tiên Nam Quyết với khinh công tuyệt đỉnh, đao pháp quỷ dị, không ngờ còn được xếp hạng cao hơn người từng là số một Nam Quyết, Đạm Thai Phá. Còn người thứ ba, Đường Liên Nguyệt. Đã lâu rồi không ai nhắc tới tên hắc, tới nay có người đọc đến, mọi người mới thấy, Bách Hiếu đường vẫn không quên người trẻ

tuổi từng được Đường môn kỳ vọng rất cao này.

Tư Không Trường Phong mỉm cười nói: “Ta còn tưởng mình năm hạng đầu cơ.”

Vô Tâm nhún vai một cái: “Thương Tiên tiền bối cũng để ý tới thứ hạng trong Kim Bảng ư? Ta còn tưởng tới cảnh giới của tiền bối là có thể siêu thoát thể tục, bất kể danh lợi cơ.

“Nếu người từng gặp Cơ Nhược Phong, người cũng sẽ hứng thú với đánh giá của hắn.” Tư Không Trường Phong thản nhiên nói: “Không ai có thể bỏ

qua lời của hắn, đại sư huynh cũng không thể, Cô Kiếm Tiên một mình sống trong một thành cũng không thể.”

“Nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng, Lạc Thanh Dương.”

Thương tiên vừa nhắc tới hắn, cái tên Lạc Thanh Dương đã được đọc ra.

Các đệ tử sau lưng bắt đầu bàn tán xì xào, ngay cả thần sắc Tư Không Trường Phong cũng hơi đổi. Nếu Lạc Thanh Dương đứng trong nhóm thứ

hai, như vậy rõ ràng hắn đã không thể là đệ nhất thiên hạ. Cho nên đệ nhất thiên hạ quả đúng là Bách Lý Đông Quân của Tuyết Nguyệt thành? Nhưng chẳng lẽ trong thiên hạ còn người nào có thể sánh vai với Cô Kiếm Tiên?

Chẳng lẽ là nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Lý Hàn Y? Nếu đúng là cô ấy, vậy ba vị thành chủ Tuyết Nguyệt thành chia ra chiếm ba hạng đầu, đúng là chuyện đáng ca tụng.

“Nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng, Bách Lý Đông Quân.”

Đệ tử của Bách Hiếu đường gần từng chữ một, mỗi chữ đều nói rất rõ ràng. Nhưng những đệ tử Tuyết Nguyệt thành đứng ở đây vẫn cho rằng

mình nghe lầm.

“Hắn nói là nhóm thứ hai, Bách Lý Đông Quân?”

“Hình như thế, đúng là nhóm thứ hai, Bách Lý Đông Quân.”

“Không thể nào, phải là hạng nhất chứ!”

“Đọc sai rồi à?”

“Chẳng lẽ lần này nhị thành chủ đột phá cảnh giới, vượt qua đại thành chủ?”

Vô Tâm quay đầu lại nhìn về phía Tư Không Trường Phong, hắn biết Lý Hàn Y bị trọng thương, công lực đã tạm thời mất đi. Đừng nói đứng đầu Quan Tuyệt bảng, thậm chí không có tư cách vào bảng: “Thương Tiên tiền bối, chẳng lẽ vị trí đứng đầu bị vị đại tổng quản ở Thiên Khải cầm rồi?”

“Không biết.” Tư Không Trường Phong lắc đầu: “Đừng nói đứng đầu Quan Tuyệt bảng, trong Thiên Khải thành, hắn có xếp hạng đầu hay không cũng là ẩn số.”

“Hay là giám chính của Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần?” Vô Tâm suy nghĩ một chút rồi nói.

“Không thể nào. Bất cứ ai trong Thiên Khải thành đều không thể vào bảng.

Quy của của Kim Bảng là chỉ bàn về dân dã, không nói tới triều đình. Bất cứ cao thủ nào trong triều đều không vào bảng, nếu không những thiên sư, đại tổng quản, lão thái giám trong hoàng lăng sẽ không chịu ngồi yên.” Tư

Không Trường Phong giải thích.

“Lão thái giám trong hoàng lăng?” Vô Tâm kinh ngạc.

“Mỗi thời đại đều có Ngũ Đại Tổng Quả, vậy người nghĩ Ngũ Đại Tổng Quả cùng thời với tiên đế chết rồi ư? Bọn họ bị phái tới bảo vệ lăng mộ.

Đây là quy định mà hoàng đế khai quốc của Bắc Ly lập ra để đề phòng hoạn quan nhiều loạn triều đình.” Tư Không Trường Phong nhìn đệ tử

Bách Hiếu đường: “Đừng thừa nước đục thả câu. Đọc bảng đi.”

“Để ta nghe xem trong mắt Cơ Nhược Phong, ai mới là đệ nhất thiên hạ?”

“Đứng đầu Quan Tuyết bảng, Mạc Y.” Đệ tử Bách Hiếu đường đọc cái tên cuối cùng.

Toàn trường tĩnh lặng.

Tư Không Trường Phong cau mày suy tư.

Vô Tâm lắc đầu tỏ ý nghi hoặc.

Các đệ tử Tuyết Nguyệt thành không ồn ào như lúc nghe thứ hạng Lương Ngọc bảng nữa, mặc dù tâm trạng của bọn họ cũng hết như khi nghe tên hạng nhất Lương Ngọc bảng.

Con mẹ nó đây là ai?

Một lúc lâu sau mới có người không nhận được nhỏ giọng nói: “Mạc Y, là ai vậy?”

“Đúng vậy, Mạc Y là ai?”

“Chẳng lẽ là cao nhân ẩn thế nào?”

“Ta cũng chưa từng nghe nói, liệu tam thành chủ có biết không?”

“Vì sao nhị thành chủ không được vào bảng?”

Tiếng nghi ngờ càng lúc càng vang, cuối cùng tất cả mọi ánh mắt nghi hoặc đều nhìn về phía Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong cười khổ một cái, đành hỏi đệ tử Bách Hiếu đường: “Thế thì, Mạc Y là ai vậy?”

Hóa ra ngay cả tam thành chủ Tư Không Trường Phong cũng chưa từng nghe tới cái tên này.

Thế thì người này, dựa vào cái gì mà đứng đầu thiên hạ?

Chương 255: Kim bảng luận võ danh (3)

Tư Không Trường Phong nghiêm túc nhìn đệ tử Bách Hiếu đường, nhưng đệ tử Bách Hiếu đường trả lời lại cũng rất nghiêm túc: “Không biết.”

“Bảng này do đường chủ định ra, thế nhưng đường chủ không giải thích với chúng ta Mạc Y trên bảng là ai.”

Tư Không Trường Phong xoay người, cầm trường thương, chậm rãi nói:

“Ta hiểu rồi.”

“Đường chủ còn bảo ta nhắn riêng với Tuyết Nguyệt thành. Ông ấy nói nếu Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên không bị thương nặng, chắc chắn sẽ vào được Quan Tuyết bảng.”

“Bị thương, nhị thành chủ bị thương nặng?” Những đệ tử kia tuy thấy Lý Hàn Y hôn mê bất tỉnh nhưng không ngờ thương thế lại nghiêm trọng đến vậy.

“Biết rồi, bảo hãn có rảnh thì tới gặp ta.” Tư Không Trường Phong đi thẳng về phía trước.

Khi cuộn sách Kim Bảng tới Tân Bách Thảo, vô số đại gia trong giang hồ

cũng nghênh đón những sứ giả đội mũ rộng vành tương tự.

Chưởng môn thay mặt hiện tại của Lôi môn, Lôi Vân Hạc cầm tờ danh sách, ngón tay gõ nhẹ lên bàn nhìn vị đệ tử Bách Hiếu đường bên dưới: “Vì sao trên Quan Tuyệt bảng không có tên ta?”

Đệ tử kia uống một hớp trà, kính cẩn trả lời: “Đường chủ nói, Lôi tiên bối hạ cảnh đã lâu, bây giờ trở lại Tiêu Dao Thiên Cảnh, ngày đó trên núi Thanh Thành còn đánh ngang tay với Triệu Ngọc Chân. Có điều lúc đó Triệu Ngọc Chân còn lưu thủ mà tiên bối đã dùng toàn lực. Thế nhưng trở

lại đỉnh cao đã là tất nhiên, chỉ cần có thời gian, không nói Quan Tuyệt bảng, chắc chắn sẽ đứng trong ba hạng đầu.”

“Nói thì dễ nghe lắm. Thế nhưng trên Quan Tuyệt bảng, Tuyệt Nguyệt thành có hai người, Đường môn có một người, Lôi gia bảo ta lại chẳng có ai, thế chẳng phải mất mặt à?” Sắc mặt Lôi Vân Hạc vẫn rất bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn gì.

“Đường chủ còn nói, nếu bàn về thực lực Lôi Oanh tiên bối cũng có thể xưng Kiếm Tiên. Chỉ có điều tiên bối ấy thiếu một thanh kiếm tốt cho nên không vào được Bách Binh bảng và Quan Tuyệt bảng.”

“Ồ, nói vậy đáng ra Lôi gia bảo phải có hai người trong Quan Tuyệt bảng.

Thế nhưng thiên hạ này trừ ngươi và ta, có ai biết cơ chứ? Vẫn là mất mặt thôi.” Lôi Vân Hạc thở dài: “Chẳng hay bao giờ Kim Bảng mới đổi bảng đây?”

“Ba tháng nữa.” Đệ tử Bách Hiếu đường chậm rãi đáp.

Lôi Vân Hạc nhướn mày: “Ba tháng nữa? Lần đổi bảng này đã kéo dài suốt bốn năm cơ mà?”

“Đường chủ nói vậy.”

Lôi Vân Hạc vẫn gõ bàn không nhanh không chậm, nhẹ giọng nói: “Xem ra phải tới nhà thông gia vì tiểu tử kia rồi.”

“Có điều tên Mạc Y kia rốt cuộc là ai?”

Trong một gian miếu nhỏ nơi rừng núi hoang vắng, một nho sĩ trung niên mặc áo trắng đang ngồi đó đọc sách uống trà. Một tiểu đạo đồng ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng khí, trong sân là một thiếu niên cầm kiếm gỗ

đang luyện kiếm, mồ hôi đầm đìa. Đột nhiên mũi kiếm của hắn quay sang, chỉ thẳng vào cửa miếu: “Ai?”

Một người đội nón lá cầm một quyển sách màu vàng đang đứng đó.

Tạ Tuyên buông sách xuống: “Bách Hiếu đường?”

Lý Phàm Tùng nghe được cái tên này, lại nhìn cuộn sách màu vàng trong tay người đó, đột nhiên nghĩ tới một cái tên đã lâu không nghe thấy: “Kim Bảng?”

Người nọ gật đầu, đưa Kim Bảng tới.

Lý Phàm Tùng đi tới bên cạnh Tạ Tuyên và Phi Hiên, mở cuộn sách ra, đọc một hồi rồi hưng phấn nói: “Ta, ta, ta, ta vào Lương Ngọc bảng!”

Phi Hiên nhìn một cái, khinh thường: “Có gì đặc biệt đâu, Lôi Vô Kiệt nhà người ta còn xếp trước người kia kia.”

Lý Phàm Tùng đọc tới đầu danh sách, thấy vị trí hạng nhất đề tên Vô Tâm, kinh ngạc một hồi: “Hòa thượng lần trước lợi hại đến vậy à, còn đứng trước đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành. Còn Vô Song của Vô Song thành, chưa từng nghe nói. Đợi đã, đợi đã, còn chưa xong. Quan Tuyết bảng! Lần này có Quan Tuyết bảng!”

Ngay cả Tạ Tuyên cũng không nhìn được nhìn sang: “Cơ Nhược Phong mở lại Quan Tuyệt bảng à?”

“Sư phụ, sư phụ ngài vào Quan Tuyệt bảng rồi! Trong nhóm thứ tư!” Lý Phàm Tùng hưng phấn nói.

Thế nhưng Tạ Tuyên hoàn toàn không nhìn tới tên mình mà trực tiếp xem tới cuối cùng, miệng lẩm bẩm: “Nhóm thứ hai trên Quan Tuyệt bảng là Bách Lý Đông Quân và Lạc Thanh Dương. Hạng nhất Quan Tuyệt bảng là MẠC Y. Mạc Y này là ai?”

Một quán rượu trống rỗng, một người đội nón lá ngồi trong đó uống rượu, bên cạnh hắn đặt một thanh kiếm lớn. Một canh giờ trước quán rượu này

còn hết sức huyền ảo, nhưng lúc này lại cực kỳ yên tĩnh. Ngoại trừ

chường quỹ và tiểu nhị đang nơm nớp lo sợ, trong quán rượu không còn ai khác.

Cho tới lúc một người đội mũ rộng vành bước vào.

Chường quỹ vội vàng tiến tới khuyên can: “Khách quan, hôm nay quán tạm thời...”

Người nọ không để ý tới hắn, đi thẳng về phía người đàn ông đang uống rượu trong góc, ngồi xuống trước mặt hắn: “Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên.”

Nhan Chiến Thiên không ngẩng đầu lên: “Người có tin ta giết người hay không?”

Người nọ lại gật đầu một cái: “Đường chủ nói ngài không có nhiều bạn, nhưng ông ấy coi như một người.”

“Tên kia còn sống à? Hắn tìm ta có chuyện gì?” Nhan Chiến Thiên không phản bác.

Người nọ đặt một quyển sách gấm màu vàng lên bàn: “Đã ra Kim Bảng, tới báo cho tiền bối.”

Cuối cùng Nhan Chiến Thiên cũng ngẩng đầu, giơ tay cầm Kim Bảng. Hắn mở ra, đọc lướt qua rồi cười lạnh một tiếng.

Phá Quân kiếm lập tức rời vỏ.

Cũng lập tức vào vỏ.

Kim Bảng đã hóa thành mảnh vụn.

Đệ tử của Bách Hiếu đường đứng dậy, cúi đầu nói: “Tiền bối, cáo từ.” Sau đó xoay người rời khỏi.

“Đứng lại.” Nhan Chiến Thiên gọi hắn lại, giọng nói đã mang theo sát ý mơ hồ: “Mạc Y là ai?”

Vùng đất hoang vu phía tây.

Một sa mạc kéo dài cả trăm dặm.

Nơi đó có một tòa thành trống ngạo ngễ, rất ít người được bước vào tòa thành này, cho dù tới dưới chân thành cũng phải có dũng khí rất lớn.

Có một người một ngựa đang đứng đó, cửa thành không đóng, thực ra đã lâu rồi tòa thành này không có cửa. Nhưng hắn không định đi vào. Không được thành chủ cho phép, không ai dám tự ý bước vào tòa thành này, cho dù là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân cũng không ngoại lệ.

Một lúc lâu sau, một người cao gầy mặc áo bào màu xám tro đi ra, bên hông của hắn treo một thanh kiếm rất dài. Thanh kiếm này không được liệt vào kiếm phổ, nhưng còn nổi tiếng hơn rất nhiều thanh kiếm trong kiếm phổ -- trường kiếm Cửu Ca. Người này đương nhiên là Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương.

Người tới thăm ném Kim Bảng trong tay tới, Lạc Thanh Dương giơ tay tiếp lấy, từ từ mở ra rồi tiện tay thu lại, đi vào trong thành. Người tới cũng lập tức quay đầu ngựa, rời khỏi tòa thành này.

Từ đầu đến cuối, hai người không nói một câu.

Thiên Khải thành.

Kim Bảng không bình phẩm về triều đình Thiên Khải, thế nhưng triều đình Thiên Khải vẫn thấy rất hứng thú với Kim bảng. Sứ giả của Bách Hiếu đường không bước vào Thiên Khải nhưng bản sao Kim Bảng được lưu truyền trong Thiên Khải từ lâu. Nó được đưa vào phủ Lan Nguyệt Hầu, được đưa vào Hồng Lữ Tự, thậm chí được đưa vào hoàng cung, cũng được đưa vào Khâm Thiên giám.

Trong tay Tề Thiên Trần là một tờ Kim Bảng.

Hắn nhớ lại một số chuyện, một số chuyện vốn đã sắp quên.

Khi đó hắn vẫn còn là thiếu niên, dạo chơi bốn phía cùng sư phụ cao tuổi.

Trên đường, trong một tòa thành huyện nhỏ, hắn thấy một đứa trẻ. Một đứa trẻ ngồi ở đó, bên cạnh là một tấm bảng, phía khác là một bọc chần bông, trên bảng viết sáu chữ đơn giản: “Bán mình mai táng người thân.”

Nghe người ngoài nói, trong bọc chần bông kia là em gái của đứa trẻ, đã bị

bệnh chết. Nó muốn mai táng cho em gái nhưng lại không có tiền nên muốn bán mình, dùng tiền đó để chôn cất em gái. Nhưng năm đó mất mùa, lưu dân ở khắp nơi, nếu là con gái, mua lấy nuôi mấy năm còn có thể

bán vào kỹ viện trong thành, nhưng đây lại là một bé trai, mua về còn thành gánh nặng. Tuy rất nhiều người đi ngang qua nhưng không ai tới nói chuyện với đứa bé này.

Bé trai kia đứng đó, ngẩng đầu, có vẻ rất cô độc.

Sư phụ dừng bước, Tề Thiên Trần nghi hoặc. Đoạn đường vừa qua họ đã thấy rất nhiều lưu dân, vô số người còn thê thảm hơn thế này. Còn sư phụ

tu theo đại đạo, khó khăn phàm trần bình thường đâu lọt vào mắt ông? Sư

phụ nhìn một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: “Căn cốt thật tốt.”

Hóa ra sư phụ coi trọng tư chất tu đạo của đứa bé.

Sư phụ từ từ bước tới, ngồi xổm xuống trước mặt đứa bé. Ngày hôm đó sư

phụ mặc đạo bào màu tím của thiên sư, toàn thân không dính một hạt bụi, lại thêm râu tóc bạc trắng, trong mắt người thường chẳng khác nào thần tiên. Bé trai kia nhìn ông, ánh mắt trong trẻo: “Ngài là... thần tiên à?”

“Ta không phải thần tiên, ta chỉ là một người bình thường.” Sư phụ lạnh lùng nói.

“Lão tiên sinh, ngài muốn mua ta à?” Bé trai kia hỏi tiếp.

“Ta có thể giúp ngươi chôn cất em gái ngươi, nhưng ta sẽ không mua ngươi. Có điều ngươi phải làm đồ đệ của ta, đi theo ta tu đạo.”

“Tu đạo? Là tu thành thần tiên à?”

“Cái này không đúng, nhưng ngươi còn nhỏ, tạm thời cứ hiểu như vậy đi.”

“Nghe nói đạo sĩ rất lợi hại, sau này ta tu đạo được rồi, có thể cứu em gái ta về không?”

“Ta không làm được, cũng chưa từng thấy ai làm được. Nhưng sau này có thể người sẽ lợi hại hơn ta, hơn nữa còn lợi hại hơn rất nhiều. Ta không bằng người, đương nhiên không có tư cách nói có thể hay không thể.”

“Được.” Bé trai kia gật đầu một cái: “Ta đồng ý với người.”

Cuối cùng sư phụ mỉm cười, ông giơ tay vuốt ve mái tóc rối tung bấn thui của bé trai, một hành động rất hiếm thấy: “Được, từ nay trở đi, người là đệ

tử của ta. Người tên là gì?”

Chương 256: Muốn vào Quan Tuyệt

Tư Không Trường Phong rời tay khỏi cánh tay của Lý Hàn Y, thở dài nặng nề: “Trọng thương chưa lành lại đau lòng đến mức tẩu hỏa nhập ma, khi tẩu hỏa nhập ma lại bị trọng thương. Chỉ ra ngoài thành một chuyến thôi mà, sao lại lặn lội đến vậy?”

Lúc này trong phòng khách chỉ có bốn người Tư Không Trường Phong, Lý Hàn Y, Doãn Lạc Hà, Vô Tâm. Doãn Lạc Hà không nhịn được hỏi:

“Thương thể hiện giờ còn cứu được không?”

“Cái này phải cảm ơn vị tông chủ Thiên Ngoại Thiên này. Mạng của Hàn Y

coi như giữ được, chỉ có điều võ công của cô ấy...” Tư Không Trường Phong cau mày nói.

Doãn Lạc Hà cả kinh: “Phế võ?”

“Võ công của Tuyệt Nguyệt thành ta muốn phế cũng chẳng dễ vậy, huống hồ còn có đệ tử của Dược Vương là ta.” Tư Không Trường Phong dừng một chút rồi tiếp tục nói. “Chỉ có điều trong vòng ba năm, nếu muốn trở lại cảnh giới Kiếm Tiên, sẽ rất khó.”

Trong lòng Doãn Lạc Hà trầm xuống. Với tình hình hiện tại, Tuyết Nguyệt thành lại mất đi một vị Kiếm Tiên, đây thật sự không phải chuyện nhỏ.

Trong lúc trò chuyện, Lý Hàn Y dần dần tỉnh lại, miễn cưỡng mở mắt, nhìn người trước mặt rồi nhỏ giọng nói: “Tư Không...”

“Người tỉnh rồi.” Tư Không Trường Phong mỉm cười nói: “Người về nhà rồi, nơi này là Tuyết Nguyệt thành.”

“Tư Không, ta...” Lý Hàn Y định nói gì đó.

“Hàn Y.” Tư Không Trường Phong ngắt lời cô: “Ta biết hết mọi chuyện rồi, người không cần nói gì đâu. Từ hôm nay trở đi, người đừng lên Thương Sơn nữa. Người ở lại Tuyết Nguyệt thành đi, ở cạnh phòng ta.”

“Mỗi ngày người phải uống thuốc đúng giờ, vận công dưỡng khí, không nên tùy tiện dùng kiếm, không nên tức giận. Ta sẽ dùng hết khả năng giúp người khôi phục như lúc ban đầu.”

"Tư Không, ta..."

“Chuyên này không thể thương lượng được, tính người quá cứng đầu, luôn làm việc tùy hứng. Lần này ta không để người làm bừa nữa đâu, lúc đầu cũng không nên để người ra khỏi thành. Ta biết người giả bộ muốn tới Lôi gia bảo, thật ra muốn tới tìm tên đạo sĩ thối kia.”

"Tư Không, ta..." Lý Hàn Y thở dài: “Ta đói.”

Rời nhà bốn ba ngàn dặm, toàn thân nhuốm đầy gió bụi về nhà, một khi cảm giác căng thẳng biến mất, mọi mệt nhọc đều ập lại. Nếu là Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên trong quá khứ, liệu có nói tới chữ đói không.

“Để ta bảo nhà bếp làm bát mì.” Doãn Lạc Hà cười đi ra.

Tư Không Trường Phong hơi lúng túng, hắng giọng một cái: “Ăn mì xong thì nghỉ ngơi đi.”

“Biết rồi, ta mới là sư tỷ. Tư Không sư đệ.” Lý Hàn Y bất đắc dĩ nói.

Tư Không Trường Phong càng bất đắc dĩ: “Chẳng phải nhập môn chậm một chút nên phải chịu thiệt cả đời à?”

Không bao lâu sau, Doãn Lạc Hà bưng một bát mì đi vào. Lý Hàn Y nói cảm ơn rồi nhận lấy bát mì, ăn từ từ. Ba người trong phòng không nói gì, cứ thế lẳng lặng chờ cô. Ăn xong bát mì, Lý Hàn Y đặt bát lên bàn, chậm rãi nói: “Tư Không, ta...”

Ánh bạc lóe lên trên tay Tư Không Trường Phong, một mũi châm bạc đã đâm vào ngực Lý Hàn Y. Lý Hàn Y lập tức mê man. Hắn giơ tay rút mũi châm vạc, lắc đầu một cái: “Không nên nói nhiều.”

Doãn Lạc Hà đi tới, vươn người bế Lý Hàn Y lên: “Ta đưa cô ấy về phòng.”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái: “Khổ cho người rồi, người cũng mau về phòng nghỉ ngơi đi. Ta đã thông báo, hàng ngày đều có người đưa thuốc tới cửa phòng của người. Phải uống thuốc đúng giờ.”

Doãn Lạc Hà cười khổ: “Có thể cho thêm đường không?”

“Thuốc đắng dã tật. Bảo tên đồ đệ của người cũng phải uống thuốc đúng giờ đấy.” Hiếm khi Tư Không Trường Phong nhấn mạnh giống một thầy thuốc như vậy.

“Hắn không có trong phòng, người đem lên Đãng Thiên các đi.” Doãn Lạc Hà cười nói.

“Hiếu thông rồi? Tiên Nhân Lục Bác thuật, ta cũng đang mong đợi đây.”

Tư Không Trường Phong nói.

“Ai mà biết được, có lẽ lúc ở Vô Song thành bị người ta dọa sợ rồi.”
Doãn Lạc Hà ôm Lý Hàn Y đi ra ngoài.

“Thương Tiên tiền bối đối xử với Lý Hàn Y tiền bối thật tốt.” Cuối cùng Vô Tâm mở miệng nói.

“Đương nhiên phải đối tốt rồi, ta và Bách Lý Đông Quân luôn coi cô ấy như tiểu sư muội mà. Cô ấy cứ cứng đầu đòi làm sư tỷ. Ta và Bách Lý vẫn

muốn lên núi Thanh Thành, đánh cho đám đạo sĩ thối kia một trận, nhưng cô ấy không chịu, cứ muốn chờ tên đạo sĩ kia tới.” Tư Không Trường Phong thở dài một tiếng: “Thế nhưng tên đạo sĩ thối kia lại chết như vậy.

Mặc dù tên đạo sĩ thối kia rất xấu, nhưng dấu sao cũng là hôn phu của Lý Hàn Y. Khiến Hàn Y thành quả phụ, ta sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Tô Xương Hà.”

Vô Tâm đột nhiên chấp tay hành lễ: “Tiểu tăng đã làm xong chuyện cần làm. Tiền bối, xin cáo từ.”

“Ta đã đoán ra vì sao người lại tới tìm Hàn Y, cũng đã đoán ra Hàn Y đã nói gì với người.” Tư Không Trường Phong nhìn Vô Tâm: “Người muốn tới Thiên Khải?”

“Vâng.” Vô Tâm gật đầu.

“Tới Thiên Khải không dễ, ai cũng nói Tuyết Nguyệt thành là giang hồ đệ

nhất thành, nhưng nếu xét về cao thủ, Thiên Khải nhiều hơn Tuyết Nguyệt thành nhiều. Ngũ Đại Tổng Quản, Khâm Thiên giám, còn mấy lão thái giám canh giữ hoàng lăng, cao thủ trong thiên hạ mà các vương phủ chiêu mộ. Cho dù người là hạng nhất Lương Ngọc bảng, tới Thiên Khải cũng chẳng có lợi thế gì đâu!” Tư Không Trường Phong nói.

Vô Tâm cười một tiếng: “Có phải tiểu tăng tới Thiên Khải để đánh nhau đâu.”

“Người thân là hạng nhất Lương Ngọc bảng, tông chủ Thiên Ngoại Thiên, nói tới Thiên Khải không phải để đánh nhau. Thế nhưng người của Thiên Khải lại muốn đánh với người.” Tư Không Trường Phong đi tới bên cạnh cái bàn, rót một chén trà. “Quá mạo hiểm. Mặc dù người thông minh hơn mấy tên đệ tử không nên thân của chúng ta một chút, nhưng so với người của Thiên Khải thành, người vẫn còn hơi non.”

“Thương Tiên định ngăn cản tiểu tăng?” Vô Tâm nhướn mày.

“Người cứu Hàn Y một lần, ta cũng giúp người một lần. Người có vội tới Thiên Khải không?” Tư Không Trường Phong lắc nhẹ chén trà.

“Thật ra cũng không vội lắm.” Vô Tâm thản nhiên đáp.

“Vậy thì ở lại Tuyết Nguyệt thành vài ngày đi.” Tư Không Trường Phong đưa chén trà cho Vô Tâm.

Vô Tâm do dự một chút rồi nhận lấy.

“Tiêu Dao Thiên Cảnh không tính là gì, Lương Ngọc bảng cũng chưa đến đâu cả, vào Quan Tuyết bảng đi.” Tư Không Trường Phong cười nói.

Lúc này, trên biển cả.

Vùng biển bao la bát ngát nhưng chỉ có một chiếc thuyền dài tuyết tùng đang lướt nhanh. Nhưng cho dù nó có to đến mức nào đi nữa, so với biển cả mênh mông này, nó vẫn rất nhỏ bé.

Trên thuyền Kim Thác treo cờ Phượng Hoàng Vu Phi vang lên tiếng hoan hô.

Cho dù Bách Hiếu đường thần thông quảng đại tới mức nào, Kim Bảng cũng không thể đưa kịp lên chiếc thuyền đã tiến vào biển sâu này, cho nên đám người Lôi Vô Kiệt, Đường Liên đương nhiên không biết mình đã vào Lương Ngọc bảng. Lý do bọn họ hoan hô là vì chuyện đang gặp. Có điều cho dù họ có biết chắc cũng không vui. Dù sao ngày trước bị Vô

Song của Vô Song thành đánh một trận, hôm nay lại bị hấn đè bên dưới, đương nhiên thấy không phục.

Điền Mạc Chi khoanh tay trong áo, nhìn ba hòn đảo san sát nhau, lạnh lùng nói: “Đến rồi.”

“Đến rồi, đến rồi!” Mộc Xuân Phong hưng phấn hô: “Cuối cùng cũng tới rồi. Đại ca, huynh được cứu rồi.”

Gương mặt đám người Lôi Vô Kiệt cũng đầy vui mừng, ngay cả khóe miệng của Tiêu Sắt cũng hơi nhếch lên.

Đảo Tam Xà.

Chương 257: Mọi chuyện đều có giá của nó

Sau khi thuyền Kim Thác cập bờ, hai xà thủ mặc áo choàng đen dẫn những người bắt rắn được chiêu mộ ở cảng xuống thuyền. Trên người bọn họ mặc áo da hộ thân bó sát người, bên ngoài mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ sắt, phòng hộ cực kỳ nghiêm mật.

“Kim TUYẾN xà độc đến vậy à?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Đường Liên gật đầu: “Nếu bị Kim TUYẾN xà cắn một cái, như vậy thời gian người có thể sống được còn khoảng một chén trà. Kim TUYẾN xà mà chúng ta thấy trên bờ là loại được thuần phục để nuôi dưỡng, đã bị rút đi phân nửa độc tố. Nhưng nếu bị cắn một cái, người bình thường vẫn sẽ ngất xỉu.”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Độc đến vậy sao lại để những người này mạo hiểm.”

Chỉ chế một thang thuốc thôi mà, để một người đi là được... Ách, chắc là được...”

“Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn. Bọn họ đã nhận vàng, hơn nữa cũng đã biết nguy hiểm trong chuyện này.” Tiêu Sắt thấy Lôi Vô Kiệt

không nói được tiếp, bèn chen miệng vào.

“Lôi huynh đang nói ta làm giàu bất nhân à?” Mộc Xuân Phong cười nói:

“Vì ý của bản thân mà không tiếc mạng những người này.”

Sống chung một thời gian, Lôi Vô Kiệt cũng hiểu tính cách Mộc Xuân Phong, biết hẳn không phải vậy như vậy. Nhưng nghĩ cẩn thận thì chuyện lại thực sự như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Những người nhìn chỗ vàng ta cho bọn họ đi, bọn họ đánh cá vài chục năm cũng không thể kiếm được. Dựa vào chỗ vàng đó, một số ngư dân có thể có một chiếc thuyền đánh cá riêng của mình. Một số ngư dân chưa lập gia đình có thể chi trả tiền ăn hỏi đắt giá. Bọn họ biết nguy hiểm trong chuyện này nhưng vẫn tranh nhau nhận chuyện khó khăn đó, người có biết là vì sao không?” Mộc Xuân Phong lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Lôi Vô Kiệt rất phối hợp.

“Bởi vì mọi chuyện đều có giá của nó.” Thời khắc này Mộc Xuân Phong lại đột nhiên giống như công tử của Thanh Châu Mộc gia. “Mộc gia ta tôn thờ

quy tắc này, cho nên ta đích thân tới. Không ai có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối trong biển cả, đây là cái giá mà chúng ta trả.”

Tiêu Sắt đột nhiên nói: “Thật ra ta cảm thấy người rất thích hợp thừa kế Mộc gia.”

“Kế thừa Mộc gia hay không không quan trọng, quan trọng là giúp đại ca ta tìm mùa xuân về.” Mộc Xuân Phong đột nhiên quay lại, công túi thuốc lên: “Hơn nữa có ta ở đây, không ai chết được đâu.”

Đám người Tiêu Sắt lập tức đi theo. Những người bắt rắn đã tản mát ra trên đảo, nhưng cảnh tượng trên đảo hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Lôi Vô Kiệt. Nhìn lại thì đây là một hòn đảo rất bình thường, hoa cỏ cây cối um tùm, chim chóc hót vang, khác với hòn đảo toàn Kim Tuyến xà trong tưởng tượng của hắn. Mộc Xuân Phong cứ như nhìn thấu nghi vấn trong lòng hắn: “Cho dù đảo Kim Xà là hòn đảo có nhiều Kim Tuyến xà nhất nhưng không đến mức khắp đảo chỗ nào cũng có rắn đâu. Muốn tìm vẫn phải phí chút thời gian.”

Hai canh giờ trôi qua, mọi người vòng vo cả nửa ngày vẫn không thấy con Kim Tuyến xà nào, bèn tìm một chỗ râm mát nghỉ ngơi uống nước. Một xà thủ mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn: “Công tử.”

Mộc Xuân Phong uống một ngụm nước, hỏi: “Mấy con?”

“Ba mươi con.” Xà thủ trả lời.

“Không ai bị thương chứ?” Mộc Xuân Phong lại hỏi.

“Bộ đồ bắt rắn mà công tử thiết kế rất kín kẽ, tới giờ vẫn chưa ai bị thương.

Nếu bị thương sẽ thả tín hiệu mời công tử qua.” Xà thủ cung kính đáp, không phải hắn đang nịnh bợ mà là bộ đồ bắt rắn kia thật sự hữu dụng.

Mộc Xuân Phong cười nói: “Đi thôi.”

Tiêu Sắt thấy xà thủ kia đi khỏi bèn hỏi: “Lần này định bắt bao nhiêu Kim Tuyến xà?”

“Nếu là để làm thuốc thì chỉ cần vài con Kim Tuyến xà là đủ. Nhưng muốn kiếm lại khoản chi tiêu của chuyến đi này, vậy ít nhất phải hai trăm con mới đủ.” Mộc Xuân Phong thản nhiên trả lời.

Đường Liên lại cả kinh: “Hai trăm con Kim Tuyến xà? Nếu lấy hết độc của hai trăm con Kim Tuyến xà, có thể độc chết cả một tòa thành.”

“Ta không hứng thú với chuyện hạ độc, nhưng mật rắn và độc rắn của Kim Tuyến xà đều là đồ tốt, còn phải nhét không ít tiền cho quan phủ để được vào biển sâu. Mộc gia không làm chuyện lỗ vốn, cho nên lần này chiêu mộ

nhiều người bắt rắn như vậy chủ yếu là vì việc này.” Mộc Xuân Phong nói.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Tốc độ hiện giờ quá chậm. Chúng ta không chờ được.”

Mộc Xuân Phong nhìn Tiêu Sắt một cái, đương nhiên hiểu hẳn đang nói gì.

“Đúng vậy, với y thuật của ta đúng là sắp không chờ được rồi. Ta có thể cho các người mượn thuyền, người cứ đi thẳng về phía đông đi, ước định vẫn như trước.”

“Không.” Tiêu Sắt lắc đầu: “Vừa nãy người đã nói rồi, mọi chuyện đều có giá của nó.”

Mộc Xuân Phong cười một tiếng, lại uống một ngụm nước, không tỏ ý kiến.

“Đại sư huynh, trả phí thuyền đi.” Tiêu Sắt cũng uống một ngụm nước.

Đường Liên gạt đầu, lấy từ trong lòng ra một bọc bột rồi vung lên, bột phẫn vẽ một vòng tròn quanh mọi người. Thứ bột này khá hăng, Tư Không Thiên Lạc vừa ho vừa trách móc: “Đại sư huynh, huynh ném cái gì vậy, hăng chết mất thôi!”

Lôi Vô Kiệt quen với thuốc nổ lập tức nhận ra: “Lưu huỳnh à?”

Đường Liên lại lấy từ trong lòng ra một nén nhang, cúi người cắm nén nhang xuống đất, sau đó tay vờ nhẹ, nén nhang lập tức cháy lên. Một mùi

thơm thoang thoảng xen lẫn một mùi hôi kỳ quái, khiến mọi người ngồi đây không nhin được nhúu mày.

“Đây là cái gì?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Đường Liên đứng dậy: “Đây là hủ hương, mọi độc vật trên thế gian đều không kháng cự được mùi vị của nó.” Hắc nói như đinh đóng cột nhưng lại rất có sức thuyết phục, vì nói tới chuyện dùng độc, ngoại trừ Lão Tự

Hào Ôn gia, chỉ có Đường môn là nhất.

Chốc lát sau, xung quanh vang lên tiếng xì xì. Mọi người vội vàng nhìn quanh, chỉ thấy trong bụi cỏ là hàng loạt rắn vàng kim, trên nhánh cây cũng đầy những rắn. Tất cả xoay người, lè lưỡi, nhìn chăm chăm vào mọi người nhưng có vẻ sợ vòng lưu huỳnh nên không dám bò lên phía trước.

“Người còn bao nhiêu ám khí Đường môn?” Tiêu Sắt hỏi.

Đường Liên nhún vai: “Chưa đếm thử, nhưng cũng không ít.”

“Dùng hết trước khi về Bắc Ly đi, coi như một kết thúc.” Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý.

Đường Liên gật đầu, thân hình hơi động, đã đi qua cái vòng. Bóng người của hắc nhanh chóng xuyên qua, cánh tay lấp lánh ánh bạc, từng con Kim Tuyến xà nhảy lên đều rơi xuống nhanh chóng.

Lôi Vô Kiệt xách kiếm định tiến tới nhưng lại bị Tiêu Sắt ngăn cản: “Người rút kiếm, Kim Tuyến xà sẽ bị người chém đứt. Người ta muốn lấy mật rắn, không phải hàm thịt rắn để ăn.”

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Hay là tối nay ăn canh rắn đi?”

Tư Không Thiên Lạc lập tức lộ vẻ buồn nôn.

Khi nén hương đốt được một nửa, Đường Liên trở lại trước mặt mọi người, cúi người bóp tắt nén hương rồi lạnh lùng nói: “Đủ rồi. Bảo người tới nhặt đi.”

Tiêu Sắt gật đầu một cái, cùng đám người Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc đi kèm theo sau Đường Liên đi về thuyền. Nhìn bóng lưng bọn họ, Mộc Xuân Phong đột nhiên nghĩ tới, ngoài đường ở Thanh Châu, đám lái buôn thô tục luôn mang những quý tộc giàu có câu này.

“Lũ ngạo mạn chết tiệt.”

Chương 258: Đốt lửa đêm trên biển

Tiêu Sắt quay đầu lại nhìn Mộc Xuân Phong: “Còn chờ ra đó làm gì, tới đảo Ngân Xà thôi.”

Mộc Xuân Phong nghe vậy mỉm cười đắc ý, nghĩ thầm trong đầu mình đọc nhiều sách như vậy vẫn có chỗ tốt, chậm rãi nói: “Ngân Y xà chỉ xuất hiện lúc bình minh, phải chờ sáng mai.”

“Ừ.” Tiêu Sắt lạnh nhạt đáp một tiếng rồi xoay người rời khỏi.

Lôi Vô Kiệt nghe vậy lại tò mò, bước chân chậm lại đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong: “Sao Ngân Y xà lại chỉ xuất hiện lúc bình minh?”

“Bởi vì da của Ngân Y xà rất mỏng, thường chúng chỉ sống được trong chỗ

tối, sẽ không xuất hiện. Thân thể của chúng tối đa là tiếp nhận được ánh sáng bình minh, cho nên hàng ngày chỉ khi sáng sớm mới thấy được bóng dáng bọn chúng.” Mộc Xuân Phong nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Vậy hôm nay nghỉ ngơi được rồi?”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Có lẽ vậy.”

“Đại sư huynh.” Lôi Vô Kiệt cao giọng nói.

Đường Liên phát tay: “Nấu canh rắn!”

Tư Không Thiên Lạc lại lộ vẻ buồn nôn.

Rất nhanh, người của Mộc Xuân Phong thu dọn sạch sẽ tất cả những Kim Tuyến xà trên mặt đất. Những người được chiêu mộ để bắt rắn vốn đã chuẩn bị tâm lý cừu tử nhất sinh, không ngờ lại hoàn thành nhiệm vụ dễ

dàng như vậy, ai nấy vui vẻ ra mặt. Hai xà thủ kiểm kê xong bèn tới chỗ

Điền Mạc Chi nói gì đó. Điền Mạc Chi gật đầu, đi tới bên cạnh Mộc Xuân Phong: “Hai trăm ba mươi sáu con.”

“Lấy mật rắn, tách độc rắn. Nhanh lên chút, đừng ném Kim Tuyến xà đi, cầm về đây.”

Điền Mạc Chi không hiểu: “Lấy xác rắn làm gì?”

Mộc Xuân Phong bất đắc dĩ nói: “Ăn!”

Có lẽ do đợi trên thuyền quá lâu, ngoại trừ hai xà thủ trở lại thuyền xử lý chỗ Kim Tuyến xà và vài thủy thủ ở lại trên thuyền, tất cả mọi người còn lại đều ở lại trên đảo, không muốn đi. Nhưng bọn họ cũng không dám đi xa, dù sao trên đảo này cũng có rất nhiều Kim Tuyến xà. Đường Liên và Lôi Vô Kiệt bê một nồi sắt to, trong nồi đầy những nước biển.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta ra biển, giờ mới biết hóa ra đại sư huynh còn nấu nướng giỏi như vậy.”

“Ta phải xử lý nhiều chuyện của Tuyết Nguyệt thành, thường xuyên ra ngoài dãi nắng dầm mưa, còn người? học nấu ăn từ đâu vậy?” Đường Liên vừa châm lửa vừa nói.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Ta có một sư phụ tốt, mỗi lần ông ấy đều bảo ta nấu món ngon cho mình rồi mới chịu dạy ta võ công.”

Mộc Xuân Phong đi tới trước mặt hắn nói: “Thịt rắn trắng nõn tươi non, là mỹ vị hiếm thấy trên thế gian. Nghe danh lâu rồi mà chưa được thử, xem ra hôm nay được ăn no lộc rồi?”

Tư Không Thiên Lạc ngồi cách đó không xa khinh thường nói: “Người của Nam Quyết mới ăn thứ đó. Ta không ăn!”

“Nghe nói người của Nam Quyết cái gì cũng ăn, đúng là ăn thịt rắn thịnh hành ở Nam Quyết.” Mộc Xuân Phong gật đầu.

Đường Liên cười nói: “Với người Nam Quyết, ăn rắn không coi vào đâu.

Bọn họ có một món ăn tên là Tam Chi Nhi. Đó mới là cao cấp nhất trên gian, ta cũng không dám ăn.”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đó là món gì vậy?

Nghe tên thật thú vị.”

“Đúng là thú vị, trong khay để một đồng chuột non vừa sinh ra, còn chưa mọc lông chưa mở mắt. Người dùng đũa kẹp đầu nó, chỉ nghe chít một tiếng. Sau đó chấm chút tương, lại nghe tiếng chít nữa, cuối cùng cắn trong miệng lại nghe một tiếng chít. Tổng cộng ba tiếng chít cho nên gọi là Tam Chi Nhi. Nghe nói cuối cùng nước dịch chảy ra, rất ngon...”

“Đại sư huynh, người im ngay cho ta!” Tư Không Thiên Lạc tiện tay vớ một viên đá ném tới.

Đường Liên dù sao cũng xuất thân Đường môn, ám khí như vậy làm sao đánh trúng được hắn. Hắn nhắc chân đá một hòn đá trên bãi cát lên, va vào hòn đá ném tới, vỡ thành hai nửa. Hắn cười một tiếng: “Thiên Lạc sư muội, ta đang kể chuyện mà.”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Chuyện này đúng là buồn nôn.”

Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng: “Đại sư huynh, người thật độc ác.”

Ngay cả Tiêu Sắt đứng cách đó không xa cũng hừ lạnh một tiếng.

Đường Liên lúng túng gãi đầu một cái: “Thật ra ta cũng không dám ăn.”

Nhưng những người khác không buồn để ý tới hắn, mặt ai cũng lộ rõ vẻ không tin. Dù sao Đường Liên nói quá sống động, ngay cả những thủy thủ

ở bên cạnh cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía hắn. May là lúc này hai tên xà thủ mang một sọt xác rắn tới, hóa giải bầu không khí lúng túng này.

Đường Liên nhận sọt Kim Tuyến xà kia thở dài: “Nếu có gà mẹ thì tốt.”

Lôi Vô Kiệt nhướn mày: “Sư huynh quả đúng là đồng đạo.”

“Đây là điển cổ gì?” Mộc Xuân Phong tuy đọc nhiều sách nhưng chắc hẳn trong đó không có công thức nấu ăn.

Món này tên là Long Phượng bảo, một con gà đi cộng ba con rắn, hầm cùng nhau, ăn rất ngon.” Lôi Vô Kiệt liếm môi.

“Trên thuyền có nuôi gà, lấy mấy con xuống.” Mộc Xuân Phong nói với một thủy thủ.

“Trên thuyền còn nuôi gà à?” Lôi Vô Kiệt ngây ra hỏi.

Cuối cùng Mộc Xuân Phong cũng có cơ hội khoe khoang, hắn ho khan một tiếng, đang định nói lại bị một giọng lưỡi biếng cắt đứt: “Trên thuyền nếu chỉ ăn thịt cá, các thủy thủ sẽ sinh bệnh sốt rét, mưng mủ, cho nên phải nuôi một ít gà vịt.”

“Không chỉ có gà vịt, trên thuyền của ta còn có một con heo đấy.” Mộc Xuân Phong bổ sung.

“Làm phiền Mộc huynh chuẩn bị cho ta chút thịt cá là được, không cần canh răn đâu.” Tiêu Sắt nói tiếp.

Tư Không Thiên Lạc vui mừng: “Tiêu Sắt, người cũng không ăn cái thứ đáng ghét đó à?”

Tiêu Sắt lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Bây giờ ta không ăn thịt răn được, sẽ chết.”

Tư Không Thiên Lạc thầm căng thẳng, cô cảm thấy gần đây Tiêu Sắt càng lúc càng ít nói, cảm giác đó khiến cô rất bất an.

Màn đêm từ từ hạ xuống.

Lôi Đường Liên và Lôi Vô Kiệt lấy mười mấy cái nồi lớn nấu hơn hai trăm con Kim Tuyến xà mà bọn họ bắt được ban ngày. Hương thơm tỏa ra, ngay cả Tư Không Thiên Lạc cũng không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

“Hương vị của thịt răn thật sự không tệ, đừng sợ, nếm thử đi.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng nói.

Tư Không Thiên Lạc lại lắc đầu: “Ta không ăn đâu.”

Tiêu Sắt cười, uống một ngụm.

Mọi người vừa uống rượu cười đùa vừa ăn thịt răn.

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc ngồi bên nhìn bọn họ, có vẻ hơi cô đơn.

Tư Không Thiên Lạc chỉ thấy ảo não, trong đầu thầm nghĩ rõ ràng mình cảm nhận được sa sút trong lòng Tiêu Sắt, sao bọn Đường Liên và Lôi

Vô Kiệt lại như không thấy, vẫn đứng đó làm đầu bếp vậy?

Nhưng lúc này, Lôi Vô Kiệt đột nhiên uống một ngụm rượu, vung ống tay áo. Thanh Tâm kiếm lập tức rời vỏ, hạ xuống tay hăn.

Tiếng hoan hô vang dội.

Lôi Vô Kiệt vung kiếm, phất tay áo, y phục đỏ rực múa lượn.

Chính là Nhược Y Kiếm Vũ tại Tuyết Nguyệt thành ngày trước.

Đường Liên mỉm cười, cầm một bình rượu ném lên trời.

Lôi Vô Kiệt tung người nhảy lên, tiếp lấy bình rượu, hạ xuống trước mặt Tiêu Sắt.

Hắn đưa bình rượu cho Tiêu Sắt.

“Uống nước làm gì, uống rượu.”

“Người yên tâm, có chúng ta ở đây, sẽ không để người chết đâu.”

Chương 259: Ngân Y, Thủy Long Du

Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt, thần sắc lạnh nhạt. Lôi Vô Kiệt tay phải cầm kiếm, mũi kiếm ngoắc bình rượu, thần sắc như đang khiêu khích.

“Đâu thể để chúng ta uống rượu ăn thịt rắn, mình người uống nước cửa sư

tử được.” Khóe miệng của Lôi Vô Kiệt hơi nhếch lên.

Tiêu Sắt cầm bình rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt bình rượu xuống: “Sợ người chắc?”

Một giây sau, Tiêu Sắt ngất xỉu.

Lôi Vô Kiệt cũng ngất.

Bởi vì Tư Không Thiên Lạc xách Ngân Nguyệt thương lên, một thương đập ngất Lôi Vô Kiệt.

“Người mau giải thích cho ta, thế nào là cửa sư tử?” Tư Không Thiên Lạc cả giận hỏi.

Mộc Xuân Phong công hòm thuốc tức tốc chạy tới, vừa lấy châm bạc ra vừa lau mồ hôi đầy đầu: “Các người có thể yên tĩnh chút thôi, đừng để đại phu ta đây thêm phiền được không?”

Bên kia Đường Liên uống rượu say bắt đầu múa quyền, quyền pháp Hải Vận được truyền thụ bởi Bách Lý Đông Quân đúng là uống say rồi còn có uy phong hơn so với lúc bình thường, mỗi quyền đánh ra đều khiến sóng triều hưởng ứng, khiến đám thủy thủ tấm tắc khen hay.

Đệ tử Tuyết Nguyệt thành duy nhất còn tỉnh táo Tư Không Thiên Lạc che trán, trong đầu thầm nghĩ đường đường đại đệ tử của giang hồ đệ nhất thành không ngờ lại xuống cấp tới mức đánh quyền trên hòn đảo trống vắng, đúng là mất mặt.

Mộc Xuân Phong thi châm xong lau mồ hôi cười nói: “Sư muội có muốn lên cướp danh tiếng không?”

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên hỏi lại: “Sao cơ?”

“Trong dạ hội lửa trại như vậy không phải lúc mọi người thể hiện thần thông, so đấu xem ai lợi hại hơn à? Người là nữ nhân hiếm có trên thuyền, mọi người đều mong đợi người biểu diễn đấy.” Mộc Xuân Phong vừa nói vừa cẩn thận từng chút một đặt Tiêu Sắt dựa người vào một tảng đá lớn.

“Được thôi.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương lên nhảy vào giữa vòng tròn của mọi người, Đường Liên vừa lão đảo đánh xong bộ Hải vận đã lăn sang một bên ngủ. Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương, vẽ một đường tròn hoàn mỹ.

Mọi người trầm trồ khen ngợi.

Ngân Nguyệt thương kéo theo một vầng trăng trắng lóa, như vẩy ánh trăng lấp lánh, cảnh tượng tươi đẹp. Lại thêm dung nhan mỹ miều của Tư

Không Thiên Lạc, khiến các thủy thủ nhìn một lúc là chẳng thấy thương đâu, chỉ thấy nụ cười chúm chím lúc vung thương, hai hàng mi mang khí khái bất phàm.

Tư Không Thiên Lạc nghiêng người vung thương tạo thành một ánh trăng.

Cô thấy trên mũi thuyền Kim Thác dường như có một bóng người, tà áo bay trong gió.

Bóng người kia thật quen thuộc.

Hạ thương, Tư Không Thiên Lạc lại ngẩng đầu nhìn lên, trên mũi thuyền không một bóng người.

“Nhìn nhầm à?” Tư Không Thiên Lạc thu thanh trường thương lại, nhỏ giọng nói.

Bình minh ngày hôm sau.

Ngân Y xà không sánh được với Kim Tuyền xà, không phải được liệu đắt giá, hơn nữa số lượng cũng thừa thớt hơn nhiều, cho nên những người bắt rắn được chiêu mộ đã không còn tác dụng. Bởi vậy những người tới đảo Ngân Xà chỉ có Mộc Xuân Phong, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư

Không Thiên Lạc và hai xà thủ mặc áo choàng đen.

Sau một đêm, đã tỉnh rượu, ba người Tiêu Sắt quên sạch chuyện đã làm hôm qua. Đường Liên tối qua còn đứng biểu diễn quyền pháp bên bờ

biển, lúc này lại có vẻ rất nghiêm túc đứng đắn: “Khi mặt trời lên, Ngân Y xà sẽ

xuất hiện, nhiều nhất trong bao lâu?”

“Tối đa nửa canh giờ, sau nửa canh giờ Ngân Y xà sẽ trở lại hang của mình.” Một xà thủ mặc áo choàng đen đáp.

Mọi người từ trên thuyền Kim Thác xuống một chiếc thuyền nhỏ, chèo về

phía đảo Ngân Xà. Lôi Vô Kiệt ngồi xổm xuống, gõ nhẹ lên thuyền:

“Tiếp đó chúng ta phải ngồi cái thuyền này đi về phía đông à? Sao ta có cảm giác không đáng tin cậy?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Lôi huynh yên tâm, đến lúc đó đương nhiên sẽ

cho người một chiếc thuyền tốt rồi. Hoặc chúng ta đi cùng nhau là được.”

“Chuyện này liên quan tới sinh tử, cảm ơn hảo ý của Mộc huynh.” Tiêu Sắt nhẹ nhàng từ chối.

Mộc Xuân Phong gật đầu, hẳn là người thông minh, biết giọng điệu gì là thật sự từ chối.

Mọi người nhanh chóng tới đảo Ngân Xà, dưới sự hướng dẫn của hai xà thủ, bọn họ đi sâu vào trong đảo Ngân Xà, thế nhưng dọc đường không có dấu vết gì của rắn, thậm chí còn hiếm thấy dấu vết gì của sinh vật.

“Sao lại như vậy?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

Đường Liên ngắt một chiếc lá, ngửi một cái: “Độc tính của một con Ngân Y

xà tương đương với mười con Kim Tuyến xà. Thực vật trên đảo hoặc nhiều hoặc ít đều đã dính một chút độc tính, đi đường cẩn thận một chút, đừng để lá cây làm bị thương.”

“Đây là một hòn đảo đầy độc à?” Tư Không Thiên Lạc bĩu môi, nhìn đóa hoa hồng kiều diễm, không hiểu nổi: “Hoa đẹp như vậy đúng là phí phạm.”

Đường Liên ngồi xổm xuống ngắt một đóa hoa hồng, nhẹ nhàng nói: “Là Hồng Nhan Lệ, thứ càng đẹp lại càng nguy hiểm. Chất lỏng của hoa này có thể độc chết một con trâu.” Hắn sờ sờ mó mó, lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, đổ nước đó vào.

“Không sợ trúng độc à?” Một xà thủ cau mày nói.

Đường Liên cười một tiếng, không trả lời, cất bình thuốc vào trong lòng rồi đi tiếp.

“Nếu lát nữa người bị Ngân Y xà cắn, nhớ xin Đường huynh một giọt uống vào.” Mộc Xuân Phong vỗ nhẹ lên bả vai tên xà thủ kia.

“Công tử nói vậy là sao?” Xà thủ không hiểu.

“Hễ là độc vật, trong phạm vi bảy trượng thường có thuốc giải. Đường nhiên độc vật có thể làm thuốc giải, thuốc giải cũng có thể thành độc.

Người ấy, chỉ biết về rắn, không biết về độc.” Mộc Xuân Phong thở dài.

Mọi người đi tiếp về phía trước, không bao lâu sau đã tới dưới một thác nước. Chỉ thấy thác nước lấp lánh ánh bạc, như có vô số nhảy nhót, khung cảnh rất tươi đẹp. Thế nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện đây không phải là cá, mà là ... rắn.

Hơn trăm con rắn bạc nhảy khỏi thác nước, bơi lội, tắm ánh mặt trời, tỏa ánh sáng lấp lánh.

“Cái này...” Tư Không Thiên Lạc ngậy ra, hình ảnh này khiến người ta cảm thấy vừa mỹ lệ vừa kinh khủng. Những con rắn này tuy lớp da có chút màu bạc nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện da nó gần như trong suốt. Chẳng trách loài rắn này chỉ có thể hoạt động lúc bình minh, hơn nữa còn phải bơi trong nước. Dù sao da của nó yếu như vậy, chỉ bị chiếu sáng chút thôi cũng có thể bị thương.

“Châm hủ hương không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Đường Liên lắc đầu: “Hủ hương không thu hút được nó, nó cũng không mạo hiểm bị đốt chết để chạy tới.”

“Thế thì qua bát vại con đi.” Tư Không Thiên Lạc vung trường thương định đi tới.

“Nếu sư muội không muốn bị rắn cắn thành cái sàng thì đừng vọng động.”

Đường Liên giơ tay cản Tư Không Thiên Lạc lại.

Hai xà thủ nhìn nhau một cái, đi tới. Một người nhảy đến bờ bên kia, hai người giơ tay kéo lên, mở một tấm lưới nhỏ.

Đường Liên gật đầu: “Cách hay.”

Tiêu Sắt cau mày: “Phải mất bao lâu?”

“Xem vận may, theo kinh nghiệm của bọn họ, cùng lắm ba ngày là bắt được một con.”

“Quá muộn.” Tiêu Sắt thở dài.

Lôi Vô Kiệt cũng thở dài, bước tới: “Mọi người tránh ra.”

Hai xà thủ nhìn hăn một cái, lao nhao lui lại.

Lôi Vô Kiệt lấy từ trong lòng ra một thứ, đột nhiên ném vào trong thác nước. Vật đó đụng phải thác nước, lập tức nổ tung. Chỉ chớp mắt đã có

hơn hai mươi con Ngân Y xà bị nổ bay. Lôi Vô Kiệt lao tới, cầm giỏ trúc đã chuẩn bị từ trước đón lấy chỗ Ngân Y xà này: “Tìm tòi cẩn thận chút đi, chắc có con chưa bị nổ vỡ mặt đâu.”

“Hỏa khí Thiên Tự của Lôi gia bảo, Thủy Long Du, lại bị lôi ra bắt rắn. Nếu bị các sư huynh trong Lôi gia bảo biết được, chắc sẽ đánh ta chết tươi.”

Chương 260: Cường Thiết Lưu Ly

Đã bắt đủ số lượng Kim Tuyến xà, Ngân Y xà cũng đã tới tay. Ba loại mặt rắn mà Mộc Xuân Phong nhắc tới chỉ còn loại cuối cùng. Chỉ có điều con Thiết Lưu Ly kia...

“Tiếp đó nên tới đảo Lưu Ly, nhưng thứ cho ta nói thẳng.” Đường Liên nhìn hai tên xà thủ. “Trên đời này có Thiết Lưu Ly thật sao? Nếu có, sao mọi người chỉ biết Kim Tuyến, Ngân Y mà không biết tới Thiết Lưu Ly?”

“Câu hỏi này của Đường huynh rất hay, như vậy ta cũng hỏi Đường huynh một câu.” Mộc Xuân Phong nói: “Nếu mọi người chỉ biết tới Kim Tuyến, Ngân Y, vậy sao nơi này lại được gọi là đảo Tam Xà?”

Mọi người kinh ngạc. Đúng vậy, nếu trên đảo Lưu Ly không có rắn, vậy sao nơi này lại được gọi là đảo Tam Xà?

“Đô đốc của thành phố Đông Cập Hải tiền triều từng viết trong ‘Đông Hành Hải Vực chí’, từng có người đi qua đảo Ngân Xà tới đảo Lưu Ly, cuối cùng chỉ có một người trở về. Người đó nói trên đảo Lưu Ly có rắn lớn, con mắt to như đèn lồng nhưng không thấy gì, khứu giác và thính giác lại hết sức nhạy bén, có thể há miệng nuốt trọn một người trưởng thành. Hơn nữa cơ thể nó cứng rắn như sắt thép, đao thương đâm không vào. Thế nhưng lúc ấy người đó đã phát điên, sau đó còn nói đó không phải là rắn mà là rồng. Có điều dù sao cũng là quái vật ở đảo Tam Xà xa xôi, hơn nữa cho dù nó có tồn tại thật không, ít nhất cũng khó đối phó,

cho nên không ai tìm kiếm kết quả này. Ta là người đầu tiên.” Mộc Xuân Phong đặc ý nói.

“Chưa ai đến đó thử à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Có, nhưng rất khó tới đảo Lưu Ly, bởi vì có sương độc, người bình thường chỉ lên đảo mười bước là hôn mê.” Mộc Xuân Phong lấy từ trong lòng ra một chai thuốc đưa cho mọi người: “Cho nên mới cần cái này.”

Đường Liên nhìn sang: “Tị Trùng đan?”

“Trước khi tới đây ta đã chuẩn bị chu đáo rồi, ta nhất định phải mang ba loại mật rắn về.” Mộc Xuân Phong ngạo nghễ nói.

Mọi người uống viên Tị Trùng đan vào, tiếp tục đi về phía trước. Thực ra đảo Lưu Ly ngay bên cạnh đảo Ngân Y, chỉ cần đi qua mấy tảng đá ngầm là đến được bờ bên kia. Nhưng đảo Lưu Ly lại như ngâm mình trong một làn sương mỏng manh, có chim chóc bay qua bầu trời nhưng khi tới gần đảo Lưu Ly lại đột nhiên rơi thẳng xuống đất.

“Quả nhiên là khí độc.” Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái.

Mọi người nín thở, cẩn thận đi về phía trước. Bọn họ đã uống Tị Trùng đan, tuy có thể tạm thời chống đỡ được khí độc nhưng đầu óc vẫn hơi choáng váng.

“Hòn đảo này thối quá đi.” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

Quả thật vậy, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

“Làm sao tìm con rắn kia đây?” Lôi Vô Kiệt hỏi. “Đợi thêm lát nữa, e rằng có nuốt hết cái bình kia cũng bị mùi thối hun chết mất.”

Mộc Xuân Phong trầm giọng nói: “Có thể nó đã tìm ra chúng ta.”

Mọi người đột nhiên cảm thấy một cái bóng đen lướt qua đỉnh đầu, vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng không thấy thứ gì.

“Á!” Một tiếng hét thảm vang lên, mọi người vội vàng quay đầu, chứng kiến một xà thủ bị một cái đuôi rắn khổng lồ cuốn đi chỉ trong chớp mắt.

Đuôi của con rắn đó vài tới mấy trượng, chẳng khác nào mãng xà trưởng thành. Xuất hiện chỉ trong chớp mắt rồi lập tức biến mất.

“Ca ca!” Xà thủ còn lại kinh hãi hét lên, lúc này mọi người mới biết hóa ra hai người là huynh đệ.

Chỉ chốc lát sau, một cái bóng đen đập xuống, mọi người né sang một bên, định thần lại mới phát hiện là xà thủ mặc áo choàng đen kia. Chỉ có điều hắn đã nằm thành một đồng, xương cốt trên người đã bị bóp vỡ vụn.

Xà thủ còn lại định tiến lên nhưng bị Đường Liên kéo lại: “Thiên Lạc, người bảo vệ Tiêu Sắt. Mọi người cẩn thận, đừng lạc đàn.”

Suy nghĩ của Lôi Vô Kiệt vừa động, Tâm kiếm đã rời vỏ bay ra, hấn vung kiếm lên chặn đuôi rắn khổng lồ vừa đánh tới.

Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, Tâm kiếm như đụng phải một khối sắt lớn.

Kiếm rất sắc bén nhưng vẫn không tạo thành vết tích gì.

“Công phu nghe gió đoán vị trí lại tiến bộ rồi.” Đường Liên cười nói.

Lôi Vô Kiệt không hề đắc ý, chỉ gật đầu, nghiêm túc rất hiếm thấy:

“Trong sách cổ nói không sai, thân thể con rắn này cứng như sắt, đao thương đâm không vào.”

“Quan trọng nhất là thân thể khổng lồ như vậy làm sao ẩn giấu?” Đường Liên cau mày, cái đuôi rắn khổng lồ hiện thân một lần xong lại đột ngột biến mất.

Tiêu Sắt hơi cúi người, đặt tay lên mặt đất.

“Sao vậy?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Dưới đất hình như có thứ gì đó đang bơi.” Tiêu Sắt đột nhiên đứng dậy hét lớn với mọi người: “Cẩn thận! Nó ở dưới đất!”

Vừa dứt lời đã thấy mặt đất bị xốc lên, mọi người đồng thời nhảy lên. Xà thủ còn lại vô công không tốt, tốc độ hơi chậm, bị thân rắn vừa lao lên đè xuống đất, chết ngay tại chỗ. Mọi người vội vàng điểm chân, lao ra phía xa.

Lúc này ngẩng đầu nhìn lại mới thấy dung mạo thật của con Thiết Lưu Ly kia.

Thân thể nó phủ đầy vẩy màu đồng cổ, lấp lánh ánh lạnh, trên đầu có hai khối thịt lớn đỏ bừng như đèn lồng. Theo như sách cổ ghi lại, đây là đôi mắt của nó, tuy rất lớn nhưng lại không nhìn được. Còn thân thể của nó dài tới gần mười trượng. Nó há to miệng để lộ hàm răng, một luồng gió tanh thối tới, tanh hôi không khác gì mùi trên đảo, chỉ nồng đậm hơn nhiều.

“Hóa ra khí độc trên đảo là do con rắn này phát ra. Bản thân nó sẽ độc tới mức nào?” Mộc Xuân Phong hít một hơi lạnh.

“Chẳng qua là một con rắn mà thôi, còn tưởng mình là rồng chắc? Tuy ta không biết rồng trông thế nào nhưng chắc chắn không xấu như ngươi.” Lôi Vô Kiệt tung người một cái, vung kiếm chém về phía con rắn lớn. Kiếm của hắn chém vào lưng con rắn, vạch thẳng xuống.

Lại một loạt tiếng leng keng thanh thúy, như chém lên khối sắt.

Thân thể con rắn lớn uốn lượn, hất văng Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Lôi Vô Kiệt hạ xuống đất, trượt về phái sau mười mấy bước mới dừng lại được. Hắn lau mồ hôi, thở dài: “Thế này đúng là có dùng chiêu số gì cũng vô dụng.”

Vừa dứt lời, con rắn lớn kia đã tung người đập tới.

Đường Liên lại lắc đầu: “Trừ phi độc chảy thẳng vào máu nó, nếu không với độc tính của bản thân nó, những thứ độc bình thường không làm gì được.”

Mộc Xuân Phong nhìn hai con người đỏ bừng của con rắn: “Có lẽ cặp mắt kia là nhược điểm, phải nghĩ cách đánh trúng chỗ đó.

Đường Liên lắc đầu: “Nơi đó quá gần đầu rắn, quá nguy hiểm, nếu ai không đủ nhanh sẽ bị nó nuốt mất.”

“VẬY CHỈ CẦN NGƯỜI ĐÓ ĐỦ NHANH LÀ ĐƯỢC.” Tiêu Sắt đột nhiên đi tới, giơ tay với Lôi Vô Kiệt: “Đưa kiếm cho ta.”

Chương 261: Đạp Vân Thừa Phong

Lôi Vô Kiệt nhìn hẩn như nhìn thẳng điên: “Người điên rồi à?”

“Chỉ cần vung kiếm thôi, không dùng nội lực là được. Đưa kiếm cho ta.”

Tiêu Sắt nói rất kiên quyết.

“Nói thì đơn giản, lực lượng của con Thiết Lưu Ly kia mạnh như vậy, hất một cái thôi là đạp chết người rồi.” Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

“Người có cách tốt hơn không?” Tiêu Sắt hỏi.

Lôi Vô Kiệt cau mày, khẽ lắc đầu một cái.

Tiêu Sắt đi tới, đoạt lấy Tâm kiếm trên tay hẩn, Đường Liên giơ tay ngăn cản.

"Tránh ra."

Đường Liên thở dài, lấy một chai thuốc từ trong lòng ra, rót Hồng Nhan Lệ

vừa lấy được lên thân kiếm: “Không nên cưỡng ép bản thân, chỉ một con rắn thôi mà, cố gắng suy nghĩ thể nào cũng có cách thôi.”

Đuôi rắn của Thiết Lưu Ly lại quét tới.

Tiêu Sắt tung người nhảy một cái, giẫm lên đuôi con rắn kia.

Tứ Không Thiên Lạc nhú mày, nắm chặt thanh Ngân Nguyệt thương trong tay.

Bước chân của Tiêu Sắt bỗng hóa nhanh, thi triển Đạp Vân Thừa Phong bộ

tới cực hạn, đạp lên thân rắn nhanh chóng chạy về phía đầu.

Thiết Lưu Ly như phát giác có người đang giẫm lên thân của mình, vung vẩy điên cuồng.

Nhưng bước chân của Tiêu Sắt nhanh nhảy tới cực hạn, giậm chân nhảy một cái, rơi xuống đất, lắc mình, lại nhảy một cái đã hạ xuống. Đã đứng trên đầu rắn.

Mộc Xuân Phong tròn hai mắt: “Thiên hạ có khinh công thần kỳ vậy à?”

“Chết đi.” Tiêu Sắt vung thanh trường kiếm đâm thẳng vào cái bướu thịt màu đỏ chót. Trường kiếm đâm sâu ba thước, thân thể Thiết Lưu Ly lập tức cứng đờ, tiếp đó nó vung vẩy như điên. Tiêu Sắt đứng trên đầu rắn dùng đưa trái phải, muốn vận Đạp Vân Thừa Phong nhưng cuối cùng thể

lực không chống đỡ nổi nữa, đành nắm chặt lấy một chỗ vẩy mới không bị

quăng xuống.

“Không được.” Lôi Vô Kiệt bước tới một bước.

Đường Liên cũng định đứng dậy.

Ngay cả Mộc Xuân Phong cũng định ra tay.

Thế nhưng bọn họ đều không nhanh hơn một mũi thương bạc. Chỉ thấy Tư

Không Thiên Lạc cầm thương bạc lập tức lướt tới. Cô đâm một thương vào đuôi rắn đang vung vẩy kịch liệt kia, mượn lực lượng hùng hồn đó lao nhanh tới: “Tiêu Sắt, nhảy xuống!”

Tiêu Sắt cắn răng, tung người nhảy về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Hình ảnh này...” Mộc Xuân Phong cau mày.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Sao cứ thấy thân phận hai người này bị ngược nhỉ.”

Tư Không Thiên Lạc ôm lấy Tiêu Sắt, trường bào phấp phới, cực kỳ mỹ lệ.

Nhưng tiếp đó cô xoay người, cảm thấy một mùi hôi thối khiến người ta muốn nôn mửa ập tới. Chỉ thấy con Thiết Lưu Ly kia há to miệng lớn, cái mồm lớn như chậu máu đối diện với bọn họ.

“Thật kinh tởm.” Tư Không Thiên Lạc giơ Ngân Nguyệt thương chống lên hàm của Thiết Lưu Ly, mượn lực lui nhanh về phía sau. Một tay cầm thương một tay ôm Tiêu Sắt, hạ xuống yên ổn bên cạnh mọi người .

“Sư tử, được!” Lôi Vô Kiệt thở dài nói.

Tư Không Thiên Lạc chống thương xuống đất, mọi chuyện vừa rồi chỉ trong một chớp mắt ngăn ngui nhưng lại vô cùng mạo hiểm. Cô há miệng thở hổn hển, người đã đầm đìa mồ hôi.

Do mồ hôi đầm đìa cho nên quần áo dính sát vào da thịt.

Do đang há miệng thở dốc cho nên hai gò núi đẩy đà lên lên xuống xuống.

Đường Liên vội vàng quay đầu đi, Lôi Vô Kiệt đỏ mặt, không dám nhìn nhiều. Mộc Xuân Phong còn chưa nếm trải sự lợi hại của Tư Không Thiên

Lạc, nhìn thêm vài lượt, nhưng cuối cùng tự nhận là quân tử chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Nhưng Tư Không Thiên Lạc vẫn đang ôm một người trong lòng.

Tiêu Sắt.

Trước đây trong triều đình Tiêu Sắt có thể quát mắng vương hầu, sau đó trong chốn giang hồ từng xuất côn đánh tông sư, vừa rồi trong lúc mọi người không có cách nào còn xuất kiếm chém Thiết Lưu Ly. Thế nhưng giờ

phút này hắn lại đột nhiên không biết làm thế nào, cánh tay như đụng phải thứ gì đó.

Mềm mềm.

Ừm, đương nhiên hắn biết là thứ gì.

Cuối cùng hơi thở của Tư Không Thiên Lạc đã ổn định trở lại, hỏi hắn:

“Không việc gì chứ?”

Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Không việc gì.”

Tư Không Thiên Lạc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Do đã yên tâm, nên tâm trạng đã bình thường trở lại, sau đó cô phát hiện một việc. Phát hiện cánh tay của Tiêu Sắt chạm vào nơi không nên chạm vào.

“Không việc gì thì người làm cái gì thế! Cút ngay!” Tư Không Thiên Lạc quát Tiêu Sắt xuống đất.

“Ta đi xem thử con rắn kia đã chết hẳn chưa.” Sau khi Tư Không Thiên Lạc lui lại, con Thiết Lưu Ly kia vẫn vùng vẫy một hồi, nhưng giờ đã không còn động tĩnh gì nữa. Đám người Đường Liên tung người lao về phía nó.

“Để ta rút kiếm của mình.” Lôi Vô Kiệt cũng bước tới.

Mộc Xuân Phong thở dài: “Biết thế không dẫn bọn họ tới đây.” Hắn đang nói tới hai xà thủ mặc áo choàng đen, hắn bắn một mũi tên tín hiệu lên trời, ra hiệu cho Điền Mạc Chi phái người tới.

Đường Liên giơ tay vuốt ve vẩy trên người Thiết Lưu Ly, thở dài nói: “Vảy rắn thôi mà cứng rắn như vậy, rốt cuộc con rắn này sống bao lâu rồi?”

Lôi Vô Kiệt rút kiếm ra, thấy thi thể hai xà thủ mặc áo đen dưới mình rắn, thở dài: “Đúng là bọn họ không nên tới, con rắn này đã nằm ngoài hiểu biết của bọn họ về rắn rồi.”

“Bọn họ là người của trấn Khê Nam, từ nhỏ đã sống bằng việc nuôi rắn.

Hành trình lần này ngoại trừ bắt rắn giúp ta, quan trọng hơn là muốn xem thử con Thiết Lưu Ly trong truyền thuyết này. Thế nhưng thật không ngờ, hồn nằm lại tại đây.” Mộc Xuân Phong lắc đầu nói.

Điền Mạc Chi nhanh chóng dẫn người tới, trên Thiết Lưu Ly quá nhiều khí độc, đám người chuyển thi thể hai xà thủ về đảo Kim Xà, tìm một chỗ cao mai táng. Đám người còn lại cầm dụng cụ, lột từng miếng vẩy trên người Thiết Lưu Ly ra, chuẩn bị lấy mật rắn trên người nó.

Những người khác theo Mộc Xuân Phong trở lại thuyền Kim Thác. Điền Mạc Chi đã chuẩn bị sẵn cho bọn họ một chiếc thuyền nhỏ và nước uống cho khoảng bảy ngày.

Mộc Xuân Phong thở dài nói: “Thật sự phải ra ngoài ranh giới biển ư?

Nghe nói chưa từng có người trở về.”

“Có, sư phụ ta đã từ đó về.” Đường Liên nhìn về phía xa, chậm rãi nói:

“Hơn nữa có thể bây giờ ông ấy cũng đang ở đó.”

“Đi đến đâu? Chưa có bản đồ hàng hải, làm sao các người phân biệt rõ phương hướng được?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Cứ đi thẳng về phía đông là được, sao phải phân biệt phương hướng?”

“Gió thổi nhẹ một cái, thuyền của người xoay một vòng người cũng không biết. Cứ đi thẳng về phía đông, thế nhưng hướng nào là đông? Có lẽ người đi suốt cả ngày nhưng lại đi ngược về cả trăm dặm.” Mộc Xuân Phong lắc đầu.

“Vậy người làm thế nào phân biệt phương hướng?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Trên thuyền có la bàn, hơn nữa có người từng tới đảo Tam Xà cho nên có bản đồ hàng hải, quãng đường tới đây đương nhiên không có vấn đề gì.

Thế nhưng nơi mà người muốn tới...” Mộc Xuân Phong cau mày.

Tiêu Sắt nhẹ giọng nói: “Ta từng học một chút về quan sát ánh sao. Ta có thể phân biệt phương hướng.”

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Ừ, nếu quan sát ánh sao thì không vấn đề gì.

Thật ra để đề phòng chuyện bất trắc, thuyền Kim Thác cũng mời một vị quan tinh sư.”

“Chút kỹ thuật xem sao nhỏ nhoi đó của người, không tác dụng gì đâu.”

Một giọng nói ôn nhu vang lên, mọi người lập tức quay đầu lại rồi ngẩn ra tại chỗ.

Chương 262: Ngắm trăng xem sao

Người mặc áo lục, miệng cười chúm chím, mái tóc phất phơ, nhẹ nhàng bước tới, càng thêm ôn nhu.

Hóa ra bóng người mà Tư Không Thiên Lạc thấy lúc múa thương đúng là cô ấy.

Diệp Nhược Y, con gái Diệp Khiếu Ứng.

Chẳng trách cô ấy nói mình biết xem sao, cô coi như nửa đệ tử của giam chính Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần. Nếu bàn về thuật xem sao, trong thiên hạ khó tìm ra ai lợi hại hơn Tề Thiên Trần.

“Sao ngươi lại tới đây?” Người hỏi câu này là Đường Liên, giọng điệu không được tốt. Mặc dù từng quen biết, thậm chí trải qua sinh tử với nhau, nhưng thái độ của Diệp Khiếu Ứng trong Lôi gia bảo khiến hắn thầm cảnh giác.

“Đương nhiên là để giúp hắn.” Diệp Nhược Y nhìn Tiêu Sắt, lạnh lùng nói:

“Ta không biết phụ thân nghĩ ra sao, ta chỉ muốn giúp hắn trở về Thiên Khải.”

“Chỉ vì hồi bé ta từng giúp ngươi?” Tiêu Sắt hỏi.

“Không.” Gió biển vén làn tóc của Diệp Nhược Y lên, cô gầy nhẹ một cái:

“Bởi vì chúng ta là bằng hữu.”

“Đúng, ngươi là hữu.” Cuối cùng Lôi Vô Kiệt chen miệng vào: “Vì bằng hữu thì đi cả ngàn dặm tới tương trợ cũng là việc nên làm, mọi người bàn bạc chút xem lúc nào khởi hành.”

Tư Không Thiên Lạc gõ nhẹ mũi thương vào sau eo Lôi Vô Kiệt:
“Người vui quá nhỉ.”

Diệp Nhược Y nhìn Lôi Vô Kiệt, cười khê: “Đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt đỏ mặt, gật đầu một cái: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Cô vẫn đẹp như xưa.”

Lúng túng.

Bầu không khí lúng túng lập tức lan khắp thuyền.

Ngay cả Mộc Xuân Phong đọc vạn quyển sách cũng không biết nên nói tiếp câu này ra sao. Ngược lại Diệp Nhược Y ngạc nhiên một chút rồi mỉm cười: “Người vẫn đáng yêu như xưa.”

Lúng túng.

Càng thêm lúng túng.

"Ha ha ha ha ha ha." Mộc Xuân Phong lúng túng cười một tiếng: “Ta có một nghi vấn, vì sao những cao thủ mà ta tìm được đều tới vì Tiêu Sắt nhà người? Vị cô nương này tới khi ta chiêu mộ quan tinh sư, tuy tuổi còn trẻ

nhưng năng lực còn cao hơn những vị đại sư tập trung nghiên cứu thuật xem sao đã vài chục năm, khiến ta rất ngạc nhiên đấy.”

Tiêu Sắt xoay người, không để ý tới hân: “Chúng ta đi thôi.”

Mộc Xuân Phong lại chẳng ngại: “Tiêu huynh, ta phải ở đây chờ người mấy ngày?”

“Theo suy đoán của người, ta còn sống được mấy ngày?” Tiêu Sắt không dừng bước.

“Năm ngày.” Mộc Xuân Phong đáp rất dứt khoát.

“VẬY thì chờ ta bảy ngày.” Tiêu Sắt đi lên chiếc thuyền nhỏ kia. Đây đã là chiếc thuyền lớn nhất mà thuyền Kim Thác chở theo, thế nhưng nó không lớn hơn những thuyền bắt cá của ngư dân bao nhiêu. Giữa biển rộng mênh mông nó lại càng thêm nhỏ bé. Mọi người chuyển từ thuyền Kim Thác lên thuyền nhỏ, đều thấy hơi bất an.

“Nghe nói từ đảo Tam Xà tới Bồng Lai tiên đảo phải mất hơn một ngày đó, liệu thuyền của chúng ta có bị lật giữa đường không?” Lôi Vô Kiệt nhỏ

giọng nói.

“Im mồm!” Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên bị nói toạc tâm sự, đồng thời quay đầu lại mắng hăn.

“Tiêu huynh.” Mộc Xuân Phong đứng trên thuyền Kim Thác gọi bọn họ.

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên nhìn Mộc Xuân Phong.

“Nhất định phải sống đấy!” Mộc Xuân Phong hô.

Tiêu Sắt gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Ta sẽ.”

Lôi Vô Kiệt đóng cửa nhẹ mái chèo, chiếc thuyền nhỏ từ từ lướt đi.

Mọi người ngồi trên thuyền tuy không mở miệng nói chuyện nhưng tâm trạng của bọn họ đều giống nhau. Biển khơi mênh mông, một chiếc thuyền nhỏ nhoi, con đường trước mắt không thể dự đoán, đây là một trải nghiệm hoàn toàn khác so với lúc bọn họ bước lên chiếc thuyền Kim Thác kia.

Ngay cả đại sư huynh Đường Liên luôn trầm ổn, lúc này trong lòng cũng tràn ngập bất an.

Cứ đi như vậy được hơn nửa ngày, đầu tiên là Lôi Vô Kiệt cầm lái, sau đó đổi thành Đường Liên, sau nữa lại đổi thành Lôi Vô Kiệt. Sắc trời tối

dần, Diệp Nhược Y nhìn ánh sao trên bầu trời, thì thoảng lại nói vài câu để bọn họ điều chỉnh phương hướng.

“Nhìn ánh sao thôi mà cũng phân biệt được đông nam tây bắc, đúng là mở

mang tầm mắt.” Lôi Vô Kiệt buông mái chèo xuống, đi tới bên cạnh Diệp Nhược Y. Đường Liên thở dài, bước tới nhận mái chèo.

“Lúc nào mới tới chỗ sóng ngầm kia đây.” Tư Không Thiên Lạc bất an nói.

Vừa dứt lời, con thuyền lắc lư kịch liệt. Đường Liên đẩy một chưởng về phía trước, mượn chưởng phong khiến thuyền nhanh chóng lui lại hai ba trượng: “Xem ra, đã đến nơi rồi.”

Tiêu Sắt và Diệp Nhược Y im lặng không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Lôi Vô Kiệt cũng nhìn lên theo, mỉm cười nói: “Tối nay ánh trăng rất đẹp.”

Đây là lời thoại mà hần đọc được trong quyển ‘Văn Lai Tuyệt’, một nam nhân trong truyện hỏi nhân vật nam chính, làm sao để thể hiện tình yêu trong lòng mình? Nhân vật nam chính hỏi ngược lại hần, người thấy thế

nào? Nam tử kia đáp, là nói ta nhìn nàng muốn một cái là thấy yêu mến; còn nói là nguyện chung sống với nàng cả đời, cùng nhau đầu bạc răng long. Câu đầu là vừa gặp đã yêu, câu sau là thiên trường địa cửu, ý nghĩ

khác nhau nhưng mỗi bên một vẻ. Thế nhưng nhân vật nam chính lại nói, không cần phải nói vậy, chỉ cần ban đêm đi cùng nàng trên con đường nhỏ, cùng ngẩng đầu lên nói một câu Ánh trăng tối nay rất đẹp. Là được.

Đáng tiếc, bây giờ không phải lúc nói lời yêu đương.

Diệp Nhược Y gật đầu: “Đúng là rất đẹp.”

Tiêu Sắt cau mày: “Ta không thấy ngôi sao đó.”

“Sắp rồi, ta có thể thấy mơ hồ.” Diệp Nhược Y nói.

“Bọn họ nói gì thế?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

“Hôm đó Tà tiên sinh nói, khu vực sóng ngầm này cứ bảy ngày lại ngừng lại một đêm, chủ yếu xem ánh sao chuyển động trên trời. Khi trăng tròn, Dao Quang mọc lên ở phương đông, Đế Quân lên ở phía tây, chúng ta phải đợi thời khắc ấy. Nhưng sao Diệp cô nương lại biết?” Đường Liên không hiểu.

“Trên biển thù triều lên xuống vốn căn cứ theo ánh sao trên bầu trời chuyển động, nếu các người nói khu vực sóng ngầm này sẽ dừng, như vậy chắc chắn có liên quan tới chuyển động của ngôi sao trên bầu trời. Ta tính ba tháng, tính được kết quả cuối cùng. Dao Quang mọc lên ở phía đông, Đế

Quân mọc ở phía tây, chính là nơi này.” Diệp Nhược Y vẫn ngẩng đầu lên nhìn trời, cau mày.

Đường Liên nhanh chóng hiểu ra: “Chẳng trách Tiêu Sắt vội vàng như vậy.”

Tiêu Sắt lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Thế nhưng Dao Quang đã lên, sao mãi vẫn không thấy Đế Quân.”

“Sao Đế Quân ảm đạm, e rằng sắp có chuyện không tốt xảy ra ở Thiên Khải.” Diệp Nhược Y như đang suy tư: “Nhưng đây không phải chuyện chúng ta nên quan tâm vào hôm nay. Đường sư huynh, mau khởi hành!”

Chỉ thấy phía tây có một ngôi sao lấp lánh mơ hồ, chắc là sao Đế Quân.

“Chậm hơn nửa canh giờ so với tính toán của ta.” Diệp Nhược Y buồn bã nói.

“Lên chậm, e rằng sẽ hạ xuống sớm.” Tiêu Sắt nói tiếp.

Lôi Vô Kiệt lập tức đứng dậy, song chưởng đẩy về phía lái thuyền. Đường Liên cũng nhanh chóng tăng tốc chèo thuyền. Chiếc thuyền nhanh chóng lái về phía trước.

“Nói vậy có phải là nếu ngôi sao Đế Quân kia hạ xuống, chúng ta đều phải chết ở đây?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: "Phải!"

Lôi Vô Kiệt tăng tốc vận chưởng, sau đó quay sang nhìn Tư Không Thiên Lạc đang ngây ngẩn ở đó: “Thiên Lạc sư tỷ, giúp với!”

Chương 263: Tiên nhân áo trắng

“Ngày mùng mười tháng mười hai Bắc Ly năm hai mươi mốt, ngày hai mươi chín thuyền Kim Thác của Thanh Châu Mộc phủ tới đảo Tam Xà. Gió nhẹ, trời trong, cập bến đảo Tam Xà. Đã bắt được hai trăm ba mươi sáu con Kim Tuyến xà, lấy được hai trăm mười sáu túi mật rắn nguyên vẹn, hai bình độc rắn. Mười bảy con Ngân Tuyến xà, mười bảy túi mật rắn nguyên vẹn. Một con rắn Thiết Lưu Ly, lấy được một túi mật rắn nguyên vẹn. Xà thủ đồng hành từ trấn Khê Nam, Khuê La, Khuê Bạt mất mạng khi bắt Thiết Lưu Ly. Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Đường Liên, Tư Không Thiên Lạc mượn thuyền đi về phía đông, bảy ngày sau về. Người viết: Kim Ngôn chương quỹ của Thanh Châu Mộc phủ, Điền Mạc Chi.” Điền Mạc Chi ngồi dưới ánh sao, lặng lẽ viết nhật ký hàng hải sau đó cẩn thận từng chút một đặt nó vào trong hộp.

Mộc Xuân Phong ngồi xuống bên cạnh hắn: “Điền chương quỹ, người nói xem bây giờ bọn Tiêu Sắt tới đảo Bồng Lai chưa?”

“Công tử nói đùa rồi, ta chưa từng tới, làm sao biết đảo Bồng Lai đó có tồn tại thật không?” Điền Mạc Chi lắc đầu.

“Hy vọng hãn sống sót trở về.” Mộc Xuân Phong lẩm bẩm.

“Công tử, phải đợi bọn họ bảy ngày thật à?” Điền Mạc Chi đột nhiên hỏi.

Mộc Xuân Phong ngạc nhiên đáp: “Đương nhiên rồi.”

“Bao năm qua, chưa từng nghe nói có ai đi về phía đông đảo Tam Xà mà còn sống trở về. Những người đó tuy võ công cái thế, nhưng biển rộng mênh mông, công phu trên người liệu có bao nhiêu tác dụng, ta khuyên công tử nên...” Điền Mạc Chi nói đầy ẩn ý.

“Im miệng.” Mộc Xuân Phong luôn cung kính với Điền Mạc Chi nhưng lần này lại đột nhiên trách mắng: “Cho dù hy vọng có mong manh nhưng lời hứa đã nói, sao lại thu hồi được? Thanh Châu Mộc gia ta đã nói là làm, chẳng lẽ Điền chương quỹ nhà ngươi muốn ta bội tín bội nghĩa?”

“Không phải bội tín bội nghĩa, chẳng qua những người bắt rắn được chiêu mộ trên thuyền có vẻ nóng lòng trở về.” Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, nhẹ

nhàng hít một hơi thuốc.

Mộc Xuân Phong khẽ cau mày: “Nóng lòng trở về à?”

Điền Mạc Chi lấy tẩu thuốc ra, đập vài cái trên sàn thuyền.

“Sáng rồi.”

Diệp Nhược Y nhìn sao Thái Bạch ở phía đông, nhỏ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt, Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc đều mệt mỏi kiệt sức ngồi trên thuyền, bọn họ đã không còn sức lực nữa. Vận khí đẩy thuyền cả đêm, bọn họ thậm chí không biết mình đã ra khỏi khu vực sóng ngầm chưa. Chỉ

có điều bất luận Dao Quang ở phía đông hay Đế Quân ở phía tây đều đã âm thầm tới mức không thể nhìn thấy, mà dòng chảy siết lúc đầu lại không hề xuất hiện. Có thể coi đây là một tin tức tốt.

Chỉ có điều, sương mù dâng lên trên biển.

Bọn họ đi vào màn sương, cảnh sắc xung quanh dần dần mờ hồ. Tiêu Sắt ngồi trên mũi thuyền từ từ phe phẩy mái chèo, dè dặt tiến tới từng chút một.

“Chúng ta đi qua quăng sóng ngầm đó rồi?” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng hỏi.

Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Sắt khẽ cau mày không nói gì. Chỉ có Diệp Nhược Y do dự một chút rồi trả lời hẳn:

“Đúng là chúng ta không trong sóng ngầm nữa rồi.”

“Vậy hải ngoại tiên sơn đâu?” Lôi Vô Kiệt nhìn về phía xa, nơi đó có một ngọn tiên sơn từ từ hiện lên, không khỏi vui vẻ: “Đến rồi!”

Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc cùng đứng bật dậy: “Quả nhiên truyền thuyết là thật! Đến rồi!”

Tiêu Sắt vẫn cau mày, sắc mặt không chút vui mừng.

Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì chúng ta dùng nốt chút sức cuối cùng, đến đó cho sớm.”

“Đợi đã.” Diệp Nhược Y đột nhiên đi lên trước, nhìn tòa tiên sơn càng lúc càng rõ. Cô cau mày, giơ tay phải lên, nhẹ giọng nói: “Tản đi.”

Chỉ thấy sương mù dày đặc trước mặt như đang rung chuyển, ngọn tiên sơn vốn như ẩn như hiện đột nhiên tiêu tán.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Là ảo ảnh.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Sách cổ có ghi, trong biển Đẳng Châu, có lúc mây khói, như cung điện, thành quách, bóng người, xe ngựa, quan lại, có thể thấy rất rõ ràng, gọi là thành phố trên biển. Còn viết có thể là “khí của Giao Thận gây ra.” Nghe nói là do khí mà quái vật Giao Thận thở ra tạo thành, nếu bước vào đó cũng là vào trong miệng của Giao Thận.” Diệp Nhược Y giải thích.

Lôi Vô Kiệt ngây ra hỏi: “Quý dị đến vậy cơ à?”

“Thật ra không hẳn là vậy, có lúc ảo ảnh sẽ tái hiện lại một số cảnh tượng thời xưa, có lúc lại thể hiện trước một số cảnh tượng ở cách xa ngàn dặm. Ít nhất bây giờ chúng ta có thể tin chắc một chuyện. Bất luận đã từng có hay cách xa ngàn dặm, phía ngoài đảo Tam Xà đúng là có đảo.” Diệp Nhược Y

nói.

Đường Liên cười khở: “Không biết chuyện này có coi là an ủi không nữa.”

Tiêu Sắt đột nhiên buông mái chèo xuống, nhìn về phía trước, trầm giọng nói: “Có người.”

“Có người à?” Mọi người cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía xa thấp thoáng bóng một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền rõ ràng có bóng một người đang đứng, tay vung vẩy một mái chèo dài, đẩy thuyền đi về phía bọn họ.

“Lại là ảo ảnh à?” Lôi Vô Kiệt nắm lấy trường kiếm.

“Không phải.” Diệp Nhược Y cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi:

“Lần này là thật.”

Làn sương mù dày đặc che phủ, khó lòng nhận ra mặt mũi người trên thuyền, chỉ thấy hắt dấy một cái, sau đó thu mái chèo lại. Chiếc thuyền nhỏ kia đột nhiên tăng tốc, lướt thẳng về phía bọn họ.

“Cẩn thận.” Đường Liên trầm giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc, Lôi Vô Kiệt đồng thời nắm binh khí trong tay, đi tới bên cạnh Tiêu Sắt. Tiêu Sắt thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đến đi.”

Chiếc thuyền nhỏ kia phá tan làn sương dày đặc, mũi thuyền chạm vào thuyền của bọn Tiêu Sắt, để lộ dáng dấp của người trên thuyền.

Liệu có phải tiên nhân hải ngoại cười gió bay lượn không?

Hay là khách không mời mà tới ẩn giấu trong biển sâu?

Người nọ đứng trên thuyền, không nói gì.

Bởi vì nó vốn không biết nói chuyện.

Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm: “Chuyện này... sao lại là con vượn đi thuyền?”

Trên thuyền đúng là một con vượn lớn, vóc dáng cao to, đứng thẳng người, nhìn từ xa lại không khác gì người thường. Nghe Lôi Vô Kiệt nói vậy, con vượn có vẻ bất mãn, không nhin được kêu chi một tiếng.

“Ta đoán, chắc là tiên nhân phái người tới dẫn đường?” Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Con vượn kia có vẻ hiểu tiếng người, nghe vậy quay sang nhìn Diệp Nhược Y một cái, gật đầu rồi lại kêu chi một tiếng. Nhưng tiếng kêu lần này mang theo ý ưa thích.

“Vậy chúng ta đi theo thuyền của nó là được?” Đường Liên nghi hoặc nói:

“Thế nhưng nhìn thế nào cũng thấy nó tới cản đường mà.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Ta nghĩ ta hiểu ý nó.” Sau khi xong hắc nhắc chân đạp lên mũi thuyền rồi nhẹ nhàng nhảy một cái, đã nhảy sang chiếc thuyền

của con vượn.

“Nguy hiểm!” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Thế nhưng con vượn chỉ gật đầu một cái, nhìn Tiêu Sắt tán thưởng rồi lùi sang bên.

“Hóa ra là thế, nó chúng ta lên thuyền của nó.” Mọi người lập tức hiểu ra, tiếp đó lần lượt từng người lên theo. Con vượn kia thấy mọi người đều đã lên thuyền, lại cầm mái chèo lên, gạt mạnh một cái, mang mọi người đi sâu vào nơi sương mù dày đặc.

Chương 264: Tiên nhân cười gió

Con vượn mang theo mọi người chậm rãi tiến về phía trước, dọc đường mặt biển vô cùng tĩnh lặng, không chút sóng gợn, như đang trong hồ nước.

“Này, vượn huynh.” Lôi Vô Kiệt hỏi: “Bao nhiêu lâu nữa chúng ta mới tới đảo Bồng Lai?”

Con vượn thậm chí không buồn quay đầu lại.

“Nó chỉ hiểu tiếng người thôi chứ có phải thành tinh đâu, không thể nói chuyện với người được.” Diệp Nhược Y cười nói.

Con vượn ngẩng đầu lên, nhe răng cười với Diệp Nhược Y một cái rồi thu mái chèo lại, hai tay chắp sau lưng như những lão tiên sinh ở Bắc Ly. Đồng thời, chiếc thuyền nhỏ đã đi qua khu vực sương mù dày đặc kia.

Một hòn đảo khổng lồ xuất hiện trước mặt bọn họ. Trên đảo cây cao chọc trời, chim chóc bay lượn, trên đỉnh núi có thể thấy mây mù lượn lờ.

“Quả không hổ danh hải ngoại tiên sơn.” Đường Liên nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mặt, cảm thán.

Chiếc thuyền nhỏ lại gần bờ, con vượn đột nhiên rít một tiếng lên không.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người mặc áo trắng nhảy từ

trên vách núi xuống. Người đó giang hai tay, chân giẫm nhẹ xuống, áo trắng bay theo làn gió, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống trước mặt bọn họ.

Hải ngoại có tiên sơn, có thể cười mây cười gió bay lượn, sống ngang với trời đất, tuổi tác bằng nhật nguyệt.

Truyền thuyết đó, cứ thể hiện ra trước mắt bọn họ.

Tiên nhân áo trắng mặt mũi cực kỳ tuấn tú, làn da trắng nõn, mặt như bạch ngọc, nếu nhìn hai hàng mi đó thậm chí ngay Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y cũng không thể sánh bằng. Thế nhưng diện mạo đó rõ ràng là một nam tử. Còn tuổi tác của hắn lại càng khó đoán, gương mặt của hắn rất trẻ trung, thế nhưng đôi mắt lại tịch mịch như vực sâu thăm thẳm, như đã sống cả trăm nghìn năm. Hắn vung ống tay áo, mỉm cười với mọi người:

“Khách quý giá lắm, thật vinh hạnh.”

Phàm nhân tới bái kiến, tiên nhân lại nói vinh hạnh trước. Đám người nhìn nhau một hồi, không biết nên nói gì. Con vượn kia lại vung người nhảy tới bên cạnh tiên nhân. Tiên nhân xoa đầu nó: “Khổ cho ngươi rồi, tới chỗ khác chơi đi.”

Con vượn kia đáp lời rồi lập tức chạy đi.

Tiên nhân lại nhìn sang mọi người: “Chắc quý khách đã mệt, chẳng bằng tới đảo nghỉ ngơi đôi chút?”

Mọi người khôi phục tinh thần, Đường Liên chấp tay nói: “Tiên nhân, mạo muội tới bái kiến, mong ngài thứ lỗi.”

Tiên nhân cười một tiếng, ánh mắt nhìn qua đám người, nhìn về vùng biển mênh mông kia: “Đã nhiều năm rồi, rất hiếm khi có người tới được đây.

Nếu đã tới đây tức là có duyên, sao lại nói mạo muội với không mạo muội.”

Mọi người nhìn theo ánh mắt hẩn, trong lòng thầm kinh ngạc. Vùng sương mù dày đặc kia đã lặng lẽ tản đi từ lúc nào không biết, chỉ có vùng biển rộng mênh mông ánh vào mắt bọn họ. Mọi người khôi phục tinh thần, lại thấy tiên nhân đã từ từ bước vào trong đảo. Khác với lúc trước cười gió đi tới, lần này tiên nhân chỉ chậm rãi bước từng bước một như đang cố ý đợi bọn họ.

“Xem ra vị tiên nhân này rất dễ nói chuyện. Chúng ta đi thôi.” Lôi Vô Kiệt không nghĩ nhiều, cười hì hì bước theo.

Diệp Nhược Y không khỏi lo lắng, Tiêu Sắt nhận ra thần sắc cô thay đổi, bèn hỏi: “Sao vậy?”

Diệp Nhược Y cau mày, lẩm bẩm: “Cứ cảm thấy khí tức trên người hẩn rất quen thuộc.”

Tiêu Sắt ngạc nhiên: “Người từng gặp hẩn?”

“Hình như đã từng gặp, lại hình như chưa từng gặp.”

“Lát nữa hỏi là biết.” Tư Không Thiên Lạc cũng cầm trường thương đi theo.

Mọi người theo tiên nhân bước lên núi, đi được chừng nửa canh giờ, tiên nhân dừng lại.

Mọi người đều kinh ngạc.

Trên một hòn đảo cô quạnh giữa biển sâu lại có một gian nhà thủy tạ.
Chỉ

thấy dưới đất là một suối nước nóng đang tỏa sương mù. Bên trên làn hơi là một gian nhà lầu tinh xảo, có rất nhiều động vật nhỏ như khỉ, sóc đang

chơi đùa tại đó. Tiên nhân tung người nhảy một cái, tiến vào trong gian nhà.

Mọi người nhìn nhau, cũng lập tức vào theo.

Tiên nhân giơ ngón tay chỉ mấy cái ghế mây bên cạnh, mỉm cười nhìn mọi người: “Mọi người từ xa đi tới, đã mệt rồi.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đã mệt mỏi kiệt sức, thấy có ghế lập tức đặt mông ngồi xuống. Đường Liên kiềm chế hơn, cúi đầu nói: “Chúng ta muốn gặp tiên nhân nên từ Bắc Ly đi cả vạn dặm tới đây.”

“Bắc Ly?” Tiên nhân vẫn mỉm cười, ánh mắt toát lên vẻ tưởng niệm: “Lâu lắm rồi không nghe thấy cái tên này.”

“Tiên nhân biết Bắc Ly ư?” Hỏi xong, Đường Liên lại hồi hận. Nếu sư phụ

đã tới đây, vậy đương nhiên sư phụ nghe tới Bắc Ly từ miệng sư phụ rồi.

“Ta không chỉ biết Bắc Ly, ta sinh ra ở đó, cũng sống ở đó một thời gian rất dài.” Tiên nhân đi tới trước mặt Đường Liên, ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm của hắn: “Đã đến đây rồi, không cần gắng gượng nữa.”

Đường Liên chỉ cảm thấy một làn nước ấm từ ngón tay đó truyền vào mi tâm rồi lan khắp toàn thân của mình. Cảm giác mệt mỏi sau khi chèo thuyền cả đêm lập tức tiêu tan, chỉ cảm thấy thoải mái sung sướng khó tả.

Hắn vui vẻ nói: “Đa tạ tiên nhân.”

Tiên nhân thu ngón tay lại, đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Tiên nhân, có thể không dùng ngón tay chọc ta không? Hay là dùng tay sờ đầu ta một cái?”

Tiên nhân tò mò hỏi: “Sao lại muốn thế?”

“Trong sách có nói, tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc cùng trường sinh.” Lôi Vô Kiệt vẫn mỉm cười: “Ta muốn trường sinh.”

“Trước kia cũng có người bảo ta xoa đầu hắc.” Tiên nhân lạnh nhạt nói.

“Sau đó thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Sau đó ta cho một chưởng vỗ nát sườn núi mà hắc tu đạo.” Tiên nhân
giơ

tay xoa nhẹ lên đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lập tức nhắm hai mắt lại, thở dài một cái thoải mái.

Tiên nhân lại nhìn về phía Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng nói: “Người điểm một cái lên mi tâm của ta là được.”

Tiên nhân mỉm cười, giơ ngón tay nhẹ nhàng đưa tới, điểm vào mi tâm của Tư Không Thiên Lạc. Sau đó hắc xoay người, nhìn Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt vẫn đứng tại chỗ, chậm rãi nói: “Thế là hai người các người có chuyện cần tìm ta?”

Tiêu Sắt hỏi: “Sao lại đoán là hai người chúng ta?”

“Bởi vì tuy thân thể ba người bọn họ mệt mỏi nhưng thực chất nội lực thâm hậu, cho dù ta không ra tay, bọn họ ngủ một giấc là thân thể thoải mái. Thế nhưng hai người các người.” Tiên nhân nhìn Tiêu Sắt một cái, lại nhìn sang Diệp Nhược Y: “Một người hơi thở hỗn loạn, đã sắp chết. Một người trời sinh thiếu hụt, đáng lẽ đã chết.”

Quả nhiên là thần tiên, không cần bắt mạch, chỉ nhìn một cái là nhận ra chứng bệnh trên người bọn họ.

Diệp Nhược Y gật đầu: “Tiên nhân nói không sai.”

Tiên nhân chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Nhược Y, nhìn cô nói: “Trên người người có một luồng khí tức rất quen thuộc.”

Diệp Nhược Y kinh ngạc: “Tiên nhân, chúng ta từng gặp nhau rồi à?”

“Người không cần gọi ta là tiên nhân, cứ gọi thẳng tên ta là được.” Tiên nhân xoay người đi về phía xa.

“Ta tên là Mạc Y.”

Chương 265: Tiên nhân cải mệnh

“Mạc Y.” Diệp Nhược Y lặng lẽ ghi nhớ cái tên này.

Lúc này bọn họ còn chưa biết, cái tên này đã leo lên Quan Tuyệt bảng lừng danh thiên hạ, đứng trên hạng đầu, thậm chí trên cả Bách Lý Đông Quân và Lạc Thanh Dương. Nhưng chuyện này không ngăn bọn họ cảm nhận được, đây là một cái tên tuyệt thế.

“Mạc Y.” Vị tiên nhân áo trắng thản nhiên lặp lại câu nói: “Nghe nói hải ngoại có tiên sơn, núi tại hơi hư vô mịt mờ. Lầu các lung linh mây ngũ sắc, trong có tiên tử yếu điệu thướt tha. Khi còn tấm bé ta cũng từng nghe người ta đọc câu thơ đó, trong lòng cũng say mê hải ngoại tiên sơn kia. Thế

nhưng không ngờ có ngày mình lại trở thành tiên nhân trong lòng mọi người.”

“Mạc Y... tiên sinh.” Diệp Nhược Y khó khăn lắm mới nghĩ ra cách xưng hô: “Xin hỏi, rốt cuộc ngài đã thành tiên nhân hay là...”

“Năm nay ta đã sáu mươi bốn tuổi.” Mạc Y chậm rãi bước một bước, thân hình đã lướt đi vài trượng.

Sáu mươi bốn tuổi? Mọi người đều kinh ngạc, Mạc Y lúc này, chỉ nhìn dung mạo thì nhiều nhất chỉ hơn hai mươi tuổi, sao lại là ông lão sáu

mười bốn tuổi được? Cho dù là tiên pháp đạo gia có thuật giữ gìn nhan sắc, nhưng cũng không thể cản nổi bước chân của thời gian.

“Sư phụ ta từng nói với ta, cảnh giới tiên nhân có điểm bất đồng, như ta hôm nay, chỉ có thể coi là địa tiên.” Mạc Y khoanh tay, xoay người đưa lưng về phía bọn họ.

“Địa tiên?” Tiêu Sắt khẽ cau mày.

“Địa tiên, có thể thay đổi chuyện dưới đất, không thể cải biến mệnh trên trời.” Mạc Y đột nhiên giơ tay ra như muốn chạm vào thứ gì đó trên trời.

“Đến bước đó, ta chỉ muốn trở thành tiên trên bầu trời kia.”

“Tiên sinh, chuyện của chúng ta có coi là chuyện dưới đất không?” Tư

Không Thiên Lạc không nhận ra thâm ý trong lời của Mạc Y, chỉ sợ Mạc Y

không chịu chữa cho Tiêu Sắt, vội vàng hỏi.

Mạc Y thu tay lại, gật đầu: “Đương nhiên rồi. Ta chữa được cho hai người, cũng có thể chữa.”

Tư Không Thiên Lạc vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá.”

“Chỉ có điều.” Mạc Y xoay người lại nhìn Tiêu Sắt, ý cười trong ánh mắt bớt dần: “Ta có một điều kiện.”

Tư Không Thiên Lạc lập tức tròn mắt: “Thần tiên cũng ra điều kiện à?”

“Đương nhiên rồi, ta giúp người chuyện dưới đất, người giúp ta thay đổi mệnh trên trời.” Mạc Y chậm rãi nói.

Tiêu Sắt nhìn Mạc Y hỏi: “Người muốn thay đổi thiên mệnh gì?”

“Ta muốn làm cho một người đã chết trở lại thế giới này.” Ánh mắt Mạc Y

đột nhiên thay đổi, con người vốn lạnh nhạt đột nhiên cháy bỏng đầy khao khát, loại khao khát đó khiến cả Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt đều thâm kinh hãi.

Tiêu Sắt cau mày: “Ta giúp gì được người?”

“Người còn sống được ba ngày.” Mạc Y thản nhiên đáp: “Ba ngày sau, ta sẽ hỏi một thứ của các người, các người cho ta, ta chữa khỏi cho người.”

“Thứ gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đến lúc đó các người sẽ biết.” Mạc Y mỉm cười đi tới, như định rời khỏi.

“Mạc Y tiên sinh!” Đường Liên vội vàng gọi, giơ tay định cản hẳn lại.

Chỉ thấy áo trắng của Mạc Y lấp lóe, bóng người đã đứng sau lưng Đường Liên: “Chuyện gì?”

“Mạc Y tiên sinh, ngài từng gặp sư phụ ta chưa? Sư phụ ta tên là Bách Lý Đông Quân, rất nhiều năm trước ông ấy từng tới nơi này. Một năm trước sư phụ ta rời thành, nói là muốn tới hải ngoại tiên sơn một chuyến nữa cầu một loại rượu dẫn. Chẳng hay tiên sinh có thấy sư phụ ta không?” Đường Liên chớp tay nói.

“Bách Lý Đông Quân, đúng vậy, rất nhiều năm trước ta từng gặp hẳn. Hẳn là một người rất thú vị, rượu hẳn chừng cất uống rất ngon. Nhưng sau lần từ biệt đó hẳn không tới nữa. Có lẽ hẳn lừa người.” Mạc Y lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Đường Liên ngàn vạn lần không ngờ mình lại nhận được đáp án như vậy, kinh hãi nói.

Mạc Y lại vung ống tay áo như không có chuyện gì, đột nhiên biến mất trong gian lâu. Thế nhưng tuy bóng dáng đã biến mất, âm thanh vẫn còn lưu lại: “Sau ba ngày, ta cho người thể phách mới, các người đưa ta thứ ta muốn.”

Sau khi Mạc Y đi khỏi, Lôi Vô Kiệt tức giận nói: “Đây là loại tiên nhân gì vậy? Còn định giao dịch với chúng ta?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Cho dù người vào trong miếu lạy Phật cầu phù hộ cũng phải đốt ba nén nhang, hướng chi nhờ tiên nhân ra tay giúp đỡ, đương nhiên phải trả giá tương ứng rồi. Chỉ có điều, ta rất tò mò, trên người chúng ta có thứ gì mà tiên nhân cần có?”

Đường Liên lắc đầu nói: “Ta có một suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?” Mọi người hỏi.

“Ta cảm thấy so với thần tiên trong truyền thuyết, hẳn gần với một cảnh giới mà người trong giang hồ bàn luận hơn.” Đường Liên nói.

Mọi người nhìn nhau, cùng bật thốt lên: “Thần Du Huyền Cảnh?”

Thần Du Huyền Cảnh, có thể tĩnh tọa nhắm mắt, tinh thần lại thỏa thích du lãm ngoài vạn dặm. Đây là cảnh giới chí cao trên cả Tiêu Dao Thiên Cảnh, ngay cả Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân cũng chưa từng đạt tới cảnh giới này, còn Mạc Y cười gió đi tới, thân pháp di chuyển trong chớp mắt, quả

thật rất giống với Thần Du Huyền Cảnh.

“Bất luận là thần tiên hay Thần Du Huyền Cảnh.” Tư Không Thiên Lạc lầm bầm: “Ta cứ thấy Mạc Y này có điểm lạ.”

“Ta từng theo quốc sư Tề giam chính tu luyện một thời gian rất dài, khí tức trên người hẳn rất giống quốc sư, có vẻ xuất thân từ cùng một Đạo môn.

Thế nhưng tiên khí đạo gia trên người Mạc Y còn cao hơn quốc sư, là người nhận chân truyền của Đạo gia, đáng lẽ không có vấn đề gì.” Diệp Nhược Y

nói: “Thế nhưng vừa rồi khi nói ra tâm nguyện của mình, ánh mắt hẳn đột nhiên thay đổi.”

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?” Lôi Vô Kiệt tò mò hỏi.

Người trả lời hẳn là Tiêu Sắt: “Từ tiên hóa ma, không rét mà run.”

“Đúng vậy.” Diệp Nhược Y gật đầu: “Vị Mạc Y tiên nhân này, xem ra không giống như trong tưởng tượng của chúng ta.”

“Vậy nên làm gì đây? Tính mạng của Tiêu Sắt chỉ còn lại có ba ngày thôi.”

Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Chỉ có thể ngồi yên theo dõi tình hình thôi, xem trong ba ngày này chúng ta có phát hiện được manh mối gì không. Cũng có thể do chúng ta lo xa quá thôi.”

Đường Liên lắc đầu một cái: “Các người đợi ở đây, ta cần ra ngoài một chuyến.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Sư phụ đã nói làm gì thì chắc chắn sẽ làm. Ta tin ông ấy chắc chắn đã tới tòa tiên sơn này. Ta cảm thấy Mạc Y đang nói dối, ta cần tìm thấy ông ấy.”

Đường Liên nói xong bèn bước nhanh ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt hỏi ý, Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Ta cũng nghĩ

Bách Lý Đông Quân đã tới hòn đảo này.”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Xem ra chuyện này không dễ xử lý.”

Diệp Nhược Y đột nhiên nhớ ra Tề Thiên Trần từng kể một câu chuyện cho nàng. Tề Thiên Trần nói sư phụ mình khi tuổi già có một đệ tử quan môn, thiên phú cực cao. Sau đó có một ngày sư phụ dẫn đệ tử đó ra cửa tìm kiếm tiên duyên khắp nơi, chưa từng trở lại. Đệ tử đó từng nói với Tề

Thiên Trần mình muốn thành tiên, không vì cầu trường sinh, không cầu được phi thăng, chỉ cầu một chuyện.

Thế nhưng chuyện đó, sao lại cần tới bọn họ giúp kia chứ?

Chương 266: Thái Thượng Vong Tình

Thời gian ba ngày không lâu, nhưng khi chờ đợi lại thấy quá dài.

Trong gian nhà lâu này có mười căn phòng lớn nhỏ, mỗi phòng đều được quét dọn tới không dính một hạt bụi, thậm chí được xếp chăn đệm chỉnh tề, rất khó tưởng tượng đây là một hòn đảo cô quạnh chỉ có một người ở. Nhưng quả thật là vậy, bọn họ ở trong gian nhà này hai ngày liền nhưng chưa từng thấy bất cứ ai.

Thậm chí cả Mạc Y cũng biến mất.

Chỉ có một số động vật ra ra vào vào gian nhà lâu này, có những chú khỉ

đứng thẳng đi lại như con người, có tiên hạc ngậm trái cây rừng tươi mới tới cho bọn họ, lại có những con sóc nhỏ chạy vòng qua vòng lại quanh Tư

Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y. Bọn chúng có linh tính hơn nhiều so với đồng loại trên đất liền, dường như hiểu được tiếng người.

Tiêu Sắt nhận một trái cây rừng mà tiên hạc đưa tới, cắn một cái: “Xem ra Mạc Y thuần hóa động vật trên đảo này rất tốt.”

“Đạo pháp ảo diệu, kẻ ở gần sẽ nhận được linh khí. Khi tu luyện tới mức độ của hần, không cần cố ý thuần hóa, những chim chóc muông thú này sống cạnh hần lâu ngày, đương nhiên sẽ dính chút linh khí.” Diệp Nhược Y xoa đầu một con sóc nhỏ nhảy lên vai cô.

Lôi Vô Kiệt nhìn con sóc nhỏ đầy hâm mộ: “Diệp cô nương có nghiên cứu đạo pháp à?”

“Thân thể ta có thiếu hụt bẩm sinh, không cách nào tu luyện đạo pháp chính thống, chỉ có thể theo quốc sư học một số bí pháp trộm thiên vận.

Nhưng nghe quốc sư nói nhiều, đương nhiên cũng hiểu được một chút.”

Diệp Nhược Y mỉm cười với Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt lập tức xuân tâm rạo rực, mỉm cười ngây ngô. Tiêu Sắt lại hơi nhú mày: “Nhược Y, mấy hôm trước cô từng nói khí tức trên người Mạc Y

và Tề Thiên Trần rất giống nhau, chẳng lẽ Mạc Y cũng xuất thân Khâm Thiên giám?”

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Trước khi bước vào Khâm Thiên giám, quốc sư từng bái tu tiên sĩ Thanh Phong đạo nhân trên núi Hoàng Long làm thầy.

Ta từng nghe ông ấy nói, khi tuổi già Thanh Phong đạo nhân đã nhận một đệ tử. Đệ tử đó thiên phú hơn người, thậm chí còn trên cả quốc sư. Thanh Phong đạo nhân đặt kỳ vọng rất lớn vào đệ tử đó, ba lần liên dẫn đệ tử

quan môn này ra ngoài tìm kiếm tiên duyên. Tốc độ trưởng thành của đệ tử này cũng cực kỳ nhanh chóng. Dưới trướng Thanh Phong đạo nhân có sáu mươi chín đệ tử. Trong ba năm gần gũi, tu vi của đệ tử này đã xếp thứ hai trong môn phái, chỉ còn dưới quốc sư. Nhưng lúc đó quốc sư đã

tu đạo suốt mười sáu năm, còn tiểu đệ tử này mới chỉ tu luyện ba năm, khi đó chỉ mới chín tuổi.”

"Chín tuổi?" Lôi Vô Kiệt lấy làm kinh hãi.

“Đúng vậy, chín tuổi. Theo lời giải thích của ông ấy hôm đó, quốc sư nói hắn đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Chín tuổi đã vào Thiên Cảnh, đôi mắt khắp Bắc Ly, từ trước tới nay chưa một ai đạt tới cảnh giới như vậy.

Nếu hắn tiếp tục ở Bắc Ly, như vậy tương lai chắc chắn sẽ thành đệ nhất thiên hạ. Thế nhưng, hắn chỉ một lòng muốn ra biển tìm kiếm tiên duyên, muốn rời xa phàm trần, trở thành tiên nhân chân chính. Thanh Phong đạo nhân không lay chuyển được hắn, đành theo đệ tử của mình ra biển tìm kiếm tiên duyên. Thế nhưng lần đó đi rồi không bao giờ trở lại.” Diệp Nhược Y tiếp tục nói.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói: “Hắn chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, vì sao lại cố chấp với việc thành tiên như vậy?”

“Nghe nói khi đứa trẻ đó bái lạy làm đệ tử của Thanh Phong đạo nhân, đã hỏi Thanh Phong đạo nhân một câu.”

“Câu gì?”

“Hắn hỏi, nếu ta tu đạo, tương lai có thể cứu sống muội muội của ta không? Thanh Phong đạo nhân trả lời là, ta không thể, nhưng không nghĩa là sau này người không thể.”

“Chẳng lẽ mục đích tu đạo thành tiên của đứa bé ấy là muốn cứu sống muội muội của mình?” Tiêu Sắt buông trái cây rừng trong tay xuống: “Đứa bé năm xưa chính là Mạc Y ngày nay? Như vậy Thanh Phong đạo nhân đâu?”

“Quốc sư nói, năm đó khi Thanh Phong đạo nhân đi khỏi đã một trăm mười hai tuổi, trong lòng ông chỉ còn đệ tử quan môn, ngoài ra trần thế đã chẳng còn chuyện gì khiến ông quan tâm. Nếu ta không đoán sai, đã

nhiều năm như vậy, e rằng ông ấy đã về coi tiên lâu rồi.” Diệp Nhược Y nói.

“Hắn nói chuyện thay đổi thiên mệnh, chắc là cứu sống muội muội của mình. Thế nhưng người này đã chết nhiều năm như vậy, thậm chí hài cốt cũng đã tiêu tan không biết ở đâu, như vậy rồi còn cứu sống được không?”

Lôi Vô Kiệt cau mày.

“Sinh lão bệnh tử là thiên đạo. Cường ép nghịch chuyển sinh tử, là quỷ đạo, cũng là đại kỵ của tiên gia.” Diệp Nhược Y đột nhiên quay lại nhìn mọi người, nói rất kiên định: “Nhưng phải chữa cho Tiêu Sắt, chúng ta đã không có đường lui. Chuyện tiếp theo, mọi người nhất định phải nghe cho kỹ, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta vào ngày mai.”

Trên đỉnh tiên sơn, mây mù lượn lờ, Mạc Y toàn thân mặc áo trắng rảo bước giữa mây nước, tuyệt thế như tiên nhân. Hắn khoanh tay nhìn lên trời, nhẹ giọng cười nói: “Muội muội, cuối cùng chúng ta cũng được gặp lại.”

Khi chín tuổi cúi người bái lạy, hắn đã kiên định với niềm tin này.

Sau đó hắn trở thành đệ tử có thiên phú nhất trên núi Hoàng Long, đọc hết cả vạn ngàn đạo pháp, chứng kiến vô số trường sinh, nhưng chung quy lại, vẫn không thấy phục sinh.

Về sau, hắn đứng giữa bến bờ thiên địa tu luyện thành địa tiên tuyệt thế, nhưng vẫn phải chứng kiến sư phụ chết đi trước mắt mà không thể làm gì.

Thế mới biết thiên đạo vận chuyển, sức mình vẫn rất nhỏ bé.

Mãi tới tận lúc này thấy cô gái áo lục, hắn mới ngộ ra khâu quan trọng nhất trong phương pháp phục sinh.

Mạc Y mỉm cười, cúi đầu, nhìn tòa tiên đảo này, ánh mắt đầy ý cười.

Mãi tới tận khi chứng kiến bộ áo đen hồi hải chạy trên đảo, hắn đã chạy suốt một ngày một đêm, chạy gần nửa hòn đảo Bồng Lai này. Mạc Y biết hắn đang tìm cái gì, thứ mà hắn tìm kiếm rất có thể sẽ thành biến số vào ngày mai.

Mà hắn không cho phép khâu cuối cùng này có biến số nào xuất hiện.

Mạc Y tung người nhảy một cái, ống tay áo phát phới, cười gió bay đi.
Chỉ

trong chớp mắt đã tới trước mặt người áo đen.

Người áo đen kia đương nhiên là Đường Liên đang điên cuồng tìm kiếm tung tích của Bách Lý Đông Quân trên đảo. Thấy Mạc Y đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, hắn không khỏi kinh hãi nhưng tiếp đó lập tức khôi phục tâm trạng, cung kính nói: “Mạc Y tiên sinh.”

“Tuy là hạng giun dế nhưng cũng thật chướng mắt.” Lúc này trong mắt Mạc Y đã không còn vẻ ôn nhu và ý cười hòa hoãn như lúc trước, giọng nói lạnh lẽo kiêu ngạo.

Cũng tức là Thái Thượng Vong Tình, đây mới là dáng vẻ chân thực của tiên nhân.

Ngay khi hắc xuất hiện, Đường Liên đã giữ cảnh giác tuyệt đối, lúc này nghe Mạc Y nói vậy, lập tức vận chân khí toàn thân, không hề do dự dù chỉ

một chốc.

Mạc Y bước một bước về phía trước.

Đường Liên lập tức xuất chiêu đánh ra. Nội công Thùy Thiên, quyền pháp Hải Vận, không hề do dự chút nào, xuất cả mười thành công lực, thanh thể như sóng biển trào dâng ập tới!

Thần sắc Mạc Y vẫn không hề thay đổi, hắc nhẹ nhàng vung ống tay áo.

Đường Liên cảm thấy một luồng nội lực mạnh hơn thể quyền của mình tới vài lần phả thẳng vào mặt, công pháp lập tức bị phá tan, thân thể bị đánh bay ra ngoài.

Đây là uy lực của Thần Du Huyền Cảnh, địa tiên chốn nhân gian. Hắc đã là cao thủ đứng thứ ba trong Lương Ngọc bảng, đạt tới Tự Tại Địa Cảnh mà nhiều người cả đời cũng không sánh kịp. Nhưng trước mặt Mạc Y, hắc thậm chí không thể đáp trả.

Mạc Y lại vung ống tay áo.

“Lần này, ngươi phải chết.”

Chương 267: Giấc mộng mười năm

Từ khi trở thành đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến sinh tử, nhưng từ trước tới nay hắc chưa từng có cảm giác như bây giờ, cảm thấy cái chết tới nhanh như vậy, không có chút cơ hội phản kháng.

Trên người hắn còn cất giấu vài chục loại ám khí.

Quyền pháp của hắn mới thi triển thế thứ nhất.

Thế nhưng hắn không có chút cơ hội nào để phóng một món ám khí hay thi triển một chiêu quyền pháp. Hắn thậm chí không thể có viện binh, bọn Lôì Vô Kiệt không thể chạy tới vào lúc này, mà cho dù có tới, Đường Liên cũng sẽ khuyên bọn họ mau mau chạy trốn, đừng quay đầu lại!

Mạc Y này vốn không phải hải ngoại tiên nhân gì, mà là một tên ma quỷ!

“Hóa ra là vậy à?” Đường Liên khẽ thở dài, nhắm hai mắt lại.

Ổng tay áo của Mạc Y đã đánh tới trước ngực hắn.

Thế nhưng đột nhiên có một luồng quyền phong đập thẳng xuống đầu Mạc Y!

Uy thế chiêu quyền này mạnh hơn Đường Liên lúc vừa rồi không chỉ mười lần, ngay cả Mạc Y cũng không thể khinh thường, đành thu ổng tay áo, nhẹ

nhàng phát lên, hóa giải luồng quyền phong kia.

Đường Liên lão đảo rơi xuống đất, hắn mừng rỡ nhìn xung quanh. Hắn rất quen với luồng quyền phong đó, lớn tiếng hô: “Sư phụ!”

“Hắn tỉnh rồi à?” Mạc Y khẽ cau mày, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không thể nào, nếu đã tỉnh thì phải ra ngoài tìm ta từ lâu rồi mới đúng chứ.”

Quả nhiên, sau một luồng quyền phong đó không có ai xuất hiện, cũng không có động tĩnh gì khác.

“Sư phụ, người đang ở đây phải không?” Đường Liên nhìn bốn phía xung quanh nhưng không ai đáp lời hắn.

“Xem ra hắc vẫn chưa tỉnh, chỉ có điều hắc quá quen thuộc với khí tức của người này nên mới ra tay bảo vệ theo bản năng.” Mạc Y cười khẽ, giậm mũi chân, chớp mắt đã tới trước mặt Đường Liên.

Đường Liên không kịp phản ứng lại, thấy mình sắp mất mạng dưới ống tay áo của Đường Liên. Lại thấy luồng khí tức quen thuộc xuất hiện lần thứ

hai, Đường Liên bị một luồng chân khí kéo về phía sau, lại tránh được sát chiêu của Mạc Y. Luồng chân khí đó mãnh liệt dị thường, nhanh chóng kéo Đường Liên vào một huyệt động bên cạnh.

Mạc Y thở dài: “Thôi được.” Rồi vung ống tay áo đánh vào phía trên hang động, một loạt đá vụn rơi xuống che lấp cửa hang.

“Uống Mạnh Bà Thang vào là không thể tỉnh lại. Đôi thầy trò các người cùng nhau ngủ tới chết trong đó đi.”

Đường Liên bị luồng chân khí đó kéo vào trong hang động, sau đó lại thấy cửa hang bị đá vụn mà Mạc Y đánh rơi che phủ, trong lòng thầm hô không tốt. Thế nhưng hắc lại thay đổi suy nghĩ: Chẳng lẽ sư phụ ở trong hang?

Vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy trên vách đá bốn phía trong hang đều châm đầy nến, ở giữa đặt một cái bàn đá to, bên trên bày một vò rượu và ly rượu. Rượu trong đó có vẻ đã bị uống cạn, nhưng mùi rượu vẫn đọng lại, khiến toàn bộ hang động tràn ngập hơi rượu nồng nặc. Một người đàn ông nằm trên bàn đá, hắc mặc quần áo màu xanh, để hai hàng râu ria mỏng nhưng tuấn mỹ, hai mắt nhắm chặt, có vẻ đã say ngất.

Chính là Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân nổi danh giang hồ.

“Sư phụ!” Đường Liên vội vàng đi tới, lớn tiếng gọi.

Thế nhưng Bách Lý Đông Quân thậm chí không nháy mắt tới một cái, vẫn ngủ rất say.

“Sư phụ, mau tỉnh lại!” Đường Liên đẩy nhẹ Bách Lý Đông Quân mấy cái, thấy hắn vẫn không có phản ứng gì, vội vàng cầm chén rượu trên bàn lên.

“Rốt cuộc là uống rượu gì mà ngủ say đến vậy?” Hắn cầm chén rượu lên, ngửi một cái, chỉ thấy thần thức trong đầu đột nhiên hỗn loạn, thiếu chút nữa thì say tới hôn mê bất tỉnh. Hắn vội vàng buông chén rượu xuống, nhớ

lại loại rượu trong truyền thuyết.

Mạnh Bà Thang.

Trong truyền thuyết khi người thành vong hồn, đi qua cầu Nại Hà, trước khi tới kiếp sau, nó đã được Mạnh Bà bưng trong tay, lẳng lặng chờ người uống vào. Người sống trên đời, bao nhiêu khó khăn khổ cực, uống bát canh này vào là một loại thư thái, cắt đứt hoàn toàn với kiếp trước.

Nhưng theo lời Bách Lý Đông Quân, Mạnh Bà Thang là thứ rượu thần kỳ

nhất trên đời. Nó có thể khiến người ta rơi vào một giấc mộng, trong mộng những chuyện xưa kia đã quên đi đều được nhớ tới, người đã đi khỏi cũng sẽ trở lại, chỉ đắm chìm trong giấc mộng tươi đẹp nhất như vậy mãi tới lúc chết đi. Cũng có người sẽ tỉnh lại, hắn sẽ quên đi tất cả mọi chuyện, sau đó là một cuộc sống mới.

Hắn vẫn thiếu một loại rượu dẫn cuối cùng, xem ra đã tìm thấy ở đây.

Có điều ngủ mơ như vậy, liệu hắn có tỉnh lại không?

“Người là ai?”

“Người không biết ta à? Phụ thân ta tên là Bách Lý Thành Phong, mẫu thân ta tên là Ôn Lạc Ngọc. Trong thành này không ai không biết ta cả.”

“Người nghe sai câu hỏi của ta rồi, ta hỏi, người là ai?”

“Ta là ai? Đang hỏi tên ta à. Ta tên là Bách Lý Đông Quân.”

“Đông Quân? Cái tên này rất dễ nghe. Đông Quân đeo ngọc bước đình đang, Cưỡi ngựa xuống trần quá cừu quan,

Mới biết trời cao muôn vạn dặm, Gió xuân chưa thổi đến nhân gian.
Người có biết bài thơ này không?”

(Lập Xuân Hậu Tác của nhà thơ của Vương Sơ đời Đường)

“Chưa từng nghe nói.”

“Đây là câu thơ ở quê chúng ta. Tại quê hương của chúng ta, Đông Quân là chỉ thần mùa xuân. Thần mùa xuân đại diện cho hy vọng.”

“Quê của người đẹp lắm à? Nghe bài thơ này cảm thấy rất đẹp.”

“Đúng là rất đẹp nhưng lại hoàn toàn khác với bài thơ ấy. Nơi đó không có mùa xuân, một năm bốn mùa đều có tuyết rơi. Có đôi lúc nó quả thật rất đẹp nhưng đại đa số thời gian lại khiến người ta có cảm giác rất cô độc.

Chúng ta mong ánh mặt trời ngày xuân có thể chiếu đến đó, khi đó chúng ta có thể trở lại quê hương mình.”

“Nếu vậy, ta có thể giúp người à?”

“Ngốc, người chỉ tên là Đông Quân mà thôi chứ có phải thần mùa xuân thật đâu. Ta phải đi đây, có dịp chúng ta sẽ gặp lại.”

“Sau này ta làm sao tìm được người?”

“Đến lúc đó chắc sẽ khá phiền toái, ta không thể hành động tự do được.

Như vậy đi, người trở thành người nổi danh thiên hạ, đến lúc đó ta sẽ biết người đang ở đâu. Ta tới tìm người.”

"Được."

"Phụ thân người tên là Bách Lý Thành Phong, mẫu thân người là Ôn Lạc Ngọc. Đúng là bọn họ rất nổi tiếng. Nhưng còn chưa đủ, người phải trở thành người nổi tiếng hơn nữa mới được."

"Được."

"Đi nhé. Chờ khi nào người nổi danh thiên hạ, chúng ta sẽ gặp lại."

"Uống chén rượu đi, coi như lời thề."

"Sao người còn nhỏ vậy đã biết uống rượu rồi?"

"Vì rượu uống rất ngon."

Đường Liên thấy khoe miệng Bách Lý Đông Quân nhếch lên, hắn đã nằm mơ suốt mười ngày, cuối cùng cũng mơ thấy câu chuyện bắt đầu.

Năm đó, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Hắn mười hai tuổi, là công tử bột tiểu ác bá nổi danh trong thành Càn Đông, trong khắp thành trên thì gia gia của hắn Trấn Tây Hầu, dưới thì quán rượu hàng rong bên đường, ai ai cũng sợ hắn.

Còn nàng mười lăm tuổi, mỗi lần xuất hiện trong thành đều rực rỡ như minh châu. Vẻ đẹp của nàng khiến người ta kinh ngạc, nhưng nàng lại chưa từng nói với ai một câu, mãi tới khi gặp hắn.

Khi đó, còn cách lần gặp mặt thứ hai của Tửu Tiên uy chấn giang hồ và con gái Bắc Khuyết Đế mười năm.

Mười năm sau, Tuyết Nguyệt thành, hoa sơn trà đầy trời, bọn họ gặp nhau lần nữa.

Lại mười năm qua đi trong giấc mộng.

Chương 268: Mộng dài ai tỉnh trước

“Sư phụ, con đã đứng đầu Lương Ngọc bảng năm năm liền rồi. Con có coi là nổi danh thiên hạ không?”

“Lương Ngọc bảng? Chẳng qua là thứ để khích lệ trẻ con mà thôi.”

“Vậy phải làm thế nào mới là nổi danh thiên hạ?”

“Nổi danh thiên hạ phải là có một không hai trong thiên hạ. Phải vào Quan Tuyệt bảng mới được.”

“Quan Tuyệt bảng? Được, vậy thì vào bảng.”

“Con mới hai mươi hai tuổi đã nghĩ tới chuyện vào Quan Tuyệt bảng rồi à?”

“Khi con vừa rời thành Càn Đông, bọn họ đâu có nghĩ con có thể đứng đầu Lương Ngọc bảng.”

“Không hổ là đệ tử của Lý Trường Sinh ta, có chí khí.”

“Không phải con có chí khí, con chỉ kể lại với sư phụ một việc mà thôi. Cái thứ chí khí này không có tác dụng gì, cứ làm là được.”

Đó là mùa đẹp nhất ở Tuyết Nguyệt thành, hoa sơn trà đầy trời, Bách Lý Đông Quân và sư phụ hãnh Lý Trường Sinh đứng trên tường thành nhìn khung cảnh hưng thịnh bên dưới, thản nhiên trò chuyện. Cho tới khi sứ giả

Bách Hiếu đường đội nón lá cười con ngựa màu đỏ thẫm chậm rãi đi về phía Tuyết Nguyệt thành.

Giang hồ phong ba tĩnh, Kim Bảng luận võ danh.

“Ngôi đầu bảng lần thứ sáu của con sắp tới rồi, xem như một giai thoại.”

“Chỉ là giai thoại mà thôi.”

Tất cả các đệ tử Tuyết Nguyệt thành chạy ra như ong vỡ tổ, lúc trước Tuyết Nguyệt thành chỉ là một tòa thành có cái tên rất phong nhã mà thôi, tuy có vài vị võ giả truyền thuyết trấn thủ nhưng không cách nào sánh vai với Vô Song thành, Lôi gia bảo. Nhưng những năm gần đây, đệ tử Bách Lý Đông Quân đứng đầu Lương Ngọc bảng năm năm liên tục, ép đám đệ tử của Đường môn, Lôi gia bảo, Vô Song thành không ngẩng đầu lên được.

“Năm nay Tiểu Bách Lý của chúng ta lại đứng đầu phải không?”

“Năm nay Tuyết Nguyệt thành có đệ tử nào khác vào bảng không?”

“Thành chủ đâu rồi, thành chủ năm nay có cơ hội lên nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng không?”

Sứ giả cầm Kim Bảng ngẩng đầu lên nhìn Bách Lý Đông Quân và Lý Trường Sinh trên tường thành.

Lý Trường Sinh khẽ mỉm cười: “Đi đi.”

Bách Lý Đông Quân tung người nhảy một cái, giẫm lên từng đóa hoa sơn trà bông bênh hạ xuống. Hắn nhận lấy Kim Bảng từ tay sứ giả, đột nhiên kéo mạnh sang bên. Cuộn sách màu vàng rất dài bị kéo ra, ánh mắt tất cả

các đệ tử đều tập trung vào tờ Kim Bảng, bọn họ đọc từng cái tên một trên đó thế nhưng mãi vẫn không thấy tên mình.

“Đứng đầu Lương Ngọc bảng, Đường môn, Đường Liên Nguyệt.”

“Bách Lý đâu! Bách Lý ở đâu?”

“Quan... Quan Tuyệt bảng!”

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng, không có... Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, nhóm thứ ba! Tuyệt Nguyệt thành, Bách Lý Đông Quân!!”

“Nhóm thứ ba trong Quan Tuyệt bảng, lần đầu bước vào Quan Tuyệt bảng đã lên thẳng nhóm thứ ba?”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên đưa tay về, thu hồi Kim Bảng, ngẩng đầu lên nhìn sư phụ Lý Trường Sinh: “Sư phụ, con nổi danh thiên hạ rồi.”

Lý Trường Sinh lắc đầu: “Sư phụ trêu ngươi đấy. Mấy năm gần đây, trên giang hồ không mấy ai nổi tiếng hơn con. Từ ngày con bước vào Điều Lô Tiểu Trúc, toàn bộ giang hồ đều đang bàn tán về con.”

Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Thế nhưng, con có một ước định. Chờ ngày con nổi danh thiên hạ, nàng sẽ tới tìm con.”

Lý Trường Sinh nhìn về phía xa, lạnh nhạt nói: “Hình như nàng ta đã tới.”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy giữa hoa rơi lá rụng, một con ngựa trắng kéo một chiếc xe ngựa tuyệt đẹp từ từ đi tới.
Sứ giả

Bách Hiếu đường nghiêng đầu, nhẹ nhàng vung roi, tránh sang bên nhường đường. Không chỉ có hắn, tất cả mọi người đều bất giác nhường đường.

Bọn họ không biết người trong xe là ai, nhưng họ đều cảm thấy, lúc này họ

nên tránh sang một bên.

Bởi vì Bách Lý Đông Quân vẫn luôn nhìn nóc chiếc xe ngựa đó. Từ trước tới nay bọn họ chưa bao giờ thấy Bách Lý Đông Quân có ánh mắt như vậy,

thiếu niên tuyệt thế luôn bất cần đời, luôn say khướt này có vẻ không thèm để ý tới bất cứ chuyện gì, không cảm thấy hứng thú với bất cứ thứ gì. Thế

nhưng chỉ trong khoảnh chớp mắt, ánh mắt của hắn như đốm lửa bị đốt cháy.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Thị nữ cầm cương ngựa đứng dậy vén tấm rèm che màu trắng, mọi người ai nấy ngẩn ngơ, muốn xem thử người ngồi trong là thần thánh phương nào.

Bách Lý Đông Quân đứng đó, đột nhiên thấy tay chân luống cuống, nhẹ nhàng xoa tay, ánh mắt lấp lánh.

Cô gái từ trong xe ngựa đi ra, chân giẫm nhẹ lên một vùng hoa sơn trà. Cô đứng dậy, khẽ mỉm cười.

Phong hoa tuyệt đại.

Cô chậm rãi bước từng bước một về phía trước, đi tới trước mặt Bách Lý Đông Quân.

Cuối cùng Bách Lý Đông Quân cũng thu hồi ánh mắt lấp lánh đó, nhìn cô gái trước mặt.

Vẫn như lần đầu gặp gỡ, chỉ có điều so với mười năm trước, có vẻ càng thêm mỹ lệ.

“Đã... đã lâu không gặp.” Thậm chí Bách Lý Đông Quân bắt đầu nói lắp.

“Đã lâu không gặp.” Cô gái cười một tiếng.

“Người... còn đẹp hơn năm đó.” Bách Lý Đông Quân nói.

Cô gái ngẩng đầu lên: “Người cũng cao hơn trước nhiều.”

“Ta đã vào Quan Tuyệt bảng, hoàn thành ước định của chúng ta.”

“Cho nên ta cũng tới thực hiện ước định, gặp ngươi.”

“Ừm.”

Gặp mặt rồi, sau đó thì sao?

Dường như chưa ai nghĩ tới vấn đề này.

Các đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, sứ giả của Bách Hiếu đường, thành chủ

Lý Trường Sinh đều đang nhìn bọn họ.

Bọn họ làm gì được đây?

“Nghe nói ngươi cất rượu là tuyệt thế trong thiên hạ, ta muốn uống uống rượu mà ngươi chưng cất.”

“Được, muốn uống mười hai bình rượu tuyệt phẩm Tang Lạc, Tân Phong, Thù Du, Tùng Lao, Trường An, Đồ Tô, nguyên Chính, Quế Hoa, Đồ

Khang, Tùng Hoa, Thanh Văn, Bàn Nhược; hay là bảy bình rượu Tinh Dạ

gồm Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang, đều đã ủ sẵn.” Nói tới rượu, Bách Lý Đông Quân mới không còn vẻ ngốc nghếch như vừa rồi.

“Nếu đã tới thành này, vậy phải uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt.”

Bách Lý Đông Quân ngẩng đầu lên nhìn trời, gật đầu cười nói: “Tối nay trăng đẹp, có thể uống.”

“Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cả bốn đều đủ chứ?”

“Còn thiếu tuyết Thương Sơn, cùng ta đi hái nhé.” Bách Lý Đông Quân giờ

tay ra dắt cô gái theo, tung người nhảy về phía Thương Sơn, bỏ lại đồng đệ

tử Tuyết Nguyệt thành đờ ra tại đó.

“Đúng rồi, tỷ tỷ. Người tên là gì? Mười năm trước ta quên không hỏi.”

“Ta tên là Nguyệt Dao.”

Trên tường thành, Lý Trường Sinh nhìn hai bóng lưng từ từ đi xa, nhỏ

giọng lầm bầm: “Con gái Bắc Khuyết Đế?”

“Sư phụ, sư phụ.” Đường Liên nhìn Bách Lý Đông Quân ngủ say lầm bầm, tưởng rằng hắn đã tỉnh, không nhận được lên tiếng gọi.

Thế nhưng Bách Lý Đông Quân vẫn nhắm chặt hai mắt, chân mày giãn ra như đang mơ chuyện rất đẹp.

Trong giấc mơ, đó là lần thứ hai bọn họ gặp nhau.

Sau này mỗi lần nhớ lại lần gặp nhau đó Bách Lý Đông Quân lại náo náo, vì sao lúc đó lại nói mấy lời mở đầu tệ đến vậy, vì sao rõ ràng lúc đó đã vào nhóm thứ ba trên Quan Tuyết bồng nhưng vẫn căng thẳng như một đứa trẻ. Thế nhưng nghĩ tới cuối cùng lại không khỏi mỉm cười thoải mái.

Không lần nào gặp nhau lại hoàn hảo như lúc đó.

Bởi vì hắn phát hiện cho dù có chuẩn bị nhiều năm nhưng tâm tính ban đầu chưa từng thay đổi.

Như vậy rất tốt.

Như vậy mới là lần đầu gặp mặt.

Giấc mộng này, ai sẽ nhận ra trước, ai lại chịu tỉnh dậy.

Chương 269: Mộng nhập thần du

Lại một năm qua đi, hoa sơn trà bay lượn.

Chỉ có điều lần này, mưa núi trút xuống, máu nhuộm hoa trắng, mọi thứ đã là cảnh còn người mất.

Cô gái mặc áo đỏ máu chậm rãi hạ xuống.

Bách Lý Đông Quân thu quyền, kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

“Sao lại là nàng.” Giọng nói của Bách Lý Đông Quân run rẩy: “Sao lại là nàng?”

Cô gái mặc áo đỏ máu nhìn vết máu tử tử lan ra trên người, gương mặt không có vẻ đau đớn, chỉ mỉm cười sâu thẳm, nhìn Bách Lý Đông Quân:

“Người giết ta.”

“Lại giết ta lần nữa.”

“Lại một lần nữa.” Đầu óc Bách Lý Đông Quân đau âm ỉ.

Có chỗ nào không đúng, hình như có chỗ nào không đúng! Vì sao mình lại giết chết nàng? Vì sao nàng lại nói một lần nữa!

“Người quên rồi ư, ta đã chết lâu rồi.” Nguyệt Dao vẫn cười: “Ta đã chết rất nhiều năm trước rồi, chết trên tay người. Người không cảm thấy quen thuộc ư?”

“Chúng ta gặp nhau, chúng ta gặp lại. Những chuyện này đều khá quen thuộc phải không, bởi vì, chúng ta đang trong giấc mộng.” Nguyệt Dao giờ

tay vuốt ve gò má của Bách Lý Đông Quân.

Nước mắt Bách Lý Đông Quân bất giác chảy dài: “Từ đầu nàng đã biết rồi à?”

“Uống Mạnh Bà Thang, chuyện đã quên sẽ nhớ lại, người đã đi sẽ trở về.”

Nguyệt Dao nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, vết máu từ từ lùi về. “Tất cả mọi chuyện đều có thể thay đổi.”

Bách Lý Đông Quân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không nói được ra lời.

“Chàng muốn tỉnh lại, hay muốn đắm chìm trong giấc mộng này?”
Nguyệt Dao buồn bã hỏi.

Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Ta muốn sống mãi trong thế giới có nàng, ta đợi rất lâu rồi, chờ ngày này rất lâu rồi.”

“Chàng ngốc.” Nguyệt Dao thở dài: “Ta đã chết rồi. Trên thế giới này vốn không còn ta. Đời người vốn là một giấc mộng, sau khi chết mới là tỉnh lại.

Cuối cùng sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhưng không phải là hôm nay.

Chàng nên tỉnh lại đi.”

“Không! Ta không muốn tỉnh!” Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Uống Mạnh Bà Thang, sau khi tỉnh lại sẽ quên hết mọi chuyện.”

“Sau đó là một khởi đầu mới, thật tốt biết bao.”

“Ta cũng từng nghĩ vậy, nhưng được gặp lại nàng, ta không muốn tỉnh lại nữa. Trên đời này có Bách Lý Đông Quân với không có Bách Lý Đông Quân cũng chẳng khác nhau là bao.”

“Chàng đã lớn rồi, đâu phải đứa trẻ năm xưa nữa, đừng nói mấy lời tùy tiện như vậy.” Nguyệt Dao nhẹ nhàng vung tay, vết máu lại lan tràn,

nàng bước tới một bước. “Sống là giấc mộng dài, chết là tỉnh giấc say. Khi chúng ta gặp lại, ta mong chàng...”

“Đừng hối hận!”

Nguyệt Dao giơ tay đẩy mạnh một cái, thân thể Bách Lý Đông Quân đột nhiên rơi về phía sau. Hắn giơ tay phải ra định kéo tay nàng nhưng cuối cùng lại rơi vào khoảng không.

"Nguyệt Dao!"

Việc đời như giấc mộng dài, đời người mấy độ thu sang? Không ngờ lần này gặp lại chẳng qua là bi kịch tái diễn. Thế nhưng sao nàng lại khuyên ta đừng hối hận? Nàng có biết bao năm qua ta vẫn luôn hối hận không.

Bách Lý Đông Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, mở mắt, nước mắt không nhìn được trào ra. Mọi chuyện trong mơ như hiển hiện trước mắt, nhưng giờ khắc trở lại trong hang núi rộng rãi trống trải, khó tránh khỏi cảm thấy buồn bã mất mát. Chỉ có điều...

“Ta không quên.” Bách Lý Đông Quân nhìn tay phải lẩm bẩm: “Vì sao ta vẫn nhớ rõ mọi chuyện. Lẽ nào truyền thuyết là giả, hay là...”

“Sư... sư phụ.” Đường Liên đứng bên cạnh nhìn Bách Lý Đông Quân cuối cùng cũng tỉnh lại, ban đầu vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, nhưng thấy tinh thần Bách Lý Đông Quân có vẻ hỗn loạn, trong lúc nhất thời không biết có nên quấy nhiễu hay không.

Bách Lý Đông Quân quay đầu lại nhìn Đường Liên, ngây ra hỏi: “Đồ đệ, sao con lại ở đây?”

“Con tới tìm người.” Đường Liên vội vàng nói.

“Đến tìm ta? Sao con biết cách tới đây?” Bách Lý Đông Quân không hiểu.

“Là Nho Kiếm Tiên tiền bối nói cho chúng ta. Đúng rồi, mọi chuyện đang rất cấp bách, bây giờ có thể bọn Tiêu Sắt đang gặp nguy hiểm!” Đường Liên vội vàng la lên.

“Tiêu Sắt?” Bách Lý Đông Quân khẽ cau mày: “Con nói Tiêu Sở Hà đến Tuyết Nguyệt thành ngày hôm đó à? Sao hăn lại tới đây? Hăn muốn chữa kinh mạch bị tổn hại của mình à?”

“Đúng vậy, nhưng Mạc Y...”

“Mạc Y nhập ma rồi.” Bách Lý Đông Quân nhỏ giọng nói: “Bây giờ hăn đang trong cảnh giới quỷ tiên, gọi là tiên nhưng thực chất là quỷ. Vốn dĩ ta định trừ ma cho hăn, thế nhưng hăn lừa ta uống chén Mạnh Bà Thang này trước.”

“Vậy chúng ta phải tới đó ngay lập tức.” Đường Liên nhìn đồng đã ngăn cửa hang, cau mày nói: “Ngoại trừ Tiêu Sắt còn có Lôi Vô Kiệt của Lôi gia bảo, Diệp Nhược Y con gái Diệp tướng quân, còn cả Thiên Lạc cũng đang ở

đó.”

“Con có biết đây là đâu không? Chỉ mấy người các con mà cũng dám tới đây à? Hơn nữa có mấy tảng đá thôi mà cũng cản được con à?” Bách Lý Đông Quân nhìn lướt qua rồi bĩu môi: “Đúng là đồ đệ vô dụng.”

Đường Liên vội vàng cúi đầu: “Đúng là đồ đệ tử vô dụng.”

“Ài. Tên đệ tử này chẳng khác gì tảng đá, chẳng biết đùa gì cả!” Bách Lý Đông Quân giậm mũi chân, nhẹ nhàng vung ống tay áo, đá tảng đều tan thành tro bụi, quay đầu lại nhìn Đường Liên đang ngây ra tại chỗ: “Còn nhìn cái gì? Đi thôi.”

“Sư phụ, người uống Mạnh Bà Thang rồi à?”

“Uống rồi?”

“Ra sao?”

“Ngọt hơn một chút so với trong tưởng tượng.”

“Chẳng phải nói uống Mạnh Bà Thang là cắt đứt chuyện trước kia, thế nhưng sao sư phụ vẫn như không việc gì, không quên gì cả?”

“Đúng vậy, không giống như trong truyền thuyết.”

“Sư phụ, có phải vừa rồi người nằm mơ không? Con nghe người gọi tên người khác.”

“Đó không phải người khác.”

“Thế thì là ai?”

“Là sư nương của con.”

“Sư nương? Sao trước giờ con chưa từng nghe mình có một sư nương?”

“Nàng tên là Nguyệt Dao.”

Trong gian nhà lầu bên sườn núi, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng với Diệp Nhược Y đang đứng ở đó. Từ một khắc đồng hồ trước, trong gian nhà xảy ra một chuyện kỳ lạ.

Tất cả động vật đều rời khỏi gian nhà này, bấy khi, những con tiên hạc cùng lũ sóc đều bỏ chạy như điên. Một lúc sau, bọn họ phát hiện đất đai xung quanh như có dị động. Tiêu Sắt tiến tới kiểm tra mới phát hiện rắn và bò cạp đang chui từ dưới đất lên, bỏ chạy theo những động vật khác.

Trong số chúng vốn có một số loài là thiên địch của nhau, nhưng bây giờ lại chẳng hề đấu đá.

“Thế này là sao?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi đáp: “Thiên tai.”

“Thiên tai? Là động đất hay núi lửa phun trào?” Lôi Vô Kiệt nhìn bốn phía.

“Có lẽ là thứ còn đáng sợ hơn thiên tai.” Tiêu Sắt nói.

Vừa dứt lời, một bộ áo trắng đã từ xa bay tới, chậm rãi hạ xuống đất.

Vẫn cười gió bay tới như trước, vẫn tiêu sái dị thường, chỉ có điều khi Mạc Y ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn đã lấp lánh một màu tím quý mị.

“Thời hạn ba ngày đã đến, ta tới lấy thứ mà mình muốn.”

“Thứ gì?” Diệp Nhược Y hỏi.

Mạc Y giơ một ngón tay, ngón tay tinh tế như ngọc chỉ thẳng vào Diệp Nhược Y: “Người!”

Chương 270: Hồn hề quy hề

Mọi người trong lòng căng thẳng, Diệp Nhược Y cau mày: “Ta?”

“Người.” Mạc Y cười, giơ tay phải ra: “Tới.”

“Bày trận!” Tiêu Sắt đột nhiên gầm lớn một tiếng.

Lôi Vô Kiệt rút kiếm ra, Tư Không Thiên Lạc vung thương nhảy lên, Diệp Nhược Y vung hai ống tay áo, bóng đen lượn lờ! Ba người cùng nhảy ra vây thành một vòng quanh Mạc Y.

“Tam Tài Khu Ma trận?” Mạc Y lại chẳng hề kinh ngạc, chỉ nhìn Diệp Nhược Y: “Chẳng trách khí tức trên người ngươi lại quen thuộc như vậy.

Ngươi là đệ tử Hoàng Long sơn? Nhưng thân thể ngươi đáng lẽ ra không tu đạo được mới đúng.”

“Chính tâm!” Diệp Nhược Y không để ý tới hắc, dẫn đầu hô to một tiếng.

“Khứ ma!” Lôi Vô Kiệt hô theo.

“Tĩnh vẫn!” Tư Không Thiên Lạc hô cuối.

Sau tiếng hô của bọn họ, một tấm thẻ gỗ bên hông bọn họ lặng lẽ bay lên, trên tấm thẻ có ánh sáng mờ mờ.

“Thẻ Thiên Sư?” Mạc Y hứng thú quan sát tấm thẻ gỗ kia. “Khí tức trên đó thật quen thuộc, hẳn là Tề sư huynh rồi. Toàn bộ Hoàng Long sơn, ngoại trừ ta và sư phụ, chỉ mình Tề sư huynh có cảnh giới như vậy. Người là đệ

tử của Tề sư huynh?”

"Xuất kiếm!" Diệp Nhược Y quát lên.

Lôi Vô Kiệt rút kiếm, vừa ra tay đã là “Bình Địa Nhất Thanh Lôi” khí thế

mạnh mẽ nhất, Tư Không Thiên Lạc nối tiếp phải sau đập thẳng thương xuống. Được Tam Tài Khu Ma trận gia trì, một đòn hợp lực của bọn họ

thậm chí cả cao thủ Thiên Cảnh cũng không thể coi thường.

Nhưng Mạc Y chỉ nhẹ nhàng phất ống tay áo, xung quanh hắn xuất hiện một lớp bình phong ngăn cản chiêu thức hợp lực của Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt. Mạc Y không để ý tới bọn họ, vẫn nhìn Điền Mạc Chi: “Bọn họ không hiểu đạo pháp, Tam Tài Khu Ma trận chỉ dựa vào mình người chống đỡ, người giữ được bao lâu đây?”

Sau lưng Diệp Nhược Y đã ướt đầm mồ hôi lạnh: “Giữ được đến lúc người chết!”

Cô vốn là một cô nương ôn hòa, luôn mặc áo lục, rất ít khi nói chuyện to tiếng. Do thân thể không được tốt nên đại đa số thời gian cô ngồi trong nhà không nói một lời. Nhưng lúc này, hai mắt cô tròn tròn, toàn thân tỏa ra khí thế bá đạo không thể coi thường.

Đây là di truyền từ danh tướng số một Bắc Ly.

“Nại lạc!” Diệp Nhược Y nói ra hai chữ tuyệt theé này.

Thân thể cô tiêu tan như làn khói xanh.

“Thú vị.” Mạc Y xoay người, thấy một khắc sau Diệp Nhược Y xuất hiện bên cạnh mình. Bên hông Diệp Nhược Y lấp loáng ánh bạc, cô cầm một thanh trường kiếm cực mỏng trong tay, xuất kiếm đâm về phía Mạc Y. Mạc Y nghiêng người né tránh, trường kiếm lướt sát qua ống tay áo của hắn.

Lớp bình phong kia lập tức biến mất.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhanh chóng đánh về phía Mạc Y.

Mạc Y nhẹ nhàng nhảy lên, mũi chân giẫm trên Ngân Nguyệt thương của Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc lập tức cảm thấy như có sức nặng ngàn cân đặt trên trường thương của mình, định vận sức né tránh nhưng lại thấy Mạc Y nhảy lên một lần nữa. Tay cô thoát lực, lão đảo lui về phía sau. Khi Mạc Y nhảy lên đã phẩy ống tay áo quét về phía Lôi Vô Kiệt. Trường kiếm của Lôi Vô Kiệt đâm vào ống tay áo nhưng như bùn đất rơi vào biển rộng, không tạo chút tiếng vang nào. Hắn vội vàng thu kiếm lui lại, nhưng lại cảm thấy có người đỡ lấy mình vội vàng nghiêng sang bên cạnh. Chỉ thấy Diệp Nhược Y cầm thanh nguyên kiếm đâm xuyên qua ống tay áo của mình về phía Mạc Y.

Lôi Vô Kiệt từng thấy chiêu kiếm này, lập tức hiểu ý, đâm một kiếm theo cô.

Chiêu kiếm này đẹp tới đáng kinh ngạc.

Vì nó vốn không phải kiếm pháp mà là một điệu múa kiếm.

Nhược Y Kiếm Vũ.

Tam Tài Khu Ma trận, thẻ gỗ Thiên Sư, thêm vào Nhược Y Kiếm Vũ.

Có thể đánh với tiên nhân không?

Mạc Y giơ hai ngón tay, nắm lấy Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt.

Kiếm thế lập tức thối lui.

Nhưng còn một thanh kiếm, nhuyễn kiếm của Diệp Nhược Y đâu? Diệp Nhược Y khó lòng tin nổi nhìn chuôi kiếm trên tay mình, thân kiếm đã không còn, tan thành làn nước thép chảy xuống dưới đất.

“Người có một thanh kiếm tốt đấy.” Mạc Y lạnh nhạt nói rồi vung ống tay áo đánh văng Lôi Vô Kiệt ra ngoài. Ánh mắt hẩn lăm liệt nhìn về phía Diệp Nhược Y: “Các người giỏi lắm. Chỉ có điều ta là tiên nhân, các người dám sử dụng Khu Ma trận với ta ư? Sao người dám!” Mạc Y vươn tay trái nắm lấy cổ họng của Diệp Nhược Y.

“Dừng tay!” Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc định cùng lao tới.

Ngay cả Tiêu Sắt cũng lấy Vô Cực côn ra.

“Các người đã gặp tiên nhân, vì sao không quỳ!” Mạc Y giơ tay phải ra, đột nhiên ấn xuống.

Mọi người đều cảm thấy một luồng uy thế nặng tựa ngàn quân ập thẳng xuống đầu, ba người bị đè thẳng xuống đất. Đừng nói ngăn cản Mạc Y, bọn họ thậm chí còn còn sức để động dậy.

Đây là chênh lệch giữa bọn họ, hóa ra từ khi bắt đầu bọn họ đã không có chút cơ hội nào. Bất luận Tam Tài Khu Ma trận hay thẻ gỗ Thiên Sư đều

không có tác dụng gì. Khi bọn họ bước lên hòn đảo này, mọi thứ đã là nhất định.

Không, không có chuyện gì là nhất định cả.

“Nhược Y!” Lôi Vô Kiệt căn rằng muốn đứng dậy, lập tức vận Hỏa Chức thuật lên tới Nghiệp Hỏa cảnh. Ánh mắt hắc đỏ rực như lửa, khớp xương vang lên lách cách nhưng hắc thật sự đứng dậy. Lần trước khi cưỡng ép phá cảnh, hắc thậm chí không thể đứng vững, nhưng lúc này ánh mắt hắc đầy kiên định, mạnh mẽ chống cự lại lực lượng ngàn quân kia, bước từng bước một về phía Mạc Y.

Mạc Y khẽ cau mày: “Cưỡng ép vào Tiêu Dao Thiên Cảnh?”

“Đi chết đi!” Lôi Vô Kiệt nổi giận gầm lên một tiếng, tung người nhảy lên, đâm một kiếm về phía Mạc Y.

Kiểm pháp được truyền thụ bởi Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên, chiêu kiếm lạnh lẽo nhất thế gian, Bát Nguyệt Phi Tuyết!

Trường kiếm đâm vào bả vai Mạc Y nhưng không có máu chảy ra, ánh mắt Mạc Y nghiêm nghị, hắc gật đầu: “Người rất giỏi.”

“Nhưng vẫn chưa đủ.”

Con người của Lôi Vô Kiệt lập tức ảm đạm.

Hắc rút Tâm kiếm ra, lão đảo lui lại vài bước rồi ngất xỉu.

“Rốt cuộc ngươi... muốn làm gì?” Diệp Nhược Y vùng vẫy hỏi.

Mạc Y vung cánh tay phải, chỉ thấy vô số tảng đá lớn từ phía xa bay tới.

Hắc ấn tay phải xuống, đá tảng lập tức tan thành bụi phấn, trải rộng từ

sườn núi tới bờ biển. Hắc lại vung tay lên, chỉ thấy vô số cây cối bay lên, trải rộng khắp tiên sơn, cao cao thấp thấp, chập trùng bất đồng.

Diệp Nhược Y trợn tròn hai mắt, chỉ có cô biết Mạc Y đang làm gì.

Mạc Y dùng ngôi sao trên trời làm mẫu, biến cả tòa tiên sơn này thành một tinh đồ.

Tinh đồ lớn như vậy, rốt cuộc Mạc Y định làm gì?

Mạc Y quay lại nhìn về phía ngọn núi cao thẳng tới trời mây, hắc nhỏ

giọng nói với Diệp Nhược Y: “Bây giờ chắc người đang rất tò mò, không biết ta làm gì đúng không?”

“Người sẽ biết ngay thôi.”

Mạc Y mang theo Diệp Nhược Y tung người nhảy một cái, đứng trên đỉnh gian nhà. Hắc giơ tay phải ra, vung về phía vách núi. Tên vách núi cũng hiện ra một số phù triện hình dạng kỳ lạ.

“Đây, đây là...” Diệp Nhược Y thầm kinh hãi, cuối cùng cô cũng biết Mạc Y

định làm gì. Nhưng đây chỉ là một truyền thuyết, một cấm kỵ, chưa một ai làm thật, cũng không ai biết rốt cuộc có làm được thật không. “Đây là Quỷ

Môn trận, người muốn dẫn hồn.”

Mạc Y xoay người nhìn biển rộng mênh mông vô tận, ngửa mặt lên trời hét dài:

“Hồn hê, quy hê!”

Chương 271: Thần du thái hư

“Hồn hê quy hê! Khử quân chi hăng kiên,

Hà vi tứ phương ta? Xá quân chi nhạc xử,

Nhi ly bỉ bất tường ta. Hồn hề quy hề!"

(Tạm dịch:

Hồn ơi về đi nhé! Sao rời thể xác này

Chu du khắp bốn phương? Sao rời nơi vui vẻ,

Mà kiếm chỗ chẳng lành. Hồn ơi hồn về đi!)

Diệp Nhược Y từng đọc được bài từ xa xưa này trong một quyển thơ cổ.

Nó do Ba Lữ đại phu ở nước Sở ngày trước làm vì Sở Vương đã từ trần.

Tương truyền ngày hôm đó hồn phách Sở Vương thật sự trở lại trong miếu, chỉ có điều hồn phách không có chỗ nương tựa, cuối cùng tiêu tan trong chớp mắt.

“Hồn hề quy hề!” Mạc Y giơ tay lên trời, hét lên điên cuồng. Mây đen lập tức giăng đầy bầu trời, sấm chớp vang rền, thủy triều cuộn cuộn trên đại dương, như biển gầm sắp tới.

Cuối cùng Diệp Nhược Y đã hiểu Mạc Y định làm gì và cô phải làm gì.

Diệp Nhược Y giãi dụa: “Người định dùng thân thể ta để gánh chịu linh hồn người khác à?”

“Người rất thông minh.” Mạc Y đột nhiên đặt tay xuống, xung quanh lập tức yên bình trở lại: “Rất giống em gái ta. Nhìn thế giới này đi, người sẽ nhanh chóng rời khỏi nó thôi. Hồn hề, quy hề!” Mạc Y lại ngẩng đầu lên, dị

động nhanh chóng trở lại!

Tiếng sấm nổ vang, trên trời như có thiên quân vạn mã đang lao thẳng.

Gió lớn thổi tới, cuốn theo nước biển ập vào hòn đảo.

Mạc Y đứng trên đỉnh gian nhà, ngẫm mình trong mưa gió, lơ lửng như tiên nhân hàng thế.

Chỉ có điều hồn phách cố nhân đã mất vài chục năm rồi, liệu có tới hòn đảo cô lập rồi xa trần thế này không.

Thân thể yếu ớt của Diệp Nhược Y không chịu nổi vùi dập của mưa gió, rốt cuộc không chống cự được, hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc vẫn bị lực lượng ngàn quân đè xuống, không cách nào đứng dậy, chứng kiến đủ loại dị tượng trước mặt, trong lòng cực kỳ chấn động. Năm xưa ở nước Vu Điền, Tiêu Sắt từng thấy Vong Ưu đã mất trở lại trần gian, thế nhưng đó chỉ là một luồng chấp niệm sót lại trên thế giới, một lát sau là tiêu tan, còn việc Mạc Y đang làm là hồi sinh người chết đã lâu.

Chưa từng nghe nói.

“Dừng!” Lại có một tiếng quát lớn vang tới.

Tiếng sấm ngừng.

Tiếng gió lặng.

Chỉ thấy một bộ áo xanh từ xa lao tới, một quyền đánh ra là hủy đi một phần nhỏ của tấm tinh đồ kia.

“Bách Lý Đông Quân!” Mạc Y quăng Diệp Nhược Y sang một bên, tức giận quát.

“Mạc tiên sinh.” Bách Lý Đông Quân hạ xuống trên một cây đại thụ, giọng nói vẫn rất cung kính.

“Khi xưa ta cứu người trong lúc nguy nan, bây giờ ta còn giúp người chường cất Mạnh Bà Thang, vì sao người lại tới phá hỏng chuyện của ta?”

Mạc Y cả giận n

“Mạc tiên sinh, người đã nhập ma, quay đầu là bờ.” Bách Lý Đông Quân khẽ thở dài một tiếng: “Người xưa đã mất, sao phải cố chấp như vậy?”

“Người là thứ gì mà đòi dạy ta phải làm gì?” Mạc Y đột nhiên vung hai tay áo, trong tay áo như có sấm gió ẩn hiện.

“Được, ta không ngăn cản tiên sinh. Nhưng mấy vị này đều là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành ta. Ta muốn dẫn họ đi.” Bách Lý Đông Quân nói.

“Người khác thì được. Cô ấy thì không.” Mạc Y đang nói tới Diệp Nhược Y.

“Vậy không có cách nào rồi.” Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Tiên sinh có ân với ta, cho nên mời tiên sinh xuất thủ trước.”

“Người?” Mạc Y nhíu mày: “Chỉ bằng người cũng đòi ta ra tay?”

Bách Lý Đông Quân giơ tay phải ra, lại nói: “Mời!”

Thân hình Mạc Y khẽ động, chớp mắt đã lao tới trước mặt Bách Lý Đông Quân, hần đột nhiên vung ống tay áo.

Mưa gió sấm chớp bùng lên khắp tám hướng.

Tất cả đánh thẳng về phía Bách Lý Đông Quân.

Nhưng thân hình Bách Lý Đông Quân đã biến mất.

Một khắc sau, hần đã xuất hiện dưới gian nhà lâu.

Khinh công trong thiên hạ, có Thế Vân Tung của Võ Đang, Bát Bộ Càn Thiên của Thiên Sơn, còn có thân pháp đệ nhất thiên hạ Đạp Vân Thừa Phong bộ mà Tiêu Sắt tu luyện. Nhưng tất cả những khinh công đó đều

không sánh nổi thân pháp của Mạc Y và Bách Lý Đông Quân lúc này.
Thứ

bọn họ dùng đã không phải một chiêu một thức mà là ẩn chứa đạo của đất trời, thuận theo tâm ý mà hành động.

“Đi!” Bách Lý Đông Quân vung tay một cái, lập tức hóa giải lực lượng ngàn quân kia.

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cuối cùng cũng thoát được. Đường Liên cũng chạy tới: “Các người không sao chứ?”

Tiêu Sắt nhìn lên đỉnh các: “Diệp Nhược Y đang ở đó.”

“Để ta tới.” Đường Liên ngẩng đầu lên, tung người nhảy một cái, lao lên trên.

Lại bị một chương đánh xuống.

Tiên nhân xoa đầu ta, kết tóc nhận trường sinh?

Đường Liên cười khổ một tiếng, bị xoa một cái, khéo chết thế nào cũng không biết.

Cổ áo của hắn bị người ta kéo về phía sau, nhanh chóng rơi xuống bên dưới. Bách Lý Đông Quân lướt qua bên cạnh hắn, giao đấu một chương với Mạc Y.

Mạc Y lùi lại phía sau, hạ xuống trên gian các.

Bách Lý Đông Quân cũng hạ xuống đất, hai chân rơi mạnh xuống, chìm vào mặt đất gần một thước.

Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ Dạ Hành vui vẻ nói: “Không hổ là Bách Lý sư bá, đánh chết tên nửa người nửa quỷ kia đi!”

Đường Liên thầm vui vẻ, mặc dù Bách Lý Đông Quân là cao thủ số một số

hai của Bắc Ly, thế nhưng căn cứ theo cảm giác của hắn khi giao thủ với Mạc Y lúc trước, cảnh giới của Mạc Y hơn xa Bách Lý Đông Quân.

Không ngờ mới vừa rồi Bách Lý Đông Quân lại có thể đánh ngang tay với Mạc Y, chẳng lẽ.

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Lô Vô Kiệt, kiểm tra hơi thở của hắn, thở phào nhẹ

nhõm, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc bóp vỡ, nhét vào miệng hắn. Lô Vô Kiệt nhú mày một cái rồi tỉnh lại: “Ta... ta chưa chết à?”

“Chưa chết, nhưng lát nữa thì không biết được.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Bách Lý Đông Quân khẽ cau mày: “Không dễ đánh.”

Mạc Y cúi đầu nhìn Bách Lý Đông Quân: “Xem ra sau khi mơ một giấc, người đã phá cảnh.”

“Người cũng biết phân chia tứ cảnh à?” Bách Lý Đông Quân nghi hoặc nói.

“Mấy năm qua, ngoại trừ người còn có một người đã tới nơi này, ngồi luận đạo với ta. Đó là một người rất thú vị, hắn nói với ta võ học chia thành bốn cảnh giới, mà ta chính là người duy nhất trong thiên hạ mà hắn từng thấy bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh. Nhưng bây giờ, có vẻ ta gặp được người thứ hai rồi.” Mạc Y nói.

Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Đúng, ta vào Thần Du Huyền Cảnh.”

Thần du trong thiên địa, đại đạo mà hư tĩnh.

“Ta mơ một giấc, trong mơ ta gặp được một người.” Bách Lý Đông Quân nhắm mắt lại như hồi tưởng giấc mộng đó “Nàng nói với ta, hy vọng ta, đừng hối hận. Sau khi tỉnh mộng, ta phát hiện tinh thần trong sáng, khẽ

vận công mới phát hiện không ngờ mình đã phá cảnh.”

“Ta vào Thần Du Huyền Cảnh đã bốn mươi năm.” Mạc Y đứng đó, ánh mắt đầu miệt thị: “Người chỉ mới vào Thần Du Huyền Cảnh mà thôi, người nghĩ mình đánh thắng được ta chắc?”

Bách Lý Đông Quân bất đắc dĩ cười một tiếng: “Vẫn phải thử một chút.”

“Bao năm qua, rất hiếm khi ta gặp được người có thể giao thủ với mình.

Nếu là lúc bình thường chắc ta sẽ cảm thấy rất thú vị. Nhưng bây giờ, ta rất tức giận.” ánh mắt Mạc Y ẩn hiện vẻ phẫn nộ: “Người không nên quấy rầy ta trong lúc này.”

“Mượn kiếm dùng một chút!” Bách Lý Đông Quân gầm lên một tiếng, Tâm kiếm lập tức rời tay Lôi Vô Kiệt rơi vào tay hắn. Hắn tung người lao về

phía Mạc Y. “Đúng là ta và người còn khá chênh lệch, cho nên ta chỉ có thể

dùng chút trợ giúp của ngoại lực.”

Cầm kiếm thành Kiếm Tiên, vung đao thành Đao Tiên, tuyệt thế trên thế gian, Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân.

Mạc Y cười nhạt, giơ tay chỉ một cái.

Nhất Chỉ Hám Côn Luân.

"Chết đi!"

Chương 272: Trận chiến tuyệt thế

Không ai tưởng tượng nổi trận chiến này.

Trên đời này chưa từng xuất hiện hai cường giả Thần Du Huyền Cảnh, cho nên cũng chưa từng có hai cường giả như vậy giao chiến.

“Trận đánh này là thế nào đây.” Đường Liên trợn tròn hai mắt, thở dài nói.

Với năng lực của bọn họ, đã không nhìn ra chi tiết trong trận chiến này.

Ban đầu bọn họ cho rằng chiến trường là gian nhà lâu đó.

Thế nhưng sau đó mới phát hiện, chiến trường là tòa tiên đảo này.

Còn bây giờ rốt cuộc họ cũng hiểu, chiến trường là toàn bộ thiên địa này.

Lúc này hai người đã lao ra ngoài biển chiến đấu, mỗi kiếm của Bách Lý Đông Quân đều gọi lên thủy triều cao trăm trượng, còn Mạc Y vẩy nhẹ ống tay áo, sau lưng hắt thế triều kinh thiên ùn ùn kéo tới.

Bách Lý Đông Quân bị thủy triều đó chặn bay ngược lại, hắt hạ xuống trên gian lâu các, lau mồ hôi trên trán, ném Tâm kiếm trong tay xuống, cắm vào bên cạnh Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt cầm Tâm kiếm lên, thấy trên kiếm có vài lỗ hồng nhỏ, đau lòng nói: “Bị đánh thành ra thế này cơ à.”

“Lúc nào về Bắc Ly bảo Lý lão gia tử sửa một chút là được.” Bách Lý Đông Quân giơ tay: “Thương tới!”

Ngân Nguyệt thương vốn trong tay Tư Không Thiên Lạc lập tức bay tới tay Bách Lý Đông Quân. Bách Lý Đông Quân tung người nhảy một cái, lại nâng thương đánh về phía Mạc Y đang lao tới.

“Bất luận thử bao nhiêu lần, kết quả vẫn như nhau thôi.” Song chỉ của Mạc Y kẹp một cái, nắm lấy mũi Ngân Nguyệt thương.

“Gió nổi!” Bách Lý Đông Quân gầm lên.

Cuồng phong nổi lên.

Mạc Y cau mày, tay hơi vận lực, ép Bách Lý Đông Quân trên không trung không thể không lùi về phía sau.

“Gió ngừng!” Bách Lý Đông Quân lại quát lớn.

Cuồng phong lập tức tiêu tan, bị mũi thương kia kéo sạch. Bách Lý Đông Quân đột nhiên vung Ngân Nguyệt thương, Mạc Y cảm thấy luồng thương phong này nguy hiểm, vội vàng rút ngón tay về.

“Là Phong Quyển Long Ngâm của phụ thân!” Tư Không Trường Phong kinh ngạc nói.

“Võ học trong thiên hạ đều trên tay ta, dầu là tiên nhân cũng bị chém dưới công phu này!” Bách Lý Đông Quân ngạo nghễ nói.

Đây mới là Bách Lý Đông Quân chân chính, không phải người trung niên lười biếng vuốt râu, cũng chẳng phải bậc thầy cất rượu ngày nào cũng say khướt đầy mùi rượu. Mà là Bách Lý Đông Quân một mình lên Điều Lô Tiểu Trúc, dùng bảy bình rượu Tinh Dạ vang danh toàn Thiên Khải; là Bách Lý Đông Quân say rượu leo một lèo mười sáu tầng Đăng Thiên các; là Bách Lý Đông Quân trong lúc nguy nan thắng được Diệp Đình Chi nửa chương, cứu Bắc Ly giữa lúc khốn khó.

Là Bách Lý Đông Quân thuở thiếu thời say rượu hô to, thế gian nếu không có Bách Lý Đông Quân, từ kiếm đao thương tất cả đều mất thời vận.

Con người Mạc Y như lập tức bùng cháy, trở nên đỏ rực như lửa, ánh tím yêu dị vẫn ẩn hiện bên trong.

Nhát thương đó phá tan cả vai hăn.

Máu tươi chảy ra.

Đã rất nhiều năm rồi hăn không chảy máu, cũng rất nhiều năm rồi hăn không biết cảm giác đau.

“Người giỏi, người giỏi lắm!”

Mạc Y giờ chương phải ra, nhẹ nhàng đè xuống, nhưng khí thế đó chẳng khác nào chân thần của Đạo gia hiện thân.

Toàn bộ hòn đảo bắt đầu rung chuyển.

Thiên Khải, Khâm Thiên giám.

Bốn vị thiên sư bước vào trong Tinh Nguyệt các, bọn họ có việc gấp cần bẩm báo lên giam chính Tề Thiên Trần, nhưng lại phát hiện Tề Thiên Trần đã ngồi đó từ lâu, lẳng lặng chờ họ tới.

“Giam chính, trên trời có dị tượng! Trên trời có dị tượng!” Một vị thiên sư

vội vàng la lên: “Giam chính ngài đừng ngồi nữa, mau tới quan sát!”

Tề Thiên Trần chậm rãi uống một chén trà: “Đã thấy.”

“Chưa từng thấy dị tượng như vậy!” Một vị thiên sư khác lau mồ hôi trên đầu: “Rõ ràng mới chạng vạng tối nhưng ánh nắng ảm đạm, sao trên trời rực sáng. Trong sách không ghi chuyện này.”

“Có ghi, phần cuối cùng quyển Diệt Thế trong ‘Cổ Lạc Quyển’ có đề cập tới. Ban ngày thấy ánh sao đầy trời, tiên nhân hàng thế, hủy thiên diệt địa.”

Tề Thiên Trần lạnh nhạt nói.

“ ‘Cổ Lạc Quyển’ ”? Đó là sách giả mà?” Vị thiên sư vừa rồi cả kinh.

“Do vạch trần thiên cơ, nên là sách giả.” Tề Thiên Trần thở dài: “Không kịp nữa rồi, tể trận thôi.”

“Tể trận? Trận gì?” Vị thiên sư kia không hiểu.

“Tâm Long trận.” Tề Thiên Trần đứng dậy: “Ta phải tới gặp hần.”

“Giam chính đại nhân, ngài biết khởi nguồn của dị tượng này ư?” Thiên sư

kinh ngạc nói, hẩn nhớ người tóc trắng giữa ban ngày lặng lẽ tới đây gặp Tề Thiên Trần. Hẩn biết rất rõ thân phận vị khách đã tới, chẳng lẽ hẩn tới là vì chuyện này?

Tề Thiên Trần thấy nhẹ phát trần: “Đúng vậy. Không ngờ sau bao năm rồi mà vẫn gặp được cố nhân. Nói thật, ta đang thấy lo lắng không yên, uống trà cũng không khiến lòng ta lặng lại được.”

Bốn vị thiên sư trợn tròn hai mắt, bọn họ biết tình thế nghiêm trọng nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức ngay cả quốc sư Tề Thiên Trần cũng bất an đến vậy.

Ngân Nguyệt thương vẽ một vòng trên không trung, rơi xuống trước mặt Tư Không Thiên Lạc. Tư Không Thiên Lạc vội vàng rút nó lên, phát hiện tuy trên thân thương đầy những vết hồng nhưng vẫn chưa gãy, thờ phào nhẹ nhõm.

“Còn có thời gian quan tâm tới thương à? Nếu sư phụ thua, e rằng hôm nay phải chết ở đây.” Đường Liên oán hận nói, chưa bao giờ hẩn cảm thấy bất lực như bây giờ, không cách nào nhúng tay vào trận chiến đó.

Bách Lý Đông Quân bay lên trên không, thở dài: “Cho nên ta mới nói, bất luận là đao, là kiếm hay là thương đều không thể dựa vào. Cuối cùng vẫn phải nhờ đôi tay, đánh từng quyền vào máu thịt!”

Tiêu Sắt bước lên trước vài bước, hướng lên trời hô lớn: “Đại thành chủ!”

Bách Lý Đông Quân cúi đầu: “Tiểu hoàng tử, sao thế?”

“Nhận lấy.” Tiêu Sắt đột nhiên ném trường côn bên hông lên trời.

Sau khi đi cùng Lôi Vô Kiệt vào giang hồ, Tiêu Sắt chưa từng tỏ ra khâm phục ai quá mức, cho dù gặp cường giả tuyệt thế như Thương Tiên - Tư

Không Trường Phong hay Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên; hẩn cũng chỉ hơi tỏ

ý cung kính mà thôi. Nhưng trong lòng hẳn, Bách Lý Đông Quân lại khác hẳn.

Bởi vì Bách Lý Đông Quân là nghĩa huynh của Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong.

Cho nên hẳn đồng ý đưa thứ quan trọng nhất của mình cho Bách Lý Đông Quân mượn.

Côn không phải kiếm, cũng không phải thương, nếu nó đã hỏng là hỏng thật sự.

Bách Lý Đông Quân giơ tay nắm lấy thanh Vô Cực côn kia, thân côn dài, đầu côn là một viên ngọc tỏa ra ánh sáng đỏ máu. Trên côn vẽ đầy phù triện như muốn trấn áp ma quỷ trong thanh côn này. Bách Lý Đông Quân nhẹ nhàng vuốt ve nó: “Đây là Vô Cực côn, từng là binh khí của Bạch Hổ -

Cơ Nhược Phong.”

Mạc Y cũng dừng lại, nhìn nó lăm lăm: “Vô Cực côn?”

Đương nhiên hẳn nhớ tới Vô Cực côn, đó là bảo vật trấn sơn của núi Hoàng Long ngày trước, nếu lúc đó hẳn không rời khỏi Bắc Ly, đáng lý ra Vô Cực côn sẽ được truyền tới tay hẳn.

“Người nhận ra nó?” Bách Lý Đông Quân tò mò hỏi.

Mạc Y cau mày rồi gật nhẹ đầu: “Đúng vậy, ta nhận ra nó.”

“Vậy người có nhận ra côn pháp của nó không?” Bách Lý Đông Quân vung trường côn đập thẳng xuống đầu Mạc Y.

Trường côn nở rộ trên không trung như một đóa hoa.

Một đóa hoa côn, hai đóa hoa côn, ba đóa hoa côn.

Chớp mắt đã thành mười đóa trăm đó.

Ngàn đóa vạn đóa!

Một cơn vừa xuất, vô biên vô hạn vô cùng vô tận, không có kết th Nhất Cơn Vô Cực!

Chương 273: Ngàn dặm tầm long

Thế nào là vô cực?

Biết trắng, giữ đen, làm pháp tắc cho thiên hạ; làm pháp tắc cho thiên hạ thì cái đức vĩnh cửu bất biến sẽ không sai lạc, mà trở về với vô cực.

Là vô cùng vô tận, không giới hạn không có điểm cuối, cũng là không.

Vạn vật đều có.

Vạn sự đều không.

Là không, cũng là hung.

Một cơn này của Bách Lý Đông Quân đánh xuống, cắt đứt ý sống sót của con người, khi Vô Cực cơn còn chưa đánh tới thân thể, rất nhiều người đã chết.

Nhưng đối phương là Mạc Y.

Mạc Y chỉ hơi ngạc nhiên thất thần một chút, nhớ lại chuyện rất lâu trước kia.

Khi đó sư phụ ngồi ngay ngắn tại chỗ, tay cầm thanh Vô Cực cơn kia, giảng đạo pháp cho mình, kể những chuyện liên quan tới vô cực.

Khi đó, Mạc Y vẫn là một đứa trẻ, hăng hái hỏi sư phụ: “Vô cực là không, là hỗn độn, nếu cuối cùng đều về với vô cực, vậy vì sao chúng ta lại sống, vì sao lại chết?”

Thanh Phong đạo nhân không ngờ một đứa trẻ lại hỏi một câu như vậy, sau khi suy nghĩ một hồi bèn đáp: “Thiên đạo vô vi, đạo pháp tự nhiên, thuận lòng trời mà sống, theo mệnh trời mà chết.”

Mạc Y lắc đầu nói: “Không.”

“Không?”

“Đại đạo ba ngàn, tất cả đều ở người, kính trời, không nhận trời.”

Cuối cùng thanh trường côn kia cũng tới ngực Mạc Y. Mạc Y khôi phục tinh thần, cười nói: “Vô cực sinh thái cực.” Hắn lao nhanh về phía sau, giờ

hai ngón tay vung nhẹ trước ngực: “Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.”

Một hình bát quái khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn. Vô Cực côn đập vào hình bát quái này, tạo ra tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

“Bát quái hóa vạn vật.” Mạc Y búng hai ngón tay một cái.

Bát quái lập tức tiêu tan, một luồng lực lượng khổng lồ bật ngược về phía Bách Lý Đông Quân. Vô Cực côn rời tay hắn, bay ra ngoài, rơi xuống bên cạnh Tiêu Sắt.

“Không tốt.” Tiêu Sắt cau mày nói.

“Đúng là không tốt.” Bách Lý Đông Quân theo sát Vô Cực côn, ngã xuống bên cạnh hắn, làm dấy lên bụi đất mù mịt. Đường Liên vội vàng chạy tới giúp đỡ, nhưng thấy Bách Lý Đông Quân không hề bị thương, chỉ phủi bụi trên người, nói với vẻ u ám.

“Sao vậy?” Đường Liên buồn rầu nói.

Bách Lý Đông Quân cười một tiếng: “Hết cách rồi.”

Đường Liên kinh ngạc nhìn Mạc Y cách đó không xa: “Hắn lợi hại đến vậy cơ à?”

“Không thể không thừa nhận, tuy ta đã vào Thần Du Huyền Cảnh nhưng vẫn kém hắn rất nhiều.” Bách Lý Đông Quân giang hai tay: “Tình hình thế

này chi có thể liều mạng thôi.”

Đường Liên gật đầu, hào khí đột nhiên dâng lên: “Được, con đi cùng sư phụ.”

“Đi cái đầu nhà người.” Bách Lý Đông Quân giơ tay vỗ đầu Đường Liên một cái: “Người thì giúp gì được ta? Đi lên để bị đánh chết à? Ta đi liều mạng, người, cứu người! Cứu được người thì mau mau chạy đi!”

“Nhưng sư phụ...” Đường Liên do dự nói.

“Ta làm sao, khi ta tới hòn đảo này vốn đã không định trở về.” Đường Liên phản nộ quát: “Lát nữa nhìn ánh mắt ta ra tay!”

Đường Liên cười khố: “Sư phụ, cách xa quá, không thấy được.”

“Ngu ngốc. Khi ta nói cướp, các người tới cứu Diệp Nhược Y là được.”

Bách Lý Đông Quân nói.

“Vâng vâng.” Đường Liên gật đầu liên tục.

“Bách Lý sư bá, nhưng Tiêu Sắt hẳn...” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên nói.

Bách Lý Đông Quân quan sát Tiêu Sắt đang ngồi ở bên kia, bây giờ không thể trông cậy gì ở Mạc Y rồi, e rằng Tiêu Sắt không sống được qua hôm nay. Hắn thở dài, lấy từ trong lòng ra một bình ngọc tinh xảo, ném cho Tiêu Sắt: “Bên trong là Mạnh Bà Thang, lúc sắp chết thì uống vào. Khi nào về Bắc Ly thì xem xem Tư Không Trường Phong có cách

nào đánh thức người không. Với năng lực của hãn, muốn tạm thời giữ mạng cho người không thành vấn đề.”

Tiêu Sắt nhận lấy bình ngọc kia, gật đầu: “Đa tạ Bách Lý thành chủ.”

“Không cần cảm ơn ta, năm xưa ta nói với nghĩa đệ của mình, sau này ta sẽ

bảo vệ hãn. Bây giờ hãn đã chết, người là hậu bối mà hãn để ý nhất, hôm nay ta bảo vệ người.” Bách Lý Đông Quân xoay người. “Tới đi, Mạc Y.

Không chết không thôi!”

Mạc Y gật đầu: “Được, vậy ta ban cho người cái chết.”

Hãn chờ quá lâu rồi.

Cho dù Bách Lý Đông Quân gợi chiến ý của hãn dậy, khiến hãn lần đầu tiên cảm nhận được thú vui chiến đấu trong suốt mấy chục năm qua.

Nhưng đối với chuyện kia, hãn không muốn đợi thêm một khắc nào nữa.

Hãn xuất chiêu đánh xuống, chiêu này đã dùng toàn lực.

Bát Quái Hóa Vạn Vật.

Bách Lý Đông Quân vận chân khí toàn thân, tung người nhảy tới.

Nội công Thùy Thiên.

Bách Lý Đông Quân vung chiêu, làm vùng biển trăm dặm dậy sóng dữ dội.

Quyền pháp Hải Vạn.

“Cướp!” Bách Lý Đông Quân gầm lên.

Đường Liên lập tức tung người nhảy lên đỉnh các, định cướp lấy Diệp Nhược Y.

Thế nhưng quyền pháp của Bách Lý Đông Quân bị phá tan chỉ trong nháy mắt, một bóng người áo trắng xuyên qua Bách Lý Đông Quân lao thẳng về

phía đỉnh các.

Bách Lý Đông Quân không ngờ một đòn toàn lực của Mạc Y lại mạnh đến vậy, thậm chí bản thân không thể cản nổi một chiêu. Hắn vội vàng xoay người gầm lên: “Đường Liên, chạy mau.”

Nhưng đã chậm.

Mạc Y đã tới trước mặt Đường Liên, còn Đường Liên lần thứ ba đối mặt chính diện với Mạc Y, cũng là lần thứ ba trong ngày cảm nhận được hơi thở của cái chết gần sát đến vậy.

Có lẽ giờ phút này người duy nhất trong thiên hạ có cơ hội cứu hắn sẽ không tới kịp.

Nhưng hắn còn của muốn chết!

“Vạn Thụ Phi Hoa!” Đường Liên vung hai tay lên, chân khí bộc phát, áo ngoài lập tức bị phá tan thành từng mảnh, vô số ám khí bắn về phía Mạc Y.

Long Tu châm, Diêm Vương thiếp, Chu Nhan tiểu tiễn, vô số ám khí cao cấp của Đường môn kết hợp cùng thủ pháp ám khí đệ nhất của Đường môn, Vạn Thụ Phi Hoa.

Như vậy có giết được Mạc Y không?

Đương nhiên là không, cho dù Đường lão thái gia đã từ trần đứng ở đây cũng không cách nào đả thương Mạc Y.

Nhưng lại khiến bước chân Mạc Y dừng lại một chút.

Chỉ dừng lại một chút thôi, một khắc sau Mạc Y đã quét sạch ám khí đầy trời kia, lại xuất chưởng đánh về phía Đường Liên.

Nhưng có một cây phất trần ngăn hãm lại.

Một cây phất trần màu trắng, mỗi sợi lông ngựa trên đó đều lập tức dựng thẳng như lông chim. Một lão đạo tóc trắng phau đột nhiên xuất hiện tại đó, tay cầm phất trần, nhẹ nhàng vung lên, đánh lùi Mạc Y.

“Ai vậy? Sao tự nhiên có một đạo sĩ xuất hiện?” Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc.

Lôi Vô Kiệt ngậy ra một chút: “Đội đã, hình như ta từng gặp hãn.”

Đường Liên vừa đi một vòng qua cửa Diêm Vương, tâm thần bất định, thấy lão đạo sĩ đột nhiên xuất hiện lại kinh hãi tới biến sắc: “Quốc... quốc sư?”

Tề Thiên Trần phẩy nhẹ phất trần, mỉm cười nhìn Đường Liên: “Đường thiếu hiệp, vẫn khỏe chứ?”

Đường Liên vội vàng chấp tay: “Nhờ... nhờ phúc của tiền bối.”

Tề Thiên Trần cười một tiếng quay đầu lại nhìn Mạc Y, nhẹ giọng nói: “Sư

đệ, lâu rồi không gặp.”

Mạc Y ngạc nhiên một hồi lâu rồi cúi đầu nói: ”Tề sư huynh.”

Năm xưa, khi Mạc Y quỳ ở đó, muốn bán mình chôn cất em gái.

Là Tề Thiên Trần nhìn hãn một cái trước. Chính vì Tề Thiên Trần nhìn hãn, cho nên Thanh Phong đạo nhân mới quay người.

Mọi chuyện tiếp theo mới diễn ra.

Tối nay Tề Thiên Trần tóc đã bạc trắng, nhưng Mạc Y vẫn tuấn mỹ tựa thiếu niên.

Lâu ngày gặp lại, cảnh còn người mất.

Chương 274: Bát Quái Hóa Vạn Vật

Đường Liên nhìn bốn phía xung quanh, lấy làm lạ hỏi: “Quốc sư, ngài ngồi thuyền đến đây à?”

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái.

Đường Liên suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Vậy cưỡi hạc đến à?”

Tề Thiên Trần vẫn lắc đầu.

Đường Liên lại nghi hoặc: “Vậy quốc sư từ trong không khí chui ra?”

Lần này Tề Thiên Trần gật đầu.

Đường Liên cười khở: “Quốc sư đừng trêu chọc ta.”

“Quốc sư cao thâm khó lường, làm gì có thời gian trêu chọc thằng nhóc nhà người.” Lúc này Bách Lý Đông Quân đã chạy về. “Người nói đúng, quốc sư thật sự từ trong không khí chui ra?”

“Thần Du Huyền Cảnh!” Đường Liên lập tức hiểu ra, quốc sư cũng tu thành Thần Du Huyền Cảnh, từ xa vạn dặm thần du tới.

Tề Thiên Trần cười lắc đầu một cái: “Ta không bằng Bách Lý thành chủ, còn chưa tới cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh kia. Lần này nhờ đạo pháp

của bốn vị sư đệ gia trì, dựa vào uy lực của trận Tầm Long mới khiến cho tinh thần thần du ngàn dặm đến.”

“Từ nhiều năm trước quốc sư đã là nửa bước Thần Du rồi, đâu cần khiêm tốn như vậy?” Bách Lý Đông Quân cười nói: “Có quốc sư ở đây, cuối cùng thì trong lòng Đông Quân cũng có chút lòng tin rồi.”

Đường Liên ngạc nhiên: “Thế nhưng nếu theo như lời quốc sư nói, ngài không thật sự đến đây. Vậy ngài có đánh được không?”

Tề Thiên Trần cười nói: “Nhất định phải đánh à?”

Đường Liên không hiểu: “Còn đường nào khác ư?”

Tề Thiên Trần giơ tay chỉ vào miệng mình: “Đạo gia ta chú trọng ngũ hành, có người tu luyện thuật hỏa độ, cũng có người tinh thông bí pháp thủy độ, Tề mỗ bất tài, nghiêng sang tu luyện hành thứ sáu, miệng độ.”

“Hả?” Đường Liên càng nghi hoặc.

Bách Lý Đông Quân cười một tiếng: “Quốc sư vẫn hài hước như xưa.

Nhưng Đông Quân khuyên quốc sư một câu, Mạc tiên sinh đã không còn là Mạc tiên sinh mà ta gặp năm xưa.”

“Thế gian vốn đã nhàm chán, nếu ta không hài hước một chút, làm sao chịu được cuộc đời dài dằng dặc đây.” Tề Thiên Trần dậm nhẹ mũi chân, lướt tới trước vài bước. “Sư đệ, biết người còn sống, sư huynh ta rất vui vẻ. Sư

phụ lão nhân gia đâu?”

Mạc Y đáp: “Hai mươi năm trước sư phụ lão nhân gia đã về cõi tiên rồi.”

“Trước khi chết người có để lại di ngôn gì không?” Tề Thiên Trần có vẻ không ngạc nhiên.

“Sư phụ nói, nếu ta có thể tu thành chân tiên, đó là vì chấp niệm trong lòng ta. Nếu ta không tu thành chân tiên, cũng là do chấp niệm trong lòng ta.”

Mạc Y nói.

Tề Thiên Trần gật đầu một cái: “VẬY NGƯỜI NGHĨ SAO?”

“Ta nghĩ, tu vi đạo pháp của sư phụ kém xa ta, làm sao đánh giá được ta?”

Mạc Y ngạo nghễ nói.

“Không hổ là tiểu sư đệ của ta, thành tựu của người ngày nay, có đôi mắt khắp vận nước ba trăm năm của Bắc Ly vẫn là người đứng đầu. Đúng là ngay cả sư phụ cũng không có tư cách đánh giá về người.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói: “Nhưng người có chịu nghe sư huynh nói vài câu không?”

“Sư huynh cứ nói.” Mạc Y nói.

“Người xưa qua đời đã vài chục năm, máu thịt cũng đã tan, xương trắng cũng đã tối. Cho dù thật sự trở thành chân tiên, làm sao giúp người ta mọc ra xương cốt máu thịt được?” Tề Thiên Trần hỏi.

Mạc Y lắc đầu: “Ta đã tìm được thân xác mới cho muội muội rồi.”

Tạ Tuyên nhìn bốn phía xung quanh, nhất là khi thấy phù triện trên vách đá, thầm kinh hãi: “Quý Môn trận? Người định dẫn hồn?”

“Phải.” Mạc Y trả lời rất dứt khoát.

“Chẳng lẽ người không nghĩ tới có lẽ linh hồn muội muội của người đã ngủ yên từ lâu rồi? Người làm vậy chỉ là quấy nhiễu bình an của người đã chết? Cho dù người có thành công đi nữa, người có đảm bảo người sống lại thật sự là muội muội người lúc trước không?” Giọng nói của Tề Thiên Trần đã mang ý tức giận mơ hồ. “Thân là truyền nhân của núi Hoàng Long mà người lại tự tiện dùng Quý Môn trận? Người có biết người đã bước vào quỷ đạo rồi không?”

Sắc mặt Mạc Y vẫn bình tĩnh: “Vẫn phải thử mới biết được.”

“Bất luận có thành công hay, con bé sẽ không chết.” Tề Thiên Trần dùng phát trần chỉ Diệp Nhược Y sau lưng. “Con bé cũng như em gái người, cũng là một sinh mạng.”

Mạc Y cười nhạt: “Sao ta phải để ý tới chuyện sống chết của kẻ khác?”

Tạ Tuyên thở dài: “Người thay đổi rồi. Người ngày trước từng nói với ta, vạn vật sinh linh đều đáng quý.”

“Người nói với người là phạm nhân Mạc Y, còn ta ngày nay là tiên nhân Mạc Y.” Mạc Y nói.

Tề Thiên Trần lại thở dài náo nức: “Làm sao ngăn được người đây?”

“Chỉ có một khả năng.” Mạc Y phát hai tay áo: “Mạnh hơn ta. Đáng tiếc không ai làm được, sư huynh, người cũng không làm được.”

Tề Thiên Trần đột nhiên thấy phát trần một cái: “Người nghĩ ta thần du ngàn dặm tới đây, không cách nào ngăn cản người ư?”

“Sư huynh, năm xưa khi ta rời núi, người đã chẳng bằng ta. Bây giờ cảnh giới giữa người và ta đã khác biệt như trời với vực. Người lấy gì mà cản ta?” Mạc Y ngạo nghễ nói.

Tề Thiên Trần được tôn là giám chính Khâm Thiên giám cường đại nhất trong vòng ba trăm năm qua, là quốc sư mà người tu đạo của Bắc Ly kính sợ nhất, ngay cả chương môn núi Võ Đang cũng phải cung kính cúi đầu.

Hôm nay hãn mượn phương pháp của sư môn, thần du ngàn dặm tới, chẳng khác gì tiên nhân. Thế nhưng trong mắt Mạc Y, dấu sao cũng chỉ là một sư huynh thiên phú kém xa mình mà thôi.

“Sư đệ, đừng quá coi thường sư huynh của người.” Tề Thiên Trần đột nhiên hét phát trần, đánh thẳng xuống đầu Mạc Y: “Quỳ!”

Khẽ xoa đầu tiên nhân, ép quỳ xuống Thương Sơn.

Mạc Y thật sự cong chân quỳ, thân thể nhanh chóng hạ xuống bên dưới, một chân bị ép tới mức vỡ một mảnh núi.

“Ta nhường sư huynh ba thức.” Mạc Y lạnh nhạt nói: “Một quỳ ơn gặp gỡ.”

“Lại quỳ!” Tề Thiên Trần lại vung phất trần.

Mạc Y bay thẳng về phía sau, rơi vào trong biển. Hắn lại khom người quỳ

xuống, quỳ tới mức sóng biển dâng cao trăm trượng.

“Hai quỳ ơn sư môn.”

“Lại quỳ!” Mỗi sợi lông ngựa trên phất trần của Tề Thiên Trần lập tức dựng thẳng, như lông chim.

Mạc Y đột nhiên xuất hiện dưới gian lâu, hắn cúi người nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất.

Lôi Vô Kiệt sợ tới mức kéo Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc lui về phía sau.

Thế nhưng cái quỳ này vừa yên tĩnh vừa thông thả.

Thế giới như đột nhiên ngừng lại.

Chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Mạc Y.

“Ba quỳ tình đồng môn.”

Mạc Y đứng dậy.

“Ta quỳ xong rồi.” Mạc Y ngẩng đầu lên: “Như vậy, sư huynh. Mời người chết đi.”

Hắn đột nhiên nhảy lên, vung mạnh hai tay áo đánh thẳng về phía Tề Thiên Trần, chớp mắt đã cuốn tan cây phất trần kia. Hắn lại vung ống tay áo, mắt thấy sắp đánh Tề Thiên Trần tan thành tro bụi.

Tạ Tuyên giơ hai ngón tay, nhanh chóng vạch trước ngực. Một hình bát quái khổng lồ hiện lên, chặn đòn của Mạc Y.

Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Chiêu thức này hết như vừa rồi Mạc Y đã dùng, chính là tuyệt học của núi Hoàng Long, Bát Quái Tâm Môn.

Tề Thiên Trần bị đánh bật về phía sau, Mạc Y học theo hắn, nhanh chóng vạch trước ngực.

“Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Sư huynh, bát quái của người, quá nhỏ.”

Một hình bát quái hiện lên, lớn gấp gần mười lần Tề Thiên Trần vừa rồi.

“Bát Quái Hóa Vạn Vật.” Mạc Y vung hai ngón tay, lạnh lùng nói.

Tề Thiên Trần thở dài: “Không ngờ cảnh giới của người với ta lại chênh lệch nhiều như vậy.”

Chương 275: Tam giáo hợp uy

Thân hình Tề Thiên Trần bị lực lượng trùng kích của Bát Quái Tâm Môn làm cho nhấp nháy, như lúc nào cũng có thể tan mất. Cho tới khi một quyền từ tây tới.

“Phá!” Bách Lý Đông Quân gầm lên một tiếng, lực lượng bát quái bị hắn đánh tan, hắn thở hổn hển nói: “Quốc sư phải ráng chống đỡ, một mình ta không đối phó được con quái vật này đâu.”

Thân hình Tề Thiên Trần lại rõ ràng, hần mím cười thản nhiên nói:
“Xem ra chỉ có thể hợp lực với Bách Lý thành chủ rồi.”

“Có đánh thắng được không?” Bách Lý Đông Quân hỏi.

“Còn thiếu một người.” Tề Thiên Trần than thở.

“Ai?” Bách Lý Đông Quân không hiểu.

“Một vị kim cương Phật môn.” Tề Thiên Trần nhìn Mạc Y lơ lửng đáng
vẻ

tuyệt thế kia. “Phật Đạo Nho tam giáo, lão đạo ta là đạo trưởng, Bách Lý
huynh là tông sư nho giáo, chỉ thiếu một vị kim cương. Hợp lực tam giáo
mới có thể tấn áp lực lượng quý tiên này.”

“Ta chỉ là một võ giả, làm sao xứng với mấy chữ tông sư nho giáo.
Người người nói là tên thư sinh thối Tà Tuyên mới đúng.” Bách Lý
Đông Quân gãi đầu.

“Sư phụ của Bách Lý thành chủ là Lý Trường Sinh. Năm xưa Lý Trường
Sinh là tiên sinh tế tửu của học cung, đại nho thời tiền triều. Thành chủ
đừng khiếm tốn.” Tề Thiên Trần nói.

Bách Lý Đông Quân thở dài: “Cho dù thế vẫn thiếu mất một người. Cho
nên, liều mạng thôi.”

“Cơ hội quá nhỏ.” Tề Thiên Trần lắc đầu.

“Năm xưa khi ta một mình khiêu chiến Diệp Đình Chi, toàn thiên hạ ai
cũng cảm thấy cơ hội của ta quá nhỏ.” Bách Lý Đông Quân lạnh nhạt
đáp.

“Được!” Tề Thiên Trần gật đầu, đột nhiên giơ tay, nhanh chóng vẽ một
phù triện trên không trung. Một ảo ảnh sư tử khổng lồ hiện ra: “Để ta mở
đường cho Bách Lý thành chủ!”

Thái Ất Sư Tử quyết.

Tề Thiên Trần và ảo ảnh sư tử cùng lao về phía Mạc Y.

Bách Lý Đông Quân nhắm hai mắt lại.

Năm xưa hãn thắng Diệp Đình Chi nửa chưởng, dùng võ công gì? Thiên hạ

vẫn luôn suy đoán, có người nói hãn dùng quyền pháp nổi tiếng của mình Hải Vận, có người nói hãn dùng Tích Thủy Thành Uyên, dùng thế nước tiêu hao hết sức lực của Diệp Đình Chi; còn có người nói hãn học võ công tà môn Huyết Y quyết, tiêu hao tuổi thọ để cưỡng ép tăng lên cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh nửa khắc, cuối cùng thắng được Diệp Đình Chi.

Nhưng bây giờ chỉ có Bách Lý Đông Quân biết lúc trước mình dùng võ công gì.

Hãn tung người lên, theo sát Tề Thiên Trần.

“Đây là võ công gì?” Lôi Vô Kiệt lấy làm khó hiểu, Bách Lý Đông Quân hai tay trống không, thứ hãn thi triển không phải quyền pháp thì là chưởng pháp, nhưng nào có quyền pháp hay chưởng pháp nào không muốn sống tới vậy?

“Chưa từng thấy sư phụ dùng quyền pháp này.” Đường Liên cũng nghi hoặc.

“Đây không phải quyền pháp mà là kiếm thuật.” Ánh mắt Tiêu Sắt như bừng cháy.

Dùng chân làm chuôi kiếm, thân là thân kiếm, quyền làm đầu kiếm, ngón tay làm mũi kiếm.

Lấy người làm kiếm.

Tuy trong tay không cầm kiếm nhưng là kiếm thuật nguy hiểm nhất thế gian!

Bị hai vị cường giả Thần Du Huyền Cảnh vây công, Mạc Y mạnh như vậy nhưng cũng không thể ung dung thoải mái như lúc ban đầu. Hắn cau mày, trong thời gian ngắn chỉ có đường chống đỡ.

“Chết tiệt, trận chiến đỉnh cao như vậy mà ta chỉ có thể đứng nhìn.” Lôi Vô Kiệt tức giận nói.

Đường Liên lắc đầu: “Trận đánh này, trừ phi là cường giả Tiêu Dao Thiên Cảnh, nếu không không thể tham gia vào.”

“Tiêu Dao Thiên Cảnh ư?” Lôi Vô Kiệt đứng dậy.

“Người điên rồi à?” Tiêu Sát lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Thân thể người còn chưa thể chịu được Tiêu Dao Thiên Cảnh, nếu cường ép phá cảnh lần nữa, có thể người sẽ chết.”

“Vừa rồi người cũng nghe rồi mà.” Giọng nói của Lôi Vô Kiệt đầy bình tĩnh hiểm thấy: “Ý của quốc sư là, Phật Đạo Nho tam giáo hợp lực là có thể

đánh bại Mạc Y. Nhưng bây giờ bọn họ chỉ có hai người, còn thiếu một vị

kim cương của Phật môn. Người quên, ta từng học một bộ quyền, đến giờ

vẫn nghe theo lời người kia, mỗi ngày đánh một lượt.”

“Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Định thần thông.” Tiêu Sát rất nghiêm túc đọc cái tên này, tuy rất có thể cái tên này là do Vô Tâm bịa ra.

Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng ngắt lời hai người. “Đáng ra ta không nên nói, nhưng sao ta cứ cảm thấy tên của môn võ công này có vẻ không đáng tin cậy?”

Đúng vậy một khi trong tên võ công có chữ vô địch, võ công đã cách vô địch rất xa.

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, ánh mắt lập tức đỏ bừng, hắn không rút Tâm kiếm mà tay không đi lên phía trước.

Áo đỏ phát phới trên người, chân khí dâng trào như ngọn lửa.

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Nhược Y vẫn bị mắc kẹt trên đỉnh các, lẩm bẩm:

“Nếu ta chết nhưng chúng ta thắng. Nhớ nói với Diệp Nhược Y, là ta cứu nàng.”

"Còn gì nữa không?" Tiêu Sắt hỏi.

“Tối nay ánh trăng rất đẹp.” Lôi Vô Kiệt quay sang tung người nhảy lên.

Bên trên, sau khi đỡ được ba lần hợp lực vây công bá đạo của Tề Thiên Trần và Bách Lý Đông Quân, Mạc Y đã lại chiếm ưu thế. Mặc dù lấy một chọi hai nhưng sức lực của Mạc Y như cuộn cuộn không bao giờ dứt, không thấy có dấu hiệu mệt mỏi. Thế nhưng Bách Lý Đông Quân đã sức cùng lực kiệt, ngay cả thân hình Tề Thiên Trần thần du đến đây cũng dần dần mơ hồ.

Lúc này, một năm đêm đánh tới.

Cả Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần đều không nhận ra năm đêm này xuất hiện, nhưng một khắc sau trong lòng họ cùng vui mừng.

Vì trong năm đêm đó là công pháp Phật môn chính tông.

Quyển thứ nhất đánh ra, hết sức chất phác. Dưới Thiếu Lâm Tự, ba đồng một quyển, trẻ con chín tuổi cũng biết đánh, Đại La Hán quyển.

Quyển thứ hai đánh ra lại đột nhiên hóa thành mười hai luồng quyền phong, có mềm mại, có bá đạo, có mờ ảo, có tàn nhẫn... Đồng loạt đánh về

phía Mạc Y.

Đây là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Địch thần thông chân chính.

“Được lắm, một vị tiểu kim cương.” Tề Thiên Trần thờ dài nói, đồng thời vung chưởng.

Bách Lý Đông Quân cũng mỉm cười, xuất quyền đánh ra.

Tam giáo hợp uy thực sự.

Ổng tay áo bên phải của Mạc Y bị đánh nát bấy, hấn búng song chỉ, thân thể lui lại phía sau, hạ xuống trên đỉnh các.

Tề Thiên Trần, Bách Lý Đông Quân, Lôi Vô Kiệt đồng thời hạ xuống đất.

“Tốt quá, xem ra có thể rồi!”

Bách Lý Đông Quân vỗ vai Lôi Vô Kiệt một cái: “Thằng nhóc không tệ, lúc trước mời người uống Phong Hoa Tuyết Nguyệt chẳng uống. Không ngờ

người còn biết võ công Phật môn tuyệt diệu như vậy.”

Lôi Vô Kiệt lại không trả lời hấn. Hiện giờ Lôi Vô Kiệt cường ép chống đỡ

cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh đang lung lay muốn đổ, chỉ cần hấn tiết một hơi ra sẽ lập tức choáng váng. Hấn gồng gáp thịt toàn thân, cố gắng

giữ chút sức lực cuối cùng.

Tề Thiên Trần nhìn Mạc Y trên đỉnh các, cười nói: “E rằng vị tiểu huynh đệ

này không chống đỡ được bao lâu, nhưng ít nhất bây giờ cũng có thêm vài phần hy vọng. Lão đạo còn chờ được khoảng nửa nén hương nữa. Bách Lý thành chủ thì sao?”

Bách Lý Đông Quân nhún vai một cái: “Đánh tiếp nửa nén hương nữa, chắc sẽ sức cùng lực kiệt mà chết.”

Mạc Y lần đầu trọng thương, lúc này đang ngồi trên đỉnh các, nhưng gương mặt không chút biểu tình, chỉ nhìn về phương xa.

“Hắn đang nhìn gì vậy?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu quay đầu theo.

Chỉ thấy trên biển, trăng sáng đã lên.

“Không tốt.” Tề Thiên Trần than thở.

Bách Lý Đông Quân cũng lắc đầu một cái: “Đúng là không tốt.”

Chương 276: Tiên nhân Mạc Y

Âm trung siêu thoát, thần tượng bất minh, quỷ quan vô tính, tam sơn vô danh.

Tên là tiên nhưng thực ra là quỷ.

Không mượn uy của đại đạo mà dùng lực lượng âm quỷ.

Khi trăng lên, âm lực trong thiên hạ cường thịnh nhất, dương khí suy yếu nhất. Mạc Y đứng trên đỉnh các, từ trên cao nhìn xuống mọi người. Ánh mắt đó lạnh lùng như nhìn người chết.

“Quốc sư, lại phải liều mạng rồi.” Bách Lý Đông Quân cao giọng nói.

Tề Thiên Trần nâng song chủy, râu tóc dựng đứng lên trời, hẳn đã là một ông lão nhưng giọng nói vẫn đầy khí khái thiếu niên: “Cầu người được người, cũng có thể ngậm cười nơi chín suối. Ta đã là lão già sắp chết, liều mạng với kẻ khác là ta được lợi rồi.”

Bách Lý Đông Quân đột nhiên vỗ vai Lôi Vô Kiệt một cái, truyền một phần chân khí còn sót lại cho Lôi Vô Kiệt: “Người được lắm, rất giống phụ thân của ngươi, cũng rất giống tỷ tỷ của ngươi. Đáng tiếc không mấy người được chứng kiến trận chiến này, nếu không ngươi cũng có thể đánh một trận mà nổi danh.”

“Lên!” Lôi Vô Kiệt không kiềm chế nữa, lao thẳng tới.

Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần cũng nhảy lên theo Lôi Vô Kiệt.

Trong mắt của bọn họ như bùng cháy.

Còn trong ánh mắt của Mạc Y lại là băng đá đã đông cứng cả trăm ngàn năm, cô quạnh, lạnh lẽo; không mang chút tình cảm nào, không chút dao động nào.

Hắn chỉ giơ một ngón tay nhưng cản được một đòn hợp lực của cả ba.

Tiêu Sắt đứng dưới gian các, khép chặt cổ áo, lạnh nhạt nói: “Thiên Lạc, còn sức không?”

Tư Không Thiên Lạc gật đầu một cái, thật ra người còn khỏe nhất là cô, ngoại trừ lúc đầu giao thủ với Mạc Y vài chiêu, cô vẫn luôn nằm ngoài chiến đấu, vốn không tiêu hao bao nhiêu sức lực.

“Ném Ngân Nguyệt thương vào đầu hắn.” Tiêu Sắt nghiêm túc nói.

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên, nhìn Ngân Nguyệt thương trong tay, không tự tin nói: “Với năng lực của ta, có tác dụng không?”

“Phải tin ta, cũng phải tin chính mình.” Tiêu Sắt cười với cô nói: “Chúng ta có thể thay đổi mọi chuyện.”

Thấy Tiêu Sắt mỉm cười hiểm thấy, Tư Không Thiên Lạc đầu tiên ngăn người, sau đó gật đầu đáp: “Được.” Cô xoay người, vung trường thương.

Phụ thân của cô đã từng xuất thương pháp võ Cô Hư quý trận do hơn mười trường lão ma giáo lập thành dưới núi Kỳ Liên, cứu gần ngàn con cháu anh hùng. Hôm nay nàng cũng có thể làm được chuyện mà người khác không thể.

Cô đột nhiên ném trường thương tới, mũi thương xé gió như trăm tiếng chim kêu!

Nhưng ngay lúc này, Tiêu Sắt bước lên trước một bước, một tay nắm chặt cán thương. Thanh Ngân Nguyệt thương mang theo Tiêu Sắt bay thẳng lên, nhắm về phía Mạc Y.

Tiêu Sắt cúi đầu, nhìn Tư Không Thiên Lạc bên dưới, nhẹ nhàng mỉm cười.

Ánh mắt Tư Không Thiên Lạc đắm lệ, giậm chân: “Người lừa ta!”

Ngân Nguyệt thương đã đi tới trước người Mạc Y. Mạc Y không buồn để ý tới mũi thương bạc đó, hăn xuất chưởng đánh bay Bách Lý Đông Quân, Tề

Thiên Trần và Lôi Vô Kiệt. Bách Lý Đông Quân và Tề Thiên Trần rơi xuống đất còn miễn cưỡng đứng dậy được, còn Lôi Vô Kiệt rốt cuộc hôn mê bất tỉnh, ngã rạp xuống đất. Mạc Y lại giơ ngón tay, búng bay Ngân Nguyệt thương mà hăn vốn không để trong mắt ra ngoài. Lúc này Tiêu Sắt đã bỏ

thương, giơ hai tay ra đặt lên hai vai của Mạc Y.

Trong mắt Tiêu Sắt cũng lấp lánh ánh sáng tím, cực kỳ giống với Mạc Y.

Tâm Ma Dẫn.

Mạc Y ngây ngốc, trong khoảnh khắc đó, Tiêu Sắt biến mất, Tề Thiên Trần biến mất, Bách Lý Đông Quân biến mất, tất cả mọi người tại đây đều biến mất.

Ngay cả gian lâu các kia cũng biến mất.

Hải ngoại tiên sơn ở đây biến mất.

Biển cả vô biên biến mất.

Nhưng đôi tay đặt lên bả vai mình lại không hề biến mất, Mạc Y nhìn theo đôi tay như bạch ngọc đó, tới người trước mặt.

Chỉ thấy người kia mặc quần áo màu trắng, lay động theo làn gió, mỉm cười như gió thoảng, chẳng khác nào tiên nhân hàng thế.

“Tiên nhân nói Thái Thượng Vong Tình, nhắc tới vong tình chứ không phải vô tình. Người không quên chấp niệm trong lòng nhưng lại khiến mình trở nên vô tình. Ta rất thất vọng về người.” Người kia nói rất nghiêm khắc nhưng vẫn mỉm cười như làn gió xuân.

“Người... là ai?” Mạc Y do dự nói.

“Ta là Mạc Y.” Người mặc áo trắng kia buông hai tay, ống tay áo bay phất phới, múa lên như tuyết thế.

Mạc Y ngây ra nhìn người đột nhiên khiêu vũ trước mặt, lạnh nhạt nói:

“Mạc Y?”

Lá rụng bay tứ tán, ống tay áo hạ xuống, lại để lộ gương mặt tuyết thế kia, người áo trắng vẫn cười.

Nụ cười xinh đẹp như làn gió xuân, hoa đào dần nở, những chú nhạn xinh xắn bay qua, khói bếp từ từ dâng lên, ánh trời chiều mỹ lệ dần hạ xuống, để lại một cái bóng dài trên biển trời mênh mông. Người áo trắng gật đầu:

“Tiên nhân Mạc Y.”

“Không, ta mới là Mạc Y.” Mạc Y đột nhiên lắc đầu.

Chớp mắt, tất cả ảo ảnh tan biến.

Đôi tay đặt lên hai vai hắc gầy nhom và ảm đạm. Mạc Y ngẩng đầu nhìn lại: “Đây là võ công gì?”

“Đây không phải là võ công.” Ánh tím trong mắt Tiêu Sắt tan đi: “Chỉ khiến người thấy tâm của mình thôi.”

“Tâm của ta?” Mạc Y lẩm bẩm.

“Bách Lý thành chủ!” Một tiếng gầm vang lên, chỉ thấy trong khi tinh thần Mạc Y phân tán, Tề Thiên Trần đã tới sau lưng, ôm lấy hắc, kéo hắc lùi nhanh về phía sau.

“Được!” Bách Lý Đông Quân giẫm mạnh chân xuống, đuổi về phía trước.

Tiêu Sắt không được ai giữ nhanh chóng rơi xuống, hắc lấy cái bình ngọc tinh xảo trong lòng ra, ném mạnh về phía Bách Lý Đông Quân: “Bách Lý thành chủ, nhận lấy.”

Bách Lý Đông Quân lập tức hiểu ý Tiêu Sắt, giơ ngón tay điểm vào bình ngọc tinh xảo đó: “Phá!”

Bình ngọc lập tức tan thành từng mảnh, rượu trên trong tỏa ra, hương rượu tỏa ra khắp phương viên một dặm.

“Sư đệ, quay đầu đi.” Tề Thiên Trần lớn tiếng nói.

“Sư huynh, người lùi lại đi!” Mạc Y rung hai cánh tay, đánh văng Tề Thiên Trần. Hắc xoay người, ống tay áo bên trái còn nguyên vẹn không hề lưu tình đánh về phía Tề Thiên Trần.

Thân thể Tề Thiên Trần bị hấn đánh tan thành tro bụi, biến mất không còn tăm hơi.

“Quốc sư!” Bách Lý Đông Quân hét lớn.

Trong thành Thiên Khải cách xa ngàn dặm, Khâm Thiên giám.

Bốn vị thiên sư đồng thời phun máu tươi, rời khỏi trận pháp.

“Tâm Long, Tâm Long trận bị phá? Không thể nào, với lực lượng của giam chính, sao Tâm Long trận lại bị phá được?” Một thiên sư bị thương hơi nhẹ

kinh hãi nói.

“Giam chính, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Một thiên sư khác nhìn về phía Tề Thiên Trần đang ngồi ngay ngắn tại đó.

Lúc này Tề Thiên Trần mới khôi phục tinh thần, chậm rãi mở mắt.

Chỉ nhắm mắt ngồi đó khoảng một canh giờ mà dung mạo của hấn đã như

già đi vài chục tuổi.

“Giam chính, sao rồi?” Một vị thiên sư lau máu tươi nơi khóe miệng, cố nhin nổi đau hỏi: “Có thành công không?”

Tề Thiên Trần sắc mặt ảm đạm, ngồi yên tại đó không nói một lời.

“Giam chính?” Một vị thiên sư khác bất an gọi.

Tạ Tuyên giơ hai ngón tay, điểm vào bảy đại huyệt trước ngực, sau đó há miệng, một luồng khói đen chậm rãi phun ra. Đến lúc này sắc mặt hấn mới hòa hoãn lại nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của vị thiên sư kia, chỉ nhỏ

giọng lẩm bẩm: “Mọi việc đành nhờ Tuyết Nguyệt thành.”

Chương 277: Sống trong giấc mộng say

Bách Lý Đông Quân giơ ngón tay, nhẹ nhàng kéo một cái.

Chỗ rượu Mạnh Bà Thang vẩy ra cuối cùng hội tụ thành một làn nước, chảy trên đầu ngón tay hẳn.

“Là Tích Thủy Thành Uyên.” Đường Liên ngẩng đầu lên, tất cả mọi cơ hội của bọn họ đều tập trung vào người duy nhất còn sức chiến đấu là Bách Lý Đông Quân. Chỉ có điều sao cuối cùng sư phụ lại dùng một môn công phu không quá cao thâm như vậy?

“Ta là Tửu Tiên trên trần thế, mượn say lên thẳng chín tầng trời xanh.

Không cầu chiêm ngưỡng Cửu Thiên Tiên Nữ khiêu vũ trước gió, chỉ mong thấy một lần say rượu của tiên nhân.” Bách Lý Đông Quân mang làn nước đó tiến thẳng về phía Mạc Y.

“Tiên nhân? Rốt cuộc thế nào là tiên nhân? Ta có phải là tiên nhân không?”

Mạc Y chậm rãi hạ xuống đất, miệng lẩm bẩm: “Vậy người vừa rồi là ai? Vì sao tự xưng là tiên nhân? Vì sao tự xưng là Mạc Y?”

“Xin hỏi tiên nhân, có dám uống chén rượu này không?” Bách Lý Đông Quân búng hai ngón tay, làn nước bay thẳng về phía Mạc Y.

Mạc Y ngẩng đầu lên, mũi hít một cái, nhỏ giọng nói: “Mạnh Bà Thang?”

“Trần thế chẳng gì vui, chẳng bằng sống trong giấc mộng say, tiêu dao một hồi.” Bách Lý Đông Quân lại vung song chưởng.

“Không uống.” Mạc Y lạnh nhạt đáp, hai tay vung lên, đánh làn nước đó văng ra.

Bách Lý Đông Quân nhẹ nhàng nhắc tay: “Lên!”

Tất cả nước lập tức hóa thành hơi, xung quanh Mạc Y lập tức bị làn hơi nước bao phủ.

Một hương rượu vô cùng đậm đà lan tỏa, nơi nó đi qua ngay cả cỏ cây cũng từ từ mềm xuống. Tiêu Sắt, Tư Không Thiên Lạc, Đường Liên đứng ở

đó, ngửi được hương rượu đều lão đảo như muốn ngã, suýt nữa không đứng nổi.

Bách Lý Đông Quân cách đó gần nhất vừa lui nhanh lại vừa tham lam hít hơi rượu: “Thơm quá, thơm quá. Tiếc là sau lần này thế gian không còn hương thơm tuyệt thế đó nữa.”

Đây là loại rượu tuyệt phẩm đệ nhất thế gian được ghi trong ‘Tửu Kinh’, Mạnh Bà Thang. Uống một chén có thể mơ một giấc mộng dài mười năm, sẽ nhớ lại mọi thứ đã quên, sẽ gặp lại người đã khuất. Sau khi tỉnh mộng, sẽ quên đi tất cả mọi chuyện.

Làn hơi nước xung quanh Mạc Y từ từ tan đi, mọi người căng thẳng nhìn sang. Chỉ thấy Mạc Y ngồi ngay ngắn ở đó, hai mắt nhắm chặt, như đã ngủ

say.

“Có hiệu quả.” Tiêu Sắt che ngực, ngã quy xuống đất.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đi tới đỡ hân: “Nhân lúc này, chúng ta mau đi thôi.”

Bách Lý Đông Quân lui lại bên cạnh bọn họ, gấp gáp nói: “Nhân lúc này chạy mau, bên dưới có một chiếc thuyền, các người cứ đi thẳng về phía tây là được. Khẩu quyết trở về giống như lúc đến, nhớ kỹ, đừng quay đầu lại.”

“Sư phụ, còn ngài thì sao?” Đường Liên hỏi.

Bách Lý Đông Quân lắc đầu: “Ta đoạn hậu. Nếu hãn tử lại ta có thể tranh thủ một chút thời gian cho các người.”

“Thế nhưng.” Tư Không Thiên Lạc đỡ Tiêu Sắt, lo lắng hỏi: “Tiêu Sắt sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Bách Lý Đông Quân nhìn Tiêu Sắt một chút, thở dài nói: “Đã dùng mất chỗ

Mạnh Bà Thang cuối cùng có thể cứu mạng, cho dù là ta cũng không có cách nào.”

“Ta không sao, chỗ ta còn một ít thuốc do Hoa Cầm để lại.” Tiêu Sắt khẽ gật đầu một cái: “Mau đi đi, tới tìm Mộc Xuân Phong.”

“Sư phụ, ngài không đi à?” Đường Liên vội vàng la lên.

“Yên tâm đi, tuy không đánh được hãn, nhưng vẫn bỏ chạy được. Huống hồ bây giờ ta chưa muốn trở về Bắc Ly.” Bách Lý Đông Quân lắc đầu nói.

“Được.” Đường Liên gật đầu, đứng dậy nhảy lên trên gian các, đưa Diệp Nhược Y đã hôn mê bất tỉnh xuống rồi nhắc cả Lôi Vô Kiệt đã ngất xỉu ở đó, chạy cùng Tư Không Thiên Lạc cùng Tiêu Sắt về phía bờ bên kia.

Bách Lý Đông Quân xoay người nhìn Mạc Y đã chìm vào giấc mộng.

Trong một gian miếu đổ nát.

Hai đứa trẻ tựa sát vào nhau, đứa lớn hơn có vẻ là ca ca, đang vỗ nhẹ lên vai muội muội: “Đừng khóc, đừng khóc. Cha ra ngoài tìm mẹ thôi, sẽ về sớm thôi.”

Muội muốn hân vẫn khóc thút thít: “Ca ca lừa muội. Cha sẽ không về đâu.”

“Đâu có, cha tìm được mẹ là về liền mà.”

“Mẹ đã chết rồi, ca ca.”

Ca ca buông muội muội ra, nhìn đôi mắt muội muội một hồi lâu rồi gật đầu một cái: “Đúng vậy, cha đã chết, mẹ cũng đã chết. Bọn họ sẽ không về.

Sau này chỉ có hai người chúng ta sống với nhau, nhưng ca sẽ chăm sóc cho muội.”

Trong gian miếu đổ nát, bọn họ sống như vậy một thời gian dài.

Mãi tới khi thiên tai đến, tất cả mọi người đều trở thành lưu dân, tất cả mọi người đều như hân, mất nhà, mất người thân của mình.

“Ca ca, bán muội đi. Như vậy muội cũng sống được.” Muội muội đã đói tới mức choáng váng, hơi thở mong manh.

“Ca sẽ không bán muội đâu. Ca nói rồi mà, ca sẽ chăm sóc cho muội.” Ánh mắt ca ca sáng rực lên.

“Ca sẽ chết đói đấy, ca ca.” Muội muội lạnh nhạt nói.

“Chúng ta đều sẽ sống, sẽ cùng sống.” Ca ca đứng dậy: “Ca ra ngoài tìm ít thức ăn, muội chờ ca ở đây nhé.”

Ca ca chạy ra ngoài cả một buổi chiều, cầu xin tất cả những người hân có thể cầu xin. Thế nhưng một số hàng xóm trước đây vẫn có tình nghĩa nay không phải thành nhà không lâu trống thì cũng đóng chặt cửa, cho dù hân gở thế nào cũng không mở.

“Cho ta một cái bánh bao đi. Đợi sau này ta trưởng thành, ta sẽ docks hết tất cả báo đáp cho ngươi.”

“Có thể cho ta chút cháo loãng không? Muội muội ta sắp chết rồi, ta có thể

làm thợ cho người, không cần tiền công một tháng, có thể cho ta một bát cháo loãng ngay bây giờ không?”

“Năm xưa là cha ta đã cứu thúc! Nếu không có cha ta, bây giờ thúc thúc đã chết rồi! Vì sao hôm nay thúc thấy ta sắp chết mà không cứu!”

Ban đầu còn trịnh trọng, càng về sau càng thấp kém, cuối cùng nói những lời tan nát cõi lòng nhưng hăn vẫn không xin được một hạt gạo, cuối cùng đành kéo lê thân thể mệt mỏi về gian miếu.

Có lẽ trên đường sẽ nhặt được chút thức ăn thừa do người khác vứt đi.

Nhưng mãi tới khi vào miếu, hai tay hăn vẫn trống không.

Phải rời khỏi nơi này. Hăn nghĩ thầm trong lòng.

“Ca ca, ca về rồi.” Muội muội thấy ca ca về, mỉm cười gọi, không giống vẻ

mệt mỏi kiệt sức lúc hăn vừa đi. Bây giờ muội muội có vẻ rất phấn chấn.

“Có chuyện gì vậy?” Ca ca hỏi.

Muội muội lấy một cái bánh nướng nóng hổi từ trong lòng ra: “Ca ca, vừa rồi có một vị đại sư tốt bụng đi ngang qua, cho muội hai cái bánh. Muội ăn một cái rồi, để lại một cái cho ca.”

Ca ca kinh ngạc, chạy tới như phát điên, đoạt lấy cái bánh nhai từng ngụm một. Cái bánh vốn không to, hăn ăn sạch chỉ trong chốc lát. Muội muội cứ

thế ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn hăn.

Tối tối, ca ca ôm muội muội, nhìn xuyên qua lỗ thủng của gian miếu ngắm sao trên bầu trời, nhỏ giọng nói: “Ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi

đây. Còn ở lại đây, chúng ta sẽ chết đói.”

Muội muội không nói gì, chỉ nằm trong lòng hăn, khẽ thở hỗn hển, mãi tới khi tiếng thở càng lúc càng nhỏ, rồi không còn chút âm thanh nào nữa.

“Tiểu Lục Nhi! Tiểu Lục Nhi!” Ca ca đột nhiên phát hiện bất thường, lắc mạnh muội muội trong lòng.

Nhưng không còn tiếng trả lời của muội muội.

Mạc Y lệ rơi đầy mặt, nhìn cảnh tượng trước mắt. Hăn đưa tay vạch nhẹ một cái.

Chỉ thấy trong gian miếu đồ nát đó, bé gái áo lục dập đầu nặng nề trước mặt một hòa thượng xa lạ. Hòa thượng kia thở dài, buông một chiếc bánh xuống.

Một chiếc, chỉ có một chiếc duy nhất.

“Tiểu Lục Nhi! Tiểu Lục Nhi!” Ca ca gào lên tan nãi cõi lòng, xé tan cảnh tượng này.

Cô bé đã chết trong lòng tĩnh lại, giơ bàn tay gầy gò vuốt ve gò má ca ca:

“Ca ca, đừng nhớ muội nữa. Muội chết là để ca ca sống vui vẻ hơn.”

“Tiểu Lục Nhi sẽ luôn ở bên ca ca.”

Chương 278: Tái tạo thân thể

Mọi người dùng hết chút sức lực cuối cùng chạy thẳng lên bờ, quả nhiên thấy nơi đó còn một chiếc thuyền nhỏ.

“Đi, đi nhanh lên.” Đường Liên ném Lôi Vô Kiệt trong tay lên thuyền, nhưng khi chuẩn bị đặt Diệp Nhược Y lên lại phát hiện có điểm không đúng.

Hình như gió đã ngừng.

Không chỉ gió ngừng, hẳn cảm thấy thân thể của mình cũng ngừng lại.

Tất cả vạn vật đều dừng lại.

Hắn chậm rãi chuyển ánh mắt sang, thấy phía xa, một bóng trắng như
khẽ

cử động.

Mạc Y trước mặt Bách Lý Đông Quân đột nhiên mở mắt.

Cho dù cường đại như Bách Lý Đông Quân, sau khi uống Mạnh Bà
Thang cũng ngủ say suốt mấy ngày, thế nhưng đối với Mạc Y, chìm vào
giấc mộng của Mạnh Bà Thang, mơ một giấc kéo dài mười năm, chẳng
qua chỉ

là một chớp mắt trên trần gian.

Chỉ có điều ánh mắt Mạc Y như đã thay đổi, luồng sáng tím yêu dị đã
tiêu tan, lưu lại một vẻ thanh minh và trầm tĩnh như vạn cổ.

Sau đó bộ áo trắng đó đột nhiên hành động.

Bách Lý Đông Quân cũng xuất thủ, hẳn giơ tay phải ra định ngăn cản
nhưng chỉ miễn cưỡng chạm đến góc áo của Mạc Y. Mạc Y giơ tay phải,
nhẹ giọng nói: “Dừng!”

Âm thanh vừa lên, còn chưa dứt, Mạc Y đã hạ xuống bên bờ. Một tay
hắn đặt lên Diệp Nhược Y, một tay kéo Tiêu Sắt, dậm mũi chân một cái,
không bao lâu đã trở lại trên đỉnh các. Khi hắn đi khỏi, cấm chế trên
người Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc mới được giải trừ, mọi thứ
trở lại bình thường. Đường Liên xốc Lôi Vô Kiệt lên: “Đuổi theo!”

Hai người lại chạy tới dưới gian các, thấy Bách Lý Đông Quân đứng yên
tại chỗ. Đường Liên vội vàng la lên: “Sư phụ, nên làm gì đây?”

Bách Lý Đông Quân lắc đầu một cái: “Chờ chút đã.”

“Nhưng Diệp cô nương vẫn trong tay hắc!” Đường Liên không hiểu: “Nếu hắc lại dùng tà thuật chiêu hồn kia thì sao?”

Bách Lý Đông Quân không trả lời hắc, chỉ cau mày, nghiêm túc nhìn Mạc Y.

Mạc Y nhìn Tiêu Sắt, Tiêu Sắt cũng nhìn hắc.

“Người có muốn ta cứu người không?” Mạc Y hỏi hắc.

Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Muốn.”

Mạc Y cười một tiếng: “Ta có thể cứu người.”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Nhưng ta sẽ không cầu người.”

Mạc Y nhẹ nhàng đặt tay lên bả vai hắc: “Thật khí phách.”

Tiêu Sắt nhìn tay hắc: “Người định làm gì?”

Mạc Y thu tay về, xuất chiêu đánh thẳng vào ngực Tiêu Sắt!

“Dừng tay!” Tư Không Thiên Lạc phần nộ gầm lên, đang định tung người nhảy lên lại bị Bách Lý Đông Quân kéo về. Thần sắc của Bách Lý Đông Quân rất nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chờ một chút!”

Tiêu Sắt lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Mạc Y thu tay về bắt mạch trên tay Tiêu Sắt: “Lực âm nhu này quá quý mị.

Trong ấn mạch của người luôn có một luồng lực lượng âm nhu. Chỉ cần người vận công, hai luồng nội lực xung đột, người sẽ bị trọng thương.”

Mạc Y nói xong lại xuất chiêu đánh vào ngực Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt chỉ cảm thấy trước ngực như dùi núi lấp bể, chân khí trong cơ thể

đại loạn, cảm thấy tất cả nội lực dâng trào.

“Chỉ có một cách cứu người, hủy hết tất cả nội lực của người, kể cả lực lượng âm nhu đó. Nhưng từ nay về sau người là một kẻ không có võ công, có điều mất võ có thể luyện lại, nội công có thể tích lũy lần nữa. Nếu người có lòng, trở lại đỉnh cao chỉ là vấn đề về thời gian.” Mạc Y lại đánh một chuông.

Tiêu Sắt ngửa mặt lên trời hét dài, một cơn cuồng phong lấy đỉnh các làm trung tâm tỏa ra xung quanh. Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên không nhìn được giơ tay che mắt, cuồng phong quét ra phía ngoài, khiến cây cối trên núi lay động không ngừng.

“Hủy nội lực của người khác không phải lợi hại, rất nhiều người làm được.

Nhưng hủy nội lực của người khác nhưng vẫn giữ người này còn sống, chỉ

có ta làm được.” Mạc Y nói.

Bách Lý Đông Quân đứng dưới các lâm bẩm: “Hắn muốn hủy nội lực của Tiêu Sắt.”

“Hủy nội lực của Tiêu Sắt?” Đường Liên nghi hoặc nói: “Hắn định làm gì?”

“Hắn định cứu Tiêu Sắt.” Bách Lý Đông Quân chậm rãi nói.

“Cứu Tiêu Sắt? Nhưng ta nghe nói nếu hủy nội lực của người khác, cuối cùng người đó sẽ chết vì kinh mạch khô kiệt?” Đường Liên vội vàng la lên.

“Đúng.” Bách Lý Đông Quân gật đầu: “Thế nhưng hắn là Mạc Y.”

“Đi!” Mạc Y lại xuất chưởng.

Tiêu Sắt lại gầm lên một tiếng, lông tóc dựng đứng.

“Làm vậy rất đau, rất nhiều người không chịu được. Nhưng người chắc hẳn không thành vấn đề.” Mạc Y cười, một tay nắm chặt Tiêu Sắt: “Đó là nội kinh của ta, ta cho người một luồng, chỉ một luồng nhưng đã đủ cho người bước vào cảnh giới cao thủ. Nó có thể bảo vệ kinh mạch của người không khô kiệt, sau này người từ từ tu luyện nội công của mình, nó sẽ từ

từ tan đi.”

Nội nội kinh đó tiến vào cơ thể Tiêu Sắt, sắc mặt Tiêu Sắt đã hòa hoãn lại, hấn cắn răng: “Vì sao người lại cứu ta?”

“Ta là Mạc Y, chỉ quan sát một lần là hiểu được tình hình người đó. Người là viên ngọc tuyệt thế, còn ta là người mang thuật đồ long, mền tài vốn là chuyện thường của con người thôi.” Mạc Y lạnh nhạt nói.

“Thế nhưng người là tiên nhân.” Tiêu Sắt nhỏ giọng nói.

“Trên đời nào có tiên, người ta đều là phàm nhân.” Mạc Y cười một tiếng.

Tiêu Sắt kinh ngạc: “Người... hình như không giống lúc vừa rồi nữa.”

“Sống là giấc mộng, chết là tỉnh giấc. Thế nhân đều biết uống Mạnh Bà Thang sẽ say rượu chìm vào giấc mộng, tỉnh lại quên đi chuyện phàm trần.

Bây giờ nghĩ lại, quên không phải là quên mà là buông xuống.” Mạc Y thở

dài: “Ta ngã xuống ma đạo, người cứu ta. Bây giờ ta cứu người cũng là chuyện nên làm.”

Tiêu Sắt thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ.”

“Ta còn một chương, ngươi có chịu được không?” Mạc Y cao giọng nói.

"Xin chỉ giáo." Tiêu Sắt cúi đầu.

“Được.” Mạc Y giơ một ngón tay, đầu ngón tay như có sấm rền vang.

Tiêu Sắt nhắm hai mắt lại.

Khi một chỉ cuối cùng tới trước trán Tiêu Sắt, chỉ nhẹ nhàng ấn một cái.

Thân thể Tiêu Sắt lập tức xụi lơ.

“Ngủ đi.” Mạc Y cười một tiếng, giơ tay nắm lấy Tiêu Sắt, vung xuống bên dưới: “Cô nhóc, nhận lấy người yêu của người này.”

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đứng dậy, đỡ lấy Tiêu Sắt.

“Đại thành chủ, ngài mau kiểm tra xem Tiêu Sắt sao rồi?” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên.

Bách Lý Đông Quân giơ tay bắt mạch bên cổ của Tiêu Sắt: “Không sao, hẳn chỉ ngủ thiếp đi thôi.”

Mạc Y xoay người nhìn Diệp Nhược Y vẫn đang ngủ say: “Muội thì sao, Tiểu Lục Nhi.”

Sau tiếng gọi này, Diệp Nhược Y từ từ tỉnh lại, cô thì thầm: “Tiểu Lục Nhi.”

“Đúng vậy, Tiểu Lục Nhi của ca.” Mạc Y cúi người, giơ tay vuốt ve gò má của Diệp Nhược Y: “Nếu Tiểu Lục Nhi của ta trưởng thành, chắc cũng có dung mạo tuyệt sắc như ngươi. Đáng tiếc, muội ấy không có phúc phận đó.”

“Ngươi... định...” Diệp Nhược Y hơi thở mong manh.

“Ta muốn một muội muội.” Mạc Y cười một tiếng: “Tiểu Lục Nhi không sống được, ta sẽ coi người như Tiểu Lục Nhi. Ta muốn cứu người, thế

nhưng ta không chữa được bệnh của người. Người khác với Tiêu Sắt, hẳn bị thương trong ấn mạch, bị thương đương nhiên chữa được. Thế nhưng trái tim người trời sinh thiếu hụt, cho dù là ta cũng không thể nào tái tạo trái tim được.”

“Nhưng năm xưa ta không thể cứu sống Tiểu Lục Nhi, còn hôm nay ta không thể bỏ mặc.”

Chương 279: Tạm biệt tiên đảo

Mạc Y giơ ngón tay ấn nhẹ lên mi tâm của Diệp Nhược Y: “Ta cũng ban cho người một luồng chân khí, luồng chân khí này sẽ bảo vệ tim của người, chỉ cần không bị nội thương quá nặng, từ nay về sau người không khác gì người thường. Luồng chân khí này rất quý giá, người phải quý trọng nó.”

Diệp Nhược Y nhỏ giọng nói: “Sao người lại giúp ta.”

“Vì bộ áo lục đó.” Mạc Y cười vang, thu ngón tay lại, tung người nhảy về

phái sau, hạ xuống gian lâu các.

“Mạc Y tiên sinh.” Bách Lý Đông Quân khom người hành lễ.

“Tiểu Bách Lý, không ngờ lâu rồi mới gặp mà lại khiến người gặp nhiều phiền toái đến vậy.” Mạc Y ngồi xếp bằng chính giữa gian lâu các. “Rất xin lỗi.”

“Còn phải cảm tạ Mạc Y tiên sinh cứu hai vị tiểu hữu này.” Bách Lý Đông Quân cúi đầu nói.

“Không cần cảm ơn, là ta phải cảm ơn chén rượu của người.” Mạc Y đuổi người: “Ta hơi mệt rồi. Nói thật, đã mấy chục năm rồi ta không ngủ,

vừa rồi say một lần khiến ta thư thái hơn nhiều. Ta muốn ngủ một giấc nữa.”

“Ý của tiên sinh là?” Bách Lý Đông Quân kinh ngạc.

“Nghe nói thế nhân đồn đại ngọn tiên sơn này của ta có vạn phật triều bái, thiên nữ rắc hoa, ban ngày vang tiếng đàn trống, ban đêm ánh sao như

mưa rơi, là tuyệt cảnh trên đời. Đâu ai biết nó là nơi cô độc như vậy?”

“Mọi người nói tiên nhân có thể cưỡi gió bay đi, sống thọ bằng nhật nguyệt. Đâu ai biết sống thọ bằng nhật nguyệt là cô độc nhường nào.”

“Ta muốn mơ một giấc. Mơ dài mười năm, tỉnh lại như giấc ngộ, sau khi tỉnh lại đi tới phạm thế một chuyến, lại trải qua một đời người thật sự.”

“Mệt mỏi, mệt mỏi quá.” Mạc Y ngáp một cái, cuối cùng nhắm hai mắt, để

lại câu nói cuối cùng: “Trong thời gian ta nhập mộng, chẳng hay Tiểu Bách Lý có nguyện hộ pháp cho ta không?”

Tuy Mạc Y nói “mười năm” không rõ là một lời diễn giải khoa trương hay mười năm thật sự, nhưng Bách Lý Đông Quân lại không hề do dự, cười nói: “Vô cùng vinh hạnh.”

Đáng tiếc Mạc Y đã ngủ say, không nghe được câu trả lời của hắn.

Ngay khi hắn nhập mộng, sương mù trên ngọn tiên sơn bỗng đậm hơn, chim chóc muông thú vừa bỏ trốn đều trở về. Lũ khỉ, lũ sóc đều chạy vào gian lâu các, không ngừng chạy quanh Mạc Y. Tư Không Thiên Lạc cảm

thấy có thứ gì rơi trên mặt, giơ tay chạm thử, mở lòng bàn tay ra kinh ngạc nói: “Hoa đào?”

Cô xoay người, phát hiện tất cả hoa đào trên tiên đảo đều đã nở rộ.

“Đây là tiên nhân nhập mộng trong truyền thuyết, không ngờ được thấy kỳ quan như vậy!” Bách Lý Đông Quân cảm thán.

Đường Liên nhảy tới trên các ô Diệp Nhược Y xuống: “Sư phụ, vì sao Mạc Y lại đột nhiên ra tay giúp đỡ?”

“Đúng như lời hắc nói, Mạnh Bà Thang trong truyền thuyết có thể khiến người uống rơi vào một giấc mộng dài, tái hiện lại chuyện xưa, cũng có thể

gặp lại người đã khuất xa, nhưng sau khi tỉnh lại sẽ quên hết những chuyện đó. Từ quên trong chuyện này hẳn là buông xuống chứ không phải quên thật.” Bách Lý Đông Quân cười nói: “Cho nên lần các người tới đây lần này coi như đạt được ước nguyện. Nghỉ ngơi vài ngày là về được.”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Không nghỉ ngơi được.”

Đường Liên gật đầu: “Đúng là không nghỉ ngơi được, đã sắp tới thời điểm ước định với Mộc công tử, chúng ta phải mau mau trở về.”

“Mộc công tử?” Bách Lý Đông Quân nhướn mày.

Đường Liên vội vàng đáp: “Là tam công tử của Thanh Châu Mộc gia, Mộc Xuân Phong. Hắc tới đảo Tam Xà bắt rắn chế thuốc cho anh trai, chúng ta ngồi thuyền của hắc tới. Bây giờ hắc đang ở đảo Tam Xà chờ ta, ước định là bảy ngày sau chúng ta sẽ trở về.”

“Thanh Châu Mộc gia, thú vị.” Bách Lý Đông Quân gật đầu một cái, vỗ vai Đường Liên: “Không tệ, vậy các con lập tức lên đường đi. Trên đảo có ít trái cây, mang theo một chút, lúc nào tỉnh thì ăn vào, bổ sung thể lực.”

“Sư phụ.” Đường Liên gãi đầu một cái: “Sao nghe ý ngài này giờ, cảm thấy ngài không định về cùng bọn con vậy?”

“Mạc Y tiên sinh nói muốn nhập mộng mười năm, bảo ta hộ pháp. Ta cũng muốn ở lại trên đảo chờ một thời gian ngắn nữa. Ta còn một số chuyện chưa nghĩ rõ ràng, nơi này rất yên tĩnh, không có nhiều phiền toái như Bắc Ly.” Bách Lý Đông Quân cười nói.

“Nhưng Mạc Y nói mười năm lận!”

“Sư phụ của con biết thuật trú nhan, mười năm không là gì cả.”

“Vậy ngài không quan tâm tới Tuyết Nguyệt thành ư?”

“Chẳng phải có cha của Thiên Lạc à?”

“Vậy ngài cũng không để ý tới tên đồ đệ là con ư?”

“Đâu phải con chỉ có một sư phụ là ta?”

Đường Liên bất đắc dĩ nói: “Sư phụ, ngài thật tuyệt tình. Có điều gần đây trên giang hồ xảy ra một số chuyện, con cảm thấy người nên biết.”

“Được, vừa đi vừa nói.”

Trong thời gian bọn họ chạy ra bờ biển, Đường Liên nhanh chóng thuật lại những chuyện xảy ra trên giang hồ cho Bách Lý Đông Quân. Từ chuyện Ám Hà đột nhiên xuất hiện trên giang hồ, thành Vô Song đột nhiên đổi một thành chủ trẻ tuổi, Đạo Kiếm Tiên một mình xuống núi dùng mạng mình cứu nhị thành chủ, nói tới cả chuyện Đường môn ruộng bỏ mình ước với Tuyết Nguyệt thành, tập kích Lôi gia bảo. Ban đầu thần sắc Bách Lý Đông Quân không hề thay đổi, tới lúc nghe được Triệu Ngọc Chân, Đường lão thái gia, Lôi Thiên Hổ bỏ mình, hẳn không khỏi kinh hãi: “Đây đều là chuyện lớn. Không ngờ tên đạo sĩ thối kia thật sự xuống núi vì Hàn Y, không ngờ Đường lão thái gia vẫn không bỏ được thù hận với Lôi gia bảo.”

“Vậy ngài còn không mau mau trở về Bắc Ly?” Đường Liên nghĩ có thể xoay chuyển: “Chỉ cần ngài về Bắc Ly, mọi chuyện đều được giải quyết.

Hơn nữa bây giờ ngài là cao thủ Thần Du Huyền Cảnh, Cô Kiếm Tiên ở thành Mộ Lương không cách nào tranh đoạt hạng nhất thiên hạ với ngài nữa.”

Bách Lý Đông Quân cười nói: “Sao cứ phải ta về mới được?”

“Năm xưa ngài là đại anh hùng cứu vớt Bắc Ly, cục diện hiện tại, Tuyết Nguyệt thành đã không còn uy thế năm xưa, hơn nữa hai mặt thù địch.

Không biết bây giờ nhị thành chủ đã về chưa, chỉ mình tam thành chủ quản lý, e rằng rất khó khăn.”

“Sao nào, mười ba năm trước ta cứu Bắc Ly một lần, mười ba năm sau vẫn phải do ta cứu à?” Bách Lý Đông Quân lắc đầu một cái, Võ vai Đường Liên: “Tuyết Nguyệt thành đã có Tư Không Trường Phong. Còn những chuyện khác, lần này tới phiên các con.”

Đường Liên cười khố: “Chúng con thôi à?”

“Chính các con. Hơn nữa lần này chuyện các con phải làm khác với ta năm đó. Con biết thân phận vị Tiêu huynh đệ này rồi đó, chắc Đường Liên Nguyệt cũng đã nói cho con thân phận chính của con. Phân tranh trong triều đình không như trong giang hồ. Trong triều đình khó phân chính tà, lập trường là quan trọng nhất, sau này phải cẩn thận.” Bách Lý Đông Quân nói.

“Nhưng sư phụ...”

“Rõ là lắm mồm, sao bảo đang sốt ruột cần đi ngay hả?” Bách Lý Đông Quân không nhin được xách Đường Liên lên, đột nhiên ném hắt lên thuyền, sau đó xuất chưởng đẩy thuyền đi xa ba trượng. “Đi đi, chung quy sẽ có ngày chúng ta gặp nhau thôi. Đừng để vì sư thất vọng đấy.”

Chương 280: Trở lại Bắc Ly

Chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng đi vào màn sương mù.

Khi bọn họ đến, nhìn từ xa không thấy lớp sương mù dày đặc này. Khi bọn họ trên đảo cũng không thấy lớp sương mù dày đặc đó, thế nhưng khi rời đảo vài chục trượng, toàn thân lại bị che phủ trong sương mù.

“Lần này coi như chỉ bị kinh hãi chút thôi chứ không nguy hiểm gì.”
Cuối cùng cũng rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, Trường Cung Truy Dực, Bách Quỷ

Dạ Hành thở dài một cái, trái tim nặng trĩu cuối cùng cũng buông xuống.

“Còn chưa tới lúc yên tâm.” Đường Liên vừa chèo thuyền vừa nói:
“Nghĩ

cách gọi tên Lôi Vô Kiệt này dậy đi, một mình ta chèo, e rằng không kịp.”

“Nhưng Lôi Vô Kiệt cường ép phá cảnh, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Nếu gọi hắn dậy có bạc bẽo quá không?” Tư Không Thiên Lạc cau mày.

“Đừng nói bạc bẽo, chúng ta không đuổi kịp thuyền là không về Bắc Ly được. Bị thương cỡ nào cũng là toi công. Mau lên, gọi tên này dậy cho ta, người xem Tiêu Sắt còn mấy viên Bồng Lai đan, nhét hết vào miệng hắn đi.” Đường Liên tính toán thời gian, trong lòng vô cùng nóng nảy, đã lo lắng tới nổ phổi.

“Để ta chèo.” Một giọng nói miễn cưỡng vang lên.

Hai người kinh ngạc quay đầu, thấy Tiêu Sắt đã mở mắt.

Tiêu Sắt có vẻ không khác gì ngày thường, vẫn bộ dáng lười biếng ấy, chỉ

có cặp mắt đã bất đồng.

Trở nên vô cùng thanh thản, rất có tinh thần.

Đó là thứ mà Đường Liên và Tư Không Thiên Lạc thấy, còn Tiêu Sắt lại cảm thấy rõ ràng hơn rất nhiều. Hắn cảm thấy trên người sung sướng thoải mái khó tả, đây là một cảm giác đã lâu không gặp. Kinh mạch của hắn bị

tổn hại đã nhiều năm, khí huyết vận hành không lưu loát, đã lâu không thoải mái như vậy cho nên không nhịn được muốn đứng dậy hoạt động một chút.

“Nhưng người bị thương nặng vừa mới khỏi...” Tư Không Thiên Lạc do dự

nói.

“Không có gì đáng ngại.” Tiêu Sắt đi về phía trước, nhận lấy mái chèo trong tay Đường Liên: “Đoạn đường vừa qua, cảm ơn mọi người.”

“Cảm ơn.” Đường Liên nhìn Tiêu Sắt với vẻ khó lòng tin nổi: “Người mà cũng nói cảm ơn.”

Tiêu Sắt vẫy mái chèo, lắc đầu nói: “Trong lòng đại sư huynh, ta là loại người gì?”

“Tự đại, ngạo mạn, bướng bỉnh, thiếu lễ phép?” Đường Liên suy nghĩ một chút.

Tư Không Thiên Lạc thở dài: “Đại sư huynh, người đừng thẳng thắn quá mức vậy chứ!”

“Không sao.” Tiêu Sắt nhún vai một cái, tiếp tục chèo thuyền.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng bọn họ cũng rời khỏi làn sương mù dày đặc đó. Tiêu Sắt dừng thuyền lại, nhìn lên trời. Chờ tình tượng chỉ

xuất hiện bảy ngày một lần.

“Chúng ta ở trong màn sương bao nhiêu lâu rồi?” Tư Không Thiên Lạc không hiểu.

“Không biết. Ta luôn cảm thấy trong màn sương đó, thời gian trôi qua khác hẳn bên ngoài.” Đường Liên lạnh nhạt nói.

“Dao Quang mọc lên ở phương đông, Đế Quân bay lên ở phương tây.”

Tiêu Sắt nhìn bầu trời lẫm lẫm: “Xem ra chúng ta tới kịp, bây giờ cách lúc đó đúng bảy ngày.”

“Đế Quân có vẻ còn mờ nhạt hơn.” Một giọng nói mịt mịt vang lên, mọi người nhìn lại, thấy Diệp Nhược Y cũng đã tỉnh.

“Bảy ngày?” Đường Liên cau mày: “Ước định với Mộc Xuân Phong cũng là bảy ngày, bây giờ hẳn có thể đi bất cứ lúc nào.”

“Không sao.” Tiêu Sắt lắc đầu: “Ta tin tưởng Mộc Xuân Phong.”

Hơn nửa ngày sau, rốt cuộc bọn họ cũng thấy đảo Tam Xà. Mà bên cạnh đảo Tam xà, chiếc thuyền dài tuyết tùng khổng lồ vẫn đang đậu ở đó, lá cờ

Phượng Hoàng Vu Phi bên trên tung bay theo làn gió.

“Bọn họ vẫn ở đó.” Tư Không Thiên Lạc vui vẻ nói.

Nhưng khi đến gần, Tiêu Sắt lại nhíu mày: “Hình như có cái gì không đúng.”

Khi tới gần nữa, hẳn mới thấy rõ cảnh tượng ở đó.

Chỉ thấy trên thuyền dài Tuyết Tùng, tất cả hộ vệ trên thuyền cầm cung tên, dây cung kéo căng, nhắm thẳng vào người dưới thuyền.

Còn dưới thuyền dài tuyết tùng, Mộc Xuân Phong ngồi xếp bằng, trước mặt là thanh danh kiếm - Động Thiên Sơn.

Vài chục người chèo thuyền ăn mặc bình thường đứng đối diện với Mộc Xuân Phong, ai nấy trợn mắt nhìn hắn.

“Thế này là thế nào?” Đường Liên nhỏ giọng nói.

“Không biết, tới xem thử đi.” Tiêu Sắt giậm mũi chân, bước về phía bọn họ.

“Cẩn thận.” Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên, lập tức đi theo.

Đường Liên giơ tay định cản nhưng không cản được. Trên thuyền còn hai người đang nằm đó không nhúc nhích, hắn đành tăng tốc độ chèo thuyền:

“Một đám lỗ mãng, chỉ biết hại sư huynh.”

Thấy Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc hạ xuống, Mộc Xuân Phong vui vẻ:

“Các người về rồi.”

Tiêu Sắt nhìn xung quanh một lượt, lấy làm khó hiểu: “Thế này là sao?”

Mộc Xuân Phong vội vàng đi tới bắt mạch cho hắn, suy nghĩ cẩn thận một chút rồi vui vẻ ra mặt: “Chữa khỏi thật rồi, trên hòn đảo đó có người tuyệt thế như vậy cơ à. Tiêu huynh, lần sau người phải dẫn ta tới xem thử đấy!”

“Mộc huynh đúng là hứng khởi, bên phía người còn đang nhìn nhau bằng dao kiếm, còn có tâm trạng nghĩ tới tiên nhân cơ à?” Tiêu Sắt nhìn đám người chèo thuyền sắc mặt căng thẳng, còn một số hộ vệ trên thuyền đang nhìn chằm chằm vào nơi này.

“Ài. Mấy người chèo thuyền này lên đảo rồi la hét đòi về, nửa đường còn định cướp thuyền nên bị hộ vệ của Mộc gia ta đuổi xuống. Điền chương quỹ nói làm loạn trên biển, không thể tha mạng, nói phải bắn chết bọn họ.

Trong lòng ta không nở, dù sao bọn họ cũng không làm được gì, cho nên đành ngồi chung một chỗ với bọn họ, ngăn cản Điền chương quỹ với bắn tên. Thế nhưng ta vừa ngồi cùng bọn họ.” Mộc Xuân Phong gãi đầu: “Bọn họ lại muốn giết ta, ta đành cầm Động Thiên Sơn ở đó uy hiếp họ. Cho nên cục diện này đã kéo dài một ngày một đêm.”

“Nếu chúng ta đã về, vậy không cần náo loạn nữa.” Tư Không Thiên Lạc nói.

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Đúng đúng đúng, chứ vị. Bây giờ có thể về nhà rồi, mọi người đừng đánh, đừng đánh nữa.”

Nhưng đám hộ vệ vẫn không buông cung tên xuống.

“Điền chương quỹ.” Mộc Xuân Phong cao giọng nói.

Điền Mạc Chi đi từ trên thuyền xuống: “Công tử.”

“Trói những người này lại, lúc nào gần về đến bờ mới cởi trói cho họ.” Mộc Xuân Phong nói.

Điền Mạc Chi suy nghĩ một chút: “Được. Người đâu!”

Đám người chèo thuyền lại xôn xao: “Để các người trói, xong lát nữa bỏ chúng ta lại thì sao!”

“Im đi cho ta!” Mộc Xuân Phong rút Động Thiên Sơn ra, lộ vẻ tức giận hiểm thấy: “Nếu ta muốn giết đám người các người, bây giờ ta sẽ bảo bọn họ bắn cung, sau đó vứt các người lại cho rắn cắn. Cung tên không giết

chết được các người, ta còn có thể dùng kiếm giết. Còn lắm nhảm lắm lời như vậy, thấy thiếu vàng à? Lúc nào lên bờ cho mỗi người thêm mười lạng!

Còn ý kiến gì nữa không! Còn lắm nhảm nữa không?”

Đám người chèo thuyền lần đầu thấy công tử nổi giận, đều dờ ra tại đó, không biết nói gì.

“Trối lại cho ta!” Mộc Xuân Phong tức giận quát.

“Vâng.” Điền Mạc Chi cúi đầu.

Lúc này Đường Liên đã chèo thuyền tới, Lôi Vô Kiệt cũng vừa vịn tỉnh dậy.

Hắn thấy cảnh tượng xung quanh, lấy làm kinh hãi.

“Chẳng phải đang ở đảo Bồng Lai à? Sao lại tới đảo Tam Xà rồi?”

“Mạc Y đâu? Ơ, Mộc huynh, lại gặp nhau rồi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

"Ta là ai ?"

"Ta đang ở đâu?"

Lôi Vô Kiệt mặt đầy mê mang.

“Người ngủ tiếp đi.” Đường Liên tát một phát cho hắn choáng tiếng.

Thuyền Kim Thác đã kéo buồm lên.

Đám người Đường Liên sức cùng lực kiệt vào trong khoang nghỉ ngơi, định ngủ mấy ngày mấy đêm rồi tính. Chỉ có Tiêu Sắt không vào trong khoang thuyền, Điền Mạc Chi đi qua bên cạnh hắn. Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý:

“Khi đi ta đã biết có biến số, mà biến số như vậy là ở người.”

“Sai rồi, không phải ở chỗ ta.” Điền Mạc Chi âm u nói: “Ở chỗ công tử.”

“Mộc Xuân Phong?” Tiêu Sắt nhỏ giọng nói.

“Công tử nhân đức, theo ta thấy là mềm yếu. Nhưng nếu công tử nhân đức mà lòng lại kiên định, vậy là minh chủ.” Điền Mạc Chi đi qua bên cạnh Tiêu Sắt: “Thanh Châu Mộc gia, sau này là của tam công tử.”

Tiêu Sắt cười một tiếng, tiếp tục đi về phía mũi tàu.

Mộc Xuân Phong đang đứng đó, nhìn lá cờ gia tộc trên đỉnh cầu: “Về nhà thôi.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh hắn, gạt đầu một cái, lẩm bẩm: “Về nhà thôi.”

(Hoàn thành phần ‘Hải ngoại tiên sơn’)

Chương 281: Tạm biệt Tuyết Nguyệt

Bất tri bất giác, đã tới mùa đông.

Tuyết Nguyệt thành cũng nghênh đón trận tuyết đầu tiên trong mùa đông.

“Hạ quan phong, thượng quan hoa, Thương Sơn tuyết, Nhị Hải nguyệt.”

Tư Không Trường Phong ngồi trên ghế đá cạnh gian nhà cỏ ở Thương Sơn nói: “Bốn cảnh sắc của Tuyết Nguyệt thành, hình như người chưa từng thấy trắng trên Nhị Hải.”

“Trắng trên Nhị Hải, bốn mùa đều thấy được.” Tiêu Sắt ngồi đối diện với hắn lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, vì bốn mùa đều thấy được nên lúc nào cũng có thể tới xem, thế

nhưng năm này lại năm khác, chỉ còn lại trăng trên Nhị Hải là chưa được thấy. Chuyện trên thế gian này cũng theo đạo lý đó thôi.” Tư Không Trường Phong giơ tay phải ra, ngắm nhìn bông tuyết tan chảy trong tay hẳn: “Gần đây người luyện công ra sao?”

“Vừa qua bước đầu tiên.” Tiêu Sắt đáp: “Có hơi chậm. Có điều dựa vào luồng chân khí mà Mạc Y tặng cho, vẫn miễn cưỡng duy trì ở Kim Cương Phàm Cảnh.”

“Không biết tên Cơ Nhược Phong kia đi đâu. Chẳng biết hẳn thuộc phái nào, sư thừa là ai mà lại tinh thông gần tám phần mười công phu trong thiên hạ, hẳn truyền nội công tâm pháp nào cho người?” Tư Không Trường Phong hỏi.

“Hoàng Long sơn, Bát Quái Tâm Môn.” Tiêu Sắt đáp.

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên: “Tâm pháp Đạo môn? Hoàng Long sơn?”

Chẳng phải Hoàng Long sơn đã tuyệt tích mấy chục năm rồi à?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Ta cũng không biết, lần này về nghe nói Kim Bảng đã thay đổi, chắc sư phụ ta cũng đã về. Trong lòng ta còn rất nhiều nghi vấn, ta muốn tìm hẳn.”

“Người biết Bách Hiếu đường ở đâu không?” Tư Không Trường Phong nghi hoặc nói.

Bách Hiếu đường, biết hết mọi chuyện trong thiên hạ. Nhưng thiên hạ lại không biết về Bách Hiếu đường.

“Ta biết.” Tiêu Sắt nhìn một bông hoa tuyết lững lờ rơi xuống chén, trận tuyết này đột nhiên lớn dần: “Ở Thiên Khải.”

Tư Không Trường Phong cười nói: “Chẳng trách bây giờ rồi mà người còn chưa lên đường.”

Tiêu Sắt đặt chén rượu xuống, nhìn tuyết bay đầy trời.

Tư Không Trường Phong đứng dậy: “Nghe nói lần đầu tiên người gặp hãn, tuyết cũng bay đầy trời. Người không định tạm biệt ư?”

Tiêu Sắt cũng đứng dậy, khoanh hai tay trong áo, thương thế của hãn đã không còn đáng ngại nhưng vẫn giữ vẻ lười biếng lúc trước: “Có gì mà tạm biệt. Một năm nay ngày nào cũng thấy hãn, bây giờ mắt không thấy tâm không phiền.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng hai người vẫn đứng dậy đi xuống dưới núi.

Bên ngoài Tuyết Nguyệt thành, một chiếc xe ngựa lẳng lẳng đứng chờ.

Tư Không Thiên Lạc đứng bên cạnh xe ngựa, vẻ mặt u oán: “Đầu tiên là đại sư huynh, ngày hôm qua vội vàng chạy về Đường môn của hãn. Hôm nay người cũng phải đi, bỏ ta ở lại Tuyết Nguyệt thành một mình. Đúng là quá đáng.”

“Thiên Lạc sư tỷ, người giả bộ khổ sở cũng phải giả cho giống chứ?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái: “Người nhìn khóe miệng người đi, sắp không giấu được nụ cười rồi. Chờ sau khi ta đi, ngày nào người cũng có thể tới tìm Tiêu Sắt chơi rồi? Nhưng phải khuyên người, gần nhất Tiêu Sắt phải luyện công, đừng quấy rầy hãn mãi thế.”

“Muốn chết à?” Tư Không Thiên Lạc giơ tay nắm lấy trườnggươm hương.

“Đừng đừng đừng.” Lôi Vô Kiệt vội vàng che đầu: “Bây giờ kiếm của ta hỏng rồi, không đánh nổi sư tỷ.”

“Tiểu Kiệt, đi thôi.” Một âm thanh tiều tụy vang lên từ trong xe ngựa.

“Vâng, tỷ tỷ. Đệ tới ngay.” Lôi Vô Kiệt nói, sau đó hãn nhìn về phía xa, lẩm bẩm: “Sao hãn còn chưa tới?”

“Chắc hôm nay hẳn tới gian nhà cở luyện công, dù sao người cũng không đi lâu.” Tư Không Thiên Lạc xua tay: “Người đi mau đi.”

“Thiên Lạc sư tỷ, người không nghe tỷ tỷ ta nói à?” Lôi Vô Kiệt cười khỗ:

“Lần này ta tới Kiếm Tâm trùng không đơn giản là sửa kiếm.”

“Ngoại trừ sửa kiếm còn làm gì nữa?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Còn phải tu kiếm tâm, tỷ tỷ nói ta phải tới cảnh giới Kiếm Tiên mới được tới mộ. Năm xưa mẫu thân ta dưỡng kiếm bảy ngày mới miễn cưỡng bước vào cảnh giới Kiếm Tiên. Sư phụ ta Lôi Oanh cũng mất mười năm mới đến cảnh giới Kiếm Tiên. Đâu có đơn giản như vậy!” Lôi Vô Kiệt cười khỗ.

Tư Không Thiên Lạc không nhịn được cười ha hả: “Thế thì lúc ta gặp lại người, chẳng phải người đã là một ông chú già rồi à?”

Lôi Vô Kiệt làm mặt quỷ: “Không đúng, là một ông lão.”

“Tiểu Kiệt.” Lý Hàn Y ngồi trong xe ngựa lại gọi.

“Đến đây đến đây.” Lôi Vô Kiệt thở dài, xoay người: “Được rồi, đâu có phải Diệp cô nương, đâu cần phải chờ.”

“Người chỉ kiên trì được có thể mà đòi theo đuổi Diệp cô nương?” Một giọng nói mang ý trêu chọc vang lên, Lôi Vô Kiệt nhanh chóng xoay người, chỉ thấy một người từ phương xa bay đến, hạ xuống mặt đất, người mặc áo xanh, thần sắc lười biếng, chính là Tiêu Sắt.

“Ta tưởng người không tới.” Lôi Vô Kiệt bĩu môi.

Tiêu Sắt lập tức xoay người, khom lưng chào một iếng: “Nhị thành chủ rời thành, sao ta lại không tới chứ.”

Lý Hàn Y cười nói: “Đừng có làm trò nữa, có gì nói với Tiểu Kiệt thì nói đi, đừng làm trễ giờ lên đường của chúng ta!”

“Gấp cái gì, trên đường đi chậm một chút.” Tư Không Trường Phong đã ngồi bên ngoài xe ngựa từ lúc nào chẳng hay, nói với phu xe: “Đừng quá xóc nảy.”

Phu xe vội vàng gật đầu: “Tuân lệnh, tam thành chủ.”

“Lái nhanh một chút, ta là nhị thành chủ, hãn là tam thành chủ, phải nghe ta.” Lý Hàn Y lạnh nhạt nói.

Tư Không Trường Phong nhún vai một cái: “Cãi nhau bao năm như vậy, người không thấy mệt à?”

Bên kia, Lôi Vô Kiệt âm thầm hỏi Tiêu Sắt: “Người nói xem, ta muốn vào cảnh giới Kiếm Tiên kia cần mấy năm?”

Tiêu Sắt không buồn nhắc mí mắt: “Ba mươi năm.”

Lôi Vô Kiệt ‘xì’ một tiếng: “Nghe nói thằng nhóc Vô Song kia đã là nửa bước Kiếm Tiên, ta còn phải mất ba mươi năm? Người coi thường ta?”

“Tu kiếm tâm không phải cày ruộng, nào biết một ngày cày được bao nhiêu đất, một năm được bao nhiêu thước? Có người kẹt ở nửa bước Kiếm Tiên hai mươi năm, tỷ như Tống Yến Hồi đến giờ vẫn chưa bước vào cảnh giới Kiếm Tiên. Có người đọc sách hai mươi năm chưa từng cầm kiếm, ngày cầm kiếm lên đã được tôn là Kiếm Tiên, như Tạ Tuyên Tạ tiên sinh.

Người đòi ta đưa ra thời gian, ta bảo ngày mai cũng được thôi. Nhưng người tin ư?” Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt linh dợc : “Không tin.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Cút đi.”

“Ta nghĩ liệu có nên nhân cơ hội bây giờ còn thắng được người, đánh người một trận đã rồi tính.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đừng nói nhảm, tính khí tỷ tỷ của người không tốt lắm đâu.” Tư Không Trường Phong đi tới xách Lôi Vô Kiệt lên quăng vào xe ngựa: “Tiểu Lôi Kiếm Tiên, hy vọng khi gặp lại, mái tóc người chưa bạc trắng.”

Lôi Vô Kiệt cười khổ ngồi trên xe ngựa: “Tam thành chủ, không cho ta chút lòng tin được à?”

“Lòng tin?” Tư Không Trường Phong gật đầu: “Được, Tiểu Lôi Kiếm Tiên ngày mai sẽ bước vào cảnh giới Kiếm Tiên.”

“Đi!” Lôi Vô Kiệt đoạt roi của phu xe, vung lên.

Ngay lúc Lôi Vô Kiệt đi khỏi, một đệ tử Tuyết Nguyệt thành tới thông báo:

“Tam thành chủ, có khách tới chơi?”

“Khách gì?”

“Hai người khách rất kỳ quái. Một kiếm khách mù mắt, một cầm sư cầm điếu.

Tư Không Trường Phong và Tiêu Sắt nhìn nhau, nói đầy ẩn ý: “Đúng là kỳ

quái.”

Chương 282: Danh kiếm giá lâm Kiếm Tâm trùng, Kiếm các.

Lão trùng chủ mái tóc hoa râm ngồi đó, nhìn nhà thông gia đột nhiên tới bái kiến: “Lôi bảo chủ đột nhiên tới đây có chuyện gì?”

Người bên dưới khí vũ phi phàm nhưng ống tay áo bên phải trống rỗng, chính là Lôi Vân Hạc vừa nhận chức bảo chủ Lôi gia bảo cách đây

không lâu. Lôi Vân Hạc mỉm cười nhìn những bức tranh trên tường: “Đã là thông gia, tới thăm hỏi một chút là chuyện bình thường mà?”

“Nhiều năm như vậy rồi, sao hôm nay lại tới thăm?” Lý Tổ Vương lắc đầu cười nói.

Ánh mắt Lôi Vân Hạc vẫn dừng trên những bức tranh kia, mỗi bức tranh vẽ một thanh kiếm tuyệt đẹp: “Đây là thập đại danh kiếm trong truyền thuyết ư?”

“Đúng.” Lý Tổ Vương gật đầu.

“Hạng mười trong kiếm phổ, Vô Ưu. Thanh kiếm trắng noãn như ngọc, thân kiếm mỏng manh thanh nhã, không giống kiếm chốn nhân gian mà mang phong thái tiên nhân, hiện không rõ truyền nhân.”

“Hạng chín trong kiếm phổ, Sương Tuyết. Danh là thư hùng song kiếm, sương mùa thu, tuyết mùa đông. Một thanh kiếm riêng thì bình thường, nhưng song kiếm hợp bích lại có thần uy, hiện không rõ truyền nhân.”

“Hạng tám trong kiếm phổ, Hạo Khuyết. Thanh kiếm này có thể xưng là thanh kiếm chính khí đệ nhất nhân gian, hiện đang được cất trong Thiên Kiếm các ở Thiên Khải thành, có kiếm nô trông giữ, là bội kiếm tùy thân của đại đô hộ Bắc Ly, hiện không rõ truyền nhân.”

“Hạng bảy trong kiếm phổ, Động Thiên Sơn. Thanh kiếm này có kiếm khí mệnh mệnh vô tận, một kiếm xuất ra, động thiên sơn, khởi vạn triều.

Thanh kiếm duy nhất trong thập đại danh kiếm do đức kiếm sư chế tạo ra, hiện không rõ truyền nhân.”

“Hạng sáu trong kiếm phổ, Thanh Tiêu. Thanh kiếm này là bảo bối trấn sơn của núi Thanh Thành, bội kiếm của chưong môn các đời, mang theo đại đạo của đạo gia, từng truyền cho chưong giáo núi Thanh Thành là Triệu Ngọc Chân, hiện không rõ truyền nhân.”

“Hạng năm trong kiếm phổ, Phá Quân. Thanh kiếm này không sắc bén, hết sức nặng nề, không phải người có thần lực trời sinh thì không thể vung lên được, được tôn là thanh kiếm vương bá. Hiện là bội kiếm của Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên.”

“Hạng tư trong kiếm phổ, Tâm. Thanh kiếm duy nhất dùng một chữ làm tên, kiếm này có linh hồn, tâm ý tương liên với chủ nhân. Kiếm ý thuần túy trong thanh kiếm này có thể cắt đứt phàm kiếm. Bội kiếm của các đời truyền nhân Kiếm Tâm trùng, hiện đang trong tay trùng chủ trẻ tuổi Lôi Vô Kiệt.”

“Hạng ba trong kiếm phổ, Thiết Mã Băng Hà. Thanh kiếm này là kiếm chí hàn trên thế gian, vốn nằm trên đỉnh núi Côn Lôn, từng là kiếm của Côn Lôn Kiếm Tiên tuyệt thế, giờ đang trong tay Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y.”

“Hạng hai trong kiếm phổ, Đại Minh Chu Tước. Thanh kiếm này là bảo bối trấn thành của Vô Song thành, giấu mình trong Vô Song Kiếm Hạp. Kiếm ý sắc bén, xuất kiếm phải thấy máu mới về, hiện đang trong tay thành chủ

Vô Song thành, Vô Song.”

“Hạng nhất trong kiếm phổ, Thiên Trảm. Danh kiếm đệ nhất thiên hạ, kiếm của thiên đạo, không phải người có thiên mệnh thì không thể cầm được. Hiện được thờ phụng trong Khâm Thiên giám, quốc sư Tề Thiên Trần trông giữ.”

Lôi Vân Hạc đọc lần lượt từng hàng chữ dưới bức tranh kiếm, cho tới khi thấy bức cuối cùng: “Nhưng sao bức vẽ Thiên Trảm lại trống không?”

“Thanh kiếm trảm thiên, đó là thần kiếm do hoàng đế khai quốc lưu lại, đã mấy trăm năm rồi chưa từng hiện thế. Cho dù ta là trùng chủ của Kiếm Tâm trùng cũng chưa từng thấy nó.” Lý Tổ Vương uống trà. “Sao nào?”

Chẳng phải Lôi gia bảo phong đao treo kiếm cơ mà? Sao lại thấy hứng thú với mấy thanh kiếm này?”

“Người cũng biết mà, ta có tên đệ đệ không nên thân trong tộc. Không thích hỏa khí lại chỉ thích luyện kiếm, tới giờ tuy luyện kiếm tới cảnh giới Kiếm Tiên nhưng người của Bách Hiếu đường lại nói hần thiếu một thanh kiếm tốt. Lần này ta tới thăm nhà thông gia còn muốn xin một thanh kiếm tốt.” Cuối cùng Lôi Vân Hạc cũng nói ra ý đồ của mình.

“Lôi Oanh? Trong Lôi Môn Tứ Kiệt cùng lứa với người, ta chỉ thích tên Thiên Hồ kia. Ghét nhất là tên làm con rể ta, ghét thứ hai là tên mơ ước cháu ngoại ta, ghét thứ ba là tên trước mặt tới xin kiếm của ta.” Lý Tổ

Vương đặt chén trà xuống: “Thế nhưng dù sao cũng là thông gia, ta đâu thể không cho được. Nói đi, muốn kiếm thế nào?”

“Thập đại danh kiếm này, không mấy cái có chủ nhân. Ta cảm thấy Động Thiên Sơn không tệ.” Lôi Vô Kiệt đương nhiên có chuẩn bị, biết Động Thiên Sơn do Lý Tổ Vương rèn ra.

“Ta cũng thấy Động Thiên Sơn không tệ, nhưng đáng tiếc ngay khi nó được tạo ra, nó đã không liên quan gì tới ta. Bây giờ ta cũng không biết nó đang ở đâu.” Lý Tổ Vương lắc đầu.

Lôi Vân Hạc nhú mày, lại nhìn qua một lượt: “Vây Vô Ưu thì sao? Trông thật đẹp.”

“Vô Ưu? Ta biết nó đang ở đâu, thế nhưng Vô Ưu là thanh kiếm mỹ lệ nhất trong thập đại danh kiếm. Không, là thanh kiếm mỹ lệ nhất trong tất cả các thanh kiếm trên thế gian này. Tương mạo tên Lôi Oanh kia, không được.

Nếu là người còn tạm chấp nhận được.” Lý Tổ Vương xua tay nói.

Lôi Vân Hạc thở dài: “Chẳng lẽ ta phải tới Thiên Kiếm các cướp thanh Hạo Khuyết?”

“Sao phải cố chấp với thập đại danh kiếm như vậy? Thứ hạng của kiếm không phải thứ hạng của kiếm khách. Trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, bội kiếm của Cô Kiếm Tiên là Cửu Ca, kiếm không rời vỏ nhưng đánh bại hết kiếm khách trong thiên hạ. Bội kiếm của Nộ Kiếm Tiên là Vạn Quyển Thư, tuy tên rất hay nhưng lần trước tới đây uống rượu hân đã nói là tùy tiện chọn một thanh kiếm chất lượng khá tốt trong hàng rèn ven đường. Đạo Kiếm Tiên tuy thừa kế danh kiếm Thanh Tiêu nhưng thứ hân dùng thực ra là kiếm gỗ Đào Hoa do mình tự đẽo. Những thanh kiếm đó đều không trong kiếm phổ, chỉ có đũa ngoại không nên thân của ta là mang theo danh kiếm Thiết Mã Băng Hà, còn tên Nhan Chiến Thiên là loại không có kiếm phẩm nên mới mang thanh kiếm vương bát ra dọa người ta.” Lý Tổ Vương lắc đầu nói: “Kiếm, phải chọn theo tính cách của kiếm khách.”

“Hà?”

“Ví dụ như ta.” Lý Tổ Vương giơ tay, bốn thanh trường kiếm sau lưng chột rời vỏ, vẽ một đóa kiếm hoa rồi rơi xuống: “Lão gia tử ta, ngày ngày uống chút trà, hát vài bài ca, cho nên đi cùng Phong Nhã Tứ Kiếm.”

“Vậy tên đệ đệ không nên thân của ta thì sao?” Lôi Vân Hạc thử dò xét.

“Ta có một thanh kiếm.” Lý Tổ Vương đột nhiên đứng dậy, quát lớn một tiếng: “Kiếm do trời đúc, lên.”

Chỉ thấy lớp gạch dưới đất đột nhiên vỡ tan, một thanh trường kiếm bay ra từ trong đó, hạ xuống trước mặt Lôi Vân Hạc. Lôi Vân Hạc ngạc nhiên giật mình, không phải bị thanh kiếm đột nhiên xuất hiện này hù dọa mà là bị

thanh kiếm trước mặt làm cho kinh ngạc.

Có kiếm, kiếm khí dâng trào như nước thủy triều.

Có kiếm, kiếm khí nhanh chóng như cuồng phong.

Có kiếm, kiếm khí hùng hực như ngọn lửa.

Còn thanh kiếm này, kiếm khí như sấm, tĩnh lặng bất động mà thanh thế kinh thiên.

“Thanh kiếm này tên Sát Lôi. Khi ta rèn nó đã đặt kiếm lên trên đỉnh núi, dẫn chín tia sét mới rèn thành. Nó không thua gì Động Thiên Sơn của ta, mời Lôi Oanh sử dụng cho tốt.” Lý Tổ Vương cười nói.

Lôi Vân Hạc dùng tay trái rút thanh kiếm ra, thở dài nói: “Quả thật là kiếm tốt.”

“Dùng thiên thạch từ trên trời rơi xuống rèn ra, thế gian khó mà tìm được.

Người đem về nói với tên tiểu tử Lôi Oanh kia, tuyệt đối không được có ý với cháu ngoại ta!” Lý Tổ Vương trầm giọng nói.

“Lão trung chủ.” Đột nhiên có người đẩy cửa Kiếm các, Hà Khứ đứng đó như có chuyện muốn thông báo.

“Đã bảo có khách quý tới rồi mà?” Lý Tổ Vương không vui nói: “Có chuyện gì mà phải tới báo?”

“Lại có khách quý tới.” Hà Khứ nói.

"Khách quý?"

“Hình như nói là chủ nhân thì thích hợp hơn.” Hà Khứ suy nghĩ một chút rồi sửa lại.

“Hả?”

“Đại tiểu thư Lý Hàn Y, thiếu trung chủ Lôi Vô Kiệt đang đứng bên ngoài chờ.” Hà Khứ cúi đầu nói.

Lôi Vân Hạc cười lúng túng: “Lão trung chủ nói chuẩn thật.”

Chương 283: Kiếm tâm quy nhất

Gia tộc Lôi gia bảo rất khổng lồ, đời trước có Lôi Môn Tứ Kiệt: Lôi Mộng Sát, Lôi Vân Hạc, Lôi Oanh, Lôi Thiên Hổ; bốn người này tra kỹ ra thì quan hệ máu mủ rất xa. Nhất là Lôi Oanh xuất thân chi phụ, nếu không Lôi Oanh đã chẳng tưởng nhớ con gái Lôi Mộng Sát. Còn khi Lôi Mộng Sát

thành hôn với Lý Tâm Nguyệt, ba người khác vẫn còn là trẻ con, cho nên quan hệ giữa Lôi gia bảo và Kiếm Tâm trùng cũng không gần gũi gì.

Nhưng Lôi Vân Hạc là ngoại lệ.

Năm xưa Lôi Vân Hạc bị Triệu Ngọc Chân chặt đứt một cánh tay rồi được Bách Lý Đông Quân cứu. Sau đó hẩn mất đi cảnh giới, bế quan rất nhiều năm trong Tuyết Nguyệt thành. Hơn nữa hẩn lên núi khiêu chiến Triệu Ngọc Chân nên mới khiến Triệu Ngọc Chân tẩu hỏa nhập ma, bỏ lỡ ước hẹn với Lý Hàn Y. Chính vì vậy trong lòng hẩn rất áy náy, sợ nhất là gặp phải Lý Hàn Y.

Lôi Vân Hạc chấp tay nói: “Đa tạ trùng chủ ban kiếm, Lôi mỗ cáo từ...”

“Chạy cái gì mà chạy, bây giờ ta giết ngươi được hay sao?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Lý Hàn Y và Lôi Vô Kiệt đi qua sau lưng Hà Khứ, đẩy cửa tiến thẳng vào. Lý Hàn Y vừa đi vừa không nhin được mắng Lôi Vô Kiệt: “Đây là nhà của đệ, đệ lại đứng ngoài chờ thông báo như người xa lạ, thế mà được à?”

Lôi Vô Kiệt vừa đỡ Lý Hàn Y, vừa gật đầu: “Tỷ tỷ nói chí phải.”

“Lý Hàn Y, ngươi...” Lôi Vân Hạc kinh hãi, hẩn nhìn một cái là nhận ra hôm nay Lý Hàn Y đã mất hết cảnh giới, gần như không còn chút công lực nào.”

“Khốn kiếp!” Lý Tổ Vương nổi giận gầm lên một tiếng, Phong Nhã Tứ

Kiểm cùng rời vỏ, hạ xuống bên cạnh hắn: “Hàn Y, ai hại con đến nước này, ta đi giết hắn.”

“Ông ngoại.” Lý Hàn Y cười khở: “Người đã lớn tuổi vậy rồi, có thể bớt nóng tính không.”

“Ài.” Lý Tổ Vương phất ống tay áo, bốn thanh kiếm hạ xuống, hắn buồn bã bước tới: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, với công lực của con đâu là tên Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương kia cũng chẳng thể đánh con ra nông nổi này.”

Lý Hàn Y thở dài: “Là đại gia trường của Âm Hà.”

“Chỉ là tên đại gia trường của Âm Hà thôi, làm sao khiến con bị thương nặng như vậy?” Lý Tổ Vương cau mày.

“Chuyện này rất phức tạp, sau này con sẽ kể chi tiết cho người.” Lý Hàn Y

quay sang nói với Lôi Vân Hạc: “Người chạy tới đây làm gì?”

Lôi Vân Hạc nắm thanh Sát Lôi kiếm, ấp úng nói: “Ta... ta tới xin kiếm.”

Lôi Vân Hạc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất Lý Hàn Y ở trước mặt, sợ rằng kiếm đã đến tay lại bị Lý Hàn Y cướp mất. Không ngờ Lý Hàn Y chỉ lạnh lùng nhìn một cái rồi nói: “Không tệ.”

“Ừm... đúng là không tệ.” Lôi Vân Hạc không biết trả lời ra sao.

Lý Hàn Y ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, Lôi Vân Hạc bị ánh mắt lạnh lẽo của cô dọa cho hết hồn: “Sao vậy?”

“Còn không đi đi?” Lý Hàn Y chậm rãi nói.

“Hả?” Lôi Vân Hạc không hiểu.

“Hà Khứ, tiễn khách!” Lý Hàn Y xoay người, không để ý tới hắn nữa.

Hà Khứ đi tới, cung kính giơ tay với Lôi Vân Hạc: “Lôi bảo chủ, mời.”

Lôi Vân Hạc thở dài, lẩm bẩm nói: “Dẫu sao ta cũng đường đường bảo chủ

Lôi gia bảo, bang chủ một đại bang, đi từ xa tới mà chẳng mời ta tới một bữa cơm...”

Lý Tổ Vương đã quen với tính cách đứa cháu ngoại này, hãnh đi tới vỗ vai Lý Hàn Y nói: “Hàn Y, bao năm rồi con không tới đây thăm ông ngoại. Lần này tới chắc có chuyện gì phải không? Nói đi, có phải nghe được tin ở chỗ

ta có một vị tiểu thần y nên muốn tới đây dưỡng bệnh phải không? Nhắc đến chuyện này thì, Tư Không Trường Phong tuy là sư huynh của cô nhóc ấy, nhưng còn không bằng cô ấy.”

“Đó là một trong nhiều nguyên nhân. Nếu nơi này không có vị tiểu thần y đó, chắc chắn Tư Không Trường Phong đã không cho con tới. Có điều còn

hai chuyện quan trọng hơn.” Lý Hàn Y giơ tay phải, Lôi Vô Kiệt vội vàng đưa kiếm của mình tới. Lý Hàn Y rút Tâm kiếm ra: “Ông ngoại, người nhìn xem.”

“Chuyện này!” Lý Tổ Vương kinh hãi đoạt lấy Tâm kiếm nhìn những lỗ

hổng nhỏ trên thân kiếm. “Rốt cuộc gặp binh khí gì mà Tâm kiếm bị đánh thành thế này, đây là Tâm kiếm đấy! Chẳng lẽ gặp Thiên Trảm kiếm?”

“Không, hình như người kia không dùng binh khí.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Hắn chỉ dùng ống tay áo đỡ kiếm thôi.”

Lý Tổ Vương hít một hơi lạnh: “Chẳng lẽ là thần tiên?”

Lôi Vô Kiệt cười khở một cái: “Hình như thế.”

Lý Hàn Y hỏi: “Có sửa được không?”

“Trên đời này chắc chỉ còn mình ta sửa được nó, nhưng cần chút thời gian.” Lý Tổ Vương quan sát kỹ những lỗ hổng đó.

“Bao lâu?”

“Ít nhất phải nửa năm.” Lý Tổ Vương cầm kiếm vào vỏ.

“Được, có lẽ chúng con sẽ ở lại trong trủng rất lâu.” Lý Hàn Y gật đầu một cái.

Lý Tổ Vương vui vẻ nói: “Các con định ở lại? Ở nửa năm trở lên hả?”

“Đúng thế.” Lý Hàn Y nhìn sang Lôi Vô Kiệt: “Năm năm tới ngoại trừ nhờ

ông sửa lại thanh Tâm kiếm này, còn cần làm một việc.”

Lôi Vô Kiệt cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lý Tổ Vương cau mày, suy nghĩ một chút: “Con muốn dẫn nó vào Kiếm Tâm nhai?”

“Đúng vậy, Lý gia ta nên có một vị Kiếm Tiên nữa.” Lý Hàn Y lạnh nhạt nói.

Lý Tổ Vương cười vang nói: “Được.”

Lôi Vô Kiệt nói thầm trong lòng: Nhưng rõ ràng ta họ Lôi mà.

Ba người đi ra ngoài Kiếm các, Lý Tổ Vương lấy Tâm kiếm đi định đặt vào Kiếm Lư. Lý Hàn Y cũng muốn xem Kiếm Lư mà lâu rồi mình không được thấy, bèn đi cùng. Lôi Vô Kiệt vội vàng tìm cơ trốn ra cùng Hà Khứ. Hà Khứ cười nói: “Thiếu trủng chủ, vừa hay có người muốn tìm người.”

“Ai?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc.

“Cô ấy.” Hà Khứ mỉm cười chỉ cô bé trong gian nhà. Chính là đệ tử quan môn của Dược Vương - Tân Bách Thảo. Cô vốn đang cúi người cẩn thận quan sát chỗ dược thảo mình trồng, nghe tiếng người nói bèn quay đầu lại:

“A? Là người. Thế thì...”

Lôi Vô Kiệt hiểu ý: “Hắn không tới.”

Hoa Cầm như đã nhận ra manh mối từ sắc mặt Lôi Vô Kiệt, trong lòng vui mừng: “VẬY HẮN...”

“Chữa khỏi rồi.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Tốt quá!” Hoa Cầm mỉm cười nhảy cẫng lên, ai ngờ bước chân bất ổn, lao đảo ngã ngời xuống đất, ép đổ một mảnh dược thảo.

“Ài, đột nhiên thấy nhớ cô bé như cái bánh nếp kia.”

Thiên Khải thành, phủ Lan Nguyệt Hầu.

Hầu gia tuần lãng mặc y phục vàng kim kéo chặt áo lông chồn trên người, miễn cưỡng nói.

“Hầu gia, nên khởi giá thôi.” Tổng quản hầu phủ sau lưng hăn nhắc nhở:

“Hôm nay là ngày đặc biệt, không thể tới trễ được.”

Lan Nguyệt Hầu miễn cưỡng ngáp một cái: “Chẳng phải ngày tế lễ hàng năm ư? Thắp hương cúi lạy ông trời, đúng là chán ngắt.”

“Hầu gia không thể nói thế bên ngoài được.” Tổng quản biết tính cách chủ

nhân, cười nói.

Lan Nguyệt Hầu xoay người: “Đi thôi, đúng là không thể tới trễ được. À mà, gần đây Tuyết Nguyệt thành có động tĩnh gì không?”

“Vừa có tin tức đưa về, sau khi đại đệ tử Đường Liên rời thành, Lý Hàn Y

và Lôi Vô Kiệt vừa ra khỏi thành cách đây không lâu.”

“Ồ? Thế còn vị công tử tên là Tiêu Sắt kia thì sao?”

“Vẫn đang trong thành, hình như không định đi.”

“Xem ra phải đợi đủ một năm rồi. Cướp người với Diệp Khiếu Ưng, ta cũng bái phục dũng khí của mình.”

Chương 284: Cuộn sách Long Phong

Cuối mỗi năm, Thiên Khải lại cử hành tế lễ. Ngày hôm đó tất cả các quan chức quyền quý đều sẽ tới Thiên Hải đạo tràng bên ngoài Thiên Khải thành, hoàng đế sẽ mặc y phục long tôn tới dự lễ, bốn vị tổng quản sẽ đi theo phía sau hần.

Một vị bê thượng phương bảo kiếm, là tổng quản chương kiếm, đại biểu Bắc Ly dùng võ mở mang biên cương.

Một vị bê ngọc tử truyền quốc, là tổng quản chương ấn, đại biểu cho truyền thừa đời đời của dòng họ Tiêu.

Một vị bê lư hương thanh ngọc, là tổng quản chương hương, đại biểu cho ân đức sánh ngang trời của Đạo Phật.

Một vị cầm đại điển phong quốc, là tổng quản chương sách, đại biểu cho hoàng triều dùng đức trị quốc.

Đây là quy cách xuất hành chính quy nhất của hoàng đế, cũng là nghi thức chỉ được dùng khi tổ chức tế lễ cỡ lớn và gặp mặt người quan trọng.

Hôm nay bốn vị tổng quản đều đã chuẩn bị chĩnh chu, cung kính đợi ngoài Thái An điện, đợi Minh Đức Đế bước ra.

“Lại một năm nữa rồi.” Tổng quản chương sách Cần Ngọc công công chậm rãi nói.

Ba vị tổng quản khác đáp khẽ một tiếng, đương nhiên bọn họ biết Cần Ngọc nói câu này là có ý gì. Mỗi năm, cứ tới ngày tế lễ bọn họ đều chờ một thứ, đáng tiếc năm nào cũng không thấy.

Cuộn sách Phong Long.

Khi Bắc Ly khai quốc, hai vị thái tử chết oan uổng liên tiếp, sau đó Bắc Ly lập quy củ mới, không lập thái tử. Hoàng đế đương triều sẽ viết tên của người kế vị vào một cuộn sách, sau khi hăm về trời, người có tên trên quyển sách đó sẽ là đế vương kế nhiệm. Cuộn sách này cất giữ chân long tương lai, cho nên gọi là cuộn sách Phong Long. Trong ngày tế lễ cuộn sách này được giao một phần cho Ngũ Đại Tổng Quản nắm giữ, gọi là truyền đế

mệnh. Một phần giao cho Khâm Thiên giám bảo quản, gọi là nhận thiên ý.

Bao đời nay vẫn trước sau như một. Chỉ có tiền triều xảy ra ngoại lệ, phần giao cho Ngũ Đại Tổng Quản bị Lang Gia Vương - Tiêu Nhược Phong xé tan tại chỗ, phần còn lại cất giữ trong Khâm Thiên giám lại biến mất không còn tăm hơi.

Còn bốn triều, Minh Đức Đế còn chưa ban cuộn sách Phong Long cho Ngũ

Đại Tổng Quản và Khâm Thiên giám. Bình thường cuộn sách Phong Long có thể thay đổi, Thái An Đế tiền triều đã đổi tận ba lần. Nhưng Minh Đức Đế vẫn chậm chạp không hạ bút, khiến đông đảo văn võ bá quan trong triều chê trách.

Trong triều chỉ có hai người con của Minh Đức Đế được phong vương, một vị là Bạch Vương - Tiêu Sùng, mọi thứ đều tốt nhưng lại là một người mù.

Nhìn khắp lịch sử mấy trăm năm chưa bao giờ có một người mù lên làm hoàng đế. Một vị khác là Xích Vương - Tiêu Vũ, ăn chơi đàn đúm, bị đánh giá rất kém, thế nhưng mẫu phi lại là người mà Minh Đức Đế sủng ái nhất.

Còn có một vị vương gia nữa, nhưng không ở trong triều mà ngoài nơi dân dã.

Vĩnh An Vương - Tiêu Sở Hà.

Tuy không ai nhắc tới trước mặt mọi người, nhưng toàn bộ triều đình đều đang âm thầm bàn tán, nói Tiêu Sở Hà sắp trở lại. Rõ ràng hẳn là lựa chọn thích hợp với ý nguyện của Minh Đức Đế hơn so với Bạch Vương và Xích Vương. Nếu hẳn thật sự trở về, như vậy liệu trên quyển sách Phong Long năm nay sẽ có tên hay không?

Phủ Bạch Vương.

Tiêu Sùng lặng lẽ ngồi trong sân, gõ nhẹ ngón tay lên bàn đá, miệng ngâm nga bài hát không biết tên. Ngoài phủ đã gõ chuông ba lần, văn võ bá quan đều đã rời phủ đệ, tập trung ngoài cửa cung. Nhưng Bạch Vương -

Tiêu Sùng lại có vẻ không hề lo lắng. Hẳn luôn trầm ổn, chắc chắn không đến muộn trong ngày tế lễ hàng năm, nếu là năm trước hẳn đã tới từ sớm, nhưng năm nay...”

“Thiệu Hàn, năm nay phụ hoàng sẽ viết cái tên đó xuống ư?” Tiêu Sùng nhìn thư sinh mặc quần áo đen cầm quạt đứng bên sân.

Thư sinh lắc đầu một cái: “Không biết.”

“Sao lại không biết?” Tiêu Sùng nhỏ giọng nói: “Rất nhiều người nói hãn sẽ

trở lại, tuy Lan Nguyệt Hầu thề thốt phủ nhận, nhưng chuyện này không có lửa làm sao có khói.”

“Nếu hoàng đế đại nhân thật sự yêu thương hãn như vậy, người đã không đẩy hãn vào nguy hiểm.” Thư sinh nói.

“Thế nhưng nhiều năm trước, hoàng đế đại nhân lại đẩy hãn đi lưu đày.”

Tiêu Sắt nói: “Khi đó dường như người không quan tâm gì tới an nguy của Tiêu Sở Hà.”

“Ai biết cái gọi là lưu đày đó có phải để hãn tạm thời rời khỏi nơi nguy hiểm không? Dù sao Thiên Khải thành cũng là nơi nguy hiểm nhất thế gian.” Thư sinh nói.

“Vậy những cái tên khác thì sao? Cũng không thể ư?”

“Chắc chắn không thể. Tuy hoàng đế đại nhân biết Xích Vương - Tiêu Sùng không đến mức bất tài như vẻ ngoài, nhưng dù sao Tiêu Sùng cũng không được lòng mọi người trong triều. Trước khi hãn thể hiện bản thân, hoàng đế sẽ không cho hãn cơ hội. Còn vương gia ngài...”

“Người mù làm hoàng đế, đúng là khó tưởng tượng.” Tiêu Sùng cười tự giễu: “Ngay chính ta cũng cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.”

Thư sinh gật đầu: “Bây giờ là người mù nhưng chắc gì không chữa khỏi được. Hơn nữa với tài năng của vương gia, chưa chắc đã không làm được chuyện người khác không làm được.”

“Hy vọng thế.” Tiêu Sùng nhìn bầu trời lấm lấm: “Sao trong cung còn chưa đưa tin tới. Thật khiến ta bất an.”

Phủ Xích Vương.

Tiêu Vũ đã mặc măng bào của mình vào, lớn tiếng nói: “Đi thôi.”

Long Tà do dự nói: “Có nên chờ thêm chút không?”

“Cho dù có biết cũng chẳng thay đổi được gì. Huống chi phụ hoàng không thể đưa cuộn sách niêm phong ấy ra trong hôm nay được.” Tiêu Vũ cười nói: “Ta hiểu quá rõ về ông ấy.”

“Vì sao?” Long Tà hỏi: “Toàn bộ triều đình đều đang bàn...”

“E rằng là tin tức mà Lan Nguyệt Hầu tung ra.” Tiêu Vũ cười một tiếng:

“Dù sao trong cuộn sách niêm phong ấy cũng có thể viết tên hắn. Từ khi Bắc Ly khai quốc đến giờ, đâu phải chưa từng có chuyện đệ kế vị huynh.”

Thiên Hải đạo tràng.

Tạ Tuyên và bốn vị thiên sư đứng trên đài cao, chờ những quan tước quý nhân đến.

“Sư huynh, thương thế của huynh sao rồi?”

Tề Thiên Trần phẩy nhẹ phất trần, mỉm cười nói: “Không có gì đáng ngại.”

Sau khi Tầm Long trận bị phá, hắn vẫn luôn bế quan, hôm nay là lần đầu tiên xuất quan. Sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, thân thể cũng gầy đi nhiều.

Nhưng năm tháng từng bị Đạo pháp che giấu như đã tìm ra Tề Thiên Trần.

“Tuy sư huynh nói vậy nhưng đệ chẳng thấy yên tâm chút nào.”

Tề Thiên Trần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lẩm bẩm: “Không biết vì sao hôm nay trong lòng ta cũng thấy bất an.”

Thái An điện.

Bốn vị đại tổng quản đã đứng thẳng.

Chuông đã gó tới lần thứ năm.

Khi gõ tới lần thứ chín, dựa theo thông lệ hàng năm, mọi người sẽ lên đường.

Thế nhưng cửa Thái An điện vẫn chưa mở.

“Trể nữa thì qua giờ mất.” Cẩn Tiên công công lạnh nhạt nói, hắc quản lý Hồng Lư Tự, hiểu rất rõ về giờ giấc tế lễ.

“Xem ra hoàng đế bệ hạ đang quyết định.” Cẩn Ngọc công công nhỏ giọng nói.

Cẩn Uy công công cầm kiếm, không nói một lời.

Mấy tháng qua hắc rất ít khi nói chuyện, vì có quá nhiều người tới gõ của phủ của hắc, đợi hắc nói gì đó. Thế nhưng hắc biết, mình không thể nói.

“Đói rồi đấy.” Cẩn Ngôn công công chép miệng.

Ngay lúc này, cánh cửa Thái An điện cuối cùng cũng mở.

Minh Đức Đế mặc y phục long tôn đi phía trước, Ngũ Đại Tổng Quản mặc măng bào màu tím được Cẩn Tuyên công công dẫn đầu đi theo phía sau hắc.

Hai tay trống trơn, không có cuộn sách, cũng chẳng có gì cả.

Bốn vị đại tổng quản đồng thời quỳ xuống.

"Bái kiến hoàng đế bệ hạ."

Chương 285: Rong ngã trong vũng cạn

Pháp trường Thiên Hải.

Vài trăm quan tước quý nhân của Thiên Khải thành đang cung kính đứng tại đó, thần sắc thận trọng.

Toàn bộ đạo tràng rộng lớn yên lặng như tờ.

Chỉ có một người duy nhất thì thoảng lại lười biếng ngáp một có vẻ khá bất nhã, nhưng không ai dám trách tội hăn. Hăn đứng trong hàng đầu tiên, chỉ

sau Bạch Vương - Tiêu Sùng, Xích Vương - Tiêu Vũ, bởi vì phẩm tước của hăn không phải là vương gia mà chỉ là hầu gia, thế nhưng địa vị của hăn không kém gì hai vị vương gia. Dù sao năm xưa khi Minh Đức Đế rời kinh, người đảm nhiệm chức giám quốc là hăn.

Còn người có thể quản giáo hăn đang đứng trên đài cao.

Giữa đài cao và văn võ bá quan là sáu mươi bốn người, tám hàng dọc tám hàng ngang, ba mươi hai nam, ba mươi hai nữ. Người nam tay cầm lá chắn và búa; người nữ tay cầm quạt lông chim trĩ và ống sáo.

“Nổi nhạc! Chương Thủy Bình!” Một giọng nói the thé vang lên, chỉ thấy Cẩn Tuyên công công xoay người đi lên trên đài, cao giọng hô.

Thanh nhạc cất lên, sáu mươi bốn người trong sân đồng thời khiêu vũ.

Uy nghiêm và trang trọng, điệu múa chỉ thuộc về đế vương.

“Nghênh thần!” Tề Thiên Trần đứng bên cạnh Cẩn Tuyên công công, quát lớn lên trời, âm thanh như chuông đồng.

Văn võ bá quan đồng thời quỳ xuống, xếp hàng chỉnh tề.

Minh Đức Đế đứng trên chỗ cao nhất cũng bước tới, quỳ lạy trước Hoàng Thiên Thượng Đế chí cao, dâng hương. Tiếp đó hăn xoay người tới dâng hương cho bài vị liệt tổ liệt tông dòng họ Tiêu, cuối cùng lui về tại chỗ, làm lễ ba quỳ chín lạy với chính vị, các phối vị và các từ vị. Thần sắc của hăn nghiêm túc, cử chỉ nghiêm trang. Phía sau hăn, bốn

tổng quản tay cầm bảo vật riêng của mình, đứng nghiêm, sắc mặt không biểu cảm.

“Điện ngọc bạch!” Tề Thiên Trần hô lớn.

“Nhạc tấu chương Cảnh Bình!” Cẩn Tuyên công công nói tiếp.

Tế lễ hàng năm tổng cộng có chín nghi thức, nghênh thần, điện ngọc bạch, tiến tổ, sơ hiến, á hiến, chung hiến, triệt soạn, tổng thần, vọng ế. Mỗi nghi thức lại có trình tự riêng nhưng phần kết đều cần hoàng đế làm lễ ba quỳ

chín lạy, không có ngoại lệ.

Ngay cả chủ nhân của Bắc Ly cũng phải cung kính lễ bái trời, văn võ bá quan bên dưới cũng phải làm lễ nghiêm chỉnh, tế lễ chỉ khoảng hai canh giờ, trong thời gian này hầu như không ai dám nói chuyện, phần lớn chỉ

cau mày, bộ dáng trang nghiêm, không hề nhúc nhích. Chỉ có Lan Nguyệt Hầu nhỏ giọng chào hỏi Tiêu Vũ: “Người xem, hoàng đế cũng có lúc mệt mỏi.”

Tiêu Vũ cười một tiếng: “Phụ hoàng còn được đứng lên hoạt động một chút, chúng ta cứ quỳ thế này có thoải mái gì hơn người đâu.”

“Người đi thử một lần thì biết.” Lan Nguyệt Hầu cười không có ý tốt. Năm ngoái Minh Đức Đế bị phong hàn, thân thể khó chịu, Lan Nguyệt Hầu phải thay mặt làm lễ, cho nên đúng là hắn có tư cách nói câu này.

“Hoàng thúc, tế lễ thần thánh, xin đừng bàn luận như vậy.” Tiêu Sùng lạnh nhạt nói.

Lan Nguyệt Hầu nhún vai, vung ống tay áo lên che miệng mình, sau đó lén lút cắn bánh hoa sen giấu trong tay, miệng lầm bầm: “Đói quá đi.”

Các văn võ bá quan đều chứng kiến, nhưng giận mà không dám nói gì.

“Tiếc là hôm nay Diệp Khiếu Ứng không tới.” Lan Nguyệt Hầu quay đầu nhìn, chủ soái tam quân có thể không tham gia tế lễ hàng năm, quả nhiên năm nay không có ai tới. “Có điều ta nghe nói hắc vốn định tới. Ài, nhưng năm nay vẫn không có quyển sách Phong Long.”

Tiêu Sùng nhú mày một cái.

Thần sắc Tiêu Vũ cũng đột nhiên thay đổi.

Nhưng hai người bọn họ đều không nói gì.

“Ài, không ai để ý tới ta, ta ngủ tí đã.” Lan Nguyệt Hầu nhắm hai mắt lại, không biết là ngủ thật hay cố ý để hai vị vương gia bên cạnh nhìn.

Lễ nghi trang nghiêm mà rườm rà, vũ công thay đổi vũ điệu, ngàn người tấu nhạc.

Sau hai canh giờ rong rã, cuối cùng Tề Thiên Trần cũng nói ra hai chữ:

“Vọng ế.”

Ánh lửa nổi lên, tấm vải gấm viết bài từ cầu xin trời cao được cho vào trong lư hương thiêu cháy. Minh Đức Đế ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chuẩn bị bái lạy lần cuối.

Nhưng hắc đột nhiên dừng lại.

Tất cả quan viên ngây dại, trong lòng đều dâng lên một nghi vấn: “Sao vậy?”

Chỉ có Lan Nguyệt Hầu nửa tỉnh nửa mê mở mắt, hỏi ra câu nói trong lòng mọi người: “Sao vậy?”

Minh Đức Đế vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Trên Thiên Hải đạo tràng, rốt cuộc có người không nhìn được, bắt đầu xì xào bàn luận.

“Yên lặng!” Một tiếng gầm vang lên giữa đám người, lập tức ép mấy lời xì xào đó xuống. Nhưng người nói lời này lại là người đầu tiên không chịu yên lặng, Lan Nguyệt Hầu. Lan Nguyệt Hầu nhìn lên đài, Tề Thiên Trần, Cẩn Tuyên công công và bốn tổng quản chương vật khác cũng phát hiện ra điểm lạ nhưng không ai dám đi lên.

Cũng không ai biết rốt cuộc Minh Đức Đế đang ra sao.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, thân thể Minh Đức Đế hơi lắc lư một chút, đột nhiên đổ về phía sau, ngã thẳng xuống đất.

Bốn tổng quản lập tức lao đến, nhưng có người còn nhanh hơn bọn họ.

Tề Thiên Trần và Cẩn Tuyên công công đã lướt qua bên cạnh bọn họ, đi tới bên Minh Đức Đế.

“Có thích khách?” Dưới đài có quan viên kêu lên.

“Nói bậy! Nơi này có chín ngàn cấm quân canh giữ, trên đài có quốc sư và ngũ đại tổng quản bảo vệ, làm sao lại có thích khách!” Lan Nguyệt Hầu phản nộ quát.

Đúng vậy, đường đường chín ngàn cấm quân hộ vệ, trên đài còn có vài vị cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh, cho dù là hạng hai trên Quan Tuyệt bảng là Bách Lý Đông Quân và Lạc Thanh Dương liên thủ cũng không cách nào tới bên cạnh Minh Đức Đế, huống chi là hành thích hẳn.

Tiếng xôn xao lại bị Lan Nguyệt Hầu làm dịu xuống.

Tề Thiên Trần bắt mạch cho Minh Đức Đế, cau mày.

“Sao rồi?” Cẩn Tuyên công công hỏi.

“Là tâm bệnh.” Tề Thiên Trần đáp.

Cẩn Tuyên công công nhăn mày, đương nhiên hẳn biết Minh Đức Đế có tâm bệnh. Sau án mưu phản của Lang Gia Vương, Minh Đức Đế vẫn

luôn mạnh khỏe đã có tâm bệnh, chuyện này toàn bộ triều đình chỉ có vài người được biết. Không ngờ hôm nay Minh Đức Đế lại ngất xỉu ngay trước mặt mọi người.

Chẳng trách gần đây đế tinh âm đạm. Tề Thiên Trần lặng lẽ suy nghĩ, ban đầu hẳn cho rằng chuyện hải ngoại tiên đảo làm tổn thương tới hoàng vận nên ra tay ngăn cản, không ngờ nguyên nhân thực sự là ở đây.

“Thiên sư Khâm Thiên giám đâu?” Lan Nguyệt Hâu gọi.

“Hầu gia.” Hai thiên sư từ trên đài bước xuống.

“Phiền hai người dẫn văn võ bá quan đi về.” Lan Nguyệt Hâu gió.

“Đạo tràng đã mở cửa, các đạo chúng của Khâm Thiên giám đang tiễn người.”

“Làm phiền hai vị thiên sư.” Lan Nguyệt Hâu bước lên trước một bước, tung người nhảy thẳng lên đài.

Tiêu Sùng và Tiêu Vũ kinh ngạc, Tiêu Vũ lập tức lao lên, Tiêu Sùng nhanh chóng gọi người hầu tùy tùng của mình. Nhưng hai thiên sư ngăn họ

lại: “Hai vị vương gia, mời trở về.”

“Lan Nguyệt Hâu lên được, vì sao ta lại không?” Tiêu Vũ cá giận nói.

“Quốc sư có lệnh, không thể để hai vị vương gia lên được.”

“Ta đường đường là vương gia Bắc Ly, hẳn có tư cách gì mà ra lệnh cho ta?” Tiêu Vũ trách mắng.

“Tể lễ hàng năm chưa kết thúc, trong tể lễ, lệnh của quốc sư cao hơn quân vương, Xích Vương chắc cũng hiểu.”

Chương 286: Cây trúc thanh nhã

Trong Tuyết Nguyệt thành.

Cầm Hoa các, hai người khách.

Một nam tử đeo một thanh trường kiếm trên lưng, tay cầm một cây trúc, đang nhắm hai mắt ngâm nga một bài hát. Người còn lại là một nữ tử, cầm một cây đàn cổ, lắng lắng ngồi đó như không buồn để ý tới tiếng ngâm nga khiến người ta phiền não của nam tử kia.

Đệ tử tiếp đón của Tuyết Nguyệt thành thăm kinh hãi, khi đón khách bọn họ đã thử dò xét bọn họ, thế nhưng nam tử kia nói thẳng: “Ta là người mù, các hạ không cần dò xét. Vị bằng hữu này của ta không nghe được nhưng biết cách đọc môi, các hạ đừng làm chậm trễ.”

Một người mù nhưng mang theo kiếm.

Một người điếc nhưng lại cầm đàn.

Đúng là hai người khách kỳ quái.

“Chúng ta muốn gặp Tư Không thành chủ và Tiêu Sắt sư đệ.” Người mù nhẹ giọng nói.

Tuy hai vị khách này rất kỳ quái, còn không tên không họ, nhưng lại muốn gặp người có địa vị cao nhất trong thành hôm nay là Tư Không Trường Phong và đệ tử của hắn là Tiêu Sắt, thật sự quá khoa trương. Người ngoài không phải không thể gặp Tư Không Trường Phong, tới Đăng Thiên các đánh lên tầng mười sáu là được. Nhưng người này thật kỳ lạ, sao lại gọi Tiêu Sắt là sư đệ?

“Hai vị tự xưng tới từ Lịch Sơn Trà đình hiên, hàng năm Tuyết Nguyệt thành đều mua rất nhiều lá trà ở đó, đương nhiên hai vị là khách. Nhưng muốn gặp Tư Không Trường Phong, chuyện này...” Đệ tử tiếp đón lạnh nhạt nói.

“Ta tên Trúc.”

“Cô ấy tên Long Nhĩ.”

Đệ tử tiếp đón nhướn mày, hai cái tên này thật xa lạ.

“Ta tới từ Bách Hiếu đường.” Nam tử tự xưng là Trúc mỉm cười nói.

Đệ tử tiếp đón kinh ngạc, gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

Hắn đi xuống, không bao lâu sau đã dẫn Tư Không Trường Phong và Tiêu Sắt tới. Chỉ nghe tiếng bước chân của bọn họ, Trúc đã mỉm cười: “Tư

Không thành chủ và Tiêu Sắt sư đệ đến rồi.”

Tư Không Trường Phong ngồi xuống nâng chén trà lên hỏi: “Chỉ cần nghe tiếng bước chân của chúng ta là biết chúng ta là ai à?”

“Bởi vì ta là người mù, cho nên lỗ tai của ta rất tốt. Cũng như đồng bọn này của ta thôi, tuy không nghe thấy tiếng nhưng lại nhìn rõ hơn bất cứ ai.”

Trúc vẫn cười nhạt đáp lời.

Từ khi Tiêu Sắt bước vào, ánh mắt Long Nhĩ vẫn nhìn chăm chăm vào hắn.

“Đừng nhìn nữa.” Tiêu Sắt cười khở: “Nhìn nữa khéo ta tự nghi mình không mặc quần áo mất.”

“Bách Hiếu đường tới vào lúc này, có gì cần làm?” Tư Không Trường Phong mở miệng hỏi.

“Ta cảm thấy có lẽ Tiêu sư đệ có vấn đề muốn hỏi ta, cho nên ta tới.” Trúc nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà: “Chẳng lẽ không đúng à?”

“Cái này mà Bách Hiếu đường cũng biết?” Tư Không Trường Phong nhướn mày.

Trúc cúi đầu: “Không phải biết, chỉ là đoán. Hơn nữa... ta còn đoán được vấn đề đầu tiên mà người muốn hỏi. Người muốn hỏi, đường chủ Bách Hiếu đường Cơ Nhược Phong đang ở đâu?”

Tiêu Sắt gật đầu: "Đúng."

“Chúng ta không biết.” Trúc đáp rất thẳng thắn, dừng lại một chút rồi lại nói: “Đúng là chúng ta đã nhận được thứ của đường chủ, bắt đầu tập kết lần nữa. Năm ngoái ta và Long sư muội nhận lệnh sư phụ bảo vệ người tới

Lôi gia bảo, sau lần đó ta và Long sư muội đều trọng thương, thời gian vừa qua vẫn luôn chữa thương. mấy ngày trước vết thương đã khỏi, chúng ta lén lút trở lại Bách Hiếu đường ở Thiên Khải, nội các còn chưa mở, đường chủ cũng chưa trở về.”

“Năm xưa vì sao h lẫn lại mất tích?” Tiêu Sắt hỏi vấn đề thứ hai.

“Chúng ta không biết.” Câu trả lời của Trúc vẫn khiến người ta thất vọng:

“Năm xưa người không để lại bất cứ tin tức gì. Mỗi tháng ta vẫn đem tất cả

tình báo về Bách Hiếu đường, sáu vị Thiết Diện Quan vẫn tiếp nhận sửa sang tình báo của chúng ta, nhưng không có tin tức gì về đường chủ.”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ cười khổ một cái: “Cho nên người tới nơi này, biết ta có hai vấn đề muốn hỏi, nhưng chỉ trả lời hai câu không biết?”

Trúc gật đầu một cái: “Nhưng đầu sao cũng biết một số chuyện.”

“Chuyện gì?” Tư Không Trường Phong hứng thú nhìn người trẻ tuổi giọng điệu nhẹ như mây gió này.

“Hai tháng sau đường chủ sẽ xuất hiện ở Bách Hiếu đường.” Trúc nói như

đỉnh đóng cột.

"Vì sao?"

“Vì Kim Bảng phải đổi bảng, lần trước khi đưa bảng đã nói ba tháng sau sẽ

công bố Kim Bảng lần tiếp theo. Đến lúc đó đường chủ sẽ đích thân công bố Kim Bảng lần này, gần nửa đệ tử Bách Hiếu đường sẽ trở lại Thiên Khải vào ngày hôm đó.” Trúc nói: “Hơn nữa đường chủ còn nhờ ta hỏi Tiêu sư

đệ một chuyện.”

"Chuyện gì?"

“Vì sao Mạc Y và Bách Lý Đông Quân chưa trở về?”

“Quả nhiên hãn đã tới đảo Bồng Lai. Cũng đúng thôi, nếu hãn chưa từng tới đảo Bồng Lai, vì sao lại đặt tên của Mạc Y lên hạng đầu của Quan Tuyệt bảng.” Tiêu Sắt nhỏ giọng lẩm bẩm rồi nó: “Mạc Y nhập mộng tự bế quan,

trong vòng mười năm sẽ không tỉnh lại. Bách Lý Đông Quân hộ pháp cho hãn, Mạc Y còn chưa xuất quan, hãn sẽ không rời đảo Bồng Lai.”

“Hóa ra là vậy.” Trúc gật đầu nói: “Xem ra đường chủ đang nghĩ liệu hai người có còn xuất hiện trên Quan Tuyệt bảng lần nữa không.”

“Hãn nhờ người hỏi câu này à?” Tiêu Sắt nghi hoặc nói.

“Còn một lời nữa, nếu người muốn hỏi hãn vấn đề mà người muốn biết, hai tháng sau hãn chờ người ở Thiên Khải thành.” Trúc nói.

Tiêu Sắt cau mày: “Hãn chắc chắn ta sẽ về Thiên Khải thành vậy à?”

“Không chỉ riêng hãn, chuyện này cả ta cũng chắc chắn.” Trúc đứng dậy.

“Long Nhĩ cũng rất chắc chắn.”

Long Nhĩ cũng đứng dậy, nhìn Tiêu Sắt một lần cuối cùng nhưng không nói gì. Cô là người điếc, nhưng Tiêu Sắt biết cô có thể nói được, đó là do cô học được sau khi trải qua ngàn vạn gian khổ.

“Tạm biệt.” Trúc không dừng bước, xoay người đi cùng Long Nhĩ ra ngoài.

Tư Không Trường Phong hỏi với vẻ âm u: “Một cây trúc thật thanh nhã.”

“Hắn là đệ tử mà sư phụ ta coi trọng, cũng là đệ tử xuất sắc nhất trong thế

hệ này của Bách Hiếu đường.” Tiêu Sắt nói.

“Chẳng lẽ không phải là người?” Tư Không Trường Phong cười nói.

“Ta là đệ tử của Cơ Nhược Phong, không phải đệ tử của Bách Hiếu đường.” Tiêu Sắt lắc đầu.

Tư Không Trường Phong không tiếp tục đề tài này, chỉ chợt nhớ ra điều gì:

“Đúng rồi, lúc trước một bằng hữu của ngươi và Lôi Vô Kiệt đã tới chỗ ta ở

khá lâu.”

“Bằng hữu nào?” Tiêu Sắt hỏi.

“Một hòa thượng, tửu lượng rất khá.” Tư Không Trường Phong tán thưởng: “Võ công cũng rất giỏi, còn mạnh hơn nhiều so với Đường Liên,

Lôi Vô Kiệt hay người ngày hôm nay. Lúc đó ta khá nhàm chán, bèn chỉ điểm hắn một chút, bây giờ cảnh giới của hắn lại cao hơn không ít.”

“Hắn đang ở đâu?”

“Đi Thiên Khải thành rồi.” Tư Không Trường Phong cũng đứng dậy:
“Có người nói lúc trẻ phải tới Thiên Khải thành một lần, bởi vì những thứ tốt nhất thiên hạ đều đang ở đó. Nhưng thứ nguy hiểm nhất thiên hạ, cũng ở đó.”

Tiêu Sắt đứng ở nơi đó, cau mày suy nghĩ.

“Đừng nghĩ nữa, nghĩ nhiều vậy làm gì, chẳng bằng luyện võ công cho giỏi đi. Cho dù muốn về Thiên Khải làm mưa làm gió thật, thì ở Thiên Khải thành Kim Cương nhiều như lông chó, Tự Tại chỉ xứng xách giày, không có cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh chẳng phải mất mặt quá ư?”

Chương 287: Giấc ngủ của rồng

Cuối năm Minh Đức Đế thứ hai mươi ba.

Hoàng đế bệ hạ ngất xỉu trên thiên đàn trong tế lễ. Thái Y viện trong kinh chẩn đoán, là tâm bệnh của hoàng đế bệ hạ tái phát đột ngột, tuy tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng nhưng vẫn không tìm ra phương pháp trị

tận gốc. Sáu ngày liền, hoàng đế bệ hạ ngủ mơ mơ màng màng. Các thái y không tìm ra cách nào, không làm được gì, đành nhờ sự giúp đỡ của quốc sư Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần. Thế nhưng Tề Thiên Trần đến ba lần mà chỉ giúp bệ hạ tạm thời thanh tỉnh mà thôi.

Nhưng ba lần thanh tỉnh đó, Minh Đức Đế đã hạ ba ý chỉ.

Ý chỉ đầu tiên, Lan Nguyệt Hầu và thái sư cùng giám sát quốc gia, quản lý toàn bộ mọi việc của Bắc Ly. Đó là chuyện mọi người đều dự liệu sẵn, lần trước Minh Đức Đế vi hành, chính Lan Nguyệt Hầu là người phụ trách giám sát quốc gia. Còn lần này hẳn hoàng đế suy nghĩ tới chuyện bị

bệnh càng khiến triều đình chần động hơn đi vi hành, cho nên để cả thái sư đức cao vọng trọng cùng giám sát.

Ý chỉ thứ hai, Thiên Khải thành đóng cửa thành một tháng, quan văn nhị phẩm trở xuống không được ra vào, tất cả quan võ nhị phẩm trở lên không được rời phủ. Ý chỉ này càng có thâm ý. Quan văn nhị phẩm không được ra vào là sợ văn nhân mê hoặc lòng người. Còn tất cả quan võ nhị phẩm trở

lên không được rời phủ là do quan văn có mê hoặc lòng người tới mức nào đi nữa, không có quan võ cầm đao thì không thể làm loạn được.

Ý chỉ thứ ba lại là một mật chỉ, do tổng quản chương ấn Cẩn Ngôn công công đích thân đưa tới phủ của Diệp Khiếu Ứng.

Ba ý chỉ tới tai các triều thần, một là lo việc nước, hai là phòng loạn, ba là chần động lòng người. Dụng ý của bệ hạ rất rõ ràng, thế nhưng phía sau dụng ý rõ ràng đó lại hé lộ một sự thật cũng hết sức rõ ràng.

Lần này, Minh Đức Đế bị bệnh rất nặng.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Thiên Khải. Cho dù Thiên Khải thành có đóng cửa một tháng, tin tức này cũng như ngọn lửa thiêu cháy đồng bằng, nhanh chóng lan tràn khắp Bắc Ly.

Phủ tướng quân, Diệp Khiếu Ứng ngồi trong thư phòng, phía trước là một mật chỉ do Cẩn Ngôn công công đích thân đưa tới, tức giận gõ lên huyệt thái dương của mình.

Diệp Nhược Y ngồi đối diện với hắn, nhìn mật chỉ kia, cũng đang suy tư.

Trong lúc bệnh tình nguy kịch, hoàng đế bệ hạ phái tổng quản chương ấn đưa ý chỉ thứ ba đến tay vị tướng quân có quyền uy cao nhất Bắc Ly. Trong mắt các triều thần đây là chuyện rất lạ lùng. Rất nhiều người lén lút suy đoán, Bạch Vương phủ và Xích Vương phủ đã phái mấy tốp người tới dò xét tình hình.

Thế nhưng Diệp Khiếu Ứng để thẳng mật chỉ trên bàn, chẳng e ngại chút nào.

Bởi vì trong mật chỉ đó, không viết tới một chữ.

“Con nghĩ hoàng đế làm vậy là sao?” Diệp Khiếu Ứng nhìn con gái mình.

Diệp Nhược Y cười nói: “Bây giờ phụ thân là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, tay cầm hổ phù của trung quân đã nhiều năm. Bệ hạ đưa cho phụ thân mật chỉ này là nói với những quyền thần có ý định làm loạn, hấn đã đưa ý chỉ cho phụ thân. Có ý chỉ này trên tay, nếu lúc đó có người định mưu loạn, phụ thân có thể thoải mái hành sự, lấy lý do là ý chỉ đã viết.

Người là Nhân Đồ, cho dù Lôi Mộng Sát và Lang Gia Vương còn sống, nếu xét theo mức độ tàn nhẫn, bọn họ cũng không bằng người.”

“Nghe chẳng giống khen ta gì cả.” Diệp Khiếu Ứng cười khố: “Nhưng rõ ràng hoàng đế không viết chữ nào mà.”

“Con vừa nói cả rồi mà, phụ thân ngài là Nhân Đồ. Làm sao hoàng đế bệ hạ thật sự tin tưởng người, cho người một thánh chỉ như vậy được.” Diệp Nhược Y vung tay, cất mật chỉ đi.

Diệp Khiếu Ứng ảo não nói: “Đúng là bị bầy mà.”

“Dù sao cũng là hoàng đế bệ hạ.” Diệp Nhược Y nói.

“Đúng rồi, con nói xem chuyện lần này liệu có ảnh hưởng tới người kia không?” Diệp Khiếu Ứng âm u nói.

Diệp Nhược Y suy nghĩ chút rồi gật đầu: “Có.”

Đêm khuya, phủ thái sư.

Lan Nguyệt Hầu mặc y phục vàng kim hoa mỹ đi từ trong ra, xoay người cung kính nói: “Đồng thái sư, thời gian tới xin nhờ ngài.”

“Hầu gia khách khí.” Đồng thái sư nguyên lão hai đời, đức cao vọng trọng trong triều, vội vàng đáp lễ: “Mong ngài sớm trở về.”

“Nhất định rồi.” Lan Nguyệt Hầu xoay người, có tùy tùng dắt ngựa tới.

Lan Nguyệt Hầu nhảy lên ngựa, đột nhiên hất cương: “Đi!” Hắn cười ngựa đi thẳng tới cửa thành, cửa thành thiên Khải bị đóng đã mở hé một cánh từ

lúc nào chẳng hay. Một người cười bạch mã, thân mặc áo vàng kim, tấm ánh trắng rời thành.

“Tiểu thần y, chúng ta sắp gặp lại rồi.” Lan Nguyệt Hầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời cười nói.

Trần Thiên Thủy.

Quán trà Mạc Minh.

Trúc và Long Nhĩ ngồi đó nói chuyện với chương quỹ.

“Ta từ Lịch Sơn Trà đình hiên tới, đi ngang qua nơi đây, thấy bảng hiệu rất lớn, có hứng thú chọn mua ít là trà từ chỗ chúng ta không?” Trúc thân nhiên hỏi.

Chương quỹ kia cả kinh: “Lịch Sơn Trà đình hiên! Đây là một trong ba vườn trà lớn nhất thế gian. Tiểu nhân có tài cán gì mà được chọn mua lá trà từ đó.”

“Trà của Lịch Sơn Trà đình hiên bán cho ai, không nhìn đối phương cao thấp ra sao, cũng không phải xem ai nhiều bạc. Trà của chương quỹ nhà người thanh nhã mềm mại, tuy lá trà chỉ là vật phàm nhưng lại châm được vị trà thượng phẩm.” Trúc cầm một chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm nhỏ: “Là người hiểu trà.”

Chưởng quỹ gật đầu một cái: “Nhưng thưa trà sứ, ta có một nghi vấn, chẳng hay có thể hỏi không?”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Đoạn đường vừa rồi rõ ràng các người có thể chạy tới Thiên Khải thành sớm hơn, vì sao nhất định phải làm trà sứ như vậy, dọc đường cứ tìm các quán trà uống trà tán gẫu, không làm trễ nải chuyện đại sự của các người ư?” Chưởng quỹ ngừng cười, cửa quán trà đã đóng lại từ bao giờ không biết.

Long Nhĩ lập tức biến sắc, nhanh chóng rút thanh trường kiếm giấu trong cây đàn cổ ra. Trúc ngạc nhiên một hồi nhưng vẫn lạnh nhạt đáp lời: “Nếu muốn ngụy trang, vậy phải ngụy trang cho giống. Chỉ có lừa cả chính bản thân mình mới thật sự là ngụy trang.”

“Điểm này, chúng ta rất giống nhau.” Chưởng quỹ gật đầu một cái: “Để đời các người, ta học chọn trà pha trà suốt hai tháng ròng, hơn nữa ta phát hiện thiên phú của mình trong phương diện này rất cao. Bây giờ trong trấn này không ai hiểu trà hơn ta. Ngay chính ta cũng thấy thích nghề nghiệp này.”

“Gói này là Thương Sơn Tuyết Lục của Lịch Sơn Trà đình hiên, thích hợp nhất để khử mùi máu tanh sau khi giết người.” Trúc đặt một gói lá trà nhỏ

lên bàn, chậm rãi rút trường kiếm sau lưng ra.

Chưởng quỹ của quán trà nhận lấy túi lá trà, cười nói: “Vậy ta cảm ơn.

Nhưng, Trúc tiên sinh, người không cần lấy thanh kiếm ra đùa. Ta biết trong cây gậy trúc của người giấu thứ gì, chúng ta không bị lừa lần thứ hai đâu.”

Tiểu nhị và khách hàng trong quán trà dồn dập đứng dậy, rút vũ khí giấu xung quanh ra, bao vây Trúc và Long Nhĩ lại.

Cuối cùng Long Nhĩ cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn thê lương.

"Ám Hà."

Chương 288: Kiểm tâm bách luyện

Kiểm Tâm trùng.

Lan Nguyệt Hầu mặc áo vàng kim hông đeo trường đao, được Vô Pháp Vô Thiên dẫn tới trong sân. Khoảng sân này trồng đủ loại thảo dược, có mùi hương thoang thoảng, chỉ tiếc vị tiểu chủ nhân vốn nên ở đây lại ra ngoài hái thuốc.

"Không sao, đợi một chút cũng được." Lan Nguyệt Hầu lạnh nhạt nói.

Vô Pháp Vô Thiên nhìn nhau, trong giang hồ địa vị của Kiểm Tâm trùng không thấp, thế nhưng khách quý tới mức này đến chơi, hai người không dám thất lễ.

"Hầu gia, ta tới sau núi tìm cô ấy." Vô Pháp đành lui xuống trước.

"Hầu gia, một giọng nói già nua vang lên. Lan Nguyệt Hầu xoay người, thấy Lý Tổ Vương đã xuất hiện ở đó từ lúc nào chẳng hay. Lan Nguyệt Hầu cười nói: "Trùng chủ."

"Sao nào, hiếm lắm mới thấy hầu gia tới Kiểm Tâm trùng một lần, không đến thăm lão già ta đây, sao việc đầu tiên là tới tìm vị khách nhỏ của ta?"

Lý Tổ Vương xua tay, Vô Thiên lập tức hiểu ý lui xuống.

"Xảy ra chuyện khẩn cấp. Vị khách nhỏ của người tuy tuổi còn ít nhưng lại là một tiểu thần y, ta từng gặp ở Lô gia bảo rồi." Lan Nguyệt Hầu ngồi xổm xuống nhìn chỗ dược thảo kia, giơ tay định chạm vào.

"Đừng đụng vào." Một giọng nói lạnh lạnh ngăn hãm lại. Lan Nguyệt Hầu quay đầu, chỉ thấy cô bé công hòm thuốc vẻ mặt hơi tức giận: "Đó là cỏ

Lan Hình, nhìn thì đẹp nhưng có kịch độc. Nếu bị lá cây cắt vào ngón tay sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

“Tiểu thần ý.” Lan Nguyệt Hầu không nóng giận, chỉ nhẹ giọng gọi một tiếng.

Hoa Cẩm ngạc nhiên, cuối cùng cũng nhận ra người trước mắt: “Là người.”

"Là ta." Lan Nguyệt Hầu gật đầu, "Ta đến tìm cô."

Hoa Cẩm cau mày: “Người tìm ta làm gì?”

“Cứu người.” Lan Nguyệt Hầu đáp thẳng.

“Ta không ra ngoài chữa.” Hoa Cẩm lắc đầu nói.

Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng: “Tiểu thần ý, cô không biết chuyện này rồi. Có một số yêu cầu, thực ra không thể cự tuyệt. Ví dụ như ta.”

“Vì sao?” Hoa Cẩm lui lại một bước.

“Bởi vì ta là Kim Y Lan Nguyệt Hầu, quản lý toàn bộ Bắc Ly. Bây giờ cả

Bắc Ly đều nằm dưới quản lý của ta, huống hồ là cô.” Lan Nguyệt Hầu đi tới, một tay nhắc Hoa Cẩm lên: “Ta rất vội, đi cùng ta nào.”

Hoa Cẩm vội vàng kêu gào, gọi với sang Lý Tổ Vương: “Lão gia tử, cứu ta!

Lão gia tử!”

Lý Tổ Vương thở dài: “Hắn nói không sai, bây giờ hắn là lớn nhất ở Bắc Ly, ta cũng không ngăn nổi hắn. Nhưng hầu gia, người cần gì trên chợ một đứa bé như vậy.”

“Vui mà.” Lan Nguyệt Hầu toét miệng cười.

Hoa Cầm nổi giận quát: “Thả ta ra.”

Lan Nguyệt Hầu buông lỏng tay, Hoa Cầm ngã dập mông xuống đất, đau tới mức chảy nước mắt. Cô tức giận nhìn Lan Nguyệt Hầu: “Ta phải cứu ai? Có triệu chứng gì?”

“Người cô phải cứu họ Tiêu, tên Nhược Cầm, là hoàng đế Bắc Ly.” Lan Nguyệt Hầu gằn từng chữ một.

Hoa Cầm lập tức ngây ngốc: “Hoàng... hoàng đế.”

“Hắn bị tâm bệnh, hôm trước khi tế lễ đột nhiên choáng váng, vẫn hôn mê bất tỉnh tới tận bây giờ.” Lan Nguyệt Hầu thu lại nụ cười bất cần đời.

Hoa Cầm suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được. Ta đi theo người.”

Lan Nguyệt Hầu lại giơ tay xách cô lên: “Ta đã nói rồi, người không có lựa chọn nào khác. Đừng ra về người đã đáp ứng ta nên mới đi, thời gian không nhiều, bây giờ chúng ta lên đường luôn.”

“Người có tin ta dùng kim châm đâm chết người không?” Hoa Cầm lấy một mũi châm bạc ra.

“Người có tin đến lúc đó đóng châm này ghim hết vào mông người không?” Lan Nguyệt Hầu nhướn mày.

Lý Tổ Vương ho khan một tiếng: “Hầu gia, xin tự trọng.”

Lan Nguyệt Hầu mỉm cười quay sang nhìn Kiếm Tâm nhai ở phía xa: “Gần đây trong Kiếm Tâm trủng có khách quý à?”

“Gần đây hai đứa cháu ngoại của ta về đây ở một thời gian.” Lý Tổ Vương nhìn Kiếm Tâm nhai, hiểu ý cười một tiếng.

“Chẳng trách có kiếm khí mạnh đến vậy, hóa ra là Lý Hàn Y tới.” Lan Nguyệt Hầu cau mày: “Có điều kiếm khí kia không giống Lý Hàn Y lắm, mà giống như...”

“Giống Tâm Nguyệt.” Lý Tổ Vương nói nốt nửa câu sau.

Kiểm Tâm hữu nguyệt, thụy mộng sát nhân.

Đây từng là hai truyền thuyết của Thiên Khải thành.

Lan Nguyệt Hầu nhanh chóng hiểu ra: “Chẳng lẽ là thằng nhóc mặc quần áo đỏ?”

“Đúng vậy.” Lý Tổ Vương gật đầu.

“Được, rất được.” Lan Nguyệt Hầu quay đầu đi ra phía ngoài: “Thanh Long thủ Hộ, quả nhiên có truyền nhân chân chính.”

Trên Kiếm Tâm nhai, Lôi Vô Kiệt thu hồi trường kiếm, toàn thân ướt đầm mồ hôi, thở hổn hển: “Tỷ tỷ, chiêu kiếm vừa rồi của đệ ra sao?”

“Chiêu kiếm đã đạt thật sự đạt tới Thiên Cảnh.” Lý Hàn Y thần sắc nghiêm túc nhưng vẫn khen ngợi: “Không tệ.”

“Rốt cuộc đệ đã vào Thiên Cảnh rồi?” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

“Còn kém một chút.” Lý Hàn Y lắc đầu.

“Còn kém gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Còn kém kiếm tâm.” Lý Hàn Y đột nhiên rút kiếm đâm về phía Lôi Vô Kiệt. Cô bị trọng thương tới giờ còn chưa hết bệnh, cách xa cảnh giới Kiếm Tiên năm xưa tới vài ngàn dặm. Thế nhưng một kiếm này cô đâm ra vẫn mang theo thanh thế phi phàm.

Lôi Vô Kiệt vội vàng rút kiếm, vung thanh lên, lại là chiêu kiếm Thiên Cảnh khí thế bất phàm vừa rồi. Thậm chí hẳn còn tự tin kiếm này còn mạnh hơn vừa rồi. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, Tâm kiếm bị đánh bay, vẽ thành một vòng trên không trung rồi ghim xuống đất.

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt.

“Bây giờ ta chỉ là Kim Cương Phàm Cảnh, còn đệ, tuy kiếm đã là Thiên Cảnh nhưng vẫn không phải đối thủ của ta.” Lý Hàn Y thu kiếm, lạnh nhạt nói: “Đây chính là kiếm tâm.”

Tuyết Nguyệt thành.

Tin tức Minh Đức Đế bệnh nặng như làn sóng lan tỏa khắp Bắc Ly, đương nhiên cũng tới nơi này.

Sau khi nhận được tin, Tiêu Sắt vẫn cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang suy tư gì đó. Lúc này Tư Không Thiên Lạc đẩy cửa bước vào, thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng lập tức hiểu: “Người biết rồi?>”

Tiêu Sắt giơ tay vuốt nhẹ thanh Vô Cực côn, gật đầu một cái.

Tư Không Thiên Lạc hỏi hắn: “Thế nên, người phải về à?”

Tiêu Sắt không trả lời cô.

Tư Không Thiên Lạc lại hỏi: “Ta có thể đi cùng người không? Đi tới Thiên Khải mà người từng nói.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Còn chưa tới lúc trở về. Lúc này Thiên Khải sẽ phái người tới Tuyết Nguyệt thành. Tam thành chủ là truyền nhân của được vương, đây là chuyện thiên hạ đều biết. Thái Y viện không giải quyết được chuyện này nhưng có lẽ tam thành chủ giải quyết được.”

“Thiên Lạc sư tỷ, Tiêu sư đệ, có khách tới.” Ngoài cửa, một đệ tử nhỏ giọng nói.

Tư Không Thiên Lạc ngạc nhiên: “Người đoán trúng rồi?”

Tiêu Sắt thản nhiên hỏi đệ tử kia: “Từ Thiên Khải tới à?”

Đệ tử lắc đầu: “Không phải.”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc, Tiêu Sắt cảm thấy bả vai sụp xuống một chút, lúng túng nói: “Vậy thì... từ đâu tới?”

“Là hai quái nhân đã tới thành lúc trước, kiếm khách mắt mù và cầm sư tai điếc. Hai người toàn thân đầy máu, người mù có vẻ sắp không chịu nổi nữa rồi, bây giờ đã được đưa tới phòng thuốc của tam thành chủ.”

“Cái gì?” Tiêu Sắt cả kinh, thân hình loáng một cái đã lướt ra ngoài cửa.

Chương 289: Một mình về Thiên Khải

Khi Tiêu Sắt chạy đến, Long Nhĩ đang ngồi trên bậc thang trước cửa, người đầy vết máu. Cây đàn cổ đặt bên cạnh cũng đã tàn tạ tới không thể tả nổi.

Thấy bóng người xuất hiện trước mặt, cô lập tức giơ kiếm, ngẩng đầu nhìn lên.

“Long Nhĩ, sao rồi?” Tiêu Sắt nhìn cô hỏi.

“Là Âm Hà.” Long Nhĩ chậm rãi nói, cô không thể nói quá nhanh, nhưng giọng nói khàn khàn đó vẫn khiến người ta khó chịu.

“Người ở Tuyết Nguyệt thành, người rất an toàn. Nhưng không phải ai cũng được bảo vệ như người. Có bao nhiêu người muốn giúp người thì có số người gấp mười lần muốn bọn họ chết. Tiêu Sở Hà, người không trốn được đâu!” Long Nhĩ tức giận nói: “Người chỉ có thể cầm binh khí của mình lên phản kháng. Đó là vận mệnh của người! Người không trốn được đâu!”

Ngay lúc này cửa vào bị đẩy ra. Tư Không Trường Phong bước từ trong ra, hần thờ dài nói: “Người cũng bị thương không nhẹ đâu, gào lớn như vậy sẽ làm vết thương rách ra đấy.” Nhưng Long Nhĩ không hề để ý tới hắn.

Lúc này Tư Không Trường Phong mới nhớ ra tuy Long Nhĩ có thể đọc môi, thậm chí trải qua muôn vàn khó khăn học được cả cách nói chuyện,

nhưng nếu nói sau lưng cô, cô vẫn không nghe được. Cho nên hắn đi tới, vỗ vai Long Nhĩ một cái.

Long Nhĩ xoay người, thấy Tư Không Trường Phong mỉm cười nói: “Coi như giữ được mạng cho hắn, nhưng nếu muốn xuống giường thì phải mất mấy tháng nữa. Thời gian tới, xem ra ngươi phải ở lại Tuyết Nguyệt thành rồi.” Long Nhĩ ngậy ra một hồi, nhỏ giọng nói câu “Cám ơn” rồi đi vào.

Tư Không Thiên Lạc cũng đã chạy tới, thấy Tiêu Sắt đứng đó, hờ hững bất động.

“Thật ra không phải ngươi muốn trốn tránh mà là thời cơ còn chưa tới.” Rõ ràng Tư Không Trường Phong đã nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau lúc vừa rồi, trấn an hắn.

“Thật ra cô ấy nói không sai.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói: “Có bao nhiêu người muốn giúp ta thì còn có số người gấp mười lần muốn bọn họ chết. Năm xưa khi ta rời khỏi Thiên Khải đã có rất nhiều người chết. Trong bọn họ có người là thư đồng lớn lên cùng ta, có sư phụ ta Cung Mã. Khi ta đi, bọn họ

đều chết. Vậy lần này, ta trở về Thiên Khải sẽ có bao nhiêu người chết?”

“Ngươi khác.” Tư Không Trường Phong nói.

Tiêu Sắt lắc đầu, xoay người đi khỏi: “Không, ai cũng giống nhau cả thôi.”

Đường môn.

Đường Liên Nguyệt là Đường lão thái gia hiện tại của Đường môn, nhưng hắn không già, dáng dấp cũng chẳng giống thái gia. Nhưng xét về uy vọng, hắn chẳng hề kém hơn Đường lão thái gia trước đây chút nào.

Bởi vì trong hình huống ngàn người của Song Dao Diệp Tự doanh xông tới, hắn một thân một mình ép lui bọn họ. Còn là vì trong Kim Bảng mới

nhất của Bách Hiếu đường, hắn nằm trong Quan Tuyệt bảng, hơn nữa còn trong nhóm thứ ba, khí thế vượt trên Lôi môn một bậc. Cho nên tuy trước nay hắn chẳng khác nào bị giam lỏng trong Đường môn, nhưng các đệ tử

Đường môn hôm nay không ai không tin hắn, phục hắn.

Ngoại trừ đệ tử đặc ý nhất của hắn, người từng đứng bên cạnh hắn, Đường Liên.

“Sư phụ.” Đường Liên ngồi đối diện với hắn, nhìn vị sư phụ mà mình luôn không hiểu được này, chậm rãi nói: “Con đã ở Đường môn hơn một tháng rồi nhưng người vẫn chưa nói cho con câu trả lời mà con mong muốn. Rốt cuộc Đường môn bây giờ đứng về phía Tuyết Nguyệt thành hay tiếp tục ủng hộ vị Bạch Vương trong Thiên Khải thành?”

“Đường môn không can thiệp vào tranh đấu trong triều đình, đây là quy củ vài trăm năm qua. Lão thái gia không chịu nghe theo, vì diệt Lôi gia bảo mà nghe lời Bạch Vương, không tiếc liên thủ với Âm Hà. Cho nên cuối cùng không chỉ lão thái gia bỏ mạng mà Lôi gia bảo cũng nhìn chằm chằm vào chúng ta, Tuyết Nguyệt thành cũng không chịu tin tưởng chúng ta nữa, còn kết mối huyết thù với Âm Hà. Chúng ta còn bất giác đắc tội với Lão Tự Hào Ôn gia, Kiếm Tâm trùng. Tuy hành động lúc cuối của Đường Trạch giúp Đường môn chúng ta không đến mức không thể đặt chân trên giang hồ, nhưng tình hình hiện tại vẫn rất tệ.” Đường Liên Nguyệt nói:

“Tuyết Nguyệt thành, cho dù chúng ta muốn kết minh lần nữa thì Ôn gia và Lôi môn cũng không đồng ý. Cho dù lão thái gia bây giờ là ta, nhưng Đường môn vẫn là Đường môn muốn giết bọn họ. Bạch Vương, bây giờ

chúng ta đã kết mối huyết thù với Âm Hà, hắn chỉ có thể chọn một trong hai. Nhưng hắn biết ta sẽ không chọn hắn, bởi vì ta là bạn cũ của Lang Gia Vương. Hơn nữa ta đã nói rồi, Đường môn không can thiệp vào tranh đấu trong triều đình, đây là quy củ hàng trăm năm qua. Lão thái gia làm sai, ông ấy đã nhận trừng phạt rồi. Nhưng ta sẽ không sai theo.”

Đường Liên cau mày suy nghĩ rồi nói: “Cho nên sứ phụ, người định không giúp bên nào?”

“Bản thân còn khó bảo toàn, sao lại nói giúp với không giúp?” Đường Liên Nguyệt lắc đầu.

“Nhưng...” Đường Liên do dự nói: “Con...”

“Ta nói rồi, Đường môn không can thiệp vào tranh đấu trong triều đình, nhưng nếu có một hai người Đường môn tham gia, vậy đâu phải không được. Ví dụ như ta năm xưa, lại như con bây giờ.” Đường Liên Nguyệt cười nói: “Con cứ làm việc tùy tâm là được, không cần lo cho Đường môn.

Dù sao năm xưa khi làm việc ta cũng có để ý tới Đường môn đâu.”

“Một mình con...” Đường Liên nhỏ giọng nói.

Đường Liên Nguyệt lắc đầu: “Sau này con sẽ hiểu, tới Thiên Khải kia, không phải nhiều người ra tay là hữu dụng. Huống chi con không phải một người. Năm xưa ta có nhiều bằng hữu như Lang Gia Vương, Lý Tâm Nguyệt, Lôi Mộng Sát, bây giờ con cũng có. Chắc con cũng biết tin tức đưa từ Thiên Khải thành về, thời điểm con tới tòa thành đó đã không xa.”

“Ồ nhi...” Đường Liên cúi đầu nói: “Tuân lệnh.”

Tuyết Nguyệt thành.

Nhị Hải.

Nhị Hải không phải là biển mà là một cái hồ lớn. Vì hình dáng nó rất giống một lỗ tai nho nhỏ nên được gọi là ‘Nhị’. Nhưng do dân chúng trong thành ở đất liền, chưa từng thấy biển, cho nên theo tưởng tượng về biển mà gọi hồ là ‘Hải’. Thành ra Nhị Hải.

Theo truyền thuyết, Thương Sơn nói liền với Nhị Hải. Thời cổ có một người con gái để vương vừa thành hôn, người chồng xuất chinh đánh giặc, đi một mạch mười mấy năm không về. Những binh sĩ trở về đều nói phò mã đã chết, vì vậy công chúa khóc suốt ngày suốt đêm, cuối cùng lệ chảy

thành sông, Nhị Hải xuất hiện. Lúc này tuổi thọ của công chúa cũng sắp tận, nhưng ngay thời điểm này, phò mã lại trở về. Ngày gặp nhau cũng là ngày vĩnh biệt, người chồng của công chúa đau thương tới không muốn sống, lớn tiếng thề với trời nói mình muốn hóa núi bảo vệ biển. Từ đó trở

đi hai người đời đời kiếp kiếp làm bạn với núi sông, cho nên có Nhị Hải và Thương Sơn, đôi bên nối liền.

Lúc này, trên bầu trời là một vầng trăng như gương tròn, dưới Nhị Hải cũng phản chiếu một vầng trăng vàng khổng lồ. Sắc trời, áng mây, trăng sáng và nước biển gộp chung một chỗ, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

“Đây là Nhị Hải nguyệt ư, đúng là cảnh đẹp.” Tiêu Sắt lẩm bẩm. Đã hơn một năm kể từ lần đầu tới Tuyết Nguyệt thành, nhưng đây là lần đầu hắn thấy cảnh đẹp như vậy.

“Phong, hoa, tuyết, nguyệt, đều đã thấy, cũng nên đi thôi.” Tiêu Sắt xoay người, huyết sát, con ngựa Dạ Bắc đi theo hắn từ Tuyết Lạc sơn trang chạy tới. Tiêu Sắt tung người lên ngựa, quay đầu lại nhìn phía sau rồi vung roi.

Nhanh chóng phóng đi.

Một người một ngựa, rời thành, phi thẳng tới Thiên Khải.

Từ đầu, đây đã là chuyện của cá nhân ta, không cần ai bảo vệ ta.

Ta, Tiêu Sắt. Một mình về Thiên Khải.

Chương 290: Giang hồ đệ nhất

Tiêu Sắt một mình một ngựa rời thành.

Trên cửa thành, Tư Không Trường Phong khoanh tay hạ giọng nói: “Hắn đi rồi.”

Doãn Lạc Hà đứng bên cạnh hắn, cười nói: “Người đoán đúng rồi. Minh Đức Đế bệnh nặng, lại thêm chuyện xảy ra hôm nay, cuối cùng hắn đã quyết định. Hơn nữa hắn chỉ đi một mình một ngựa, không nói câu nào, cứ

thế rời đi.”

“Hắn là người mà Tiêu Nhược Phong và Cơ Nhược Phong dạy dỗ, ta hiểu hắn.” Tư Không Trường Phong vỗ ống tay áo: “Nhưng sau khi Tiêu Sắt về

Tuyết Nguyệt thành, bên ngoài có không biết bao nhiêu người đang canh ở

đó. Bây giờ hắn vừa đi, tin tức này sẽ lập tức lan truyền khắp Bắc Ly.”

“Liệu có bao nhiêu người muốn giết hắn, cả trong sáng lẫn ngoài tối?”

Doãn Lạc Hà nhìn bóng lưng Tiêu Sắt xa dần, nói: “Một mình hắn làm sao về được Thiên Khải?”

“Ta không biết.” Tư Không Trường Phong đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một tấm bản đồ Bắc Ly: “Chẳng qua Tuyết Nguyệt thành được tôn là giang hồ đệ nhất thành, tuy không thích tranh đấu với kẻ khác, nhưng không nghĩa là sẽ để yên cho người ta làm thịt.”

Doãn Lạc Hà định thần, chỉ thấy trên tấm bản đồ đó vẽ đầy ký hiệu lớn lớn nhỏ nhỏ.

“Hướng chính bắc có Lạc Thành quân đang đóng quân, đó là quân đội của thượng tướng quân Trình Lạc Anh. Hắn vẫn âm thầm ủng hộ Xích

Vương, tới giờ chưa ai biết chuyện này. Nhưng để ngăn cản Tiêu Sắt trở về Thiên Khải, hẳn sẽ không để ý chuyện bại lộ việc đó!”

“Phía đông bắc là Vô Song thành, Vô Song thành đã bị Bạch Vương thuyết phục, so với Âm Hà hay Đường môn, bọn họ mới là thủ đoạn chân chính của Bạch Vương. Nếu Xích Vương đã ra bài, Bạch Vương cũng sẽ dốc toàn lực.”

“Phía tây nam sẽ có Âm Hà chạy tới, tuy đến giờ ta vẫn không tìm được vị

trí cụ thể của Âm Hà, nhưng chắc chắn bọn chúng ở phía tây nam. Bọn chúng sẽ phái sát thủ tinh nhuệ nhất, thậm chí là gia chủ ba gia tộc.”

“Còn những điểm nhỏ trên này là những thế lực mà Bạch Vương và Xích Vương rải ra khắp Bắc Ly mấy năm nay. Bọn chúng nghĩ mình tránh được tai mắt của Tuyết Nguyệt thành, nhưng ta đã biết từ lâu rồi, thậm chí có phân nửa đã bị ta nhổ bỏ. Một nửa còn lại, có ít nhất chín phần mười sẽ

tham gia lần ám sát này.”

“Lạc Hà, bắn lệnh Thiên Thành. Lệnh khẩn cấp màu đỏ!” Âm thanh của Tư

Không Trường Phong vang vọng: “Từ ngày Tiêu Sắt vào thành, ta đã bắt đầu đề phòng. Giờ là lúc để đám người đó biết vì sao Tuyết Nguyệt thành là giang hồ đệ nhất thành!”

“Được.” Doãn Lạc Hà cười nói: “Cũng đã đến lúc cho hai vị vương tử ở

Thiên Khải thành chứng kiến vì sao Tuyết Nguyệt thành chúng ta từ chối bọn họ mà không hề cố kỵ.”

“Cha.” Một giọng nói trẻ trung vang lên sau lưng bọn họ.

Tư Không Trường Phong quay người, thấy Tư Không Thiên Lạc mặc áo đen toàn thân, tay cầm Ngân Nguyệt thương, hơi cau mày nhìn mình, như

muốn cầu xin điều gì.

“Đi đi.” Tư Không Trường Phong cười nói: “Cha nói rồi, khi hãn lại Thiên Khải thành, chắc chắn con sẽ ở bên cạnh hãn. Đi đi, nhưng từ nay trở đi, con có thêm một cái tên.”

“Chu Tước, Tư Không Thiên Lạc.”

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc nhìn Tư Không Trường Phong: “Hả?”

“Năm xưa có một thiếu niên cầm trường thương giết một đường máu tới điện Thái An. Người đó chính là ta. Lúc đó hãn gọi ta là Chu Tước, ta vẫn không ưa, cảm thấy quá giống con gái, ta luôn muốn làm Thanh Long, nhưng lúc đó không tranh được với Tâm Nguyệt tỷ tỷ.” Tư Không Trường Phong cười nói: “Đi đi. Tuy rất nguy hiểm nhưng cha biết mình không cản được con.”

Tư Không Thiên Lạc cúi đầu: “Vâng!”

Sau khi Tư Không Thiên Lạc đi khỏi, Tư Không Trường Phong cũng cầm thanh trường thương màu ô kim lên, nhẹ nhàng vuốt ve: “Cũng nhiều năm rồi người chưa gặp được địch thủ phải không? Có phải cảm thấy tịch mịch lắm không?”

Doãn Lạc Hà hỏi: “Trường Phong, lần này ta cần làm gì? Chỉ mấy người trẻ

tuổi bọn họ, ta sẽ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Người và tất cả các trường lão ở lại bảo vệ Tuyết Nguyệt thành. Người lửa trước, để mình ta ra tay là được.” Tư Không Trường Phong lạnh lùng nói: “Căn cơ trăm năm của Tuyết Nguyệt thành, không dễ dao động đâu.”

“Người thì sao? Người định đi đâu?” Doãn Lạc Hà không hiểu.

“Phía tây có một người, một mình ở một thành, được tôn là người đứng đầu Ngũ Đại Kiếm Tiên. Hắn là sư huynh của vị nương nương trong cung, nghĩa phụ của Xích Vương.”

“Lạc Thanh Dương? Bao năm qua hắn không rời khỏi Mộ Lương thành, chẳng lẽ lại ra tay vì chuyện lần này?”

“Ta không biết rốt cuộc hắn có xuất thủ hay không nhưng dù sao ta cũng phải tới đó gặp hắn một lần. Trên đời này không mấy ai ngăn cản được hắn, ta cũng không tự tin lắm. Nếu đại sư huynh còn ở đây thì tốt.” Tư

Không Trường Phong cười khố nói.

Chốc lát sau, một quả pháo hoa nổ rộ giữa không trung.

Lệnh Thiên Thành của Tuyết Nguyệt thành.

Sau quả pháo hoa đó, có vị công tử đang đứng bên rìa đường ngắm đèn lồng buong cô vợ nhỏ yêu kiều bên cạnh mình, một thân một mình đi tới cuối hẻm. Có binh sĩ đang đi tuần đột nhiên lấy cớ có việc, không để ý tới chuyện trông coi mà vội vàng vàng chạy đi. Lại có người chèo thuyền đang đưa đẩy mái chèo đột nhiên ngừng lại. Sau đó trên trời xuất hiện rất nhiều pháo hoa đỏ rực, lan ra khắp nơi...

Đường Liên nhìn đóa hoa đỏ rực đó, bước ra khỏi Đường môn: “Không ngờ, thời khắc này lại tới nhanh như vậy.”

Sư phụ của hắn, người thống lĩnh Đường môn hiện tại, Đường Liên Nguyệt đứng sau lưng hắn nói: “Đi đi. Nghe nói một tháng nay con chuyên tâm nghiên cứu ‘Tửu Kinh’ mà sư phụ con để lại?”

“Con ử được bảy bình rượu, đều trong bọc hành lý của con.” Đường Liên vỗ vỗ cái bọc của mình.

“Ta và Đường môn chờ con trở về.” Đường Liên Nguyệt cười nói.

“Tạm biệt, sư phụ.” Đường Liên tung người lên ngựa, đột nhiên vùng vằng nhanh chóng phóng đi.

Kiểm Tâm trùng, trên Kiểm Tâm nhai.

Lý Hàn Y cau mày bất mãn: “Sao lại sớm vậy?”

Lôi Vô Kiệt không hiểu: “Cái gì sớm cơ?”

“Đệ phải ra ngoài Kiểm Tâm trùng thôi.” Lý Hàn Y thở dài.

“Tỷ tỷ, chẳng phải tỷ nói khi nào đệ thành Kiếm Tiên mới được ra khỏi Kiểm Tâm trùng à? Bây giờ đệ còn chưa tới Tiêu Dao Thiên Cảnh, làm sao ra rồi trùng được?”

“Ta cũng không muốn đệ ra khỏi Kiểm Tâm trùng, nhưng nếu đệ không đi, e rằng vị hảo huynh đệ của đệ sẽ phải chết.” Lý Hàn Y lạnh nhạt nói.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một hồi: “Tiêu Sắt?”

“Ra khỏi trùng đi, thật ra ta lừa đệ thôi. Muốn tới cảnh giới Kiếm Tiên, đệ

có ở kiếm nhai một trăm năm cũng vô ích. Muốn tăng cảnh giới, phải trải qua sinh tử.”

Dưới ánh trăng, còn một người mái tóc bạc phơ, tay cầm trường côn đang cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía tây. Hắn vừa cưỡi ngựa vừa nhẹ nhàng ngâm nga khúc nhạc. Trên núi có sơn tặc đã quan sát hắn một hồi lâu, thấy hắn sắp đi ra khỏi đường núi, bèn rút đao ngăn trước mặt.

Thế nhưng vừa ngẩng đầu nhìn, sơn tặc đã sợ hết hồn.

Trên mặt người kia là một mặt nạ ác quỷ, dưới ánh trăng chiếu rọi, cái mặt nạ đó càng thêm kinh khủng. Hắn thở dài, vùng nhẹ thanh trường côn đánh bay sơn tặc ra ngoài.

“Nếu kẻ địch sắp gặp phải cũng yếu như vậy thì tốt.” Người nọ tháo mặt nạ ra, âm u nói.

Chương 291: Sát khí kinh thiên

“Mưa rồi.” Nam tử áo đen cầm dù ngẩng đầu lên nhìn trời, lạnh nhạt nói.

Sau lưng hắn là vài chục sát thủ tay cầm dù đen mang theo đao kiếm.

Trên giang hồ, bọn họ là những kẻ mà người ta nghe danh cũng kinh hồn táng đảm, một người một kiếm là có thể lấy đầu của cao thủ tuyệt đỉnh.

Vài điều động vài chục sát thủ như vậy không rõ là muốn giết người quan trọng tới nhường nào. Mỗi người trong số họ đều cầm một bức vẽ trông rất sống động, trên bức vẽ là một gương mặt trẻ tuổi.

“Chư vị nhớ kỹ chưa?” Nam tử cầm đầu hỏi.

Không ai trả lời hắn, đám sát thủ chỉ lặng lẽ cầm bức vẽ trong tay đưa vào trong mưa gió.

“Đi thôi.” Nam tử cầm đầu thu cây dù đen lại, xoay người nhảy lên ngựa.

“Đi!”

Vài chục con tuấn mã đạp mưa đạp gió phóng đi, chỉ để lại những bức họa vút đầy đất bị nước mưa thấm đẫm. Mực trên tranh đã bị nhòa, chỉ thấy loáng thoáng một hàng chữ.

Vĩnh An Vương Tiêu Sở Hà, giết không tha!

Vô Song thành, Lô Ngọc Định kéo thấp mũ trùm đầu xuống, nhìn Vô Song tới tiền, cười nói: “Lần này không cho đệ ra tay, có phải đệ uất ức lắm không?”

Vô Song công hợp kiếm nhún vai một cái: “Ta là át chủ bài của bên chúng ta, sao lại tùy tiện xuất thủ được. Ta hiểu đạo lý này.”

“Không phải, không cho đệ ra tay là sợ đệ nhớ sai dung mạo của người cần giết.” Lô Ngọc Địch nghiêm trang nói.

Vô Song lắc đầu nói: “Ta nhớ mặt hăn, ta từng gặp rồi.”

Lô Ngọc Địch khẽ vung roi, quay đầu ngựa: “Không nói chuyện với đệ nữa, ta phải lên đường đây. Lần này Bạch Vương điện hạ yêu cầu không được có sơ sót gì, nhưng trong lòng ta vẫn không nắm chắc. Tuy tin tức nói hăn rồi thành một mình nhưng Tuyết Nguyệt thành thực lực thâm hậu, chưa chắc đã không có hậu chiêu.”

“Yên tâm, đến lúc đó người sẽ có viện binh.” Vô Song nghiêng đầu nhìn sang phía Kiếm Lư.

“Được!” Lô Ngọc Địch gật đầu, dẫn mười mấy đệ tử Vô Song thành ra ngoài.

Lạc thành.

Thượng tướng quân Bắc Ly, Trình Lạc Anh gõ nhẹ lên đầu, nhìn trinh thám Xích Vương phủ tới báo tin trước mặt, cảm tức nói: “May là ta vẫn luôn ở Lạc thành, chưa về Thiên Khải nhận lệnh, tránh được lệnh đóng thành một tháng kia không thì bức bối tới chết mất. Nhưng Xích Vương điện hạ vẫn không khiến ta bớt lo, có cần xuất binh nguy hiểm như vậy không?”

Trình Lạc Anh lưng hùm vai gấu, mặt đầy râu ria, dáng vẻ hung ác dữ tợn.

Thế nhưng trinh thám của Xích Vương phủ lại chẳng hề sợ hãi, gật đầu một cái: “Những điều điện hạ muốn nói đều ở trong thư.”

Trình Lạc Anh cầm bức mật thư lên cho vào nển: “Giết một vương gia đã là trọng tội, lại còn là vương gia mà hoàng đế bề hạ yêu mến nhất.”

“Xích Vương điện hạ nói, một ngày Tiêu Sở Hà chưa trở lại Thiên Khải nhận lệnh, hẳn chỉ là thảo dân Tiêu Sắt, không phải Vĩnh An Vương - Tiêu Sở Hà.” Trinh thám trầm giọng nói: “Giết một thảo dân mà thôi, không phải vương gia.”

“Người định nói với hoàng đế bệ hạ như vậy à?” Con người của Trình Lạc Anh co lại.

“Hoàng đế bệ hạ đã ngủ, chưa chắc đã tỉnh lại. Cho dù tỉnh lại, không chứng cứ gì, dựa vào đâu người lại hỏi tội thượng tướng quân của Bắc Ly?” Trinh thám kia cười lạnh.

“Ta đường đường Lạc Thành quân, sao lại phải giết một thảo dân?” Trình Lạc Anh hỏi vấn đề quan trọng nhất.

“Đội do thám thứ mười sáu của Nam Quyết sẽ xuất hiện ở nơi bọn họ nên xuất hiện.” Trinh thám trầm rãi nói: “Giết do thám của nước địch, là chuyện trong bốn phận của tướng quân.”

Trình Lạc Anh đứng dậy gật đầu nói: “Được, ta sẽ phái một ngàn tinh binh lên đường. Chỉ có điều sau chiến dịch này, người sáng suốt đều biết ta theo phe Xích Vương. Hình tượng chơi bời trác táng mà hăn khổ tây xây dựng bao lâu nay sẽ bị tất cả mọi người biết là giả vờ.”

“Điện hạ nói, người giả bộ nhiều năm như vậy đã mệt rồi. Huống chi điện hạ vốn là công tử bột, nhưng công tử bột không mâu thuẫn với dã tâm.”

Quân thành Ninh Chi.

Nơi này có một ngàn binh lính Diệp Tự doanh đang đóng quân.

Vốn dĩ bọn họ ở đây chờ chủ soái tới, thế nhưng theo tin tức từ Thiên Khải thành đưa về, chủ soái của bọn họ đang bị nhốt trong Thiên Khải thành.

Bọn họ gọi là Diệp Tự doanh, đương nhiên chỉ nghe theo hiệu lệnh của người họ Diệp, nên đành ở yên tại đây chờ lệnh.

Một cô gái trẻ tuổi mặc áo lục đột nhiên cười ngửa vào trong doanh trại, nhưng không ai ngăn cô, vì vừa hay, cô chính là người mang họ đó.

Thiên Khải thành phong tỏa, mọi hành động của Diệp Khiếu Ứng bị mọi người nhìn chăm chăm, thế nhưng Diệp Nhược Y lại khác. Cô coi như nửa đệ tử của giam chính Khâm Thiên giám Tề Thiên Trần, sử dụng một số bí thuật ẩn giấu hành tung của bản thân, lén lút chạy ra khỏi Thiên Khải thành không gặp khó khăn gì.

“Diệp Tự doanh tập hợp!” Diệp Nhược Y hét lớn.

Từ khi ra đời, cô chưa bao giờ nói lớn tiếng. Nhưng lúc này tiếng hô của cô lại khiến toàn bộ quân doanh rung động.

Đúng vậy, đây mới là con gái của đại tướng quân Bắc Ly, Diệp Khiếu Ứng.

“Tập hợp!” Thiên phu trưởng quát theo.

Tất cả binh sĩ lập tức chỉnh lý, tập trung trước mặt Diệp Nhược Y.

“Bây giờ Vĩnh An Vương - Tiêu Sở Hà đang gặp nạn, binh sĩ chúng ta trung thành với hoàng tộc họ Tiêu, cũng nên xuất trận. Ta truyền lệnh của đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng, cứu Vĩnh An Vương khỏi nguy nan.”

Diệp Nhược Y lấy hồ phù của Diệp Khiếu Ứng ra, giơ cao: “Các binh sĩ có nguyện xuất binh theo ta không?”

“Chúng ta nguyện ý!” Một ngàn binh sĩ Diệp Tự doanh cùng rút đao, găm lên với trời.

Thiên Khải thành.

Nam tử thân mặc áo vàng, mặt mũi tuấn tú như vầng trăng sáng trên trời ôm theo một cô bé cười ngựa lao thẳng tới hoàng cung. Dọc đường hăn đi, không chút trở ngại, tất cả mọi người khom lưng hành lễ, ngay cả tướng sĩ

cấm cung lúc bình thường cực kỳ nghiêm khắc cũng nghiêng người né tránh, không hề có ý kiểm tra thân phận người đang tới.

Bởi vì một tay Lan Nguyệt Hân cầm cương ngựa, một tay khác cầm thanh trường đao rất ít khi ra khỏi vỏ. Ngăn cản người quản lý quốc gia quyền khuynh triều đình, rất có thể kết cục là một đao bêu đầu.

Nửa canh giờ sau, hăn tới Thái An điện. Hơn ngàn cấm vệ quân bao bọc xung quanh không dọa được cô bé, tốc độ thi châm của cô vẫn nhanh chóng sắc bén như lúc bình thường. Một mũi châm bạc đâm vào ngực Minh Đức Đế, chỉ chốc lát sau, châm bạc đã trở lại tay của cô bé.

Chỉ có điều nửa mũi châm đã biến thành màu đen nhánh.

“Tâm bệnh.” Hoa Cầm nhíu mày, lạnh nhạt nói.

“Có chữa được không?” Lan Nguyệt Hân hỏi vấn đề mà mọi người ở đây quan tâm nhất.

Ngũ Đại Tổng Quản, Tề Thiên Trần, người trong Thái Y viện đều nhìn cô bé này, chờ câu trả lời của cô.

“Được.” Hoa Cầm gật đầu một cái.

Cuối cùng Lan Nguyệt Hân cũng yên tâm, cười nói: “Vậy thì tốt.”

Thế nhưng hăn đột nhiên phát hiện trong đại điện này, không phải ai cũng cười.

Chưa nói tới ngoài đại điện, rất nhiều người còn không cười nổi.

“Nhưng mà...” Hoa Cầm lại nói.

Lan Nguyệt Hầu cau mày: “Tiểu thần y, bây giờ không phải lúc nói vòng vo đâu.”

Hoa Cẩm lườm hắt một cái: “Người ngắt lời ta đấy chứ. Nhưng cần thời gian rất dài.”

“Bao lâu?”

"Ba tháng."

Chương 292: Thiên Khải Hồ Bí lang

“Lần này may mà hầu gia quen với quý nhân, chạy suốt đêm về đây mới bảo vệ được bệ hạ bình an.” Ngoài Thái An điện, quốc sư Tề Thiên Trần ôm phất trần, hơi cúi đầu nói với Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu đáp lễ: “Quốc sư quá khen, cho dù ta không dẫn tiểu thần y về, chắc quốc sư cũng có cách khác.”

Tề Thiên Trần gật đầu một cái, không hề nghiêm tốn: “Nhưng còn một việc, có lẽ lại phải nhờ Lan Nguyệt Hầu đi một chuyến?”

Lan Nguyệt Hầu ngây ra hỏi: “Sao ta lại phải ra ngoài nữa? Ta vừa mới về

mà? Ta là giám quốc mà bệ hạ đích thân lựa chọn, không ở lại Thiên Khải thành quản lý quốc gia đại sự, còn chạy ra ngoài làm gì?”

“Người kia, rời khỏi Tuyết Nguyệt thành rồi.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Lan Nguyệt Hầu cả kinh: “Cái gì? Hẳn rời khỏi rồi?”

“Hơn nữa hình như chỉ đi có một mình.” Tề Thiên Trần bổ sung: “Người của Tuyết Nguyệt thành không đi cùng hẳn.”

Lan Nguyệt Hầu lại kinh ngạc.

“Sau đó, bất luận giang hồ hay triều đình, rất nhiều người âm thầm hành động.” Tề Thiên Trần nói câu cuối cùng.

Lan Nguyệt Hồn không nhin nổi nữa, hét lớn một tiếng: “Lê Trường Thanh!”

Nghe tiếng gọi của hắn, cận vệ tùy tùng bên cạnh hoàng thượng, thượng úy Hồ Bí đại nội Lê Trường Thanh từ trong Thái An điện đi ra, nói:

“Hồn gia, sao đột nhiên lại gọi ta? Bệ hạ còn đang ngủ say, đừng quấy rầy người.”

“Lê Trường Thanh, ta hỏi người. Bây giờ Hồ Bí lang có tất cả bao nhiêu người?” Lan Nguyệt Hồn hỏi.

“Thị vệ Hồ Bí lang tinh nhuệ có một trăm mười hai người, Hồ Bí lang một ngàn ba trăm người.” Lê Trường Thanh đáp.

Lan Nguyệt Hồn gật đầu một cái: “Cấm quân thì sao?”

“Cấm quân ba ngàn người.” Lê Trường Thanh lại đáp.

Lan Nguyệt Hồn suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được. Ta mượn tám trăm Hồ Bí lang, ta phải ra ngoài thành một chuyến.”

“Tám trăm Hồ Bí lang?” Lê Trường Thanh kinh ngạc: “Hồn gia có biết mình đang nói gì không?”

“Cấm quân ba ngàn, Hồ Bí lang năm trăm, một trăm mười hai hộ vệ tinh nhuệ, đủ cho người bảo vệ Thiên Khả rồi.” Lan Nguyệt Hồn vỗ vai Lê Trường Thanh. Người yên tâm, ta mượn tám trăm Hồ Bí lang, ta bảo đảm sau khi bệ hạ tỉnh lại, người sẽ thăng quan tấn chức.”

“Chuyện này...” Lê Trường Thanh vẫn do dự.

Tề Thiên Trần đột nhiên mở miệng nói: “Yên tâm đi, Kim Y Lan Nguyệt Hồn, miệng vàng lời ngọc, Thiên Khả thành đều biết. Không lừa người đâu.”

Lê Trường Thanh suy nghĩ một chút rồi gật đầu, giao một tấm phù đầu hồ

cho Lan Nguyệt Hầu: “Hầu gia, tới Hồ Bí doanh điểm binh. Đã nói tám trăm rồi nhé... Nhớ phải để lại năm trăm...”

“Biết, nhìn cái vẻ ky bo của người kia. Chẳng trách bao năm rồi vẫn là thượng úy Hồ Bí, đại đô thống cấm quân, không lên được thống soái tam quân. Chỉ tám trăm, không thêm một người, không bớt một người.” Lan Nguyệt Hầu nhận tấm phù đầu hồ, không nói tiếp, lập tức chạy ra ngoài cửa cung.

Cần Tuyên công công đi ra, nhìn bóng lưng Lan Nguyệt Hầu, lẩm bẩm:

“Sao Lan Nguyệt Hầu lại phải rời thành?”

Tề Thiên Trần cười nói: “Đại tổng quản có biết vì sao năm xưa tất cả hoàng tử đều bị phong vương, phái tới đất phong. Chỉ riêng vị đệ đệ nhỏ tuổi nhất này được giữ lại không?”

“Từ xưa bệ hạ đã yêu mến em trai nhỏ này rồi, thiên hạ đều biết.” Cần Tuyên công công đáp.

“Vậy vì sao bệ hạ lại yêu mến hẳn?” Tề Thiên Trần tiếp tục hỏi.

Cần Tuyên công công nhìn Tề Thiên Trần: “Quốc sư nói vậy là...”

“Bởi vì Lan Nguyệt Hầu thật sự không muốn làm hoàng đế.” Tề Thiên Trần thấy phát trần, nói đầy ẩn ý.

Hồ Bí binh doanh.

Lan Nguyệt Hầu rút thanh trường đao ra, đó là một thanh đao tạo hình hoa mỹ, dưới ánh mặt trời trên trường đao thậm chí tỏa ra ánh sáng màu xanh đậm. Lan Nguyệt Hầu giơ trường đao lên: “Các Hồ Bí lang nghe lệnh.”

Hồ Bí lang trong doanh trại chống trường thương xuống đất, quỳ một gối.

“Hai mươi ba năm trước, tổ tiên của các người bảo vệ bộ hạ giết thẳng tới Thái An điện. Rất nhiều người trong số họ chết trong trận huyết chiến đó, nhưng vinh quang vẫn lưu lại. Bây giờ vinh quang đó đang chảy trong dòng máu các người.” Lan Nguyệt Hân nhìn những Hồ Bí lang trước mặt quát to: “Tổ tiên các người đã giết ra một con đường máu cho bộ hạ, còn các người, có nguyện ý giết một con đường máu cho thiên tử tương lai không?”

Khi đương kim thiên tử còn sống, lại chưa lập người kế vị, câu nói này của Lan Nguyệt Hân là đại nghịch bất đạo, luận tội đáng chém! Thế nhưng Lan Nguyệt Hân không thèm để ý, cho dù Minh Đức Đế còn thanh tỉnh hẳn còn dám nói lung tung, huống chi bây giờ hoàng đế đang hôn mê bất tỉnh, mình đường đường là người giám sát quốc gia, đứng đầu Bắc Ly. Quan

trọng hơn, hẳn hiểu rất rõ, những lời này mới khiến nhiệt huyết của Hồ Bí lang sôi trào.

“Các người có nguyện giết một con đường máu cho thiên tử tương lai không!” Lan Nguyệt Hân lại hô lớn.

“Chúng ta, nguyện ý!” Tất cả Hồ Bí lang giơ tay phải, đặt lên vai phải bọn họ.

Nơi đó có thêu hình đầu hổ, là tượng trưng cho Hồ Bí lang, cũng là tượng trưng cho vinh dự của bọn họ.

Lan Nguyệt Hân quay đầu ngựa: “Toàn quân chuẩn bị, nửa canh giờ sau lên đường!”

Sau nửa canh giờ, một đội Hồ Bí lang võ trang đầy đủ mở cửa thành Thiên Khải đi khỏi.

Người cầm đầu, tay mang trường đao, mặt mũi tuấn mỹ như vầng trăng sáng trên bầu trời. Hắn thầm thở dài một tiếng: Hoàng đế ca ca, Lang Gia Vương huynh, năm xưa các người cũng lừa gạt một trăm vị tướng sĩ kia liều mạng cho mình như thế à?

Sau lưng hắn, Hồ Bí lang, một ngàn ba trăm người, không thiếu một ai.

Sau khi nghe tin, Lê Trường Thanh thiếu chút nữa bóp nát chuôi đao trong tay mình: “Đáng ra không nên tin hắn.”

Trên đường lớn.

Đám người nhanh chóng đi tới.

“Đại sư huynh, còn bao lâu nữa?” Có người nhỏ giọng hỏi, bọn họ đã đi suốt ba ngày liền, giờ đang mệt mỏi tới không chịu nổi nữa.

“Mệt rồi à?” Người dẫn đầu lắc đầu: “Nhưng không thể ngừng được, ngừng một lát cũng không được.” Nhưng sau khi nói xong câu này hắn lại đột nhiên ghìm ngựa dừng lại. Hắn tháo mũ trùm xuống nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mắt, hạ giọng hỏi: “Là người?”

Tất cả mọi người ngừng lại theo.

Trước mặt bọn họ, một thiếu niên mặc quần áo đỏ đã đứng đó từ bao giờ chẳng hay. Thiếu niên cầm kiếm, y phục màu đỏ trong gió như ngọn lửa rực cháy, vạt áo trước ngực mở toang để lộ bắp thịt rắn chắc bên trong.

Thiếu niên mỉm cười nhìn người dẫn đầu: “Ta nhận ra ngươi, ngươi là đại đệ tử Vô Song thành Lô Ngọc Địch.”

Lô Ngọc Địch nâng trường thương: “Ta cũng nhớ ngươi. Ngươi là Tuyết Nguyệt thành, Lôi Vô Kiệt.”

“Ngươi nói sai rồi.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu nói.

“Sai ở đâu? Ta không phải sự đệ ngốc kia, trí nhớ của ta rất tốt, gặp một lần là nhớ.” Lô Ngọc Địch nghiêm túc nói.

Lôi Vô Kiệt rút kiếm: “Tên thì đúng, danh hiệu thì sai.”

“Người rời Tuyết Nguyệt thành?” Lô Ngọc Địch hỏi.

“Cái này thì không, nhưng ta tới không phải vì Tuyết Nguyệt thành.” Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất: “Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, phương vị phía đông, Thanh Long.”

Chương 293: Nhất kiếm kinh long

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.” Lô Ngọc Địch nhẹ nhàng đánh giá thanh trường thương trong tay: “Khi còn bé ta cũng từng nghe qua một số truyền thuyết hay ho. Vị trí Thanh Long là Lý Tâm Nguyệt trong Kiếm Tâm hữu nguyệt đúng không. Kiếm trong tay người chắc là danh kiếm hạng tư thiên hạ, Tâm kiếm.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười nhìn hắn: “Người nên thấy vui vì có cơ hội này, được đánh một trận truyền thuyết!”

“Đúng vậy. Đánh một trận truyền thuyết.” Lô Ngọc Địch tung người nhảy lên, cầm trường thương bổ một thương về phía Lôi Vô Kiệt. “Đại đệ tử Vô

Song thành, Lô Ngọc Địch, vô cùng vinh hạnh được nghênh tiếp kiếm này!”

Trường kiếm của Lôi Vô Kiệt vừa xuất, kiếm như du long, một kiếm đã đỡ

lấy trường thương của Lô Ngọc Địch.

Hắn vẫn ở yên tại chỗ bất động, Lô Ngọc Địch lại không nhanh không chậm lui về hai bước.

“Ta muốn nói vài lời. Đầu tiên, cùng là người dùng thương, người không được tới mấy phần của Thiên Lạc sư tử, còn so tam sư thúc ta thì kém tới vài ngàn lần.”

Lô Ngọc Địch không giận mà cười: “Còn lời nào nữa?”

“Cùng là đại sư huynh, người kém Đường Liên sư huynh của ta quá nhiều!” Lôi Vô Kiệt lại xuất kiếm, kiếm khí như nước thủy triều, sương trắng tung hoành.

Lô Ngọc Địch lại bị đánh trúng liên tục lui lại phía sau, kinh ngạc nói:

“Kiếm pháp này! Không ngờ người đã bước vào Tự Tại Địa Cảnh. Một năm trước người còn cách Kim Cương Phàm Cảnh một đoạn cơ mà.”

“Cho nên Tuyết Nguyệt thành mới là giang hồ đệ nhất thành, còn Vô Song thành chỉ có thể đứng sau lưng chúng ta!” Lôi Vô Kiệt ngạo nghễ nói. Hắn đã bước vào giang hồ hơn một năm, tuy trước nay không phải người kín đáo nhưng cũng không phải người bộc lộ mọi tài năng của mình. Thế

nhưng, hôm nay hắn lại khác.

Bởi vì, những người này muốn tới giết Tiêu Sắt!

“Chỉ bằng các người mà cũng đòi đoạt lại thiên hạ đệ nhất?” Lôi Vô Kiệt giơ kiếm chém xuống: “Đúng là nói nhảm!”

Lô Ngọc Địch bị ép cho không ngừng lui lại phía sau, nhưng hắn không hề

bối rối. Thiên phú võ học của hắn không được tốt, trong các đệ tử đồng lứa ở Vô Song thành, ngoại trừ Vô Song, ít nhất còn ba người có võ học trên

hắn, nhưng hắn vẫn được các đệ tử trong thành tôn kính. Bởi vì từ trước đến nay hắn làm việc luôn trầm ổn tự nhiên, rất nhiều cao thủ cảnh giới

trên hân nhưng đều chết trên tay hân. Trường thương trong tay hân cuốn lên, cho dù thể công của Lôi Vô Kiệt như thủy triều, có vẻ chiếm tiên cơ nhưng lại không thể làm tổn thương tới hân chút nào.

“Người dùng thương pháp gì đây, thương pháp rùa đen à?” Lôi Vô Kiệt cười lạnh nói.

Trường thương của Lô Ngọc Định vẽ một vòng tròn: “Người nói đúng rồi đấy, thương pháp của ta tên là Huyền Vũ thương. Không giỏi về công mà chuyên về thủ.”

“Huyền Vũ?” Lôi Vô Kiệt nhảy lên, trường kiếm chém xuống.

Bình Địa Nhất Thanh Lôi.

Bụi đất dấy lên đầy trời, Lô Ngọc Định khó khăn lắm mới tránh được chiêu kiếm này nhưng có vẻ khá chật vật.

Khóe miệng Lôi Vô Kiệt nhếch lên: “Người xứng sao?”

“Bày trận!” Lúc này Lô Ngọc Định đã hiểu cho dù Lôi Vô Kiệt thể hiện thực lực Tự Tại Địa Cảnh nhưng thực chất vẫn lưu thủ. Hân gầm lên một tiếng, mười mấy đệ tử Vô Song thành cùng rút kiếm bên hông ra. Hơn mười người này không ngờ cùng là kiếm sĩ, hơn mười thanh trường kiếm cùng được rút ra, lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo.

Lôi Vô Kiệt chống kiếm xuống đất: “Không đánh lại thì chơi quần chiến à?”

Hơn mười kiếm sĩ không để ý tới lời giễu cợt của hân, nhảy tới, bao vây Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt giơ tay móc lỗ tai, búng nhẹ một cái: “Ta ghét nhất là kiếm trận. Côn Luân Kiếm Tiên từng nói, kiếm, cô độc đức độ. Kiếm là cô độc,

kiếm khách cũng là cô độc. Kiếm trận là kéo bè kéo phái, không đủ tư cách.”

Lô Ngọc Định cười nói: “Ta nghe nói Kiếm Tâm trủng cũng có kiếm trận gia truyền?”

“Kiếm trận ngàn người của Kiếm Tâm trủng là để bảo vệ thánh địa kiếm trủng vững như thành đồng vách sắt. Cái thứ hoa lá cành của người có thể

sánh được sao?” Lôi Vô Kiệt khinh thường nói: “Coi trọng mình quá đấy.”

Lô Ngọc Định lại cười: “Trong tình báo của ta, người không phải tên lắm mồm thích khiêu khích người khác như vậy.”

“Ở bên cạnh cái tên thích châm chọc người ta lâu lâu, thành ra lây một số thói quen không tốt.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Ta vốn là thiếu niên khiêm tốn lễ độ nhiệt huyết biết bao.”

“Người đang kéo dài thời gian.” Lô Ngọc Định chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt bị nói toạc suy nghĩ trong lòng, tức giận nói: “Mười mấy người các người đánh một mình ta, còn không cho ta kéo dài thời gian?”

“Vô dụng thôi. Ngoại trừ Vô Song thành chúng ta ra, còn rất nhiều người muốn tính mạng của hã. Người làm trễ nải thời gian của chúng ta chỉ đổi lại là người khác tới giết hã.” Lô Ngọc Định nói: “Ít nhất Vô Song thành chúng ta còn để hã chết có tôn nghiêm.”

“Có bao nhiêu người muốn giết hã thì có bấy nhiêu người muốn cứu hã.” Lôi Vô Kiệt xiết chặt kiếm trong tay, nhìn kiếm trận không có ý tốt trước mặt: “Hơn nữa chỉ một mình ta đã cản được mười mấy người rồi! Để

hắn chết có tôn nghiêm, người biết nếu hắn nghe câu này của người, hắn sẽ

trả lời ra sao không?”

Lô Ngọc Địch nhướn mày: “Trả lời như thế nào?”

Lôi Vô Kiệt thu kiếm, ưỡn thẳng lưng, phát ra một chữ rõ ràng rành: “Xì!”

“Khởi trận!” Lô Ngọc Địch quát lên chói tai.

Mười mấy thanh trường kiếm hành động theo tiếng hô của hắn.

Khác với thương pháp Huyền Vũ chỉ thủ không công của Lô Ngọc Địch, kiếm trận lần này tấn công ác liệt không ngừng nghỉ.

Âm hiểm tới cực điểm.

Cũng tàn nhẫn tới cực điểm.

Hầu như mỗi chiêu mỗi thức đều là để giết chết đối phương.

“Thứ này vốn được chuẩn bị cho tên băng hữu của người, nhưng nếu người đã nóng lòng muốn chết.” Lô Ngọc Địch cười lạnh nói: “Vậy tiễn người lên đường trước.”

Tuy kiếm pháp của Lôi Vô Kiệt mạnh mẽ, nhưng đối mặt với hơn mười người vây công cùng một lúc, hắn dần dần lực bất tòng tâm, trên người cũng bắt đầu xuất hiện vết thương. Hắn nhìn vạt áo bị cắt đứt, cười một tiếng: “Nếu tên kia ở đây chắc chắn sẽ nói. Bộ quần áo phượng hoàng lửa rõ tốt mà lại bị chà đạp như vậy.”

“Người sắp chết rồi.” Lô Ngọc Địch nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy. Nhưng cho dù ta có chết cũng là chết vì băng hữu!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nâng kiếm găm lớn, mười mấy thanh trường kiếm trước

mặt lập tức rời khỏi tay chủ, bay thẳng lên trời. Lôi Vô Kiệt cầm kiếm vung mạnh xuống, mười mấy thanh trường kiếm chém thẳng xuống đầu.

Khoảnh khắc đó, kiếm khí của Lôi Vô Kiệt mạnh mẽ tới mức Lô Ngọc Địch thâm sợ hãi.

Những kiếm sĩ của Vô Song thành vừa rồi còn chiếm thượng phong, lúc này trường kiếm tuột tay, sau đó lại bị trường kiếm dồn dập đầu đả

thương, thẳng bại lập tức đảo điên!

“Người biết thế nào là Tâm kiếm thực sự không?” Lôi Vô Kiệt đứng trong gió, áo đỏ phấp phới: “Chính là kiếm tâm cường thịnh có thể lệnh cho vạn kiếm. Kiếm của bọn họ sợ ta, cho nên vốn không phải đối thủ của ta.”

Lô Ngọc Địch nằm trường thương, cau mày không nói gì.

“Ta đã dùng lá bài tẩy, nhưng ta biết, nếu các người thật sự muốn giết Tiêu Sắt, ít nhất cũng phải phái người kia tới.” Lôi Vô Kiệt nhìn về phía xa, đợi bóng người công hợp kiếm, hắn đợi ngày bọn họ gặp lại đã rất lâu rồi.

Đúng là đằng xa có một người tới, nhưng không phải người hãn tướng tượng.

Người kia để râu dài, thân hình kiên cường như cây tùng, tay cầm một thanh kiếm không vỏ, nhưng đoạn mũi kiếm đã đứt lìa.

Nhất kiếm đoạn thủy, thiên giang tuyệt lưu.

Năm xưa bọn họ từng gặp mặt, người này còn xuất một kiếm với Lôi Vô Kiệt. Lúc đó Lôi Vô Kiệt chỉ tiếp một kiếm này đã hôn mê bất tỉnh.

“Sư phụ.” Lô Ngọc Địch cúi đầu nói.

Lúc này Tống Yến Hồi đang nhìn Lôi Vô Kiệt, như đang suy nghĩ: “Nửa bước Tiêu Dao?”

Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên một hồi, sau đó học theo giọng điệu của hắn trả lời:

“Nửa bước Kiếm Tiên?”

Chương 294: Thiên quân vạn mã

Một ngàn binh lính giáp nhẹ lao rất nhanh trên đường, tốc độ hành quân của họ rất nhanh, chẳng khác nào cơn gió. Đây là đội quân có tốc độ nhanh nhất Bắc Ly, Lạc Thành quân. Tất cả binh sĩ đều dùng giáp nhẹ ra trận, giỏi về đột kích bất ngờ. Chuyện hành quân xa xôi tiêu diệt một người như vậy cũng như tập kích trong binh gia, không ai am hiểu hơn họ.

Thế nhưng bọn họ lại đột nhiên dừng lại.

Phó tướng Trần Hồ đứng cuối cùng áp trận ghìm cương hỏi: “Sao vậy?”

Bên cạnh hắn, mưu sĩ tới từ Thiên Khải Xích Vương phủ găng gượng chạy cho bằng đội ngũ, bấy giờ đã thở hồng hộc nói không thành lời.

Có binh sĩ đi đầu thúc ngựa chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Trần Hồ không vui hỏi.

“Báo cáo tướng quân, phía trước có người cản đường.” Binh sĩ xuống ngựa quỳ trên mặt đất.

“Ai dám cản chúng ta? Đối phương có bao nhiêu người, là quân đội nơi nào?” Trần Hồ nghi hoặc nói.

Binh sĩ lắc đầu: “Không phải quân đội.”

“Vậy là gì?”

“Một người một thương.”

Trước thiên quân vạn mã có một thanh trường thương màu bạc hoa lệ đang cắm dưới đất, một cô gái ngồi sau trường thương, thần sắc bình tĩnh.

Trước mặt cô đã chất đồng thi thể ngựa, đếm không xuể. Vài binh sĩ người đầy máu đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Đường này không đi được.” Cô gái chậm rãi nói.

Trần Hồ đứng cuối đội ngũ cả giận nói: “Một người một thương mà cản được các người à? Còn là một ả đàn bà?”

“Các binh sĩ tiên phong đã tới đánh đuổi, nhưng...” Binh sĩ do dự nói.

Trần Hồ quát roi ngựa một cái, lạnh lùng nói: “Nói.”

Binh sĩ cúi đầu: “Nhưng đều bị đánh ngã ngựa, bị trọng thương. Cô gái kia nói nếu cô ta không hạ thủ lưu tình, không phải chỉ trọng thương thôi.”

“E rằng không phải một cô ả bình thường.” Mưu sĩ thở dài: “Năm xưa Nộ

Kiểm Tiên - Nhan Chiến Thiên cũng một mình ép lui mười ngàn đại quân của Nam Quyết. Xem ra hôm nay có người muốn noi theo tiền nhân.”

“Rác rưởi!” Trần Hồ tức giận quát một tiếng, đột nhiên vung roi ngựa phi thẳng về phía trước, không bao lâu sau đã chạy tới đằng trước đội ngũ.

Hắn nhìn cô gái đang ngồi cùng thanh trường thương ở phía trước;

“Người là ai? Vì sao lại cản Lạc Thành quân chúng ta?”

“Tư Không Thiên Lạc.” Cô gái đứng dậy.

Trần Hồ kinh ngạc, nhìn cách ăn mặc của cô gái: “Người là người trong giang hồ?”

“Không, ta là người của Thiên Khải thành.” Cô gái rút thanh trường thương đang cắm dưới đất ra, vạch nhẹ một vạch: “Thiên Khải thành Tứ Thủ Hộ, Chu Tước, phương vị phía nam.”

Trần Hồ nhú mày, đương nhiên hắn từng nghe tới những truyền thuyết trong Thiên Khải thành này. Nghe nói vị thiếu niên cầm thương kia đã mở

một đường máu cho hoàng đế bệ hạ, sau đó những người khác trong Tứ

Thủ Hộ đều ở lại Thiên Khải, chỉ có thiếu niên đó rời khỏi Thiên Khải thành. Nếu đúng là thiếu niên đó, vậy noi theo Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên là điều chắc chắn. Chỉ có điều hắn là nam tử, chuyện này thiên hạ

đều biết. Bởi vì hắn cửa được cô gái xinh đẹp nhất Thiên Khải thành.

Huống chi nếu tính theo tuổi cũng không đúng. Trần Hồ suy nghĩ một chút: “Người là đời sau của vị tiền bối đó?”

Tư Không Thiên Lạc nhướn mày không đáp.

Trần Hồ thầm coi như cô đồng ý, hắn nói: “Nếu người là đời sau của vị tiền bối đó, như vậy nể tình năm xưa của vị đó với hoàng đế bệ hạ, mời cô nương tránh ra. Ta không truy cứu chuyện vừa rồi.”

Tư Không Thiên Lạc cười một tiếng, giơ thương chỉ cái vạch dưới đất:

“Người biết cái vạch này nghĩa là gì không?”

Trần Hồ kinh ngạc, nhìn cái vạch kia đầy nghi ngờ.

“Kẻ qua vạch này, giết.” Tư Không Thiên Lạc lạnh nhạt nói.

Trần Hồ cười lạnh một tiếng, rút trường đao bên hông ra thúc mạnh vào bụng ngựa, phóng thẳng về phía Tư Không Thiên Lạc. Hắn giơ trường đao chém về phía cổ của cô: “Vậy người mau chết đi.”

Tư Không Thiên Lạc lại chỉ thản nhiên nhìn lưỡi đao đang chém xuống, khẽ cúi đầu một cái là tránh được, vung tay phải lên, trường thương phóng ra như giao long đánh về phía Trần Hồ.

“Keng” một tiếng, trường thương đâm vào mũ sắt của Trần Hồ.

Trần Hồ thúc ngựa chạy qua bên cạnh Tư Không Thiên Lạc.

Thần sắc Tư Không Thiên Lạc vẫn hờ hững như trước.

Nhưng sắc mặt Trần Hồ lại chẳng dễ nhìn.

Hắn quay đầu ngựa lại, nhìn bóng lưng Tư Không Thiên Lạc, cái mũ sắt đột nhiên tách thành hai nửa rơi xuống dưới đất. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác sợ hãi, nỗi sợ đó nhanh chóng hóa thành phần nộ. Hắn giơ trường đao quát lớn: “Ép chết nó!”

Cuối cùng cũng nhận được hiệu lệnh của chủ soái, quân sĩ Lạc Thành quân lập tức cao giọng hô theo, ai nấy thúc tuấn mã dưới chân, phóng về phía Tư Không Thiên Lạc.

“Không ai sống sót được sau đợt xung phong của Lạc Thành quân.” Trần Hồ cười ngựa tránh sang một bên, hắn muốn thấy trận đánh này. Cho dù cô gái này tự cao đến đâu cũng sẽ nghĩ cách né tránh.

Thế nhưng Tư Không Thiên Lạc cứ đứng như vậy, chỉ nắm trường thương chặt hơn.

Thật ra trong lòng cô đang sợ, cho dù khi một mình một thương đối diện với Trần Hồ cô cũng sợ. Tuy võ công của cô rất cao nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ lang bạt giang hồ một mình, cũng chưa từng một mình đối diện với chiến trận đáng sợ như vậy.

Nhưng sợ sệt có ích lợi gì? Sợ sệt đâu mang tới thắng lợi.

Tư Không Thiên Lạc vung trường thương nhảy lên.

“Ta dùng một thương nhập Tiêu Dao, giúp người về lại Thiên Khải, nhận lại long vị!”

Một thương xuất ra, gió lớn xoay chuyển.

Một ngàn quân sĩ giáp nhẹ lao tới như nước thủy triều, cứ thế bị cường ép xé ra một khoảng trống!

Trần Hồ kinh ngạc chứng kiến mọi chuyện, khoảnh khắc đó chẳng khác nào thiếu niên ở Thái An điện năm xưa xuất hiện ngay trước mặt mình!

Tư Không Thiên Lạc cảm thấy thân thể thoải mái không nói nên lời, mỗi khi cô vung một thương đều cực kỳ sáng khoái!

Tiêu Dao Thiên Cảnh. Trong số các đệ tử thế hệ này của Tuyết Nguyệt thành, cô lại là người đầu tiên thật sự bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh , trước cả Đường Liên, Lôi Vô Kiệt hay Lạc Minh Hiên!

Cô nhảy vào giữa đám người, trường thương qua lại như du long, từng con tuấn mã ngã xuống trước mặt cô, lại từng binh sĩ ngã từ trên ngựa xuống.

“Một trăm.” Tư Không Thiên Lạc giơ cao trường thương.

“Một trăm hai mươi.” Tư Không Thiên Lạc lau vết máu trên trán, khẽ thở

một hơi.

Cuối cùng Trần Hồ không thể bình tĩnh được nữa, rút đao giết vào. Đội quân của hắn vốn chuyên tập kích, khi đối chiến thường sẽ đánh tan trận doanh của đối phương sau đó từ từ vây giết. Thế nhưng thân pháp của Tư

Không Thiên Lạc quá nhanh, người bị đánh loạn trận hình lại là bọn hắn!

Từng con ngựa ngã xuống, từng binh sĩ bỏ mạng. Có lẽ cô gái trẻ tuổi này thật sự làm được như Nhan Chiến Thiên năm xưa, một người một ngựa nghênh chiến cả thiên quân vạn mã.

Năm xưa Nhan Chiến Thiên giết hai ngàn người trong một vạn đại quân, giết tới mức lòng quân tan tác, hoảng hốt bỏ chạy. Còn quân mình có một ngàn người, liệu Tư Không Thiên Lạc giết tới mấy trăm người thì không chịu nổi đây?

“Người!” Trần Hồ kéo một binh sĩ toàn thân đầy máu bên cạnh lại:

“Người về Lạc thành báo tin! Phái thêm một ngàn người tới! Đi đi!”

Chương 295: Đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành

“Khách quan, trà của ngài đây.”

Trong quán trà nhỏ ven đường, tiểu nhị cung kính bưng một bình trà lên, rót một chén cho vị khách trước mặt. Hắn sống gần đây từ nhỏ, do gia đình nghèo khổ nên tới đây giúp việc đã sáu bảy năm, gặp nhiều khách khứa qua lại, cũng luyện được chút khả năng quan sát. Mà người trước mắt hắn, nhìn là biết hết sức bất phàm.

Người này mặc quần áo màu đen, mày kiếm mắt sáng, tuy mặt mày trẻ

trung nhưng đã mang chút uy nghiêm mơ hồ. Nam tử nâng chén trà, hơi trà mật mờ, hắt thối khê vài cái rồi nhìn nước mưa như tấm rèm châu ngoài quán, hạ giọng hỏi: “Đã mưa nhiều ngày rồi à?”

“Đúng vậy, chỗ chúng ta thường có mưa, nhất là đến mùa này. Có lúc cơn mưa kéo dài hơn nửa tháng.” Tiểu nhị đáp.

Nam tử gật đầu một cái, không nói gì thêm. Tiểu nhị hơi thất vọng, hắt không dám tạo quan hệ với con người khí vũ bất phàm này mà chỉ muốn nói chuyện với hắt một lúc. Cứ như được nói chuyện với người này, hắt sẽ trở thành khác với những người còn lại trong thôn.

“Quê của khách quan xa chỗ này lắm ư?” Tiểu nhị cố gắng tìm đề tài.

“Ừ.” Nam tử đặt chén trà xuống, nhìn màn mưa như đang suy tư: “Ta có hai cái nhà, đều cách đây rất xa.”

“Vậy khách quan tới đây làm gì?” Tiểu nhị thuận theo hỏi tiếp.

Nam tử mỉm cười rồi lạnh nhạt nói: “Giết người.”

Tiểu nhị đột nhiên rùng mình một cái, hắt cổ trăn tỉnh tâm thần, quan sát cẩn thận gương mặt của nam tử nhưng không hề thấy chút đùa cợt nào.

“Khách quan, ngài thật... thật biết nói đùa.” Tiểu nhị lắp bắp.

“Tiểu nhị, có rượu không?” Nam tử không tiếp tục đề tài vừa rồi nữa, đột nhiên hỏi.

Tiểu nhị ngạc nhiên một hồi, sau khi tỉnh táo lại lập tức gật đầu: “Có thì có, nhưng không phải là của quán bán mà là ta chuẩn bị riêng để uống. Mang từ nhà tới.”

“Không sao. Ta trả gấp ba tiền rượu cho người.” Nam tử đáp rất sáng khoái.

“Không phải rượu ngon gì. Khách quan khách khí rồi!” Tiểu nhị chạy đi như làn khói, sau đó ôm một bình rượu nhỏ tới, rót cho nam tử kia một chén.

Nam tử đẩy cái ghế dài nói: “Người cũng ngồi xuống, uống một chén.”

Tiểu nhị vui mừng khôn xiết, quên luôn chuyện nam tử này vừa nói tới đây để giết người, đặt mông ngồi xuống rồi học theo lời mấy tiên sinh nghèo kiết trong thôn nói: “Vinh hạnh! Vinh hạnh!” Trong quán trà không lớn chỉ có hai người bọn họ đang ngồi, không có khách khứa nào khác cần tiếp đón, đương nhiên tiểu nhị không từ chối. Huống chi, được uống rượu với một công tử như vậy, sau này có thể khoác loác rất lâu.

Nam tử uống một hớp rượu, mi mắt dần giãn ra, hỏi: “Đây là rượu gì?”

“Mười tiền đồng một bình rượu, nào có danh tiếng gì, là Lão Tao Thiêu tự

ủ thôi. Không phải ta khoác loác, rượu do cha ta ủ không kém hơn rượu trong mấy quán trọ lèo lẹt kia đâu!” Tiểu nhị uống một hớp rượu, giọng điệu cũng lớn dần.

“Lão Tao Thiêu?” Nam tử mỉm cười. “Rất hay nghe hẳn nhắc tới, không biết Lão Tao Thiêu này có giống trong Tuyết Lạc sơn trang không?”

“Tuyết Lạc sơn trang, cái tên thật văn nhã. Là trang viên đẹp lắm à?”

“Ta không biết. Một người trong số họ tả rất giống người, là một trang viên văn nhã ngoài cửa có tuyết rơi, trong nhà có hoa nở. Người khác lại nói nó là cái quán trọ rách rưới. Chắc là chỉ to hơn cửa hàng của người một chút, hơn nữa gió lọt khắp nơi, nóc nhà còn có lỗ thủng.” Nam tử lại uống một chén nữa rồi đặt chén rượu xuống, ánh mắt vẫn nhìn xa xa. Tiểu nhị vốn định nói thêm gì đó, nhưng ánh mắt của nam tử khiến hẳn ngừng nói. Sau đó nam tử áo đen đặt một thỏi bạc vụn lên bàn: “Tiểu nhị. Tạm thời ta bao trọn quán trà này, hai canh giờ nữa người hãy trở lại.”

Tiểu nhị ngây ngốc: “Khách quan nói vậy là sao?”

“Người quên lời ta vừa nói.” Nam tử vỗ vai tiểu nhị: “Ta tới là để giết người. Mau chạy đi, không chạy thì không kịp nữa đâu.”

Nam tử giọng điệu nặng nề, ánh mắt chân thành, cuối cùng tiểu nhị cũng xác nhận nam tử này thật sự không nói đùa. Hắn cảm thấy toàn thân đột nhiên lạnh lẽo, ngay cả bình Lão Tao Thiêu kia cũng không sưởi ấm được cảm giác lạnh lẽo trong lòng kia. Hắn lão đảo đứng dậy rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Sau khi hắn đi khỏi không bao lâu, vài chục con ngựa đạp tan màn mưa làm đất bùn bắn lên khắp nơi, chạy thẳng tới phía này.

“Cuối cùng cũng tới.” Nam tử thu hồi ánh mắt.

“Dừng.” Người cầm đầu hô to, vung cánh tay phải, vài chục con ngựa lập tức dừng lại. Người cầm đầu tháo khăn đen che mưa trước mặt, để lộ dung mạo đầy những vết đao. Hắn nhìn nam tử áo đen đang chậm rãi uống rượu ở đó, chậm rãi nói: “Đại đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Đường Liên.”

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Huyền Vũ, phương vị phía bắc.” Đường Liên đặt chén rượu xuống, đứng dậy. “Đây là thân phận của ta khi tới đây. Đường

Liên, nếu người nhất quyết muốn thêm Tuyết Nguyệt thành trước tên ta cũng được.”

“Tuyết Nguyệt thành, đại sư huynh Đường Liên. Ta tới là vì sư đệ của ta!”

Người cầm đầu lập tức nhảy xuống, chậm rãi rút kiếm trong tay ra, nước mưa từ từ đánh vào thân kiếm. Nam tử kia nhìn Đường Liên nói: “Ám Hà Tô gia, Tô Trạ.”

“Ám Hà báo tên mình tức là sẽ không để cho đối phương sống. Có điều ta rất tò mò, danh hiệu của người là gì?” Đường Liên hỏi.

“Tham Lang.” Tô Trạm gần từng chữ một.

Đường Liên cười khố: “Xem ra trận này không dễ đánh.”

Tô Trạm gật đầu một cái: “Lần này sẽ có rất nhiều người tới giết hãn, nhưng người lựa chọn đường khó khăn nhất, ngăn chúng ta.”

“Đúng vậy, ai bảo ta là đại sư huynh cơ chứ?” Đường Liên lắc đầu bất đắc dĩ: “Đại sư huynh chẳng phải là để đỡ đao à? Huống hồ, Ám Hà các người và Đường môn của ta có mối huyết thù. Mặc dù ý tưởng của lão gia tử và ta khác nhau, nhưng dù sao ta cũng lớn lên dưới tay của ông ấy. Các người giết ông ấy, cũng phải trả giá.”

Tô Trạm nhẹ nhàng xoay chuôi kiếm: “Ta nghe nói Đường Liên được chân truyền từ đệ nhất cao thủ thiếu niên của Đường môn, Đường Liên Nguyệt.

Tuy còn trẻ nhưng đã tinh thông thủ pháp ám khí đệ nhất Đường môn, Vạn Thụ Phi Hoa. Hôm nay được chứng kiến, coi như vinh hạnh.”

“Người sai rồi.” Đường Liên lắc đầu: “Tuy ta là người của Đường môn, nhưng dẫu sao cũng tới vì người họ Tiêu. Ta không dùng ám khí, chỉ có một chưởng, một quyền và bảy bình rượu.” Hãn đột nhiên đứng dậy, vung tay áo một cái, bảy bình ngọc tinh xảo xếp thành một hàng trên bàn.

“Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang. Đây là bảy bình rượu Tinh Dạ được truyền thụ bởi Tửu Tiên.”

“Mời ngài uống thử!”

Chương 296: Mộ Lương cô phong

Trong một khu vực phế tích, một người chậm rãi cưỡi ngựa đi về phía trước. Trên bả vai hắn cõng một cây gậy, trên cây gậy treo ngược một bình hồ lô, bình hồ lô lung lay không ngừng. Hắn đi tới đâu cũng khiến người ta chú ý, không chỉ vì mái tóc của hắn bạc trắng, mà còn vì hắn đeo một cái mặt nạ ác quỷ màu đỏ.

Cái mặt nạ kia điêu khắc hết sức sống động, trên đường hắn khiến cho đám trẻ con lỡ thấy sợ phát khóc.

“Quý mới hiềm oan quỷ cũ khóc, trời mưa dầm dề tí tách rơi.”

Giọng của người đeo mặt nạ quỷ khàn khàn, như cố tình ép giọng xuống. Hắn nhìn cơn mưa liên miên trước mặt, vẫy nhẹ tay, hồ lô rượu xoay sang trước mặt hắn. Hắn ngửa đầu uống một ngụm rượu, sau khi thỏa mãn mới ợ một hơi: “Đúng là rượu ngon.”

“Năm trước nhà này ngay cửa đó.” Một giọng nói từ xa vọng lại.

“Hoa đào rơi ửng gương mặt ấy.” Giọng nói đó lại gần hơn một chút.

“Người xưa không biết tới nơi nao.” Giọng nói như vang lên bên tai.

“Hoa đào vẫn cười với gió xuân.” Một bóng người đứng trên bức tường đổ

nát, người đó tay cầm trường thương, mái tóc dài phất phơ theo làn gió, nhìn về phía xa, giọng nói đầy cảm thán.

“Thương Tiên.” Người đeo mặt nạ quỷ hơi run rẩy, hồ lô rượu trên cây gậy bay ra, rơi vào tay Tư Không Trường Phong. Tư Không Trường Phong quơ

quơ hồ lô rượu nói: “Rượu người uống rồi lại đem ra đưa ta uống, đúng là xấu bụng. Rõ ràng bên hông người còn một bình mới mà.”

“Bình này.” Người đeo mặt nạ quỷ vỗ nhẹ lên bình rượu bên hông, nhìn về

phía xa: “Là tới biểu vị thành chủ tòa thành thê lương kia.”

“Thê Lương thành.” Tư Không Trường Phong ngửa đầu uống một ngụm rượu: “Lâu rồi không ai nhắc tới cái tên này.”

“Năm xưa khi Bắc Ly khai quốc, đáng lẽ ra nơi này là chốn phồn hoa nhất nhân gian. Năm xưa tới đây gần với các nước Tây Vực, tòa thành kia là tòa thành thuốc trấn thủ phía tây hoàng thành. Thế nhưng khí hậu thay đổi, các nước Tây Vực đi về phía nam, thành Tất La thay thế địa vị của tòa thành này. Cuối cùng nơi này dần dần hoang vu đổ nát, tòa thành đó cũng hóa thành thành không, bị người ta gọi đùa là Thê Lương thành. Thế

nhưng sau này một vị Kiếm Tiên tới sống ở đó, thế nhân ngưỡng mộ mới trở thành Mộ Lương thành.” Người đeo mặt nạ quý sờ bình rượu bên hông. “Một mình làm một thành, khí phách này khiến người ta kính nể.”

“Nếu người tới nơi này, chắc là để tìm người đó?” Tư Không Trường Phong nhíu mày.

“Đương nhiên không phải tới xem cơn mưa hiếm thấy trong sa mạc này rồi. Có một người muốn về nhà, thế nhưng vị kiếm tiên trong thành kia có thể sẽ tới cản hãm. Nhưng lại vừa vặn, ta là con Bạch Hổ phải bảo vệ hãm, dù sao cũng phải làm chút việc theo chức trách.” Người đeo mặt nạ quý

cười nói: “Thương Tiên, chẳng phải người là Chu Tước à?”

“Đều là chuyện đã qua rồi, hồi còn trẻ nói Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ gì còn thấy oai phong lắm liệt. Nhưng bây giờ năm tháng trôi qua, nghe thế chỉ cảm thấy... xấu hổ.” Tư Không Trường Phong tung người nhảy một cái, từ trên bức tường hạ xuống. Một con tuần mã màu đỏ

thăm từ trong góc nhảy ra, đón lấy hãm: “Qua tuổi đó rồi, chẳng qua ta tới giúp... con rể tương lai của ta.”

“Thương Tiên muốn làm quốc trưởng?” Giọng nói của người đeo mặt nạ quý biến đổi kỳ ảo, không nghe ra hư thực.

“Thô tục quá.” Tư Không Trường Phong cười mắng một cái: “Người đã chờ được ta, vậy đi thôi.”

Người đeo mặt nạ quý nói: “Thương Tiên cho là ta vẫn luôn ở đây không đi tiếp là vì đợi người?”

“Không thì chỉ mình người mà muốn cản Lạc Thanh Dương à?” Tư Không Trường Phong khinh thường hừ lạnh một cái, vung tay ném hồ lô rượu về

tay của người đeo mặt nạ quý. Tiếp đó hấn thúc bụng ngựa rảo bước về phía Mộ Lương thành.

“Bị coi thường rồi.” Người đeo mặt nạ quý thở dài, cũng thúc chân vào bụng ngựa đi theo.

“Lần này Thương Tiên tiền bối vào nhóm thứ ba trên Quan Tuyệt bảng, nhưng vẫn kém một bậc so với Lạc Thanh Dương. Thương Tiên có tin mình ngăn được hãn không?” Người đeo mặt nạ quý âm u nói.

“Sư huynh của ta Bách Lý Đông Quân cũng trong nhóm thứ hai, người có tin trong Tuyệt Nguyệt thành ngày nào ta cũng đánh hãn không?” Tư

Không Trường Phong nhướn mày nói: “Chiếm vị trí đại thành chủ nhưng ngày ngày chỉ biết cất rượu với uống rượu. Hạng như vậy ta gặp lần nào là đánh lần đấy.”

“Thương Tiên thật uy phong.” Người đeo mặt nạ quý cười nói.

Rốt cuộc, hình dáng Mộ Lương thành càng ngày càng rõ ràng.

Cửa thành rộng lớn, trên cửa thành hùng vĩ đó treo một cái bảng lớn, mặt trên tấm bảng đã loang lổ không nhìn rõ chữ viết. Thế nhưng trên bảng

có một vết kiếm, xuyên qua tấm bảng.

“Một kiếm qua mười năm, kiếm khí vẫn còn, thật thâm sâu.” Người đeo mặt nạ quý cảm thán: “Chẳng trách hẳn luôn được coi là người đứng đầu Ngũ Đại Kiếm Tiên.”

“Ở đây đi.” Tư Không Trường Phong dừng lại.

Còn cách cửa thành Mộ Lương tới mấy trăm bước, nhưng Tư Không Trường Phong đã ghìm cương dừng ngựa lại, người đeo mặt nạ quý cũng không phản đối, cùng dừng lại.

Sau thời gian khoảng một nén nhang, Tư Không Trường Phong vẫn cầm trường thương, lưng ưỡn thẳng tắp. Người đeo mặt nạ quý lúc lắc bầu rượu trống không, ngửa đầu uống nốt vài giọt cuối cùng rồi liếm môi một câu, giờ tay chạm vào bầu rượu còn đầy bên hông, có vẻ định đổi ý.

“Đến rồi.” Tư Không Trường Phong đột nhiên ngẩng đầu.

Ánh mắt dưới tấm mặt nạ quý đột nhiên phát sáng.

Có một kiếm từ phía tây tới.

Không, chỉ có một cái vỏ kiếm!

Vỏ kiếm rất dài, dài gần gấp đôi kiếm bình thường. Thế nhưng trong thế gian chỉ có một thanh kiếm đặt trong vỏ kiếm này.

Kiếm tên Cửu Ca, kiếm chưa rời vỏ nhưng đã đánh bại tất cả kiếm khách trong thiên hạ. Tuy chưa được liệt trong Thập Đại Danh Kiếm nhưng danh tiếng lại chẳng hề kém cạnh.

Còn giờ phút này, kiếm đã rời vỏ!

Vỏ kiếm nhanh chóng bay về phía Tư Không Trường Phong, cuốn theo bụi bặm đầy đất. Sắc mặt Tư Không Trường Phong không hề thay đổi, mãi tới khi vỏ kiếm đến trước mặt mới đột nhiên vung trường thương.

Trường thương va chạm với vỏ kiếm.

Một cái khe dài vài chục trượng đột nhiên xuất hiện!

Cuồng phong đầy mặt đất, người đeo mặt nạ quý vung nhẹ trường côn, đánh tan gió lớn trước mặt.

Trường thương của Tư Không Trường Phong hất lên, vỏ kiếm bay thẳng về.

Vỏ đã hiện, kiếm còn chưa hiện!

Tư Không Trường Phong đột nhiên quay đầu ngựa, hạ trường thương xuống: “Đi thôi.”

“Không hổ là tỷ thí của cao thủ trên Quan Tuyệt bảng, thật thi vị.” Người đeo mặt nạ quý cảm thán.

“Hắn không có ý ra khỏi thành.”

“Làm sao người biết?”

“Kiếm ý trên vỏ kiếm nói với ta.”

“Có thi vị.” Người đeo mặt nạ quý quay đầu. “Nhưng ta còn chưa tặng lễ.”

“Người có thể học theo Lạc Thanh Dương, phi kiếm xa mười dặm.” Tư Không Trường Phong không quay đầu lại nói.

“Để thử xem.” Người đeo mặt nạ quý vung trường côn một cái, đánh hồ lô rượu bên hông bay lên. Hắn xuất một chiêu thật nặng vào bầu rượu, khiến nó bay thẳng về phía cửa thành xa xa.

Một bóng người màu xám đột nhiên xuất hiện trên tường thành, giơ tay nhận lấy hồ lô rượu.

“Đã tặng lễ, đi.” Người đeo mặt nạ quý thúc ngựa chạy như điên, nhưng phương hướng lại khác hẳn với Tư Không Trường Phong.

Đúng lúc này Tư Không Trường Phong quay đầu sang, nhìn bóng lưng hẳn như đang suy tư, nhỏ giọng nói: “Bạch Hổ...”

Chương 297: Ý nghĩa rút kiếm

Sau khi Tống Yến Hồi nhường chức thành chủ, hẳn lập tức tới Kiếm Lư của Vô Song thành khố tu, cố gắng bước vào cảnh giới Kiếm Tiên, sánh vai với kiếm khách tuyệt thế như Lạc Thanh Dương, Tạ Tuyên. Ban đầu khi vừa buông bỏ chức thành chủ, hẳn tiến bộ thần tốc, nhưng đột nhiên lại cảm thấy mình vẫn kém một chút.

Lô Ngọc Định không biết những điều này, thấy Tống Yến Hồi cầm kiếm tới, trên người lại có kiếm khí mạnh mẽ như vậy, cho là sư phụ đã thật sự bước vào cảnh giới Kiếm Tiên.

Thế nhưng Lôi Vô Kiệt lại khác, Lôi Vô Kiệt luyện Kiếm Tâm quyết, hiểu rõ nhất về kiếm khí trên người mỗi người. Còn lúc này, tuy Tống Yến Hồi rất mạnh nhưng còn kém một chút so với những vị Kiếm Tiên mà hẳn từng gặp.

“Trong Kiếm Lư có kiếm đạo, nhưng ngoài Kiếm Lư mới có sinh tử. Ta bế

quan không ra ngoài, nhưng lại không thể tiến bộ được. Cho nên ta rời thành tới đây, dùng máu của người để trải đường cho ta.” Tống Yến Hồi trầm giọng nói.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ nói: “Người không thấy xấu hổ à?”

Lô Ngọc Định tức giận mắng: “Người nói nhăng nói cuội gì đấy?”

“Các người còn gọi Vô Song thành cái nổi gì, chẳng bằng gọi là Vô Sĩ thành đi.” Lôi Vô Kiệt bĩu môi: “Trước thì mười mấy người đánh một mình ta, dùng nhiều đánh ít thì thôi. Bây giờ lại có thành chủ cũ tới, ý lớn hiếp nhỏ, không thấy mất mặt à? Tổng tiền bối, người còn lớn hơn sư phụ ta vài tuổi, người định rút kiếm với ta?”

“Sau khi ngăn người lại, ta sẽ tới tìm sư phụ người.” Tổng Yến Hồi coi khiêu khích của Lôi Vô Kiệt như không thấy, bình tĩnh nói: “Ta sẽ không giết người. Nhưng đời này người không còn cơ hội dùng kiếm nữa.”

“Dọa ta?” Lôi Vô Kiệt ưỡn thẳng người: “Ta họ Lôi, Lôi trong Lôi gia bảo.

Người biết người họ Lôi chúng ta trước nay thanh thế lớn, không sợ bị dọa!”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên xuất kiếm, nhanh như sấm sét!

Ngày trước dưới Thương Sơn, Lôi Vô Kiệt tiếp một kiếm của Tổng Yến Hồi rồi ngắt xiu. Nhưng hôm nay vật đổi sao dời, Lôi Vô Kiệt không còn là

thiếu niên ngốc nghếch thấy sát thủ có tiếng như Minh Hầu là kích động tới nhiệt huyết sôi trào nữa. Bây giờ hẳn là người có thể cưỡng ép vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, giao thủ cùng đệ nhất Quan Tuyệt bảng Mạc Y.

Tổng Yến Hồi nhà người tính là gì?

Tổng Yến Hồi cũng xuất kiếm, kiếm của hắn khác với kiếm của rất nhiều kiếm khách khác, kiếm của hắn rất chậm rãi thông thả. Từ nhỏ hắn chỉ

thích luyện kiếm bên bờ sông ở Vô Song thành, nước sông luôn chảy rất chậm rãi nhưng từ xưa tới nay chưa bao giờ ngừng.

Một kiếm đánh ra, kiếm khí dâng trào như nước thủy triều, tạo thành từng đợt sóng ập tới. Như, Vạn Thủy Thiên Sơn!

“Thật tốt.” Kiếm của Lôi Vô Kiệt tuy nhanh nhưng trước mặt kiếm khí cuộn cuộn như vậy vẫn còn kém một bậc, bị đánh không ngừng lui lại phía sau.

Lô Ngọc Định ôm trường thương: “Kiếm của sư phụ ta, đương nhiên là kiếm tốt rồi.”

“Không, ta nói là thật tệ.” Lôi Vô Kiệt nhảy lên, trường kiếm chỉ lên trời:

“Tệ trong tệ hại.”

“Người muốn chọc giận ta.” Tống Yến Hồi cười lạnh nói.

“Không, ta chỉ khó chịu thôi.” Trong lúc đang nói hai người lại giao đấu một kiếm, trên người Lôi Vô Kiệt lại có thêm một vết chém, nhưng miệng hắn vẫn không chịu ngừng: “Nghe nói thuở thiếu thời Tống tiên bối từng chém một kiếm lên trời, chiêu kiếm đó đẹp tới mức chim én đã bay đi còn quay đầu trở lại, không ngừng lượn quanh kiếm khí lưu lại trên không trung. Cho nên mới tên là Tống Yến Hồi. Thế nhưng hôm nay chứng kiến, đúng là cực kỳ thất vọng.”

“Cực kỳ thất vọng.” Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng, múa Tâm kiếm trong tay lên: “Khi một kiếm khách quên mất ý nghĩa xuất kiếm của mình, hắn sẽ

mất đi kiếm tâm. Một người mất đi kiếm tâm, làm sao trở thành Kiếm Tiên được?”

“Tống tiên bối, người còn nhớ mục đích mình rút kiếm không?”

“Ta rút kiếm là vì bảo vệ, bảo vệ người ta quý trọng.”

“Ta vào Tiêu Dao Thiên Cảnh.” Kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt nhẹ nhàng chỉ

xuống, bộ quần áo đỏ tung bay, ánh mắt sáng như Bắc Đẩu.

“Tiêu Dao Thiên Cảnh!” Lô Ngọc Định cả kinh, thiếu niên áo đỏ trước mặt mới mười tám tuổi nhưng đã đạt tới trình độ mà đại đa số người trong giang hồ không cách nào sánh kịp, người này, có lẽ sẽ thành đối thủ của Vô Song thành trong phương diện kiếm đạo.

“Tổng tiền bối, năm xưa người cho ta một kiếm, khiến ta biết ý nghĩa của việc rút kiếm. Hôm nay ta cũng trả lại người một kiếm, nếu người muốn trở thành Kiếm Tiên, vậy phải học lại từ rút kiếm đi lên.” Lôi Vô Kiệt dựng dọc kiếm trước mặt: “Chỉ có một kiếm, phân thắng bại.”

Ánh mắt Tống Yến Hồi càng ngày càng lạnh lẽo: “Người quá ngông cuồng.”

“Ta còn trẻ, ta có thể ngông cuồng.” Thân hình Lôi Vô Kiệt khẽ động, trường kiếm đã xuất.

Tống Yến Hồi đột nhiên nhắm hai mắt lại, xuất kiếm nghênh đón.

Thân hình hai người lướt qua nhau.

Lôi Vô Kiệt ngã quỵ trên mặt đất, y phục đỏ tươi trên người đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thẫm. Hắn chống kiếm xuống đất, nôn ra một ngụm máu tươi, ánh mắt hơi nhắm lại nhưng vẫn cố gắng mở ra, gần như ngất xỉu. Nhưng hắn lại cười một tiếng rồi lau đi vết máu bên mép.

Tống Yến Hồi vẫn đứng đó.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên rời khỏi thành, sư phụ hỏi hắn vì sao lại ra khỏi thành. Hắn trả lời mình muốn đi luyện kiếm. Sư phụ lại hỏi hắn, vì sao lại

ra ngoài thành luyện kiếm. Hắn trả lời ngoài thành có chuyện bất bình, hắn muốn rút kiếm vì chuyện bất bình, rút kiếm vì người trong thiên hạ, rút kiếm vì nỗi khổ của trăm họ. Lúc đó sư phụ vui mừng gật đầu một cái: Được, là thanh kiếm tốt. Sau đó hắn đi ngang qua một thôn trang, nơi đó gặp nạn đê vỡ lũ lụt. Hắn vung kiếm ngăn nước sông, hợp sức với

Lạc Hà Tiên Tử nổi danh khắp thiên hạ ngăn cản nước lũ tràn qua chỗ đê vỡ suốt nửa khắc, cứu hơn một nghìn nạn dân, có thể gọi là truyền thuyết.

Đến bây giờ hắn vẫn nhớ chiêu kiếm hôm đó, đó là đỉnh cao trong cuộc đời của hắn. Nhưng sau đó hắn không thể thi triển chiêu kiếm tuyệt thế như

vậy nữa.

Hắn gặp Lý Hàn Y tay cầm Thiết Mã Băng Hà, đối phương không chút lưu tình chém đứt mũi kiếm của hắn. Sau đó hắn trở lại Vô Song thành, thừa kế

chức vị thành chủ, dốc hết sức lực gìn giữ địa vị của Vô Song thành đang lao đảo sắp ngã. Hắn vẫn luyện kiếm, hơn nữa không ngừng tính toán nguyên nhân thất bại của mình hôm đó, từng đêm nối tiếp nhau không ngừng luyện kiếm.

Hắn quên lời nói rút kiếm vì chuyện bất bình.

Cũng quên lời nói rút kiếm vì người trong thiên hạ.

Hắn chỉ muốn Vô Song thành thắng được Tuyết Nguyệt thành, kiếm của mình thắng được Thiết Mã Băng Hà.

“Khi người luyện kiếm chỉ vì luyện kiếm, người đã mất đi linh hồn của kiếm.” Lôi Vô Kiệt dùng hết sức lực nói nốt một câu.

Tống Yến Hồi chậm rãi tra kiếm vào vỏ.

“Sư phụ!” Lô Ngọc Địch vội vàng tới đỡ, bởi vì hắn thấy một giọt máu tươi chảy ra từ ống tay áo của Tống Yến Hồi.

Tống Yến Hồi xua tay một cái, giậm mũi chân lao về phía xa, bỏ mặc đám đệ tử Vô Song thành. Lô Ngọc Địch quay đầu nhìn Lôi Vô Kiệt đang chống kiếm xuống đất mới không ngã quỵ, ánh mắt tỏa ra sát ý.

Lôi Vô Kiệt nhìn Lô Ngọc Địch cầm trường thương bước từng bước một về

phía mình, thở dài: “Không ngờ lần đầu tiên trong cuộc đời này ta thật sự bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, lần đầu tiên đánh ngang tay với cao thủ tuyệt thế. Nhưng lại phải chết ở đây.”

Chương 298: Vô Song Tuyệt Nguyệt

Lô Ngọc Địch đi tới trước mặt Lôi Vô Kiệt: “Ta vốn không muốn giết người.”

“Nhưng câu tiếp theo mới là lời người muốn nói.” Lôi Vô Kiệt không ngần đầu, nhìn máu của mình nhuộm đỏ bãi cỏ trước mắt.

Lôi Vô Kiệt không phản đối, tiếp tục nói: “Thực lực của người vượt ngoài tưởng tượng của ta. Nếu để mặc cho người tiếp tục như vậy, có lẽ sau này Vô Song sư đệ thật sự có địch thủ, ta không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

“Đúng là Vô Sĩ thành.” Lôi Vô Kiệt dld nói.

“Chết đi.” Lôi Vô Kiệt chột vung trường thương đâm thẳng xuống.

Lôi Vô Kiệt nhắm hai mắt lại, với năng lực của hắn, có thể giao chiến một kiếm với Tống Yến Hồi khiến hai bên cùng bị thương đã là dốc hết sức lực rồi. Lúc này đừng nói rút kiếm tỷ thí với Lô Ngọc Địch, hắn thậm chí không còn sức đứng lên.

Tiêu Sát à, không được thấy người bước vào tòa thành đó rồi.

Tiêu Sát à, phải chăm sóc thật tốt cho Diệp cô nương đấy.

Tiêu Sát à, đừng có chết.

“Sư huynh cẩn thận!” Đột nhiên có đệ tử Vô Song thành gầm lên: “Có ám khí!”

Lô Ngọc Địch nhướn mày, đúng là nghe thấy có tiếng xé gió bay tới, nhắm thẳng về phía mình. Hắn nhanh chóng thối lui ba bước, vùng trường thương chém ám khí kia thành hai nửa.

Trong ám khí kia có chất lỏng tỏa ra.

“Có độc?” Lô Ngọc Địch tiếp tục lùi lại ba bước, thầm nhủ: Chắc là Đường Liên tới.

Thế nhưng trong không trung lại tràn ngập một mùi vị kỳ quái Hình như là mùi thịt.

Rất thơm ngon.

Mọi người nhìn về phía ám khí kia mới phát hiện đó là một cái bánh bao thịt, vừa rồi đã bị Lô Ngọc Địch chém thành hai nửa, bây giờ nước thịt văng khắp nơi, mùi thịt cũng lan tỏa.

Lô Ngọc Địch quay đầu nhìn về phía phóng ám khí tới, ánh mắt lạnh lẽo.

Chẳng biết từ bao giờ, nơi đó đã có một người. Trên đường lớn này xung quanh trống trải, nếu có ai tới chỉ liếc mắt một cái là thấy ngay. Thế nhưng người này lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động. Người này mặc quần áo màu trắng, hình dáng như một công tử văn nhã, cầm một cái bánh bao thịt trong tay, gặm từng miếng một chẳng chút hình tượng: “Bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về, quả nhiên là thật.”

Lô Ngọc Địch nhìn hẩn hỏi: “Người là ai?”

Lôi Vô Kiệt cũng cau mày nhìn người vừa dùng một cái bánh bao nhân thịt cứu tính mạng mình: “Người là ai?”

“Quả nhiên đại nhân vật không nhớ được ta.” Người áo trắng thở dài, lại cắn một miếng bánh bao: “Ta tên là Tạ Yên Thụ, người của Lĩnh Nam

Tạ

gia. Bây giờ đang học nghệ ở Tuyết Nguyệt thành, Lôi sư đệ, chúng ta từng gặp nhau rồi.”

“Ồ, là người à?” Lôi Vô Kiệt nghĩ ra. Lúc đó hắn và Tiêu Sắt vừa tới Tuyết Nguyệt thành, khi một mình leo Đăng Thiên các, người hắn gặp ở tầng thứ

nhất chính là Tạ Yên Thụ trước mặt. Lúc đó hắn còn ngồi trên bậc thang ăn bánh bao, còn bảo Lôi Vô Kiệt đợi mình, sau khi hắn ăn bánh bao xong mới đánh nhau. Đáng tiếc... hình như bị một quyền của mình đánh bay. Lôi Vô Kiệt cảm thấy thất vọng: “Lúc đó võ công của người hơi....”

Tạ Yên Thụ lắc đầu: “Bây giờ võ công của ta vẫn thế thôi. Người khác học một năm là chạy lên lầu trên, bây giờ ta vẫn đang thủ dưới tầng thứ nhất.

Cũng coi như chuyện trước chưa từng có sau cũng sẽ không ở Tuyết Nguyệt thành.” Tạ Yên Thụ nói xong câu này vẫn chẳng hề lo lắng ăn bánh bao, căn bản thấy việc đó là nhục nhã gì ngược lại coi là vinh quang.

Lô Ngọc Địch giơ trường thương: “Nếu là cao đồ của Tuyết Nguyệt thành, như vậy, xin chỉ giáo.”

Tạ Yên Thụ ăn nốt cái bánh bao cuối cùng, che lỗ tai nói: “Đừng như vậy, đừng như vậy. Câu này của người hù dọa ta rồi đấy, ta chỉ là một con cháu thế gia không thiên phú gì, cần gì dọa ta như vậy.”

“Giả ngây giả dại.” Lô Ngọc Địch nổi giận gầm lên, trường thương đập xuống.

“Kiếm Tâm Du Long.” Lôi Vô Kiệt quát lên một tiếng, Tâm kiếm lập tức bay ra đánh bay trường thương của Lô Ngọc Địch. Sau đó hắn tung

người nhảy một cái, rơi xuống sau lưng Tạ Yên Thụ, duỗi tay ra. Tâm kiểm về vỏ, hần hạ giọng nói với Tạ Yên Thụ: “Đi mau.”

Tạ Yên Thụ lại lắc đầu một cái: “Lôi sư đệ đừng sợ, còn nhớ những lời ta nói với người dưới Đãng Thiên các năm xưa không? Sau này xông xáo giang hồ, sư huynh sẽ bảo vệ người. Sư huynh nói được là làm được, hôm nay không để người chết cũng không cho người chết. Nghe Thiên Lạc sư tỷ

nói từ khi người xông xáo giang hồ đến giờ, hình như chưa thắng được lần nào. Hôm nay thắng một lần cho người thoải mái một chút. Người nhìn đi, người của chúng ta tới rồi!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cách đó không xa mười mấy đệ tử trẻ tuổi cầm kiếm vác đao đi về phía này. Bọn họ đều mặc quần áo màu trắng, trên áo là một vòng trăng khuyết cong cong mỹ lệ.

“Lũ cháu trai Vô Song thành, nên coi chừng, đây là đệ tử thiếu niên giang hồ chân chính - Tuyết Nguyệt lang!” Tạ Yên Thụ cao giọng quát: “Lát nữa sẽ đánh chết các người!”

Lôi Vô Kiệt trợn tròn hai mắt.

“Đừng có gánh hết mọi chuyện như vậy, người là đệ tử của ba vị thành chủ, mạnh hơn một chút so với những đệ tử bình thường chúng ta. Nhưng hai năm đấu khó đấu nổi bốn cái chân, cũng phải cho chúng ta cơ hội thể

hiện chứ?” Tạ Yên Thụ đỡ Lôi Vô Kiệt đã kiệt sức sắp ngã. “Nhớ đấy, có Tuyết Nguyệt thành sau lưng người, Vô Song thành, không đủ cho chúng ta đánh! Giang hồ, cũng chẳng đủ cho chúng ta đánh!”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Sư huynh đúng là hào khí ngất trời.”

“Câu này không phải ta nói.” Tạ Yên Thụ gãi đầu: “Là tam thành chủ dạy ta.”

Lô Ngọc Địch thu thanh trường thương lại nhìn các đệ tử Tuyết Nguyệt thành đang chạy tới, trầm giọng nói: “Tuyết Nguyệt thành và Vô Song thành đã hòa bình nhiều năm, hôm nay định gây ra xung đột hay sao?”

“Ha ha ha ha ha ha.” Tạ Yên Thụ ngửa mặt lên trời cười dài.

“Người cười cái gì?” Lô Ngọc Địch cau mày.

“Đúng là Vô Sĩ thành. Người muốn giết Tiêu sư đệ của ta, cản Lôi sư đệ của ta, bây giờ lại nói là chúng ta hòa bình . Người đang chọc cười ta à?

Huống chi, mấy năm nay chúng ta thật sự hòa bình với nhau ư? Là chúng ta lừa để ý tới các người mà thôi.”

Sắc mặt Lô Ngọc Địch vẫn không hề thay đổi: “Lôi Vô Kiệt tự mình thừa nhận, hắn tới đây không phải với thân phận đệ tử Tuyết Nguyệt thành, còn

nói chuyện này không liên quan tới Tuyết Nguyệt thành. Đây không phải chuyện nhỏ, Tuyết Nguyệt thành muốn ôm chuyện này vào người ư?

Người chịu được trách nhiệm này sao?”

“Ta nhớ vào. Hắn sợ liên lụy tới nhà mẹ đẻ, mọi chuyện đều ôm vào người mình. Chẳng lẽ nhà mẹ đẻ chúng ta lại coi là thật, phải mông nói chuyện này không liên quan gì tới chúng ta rồi để hắn đâm đầu vào chỗ chết?

Chuyện như vậy, ta không làm được, đệ tử Tuyết Nguyệt thành không làm được, ba vị thành chủ càng không làm được. Hắn trọng tình, đương nhiên chúng ta cũng trọng nghĩa. Đây mới là Tuyết Nguyệt thành, đây mới là đệ

tử của Tuyết Nguyệt thành! Chuyện của bọn họ chính là chuyện của Tuyết Nguyệt thành, có làm chuyện rắm thôi gì cũng là chuyện của

Tuyết Nguyệt thành!” Tạ Yên Thụ giọng nói sang sảng, e rằng có cách mấy dặm cũng nghe thấy.

“Tạ sư đệ!” Mười mấy người kia đã càng lúc càng gần, người cầm đầu cao giọng gọi.

Tạ Yên Thụ đáp lời, vén tay áo, rút trường đao bên hông giơ cao hô:

“Huynh đệ, đánh cho ta!”

“Đánh tới chết!”

Chương 299: Song đao xông trận

“Người giết được bao nhiêu người, ba trăm? Năm trăm? Hay là một ngàn?” Trần Hồ nhìn cô gái cầm thương qua lại giữa Lạc Thành quân, phần nộ quát. Lúc này Trần Hồ tóc tai bù xù, áo giáp vỡ nát, đã vài lần hấn lao lên muốn ngăn cản Tư Không Thiên Lạc, đều suýt nữa bỏ mạng dưới mũi thương của cô.

Tư Không Thiên Lạc nhẹ nhàng nhảy lên, xuất cước đá văng một binh sĩ lao về phía mình. Cô nhìn Trần Hồ, ánh mắt bình tĩnh: “Người có thể thấy, ta không muốn giết người.”

Trần Hồ cười nhạt: “Trên chiến trường không ai vì sự nhân từ của đối phương mà nhân từ cả.”

“Vậy ta sẽ giết người.” Thân hình Tư Không Thiên Lạc lóe lên, trường thương vung thẳng xuống.

Trần Hồ giơ trường đao lên đỡ, bị ép tới mức lún xuống đất, hấn cười thảm nói: “Không, người đã không kịp rồi.”

Tư Không Thiên Lạc thu thương, cô cảm nhận được mặt đất đang rung khê, đám lính Lạc Thành quân giết tới đỏ cả mắt cũng dừng lại. Bọn họ đột nhiên quay đầu, thấy một đội nhân mã đang chạy về phía này.

Tiếp viện của Lạc Thành quân.

Tư Không Thiên Lạc nhú mày, bởi vì viện quân không phải chỉ một ngàn người, mà ròng rã ba ngàn người.

Tướng sĩ cầm đầu đáng vẻ cực kỳ khôi ngô, gương mặt có một vết sẹo đao kéo dài khắp cả khuôn mặt, trông rất hung dữ. Hắn nhìn đáng vẻ chật vật của Trần Hồ, chế nhạo nói: “Nghe lính của người nói nghiêm trọng như

vậy ta còn tưởng gặp đại quân Nam Quyết chứ. Hóa ra là một con nhóc, một con nhóc thôi mà đánh Tật Phong doanh của các người thành ra thế này à?”

Trần Hồ không để ý tới lời chế giễu của hắn, lau vết máu trên mặt: “Diêu Quân Đức, đừng coi thường cô ta.”

“Sức một người thì được đến đâu?” Diêu Quân Đức giơ tay vuốt cằm: “Có điều con bé này cũng xinh xắn thật. Đáng tiếc, cán chết đi!”

Tư Không Thiên Lạc thần sắc không hề thay đổi, cầm thương đứng vững ở

đó. Chỉ có điều lúc này đối mặt với cô là ba ngàn bảy trăm binh sĩ trang bị

hoàn hảo chứ không phải một ngàn người vừa rồi. Đây là khác biệt về bản chất, lần này, Tư Không Thiên Lạc chắc chắn sẽ chết.

“Đáng tiếc.” Trần Hồ than nhẹ, mấy lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc dưới mũi thương của Tư Không Thiên Lạc, đương nhiên hắn biết đối phương đang cố lưu thủ. Nhưng chuyện tới nước này, cho dù người muốn để Tư Không Thiên Lạc chạy cũng không làm được.

Diêu Quân Đức hứng thú nhìn mũi Ngân Nguyệt thương tuyệt mỹ kia, tò mò nói: “Cô ta làm vậy là sao, định dùng sức mình mình đánh với ba

ngàn quân của ta à? Còn không chạy? Ta thích đối thủ sợ hãi chạy trốn, sau đó phi ngựa qua người chúng, nhìn chúng hoảng sợ tròn tròn hai mắt chết đi.

Kiều ngạo như vậy đúng là chẳng thú vị gì cả.”

“Toàn quân bày trận.” Diêu Quân Đức thu lại vẻ lười biếng vừa rồi, gầm lên một tiếng.

Ba ngàn binh sĩ cùng gõ binh khí, tỏ ý đáp lời.

“Xung...” Diêu Quân Đức chậm rãi nói.

“Đợi đã!” Trần Hồ đột nhiên ngắt lời.

Diêu Quân Đức không vui: “Sao vậy?”

“Người nghe xem.” Trần Hồ cau mày: “Có phải có tiếng động không?”

Toàn bộ mọi người im lặng, ai cũng cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển nhẹ nhẹ.

“Có quân đội đang tới gần.” Trần Hồ kết luận.

“Ba ngàn người hay bốn ngàn người?” Diêu Quân Đức hạ giọng nói.

“Có lẽ còn nhiều hơn.” Trần Hồ lo lắng đáp.

Ở phía xa, đoàn khách không mời mà đến từ từ để lộ hình danh của mình.

Trần Hồ lui lại vài bước: “Là... là chúng.”

Thanh thế của tiếng vó ngựa như nước thủy triều, toàn bộ mặt đất đều bị bọn họ giẫm nát, tiếng vó sắt gõ xuống đất như tiếng sấm rền trên bầu trời.

Toàn bộ Bắc Ly chỉ có một đội quân có uy thế như vậy.

Diệp Tự doanh.

Không có bốn ngàn cũng chẳng đến ba ngàn, chỉ có một ngàn người.

Nhưng khác với Lạc Thành quân, đây là một nhánh kỵ binh hạng nặng.

Bọn họ mặc giáp nặng lưng đeo song đao, mỗi lần xuất hiện đều là ác mộng trong lòng kẻ địch! Diêu Quân Đức nhập ngũ đã lâu, đương nhiên biết Diệp Tự doanh đáng sợ đến mức nào, cho dù có ba ngàn Lạc Thành quân cũng không dám tùy tiện đối đầu với họ.

“Làm thế nào bây giờ?” Trần Hồ nhỏ giọng hỏi.

Diêu Quân Đức thu hồi vẻ mặt ngạo mạn vừa rồi, nghiêm túc nói:

“Không thể động binh với Diệp Tự doanh được, ta không chọc nổi tên Diệp Khiếu Ứng kia. Diệp Tự doanh cũng rất khó đối phó, cứ giảng hòa trước đã.

Cùng là quân đội Bắc Ly, lẽ nào lại đánh nhau thật tay?”

Một ngàn người kia chạy thẳng từ bên mé tới, chớp mắt đã đến trước mặt.

Ban đầu Diêu Quân Đức và Trần Hồ liều mạng suy nghĩ xem nên giảng hòa với Diệp Tự doanh như thế nào, mồ hôi đã chảy đầu đầu. Thế nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện có điểm không đúng.

Diệp Tự doanh có vẻ không định dừng lại!

Bọn họ muốn, xông trận?

“Bày trận, bày trận! Phòng ngự!” Cuối cùng Diêu Quân Đức cũng tỉnh ngộ, hăn rút trường đao hét lớn: “Bọn họ định xông trận!”

Hăn muốn giảng hòa, nhưng có vẻ Diệp Tự doanh không muốn ngồi xuống nói chuyện, vừa tới đã lập tức xông trận! Cũng là giết người! Đây

chính là tác phong của Diệp Tự doanh. Chỉ có điều Lạc Thành quân không ngờ bọn họ đối mặt với quân đội Nam Quyết đã vậy, đối mặt với quân đội Bắc Ly cũng chẳng khác gì.

Thế nhưng Lạc Thành quân dù sao cũng là tinh nhuệ, nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự xong xuôi. Còn một ngàn Diệp Tự doanh đã lao tới trước mặt bọn họ.

“Phá trận!” Thiên phu trưởng cầm đầu gầm lên trời, một ngàn binh sĩ cùng rút song đao trên lưng ra, gầm lên với trời. Khí thế đó như kinh động cả

đất trời, khiến vài binh sĩ Lạc Thành quân nhát gan lập tức ngất xỉu.

Thống soái trung quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng là người đứng đầu quân ngũ Bắc Ly, có mười vạn binh sĩ dưới quyền, nhưng Diệp Tự doanh chân chính chỉ có hai ngàn người. Mà những người trở thành một trong số hai ngàn đó đều là binh sĩ sống sót qua sa trường, một người có thể địch được trăm người!

“Xé tan chúng ra!” Thiên phu trưởng cầm đầu nghiêm nghị quát.

Ngàn người vung mạnh song đao xông thẳng vào, phòng thủ có vẻ vững như tường đồng vách sắt kia lập tức bị xé ra một lỗ hổng. Đường đường Lạc Thành quân, nhưng trước mặt bọn họ chẳng khác nào dê con chuẩn bị

làm thịt.

“Chém tướng!” Thiên phu trưởng quay đầu ngựa, một mình xông về phía Lạc Thành quân.

“Chỉ bằng người?” Diêu Quân Đức ghìm cương ngựa quay đầu lại nhìn thiên phu trưởng xông tới, vung mạnh thanh đao nặng trong tay.

Đao vung lên.

Đầu rơi xuống.

Thiên phu trưởng của Diêu Quân Đức nắm lấy cái đầu rớt xuống, thúc ngựa đi tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, hô dài: “Về trận!”

Diệp Tự doanh vừa xung phong càn quét khiến Lạc Thành quân tán loạn, nhanh chóng thu đao trở về, bảo vệ xung quanh thiên phu trưởng và Tư Không Thiên Lạc.

“Các người là?” Tư Không Thiên Lạc nhìn thiên phu trưởng.

“Là viện binh của người.” Thiên phu trưởng thần sắc lạnh lùng, vung cái đầu trong tay lên, một bóng người màu xanh lục bay ra từ giữa những kỵ sĩ mặc giáp nặng đeo song đao, giơ tay nhận lấy cái đầu này.

Cô mới là thống lĩnh thật sự của Diệp Tự doanh.

Diệp Nhược Y nhận cái đầu Diêu Quân Đức mà thiên phu trưởng ném sang, thúc ngựa quay đầu lại, giơ cái đầu lên cao. Cô vận hết chân khí, đối mặt với ba ngàn Lạc Thành quân, chỉ nói một chữ.

“Lui!”

Chương 300: Gặp lại

Cô gái trước mặt mặc áo lục, khoác giáp nhẹ, hoàn toàn khác với những kỵ

binh giáp nặng đeo song đao kia. Thế nhưng Trần Hồ chỉ nhìn một cái là hiểu thân phận của người này. Cô họ Diệp, Diệp trong Diệp Khiếu Ưng, cũng là Diệp trong Diệp Tự doanh.

Đương nhiên trông cô không giống vị đại tướng quân Bắc Ly thô kệch kia.

Cô cực kỳ xinh đẹp.

Cho nên giống vị phu nhân đại tướng quân phong hoa tuyết đại kia tới chín phần mười.

Trần Hồ không hề do dự, lập tức xoay người phóng lên ngựa, kéo cương quay đầu ngựa ra lệnh: “Lui!”

“Chủ soái của chúng ta bị người ta giết, người lại bảo chúng ta lui?” Phó tướng của Diêu Quân Đức ở bên cạnh gầm lên với hắn.

Trần Hồ vung roi đánh thẳng vào mặt hắn, giọng điệu bình tĩnh: “Người muốn ba ngàn Lạc Thanh quân chôn theo chủ soái của người à?”

Tam quân của Bắc Ly.

Thượng tướng quân Trình Lạc Anh, quân đội dưới trướng chủ yếu dùng giáp nhẹ, dưới quyền có chín ngàn Hồ Báo kỵ, giỏi về đột kích, tốc độ hành quân cực nhanh.

Hạ tướng quân Viên Huy Lâm, dưới trướng là đội quân trinh thám nổi tiếng khắp thiên hạ, am hiểu bày binh bố trận, xuất chiêu không theo lẽ thường, giỏi dùng nhỏ đánh lớn.

Đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng, quân đội dưới trướng chủ yếu mặc giáp nặng, hành quân đường dài chậm chạp nhưng lực bộc phát khoảng cách gần lại cực mạnh, binh tướng hung hãn, đội quân này sát phạt hơn xa hai quân còn lại.

Trước đây trên tam quân còn có Trụ Quốc đại tướng quân Lôi Mộng Sát và đại đô hộ Bắc Ly Tiêu Nhược Phong thống lĩnh, vẫn luôn bình ổn. Sau đó tam quân phân tách, không ngừng có mâu thuẫn nhỏ với nhau nhưng mỗi lần chỉ chết mấy người, hơn nữa ai cũng chịu phạt nặng. Từ trước tới nay chưa từng có đối đầu ngàn người như vậy, Trần Hồ đương nhiên không dám làm người mở đầu. Nhưng hắn lại biết.

Chắc chắn Diệp Tự doanh dám làm người mở đầu đó.

“Lui!” Trần Hồ lại gầm lên một tiếng. Lạc Thành quân không tiếp tục do dự, bắt đầu lui lại. Thế nhưng Trần Hồ thấy quân của mình đã đi bèn quay đầu ngựa lại. Hắn nhìn Diệp Nhược Y, cung kính nói: “Diệp tướng quân hổ phụ không sinh khuyển nữ, hôm nay coi như Trần Hồ được chứng kiến rồi.”

“Trần tướng quân hiểu rõ đại cục, tránh thương vong cho hai quân. Nhược Y xin cảm ơn.” Diệp Nhược Y không tiếp tục hùng hổ dọa người nữa.

“Điều Quân Đức dù sao cũng là tướng quân của Lạc Thành quân chúng ta, chẳng hay Diệp tiểu thư có thể ban đầu hắn về không. Ta sẽ mang về Lạc thành, coi như có câu trả lời cho người nhà của hắn.” Trần Hồ nhìn cái đầu không nhắm mắt kia, thở dài nói.

“Theo quy củ của Diệp Tự doanh, đầu do ai chém xuống thì thuộc về người đó.” Diệp Nhược Y ném trả cái đầu cho thiên phu trưởng ở bên cạnh.

Thiên phu trưởng nhận đầu lâu, nhìn Trần Hồ đầy ngạo mạn.

“Diệp Tự doanh dùng đầu lâu luận công ban thưởng, khi hành quân bên hông các binh sĩ thường buộc một chuỗi đầu lâu quân địch, khiến lòng người kinh hãi. Trần Hồ biết việc này, nhưng dù sao Lạc Thành quân chúng ta cũng không phải quân địch, chúng ta coi như đồng liêu, cần gì phải vậy.” Trần Hồ cúi đầu nói.

“Cho hắn đi.” Một giọng nói độ nhiên vang lên, mọi người nghiêng đầu nhìn lại mới phát hiện là Tư Không Thiên Lạc từ nãy đến giờ không nói một lời. Ánh mắt Tư Không Thiên Lạc trống rỗng, gương mặt không biểu cảm, cô lau vết máu trên mặt: “Vốn là người không liên quan nhưng lại mất mạng ở đây, còn cố giữ đầu của hắn làm gì?”

Thiên phu trưởng nhìn Diệp Nhược Y một cái, Diệp Nhược Y thở dài gạt đầu. Thiên phu trưởng quay lại, ném đầu lâu trong tay cho Trần Hồ.

Trần Hồ kéo cương ngựa: “Cám ơn Diệp Tự doanh. Cũng cám ơn vị cô nương này.”

“Đi thôi, hy vọng sau này không gặp lại.” Tư Không Trường Phong quay đầu đi.

Trần Hồ quay ngựa vùng roi, đi theo Lạc Thành quân.

Tư Không Thiên Lạc huýt sáo một cái, một con ngựa ngoan ngoãn chạy từ

xa lại, cô tung người nhảy một cái lên lưng ngựa, nhìn Diệp Nhược Y:

“Diệp tỷ tỷ.”

Diệp Nhược Y thúc ngựa tới bên cạnh, vỗ vai cô nói: “Muội làm tốt lắm.”

“Sau này còn rất nhiều người chết đúng không?” Tư Không Thiên Lạc nhỏ

giọng hiỏ cô.

Diệp Nhược Y không đành lòng nhìn ánh mắt cô, nghiêng đầu tránh đi, im lặng một hồi lâu rồi gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

Thiên phu trưởng thúc ngựa đi tới, hắc cười một tiếng: “Chiến trường vốn là vậy, người không muốn giết người khác nhưng người khác lại muốn giết người. Diệp tự doanh chúng ta tung hoành sa trường, nổi tiếng vì sát phạt, thế nhưng chúng ta cũng không muốn giết người. Ban ngày, trong mắt người khác chúng ta là ma quỷ, thế nhưng khi màn đêm buông xuống, những người bị chúng ta giết sẽ xuất hiện trong cơn ác mộng của chúng ta.

Nhưng đã lên chiến trường, phải có giác ngộ da ngựa bọc thây.”

“Chúng ta đã ra chiến trường ư?” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Thiên phu trưởng gật đầu nói.

“Ta không muốn giết người.” Tư Không Thiên Lạc vẫy thanh trường thương trong tay: “Tướng quân, người tòng quân đã nhiều năm, người có thể nói cho ta biết, làm sao để giết ít người thôi nhưng kết thúc được trận tranh đấu này không?”

“Ta từng đối đầu với mười vạn đại quân của Nam Quyết, đánh suốt một năm. Bọn chúng chết sáu vạn, chúng ta chết bốn vạn. Tổng cộng mười vạn bộ xương khô đã nằm lại tại phương nam, nơi chôn thây âm hồn khó tán, thế nên mưa ròng rã suốt ba tháng. Vừa rồi Diệp Tự doanh chúng ta đối đầu với ba ngàn Lạc Thành quân, đánh một khắc, chết một người.” Thiên phu trưởng chậm rãi nói: “Thắng thật nhanh, thật mãnh liệt. Kết thúc trận chiến này càng nhanh, sẽ càng ít người chết. Giết bao nhiêu kẻ địch không phải mục đích, thắng trận chiến này mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Được. Vậy chúng ta mau mau thắng đi.” Tư Không Thiên Lạc nhìn về phía trước, dứt khoát nói.

“Muội rất thích Sở Hà phải không?” Diệp Nhược Y cười hỏi cô.

“Hắn tên là Tiêu Sắt.” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên vung cương ngựa, phóng thẳng về phía trước.

Diệp Nhược Y vuốt sợi tóc trước mặt, gật đầu một cái: “Được. Vậy tới gặp Tiêu Sắt, sau đó thắng trận chiến này! Toàn quân chuẩn bị, tiến lên!”

Trên bình nguyên, một người một ngựa đang phóng như điên.

Đó là ngựa tốt đem từ Bắc Dạ tới, ngày đi ngàn dặm không biết mệt. Người trên lưng ngựa cũng là kỳ tài ngất trời, đã từng là lựa chọn để thành người kế vị.

Thời khắc này, hãn rất phẫn nộ.

Vì dọc con đường này hãn không gặp quá nhiều kẻ địch. Chuyện này về tình hay về lý đều không hợp lẽ thường, cách giải thích duy nhất là có người thay hãn loại trừ những chướng ngại đó. Thế nhưng hãn muốn một mình một ngựa chạy thẳng tới Thiên Khải. Hãn biết như vậy rất khó khăn, nhưng hãn muốn thử một lần.

Hãn nổi giận gầm lên một tiếng với trời, định phát tiết tất cả phẫn uất trong lòng.

Con ngựa dưới chân hí dài một tiếng, dừng lại.

Một người một kiếm đang cản ở đó.

Người đó đội mũ trùm, thanh kiếm trong tay lớn gấp mấy lần so với kiếm bình thường.

Tiêu Sắt cười nhạt: “Lại là người.”

Hãn dùng chữ ‘lại’ là vì năm xưa khi hãn rời khỏi Thiên Khải, người cản hãn chính là kẻ này. Năm đó hãn tài hoa ngập trời, còn trẻ tuổi nhưng đã là Tiêu Dao Thiên Cảnh, được truyền Vô Cực côn, nhưng còn xa mới là đối thủ của người trước mặt.

Nộ Kiếm Tiên, Nhan Chiến Thiên.

“Ta còn tưởng sẽ có thiên quân vạn mã tới cản ta, không ngờ cuối cùng lại chỉ gặp một mình ngươi.” Tiêu Sắt cười lạnh nói.

Nhan Chiến Thiên chống kiếm xuống đất, giơ tay tháo mũ trùm của mình xuống, chậm rãi nói: “Ta chính là thiên quân vạn mã.”

Chương 301: Trận chiến phá cảnh

Tiêu Sắt lập tức nhảy xuống, giơ Vô Cực côn bên hông lên.

Năm xưa kinh mạch của hắn bị thương, cường ép tăng lên Tiêu Dao Thiên Cảnh đã từng dùng cây côn này giao chiến với hai vị gia chủ Âm Hà, cuối cùng thậm chí giết chết gia chủ Tà gia - Tà Thất Dao. Tuy lúc đó hai vị gia chủ đã bị thương nhưng chiến tích vẫn khiến người ta kinh hãi.

“Ta nghe nói, người giết Tà Thất Dao?” Nhan Chiến Thiên âm u nói: “Xem ra mấy năm nay tuy người không thể dùng nội lực nhưng chưa từng từ bỏ

tu luyện côn pháp?”

“Đúng, mỗi ngày ta đều luyện côn, mỗi ngày ta đều chờ đợi ngày này.”

Tiêu Sắt vỗ một cái lên cổ ngựa, ra hiệu cho nó rời khỏi chiến trường.”

“Ngày này?” Nhan Chiến Thiên hứng thú lặp lại.

“Ngày tái chiến với người.” Tiêu Sắt nói như chém đinh chặt sắt.

Nhan Chiến Thiên lắc đầu một cái, cười lạnh: “Người không cần phô trương thanh thế với ta. Bây giờ kinh mạch của người vừa được tái tạo, nếu bàn về cảnh giới, cùng lắm chỉ là Tự Tại Địa Cảnh, còn kém hơn nhiều so với năm xưa ở ngoài Thiên Khải thành, người lấy gì mà đòi đánh với ta?”

“Thế nhưng bây giờ ta đột nhiên không muốn đánh với người.” Tiêu Sắt thu gậy lại: “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

Nhan Chiến Thiên chột cau mày, đặt tay lên chuôi kiếm.

Tiêu Sắt lại coi như không thấy, tiếp tục nói: “Trước đây ta vẫn cho là người hủy kinh mạch của ta là người. Nhưng có người nói với ta, luồng nội

lực ẩn giấu trong kinh mạch của ta hoàn toàn khác với nội lực của người.

Ngày đó ngoài người ra, còn ai khác nữa?”

Nhan Chiến Thiên ngạc nhiên một hồi, sau đó ánh mắt lạnh đi: “Hình như

người phạm một sai lầm rồi.”

“Sai lầm?” Tiêu Sắt khẽ cúi người, nắm lấy cây côn.

“Từ trước tới nay ta không phải người trả lời câu hỏi của kẻ khác. Người khác muốn hỏi ta, phải hỏi kiếm của ta trước.” Nhan Chiến Thiên đột nhiên rút kiếm ra.

Thứ nhất, Nộ Bạt Kiếm.

Tiêu Sắt nhảy tới, vung trường côn của mình.

Y phục màu xanh bay phấp phới, giữa không trung trường côn nở rộ như đóa hoa.

Lúc nâng côn lên, chỉ thấy một đóa hoa côn, hai đóa hoa côn, ba đóa hoa côn!

Lúc côn lên cao, đã hóa thành mười đóa, trăm đóa.

Lúc vung côn lại đột nhiên hóa thành ngàn đóa, vạn đóa!

Đây là Vô Cực Nhất Côn!

Mũi côn phát ra một tiếng rít, như lệ khí bị phù triện áp chế trong côn muốn thoát ra.

Nhan Chiến Thiên vung kiếm, Tiêu Sắt tiến tới đón đỡ, hai người lướt sát qua nhau.

Nhan Chiến Thiên cau mày: “Vừa rồi khí tức trên người người không đúng, đó là gì?”

Tiêu Sắt cười khở một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi. Hắn vừa dùng hết chút chân khí cuối cùng mà Mạc Y lưu lại trong cơ thể mình, đó là chân khí của cao thủ cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh, tuy chỉ có một luồng nhưng

cực kỳ phi phàm, ngay cả Nhan Chiến Thiên cũng cảm nhận được sức mạnh ẩn sau luồng chân khí đó. Thế nhưng sau chiêu này, Tiêu Sắt chỉ có thể dựa vào chính mình. Hắn xoay người mỉm cười nhìn Nhan Chiến Thiên: “Muốn biết câu trả lời?”

Con người Nhan Chiến Thiên hơi co lại, sức lực cầm kiếm lại tăng thêm vài phần.

Danh kiếm Phá Quân, bá đạo nhất trong Thập Đại Danh Kiếm.

Tiêu Sắt chẳng hề sợ hãi, học theo giọng điệu Nhan Chiến Thiên: “Muốn hỏi ta, hỏi cơn của ta trước!”

Quán trà ven đường.

Gần như toàn bộ quán trà đã bị phá hủy, bàn ghế rải rác dưới đất, chỉ còn cái bàn mà Đường Liên ngồi coi như vẫn còn nguyên không tổn hại gì.

Đường Liên ngồi đó, toàn thân tỏa ra hơi nóng.

Sát thủ Tô gia danh hiệu Tham Lang, Tô Trạm đứng bên ngoài quán trà, mưa rơi tí tách cọ rửa vết máu trên người hắn, thanh kiếm cầm trong tay đã gãy.

“Đại sư huynh Tuyết Nguyệt thành, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tô Trạm khẽ cúi đầu.

Đường Liên nhìn bảy chén rượu chưa hề nhúc nhích trên bàn, không ngẩng đầu: “Đã vậy, sao không thối lui?”

Tô Trạm lắc đầu: “E rằng để tiết kiệm một số chuyện tiếp theo, chúng ta phải làm một số chuyện mà khiến người ta không khỏi hổ thẹn.”

“Không đánh lại thì cùng tiến lên đi. Ta còn tưởng tổ chức như Âm Hà sẽ khác chứ.” Đường Liên giơ chén Thiên Xu đầu tiên trong bảy bình rượu Tinh Dạ, đột nhiên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: “Thật khiến người ta tiếc nuối.”

Tô Trạm đột nhiên lui lại phía sau.

Sau khi uống chén rượu kia xong, hơi nóng bốc lên trên người Đường Liên càng mãnh liệt, khí thế của hắn đột nhiên thay đổi, trở nên càng sắc bén, càng vênh váo hung hăng.

Tiểu bạch liên phù thập tam bôi - chỉ tiêu hao khí hưởng xuân lôi. Ban đầu khi Tạ Tuyên tặng ‘Tửu Kinh’ cho Đường Liên đã nói qua câu này. Nhưng mãi tới khi Đường Liên trở về từ đảo Bồng Lai, ở Đường môn chuyên tâm nghiên cứu ‘Tửu Kinh’ mới hiểu được ý tứ chân chính của câu nói này.

Trong ‘Tửu Kinh’ có ghi rất nhiều phương pháp cất rượu, quyển cuối cùng gọi là Đăng Thiên tửu. Trong đó ghi chép cách làm loại rượu tuyệt phẩm trên thế gian, nhưng có thêm thêm một số loại dược liệu đặc biệt trong rượu này. Như vậy khi uống rượu vào có thể khiến nội lực của người ta lập tức tăng cường, chỉ có điều quá trình này cực kỳ đau đớn, chống đỡ được thì công lực sẽ tăng mạnh. Thế nhưng nếu không chống nổi, như vậy có thể

nổ chết ngay tại chỗ. Ngày đó ở Tuyết Nguyệt thành, Bách Lý Đông Quân và Lôi Vô Kiệt vô tình gặp nhau, bình Phong Hoa Tuyết Nguyệt mà hắn mời được chừng cất theo quyển cuối cùng của ‘Tửu Kinh’. Còn khi Bách Lý Đông Quân nói Lôi Vô Kiệt uống thêm một chén nữa là chết chắc, cũng là vì hắn nhìn ra Lôi Vô Kiệt không chống nổi cản trở tiếp theo. Đây chính là lý do của cái tên Đăng Thiên tửu, có thể một

bước lên trời, trở thành người trên người; cũng có thể một bước lên trời, mệnh xuống hoàng tuyền.

Đường Liên chép miệng, thở dài: “Không biết cất rượu có đúng không, tuy cách điều chế vẫn vậy nhưng so với rượu Tinh Dạ mà sư phụ chưng cất lại quá khó uống.”

Vài chục sát thủ đồng thời rút vũ khí. Tô Trạh nhìn khí thế hoàn toàn khác trên người Đường Liên, lăm bắh: “Tiêu Dao Thiên Cảnhh.”

Sau Tư Không Thiên Lạc, Lôi Vô Kiệt và Đường Liên cũng đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnhh. Tam kiệt của Tuyết Nguyệt thành trong thế hệ này không kém hơn ba đệ tử truyền thuyết thế hệ trước!

Đường Liên nhắm hai mắt lại, thở phào nhẹ nhõm.

Làn nước mưa rơi xuống người hắh, lập tức hóa thành hơi nước.

Đây là nội công do Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ, Thùh Thiên.

Đường Liên khẽ vung tay, nước mưa đầy trời ngưng tụ trên tay hắh, hóa thành một con sông dài.

Võ công độc môn do Tửu Tiên Bách Lý Đông Quân truyền thụ, Tích Thủy Thành Uyên.

Đường Liên nhẹ nhàng đẩy một quyền ra, chỉ một quyền đã đánh bay tên Tô Trạh cầm đầu ra ngoài.

Vẫn là võ công do Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân truyền thụ, quyền pháp Hải Vận.

Có lẽ ông trời đối tốt, hôm nay trời mưa, Bách Lý Đông Quân thích biển khơi, rất nhiều võ công ngộ ra bên bờ biển. Trời mưa như vậy có thể chiếm được tiên cơ.

Cũng có thể là ông trời đùa bỡn, khiến Đường Liên xuất hiện ảo giác có thể

thắng.

Tổng cộng hai mươi một sát thủ Âm Hà.

Một mình Tô Trạ đã có thể đánh ngang tay với Đường Liên trước khi phá cảnh. Bây giờ hai mươi một người cùng xuất thủ, cho dù hắ có phá cảnh, cho dù trời mưa sẽ chiếm được thiên thời, nhưng làm sao mà thắng được?

Làm sao để thắng được?

Đường Liên bị hai mươi một thanh đao kiếm đánh lui, hắ cười một tiếng, cầm Thiên Tuyên trên bàn lên, lại uống một hơi cạn sạch!

“Nào, lại nào!”

Chương 302: Bảy bình rượu Tinh Dạ

“Thiên Cơ!” Đường Liên xoay người uống chén rượu thứ ba, lại xuất kích.

Lúc này thân pháp của hắ cực nhanh, không kém hơn bao nhiêu so với Tiêu Sắt khi vận Thừa Phong Đạp Vân bộ.

“Thiên Quyền!” Đường Liên lại lui vào trong quán, uống chén rượu thứ tư.

Lúc này đôi mắt hắ đã đỏ bừng, hơi nước bốc lên nghi ngút, có phần giống Lôi Vô Kiệt khi vận Hỏa Chước thuật.

Đường Liên xuất kích bốn lần.

Hai mươi một sát thủ đã có bảy người ngã xuống, còn mười bốn người.

Trong mười bốn người, bảy người đã thành vô dụng, ít nhất cánh tay cầm binh khí kia mấy tháng nữa khéo còn chưa nhấc được lên.

“Vẫn còn bảy người.” Đường Liên vẫn ngồi bên bàn trà, trên mặt bàn còn bảy chén rượu chưa uống.

Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang.

Mà ngoài quán trà còn bảy người.

Đường Liên cau mày nhìn người đứng cuối cùng. Người kia cũng một thanh đao lớn, sống đao màu vàng kim. Đường Liên đánh ra bốn lần liên tiếp, hấn lại chẳng hề nhúc nhích tới một phân, cứ lẳng lẳng đứng đó.

Đường Liên có lòng tin uống một chén rượu nữa là giải quyết được những người còn lại, trừ kẻ chưa động thủ kia.

Hấn mạnh tới mức nào? Có đáng để mình uống một chén nữa không?

Thế nhưng chén Khai Dương đó...

Đường Liên cầm Ngọc Hành lên, ngửa đầu uống cạn: “Kết thúc thôi.”

Sáu sát thủ đồng thời ra tay, đây là lần đầu tiên bọn chúng chủ động xuất kích.

Thời khắc này Đường Liên không chỉ là đại đệ tử của Tuyết Nguyệt thành, trong mắt bọn họ, võ lực của hắn thậm chí sánh vai với gia chủ ba họ.

Đường Liên như đã hơi say, ánh mắt bỗng mê ly: “Ta từng là thiếu niên dạo chơi chốn nhân gian, chứng kiến cảnh hưng thịnh nhất trần gian.”

Một quyền xuất ra, sáu thanh đao kiếm cùng cong.

“Ta từng hát hết những bài ca trần thế, gặp người khiến ta không hối hận.”

Song quyền đánh ra, sáu tên sát thủ bị quyền phong ép tới quỳ rạp xuống đất.

“Ta từng tỉnh giấc mộng dài mười năm, thấy giang hồ đỏ máu, xương trắng mênh mông. Anh hùng san sát, rút kiếm gầm vang!”

Một quyền nối tiếp một quyền, Đường Liên say khướt ngâm nga bài thơ càng lúc càng lớn, cả đời này hắn chưa bao giờ sung sướng như vậy, chén rượu Ngọc Hành như mở mang đầu óc của hắn.

Hắn cảm thấy giờ phút này mình như hóa thành Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, say khướt nơi sa trường, ngửa mặt lên trời mỉm cười, trong lòng đầy phóng khoáng và sung sướng.

Không, hắn chính là hắn. Hắn là Đường Liên. Đây mới thật là hắn, không phải là đại đệ tử đại biểu cho nguy nghiêm của Tuyết Nguyệt thành, không phải Huyền Vũ Thủ Hộ bảo vệ cho hoàng tử Bắc Ly, chỉ là Đường Liên.

Đường Liên chân chính!

“Quỳ xuống!” Cánh tay trái của Đường Liên vung lên, sáu người cùng ngã quỵ xuống đất.

Sát thủ công thanh đại đao có sống đao vàng kim kia rốt cuộc cũng hành động. Hắn tháo trường đao từ trên lưng xuống, bước thẳng tới trước mặt Đường Liên. Trường đao chém xuống, đao khí lăm liệt, còn đáng sợ hơn nhiều so với đòn hợp lực của sáu tên sát thủ vừa rồi! Đường Liên giơ tay ra đỡ.

Sát thủ cầm đao lui ba bước.

Đường Liên giơ tay vợ lấy hai chén rượu cuối cùng, lui tới tận cùng của quán trà, đặt hai chén cuối xuống. Hắn nhìn sát thủ cầm đao, cau mày nói:

“Người rất mạnh. Nếu người ra tay lúc này, người của các người đã không bị đánh thảm đến vậy.”

“Ta chưa bao giờ liên thủ với người khác. Giết một người, chỉ cần một người là đủ.” Sát thủ cầm đao thở khẽ.

“Người được lắm. Người tên là gì?” Đường Liên hỏi.

Sát thủ cầm đao lạnh lùng nói: “Tạ Kế Đao.”

Đường Liên đột nhiên cảm thấy người trước mặt thật quen mắt, nói: “Tạ Thất Đao là...”

“Hắn là ca ca của ta. Nhưng ta tới đây không phải vì hắn. Tài nghệ của hắn không bằng người ta, chết thì chết thôi.” Tạ Kế Đao nhắc đao:

“Người chỉ

còn lại hai chén rượu.”

“Nhưng người chỉ còn lại một người.” Đường Liên nhìn hai chén rượu trên bàn.

Với thực lực của hắn bây giờ, hắn có tự tin chiến thắng người trước mặt.

Nhưng xung kích mãnh liệt do uống năm chén rượu lập tức ập tới, khiến lúc này hắn đầu vầng mắt hoa. Hắn không dám chắc mình có thể kiên trì được bao lâu, chân khí trong cơ thể hắn sẽ nhanh chóng tiết ra, cho dù không nguy hiểm tới tính mạng nhưng ít nhất cũng phải nằm trên giường mười ngày nửa tháng.

Tốc chiến tốc thắng!

Đường Liên không hề do dự, cầm Khai Dương trên bàn lên cười khố:

“Đây là cực hạn của ta.” Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Hắn cảm thấy toàn thân như bị ngọn lửa đốt cháy, không còn vui sướng tràn trề như mấy chén rượu trước, bây giờ hắn chỉ thấy toàn thân mình

như bị hàng vạn con sâu leo trèo cắn xé!

“Á!” Đường Liên trợn tròn mắt, râu tóc dựng ngược, lao thẳng về phía Tạ

Kế Dao, xuất quyền đánh về phía trường đao của hắn.

“Keng!”

Trường đao lập tức vỡ vụn!

Tạ Kế Dao không thể tin nổi trợn tròn hai mắt, một khắc trước hắn còn tự

tin có thể đánh một trận với Đường Liên, thế nhưng một khắc sau thanh đao sáng vàng mà hắn vẫn tự hào đã bị một chưởng của Đường Liên đánh nát. Đây là uy lực cỡ nào? Đâu chỉ là Tiêu Dao Thiên Cảnh, lực lượng này bá đạo khác nào Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên!

“Lên!” Đường Liên đột nhiên vung tay về phía trước. Chỉ thấy những mảnh đao vụn mang theo thân thể Tạ Kế Dao bay thẳng lên trên, rồi lại mang thi thể của hắn rơi thẳng xuống đất.

Lưu loát gọn gàng, không chút do dự.

Đường Liên thở dài, cảm giác bị cắn xé trong người đột nhiên biến mất, thế

nhưng thay vào đó là một cảm giác trống rỗng, mê mang. Lực lượng toàn thân hắn lập tức cạn sạch, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt ập tới, khiến người ta không nhận được chỉ muốn nhắm mắt lại.

Cũng may, mọi chuyện đã kết thúc. Đường Liên cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, hắn cố gắng chống đỡ thân thể, cầm chén rượu cuối cùng. Tuy lúc này hai mươi một sát thủ đã không còn sức tái chiến, nhưng không ít người chỉ bị thương. Nếu mình ngất xỉu ở đây e là sẽ bị một

kiếm chấm dứt tính mạng. Nhưng ngay lúc hấn định đi khỏi, trong lòng lại đột nhiên kinh hãi.

Sát khí.

Tổng cộng bảy luồng, sát khí thật mãnh liệt.

Rõ ràng tất cả mọi người đều đã bị đánh ngã, vì sao vẫn còn sát khí mạnh đến vậy?

Đường Liên cường ép vận chút chân khí sau cùng, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy bảy người đang đứng đó lạnh lùng nhìn hấn. Đó là bảy người hấn đánh ngã lúc đầu, hóa ra từ đầu họ chỉ ngụ ý trang, chờ cơ hội cuối cùng để

ra tay với hấn.

Bây giờ Đường Liên chỉ còn một chén rượu nhưng trước mặt lại có tới bảy người.

Dẫn đầu chính là Tô Trạm xuất kiếm lúc trước và hai sát thủ cầm kiếm khác.

“Rượu của người dùng Thất Tinh Bắc Đẩu làm tên, được gọi là bảy bình rượu Tinh Dạ. Rất trùng hợp, ta cũng dùng chòm sao làm tên. Ta là Tham Lang, hai vị này là Thất Sát và Phá Quân.” Tô Trạm lạnh nhạt nói.

Đường Liên khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói: “Sát Phá Lang.” Đường nhiên hấn biết hai ngôi sao với sát khí rất nặng này.

“Ta nhìn ra, người đã kiệt sức rồi.” Tô Trạm nhìn thi thể Tạ Kế Dao bên cạnh, thở dài, rút dao găm bên hông ra. “Người còn chén rượu cuối cùng, nhưng ta nghĩ người sẽ không uống nữa.”

Đường Liên nhắc chén Dao Quang lên, hỏi đầy ẩn ý: “Sao ta lại không uống?”

Chương 303: Liên lạc tình vẫn

“Tuy đây là lần đầu tiên ta thấy thứ rượu thần kỳ như vậy, nhưng ta biết nếu uống thêm một chén nữa, chắc chắn người sẽ chết.” Tô Trạm âm u nói.

“Nhưng nếu ta không uống, ta sống được ư?” Đường Liên nhìn Tô Trạm.

Tô Trạm ngậy ra một chút, lạnh nhạt nói: “Đường lớn dẫn lên trời, kẻ khác tránh sang bên.”

Đường Liên nghiêm túc nói: “Trong các người có người đã chết, cũng có kẻ

đã phế bỏ.”

“Tài nghệ không bằng người. Chúng ta thân là sát thủ, không giết được người mà bị người ta giết, cũng chẳng có gì đáng oán hận.” Tô Trạm nói.

“Không hổ là sát thủ Âm Hà.” Đường Liên cười khổ: “Nói thật cay nghiệt.”

“Như vậy...” Tô Trạm nghiêng người, nhường đường.

Đường Liên thở dài, giơ cao chén Dao Quang, uống một hơi cạn sạch.

Bảy bình rượu Tinh Dạ đều đã uống vào bụng.

“Âm Hà nhà ngươi là cái thá gì mà đòi bàn điều kiện với Tuyết Nguyệt thành ta?”

Ánh mắt Đường Liên lập tức sáng bừng lên như sao Bắc Đẩu, hần cảm thấy cảm giác say rượu và mệt mỏi của chén thứ sáu Khai Dương lập tức biến mất, một luồng chân khí cường đại lưu chuyển trong cơ thể hần!

“Động thủ!” Tô Trạm ánh mắt lạnh lẽo, cầm dao đánh về phía trước.

“Phá.” Đường Liên chỉ giơ một ngón tay, lạnh nhạt nói.

Dao găm trong tay Tô Trạm lập tức gãy thành hai nửa.

“Ngừng!” Đường Liên lại giơ một ngón tay.

Trước ngực Tô Trạm lập tức xuất hiện một lỗ thủng, hắc cúi đầu nhìn máu tươi trào ra từ lỗ thủng trước ngực, ánh mắt trợn tròn khó lòng tin nổi:

“Cái này... không thể nào.”

“Không gì là không thể.” Đường Liên vung tay, Tô Trạm bay thẳng ra ngoài như sợi dây bị cắt đứt. “Sát Phá Lang? Nghe uy phong nhỉ?”

Sáu sát thủ còn lại nhìn nhau, lập tức hành động, cùng lao ra ngoài quán trà. Đường Liên chỉ ra có một chiêu, nhưng bọn họ đã biết, cho dù mình cùng xuất thủ cũng không phải đối thủ của hắc.

“Các vị định đi đâu?” Đường Liên đã xuất hiện ngoài cửa quán trà từ lúc nào chẳng hay. Hắc nhìn bầu trời, hạ giọng nói: “Mưa đã tạnh, cũng đến lúc lên đường.

Trong lòng sáu tên sát thủ cùng dâng lên một cảm giác... sợ hãi. Tâm trạng này là thứ bọn hắc thích nhất khi là kẻ đi săn, thích nhìn tâm trạng đó bộc phát trên người con mồi. Đó là tuyệt vọng đến từ tận đáy lòng, không còn lòng tin với cuộc sống. Nhưng lúc này, bọn hắc không phải là người đi săn nữa, mà là con mồi.

“Liên Nguyệt luôn nói ám khí tốt nhất của Đường môn cũng không phải thượng thừa, dùng vạn vật trong thiên hạ làm ám khí mới thực sự là ám khí. Ta vẫn luôn muốn thử, nhưng mãi tới hôm nay mới có cơ hội này.”

Đường Liên đạp mạnh chân xuống đất, những mảnh đao mảnh kiếm lập tức bay lên: “Rơi!”

“Liên Nhi, bây giờ cha mẹ phải đi đây. Con ở Đường môn, phải chăm sóc tốt cho mình nhé.”

“Cha, cha đi đâu thế?”

“Một nơi rất xa, nhưng một năm sau, cha sẽ về.”

“Liên Nhi biết ạ.” Thiếu niên với gương mặt trầm tĩnh cung kính cúi người với cha mẹ.

Năm đó Đường Liên chỉ mới sáu tuổi, sau khi cha mẹ hắt đi khỏi, hắt làm theo lời cha mẹ mỗi ngày tự chuẩn bị ba bữa ăn, tham gia học tập của ngoại phòng ở Đường môn, bình thản trải qua một năm khó khăn này. Trong một năm đó, hắt từng bị đệ tử lớn tuổi ở ngoại phòng bắt nạt, còn bị quản gia quản lý tiền bạc trong phủ cắt xén, nhưng trong thời gian đó hắt chưa từng khóc. Tuy nhiên cha mẹ hắt vẫn chưa về, lại một năm qua đi.

Hai năm ròng sau ngày đó, tuyết lớn như lông ngỗng, Đường Liên ngồi trên bậc thang trước cửa Đường gia bảo, nhìn về phía xa.

Nhìn từ sáng sớm tới quá trưa, nhìn từ trưa tới hoàng hôn, lại từ hoàng hôn tới tối. Hắt không ngừng phủi tuyết trên người, không ngừng xoa xoa

nắn nắn để cánh tay không bị đông cứng. Đèn lồng của Đường gia bảo được thắp, chiếu sáng con đường phía trước của Đường gia bảo.

Thế nhưng cuối con đường đó, mãi vẫn không thấy bóng dáng hai người kia.

Hắt đợi suốt một năm, thế nhưng kết quả không hề thay đổi.

Cuối cùng Đường Liên khóc, hắt cảm thấy đau thương tràn ngập trong lòng. Hai đầu gối của hắt mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, hắt nhìn con đường dài không một bóng người kia gào khóc: “Cha, mẹ. Sao hai người còn chưa về? Liên Nhi không chịu nổi.”

“Người tên Đường Liên à?” Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai, Đường Liên lau sạch nước mắt, ngẩng đầu lên, nhưng chỉ thấy một bóng người xa lạ. Người kia mặc áo lông chim màu đen, không che dù nhưng những bông tuyết không rơi xuống người hắn.

“Đệ tử Đường Liên.” Tuy Đường Liên không biết đối phương nhưng có thể nhận ra đối phương một vị đại nhân.

“Cha mẹ của người sẽ không trở về. Sau này người hãy sống cùng ta.”

Người kia nói xong câu này bèn đi về phía trước, nhưng đi được vài bước lại dừng lại. Đường Liên không đi theo, vẫn đứng ngây ra tại chỗ. Người kia xoay người nhìn Đường Liên một cái, đột nhiên giơ tay: “Ta tên là Đường Liên Nguyệt, sau này người cứ gọi ta là sư phụ.”

Chín năm sau, vẫn là một đêm tuyết.

Đường Liên nằm trong tuyết, thân thể chảy máu không ngừng, nhuộm khoảng tuyết đó thành màu đỏ thẫm.

Hắn nghĩ, liệu có phải năm xưa cha mẹ mình cũng như mình lúc này không, nằm lại ở nơi không ai biết, lẳng lặng chờ chết trong tình hình không ai hay.

“Người sắp chết.” Một giọng nói lười biếng đột nhiên vang lên.

Đường Liên thẫn kinh ngạc, thế nhưng tứ chi đều không còn sức lực, thậm chí không thể động đậy chút nào, cũng không thấy rõ mặt mũi người vừa tới.

“Có muốn uống một chén rượu ấm áp không? Năm đây giữa trời lạnh như

vậy, chắc rét lắm phải không?” Người kia đưa bầu rượu tới miệng hắn, Đường Liên hít một hơi, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Uống không?” Người kia lại lắc nhẹ bình rượu.

Đường Liên lắc đầu: “Không uống.”

“Sao lại không uống?” Người kia hỏi.

Đường Liên quay đầu đi: “Nếu người tới làm nhục ta, thì bỏ ý nghĩ đó đi.”

“Đúng như Đường Liên Nguyệt đã nói, chẳng khác nào tảng đá.” Người nọ thở dài, dốc bình rượu trong tay, rượu trong bình chảy vào trong miệng Đường Liên. Đường Liên cảm thấy đau đớn trên người từ từ tiêu tan, thân thể cũng dần dần khôi phục sức lực.

Người nọ cầm bình rượu lên ngửa đầu uống một ngụm rồi lau miệng cười nói: “Sau này người có thêm một sư phụ. ta tên là Bách Lý Đông Quân.”

“Bách Lý Đông Quân?” Đường Liên cả kinh: “Bách Lý Đông Quân đó hả?”

“Đúng, chính là Bách Lý Đông Quân còn lợi hại hơn Đường Liên Nguyệt đấy.”

Đường Liên từ từ rảo bước trên đường, những chuyện xưa như đèn kéo quân lấp lóe trong đầu. Hắn đi tới một chỗ trên sườn núi, thấy tiểu nhị của quán trà lúc trước đang ngây ngốc ngồi ở đó. Tiểu nhị có vẻ đang sợ hãi, tự

uống từng ngụm rượu, cổ đờ nén nổi sợ.

“Đừng sợ.” Đường Liên tới bên cạnh hắn, ngồi xuống nhẹ giọng nói.

Tiểu nhị khôi phục tinh thần, nhìn về phía hắn: “Công tử!”

“Đừng sợ, mọi chuyện kết thúc rồi. Chỉ có điều quán trà đã bị phá hủy, tốt nhất người đừng về đó nữa.” Đường Liên lấy từ trong lòng ra một nén bạc, đặt vào tay tiểu nhị: “Người cầm cái này đi, đưa về cho chương quỹ nhà ta.

Nói với hân một câu xin lỗi.”

“Công tử, sao ngài lại...” Tiểu nhị nhận nén bạc, lấy lại bình tĩnh hỏi.

“Không có gì, chỉ thấy mệt mỏi thôi.” Đường Liên ngồi nhìn mảnh đất phía xa: “Muốn ngồi một lúc.”

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ gật đầu một cái, không hỏi tiếp.

“Người có còn rượu không?” Đường Liên đột nhiên hỏi.

“Còn... còn một chút.” Tiểu nhị vội vàng đưa bình rượu sang.

Đường Liên nhận lấy bình rượu: “Năm xưa ta không dính một giọt rượu đây. Bây giờ thành tên bợm rượu rồi.” Nói xong ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại trong bình.

“Không ngờ trong đời này uống ngụm rượu đầu tiên là tuyệt thế, uống ngụm rượu cuối cùng lại thô kệch như vậy.”

“Đúng là tiếc nuối.”

“Sư phụ, cuộc đời này Đường Liên không cách nào gặp lại người rồi.”

Đường Liên buông bình rượu xuống, cứ thế nhắm hai mắt lại.

Chương 304: Thấy hoa sen thanh tịnh, biết lòng không bụi trần Cách Thiên Khải thành ba mươi dặm, Phạm Nhược tự.

Trong chùa có một đóa hoa sen đột nhiên nở rộ đầu mùa tuyết rơi.

Lão hòa thượng ngồi trong thiền đường, nhập định chín ngày liền, cuối cùng mở mắt ngay chính ngày hôm đó. Hân đẩy cửa, ra ngoài sân, nhìn đóa hoa sen đột nhiên nở rộ, nhỏ giọng niệm Phật: “A Di Đà Phật.”

“Thấy hoa sen thanh tịnh, biết lòng không bụi trần. Chắc lần này sư phụ

nhập định đã đại ngộ đại triệt, Bồ Tát hiển linh mới khiến hoa sen nở giữa mùa đông.” Một tiểu sa di hào hứng chạy tới, vui mừng hơn hờ.

Lão hòa thượng thở dài, xoa đầu tiểu sa di: “Đừng nói bừa, con không hiểu đâu. Tuyết rơi giữa mùa hạ, sen trắng nở mùa đông, khi hiện tượng đi ngược thói đời diễn ra cũng là lúc có chuyện chẳng lành. Trong mấy hôm ta ngồi thiền, có khách nào tới chùa không?”

“Có, có một hòa thượng. Thế nhưng trông quá đẹp, con cảm thấy giống ni cô hơn. Con đã hỏi thử nhưng bị hấn xách lên đánh cho một trận. Sư phụ, người phải ra mặt giúp con.” Tiểu sa di chu miệng, rõ ràng mấy hôm nay đã bị bắt nạt nhiều lần.

“Con xuống dưới, mời vị khách đó tới đây.” Lão hòa thượng thở dài.

Tiểu sa di đáp ứng, lặng lẽ lui xuống, thế nhưng mới đi ra đã thấy hòa thượng tuần mỹ mặc tăng bào màu trắng đi qua bên cạnh hẳn. Hòa thượng áo trắng còn xoa xoa cái đầu trọc của tiểu sa di: “Thằng ngốc này, có phải tới tố cáo ta không?”

Tiểu sa di hai mắt đỏ bừng, tức tối ‘xì’ một tiếng rồi chạy tiếp.

Lão hòa thượng thở dài: “Dẫu sao bây giờ ngươi cũng là tông chủ một phương, sao vẫn như đứa trẻ vậy?”

“Vong Sầu sư thúc, Trên thế gian này ta không còn mấy trường bối nữa.

Đến chỗ ngài rồi, chẳng lẽ không thể để ta thả lỏng một chút à?” Hòa thượng áo trắng đương nhiên là tông chủ hiện tại của Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế, từng là Vô Tâm đệ tử dưới trướng Vong Ưu thiền sư của Hàn Sơn Tự. Còn hòa thượng trước mặt hẳn cũng coi như nhân vật có danh tiếng trong giới Phật giáo Bắc Ly. Hôi Tụ thiền sư Vong Sầu, cũng là người từng ngồi luận đạo với tông sư Tây Vực, thắng liên tiếp bảy đại tông sư Phật giáo, còn nói cười đàm đạo với quốc sư Tề Thiên Trần ba ngày liền, đôi bên đều khen nhau là đại tông sư, công bố cho thiên hạ

tranh đấu giữa Phật và Đạo không có thắng bại. Cho nên tuy hiện tại Bắc Ly tôn sùng Đạo

gia nhưng mỗi năm Minh Đức Đế lại tới Phạm Nhược tự một lần, nghe vị

Hôi Tụ thiền sư này dạy bảo.

Vong Sầu thiền sư cười một tiếng: “Nếu người thật sự tới thăm trưởng bối, vậy lão hòa thượng đây sẽ không ra ngoài.”

“Thật không, hóa ra sư thúc biết ta tới, ta còn tưởng tới ngắm hoa sen.” Vô Thiền nhìn đóa hoa sen, không biết vì sao trong lòng có cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Vong Sầu thiền sư không phủ nhận: “Đúng là cảm thấy đóa hoa sen này có điểm khác thường.”

“Đóa hoa sen này do ai trồng?” Vô Tâm hỏi.

“Mười mấy năm trước, có một cặp vợ chồng bị trọng thương chạy tới Phạm Nhược Tự này. Người chồng không qua được đêm hôm đó, người vợ cũng bị trọng thương, mạng không còn bao lâu, chỉ dựa vào một hơi thở

cuối cùng miễn cưỡng sống sót. Người vợ hỏi ta có thể cứu cô ấy không, ta chỉ nhìn qua đã biết người vợ không sống được bao lâu nữa nhưng lại không đành lòng nói cho cô ấy, bèn hỏi cô ấy có còn lo cho ai trên thế gian này không? Người vợ nói họ còn một đứa con đang chờ ở quê nhà, chỉ có điều bố vợ không chỗ nương tựa, không ai chăm sóc. Cô ấy nói trong tên đứa bé này có một chữ Liên. Ta bèn bảo người vợ trồng một đóa hoa sen trong vườn. Hoa sen là loài hoa thanh khiết nhất trên thế gian, tuy cách xa tới ngàn dặm nhưng vẫn có thể bảo vệ cho đứa con của cô ấy không nhiễm bùn đất, trong lòng thanh tịnh thoát tục.” Vong Sầu nhớ lại chuyện xưa, chậm rãi nói.

“Hai vợ chồng đó có phải người trong Đường môn không?” Vô Tâm đột nhiên hỏi.

Vong Sầu kinh ngạc: “Sư diệt đúng là thần thông quảng đại, ngay chuyện này cũng biết?”

Vô Tâm mỉm cười: “Chẳng qua ta từng gặp một người, tên cũng có chữ

Liên. Quả thật rất giống với chuyện mà sư thúc nói. Có điều trồng một đóa hoa xem cách xa ngàn dặm mà bảo vệ được bình an cho một đứa trẻ. Cho dù Phạm Nhược Tự là thánh địa Phật gia, nhưng như vậy cũng quá hư

ảo.”

“Chỉ là một hành động để yên lòng thôi. Khi người vợ mất đi, gieo một đóa hoa sen vẫn yên lòng hơn không làm gì cả.” Vong Sầu thở dài: “Lưu lại để

tưởng niệm mà thôi.”

“Thế nhưng sao hôm nay hoa sen lại đột nhiên nở rộ?” Vô Tâm cau mày.

Vong Sầu lắc đầu: “Tuyết rơi giữa mùa hè, sen nở đầu mùa đông, chuyện trái ngược lẽ thường như vậy tùy huyền ảo nhưng đã vi phạm quy tắc trên thế gian, không phải điềm tốt.”

Vong Sầu đại sư vừa dứt lời, đóa hoa sen đang nở rộ đột nhiên khô héo.

Cả hoa cả lá đột nhiên biến thành tro bụi, tiêu tán trong ao.

“Chuyện này!” Vô Tâm cả kinh.

Vong Sầu thở dài, khẽ niệm Phật: “A Di Đà Phật.”

“Có chuyện gì vậy?” Vô Tâm vội vàng nhìn sang phía Vong Sầu, thế

nhưng Vong Sầu chỉ lắc đầu. Vô Tâm vội vàng la lên: “Chẳng lẽ hẳn gặp bất trắc gì?”

“Mặt trời lên rồi xuống, trăng tròn rồi lại khuyết, cực thịnh tất gặp suy.”

Sắc mặt Vong Sầu đột nhiên thay đổi, nghiêm mặt nhìn Vô Tâm nói:

“Người phải nhớ cho kỹ những lời này. Nói đi, người đến Thiên Khải làm gì?”

“Vì chuyện năm xưa.”

“Chuyện đã qua rồi, sao phải cố chấp.”

“Không biết chuyện xưa, nói gì đến tương lai? Nếu có thể quên đi chuyện xưa, vậy chuyện hôm nay chẳng phải là chuyện xưa của ngày mai à? Mọi

chuyện trên thế gian đều là chuyện xưa, chẳng lẽ ta đều không để ý tới, không biết, không nghe, không hỏi?”

“Giọng điệu sắc bén thật! Vong Ưu dạy người như vậy à?” Vong Sầu phản nộ quát.

“Sư phụ không dạy ta đọc kinh, không dạy ta đại đạo, chỉ dạy ta thuận theo lòng mình. Lòng mình không thuận, làm sao thuận lòng người khác?

Không độ lòng mình, làm sao độ được người khác?” Vô Tâm nhìn Vong Sầu, ánh mắt lăm liết.

Vong Sầu thở dài: “Người nói rất đúng. Lòng mình không thuận, làm sao thuận lòng người khác? Lòng mình không độ, làm sao độ cho người khác?

Người muốn thuận lòng mình, độ lòng mình, nhưng chuyện trên thế gian, chuyện của người, thật sự là của một mình người ư?”

Vô Tâm lắc đầu: “Nhưng mỗi người đều cần có đáp án cho chuyện mình làm.”

“Không phải mọi chuyện đều có câu trả lời, cũng không phải mọi chuyện đều cần có kết quả.” Vong Sầu chỉ đóa hoa sen đã tan thành tro bụi trong ao nước: “Chấp niệm quá mạnh mẽ sẽ thiêu chết chính mình.”

“Ta từng gặp hắn vài lần, coi như nửa bằng hữu. Hắn đã cứu ta, ta cũng đã cứu hắn. Ta không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ta biết cho dù hắn có chết, hắn cũng không hối hận.” Vô Tâm trầm giọng nói.

Vong Sầu nâng ống tay áo chỉ về theo hướng Thiên Khải: “Thật dứt khoát, đường ở đó, đi thôi.”

“Sư thúc!” Vô Tâm đột nhiên cong đầu gối quỳ xuống.

“Người tới đây đơn giản là muốn nói với ta người phải đi, ta đã cảm ơn người.”

Tuy không thành công nhưng ít nhất cũng được yên lòng.” Vong Sầu cúi đầu nhìn Vô Tâm: “Đúng không?”

Vô Tâm không ngẩng đầu, vẫn quỳ ở đó.

“Đi đi.” Vong Sầu thở dài: “Nhưng đừng coi thường sư thúc. Chẳng qua có sư diệt như người, đã định sẵn là không cách nào yên lòng rồi.”

Chương 305: Hạo Nguyệt Sở Hà

Trên đường lớn, Tiêu Sắt và Nhan Chiến Thiên đứng đối lập. Nhan Chiến Thiên cười lạnh nâng kiếm lên: “Lần này sẽ không có ai tới cứu người.”

Tiêu Sắt nhìn thanh kiếm Phá Quân to lớn, ngáp một cái: “Ta cần gì người khác cứu!”

“Chỉ bằng một tên Kim Cương Phàm Cảnh nhà ngươi?” Nhan Chiến Thiên nhìn một cái là biết cảnh giới hiện tại của Tiêu Sắt.

“Ta có một côn lên Tự Tại!” Tiêu Sắt tung người nhảy lên, vận Đạp Vân Thừa Phong bộ đến cực hạn, chỉ một bước đã tới trước mặt Nhan Chiến Thiên.

Trường côn vung xuống, kiếm của Nhan Chiến Thiên chỉ hơi động đã hóa giải tất cả uy thế!

“Hai côn vào Tiêu Dao!” Tiêu Sắt lại quát lớn, trường côn vung lên lại đập xuống!

Chỉ trong giây lát đã tăng liền hai cảnh giới! Người khác khổ luyện mấy chục năm, với Tiêu Sắt lại chỉ trong một ý nghĩ!

Nhưng năm xưa Tiêu Sắt cũng là Tiêu Dao Thiên Cảnh nhưng không đỡ được mấy hiệp dưới tay Nhan Chiến Thiên. Bây giờ hẳn có gì khác xưa kia?

Đương nhiên là khác! Nhan Chiến Thiên cảm thấy uy thế trên thanh côn, nhẹ nhàng nhảy một cái lui về phía sau. Côn của Tiêu Sắt đập xuống đất, mạnh mẽ tới mức tạo thành một cái hố lớn bằng một người.

“Không tệ, sau mấy năm rèn luyện, đúng là người đã mạnh hơn năm đó.

Cũng là Tiêu Dao Thiên Cảnh, hôm nay ngươi đã có tư cách giao chiến với ta.” Nhan Chiến Thiên âm u nói.

Tiêu Sắt giơ trường côn, miệng thở hổn hển. Đương nhiên hẳn biết cho dù tăng hai cảnh giới chỉ trong giây lát nhưng chênh lệch giữa hắn và Nhan Chiến Thiên vẫn rất lớn. Nếu muốn đánh bại đối phương, hẳn chỉ có thể

xuất toàn lực, được ăn cả ngã về không.

Nhan Chiến Thiên đột nhiên thu kiếm.

Tiêu Sắt cau mày, vẫn nắm chặt cây côn.

“Ta không giết người.” Nhan Chiến Thiên chậm rãi xoay người.

“Vì sao?” Tiêu Sắt hỏi.

Nhan Chiến Thiên cười lạnh một cái: “Không có vì sao.” Ra tay không lưu lại đường sống, giết người không hỏi đúng sai. Nhan Chiến Thiên giết người, trước nay không cần lý do. Mà tương tự, hắn không giết người, cũng không cần lý do.

“Tạm biệt nhé. Ta mong ngày người trở thành cao thủ chân chính. Đến lúc đó ta lại tới giết người!” Nhan Chiến Thiên tung người nhảy lên, lao về

phía xa.

Tiêu Sắt thở phào nhẹ nhõm, buông thanh trường côn xuống.

“Đi! Đi!” Lan Nguyệt Hồn vùng mạnh roi ngựa, dẫn theo một ngàn ba trăm Hồ Bí lang phóng băng băng trên đường. Chợt thấy một bóng người từ phía xa đột nhiên lao về phía hắn, tốc độ nhanh chóng tới đáng kinh ngạc. Hắn vội vàng ghìm cương ngựa: “Dừng! Toàn quân phòng bị! Toàn quân phòng bị!”

Trước khi Lan Nguyệt Hồn hô lớn, bóng người kia đã tới trước mặt bọn họ.

Người nọ đeo một chiếc mũ trùm lớn che mặt mũi, lưng đeo một thanh trường kiếm khổng lồ, không cưỡi ngựa nhưng còn nhanh hơn nhiều so với bọn họ cưỡi ngựa. Khi tới gần bọn họ, người kia đột nhiên rút kiếm.

Đao của Lan Nguyệt Hồn cũng đã ra khỏi vỏ.

Mọi người trong Thiên Khải thành đều biết, Lan Nguyệt Hầu thường đeo một thanh trường đao tinh xảo mỹ lệ tuyệt luân, ban đầu họ nghĩ rằng chỉ là trang sức của hãn, bởi vì chưa bao giờ thấy hãn rút đao ra. Nhưng sau đó có lần gặp phải thích khách Tây Vực, Lan Nguyệt Hầu vung trường đao chém liền ba đầu người, lúc này mọi người mới biết võ nghệ Lan Nguyệt Hầu cực kỳ bất phàm.

Đao của hãn không dễ rời vỏ, chỉ rời vỏ khi đối mặt với kẻ địch nguy hiểm.

Đao của Lan Nguyệt Hầu vừa rời vỏ đã lập tức thu về.

Kiểm khách đội mũ trùm kia đứng bên ngựa của Lan Nguyệt Hầu, thân kiếm khổng lồ cắm xuống đất.

Một ngàn ba trăm Hồ Bí lang, không ai thấy rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ có Lan Nguyệt Hầu biết, vừa rồi hãn đã xuất một đao, người trước mặt cũng đã ra một kiếm. Nhìn thì chưa phân thắng bại nhưng đao của hãn bị

ép về lại vỏ, kiếm của đối phương lại hạ xuống vững vàng bên cạnh mình.

Cao thấp đã phân.

Mà uy lực của chiêu kiếm vừa rồi quá mạnh mẽ, tới giờ cánh tay hãn vẫn không nhịn được run khẽ. Lan Nguyệt Hầu giơ tay trái, giả bộ lơ đãng đặt lên tay phải, cười hỏi: “Nhan Chiến Thiên?”

Xưa nay Nộ Kiếm Tiên luôn hành động bất thường, đương nhiên không nể

mặt vị hầu gia giám sát đất nước quyền thế ngập trời này. Hãn cười lạnh nói: “Đao rất đẹp, đao pháp lại không được.”

Lan Nguyệt Hầu lắc đầu nói: “Dù sao ta còn phải quan tâm tới việc nước, đương nhiên không thể nghiên cứu luyện tập hàng ngày như tiên sinh được.”

“Có việc nước mà người không thêm để ý, còn không làm chức giám sát quốc gia ở Thiên Khải, chạy tới nơi rừng rú hoang vu này làm gì?” Nhan Chiến Thiên hứng thú hỏi.

“Nghe nói tiên sinh nhân tàn lông bông, giết người phóng hỏa, sao vậy, còn thấy hứng thú với quốc sự của Bắc Ly ta ư? Thật khiến bốn hầu kinh ngạc.” Lan Nguyệt Hầu cười âm u nói.

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu? Gặp lại sau.” Nhan Chiến Thiên rút thanh trường kiếm dưới đất lên, tung người đi khỏi, không thêm để ý tới một ngàn ba trăm Hồ Bí lang.

Lan Nguyệt Hầu thở phào nhẹ nhõm, gặp phải Nhan Chiến Thiên đúng là chuyện tồi tệ. Người như vậy một không sợ cường quyền, hai không sợ kỹ

cương. Một ngàn ba trăm Hồ Bí lang của mình tuy dũng mãnh nhưng chưa chắc thanh đao này của mình đã địch nổi hẳn. May là Nhan Chiến Thiên không định ngăn cản bọn họ, nếu không còn chưa gặp được người kia đã phải nằm lại tại đây.

“Đi!” Nhan Chiến Thiên vẫy cương, đại đội nhân mã lại chạy thêm mấy dặm về phía trước, đột nhiên thấy một bộ áo xanh chạy về phía hẳn. Lan Nguyệt Hầu định thần nhìn lại, vui vẻ nói: “Sở Hà!”

Một ngàn ba trăm Hồ Bí lang trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, thấy con người bất luận ở trong triều hay ở nơi dân dã đều khiến Thiên Khải rung động, Vĩnh An Vương!

Tiêu Sắt cũng đã thấy Lan Nguyệt Hầu, khẽ nhú mày nhưng không để ý đến hẳn, chỉ vẫy vẫy thanh trường côn trong tay.

“Nhường đường!” Lan Nguyệt Hầu lập tức hiểu ý, cao giọng quát lớn. Một ngàn ba trăm Hồ Bí lang lập tức chia thành hai hàng, nhường một con đường ở giữa.

“Hoàng thúc.” Tiêu Sắt thúc ngựa đi tới, giảm tốc độ, cúi đầu nói.

“Người về rồi.” Lan Nguyệt Hầu nhẹ giọng cười nói.

“Không, ta còn chưa về. Ta còn chưa thấy tòa thành đó!” Tiêu Sắt vung roi ngựa, chạy thẳng qua con đường chính giữa.

Lan Nguyệt Hầu nhìn Tiêu Sắt phi thẳng qua, khẽ lắc đầu: “Vẫn như năm đó, đúng là con ngựa hoang bướng bỉnh khó thuần. Chỉ có điều ngựa con đã trưởng thành, không ai khống chế được hẳn nữa rồi.”

“Hầu gia, có quân đội đang đến gần.” Thiên phu trưởng của Hồ Bí lang đột nhiên tiến lên nói.

“Quân đội?” Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc: “Bao nhiêu người?”

Một binh sĩ đặt tai xuống đất lập tức đứng dậy: “Vừa rồi còn cách quá xa nên nghe tiếng động nghĩ là ba ngàn binh mã. Giờ nghe lại chắc chắn là một ngàn kỵ binh giáp nặng.”

“Còn xa lắm không?” Lan Nguyệt Hầu nhíu mày, nhẹ giọng than thở:

“Ky

binh giáp nặng? Sao nơi này lại có kỵ binh giáp nặng?”

“Còn sáu dặm.” Binh sĩ cúi người nghe cẩn thận: “Không, còn năm dặm.

Bọn họ là kỵ binh giáp nặng, sao tốc độ hành quân lại nhanh chóng như vậy!”

Thiên phu trưởng xiết chặt trường đao trong tay, nhìn Lan Nguyệt Hầu:

“Hầu gia, ta...”

Lan Nguyệt Hầu suy nghĩ một chút rồi nghiêm nghị quát lên: “Toàn quân phòng bị. Nghênh địch!”

Chương 306: Trở về Thiên Khải

Tiếng vó ngựa càng lúc càng vang dội, Lan Nguyệt Hầu cảm thấy toàn bộ

mặt đất dưới chân đang rung chuyển. Hắn nhanh chóng đoán ra đội quân đang phi ngựa về phía mình là ai.

Song Dao Diệp Tự doanh.

Lan Nguyệt Hầu đặt tay lên cán đao, thần sắc nghiêm túc. Tuy là giám quốc cao quý nhưng hắn tự biết có một số người hắn không thể khống chế

-- đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng. Thế nhưng ngay sau đó hắn thấy bộ áo lực dẫn đầu đội quân đó, mi mắt của Lan Nguyệt Hầu dần giãn

ra, tay cầm đao cũng hạ xuống. Đúng như dự đoán, khi tới gần bọn họ, Diệp Tự doanh đột nhiên giảm tốc độ rồi từ từ dừng lại. Lan Nguyệt Hầu suy tư nhìn cô gái áo trắng thúc ngựa đi theo Diệp Nhược Y. Ngày trước khi hắn muốn dẫn Tiêu Sắt đi, cô gái cầm trường thương đã ngăn cản, sắc mặt đầy quật cường.

“Hầu gia.” Diệp Nhược Y chấp tay cung kính nói.

“Diệp tiểu thư đúng là hổ phụ không sinh khuyển nữ, thường nghe thân thể người yếu ớt, muốn đứng lâu cũng phải gắng gượng. Thế nhưng không ngờ khi người thúc ngựa phi nước đại khí thế hoàn toàn không thua kém phụ thân của người.” Lan Nguyệt Hầu mỉm cười.

Diệp Nhược Y cũng mỉm cười lễ phép, cúi đầu nói: “Lan Nguyệt Hầu quá khen. Lần này ta tự tiện rời Thiên Khải, mong hầu giá thứ lỗi.”

“Không sao.” Lan Nguyệt Hầu xua tay: “Người là bằng hữu của Sở Hà từ

nhỏ, ta tin tưởng người.”

Diệp Nhược Y mỉm cười yêu kiều: “Cho nên ý của hầu gia là, không tin phụ thân của ta?”

“Diệp Tự doanh được tôn là binh đoàn hổ lang, phụ thân của người còn là người đứng đầu hổ lang, có thể cùng nhau tính toán thiên hạ nhưng không thể hoàn toàn tin tưởng được.” Lan Nguyệt Hầu thản nhiên đáp.

Diệp Nhược Y lại chẳng truy hỏi, chỉ nói: “Chúng ta tới đây có phải vì cùng một người không?”

“Phụ thân của người và ta từng có ước định, một năm sau xem ai cướp được hãn.” Lan Nguyệt Hầu cười nhạt, ánh mắt sắc bén.

“Giờ này rồi mà hầu gia còn nghĩ tới chuyện cướp người hay sao?” Diệp Nhược Y hỏi.

Lan Nguyệt Hầu không đáp mà hỏi ngược lại: “Các người tới đây dính đầy bụi đất mệt mỏi, nhìn vị cô nương của Tuyết Nguyệt thành này còn giống

như đã trải qua một trận đại chiến. Trên đường đi các người gặp phải kẻ địch.”

“Chỉ là Lạc Thành quân, không tính là kẻ địch.” Diệp Nhược Y đáp.

“Kiêu ngạo thật.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu nói: “Các người đã giúp hãn chặn được ít nhất một phần ba kẻ địch, ta chạy từ Thiên Khải tới lại chẳng làm được việc gì, không có tư cách tranh đoạt gì với người. Nhưng có một điều, ta vừa nghĩ ra, có lẽ người cũng biết sớm thôi.”

“Đúng, ta biết!” Diệp Nhược Y nói.

“Không ai trong chúng ta cướp được hãn, bởi vì hãn sẽ không nghe chúng ta. Có thể chúng ta ủng hộ hãn nhưng chúng ta chỉ có thể đuổi theo phía sau ngựa của hãn.” Lan Nguyệt Hầu kéo cương ngựa phi thẳng theo hướng Tiêu Sắt vừa đi, cao giọng nói: “Đi nào! Chúng ta về Thiên Khải!”

Một ngàn ba trăm Hồ Bí Lang cùng đáp lời, đồng thời quay đầu ngựa phi thẳng về.

Thiên phu trưởng của Diệp Tự doanh thúc ngựa đi tới, hạ giọng hỏi Diệp Nhược Y: “Chúng ta cũng đi à?”

“Đi theo về Thiên Khải thành, sau đó các người về lại Ninh Chỉ!” Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi nói.

“Lan Nguyệt Hầu kia không tin được à?” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên mở miệng hỏi.

“Thiên Lạc, không thể dễ dàng tin tưởng người trong Thiên Khải thành, còn người trong hoàng tộc họ Tiêu, không thể tin ai được.” Diệp Nhược Y

nhỏ giọng đáp.

Tư Không Thiên Lạc gật đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Đã nhớ.”

“Chúng ta đi thôi!” Diệp Nhược Y chột vung roi ngựa.

Sau khi bọn họ theo sát Hồ Bí lang đi được tầm trăm dặm, tòa thành Thiên Khải đã hiện ra trước mắt. Chợt thấy xa xa có một đám người chạy lại.

Đám người đó chỉ có mười mấy người nhưng ai nấy tư thế phấn chấn oai hùng. Bọn họ cầm đao vác kiếm, hầu như ai cũng mặc áo trắng, thúc ngựa phi như điên trên đường lớn, mang đầy khí tức thiếu niên trên giang hồ.

Trong số họ, người phi nhanh nhất cũng là người nổi bật nhất. Bởi vì hắn mặc quần áo màu đỏ đi giữa đám người áo trắng, gió lớn thổi mạnh một cái, nhìn từ xa lại như ngọn lửa rực cháy.

“Lôi Vô Kiệt?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Diệp cô nương.” Lôi Vô Kiệt vẫy vẫy ống tay áo rách tả tơi, cười nói:

“Định tới Thiên Khải à?”

“Đương nhiên.” Diệp Nhược Y nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, không khỏi thấy buồn cười.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Thật tình cờ, ta cũng muốn tới Thiên Khải, hay là đi cùng nhau nhé.”

Diệp Nhược Y mỉm cười yêu kiều: “Được.”

“Cô nương, ta..” Lôi Vô Kiệt đang định nói gì đó nhưng lại bị Tư Không Thiên Lạc đá cho một cái ngã từ trên ngựa xuống. Tư Không Thiên Lạc nổi giận mắng: “Người mù à? Không thấy sư tỷ của ngươi đang đứng đây à?”

Tạ Yên Thụ ở bên cạnh cười khố: “Thiên Lạc sư tỷ, ta khó khăn lắm mới cứu được tên này về, sư tỷ đừng đánh chết hắn đấy.”

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Nhược Y vội vàng hỏi.

Tạ Yên Thụ nhìn Lôi Vô Kiệt khó nhọc trèo lại lưng ngựa, nhanh chóng thuật lại chuyện bọn họ ngăn cản Vô Song thành.

“Tuyết Nguyệt thành quả không hổ là giang hồ đệ nhất thành, xem ra đã sớm chuẩn bị đối với chuyện Tiêu Sắt trở về Thiên Khải. Bố trí người tiếp ứng khắp nơi.” Diệp Nhược Y thở dài, sau đó đột nhiên nghĩ đến.

“Đúng rồi, chắc chắn Đường Liên sư huynh cũng ra tay trong chuyện lần này, hắn đang ở đâu?”

“Không biết.” Tạ Yên Thụ lắc đầu nói: “Không có tin về đại sư huynh.”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu: “Lo cho ai chứ không cần lo cho đại sư huynh, có huynh ấy, chắc chắn mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Chúng ta về Thiên Khải chờ huynh ấy là được.”

“Có lý lắm.” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đại sư huynh của Tuyết Nguyệt thành đáng tin cậy tới mức nào, thiên hạ đều biết. Đến Thiên Khải chờ huynh ấy là được!”

“Được.” Diệp Nhược Y gật đầu.

Một ngàn ba trăm Hồ Bí Lang, một ngàn Diệp Tự doanh mang song đao, còn có mười mấy đệ tử tài hoa của Tuyết Nguyệt thành, phi nhanh trên đường.

Bọn họ đi theo một bộ áo xanh.

Binh sĩ canh gác trên tường thành Thiên Khải vốn đang ngủ gật nhưng lại bị tiếng vó ngựa như tiếng sấm rền làm cho bật dậy. Hắn đứng lên, nhìn chăm chăm về phía xa, sợ tới mức binh khí trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

“Cái này... cái này... muốn công thành hay sao?”

“Công thành cái gì?” Đô úy canh cửa thành gõ cho hẵn một phát. “Bên trái lưng đeo song đao là Diệp Tự doanh của Diệp tướng quân, bên phải mặc giáp nhẹ là Hồ Bí lang mà Lan Nguyệt Hầu dẫn khỏi mấy hôm trước.

Người ta chỉ phi nhanh một chút thôi đã khiến người sợ tới mức này rồi.”

“Vậy hẵn là ai?” Binh sĩ gác thành nhìn thiếu niên áo xanh chạy trước.

“Bọn họ đang đuổi theo hẵn à?”

“Hắn là...” Đô úy gác cửa thành nhìn bóng người đó, tuy còn xa không nhìn rõ được nhưng hắn nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương.

Hắn nuốt nước miếng một cái, trịnh trọng thốt lên ba chữ. “Vĩnh An Vương.”

Tấm áo xanh kia cuối cùng cũng chạy tới dưới thành. Tiêu Sắt ghì cương ngựa lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, quan sát hai chữ “Thiên Khải” lớn trên cửa thành.

“Ta đã trở về.” Hắn nhỏ giọng nói.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động.

“Ta đã trở về!” Hắn đột nhiên rút trường côn bên hông ra, gầm lên trời!

Sau lưng hắn, thiên quân vạn mã phóng tới, cùng rút binh khí, gầm lên theo hắn!

Chương 307: Tuyệt Lạc sơn trang chân chính

Chỉ trong một ngày, tin tức liên quan tới Vĩnh An Vương hiện tại, lục hoàng tử Thiên Khải năm xưa trở về đã lan khắp tòa thành. Đường nhiên cho dù không lan truyền, mọi người cũng có thể chứng kiến.

Vì hắn vẫn như mỗi ngày của bốn năm về trước, cưỡi ngựa giẫm khắp thành trì, khiến tuyết bay đầy đất.

Cứ như hắn vẫn là lục hoàng tử Tiêu Sở Hà năm xưa, không có gì thay đổi.

Hắn cưỡi ngựa chạy qua Vĩnh An Vương Phủ, đó là căn phủ vừa được xây dựng, rộng lớn khí phách, còn tinh xảo mỹ lệ hơn Bạch Vương phủ hay Xích Vương phủ nhiều. Nhưng cửa phủ đóng chặt, chỉ có vài con chim sẻ

hạ xuống bậc thang ngoài cửa, có phần thê lương.

“Vĩnh An Vương?” Tiêu Sắt hừ lạnh một tiếng: “An cái mẹ nhà ngươi!”

Hắn vung roi ngựa, chạy thẳng qua cửa vương phủ, không hề quay đầu lại.

Những người khác đương nhiên không thể phi ngựa trong Thiên Khải thành không chút cố kỵ như hắn. Khi tới cửa thành, một ngàn Diệp Tự

doanh lập tức quay đầu, trừ Diệp Nhược Y ra tất cả đều trở về quân thành Ninh Chỉ. Còn Diệp Nhược Y cũng tạm biệt Tư Không Thiên Lạc, Tiêu Sắt,

trở về phủ tướng quân. Một ngàn ba trăm Hồ Bí lang chạy qua chạy lại suốt mấy ngày đêm, kết quả còn chưa rút đao tới một lần, cảm thấy buồn bức không thôi. Có điều sau khi theo chân Tiêu Sắt về Thiên Khải thành, găm lên điên cuồng một hồi, lại cảm thấy trong lòng sáng khoái. Dù sao không phải ai cũng có cơ hội rút đao gào thét với Thiên Khải thành. Sau khi vào thành, bọn họ cũng trở lại doanh trại. Lan Nguyệt Hầu nói với Lôi Vô Kiệt: “Ngươi đi phía tây thành, tới Ô Y Phường, Tiêu Sắt sẽ tới đó.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Hướng nào là hướng tây? Ta là mù đường...”

Lan Nguyệt Hầu lập tức ghen lời, suy nghĩ một chút nói: “Ô Y Phường đó...”

Vẻ mặt Lôi Vô Kiệt vẫn đầy ngờ ngác, cười ngây ngốc: “Ta mới tới Thiên Khải lần đầu...”

Tạ Yên Thụ ở bên cạnh hít một cái: “Bánh bao thơm quá, ta sang bên kia xem thử.”

Lan Nguyệt Hầu bất đắc dĩ nhìn đám thiếu niên tới từ Tuyết Nguyệt thành, thở dài, trong lòng thầm nghĩ: Kẻ như vậy cũng có thể giúp người ta tranh đoạt thiên hạ hay sao? Hắn lười để ý tới bọn họ, lắc đầu, thúc ngựa về hoàng cung.

Có một đệ tử Tuyết Nguyệt thành không nhịn nổi nói: “Nhà ta ở Thiên Khải, ta biết Ô Y Phường ở đâu để ta dẫn các người đi.”

“Nhưng mà...” Tạ Yên Thụ do dự nói.

“Im ngay!” Tư Không Thiên Lạc tức giận quát, chỉ đệ tử kia: “Người dẫn đường!”

Đệ tử kia bị Tư Không Thiên Lạc bắt nạt không biết bao nhiêu lần trong Tuyết Nguyệt thành, gật đầu lia lịa: “Vâng vâng!”

“Đi theo!” Tư Không Thiên Lạc vung đây cương.

Tạ Yên Thụ tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, lẩm bẩm: “Ta cảm thấy Thiên Lạc sư

tỷ, sau này chắc sẽ là thành chủ.”

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Chờ đại sư huynh tới, xem cô ấy có dám làm thành chủ không. Đi!”

Đám người nhanh chóng chạy tới Ô Y Phường, Tư Không Thiên Lạc vốn còn định hỏi tòa nhà lớn nhất nơi này là đâu, thế nhưng sau khi đến đây mới phát hiện, không cần hỏi, nhìn một cái là biết.

“Chắc là chỗ này rồi.” Đệ tử Tuyết Nguyệt thành tự xưng nhà mình ở

Thiên Khải thành chỉ vào gian nhà kia nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc tới mức con mắt muốn rơi ra ngoài: “Tuyệt... Tuyệt Lạc sơn trang?”

Đương nhiên đây không phải tòa Tuyết Lạc sơn trang nơi hãn gặp Tiêu Sát lần đầu tiên. Mỗi cánh cửa của Tuyết Lạc sơn trang này chắc cũng bằng nửa cái quán trọ kia. Chỉ có điều trên tấm bảng hiệu ghi bốn chữ rất rõ ràng.

“Trước cửa ngấm tuyết rơi, vào cửa thấy mặt hồ. Ta có một tòa sơn trang, tên là Tuyết Lạc, phong nhã tới cực điểm.”

“Sơn trang của ta, trị giá khoảng mười rổ minh châu của người!”

Lôi Vô Kiệt nhớ lại những lời Tiêu Sắt từng nói năm xưa, không khỏi tắc lưỡi: “Hóa ra tên này không khỏi khoác.”

Ngoài cửa là một quán gia đang cung kính đứng đợi. Hai bên quán gia là thị vệ cầm đao, ai nấy sắc mặt lạnh lùng. Quán gia chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. Hắn đã đợi rất nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay.

Có tiếng vó ngựa vang lên, mọi người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Tiêu Sắt chậm rãi thúc ngựa chạy tới. Quán gia bước tới, quỳ thẳng xuống đất, hai hàng nước mắt lập tức trào ra: “Công tử, mấy năm nay ngài ra ngoài chịu bao khổ cực rồi.”

“Không khổ, ra ngoài ta cũng ở Tuyết Lạc sơn trang thôi.” Tiêu Sắt mỉm cười, nhảy xuống, đỡ lão quán gia dậy: “Lão Từ, người chịu khổ là lão mới đúng.”

“Đâu có.” Lão quán gia lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói: “Thiên Khải thành này, ai dám bắt nạt chúng ta?”

Tiêu Sắt gật đầu cười, vỗ vai lão quán gia: “Cũng đúng, ai dám bắt nạt chúng ta.”

“Công tử, về nhà nghỉ ngơi.” Lão quán gia vội vàng tránh sang bên, thị vệ

hai bên cũng lùi lại vài bước.

Tiêu Sắt bước vài bước về phía trước, đi tới cửa sơn trang, đột nhiên quay đầu nhìn sang. Hắn nhìn mọi người của Tuyết Nguyệt thành đang đứng ở

đó.

Trong lòng Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt cùng có một cảm giác dâng lên, Tiêu Sắt trước mặt thật xa lạ, không còn là Tiêu Sắt mà bọn họ quen thuộc nữa.

Thế nhưng một khắc sau, bọn họ mới cùng tỉnh ngộ, đó chỉ là ảo giác.

Tiêu Sắt giơ tay, mỉm cười với bọn họ nói: “Đứng chờ ra ở đó làm gì? Vào hết đi. Sau này đây là nhà của chúng ta ở Thiên Khải thành.”

Ba ngày liên, trong Thiên Khải thành sôi sùng sục.

Bất luận là quan chức tôn quý hay lão đại lái buôn, thậm chí tam giáo cửu lưu, bách tính bình thường đều nhìn chăm chăm vào tòa Tuyết Lạc sơn trang này, chờ mong liệu có động tĩnh gì đặc biệt không.

Nhưng trong ba ngày này, tòa Tuyết Lạc sơn trang thậm chí không hề mở cửa tới một lần. Vĩnh An Vương trở về Thiên Khải lại như đã biến mất, quả

thật không giống tác phong trong quá khứ của hắn. Chẳng lẽ vị hoàng tử luôn bướng bỉnh không chịu nghe lời này chịu đau khổ ở bên ngoài nên đổi tính rồi?

Nhất thời, tin đồn lại vang lên khắp bốn phương.

Mãi tới quá trưa ngày thứ ba, Tiêu Sắt đuổi người, mở mắt trong ánh mặt trời.

“Đi đường suốt mấy ngày mấy đêm, mệt muốn chết.” Tiêu Sắt dụi mắt đứng dậy.

Hắn mặc quần áo xong, từ chối người dưới tới hầu hạ, tự mình rửa mặt rồi cầm Vô Cực côn lên, đi tới sảnh chính của Tuyết Lạc sơn trang.

Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt cũng tương tự như hẳn, lúc này họ đã lặng lẽ chuẩn bị, im lặng tới trong sảnh chính, không nói lời nào.

Bọn họ ngủ hết ngày thứ nhất, tin tức còn chưa tới.

Bọn họ ngủ hết ngày thứ hai, tin tức vẫn chưa tới.

Bọn họ ngủ hết ngày thứ ba này, có mệt mỏi hơn nữa cũng không thể ngủ

tiếp được.

Cho dù xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng muốn biết.

Vị khách mặc y phục màu đen ngồi trong sảnh chính uống trà, trên ống tay áo xăm hình mạng nhện, đại biểu cho thân phận của hẳn -- Thành viên của tổ chức tình báo Chu Vồng thuộc Tuyết Nguyệt thành.

“Nói đi.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Đường Liên gặp sát thủ tới từ Âm Hà, hai mươi một tên sát thủ. Tám tên sát thủ bị giết, mười ba sát thủ bị thương.”

“Cái này không quan trọng!” Lôi Vô Kiệt ngắt lời hẳn.

“Đường Liên uống bảy bình rượu Tinh Dạ, kiệt sức mà chết.”

“Thi thể đâu?” Tiêu Sắt cố nén chấn động trong lòng.

“Thi thể được Đường môn phái sử giả tới nhận.”

Hai chân Tư Không Thiên Lạc mềm nhũn, ngã nhào xuống đất, giọng nói nức nở: “Đại sư huynh... chết rồi?”

Chương 308: Hành trình tại Thiên Khải

Tuy bọn họ vốn định cùng tới Thiên Khải, nhưng lần này lại thiếu đi người luôn dẫn đầu.

Tuy đợi suốt ba ngày, nhưng vẫn không chờ được tin tức về người mà bọn họ hy vọng.

Tuy tổ chức tình báo được tôn là đệ nhất thiên hạ của Tuyết Nguyệt thành, Chu Vồng đã đưa tin tức xác thực tới, nhưng trong lúc nhất thời ba người vẫn không muốn tiếp nhận hiện thực đó.

“Không thể nào!” Lôi Vô Kiệt đột nhiên lắc đầu: “Không thể nào, chắc chắn có chỗ nào không đúng! Chắc chắn có chỗ nào không đúng!”

Sứ giả Tuyết Nguyệt thành lắc đầu một cái: “Ta tận mắt thấy thi thể, thật sự không còn mạch đập.”

“Không thể nào!” Lôi Vô Kiệt gào lên: “Đại sư huynh thoát chết bao nhiêu lần như vậy! Sao lần này lại không được? Lần này sư huynh thậm chí không cần chăm lo gì cho ta, không có ta liên lụy, sư huynh không thể nào chết được!”

“Có thể phiên người tới Đường môn một chuyến không?” Từ Không Thiên Lạc lau nước mắt, nhỏ giọng nói.

Sứ giả lắc đầu một cái: “Tin tức của Chu Vồng sẽ không sai, không cần phải kiểm tra lại. Ta cũng rất muốn nói với mọi người tin tức này không phải là thật, Đường Liên còn chưa chết. Thế nhưng rất tiếc, đó chính là tin tức mà ta mang tới. Tạm biệt.” Sứ giả đứng dậy, quay người định đi. Từ

quản gia vội vàng đi theo tiễn, sứ giả khoát tay áo một cái, đi thẳng ra ngoài.

“Đây là Chu Vồng của Tuyết Nguyệt thành, đúng là lạnh lùng hết như tin đồn.” Tiêu Sắt âm u nói một câu, nâng chén trà trên bàn lên uống một ngụm rồi, ngã quy xuống đất: “Sao không phải là rượu?”

“Công tử?” Từ quản gia nhỏ giọng nói.

“Người ra ngoài một chút. Bảo người khác đừng tới quấy rầy chúng ta.

Chúng ta cần yên tĩnh một lúc.” Tiêu Sắt mệt mỏi nói: “Mấy ngày tới, thiệp chào đưa tới phủ đều không gặp.”

“Vâng.” Từ quản gia đáp lời, đi xuống.

Tư Không Thiên Lạc lau nước mắt nhìn Tiêu Sắt: “Đại sư huynh chết rồi.”

Tiêu Sắt đi tới, giơ tay ôm lấy cô: “Đúng vậy, đại sư huynh chết rồi. Cho nên chúng ta càng phải sống thật tốt.”

Lần đầu tiên Tư Không Thiên Lạc cảm nhận được hơi ấm từ vòng tay của Tiêu Sắt, đau đớn trong lòng cũng dần dần lắng xuống, cô gật đầu một cái:

“Được!”

Lôi Vô Kiệt oán hận xiết chặt Tâm kiếm trong tay: “Ám Hà! Ta nhất định trả lại món nợ máu này!”

“Đừng để thù hận chiếm giữ trái tim người, Lôi Vô Kiệt.” Tiêu Sắt nhẹ giọng nói: “Đường Liên sư huynh chết vì ta, thù của hắn, do ta gánh.”

Lại ba ngày nữa, Tuyết Lạc sơn trang vẫn không chút tiếng động.

Người tới bái kiến liên miên không dứt, thiệp chào bay vào Tuyết Lạc sơn trang như mưa, nhưng Từ quản gia chỉ vừa xem vừa lắc đầu.

“Sao vậy?” Gã sai vật ở bên cạnh hỏi hắn.

“Mấy thiệp chào này...” Từ quản gia lắc đầu một cái, thở dài, vứt chỗ thiệp chào lên bàn: “Chẳng có trọng lượng gì cả.”

Người tới tuy nhiều nhưng không ai đủ khiến Từ quản gia tới thông báo cho Tiêu Sắt.

Những vương công quý tộc chân chính vẫn đang quan sát -- Tiêu Sắt vừa bước vào Thiên Khải thành có liệu là chân long có thể tranh đoạt, hay là gà núi đã bị cắt cánh?

“Người Thiên Khải thành vẫn bạo dạn như xưa.” Từ quản gia âm u nói.

“Quản gia, vị kia... có phải là tiểu thư của Diệp gia ngày trước thường xuyên tới tìm công tử không?” Gã sai vặt đột nhiên nói.

Từ quản gia lập tức đứng lên, đi ra cửa xem thử, đúng là thiên kim của phủ

đại tướng quân Bắc Ly, không khỏi mừng rỡ khôn xiết: “Diệp tiểu thư tới rồi.”

Diệp Nhược Y đi tới trước cửa, cười nói: “Từ quản gia, đã lâu không gặp.”

Từ quản gia xua tay: “Lão già ta đây có gì hay mà gặp. Còn tiểu thư chắc lâu rồi chưa gặp công tử nhà ta phải không?”

“Không phải lâu rồi chưa gặp, mấy hôm trước vừa gặp rồi.” Diệp Nhược Y

nói.

Từ quản gia ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều, lập tức nói: “VẬY ta vào thông báo một tiếng, xin Diệp tiểu thư chờ chút.”

“Không sao, mời Từ quản gia.” Diệp Nhược Y nói.

Từ quản gia lập tức xoay người đi vào trong. Lúc này Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đang tập võ ở hậu viện. Hiện giờ ba người vừa bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, đang cần khổ tu để trui rèn cảnh giới.

“Công tử, có khách tới.” Từ quản gia vừa đi vừa hô lớn.

“Khách?” Tiêu Sắt cau mày: “Chẳng phải bảo không gặp cả à?”

“Vị khách này thì khác, là tiểu thư Diệp gia.” Từ quản gia cười nói: “Chính là thiên kim của phủ tướng quân lớn lên cùng ngài, bây giờ còn xinh đẹp hơn cả năm xưa.”

“Diệp cô nương, cô ấy tới rồi.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Bảo cô ấy chờ ngoài sảnh chính.”

Diệp Nhược Y đứng trong sảnh chính ngắm nhìn xung quanh, đã rất nhiều năm cô không tới đây nhưng nơi này vẫn không hề thay đổi gì, cứ như chỉ

nhắm mắt lại là về được bốn năm trước. Khi đó Tiêu Sắt vẫn là thiếu niên tài hoa kinh thiên nhưng tính cách lại bướng bỉnh giống Lôi Vô Kiệt bây giờ. Còn khi đó bản thân mình, luôn đứng sau lưng hắn, ngược nhìn hắn.

“Nhược Y, cô tới rồi.” Một giọng nói ngắt đứt hồi tưởng của cô. Diệp Nhược Y xoay người lại, thấy Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc từ ngoài cửa đi vào. Ba người đã ở trong Tư Không Thiên Lạc sáu ngày, thế

nhưng thần sắc đều trở nên tiều tụy, nhất là Tư Không Thiên Lạc, gương mặt cô rõ ràng có nước mắt. Diệp Nhược Y thở dài: “Ta cũng nhận được tin về Đường sư huynh, ta rất khó chịu, năm xưa Đường sư huynh đã cứu ta, trong Tuyết Nguyệt thành huynh ấy cũng thường xuyên chăm lo cho ta.

Thù hận huynh ấy, ta sẽ báo. Nhưng bây giờ việc chúng ta phải làm là không phụ lòng đại sư huynh.”

“Người tới đây là ý của đại tướng quân à?” Tiêu Sắt đột nhiên hỏi.

“Không, ta không phải là phụ thân của ta. Người muốn nâng đỡ người leo lên để vị đế bản thân nhận được quyền lực lớn hơn. Thế nhưng ta thì khác, lần này ta tới Tuyết Lạc sơn trang là muốn trở thành mưu sĩ của người.”

Diệp Nhược Y nghiêm mặt nói.

“Mưu sĩ?” Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau.

Tiêu Sắt lại chẳng hề ngạc nhiên, chỉ nói: “Hai bên có gì khác nhau?”

“Người là rỗng, còn ta chỉ muốn làm một cơn gió. Gió giúp người leo lên chín tầng trời.” Diệp Nhược Y chậm rãi nói.

Trên đời này có rất nhiều giai thoại, ví dụ như thiếu niên sau này sẽ trở thành danh tướng gặp được đế vương trên một cánh đồng hoang. Đế

vương giơ tay với thiếu niên: “Đi, theo ta cùng ngắm thiên hạ.” Nhưng

cũng có rất nhiều bí mật không thể nói, ví dụ như mưu sĩ thâm độc gian xảo đứng sau lưng quân vương nhìn bàn cờ tính toán cả thiên hạ. Những quân cờ đó cuối cùng sẽ hóa thành người sống sờ sờ, chết dưới mưu kế của hắn.

Một đội ngũ để tranh đoạt ngôi báu cần có dũng sĩ, vương giả cũng cần có mưu sĩ.

Vị trí này Lôi Vô Kiệt không làm được, Tư Không Thiên Lạc cũng không làm được, Đường Liên trước kia có lẽ đủ trầm ổn nhưng lại không đủ xảo quyệt, còn Tiêu Sắt có chí làm đế vương thì càng không thể tự mình trở

thành mưu sĩ. Nhưng Diệp Nhược Y có thể. Cô đủ thông minh, đủ trầm ổn, thậm chí trên tay còn lá bài tẩy rất tốt.

Ánh mắt Tiêu Sắt sáng lên, mỉm cười: “Nhược Y, cô tới tìm ta là muốn ép ta đi ra bước này ư?”

“Đúng vậy, hành trình tại Thiên Khải dấu sao cũng phải bắt đầu, đã đến lúc bước ra bước thứ nhất.” Diệp Nhược Y gật đầu nói.

“Bước đầu tiên, là nói với toàn bộ Thiên Khải, người đã trở về.”

“Trở về tranh đoạt vương vị!”

Chương 309: Thiên Kim thai

Diệp Nhược Y lấy từ trong lòng ra một cuộn sách, trải lên trên bàn, trên đó viết chi chít đầy những cái tên: “Đây là tên khách mời.”

“Khách mời?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Đúng vậy. Chúng ta cần mở tiệc. Những người này hoặc là vương công quý tộc trong Thiên Khải thành, hoặc là quan chức quyền quý trong triều, còn có lại là tướng quân trong quân đội và các đại gia buôn bán trong Thiên Khải thành. Quý tộc đại biểu cho hoàng tộc họ Tiêu, quan tước quyền quý là thế lực thế gia ở Thiên Khải, sau lưng các tướng quân là quân đội Bắc Ly, còn những nhà giàu này là người nắm mạch máu kinh tế của

toàn bộ Thiên Khải thành. Trong số những người này có kẻ chúng ta phải lôi kéo, cũng có người chúng ta cần uy hiếp!” Diệp Nhược Y nói.

“Bạch Vương Tiêu Sùng, Xích Vương Tiêu Vũ.” Tư Không Thiên Lạc nhỏ

giọng đọc tên trên đó. “Tiêu Sắt, là huynh đệ của người à?”

“Đúng.” Tiêu Sắt cười lạnh giơ tay vạch qua cái tên trên đó: “Đám người chặn ta dọc đường về Thiên Khải thành quá nửa là do hai vị huynh đệ này phái tới.”

“Cho nên đại sư huynh...” Lôi Vô Kiệt trợn trừng hai mắt nhìn tên hai người bọn họ: “Là do bọn họ?”

Tiêu Sắt vung tay, thu cuộn sách lại: “Ta không nhận ra rất nhiều cái tên trên đó. Cô ở Thiên Khải thành nhiều năm, ta tin vào phán đoán của cô.

Bảo Từ quản gia làm thiệp mời, đưa tới phủ của từng người đi.”

“Dùng thân phận gì?” Diệp Nhược Y hỏi. “Lục hoàng tử hay là Vĩnh An Vương?”

“Tiêu Sắt.” Tiêu Sắt gõ nhẹ lên bàn: “Dùng cái tên này.”

“Được.” Diệp Nhược Y gật đầu, tiếp tục nói: “Còn về địa điểm, Điêu Lôu Tiểu Trúc hay Thiên Hạ Hiên đều là lựa chọn tốt. Chúng ta mời rất nhiều người, cũng có thể mời vào trong phủ nhưng xưa nay người không thích những người phạm tục bước vào phủ của người, cho nên ta không tính vào.”

“Cái này ta đã có tính toán.” Tiêu Sắt lắc đầu. “Không cần Điêu Lôu Tiểu Trúc, cũng chẳng tới Thiên Hạ Hiên. Đó đều là nơi trần tục, làm sao xứng với tiệc rượu của Tiêu Sắt ta. Chúng ta tới, Thiên Kim Thai!”

“Thiên Kim Thai?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Sòng bạc đệ nhất Thiên Khải?”

“Không?” Tiêu Sắt mỉm cười: “Sòng bạc đệ nhất thiên hạ.”

Diệp Nhược Y kinh ngạc: “Mở tiệc trong sòng bạc?”

Tiêu Sắt phất ống tay áo: “Cũng đã đến lúc ra ngoài một chút, gặp một số bạn cũ.”

Thiên Kim Thai, đứng đầu trong bốn sòng bạc lớn ở Thiên Khải. Nó tên Thiên Kim Thai là vì chính giữa nó là một đài cao chế từ ngàn vàng. Trên thì quý tộc dòng họ Tiêu, dưới thì thương gia giàu có, có thể bước

vào Thiên Kim Thai tuyệt đối không phải người bình thường. Cho nên ở đây không có ai không giàu có quyền quý, cho dù là ai đã thua tiền ở đây là chỉ

có ngoan ngoãn chấp nhận, bởi vì ông chủ sau lưng Thiên Kim Thai có thân phận hết sức thần bí. Con trai trưởng của thượng thư bộ hộ từng thua tiền gây náo loạn tại Thiên Kim Thai, sau đó biến mất vô hình. Ngày hôm sau một chiếc xe ngựa chạy tới trước cửa phủ thượng thư, chưa mất mạng nhưng vĩnh viễn mất đi cánh tay phải.

Tiêu Sắt đi ra khỏi Tuyết Lạc sơn trang, chạy tới Thiên Kim Thai, tin tức này lập tức truyền khắp Thiên Khải.

Một hoàng tử có hy vọng tranh đoạt hoàng vị trở lại Thiên Khải, ngoại trừ

nhà mình ra, nơi đầu tiên hẳn tới lại là sòng bạc?

Có điều Tiêu Sắt từng là khách quen của Thiên Kim Thai. Thân là một hoàng tử, hẳn cũng rất thích đánh cược, hơn nữa còn đánh cược rất giỏi.

Hắn từng đánh cược một trận với thái tử Nam Quyết Ngao Ngọc, thắng được một tòa thành tại Nam Quyết, trở thành một giai thoại được lưu truyền tại Thiên Khải.

Tiêu Sắt dẫn đám người Lôi Vô Kiệt nhanh chóng đi tới Thiên Kim Thai, bây giờ mới là buổi trưa nhưng trong sòng bạc đã ồn ào huyên náo đầy những tiếng người. Trong đó có không ít người mặc quần áo hoa lệ ngồi tại chỗ, sắc mặt nghiêm túc nhìn tiền đặt cược trên bàn. Những cô gái vóc ăn mặc nhẹ nhàng vóc dáng thướt tha ngồi bên bàn cược, đôi tay ngọc ngà nhỏ nhắn lung lay hộp xúc xắc. Trong số những người đang ở đây, có người nước khác con người màu làm khoác áo lông cừu. Nếu không phải đây rõ ràng là Thiên Khải, Lôi Vô Kiệt còn lầm tưởng đây là trong Mỹ

Nhân trang ở Tam Cốc thành. Chỉ có điều Thiên Kim Thai lớn hơn nhiều, rất rất nhiều.

Lớn hơn Thiên Hạ Hiên, cũng lớn hơn Điều Lô Tiểu Trúc. Chưa được hết những người trong danh sách của Diệp Nhược Y, lại chưa được khí phách của những người đó.

Bên trên tòa Thiên Kim Thai thực sự nổi tiếng thiên hạ đó là mười thị vệ cầm đao sắc mặt lạnh lùng. Khác với không khí huyền ảo trong sông bạc, hơn mười người đó lạnh như một tảng băng, chỉ có ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn trường, tay đặt lên chuôi đao như lúc nào cũng có thể rút ra.

Đám người Tiêu Sắt đi vào trong sông bạc, có người hầu của sông bạc thấy quần áo của hãn bất phàm, vội vàng tiến tới định chào đón nhưng bị một người giơ tay ngăn cản. Người hầu ngẩng đầu lên thấy người ngăn mình lại, vội vàng cúi đầu nói: “Cửu gia, có gì cần dặn?”

Người kia vóc dáng anh tuấn nhưng quần áo lại có vẻ rất tùy tiện, như chỉ

mặc một cái áo ngủ lôi thôi lếch thếch đi vào Thiên Kim Thai. Hãn cười lạnh một cái, để lộ một cái răng vàng chói: “Người là ai kia chứ, có tư cách gì mà tiếp đón vị khách như vậy?”

“Cửu gia, tiểu nhân tới đây đã hơn hai năm. Nhưng vị đại gia này trông không quen mặt, chắc là khách mới.” Người hầu không hiểu.

“Ngu ngốc, đi tìm thủ lĩnh của các người, nói có khách tới. Nhanh chóng thu xếp, đuổi mấy đứa lú la lú lo xung quanh hãn đi, đừng làm bẩn mắt khách quý.” Người đàn ông được gọi là Cửu gia không nhận được nói.

Người hầu suy nghĩ một chút, tuy tính tình vị Cửu gia này hơi kỳ quái nhưng tạm coi là nhân vật có tiếng ở Thiên Khải, đặc biệt là quan hệ

giữa hần và Thiên Kim Thai rất tốt, hần sẽ không nói linh tinh, vội vàng đáp lời rồi lui xuống.

Cửu gia khoanh vạt áo, hắng giọng một cái, cất bước tiến tới cao giọng nói:

“Lục hoàng tử, ngài đã về rồi!”

Tiêu Sắt nghe giọng nói đó bèn nghiêng đầu cười: “Ta đang đoán sẽ gặp phải ai trong các người đầu tiên, không ngờ lại là người. Cửu gia.”

Cửu gia vội vàng xua tay: “Không dám không dám. Gia cái gì chứ, là do các huynh đệ nâng đỡ thôi, Lục hoàng tử đừng trêu chọc ta. Các vị này là...”

Ô, đây chẳng phải thiên kim của phủ tướng quân à?”

Diệp Nhược Y nói: “Người biết ta?”

Cửu gia chớp mắt: “Không biết ai chứ sao lại không biết ngài. Ba hạng đầu trong Mỹ Nhân Bảng ở kinh thành,, có một vị trí của tiểu thư.”

“Mỹ Nhân Bảng? Ai xếp hạng?” Tư Không Thiên Lạc tò mò hỏi.

“Đương nhiên là tại hạ xếp.” Cửu gia mỉm cười nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt lại lập tức trở tròn: “Đây đây đây... ngày mai cũng sẽ có vị trí cho cô nương.”

Tiêu Sắt có vẻ rất quen thuộc với Cửu gia, trực tiếp giới thiệu: “Đây là Cửu Cửu Đạo, bởi vì chín chín tám mươi một con đường lớn ở Thiên Khải đều có thể lực của hần, cho nên mọi người còn gọi hần là Cửu gia. Các vị này là bằng hữu của ta. Đệ tử của nhị thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Hàn Y, Lôi Vô Kiệt; và con gái của tam thành chủ Tư Không Trường Phong, Tư

Không Thiên Lạc.”

Cửu Cửu Đạo vội vàng cúi người: “Lợi hại lợi hại.”

“Đừng giả bộ, mấy ngày nay người chẳng mò rõ lai lịch bọn họ rồi à?”

Tiêu Sắt nhìn Cửu Cửu Đạo cố ra vẻ, cười lạnh một cái.

“Cửu gia, bên trên phải tiểu nhân tới, mời khách quý đi lên.” Người hầu vừa rồi đột nhiên xuất hiện, nhỏ giọng nói sau lưng Cửu Cửu Đạo.

Chương 310: Tiệc rượu thịnh soạn

Đám người Tiêu Sắt được người hầu dẫn lên tầng. Tầng dưới của Thiên Kim Thai là sòng bạc, tầng trên lại là gian phòng thanh nhã, chỉ có điều âm thanh vang lên trong phòng... có vẻ không được thanh nhã cho lắm.

Tư Không Thiên Lạc đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Đây là nơi không thô tục mà người nói đấy à?”

“Ăn uống chơi gái đánh cược đều là dục vọng của con người.” Tiêu Sắt hơi ngượng ngùng nhưng vẫn cố nghiêm túc: “Đại tục tức đại nhã, Điều Lô Tiểu Trúc cố khoác vẻ phong nhã lên mình mới là thô tục.”

“Đến rồi.” Người hầu dừng lại, cúi người nhường lối.

Trên tấm biển của gian nhà viết hai chữ - Tiêu Kim.

“Mời các vị.” Cửu Cửu Đạo đẩy cửa ra.

Tư Không Thiên Lạc nhớ lại những âm thanh vang lên trong các gian phòng trước, không nhịn được quay đầu sang một bên, chỉ e thấy thứ không nên thấy.

“Lục hoàng tử, tạm biệt đã bốn năm, nhưng phong thái vẫn hiên ngang như xưa.”

Không có tiếng oanh oanh yến yến mà là một giọng nam trầm trầm. Tư

Không Thiên Lạc quay đầu nhìn sang, phát hiện một người mặc y phục sáng sủa, bên hông đeo một cái đai bạc, hai bên là hai cô gái tuyệt sắc, đang châm trà quạt gió cho hắn.

Cửu Cửu Đạo thức thời tránh sang một bên, đám người Tiêu Sát đi vào trong phòng. Tiêu Sát lười biếng nói: “Nhị Gia vẫn mạnh khỏe chứ? Ta đột nhiên viếng thăm, chẳng hay có khiến người mất nhã hứng không?”

Nam tử phúc hậu mỉm cười, nâng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm:

“Nhã hứng? Nhã hứng thường thức trà ư?”

Cửu Cửu Đạo hạ giọng nói: “Nhị Gia, giường chiếu sau lưng người còn chưa thu dọn đâu đấy?”

Tuy giọng của Cửu Cửu Đạo rất nhỏ nhưng những người trong phòng này đều là cao thủ, cũng nghe rất rõ ràng. Tư Không Thiên Lạc ngẩng đầu nhìn

lên, quả nhiên thấy cái giường bừa bãi, xem ra vừa trải qua một hồi mây mưa.

“Khụ khụ.” Nam tử phúc hậu kia hắng giọng, giả bộ không nghe được, nhẹ nhàng đẩy chén trà trước mặt về phía trước. “Lục hoàng tử, uống trà...”

Ừm? hay là Vĩnh An Vương diện hạ, uống trà nhé?”

“Gọi ta là Tiêu Sát.” Tiêu Sát ngồi xuống trước mặt hắn: “Bây giờ ta tên thế.”

“Tên rất hay, có chút ý thơ.” Nam tử phúc hậu nhìn những người sau lưng Tiêu Sát: “Mấy vị này, một người chắc là thiên kim của Diệp tướng quân?”

Diệp Nhược Y mỉm cười nói: “Trước đây ta chỉ ở phủ tướng quân với Tuyết Lạc sơn trang, nghĩ mình không ra mặt ở bên ngoài bao giờ, nhưng

sao ai ai cũng biết ta vậy?”

“Ta từng gặp phụ thân của cô.” Nam tử phúc hậu mỉm cười: “Đương nhiên không có ý nghĩa gì, bởi vì trông cô chẳng giống ông ấy chút nào.

Nhưng rất trùng hợp, ta đã gặp cả mẫu thân của cô.”

“Ta cũng từng gặp phụ thân và mẫu thân của ngươi.” Nam tử phúc hậu quay sang nhìn Lôi Vô Kiệt: “Chắc ngươi là Lôi Vô Kiệt, con trai của Thanh Long Thủ Hộ và Trụ Quốc tướng quân.”

Lôi Vô Kiệt nghe vậy càng thêm cung kính, cúi đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ta còn gặp cả phụ thân cô, cả mẫu thân cô nữa.” Nam tử phúc hậu lại nhìn sang Tư Không Thiên Lạc, ánh mắt mang thêm vẻ ôn nhu: “Ta từng yêu mẫu thân của cô.”

Mọi người kinh ngạc.

Sau đó lại nghe nam tử phúc hậu kia thở dài nãy nê: “Đáng tiếc, ngay ngày thứ hai sau khi ta thể hiện tình yêu đã bị phụ thân của cô đánh cho một trận. Sức mạnh của người dùng thương trên thế gian, mình hẳn chiếm tám phần. Tuy lúc đó hẳn còn chưa phải Thương Tiên nhưng ta vẫn bị đánh rất

thảm. Đúng đúng đúng, chính là thanh Ngân Nguyệt thương trong tay cô đấy.”

Sắc mặt Tư Không Thiên Lạc hơi lúng túng, đành nói: “Ta thay mặt phụ thân nói xin lỗi ngài.”

Nam tử phúc hậu kia gật đầu một cái, thầm nghĩ cô bé trước mặt lễ phép hơn tên Tư Không Trường Phong kia nhiều.

“Nhưng nếu ta là mẫu thân ta, chắc ta cũng sẽ chọn phụ thân.” Tư Không Thiên Lạc bồi thêm một câu.

Chén trà trước mặt nam tử phúc hậu kia lập tức vỡ tan, nước trà nóng bỏng văng tung tóe. Nam tử phúc hậu thở dài, giơ ngón tay ra vạch một cái. Chỗ

nước trà kia đã biến thành mảnh băng rơi trên mặt đất.

Võ công thật cao cường.

“Đồ Nhị Gia đừng nổi giận.” Tiêu Sắt đẩy chén trà của mình tới, quay đầu sang phía mọi người: “Đây là chủ nhân của Thiên Kim Thai, Đồ Nhị Gia.”

“Đồ Nhị Gia, vậy chẳng phải còn có Đồ Đại Gia?” Lô Vô Kiệt tò mò hỏi.

Sắc mặt Tiêu Sắt cứng đờ.

Cửu Cửu Đạo ho khan một tiếng.

Hai cô gái tuyệt sắc đang hầu hạ vô thức lui lại một bước.

Nhưng nụ cười của Đồ Nhị Gia lại chẳng hề thay đổi: “Trước kia có tên Đồ

Đại Gia, nhưng sau đó bị ta giết rồi.”

“Được rồi, tán gẫu đến đây thôi.” Tiêu Sắt cao giọng ngắt lời bọn họ, nghiêm mặt nói: “Nhị Gia, ta tới tìm ngươi là có chuyện cần ngươi giúp đỡ.”

“Ngươi cần ta giúp, vậy chắc chắn là chuyện phiền toái rồi.” Đồ Nhị Gia âm u nói.

“Không phiền toái, chỉ là làm một bữa cơm thôi.”

“Bữa cơm gì?” Đồ Nhị Gia kinh ngạc

“Chẳng qua là một chút Tú Hoa Cao, một chút quả Nhạc Tiên Càn, một chút Lũ Kim Hương Dược, một chút Điều Hoa Mật Tiên, một chút Thế

Hương Hàm Toan, một chút Bô Tịch, lại thêm mười lăm bình rượu, một bình hai loại, cùng với sáu món đồ cay, mười món nhắm rượu, thêm hai mươi món ăn ngon, mà thôi.” Tiêu Sắt cố ý thêm hai chữ cuối.

Đồ Nhị Gia cười một tràng rồi thở dài nói: “Hay cho chữ ‘chẳng qua’ với ‘mà thôi’. Ngươi có biết mình đang nói tới cái gì không? Đó là ngự thiện.

Còn là ngự thiện chiêu đãi đặc sứ tôn quý nhất.”

“Không, không giống. Mấy tên ngu xuẩn ngự trù không làm được hương vị ở nơi này. Đầu bếp của Thiên Kim Thai có trải mắt ra khắp Thiên Khải vẫn có thứ hạng.” Tiêu Sắt giơ ngón tay cái với Đồ Nhị Gia.

Đồ Nhị Gia mỉm cười giơ tay hất ngón cái của Tiêu Sắt đi: “Đừng nói mấy lời nịnh bợ đấy. Chỗ ta là sông bạc chứ không phải quán rượu. Người bày tiệc rượu như vậy dù sao cũng phải mất một ngày, từ sau giờ Ngọ đến nửa đêm chỗ ta không thể khai trương, người có biết ta tổn thất bao nhiêu tiền không?”

“Đương nhiên ta biết.” Tiêu Sắt gật đầu, sau đó hỏi ngược lại: “Nhưng người quan tâm tới số tiền ấy à?”

Đồ Nhị Gia kinh ngạc.

Cửu Cửu Đạo khẽ thở dài.

“Kiếm tiền, so với khiến toàn bộ Thiên Khải chấn động. Đồ Nhị Gia chọn bên nào?” Tiêu Sắt hỏi.

Đồ Nhị Gia xua tay chặn lại, bất đắc dĩ nói: “VẬY cũng phải cho ít tiền chớ, nguyên liệu nấu ăn có rẻ đâu.”

“Có phải người thích Tuyết Lạc sơn trang của ta không?” Tiêu Sắt rót một chén trà của Đồ Nhị Gia.

“Người... người chịu cho ta?” Đồ Nhị Gia vui vẻ ra mặt: “Cũng đúng, bây giờ người có Vĩnh An Vương phủ, không cần ở đó nữa. Trang viên kia không rẻ, ta trả người thêm mười sọt minh châu!”

“Căn ở Thiên Khải ta còn phải ở, nhưng phía ngoài thành Kim Lăng cách một trăm dặm ta có một tòa nhà, lưng nhà tựa núi xanh, mặt tiền nhìn nước biếc, hết sức phong nhã. Khi tuyết rơi, phong cảnh có thể gọi là tuyệt thế. Nó cũng gọi là Tuyết Lạc sơn trang, ta tặng nó cho người.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt đứng sau nghe tới tròn hai mắt.

Đồ Nhị Gia hào sảng vỗ bàn một cái: “Đồng ý.”

“Quyết định như vậy nhé, trước khi tiệc rượu bắt đầu cứ tới kiểm hàng.”

Tiêu Sắt đứng dậy, giả bộ đi khỏi.

“Đợi đã.” Đồ Nhị Gia đột nhiên gọi hắn lại.

Bị nhìn ra rồi. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt cùng thốt lên câu này trong lòng.

“Bữa tiệc của người, Diêu Lâu Tiểu Trúc và Thiên Hạ Hiên đều không thể

làm được. Đúng là Thiên Kim Thai của ta làm được, nhưng theo quy cách của ngự yến, có phần vượt quyền.” Đồ Nhị Gia lạnh nhạt nói.

“Chẳng phải bây giờ phụ hoàng đang bệnh nặng, tạm thời không để ý tới triều chính à?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đúng.” Đồ Nhị Gia gật đầu.

“Như vậy.” Tiêu Sắt xoay người: “Trong Thiên Khải thành này, ai dám nói với ta hai chữ vượt quyền?”

Chương 311: Thiệp vàng truyền Thiên Khải

“Công tử, đã làm thiệp theo danh sách của Diệp cô nương. Bây giờ có cần cho người tới đưa riêng cho từng phủ một không?” Ngoài cửa, Từ quản gia thấy Tiêu Sắt vừa từ Thiên Kim Thai trở về, cúi đầu hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Đưa đi.”

Từ quản gia gật đầu: “Vâng.”

Diệp Nhược Y nhấn mạnh thêm: “Nếu nhận được câu trả lời của họ thì tốt, được chủ nhân đích thân trả lời là tốt nhất.”

Tiêu Sắt nhìn Diệp Nhược Y một cái: “Cô sợ có người trong bọn họ sẽ

không tới?”

“Ta không sợ có ai trong bọn họ không tới, ta sợ là bọn họ đều không tới.”

Diệp Nhược Y buồn bã nói: “Dù sao rất nhiều chuyện ở Thiên Khải thành không còn như trước kia nữa.”

“Không có gì phải lo, chuyện gì phải tới thì rồi cũng sẽ tới. Không muốn tới thì cuối cùng vẫn tới.” Tiêu Sắt quay đầu gọi: “Cửu gia.”

Cửu Cửu Đạo vội vàng đi tới, hẩn mỉm cười để lộ cái răng vàng sáng chói:

“Xin công tử đừng trêu tiểu nhân như vậy, cái chữ gia này của ngài làm tiểu nhân tổn thọ mấy năm đấy.” Hẩn cũng ra khỏi Thiên Kim Thai, vốn định tạm biệt Tiêu Sắt, ai ngờ Tiêu Sắt lại gọi hẩn lại, bảo hẩn tới quý phủ

một chuyến, xem ra đúng là có chuyện muốn dặn dò.

“Từ quản gia, người bảo những người khác đi đưa thiệp mời, sau đó tới bàn với Cửu gia một chút, chuẩn bị thêm một số thiệp mời.” Tiêu Sắt cười nói: “Kính thành cửu đạo, chúng ta đã mời thượng tứ đạo, không thể quên hạ ngũ đạo được.”

Diệp Nhược Y suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Do ta không suy nghĩ chu toàn rồi.”

Phủ Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu đánh giá tấm thiệp trên tay, cười nói: “Mở tiệc ở Thiên Kim Thai? Thế mà hẩn cũng nghĩ ra được. Thiệp được đưa tới những đâu?”

Quản gia bên cạnh hạ giọng nói: “Các quý tộc phú gia có tiếng tăm trong Thiên Khải thành đều nhận được tấm thiệp mời này. Nhưng đây là nhóm đầu tiên được đưa ra, sau vài canh giờ nhóm thiệp thứ hai cũng được đưa tới tay một số kẻ tuy tiếng tăm không lớn nhưng leo lên được làm thủ lĩnh của hạ ngũ đạo tại Thiên Khải thành.”

“Được, quả nhiên là... tác phong của Tiêu Sắt.” Lan Nguyệt Hầu giơ tay vuốt ve cái tên được đóng bằng dấu: “Tiêu Sắt, xem ra hẳn rất thích cái tên này.”

“Không dùng tên thật cũng không dùng danh hiệu Vĩnh An Vương, vậy là có ý gì?” Quản gia hỏi.

Lan Nguyệt Hầu không trả lời hẳn, chỉ buông tấm thiệp mời xuống nói:

“Chuẩn bị ngựa, vào cung.”

Bệnh tình của Minh Đức Đế là bí ẩn lớn nhất tại Thiên Khải thành hiện giờ.

Có người nói đến giờ hoàng đế vẫn hôn mê bất tỉnh, Thái Y viện còn nói đã không chữa nổi, phải dựa hoàn toàn vào vị thần y được mời tới và tiên được mới giữ được mạng. Lại có người nói vị thần y được mời tới kia đã chữa khỏi cho Minh Đức Đế, chỉ có điều hoàng đế cố tình giả bệnh, muốn xem xem trong thời gian này có ai hành động lạm quyền hay không?.

E rằng chỉ có quốc sư Tề Thiên Trần, đại tổng quản Cẩn Tuyên công công và thượng úy Hồ Bí Lê Trường Thanh cùng với Đồng thái sư và Lan Nguyệt Hầu giám quốc mới biết chân tướng. Nhưng muốn lấy được chút tin tức từ trong miệng mấy người này, còn khó hơn lên trời.

Lan Nguyệt Hầu tới trước điện nghỉ ngơi của hoàng đế, Hoa Cầm công hòm thuốc vừa vặn đi từ trong ra. Dáng vẻ cô khá tiêu tụy, đâu còn thần thái sáng láng như lúc ở Kiếm Tâm trùng.

“Khổ cho tiểu thần y rồi.” Lan Nguyệt Hầu vội vàng đi với chào hỏi.

Hoa Cẩm ngáp một cái, lườm hăn đầy bất mãn: “Người không tới quấy rầy bệnh nhân của ta đã là giúp ta nhiều lắm rồi.”

“Cái này, e rằng không thể như ý của tiểu thần y rồi. Hôm nay ta tới bẩm báo là có việc lớn, bệ hạ phải biết.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

Hoa Cẩm xua tay: “Được rồi, biết các người đều bận rộn chuyện quốc gia đại sự rồi. Ta chỉ là một tiểu đại phu, chỉ để ý tới một người bệnh, một chuyện cá nhân mà thôi. Người vào đi, lát nữa bệ hạ cần ngủ.”

“Tiểu thần y, ta cảm thấy chắc người sẽ quan tâm tới việc lớn này.” Lan Nguyệt Hầu nói.

Hoa Cẩm kinh ngạc: “Liên quan gì tới ta?”

“Người có một bệnh nhân đến Thiên Khải. Hăn họ Tiêu, là con trai mà vị

trong kia thương yêu nhất.” Lan Nguyệt Hầu chậm rãi nói: “Người không biết câu chuyện về hăn chứ nếu biết chắc cũng cảm thấy đây là việc lớn.”

“Tiêu Sắt?” Hoa Cẩm cả kinh: “Hăn tới Thiên Khải?”

“Người có muốn gặp hăn không?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

Hoa Cẩm gật đầu: “Muốn chứ! Ta muốn xem hăn được chữa như thế nào?”

“Qua buổi trưa ngày mai, ta sẽ phái người tới chỗ người ở đón người.” Lan Nguyệt Hầu chuyển đề tài: “Đúng rồi, bệnh của hoàng huynh...”

“Bệ hạ mắc tâm bệnh, ta có thể chữa khỏi bệnh bên ngoài nhưng không chữa được bệnh trong lòng. Sư phụ nói, trên đời này thứ khó chữa nhất chính là tâm bệnh, khi đó thầy thuốc cũng khó lòng giải quyết được.

Nhưng có một điểm ta có thể đảm bảo, ít nhất bây giờ tính mạng của hắc không có gì đáng lo.” Hoa Cẩm nghiêm mặt nói.

“Được, không hổ là tiểu thần y.” Lan Nguyệt Hầu đưa tay xoa đầu Hoa Cẩm.

Hoa Cẩm bất mãn nói: “Đừng có xoa, không cao lên được.”

Bạch Vương phủ.

“Thiệu Hàn, người nói xem ta có nên tới bữa tiệc này hay không đây?”

Bạch Vương Tiêu Sùng lạnh nhạt hỏi.

Mưu sĩ của hắc, Lăng Thiệu Hàn đứng bên cạnh cầm tấm thiệp mời, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không đi.”

“Sao lại không đi?” Tiêu Sắt hỏi.

Lăng Thiệu Hàn nói: “Không những không đi mà còn phải để người khác cũng không đi. Hắc mời không ít quý tộc thế gia, thương gia đại phú hộ, đều là những người có quan hệ mật thiết với Bạch Vương phủ chúng ta.

Như vậy chỉ cần chúng ta báo sẽ không đến, bọn họ cũng sẽ không đến.

Chúng ta phải để tên Tiêu Sở Hà kia biết, Thiên Khải thành hôm nay đã không còn là Thiên Khải thành của hắc năm xưa.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Được. Vậy người cảm thấy bên Xích Vương thì sao?”

“Hắc cũng sẽ không đến.” Lăng Thiệu Hàn trầm giọng nói: “Ta nghe trinh thám nói, gần đây hắc bị thương.”

Xích Vương phủ.

Xích Vương Tiêu Vũ sắc mặt tái nhợt, hắc đứng trong sân, giơ cung tên lên rồi lại tiện tay buông xuống; “Phái người ra ngoài chưa?” Hắc quay

sang hỏi Long Tà.

Long Tà gật đầu: “Đã phái ra ngoài, các phủ đệ kia sẽ nhanh chóng nhận được tin.”

“Được, Thiên Kim Thai, mở tiệc mời cả Thiên Khải, ta sẽ khiến hã không có tới một vị khách! Bên Bạch Vương phủ thì sao?” Tiêu Sắt hỏi.

Long Tà cúi đầu: “Như vương gia đã đoán, sau khi nhận được thiệp mời cũng đã phái người tới những quý tộc phú hộ có quan hệ tốt với hã, chắc cũng cùng ý tưởng với chúng ta.”

“Được. Những chuyện khác ta đều muốn làm ngược lại với tên mù kia nhưng chuyện này thì khác. Ta phải cho cái tên tự coi mình là đúng kia

biết, Thiên Khải thành không phải Thiên Khải thành của hã. Bây giờ ai là chủ nhân chân chính của tòa thành này còn chưa biết được, nhưng tuyệt đối không phải là hã.!” Tiêu Vũ giương cung, một mũi tên xé gió đâm xuyên tấm bia.

Hã buông cung tên, ho nhẹ một tiếng.

Tuyết Lạc sơn trang.

“Công tử, đã đưa hết thiệp mời.” Từ quản gia lấy từ trong lòng ra một tấm thiệp: “Trừ tấm này.”

“Hả?” Tiêu Sắt nhận thiệp mời, nhíu mày một cái: “Không tìm thấy hã à?”

“Thưa không. Đã nhờ Cửu Cửu Đạo phái người đi tìm, nhưng vẫn không thấy.” Từ quản gia lắc đầu.

Tiêu Sắt nhẹ giọng nói: “Không thể nào, chắc hã đã tới, nhưng đúng là khó mà dò ra được hành tung của hã, người bảo Cửu Cửu Đạo tiếp tục thăm dò.”

“Vâng.” Từ quân gia đáp.

Chương 312: Trước bữa tiệc (1)

Chỉ trong một ngày, tin tức lục hoàng tử vừa trở về Thiên Khải mời tiệc hào môn quý tộc ở Thiên Kim Thai đã lan khắp Thiên Khải thành như cơn gió.

Người không nhận được thiệp mời không khỏi buồn bã, chuyện này chứng minh trong lòng lục hoàng tử bọn họ còn chưa đủ để được mời tham gia bữa tiệc long trọng này.

Còn người nhận được thiệp mời lại chẳng mấy ung dung, tấm thiệp mời chỉ

là một tờ giấy mỏng manh nhưng cầm trong tay chẳng khác nào một tảng đá nặng ngàn cân. Thượng thư bộ hộ Lý Nhược Trọng thở dài nhìn con trai

trưởng Lý Bách Tùng đứng bên cạnh: “Con trai à, con nói xem có nên đi hay không?”

“Phụ thân, chẳng phải Bạch Vương điện hạ đã đưa tin rồi à? Bảo chúng ta đừng đi.” Lý Bách Tùng nói.

“Tốt nhất nên nghe lời Bạch Vương điện hạ, nhưng lại không thể nghe theo hết được.” Lý Nhược Trọng xoa xoa huyệt thái dương. “Khi đó con còn nhỏ, không biết vị Vĩnh An Vương này rục rờ tới nhường nào. Nếu không phải lúc đó thân thể hoàng đế bệ hạ vẫn còn mạnh khỏe, Tiêu Sở Hà lại đang nhỏ tuổi, e rằng đã lập người kế vị từ lâu rồi. Người như vậy trở lại, dầu mấy năm qua Bạch Vương và Xích Vương mưu toan không ít nhưng thế cục cũng sẽ thay đổi.”

“Vậy phải làm sao đây?” Lý Bách Tùng hỏi.

“Hai ngày này phái một số người tới quan sát Thiên Kim Thai, Tuyệt Lạc sơn trang, ngày mai chuẩn bị sẵn sàng. Đương nhiên không đi là tốt

nhất, nhưng với thói quen của mấy vị hoàng tử này, e rằng sẽ ngẫm đầu đá với chúng ta.” Lý Nhược Trọng thở dài: “Chỉ khó cho mấy con tôm cái tép chúng ta thôi.”

“Đúng là chỉ giỏi làm khó cho hạng tôm tép chúng ta.” Thương gia buôn muối đệ nhất kinh thành, Lê Thanh vứt cái thiệp mời xuống bàn.

Một tay lũng đoạn sản nghiệp muối tại kinh thành, gia sản của hắn dầu đặt tại Thanh Châu cũng có thể coi là đại phú gia, nhưng Lê Thanh lại tự xưng là hạng tôm tép. Nếu những lời này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người giận tới mức bốc khói. Nhưng giọng nói của hắn lại rất thật tâm, cứ như xuất phát từ tận đáy lòng.

Quản gia bên cạnh, Lê Trọng là một trong thất đại quản gia nổi danh kinh thành, là nhân vật lật tay làm mưa trở tay làm gió trong giới buôn bán ở

Thiên Khải, đương nhiên hiểu tâm tư của chủ nhân mình. Hắn dè dặt hỏi:

“Không thể đắc tội cả hai phe, vậy chúng ta có đi không đây?”

“Không đi.” Lê Thanh lắc đầu: “Không chỉ mình ta không đi, Trần lão đầu, Hồ đại nương, tiểu tử thối của Công Tôn gia, bọn họ cũng không đi.”

“Ngài có chắc không?” Lê Trọng hỏi.

“Nói nhảm, hợp tác đầu đá nhau ngoài sáng trong tối bao nhiêu năm như vậy rồi, chẳng lẽ ta không biết tính khí bọn họ. Nếu thư tay của Xích Vương điện hạ đã đến chỗ ta, vậy chắc chắn chỗ bọn họ cũng có. Nhiều năm như

vậy rồi, kinh doanh lời lãi bao nhiêu thì có bấy nhiêu nhược điểm bị người ta nắm. Trên đời không có buôn bán gì tự dừng đến cửa cả.” Lê Thanh lại thở dài nặng nề: “Lê Trọng, mấy năm nay Lê gia lớn mạnh thêm nhiều vậy, cũng đã đến lúc trả lại.”

Lê Trọng cũng thở dài theo: “Hy vọng Lê gia có thể vượt qua thuận lợi.”

Ti Nhạc Phường, đại chương quỹ trông coi vài chục nhạc phường tại Thiên Khải thành, Hồ đại nương hắt hơi một cái, cô cầm một chiếc khăn màu đỏ

lên lau nhẹ, mắng một câu: “Chẳng biết tên không biết xấu hổ nào đang nói xấu sau lưng lão nương!”

Tuy Hồ đại nương gọi là đại nương nhưng dáng vẻ chỉ như mới hơn ba mươi tuổi. Tấm áo xanh bao lấy vóc dáng đầy đà của cô, đôi mắt đầy vẻ

phong tình, vừa rồi một câu hờn dỗi nửa cười nửa mắng kia càng làm tôn thêm phong vận mê người.

Người hầu tuần tú bên cạnh cố nén xao động trong lòng, hỏi nhỏ: “Đại nương, có đi hay không?”

“Không đi.” Hồ đại nương tức giận nói, duỗi thẳng đôi chân dài trắng trẻo thon thả, gác lên cái bàn trước mặt. Trên bàn là tấm thiệp mời mà Tuyết Lạc sơn trang đưa tới.

“Vâng.” Người hầu gật đầu: “Vậy thuộc hạ sẽ báo lại cho Xích Vương điện hạ.”

“Báo cái gì, ta có đi hay không chẳng lẽ hăn lại không biết?” Hồ đại nương xua tay: “Mấy năm qua được hăn chiếu cố không ít, cũng đến lúc báo đáp.

Nếu không mấy lão già thối kia lại leo lên đầu ta ngồi mất.”

“Đại nương, ngài không cho ta báo lại có phải còn có nguyên nhân khác không? Ví dụ như, vẫn có thể sẽ đi.”

“Có thể có.” Hồ đại nương mỉm cười yêu kiều, tràn ngập phong tình.

“Tên lục hoàng tử kia là đấng lang quân kiệt xuất trong giấc mơ của mọi nữ

nhân trẻ tuổi. Nếu như hấn chịu ngủ một đêm với ta, cho dù trở mặt với Xích Vương điện hạ, ta cũng đi.”

Tuyệt Lạc sờn trang.

Diệp Nhược Y tìm tới Từ quán gia đang chuẩn bị cho bữa tiệc ở Thiên Kim Thai ngày hôm sau. Từ quán gia ngẩng đầu lên cười nói: “Diệp cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Diệp Nhược Y gật đầu: “Từ quán gia, có lẽ phải phiền ngài đích thân tới phủ Lan Nguyệt Hầu một chuyến.”

“Lan Nguyệt Hầu?” Từ quán gia mỉm cười: “Sáng nay hầu gia đã tới rồi.”

“Lan Nguyệt Hầu đã tới?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Đúng. Hầu gia còn nói, bây giờ lệnh đóng cửa thành còn chưa bỏ, Diệp tướng quân không thể ra khỏi phủ, là thời cơ tốt của hầu gia.” Từ quán gia học theo giọng điệu nửa trêu ghẹo nửa nghiêm túc của Lan Nguyệt Hầu.

Diệp Nhược Y dở khóc dở cười: “Hầu gia đúng là trẻ con, vẫn muốn phân cao thấp với phụ thân ta.”

“Đi!” Lan Nguyệt Hầu thúc ngựa phóng như điên trong Thiên Khải thành.

Mấy năm qua không có Tiêu Sắt, chỉ có hấn mới dám cưỡi ngựa ngông nghênh trong Thiên Khải thành như vậy.

“Hầu gia tới.” Lan Nguyệt Hầu dừng trước một phủ đệ, một gã sai vặt lập tức tiến tới tiếp đón: “Chủ nhân đoán ngài sẽ tới cho nên bảo ta đợi ở đây lâu.”

“Đúng vậy.” Lan Nguyệt Hầu mỉm cười. “Ta tới rồi.”

Khâm Thiên giám.

Quốc sư Tề Thiên Trần cũng nhận được một tấm thiệp mời. Trên thiệp chỉ

nói rất hy vọng hẳn có thể tới bữa tiệc lần này, nhưng chủ nhân biết từ trước đến nay quốc sư không tham gia tiệc tùng như vậy, cho nên cũng hiểu việc quốc sư không đến, chỉ hy vọng đến lúc đó quốc sư có thể chuẩn bị chút lễ mọn.

“Làm gì có chuyện như vậy, ai bảo ta không tham gia tiệc tùng? Bắt đầu là mười sáu món ăn, mười lăm bầu rượu... Bao nhiêu năm rồi ta không được thưởng thức ngự yến như vậy, dùng ánh mắt người phàm đánh giá lòng của quốc sư, đúng là không hiểu chuyện.” Tề Thiên Trần liếm môi một cái, vẩy phất trần. “Còn nữa, lễ mọn này là cái gì? Ta đã không được ăn rồi còn phải chuẩn bị lễ vật? Đúng là chọc tức người khác mà. Thiệp mời cho nhà khác cũng viết thế này à?”

“Đương nhiên không phải, thiệp mời cho người khác là thiệp mời bình thường, mời người ta tới dùng bữa, thành khẩn mời gọi, thái độ rất kính cẩn.” Tiểu đạo đồng ở bên cạnh hầu hạ nói.;

“Ta biết, không cần trả lời ta. Ta chỉ than phiền chút thôi, người đúng là không hiểu chuyện.” Tề Thiên Trần đưa tấm thiệp cho tiểu đạo đồng.

“Dựa theo trên này viết, người đi chuẩn bị chút đi, nhất định phải đưa tới Tuyết Lạc sơn trang vào sáng mai, trước buổi trưa.”

“Sao lại phải vậy ạ.” Tiểu đạo đồng chép miệng.

“Sao nào?” Tề Thiên Trần mỉm cười.

Tiểu đạo đồng nhăn mặt: “Con cũng muốn ăn ngự yến mấy năm khó gặp một lần kia.”

Chương 313: Trước bữa tiệc (2) Thiên Kim Thai.

“Mai là tối tiệc của lục hoàng tử, chuẩn bị thế nào rồi?” Đồ nhị gia chậm rãi uống trà hỏi Cửu Cửu Đạo trước mặt.

Cửu Cửu Đạo gãi đầu một cái: “Ta có phải người của Thiên Kim Thai nhà người đâu, chẳng qua là con bạc thường xuyên lui tới mà thôi, sao ta phải lo chuyện này giúp người?”

“Cửu gia à.” Đồ nhị gia đứng dậy, nói lỏng đai lưng vàng kim trên người:

“Chuyện này rất khó làm. Đi theo ta, chỉ có thể đích thân tới xem thử.”

“Nhị gia đừng đùa vậy chứ, chỉ vài món ăn thôi, chẳng lẽ Thiên Kim Thai của người cũng không giải quyết được?” Cửu Cửu Đạo cười hỏi.

Đồ nhị gia lắc đầu: “Làm mấy món ăn không phải là vấn đề, chỉ e riêng sức nặng của bữa ngự yến này đủ ép vỡ cái đài bằng ngàn vàng của ta.”

“Nhị gia.” Có người gõ nhẹ lên cửa phòng: “Diệp thiên kim của phủ tướng quân tới.”

“Người xem, tới người giám sát cũng là thiên kim của phủ tướng quân.

Người cũng biết đấy, toàn bộ Bắc Ly này, kẻ đáng sợ nhất chính là tên Nhân Đồ Khiếu Ứng.” Đồ nhị gia sửa sang lại vạt áo, lại nói rộng đai lưng vàng kim, đi tới cửa phòng mỉm cười nói với Diệp Nhược Y: “Diệp cô nương tới rồi.”

Diệp Nhược Y mỉm cười lễ phép: “Ta tới xem tình hình chuẩn bị ngày mai.”

“Được.” Đồ nhị gia gật đầu một cái, dẫn Diệp Nhược Y ra ngoài. Bọn họ đi xuống lầu, Đồ nhị gia chỉ đám khách khứa đang đánh cược tới hứng khởi bên dưới nói: “Ngày mai sẽ dọn sạch nơi này, mang ghế gỗ lim hảo hạng tới. Thiên Kim Thai của ta có thể chứa hơn vạn người đánh bạc, như vậy cho dù tiệc tùng có lớn hơn nữa cũng dư sức. Theo ta vào bếp.”

Diệp Nhược Y đi theo Đồ nhị gia tới bếp sau của Thiên Kim thai, phát hiện bên trong có vài chục đầu bếp đang cau mày chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Toàn bộ phòng bếp rộng lớn huyền ảo ồn ào, khắp nơi đều là nguyên liệu nấu nướng đắt giá.

“Thường nói quân tử tránh xa chuyện bếp núc. Nơi nấu nướng này không được sạch sẽ, Diệp cô nương không cần ở lâu.” Đồ nhị gia giơ tay ra nói:

“Đưa ta thực đơn ngày mai, Diệp cô nương, chúng ta ra ngoài nói chuyện tiếp.” Đồ nhị gia nhận thực đơn do phụ bếp đưa tới, dẫn Diệp Nhược Y ra ngoài. Hắn cầm thực đơn nhìn một cái rồi đưa cho Diệp Nhược Y: “Lắm chữ quá, Diệp cô nương tự đọc đi.”

Nhóm Tú Cao Hoa: bát quả lữ, hương duyên, chân cam, thạch lưu, tranh tử, nga lê, nhũ lê, tra, hoa mộc qua.

Nhóm trái cây tươi: lệ chi, viên nhãn, hương liên, phỉ tử, trăn tử, tùng tử, ngân hạnh, lê nhục, táo quýt, liên tử nhục, lâm cầm toàn, đại chưng táo.

Nhóm Lũ Kim Hương Dược: não tử hoa nhi, cam thảo hoa nhi, chu sa viên tử, mộc hương đình hương, thủy long não, sử quân tử, súc sa hoa nhi, quan quế hoa nhi, bạch thuật nhân tham, cảm lăm hoa nhi.

Nhóm Điêu Hoa Mật Tiên: điêu hoa mai cầu nhi, hồng tiêu hoa, điêu hoa duẩn, mật đông qua ngư nhi, điêu hoa hồng đoàn hoa, mộc qua đại đoạn nhi, điêu hoa kim kết, thanh mai hà điệp nhi, điêu hoa khương, mật duẩn hoa nhi, điêu hoa tranh tử, mộc qua phương hoa nhi.

Nhóm Thế Hương Hàng Toan: hương dược mộc qua, tiêu mai, hương dược hoa, thế hương anh đào, tử tô nại hương, thế hương huyền hoa liễu nhi, thế hương bồ đào, cam thảo hoa nhi, khương ti mai, mai nhục bính nhi, thủy hồng khương, tạp ti mai bính nhi.

Nhóm Bộ Tịch: nhục tuyến điều tử, tạo giác đỉnh tử, vân mộng nhi, thị tịch, nhục tịch, nãi phòng, toàn tạc, kim sơn hàm thị, tửu thổ nhục, nhục qua tê.

Thùy thủ bát bàn tử: giản phong nhi, phiên bồ đào, hương liên sự kiện niệm châu, ba lâm tử, đại kim quất, tân gia tử tượng nha bản, tiểu cảm lâm, du cam tử.

Mười lăm bình rượu: Bình thứ nhất hoa xuy am tử, lệ chi bạch yêu tử. Bình thứ hai nãi phòng thêm, tam thúy canh. Bình thứ ba dương thiết thêm, manh nha đồ huyền. Bình thứ tư truân chương thêm, am tử chích. Bình thứ năm đồ huyền quái, uyên ương tạc đồ. Bình thứ sáu sa ngư quái, sao sa ngư sấn thang. Bình thứ bảy thiện ngư sao hầu, nga truân chương thang tê.

Bình thứ tám bàng giải nhường chanh, nãi phòng ngọc nhị canh. Bình thứ

chín tiên hà đề tử quái, nam sao thiện. Bình thứ mười tây thủ giải, quyết ngư giả cấp lý. Bình thứ mười một ngọc trân quái, bàng giải thanh canh.

Bình thứ mười hai am tử thủy tinh quái, trư đồ giả giang dao. Bình thứ mười ba hà chanh quái, hà ngư thang tê. Bình thứ mười bốn thủy mẫu quái, nhị sắc kiến nhi canh. Bình thứ mười lăm cấp lý sinh, huyết phấn canh.

Đồ nhắm: sao bạch yêu tử, chích đồ huyền, chích am tử bồ, nhuận kê, nhuận thỏ, chích xuy bính.

Trù khuyến tửu thập vị: giang dao tạc đồ, giang dao sinh, tù mâu thêm, khương thổ hương loa, hương loa tạc đồ, khương thổ giả công quyền, ổi mẫu lệ, mẫu lệ tạc đồ, chương cự tạc đồ, giả công quyền tạc đồ.

Thực thập trần nhị thập phân: liên hoa áp thêm, kiến nhi canh, tam trân quái, nam sao thiện, thủy mẫu quái, am tử canh, quyết ngư quái, tam

thúy canh, tẩy thủ giải, tạc đồ huyền.

Tráng miệng là năm loại hoa quả.

Tuy là thiên kim tiểu thư lớn lên trong phủ tướng quân, từ nhỏ đã mặc áo gấm ăn của ngon vật lạ nhưng Diệp Nhược Y chưa bao giờ thấy bữa tiệc nào xa hoa đến vậy. Cô cầm thực đơn nhìn một hồi lâu, cau mày nói: “Có gom đủ nguyên liệu trong này không?”

“Chúng ta là Thiên Kim Thai.” Đồ nhị gia trả lời như vậy.

Diệp Nhược Y cười nói: “Như vậy cần chuẩn bị tiệc rượu trong bao lâu?”

“Điều Lâu Tiểu Trúc cần bảy ngày, Thiên Hạ Hiên cần năm ngày, Ngự

Thiện Phòng cần bốn ngày, tới Thiên Kim Thai của ta, chỉ cần ba ngày.” Đồ

nhị gia xiết chặt đai lưng vàng kim. “Sau khi lục hoàng tử bước ra khỏi Thiên Kim Thai, chúng ta đã tuyên bố Thiên Kim Thai tạm dừng phục vụ

món ăn, đây cũng là một khoản bạc lớn. Từ hôm đó đến giờ phòng bếp vẫn chuẩn bị cho tiệc rượu lần này. Tin ta đi, cho dù những vương công quý tộc thấy những thứ này cũng phải kinh ngạc.”

“Chẳng trách Tiêu Sắt đặt tiệc ở Thiên Kim Thai.” Diệp Nhược Y thở dài nói.

“Lẽ nào đây là thiên kim của phủ tướng quân mà Cửu Cửu Đạo nhà người đặt trong ba hạng đầu của Mỹ Nhân Bảng? Đúng là như tiên nhân trên trời.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, đám người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện có ba người đang từ từ đi về phía bên này.

Người cầm đầu trông rất cao lớn, bộ áo xám trên người có vẻ cũ nát, đã bị

giặt tới mức trắng bệch. Người này thần sắc dửng dưng, có cảm giác thể lương khó tả.

Bên phải hẳn là một nam tử gầy gò, sắc mặt tái nhợt, còn tướng mạo... có phần giống ‘tướng công thô’ trong sở thích đặc biệt của một số quý tộc.

Bên trái hẳn lại là một cô gái xinh đẹp, vóc dáng thon cao, giữa hàng mi mang chút khí khái.

Cửu Cửu Đạo cúi đầu nói: “Đại ca, huynh tới rồi.”

Nam tử cao lớn cầm đầu lạnh nhạt gật đầu một cái, mặt vẫn không biểu cảm.

“Đây là ba vị huynh muội kết nghĩa của ta. Đây là đại ca ta, Độc Cô Cô Độc, đừng cười, Diệp cô nương ngàn vạn lần đừng cười. Đại ca ta không thích người khác cười nhạo tên của huynh ấy. Còn có tam đệ của ta Hồ

Đản, đừng nhìn dáng dấp hẳn trông như tướng công thô, thật ra hẳn rất

được hoan nghênh tại Thiên Khải thành. Người còn lại là tứ muội của ta, Ngũ Ngốc Ngốc, trong chuyện nhỏ muội ấy rất ngây ngô, đại sự lại chẳng hồ đồ, cũng là người có tiếng tại Thiên Khải thành.” Cửu Cửu Đạo vội vàng giới thiệu cho Diệp Nhược Y.

Độc Cô Cô Độc, Hồ Đản, Cửu Cửu Đạo, Ngũ Ngốc Ngốc.

Bốn cái tên thật kỳ lạ... Nhưng Diệp Nhược Y vẫn nhin cười, diềm tình gật đầu một cái: “Các vị, hân hạnh được gặp mặt.”

Nhưng Cửu Cửu Đạo lại bồi thêm một câu.

“Chúng ta được người trên đường tôn là Thiên Khải Tứ Thiếu.”

“Ha ha ha ha ha ha.” Diệp Nhược Y không nhin nổi nữa, xì một tiếng rồi cười như điên.

Chương 314: Không ai đến dự tiệc

Bị Diệp Nhược Y cười như vậy nhưng Độc Cô Cô Độc vẫn giữ vẻ lạnh nhạt như thường, Hồ Đản trông như tướng công thở hơi đỏ mặt, Ngũ Ngốc Ngốc chỉ cười nhẹ nhàng, còn Cửu Cửu Đạo nhin một hồi rồi lúng túng lên tiếng:

“Có... buồn cười đến mức ấy không?”

Đồ nhị gia vỗ vai Diệp Nhược Y, cố giảm bớt ý cười của cô: “Thật ra lần đầu tiên các người giới thiệu như vậy, ta cũng luôn nín cười.”

Độc Cô Cô Độc đột nhiên nói: “Có chỗ nào buồn cười?”

“Có một loại...” Đồ nhị gia híp mắt lại, nói đầy ẩn ý: “Cảm giác như kiểu người lớn thấy trẻ con nhà mình đọc sách, đặt mình vào trong nhân vật, sau đó không thoát ra được...”

Diệp Nhược Y cố nín cười: “Bêu xấu bêu xấu rồi. Chỉ do bốn vị quá thật...

quá đáng yêu.”

“Đáng yêu?” Hồ Đản trông như tướng công thở có vẻ nhạy cảm với từ này.

Cửu Cửu Đạo ho nhẹ một tiếng: “Ngày mai huynh đệ chúng ta sẽ tới tham dự bữa tiệc của lục hoàng tử.

Diệp Nhược Y kinh ngạc, lúc này mới hiểu ra mấy người này chính là danh sách thứ hai mà Tiêu Sát dặn Từ quản gia và Cửu Cửu Đạo, trong lòng lập tức có cảm giác kính trọng.

Người được Tiêu Sát để ý đương nhiên có điểm đáng kính nể.

“Bốn vị này được tôn là Thiên Khải Tứ Thiếu không phải không có lý của nó. Trong Thiên Khải thành có nhiều nơi mà quan chức không quản nổi, bọn họ lại quản được. Thương nhân phú hộ không chia được sản nghiệp đen, bọn họ lại làm được. Đại Lý Tự không tra xét được tin tức,

bọn họ lại có thể giúp người tìm ra manh mối.” Đồ nhị gia cười nói:
“Cho dù rồng trên trời ép xuống cũng không giết nổi bọn họ.”

Cửu Cửu Đạo mạng: “Nhị gia, người mạng ta là rắn bản địa, đừng tưởng ta không hiểu.”

Đồ nhị gia không buồn để ý tới hần, quay sang nói với Diệp Nhược Y:

“Diệp cô nương, ta đã chuẩn bị tiệc rượu ổn thỏa. Ngày mai, chỉ còn xem các người.”

Diệp Nhược Y gật đầu: “Cảm ơn.”

Sau giờ Ngọ ngày hôm sau, tại Thiên Kim Thai.

Trong Thiên Kim Thai, những bàn đánh bạc đều đã được dời đi, đổi lại bàn gỗ lim tinh xảo. Bên trên Thiên Kim Thai treo một cái khung to, trên khung có treo thứ gì đó nhưng bị một tấm vải đỏ lớn rủ xuống che phủ, không thấy được bên trong ẩn giấu thứ gì.

Vô số gã sai vặt nhanh chóng bước đi trong đó, khẩn trương hoàn thiện nốt những bố trí cuối cùng. Hai bên là vài hộ vệ sắc mặt lạnh băng, mang mặt nạ bằng kim loại hình đầu chó sói, trường đao bên hông rút ra một nửa, tỏa ánh sáng trắng như tuyết.

Bữa tiệc này kéo dài từ hoàng hôn tới nửa đêm, đã nhiều năm rồi Thiên Khải thành không có ai tổ chức tiệc rượu lớn như vậy.

Ngày hôm nay, ánh mắt của mọi người trong Thiên Khải thành đều tập trung về phía này, mọi hành động tại đây đều được loan truyền ra ngoài với tốc độ nhanh chóng nhất.

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc ngồi trong phòng chính, Đồ nhị gia ngồi bên cạnh, nhưng sắc mặt mọi người đều không được tốt.

Theo quy củ mở tiệc lúc hoàng hôn của thế gia quý tộc Thiên Khải thành, hai canh giờ trước khi mở tiệc là lúc khách khứa lục tục kéo tới.

Thế nhưng lúc này chỉ còn một canh giờ là bữa tiệc bắt đầu, vậy mà trong Thiên Kim Thai rộng lớn này chỉ có loe que vài người.

Đồ nhị gia nhấp một ngụm trà, cười nói: “Đám khách khứa này thật kiên nhẫn.”

Tiêu Sắt mặt lạnh, không nói gì.

Tư Không Thiên Lạc nhú mày một cái, đang định ra cửa xem lại bị Tiêu Sắt giơ tay ấn xuống. Tiêu Sắt lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Không vội.”

Ngoài cửa Thiên Kim Thai, Lôi Vô Kiệt mặc áo đỏ và Diệp Nhược Y mặc áo lục đang đứng ngoài đó đón khách. Thế nhưng họ đứng suốt một canh giờ

vẫn không có khách khứa nào tới. Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán: “Diệp cô nương, cô nói xem... có phải hôm nay chúng ta mặc đồ không hợp không, đồ phối với lục thì...”

“Có lẽ vậy.” Diệp Nhược Y mỉm cười đáp.

“Hay là cô vào trước nghỉ ngơi chút đi.” Lôi Vô Kiệt nói: “Để mình ta chờ ở

đây là được.”

“Không sao, người xem kìa, có khách tới.” Diệp Nhược Y ngẩng đầu lên nói: “Cửu gia.”

Cửu Cửu Đạo cùng ba huynh muội của hắn xuất hiện ngoài cửa.

Người hầu của Thiên Kim Thai cầm danh sách khách mời lập tức cao giọng báo cáo: “Minh chủ của Tam Môn Thập Cửu Phủ, Độc Cô Cô Độc tiên sinh, đến!”

“Phó minh chủ, Hồ Đản, đến!”

“Đại chương quỹ của Lâm Nguyệt Phường, Ngũ Ngốc Ngốc, đến!”

“Đại chương quỹ của Thiên Mệnh Trai, Cửu Cửu Đạo, đến!”

Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng lẩm bẩm: “Sao tên những người này lại kỳ quái vậy?”

Diệp Nhược Y lại không còn kinh ngạc: “Bốn vị, hôm nay các vị là người tới sớm nhất đây.”

Cửu Cửu Đạo thở dài: “Thật ra chúng ta không muốn đến sớm như vậy, nhưng chúng ta nhận được tin, nói một canh giờ rồi không có khách khứa nào tới. Chúng ta sợ tin tức loan truyền sẽ ảnh hưởng tới buổi tiệc, cho nên đến đây ngay.”

Diệp Nhược Y thầm cảm kích, nói từ tận đáy lòng: “Xin cảm ơn trước.”

“Tiểu Cửu, đặt lễ vật xuống, chúng ta vào trước.” Độc Cô Cô Độc mở miệng.

Cửu Cửu Đạo gật đầu một cái, đưa hộp quà trong tay cho người hầu của Thiên Kim Thai rồi dẫn ba người còn lại vào.

Tin tức này nhanh chóng truyền tới các phủ quý tộc.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ gõ lưng ghế suy tư: “Tam Môn Thập Cửu Phủ, Lâm Nguyệt Phường, Thiên Mệnh Trai?”

Long Tà cúi đầu nói: “Đều là những môn phái trong hạ ngũ đường tại Thiên Khải thành, nhưng người trong phái rất đông, nhân duyên rất tốt.

Chúng ta đã cố lôi kéo nhiều lần, nhưng đều bị uyển chuyển từ chối.
Trước

đó chúng ta nghi bọn họ đã bị Bạch Vương thu dưới trướng, bây giờ xem ra, chắc là năm xưa đã giao hảo với Tiêu Sở Hà rồi.”

“Tiêu Sở Hà trước nay luôn như vậy, thích kết giao với hạng đầu đường xó chợ. Ba môn phái này đúng là không có gì nổi bật, nhưng không thể khinh thường.” Khóe miệng Tiêu Vũ nhếch lên cười nhạt: “Nhưng bọn chúng tới còn tốt hơn là không tới.”

Bạch Vương phủ.

Lăng Thiệu Hàn nghe người hầu báo cáo tình hình Thiên Kim Thai xong, cười một tiếng nói: “Không tệ.”

“Trước đó không muốn cho ai tới tham gia bữa tiệc này, nhưng bây giờ có người phá lớp băng đó rồi. Mà những người này, chúng ta không khống chế được, thậm chí còn không biết Tiêu Sở Hà làm sao kết giao với bọn họ, sao lại nói là không tệ.” Tiêu Sùng hỏi.

“Không ai tham gia là tốt, nhưng chỉ có những người này tham gia lại càng tốt. Hẳn kết giao được những người này là bản lĩnh của hẳn, nhưng nếu hẳn chỉ kết giao được những người này, vậy chứng minh bây giờ vị hoàng tử này chỉ có thể ra lệnh cho đám đầu đường xó chợ. Như vậy những người này chỉ có thể chứng minh thế yếu của hẳn chứ không thể mang tới chút uy danh nào!”

Thiên Kim Thai.

Thiên Khải Tứ Thiếu ngồi xuống, sắc mặt cũng hơi lúng túng.

Thật sự quá phô trương.

Đúng là quá ít người.

Tiêu Sắt gõ nhẹ lên chén trà trước mặt. Từng cái, từng cái một, mãi tới khi hẳn đột nhiên ngừng lại.

Ngoài cửa có tiếng ngựa hí.

“Tới rồi.” Tiêu Sắt nâng chén trà, uống một hơi cạn sạch.

Chương 315: Bữa tiệc Thiên Kim Thai (1) Cuối cùng cũng có khách tới, nhưng là hai tốp người ngựa.

Một người cưỡi một con tuấn mã màu trắng, mặc áo vàng kim hoa mỹ, hông đeo trường đao, mặt mũi tuấn tú như vầng trăng sáng trên bầu trời.

Kim Y Lan Nguyệt Hầu.

“Khách tới!” Người hầu của Thiên Khải thành hưng phấn hô to: “Giám quốc đại nhân, Lan Nguyệt Hầu gia đến!”

“Lan Nguyệt Hầu? Đây là nhân vật quyền cao chức trọng đấy.” Đồ nhị gia nói đầy ẩn ý.

Tiêu Sắt cười một tiếng, cũng đáp đầy ẩn ý: “Dù sao cũng là người thân trong nhà.”

“Tham kiến hầu gia.” Ngoài cửa Thiên Kim Thai, Diệp Nhược Y cung kính hành lễ với Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu vỗ trường đao bên hông: “Hôm nay phụ thân người không thể tới được, bốn hầu vương tới trước cướp phần thưởng đây.”

“Nhưng đã là khách dù sao cũng phải tặng quà. Hầu gia hai tay trống trơn, chẳng lẽ định tặng thanh đao tốt này cho Tiêu Sắt à?” Diệp Nhược Y nói đùa.

“Bốn hầu có phải loại thô tục vậy đâu. Lễ vật mà bốn hầu mang tới phải là thứ quý giá nhất.”

Đó là một cổ kiệu rất hoa lệ, trên cổ kiệu có khắc hình một con tiên hạc muốn giương cánh bay lượn.

Nhưng cổ kiệu đó đi rất chậm, như đang sợ làm người trong kiệu xóc nảy.

Lan Nguyệt Hầu tới được một lúc lâu thì cỗ kiệu kia mới chậm rãi đi tới, như chẳng hề lo tới chuyện làm trễ nải vị hầu gia quyền thế khá lớn này.

Nhưng Lan Nguyệt Hầu lại chẳng hề tức giận mà từ từ bước tới, tự tay vén rèm kiệu lên, dắt người trong kiệu xuống.

Là người ra sao mà đáng để Lan Nguyệt Hầu đích thân tới dắt?

Người trong kiệu chậm rãi bước xuống. Rất rõ ràng, đó là một ông lão mái tóc hoa râm, nếp nhăn trên gương mặt như đao khắc, thế nhưng đôi mắt vẫn trong veo.

Người hầu của Thiên Kim Thai vội vàng lật danh sách khách khứa. Hẳn ở

Thiên Kim Thai đã gần mười năm, theo lý mà nói vương công quý tộc, văn võ bá quan, có ai mà hẳn không nhận ra? Thế nhưng ông lão mà Lan Nguyệt Hầu cung kính đỡ xuống này, hẳn có làm thế nào cũng không nhớ

nổi đó là ai.

Đương nhiên Lôi Vô Kiệt không nhận ra, chỉ có điều hẳn cảm thấy ánh mắt người trước mặt nhìn về phía mình mang theo cảm xúc hiền hòa; cứ như

một ông lão đang nhìn con cháu của mình. Hẳn khẽ cúi đầu, mỉm cười lễ phép.

Ông lão kia cười nói: “Lúc người còn bé, ta từng bế người.”

Lôi Vô Kiệt ngạc nhiên. Đúng là khi còn bé hẳn từng ở Thiên Khải thành một thời gian, nhưng trí nhớ về lúc đó quá mơ hồ, tới bây giờ chỉ nhớ

loáng thoáng một số chi tiết, nhưng không nhớ ra được ông lão này.

Nhưng Diệp Nhược Y lại nhận ra ông ta.

Nguyên lão tam triều.

Tấm gương của nho sinh trong thiên hạ.

Cũng là người đứng đầu văn võ bá quan!

Làm quan suốt năm mươi năm, công chính liêm minh, không kết bè kết đảng, không kết giao quyền quý, dựa vào tài hoa của bản thân và chính khí vì dân vì nước đứng sừng sững trong triều đình, dựa vào một đôi tay mà nâng đỡ cả Bắc Ly. Thiên hạ rộng lớn, thanh quan kính hân, tham quan sợ

hân. Khi hoàng đế nói chuyện với hân, hoàng đế ngồi trên ghế rồng, hân cũng có một cái ghế hạc, được ngồi chung với hoàng đế, không cần quỳ cũng không cần đứng.

“Khách tới!” Diệp Nhược Y cao giọng nói. “Giám quốc Bắc Ly, thái sư Đồng Chúc đại nhân, đến!”

Thái sư Đồng Chúc, hiện tại đang là giám quốc cùng Lan Nguyệt Hân, thật sự là sống lưng của cả quốc gia!

Đồng Chúc mỉm cười nhìn Diệp Nhược Y: “Người rất có phong thái của phụ thân người.”

Diệp Nhược Y vội vàng kính cẩn ôm quyền nói: “Thái sư quá khen.”

Trong Thiên Kim Thai, chén trà trong tay Đồ nhị gia lung lay một cái, suýt nữa văng khỏi tay: “Thái sư Đồng Chúc? Làm sao người mời được người này tới?”

“Tình cảm. Bất luận Lang Gia Vương hay trụ quốc đại tướng quân, thái sư

Đồng Chúc đều có một chút tình cảm.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói> “Nhưng Đồng Chúc đại nhân không phải người luôn nói tình cảm, cho nên bữa tiệc lần này coi như dùng hết chỗ tình cảm đó rồi.”

“Tình cảm của Đồng Chúc đại nhân đúng là rất quý giá, có tình cảm như vậy mà chỉ để mời ông ấy ăn một bữa cơm à?” Đồ nhị gia hỏi.

“Không phải để mời ông ấy mà là mời văn võ bá quan.” Tiêu Sắt gõ nhẹ lên bàn.

Tin tức tại Thiên Khải thành nhanh chóng truyền tới các phủ.

Phủ thượng thư bộ hộ.

Lý Nhược Trọng nghe người dưới thông báo xong bèn hạ giọng nói:

“Lan Nguyệt Hầu?”

“Phụ thân, Lan Nguyệt Hầu đang làm giám quốc trong triều, hẳn còn tới, chúng ta...” Lý Bách Tùng lo âu nói.

“Lan Nguyệt Hầu tuy là giám quốc nhưng thực tế không tham gia nhiều vào chuyện trong triều. Sau án mưu phản của Lang Gia Vương, hoàng đế

bệ không cho các huynh đệ khác thực quyền quá lớn. Chẳng qua Lan Nguyệt Hầu dù sao cũng bất đồng. Để ta suy nghĩ một chút.” Lý Nhược Trọng gõ nhẹ lên bàn, cuối cùng lắc đầu một cái: “Án binh bất động!”

“Được!” Lý Bách Tùng gật đầu nói.

“Đại nhân! Đại nhân!” Lại có một người đi nghe tin lao vào trong phòng.

“Hốt hoảng cái gì?” Lý Bách Tùng mắng; “Xảy ra đại sự gì?”

“Đại sự, đại sự!” Thuộc hạ này mồ hôi đầy đầu, hai chân đến giờ vẫn đang run rẩy: “Sau Lan Nguyệt Hầu, lại có một người đến.”

“Ai?” Lý Nhược Trọng cau mày.

“Thái sư Đồng Chúc!” Thuộc hạ hô.

“Cái gì?” Lý Nhược Trọng nhảy bật dậy

Hai vị giám quốc cùng tới tiệc còn tên thượng thư là hãn lại đang nhớn
nhờ

uống trà trong phủ?

“Chuẩn bị kiệu!” Lý Nhược Trọng quát lên. “Không! Chuẩn bị ngựa, chuẩn bị ngựa! Cưỡi ngựa tới!”

“Sao thái sư lại tham gia loại tiệc rượu như vậy? Ngay cả quốc yển thái
sư

cũng nói bị bệnh thoái thác mà.” Lý Bách Tùng không hiểu nổi.

“Đây không đơn giản là thái sư tham gia tiệc rượu mà còn là một cái bẫy do lục hoàng tử kia bố trí, ép tất cả mọi người chúng ta đều phải tới!” Lý Nhược Trọng mắng.

“Vậy bên phái Bạch Vương điện hạ thì sao?” Lý Bách Tùng do dự rồi nói.

Lý Nhược Trọng hừ lạnh một tiếng: “Không lo được nhiều tới vậy. Nếu hãn vẫn án binh bất động được, đó là bản lĩnh của hãn!”

Bạch Vương phủ.

Tiêu Sùng thở dài nãy nê: “Thiệu Hàn à, xem ra mưu kế của người thất bại rồi.”

Lăng Thiệu Hàn lau mồ hôi trên trán, cúi đầu nói: “Bạch Vương điện hạ, là ta thất sách. Ta không ngờ thái sư Đồng Chúc lại đích thân tham gia.”

“Đợi một chút vậy.” Tiêu Sùng thở dài: “Hai vị giám quốc, tiếp đó là văn võ bá quan. Khí thế như vậy cũng khá lớn rồi, nhưng nếu Tiêu Sở Hà nghĩ

chỉ như vậy đã ép được chúng ta vào khuôn phép, vậy thì quá coi thường chúng ta rồi.”

“Chúng ta?” Lăng Thiệu Hàn nghi hoặc nói.

“Xích Vương Tiêu Vũ, hẳn cũng sẽ không tới.” Tiêu Sùng lạnh nhạt nói.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ cười một tiếng, kéo căng dây cung.

“Kéo cung.”

Đột nhiên thả tay.

“Bắn tên!”

Một mũi tên ghim trúng hồng tâm.

“Đã nghĩ Lan Nguyệt Hầu sẽ tới rồi, không ngờ cả Đồng Chúc đại nhân cũng tới. Hai tên tự xưng không dính vào chuyện tranh đấu bè phái lại tham gia một bữa tiệc như vậy, đúng là khiến người ta phải suy nghĩ.”

Tiêu Vũ cười nói: “Có điều... bọn họ có thể ép văn võ bá quan tới, nhưng những đại phú hộ nắm giữ mạch máu kinh tế của Thiên Khải thành sẽ không nể mặt hai rường cột của nước nhà này.”

Chương 316: Bữa tiệc Thiên Kim Thai

Thiên Kim Thai.

Tiêu Sắt, Tư Không Thiên Lạc, Đồ nhị gia cùng đứng dậy cung kính cúi chào hai người trước mặt: “Lan Nguyệt Hầu, thái sư!”

Lan Nguyệt Hầu khẽ mỉm cười coi như đáp lời. Đồng Chúc nhìn Tiêu Sắt, giọng nói đầy cảm thán: “Người đã về rồi.”

Tiêu Sắt cúi người thi lễ lần nữa: “Đúng vậy, ta đã về.”

“Về là tốt rồi, dù sao Thiên Khải thành mới là nhà của người.” Đồng Chúc chậm rãi nói: “Nhưng người đã khá hơn năm xưa. Quả nhiên, cần phải ra ngoài rèn luyện một phen...”

“Người phải hiểu được nỗi khổ tâm của phụ hoàng người!” Đồng Chúc nói tiếp.

Tiêu Sắt kinh ngạc, do dự một chút rồi gật đầu: “Tiêu Sắt xin ghi nhớ.”

“Thu phong tiêu sắt thiên khí lương, thảo mộc điều lạc lộ vi sương. Cái tên này tuy mang ý thê lương nhưng cũng có chút ý cảnh.” Đồng Chúc nói.

(Gió thu tiêu điều trời trở rét,

Cỏ cây xào xạc đọng thành sương

Trích trong bài Yên ca hành- Thu phong của Tào Phi)

“Thái sư, chúng ta ngồi thôi.” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên nói.

Đồng Chúc gật đầu: " Được."

Sau khi thái sư Đồng Chúc và Lan Nguyệt Hầu bước vào Thiên Khải thành không tới một nén nhang, ngoài cửa bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Một tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, nam tử mặc quần áo hoa mỹ nhanh chóng nhảy xuống, vội vã chạy tới cửa, đang muốn đưa lễ vật trong tay cho người hầu của Thiên Kim Thai lại nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ô, không ngờ thượng thư đại nhân là quan văn mà có thể cưỡi ngựa chạy trong thành như vậy? Sao thế, muốn được điều tới bộ binh của ta à?”

Lý Nhược Trọng quay đầu lại, thấy thượng thư bộ binh Ngô Kinh thành vừa cười vừa cổ ra vẻ bình tĩnh, không khỏi cười lạnh bước tới, vuốt ve nếp nhăn trên cổ áo của hắn: “Ngô thượng thư, cho dù ta ra ngoài gấp tới đâu đi nữa, cũng không tới mức tùy tiện khoác một bộ quần áo lên người. Chẳng lẽ bỗng

lộc của bộ binh bị cắt xén rồi à? Đây là trách nhiệm của bộ hộ ta, đến lúc đó bị Đồng thái sư thấy, chẳng phải là gây thêm phiền toái cho ta à?”

“Hai vị đúng là trăng thanh gió mát nổi nhả hứng. Đã tới cửa rồi sao còn không vào?” Một giọng nói khàn khàn truyền tới, hai người không cần quay đầu lại cũng đoán được người này là ai.

Thượng thư bộ hình Chu Đức, người vô đức nhất trong Thiên Khải. Ai cũng biết bộ hình là địa ngục, còn Chu Đức chính là người trông coi địa ngục.

Chu Đức đi tới, trợn mắt nhìn hai người: “Đi thôi! Còn chờ gì nữa? Đợi ba vị thượng thư khác tới, đi vào làm buổi họp lục bộ à?”

“Đi đi đi.” Lý Nhược Trọng đẩy hai người ra, bỏ lễ vật lại rồi đi vào.

“Khách tới! Thượng thư bộ hộ Lý Nhược Trọng đại nhân, đến!”

“Khách tới! Thượng thư bộ hình Chu Đức đại nhân, đến!”

“Khách tới! Thượng thư bộ binh Ngô Kinh Thành đại nhân, đến!”

Khi Ngô Kinh Thành đi qua bên cạnh Diệp Nhược Y, hắn đột nhiên dừng lại: “Phụ thân người bảo người tới à?”

Diệp Nhược Y mỉm cười nhìn hắn lắc đầu: “Không, là ta tự tới. Nhưng Diệp Tự doanh nghe lệnh trung quân Bắc Ly, trung quân Bắc Ly nghe lệnh phụ thân ta, còn phụ thân ta, nghe lời ta.”

“Đúng là cô bé, không biết trời cao đất rộng.” Ngô Kinh Thành bỏ lại một câu không nặng không nhẹ rồi vào theo.

Lôi Vô Kiệt cau mày nói: “Đám người này là thượng thư đại nhân tại Thiên Khải thành?”

“Đúng vậy. Quyền lực chân chính của Thiên Khải thành nằm trong tay những người này.” Diệp Nhược Y quay đầu lại.

Càng ngày càng nhiều người chạy tới Thiên Khải thành.

“Khách tới! Thượng thư bộ lại Huyền Đức Trọng đại nhân, đến!”

“Khách tới! Thượng thư bộ lễ, Từ Vi Thành đại nhân, đến!”

“Khách tới! Thượng thư bộ công Chu Vũ Mạc đại nhân, đến!”

“Khách tới! Tây Trạch hầu gia, đến!”

“Khách tới! Đại Lý tự khanh, Trần Hi Đoạt đại nhân, đến!”

“Khách tới! Thị lang bộ hộ La Tam Toàn đại nhân, đến!”

“Khách tới! Ngự Sử đài, ngự sử Trần Trác Tôn đại nhân, đến!”

Trong vòng nửa canh giờ sau khi thái sư Đồng Chúc và Lan Nguyệt Hầu bước vào Thiên Khải thành, tất cả quan viên từ nhị phẩm trở lên của Thiên Khải thành đều lục tục chạy tới. Thiên Khải thành vốn trống rỗng lập tức náo nhiệt. Quan viên trò chuyện với nhau khắp bốn phía. Thái sư Đồng Chúc và đám người Lan Nguyệt Hầu, bao gồm các vị đại học sĩ đến từ

Long Đồ các ngòi xuống bàn, có quan viên tính cách tỉ mỉ phát hiện chén trà trước mặt thái sư đã được rót nước ba lần liền..

“Tiệc rượu còn chưa bắt đầu à?” Lý Nhược Trọng âm u nói.

Ngô Kinh Thành cười lạnh một tiếng: “Xem ra tính tình vị hoàng tử này đến chết vẫn không đổi, vẫn bướng bỉnh chẳng khác nào năm xưa. Chắc hai vị vương gia huynh đệ của hắn còn chưa đến, hắn sẽ không bắt đầu tiệc rượu.”

Chu Đức cười lạnh nói: “Mời được Đồng thái sư đúng là năng lực của hãn, nhưng hai vị vương gia có mua khoản nợ này hay không, thật sự không đoán nổi.”

“Nếu muốn tới thì đã tới từ lâu rồi, không phải chờ tới bây giờ.” Thượng thư bộ lễ Từ Vi Thành nói: “Thật quá thất lễ, quá thất lễ.”

“Nhưng ta nghe nói lần này Tiêu Sắt mời tất cả phú thương trong thành, song theo tình hình trước mặt, không có ai tới cả.” Thượng thư bộ công Chu Vũ Mặc quét mắt khắp bốn phía.

Ti Nhạc phờ phạc.

Hồ đại nương nằm đó, chậm rãi hít một hơi thuốc rồi phun một ngụm khói: “Quan tước đều đã đến, thật lợi hại. Nhưng mà... liên quan quái gì tới ta?”

“Đại nương, Lê gia, Trần gia và Công Tôn gia, bây giờ vẫn không ai nhúc nhích. Thiên Khải tứ đại phú thương, không ai nể mặt vị lục hoàng tử

này.”

“Đám người làm quan đó luôn coi thường những người buôn bán chúng ta. Thế nhưng không có chúng ta, bọn chúng lấy bạc đâu ra mà hưởng lạc?

Trong thế gian này, bạc vĩnh viễn là thứ hữu dụng nhất. Bọn chúng không dám động vào chúng ta, huống chi, chúng vốn có thành tâm đầu, chúng ta làm giảm uy phong của tên tiểu tử kia, bọn chúng vui còn chẳng kịp.”

Trong thời điểm đã định sẵn sẽ có mưa gió này, một chiếc xe ngựa tiến vào Thiên Khải thành. Bình thường Thiên Khải thành bị phong tỏa, ra vào không dễ dàng, nhưng đúng như lời Hồ đại nương vừa nói, trên thế gian này bạc là thứ hữu dụng nhất.

Chiếc xe ngựa không chỉ vào Thiên Khải thành, hơn nữa còn rất phách lối.

Bởi vì có tận năm con ngựa kéo xe, năm con ngựa này có bộ lông trắng toát, nhìn là biết mỗi con đều đáng giá ngàn vàng.

Còn bề ngoài của chiếc xe ngựa cũng cực kỳ hoa mỹ, trên đỉnh khám một viên minh châu, bây giờ sắc trời đã dần tối, nhưng viên minh châu kia vẫn tỏa sáng mơ hồ.

Một vị tiên sinh trông như người ghi chép ngồi trong xe ngựa, cầm bàn tính, tính toán sổ sách.

“Điền chương quỹ, chúng ta đã tới rồi. Bước kế tiếp phải làm sao?” Công tử nho nhã mặc áo trắng hỏi nhỏ.

“Nói cho bọn họ biết, chúng ta đã tới.” Tiên sinh ghi chép không ngừng đầu, lạnh nhạt nói.

“Được.” Công tử nho nhã đứng dậy vén tấm rèm xe.

Bên trái xe ngựa cầm một lá cờ, bên trên là một con phượng hoàng tắm lửa, như muốn bay lên.

Công tử nho nhã mỉm cười, giơ tay ra, có người hầu đưa cho hắn một cái sọt, trong sọt đầy những đỉnh bạc lấp lánh. Hắn tiện tay nắm một cái ném ra rìa đường: “Mời các bằng hữu Thiên Khải thành, vui lòng nhận cho!”

Người đi đường thấy vậy kinh ngạc, sau đó ai nấy ủa lên, giành giật lẫn nhau.

Chiếc xe hoa mỹ do năm con ngựa trắng kéo này cứ thế đi thẳng về phía trước, không ai ngăn cản, nhưng lại bị mọi người vây quanh.

Mười sọt bạc, chẳng bao lâu đã hết.

“Chủ nhân, hết bạc rồi.” Người hầu nhỏ giọng nói.

Công tử nho nhã cười đáp: “Thế thì lấy vàng ra.”

Chương 317: Bữa tiệc Thiên Kim Thai

Sau mười sọt bạc là mười sọt vàng.

Toàn bộ Thiên Khải thành nhanh chóng nhận được tin một vị công tử áo trắng vừa tới thành. Vị công tử này mặt mũi tuấn tú như mỹ ngọc, khí độ

phi phàm như vương tôn, tùy ý rải lượng lớn vàng bạc xuống. Trong mắt một số bách tính bình thường, vị công tử này chẳng khác nào tiên nhân giáng trần, toàn thân tỏa hào quang vàng chói.

“Người cũng ném một lúc đi.” Công tử áo trắng đưa sọt vàng cho gã tùy tùng phía sau rồi vào trong xe ngựa, cười hì hì nhìn vị tiên sinh đang tính toán sổ sách: “Điền chương quỹ, tính toán xong chưa?”

Tiên sinh ghi chép gõ mạnh một cái cuối cùng rồi ngừng bàn tính, xe ngựa cũng dừng lại ngay gần Thiên Kim Thai. Gã tùy tùng thò đầu vào trong xe ngựa, vung vẩy cái sọt trống rỗng: “Công tử, rải xong mười sọt vàng rồi,

muốn rải tiếp thì chỉ có ngân phiếu thôi. Nhưng xem tình hình bên dưới, nếu ném ngân phiếu khéo bị xé thành mảnh vụn mất.” Tiên sinh ghi chép lắc đầu một cái: “Cửa hàng cầm đồ Lạc Trạch Phường của chúng ta ở

Thanh Châu Bạch thành đã không còn rồi.”

Công tử áo trắng cười nió: “Điền chương quý, có phải ta phá của lắm không?”

Tiên sinh ghi chép lắc đầu: “Người phá của như vậy còn phá hơi kém.

Đừng nói so với phụ thân của người, thậm chí còn kém hơn cả ca ca phong lưu của người. Năm xưa ca ca người ở trong lầu hoa một đêm mà mất tới hai cửa hàng.”

“Dù sao ta cũng là người đọc sách mà.” Công tử áo trắng đứng lên, thò đầu ra khỏi xe ngựa. Xe ngựa đã ngừng những những người vây quanh xe chờ

nhặt vàng bạc vẫn chưa đi khỏi. Công tử áo trắng mỉm cười, thanh trường kiếm dắt bên hông đột nhiên rời vỏ, làm cuốn lên bụi bặm đầy đất. Lúc này đám người mới hiểu vị công tử phú quý này không chỉ có tiền mà còn có võ nghệ kinh người. Nếu bây giờ hắn không định tán tài nữa, vậy tốt nhất là cách hắn càng xa càng tốt, đám người lập tức giải tán như bầy chim tan tác. Chỉ có một thiếu niên bẩn thỉu vẫn đứng trơ trọi tại đó, không chịu bỏ

đi.

Đó là một thiếu niên gầy gò đen thui, xem bộ dạng mới chỉ mười hai mười ba tuổi, đã tranh giành tới mức bụi đất khắp người nhưng hai tay vẫn trắng trợn. Hắn nhận được tin hơi chậm, người lại gầy gò, đừng nói cướp được một ít vàng bạc, thậm chí không chen vào nổi.

“Người có huynh đệ không?” Công tử áo trắng cúi người hỏi.

Thiếu niên da đen suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nếu là huynh đệ ruột thịt thì ta không có. Cha mẹ ta đã ra đi từ lúc ta còn nhỏ, nhưng ta có rất nhiều huynh đệ kết nghĩa, bọn họ cũng giống như ta, không tiền không người thân. Nhưng chúng ta đã kết bái, còn thân hơn huynh đệ ruột thịt.”

“Tốt lắm.” Công tử áo trắng xoay người, lấy viên minh châu trên nóc xe xuống. Viên minh châu tỏa sáng lấp lánh trong tay hắn. Hắn quay lại đưa cho thiếu niên mặt đầy kinh ngạc kia: “Ta cho người cái này. Người giúp ta một chuyện.”

“Giúp cái gì?” Thiếu niên do dự một chút, không nhận hạt minh châu kia mà ngẩng đầu lên hỏi.

“Bảo các huynh đệ của người tới Kinh Diêm Lê phủ, Ti Nhạc phường, Công Tôn Liên đương phố và Thái Y lâu, nói cho bọn họ chuyện ở nơi

này.”

“Nhưng mà... Đó đều là nhà của những người đại phú đại quý, e rằng ta và các huynh đệ của ta không vào được.” Thiếu niên do dự nói.

“Người cứ đứng ở cửa nói với bọn họ, Thanh Châu Mộc gia tới.” Công tử

áo trắng đứng dậy, vạt áo phấp phới trong gió.

“Tới thu tiền thuê.”

“Bọn họ không dám cản người.” Công tử áo trắng cúi đầu cười nói: “Đi đi.”

Thiếu niên gật đầu trình trọng, nhận viên minh châu rồi vội vàng đi khỏi.

Công tử áo trắng lại ngồi về xe ngựa, tiên sinh ghi chép lại tính toán lách cách một hồi: “Một quán trà ở Vân Gian thành, một khách sạn ở Bạch thành, không còn.”

“Keo kiệt.” Công tử áo trắng cười lắc đầu một cái.

Tiên sinh ghi chép đập bàn tính một cái: “Phá của!”

“Không phá của làm sao làm ăn lớn.” Công tử áo trắng chậm rãi đuổi người.

“Mộc gia tam công tử muốn làm ăn từ bao giờ vậy? Chẳng phải luôn miệng nói muốn làm đại phú à?” Tiên sinh ghi chép cười nói.

“Làm ăn trên đời này không gì lớn bằng thay đổi triều đại! Chuyện làm ăn như vậy, ta đồng ý làm!” Công tử áo trắng ánh mắt lăm liết. “Điểm đáng tiếc duy nhất là lần này chỉ thay đổi được thế hệ chứ không thể đổi được triều vua!”

Tiên sinh ghi chép bất đắc dĩ nói: “Công tử, lời này của ngài mà truyền ra ngoài là mưu phản đấy.”

“Ha ha ha ha.” Công tử áo trắng cười vang, vén rèm lên nói: “Tiếp tục đi thẳng, tới gặp các bằng hữu của ta.”

Phu xe gật đầu một cái, vẫy nhẹ dây cương, xe ngựa lại tiến thêm một chút, cuối cùng dừng lại ngoài cửa Thiên Kim Thai.

“Quả nhiên là người. Ta đang đoán ai lại gây ra động tĩnh lớn như vậy!” Lôi Vô Kiệt vui mừng khôn xiết, bước lên vài bước. “Mộc huynh đệ, sao ta không nghe Tiêu Sắt bảo người sẽ tới!”

Người hầu của Thiên Kim Thai nhìn danh sách từ trên xuống dưới một lượt, lại nhìn Mộc Xuân Phong từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng đành bó tay.

“Đừng nghĩ nữa, người không nhận ra cũng phải thôi, hẳn không phải người Thiên Khải thành.” Diệp Nhược Y nói.

Người hầu không hiểu: “Vậy ngài ấy từ đâu tới?”

“Thanh Châu, Vân Gian thành, Thanh châu Mộc gia.” Diệp Nhược Y chậm rãi nói.

“Hả?” người hầu há hốc mồm.

Thanh Châu, nơi lắm tiền nhất Bắc Ly.

Vân Gian, thành trì lắm tiền nhất Thanh Châu.

Mộc gia, gia tộc giàu có đông đúc nhất Vân Gian.

“Lôi huynh đệ, Diệp cô nương!” Mộc Xuân Phong nhảy từ trên xe ngựa xuống, đi tới ôm Lôi Vô Kiệt một cái: “Gặp nhau ở Thiên Khải thành có vui không?”

Lôi Vô Kiệt cười nói: “Sao Mộc huynh đệ lại đột nhiên tới? Khiến ta hết hồn đấy.”

“Ta nghe tin Tiêu Sắt trở về Thiên Khải thành, thăm nghĩ có lẽ mình giúp được chút gì, cho nên chạy không ngừng nghỉ đến đây!” Mộc Xuân Phong nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Tới rất đúng lúc! Đùng rồi, bệnh của đại ca người ra sao rồi? Đã chữa khỏi chưa?”

Sắc mặt Mộc Xuân Phong hơi lúng túng, gãi đầu một cái: “Thân thể đại ca đã khá hơn trước một chút, nhưng nếu muốn tìm lại uy phong ngày trước vẫn phải điều trị thêm một thời gian.”

“Vậy thì tốt, không uổng công chúng ta bắt răn cực khổ như vậy.” Lôi Vô Kiệt nói xong câu này lại không kìm nổi nhớ tới Đường Liên, trong lòng khó tránh khỏi đau xót, vẻ vui mừng trên mặt lập tức phai đi.

Mộc Xuân Phong thông minh nhường nào, dọc đường hăn cũng nghe không ít tin tức, đương nhiên biết lúc này Lôi Vô Kiệt đang nghĩ đến điều gì. Hăn tiến lên vỗ vai Lôi Vô Kiệt một cái: “Hôm nay tổ chức tiệc, không nghĩ tới chuyện buồn nữa. Tương lai còn dài, có một số món nợ, dù thế nào cũng phải khiến bọn chúng trả lại.”

“Ta hiểu!” Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Mộc huynh đệ tới rồi thì vào trước đi, Tiêu Sắt đang ngồi ở trong.”

“Không vội.” Mộc Xuân Phong quay đầu lại như đang suy tư: “Ta chờ một số người.”

Điền Mạc Chi vẫn ngồi trong xe ngựa lặng lẽ thu hồi bàn tính, tựa đầu vào xe, nhỏ giọng lầm bầm: “Đại chương quỹ, quả nhiên ánh mắt của ngài không sai.”

Chương 318: Phú thương Thiên Khải Ti Nhạc Phường.

Hồ đại nương chậm rãi xoay chén rượu trong tay, âm u hỏi: “Người kia nói thế nào?”

Gã sai vặt nơm nớp lo sợ quỳ ở đó, do dự nói: “Hắn nói Thanh Châu Mộc gia tới, muốn thu tiền thuê của chúng ta.”

“Thanh Châu Mộc gia.” Hồ đại nương đặt chén rượu xuống: “Có hỏi người truyền lời hắn trông ra sao không?”

Kim Diêm Lê Phủ.

Lê Thanh cau mày, sắc mặt không dễ nhìn: “Lê Trọng, người nói công tử của Mộc gia kia trong ra sao?”

“Áo trắng thanh thoát, mặt mũi tuấn tú, hông đeo một thanh trường kiếm, trường kiếm rút ra khiến gió cuốn sạch bụi đất, công phu bất phàm.” Lê Trọng đáp.

“Đây chắc là...” Lê Thanh thở dài: “Tam công tử.”

“Mấy năm nay thân thể của đại công tử Mộc gia không được tốt, nhiều năm rồi không ra ngoài đi lại. Nhị công tử trời sinh tàn tật, hầu như không rời khỏi Mộc phủ. Chỉ có tam công tử tuổi tác xấp xỉ, hơn nữa đúng là tam công tử theo sư phụ danh gia luyện kiếm, chắc là hắn rồi.” Lê Trọng gật đầu nói.

“Xem tình hình trước mắt, người có khả năng thừa kế Thanh Châu Mộc gia nhất chính là vị tam công tử này.” Lê Thanh lại thở dài.

Công Tôn phủ.

Công Tôn không phải một họ lớn, nhưng ở Thiên Khải lại có thế lực cực lớn. Họ không làm ăn trực tiếp thực tế, nhưng lại bao thầu hơn nửa tiền trang, cửa hàng tại Thiên Khải thành, cũng là đại phú hộ không ai dám coi

thường. Thế nhưng bây giờ người quản lý của đại gia tộc này lại chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Hai năm trước phụ thân của hắn mắc bệnh nặng mà chết, mẫu thân của hắn cũng theo chân qua đời, chỉ để lại một đứa con trai là hắn. Lúc bấy giờ

rất nhiều người cho rằng một đứa bé không chống đỡ nổi một đại gia tộc như vậy, số người chạy tới tiền trang rút tiền xếp thành hàng dài.

Thế nhưng hắn kế thừa sản nghiệp của phụ thân như kỳ tích, thậm chí phát triển nó càng ngày càng khổng lồ, cuối cùng trở thành ‘tiểu tử thối của Công Tôn gia’ mà cả phú thương như Lê Thanh cũng không dám coi thường, có thể ngồi ăn cơm nói chuyện ngang hàng với đại chưởng quỹ như

Hồ tam nương.

Người này là Công Tôn Tiêu, nhưng hắn không thích cái tên này, hắn thích mọi người gọi hắn theo cách khác -- công tử Tiêu. Nhưng hôm nay có một người còn xứng với hai chữ ‘công tử’ hơn hắn bước chân vào tòa thành Thiên Khải này.

“Thu tiền thuê?” Công Tôn Tiêu cười một tiếng: “Đúng là chỉ có Thanh Châu Mộc gia mới dám lớn lối như vậy.”

Thái Y lâu.

Một cái bàn gỗ nhỏ.

Một chiếc ghế nhỏ.

Một bình hoàng tửu, một đĩa đậu phộng, một bàn thịt bò.

Một ông lão áo mũ chỉnh tề ăn ba hạt đậu phộng lại gắp một miếng thịt trâu, uống một ngụm hoàng tửu. Quần áo trên người hắn được nạm vàng, tay đeo một chiếc nhẫn, đá quý trên nhẫn tỏa ánh sáng màu xanh đậm. Ông ta rất giàu, giàu tới mức nổi tiếng khắp Thiên Khải.

Theo thương nghiệp đã vài chục năm, số sản nghiệp dưới tên ông ta nhiều không đếm xuể, phú hộ giàu có ở Thiên Khải gặp hãn cũng phải cúi người

gọi một tiếng Trần lão gia tử. Ngay cả những người như Lê Thanh cũng chỉ

dám đứng sau lưng mắng lén mấy câu “lão Trần già”, gặp mặt vẫn phải cố

nặn cho ra một nụ cười lễ phép.

Nhưng lão già lẩm tiền này lại có sở thích, cứ tới hoàng hôn lại tới nơi này uống một bình rượu, ăn một đĩa đậu phộng và một mâm thì bò, sau đó ngồi trên lầu, say sưa ngắm nắng chiều xuống núi.

“Ngự yến mười lăm loại rượu, không sợ no chết à.” Lão Trần uống một hớp rượu, cười lạnh nói.

Từ buổi trưa trở đi, không ngừng có tin tức đưa tới. Nhưng bất luận nghe tin Tam Môn Thập Cửu Phủ dự tiệc, hay hai vị giám quốc cùng tới tham gia, sau đó là lục bộ, thậm chí văn võ bá quan trong triều chạy tới dự tiệc, hãn đều không để ý, vẫn tự mình uống rượu.

Cho tới khi nghe được tin tức mới nhất.

“Thanh Châu Mộc gia?” Trần lão thái gia đặt chén rượu xuống, rồi nhẹ nhàng buông đĩa.

“Đi!” Hồ đại nương đứng dậy, vung hai tay đi, tấm áo sam đỏ rơi xuống đất, lộ ra vóc dáng nở mang mỹ miều bên dưới. Cô xoay người kéo một cái, đã mặc một chiếc váy dài đỏ tươi vào. Ngay cả Hồ đại nương cũng luôn chuẩn bị sẵn sàng để dự tiệc.

“Đi!” Lê Thanh đi thẳng ra cửa.

“Đi!” Công Tôn Tiêu lười biếng ngáp một cái.

“Đi!” Trần lão thái gia đứng dậy, tấm nạng chiều bước từng bước xuống lầu.

Bốn vị đại phú hào nằm giữa mạch máu kinh tế của Thiên Khải, cuối cùng lại vì bốn chữ ‘Thanh Châu Mộc gia’ mà đi về phía Thiên Kim Thai.

Mộc Xuân Phong đứng ở cửa chờ bọn họ, chỉ còn cách thời điểm mở tiệc có nửa canh giờ nhưng hẳn lại chẳng hề nôn nóng, cứ thể lẳng lặng đứng chờ, nụ cười trấn tĩnh tự nhiên.

Cuối cùng bốn cỗ kiệu từ bốn hướng cũng đi tới Thiên Kim Thai.

Khác với cục diện văn võ bá quan chen chúc tới của Đồng thái sư, tốc độ của bốn cỗ kiệu mang đầy ẩn ý. Bọn họ đến mà không vui, hoàn toàn không vì Thanh Châu Mộc gia tam công tử tới mà nóng lòng muốn tới, nhưng cũng không chậm, biểu đạt sự tôn kính đối với Thanh Châu Mộc gia.

Ta nể mặt của Thanh Châu Mộc gia cho nên mới tới, nhưng không phải là ta sợ Mộc gia các người. Dù sao người vẫn chỉ là một tam công tử còn chưa thừa kế gia tộc, ta quát tháo trong Thiên Khải thành bao năm như vậy, chẳng lẽ người tới ta phải cúi đầu?

Nếu người không họ Mộc thì là cái thá gì?

Cuối cùng cỗ kiệu dừng lại bên cạnh chiếc xe hoa mỹ do năm con ngựa kéo.

Bốn người đồng thời đi từ trong kiệu ra.

Lê Trọng, Hồ đại nương, Công Tôn Tiêu, Trần lão thái gia.

“Công tử, đã lâu không gặp. Lần đầu mới gặp người, người mới là một đứa trẻ.” Lê Trọng mở miệng đầu tiên.

Hồ đại nương mỉm cười yêu kiều: “Đúng là thiếu niên tuần tú, buổi tối có muốn tới Ti Nhạc Phường của ta uống một chén không?”

Công Tôn Tiêu nghiêng đầu: “Mộc tam công tử? Hân hạnh được gặp mặt, chẳng hay tên thật của người là?”

Trần lão thái gia nói chuyện chậm nhất, lão ho khan một cái rồi nhổ một ngụm đờm: “Phụ thân của người gần đây có khỏe không?”

Bốn người cùng tới, thế nhưng ý đều không có ý tốt. Một tên công tử chưa dứt sữa lấy gì ra trấn áp bọn họ?

Mộc Xuân Phong lại chẳng hề e ngại, chỉ mỉm cười thản nhiên: “Đột nhiên hỏi ta nhiều vấn đề vậy, ta cũng không tiện trả lời. Có điều ta mang theo một người bạn cũ của các vị tới, có lẽ có thể trò chuyện với các vị đôi chút.

Điền chương quý.”

Rèm xe được vén lên, Điền Mạc Chi đi xuống.

“Kim Ngôn chương quý!” Lê Trọng kinh ngạc.

Tiếp đó, sau Điền Mạc Chi lại có ba người đi xuống.

Bốn vị đại phú hào của Thiên Khải vốn đang hờ hững, nhưng lúc này lại chẳng cách nào trấn tĩnh như thường.

Kim Ngôn chương quý Điền Mạc Chi, Thiết Thủ chương quý Thạch Thanh Thủy, Linh Lung chương quý Tang Kế Thành cùng với Phá Phong chương quý Phong Bất Tại. Thanh Châu Thất Chương Quý, không ngờ lần này có bốn người đến đây.”

Ai cũng biết Thanh Châu Mộc phủ có rất nhiều sản nghiệp, trên danh nghĩa có tới vài trăm chương quỹ. Trong số đó lại lấy Thất Chương Quỹ đứng đầu, mỗi người có thủ đoạn cực kỳ lợi hại, đều là đại nhân vật có thể

khuấy động phong vân trong giới buôn bán Bắc Ly, cho dù đứng trước mặt bốn vị đại phú hào Thiên Khải cũng chẳng hề kém cạnh.

“Có muốn tâm sự chút không?” Mộc Xuân Phong cười nói: “Đừng vội, mấy ngày tới bốn vị chương quỹ sẽ cố gắng tán gẫu với các người. Nếu không có ý kiến gì thì ta hơi đói rồi, hay là vào dùng thử bữa ngự yến mà chỉ rượu thôi đã mười lăm bình kia nhé? Ta đói.”

“Không ý kiến? Vậy thì đi thôi.”

Chương 319: Khách quý đến muộn

Thiên Kim Thai.

Trong vòng một canh giờ, lục bộ trong triều đều đã đến, tứ đại phú thương đích thân tới, văn võ bá quan và các nhà quyền quý có thực lực trong các ngành nghề của Thiên Khải cũng chen chúc tới, hầu hết các nhà nhận được thiệp vàng từ Tuyết Lạc sơn trang đều đã đáp lại.

Ngoài ra còn những vị ‘khách quý’ tuy không có thiệp mời nhưng vẫn nghênh ngang tới -- Mộc Xuân Phong bước thẳng về phía Tiêu Sắt, cười nói: “Tiêu... à không, lục hoàng tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tư Không Thiên Lạc vui mừng đứng bật dậy: “Mộc công tử.”

Tiêu Sắt cũng đứng dậy cười nói: “Lúc ta rời thành đã viết thư cho người, ta ước lượng thời gian, nếu người đi nhanh chắc hôm nay cũng tới. Lần này, cảm ơn.”

Mộc công tử lắc đầu nói: “Không cần cảm ơn ta, Mộc gia chúng ta có ba loại làm ăn không làm.”

“Chẳng hay là ba loại làm ăn nào?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Làm ăn hại người không làm, làm ăn lỗ vốn không làm, làm ăn quá nhỏ không làm.” Mộc Xuân Phong bước lên phía trước, ghé tai Tiêu Sắt nhỏ giọng nói: “Chuyện làm ăn của người quá lớn, ta đồng ý làm, lão già nhà ta không nói không được làm.”

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Xem ra bệnh của đại ca người còn chưa lành.”

“Nói bậy.” Mộc Xuân Phong nghiêm mặt nói: “Rõ là nói bậy!”

“Tiêu Sắt!” Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng, Tiêu Sắt quay người nhìn lại, thấy người đó bèn nói: “Hoa Cẩm?”

Lúc này Lan Nguyệt Hâu cũng đi tới, hần hạ giọng nói: “Bên kia đã...”

Hoa Cẩm gật đầu một cái: “Đã không việc gì, chỉ có điều chuyện sáng nay hơi kỳ lạ, ta nghi ngờ...”

“Việc này âm thầm nói sau.” Lan Nguyệt Hâu vội vàng ngắt lời Hoa Cẩm, lại mỉm cười: “Chẳng phải người luôn bảo muốn xem thử Tiêu Sắt sau khi khỏi bệnh à?”

“Đúng vậy.” Hoa Cẩm vội vàng đi tới, nắm lấy cổ tay của Tiêu Sắt, cau mày suy nghĩ một hồi rồi lẩm bẩm: “Đúng là bình an vô sự, người trên đảo ngoài biển có y thuật cao siêu vậy sao?”

“Không phải người, là tiên nhân.” Tư Không Thiên Lạc đi tới, giả bộ không chuyện gì rút tay Tiêu Sắt khỏi Hoa Cẩm. “Tóm lại nói không rõ được.”

Mộc Xuân Phong đứng bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện lại càng lúc càng kinh hãi. Hần nhanh chóng ý thức được cô bé cao chưa tới bả vai mình chính là vị đệ tử quan môn của Dược Vương - Tân Bách Thảo trong truyền thuyết, cũng là tiểu thần y mà Tiêu Sắt thường xuyên nhắc

tới. Hần cả kinh nói: “Cô chính là vị thần y kia? Đệ tử của Dược Vương?”

Ánh mắt Hoa Cầm lạnh đi: “Người có ý kiến gì?”

Lan Nguyệt Hầu bật cười: “Mộc công tử cẩn thận chút, không thì bị kim châm đấy.”

Mộc Xuân Phong lại có vẻ càng hưng phấn: “Thần y đứng hàng trên, xin nhận một vái của tại hạ. Chẳng hay tại hạ có vinh hạnh được bái thần y làm thầy không?”

“Không có.” Hoa Cầm đáp rất trực tiếp.

“Ta có một gốc Thiên Tâm thảo, xin tặng cho thần y được không?” Mộc Xuân Phong bắt đầu dụ dỗ.

Hoa Cầm mặt mày biến sắc, căn môi một cái không nói gì.

“Mộc gia chúng ta có một tòa nhà ở Thiên Khải thành, gọi là Thu Lư. Bên trong trồng đầy các loại dược thảo quý giá...” Có vẻ Mộc Xuân Phong đã chuẩn bị từ trước.

“Có những loại dược thảo gì?” Hoa Cầm lập tức hỏi.

Mộc Xuân Phong vẫy ống tay áo, thản nhiên nói: “Ta tặng toàn bộ Thu Lư

cho tiểu thần y, thần y tự tới xem chẳng hơn sao?”

Bốn vĩ chương quỹ đứng sau lưng Mộc Xuân Phong đồng thời biến sắc.

Thiệt Thủ chương quỹ Thạch Thanh Thủy dùng khuỷu tay khều khều Điền Mạc Chi: “Lão Điền, liệu có phải vừa rồi người nói tam công tử không phá của băng đại công tử với lão gia tử nên hần tức rồi? Bây giờ đang trả thù chúng ta?”

Điền Mạc Chi thở dài: “Nếu hần có đầu óc như vậy thì tốt.”

Lan Nguyệt Hầu ho nhẹ một tiếng: “Chuyện bái sư sau này hẵng bàn, dù sao nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay cũng là Tiêu Sắt. Hoa Cầm, cô tới chỗ lão thái sư ngồi đi, ta có vài lời cần nói với Tiêu Sắt.”

Hoa Cầm chép miệng: “Ta không phải con gái người.” Sau đó bất đắc dĩ đi ra. Mộc Xuân Phong cười một tiếng, dẫn bốn vị chương quỹ ra ngoài.

Lan Nguyệt Hầu cau mày hỏi Tiêu Sắt: “Ta già lắm à? Con gái? Sao lại con gái?”

“Hoàng thúc, ta còn phải gọi người là thúc thúc, ngài muốn người ta gọi người là gì?” Tiêu Sắt thở dài. “Hoàng thúc, ngài định nói gì với ta?”

“Thái sư chờ đã lâu rồi. Những người khác cũng không nhịn được nữa rồi.

Trà của Thiên Kim Thai có ngon hơn nữa cũng không thể uống cả ngày được. Cứ tiếp tục như vậy cho dù thái sư không lên tiếng, những người khác cũng sẽ lấy lý do bất kính với thái sư để nhắm vào người.” Lan Nguyệt Hầu bực bội nói.

Tiêu Sắt gật đầu: “Ta biết.”

“Vậy bao giờ người bắt đầu bữa tiệc?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Một nén nhang nữa.” Tiêu Sắt hạ giọng nói: “Cho ta thêm thời gian một nén nhang nữa.”

“Người muốn chờ hai người kia?” Lan Nguyệt Hầu lắc đầu: “Bọn họ sẽ không tới.”

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ lười biếng nằm trên ghế, tứ chi ngửa lên trời, ngẩng đầu lên nói:

“Ngay cả Thanh Châu Mộc gia cũng ra tay giúp hắn. Đúng là chỉ kém có một chiêu.”

Long Tà thở dài: “Muốn đi à?”

“Đi?” Tiêu Vũ nhắm mắt lại: “Đi cái mẹ gì?”

Bạch Vương phủ.

Tiêu Sùng nâng chén trà lên thổi nhẹ: “Làm sao?”

“Không nên đi.” Lăng Thiệu Hàn lắc đầu: “Nếu đi tương đương với nhận thua. Không đi tức là chúng ta không hề để bụng.”

“Thật ra thua thì đã thua rồi, chẳng qua mạnh miệng thôi.” Tiêu Sùng thở dài nói.

Lăng Thiệu Hàn bất đắc dĩ lắc đầu: “Vị Vĩnh An Vương này có quá nhiều biến chiêu. Mỗi lần chúng ta nghĩ mình nắm được tử huyệt hạn chế đối phương, hăn lại phá cuộc được.”

“Cũng được.” Tiêu Sùng đặt chén trà xuống, không uống.

Thiên Kim Thai.

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh. Diệp Nhược Y và Lô Vô Kiệt từ ngoài cửa đi vào, lắc đầu với Tiêu Sắt. Tiêu Sắt gật đầu nói: “Hiểu rồi.”

Hăn quay lại nhìn Đồ nhị gia nói: “Nhị gia, mở tiệc đi.” Đồ nhị gia đứng dậy, hăng giọng một cái, cao giọng hô: “Mở...”

“Đợi đã.” Một giọng nói ôn hòa ngắt lời hăn.

Giọng nói kia rất ôn hòa, khiến người nghe có cảm giác thoải mái, nhưng khi hai chữ đó phát đã lại mạnh mẽ ngắt lời của Đồ nhị gia. Đồ nhị gia há

miệng, rõ ràng vẫn hành động được nhưng lại không cách nào phát ra âm thanh .

Đúng là quý dị, Đồ nhị gia thăm mắng trong lòng.

Mọi người cũng nhìn về phía cửa, âm thanh này từ ngoài cửa truyền vào.

Một ông lão dắt theo một đứa trẻ từ từ bước vào.

Toàn trường yên tĩnh không một tiếng động.

Ngay cả Đồ thái sư cũng đứng bật dậy.

“Tuy ta chưa nói mình sẽ tới nhưng cũng không nói mình không tới. Sao vội vàng mở tiệc vậy, không thể chờ ta một chút à?” Ông lão giơ tay xoa đầu đứa trẻ bên cạnh. “Thằng nhóc nhà ta muốn ăn bữa ngự yến hiếm thấy này, cho nên ta dẫn hân tới ăn thử. Chư vị không có ý kiến gì chứ?”

“Lão già ta đây đi chậm, làm trễ nải các vị.”

Quan tước trong triều, đại phú thương Thiên Khải, không ai dám tiếp lời.

Chỉ có Tiêu Sắt cúi đầu: “Quốc sư tới là vinh hạnh cho nơi nhà tranh Thiên Kim Thai này!”

Quốc sư Tề Thiên Trần mang theo đạo đồng dưới trướng Tử Đồng, tới dự

tiệc!

Chương 320: Ba vị vương gia

Một bữa tiệc lớn, hai vị giám quốc quyền thế nhất thiên hạ tham gia, người thừa kế của gia tộc nhiều tiền nhất thiên hạ tới dự, bây giờ ngay cả quốc sư

mà đương kim bộ sự hết sức tôn kính cũng đến.

Đã bao năm rồi Thiên Khải thành không náo nhiệt như vậy?

“Mở tiệc không?” Đồ nhị gia hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhìn Lan Nguyệt Hâu nói: “Ta muốn chờ thêm một nén nhang nữa.”

“Nửa nén nhang đi.” Lan Nguyệt Hâu cười nói: “Bọn họ nhanh hơn người tưởng tượng đấy. Hai vương phủ cách đây không xa.”

Tề Thiên Trần dắt tiểu đạo đồng ngồi xuống bên cạnh Đồng thái sư. Đồng thái sư cảm thán: “Không ngờ lại gặp quốc sư ở đây.”

Tề Thiên Trần xoa đầu tiểu đạo đồng: “Ta đã nói rồi mà, là do tên tiểu đồ đệ này của ta la hét đòi tới nên ta mới tới. Thái sư có tin không?”

“Nói xạo, rõ ràng giam chính cũng thêm ăn mà.” Tiểu đạo đồng tên Tử Đồng bất mãn nói.

Đồng thái sư nhìn tiểu đạo đồng, phát hiện con người của hắn có màu tím thật, khó nén nổi kinh ngạc: “Màu tím trời sinh, đúng là rất đặc biệt.”

“Đây không chỉ đặc biệt.” Hoa Cầm đột nhiên nói: “Đây là bệnh.”

Đồng thái sư kinh ngạc, Tề Thiên Trần lại gật đầu một cái: “Đúng là bệnh.”

Tử Đồng bất mãn lườm Hoa Cầm một cái: “Người có chữa được không?”

“Chữa được.” Hoa Cầm rung nhẹ tay, ba mũi châm bạc đã xuất hiện trên tay.

Tử Đồng vội vã nép mình vào người Tề Thiên Trần.

Thấy quốc sư đến đây, thượng thư lục bộ cùng văn võ bá quan trong triều đều đứng dậy, định tới chào hỏi. Thế nhưng quốc sư Tề Thiên Trần không buồn ngẩng đầu chỉ vung nhẹ cánh tay, những người vừa đứng dậy hoặc đi được vài bước đã lập tức lùi về chỗ cũ.

“Giam chính, ngài làm vậy là không tốt, giọng khách át giọng chủ.” Tử Đồng nhỏ giọng lầm bầm.

Tề Thiên Trần vung nhẹ phát trần: “Được được được.”

Hoa Cẩm thấy Tử Đồng giáo huấn quốc sư trông quá thú vị, không nhịn được bật cười. Tề Thiên Trần cũng cười với cô: “Cô nương có cách chữa cho tiểu đồ đệ của ta thật à?”

“Đương nhiên có cách.” Hoa Cẩm gật đầu: “Ta từng nghe sư phụ nhắc tới bệnh này, mắt tím trời sinh, có thể thấy được thứ mà người thường không thấy được, thế nhưng mắt là cửa sổ của tâm hồn, tà khí vào mắt sẽ nhập tâm. Người có mắt tím thường thông minh tuyệt thế nhưng mạng chẳng được lâu. Sư phụ chữa được, đương nhiên ta cũng chữa được.”

Tề Thiên Trần mỉm cười gật đầu: “Tân đại phu cũng coi như bạn cũ của lão phu, đã nhiều năm rồi không gặp. Dược Vương cốc đã từng một môn tam kiệt, Dược Vương - Tân Bách Thảo, Thần Y - Biển Tổ Trần, Quỷ Y - Dạ

Nha, khi đó thanh thế vô lượng. Tới bây giờ tất cả trọng trách đều đặt lên người một cô bé.”

“Có lẽ ta sắp có đồ đệ rồi.” Hoa Cẩm nhớ tới Thu Lư chứa đầy thảo dược quý, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Tử Đồng nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Giam chính, sao còn chưa đem thức ăn lên?”

Tề Thiên Trần xoa đầu hắn: “Chủ nhân còn đang chờ người!”

“Chờ ai?”

“Huynh đệ của hắn.”

“Ồ, vậy đúng là nên chờ một chút. Được rồi, con không vội.” Tử Đồng cúi đầu.

Lúc này giọng nói cao vút của người hầu Thiên Kim Thai ở cửa lại vang lên.

“Khách tới! Bạch Vương điện hạ, đến!”

Bạch Vương Tiêu Sùng đeo vải trắng che mắt, được thư đồng Huyền Đồng đỡ vào, Thiên Kim Thai vốn ồn ào náo nhiệt lại trở nên yên tĩnh.

Bạch Vương điện hạ không nói gì, vẫn điềm tĩnh lạnh nhạt như lúc trước.

“Khách tới! Xích Vương điện hạ, đến!”

Xích Vương Tiêu Vũ mặc một bộ quần áo hoa mỹ vội vàng chạy vào, dọc đường thấy ai cản là đá văng sang một bên, thấy không vừa mắt là mắng mấy câu, vẫn nguyên vẻ công tử ăn chơi bướng bỉnh lúc trước.

Rốt cuộc hai vị vương gia của Thiên Khải thành đã đến, ngay thời khắc cuối cùng này.

“Bạch Vương điện hạ, Xích Vương điện hạ.” Quan viên lục tục tiến tới thi lễ.

Tiêu Sùng nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý đã biết, Tiêu Vũ lại mắng thẳng: “Ngươi là quỷ chết đói à? Tới nhanh vậy làm gì? Không chờ bốn vương một chút được à?”

Tiêu Sắt cũng đứng dậy, từ từ đi tới trước mặt bọn họ.

“Nhị ca.” Hắn chấp tay hơi cúi người với Bạch Vương.

“Lão thất!” Hắn đứng thẳng người, có vẻ mất kiên nhẫn gọi Xích Vương.

Tiêu Sùng và Tiêu Sùng đều ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười.

Tuy mấy năm rồi chưa gặp, cho dù trong mấy năm đó bọn họ nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đoạt mạng lẫn nhau. Nhưng dù sao khi còn bé đã lớn lên cùng nhau, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt.

“Lục đệ.”

“Lục ca.”

Một bên nói ôn hòa nhưng lạnh lùng, một bên thiếu kiên nhẫn không tình nguyện, nhưng cuối cùng hai người bọn họ vẫn đáp lễ.

Ba vị vương gia của Thiên Khải thành, rốt cuộc đã tụ tập.

Bạch có thể định quốc, xích có thể khai cương. Rồng ở nơi dân dã, thiên hạ

khó bình an. Trước đây quốc sư từng nói ra châm ngôn hai mươi chữ này, còn bây giờ nó thực sự thể hiện trước mắt mọi người. Bạch Vương trầm ổn an nhàn, văn thao võ lược, là minh quân có thể định quốc. Xích Vương tính

cách ngổ ngược, dã tâm khổng lồ, là võ đế có thể khai cương. Nhưng còn một con rồng nơi dân dã, ngày nào hấn còn, rốt cuộc thiên hạ này thuộc về ai vẫn còn chưa biết được. Con rồng nơi dân dã kia, sau chuyện hôm nay, ai cũng đoán ra là Tiêu Sắt.

Tử Đồng tò mò quan mọi người xung quanh, hỏi: “Sư phụ, bọn họ nghiêm túc như vậy, đang nghĩ gì thế?”

Tề Thiên Trần nhấp một ngụm trà rồi hạ giọng nói: “Đang nghĩ tới một câu nói nhảm.”

“Ta tưởng các người sẽ không tới.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Trong phủ có chuyện gấp cho nên tới chậm mất một chút. Lục đệ tự do bao năm cuối cùng đã về kinh, hoàng huynh ta sao có thể không đến.”

Bạch Vương vẫn lễ phép quy củ như thường.

“Người nghĩ tên em trai ta đây muốn đến à? Chẳng phải bị người ép à?

Đắc ý à? Đừng đắc ý quá sớm.” Xích Vương vẫn nói năng lung tung như trước.

Tiêu Sắt cười nói: “Có muốn đến hay không, tóm lại cũng đã tới. Người tới là khách, ngồi xuống đi.”

“Ngồi cùng bàn với người à?” Xích Vương hỏi.

“Không.” Tiêu Sắt xoay người ngẩng đầu lên. “Chỗ của ta ở đó.”

Một cái bàn lớn được người ta chậm rãi hạ từ trên không xuống.

Nói là bàn chẳng bằng nói là một gian lầu trên không. Vô số sợi xích lớn nối liền với gian lầu này. Trên tầng hai của Thiên Kim Thai đột nhiên có rất nhiều nam tử cường tráng xuất hiện. Bọn họ kéo căng những sợi xích kia, từ từ đặt gian lầu trên không được phủ rèm xanh đỏ xuống. Bốn cô gái tuyệt sắc đứng bốn góc gian nhà, có người gảy đàn, có người thổi tiêu, có người cầm tỳ bà, có người nâng sáo ngọc.

Khách khứa trong sảnh xôn xao, hóa ra hôm nay vị trí chủ tọa lại như vậy.

Bữa tiệc này càng ngày càng thú vị.

Tiêu Sắt tung người nhảy một cái, lướt lên trên đài. Tiếp đó Tư Không Thiên Lạc, Lô Vô Kiệt, Diệp Nhược Y cũng nhảy lên đứng bên cạnh Tiêu Sắt. Tiêu Sắt quay lại nhìn mọi người bên dưới, ngạo nghễ nói: “Đây là vị

trí của ta.”

Đồ nhị gia đột nhiên đứng dậy, hắn đã nhịn cả một buổi chiều chỉ để nói hai chữ.

"Mở tiệc!"

Chương 321: Bạch Y Tuyết Nguyệt thành

Cuối cùng bữa tiệc long trọng này cũng bắt đầu.

Tỳ nữ mặc áo sam dài này trắng bưng từng cái mâm tinh xảo đi qua giữa Thiên Kim Thai.

Nhóm Tú Hoa Cao, nhóm trái cây tươi, nhóm Lũ Kim Hương Được, nhóm Điều Hoa Mật Tiên, nhóm Thế Hương Hàm Toan, nhóm Bô Tịch, được các nàng bưng từng mâm một lên, nhanh chóng bày đầy từng bàn.

Tử Đồng cầm đĩa gỗ món rau được trang trí thành hình bông hoa, tò mò hỏi: “Những món ăn này sao đẹp vậy?”

Tề Thiên Trần đưa đĩa gấp một đóa hoa đỏ lên, cười nói: “Quan tâm nhiều vậy làm gì, cứ ăn là được.”

Tử Đồng buông đĩa xuống, hai tay chống cằm: “Con muốn ăn thịt.”

“Vậy chờ một chút.” Tề Thiên Trần cũng buông đĩa xuống.

Bàn bên cạnh, thượng thư bộ hộ Lý Nhược Trọng nhỏ giọng hỏi thượng thư binh bộ: “Người nói xem bao giờ thì hẳn mời chúng ta đi lên?”

Ngô Kinh Thành lắc đầu một cái: “Gấp nổi gì, phía trước còn có Đồng thái sư và hai vị điện hạ, chúng ta cứ chậm rãi chờ xem.”

Dưới cái nhìn của họ, Tiêu Sắt làm gian lâu trên không kia mang ý nghĩa rất rõ ràng, là để tiếp đó rất nhiều người trong số bọn họ có thể âm thầm trò chuyện. Còn bọn họ nói chuyện gì, giao dịch gì, sẽ trở thành bí mật lớn nhất trong bữa tiệc lần này.

Thượng thư lục bộ, tứ đại phú thương, Thanh Châu Mộc gia, thái sư

đương triều cùng với dòng họ Tiêu. Ai cũng có tư cách một mình lên gian lâu trên không đó.

Mộc Xuân Phong cười hì hì nhìn bốn vĩ chương quý: “Các vị từng ăn thức ăn tinh xảo vậy chưa?”

Điền Mạc Chi hừ lạnh nói: “Thu Lư mà công tử vừa đưa tặng đủ ăn tiệc như vậy cả năm.”

Mộc Xuân Phong nghiêm mặt nói: “Người biết cái gì, chờ ta được y thuật từ thần y, lần này kiếm lớn ồi.”

Điền Mạc Chi lắc đầu: “Làm ăn mà bàn tính không tính ra, không coi là làm ăn.”

Mộc Xuân Phong giận tới giậm chân: “Thô tục!”

“Đưa rượu!” Đồ nhị gia cao giọng nói.

Rượu lên, cả mười lăm bình rượu và đồ nhắm cùng được tỳ nữ bưng lên.

Thế nhưng ánh mắt mọi người không dừng lại trên các món ăn tinh xảo này...

Một cô gái xinh đẹp như hoa đã xuất hiện giữa sảnh từ lúc nào chẳng hay.

Cô mặc quần áo đỏ, nổi trội giữa những tỳ nữ áo trắng. Thế nhưng trên người cô gái này mang theo một loại sắc bén của mỹ nhân, khiến người ta không dám tùy tiện ơí gần. Cô nhận bình rượu trong tay một tỳ nữ, nhỏ

giọng nói: “Để ta.”

Tỳ nữ nhìn ánh mắt nàng, trong lòng thoáng kinh ngạc, vội vàng đưa tới.

Cô gái cầm bình rượu, duỗi tay một cái, năm sợi dây dài rủ xuống từ trên gian nhà lầu kia, nhẹ nhàng nhảy lên, thuận thế hạ xuống trong gian nhà lầu. Bình rượu trong tay cô chỉ khẽ lung lay một chút.

Cửu Cửu Đạo nhỏ giọng hỏi: “Thiên Kim Thai của người có cô nương nào vừa giỏi võ công vừa xinh đẹp vậy?”

Đồ Nhị gia lắc đầu nói: “Có vài cô nương giỏi võ như vậy, nhưng không ai đẹp đến vậy.”

“Có nguy hiểm không?” Cửu Cửu Đạo sắc mặt lạnh lẽo.

Đồ Nhị Gia giơ tay ấn hắc xuống. “Không sao, với năng lực của bọn họ, nơi này không ai làm tổn thương được tới họ.”

“Ai!” Cô gái kia vừa vén màn che vào trong gian nhà đã bị một mũi thương chặn ngay cổ họng.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt thấy cô gái này, cùng kinh ngạc nói: “Thiên Nữ Nhụy?”

Chính là Thiên Nữ Nhụy từng ra tay giúp đỡ bọn họ trong Mỹ Nhân sơn trang, mật thám của Tuyết Nguyệt thành ở Tam Cổ thành, có quan hệ mập mờ khó nói với đại sư huynh Đường Liên.

“Giam chính, sao lại nhiều món ngon như vậy?” Tử Đồng nhìn từng đĩa thức ăn được bưng lên, chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

“Ăn ít một chút. Mỗi món không được ăn tới cái thứ ba.” Tề Thiên Trần buông đũa nói: “Nếu không, tới cuối không ăn được mấy món cực phẩm đâu.”

Đồng thái sư nhìn gian nhà trên không kia, khẽ nâng ly rượu. Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Chắc thái sư đã đoán được.”

Đồng thái sư gật đầu một cái: “Năm xưa hắc như con tuấn mã không cách nào thuần hòa. Vừa nãy thấy hắc, muốn thấy thần sắc của hắc còn tưởng

hắn đã thay đổi, nhưng giờ xem ra, chỉ là con tuấn mã con nay đã trưởng thành mà thôi.”

Lý Nhược Trọng lẩm bẩm: “Sao đến giờ còn không thấy hắn mời ai lên lầu?”

Thượng thư bộ hình Chu Đức sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Mời chúng ta tới chẳng lẽ chỉ để dùng bữa? Trả giá như vậy chẳng phải quá nhiều à?”

Bạch Vương Tiêu Sùng và Xích Vương Tiêu Vũ ngồi chung một bàn.

Tiêu Sùng khẽ thở dài: “Đã nhiều năm rồi chúng ta không ngồi chung một bàn.”

Tiêu Vũ vẫn giữ bộ dáng bất cần đời: “Chúng ta từng ngồi chung bàn à?”

Tiêu Sùng gật đầu: “Có. Khi đó trong các huynh đệ chỉ có người và lão lục là không cười nhạo ta là tên mù.”

Tiêu Vũ gật đầu: “Ta nhớ rồi. Không biết người trên lầu có nhớ hay không?”

Nếu nhớ, chẳng phải nên mời chúng ta lên uống một chén à?”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Chúng ta giết bằng hữu của hắn. Hắn sẽ không uống rượu với chúng ta.”

Tiêu Vũ thở dài: “Đúng là tính khí trẻ con.”

Trong gian lầu, Thiên Nữ Nhụy ngồi xuống với bọn họ. Sắc mặt cô rất bình tĩnh: “Tiếp theo người sẽ mời ai trong số bọn họ.”

“Không mời một ai.” Tiêu Sắt nâng chén lắc đầu.

“Không mời một ai?” Thiên Nữ Nhụy không hiểu.

“Bọn họ cho rằng bữa tiệc này là ta mời tới, sau đó muốn đàm phán với từng người trong số bọn họ, uy hiếp hoặc thu mua bọn họ, cuối cùng được lục bộ và phú thương trong Thiên Khải ủng hộ. Nhưng bọn họ quá coi thường ta.” Tiêu Sắt đặt chén rượu xuống. “Ta mời bọn họ tới chỉ để bọn họ biết, ta đã trở về. Còn bọn họ có thể chọn đi theo ta, cũng có thể chọn

đổi đầu với ta. Ta sẽ không lôi kéo bất cứ ai trong số họ. Bọn họ tự quyết định.”

Thiên Nữ Nhụy cười nhạt: “Người là lục hoàng tử ngông cuồng tự đại, đúng là người có tư cách làm như vậy. Thế nhưng người nên nghĩ xem ai đã trải đường cho người!”

“Ta biết người định nói gì.” Tiêu Sắt đứng dậy: “Đây không phải lúc ta chơi trò uy phong, ta phải thật thận trọng, quý trọng những người trải đường cho ta.”

“Chuyện của đại sư huynh, ta sẽ không quên, người yên tâm đi.” Tiêu Sắt đi ra khỏi gian lâu, đứng đó đưa mắt nhìn xuống mọi người.

Mười lăm bình rượu và đồ ăn thức nhắm đã được đưa lên. Kiên nhẫn của mọi người đã mòn, trong sảnh trừ hai vị của Khâm Thiên giám, không ai tới vì ngự yến này.

Uống từ hoàng hôn tới khi trăng lên, bữa tiệc chân chính cũng nên bắt đầu.

Tiêu Sắt nâng chén rượu: “Ta tới mời rượu mọi người!”

Toàn trường yên tĩnh.

Mười sáu bộ áo trắng đột nhiên lướt từ trong sảnh ra.

Bên hông họ đeo đao đeo kiếm, mặt mũi đều tuấn tú trẻ trung. Họ tung người lướt từ ngoài rìa sảnh hạ xuống đài cao làm từ ngàn vàng.

Bạch Y Tuyết Nguyệt thành!

Tiêu Sắt đứng trên gian lâu, mười sáu thiếu niên áo trắng đứng trên đài cao làm từ ngàn vàng phía sau.

Tiêu Sắt nâng chén, bọn họ cũng nâng.

“Mời mọi người!” Tiêu Sắt hô to.

“Mời mọi người!” Mười sáu người cùng uống.

Chương 322: Trảm Suy Trảm Suy Tiêu Sắt tung người nhảy lên, từ trên gian lâu nhảy về phí Thiên Kim Thai.

“Tiếp lấy.” Tạ Yên Thụ nhẹ nhàng đẩy trường kiếm bên hông, trường kiếm rời vỏ bay về phái Tiêu Sắt. Tiêu Sắt dùng tay trái cầm bình rượu, tay phải nhận lấy trường kiếm, vạch một cái như lơ đãng giữa không trung. Tiếp đó hắn ném trường kiếm ra, lại trở về vỏ kiếm của Tạ Yên Thụ.

Tiêu Sắt hạ xuống đất, nâng bình rượu giữa đầu uống một ngụm.

Tấm màn che sau Thiên Kim Thai bị một kiếm của Tiêu Sắt chặt đứt, chậm rãi rơi xuống, cảnh tượng phía sau rốt cuộc cũng lộ ra trước mặt khách khứa.

Nơi đó không treo một bức tranh sơn thủy mỹ lệ, cũng không phải bức tượng hoa mỹ gì.

Chỉ có một chữ. Một chữ màu đen trên nền trắng. Vừa nghiêm túc vừa trang trọng, khiến người chứng kiến có cảm giác lạnh lẽo.

Điện.

“Điện hạ!” Huyền Đồng gọi Tiêu Sắt.

“Sao vậy?” Tiêu Sùng cũng cảm nhận được bầu không khí trong sảnh thay đổi.

“Vĩnh An Vương dùng kiếm cắt tấm màn che, sau tấm màn viết một chữ ‘Điện’.” Huyền Đồng nhìn một lượt xung quanh: “Có cần đi không?”

Bên ngoài Thiên Kim Thai đã có không ít thân binh Bạch Vương phủ mai phục, chỉ cần Huyền Đồng phát tín hiệu, bất kể bên trong là ai, bọn họ sẽ

không hề do dự xông thẳng tới.

Tiêu Sùng lắc đầu: “Chờ một chút.”

“Đi thôi.” Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc, Diệp Nhược Y cũng ra khỏi gian lâu kia, tung người nhảy lên, hạ xuống bên cạnh Tiêu Sắt. Chỉ có

Thiên Nữ Nhụy vẫn đứng đó, hàng mi hơi nhú lại như không hiểu bọn họ

định làm gì.

Trên đài cao chế từ ngàn vàng, Tiêu Sắt mặc áo gấm nhìn khách khứa đang bàn tán bên dưới, đột nhiên vung cánh tay lên hô lớn: “Ngừng!”

Phía sau hắn, các bằng hữu mặc áo gấm cũng đồng thanh hô theo:

“Ngừng!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ, khách khứa ngây ngẩn, trợn tròn hai mắt nhìn Tiêu Sắt, không biết hắn định làm gì.

Chỉ nghe sau tiếng ‘ngừng’ này, Tiêu Sắt đột nhiên vung hai tay lên, lột bỏ chiếc áo gấm mới tinh trên người, sau đó ném xuống đất, để lộ một bộ áo gai bên dưới tấm áo kia.

Những đệ tử Tuyết Nguyệt thành khác cũng học theo hành động của bọn họ, ném chiếc áo gấm trên người xuống.

Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, áo đỏ trên người tan thành mảnh vụn, rơi xuống dưới đất.

Áo gai trên người bọn họ dùng những sợi vải thô nhất tạo nên, hơn nữa rìa áo không được may lại. Đây rõ ràng là... đồ tang.

Chân mày của Lan Nguyệt Hầu hơi nhíu lại, nhìn về phía Tề Thiên Trần:

”Trảm Suy?”

Trảm Suy, được coi trọng nhất trong ngũ phục là tang phục. Chỉ có chư hầu mặc vì thiên tử, thần mặc vì quân, nam tử và nữ tử chưa gả mặc vì phụ

thân, cháu đích tôn mặc vì ông nội, thê thiếp mặc vì chồng. Chỉ có người chí thân như vậy qua đời mới mặc Trảm Suy.

Còn tại Thiên Khải, mặc Trảm Suy là việc lớn, tổ sư đời đầu của Khâm Thiên giám từng có quy định, buồn đau quá mức sẽ ảnh hưởng tới vận nước, cho nên khi mặc Trảm Suy phải thật thận trọng. Chính vì vậy khi mặc Trảm Suy cần tới Khâm Thiên giám báo cáo, xin Khâm Thiên giám cho

mượn Trảm Suy mới được. Dân gian không được tự chế trang phục Trảm Suy. Cho nên Trảm Suy trên người Tiêu Sắt, chắc chắn là Khâm Thiên giám tặng cho.

Tề Thiên Trần thở dài: “Tuy nói là mượn nó nhưng đâu có nói là mặc ngay trước mặt mọi người như vậy.”

Tiêu Sắt cầm đầu giờ bình rượu trong tay, những người phía sau cùng hô lớn, giọng điệu đầy bi thương. Mười sáu người và cả Lôi Vô Kiệt, Diệp Nhược Y cùng rút trường kiếm bên hông, Tư Không Thiên Lạc vung tay phải lên, trường thương cũng đã giơ cao.

“Điện hạ!” Huyền Đồng vội vàng la lên: “Chúng ta nên đi thôi.”

Tiêu Sùng nghe tiếng rút kiếm lạnh lạnh kia, lắc đầu nói: “Văn võ bá quan trong triều đang ở đây, thế gian Thiên Khải cũng đang ở đây, hãn không dám làm loạn.”

Tiêu Vũ cười lạnh nói: “Nếu người thấy được cảnh tượng trước mắt, người sẽ biết thế nào mới thật là làm loạn. Chuyện này chẳng khác mấy so với cầm kiếm giết tới Thái An điện.”

“Kiếm lên.” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, hãn cầm kiếm nhảy lên, lộn một vòng trên không trung. Diệp Nhược Y cũng tung người nhảy tới, kiếm trong tay đan xen với Lôi Vô Kiệt.

Mười sáu đệ tử Tuyết Nguyệt thành đồng thời giơ kiếm, cứ hai người trong số họ cầm kiếm đứng thành cặp. Kiếm lên kiếm hạ, thân hình như

bướm bướm vờn hoa, bước chân nhẹ nhàng như võ giả tuyệt thế, tiến thối bay bổng, múa lượn nhanh chóng. Thân kiếm lấp lánh ánh sáng như sao băng, tiếng trống vang lên ầm ầm...

Tiếng trống ở đâu ra?

Trên đài có một cái trống lớn cao bằng một người. Tư Không Thiên Lạc nhảy một cái đứng lên trên trống múa trường thương, từng nhát thương đập mạnh vào trống.

Tiếng trống như sấm động, khiến mười dặm kinh hãi!

Tên gian lâu, cô gái gầy đản cố đuổi theo nhịp trống dồn dập kia mà đổ mồ

hôi đầy đầu; cô gái thối trường tiêu lão đảo như muốn ngã; cô gái ôm tì bà đã gãy đứt hai dây đàn; trên cây sáo ngọc đã có vết nứt mơ hồ. Nhưng các nàng không hề dừng lại, cũng không có cách nào dừng lại. Kiếm khí bi thương kia, tiếng trống dài dồn dập, ép các cô chỉ có thể cố gắng, lại cố

gắng thêm một chút!

“Thế này là sao?” Đồng thái sư cảm thấy trái tim mình đang đập càng lúc càng nhanh, đã rất lâu rồi hẳn không cảm thấy nhiệt huyết dâng trào như

vậy.

Lan Nguyệt Hầu trầm giọng nói: “Kiếm vũ.”

Tiêu Sắt nâng bình rượu, bước tới vài bước.

Cứ như kếp hát tuy say rượu muộn hơn nhưng cuối cùng vẫn sẽ tỏa sáng trên đài, hẳn giờ cao bình rượu hát.

"Giới thượng lộ, hà dịch hi. Lộ hi minh triêu canh phục lạc, nhân tử nhất khứ hà thì quy."

"Hao lý thù gia địa, tụ liễm hồn phách vô hiên ngu, quý bá nhất hà tương thôi xúc, nhân mệnh bất đắc thiếu trì trù."

(Dịch nghĩa

Sương trên lá hẹ,

Sao dễ tan mất?

Sương tan rồi sáng mai lại rơi đọng,

Nhưng người chết đi rồi thì bao giờ trở lại?

Giới lộ - bản dịch của thivien.net)

"Giới thượng lộ, hà dịch hi. Lộ hi minh triêu canh phục lạc, nhân tử nhất khứ hà thì quy." Lôi Vô Kiệt và Diệp Nhược Y thu kiếm, hát cùng Tiêu Sắt!

"Hao lý thù gia địa, tụ liễm hồn phách vô hiên ngu, quý bá nhất hà tương thôi xúc, nhân mệnh bất đắc thiếu trì trù." Tiêu Sắt xoay một vòng, cũng dần say.

Mười sáu đệ tử Tuyết Nguyệt thành thu kiếm, Thiên Kim Thai thu thương, đứng một mình trên cái trống lớn, bốn nhạc nữ đều ngừng lại. Thiên Nữ

Nhụy đứng trong gian lâu đã kích động tới mức toàn thân run rẩy.

Khúc ca đã hết, nhưng còn thiếu một chút gì đó!

Thiếu chút gì đây?

Toàn trường tĩnh lặng, Tiêu Sắt thở dài.

"Giới thượng lộ, hà dịch hi. Lộ hi minh triêu canh phục lạc, nhân tử nhất khứ hà thì quy."

"Hao lý thù gia địa, tụ liễm hồn phách vô hiên ngu, quý bá nhất hà tương thôi xúc, nhân mệnh bất đắc thiếu trì trù."

Bọn họ cùng hát lên.

Hát bài ca đưa tiễn ba lần.

Lần đầu là bi.

Lần hai là nộ.

Lần ba là lên đường bình an.

Tiêu Sắt đổ chỗ rượu cuối cùng trong bình xuống đất, lệ đã rơi đầy trên gương mặt hắc, nhưng vẫn cố nén bi thương: "Như các người mong muốn, dùng máu nhuộm đỏ tòa Thiên Khải thành này thôi!"

Tiêu Vũ cười lạnh một tiếng, Tiêu Sùng hơi chao đảo, Huyền Đồng lập tức đỡ lấy hắn.

Khách khứa trong sảnh rốt cuộc cũng hiểu mục đích thật sự của Tiêu Sắt.

Hắn sẽ không bàn điều kiện với họ, thậm chí không tới nói chuyện với họ.

Bởi vì bữa tiệc này, thật ra là một tang lễ.

“Đại sư huynh. Yên nghỉ đi.” Tiêu Sắt lau nước mắt, nhẹ giọng nói.

Chương 323: Một bát cơm đậu phụ

Đại bát kính.

Trong đầu thượng thư lục bộ lập tức hiện lên suy nghĩ này, trước mặt khách quý như Lan Nguyệt Hầu, Đồng thái sư, Tề Thiên Trần mà bày một chữ ‘điện’ khổng lồ, thậm chí còn mặc Trảm Suy, hát phú đếu, có thể

nói là cực kỳ bất kính. Thế nhưng bọn họ không dám quát mắng trước mặt mọi người, một là vì họ thật sự quá kinh hãi, khiếp sợ trước sự thật buổi tiệc long trọng này thực chất là một tang lễ; hai là Lan Nguyệt Hầu, Đồng thái sư đều không lộ vẻ mất hứng, còn Tề Thiên Trần... Trảm Suy vốn do Khâm Thiên giám bảo quản, không được Tề Thiên Trần cho phép, Tiêu Sắt tìm đâu ra nhiều Trảm Suy như vậy để mặc?

Có khí phách.

Đây mới là suy nghĩ trong lòng Lan Nguyệt Hầu và Đồng thái sư. Một buổi tiệc long trọng, mời hai vị giám quốc đại nhân, vị công tử có cơ hội thừa kế

của Mộc gia giàu có nhất Thanh Châu. Đây vốn là thời cơ lập uy rất tốt, có thể khống chế lục bộ có thực quyền trong triều và tứ đại phú thương nắm giữ mạch máu kinh tế của Thiên Khải. Mọi người đều đang đợi để đàm phán với Tiêu Sắt. Nhưng Tiêu Sắt không làm vậy, hoặc không muốn làm như vậy. Sau khi thể hiện lá bài tẩy của mình, hắn lại biến buổi tiệc thành tang lễ, để tế lễ vị đại sư huynh giúp hắn về kinh mà mất mạng.

Ngu xuẩn.

Đây là suy nghĩ trong lòng Tiêu Vũ. Vì thứ gọi là tình nghĩa mà buông bỏ

lợi ích của bữa tiệc này, theo Tiêu Vũ thấy Tiêu Sắt thật quá ngu xuẩn.

Tiêu Sùng lại thở dài náo nức, nói: “Ta không bằng hãn.”

Tử Đồng lau lệ nơi khóe mi, chớp chớp mắt hỏi Tề Thiên Trần: “Giám chính, bọn họ đang hát gì vậy? Sao con thấy trong lòng đau khổ như thế?”

Tề Thiên Trần chỉ cười hỏi hãn: “Ăn no chưa?”

Tử Đồng gật đầu một cái: “No rồi.”

Tề Thiên Trần gõ lên đầu một cái, tuy vẫn nói với Tử Đồng nhưng ánh mắt luôn nhìn về phía Tiêu Sắt: “Đợi chút đã, còn một món cuối cùng.”

Tiêu Sắt đứng trên đài, Diệp Nhược Y, Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc cũng đứng trên đài, mười sáu đệ tử Tuyết Nguyệt thành cũng đứng trên đài.

Tất cả khách khứa đều ngồi dưới đài.

Bữa tiệc bề ngoài hết sức náo nhiệt sôi động, đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, hai phe đứng đối diện nhau, như đang đối lập.

Đồ Nhị Gia đột nhiên đứng bật dậy, hắng giọng một cái. Hãn đường đường chủ nhân Thiên Khải thành, là đại nhân vật mà không ai trong Thiên Khải thành dám coi thường, thế nhưng hôm nay lại là tên chạy việc.

Tuy vậy hãn lại chẳng ngại.

Bởi vì có người như thượng thư lục bộ và Xích Vương cảm thấy Tiêu Sắt ngu xuẩn.

Cũng có người giống hăn, cảm thấy kính nể Tiêu Sắt từ trong thâm tâm.

Tiêu Sắt hoàn toàn không ngu ngốc, thứ hăn muốn không phải lợi ích, thứ

hăn muốn luôn là tấm lòng chân chính.

“Đưa món cuối lên.”

“Món cuối?” Lý Nhược Trọng nhìn đĩa hoa quả trước mặt nói. Khi món hoa quả được đưa lên, bữa tiệc đã kết thúc, sao lại có thêm một món ăn?”

“Món cuối, cơm đậu phụ.”

Lý Nhược Trọng lập tức biến sắc, phản nộ quát: “Vô liêm sỉ!”

“Cơm đậu phụ là cái gì?” Tử Đồng hỏi: “Nghe có vẻ khó ăn.”

Tề Thiên Trần xoa đầu Tử Đồng: “Ăn đậu phụ được trường sinh, người chết đã đi, người sống còn ở. Phải sống cho tốt.”

Tề Thiên Trần giải thích rất uyển chuyển nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ. Ăn cơm đậu phụ là tập tục mai táng của người miền nam Bắc Ly cùng với Nam Quyết. Sau khi có người chết, người nhà của người mất bày một bàn tiệc đậu phụ, mời những người bạn tới của người mất tới đây dự tiệc.

Trong bữa tiệc đó không có thịt mà chỉ có thức ăn làm từ đậu phụ, trong đó thứ không thể thiếu chính là một bát cơm đậu phụ.

Đám sai vặt của Thiên Kim Thai bưng từng bát cơm đậu phụ ra, một bát cơm đậu phụ hoàn toàn khác với những thứ thức ăn tinh xảo lúc trước, chỉ

dùng một cái bát sứ lớn thô kệch để đựng, cũng chẳng trang trí đẹp đẽ gì, chỉ là cơm đậu phụ hết sức bình thường.

Dưới đài vẫn còn đưa cơm đậu phụ lên, trên đài các đệ tử Tuyết Nguyệt thành đã nhận lấy phần của họ, ăn cơm hết sức trang trọng. Bọn họ buông chén đũa, tung người nhảy một cái, chia thành hai hàng đứng chỉnh tề ở

cửa Thiên Kim Thai.

Mười sáu đệ tử.

Mười sáu thanh trường kiếm.

Không ăn xong bát cơm đậu phụ kia là không thể rời khỏi Thiên Kim Thai?

Tiêu Sắt không buồn nhìn ánh mắt khách khứa, chậm rãi ra khỏi Thiên Kim Thai. Diệp Nhược Y, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đi theo sau lưng hắn. Tiêu Sắt ngồi xuống bậc thang, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời thở dài: “Ta nhớ ngày mình gặp đại sư huynh lần đầu, đó cũng là một đêm trăng như vậy.”

Ba người còn lại không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh hắn, lặng lẽ ngắm vầng trăng trên bầu trời.

Khách khứa trong sảnh, đám người Độc Cô Cô Độc, Cửu Cửu Đạo, Hồ

Đản, Ngũ Ngốc Ngốc và Đồ Nhị Gia nhanh chóng ăn hết bát cơm đậu phụ

trong tay, thế nhưng có vẻ bọn họ chẳng hề vội vàng, mà hạ giọng trò chuyện với nhau.

Mộc Xuân Phong ngồi cùng bốn vị chương quỹ, lắc đầu một cái: “Ở Thanh Châu chúng ta, chủ nhân đã mời tiệc đậu phụ, khách không thể từ chối.

Người chết là lớn nhất, các vị thấy sao?”

Điền Mạc Chi gật đầu: “Không thể không ăn.”

Mộc Xuân Phong nhìn về phía bốn phú hào của Thiên Khải thành: “Các vị

thấy sao?”

Bốn vị phú hào không nói gì, chẳng qua đã bưng bát cơm đậu phụ lên.

Tề Thiên Trần nhìn Tử Đồng dùng thìa ăn từng miếng một, hỏi: “Có ngon không?”

Tử Đồng gật đầu: “Ngon lắm, ngon hơn tất cả thức ăn vừa rồi.”

“Ngon đến vậy sao?” Tề Thiên Trần cũng xúc một thìa cho vào miệng, nhai cẩn thận, cuối cùng thở dài: “Đúng là ngon hơn ngự yến mười lăm bình rượu thô tục kia nhiều.”

Những ánh mắt còn lại đều nhìn về phía Đồng thái sư.

Lan Nguyệt Hâu nhận bát cơm đậu phụ, hỏi: “Nếu ta nhớ không lầm, thật ra thái sư là người phía nam?”

“Đúng vậy, ở quê hương ta, sau khi người chết đều sẽ ăn một bát cơm đậu phụ. Đã không ai biết là vì sao, nhưng tập tục này được truyền từ đời này sang đời kia. Khi còn bé không biết thế nào là chết, chỉ cảm thấy mọi người cùng ăn cơm đậu phụ rất náo nhiệt, cũng rất thú vị. Cho tới khi lớn lên mới biết, bình thân nhưng lâu dài, trong bát cơm đậu phụ đó mang đầy đau xót với cố nhân. Thế nhưng từ khi tới Thiên Khải, đã rất nhiều năm không ăn cơm đậu phụ.”

“Cơm như vậy, không nên ăn nhiều.” Lan Nguyệt Hâu lạnh nhạt nói.

Đồng thái sư bưng bát lên, chậm rãi nói: “Chỉ hy vọng sau khi ta chết, cũng có người ăn cơm đậu phụ vì ta.”

Văn võ bá quan trong triều rốt cuộc cũng giơ tay ra.

Tiêu Sùng cũng ngồi xuống, ăn từ từ cùng Huyền Đồng.

Chỉ có Tiêu Vũ đẩy bát cơm đậu phụ ra, lạnh lùng nói: “Không ăn.” hắn dẫn Long Tà đi thẳng ra ngoài, mười sáu đệ tử Tuyết Nguyệt thành không rút kiếm.

Ngoài cửa, bốn chủ nhân thật sự của bữa tiệc đang ngồi đó đợi hắn.

“Lão thất, ta đã đoán người sẽ không ăn bát cơm đậu phụ đó.” Tiêu Sắt không quay đầu lại nói.

Tiêu Vũ cười lạnh một tiếng: “Đại sư huynh của người chết có liên quan gì tới ta?”

Tiêu Sắt đứng dậy, xoay người lại, ánh mắt lạnh liệt: “Người sẽ biết có liên quan gì tới người sớm thôi!”

Lúc này phía xa bỗng vang lên tiếng vó sắt, mọi người đồng loạt quay đầu.

Đã lúc này rồi còn có người tới dự tiệc ư?

Chương 324: Khách quý cuối cùng

Khách khứa nghe tiếng vó ngựa cũng lục tục kéo ra.

Hiện giờ Thiên Khải thành đang có lệnh đóng cửa, võ quan nhị phẩm trở lên đều bị cấm túc trong phủ của mình, không được ra ngoài, ngay cả Diệp Khiếu Ứng đứng đầu quân ngũ Bắc Ly cũng không thể ra khỏi phủ tướng quân của hắn. Vậy ai dám phóng ngựa trong Thiên Khải giữa đêm khuya như vậy?

“Là tiếng chiến mã.” Lan Nguyệt Hầu hạ giọng nói.

Khách khứa đều đã đi ra, nhưng chỉ đứng ở cửa Thiên Kim Thai, không dám rời khỏi.

Tiêu Vũ nhìn Long Tà một cái, Long Tà lắc đầu, hạ giọng nói: “Không phải thân binh của chúng ta. Bọn họ sẽ không ngu tới mức phi ngựa trong thời điểm này.”

Cuối con đường, một chiếc xe ngựa lớn từ từ hiện ra.

Sáu con ngựa Dạ Bắc màu đen kéo chiếc xe lớn màu vàng chậm rãi đi tới Thiên Kim Thai.

Cho dù Thanh Châu Mộc gia được tôn là nhà giàu nhất Thanh Châu, có tài sản giàu như một nước, nhưng xe ngựa của họ cũng chỉ dùng năm con ngựa, không thể nhiều hơn tới một con. Bởi vì chỉ một người trong thiên hạ

có thể dùng xe sáu ngựa.

Cạnh xe ngựa còn có các võ sĩ nhanh chóng đi theo. Trên vai bọn họ xăm hình đầu hổ tinh xảo, đại diện cho thân phận của bọn họ -- Hồ Bí Lang.

Trong lúc phi ngựa, mảnh giáp ma sát với nhau, phát ra âm thanh lạnh lẽo trang nghiêm.

Phu xe nhẹ nhàng vung roi ngựa, có vẻ chẳng nóng vội. Dù sao tiệc rượu cũng đã tàn, chắc chắn họ là khách tới muộn, sao phải quan tâm chút thời gian cuối cùng này? Chẳng qua vị phu xe này ăn mặc rất đẹp, toàn thân bao bọc trong giáp bạc, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng, lưng đeo một thanh trường đao tuyệt mỹ, thể hiện thân phận bất phàm của hắn.

“Thế này là?” Lý Nhược Trọng cả kinh, hai chân đã mềm nhũn.

“Không thể nào!” Thượng thư bộ hình Chu Đức cau mày nói.

Cuối cùng xe ngựa đã dừng lại.

Phu xe đi xuống trước, đứng lui sang một bên.

Rèm xe được kéo lên, bốn người từ trên xe bước xuống.

Một người tay bưng lư hương.

Một người tay bưng diên tịch.

Một người tay cầm bảo kiếm trấn quốc.

Một người nâng ngọc tỷ truyền quốc.

Tổng quản chương hương Cẩn Tiên công công.

Tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công.

Tổng quản chương kiếm Cẩn Uy công công.

Tổng quản chương ấn Cẩn Ngôn công công.

Người thứ năm từ trong xe ngựa đi ra, người này mặc măng bào màu tím, giữa hai hàng mi ẩn hiện uy nghiêm, lông mày của hắn đã trắng như tuyết.

Hắn đứng sau lưng bốn vị tổng quản, im lặng nhìn mọi người trong Thiên Kim Thai.

Đại tổng quản, Cẩn Tuyên công công.

Toàn bộ con đường hết sức yên tĩnh, không ai dám mở miệng nói chuyện, bởi vì Cẩn Tuyên công công còn chưa nói gì.

Đầu tiên là thống lĩnh cấm quân, thượng úy Hồ Bí Lê Trường Thanh dùng thân phận phu xe xuống ngựa, tiếp đó là Ngũ Đại Tổng Quản đích thân ra mặt, hơn nữa dùng nghi thức tiếp khách long trọng nhất để nghênh đón.

Nghi thức như vậy ngoại trừ tế lễ hàng năm ra, chỉ xuất hiện khi nghênh tiếp vị khách tôn quý nhất. Mà toàn bộ Bắc Ly chỉ một vị có tư cách hưởng dụng lễ nghi này.

Lá cờ Thần Điều Đại Phong trên xe ngựa bay vù vù trong gió, con chim lớn trên lá cờ giương rộng đôi cánh, như lúc nào cũng có thể bay lên.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên khoanh tay trong áo, cao giọng nói: “Bệ hạ giá lâm!”

Mọi người trước Thiên Kim Thai lập tức quỳ gối, không ai do dự, ngay cả

thái sư Đồng Chúc và quốc sư Tề Thiên Trần gặp vua không cần quỳ cũng khom gối quỳ xuống.

Đây chính là uy nghiêm của người trong xe ngựa.

Tất cả mọi người đồng thời quỳ xuống ở cửa Thiên Kim Thai: “Cung nghênh bệ hạ!”

Chỉ một người duy nhất không quỳ.

Hắn vẫn đứng đó, học theo dáng vẻ của Cẩn Tuyên công công, khoanh hai tay trong áo, nhìn về phía Cẩn Tuyên như đang đối lập. Người này, đương nhiên chỉ có thể là Tiêu Sắt.

Những người khác vẫn đang quỳ rạp, vì người trong xe ngựa chưa nói:

“Đứng lên đi.”

Sắc mặt Lê Trường Thanh lạnh băng, một trăm Hồ Bí lang tinh nhuệ cũng im lặng, bốn tổng quản bưng thánh vật hoàng triều không lộ biểu cảm gì, ngay cả đại tổng quản Cẩn Tuyên cũng coi hành động vượt quyền của Tiêu Sắt như không thấy. Hắn nghiêng người, tránh ánh mắt của Tiêu Sắt.

Rèm xe lại được ng vén lên, nhưng không ai đi từ trong đó ra, chỉ có một giọng nói mệt mỏi nhẹ nhàng hỏi: “Con về rồi ư?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Con về rồi.”

“Trẫm xây một tòa Vĩnh An Vương phủ cho con, chọn ngày mà vào ở đi.

Bây giờ con đã là vương gia, phải hiếu quy củ một chút.”

“Vâng.”

“Nghe nói bây giờ con tự xưng là ‘Tiêu Sắt’, vì sao?”

“Dễ nghe.”

“Cũng được, con thích là được. Nghe nói, bệnh của con đã khỏi?”

“Đã khỏi.”

“Vậy thì tốt, gần đây thân thể trẫm không được khỏe. Không thể thường xuyên tới gặp con được.”

"Không sao."

“Ừ, về là tốt rồi. Ăn cơm xong chưa?”

“Vừa mới tan tiệc.”

“Còn gì ăn không? Trẫm đói.”

“Còn một bát cơm đậu phụ.”

“Đưa trẫm nếm thử một bát.”

Tiêu Sắt quay sang nhìn Đồ Nhị Gia. Đồ Nhị Gia do dự một chút, không dám đứng dậy. Quốc sư Tề Thiên Trần đứng lên cười nói: “Không sao, để

ta.”

“Thái sư, không ngờ hôm nay ngài cũng ở đây. Vừa rồi trẫm không nhìn thấy, mau mau đứng lên.”

Đồng thái sư ngẩng đầu đứng lên, ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Tề Thiên Trần vẫy nhẹ phát trần, một bát cơm đậu phụ bay từ trong Thiên Kim Thai về phía xe ngựa.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên bước lên trước một bước, nhưng Minh Đức Đế trong xe ngựa lại lên tiếng ngăn cản: “Nếu là quốc sư đưa, không cần kiểm tra.” Đại tổng quản Cẩn Tuyên lập tức lui về, bát cơm đậu phụ đó hạ

xuống tay Minh Đức Đế.

Minh Đức Đế nhận bát cơm, ăn từng miếng một.

Văn võ bá quan trong triều, phú thương trong thiên hạ, hoàng tộc họ Tiêu, ai cũng lắng lắng quý ở đó, nghe Tiêu Sắt và Minh Đức Đế tán gẫu vài lời như trong nhà mình, đợi Minh Đức Đế ăn xong bát cơm đậu phụ kia.

Một lúc lâu sau Minh Đức Đế mới buông cái bát sứ thô to kia xuống, thở dài: “Trẫm lớn lên trong Thiên Khải từ nhỏ, nhưng cũng nghe Tiểu Cửu nói một số kiến thức lúc hãn tự do. Tiêu Sắt, có người qua đời ư?”

“Là sư huynh của con.”

Minh Đức Đế im lặng một hồi lâu, cuối cùng khép tấm rèm lại: “Con trưởng thành rồi, trăm không thể quản giáo con như năm xưa nữa. Con muốn làm gì, cứ làm đi.”

“Vâng.”

“Các vị cũng đứng lên đi. Trăm không cố tình lạnh nhạt với các vị ái khanh. Có điều đã nhiều năm rồi trăm không gặp đứa con trai này, không muốn người khác quấy rầy chúng ta. Kính mong các vị ái khanh thông cảm.”

“Chúng thần không dám!” Văn võ bá quan cùng hô lớn.

“Đi thôi!” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

Cần Tuyên công công nhìn Tiêu Sắt một cái, xoay người cao giọng nói:

“Khởi giá!”

“Cung tiền bệ hạ!” Mọi người ngoài cửa Thiên Kim Thai cao giọng ô.

Vị khách cuối cùng giá lâm, chỉ nói vài câu lẻ tẻ không đau không ngứa không liên quan, nhưng lại thể hiện một sự thật.

Tuy đã bốn năm không nhận được tin, nhưng Thiên Khải thành vẫn là Thiên Khải thành năm xưa, Tiêu Sắt vẫn là đứa con cứng duy nhất của Thiên Khải thành!

Chương 325: Mưa gió nổi lên

Bữa tiệc ở Thiên Kim Thai của lục hoàng tử Tiêu Sắt vừa về Thiên Khải đã kết thúc.

Nhưng lời bàn tán về bữa tiệc này vẫn tiếp tục lan tràn khắp các ngóc ngách của Thiên Khải thành.

Nghe nói thái sư Đồng Chúc thậm chí không tham gia ngự yến cuối năm nhưng lại xuất hiện trong bữa tiệc ở Thiên Kim Thai, sau đó tất cả quan

viên lớn nhỏ trong lục bộ đều tới dự, ngay cả Đại Lý tự khanh cũng vội vàng chạy tới.

Nghe nói tam công tử của Mộc gia giàu có nhất Thanh Châu cũng tới, vị công tử này ra tay hào phóng, rải vàng bạc khắp nơi trên đường đến Thiên Kim Thai. Khi tới Thiên Kim Thai hắn đã rải mười sọt vàng mười sọt bạc, cuối cùng còn tặng một viên dạ minh châu giá trị liên thành. Theo lời đồn, vị công tử này mặc y phục trắng toát, mặt như trăng sáng, dáng vẻ như thế

gia công tử thanh thoát nơi thế tục. Còn vị công tử này chỉ vung ống tay áo là khiến tất cả phú hào nổi danh ở Thiên Khải đều phải chạy tới Thiên Kim Thai.

Nghe nói quốc sư Tề Thiên Trần mà cả Minh Đức Đế cũng phải kính trọng ba phần đã xuất hiện ngay phút cuối cùng. Hắn đến dường như còn ép cả

hai vị huynh đệ được phong vương của lục hoàng tử chạy không ngừng vó đến cùng. Bởi vì Khâm Thiên giám được tôn là tuân theo mệnh trời, bọn họ

sẽ đưa tới tác dụng rất lớn khi lựa chọn người thừa kế thiên tử, tuyệt đối không thể đắc tội.

Cuối cùng ngay cả Minh Đức Đế cũng ôm bệnh tự mình chạy đến... Nhưng chuyện này quá khoa trương, mọi người cãi vã không ngừng.

Những câu ‘nghe nói’ này nhanh chóng chiếm trọn những quán trà, quán rượu, sòng bạc, kỹ viện tại Thiên Khải thành. Ngày đó có không ít người tới dự tiệc, nhưng số người chịu kể lại chuyện ở đó không nhiều, còn người có thể nhanh chóng loan truyền tin tức khắp Thiên Khải, lại chỉ có bốn.

“Ta kể cho người nghe, chính mắt ta nhìn thấy đấy. Công tử tới từ Thanh Châu kia mặc quần áo dệt bằng sợi vàng, viên minh châu đó lớn bằng một bàn tay, chiếu sáng toàn bộ con đường. Ta nói cho người biết, hẳn mang tất

cả bảy đại chương quỹ của Thanh Châu Mộc gia tới. Người biết Thất Chương Quỹ mang ý nghĩa gì không?” Người vừa nói đặt mạnh chén rượu xuống bàn. “Bất cứ ai trong số họ động khê ngón tay là ngay hôm sau thôi mấy phú hào của Thiên Khải này sẽ thành nghèo như chúng ta!”

Cửu Cửu Đạo uống một ngụm rượu, nói với Độc Cô Độc trước mặt:

“Càng loan truyền càng kỳ quái.”

Độc Cô Độc gật đầu một cái: “Đúng là vậy. Mọi người luôn muốn tin vào một số truyện truyền thuyết, dù sao cuộc sống bình thường cũng quá nhàm chán.”

“Có điều chuyện ngày hôm qua cho dù không thêm mắm thêm muối cũng coi như truyền thuyết được rồi. Năm xưa kết giao với hoàng tử này không uống.” Cửu Cửu Đạo kính nể nói.

Độc Cô Độc quơ quơ chén rượu, giọng nói: “Mai này phải cẩn thận một chút, sau ngày hôm qua chúng ta đã thể hiện lập trường của mình.

Tương lai tại Thiên Khải thành dù nhiều hay ít đều sẽ gặp một số phiền toái.”

“Ta biết.” Cửu Cửu Đạo gật đầu: “Hôm nay ta thấy bên ngoài dán thông báo, bỏ lệnh phong tỏa thành rồi à?”

“Đúng vậy, hôm qua bộ hạ hiện thân hóa giải một số lời đồn. Hơn nữa nếu Thiên Khải tiếp tục phong tỏa như vậy, lòng người chắc chắn sẽ bất ổn, có thể còn có thêm suy đoán gì đó. Bộ hạ cố gắng hiện thân, hơn nữa còn bỏ

lệnh cấm trong Thiên Khải thành chính là để nói cho những người có lòng dạ khác, Thiên Khải thành này, Bắc Ly này vẫn đang trong tay hắn.” Độc Cô Độc nói.

“Nhưng nếu đã mở thành, e rằng mưa gió trong Thiên Khải thành này sẽ càng lớn.” Cửu Cửu Đạo nhìn ra ngoài cửa sổ, âm u nói.

Độc Cô Độc nhìn theo ánh mắt hắn, đột nhiên cau mày. Cửu Cửu Đạo quay đầu lại, chỉ thấy loáng một cái Độc Cô Độc đã nhảy ra ngoài cửa sổ.

Độc Cô Độc hạ xuống đất, giơ tay đặt lên bả vai nam tử áo đen, chậm rãi nói: “Vị huynh đệ này trông thật lạ mặt.”

Người mặc áo đen không quay đầu lại, bả vai run nhẹ đã đẩy lui Độc Cô Độc ba bước. Hắn hạ giọng nói: “Ta vừa tới Thiên Khải, đương nhiên người thấy lạ mặt rồi, có vấn đề gì?”

“Không vấn đề gì? Muốn xem mặt các hạ thôi.” Độc Cô Độc nói đầy ẩn ý.

“Đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy?” Cửu Cửu Đạo cũng nhảy từ trên lầu xuống.

Người áo đen đột nhiên tung người nhảy lên, chạy về phía trước.

“Đuổi theo!” Độc Cô Độc lạnh lùng nói, cũng cất bước đuổi theo.

Hai người áo đen kia có khinh công cực kỳ cao minh, chỉ vài lần lên xuống đã không còn bóng dáng. Độc Cô Độc dừng lại, không tiếp tục truy đuổi. Cửu Cửu Đạo cũng đã tới, thở hồng hộc nói: “Sao rồi?”

“Chạy rồi.” Độc Cô Độc lạnh nhạt nói.

Vô Song thành.

Vô Song công hợp kiếm ngồi trong Kiếm Lư trên núi. Tống Yến Hồi đang ngồi trên giường vận khí chữa thương.

“Sư phụ, lần này còn không vào cảnh giới Kiếm Tiên, e rằng đời này không còn cơ hội nữa rồi.” Vô Song chậm rãi nói.

Tống Yến Hồi gật đầu một cái: “Ta biết. Cuộc đời này e rằng ta đã không còn cơ hội. Vô Song, lần này ta thấy đệ tử của Lý Hàn Y kia, ta đột nhiên cảm thấy mình sai mất rồi.”

“Sư phụ, người sai thật rồi.” Vô Song nói tiếp.

“Con cũng cho là ta sai rồi?” Tống Yến Hồi kinh ngạc.

“Đúng vậy, mỹ nữ xinh đẹp như Lạc Hà Tiên Tử đặt trước mặt người, người lại cứ đòi luyện kiếm? Người nói xem người có sai hay không?” Vô Song nói với đương nhiên. “Đừng nói ta, toàn bộ Vô Song thành này đều cảm thấy sư phụ sai rồi.”

Sắc mặt Tống Yến Hồi hơi trầm xuống: “Trong mắt người chỉ có sắc đẹp thôi à?”

“Sư phụ, nếu năm xưa sư phụ và Lạc Hà Tiên Tử trở thành người một nhà, cùng du ngoạn giang hồ. Hoặc là người và Lạc Hà Tiên Tử tuy bị sư tổ chia rẽ, vạn phần bất đắc dĩ rời xa nhưng vẫn quyến luyến lẫn nhau. Như vậy trong Ngũ Đại Kiếm Tiên hiện giờ chắc chắn có một chỗ của sư phụ.

Nhưng người khóa thành luyện kiếm, chỉ quan tâm tới kiếm mà quên đi tình cảm. Không luyện thành Kiếm Tiên chân chính được.” Vô Song nói rất thẳng thắn, cứ như hăn mới là sư phụ.

Tống Yến Hồi cau mày thở dài: “Nói vậy là ta rơi vào chấp niệm rồi?”

“Sư phụ, người nhìn Ngũ Đại Kiếm Tiên, Cô Kiếm Tiên Lạc... Lạc cái gì nhỉ?” Vô Song cau mày nói.

“Lạc Thanh Dương.” Tống Yến Hồi nói tiếp.

“Đúng, Lạc Thanh Dương hẳn khổ sở theo đuổi sư muội mình nhiều năm, cuối cùng cầu mà chẳng được, cũng nhốt mình trong thành luyện kiếm.

Nhưng hẳn cầu tình mà không được, tuy không được mỹ nhân nhưng tình yêu chẳng mất, cho nên thêm vào một cảm giác bi thương. Thành ra càng luyện kiếm càng đa tình, trở thành kiếm đa tình. Kiếm như vậy mới là Kiếm Tiên. Còn cả Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân, có ai tuyệt tình như sư

phụ, cắt đứt tình yêu, chỉ một lòng nghĩ tới kiếm. Cái gọi là tiên nhân thái thượng vong tình, là vong tình chứ không phải vô tình. Kiếm của sư phụ, quá nhàm chán.” Vô Song đứng dậy. “Có điều không sao. Không làm Kiếm Tiên được thì làm sư phụ của Kiếm Tiên. Sư phụ thua, ta thắng lại giúp người.”

Tống Yến Hồi cau mày: “Người định lên đường?”

“Có lẽ vậy. Ta cảm thấy sắp rồi.” Vô Song đi ra khỏi cửa. “Nói thật, sư phụ, ta đã không chờ nổi nữa. Ta muốn gặp lại những người đó, tuy ta không cảm thấy bọn họ là kẻ địch của ta, nhưng ta vẫn rất muốn gặp lại họ.”

Chương 326: Năm nhà buôn họp bàn

Ti Nhạc phường.

“Nghe nói Thiên Khải có tất cả một trăm lẻ sáu nhạc phường lớn lớn nhỏ nhỏ, thế nhưng một trăm lẻ năm nhạc phường khác cộng lại vẫn chẳng bằng một mình Ti Nhạc phường. Chỉ vì Ti Nhạc phường có một Hồ đại nương.”

Hồ đại nương nào còn vẻ phóng đảng lăng lơ lúc bình thường, lúc này cô ngồi ngay ngắn bên cạnh Mộc Xuân Phong, kính cẩn nói: “Công tử quá

khen.”

Mộc Xuân Phong mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt: “Các vị có vẻ rất nghiêm túc.”

Trước mặt hẳn là chương quỹ Hồ đại nương của Ti Nhạc phường, thương nhân buôn muối đệ nhất Thiên Khải - Lê Thanh; gia chủ trẻ tuổi của gia tộc Công Tôn - Công Tôn Tiêu; cùng với hội trưởng của Thiên Khải thương hội

- Trần lão thái gia. Đúng là bốn người bọn họ rất nghiêm túc, không một thương nhân nào đối mặt với Thanh Châu Mộc gia mà không nghiêm túc.

Huống hồ, sau lưng vị công tử Mộc gia này là bốn vị chương quỹ lừng danh thiên hạ.

Mộc Xuân Phong hắng giọng một cái, cười nói: “Điền chương quỹ nói với ta, Hồ đại nương phong lưu đa tình, thích nhất là trêu ghẹo những công tử

trẻ tuổi tuần tú. Trước khi tới đây ta còn khá mong chờ...”

Hồ đại nương sắc mặt ửng đỏ, thoáng lúng túng.

Lê Thanh vẫn lẳng lặng uống trà, như không nghe thấy.

Công Tôn Tiêu lại lớn tiếng cười vang: “Vẫn nghe Mộc đại công tử lão luyện nơi tình trường, xem ra Mộc tam công tử mới là hào kiệt nơi rừng hoa, còn dám trêu ghẹo cả Hồ đại nương?”

Trần lão đầu lại nhắm mắt như đã ngủ, có điều người dưới đã đưa lên một đĩa đậu phộng, một đĩa thịt trâu và một bình hoàng tử từ lúc nào chẳng hay.

Mộc Xuân Phong quay đầu lại hỏi Điền Mạc Chi: “Điền chương quỹ, thấy ta đùa thế nào?”

Điền Mạc Chi nghiêm trang nói: “Rõ ràng công tử đang nói lời trong lòng, sao lại bảo là đùa?”

Mộc công tử cười khan vài tiếng rồi quay đầu lại nhìn mọi người: “Các vị, thương nhân Thanh Châu chúng ta không thích tới Thiên Khải, chắc các người cũng biết. Thiên Khải thành có quá nhiều quy củ, nhưng thương nhân Thanh Châu chúng ta xưa nay không giằng quy củ.”

“Vậy lần này công tử đến đây làm gì?” Lê Thanh hỏi.

“Ta có một người bạn, hắn muốn làm một số chuyện nhưng có thể các người sẽ gây trở ngại cho hắn. Ta muốn mời các vị nhường đường một chút.” Mộc Xuân Phong kính cẩn nói.

Hàng mi xinh của Hồ đại nương hơi nhướn lên: “Nhường đường? Công tử

đã nói Thiên Khải thành có rất nhiều quy củ, ngài đúng là khách quý từ ngoài vào, nhưng bảo những chủ nhân chúng ta nhường đường...”

Mộc Xuân Phong dùng tay gõ nhẹ lên bàn: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao?

Ta chính là người không bàn quy củ đấy. Sau lưng ta có bốn chương quỹ, chắc các người đều biết. Nhưng các người có bốn người, bọn họ cũng có bốn người. Chỉ cần các vị vọng động, chúng ta cũng đồng ý chơi một trò chơi với các vị.”

“Uy hiếp?” Trần lão thái gia mở mắt.

“Không phải uy hiếp.” Mộc Xuân Phong lắc đầu một cái: “Chỉ cần các vị an phận làm việc làm ăn của mình, chúng ta sẽ không làm gì cả, hơn nữa chúng ta còn giúp các vị một tay.”

“Nhưng nếu không như vậy thì sao?” Người nói vẫn là Trần lão thái gia.

“Các vị sẽ táng gia bại sản.” Mộc Xuân Phong đứng lên.

Bốn vị chương quỹ sau lưng hắn vẫn im lặng không nói gì. Nhưng im lặng cũng đại biểu, chuyện này không có đường thương lượng.

“Khiến các vị táng gia bại sản không dễ, nhưng Mộc gia làm được. Ta không ngại trả giá, tuy là cái giá này hơi lớn.” Mộc Xuân Phong đi về phía cửa, bốn vị chương quỹ theo sát sau lưng hắn.

Trần lão thái gia thở dài: “Thanh Châu Mộc gia muốn nhúng tay vào vũng nước đục ở Thiên Khải thật sao?”

“Lão thái gia, ngài không biết rồi, đứng đầu rất tịch mịch.” Mộc Xuân Phong đi tới vỗ vai Trần lão thái gia: “Hoàng tử do ta mang từ Vân Gian tới, có thể xưng là tuyệt phẩm, đáng để ném thử.”

“Cảm ơn Mộc công tử.” Trần lão thái gia nâng chén rượu lên.

Mộc Xuân Phong ra khỏi Ti Nhạc Phường.

Trần lão thái gia đột nhiên ném thẳng chén rượu trong tay xuống đất:

“Thanh Châu Mộc gia, tưởng rằng Thiên Khải thương hội của ta không có người ư?”

“Nhưng mà, lão thái gia, người cũng chỉ dám mắng chửi với vứt chén sau lưng người ta thôi.” Công Tôn Tiêu âm u nói.

Lê Thanh nhíu chặt chân mày: “Nên làm gì đây?”

“Trong thương trường thì bàn thương trường.” Hồ đại nương thở dài:

“Thanh Châu Mộc gia có lẽ không đáng sợ, nhưng bọn họ đại diện cho thương nhân Thanh Châu, nếu họ dẫn đầu thương nhân Thanh Châu tiến vào Thiên Khải, chúng ta không có cơ hội.”

“Nhưng bên Xích Vương?” Lê Thanh nhỏ giọng nói.

“Giữ quan hệ, hẳn muốn bạc thì chúng ta cho. Nhưng sau này chúng ta không thể công khai ủng hộ hẳn đối phó với Vĩnh An Vương.” Trần lão thái gia nói.

Mộc Xuân Phong đi ra khỏi Ti Nhạc Phường, hỏi Điền Mạc Chi: “Điền chương quỹ, biểu hiện vừa rồi của ta ra sao?”

Điền Mạc Chi gật đầu: “Có phong thái của Mộc gia!”

“Được lắm, vậy tiếp theo chúng ta tới Thu Lư.” Mộc Xuân Phong phát ổng tay áo: “Đi!”

Điền Mạc Chi lập tức biến sắc: “Đến Thu Lư làm gì?”

“Ta hẹn tiểu sư phụ tương lai của ta ở đó.” Mộc Xuân Phong cười nói.

Điền Mạc Chi luôn trầm ổn chừng chặc lúc này lại cuống lên: “Tam công tử, ngài có tặng gì khác trong Thiên Khải thành này đều được cả, nhưng Thu Lư kia thì không được! Đó là thứ quan trọng nhất của Mộc gia chúng ta tại Thiên Khải!”

“Tính những thứ có giá thì Điền chương quỹ tinh mắt hơn ta. Nhưng tính những thứ vô giá thì người không nhìn rõ bằng ta. Cho người ta cá không bằng dạy người ta bắt cá. Dao giết rồng không bằng thuật giết rồng. Ta có được liệu quý hiếm nhất thiên hạ, nếu ta không cứu được người kia thì được liệu đó cũng chỉ là cỏ dại mà thôi. Hơn nữa ta tặng Thu Lư cho cô ấy,

sau này cô ấy truyền lại cho đồ đệ của mình, chẳng phải vẫn về tay Mộc gia chúng ta hay sao?” Mộc Xuân Phong nhảy lên xe ngựa: “Chúng ta đi.”

Hoa Cẩm đã ở bên ngoài Thu Lư, bên cạnh cô còn có một nhân vật không thể khinh thường - tổng quản chương kiếm Cần Uy công công. Bây giờ tại Thiên Khải thành, không mấy ai quan trọng hơn Hoa Cẩm,

cho nên thường thì khi ra ngoài không phải Lan Nguyệt Hầu với trọng binh thì cũng là cao thủ đại nội như Cần Uy công công đi cùng.

“Tiểu thần y.” Mộc Xuân Phong cung kính chào hỏi.

Hoa Cẩm bất mãn nói: “Thần y thì là thần y, sao cứ thêm chữ tiểu vào?”

“Thần y, mời đi theo ta.” Mộc Xuân Phong vội vàng sửa lại, dẫn Hoa Cẩm vào.

Cần Uy công công nhìn cảnh tượng xung quanh, lạnh nhạt nói: “Đây là Thu Lữ? Nghe nói có lúc trong kho thuốc của Thái Y viện không tìm được thuốc nhưng lại có thể tìm được ở đây?”

“Không sai. Nơi này chính là Thu Lữ, trước kia nơi này tên là Bách Dược viên, sau đó phụ thân ta thấy tên này khó nghe, bèn đổi thành Thu Lữ.”

Mộc Xuân Phong dẫn Hoa Cẩm đi vào một khu vườn nhỏ, nói: “Trong viện trồng các loại dược thảo, trong phòng cất giữ các loại kỳ dược. Thần y có hài lòng không?”

Hoa Cẩm đi vào trong sân, nhìn bên trái một hồi, nhìn bên phải một hồi, miệng lẩm bẩm: “Thanh Mộc Hương, Liên Tiên, Kỳ Lân Huyết, Tiên Hạc Thạch... đây đây đây, đây là Tục Tâm Thảo? Vương Long Diệp? Trời ơi, dóa linh chi này không tới ngàn tuổi cũng phải tám trăm năm.”

“Xem ra thần y thật sự hài lòng.” Mộc Xuân Phong cười nói.

Hoa Cẩm lườm hắn một cái: “Còn gọi thần y cái gì?”

Mộc Xuân Phong kinh ngạc: “Ý gì?”

“Gọi sư phụ!”

Chương 327: Lão già trong hoàng lăng Phía bắc Thiên Khải thành.

Tại Hoàng Lăng.

Nơi này chôn cất những hoàng tộc họ Tiêu đã qua đời, cũng chôn cất vô số

kỳ trân dị bảo cho nên có tận ba ngàn cấm vệ quân canh gác. Bọn họ đề phòng người từ ngoài lao vào, nhưng cũng là đề phòng người ở trong đi ra.

Bên trong ngoại trừ hoàng tộc họ Tiêu đã mất, còn có người giữ lăng.

Khi nhiều nhất họ cũng chỉ có tám người, khi ít nhất chỉ có một, mà bây giờ, còn ba vị.

Tổng quản chương ấn đời trước - Trọc Lâm công công, tổng quản chương kiểm đời trước - Trọc Sâm công công, cùng với tổng quản chương sách đời trước Trọc Lạc công công. Vị đáng sợ nhất đã mắc bệnh qua đời từ bốn năm trước, đó là đại tổng quản đời trước - Trọc Thanh công công, từng là đệ nhất cao thủ nơi đại nội, khi trẻ từng theo Thái An Đế chinh chiến khắp nơi, võ công Toái Tâm Hóa Cốt xuất thần nhập hóa, hành xử tàn nhẫn, nội tâm cay độc. Hắn cùng với giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi, Nộ Kiếm Tiên

- Nhan Chiến Thiên, Âm Hà - Chấp Tán Quỷ được tôn làm Thiên Hạ Tứ Đại Ma Đầu.

Từ sau khi khai quốc vận nước của Bắc Ly vẫn rất hưng thịnh, cho tới lúc truyền đến đời thứ ba. Khi đó quyền lực của Ngũ Đại tổng Quản quá lớn, lại thêm quốc vương ngu ngốc vô dụng, dẫn tới hoạn quan làm loạn triều chính, toàn bộ triều đình không đâu được bình an, gần như mất nước. Cuối cùng quân chủ đời thứ tư của Bắc Ly, được hậu thế tôn là ‘đế vương tuyệt thế’, Thiên Hán Đế xuất thế trong thời loạn lạc, quét sạch triều chính, chinh đốn kỷ cương, lại lập ra quy định mới cho Ngũ Đại Tổng Quản các đời.

Mỗi khi đế vương băng hà, Ngũ Đại Tổng Quân đời trước phải tới hoàng lăng canh giữ, không có thánh chỉ cho phép thì không được rời khỏi hoàng

lăng, dùng quy định này để kết thúc thời đại loạn quan làm loạn triều chính. Trong triều đại của Thái An Đế, tuy danh tiếng Trộc Thanh công công vang dội khắp triều đình, nhưng rốt cuộc vẫn không tránh nổi kết cục bị đưa tới hoàng lăng canh giữ, cuối cùng chết già tại đây.

“Ván này, người lại thua.” Trộc Tâm công công đặt một viên cờ đen, cười nói.

Trộc Sâm công công lắc đầu một cái: “Đúng là không ngờ, rốt cuộc cùng vẫn là rỗng, sâu cuối cùng vẫn là sâu. Một vương tử gặp nạn quay về, mà có thể lập tức gọi nên sóng to gió lớn như vậy!”

“Bao năm rồi không tìm được hãn, ta còn tưởng hãn đã chết rồi.” Trộc Lạc công công ở bên cạnh xem đánh cờ lạnh nhạt nói.

“Không chết được, hãn là đệ tử của Cơ Nhược Phong. Mấy năm qua Bách Hiếu đường vẫn luôn giúp hãn. Với năng lực của bọn chúng, muốn làm cho chúng ta không tìm được, không khó.” Trộc Tâm công công thu từng quân cờ đen của mình về. “Chẳng qua đây không phải bàn cờ cuối cùng, thắng thi đã sao?”

“Năm xưa không giết chết hãn đúng là sai lầm.” Trộc Sâm công công lạnh nhạt thu hồi quân cờ.

“Dùng Nhan Chiến Thiên để ngụy trang, lại thêm sư huynh đích thân xuất thủ nhưng vẫn không giết được hãn. Võ công của Cơ Nhược Phong đúng là thâm sâu khó lường.” Trộc Thanh công công nói đầy ẩn ý: “E rằng đã ngang với Lạc Thanh Dương và Bách Lý Đông Quân.”

“Chúng ta ngồi trong hoàng lăng đánh cờ, bàn luận những cao thủ trong thiên hạ.” Trộc Tâm công công đứng dậy: “Đúng là có cảm giác ếch ngồi đáy giếng.”

“Sư phụ chính là trời, chỉ có điều không ngồi trong giếng nhìn thôi. Xin đừng coi nhẹ bản thân.” Một giọng nịnh nọt âm nhu truyền tới, ba lão thái giám không cần quay đầu lại cũng biết là tên mập kia tới. Quả nhiên, vừa

dứt lời tổng quản chương ấn Cẩn Ngôn công công bê cái bụng bự, đầu đầy mồ hôi, đã bước vào.

Trọc Tâm công công lắc đầu một cái: “Cẩn Ngôn đấy à, cái miệng của người càng ngày càng lợi hại rồi. Sao mấy hôm nay lại chịu khó đến đây như vậy?”

“Hoàng đế bị bệnh, gần đây tạm ngừng chuyện triều chính, không phê duyệt tấu chương, không phát thánh chỉ, có cần tổng quản chương ấn làm gì đâu.” Cẩn Ngôn công công cười nói, cứ như hoàng đế bệnh nặng là chuyện đáng cao hứng.

“Đừng thừa nước đục thả câu, có tin tức gì mới không?” Trọc Sâm công công hỏi.

“Bẩm công công, hôm nay Cẩn Ngôn tới đúng là có ba chuyện đại sự.” Cẩn Ngôn công công kính cẩn nói.

Trọc Tâm công công nhướn mày: “Ồ? Ba chuyện? Vậy nói ra chuyện đầu tiên đi.”

“Vật kia, Cẩn Ngôn đã tìm được.” Cẩn Ngôn công công nhỏ giọng nói.

Ba lão thái giám đồng thời cả kinh, sát khí trên người đột nhiên bùng lên, khiến Cẩn Ngôn công công sợ tới mức thoát mồ hôi lạnh. Trọc Tâm công công hạ giọng: “Thật không?”

Cẩn Ngôn công công gật đầu: “Đương nhiên là thật.”

“Mang tới chưa?” Trọc Sâm công công hỏi.

Cần Ngôi công công rung nhẹ ống tay áo, một vật nhanh chóng bay từ tay áo hắt sang tay áo của Trọc Tâm công công: “Ta đã kiểm tra thật giả, chắc chắn là nó rồi. Vật này quan trọng, mong sứ phụ bảo quản kỹ lưỡng.”

“Tốt! Tốt!” Trọc Tâm công công khó nén nổi kích động: “Tốt lắm!”

Trọc Lạc công công ở bên cạnh có vẻ bình tĩnh nhất, hỏi tiếp: “Chuyện lớn thứ hai là gì?”

“Chuyện lớn thứ hai là, ta tìm thấy người kia.” Cần Ngôn công công mỉm cười.

Ba lão thái giám nhìn nhau, đều thấy vẻ kích động trong mắt nhau: “Thật chứ?”

Cần Ngôn công công lắc đầu cười nói: “Ta tên là Cần Ngôn, đương nhiên biết bốn chữ cần thận ngôn từ. Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, Cần Ngôn đều hiểu. Nếu không vì sao công phu của ta kém xa bốn vị sứ huynh nhưng vẫn được xếp trong Ngũ Đại Tổng Quản?”

Trọc Tâm công công bật cười nói: “Không! Người mạnh hơn Cần Tuyên!

Cần Tuyên là đệ tử của sứ huynh nhưng không thừa kế khí phách của sứ huynh, nhưng người! Không phụ lòng thầy!”

“Không có sứ phụ, Cần Ngôn đã là người chết từ lâu rồi.” Cần Ngôn công công trong triều hô phong hoán vũ, nhưng ở đây lại cung kính nghe lời.

“Người của người đã gặp mặt hãn chưa?” Trọc Sâm công công hỏi.

“Vẫn chưa, còn phải chờ pháp chỉ của sứ phụ.” Cần Ngôn công công nói.

Trọc Tâm công công gật đầu một cái: “Đúng vậy. Không thể vọng động với hăn được. Người tìm một người, hăn sẽ giúp người.”

“Ai?” Cẩn Ngôn công công hỏi.

Trọc Tâm giơ ngón tay, vẽ mấy nét trên bàn tay của Cẩn Ngôn công công rồi thu tay về. Cẩn Ngôn kinh ngạc: “Diệp... Hăn sẽ giúp ta?”

“Đúng. Có hăn, chuyện này sẽ trở thành phiền toái lớn. Nhưng bây giờ sư

huynh không còn nữa, chỉ mình chúng ta không làm được chuyện này.”

Trọc Tâm nói.

“Đồ nhi hiểu.” Cẩn Ngôn gật đầu.

“Chuyện lớn thứ ba là gì?” Trọc Lạc hỏi.

“Chuyện lớn thứ ba không phải chuyện tốt như hai chuyện trước.” Thần sắc Cẩn Ngôn trở nên trịnh trọng. “Gần đây có rất nhiều người vào Thiên Khải thành.”

“Mưa gió sắp tới, thế lực khắp nơi tề tụ tại Thiên Khải, không có gì lạ.”

“Có rất nhiều người của Bách Hiếu đường.”

“Chẳng lẽ Cơ Nhược Phong vẫn còn sống?” Trọc Tâm công công nhíu mày, một quân cờ trên tay hóa thành mảnh vỡ.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ nằm trên giường, không thấy được vị khách quý đang ngồi trong phòng uống trà.

“Nhận được nhiều tin tức vậy cùng một lúc, người nói xem bọn họ có mừng tới phát điên không?”

“Vị khách quý kia cười nói: “Đừng coi thường bọn họ. Mỗi người trong số

họ đều là đối thủ đáng sợ.”

“Đã như vậy, chúng ta giúp bọn họ chẳng phải là một nước đi nguy hiểm à?”

“Điện hạ muốn lên trời, lên trời nào có đường bằng phẳng. Đã lựa chọn, vậy đừng hối hận trước mọi hành động đã làm.”

Chương 328: Bách Hiếu đường lại tới

“Từ nhỏ ta đã nghe câu chuyện về Bách Hiếu đường, nghe nói bọn họ

không đâu không có mặt, không gì không biết, có một tổng đường thu nhận tin tức trong khắp thiên hạ. Không có bí mật mà bọn họ không tra ra được, không có người nào bọn họ không tìm được, càng không ai tìm ra tổng đường này.” Lôi Vô Kiệt đứng ngoài cửa một gian miếu nhỏ, vẻ mặt kinh ngạc: “Thế mà giờ người bảo ta tổng đường này lại nằm ngay dưới chân thiên tử, còn trong một ngôi miếu tầm thường như vậy à?”

“Đúng, nhưng miếu nhỏ cũng có thể chứa đại phật, người nhìn từ cửa vào thì cho là miếu nhỏ, nhưng sau khi đi vào sẽ thấy đó là một thế giới khác hẳn.” Tiêu Sắt lưỡi biếng nói.

Lôi Vô Kiệt bước tới vài bước, đi vào trong gian miếu, bên trong có một bức tượng phật Di Lặc mỉm cười, xung quanh coi như sạch sẽ nhưng chẳng khác gì những gian miếu nhỏ khác. Lôi Vô Kiệt nói: “Ta vào rồi, làm gì có thế giới nào khác?”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ đi vào, giơ Vô Cực côn ra gõ nhẹ ba cái gõ nặng ba cái lên đầu tượng phật Di Lặc rồi lùi lại.

Lôi Vô Kiệt trợn mắt há hốc mồm: “Người làm thế, ta thấy ngay cả Vô Tâm cũng sẽ mắng người mấy câu đấy.”

Tiêu Sắt không để ý tới hắn, sau đó chỉ thấy phật Di Lặc kia từ từ xoay một vòng, đưa lưng về phía bọn họ.

Lôi Vô Kiệt hoàn toàn không thấy cái hố to lộ ra, chỉ nhìn phật Di Lặc hét lên: “Người xem người xem Phật tổ hiển linh rồi, không muốn để ý tới chúng ta nữa! Toi đòi rồi toi đòi rồi, sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Cút xuống đi!” Tiêu Sắt đạp thẳng hắn xuống.

Lôi Vô Kiệt xuống dưới mới hiểu thế giới khác mà Tiêu Sắt nói là gì. Bên dưới thực sự quá lớn, lớn gần bằng cả tòa Thiên Kim Thai! Bên trong đặt vô số giá cao, bên trên chất đầy các loại điển tịch. Vách tường là từng ô vuông tầng tầng lớp lớp, bên ngoài ô vuông treo từng chiếc khóa tinh xảo.

“Bách Hiếu đường này sắp đào rỗng cả Thiên Khải thành rồi, tên hoàng tử

nhà ngươi định mặc kệ không quản à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hỏi.

Thế nhưng càng kỳ quái hơn là trong không gian rộng lớn này lại không có tới một người, chỉ nghe thấy tiếng vang mơ hồ trong những ô vuông kia.

Tiêu Sắt dẫn Lôi Vô Kiệt tiếp tục đi sâu vào trong, một cái cửa sắt ngăn trước mặt bọn họ.

“Sao lăm cửa thế, chúng ta có phải gõ cửa không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ta có chìa khóa.” Tiêu Sắt cầm Vô Cực côn, nhét nó vào một cái lỗ cạnh cửa, xoay nhẹ một cái. Cửa sắt chậm rãi mở ra, hé lộ thêm một thế giới khác.

Sáu người ngồi trong đó, bên cạnh mỗi người có từng ô vuông nhanh chóng mở ra rồi khép lại, có thư rơi từ trong ra, có lúc lại chỉ là những vật kỳ quái như một góc áo, một chiếc gương hay thậm chí một cái lông chim.

Sáu người kia chỉ liếc một cái, có lúc trực tiếp ném đồ vào trong ô vuông bên dưới, có lúc lại lấy giấy bút nhanh chóng viết gì đó. Cũng có những lúc rất hiếm thấy, bọn họ sẽ cau mày đặt vật vừa nhận được vào một ô vuông màu đen.

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đến có vẻ không ảnh hưởng gì tới bọn họ. Bọn họ

vẫn rất tự nhiên làm tiếp việc đang làm. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt cứ lẳng lặng chờ như vậy, khoảng nửa canh giờ sau bọn họ mới xong xuôi mọi việc, ngẩng đầu lên nhìn hai người. Cả sáu đều đeo mặt nạ sắt, không thấy biểu cảm trên gương mặt.

Tiêu Sắt cúi đầu, sắc mặt kính cẩn: “Sáu vị Thiết Diện Quan, đã lâu không gặp.”

Thiết Diện Quan đứng bên phải lắc đầu: “Nơi này chỉ có bốn Thiết Diện Quan bốn phương là người từng gặp. Người biết đấy, hàng ngày chúng ta có rất nhiều chuyện phải làm, rất ít người sống thọ.”

Tiêu Sắt cười nói: “Thiết Diện Quan vẫn thích tự giễu như vậy.”

“Người không hiểu nỗi khổ của chúng ta mới coi lời than phiền của ta là tự

giễu. Người kém xa sư phụ người.” Thiết Diện Quan bên phải bắt đầu dĩ

nói: “Hôm qua ta nghe nói người sắp tới, ta buồn phiền cả đêm. Hôm nay thấy người, ta càng phiền lòng hơn.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc hỏi Tiêu Sắt: “Hôm qua người nói với bọn họ lúc nào vậy?”

Tiêu Sắt nhún vai: “Chẳng phải hôm qua ta đã đứng trong sân nói một câu, ta sẽ tới Bách Hiếu đường à?”

“Thế cũng được?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Về mặt Tiêu Sắt như chuyện đương nhiên: “Có gì không được?”

Thiết Diện Quan ho nhẹ một tiếng: “Nhưng người chưa nói mục đích đến đây.”

Tiêu Sắt nhìn xung quanh một lượt: “Tới Bách Hiếu đường chẳng lẽ còn mục đích gì khác à?”

Thiết Diện Quan nhìn nhau một cái: “Người muốn tình báo?”

“Đúng, ta muốn tình báo. Tin tức liên quan tới án mưu phản của Lang Gia Vương, muốn tất.” Tiêu Sắt đáp rất dứt khoát.

Thiết Diện Quan lắc đầu: “Chúng ta cũng không biết tin gì về chuyện này.”

“Không biết?” Tiêu Sắt nhướn mày.

“Mỗi người trong Bách Hiếu đường đều có đường dây tình báo riêng của mình. Cuối cùng tất cả tin tức đều hội tụ về tổng đường, do sáu vị Thiết Diện Quan chúng ta phụ trách chỉnh lý thu thập. Nhưng đệ tử phụ trách án mưu phản của Lang Gia Vương chưa bao giờ đáp lại mệnh lệnh, cho nên chỗ chúng ta cũng không có tình báo về chuyện này.” Thiết Diện Quan dừng một chút rồi nói tiếp: “Không có tới một câu!”

Tiêu Sắt cau mày: “Đệ tử nào? Hẳn chết rồi à? Mỗi đệ tử của Bách Hiếu đường một tháng không báo cáo sẽ bị xử lý như người chết, phái người khác tiếp quản đường dây tình báo của hắn. Sao lại xảy ra tình trạng như vậy?”

“Vì đệ tử này rất đặc biệt?”

“Có gì đặc biệt?”

Thiết Diện Quan thở dài: “Bởi vì người phụ trách án mưu phản của Lang Gia Vương là đường chủ. Còn mấy năm nay đường chủ vẫn biệt tăm biệt

tích, tuy toàn bộ Bách Hiếu đường vẫn tiếp tục vận chuyển nhưng có một chuyện sáu vị Thiết Diện Quan chúng ta không dám quyết định tùy tiện.

Đó là tuyên bố đường chủ đã chết.”

“Trúc nói với ta, ông ấy trở về.” Tiêu Sắt gần từng chữ một.

“Đây là nguyên nhân khác khiến người đến đây à?” Thiết Diện Quan thở dài, ấn tay ấn nhẹ lên bàn một cái, bức tường sắt sau lưng bọn họ đột nhiên chia hai, chậm rãi mở ra.

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Dưới này là một tòa thành cơ quan à? Bách Hiếu đường đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt!”

“Nếu công tử không phải khách quý, đã có cơ quan còn thú vị hơn nghênh đón công tử.” Thiết Diện Quan kiêu ngạo nói: “Vào thôi.”

Sau bức tường sắt, dường như có người đang ngồi đó chờ bọn họ.

“Sư phụ...” Tiêu Sắt nhỏ giọng lẩm bẩm, tay hơi run rẩy. Nhưng hắn chỉ do dự trong chốc lát rồi vội vã đi thẳng vào trong, Lôi Vô Kiệt cũng đi theo sau hắn.

Bên trong là một gian nhà cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái bàn, một cái ghế, phía sau treo một hàng chữ, trên đó viết bốn chữ to: ‘Thiên Hạ Bách Hiếu’.

Một người khoanh tay đứng dưới hàng chữ này, người kia mái tóc bạc trắng, bên hông dắt một thanh trường côn.

“Sư phụ!” Giọng nói của Tiêu Sắt bỗng trở nên gấp gáp.

Người kia xoay người, mặt hướng về phía bọn họ.

Hắn đeo một mặt nạ ác quỷ màu đỏ, nở một nụ cười dữ tợn đáng sợ.

Chương 329: Bạch Hổ tóc trắng

Mái tóc bạc trắng, tay cầm trường côn, hình tượng này đã xuất hiện trong rất nhiều truyền thuyết tại Thiên Khải thành.

Trước Thái An điện, đêm mà Minh Đức Đế và Lang Gia Vương dẫn người đoạt ngôi, có một côn hời thảng ông trời.

Trong án mưu phản của Lang Gia Vương, khi Lang Gia Vương ngồi xe rời khỏi Thiên Khải thành, cũng là cường giả tóc trắng đó cầm trường côn ngồi trên tường thành, không nói một lời, không xuất một côn nhưng đủ ép Lang Gia Vương trở về.

Ngày Lý Tâm Nguyệt cướp pháp trường, có Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên xuất kiếm từ tây tới, chỉ thảng cổ thiên tử, cũng bị một côn của hãn cản lại.

Thiên Khải Bạch Hồ sứ, đường chủ Bách Hiếu đường, người đánh giá võ bảng trong thiên hạ, người phân chia cảnh giới võ học trong thiên hạ. Có quá nhiều cách gọi hãn, tuy rất ít người thấy hình dáng của hãn nhưng thanh danh của hãn không kém gì thành chủ Tuyết Nguyệt thành Bách Lý Đông Quân hay thành chủ Mộ Lương thành Lạc Thanh Dương.

Lôi Vô Kiệt nhìn người trước mặt kinh ngạc: “Sư phụ người thường đeo mặt nạ à?”

“Đây đúng là mặt nạ ưa thích của sư phụ ta.” Tiêu Sắt chậm rãi nói: “Bắc Khuyết từng có một vị vương gia, mỗi khi ra trận đánh giặc vô cùng uy vũ, nhưng dung nhan quá tuấn tú, thiếu vẻ uy nghiêm, bèn tạo một mặt nạ

quỷ hung ác đáng sợ, khi ra trận lại đeo mặt nạ xung phong, tung hoành ngang dọc, kẻ địch nghe danh mà sợ vỡ mặt.”

“Tiêu Sắt, người không bớt khoe khoang được à? Ta hỏi người, đây là sư phụ người à?” Lôi Vô Kiệt đặt tay lên chuôi kiếm, vì hãn phát hiện không khí trong phòng có vẻ không đúng.

Tiêu Sắt cũng nắm Vô Cực côn: “Không phải. Người là ai? Vì sao lại ở đây?”

Cửa sắt lập tức khép lại.

Sáu Thiết Diện Quan khoanh tay đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn hăn.

“Sư phụ ta đâu?” Tiêu Sắt lặp lại câu hỏi.

Người tóc trắng vẫn đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tiêu Sắt đột nhiên nhảy về phía trước, vung Vô Cực côn đập thẳng xuống đầu người tóc trắng.

Một đóa hoa côn, chớp mắt đã múa ra thành trăm đóa ngàn đóa!

Người tóc trắng cũng đột nhiên xuất thủ, trường côn trong tay vung ra, nện xuống!

Như một tấm gương phản chiếu lại Tiêu Sắt, hai người xuất chiêu hết như nhau.

Trường côn đánh xuống.

Hai người cùng thối lui một bước.

Tiêu Sắt nhìn trường côn trong tay hăn, hạ giọng nói: “Vân Khởi côn, người lấy được ở đâu? Sao người lại giả mạo sư phụ ta?”

“Ta chưa hề nói mình là Cơ Nhược Phong.” Người đeo mặt nạ quý cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng giọng nói hư hư thực thực, có vẻ đã dùng võ công kỳ quái gì đó để đổi giọng.

“Nhưng người đi vào nhà ta, lại đi hỏi ta.” Người đeo mặt nạ quý tiếp tục nói.

Tiêu Sắt nhắc trường côn lên: “Lôi Vô Kiệt, động thủ!”

Tâm kiếm lập tức đáp lời, Lôi Vô Kiệt cầm kiếm chém tới, Tiêu Sắt bước thẳng về phía trước, Vô Cực côn tiếp tục đánh về phía người đeo mặt nạ

quý.

Người đeo mặt nạ quý nhanh chóng lui lại, lui tới bên tường.

Thế nhưng một luồng kiếm khí mang theo sương lạnh vẫn lưu lại một vết kiếm nhàn nhạt trên chiếc mặt nạ của hắn. Thân hình người đeo mặt nạ

quý lắc nhẹ, cái mặt nạ lập tức biến thành hai mảnh, rơi xuống đất, để lộ gương mặt thật bên dưới mặt quý.

Làn da trắng như tuyết, hàng mi mang theo vẻ đẹp lạnh lùng nhưng linh động, trong đôi mắt chứa chút vẻ quyến rũ.

Lại là một cô gái tuyệt sắc.

Tiêu Sắt kinh ngạc, do dự nói: “Cơ Tuyết?”

Người đeo mặt nạ quý cười lạnh một cái, khôi phục lại giọng mình, tuy trong trẻo êm tai nhưng lời nói lại khá khó nghe: “Sao không thẳng tay giết ta luôn đi?”

Thần sắc Tiêu Sắt hơi lúng túng: “Lúc bé mới gặp người có một lần, sau đấy không nghe sư phụ nhắc tới nữa, cho nên... không nhớ được người.”

Cơ Tuyết thu trường côn lại: “Bách Hiếu đường bỏ bao công sức vì người, người nghĩ chúng ta trải qua trăm ngàn cay đắng mới tập trung lại, là để

giết người ở đây?”

Tiêu Sắt vội vàng quay đầu, lạnh nhạt gạt Lôi Vô Kiệt một cái: “Mau cất kiếm của người đi!”

Lôi Vô Kiệt ra vẻ vô tội: “Có chuyện gì vậy?”

“Đây là con gái duy nhất của sư phụ ta, Cơ Tuyết...” Tiêu Sắt giải thích:

“Người xuất hiện ở đây, chẳng lẽ người thừa kế vị trí đường chủ Bách Hiếu đường? Sư phụ đâu?”

“Chết rồi.” Cơ Tuyết lạnh nhạt nói.

Tiêu Sắt kinh ngạc, xiết chặt lấy Vô Cực côn, sát khí trên người đột nhiên bùng lên. Lôi Vô Kiệt cảm thấy toàn bộ Bách Hiếu đường như đang rung chuyển.

“Được rồi, lừa người thôi.” Cơ Tuyết như không thấy vẻ tức giận trong mắt Tiêu Sắt, lạnh nhạt nói: “Nhưng khi tìm tới ta, ông ấy đã là một phế

nhân, thậm chí không còn sức nâng côn lên nữa rồi, thứ duy nhất còn lại là một chút khinh công để giữ mạng. Nghe nói ông ấy ra biển tới hải ngoại tiên sơn nhờ thần tiên chữa cho mình, thế nhưng thương thế quá nặng, tiên nhân cũng chẳng chữa nổi. Bây giờ đang sống trên núi cùng một đại phu gầy như cây trúc, ngày ngày điều tức dưỡng khí, vẫn vọng tưởng ngày nào đó trở lại đỉnh cao. Ta thấy ông ta cả đời này chắc chẳng khá lên được, không khéo một ngày nào đó thở nốt hơi cuối cùng rồi lăn ra chết.”

Lôi Vô Kiệt ở bên cạnh nghe mà tròn hai mắt, những lời này của Cơ

Tuyết quá lạnh lùng và ác độc, khiến lòng người nguyền nguyền, thật chẳng giống những lời một cô con gái nói về phụ thân mình. Nhưng Tiêu Sắt không hề ngạc nhiên, khi Cơ Tuyết còn rất nhỏ Cơ Nhược Phong đã bỏ

nàng lại rời nhà đi biệt, đương nhiên Cơ Tuyết mang ý hận với cha.

Hơn nữa hẳn cũng nghe ra, đối phương nói vậy không phải thật tâm.

Còn tiên nhân mà Cơ Tuyết nhắc tới...

“Chẳng trách Mạc Y từng nói có người ngồi bàn con đường võ học với hần, hóa ra Cơ tiên bối thật sự tới đảo Bồng Lai.”

Còn đại phu gầy như cây trúc...

“Là Được Vương - Tân Bách Thảo, hèn gì bao năm qua không nghe được tin gì của hần.” Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Bây giờ họ đang ở đâu? ta muốn gặp bọn họ.”

Hàng mi xinh xắn của Cơ Tuyết nhướn lên: “Người muốn gặp ông ta?

Người có biết mình nguy hiểm thế nào không? Người hại chết ông ấy một lần rồi, còn định hại ông ấy lần thứ hai à?”

“Ta có một số chuyện muốn hỏi ông ấy, chỉ ông ấy mới có thể cho ta câu trả lời.” Tiêu Sắt trịnh trọng đáp.

Cơ Tuyết thấy vẻ mặt trịnh trọng của Tiêu Sắt, hung hăng ‘xì’ một tiếng.

Tiêu Sắt ngây ngốc, Lôi Vô Kiệt lại chỉ muốn vỗ tay khen hay: “Tiếng xì hay lắm!”

“Người muốn hỏi năm xưa ai muốn giết người, ai khiến người trở thành một phế nhân suốt bao năm qua? Muốn biết sau án mưu phản của Lang Gia Vương có hành động của những người khác không? Muốn biết phụ hoàng của người thật sự tàn nhẫn quyết tâm muốn giết Lang Gia Vương hay bị ép, hay bị kẻ gian che mắt. Đúng không?” Cơ Tuyết hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu: “Không sai.”

“Cơ Nhược Phong biết, ta đều biết.” Cơ Tuyết chậm rãi nói.

Tiêu Sắt khẽ cau mày: “Vì sao?”

“Vì sao?” Cơ Tuyết cười lạnh đáp: “Người nghĩ ta tới Thiên Khải chỉ là để

làm đường chủ Bách Hiếu đường?” Nói xong câu này, Cơ Tuyết tháo một tấm lệnh bài bên hông ra, ném về phía Tiêu Sắt. Tiêu Sắt nhận lệnh bài, hơi ngạc nhiên.

Lôi Vô Kiệt cũng kinh ngạc, bởi vì hắn cũng có một tấm lệnh bài giống hệt như vậy. Chỉ có điều tấm lệnh bài của hắn mang hình Thanh Long cười mây, còn trên lệnh bài của Cơ Tuyết lại là hình Bạch Hổ gầm lên trời.

“Thân phận của ta khi đến Thiên Khải là, Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Bạch Hổ, phương vị phía tây!”

Chương 330: Cuộn sách phủ bụi

Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.

Phương vị phía đông, Thanh Long sứ, Lôi Vô Kiệt.

Phương vị phía nam, Chu Tước sứ, Tư Không Thiên Lạc.

Phương vị phía tây, Bạch Hổ sứ, Cơ Tuyết.

Phương vị phía bắc, Huyền Vũ sứ, Đường Liên.

Truyền nhân của bốn vị Thiên Khải Tứ Thủ Hộ cuối cùng đã hiện thân toàn bộ. Năm xưa Lang Gia Vương tập trung bốn vị cường giả tuyệt thế

hợp thành Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, giúp Minh Đức Đế đăng cơ, sau đó trước khi chết lại bí mật ước định với Tứ Thủ Hộ, truyền nhân của bọn họ

sẽ bảo vệ người thừa kế ngôi vị hoàng đế. Còn người hắn lựa chọn lúc đó chính là Tiêu Sắt. Sau đó Lang Gia Vương gặp án mưu phản nên bị bỏ

tù, cuối cùng tự vẫn trên pháp trường, Tứ Thủ Hộ lần lượt rời khỏi Thiên Khải thành, thế nhưng bọn họ chưa bao giờ quên ước định này.

Vài năm sau, cuối cùng họ cũng tập trung. Tiếc là có người đã không thể gặp lại họ.

“Ta sẽ giúp người cười lên long vị.” Cơ Tuyết ngạo nghễ nói.

Lôi Vô Kiệt dùng cùi chỏ huých Tiêu Sắt một cái: “Tiêu Sắt, lại có một cô nương muốn giúp người leo lên long vị. Cảm giác thế nào? Đến lúc đó có thu cả vào hậu cung không...” Lôi Vô Kiệt còn chưa nói hết câu, một cây gậy đã đặt ngay cổ họng hắn. Hắn lúng túng cười với Cơ Tuyết: “Đùa thôi.

Đùa thôi mà.”

Tiêu Sắt không buồn động mí mắt: “Cô nương này không dễ trêu đùa, khi còn bé ta từng gặp cô ấy, khi đó cô ấy là con báo nhỏ, một khi lên cơn là ta cũng chẳng đánh nổi.”

Cơ Tuyết thu Vân Khởi côn: “Bây giờ ta có thể trả lời những vấn đề mà người muốn hỏi. Liên quan tới chuyện xảy ra trong đêm hôm đó.”

“Đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?” Lôi Vô Kiệt không nhịn được cười một cái.

Cơ Tuyết lại giơ côn lên.

Nhưng Tiêu Sắt không muốn đùa giỡn nữa: “Nói đi, rốt cuộc là ai.”

Cơ Tuyết gật đầu: “Thời điểm người rời Thiên Khải vốn là một bí mật, nhưng vẫn bị người ta tra xét được tin. Bạch Vương phủ mời một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên chặn giết người,

đúng là người suýt nữa chết trong tay hắn. Nhưng cuối cùng phụ thân chạy tới, với thực lực của Nhan Chiến Thiên năm đó, muốn vào nhóm

thứ

tử trong Quan Tuyệt báng còn miễn cưỡng. Lúc đó võ lực của phụ thân ta đang lúc toàn thịnh, Nhan Chiến Thiên không phải đối thủ của ông ấy. Hai người giao chiến một lúc lâu, cuối cùng Nhan Chiến Thiên bị đánh lui.

Nhưng ngay lúc đó, người thứ hai chạy tới.”

“Lúc đó ta không địch nổi Nhan Chiến Thiên, bị đánh ngất rất nhanh. Cho nên đêm hôm đó ta chỉ thấy Nhan Chiến Thiên, không thấy người thứ

hai.” Tiêu Sắt nói.

“Đúng. Người thứ hai còn đáng sợ hơn Nhan Chiến Thiên nhiều. Hẳn tính chính xác thời cơ, cũng biết Nhan Chiến Thiên sẽ tới, phụ thân ta cũng sẽ

tới. Ngay khi Nhan Chiến Thiên bị đánh lui, sức lực phụ thân ta cạn kiệt, hẳn xuất hiện. Lúc đó trong Thiên Khải rất ít người ngăn được kẻ đó, phụ

thân ta có lẽ coi như một người. Nhưng ông ấy vừa đánh một trận, khó khăn lắm mới giữ bảo vệ được bản thân và người không chết.”

“Ai? Trong Thiên Khải thành lấy đâu ra cường giả như vậy? Quốc sư Tề Thiên Trần? Không thể nào, tuyệt đối không thể là hắn.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Người quen trong hoàng lăng ở Thiên Khải thành có một người khiến toàn bộ triều đình không rét mà run. Hắn hầu như không nhúng tay vào giang hồ, nhưng lại được liệt vào Thiên Hạ Tứ Đại Ma Đầu cùng với Nhan Chiến Thiên.”

“Đại tổng quản tiền nhiệm, Trọc Thanh công công.” Tiêu Sắt gằn từng chữ

một.

“Không sai. Trọc Thanh công công. Luận võ lực thậm chí hãn không dưới giáo chủ Ma giáo Diệp Đình Chi. Trong đêm hôm đó, hãn âm thầm rời khỏi hoàng lăng, tham gia chặn giết người. Cuối cùng phụ thân ta cứu được người nhưng cả ông ấy và người đều bị Miên Sát chương của hãn đả

thương. Người trúng một chương, thành ra bộ dáng đó.”

Tiêu Sắt nhíu mày một cái, nhớ lại cảm giác đau đớn không cách nào tả được lúc đó.

“Phụ thân ta trúng tổng cộng mười sáu chương.” Cơ Tuyết nói tiếp.

Lôi Vô Kiệt hít một hơi lạnh, lúc trước hãn còn rất nghi hoặc, vì sao ngay cả

người có cảnh giới cao như Mạc Y cũng không cách nào chữa khỏi cho Cơ

Nhược Phong, bây giờ thì hãn đã hiểu. Tiêu Sắt chỉ trúng một chương đã bị

thương nghiêm trọng như vậy, Cơ Nhược Phong trúng mười sáu chương, sống được đã coi là một kỳ tích.

“Vì sao?” Tiêu Sắt chỉ hỏi hai chữ.

“Người nghĩ mấy lão già trong hoàng lăng đó không muốn ra à? Chẳng qua vì không đủ mạnh, bao năm qua chưa xuất hiện một ai dám khiêu chiến quy tắc thôi. Nhưng Trọc Thanh quá mạnh, hơn nữa hãn có thủ đoạn, lại tàn nhẫn, còn có thứ quyết định được thể cục triều đình.”

“Thứ gì?” Tiêu Sắt hỏi.

Cơ Tuyết lại không trả lời trực tiếp: “Năm xưa Lang Gia Vương bình định loạn Nam Quyết, cứu toàn bộ Bắc Ly trong lúc nguy nan. Nơi hãn đi qua, bách tính Bắc Ly không ai không quỳ xuống lễ bái, hô thiên tuế. Trong triều đình, tất cả quan viên tâm phục khẩu phục hãn, thanh quan kính nể, tham quan kính nể. Còn Minh Đức Đế, tuy miễn cưỡng tính là một vị minh quân, thế nhưng so với chiến công của Lang Gia Vương, hầu như kiếm không ai thấy được thành tựu của Minh Đức Đế. Lúc đó toàn bộ triều đình đều có một suy nghĩ.”

“Vì sao Lang Gia Vương không trực tiếp làm hoàng đế?”

Tiêu Sắt cau mày: “Ý người là?”

“Thứ đó có thể giúp Minh Đức Đế leo lên đế vị.” Cơ Tuyết chậm rãi nói.

“Vô liêm sỉ!” Tiêu Sắt nổi giận gầm lên: “Lang Gia Vương thúc trước nay chưa từng nghĩ tới chuyện làm hoàng đế!”

“Đúng, nhưng bách tính trong thiên hạ muốn hãn làm hoàng đế, văn võ bá quan muốn hãn làm hoàng đế. Hãn không muốn làm, nhưng tất cả mọi người đều ép hãn làm.” Cơ Tuyết nhìn Tiêu Sắt: “Cũng như người từng muốn sống nốt cuộc đời trong quán trọ kia, nhưng luôn có thứ gì đó xuất hiện, đẩy người về phía trước, khiến người quyết định!”

Hoàng lăng.

Ba lão thái giám ngồi quây quần một chỗ, im lặng nhìn cuộn sách trên bàn.

Cuộn sách đó được chế bằng vải kim tuyến cực đẹp. Đầu cuộn sách được điêu khắc một hình đầu rồng phun lửa. Miệng rồng há to cắn vào cuối cuộn sách, khóa toàn bộ cuộn sách lại.

Khi Bắc Ly vừa khai quốc, hai vị thái tử liên tiếp mất mạng, người sáng suốt đều nhận ra có người cố ý mưu hại. Sau đó Bắc Ly lập quy định mới, không lập thái tử. Hoàng đế đương triều sẽ viết tên người kế vị vào trong một cuộn sách, ngày hoàng đế về trời, cái tên trên cuộn sách đó sẽ là đế

vương kế nhiệm. Cuộn sách có hình rồng phun lửa khóa chặt lại, bên trong cất giữ cái tên chân long tương lai, cho nên gọi là cuộn sách Long Phong.

Vào ngày tế lễ hàng năm, một cuộn được giao cho Ngũ Đại Tổng Quản bảo quản, gọi là truyền đế mệnh; một quyển giao cho Khâm Thiên giám cất giữ, gọi là truyền thiên ý.

Đến nay Minh Đức Đế vẫn không ban cuộn sách Long Phong này xuống, còn cuộn sách cũ sẽ được hỏa thiêu tế trời khi hoàng đế mới đăng cơ, cho nên trên thế gian này vốn không còn cuộn sách Long Phong. Nhưng cuộn sách mà Thái An Đế đời trước lưu lại, một đã bị Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong xé nát tại chỗ. Cuộn sách còn lại đã biến mất trên đường đưa về Khâm Thiên giám. Trên đời này nếu còn cuộn sách Long Phong, vậy chỉ

có thể là quyển đó...

Trọc Tâm công công giơ tay kéo cuộn sách ra, trên cuộn sách thêu một hình kim long hết sức sống động cùng với một cái tên.

Tiêu Nhược Phong.

Chương 331: Mưa gió khi xưa

Bách Hiếu đường.

Tiêu Sắt không nói gì thêm, Cơ Tuyết nói xong những lời đó cũng không mở miệng tiếp. Ba người trong phòng đột nhiên chìm vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tiêu Sắt lại mở miệng: “Người chỉ cần nói cho ta, hoàng thúc có mưu phản thật không?”

“Chuyện này chỉ có một người biết.” Cơ Tuyết đáp.

“Ai?” Tiêu Sắt hỏi.

“Minh Đức Đế.” Cơ Tuyết chậm rãi nói: “Sau khi Lang Gia Vương bị bắt vào tù, hắn không nói thêm lời nào, cho nên bất cứ ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Còn Trọc Thanh công công, sau khi người rời khỏi Thiên Khải, lão ta cũng nhanh chóng mắc bệnh chết. Cái chết của hắn rất kỳ lạ, người có thể khiến hắn chết như vậy cũng chỉ có Minh Đức Đế.”

Tiêu Sắt cau mày, không nói gì.

Thái An điện.

Trong điện đốt mười mấy chậu than to to nhỏ nhỏ, ấm áp chẳng khác nào mùa xuân. Thượng úy Hồ Bí lang mặc giáp mũ chinh tề chỉ muốn giơ tay lên lau mồ hôi trán. Minh Đức Đế ngồi ở đầu giường, sắc mặt tái nhợt, bất đắc dĩ nói: “Các người không thấy nóng à?”

Mọi người không nói gì, tất cả ngẩng đầu nhìn cô bé ngồi bên rìa giường.

Cô bé tay cầm châm, ánh mắt lạnh lẽo.

Người trên giường là cầm đầu cả thiên hạ, nhưng người cầm đầu căn phòng này lại là cô bé bên rìa giường.

Thầy thuốc là vua, bốn chữ này vốn không còn thích hợp trong hoàng cung. Cứ nhìn mấy lão thái y trong Thái Y viện đang nơm nớp lo sợ là biết

làm thầy thuốc cho bậc đế vương chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng cô bé này không sợ trời không sợ đất, còn trị cho Minh Đức Đế tới mức

ngoan ngoãn nghe lời. Bao năm qua Minh Đức Đế từng có bốn cô con gái, hai người chết yếu, một người gả tới Nam Quyết, một người bị tật bẩm sinh, vẫn luôn ở phía nam dưỡng bệnh, một năm cũng chẳng gặp được vài lần.

Cho nên đối với cô bé đáng yêu như búp bê sứ này, hẳn cũng sinh lòng yêu mến, cô bé nói gì đều nghe nấy.

Hoa Cẩm không ngẩng đầu lên, vẫn lung lay châm bạc trên tay: “Dọn năm cái chậu than đi.”

“Nhanh lên một chút, dọn chậu than đi.” Lê Trường Thanh như được đại xá, lập tức hô lớn.

“Nhỏ giọng chút.” Hoa Cẩm bất mãn nói.

Lê Trường Thanh vội vàng cúi đầu: “Thần y, tại hạ lỗi mạng.”

Một công tử áo trắng đứng sau lưng Hoa Cẩm, phụ trách bê hòm thuốc cười nói: “Sư phụ, ngài thật uy phong.”

Minh Đức Đế ngồi trên giường nhìn vị công tử dáng vẻ phú quý nhưng chỉ

phụ trách bê hòm thuốc này, trầm giọng nói: “Tiểu thần y, tên đồ đệ này của ngươi thật quen mắt. Họ Mộc à?”

Công tử áo trắng vội vàng đặt rương thuốc xuống hành lễ nói: “Thảo dân Mộc Xuân Phong, là đệ tử của thần y Hoa Cẩm, vừa rồi đã báo tên với

bệ

hạ.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái: “Ta từng gặp phụ thân của ngươi, trông ngươi rất giống hẳn.”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Hóa ra bệ hạ từng gặp phụ thân của ta. Có điều, tạm thời thân phận của ta không phải người của Thanh Châu Mộc gia, chỉ là đệ tử của thần y Hoa Cầm mà thôi.”

“Sư phụ người cho người nói à?” Hoa Cầm lườm hắt một cái.

Mộc Xuân Phong vội vàng lui lại một bước: “Thưa không.”

“Thế thì im ngay.” Hoa Cầm lấy một mũi châm bạc ra: “Bệ hạ, Hoa Cầm thi châm đây.”

Minh Đức Đế cười khở một cái: “Mấy ngày nay người đã châm không biết bao nhiêu châm lên người trẫm rồi. Bệnh của trẫm khó chữa vậy sao?”

Hoa Cầm thở dài: “Bệ hạ, người có biết thầy thuốc chúng ta hay nói một câu không?”

“Nói gì?” Minh Đức Đế hỏi.

“Tâm bệnh chưa trừ hết, bách bệnh khó chữa nổi.” Hoa Cầm buông châm xuống: “Bệ hạ có tâm bệnh, cái này Hoa Cầm không chữa được.”

“Tâm bệnh chưa trừ hết, bách bệnh khó chữa nổi...” Minh Đức Đế hạ giọng lẩm bẩm: “Lời của thần y, trẫm hiểu.”

“Hiểu cũng vô dụng, quan trọng là phải chữa được. Muốn cởi chuông phải do người buộc chuông, ai là người cởi chuông cho tâm bệnh của bệ hạ?”

Hoa Cầm hỏi.

Minh Đức Đế thở dài: “Hẳn chết rồi.”

Hoa Cầm kinh ngạc: “Chết rồi?”

Minh Đức Đế nằm trên giường, gật đầu một cái: “Hẳn là huynh đệ tốt nhất của ta.”

Lê Trường Thanh và Cẩn Tuyên đại tổng quản nhìn nhau, không hẹn là cùng lui ra ngoài phòng. Cái tên Lang Gia Vương là cấm kỵ, người ngoài không được nói, còn khi bệ hạ nói, người khác cũng không được nghe.

“Khi còn rất nhỏ, mẫu hậu của chúng ta đã mất, trước đây bà vốn không được sủng ái, sau khi chết càng không có người nhớ tới. Cho nên họ cũng không nhớ tới chúng ta. Tuy chúng ta thân là hoàng tử nhưng không được sủng ái mấy, ngay những thái giám có chút thế lực cũng dám ức hiếp chúng ta. Ta có một em trai, năm đó hãn mới sáu tuổi, bị phong hàn rất

nặng, chữa rất lâu vẫn không khỏi, cuối cùng khi sắp chết mới có một thái y với y thuật hơi khá chạy qua. Nhưng hãn chỉ vội vội vàng vàng nhìn qua một lượt rồi định bỏ đi, còn bảo là không chữa được cho em trai ta.”

“Em trai ngài mất vào hôm ấy à?” Hoa Cầm hỏi.

Minh Đức Đế lắc đầu: “Ngày hôm đó hãn không chết. Lời đồn bên ngoài nói đêm đó tuyết rơi, ta quỳ ngoài cửa, khổ sở cầu khẩn tên thái y kia hai canh giờ. Cho dù là hoàng tử không được sủng ái nhưng tên thái y kia cũng không chịu nổi quỳ lạy như vậy. Hãn bất đắc dĩ buộc phải chữa cho em trai ta, cuối cùng kéo em trai ta từ Quỷ Môn quan trở về.”

“Bệ hạ trọng tình trọng nghĩa.” Hoa Cầm cúi đầu nói.

“Nhưng đó là giả.” Minh Đức Đế lắc đầu. “Đó là chuyện ta bảo hãn nói.

Chuyện thật là ta rút trường kiếm mà mẫu thân lưu lại cản ở cửa. Ta nói nếu hãn ra khỏi đây, ta sẽ cho một kiếm giết chết hãn. Ban đầu hãn không tin, thật sự đi thêm một bước. Hãn bước chân phải, ta bèn đâm thùng chân phải của hãn.”

“Từ ngày đó trở đi, ta thề tuyệt đối không làm một hoàng tử không ai hỏi đến nữa, tuyệt đối không để người khác đặt dưới chân nữa, ta muốn cùng em trai ta leo lên đỉnh Thiên Khải, khiến tất cả mọi người không dám cúi

đầu nhìn ta! Sau đó ta trở thành hoàng đế, hắn trở thành đại đô hộ của Bắc Ly. Đừng nói Thiên Khải, cho dù toàn bộ Bắc Ly hay toàn bộ thiên hạ đều sợ hãi chúng ta. Thế nhưng, hắn vẫn chết.”

“Hơn nữa còn do ta giết.”

“Khi không có cái gì, không là là cái gì cả, ta lại nguyện cầm kiếm lên bảo vệ tính mạng của hắn, cho dù vì vậy mang tội cũng chẳng hề hối tiếc. Sau này, ta trở thành quân vương của quốc gia này, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn hắn tự vẫn chết ngay trước mặt ta, đơn giản vì bản thân không có dũng khí, sợ mất đi những thứ hư ảo trên tay mình.” Minh Đức Đế vén chăn, đứng lên.

Hoa Cẩm vội vàng tiến tới đỡ hắn. Minh Đức Đế hạ giọng nói: “Không cần thi châm vội, ta muốn ra ngoài một lát.”

“Không sao.” Hoa Cẩm nhẹ giọng nói.

Minh Đức Đế cứ thế được Hoa Cẩm đỡ ra ngoài. Bên ngoài Thái An điện tuyết lớn đầy trời. Minh Đức Đế nhìn tuyết rơi buồn bã nói: “Năm đó, cũng là một đêm tuyết như vậy. Ta cầm kiếm đứng ở cửa, hắn chữa mất bao lâu, ta đứng bấy lâu.”

“Bệ hạ, sao người không tự xưng ‘trẫm’ nữa?” Hoa Cẩm do dự hỏi.

(Nguyên văn: xưng ‘cô’)

Minh Đức Đế kinh ngạc, như giờ mới phát hiện ra chi tiết lơ đãng này, hắn suy nghĩ một chút rồi than nhẹ: “Có lẽ mỗi khi ta nhớ tới Nhược Phong, ta không coi mình là một hoàng đế.”

“Mà là một ca ca. Khi có đệ đệ, ca ca chưa bao giờ cô đơn.”

Chương 332: Âm Hà vào kinh

“Tuyết thật lớn. Bao năm rồi không thấy tuyết lớn như vậy.” Nam tử áo đen cầm dù ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

“Chỉ có đám người phía nam các người mới che dù trong trời mưa.” Một người cao lớn công đao đứng bên cạnh hắc phủ nhẹ tuyết rơi trên bả vai:

“Tuyết của phía bắc không như phía nam, rơi xuống đất là tan, không cần che dù.”

Nam tử áo đen vẫn cầm dù, lắc đầu một cái: “Quen rồi.”

Gã cao lớn công đao cười vài tiếng, khoanh hai tay trước ngực: “Nói đến chuyện này thì ta cũng từng là người miền nam, có điều ở Thiên Khải thành đã nhiều năm, dần dần coi mình thành người miền bắc.”

“Đao trong tay có cùn không? Người từng là đệ tử mà Tà gia mong đợi nhất.” Nam tử áo đen cúi đầu, quay sang nhìn hắc.

Gã cao lớn vẫn toét miệng cười, tuy hắc không còn trẻ nhưng lúc mỉm cười vẫn như một thiếu niên: “Trị an trong Thiên Khải thành rất tốt, đã rất lâu rồi ta không dùng đao.”

“Có dùng hay không dùng cũng chẳng sao, chỉ cần không quên mài đao, đao sẽ không cùn.” Nam tử áo đen giơ tay, ngắt những bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay: “Đúng là không giống tuyết miền nam.” Nam tử áo đen đột nhiên nắm chặt tay, rồi lại mở ra, bỗng thu dù lại. Hắc vung tay lên, rút từ trong cây dù ra một lưỡi kiếm nhỏ, đâm thẳng về phía gã cao lớn cầm đao.

Chỉ trong chớp mắt, gió tuyết nhiễu loạn.

Gã cao lớn híp mắt lại, trường đao che trước mặt, chặn lưỡi đao nhỏ đó lại.

Gã thở dài: “Nhiều năm không gặp, Tô gia chủ hiếm khi lắm mới đến Thiên Khải một lần, đến cái lại muốn thử đao của ta, không được hay lắm nhỉ?”

“Người là đệ tử mà Tà Thất Đao coi trọng nhất, ông ấy đã chết, ta tới giúp ông ấy thử đao của người.” Nam tử áo đen lạnh nhạt nói.

Gã cao to thở dài, ngửa đầu lên nhìn trời một hồi: “Lúc trước nghe tin còn cho là giả, bây giờ nghe gia chủ Tô gia chính miệng nói, không thể không tin được rồi.”

“Người cũng tự lừa gạt bản thân ư?” Nam tử áo đen hỏi.

Gã cao to cúi đầu: “Đã lâu lắm rồi không giết người, ta còn tưởng mình thật sự là thợ rèn.” Gã nhắm hai mắt lại, đột nhiên rút thanh đao cắm trên mặt đất vun mạnh lên, làm tuyết dưới đất bắn tung khắp nơi.

Tuyết rơi mịt mù, một kiếm đâm ra, đặt ngay cổ họng của gã.

Đao của gã cao to kia cũng gác trên bả vai của nam tử áo đen.

Hai người đồng thời thu vũ khí, nam tử áo đen cầm kiếm về dù, giơ dù lên nhìn bầu trời, cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Lần này người tới Thiên Khải định tham gia đoạt ngôi à?” Gã cao lớn hỏi.

Nam tử áo đen gật đầu một cái: “Người đoán được à?”

Gã cao to cười một tiếng: “Tiêu Sở Hà về kinh, Minh Đức Đế bệnh nặng, không khí trong Thiên Khải thành càng lúc càng căng thẳng. Các người tới Thiên Khải thành ngay lúc này, như vậy chỉ có một nguyên nhân. Chỉ có điều chúng ta luôn sinh sống trong góc tối, sao phải nhúng tay vào chuyện như vậy, sao phải bại lộ trước mắt mọi người trong thiên hạ?”

“Có ai muốn sống mãi trong bóng tối?” Một giọng nói nhẹ nhàng yêu kiều vang lên, gã cao to quay đầu, phát hiện một cô gái mặc váy màu đỏ sậm đang ngồi trên mái hiên, vung vẩy đôi chân dài.

“Mộ Vũ Mặc.” Gã cao to cau mày: “Hai vị gia chủ tới Thiên Khải. Xem ra đại gia trường quyết tâm làm bằng được chuyện lần này.”

“Người sai rồi, không phải hai vị gia chủ, là ba vị.” Mộ Vũ Mặc vung tay, một cuộn sách rơi vào tay gã cao to: “Ta cầm thư tay của đại gia

trường tới, bây giờ người là gia chủ Tạ Gia. Tạ Cựu Thành.”

“Đúng là tin tức xấu.” Gã cao to được gọi là Tạ Cựu Thành lắc đầu một cái.

“Trong Thiên Khải còn bao nhiêu người của Tạ gia?” Nam tử cầm dù đương nhiên là gia chủ Tô gia, Tô Mộ Vũ.

“Mười một người.” Tạ Cựu Thành đáp. “Mười năm trước có mười tám người theo ta vào Thiên Khải, năm người chết, một người bị phế, một người mất tích.”

“Ba ngày tới sẽ có thêm mười hai người của Tạ gia vào Thiên Khải, Tô gia sẽ có mười ba người, Mộc gia cũng có mười người.” Tô Mộ Vũ nói.

“Đại gia trường dọn nửa cái Âm Hà tới Thiên Khải đấy à?” Tạ Cựu Thành cười một tiếng bất đắc dĩ.

“Thật ra đại gia trường còn tới trước cả chúng ta. Đã tới lúc Thiên Khải thành đổ máu rồi.” Giọng nói của Mộ Vũ Mặc mang chút ý cười dịu dàng quyến rũ.

Tạ Cựu Thành nhìn đao trong tay: “Âm Hà ủng hộ ai? Vĩnh An Vương Tiêu Sở Hà?”

“Hắn là lựa chọn tốt nhất, nhưng cũng là người người khó hợp tác làm đồng minh nhất.” Tô Mộ Vũ nói.

“Bạch Vương Tiêu Sùng?” Tạ Cựu Thành lại hỏi.

Tô Mộ Vũ nhìn tuyết bay: “Có lẽ vậy.”

“Xích Vương Tiêu Vũ? Hắn đúng là loại khiến người khác căm ghét.” Tạ Cựu Thành bĩu môi.

Mộ Vũ Mặc cười một tiếng, vẫn đong đưa đôi chân.

Tô Mộ Vũ xoay nhẹ cán dù, từng bông tuyết rải rác xung quanh.

Tạ Cự Thành gõ đao trong tay một cái: “Ta hiểu rồi.”

Bạch Vương phủ.

Cửu vương tử Tiêu Cảnh Hà ngồi trong phòng sưởi ấm, Bạch Vương Tiêu Sùng khoác áo lông hổ lẳng lẳng ngồi trên ghế bên cạnh.

“Ta nhận được tin, kẻ giết Đường Liên, đúng là sát thủ của Âm Hà.”
Tiêu Cảnh Hà chậm rãi nói.

Lăng Thiệu Hàn lắc đầu một cái: “Lúc đó ta chỉ truyền tin cho Vô Song thành, không thông báo cho Âm Hà.”

“Đúng. Trong Lô gia bảo, Âm Hà đột nhiên ra tay với Đường môn, trước đó cũng không nói với chúng ta. Chuyện này khiến cho Đường môn và Tuyết Nguyệt thành đều đứng ở phía đối lập với chúng ta. Người nói nghi ngờ Âm Hà bên ngoài là ủng hộ ta, thực chất có mục đích khác?” Tiêu Sùng mở miệng hỏi.

“Lần này Âm Hà giết sư huynh của Tiêu Sở Hà, hẳn sẽ ghi thù lên người chúng ta.” Lăng Thiệu Hàn buồn bã nói: “Tâm địa của Âm Hà quả thật khó lòng suy đoán.”

“Hơn nữa, bây giờ bọn họ đang tiến vào Thiên Khải.” Tiêu Cảnh Hà giơ

tay ra sưởi ấm: “Gần đây có rất nhiều người đi tới Thiên Khải, ta nghi ngờ

trong số họ có những kẻ là sát thủ của Âm Hà. Thế nhưng đến giờ bọn họ

vẫn không tới gặp chúng ta.”

“Đai sư phụ còn chưa về Thiên Khải à?” Tiêu Sùng đột nhiên hỏi.

“Nô Kiếm Tiên... Chúng ta thực sự không khống chế được.” Lăng Thiệu Hàn thở dài.

“Nhị sư phụ thì sao?” Tiêu Sùng lại hỏi.

“Một ngày trước Cẩn Ngọc tổng quản đã tới, ông ấy nói vị tiểu thần y kia đúng là y thuật như thần, bệnh của hoàng đế bệ hạ đã gần khỏi. Nhưng cùng lúc có bệnh khó chữa khác phát tác, ông ấy nghi ngờ có kẻ cản trở từ

phía trong.” Lăng Thiệu Hàn đáp.

“Y thuật như thần ư?” Tiêu Sùng gõ nhẹ tay lên lưng ghế.

“Ý vương gia là?” Lăng Thiệu Hàn cau mày: “Mời vị thần y kia tới...”

Tiêu Sùng không nói gì nhưng mọi người ở đây đều hiểu ý. Bao năm qua Bạch Vương Tiêu Sùng chưa từng buông bỏ việc chữa trị cho đôi mắt mình. Bây giờ có một vị thần y tới Thiên Khải, đương nhiên không thể bỏ

qua cơ hội này.

“Bên cạnh cô ấy lúc nào cũng có tổng quản chưởng kiếm Cẩn Uy công công bảo vệ, Lan Nguyệt Hầu kia có vẻ cũng rất để ý tới cô ấy, thường đi theo canh chừng. Hơn nữa có vẻ tam công tử của Mộc gia đã bái cô ấy làm thầy.” Lăng Thiệu Hàn nói.

“Bảo nhị sư phụ nghĩ cách.” Tiêu Sùng nói.

Tiêu Cảnh Hà gật đầu một cái: “Đệ đi nói với Cẩn Ngọc công công.”

Chương 333: Bấm báo tướng quân Tam quân Bắc Ly.

Thượng quân, hạ quân, trung quân.

Thống soái thượng quân gọi là thượng tướng quân, hạ quân thì là hạ tướng quân, chỉ có trung quân là khác. Thống soái trung quân gọi là đại

tướng quân.

Đại tướng tướng quân Diệp Khiếu Ứng.

Ngày trước khi đại đô hộ của Bắc Ly Lang Gia Vương chống đỡ lại Nam Quyết, có hai vị tướng quân đi theo phía sáu. Một người áo trắng giáp bạc, nhanh nhẹn như gió, tung hoành sa trường không địch thủ, biết cách điều binh, nơi nào hấn đi qua bất luận tướng địch bại trận hay bình dân quanh chiến trường đều hết sức kính nể. Còn một vị khác, kim giáp trọng đao, lỗ

mãng thô bạo, binh lính dẫn theo đều là sư đoàn hổ lang, lấy đầu người luận công ban thưởng, không nhận hàng không tù binh, đã là doanh trại địch ắt phải san bằng, hễ là kẻ địch ắt sẽ chém đầu. Người Nam Quyết hận hấn, nhưng cũng sợ hấn.

Lúc đó Lang Gia Vương thống soái tam quân Bắc Ly, trụ quốc đại tướng quân Lôi Mộng Sát đứng hàng thứ hai, vị trí thứ ba mới tới phiên vị tướng quân giáp vàng hung tàn bá đạo Diệp Khiếu Ứng. Nhưng bây giờ cả hai người đó đã chết, tam quân Bắc Ly không còn ai ép được vị tướng quân hổ

lang này. Nhiều năm trôi qua, trong tam quân chỉ còn Diệp Khiếu Ứng mở

miệng, hai vị tướng quân còn lại không còn bất cứ đường nào để thương lượng...

Về phần Minh Đức Đế, sau khi Lang Gia Vương chết, quan hệ giữa hai người càng lúc càng vi diệu.

Lệnh phong tước Thiên Khải thành đã kết thúc, nhưng Diệp Khiếu Ứng vẫn không định ra khỏi phủ, hấn có vẻ chẳng vội tới gặp Tiêu Sắt. Trong mắt người ngoài, Diệp Khiếu Ứng để con gái mình Diệp Nhược Y thay mặt bản

thân còn chính mình thì nấp sau màn không lộ mặt. Nhưng, vẫn có vài người không cho là vậy.

“Đại tướng quân. Có khách tới chơi.” Quản gia bước vào thư phòng của Diệp Khiếu Ứng.

Tuy dáng vẻ của Diệp Khiếu Ứng khá thô kệch nhưng lại rất giỏi bày binh bố trận, thông hiểu binh thư. Hơn nữa vị cố phu nhân của phủ tướng quân sinh ra trong nhà thi thư, cho nên trong phủ có một thư phòng rộng lớn.

Giờ phút này Diệp Khiếu Ứng đang bình tĩnh đọc sách, không buồn nhấc mí mắt lên nói: “Không gặp.”

Quản gia do dự một chút: “Khách tới lần này có lẽ không dễ từ chối.”

“Ồ? Là thượng thư bộ nào, hay là tướng quân doanh nào? Cho dù là thái sư Đồng Chúc tới, ta không muốn gặp, ông ta cũng chẳng ép được.” Diệp Khiếu Ứng lạnh nhạt nói.

“Là người từ trong cung tới, tổng quản chương ấn Cần Ngôn công công.”

Quản gia nói: “E rằng bệ hạ muốn truyền lời.”

“Không nghe.” Diệp Khiếu Ứng đặt sách xuống.

“Chào đại tướng quân.” Một giọng cười nịnh nọt vang lên, quản gia quay đầu lại cả giận nói: “Công công, ngài...!”

“Lui ra.” Diệp Khiếu Ứng xua tay.

“Vâng.” Quản gia dù sao cũng là quản gia của phủ đại tướng quân, bao năm qua không ai dám tự tiện bước vào phủ khi chưa được triệu kiến nên lúc này trong lòng hắn đang rất tức giận, chẳng qua thấy thần sắc của đại tướng quân vẫn bình tĩnh nên mới lặng lẽ lui xuống.

“Đại tướng quân, đã mạo phạm.” Cẩn ngôn công công cúi đầu nói.

Diệp Khiếu Ứng cười một tiếng, bước tới: “Thật ra trong năm tên thái giám thì chỉ có người là thuận mắt. Bốn tên còn lại, kẻ thì như thư sinh, tên thì

như công tử thế gia. Nhất là tên Cẩn Tiên, mặt mũi còn đẹp hơn cả đàn bà.

Kỳ cục.”

“Vậy Cẩn Ngôn thì sao?” Cẩn Ngôn công công vẫn hạ thấp tư thái.

“Biết nghe lời, cười bình bợ, chẳng khác nào gian thần.” Diệp Khiếu Ứng vỗ vai Cẩn Ngôn công công: “Nhìn cái biết ngay là thái giám.”

Cẩn Ngôn công công cúi đầu, gương mặt vẫn mỉm cười: “Đại tướng quân nói đùa rồi.”

“Hoạn quan mà, mất đi thứ quá quan trọng nên muốn kiếm thứ quan trọng hơn về. Ngũ Đại Tổng Quản đời trước còn gian trá hơn các người nhiều.” Diệp Khiếu Ứng xoay người, tay phải gõ nhẹ lên cổ tay trái: “Có lẽ

Trọc Thanh công công đời trước đeo mặt nạ quá chặt, cho nên dạy ra một đám học trò ai nấy ra vẻ nghiêm trang đạo mạo.”

Cẩn Ngôn công công gật đầu: “Chỉ có ta là đệ tử của Trọc Tâm công công.”

“Cái lão già mà không chịu chết ấy.” Diệp Khiếu Ứng cười lạnh một cái:

“Nói đi, công công tới tìm ta có chuyện gì? Nếu không phải chuyện rất quan trọng, vậy thì tự tiện xông vào phủ tướng quân không phải việc nhỏ đâu.”

“Cần Ngôn tới đây đương nhiên có chuyện quan trọng.” Cần Ngôn công công nhẹ nhàng vung tay, cửa thư phòng đã khép lại. “Bây giờ Minh Đức Đế đang bệnh nặng, ba vị hoàng tử được phong vương đều đã về Thiên Khải, chuyện viết cuộn sách Long Phong mới chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Chim khôn biết chọn cây mà đậu, lúc này các thế lực trong Thiên Khải thành đều đang chọn chủ tốt cho mình, ta cũng muốn hỏi lựa chọn của tướng quân?”

“Người làm vậy là công khai khơi mào tranh chấp.” Diệp Khiếu Ứng cau mày nhìn Cần Ngôn công công, âm u nói: “Là tội chết.”

“Kẻ thua mới chết. Năm xưa bệ hạ đạt được đế vị, chẳng phải cũng dựa vào tranh chấp ư?” Cần Ngôn công công thần sắc bình tĩnh.

“Lựa chọn của ta, con gái ta đã thay ta làm rồi. Vĩnh An Vương Tiêu Sở Hà, toàn bộ Thiên Khải này đều biết lựa chọn của ta, ngay cả bệ hạ cũng không nghi ngờ. Cuộc đời này ta chỉ có hai người bạn tri kỷ, một người tên là Tiêu Nhược Phong, danh hiệu là Lang Gia Vương. Tiêu Sở Hà là hoàng tử thân thiết với hắn nhất. Một tri kỷ còn lại tên là Lôi Mộng Sát, con trai hắn tên là Lôi Vô Kiệt, bây giờ là bạn tri kỷ của Tiêu Sở Hà. Ta còn một con gái là thanh mai trúc mã với Tiêu Sở Hà. Ta còn cần lựa chọn cái gì?” Diệp Khiếu Ứng hỏi ngược lại.

“Đại tướng quân lựa chọn là giữa Bạch Vương, Xích Vương, Vĩnh An Vương. Nếu trong ba người này đúng là đại tướng quân không còn lựa chọn nào khác.” Ánh mắt Cần Ngôn công công lóe sáng.

“Nói tiếp đi.” Thần sắc của Diệp Khiếu Ứng nghiêm túc hẳn lên.

“Nhưng nếu ta cho đại tướng quân một lựa chọn khác thì sao?” Cần Ngôn công công không cúi thấp hai hàng mi nữa, nụ cười dần dần thu liễm:

“Một người, một lựa chọn tốt hơn.”

“Người biết bây giờ mình đang nói gì không?” Diệp Khiếu Ứng xiết chặt nắm tay.

“Sư phụ đặt cho ta là Cẩn Ngôn, chính là để ta nói năng cẩn thận. Cho nên ta không thích nói chuyện, đặc biệt là không thích nói thật.” Cẩn Ngôn công công nhìn về phía Diệp Khiếu Ứng, không hề lùi bước: “Nhưng câu vừa rồi là lời từ đáy lòng.”

“Trên tay người có cái gì?” Diệp Khiếu Ứng như đoán ra gì đó.

“Đúng như tướng quân đang nghĩ, là một cuộn sách được khóa kín. Cái tên trên đó, cũng đúng như suy nghĩ của tướng quân.” Cẩn Ngôn công công cười nói.

“Cuộn sách đâu?” Diệp Khiếu Ứng cau mày.

Cẩn Ngôn công công lắc đầu cười nói: “Tướng quân quá coi thường Cẩn Ngôn rồi. Thứ như vậy sao lại mang trên người được?”

“Cho dù có cuộn sách cũng không thay đổi được mọi chuyện.” Diệp Khiếu Ứng đột nhiên nói.

“Tướng quân mười sáu tuổi nhập ngũ, từ một giáo úy tuần tra đường phố nhỏ nhỏ trở thành tướng quân Bắc Ly hiện tại. Thế nhưng hai bằng hữu chí giao của người đều đã chết. Một người chết trên chiến trường, ngay cả thi thể cũng không thể về quê hương, một người chết trên pháp trường, còn mang tội danh ngấp trời. Đại tướng quân không định làm chút gì cho bọn họ ư?” Cẩn Ngôn công công chậm rãi nói.

“Ta không phải người kiên nhẫn.” Diệp Khiếu Ứng gầm lên một tiếng:

“Nếu công công có gì muốn nói, mời nói ngay đi!”

Cẩn Ngôn công công vội vàng cúi đầu: “Ta đã thay tướng quân tìm ra lựa chọn tốt nhất. Bây giờ hãn đang lang thang trên biển, chỉ cần tướng

quân ra lệnh một tiếng, dấy binh Thiên Khải, mọi chuyện sẽ trong tầm tay!”

Chương 334: Tình thiếu niên

Vĩnh An vương phủ.

Tiêu Sắt cởi áo lông cáo ra, đổi thành măng bào màu xanh, hai tay khoanh trong áo nhìn tuyết rơi trên trời, không biết đang nghĩ điều gì.

Lôi Vô Kiệt đứng bên cạnh hắn, giơ tay nắn vuốt quần áo mới của Tiêu Sắt:

“Bọn họ một người tên là Bạch Vương luôn mặc áo trắng. Một người tên Xích Vương thích mặc áo đỏ. Người thích mặc áo xanh như vậy, sao không phong người làm Thanh Vương?”

“Cuộn sách đang ở đâu đây?” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Còn nghĩ tới cuộn sách?” Lôi Vô Kiệt phui tuyết rơi trên người mình, hắn vẫn mặc cái áo mỏng màu đỏ như lần đầu gặp Tiêu Sắt: “Sau khi lấy được cuộn sách, người định làm gì?”

“Chúng ta làm gì sau khi lấy được cuộn sách không quan trọng, quan trọng là những người khác sẽ làm gì sau khi lấy được cuộn sách.” Diệp

Nhược Y đi từ trong nhà ra: “Bây giờ đệ hạ đang bệnh nặng, cuộn sách sắc phong này xuất hiện có lẽ sẽ trở thành một lý do để kẻ khác ép vua thoái vị. Ngày hôm qua tổng quản chưởng ấn Cẩn Ngôn công công tới phủ

tướng quân. Sau khi hắn đi, phụ thân cũng rời khỏi Thiên Khải. Ta nghi ngờ có lẽ hai chuyện này có liên hệ gì đó.”

“Chẳng phải đại tướng quân đứng về phía chúng ta à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Diệp Khiếu Ưng là một người rất có dã tâm.” Tiêu Sắt gọi thẳng tên húy nói: “Còn bây giờ ông ấy cũng đã nhận ra, ta không phải người dễ khống chế.”

Lôi Vô Kiệt thấy sắc mặt của Diệp Nhược Y không hề thay đổi, suy nghĩ lại lời của Tiêu Sắt rồi gật đầu một cái: “Thiên Khải thành này đúng là phiền phức hơn giang hồ nhiều.”

“Có gì phiền phức?” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương nhảy qua mái hiên, từ ngoài lao vào, làm bụi đất dưới đất bắn tung. Cô vung trường thương một cái: “Một người tới thì đánh một người, mười người tới thì đánh mười người, một vạn người tới thì đánh một vạn người, có gì phải sợ?”

“Thiên Lạc sư tỷ, có lúc ta thật hâm mộ người.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

Tư Không Thiên Lạc không hiểu: “Hâm mộ ta cái gì?”

“May mà có sư tỷ, ta mới không thành kẻ không có đầu óc nhất.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Người muốn chết à!” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương đuổi tới, Lôi Vô Kiệt vội vàng xách kiếm lên chạy.

“Hình như Thiên Lạc rất thích người.” Diệp Nhược Y nói đầy ẩn ý.

Tiêu Sắt thần sắc không đổi: “Có mà Lôi Vô Kiệt rất thích người ấy.”

Khóe miệng Diệp Nhược Y hơi nhếch lên: “Không ngờ người như người cũng lảng tránh đề tài này.”

Tiêu Sắt hơi cúi đầu: “Chẳng qua ta cảm thấy người nói không đúng.”

“Hả?” Diệp Nhược Y ngạc nhiên.

“Ta cảm thấy cô ấy không phải là ‘hình như thích ta’, cô ấy thích ta, không có hình như.” Tiêu Sắt thản nhiên nói.

Diệp Nhược Y hét lớn: “Tiêu Sắt. người đổi tên nhưng chẳng đổi cái tính không biết xấu hổ hồi bé.”

“Còn về Lôi Vô Kiệt, hình như hẳn nghĩ người thích ta.” Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt đang bị Tư Không Thiên Lạc đánh đuổi còn không quên quay đầu ngó sang bên này.

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Còn không biết xấu hổ hơn khi bé.”

“Nhưng ta biết người cũng thích hẳn, hôm người nhảy với hẳn trong Tuyết Nguyệt thành, ta đã biết người thích hẳn.” Tiêu Sắt cười một tiếng. “Người biết mà, ta nhìn người rất chính xác.”

“Vậy người nhìn mình có chính xác không? Người có thích Thiên Lạc không?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Trong tình huống Thiên Khải thành có thể thay mưa đổi gió bất cứ lúc nào như vậy, chúng ta lại ngồi đây bàn chuyện tình cảm. Nói ra đúng là khiến người khác cười chê.”

“Người lại đổi đề tài rồi.” Diệp Nhược Y thở dài.

“Nếu ta là loại người ưa phong nguyệt như vậy, bốn năm trước đã nạp phi rồi, người đừng coi thường ta.” Tiêu Sắt bất đắc dĩ nói.

“Vẫn không chịu trả lời ta à?” Diệp Nhược Y vẫn bám chặt không tha.

Tiêu Sắt phui tuyết rơi trên bả vai: “Tới miền nam nhiều năm như vậy rồi vẫn không có thói quen che dù.”

Diệp Nhược Y nhìn Tư Không Thiên Lạc lên lên xuống xuống trên nóc nhà, lẩm bẩm: “Eo nhỏ chân dài, ngực to mặt nhỏ, da trắng mặt xinh, còn mang chút tự do phóng khoáng, cũng coi như cực phẩm nơi trần thế.”

“Giọng điệu của người chẳng khác gì mấy tên lưu manh nhìn hoa khôi trong Túy Mộng lâu.” Tiêu Sắt bất đắc dĩ nói.

Diệp Nhược Y gõ ngón tay lên cằm: “Người còn trốn tránh câu hỏi của ta nữa thì ta chỉ có thể hiểu theo suy nghĩ thứ hai.”

“Suy nghĩ nào?” Tiêu Sắt hỏi.

“Người người thích là..” Diệp Nhược Y chỉ bộ áo đỏ trên mái hiên.
“Hắn!”

“Ta nhớ vào!” Tiêu Sắt tức giận chửi một tiếng: “Diệp Nhược Y, người sỉ nhục ta.”

“Vậy người có thích Tư Không Thiên Lạc không?” Diệp Nhược Y lại hỏi.

Tiêu Sắt đột nhiên ngửa đầu, quát lên một tiếng: “Thích!”

Tuyết trên mái hiên bị tiếng quát này làm cho rơi mất vài lớp.

Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt cùng quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt.

Tư Không Thiên Lạc không hiểu: “Người thích cái gì cơ?”

Lôi Vô Kiệt lại nhìn về phía Diệp Nhược Y, thầm nghĩ: Chắc là Diệp cô nương và Tiêu Sắt thổ lộ?

Tiêu Sắt kinh ngạc, gương mặt hơi ửng đỏ.

Diệp Nhược Y ở bên cạnh cười tới run rẩy cả người.

Cảnh tượng này vào mắt Tư Không Thiên Lạc lại là Tiêu Sắt hét lớn một câu ‘Thích’, sau đó Diệp Nhược Y đứng bên cạnh cười không kìm được, tiếp đó Tiêu Sắt đỏ mặt không nói được thành lời. Trong lòng cô dâng lên cảm giác đổ kỵ, xách trường thương lên nhảy xuống.

“Bây giờ đại sư huynh không còn, ta là sư tỷ của các người. Gần đây các người luyện công ra sao? Ta phải kiểm tra mới được!” Tư Không Thiên Lạc không nói hai lời, nện thẳng một thương về phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt vội vàng cầm Vô Cực côn lên ngăn cản, bị một thương mang đầy tức giận này đánh lui mười mấy bước, hai chân vừa thăng bằng lại cảm thấy một luồng sóng nhiệt ập tới sau lưng. Hắn vội vàng quay đầu, chỉ

thấy Lôi Vô Kiệt xuất kiếm chém tới, vội vàng né tránh, lại lui mười mấy bước, lão đảo suýt ngã.

Lôi Vô Kiệt hơi chậm lại, nhưng vẫn giơ kiếm chém tới: “Người nói mà không giữ lời này!”

Diệp Nhược Y hiểu rõ mọi chuyện, đứng đó che miệng cười.

Trong Thiên Khải thành sát cơ bốn bề, vẫn luôn có những thời khắc đơn thuần, thời khắc chỉ thuộc về thiếu niên.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ nhìn mỹ nhân tuyệt thế trước mặt, chậm rãi thở dài nói: “Lần đầu tiên khi người gặp ta, ta đã bị người mê hoặc. Thế nhưng trong lòng người chỉ có tên thô lỗ kia, khiến ta vô cùng tiếc nuối.”

Thần sắc mỹ nhân trước mặt hắn hơi dờ dẫm, nhìn Tiêu Vũ với vẻ mê mang.

“Vẫn như vậy, có mỹ mạo khi đó nhưng không có thần vận khi đó. Long Tà, bảo Dạ thần y cố gắng thêm một chút. Ta muốn nàng ấy quên hẳn nhưng nhớ được mọi chuyện khác chứ không phải một con rối như vậy.”

Tiêu Vũ giơ tay vuốt ve gương mặt tinh tế của mỹ nhân: “Ta muốn con người nguyên bản của... Nguyệt Cơ.”

Long Tà vội vàng gật đầu: “Dạ thần y nói hắn sẽ cố gắng hết sức.”

“Vẫn không có tin gì về tên thô lỗ kia à? Quyết định lúc đó đúng là sai lầm.” Giọng nói của Xích Vương toát lên vẻ hung ác.

“Ngay cả Xích Vương diện hạ cũng khó qua cửa mỹ nhân à?” Trong phòng, một vị khách đột nhiên xuất hiện từ lúc nào chẳng hay.

Xích Vương cười một tiếng, vẫn nhìn Nguyệt Cơ: “Không thì, cần gì thiên hạ này chứ?”

Chương 335: Thiên hạ loạn

Nghe thấy âm thanh trong phòng khách, Long Tà lập tức dẫn Nguyệt Cơ

lui xuống. Trong Xích Vương phủ, bất cứ chuyện gì cũng không gạt được ánh mắt của Long Tà. Duy chỉ có người khách này, mỗi lần chỉ nói chuyện với Xích Vương, ngay cả Long Tà cũng không biết thân phận thật của hắn.

“Mấy ngày trước Cẩn Ngôn tới phủ tướng quân.” Vị khách trong phòng lạnh nhạt nói.

Tiêu Vũ cười lạnh một tiếng: “Không ngoài dự liệu.”

“Mọi chuyện vẫn diễn ra dự tính của chúng ta, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.” Vị khách dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Mạch chuyện quá rõ ràng, dễ bị người ta khống chế.”

“Ý người là?” Tiêu Vũ cau mày.

“Ta muốn thiên hạ này loạn.” Vị khách cao giọng nói: “Thiên hạ này càng loạn, chúng ta càng có cơ hội. Nếu theo tình hình vũng nước đọng Thiên Khải hiện giờ, như vậy người thừa kế ngôi vị hoàng đế chắc chắn là Tiêu Sở Hà. Nhưng cuộn sách Long Phong đời trước đột nhiên xuất hiện khiến cho thế cục vốn rõ ràng trở nên vẫn đục. Nhưng vẫn chưa đủ, còn phải loạn hơn nữa.”

“Loạn thế nào?” Tiêu Vũ hỏi.

“Bạch Vương, ta cần Bạch Vương cũng tham gia vào.” Người khách nói.

“Bạch Vương? Hắn luôn rất cẩn thận, thế cục bây giờ chưa chắc chắn, hắn có tùy tiện động thủ không?” Tiêu Vũ lẩm bẩm, đột nhiên nhướn mày, lập tức hiểu ý vị khách: “Ý người là... Âm Hà?”

“Ngoài sáng Âm Hà nương nhờ vào Bạch Vương, trong tối lại quy hàng người. Bây giờ Bạch Vương còn chưa biết nhưng chẳng mấy chốc hắn sẽ phát hiện. Chẳng bằng trước đó lợi dụng tầng quan hệ này lần cuối. Còn chuyện Bạch Vương lôi kéo Âm Hà, Tiêu Sở Hà đã biết từ trước qua Bách Hiếu đường. Chuyện Đường Liên khiến chúng đã kết thù, chúng ta khiến mối thù này, sâu thêm chút.” Vị khách âm u nói.

“Vừa vặn, ta cũng có một số chuyện cần Âm Hà giải quyết giúp ta.” Tiêu Vũ gật đầu nói.

“Trước khi vị Tiểu Lang Gia Vương vào kinh, ta muốn Thiên Khải càng loạn càng tốt.” Vị khách trầm giọng nói.

Tiêu Vũ mỉm cười: “Đây là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi.”

“Không.” Vị khách phủ nhận lời của Tiêu Vũ: “Đây là xua hổ nuốt sói. Bọn chúng đều là hổ là sói, còn chúng ta là kèn kèn. Chúng ta không mạnh bằng bọn chúng, nhưng chờ ăn thi thể của chúng.”

Tiêu Vũ lắc đầu: “Nghe có vẻ không hay lắm.”

Vị khách không tiếp lời mà nói: “Còn một việc, người phải nhớ kỹ. Âm Hà là lưỡi dao sắc trong tay chúng ta, nhưng phải cẩn thận Tô Xương Hà.”

Tiêu Vũ nhớ đến nam tử luôn đeo mặt nạ bạc kia, gật đầu một cái: “Đã nhớ.”

Hàng rèn Lục Tứ.

Cửu Cửu Đạo đẩy cửa, đi vào trong hàng rèn. Thợ rèn của cửa hàng này đã rèn trong Thiên Khải thành rất nhiều năm, làm rất tốt, giá tiền lại rẻ,

khá nổi tiếng ở khu này. Cửu Cửu Đạo thường xuyên tới chiều cố, mà thợ rèn của nơi này -- Tạ Lục Tứ, cũng là thành viên trong Thiên Mệnh trai của hắn.

Thiên Mệnh trai, tuy cái tên rất bá đạo nhưng những người gia nhập chỉ là một số cửa hàng thợ rèn, hàng vải, kỹ viện nhỏ, những thương gia không

nổi danh trong Thiên Khải thành. Bọn họ trao đổi tin tức, giúp đỡ lẫn nhau, cung ứng cho Thiên Mệnh trai đúng hạn; còn Thiên Mệnh trai sẽ phụ trách bảo vệ những tiểu thương này không bị lấn áp. Nhưng trong mắt Cửu Cửu Đạo vàng bạc chỉ là thứ yếu, thứ hắn cần nhất chính là tình báo trong miệng những tiểu thương này.

Chính vì nhỏ, cho nên không lọt tới một giọt nước.

Cửu Cửu Đạo từng uống rượu tuyên bố, chỉ tính riêng tin tức trên chín chín tám mươi một con đường tại Thiên Khải thành, Thiên Mệnh trai của hắn không kém hơn Bạch Hồ đường.

“Cửu gia, người tới rồi.” Tạ Lục Tứ ngẩng đầu, lau mồ hôi, đặt đồ rèn trong tay xuống.

“Không sao, ngài làm việc của ngài, ta tới ngồi chút thôi.” Cửu Cửu Đạo xua tay, cầm bình trà mang theo lên uống một ngụm: “Vừa vặn đi ngang qua thôi.”

Tạ Lục Tứ mặt mày thật thà gãi đầu một cái: “Lần này Cửu gia tới không phải là để thu tiền đấy chứ? Chắc không nhỉ, mấy hôm trước vừa đóng rồi mà...”

“Này!” Cửu Cửu Đạo không nhịn được nhú mày: “Đã bảo là tới ngồi một lúc rồi mà! Thu tiền gì chứ, chuyện nhỏ như vậy cần gì Cửu gia ta tự tới?”

“Vậy thì tốt.” Tạ Lục Tứ đặt một lưỡi dao đã bị rèn đỏ bùng vào trong nước lạnh, phát ra tiếng xèo xèo.” Vậy Cửu gia cứ nghỉ ngơi nhé.”

“Đúng rồi, có chuyện cần hỏi người.” Cửu Cửu Đạo đặt bình trà xuống:

“Gần đây có thấy một... hòa thượng kỳ quái không?”

“Hòa thượng?” Tạ Lục Tứ nhíu mày một cái. “Hình như trong Thiên Khải thành rất hiếm khi thấy hòa thượng, chỉ có đạo sĩ là nhiều.”

“Vớ vẩn, quốc sư đương nhiệm Tề Thiên Trần được tôn vinh, uy thế của Đạo giáo hơn xa Phật giáo. Trong Thiên Khải thành có một đồng đạo quan

nát với đạo sĩ giả, thấy mà phiền lòng. Người cứ nói đi, có thấy hòa thượng không?” Cửu Cửu Đạo không nhịn được hỏi.

“Không thấy.” Tạ Lục Tứ cười thật thà: “Làm gì có hòa thượng nào tới hàng rèn? Cửu gia hỏi lầm người rồi.”

“Ừ. Ta tìm nhà khác hỏi xem.” Cửu Cửu Đạo đứng dậy.

Tạ Lục Tứ rút lưỡi dao từ trong nước lạnh ra, tập trung tinh thần nhìn nó:

“Cửu gia, hòa thượng này quan trọng vậy ư? Còn phải phiền ngài tới từng nhà hỏi.”

“Ài, người nhờ cậy là một vị đại nhân. Hòa thượng này có vẻ rất quan trọng với hắn, không tìm được giúp hắn khéo Cửu gia ta bị lột da mất.”

Cửu Cửu Đạo thở dài: “Lúc đó thì người vui rồi.”

Tạ Lục Tứ lắc đầu: “Không có Cửu gia, ta sống ở Thiên Khải thành này cũng chẳng dễ dàng.”

“Đừng nịnh bợ, đi đây.” Cửu Cửu Đạo xua tay.

“Cửu gia, chờ một chút.” Tạ Lục Tứ đột nhiên gọi hắn lại.

Cửu Cửu Đạo quay đầu lại: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Tạ Lục Tứ vung vẩy thanh đao vừa rên: “Cửu gia, người thấy thanh đao ta rên ra sao?”

Cửu Cửu Đạo thờ ơ nhìn một cái: “Không tệ.”

Tạ Lục Tứ cười toét miệng: “Tặng cho Cửu gia nhé?”

“Tặng ta làm gì?” Cửu Cửu Đạo kinh ngạc.

“Tiễn ngài...” Tạ Lục Tứ đột nhiên thu nụ cười: “Đi chết.”

Cửu Cửu Đạo cả kinh, thần sắc đại biến, vội vàng lui lại phía sau.

Lại bị một người ấn vai xuống, Tạ Lục Tứ kia đã lao tới sau lưng hắn từ lúc nào không biết.

Thân pháp như vậy... Sau lưng Cửu Cửu Đạo dẫm mồ hôi: “Tạ Lục Tứ... người biết võ công.”

“Cái tên thật đáng ghét, quá ngu ngốc.” Tạ Lục Tứ thở dài.

Thân hình Cửu Cửu Đạo đột nhiên nghiêng sang, vồ nhẹ vào hông, ba thanh phi đao bắn thẳng về phía Tạ Lục Tứ. Võ công của Cửu Cửu Đạo miễn cưỡng tính là nửa cao thủ, nhưng đây là so với đám côn đồ trong Thiên Khải thành. Nếu là trên giang hồ, bất cứ đệ tử thế gia hay đại bang phái nào cũng mạnh hơn hắn, nhưng lại chưa chắc đã thắng được hắn.

Bởi vì hắn giáo hoạt, âm hiểm, tàn nhẫn.

Ba thanh phi đao bay trước.

Tay trái vung nang thuốc, phấn độc tỏa ra, hạ độc theo sau.

Bước chân nhanh chóng lui về, vẫn coi việc thoát thân là chính.

Nhưng hành động này chỉ tác dụng với những người khác.

Trước lực lượng tuyệt đối, nó chỉ là phí công.

Tạ Lục Tứ thu đao, nhìn một cái, ném xuống đất.

Thi thể Cửu Cửu Đạo ngã lăn trên mặt đất, máu tươi từ từ chảy ra. Hai mắt hằn trợn tròn, thần sắc không thể tin nổi.

“Ta tên Tạ Cựu Thành. Chết trên tay ta, người không thiệt.” Tạ Cựu Thành cúi người, đưa tay khép hai mắt Cửu Cửu Đạo lại.

Chương 336: Ngày xưa, lần đầu gặp gỡ

Thiên Mệnh trai.

Thi thể Cửu Cửu Đạo lặng lẽ nằm đó, bên trên đắp một tấm vải trắng.

Độc Cô Cô Độc ngồi bên cạnh sắc mặt âm trầm, cùng với Hồ Đản và Ngũ

Ngốc Ngốc nước mắt chưa khô. Khi còn nhỏ bốn người bọn họ xuất thân bần hàn, cùng lớn lên tại Thiên Khải thành, khi còn bé Cửu Cửu Đạo nghe

bình thư nhiều nên lời kéo bọn họ tự xưng là Thiên Khải Tứ Thiếu. Lúc đó họ đã phải chịu không ít cười nhạo và nể sợ vì cách xưng hô này, nhưng bốn người vẫn sống, sống thành ‘Thiên Khải Tứ Thiếu’ chân chính.

Trong bốn người, Độc Cô Cô Độc là trầm ổn nhất, phụ trách quyết định đại sự. Hồ Đản lá gan nhỏ nhất, nhưng lại thận trọng nhất, là người xuất thân thế gia duy nhất trong bốn người, phụ trách tính toán sổ sách. Ngũ Ngốc Ngốc dung mạo xinh đẹp, tuổi tác cũng nhỏ nhất, quán rượu mà cô quản lý được đặt tên là Lãm Nguyệt phường. Thực ra quán rượu này là một trong những chợ đen nổi tiếng nhất Thiên Khải thành, có võ số giao dịch không thể lộ ra ngoài sáng được thực hiện ở đây. Còn Cửu Cửu Đạo

là người giỏi về giao tiếp với người ngoài nhất, cũng là người có mối quan hệ rộng nhất.

Ba người khác, đại ca chất phác, Hồ Đản nhu nhược, Ngũ Ngốc Ngốc thân là nữ tử nhiều chuyện bất tiện, đại đa số thời điểm phải nhờ Cửu Cửu Đạo một mình bên ba bên ngoài.

Nhưng hôm nay, hắn đã nằm xuống.

Ngay lúc này Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt bước vào.

“Điện hạ.” Độc Cô Cô Độc đứng dậy chào.

Tiêu Sắt đi tới bên thi thể Cửu Cửu Đạo, vén tấm vải trắng lên.

“Một đao mất mạng, đâm xuyên tim.” Độc Cô Cô Độc nói.

Tiêu Sắt cau mày: “Ta từng thấy thân thủ của Cửu gia, nếu đơn đao độc đấu thì đúng là không mạnh, nhưng muốn giữ mạng lại không khó.”

“Ta kiểm tra rồi, Tiểu Cửu đã dùng phi đao, đã rải phấn độc, hơn nữa ta khám nghiệm tử thi, động tác cuối cùng mà hắn dùng trước khi chết là thức mở đầu của ‘Yến Tử Phiên Phi’, lúc đó hắn đang chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng đối phương còn nhanh hơn hắn, chỉ dùng một đao, động tác mau lẹ, tàn nhẫn.” Độc Cô Cô Độc bình tĩnh nói.

“Có thể để ta xem thử không?” Lôi Vô Kiệt đi tới. Tiêu Sắt tránh sang một bên. Lôi Vô Kiệt cúi người xem cẩn thận vết thương rồi cau mày nói: “Ta từng gặp đao pháp này rồi. Nhưng... không thể nào.”

Hồ Đản vội vàng la lên: “Lôi công tử, người từng gặp đao pháp sát hại Cửu ca ở đâu? Nếu để ta biết là ai, chắc chắn ta sẽ băm hắn thành muôn mảnh!”

Lôi Vô Kiệt quan sát cẩn thận vết thương, ngẩng đầu nhìn Tiêu Sắt:

“Không sai. Là hãn, nhưng hãn đã chết, bị người giết.”

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút: “Tạ Thất Dao.”

“Đúng, là đao pháp của hãn.” Lôi Vô Kiệt kéo tấm vải trắng lại, trùm lên thi thể của Cửu Cửu Dao.

“Nhưng nếu người tên Tạ Thất Dao kia đã chết, vì sao còn xuất hiện ở Thiên Khải?” Ngũ Ngốc Ngốc hỏi.

Tiêu Sắt nhìn Độc Cô Cô Độc: “Thi thể Cửu gia được phát hiện ở đâu?”

“Buổi sáng có một chiếc xe ngựa đỗ ở cửa Thiên mệnh trai nhưng không ai xuống xe. Có đệ tử tò mò tiến tới kiểm tra, sau đó thấy thi thể Tiểu Cửu nằm trong xe ngựa.” Độc Cô Cô Độc nói.

“Một ngày trước, Cửu gia đi đâu?” Tiêu Sắt hỏi tiếp.

“Tiểu Cửu nói ra ngoài hỏi về hòa thượng kia.” Độc Cô Cô Độc nói.

Tiêu Sắt ngạc nhiên, nhẹ giọng thở dài: “Độc Cô huynh, phiền huynh cho ta một danh sách. Liệt kê những nơi Cửu gia có thể tới hôm đó, ta muốn đòi lại công bằng cho Cửu gia.”

“Đã liệt kê sẵn danh sách, chúng ta đang định tới thăm dò.” Độc Cô Cô Độc lấy từ trong lòng ra một tờ giấy: “Theo thói quen trong quá khứ của Tiểu Cửu, hãn sẽ đích thân tới hỏi những chỗ này.”

“Người tuyệt đối không được đi.” Tiêu Sắt nhận lấy tờ danh sách đưa cho Lôi Vô Kiệt: “Người giết Cửu gia, là Âm Hà.”

“Âm Hà?” Độc Cô Cô Độc kinh ngạc. Sao tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ

lại đột nhiên hạ độc thủ với Cửu Cửu Dao.”

“Hơn nữa đạo pháp của hân được truyền từ gia chủ tiền nhiệm của Âm Hà Tạ gia, Tạ Thất Dao, có vẻ không thua gì tên gia chủ kia. Ngay cả cao thủ

cường giả Tiêu Dao Thiên Cảnh cũng khó lòng đối phó. Một ngày tới các người phải thật cẩn thận.” Tiêu Sát hạ giọng nói.

Độc Cô Độc do dự một chút rồi gật đầu: “Xin ghi nhớ.”

Tiếp đó Tiêu Sát dẫn Lôi Vô Kiệt ra ngoài, sau khi ra tới cửa Thiên Mệnh trai, Tiêu Sát nói nhỏ với Lôi Vô Kiệt: “Người ở lại, một ngày tới để ý tới họ.”

“Để ý tới họ làm gì? Chẳng lẽ là bọn họ giết Cửu gia?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Ngu ngốc. Người nghĩ với tình nghĩa giữa bọn họ và Cửu gia, chẳng lẽ lại coi như không liên quan tới việc này, để hết mọi việc cho chúng ta xử lý?”

Tiêu Sát bất đắc dĩ nói: “Mặc dù Độc Cô Độc đã đáp ứng ta nhưng chắc chắn hân sẽ tự mình ra tay tra rõ chuyện này. Đến lúc đó với võ công của bọn họ, căn bản không cách nào đối phó với sát thủ đỉnh phong của Âm Hà.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Cho dù ta có ngây thơ hơn nữa cũng hiểu đạo lý này.”

“Bọn chúng là thích khách trong bóng tối, khi chúng bước vào Thiên Khải, mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn. Chỉ cần chúng muốn, Thiên Khải thành có thể

trở thành địa ngục.” Tiêu Sát nghiêm mặt nói.

“Âm Hà, đáng sợ như vậy thật sao?” Lôi Vô Kiệt hít một hơi lạnh.

“Thiên hạ này có pháp tắc của nó, nhưng Âm Hà chỉ làm theo pháp tắc của bọn chúng.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Trong Thiên Mệnh trai, Hồ Đản vội vàng la lên: “Đại ca, chúng ta không nhúng tay vào việc này nữa à?”

Độc Cô Cô Độc khẽ thở dài một tiếng: “Không nhúng tay?”

Lần đầu Độc Cô Cô Độc gặp Cửu Cửu Đạo, hắn mới là một thiếu niên mười một tuổi, khi đó Cửu Cửu Đạo chín tuổi, hắn hỏi Độc Cô Cô Độc:

“Người tên là gì?”

Độc Cô Cô Độc lắc đầu một cái: “Ta không có tên.”

“Vậy ta đặt cho người một cái nhé.” Cửu Cửu Đạo cười nói: “Ta thấy người mỗi ngày ngồi một mình ở đó, trông rất cô độc. Ta đặt cho người là Độc Cô Cô Độc nhé? Cái tên như vậy trong bình thư nhất định là đại hiệp uy phong lẫm liệt.”

“Vậy người tên là gì?” Độc Cô Cô Độc lạnh lùng nhìn hắn.

“Ta tên Cửu Cửu Đạo, vì sau này chín chín tám mươi một con đường tại Thiên Khải thành đều có tên của ta.” Cửu Cửu Đạo nhếch miệng cười: “Ta không muốn làm đại hiệp, chỉ muốn là một người nổi tiếng.”

Lần đầu tiên Hồ Đản gặp Cửu Cửu Đạo, đó là ngày phụ thân mắc bệnh chết, hắn là con của tiểu thiếp nên bị đại công tử trong phủ đuổi ra khỏi nhà. Năm đó hắn mười hai tuổi, một mình ôm bụng đói đi trong gió lạnh, cuối cùng hôn mê bất tỉnh. Cửu Cửu Đạo và Độc Cô Cô Độc nhặt được hắn ở ven đường. Khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang trong một căn phòng nhỏ cũ nát nhưng ấm áp, Cửu Cửu Đạo nhìn hắn chẳng chút ý tốt: “Dáng dấp cũng khá lắm, không biết nếu bán vào trong mấy thanh lâu, đám quan nhân kia sẽ trả bao nhiêu tiền.”

Lúc đó Hồ Đản sợ tới phát khóc.

Cửu Cửu Đạo vừa thở dài vừa cười mắng: “Nhát gan như vậy khác nào cái trứng chửi. Người họ gì?”

"Ta họ Hồ."

“Sau này người tên Hồ Đản.” Cửu Cửu Đạo cười nói.

“Ta không tên Hồ Đản, Ta tên Hồ Hàn Lâm.” Hồ Đản lau nước mắt nói.

Cửu Cửu Đạo đập hấn một cái lộn tùng phèo: “Hồ Đản!”

Ngày Ngũ Ngốc Nốc trở thành Ngũ Ngốc Ngốc, đúng là cô đang ngây ngốc. Nhưng dáng vẻ khi ngây ngốc của cô rất đẹp, cho nên Cửu Cửu Đạo nhìn suốt một buổi chiều không hề chớp mắt. Sau đó Ngũ Ngốc Ngốc bất đắc dĩ hỏi hấn: “Huynh đang làm gì thế?”

Cửu Cửu Đạo cười nói: “Đang nhìn muội ngây ngốc, không thì, ta đổi tên cho muội nhé.”

Khi đó Ngũ Ngốc Ngốc đã quen biết với Cửu Cửu Đạo nhiều năm, bất đắc dĩ nói: “Sao huynh cứ thích đặt tên cho người khác vậy? Nghe bình thư

nhiều quá rồi đấy.”

“Dáng vẻ muội khi ngây ngốc rất đẹp, sau này gọi muội là Ngũ Ngốc Ngốc nhé, hợp với Cửu Cửu Đạo.”

“Sao lại là Ngũ?”

“Vì trong sách nói cửu ngũ chí tôn. Bình thư nói, cửu ngũ, phi long tại thiên, lợi kiến đại nhân, rất xứng đôi.” Cửu Cửu Đạo vẻ mặt say mê: “Ngũ

Ngốc Ngốc, chờ sau này muội trưởng thành, ta huynh muội nhé?”

Nếu không có Cửu Cửu Đạo, chắc chắn không có bọn họ ngày hôm nay.

Độc Cô Độc trầm giọng nói: “Thù của chúng ta, đương nhiên phải do chúng ta tự báo!”

Chương 337: Trận chiến sinh tử

Bạch Vương phủ.

Tiêu Sùng khẽ cau mày: “Nghe nói Cửu Cửu Đạo của Thiên Mệnh trai chết rồi?”

Lăng Thiệu Hàn gật đầu: “Chết rồi. Tuy trong mắt những người đứng trên cao, Cửu Cửu Đạo chỉ là kẻ không đủ tư cách, nhưng thực tế hãn giao du rất rộng trong Thiên Khải thành, có chuyện gì nhờ hãn còn tác dụng hơn nhờ Kinh Triệu Duẩn. Cái chết của hãn ảnh hưởng rất lớn tới Tiêu Sở Hà, không chỉ mất đi một trợ thủ rất tốt, thậm chí còn ảnh hưởng tới lựa chọn của Thiên Khải Tứ Thiếu. Còn lựa chọn của Thiên Khải Tứ Thiếu đại biểu cho lựa chọn của dân chúng tầng chót Thiên Khải.”

“Nhưng giết một người như vậy tương đương với đối địch với toàn bộ dân chúng tầng chót của Thiên Khải.” Tiêu Sắt thở dài: “Mà bây giờ, rất nhiều người cho rằng, kẻ giết hãn... là ta?”

“Trình thám nói, Cửu Cửu Đạo bị một đao đoạt mạng, khi đó Lôi Vô Kiệt kiểm tra vết thương, xác nhận là Âm Hà gây ra.” Lăng Thiệu Hàn nói.

Tiêu Sùng gõ nhẹ ngón tay lên lưng ghế: “Xem ra Âm Hà đã quay sang gia nhập dưới trướng Xích Vương.”

“Thiệu Hàn suy đoán không phải quay đầu, mà ngay từ đầu khi Âm Hà gia nhập, có thể đã lựa chọn Xích Vương.” Lăng Thiệu Hàn do dự một chút rồi nói.

“Đầu mối về Âm Hà là đại sư phụ cho, đại sư phụ sẽ không gây bất lợi cho ta. Như vậy rất có thể khi Âm Hà tung tin tức liên lạc tới chỗ đại sư phụ, bọn chúng đã quyết định.” Tiêu Sùng nói.

Lăng Thiệu Hàn gật đầu: “Theo tác phong làm việc của Âm Hà, Xích Vương đúng là lựa chọn tốt hơn cho chúng. Điện hạ là vua trị quốc, không thích chinh phạt, hoàn toàn khác với hành động của Âm Hà. Ban đầu điện hạ cũng do dự không biết có nên tới nhờ Âm Hà giúp đỡ không, cuối cùng do cửu hoàng tử tự tiện hành động mới bị cưỡng ép hợp tác.”

“Một bước sai, từng bước sai.” Tiêu Sùng lắc đầu: “Bây giờ có cách gì không?”

“Có.” Lăng Thiệu Hàn trầm giọng nói: “Nếu Xích Vương điện hạ muốn chúng ta kết thù kết oán với Vĩnh An Vương, như vậy chúng ta tuyệt đối không cho hắn vừa ý. Sáng nay bên phía Kinh Triệu Duẫn đã tới hỏi, chuyện này định công khai xử lý hay âm thầm hành động. Chắc hẳn cũng không biết chuyện này không phải do chúng ta làm. Ta đã trở về, phải làm lớn, mà còn phải lớn tới mức ai ai cũng biết! Bán ân tình này cho Vĩnh An Vương, lại báo cho Xích Vương nếu hắn còn đẩy chúng ta nữa, chúng ta sẽ

ngả sang phía Vĩnh An Vương!”

“E rằng Vĩnh An Vương không nhận ân tình của chúng ta.” Tiêu Sùng lẩm bẩm.

Vĩnh An Vương phủ.

Tiêu Sắt đi tới sân sau, thấy Tư Không Thiên Lạc đang luyện thương. Vốn dĩ buổi sáng Tư Không Thiên Lạc định đi cùng Tiêu Sắt tới Thiên Mệnh trai. Dù sao cô cũng gặp mặt Cửu Cửu Đạo vài lần, ấn tượng không tệ; nhưng Tiêu Sắt bảo cô ở lại, chuyện này khiến cô rất bất mãn.

“Thiên Lạc, tối nay cô tới một chỗ.” Tiêu Sắt mở miệng nói.

Tư Không Thiên Lạc vốn còn định giận dỗi, nhưng thấy sắc mặt của Tiêu Sắt, coo lập tức hỏi: “Đi đâu?”

Tiêu Sắt ghé sát bên tai Tư Không Thiên Lạc, nhỏ giọng nói ba chữ.

Tư Không Thiên Lạc kinh ngạc: “Vì sao?”

“Ta muốn kiểm tra một suy đoán.” Tiêu Sắt trầm giọng.

Tư Không Thiên Lạc gật đầu: “Được.”

Xích Vương phủ.

“Long Tà, chỉ là một tên lưu manh trong hạ tam đường chết, người thấy có đủ loạn không?” Tiêu Vũ cười hỏi.

Long Tà suy nghĩ một chút: “Tuy thân phận địa vị của Cửu Cửu Đạo không cao nhưng hãn khá có thế lực tại Thiên Khải thành, sẽ ảnh hưởng tới căn cơ của Tiêu Sở Hà tại Thiên Khải.”

“Không, còn chưa đủ.” Tiêu Vũ lắc đầu: “Ta muốn Thiên Khải loạn, muốn thiên hạ loạn. Người như thế nào mới khiến thiên hạ loạn?”

“Ý của điện hạ là...” Long Tà hơi thấp thỏm.

“Yên tâm, ta không muốn giết hoàng đế. Vẫn chưa tới lúc giết hãn.” Tiêu Vũ vỗ vai Long Tà một cái: “Bảo Âm Hà phái sát thủ tốt nhất, người ta muốn giết là...” Tiêu Vũ ghé sát tai Long Tà, nhẹ nhàng nói ba chữ.

Long Tà tròn tròn hai mắt: “Cái này!”

“Đây mới là khiến thiên hạ đại loạn!” Tiêu Vũ lại vỗ vai Long Tà một cái.

Hàng rèn Lục Tứ.

Thợ rèn đập thanh sắt trong tay, lau mồ hôi trên trán, trong đầu nghĩ: Những ngày tháng như vậy sẽ kéo dài bao lâu?

Cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra.

Một nam tử tuấn tú đi vào.

“Hồ gia?” Thợ rèn ngẩng đầu lên.

“Lục Tứ thúc.” Thân là một trong Thiên Khải Tứ Thiếu nhưng Hồ Đản không gọi đòn như Cừu Cừu Đạo, ngược lại rất tao nhã lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Thợ rèn Tạ Lục Tứ đặt thanh sắt trong tay xuống: “Hồ gia tới đây lần này là vì chuyện của Cừu gia?”

“Đúng vậy, nghe nói hôm đó Cừu gia tới tìm người.” Hồ Đản tìm cái ghế ngồi xuống: “Hôm đó sau khi hãn đi khỏi chỗ người, hãn tới đâu?”

Tạ Lục Tứ suy nghĩ một chút: “Hãn muốn tới xưởng vẽ của Tô thư sinh xem thử, còn bảo ta mỗi ngày chỉ biết ngồi nhà rèn sắt, chẳng biết chuyện gì.”

“Nhưng ta, mới từ chỗ Tô tiên sinh về.” Hồ Đản nói đầy ẩn ý.

Tạ Lục Tứ lắc đầu: “Hồ gia đúng là không biết nói dối, trên người của người có mùi phấn hoa, người vừa từ Ngọc Thư phòng tới. Nếu người vừa từ chỗ Tô thư sinh tới, trên người người sẽ có mùi mực.”

“Đây cũng là lần đầu ta biết, Lục Tứ thúc lại là người tâm tư tỉ mỉ như vậy.” Hồ Đản đứng dậy, từ từ đi về phía Tạ Lục Tứ.

Tạ Lục Tứ mỉm cười thật thà: “Ai bảo những người rèn sắt chúng ta nhất định phải là kẻ thô lỗ?”

“Ba bước, còn cách thúc ba bước.” Hồ Đản đột nhiên dừng lại: “Khoảng cách này, đủ cho thúc giết ta chưa?”

“Vốn là đủ.” Tạ Lục Tứ nhún vai một cái, giậm nhẹ chân, một thanh trường đao trên mặt đất bật lên tay hãn: “Nếu sau lưng không có ai.”

Độc Cô Độc đứng đó cau mày nhìn Tạ Lục Tứ: “Cừu đệ chết dưới thanh đao này à?”

Tạ Lục Tứ lắc đầu: “Hắn là người tốt, bao năm qua hắn vẫn chiều cố cho ta.

Ta rèn riêng cho hắn một thanh đao.”

“Vì sao lại giết hắn?” Độc Cô Cô Độc hỏi.

Tạ Lục Tứ cười một tiếng: “Giết người cứ nhất quyết phải có lý do à? Ta là sát thủ, chỉ vì giá tiền không vì lý do. Tạm thời không có ai hỏi ta mua mạng của các người, các người có thể đi trước, ta không giết các người. Các người không phải đối thủ của ta.”

“Có phải đối thủ hay không, đánh mới biết được.” Độc Cô Cô Độc vung hai tay áo, chân khí trên người đột nhiên bùng lên.

“Thiên Y công?” Tạ Lục Tứ hơi ngạc nhiên: “Trước nay chưa bao giờ thấy Độc Cô đại ca thể hiện võ công, không ngờ là thâm tàng bất lộ.”

“Nói cho ta, tên thật của người.” Độc Cô Cô Độc trầm giọng nói.

“Tạ Cựu Thành.”

“Được!”

Độc Cô Cô Độc tung người nhảy một cái, Hồ Đản cũng lấy từ trong áo ra một thanh đoản kiếm, lao thẳng về phía Tạ Cựu Thành. Tạ Cựu Thành vung trường đao nhưng lại bị ống tay áo của Độc Cô Cô Độc quán lấy.

Đoản kiếm của Hồ Đản đâm thẳng về phía trái tim Tạ Cựu Thành, tuy vậy khi đoản kiếm đâm tới ngực Tạ Cựu Thành lại không tiến thêm được tiếp.

Ám Hà Tạ gia, công phu ngoại gia cũng là đệ nhất trong tam gia.

“Không tệ.” Tạ Cựu Thành gật đầu một cái: “Lâu rồi không có đối thủ như

vậy.”

Chương 338: Áo đỏ ngày hôm nay

“Ta có một sư phụ tên là Tạ Thất Dao, bởi ông ấy giết người chỉ dùng bảy đao.” Đao của Tạ Cựu Thành đột nhiên đảo một cái, cắt rách ống tay áo của Độc Cô Cô Độc. “Ta không bằng sư phụ nhưng cũng muốn học theo sư

phụ. Ta cho các người cơ hội bảy đao, sau bảy đao, nếu các người không chết, ta nhận thua.”

“Người đi chết đi!” Hồ Đản trong tình thế cấp bách lại giơ đao lên đâm vào mắt Tạ Cựu Thành, một người có luyện công phu ngoại gia tốt hơn nữa, ánh mắt vĩnh viễn không luyện được tới đao thương bất nhập!

“Rất thông minh, ban cho người đao thứ hai!” Tạ Cựu Thành lui lại phía sau, đao thứ hai lại chém xuống đầu.

Khoảnh khắc đó tất cả dũng khí của Hồ Đản đều sụp đổ, hắn chưa từng thấy chiêu đao nào bá đạo như vậy bao giờ. Khi Tạ Cựu Thành giơ đao lên,

hắn đã như thấy hình ảnh đầu mình lăn xuống đất. Hai chân hắn mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

“Hồ Đản!” Một tiếng gầm vang lên, lúc này Hồ Đản mới khôi phục tinh thần. Chỉ thấy Độc Cô Cô Độc lướt qua Tạ Cựu Thành, nắm lấy ống tay áo của Hồ Đản rồi nhanh chóng lùi lại phía sau. Hắn múa ống tay áo, lại quán lấy trường đao của Tạ Cựu Thành.

"Đao thứ ba!"

“Đao thứ tư!”

Ống tay áo của Độc Cô Cô Độc đã tan nát hết, mảnh vụn bay lả tả. Tạ Cựu Thành đột nhiên thu đao đứng thẳng, sau đó chậm rãi giơ đao lên chặn sau đầu mình.

Một mũi tên chạm vào lưỡi dao, lập tức bị chém thành hai nửa. Tạ Cựu Thành xoay người, hất mũi tên xuống đất: “Dao thứ năm!”

Ngũ Ngốc Ngốc buông cung tên xuống, hai tay hơi run rẩy.

Đây là sát cục do bọn họ bố trí, bất luận Hồ Đản hay Độc Cô Cô Độc đều là mồi nhử, còn Ngũ Ngốc Ngốc nấp trên mái hiên mới là sát chiêu cuối cùng.

Cô giỏi bắn cung tên, cách xa trăm bước vẫn có thể bắn trúng mắt kẻ khác.

Nhưng đối mặt với cao thủ chỉ một dao đã giết chết Cửu Cửu Đạo, cung tên của cô không có cơ hội. Vì vậy Hồ Đản và Độc Cô Cô Độc sáng tạo ra cơ hội cho cô, khi Tạ Cựu Thành chiếm thế thượng phong, từ từ áp đảo, cho rằng bọn họ không còn sức đánh trả, đó là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Nhưng sát thủ chân chính vĩnh viễn không có thời khắc nào buông lỏng.

Tạ Cựu Thành ngẩng đầu, nhìn Ngũ Ngốc Ngốc trên mái hiên, nhẹ nhàng mỉm cười: “Người quá coi thường ta.”

Nụ cười mang vẻ ấm áp, nhưng Ngũ Ngốc Ngốc lại như bị sét đánh trúng, ngây ra tại chỗ không nhúc nhích.

“Chạy đi!” Độc Cô Cô Độc gầm lên một tiếng.

Hai chân Ngũ Ngốc Ngốc vẫn đang run rẩy, cô cảm hận nỗi sợ của mình, khó khăn lắm mới giơ được cung tên lên: “Ta muốn... giết người! Trả thù cho Cửu ca!”

“Dao thứ sáu, cho người.” Tạ Cựu Thành tung người nhảy lên, lao thẳng về phía mái hiên.

Độc Cô Cô Độc vội vàng tung người định đuổi theo, nhưng chỉ cảm thấy trước ngực đau nhói. Hắn cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện trên người

mình đã đâm đũa máu tươi.

“Cửu ca!” Ngũ Ngốc Ngốc gầm lên một tiếng, đột nhiên giờ cung tên lên, kéo căng.

Một mũi tên lại xé gió bắn tới.

Tạ Cự Thành lại chém một đao, dễ dàng chặt đứt mũi tên, nhưng thế đao vẫn không giảm, ép thẳng về phía Ngũ Ngốc Ngốc.

Trước mặt lực lượng tuyệt đối, chút dũng khí do tinh thần đem lại cũng chẳng thay đổi được gì.

Thế nhưng Tạ Cự Thành đột nhiên dừng lại.

Sau đó lui ngay về phía sau!

Lại lui!

Lui tiếp!

Vì có một kiếm từ phía tây đâm tới.

Một bộ áo đỏ xé gió bay tới!

Một kiếm này hóa giải tất cả đao thế của Tạ Cự Thành.

Lôi Vô Kiệt hiện thân trên mái hiên, vỗ vai Ngũ Ngốc Ngốc một cái: “Đừng sợ.”

“Lôi huynh đệ.” Độc Cô Cô Độc kinh ngạc, chẳng trách mấy ngày nay hắn luôn cảm thấy có người lén lút theo sau mình.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, nhảy tới bên cạnh hắn: “Tiêu Sắt nói Thiên Khải Tứ

Thiếu trọng tình trọng nghĩa, chắc chắn sẽ không ngồi yên bỏ mặc, quả

nhiên hần đoán không sai.”

“Trọng tình trọng nghĩa? Ngay mối thù của huynh đệ mình còn chẳng báo được?” Độc Cô Độc cười khổ.

“Nếu chúng ta không tới Thiên Khải, Âm Hà cũng chẳng tới theo. Nếu Cửu ca không tra tin giúp chúng ta, bọn chúng cũng chẳng để mắt tới hần.

Nói tới nói lui, dẫu sao chuyện này cũng liên quan tới chúng ta.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Thù này, để chúng ta báo mới đúng.”

Tạ Cự Thành nhìn kiếm trong tay Lôi Vô Kiệt, trầm giọng nói: “Kiếm tốt, kiếm thuật hay!”

Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn hần: “Ta tên Lôi Vô Kiệt.”

“Từng nghe tên này. Nhưng người mạnh hơn so với Tô Mộ Vũ đã nói, người còn rất trẻ, có võ công như vậy đã là rất giỏi.” Tạ Cự Thành gật đầu nói.

Từ nhỏ Lôi Vô Kiệt đã có thiên phú kinh người, khi mười bảy tuổi bước chân vào giang hồ đã là cao thủ thiếu niên tài năng xuất chúng trong Lôi gia bảo, nhưng lúc đó hần vẫn kém cảnh giới Kim Cương Phàm Cảnh một chút. Mãi tới khi bước chân vào giang hồ, tới Tuyết Nguyệt thành chưa được ba tháng mới vào Kim Cương Phàm Cảnh. Sau đó lại trải qua từng trận chém giết, đi vào Kiếm Tâm trùng nhận được Kiếm Tâm quyết mới vào Tự Tại Địa Cảnh. Tiếp nữa, hần ra biển du lịch một phen rồi bế quan, mới đạp bước chân vững vàng lên cảnh giới Tiêu Dao Thiên Cảnh.

Áo đỏ bây giờ tuy nụ cười không đổi, nhưng không còn là thiếu niên tuy nhiệt huyết đầy mình mà lúc nào cũng phải chịu đòn ngày trước.

Đúng như lời Tạ Cự Thành vừa nói, bây giờ hần còn rất trẻ tuổi nhưng đã rất tài giỏi. rất nhiều tông sư trong võ lâm bỏ cả đời cũng không cách nào đạt tới thành tựu như vậy; còn Lôi Vô Kiệt mới mười tám tuổi.

Lôi Vô Kiệt đối mặt với Tạ Cựu Thành vừa cất lời khen ngợi mình, thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Người nói sư phụ ngươi là Tạ Thất Dao?”

“Đúng. Ông ấy bị đồng bọn của ngươi giết.” Tạ Cựu Thành gật đầu: “Dao pháp của sư phụ ta cao hơn ta, nhưng dù sao ông ấy cũng đã già.”

“Ta vẫn luôn thấy đáng tiếc, lúc đó nếu ta mạnh hơn một chút, hẳn đã không cần ra tay.” Lôi Vô Kiệt nhìn kiếm trong tay: “Cửu gia là người tốt, ngươi không nên giết hắn.”

Tạ Cựu Thành cười nói: “Trong lòng ta, sư phụ ta Tạ Thất Dao cũng là người tốt.”

“Tiêu Sắt nói đúng, Âm Hà đáng sợ là vì bọn chúng sống trong pháp tắc của riêng mình.” Lôi Vô Kiệt giờ kiếm, nhẹ giọng nói: “Nhập Kiếm Tâm!”

Kiểm Tâm quyết.

Tâm và kiếm hợp hai làm một, lòng có ý, kiếm hành động. Lý Tâm Nguyệt từng dưỡng kiếm bảy ngày, xuất một kiếm đã đánh bại vài chục cao thủ

bên ngoài phủ, ép thẳng tới thiên tử, đối mặt với Ngũ Đại Tổng Quản liên thủ vẫn không rơi xuống hạ phong.

Có một hôm Cửu Cửu Đạo đùa với Lôi Vô Kiệt: “Trong bình thư luôn nói, trong tay không có kiếm, trong tâm có kiếm mới là cảnh giới tối cao, có đúng không?”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Trong tay không có kiếm, trong tâm có kiếm, đó là lừa đảo. Trong tay không kiếm, đối phương có kiếm, đối phương chém ngươi một nhát là toi. Trong tâm có nhiều kiếm nữa cũng chết.

Ngươi xem, năm xưa Côn Lôn Kiếm Tiên là thiên hạ đệ nhất, kiếm thuật còn được tôn là thiên cổ đệ nhất kiếm, chẳng phải vẫn có kiếm à? Không

những có, mà còn có hai thanh.”

Cửu Cửu Đạo vẻ mặt thất vọng: “Mấy lời trong bình thư không đáng tin tới vậy cơ à? Nghe bảo đó mới là cảnh giới tối cao, ta chưa động thủ người đã ngã xuống. Vậy thế nào là Tâm kiếm?”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Ta nói không rõ được. Có cơ hội khiến người tận mắt nhìn thử.”

“Xem cho kỹ! Cửu gia!” Lôi Vô Kiệt rút kiếm gầm lên: “Đây là Kiếm Tâm quyết!”

Chương 339: Kiếm Tâm Vô Kiệt

“Người nói người muốn noi theo sư phụ người, dùng bảy đao giết người?”

Lôi Vô Kiệt nhảy tới, kiếm đã tới trước ngực Tạ Cửu Thành: “Người có thể

dùng bảy đao giết ta không?”

“Có lẽ là không, nhưng ta muốn thử.” Tạ Cửu Thành mỉm cười, cũng rút đao lao tới.

Lôi Vô Kiệt dùng tâm ngự kiếm, còn nhắm hai mắt lại, mỗi kiếm đâm ra đều cực kỳ nhanh chóng quyết đoán. Trong mắt hắn, lúc này hắn và Tạ

Cửu Thành đang đứng trên một băng nguyên trống trải, thiên địa vạn vật không còn thứ gì, chỉ có một đao, một kiếm.

Đao tới, kiếm lên.

Chỉ trong giây lát, Lôi Vô Kiệt đã thu kiếm áo đỏ phát phối, khoe miệng hơi nhếch lên: “Đã tới đao thứ tám.”

Tạ Cửu Thành cúi đầu nhìn ống tay áo rách nát: “Tốt lắm!” Hắn cầm đao, vạch một cái lên cánh tay mình, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ thân

đao.

Lôi Vô Kiệt lẳng lặng nhìn hăn, hăn từng nghe chuyện đao khách dùng máu tế đao như vậy, khi đao của bọn họ gặp máu, sát tính sẽ càng mạnh mẽ.

Thì đã sao?

Lôi Vô Kiệt lại xuất một kiếm.

Dùng Kiếm Tâm quyết ngự kiếm.

Kiếm chiêu lại được truyền thụ từ Lôi môn.

Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Tạ Cự Thành cầm đao lao thẳng tới, quần áo trên người bị nổ tan vẫn như

không cảm giác được. Hăn nở nụ cười thâm độc, đó là nụ cười của sát thủ

khi thấy con mồi sắp chết.

Đứng đầu trong đao pháp của Âm Hà Tạ gia, Sát Thần.

Tạ Cự Thành vung mạnh trường đao, chém xuống đầu Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên mở mắt, Tâm kiếm ngâm dài. Hăn khẽ mỉm cười, nâng kiếm lên, chặn một đao Sát Thần khí thế kinh người kia.

“Tỷ tỷ ta từng có một kiếm, tỷ ấy muốn dùng vô tình nhập Chỉ Thủy, nhưng luôn bị đa tình quấy nhiễu. Kiếm tên Đa Tình, từng phá đao Sát Thần này.” Lôi Vô Kiệt cầm kiếm chỉ Tạ Cự Thành: “Ta cũng ban cho người.”

Lý Hàn Y tu theo Sơn Thủy Kiếm Cảnh, cảnh giới tối cao chú trọng tâm như chỉ thủy, thế nhưng mãi cô vẫn không làm được. Sau đó đổi chỉ thủy

thành đa tình, gần như bước vào cảnh giới Thần Du Huyền Cảnh.

Nhất Kiếm Đa Tình!

Tạ Cự Thành chỉ có thể né tránh chiêu kiếm sắc bén này, lui lại từng bước một. Với kiếm thuật hiện giờ của người trẻ tuổi trước mặt, trong Âm Hà chỉ có đại gia trưởng và Tô Mộ Vũ nói mình chắc chắn sẽ thắng được. Có lẽ

hắn có thể đánh ngang tay với người trẻ tuổi này, nhưng bên cạnh còn cao thủ như Độc Cô Cô Độc, chắc chắn mình không chiếm được lợi thế. Hắn lui về phía sau, giậm mũi chân, đã lao lên mái nhà.

Lôi Vô Kiệt thu kiếm, thở hỗn hển, lau mồ hôi trên trán.

“Không thể để hắn chạy!” Độc Cô Cô Độc tức giận quát.

Ngũ Ngốc Ngốc lập tức giơ cung tên nhưng lại bị Tạ Cự Thành chém rơi.

“Người là người của Âm Hà?” Một giọng nói lạnh lùng trong trẻo đột nhiên vang lên.

Tạ Cự Thành cả kinh, không ngờ có người lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động như vậy mà hắn lại không phát hiện. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng ở đó.

Nữ tử này rất đẹp, thế nhưng đôi mắt lại đầy dữ tợn.

“Ai?” Tạ Cự Thành lui lại một bước.

“Người của Âm Hà đều đáng chết!” Cô gái kia gầm lên một tiếng, lấy từ trong tay áo ra hai thanh kiếm đâm về phía Tạ Cự Thành.

Tạ Cự Thành vung đao chặn, lại thấy cô gái kia nhấc chân, một lưỡi đao mỏng bay ra.

Tam đao lưu, không chết không thôi!

Lôi Vô Kiệt cầm kiếm lướt tới, Tạ Cự Thành lập tức thu đao, trên bả vai đã trúng một đao của cô gái kia. Tạ Cự Thành lui về phía sau nhưng nữ

tử kia vẫn chưa chịu dừng tay. Ánh mắt hai người giao nhau.

“Trở về nói cho đại gia trưởng của Âm Hà, ta tên Thiên Nữ Nhụy, ta sẽ giết sạch các ngươi.” Thiên Nữ Nhụy lạnh lùng nói.

Tạ Cự Thành vẫn mỉm cười: “Cung kính chờ người tới!” Hắn xuất chưởng kéo giãn khoảng cách với Thiên Nữ Nhụy, sau khi rơi xuống đất nhanh chóng lao về phía trước.

“Đáng chết, khiến hã chạy rồi.” Lôi Vô Kiệt tức giận chửi.

Độc Cô Cô Độc cũng theo sau, thở dài nói: “Không ngờ tên sát thủ này đáng sợ đến vậy, may mà có Lôi huynh đệ, nếu không hôm nay ba huynh muội chúng ta đã đi theo lão Cửu rồi.”

“Võ công của Độc Cô Cô Độc cũng không tệ.” Lôi Vô Kiệt quay sang nhìn Thiên Nữ Nhụy: “Sao chỉ có Nhụy tử tới? Thiên Lạc sư tử đâu?”

Thiên Nữ Nhụy lắc đầu: “Không biết, hình như có nhiệm vụ khác.”

Phủ thái sư.

Đêm đã khuya.

Đồng thái sư vừa từ trong thư phòng ra, hiện giờ thiên tử bệnh nặng, hã thân là giám quốc còn vất vả hơn so với lúc trước làm thái sư. Ngày ngày khi hã rời thư phòng, trời đều đã khuya.

“Lão gia, hôm nay ngài lại nghỉ muộn rồi, ngày nào tiểu nhân cũng bị phu nhân với công tử mắng đấy. Xin lão gia chú ý thân thể.” Quản gia vội vàng đi tới đỡ hã.

“Xã tắc đang nghiêng, ta không thể trở mắt nhìn được, dù sao cũng phải chống đỡ.” Đồng thái sư thở dài.

Quản gia sửng sốt: “Có nghiêm trọng như lão gia nói không?”

Đồng thái sư thở dài: “Bệnh tình của bệ hạ đang nguy kịch, các vị hoàng tử

thì đang đoạt quyền, trên dưới triều đình đều là đại thần lòng lang dạ sói, phía nam còn có Nam Quyết nhìn chăm chăm như hổ đói. Tình hình tệ tới không thể tệ hơn.”

Quản gia lắc đầu một cái, đỡ thái sư đi tiếp: “Nhưng đâu phải chỉ mình ngài là giám quốc, Lan Nguyệt Hồn kia...”

“Không phải Lan Nguyệt Hồn không muốn trị quốc, có điều thân phận đặc thù, không muốn gây ra nghi kỵ.” Đồng thái sư bước tới vài bước, đột nhiên dừng lại: “Có khách quý tới?”

Một người áo đen đã xuất hiện trong sân từ lúc nào chẳng hay, tay hẩn cầm một cây dù, lặng lẽ đứng đó.

“Thái sư.” Người nọ nhẹ nhàng cúi đầu.

Quản gia kinh hãi, phủ thái sư bảo vệ nghiêm ngặt, vì sao lại có một kẻ chưa từng thấy đột nhiên chui vào. Huống chi trên người kẻ này có một cảm giác khiến người ta sợ hãi không rét mà run: “Vệ binh, vệ binh đâu?

Sao lại có người xông vào! Người đâu! Người đâu!”

Đồng thái sư lắc đầu một cái: “Đừng gọi, kẻ này tới được đây chứng tỏ những vệ binh kia đã bị giải quyết hết rồi!”

“Chỉ đánh ngất thôi. Đồng thái sư là trọng thần trong triều, ta không dám bất kính với người. Gia quyến trong phủ cũng bình an vô sự, xin cứ yên tâm.” Người mặc áo đen nho nhã lễ độ nói.

Đồng thái sư gật đầu: “Đa tạ các hạ. Chẳng qua ta làm quan mấy chục năm, trừ những vệ binh đó ra còn có một số ẩn vệ đề phòng tình hình bất ngờ. Nếu không, làm sao ta sống được đến giờ?”

“Người đó đúng là cao thủ, đặt trên giang hồ cũng là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh. Riêng hãn, ta không thể nương tay, chỉ có thể giết.” Người áo đen từ từ bước tới, lúc này quản gia và Đồng thái sư mới thấy rõ, trên áo người này đã đầy những vết máu.

Cho dù là Đồng thái sư lúc này cũng không khỏi kinh hãi: “Sao người dám...”

“Thái sư, xin lỗi.” Người áo đen nhẹ nhàng cắm dù xuống đất, cánh tay nhẹ nhàng giơ lên, một lưỡi đao mỏng trên cán dù bay ra rồi nhẹ nhàng bắn tới, nhắm thẳng về phía Đồng thái sư.

Chiêu này rất đơn giản dứt khoát, nhưng muốn giết một ông lão như Đồng thái sư, đã đủ.

Quản gia kia đột nhiên bước tới, cánh tay đẩy nhẹ ra đã đánh bay lưỡi đao nhỏ.

Người áo đen đón lấy lưỡi đao nhỏ kia, hơi ngạc nhiên: “Hóa ra đây mới thật là ẩn vệ của người.”

Quản gia không còn vẻ kính cẩn lúc trước, ánh mắt tỏa sáng như ưng:

“Người là Âm Hà!”

Chương 340: Quản gia Thiết Thủ

Người mặc áo đen gật đầu: “Tô gia Tô Mộ Vũ.”

Con người của quản gia co lại: “Gia chủ hiện tại của Tô gia, từng là Khôi.

Một vị đại nhân của Âm Hà cũng đã vào Thiên Khải?”

Tô Mộ Vũ vung tay trái cắm toàn bộ cây dù trong lòng đất. Hắn nắm chặt lưỡi dao mỏng trên tay, chỉ thẳng vào quản gia: “Chắc các hạ không phải hạng vô danh.”

Đồng thái sư: “Không những không vô danh, ngược lại còn rất nổi danh.”

Quản gia cúi đầu với thái sư: “Lão gia, ngài đừng trêu triều nhân nữa.”

Tô Mộ Vũ nhìn tên quản gia kia một cái, thân hình hơi động đã lao tới trước mặt hai người, lưỡi đao mỏng vung lên nhưng bị quản gia nắm chặt lấy.

Tô Mộ Vũ mượn ánh trăng thấy được, trên tay quản gia đeo một đôi găng tay màu đỏ rực.

Quản gia nhẹ nhàng búng một cái, lưỡi đao nhỏ của Tô Mộ Vũ bay lên không, trở lại chỗ cũ.

Gia chủ Âm Hà Tô gia xuất kiếm liên hai lần vẫn không có kết quả.

“Ly Thiên!” Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng thốt lên hai chữ này.

Nhưng câu chuyện đằng sau hai chữ này lại rất nặng nề.

Sát Nhân Vương - Ly Thiên, từng đứng đầu Sát Thủ bảng ba năm liên tục, trên tay dính máu không biết bao nhiêu người, ngay cả Âm Hà thần bí nhất cũng có vài sát thủ chết trên tay hắn, có lần còn khiến toàn bộ Âm Hà ảm đạm thất sắc. Sau đó ở Kỳ Lôi sơn, hắn bị vài chục cao thủ vây công, trọng thương bỏ trốn, không rõ sinh tử, không biết tung tích.

“Chấp Tán Quỷ.” Ly Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Vũ, cái lưng vốn còng giờ đã ưỡn thẳng: “Năm xưa không đánh với ngươi một trận đúng là tiếc nuối, hôm nay liệu có được đền bù?”

“Ngươi không chết nhưng đã bị trọng thương, hơn nữa tới giờ còn chưa lành hẳn, nếu không đòn vừa rồi đã mạnh hơn.” Tô Mộ Vũ cau mày.

“Năm xưa Âm Hà các ngươi bố trí cạm bẫy, sống sót rời khỏi địa ngục đó thì làm sao mà bình yên vô sự được.” Ly Thiên cười nhạt.

“Nhưng ngươi chạy từ trong địa ngục ra.” Tô Mộ Vũ nói.

Ly Thiên nhảy tới trước mặt Tô Mộ Vũ, xuất quyền đánh ra: “Bởi vì ta chính là địa ngục!”

Tô Mộ Vũ giơ kiếm lên đỡ nhưng nhưng bị năm đâm đánh lui!

Ly Thiên lại áp sát, lại xuất quyền.

“Nghe nói người tái hiện Thập Bát Kiếm Trận của Tô gia, ta muốn xem thử!” Ly Thiên lại áp sát.

Tô Mộ Vũ tiếp tục lui: “Muốn xem kiếm của ta, phải trả giá rất lớn.”

Ly Thiên cười nhạt, xuất quyền đánh nứt mặt đất, đá vụn bay tứ tung, kinh thiên động địa: “Trước mặt ta, còn lên giọng nổi gì.”

Đồng thái sư khẽ thở dài: “Ly Thiên, người cách ta quá xa.”

Ly Thiên cả kinh, đột nhiên quay đầu: “Không thể nào.” Hẳn là Sát Nhân Vương - Ly Thiên, cho dù sau lần trọng thương năm xưa công lực không còn như lúc trước nhưng vẫn còn tính cảnh giác của sát thủ. Vừa rồi hẳn đã xác nhận, xung quanh không còn sát thủ khác.

Song hẳn đã quên, Âm Hà có một gia tộc họ Mộ. Mộ gia giết người, trước nay luôn lặng lẽ không một tiếng động.

Một cô gái áo trắng xuất hiện bên cạnh Đồng thái sư, kèm theo đó là vài con bướm giấy lấp lóe ánh huỳnh quang. Giọng nói của cô gái vang lên lạnh nhạt: “Nô gia Mộ Lương Nguyệt, ra mắt Đồng thái sư.”

Đồng thái sư vẫn bình tĩnh như thường: “Chào cô.”

“Vốn dĩ chỉ có sát thủ như Tô gia chủ mới xứng lấy đi tính mạng vị đại nhân như Đồng thái sư.” Mộ Lương Nguyệt nhẹ giọng nói: “Nhưng đành chịu thôi, hôm nay thái sư phải chết.”

“Nhất định phải chết ư?” Đồng thái sư hỏi.

Mộ Lương Nguyệt giao dịch: “Đó là số mệnh của thái sư.”

Đồng thái sư cười nói: “Người không biết rồi. Ta sống được đến giờ là vì Đồng Chúc ta không tin vào số mệnh.”

Ly Thiên gầm lên một tiếng, định trở lại bên cạnh Đồng thái sư, thế nhưng kiếm của Tô Mộ Vũ đã ngăn trước mặt hắn.

Không ai dễ dàng thoát thân trước kiếm thế dày đặc của Chấp Tán Quý, cho dù là Sát Nhân Vương - Ly Thiên cũng không.

“Gấp lại sau.” Mộ Lương Nguyệt nhẹ nhàng vung ống tay áo, bướm bướm giấy theo gió bay ra.

“Rơi!” Một tiếng quát lớn vang lên từ phía trên.

Bướm giấy thật sự rơi xuống.

"Rơi! Rơi! Rơi!" Từng tiếng quát nối tiếp nhau.

Tất cả bướm giấy đều rơi xuống dưới đất.

Cho dù có một ngàn con bướm giấy đón gió bay lên, cũng sẽ bị người vừa đến đánh rơi xuống đất.

Bởi vì cô vốn tên là Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc!

Tiếng ngừng vang, thương lại tới!

Tư Không Thiên Lạc tay cầm trường thương, đâm từng nhát xuống, khuấy động bướm giấy đang rục rịch thành mảnh vụn.

Mộ Lương Nguyệt kinh hãi, vung ống tay áo, lập tức cuốn lấy thanh Ngân Nguyệt thương.

“Chỉ bằng người?” Tư Không Thiên Lạc nhướn mày, vung trường thương, xé tan ống tay áo.

“Cô Hư!” Mộ Lương Nguyệt quát khê.

“Đừng cô kiếc gì nữa!” Tư Không Thiên Lạc vùng thương phá hỏng:

“Phụ

thân ta là Thương Tiên từng phá tan Bách Quỷ Dạ Hành Cô Hư đại trận, cái thứ Cô Hư trận bất nhập lưu của người cũng dám khoe khoang trước mặt ta?”

Sau lưng Mộ Lương Nguyệt ướt đầm mồ hôi lạnh. Trước đây cô ả cũng từng gặp Tư Không Thiên Lạc, lúc đó Thiên Lạc chỉ vừa bước vào Kim Cương Phàm Cảnh. Nhưng bây giờ uy thế mỗi nhát thương rõ ràng là cao thủ Tiêu Dao Thiên Cảnh.

“Tô gia chủ.” Mộ Lương Nguyệt hô khê một tiếng, bướm giấy trong tay áo bay ra tán loạn, nhưng đều bị trường thương của Tư Không Thiên Lạc quét sạch.

Tô Mộ Vũ trong lòng lạnh lẽo, Ly Thiên ở phía đối diện mỉm cười lạnh lẽo.

Hóa ra là Ly Thiên vây khốn hãn chứ không phải hãn vây khốn Ly Thiên.

“Đi.” Thân hình Tô Mộ Vũ lóe lên, trở về bên cạnh cây dù, cắm lưỡi đao nhỏ vào trong.

“Đi?” Ly Thiên nhẹ nhàng vuốt ve bao tay màu đỏ tươi. “Không dễ vậy đâu.”

“Tô gia chủ!” Mộ Lương Nguyệt giật mạnh cổ áo, tháo chiếc áo trắng trên người ra. Tấm áo lập tức hóa thành vô số bướm bướm giấy bay về phía Đồng thái sư.

Trường thương của Thiên Lạc múa lên điên cuồng, ngăn phía trước Đồng thái sư, phá tan đồng bướm giấy thành mảnh vụn. Không con nào bay qua trường phong này được.

Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng đập một cái lên cán dù, một lưỡi đao nhỏ bắn ra, bay về phía Đồng thái sử.

Ly Thiên nhướn mày, lao nhanh tới, lại thấy Tô Mộ Vũ xoay người, cây dù ngăn trước mặt hắn.

“Cút ngay!” Ly Thiên xuất cước đá văng ra, lao tới bên cạnh Đồng thái sử.

Khi thanh kiếm kia sắp đâm vào lồng ngực thái sử, một tay hắn đã nắm chặt nó lại. Hắn búng nhẹ, lưỡi đao bắn ra, nhưng rơi vào khoảng không.

Tô Mộ Vũ và Mộ Lương Nguyệt đã nhân cơ hội này âm thầm bỏ trốn.

Đồng thái sử lau mồ hôi trên trán: “Đúng là kích thích.”

Vẻ hung ác âm độc trên mặt Ly Thiên từ từ biến mất, lại hóa thành quản gia câu nệ lúc trước: “Lão gia nói đùa rồi, chuyện kích thích như vậy nên ít xảy ra thôi.”

Tư Không Thiên Lạc buông trường thương: “Lá gan của Âm Hà đúng là quá lớn, dám ám sát cả thái sử?”

Đồng thái sử: “Đúng vậy, không ngờ lại tới giết ta. Đúng là to gan.”

Quản gia gật đầu một cái: “Để tiểu nhân cho người thăm dò, xem rốt cuộc ai có lá gan lớn đến vậy.”

Đồng thái sử lắc đầu: “Không cần, nếu vị cô nương tên Thiên Lạc này tới đây, chắc hẳn Vĩnh An Vương điện hạ đã biết câu trả lời.”

Chương 341: Quân đạo bá đạo

“Âm Hà tới ám sát Đồng thái sử?” Diệp Nhược Y nghe Tư Không Thiên Lạc đưa tin về, kinh hãi tới nhảy dựng lên: “Thật quá càn rỡ.”

“Ai cũng biết Đồng thái sử không can thiệp vào tranh chấp, trước nay chưa bao giờ ủng hộ hoàng tử nào. Năm xưa trước khi Minh Đức Đế

đăng cơ đã vậy, bây giờ cũng thế. Giết ông ta không ảnh hưởng tới tranh đoạt ngôi báu nhưng lại khiến toàn bộ triều đình và thiên hạ đều dính một đòn nặng.” Tiêu Sắt nói.

Diệp Nhược Y cau mày: “Chẳng lẽ hôm đó Đồng thái sư tới Thiên Kim Thai dự tiệc nên bọn chúng cho rằng Đồng thái sư đứng về phía chúng ta?”

“Nếu bọn chúng ngây thơ như vậy đã chẳng thể sống được đến bây giờ.

Căn cứ theo tin tức trước kia của người, Âm Hà bị Bạch Vương lôi kéo?”

Tiêu Sắt đáp.

“Đúng vậy, bất luận chặn đánh Lý Hàn Y ở núi Lạc Lôi hay Đường gia bảo cố gắng hủy diệt Lôi môn, quanh đó đều xuất hiện bóng dáng vị Bạch Vương bịt khăn trắng. Chắc Âm Hà bị hãm lôi kéo, thế nhưng...”
Diệp Nhược Y lấy làm khó hiểu: “Với tính cách của Bạch Vương Tiêu Sùng, hẳn sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Đúng là sẽ không. Khi còn bé ta từng đi học trong Tắc Hạ học cung. Khi đó tiên sinh tế tửu chính là Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên dùng tên giả. Ông ấy từng bảo chúng ta chọn đạo để vương của mình. Nhị ca chọn theo quân đạo, cái gọi là quân đạo chính là trọng đức hạnh, giảng nhân nghĩa, dùng hiền đức thu phục người. Còn lão thất chọn theo bá đạo, bá đạo vốn là vua trong thời loạn lạc, lấy võ phục người, lấy đao thi pháp; nhưng lão thất lại nói bất luận triều đại nào đều là thời loạn lạc. Song Tạ Tuyên không trách hãm. Tuy vì đế vị nên nhị ca luôn ngăn cản ta vào kinh nhưng hẳn sẽ không ruồng bỏ quân đạo của mình, chắc chắn hẳn không giết thái sư.” Tiêu Sắt gật đầu.

“Năm đó người chọn đạo gì?” Diệp Nhược Y tò mò hỏi.

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Ta chọn đạo hiệp khách.”

“Đạo hiệp khách?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Cầm kiếm tung hoành giang hồ, say rượu trên lầu cao. Năm đó ta mới mười một tuổi, đó là chuyện ta muốn làm nhất lúc bấy giờ.” Tiêu Sắt gõ nhẹ tay lên bàn.

Diệp Nhược Y cười nói: “Nghe giống mấy lời của Lôi Vô Kiệt.”

“Ta nghe có người nhắc đến mình.” Lôi Vô Kiệt nhanh chóng bước vào:

“Diệp cô nương gọi ta làm gì?”

Diệp Nhược Y mỉm cười yêu kiều: “Chẳng qua nghe Tiêu Sắt kể chuyện hồi bé, cảm thấy có vẻ giống người.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc nhìn Tiêu Sắt lưỡi biếng ngồi đó, khinh thường nói:

“Cái tên ông cụ non này mà giống ta á?”

“Ông cụ non?” Diệp Nhược Y che miệng cười trộm.

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Người nhìn hẩn xem, lúc nào cũng giữ cái vẻ lưỡi biếng như chó ấy, không phải ông cụ non thì là gì?”

“Vớ vẩn.” Tiêu Sắt ngáp một cái, ra vẻ không muốn để ý tới hẩn.

“Công tử, có khách tới.” Từ quản gia đứng ngoài sảnh chính, cung kính nói.

“Khách nhà ai?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Là vị tiểu thần y đang chữa bệnh cho bộ hạ và tam công tử của Thanh Châu Mộc gia.” Từ quản gia đáp.

Tiêu Sắt gật đầu: “Cho họ vào đi.”

Hoa Cầm thần nhiên đi đằng trước, Mộc Xuân Phong cống một hòm thuốc nhỏ hùng hục theo phía sau. Cảnh tượng này khiến đám người Tiêu Sắt ngây ngốc.

“Chẳng biết lão gia tử của Thanh Châu Mộc gia mà thấy cái đức hạnh này của Mộc Xuân Phong, liệu có còn muốn trao chức gia chủ cho hẳn không.”

Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

“Hoa thần y.” Tiêu Sắt đứng dậy chào.

Hoa Cầm nhướn mày: “Nghe như kiểu gọi một lão già vậy?”

“Gọi sư phụ ta là thần y thôi.” Mộc Xuân Phong hắng giọng một cái.

Hoa Cầm rất hài lòng với câu này của Mộc Xuân Phong, nhón chân lên vỗ

vai Mộc Xuân Phong một cái: “Nói hay lắm.”

Mộc Xuân Phong vội vàng cúi người theo động tác của Hoa Cầm: “Cảm ơn sư phụ đã khen.”

Mọi người xung quanh thấy cảnh này không khỏi nổi da gà, Lôi Vô Kiệt giễu cợt: “Năm xưa gặp Mộc huynh trên thuyền, chỉ thấy phong lưu phóng khoáng. Hôm nay gặp lại mới thấy Mộc huynh trong phương diện nịnh nọt, cũng rất có thiên phú.”

Hoa Cầm quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lôi Vô Kiệt một cái, tay rung nhẹ.

Lôi Vô Kiệt cười he he, mũi châm bạc nhỏ bé tan thành nước trước mặt hắn: “Thần y, ta không còn là bệnh nhân trong Kiếm Tâm trùng nữa, lại muốn châm vào huyết cam của ta à?”

Hoa Cầm giận tới giậm chân một cái: “Chúng ta đi!”

Diệp Nhược Y thở dài: “Lôi Vô Kiệt, người cùng tuổi với thần y à?”

“Sư phụ, chúng ta không chấp hấn.” Mộc Xuân Phong vội vàng kéo Hoa Cầm lại.

Tiêu Sắt đi tới: “Thần y, gần đây bệnh của phụ hoàng ta sao rồi?”

“Tâm bệnh chưa trừ, bách bệnh khó chữa. Ta đã chữa khỏi cho phụ hoàng ngươi, nhưng nó luôn tái phát, e rằng chuyện trong lòng không bỏ xuống được. Nhưng ta nghi ngờ, trong cung còn ẩn giấu một vị thần y.”
Hoa Cầm

cau mày nói ra suy đoán của mình. “E rằng bệnh tình của bệ hạ tái phát nhiều lần có liên quan tới hấn.”

“Có người đang hạ độc?” Tiêu Sắt cả kinh.

“Nếu là hạ độc chắc chắn ta đã phát hiện, là một cách rất vi diệu, ta cũng khó lòng mô tả.” Hoa Cầm thở dài: “Mấy hôm trước ta phát hiện trong đồ

ăn có điểm mờ ám, hôm qua lại tìm thấy thuốc lạ trong khi xông hương.

Hôm nay trước khi ra ngoài phát hiện trên giường của hoàng đế bệ hạ có con bọ cạp nhỏ. Cứu một người cần thời gian rất lâu, nhưng giết người chỉ

cần một khắc.”

“Quý Y Dạ Nha.” Diệp Nhược Y nghĩ tới một cái tên.

“Ta cũng nghĩ tới vị sư thúc chưa từng gặp mặt này.” Hoa Cầm lắc đầu:

“Tuy ta sẽ tăng cường cảnh giác, chắc chắn sẽ bảo vệ phụ hoàng của ngươi không gặp vấn đề gì; nhưng ngươi phải tìm ra vị sư thúc này của ta. Ta còn phải về nhà, Thiên Khải thành quá buồn chán.”

“Thanh Châu Vân Gian rất thú vị!” Mộc Xuân Phong vội vàng nói.

Hoa Cầm lườm hấn một cái, lại nhìn Tiêu Sắt: “Còn một việc.”

“Chuyện gì?”

“Có một người trông như học sinh tới tìm ta, nhưng ta nghe người khác gọi hắn là công công gì đó, tuy ta cảm thấy không giống lắm. Hắn nhờ ta tới xem bệnh cho một người, ta không biết có nên đáp ứng không. Ta hỏi Lan Nguyệt Hầu, hắn lại bảo ta tới hỏi người.”

“Tổng quản chương sách Cần Ngọc công công.” Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt nhìn nhau. “Hắn muốn người chữa cho ai?”

“Hắn nói là một người mù, khi còn bé uống một chén nước của người khác, sau đó không nhìn được. Bây giờ đã hơn hai mươi năm, không biết ta có chữa được không.” Hoa Cẩm nói.

"Bạch Vương Tiêu Sùng." Diệp Nhược Y cau mày.

“Người có chữa được không?” Tiêu Sắt hỏi.

Hoa Cẩm suy nghĩ một chút: “Nếu mới mù không bao lâu, ta thì châm ép độc ra là được. Nhưng đã mù hai mươi năm, có lẽ phải đổi một đôi mắt mới được.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Thần y, người đang nói đùa ư? Mắt cũng đổi được à?”

Hoa Cẩm lười để ý tới hắn, trực tiếp hỏi Tiêu Sắt: “Người nói đi, chữa hay không?”

“Người là thầy thuốc, chữa bệnh cứu người vốn là chuyện người nên làm.

Huống chi người kia rất nhiều tiền, không sợ không trả được tiền xem bệnh cho người. Nếu người chữa được...” Tiêu Sắt vừa nói đến đây lại bị

Diệp Nhược Y ngắt lời: “Tiêu Sắt, không được!”

Tiêu Sắt xoa tay: “Không sao. Nhưng khi người chữa nhớ nói, là ta bảo người tới.”

Chương 342: Băng cơ tuyết nữ

Tư Không Thiên Lạc lười tính toán có hay không với Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt, một mình ngồi trên nóc nhà. Rất nhiều ngày nhiều đêm trước cô cũng nằm trên nóc nhà của Tuyết Nguyệt thành như vậy, ngắm trăng tròn bay lên trên đỉnh Thương Sơn. Lúc đó cô rất tò mò liệu Thiên Khải thành trông như thế nào, nhưng khi thật sự tới nơi mới phát hiện Thiên Khải thành thật ra không tốt chút nào.

“Lúc nào mới về được đây.” Tư Không Thiên Lạc nhìn về xa xăm lăm lăm, đột nhiên trông thấy phía xa dường như có một bóng người hạ xuống Vĩnh An Vương phủ. Tư Không Thiên Lạc nắm chặt Tư Không Thiên Lạc, hạ

giọng mắng: “Đúng là đám ruồi bọ đuổi cũng không đi.”

Người nọ sau khi hạ xuống Vĩnh An Vương phủ bèn lao nhanh theo hướng sảnh chính, dọc đường tránh tất cả những thủ vệ, ngay lúc sắp bước vào sảnh chính lại bị một mũi thương cản đường. Tư Không Thiên Lạc khoanh

tay đứng trên mái hiên, cúi người nhìn kẻ bên dưới: “Một cô gái xinh đẹp như vậy, sao lại phải làm sát thủ?”

Người tới mặc áo lông cáo màu trắng, mái tóc cũng trắng như tuyết, dung nhan tuyệt sắc nhưng lạnh lùng, cô ngẩng đầu lên lạnh nhạt nhìn Tư

Không Thiên Lạc: “Chu Tước.”

Tư Không Thiên Lạc tung người nhảy một cái, mũi chân giẫm lên cán thương, ngạo nghễ nhìn cô gái: “Ám Hà các người đều thích dùng danh danh hiệu gọi nhau à? Đúng, ta là Chu Tước, người là gì?”

“Bạch Hổ.” Cô gái lạnh lùng đáp.

Tư Không Thiên Lạc nhìn cô gái toàn thân trắng toát như tuyết, mỉm cười:

“Cũng hợp với người.” Ánh mắt cô đột nhiên lạnh đi, xuất cước đá thẳng tới, Ngân Nguyệt thương đâm về phía cô gái.

Cô gái kia nghiêng người, một thanh trường côn bên hông vung ra, đánh bay trường thương về: “Võ công không tệ, đầu óc không tốt.”

Tư Không Thiên Lạc cầm lại trường thương: “Bạch Hổ? Đợi đã, Bạch Hổ?

Là Bạch Hổ trong Thanh Long Bạch Hổ?”

Cô gái thu trường côn: “Không phải ngu ngốc như Lôi Vô Kiệt thì là cô gái kích động như người, bên cạnh Tiêu Sắt không có Tứ Thủ Hộ bình thường một chút à?”

“Chẳng phải còn có người à?” Tiêu Sắt và những người khác nghe động tĩnh, đi từ trong sảnh chính ra.

Cô gái này đương nhiên là đường chủ đương nhiệm của Bách Hiếu đường, Cơ Tuyết, cũng là Bạch Hổ hiện tại trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ. Cô lạnh lùng nhìn Tiêu Sắt: “Nơi này thật náo nhiệt.”

Tư Không Thiên Lạc thu trường thương, bất mãn nói: “Đã để cửa lớn còn không vào, còn chơi trò lén lút lút này, thế thì trách ai?”

“Ta đi từ cửa lớn vào? Người có biết bây giờ trong Thiên Khải thành có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa đấy không?” Cơ Tuyết khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Sắt mỉm cười: “Vào đi đã.” Hắn xoay người đi vào sảnh chính nhưng lại thấy Mộc Xuân Phong đứng ngây ngốc tại chỗ: “Mộc huynh, sao thế?”

Mộc Xuân Phong hạ giọng, lẩm bẩm: "Kỳ hình dã, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phật hề

nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết."

(Hình dáng của nàng,

Nhẹ nhàng như chim hồng bay,

Uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu,

Tươi rạng như tùng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp,

Phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên.

Trích trong Lạc Thần Phú của Tào Thực, nguồn bản dịch thơ:
www.thivien.net)

“Người lẩm bẩm cái gì đấy?” Hoa Cầm vỗ lưng hắn một cái.

Mộc Xuân Phong đi tới, ngăn trước mặt Cơ Tuyết: “Vị cô nương này, ta là Mộc Xuân Phong của Thanh Châu Mộc gia, hân hạnh được gặp mặt.”

Cơ Tuyết nhìn hắn, khẽ cau mày: “Ta biết.”

Mộc Xuân Phong vui mừng: “Hóa ra ta đã nổi tiếng như vậy.”

“Viên minh châu người tặng bị đứa nhóc đem bán với giá hai trăm lượng bạc.” Cơ Tuyết đột nhiên nói.

Mộc Xuân Phong sửng sốt, nhanh chóng phản ứng lại: “Hai trăm lượng?

Viên Đông Hải Dạ Minh Châu đó là vật báu chốn nhân gian, hai vạn còn tạm!”

“Thanh Châu Mộc gia đúng là đời sau phá của hơn đời trước.” Cơ Tuyết tiếp tục bước tới nhưng lại bị Mộc Xuân Phong giơ tay ngăn lại, cô bức tức nhìn hẳn: “Có chuyện gì?”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Nhưng ta còn chưa biết tên cô nương.”

“Cơ Tuyết.” Cơ Tuyết gằn từng chữ một.

Mộc Xuân Phong lập tức vỗ tay một cái: “Tên rất hay, rất hợp với cô nương. Hướng tử nhân băng tuyết cơ phu, tịnh trang hỉ tác mai hoa diện.

Ký tình cao viễn. Bất dữ phạm trần nhiễm. Cơ Tuyết, đẹp thay đẹp thay...”

(Tạm dịch: Ngắm mỹ nhân làn da tựa tuyết,

Trang điểm vào khác nào nhành mai

Tình yêu cao vợi. Không nhuộm phạm trần)

“Mộc công tử.” Cơ Tuyết thở dài: “Ta biết người học hành uyên bác, nhưng có thể không đọc thơ trước mặt ta được không?”

“Ta hôm nay hai mươi mốt.” Mộc Xuân Phong tiếp tục nói: “Chẳng hay cô nương bao nhiêu tuổi, đã lập gia đình chưa. À mà, ta còn chưa có hôn thê...”

“Mau tránh ra!” Cơ Tuyết giơ gậy, đánh bay tên Mộc Xuân Phong lảo nhăm ra ngoài.

Hoa Cẩm xoay người về sảnh chính, giả bộ tên đồ đệ này không liên quan gì tới mình.

Lôi Vô Kiệt thở dài tới đỡ hẳn: “Người không hỏi trước xem người ta là ai, không dễ chọc đâu.”

Tư Không Thiên Lạc nhìn vẻ mặt của Tiêu Sắt khi nói chuyện với cô gái này, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, dường như thân thiết hơn người bình thường nhiều. Diệp Nhược Y đi tới bên cạnh cô, cười nói:

“Bọn họ

quen nhau từ nhỏ, phụ thân của Cơ Tuyết là sư phụ của Tiêu Sắt, là người thiết nhất với Tiêu Sắt trên thế giới này, thậm chí thân hơn cả hân và hoàng đế bệ hạ. Tóm lại hân đối với Cơ Tuyết có hơi khác.”

“À.” Tư Không Thiên Lạc vẫn không vui.

“Nhưng hân đối với cô, mới thật sự là khác.” Diệp Nhược Y trở lại sánh chính.

Tư Không Thiên Lạc ngây ra tại chỗ, lẩm bẩm: “Ta cũng... khác ư?”

“Cô nương, Cơ Tuyết cô nương đâu?” Mộc Xuân Phong được Lôi Vô Kiệt đỡ về.

Tư Không Thiên Lạc quay sang hỏi hân: “Mộc công tử, vị Cơ Tuyết cô nương này đẹp đến vậy sao?”

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Nữ tử trên thế gian này, ta chưa từng thấy có ai đẹp hơn cô ấy. Người đẹp ngoảnh đầu giữa chúng nhân, bỗng thấy nữ nhân trên thế gian như bụi đất.”

“Bụi đất?” Tư Không Thiên Lạc xiết chặt trường thương.

“Bụi đất!” Mộc Xuân Phong đáp rất khí phách.

Tư Không Thiên Lạc vung tay lên, lại đánh văng Mộc Xuân Phong ra ngoài. Lôi Vô Kiệt thở dài, đành buông tay bỏ mặc: “Ta không biết nhiều thơ như ngươi, ta chỉ biết một câu. Trời gây nghiệt còn có thể sống, tự gây nghiệt thì không thể sống!”

Tiêu Sắt trở lại sảnh chính, hỏi Cơ Tuyết: “Lần này người đột nhiên tới, chẳng lẽ có tin về vật kia?”

Cơ Tuyết gật đầu: “Đúng là có tin tức, nhưng ta chỉ có thể nói tin này cho một mình người.”

Diệp Nhược Y và Tiêu Sắt nhìn nhau, Tư Không Thiên Lạc bất mãn nói:

“Ta cũng không được nghe?”

Cơ Tuyết vẫn khẳng khái: “Đúng.”

Diệp Nhược Y thở dài: “Cho ta một lý do.”

Cơ Tuyết nhìn Tiêu Sắt: “Chắc phụ thân ta đã dạy người, tin tức quan trọng nhất chỉ nên cho người cần phải biết. Tin tức này, chỉ nên để người biết, ta biết.”

Tiêu Sắt còn chưa kịp lên tiếng, Diệp Nhược Y đã mở miệng trước: “Được.”

Cơ Tuyết gật đầu: “Người rất tốt, may là bên cạnh Tiêu Sắt còn có một người đáng tin. Có điều, chỗ ta có một tin mà mọi người đều được biết.

Không chỉ các người, toàn bộ thiên hạ sẽ nhanh chóng biết thôi.” Cô phất ống tay áo, đã lấy ra một cuộn sách.

Lóng lánh ánh kim.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Chẳng lẽ đây là Kim Bảng?”

Giang hồ phong ba tĩnh, Kim Bảng luận võ danh.

Lần trước Kim Bảng được công bố, bọn họ lại đang trên biển nên bỏ lỡ mất.

Lần công bố Kim Bảng này, rốt cuộc bọn họ cũng được tự mắt chứng kiến.

Chương 343: Kim Bảng lại bình thiên hạ

“Đây là Kim Bảng ư?” Lôi Vô Kiệt cao giọng hô, đây là Kim Bảng mà hắn nghe danh từ nhỏ đến lớn. Bất luận thiếu niên cao thủ lần đầu rời nhà tranh hay đại sư võ học thành danh đã lâu, không ai tránh được đánh giá trên tờ Kim Bảng này. Nguyên vọng của hắn từ nhỏ đến lớn luôn là trên Kim Bảng sẽ xuất hiện tên của mình. Mà Kim Bảng sau khi biến mất nhiều năm lại xuất hiện trở lại, hắn thật sự vào bảng, đáng tiếc là không được tận mắt chứng kiến. Hôm nay thấy Kim Bảng đang ngay trước mắt, hắn khó nén nổi kích động trong lòng.

Tiêu Sắt mỉm cười: “Được đường chủ Bách Hiếu đường đích thân tới ban bảng, thật vinh hạnh.”

“Không cần vinh hạnh.” Cơ Tuyết kéo Kim Bảng ra. “Tuy chúng ta có quan hệ từ trước nhưng Kim Bảng trước nay luôn công bằng, các người cũng không được thiên vị gì cả. Mời các vị xem bảng!”

Bảng thứ nhất trong Kim Bảng, Bách Binh bảng.

Kiểm Tâm trùng cũng xếp hạng kiếm phổ, nhưng bọn họ chỉ bàn về kiếm, còn Bách Binh bảng lại bình phẩm về người.

Bách Binh, thương là vương. Cái tên đầu tiên không hề thay đổi, khoe miệng Tư Không Thiên Lạc hơi nhếch lên.

Thương Tiên, Tư Không Trường Phong, cầm thương: Ô Nguyệt thương.

Dưới thương là tới kiếm.

Kiểm Tiên,

Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, cầm kiếm: Cửu Ca.

Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên, cầm kiếm: Vạn Quyển Thư.

Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên, cầm kiếm: Phá Quân.

Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, cầm kiếm: Thiết Mã Băng Hà, Đào Hoa.

Lôi Kiếm Tiên - Lôi Oanh, cầm kiếm: Sát Lôi.

Vô Song Kiếm Tiên - Vô Song, cầm kiếm: Vô Song Kiếm Hạp.

“Lôi Oanh sư phụ cũng trở thành Kiếm Tiên rồi.” Lôi Vô Kiệt vui vẻ nói.

Tiêu Sắt và Diệp Nhược Y cau mày, trên Kiếm Tiên bảng xuất hiện sáu vị

Kiếm Tiên, sau khi Đạo Kiếm Tiên về trời Lôi Vô Kiệt thay thế vị trí của hắn, đây là chuyện bọn họ đã nghĩ đến từ trước. Chỉ có điều vị Kiếm Tiên thứ sáu lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Thành chủ vừa nhậm chức của

Vô Song thành, Vô Song có thể mở Vô Song Kiếm Hạp, sau này đương nhiên sẽ vượt qua Tống Yến Hồi, nhưng còn trẻ như vậy đã trở thành Kiếm Tiên...

“Tiểu tử kia đã thành Kiếm Tiên rồi, lợi hại, lợi hại.” Chỉ có Lôi Vô Kiệt tâm tư đơn thuần thật lòng tán thưởng.

Đạo Tiên,

Bá Dao - Đạm Đài Phá, cầm đao: Kỳ Lân Nha.

Quỷ Dao - Trích Nguyệt Quân, cầm đao: Âm Dương.

Ôn Nhu Dao - Tô Vũ Lạc, cầm đao: Trì Lạc.

Đạo Tiên Bảng không thay đổi gì, vẫn là Bắc Ly chiếm Kiếm Tiên bảng, Nam Quyết giữ Đạo Tiên bảng.

Những cái tên bên dưới cũng không hề thay đổi.

Chỉ có dòng cuối cùng viết, Tửu Tiên - Bách Lý Đông Quân, rồi thế xóa bảng.

Rời thế khác với tạ thế, cái gọi rời thế có nghĩa là rời khỏi giang hồ, đã rời khỏi giang hồ thì không cần vào võ bảng nữa.

“Chuyện này cũng phải nói cho thiên hạ biết à?” Tiêu Sắt hỏi.

Cơ Tuyết bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ người muốn nói với toàn thiên hạ Bách Lý Đông Quân chết rồi à?”

Bảng thứ hai trong Kim Bảng, Lương Ngọc bảng. Trước đây Đường Liên, Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc đều đã xuất hiện trên bảng, đây cũng là bảng mà bọn họ có cơ hội tiến vào nhất trong thời điểm này. Còn điều Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc mong đợi là liệu thứ hạng của bọn họ

có tiến triển gì không.

Lôi Vô Kiệt lập tức trợn tròn hai mắt nhìn tấm bảng, ghi nhớ từng cái tên trên đó.

“Hạng tám Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Tạ Yên Thụ.” Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng: “Hóa ra tên kia tài năng như vậy.”

Thiếu niên luôn ăn bánh bao dưới tầng chót của Đăng Thiên các, bây giờ chỉ vừa bước chân vào giang hồ, vừa bộc lộ tài năng đã được xếp vào Lương Ngọc bảng, xem ra hôm đó xuất thủ dưới Đăng Thiên các không uổng công.

“Hạng bảy Lương Ngọc bảng, Ôn gia Ôn Lương.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút: “Là Ôn Lương đã tới Lôi gia bảo hôm đó? Người của Ôn gia cũng được xếp vào Lương Ngọc bảng à?”

Từ trước đến nay Lương Ngọc bảng luôn xếp hạng theo võ lực, tuy Ôn gia được tôn là độc bộ thiên hạ, khiến người trong giang hồ nghe danh mà sợ

hãi, nhưng từ trước đến nay võ công không phải sở trường của họ. Cho nên đã lâu lắm rồi không có người của Ôn gia xuất hiện trong Kim Bảng.

“Hạng sáu Lương Ngọc bảng, Đường môn Đường Trạch.” Lôi Vô Kiệt nghe qua cái tên này, lần trước còn xếp hạng trước hẳn.” Sử tử, tên này bị

chúng ta vượt qua rồi.”

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Có lẽ là người rời bảng?”

“Hạng năm Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Tư Không Thiên Lạc.” Lôi Vô Kiệt không buồn để ý tới Tiêu Sắt, tiếp tục đọc: “Sử tử, không tệ. Chẳng lẽ ta hạng tư? Hạng tư đệ tử núi Thanh Thành, Lý Phàm Tùng.

Tên này tiến bộ nhanh thật! Ta ta ta ta, thấy ta rồi, ta là hạng ba. Hạng ba Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lôi gia bảo, Kiếm Tâm trùng, Lôi Vô Kiệt. Danh hiệu của ta dài thật, uy phong chưa, bá đạo chưa?

Ta được hạng ba rồi!”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nói với Cơ Tuyết: “Có hối hận vì xếp hẳn vào Lương Ngọc bảng không? Hay là người mở một Ngu Ngốc bảng, cho hẳn hạng đầu đi?”

Cơ Tuyết lắc đầu: “Tâm tính thiếu niên, phải tăng một hạng mới được.”

“Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Lạc Minh Hiên.” Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Lên thẳng hạng nhất?”

Lần này không chỉ Lôi Vô Kiệt, mọi người trong sảnh đều kinh ngạc.
Mấy tháng trước Lạc Minh Hiên còn xếp cuối Lương Ngọc bảng, chỉ trong thời gian ngắn đã lên hạng đầu? Huống chi thời gian vừa qua cả Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đều tiến bộ thần tốc, bước chân vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, rốt cuộc Lạc Minh Hiên xảy ra chuyện gì mà tiến bộ như vậy?

"Tiên Nhân Lục Bác thuật?" Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt nhìn nhau, "Hắn ngộ ra rồi?"

Tiêu Sắt gật đầu một cái: "Chắc vậy."

"Nếu nhảy qua hạng hai trực tiếp lên hạng nhất, vậy chắc còn một vị hạng nhất nữa? Là Vô Tâm trước đây hay là Vô Song?" Lôi Vô Kiệt nhìn xuống bên dưới, đột nhiên sửng sốt, lại quay sang Tiêu Sắt: "Sao lại là người?"

Hạng nhất Lương Ngọc bảng, đệ tử Tuyết Nguyệt thành, Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhún vai một cái nhìn Cơ Tuyết: "Chỉ là Lương Ngọc bảng?"

Cơ Tuyết gật đầu một cái: "Lần trước ta thử giao thủ với người, với cảnh giới bây giờ của người, chỉ xứng với Lương Ngọc bảng."

Tiêu Sắt thở dài: "Hiếm khi tái xuất giang hồ, không ngờ lại kém hơn người khác một chút. Chắc vị đứng đầu Lương Ngọc bảng vừa vào Kiếm Tiên, cho nên đứng trong Quan Tuyết bảng? Trong nhóm thứ mấy?"

"Người xem tiếp là biết, chỉ có điều chắc người không thấy được tên Vô Tâm cũng đứng đầu Lương Ngọc bảng lần trước rồi." Cơ Tuyết thở dài:

"Sau khi hắn bước vào Thiên Khải, ta cũng không rõ hành tung của hắn, đến giờ vẫn không tìm được."

"Với năng lực của Bách Hiếu đường mà không tìm được à?" Tiêu Sắt cau mày.

“Tuy tổng đường của Bách Hiếu đường ở Thiên Khải thành, nhưng nơi chúng ta khó tra tin nhất lại chính là tòa thành này. Trong thành này có rất nhiều nơi mà dẫu là Bách Hiếu đường cũng không cách nào đặt chân vào.”

Cơ Tuyết âm u nói.

“Hoàng cung.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Có lẽ còn nhiều nơi hơn.” Cơ Tuyết nói đầy ẩn ý.

“Yên tâm đi, với bản lĩnh của hòa thượng đó chỉ có người khác chịu thiệt thôi.” Lôi Vô Kiệt bước tới vỗ vai Tiêu Sắt, thật ra trong lòng hắn cũng thấp thỏm bất an, nhưng cố cười nói: “Chúng ta xem bảng tiếp đi.”

Chương 344: Quan tuyệt thiên hạ

Bảng thứ ba trong Kim Bảng, quan tuyệt thiên hạ - Quan Tuyệt bảng.

Tấm bảng bị niêm phong đã được mở trở lại. Quan Tuyệt bảng, sau vài tháng gần gũi sẽ thay đổi ra sao?

“Nếu người nói Bách Lý thành chủ sẽ rời bảng, như vậy Mạc Y đang bế quan cũng sẽ rời bảng. Hai hạng đầu đều rời Quan Tuyệt bảng, vậy ai sẽ thay vị trí của bọn họ?” Diệp Nhược Y cũng cẩn thận quan sát Kim Bảng trước mặt.

“Nhóm thứ tư trong Quan Tuyệt bảng.” Lôi Vô Kiệt lẩm nhẩm: “Nhan Chiến Thiên, Đạm Đài Phá, Lôi Oanh, Vô Song. Sư phụ, sư phụ vào Bách Bình bảng, còn vào cả Quan Tuyệt bảng nữa! Đợi đã, hàng chữ nhỏ đằng sau là gì?”

Cơ Tuyết khẽ mỉm cười: “Là lời bình mà Bách Hiếu đường viết.”

Nhan Chiến Thiên: Dùng nội dưỡng kiếm, một kiếm có thể phá vạn quân, khí thế thiên hạ vô song, nên vào nhóm thứ tư.

Đạm Đài Phá: Bá đao khai thiên, hủy thiên diệt địa, đao khách trong thiên hạ đều phải né tránh lưỡi đao sắc này, nên vào nhóm thứ tư.

Lôi Oanh: Tìm được danh kiếm, ngộ được kiếm đạo, kết hợp thuật hỏa khí của Lôi môn với kiếm đạo, trở thành kiếm tông trong thế hệ này, nên vào nhóm thứ tư.

Vô Song: Một trăm năm sau thành chủ đời đầu của Vô Song thành mới có người mở được Vô Song Kiếm Hạp, có thể ngự mười hai kiếm, ngự thêm một kiếm, thiên hạ khó tìm ra địch thủ, nên vào nhóm thứ tư.

“Vô Song.” Tiêu Sắt lăm bẫm nhớ lại cái tên này: “Đã điều khiển được cả

mười hai thanh phi kiếm rồi.”

Lôi Vô Kiệt cau mày: “Lần sau gặp hẳn nhất định phải tỷ thí một trận mới được. Đúng rồi Ly Thiên và Tạ Tuyên tiền bối lên bảng lần trước thì sao?”

“Gần đây Ly Thiên từng xuất thủ, căn cứ tình hình giao chiến ngày hôm đó, trước mắt cảnh giới của Ly Thiên đang hạ thấp, tuy vẫn là cao thủ

Thiên Cảnh nhưng không đủ sánh vai với các cao thủ trên Quan Tuyết bảng, cho nên rời khỏi bảng. Còn Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên, người cứ xem tiếp đi.” Cơ Tuyết lạnh nhạt nói.

“Nhóm thứ ba trong Quan Tuyết bảng, Tạ Tuyên, Trích Nguyệt Quân, Lôi Vân Hạc.”

Tạ Tuyên: Không cần tục danh, không cần danh kiếm, nhưng lại được tôn là danh sĩ, kiếm khí thoát tục, công tử như ngọc. Nên vào nhóm thứ ba.

Trích Nguyệt Quân: Không thấy bóng người, không thấy ánh đao, giết người vô hình, rời đi vô tung. Nên vào nhóm thứ ba.

Lôi Vân Hạc: Hạc trong tầng mây, dẫn sét chín tầng trời, tuyệt kỹ trên trần gian, tái hiện tại giang hồ. Nên vào nhóm thứ ba.

Tạ Tuyên tăng hạng lên nhóm trên, vào nhóm thứ ba. Còn trong Giang Nam Lôi môn hiện tại, lần trước Lôi Vân Hạc còn chưa vào bảng, lần này nhảy thẳng lên nhóm thứ ba, mà hai người vốn trong nhóm thứ ba...

“Nhóm thứ hai trong Quan Tuyệt bảng, Đường Liên Nguyệt, Tư Không Trường Phong.”

Đường Liên Nguyệt: Kỳ tài đệ nhất Đường môn trong trăm năm qua, chấn chỉnh giang hồ, vén màn phong vân. Nên vào nhóm thứ hai.

Tư Không Trường Phong: Thương thuật đệ nhất thiên hạ, mưu trí tuyệt luân, dùng cả giang hồ làm bàn cờ, bảo vệ vị thế đệ nhất thiên hạ của Tuyệt Nguyệt thành. Nên vào nhóm thứ hai.

“Quả nhiên phụ thân đã vào nhóm thứ hai.” Tư Không Thiên Lạc hạ giọng nói.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt hỏi.

Tư Không Thiên Lạc khẽ cau mày, có vẻ không vui. “Sau khi chúng ta từ hải đảo trở về, ông ấy thường xuyên bế quan luyện công. Ông ấy nói bây giờ nhị thành chủ đang bị thương nặng, đại thành chủ tạm thời không trở về, ông ấy chỉ trong nhóm thứ ba không đủ chống đỡ cho Tuyệt Nguyệt thành làm đệ nhất thiên hạ, cần tiến thêm một bước mới được. Có điều...”

“Có điều tuy ông ấy vào nhóm thứ hai, nhưng người vốn trong nhóm thứ hai.” Tiêu Sắt xem xuống dưới: “Đã rời khỏi nhóm.”

Đứng đầu Quan Tuyệt bảng, Mộ Lương thành, Lạc Thanh Dương.

Lạc Thanh Dương: Tiên nhân nhắm mắt rời trần gian, Bách Ly ở lại chẳng quay về, đôi mắt khắp thiên hạ, không ai địch nổi người. Nên lên hạng đầu.

“Tiên nhân Mạc Y bế quan mười năm, sẽ không bước chân vào giang hồ.

Bách Lý Đông Quân bầu bạn với hắc, cũng không trở về. Toàn bộ thiên hạ

này còn có ai thắng được vị Kiếm Tiên thế lương này?” Diệp Nhược Y hỏi.

Cơ Tuyết gật đầu: “Ít nhất theo tình báo hiện tại của Bách Hiểu đường, thực lực của Tư Không Thiên Lạc và Đường Liên Nguyệt còn kém Lạc Thanh Dương một chút.”

Vô Song thành.

Vô Song ngồi trên tường thành ngắm người.

Lô Ngọc Địch ngồi phía sau hắc nhìn tờ danh sách. Khi hắc lên đường ngăn cản Tiêu Sắt đã đấu với các đệ tử Tuyết Nguyệt thành một trận, kết quả bị đối phương đánh cho thất bại thảm hại, đến giờ tay vẫn phải cầm gậy chống.

“Sự đệ, người vào Quan Tuyết bang rồi.” Lô Ngọc Địch lặng lẽ nói.

Lúc này trong Vô Song thành tiếng hoan hô đầy trời, đã rất nhiều năm rồi không có ai vào Kim Bảng. Mấy tháng trước đạt hạng nhất Lương Ngọc bang đã khiến bọn họ vui vẻ một hồi lâu, bây giờ thành chủ tân nhiệm lại vào Quan Tuyết bang, xếp ngang với cao thủ nổi danh như Nhan Chiến Thiên, khiến bọn họ cực kỳ hưng phấn. Nói thẳng ra bao năm như vậy Vô Song thành còn được gọi là một trong Thiên Hạ Tứ Thành là nhờ vào vinh quang năm xưa. Bây giờ Vô Song đột nhiên xuất hiện là cứu tinh lớn nhất của bọn họ.

“Bách Hiếu đường không phải hạng tốt lành gì.” Vô Song không buồn nhìn tờ danh sách, chỉ mở hộp kiếm ra, vuốt ve từng thanh phi kiếm tinh xảo.

“Đúng vậy, công bố Kim Bảng ngay lúc này. Vốn người trong thiên hạ chỉ

biết Vô Song thành có một thiếu niên anh hùng, để bọn họ đoán bừa cũng được. Bây giờ đường hoàng bước vào Quan Tuyệt bảng, còn có lời bình rõ ràng không có ý tốt kia. Bây giờ ai ai cũng biết chỗ chúng ta có một vị

thành chủ mới mở được Vô Song Kiếm Hạp, muốn giả bộ yếu ớt cũng chẳng được.” Lô Ngọc Địch thở dài: “Bao giờ người tới Thiên Khải?”

"Vân Toa, Khinh Sương, Phong Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyệt Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu." Vô Song nhẹ nhàng gọi tên, mười thanh phi kiếm bay ra khỏi hộp hạ xuống trước mặt hắn. Vô Tâm gõ nhẹ ngón tay lên chuôi kiếm, phát ra tiếng leng keng như chuông gió.

“Thật êm tai.”

“Thương.” Vô Song lại nhẹ nhàng gọi tên, một thanh phi kiếm bay ra.

“Mang.” Vô Song gõ hộp kiếm, thanh phi kiếm còn lại trong mười hai thanh cũng hạ xuống trước mặt hắn.

“Đại Minh Chu Tước.” Vô Song nhỏ giọng gọi, nhưng trường kiếm trong hộp lại chẳng hề đáp lời.

“Đại Minh Chu Tước!” Vô Song hét lớn một tiếng, trường kiếm khẽ lung lay, nhưng chỉ một chút rồi thôi.

Vô Song gãi đầu: “Xem ra kiếm đang nói với ta, ta phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Tuyết Nguyệt thành.

Tầng mười ba Đẳng Thiên các, Lạc Minh Hiên mặc áo trắng ngồi trước tượng Tiên Nhân Lục Bác, mặt mày cau có. bảy thanh trường kiếm xếp chỉnh tề sau lưng hắn.

“Vẫn đang nhìn à? Ăn cơm thôi.” Doãn Lạc Hà cầm giỏ đi vào: “Cho người một tin tốt. Bách Hiếu đường vừa đưa Kim Bảng tới, người là hạng nhất Lương Ngọc bảng.”

“Hạng nhất Lương Ngọc bảng? Thế thằng nhãi ở Vô Song thành thì sao?

Chẳng phải lần trước hắn là hạng nhất Lương Ngọc bảng à, chẳng lẽ bị ta ép xuống?” Lạc Minh Hiên quay đầu, giọng nói khó giấu nổi vui vẻ.

“Không, hắn rời Lương Ngọc bảng, bây giờ trong nhóm thứ tư Quan Tuyết bảng.” Doãn Lạc Hà lạnh nhạt nói.

“Mẹ nó!” Lạc Minh Hiên hung hăng chửi một câu: “Lại thua thằng nhóc thối tha ấy lần nữa rồi. Không ăn cơm, tiếp tục luyện kiếm!”

Doãn Lạc Hà đi tới đập hắn ngã lăn kềnh xuống đất: “Dám nói bậy trước mặt sư phụ này! Người to gan nhĩ! Mau ăn cơm cho ta!”

Chương 345: Trúc đoạn Tuyết Nguyệt

“Gần đây luyện kiếm ra sao?” Doãn Lạc Hà vừa ăn cơm vừa nói.

Lạc Minh Hiên ăn từng miếng cơm lớn: “Còn phải nói nữa à, đương nhiên là có thu hoạch rất lớn. Không thì sư phụ cứ nhìn Lương Ngọc bảng kia kìa, sao lại đặt ta lên hạng nhất?”

“Thu hoạch rất lớn?” Doãn Lạc Hà buông đũa: “Còn không vào được Quan Tuyết bảng, chứng tỏ vẫn kém một chút.”

“Sư phụ có muốn thử ta không?” Lạc Minh Hiên buông bát xuống, đắc ý nói.

“Được!” Doãn Lạc Hà vung tay, một chiếc đũa bay về phía Lạc Minh Hiên.

Lạc Minh Hiên mỉm cười, giơ tay lên, một thanh đoản kiếm đã xuất hiện, lại vung một cái, chém cái đũa kia thành hai nửa.

“Cũng nhanh đấy.” Thân hình Doãn Lạc Hà hơi động, đã lao tới trước mặt Lạc Minh Hiên, xuất quyền đánh ra. Lạc Minh Hiên lại vung tay, đoản kiếm đã đổi thành trường kiếm, một kiếm đâm vào tay áo Doãn Lạc Hà.

Ổng tay áo Doãn Lạc Hà bay tán loạn, lui lại ba bước, gật đầu nói: “Thú vị.”

“Ta cảm thấy truyền thuyết đó là thật, triều đại trước bên cạnh mỗi vị thiên tử đều có một vị huynh đệ Ảnh Vệ học tập kiếm thuật tuyệt thế. Sau đó mất nước, vị hoàng tử Ảnh Vệ mang kiếm thuật tuyệt thế vẫn còn sống, cuối cùng lưu lạc nhân gian, giấu kiếm thuật trong tượng đất Tiên Nhân Lục Bác.” Lạc Minh Hiên cười nói: “Kiếm thuật này rất tuyệt.”

Doãn Lạc Hà cười một tiếng: “Lợi hại hơn so với công phu ta truyền thụ à?”

“Cái này thì không phải, kiếm thuật này có lợi hại hơn nữa cũng không phải đệ nhất thiên hạ. Nhưng năng lực đánh cược của sư phụ mới là đệ

nhất thiên hạ.” Lạc Minh Hiên buông kiếm, giơ ngón tay cái: “Đó mới là bản lĩnh thật sự.”

Doãn Lạc Hà giơ ngón tay chọc vào trán Lạc Minh Hiên: “Người nói hay lắm.”

“Sư phụ.” Lạc Minh Hiên thở dài: “Sư phụ nói mình đã buông tay với Tống Yến Hồi, nhưng không thể bỏ vợ cả đời được, người đã không còn nhỏ nữa rồi.”

“Sao nào?” Doãn Lạc Hà trừng đôi mắt đẹp: “Định làm mối cho sư phụ à?”

“Sư phụ, ngài cảm thấy Tư Không thành chủ ra sao?” Lạc Minh Hiên nói đầy ẩn ý.

“Người mà trong lòng đã có nữ nhân khác đều chẳng ra sao.” Doãn Lạc Hà giơ tay gõ lên đầu Lạc Minh Hiên. “Trong lòng Tư Không Trường Phong cả đời này chỉ có nữ nhân kia. Hơn nữa, chẳng lẽ sư phụ người chỉ xứng lấy người từng có vợ?”

“Sư phụ, vậy người cảm thấy ta thế nào?” Lạc Minh Hiên cười hì hì hỏi.

Doãn Lạc Hà kinh ngạc, mặt mũi lập tức lạnh đi: “Người dám đùa với ta như vậy à?”

Lạc Minh Hiên cười lúng túng: “Sư phụ, ta sai rồi.”

“Luyện được kiếm thuật hay, giờ dám đùa bỡn với cả sư phụ à?” Giọng nói của Doãn Lạc Hà càng ngày càng lạnh lẽo.

“Sư phụ, ta sai rồi.” Giọng nói của Lạc Minh Hiên dần dần run rẩy, tuy kiếm thuật đã đại thành nhưng hãn vẫn là tên đệ tử sợ sư phụ.

“Sai rồi?” Doãn Lạc Hà nhướn mày: “Nếu sư phụ nói cảm thấy người cũng không tệ thì sao?”

“Hả?” Lạc Minh Hiên vui mừng ra mặt: “Có thật không?”

“Thật.” Doãn Lạc Hà nắm chặt cổ tay Lạc Minh Hiên, vặn ngược lại.

“Á, đau quá đau quá, sư phụ ơi đau quá! Sư phụ nhẹ tay một chút.” Lạc Minh Hiên kêu la thảm thiết.

Dưới Đẳng Thiên các, Tư Không Trường Phong nghe tiếng la hét trên lầu, lắc đầu một cái: “Tuyết Nguyệt thành không còn mấy đứa dở hơi kia, đành nhờ cặp sư đồ này mới có chút sức sống.”

Trúc chống gậy và Long Nhĩ đứng bên cạnh hẳn. Long Nhĩ cầm Kim Bảng trong tay thờ dài nói: “Thương Tiên không được hạng đầu, thật đáng tiếc.

“Đành chịu thôi, mấy năm nay bọn họ vút hết chuyện trong Tuyệt Nguyệt thành cho ta, một tên đi ủ rượu, một đứa đi luyện kiếm, thương thuật của ta mãi vẫn không đột phá. Mấy tháng nay nước đến chân mới nhảy, làm sao bằng Lạc Thanh Dương mười năm như một ngày được.”

“Nếu Cô Kiếm Tiên chạy thẳng tới Thiên Khải, thành chủ sẽ làm thế nào?”

Trúc mở miệng hỏi.

“Một người một thương, không đi đường này được.” Tư Không Thiên Lạc cười nói: “Ta từng làm chuyện cản đường từ nhiều năm trước rồi.”

“Nếu không cản được thì sao?” Trúc hỏi tiếp.

“Vậy thì chết.” Tư Không Trường Phong trầm giọng nói.

Trúc gật đầu: “Năm xưa đường chủ đã đánh giá rất cao về Tư Không thành chủ, mấy ngày nay tiếp xúc, tại hạ tâm phục khẩu phục.”

“Không cản được, chết.” Tư Không Trường Phong nhìn Trúc như đang suy nghĩ: “Điểm này, chẳng phải tiểu hữu đã làm trước rồi à?”

Trúc cười khố: “Tư Không thành chủ, có một câu ta không thể không hỏi, ta còn bao nhiêu thời gian?”

Tư Không Trường Phong suy nghĩ một chút, thờ dài: “Bất cứ lúc nào.”

“Ta biết.” Trúc gật đầu một cái.

Long Nhĩ ở bên cạnh đọc được lời qua môi họ, thần sắc kinh hãi nói: “Các người đang nói gì?”

Trúc không trả lời, cúi đầu không thấy được thần sắc: “Tư Không thành chủ, có thể để hai người chúng ta nói chuyện riêng không?”

Tư Không Trường Phong gật đầu một cái: “Đương nhiên.” Sau khi nói xong hắt tung người nhảy đi, bay lên Đẳng Thiên các: “Tiên tử, chúng ta còn trông đợi đệ tử của người chấn hưng Tuyết Nguyệt thành, đừng có đánh chết hân đây.”

Trúc nhìn Long Nhĩ cười một tiếng: “Chúng ta lên Thương Sơn đi.”

Long Nhĩ đi theo Trúc lên Thương Sơn, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

Cô tin chắc vừa rồi mình không đọc sai, Trúc đang hỏi Tư Không Trường Phong mình còn bao nhiêu thời gian, Còn Tư Không Trường Phong tuy trả

lời là bất cứ lúc nào. Nhưng Trúc không hề mở miệng, cô cũng chẳng hỏi lại, hai người cứ thế im lặng không nói một lời, một người dẫn người còn lại đi về phía trước.

“Hình như trước nay vẫn luôn như vậy, người dắt ta, ta đi theo người, không ai nói chuyện, luôn yên tĩnh như vậy. Tuy không thú vị nhưng lại yên lòng.” Trúc cười một tiếng: “Thật ra rất nhiều lúc ta cũng nói, nhưng người không nhìn thấy.”

“Lần này.” Long Nhĩ nói từng chữ một: “Ta thấy rồi.”

Trúc dừng lại, hai người đứng đối diện nhau dưới chân núi Thương Sơn.

Trúc thở dài: “Mấy năm qua đã khiến người chịu khổ rồi. Chúng ta một người thì mù, một người thì điếc, không biết đường chủ nghĩ thế nào mà xếp chúng ta vào một tổ. Ta không nhìn thấy gì, không biết ta nói người có nhìn thấy không, nhiều lúc đã làm phiền người rồi.”

“Sao lại phải nói vậy?” Long Nhĩ nói năng cũng chẳng dễ dàng gì, cho nên mỗi lần Long Nhĩ đều nói rất đơn giản.

“Thật ra hôm đó ta đã bị thương rất nặng, nặng tới mức vốn không cách nào chữa khỏi.” Trúc thở dài: “Ta đã nhờ Tư Không thành chủ đừng nói cho người, nhưng ta và ông ấy đều biết, ta không qua nổi hàng rào lần này.”

“Rốt cuộc, ta không cách nào được thấy ngày hắc quân lâm thiên hạ rồi.”

Trúc ngẩng đầu lên nhìn về phương xa: “Ta có đang nhìn theo hướng Thiên Khải thành không?”

Lúc này Long Nhĩ đổ lệ, cô gật đầu một cái: “Có.”

“Theo tin tức được đưa tới, hình như hắc đang khuấy động phong vân trong tòa thành đó. Hắc nên là người như vậy. Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp hắc không? Chúng ta đều muốn đánh hắc một trận. Rõ ràng một đứa trẻ hồi sữa, còn nhỏ hơn chúng ta, sao lại phách lối như vậy.” Trúc cười nói: “Nhưng sau này mới hiểu, đây mới là hắc.”

Long Nhĩ lắc đầu nói: “Đừng nói nữa, ta đi tìm đường chủ, ta sẽ bảo người nghĩ cách.”

“Ta còn một lời cuối cùng muốn nói với người.” Trúc không để ý tới lời Long Nhĩ, tiếp tục nói.

“Mấy năm nay sống chung với người. Rất yên tĩnh, nhưng cũng rất ôn nhu.” Trúc nhẹ giọng nói.

Hai người cứ đứng im lặng nhìn về phía Thiên Khải. Cho tới khi một con bồ câu từ phía xa bay tới, hạ xuống bả vai Long Nhĩ.

Trúc nghe tiếng quay đầu lại, Long Nhĩ tháo tờ giấy trên chân bồ câu, khẽ

cau mày.

"Là ai ?"

"Đường chủ."

"Đường chủ nào?"

"Cơ Nhược Phong."

Chương 346: Vương gia trên biển

"Xem xong Kim Bảng rồi." Cơ Tuyết cuộn Kim Bảng lại đưa cho Diệp Nhược Y: "Cất đi."

Diệp Nhược Y gật đầu: "Cảm ơn."

"Cảm ơn ta cái gì?" Cơ Tuyết lạnh nhạt nói.

"Tờ Kim Bảng này nhắc ta rất nhiều chuyện, cũng nói cho người trong thiên hạ rất nhiều chuyện." Diệp Nhược Y nói đầy ẩn ý.

Cơ Tuyết không tỏ ý kiến, quay đầu sang nhìn Tiêu Sắt: "Chuyện tiếp theo, chỉ có chúng ta nên biết."

Vĩnh An Vương phủ, phòng nghị sự.

Đây là lần đầu tiên cửa phòng nghị sự được mở. Tiêu Sắt quen tập trung thảo luận với mọi người, đây là lần đầu mật đàm như vậy.

"Thứ người nói rốt cuộc là gì? Tra được chưa?" Tiêu Sắt hỏi thẳng vào vấn đề.

"Là cuộn sách Long Phong." Cơ Tuyết cũng đáp rất thẳng thắn.

Tiêu Sắt hoàn toàn không hề ngạc nhiên, gật đầu một cái: "Ta cũng đoán thế, trong cuộn sách đó chắc có viết tên Lang Gia Vương thúc. Năm xưa chắc tiên hoàng đã viết tên của thúc ấy vào trong cuộn sách Phong Long cho nên hôm khi Lang Gia Vương thúc cầm cuộn sách bèn trực tiếp xé tan."

Nhưng một cuộn sách được niêm phong khác vốn được đưa tới Khâm Thiên giám nhưng lại không rõ tung tích, hẳn là Trọc Thanh công công đã lén lút giấu đi.”

“Đúng vậy. Khi đó Lang Gia Vương tự tay xé cuộn cách, dù là Ngũ Đại Tổng Quản cũng không cách nào ngăn cản. Thế nhưng mấy năm sau, Lang Gia Vương đầy rẫy quân công, dân tâm hướng về, nếu lại lấy cuộn sách Long Phong đó ra, cho dù Lang Gia Vương không muốn làm hoàng đế

nhưng cả quân đội, cả triều đình, cả dân gian, sẽ càng ngày càng nhiều người ép hắn lên làm hoàng đế. Trọc Thanh công công giấu cuộn sách đi

chắc đang chờ thời khắc này. Hắn muốn dùng cuộn sách niêm phong này để đạt được dã tâm của mình” Cơ Tuyết nói tiếp: “Nhưng Trọc Thanh công công cũng không ngờ nổi kết cục cuối cùng lại như vậy. Minh Đức Đế lập tức đem Lang Gia Vương ra trị tội, Ngự Sử đài không buồm thẩm tra đã trực tiếp gán cho Lang Gia Vương tử tội. Hắn thậm chí còn chưa kịp lấy cuộn sách ra, Lang Gia Vương đã chết trên pháp trường.”

Tiêu Sắt cau mày: “Cho nên năm xưa Trọc Thanh công công bị sư phụ giết chết?”

“Không, sau khi trận đánh với phụ thân, cả hai đều bị trọng thương. Trọc Thanh công công lén lút trở về hoàng lăng. Ngày hôm sau, Minh Đức Đế

tới hoàng lăng một chuyến, sau đó Trọc Thanh công công bị bệnh chết. Ta đoán Minh Đức Đế cũng ngồi không yên, hẳn mất huynh đệ mình thân thiết nhất, trực xuất hoàng tử mà mình yêu mến nhất. Còn Trọc Thanh công công là người gây ra tất cả những chuyện này cũng nên trả giá.” Cơ

Tuyết nói.

“Năm xưa thật sự đến mức độ đó ư? Lang Gia Vương thúc không chết, thiên hạ này chắc chắn sẽ loạn?” Tiêu Sắt hỏi.

“Đúng. Ngày đó uy thế của quân đội Bắc Ly đang mạnh mẽ, Trữ Quốc tướng quân Lôi Mộng Sát đã chết, Kim Giáp tướng quân trở thành người đứng đầu trong quân ngũ chỉ dưới Lang Gia Vương, các tướng quân bên dưới hẳn đều là thân thuộc với Lang Gia Vương. Nếu không phải Lang Gia Vương cố tình đè ép, chính bọn họ cũng muốn tạo phản đẩy Lang Gia Vương lên làm hoàng đế. Nếu cuộn sách niêm phong đó được đưa ra chắc chắn có muốn đè cũng chẳng đè nổi. Dựa theo tình hình lúc đó, cho dù Diệp Khiếu Ứng dẫn Diệp Tự doanh xông vào hoàng cung, chặt đầu của Minh Đức Đế sau đó toàn quân tự sát tạ tội, ép Lang Gia Vương lên chức, cũng rất có khả năng.” Cơ Tuyết nói: “Năm đó ngay bản thân Lang Gia Vương cũng không ngờ mình trị quân giỏi, có công bảo vệ nước mà lại thành công cao hơn chủ. Còn chuyện công cao hơn chủ này, hẳn không

ngại, Minh Đức Đế không ngại, nhưng không nghĩa là người trong thiên hạ

không chú ý tới.”

Tiêu Sắt cau mày im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói: “Bây giờ cuộn sách ấy đang ở đâu?”

“Không biết, Trọc Thanh công công giấu cuộn sách đó đi, ngay các sư

huynh đệ của hắn cũng không biết. Có điều rất có thể cuộn sách đó đang trong phủ đại tướng quân.” Cơ Tuyết nói.

“Vì sao?” Tiêu Sắt cả kinh, cuộn sách rơi vào tay Diệp Khiếu Ứng, rõ ràng đây là kết quả xấu nhất.

“Người vốn là hoàng tử mà Lang Gia Vương thân thiết và coi trọng nhất, so với Tiêu Sùng và Tiêu Vũ, người là lựa chọn tốt nhất của hắn. Nhưng tiền đề là, không có lựa chọn tốt hơn xuất hiện. Vậy nếu có lựa chọn tốt hơn xuất hiện thì sao?” Cơ Tuyết âm u nói: “Người trở về Thiên Khải thành, vốn dĩ hắn nên tới đón tiếp người trước. Thế nhưng sau khi lệnh

phong tỏa thành kết thúc hẳn vẫn không tới gặp người, làm vậy là vì sao?”

“Tiêu Lăng Trần.” Tiêu Sắt chậm rãi nói ra ba chữ.

“Mấy ngày nay đã có mười mấy đội nhân mã của Diệp Khiếu Ứng nối tiếp nhau lên đường. Không sai, bọn họ đang tìm Tiêu Lăng Trần, cũng là Lang Gia Vương hiện tại!” Cơ Tuyết trầm giọng nói.

“Sao hẳn biết nhiều như vậy?” Tiêu Sắt cau mày.

“Sau lưng Diệp Khiếu Ứng chắc chắn còn có những người khác. Bọn chúng và Diệp Khiếu Ứng đã có thỏa thuận gì đó, thậm chí bọn chúng còn cung cấp tin tức về cuộn sách và tung tích Tiêu Lăng Trần cho Diệp Khiếu Ứng.

Bây giờ Diệp Khiếu Ứng muốn nghênh đón Tiêu Lăng Trần về kinh, đồng thời công bố cuộn sách niêm phong kia, nhân lúc Minh Đức Đế bệnh nặng...” Cơ Tuyết chậm rãi nói tiếp: “Ép vua thoái vị!”

Tiêu Sắt thở dài: “Cuối cùng vẫn không cách nào tránh khỏi.”

“Ta chỉ nói đến đây thôi, bây giờ ta sẽ rời khỏi Thiên Khải. Ta muốn tìm ra Tiêu Lăng Trần trước bọn chúng.” Ánh mắt Cơ Tuyết lạnh băng.

Tiêu Sắt thấy hàn khí trong mắt Cơ Tuyết, nói: “Người không được giết hẳn.”

“Có giết hẳn hay không, phải xem hẳn trả lời ta như thế nào.” Cơ Tuyết xoay người: “Đây là lý do vì sao ta muốn nói chuyện riêng với người. Càng ít người biết mấy chuyện này càng tốt, còn chuyện ta rời khỏi Thiên Khải cũng không được nói cho ai.”

“Hiểu rồi.” Tiêu Sắt gật đầu.

Trên biển khơi, thủ lĩnh hải tặc mặc áo trắng phai lười biếng nằm phơi nắng trên sàn thuyền. Hắn giơ bàn tay, nhìn nhẵn ngọc lấp lóe ánh sáng

trên tay, lẩm bẩm: “Vương thúc, đi biển có mệt không?”

Vương Phách Xuyên từng là một trong tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, tung hoành sa trường không địch thủ, gãi cổ nói: “Cái khác còn chịu được, chỉ có hay nổi mụn là khó chịu.”

“Ài, thật nhớ Thiên Khải.” Thân là Lang Gia Vương nhưng Tiêu Lăng Trần luôn ra vẻ lười biếng, chẳng khác gì mấy công tử thế gia yếu ớt ở Thiên Khải. Hắn ngồi dậy gãi đầu nói: “Thật muốn tới Thiên Kim Thai đánh cược một phen, rồi tới Điều Lô Tiểu Trúc uống ít rượu, xong sang Thái Vân Truy Nguyệt các ngủ một giấc.”

“Ăn uống chơi gái đánh bạc.” Vương Phách Xuyên đập Tiêu Lăng Trần một cái: “Sao vương gia lại sinh ra đứa con như người.”

Tiêu Lăng Trần cười một tiếng: “Ta chỉ nói thôi mà? Hôm nay cướp cái thuyền nào? Chúng ta làm một vụ lớn đi.”

“Người làm hải tặc đến nghiện rồi à?” Vương Phách Xuyên cúi đầu tập trung mài thương: “Không sợ sau này không trở lại được à?”

“Sau này ta còn trở lại được sao?” Tiêu Lăng Trần ngáp một cái cầm quạt xếp đứng dậy: “Chờ tên Tiêu Sắt kia lên làm hoàng đế rồi gọi ta về? Cái này chẳng đáng hy vọng, tên Tiêu Sắt không dựa vào được.”

“Chúng ta có thể tự về.” Vương Phách Xuyên lạnh nhạt nói: “Mấy ngày trước nhận được tin, gần đây Minh Đức Đế bệnh nặng không dậy nổi.”

“Bệnh nặng không dậy nổi.” Tiêu Lăng Trần âm u nhắc lại câu này.

Chương 347: Không bỏ được thiên hạ

Vương Phách Xuyên vẫn lặng lẽ mài thương: “Vương gia có tính toán gì không?”

Tiêu Lăng Trần nhìn biển khơi, gió biển thổi qua mái tóc, hắn lạnh nhạt nói: “Nếu ta trở lại Bắc Ly, thì sao?”

“Bây giờ đưa lệnh tập kết, khi vương gia trở lại Bắc Ly sẽ là ngày Lang Gia quân tập kết. Các binh sĩ rải rác bốn phương đều sẽ chờ chúng ta ở bến.

Lang Gia quân tập hợp, ép thẳng tới Thiên Khải.” Vương Phách Xuyên mài thương xong, mũi thương sáng bóng.

Tiêu Lăng Trần quay lại cúi người: “Vậy vì sao bây giờ chúng ta không đi?”

“Chờ.” Vương Phách Xuyên buông trường thương xuống: “Chờ thời cơ đến, sẽ có người đến tìm chúng ta. Trên bờ có một số kẻ còn sốt ruột hơn cả

chúng ta. Bọn họ đang ở Thiên Khải, còn hiểu rõ chuyện lúc nào mới là thời cơ hơn chúng ta.”

Tiêu Lăng Trần trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên quát lớn: “Giương buồm! Khởi hành!”

“Vương gia! Đi hướng nào?” Có thủy thủ vội vàng tiến tới hỏi.

“Đi Thiên Khải!” Tiêu Lăng Trần quát lớn.

“Thiên Khải? Xung quanh Thiên Khải không có nước, thuyền của chúng ta không tới Thiên Khải được.” Người thủy thủ nói.

“Vậy thì cưỡi ngựa đi! Không có ngựa thì đi bộ! Cầm đao của người lên, mài sắc thương của người đi, giết cho chúng không còn manh giáp!”

Tiêu Lăng Trần phẩy ống tay áo chỉ lên bờ: “Yên tâm đi, khi chúng ta vào bờ, có thiên quân vạn mã đang chờ chúng ta.” Hắn quay đầu lại nhìn về phía Vương Phách Xuyên, sắc mặt Vương Phách Xuyên vẫn rất bình tĩnh, lạnh nhạt hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì ta đang nghĩ, so với việc bọn họ tới tìm ta, chẳng bằng chúng ta tới tìm họ. Vận mệnh của bản thân, nên tự nắm trong tay.” Tiêu Lăng

Trần trầm giọng nói: “Ta đã muốn làm, bất cứ ai đều không cản được. Ta không muốn làm, bất cứ ai cũng không ép được. Bọn họ có thể lựa chọn, đi theo ta hoặc trở thành đối thủ của ta, sau đó thất bại.”

Vương Phách Xuyên mỉm cười: “Đúng là chân truyền từ lão vương gia.

Tiểu vương gia thật ghê gớm.”

“Người nhận chân truyền đâu chỉ mình ta, trong Thiên Khải thành còn có một người. Người đừng quên, hắn đã trở về.” Tiêu Lăng Trần cười nói.

Thiên Khải thành.

Phủ đại tướng quân.

Bây giờ Diệp Nhược Y đang ở cửa thư phòng, lặng lẽ nhìn phụ thân của mình.

Phụ thân của cô đang viết chữ.

Từng nét bút viết xuống, rất chăm chú.

Viết cả một buổi sáng, đã làm hỏng rất nhiều trang giấy.

Hắn viết bao lâu, Diệp Nhược Y chờ bấy lâu.

Cho tới khi Diệp Nhược Y buông bút lông xuống, hoàn thành một lá thư.

Trên lá thư chỉ có năm chữ.

Trung, nghĩa, lễ, tín, cùng với nhân.

Chữ nhân kia được viết rất nhiều lần, mãi tới lần cuối cùng mới miễn cưỡng hoàn thành.

“Năm đó gặp hắn, ta mới mười bảy tuổi. Là con trai của Diệp đồ tể của Thiên Khải thành, ta cầm dao chặt thịt nhìn hắn, hắn nói với ta: Ta thấy người dùng dao đồ tể giết dê lợn nhưng lại có chí khí làm thịt cả thiên

hạ, có muốn theo ta cùng đánh thiên hạ không. Ta đáp lại hần bằng một câu: Mua thịt không? Không mua thì rút!” Diệp Khiếu Ứng cười một tiếng, không nói tiếp.

Diệp Nhược Y lẳng lẳng lắng nghe, không nói gì.

Diệp Khiếu Ứng tiếp tục nói: “Sau đó ta trở thành một giáo úy đi tuần trên đường, sau nữa lại thành phó tướng Tiên Phong doanh, đánh vài trận chiến, tất cả mọi người chết hết chỉ có ta sống sót. Tiên Phong doanh bị bỏ

lại như mỗi nử, chỉ có một mình hần chạy tới cứu ta, hần bơi ta từ đông thi thể. Lúc ấy ta đã nghĩ, vì hần, sau này ta có bỏ mạng cũng không tiếc.”

“Con chưa từng nghe phụ thân kể chuyện này.” Diệp Nhược Y nói.

Diệp Khiếu Ứng lắc đầu một cái: “Chuyện từ lâu quá rồi. Sau đó ta trở thành phiêu kỵ tướng quân, trở thành thượng tướng quân, trở thành đại tướng quân, tiên đế ngự ban giáp vàng, phong cho danh hiệu Kim Giáp tướng quân. Nhưng ta vẫn nguyện làm một tiểu tốt đi theo sau ngựa của hần. Thế nhưng ngày hôm đó, hần chết, không phải chết trên chiến trường, mà chết trên pháp trường.”

Diệp Nhược Y không chứng kiến chuyện xảy ra hôm đó nhưng nghe rất nhiều người nhắc tới. Hiền vương của thiên hạ mặc áo trắng nhạt kiểmdưới đất lên, tự vẫn trên pháp trường, những người thấy đều che mặt mà khóc.

“Khi nhận được tin ta đang ở Ninh Chỉ, bị giam lỏng trong một gian phòng. Một tháng trước đó Lang Gia Vương đột nhiên giáng tội cho ta, dùng lý do trị quân không nghiêm tước binh phù của ta, phạt ta cấm túc một tháng. Một tháng sau ta đi ra, thiên hạ đã thay đổi. Ta vẫn là đại tướng quân nhưng quân quyền đã chia làm ba. Ta biết Minh Đức Đế không giết ta là do muốn tránh binh biến, hần lưu lại chức tước cho ta là

muốn trấn an ta. Bao năm qua, ta cũng luôn ra vẻ được trấn an. Hẳn nói gì, ta nghe nấy, nhưng nếu có thể không gặp thì nhất quyết không gặp. Ta vẫn kiêu ngạo, vẫn ương ngạnh, trông như không thay đổi gì sau cái chết của Lang Gia Vương. Ta chỉ muốn mọi người trong thiên hạ đều biết, do cái chết của Lang Gia Vương nên Diệp Khiếu Ứng nảy sinh khoảng cách với hoàng đế, nhưng sợ hãi hoàng quyền nên không dám lỗ mãng. Đây là kết cục mà tất cả mọi người đều muốn thấy, vậy ta cho bọn họ thấy.” Diệp Khiếu Ứng dừng một chút, nhìn tờ giấy kia: “Ta nhịn rất nhiều năm. Thật ra trong lòng ta luôn có một chữ khác, phản.”

“Ta đang đợi một cơ hội, một cơ hội dấy binh tạo phản, thay đổi triều đại.

Tiêu Sắt là một cơ hội, nhưng hẳn là con trai của Minh Đức Đế, chuyện hẳn làm được cùng lắm là kế vị sau đó minh oan. Thế nhưng bây giờ ta đã có lựa chọn tốt hơn. Thiên hạ, đáng ra nên thuộc về Lang Gia Vương!” Diệp Khiếu Ứng trầm giọng nói.

“Bao năm qua, ngay cả con cũng không thấy được thâm tâm của phụ thân.” Diệp Nhược Y thở dài.

Ánh mắt của Diệp Khiếu Ứng như rực cháy: “Vốn ta đã định bỏ qua, ta không muốn người trong thiên hạ nghĩ là Lang Gia Vương thật sự mưu phản. Ta làm phản là vì ngôi vị hoàng đế này vốn nên thuộc về Lang Gia Vương. Bây giờ ta có thứ có thể chứng minh.”

“Phụ thân, ngài thấy cuộn sách rồi?” Diệp Nhược Y cả kinh.

Diệp Khiếu Ứng kinh ngạc: “Người cũng biết chuyện cuộn sách? Xem ra Tiêu Sắt đúng là không đơn giản, nhưng chuyện đã đến nước này rồi,

không ai ngăn cản được đâu.” Diệp Khiếu Ứng cúi đầu, đột nhiên cầm tờ

giấy lớn trước mặt lên, giơ tay cắt thành hai nửa: “Ta sẽ không nhịn nữa.”

Diệp Nhược Y nhẹ nhàng thở dài: “Con gái hiểu rồi.”

“Nhưng con có thể nói với Tiêu Sắt, bất luận hắn giúp ta hay phản ta, hắn đều không chết. Những bằng hữu của hắn cũng sẽ không chết, đây là lời hứa của ta đối với hắn. Con ra ngoài đi.”

Bên ngoài phủ đại tướng quân, một chiếc xe lạng lẽ đỗ ở đó.

Diệp Nhược Y ra khỏi phủ tướng quân, rèm xe được Từ quản gia vén lên.

Tiêu Sắt ngồi trong xe nhìn Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y khẽ lắc đầu một cái.

Diệp Nhược Y gạt đầu một cái, buông rèm xuống, nói với Từ quản gia:

“Tới phủ Lan Nguyệt Hầu.”

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ đứng trên mái hiên nhìn toàn bộ Thiên Khải thành, cười nói: “Cuối cùng thiên hạ này cũng nổi sóng gió rồi.”

Bên ngoài Thiên Khải thành, một người một ngựa phi như điên như đại.

“Lang Gia Vương, Lang Gia Vương, thiên hạ luôn nhớ tới danh hiệu này.

Thế nhưng rốt cuộc người có xứng với danh hiệu này không.”

Ngoài biển, lá cờ Vô Thủ Chiến Ưng bay phần phật.

Tiêu Lăng Trần đứng trên mũi thuyền, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, thiên hạ đã sắp quên tên người. Đến lúc giúp họ nhớ lại rồi.”

Trong hoàng lăng, một quân cờ từ từ đặt xuống.

"Bắt đầu."

Chương 348: Tiểu thiên sư vào Thiên Khải

“Thiên Lý Truyền Âm thuật.” Nho sinh trẻ tuổi đương nhiên là Lý Phàm Tùng đến từ núi Thanh Thành, hắc cười một tiếng: “Nói vậy vị này chính là chí tôn của Đạo gia trong thiên hạ, quốc sư Tề Thiên Trần nổi danh khắp Bắc Ly?”

“Đại bất kính.” Tiểu đạo đồng Phi Hiên lạnh lùng lườm vị tiểu sư thúc của mình một cái rồi cung kính bước tới thi lễ: “Đệ tử Phi Hiên tới từ núi Thanh Thành, bái kiến quốc sư.”

“Chí tôn của Đạo gia trong thiên hạ là núi Thanh Thành các người mới đúng. Các người mới là chân sư trong Đạo gia, còn ta chỉ là một lão đạo nơi thế tục.” Giọng nói hiền hòa kia mang chút ý cười.

Lý Phàm Tùng không hiểu nổi: “Quốc sư dùng Thiên Lý Truyền Âm thuật, nhưng ta chỉ thuận miệng nói chuyện, sao ông ấy vẫn nghe được.”

“Quốc sư tâm thông thiên địa, có thể cảm giác được vạn vật, khi cần thiết thậm chí có thể kết trận ngoài ngàn dặm, nghe người nói mấy câu có tính là gì?” Nho Kiểm Tiên - Tạ Tuyên cười nói: “Quốc sư, mời dẫn đường.”

"Đón khách."

“Đây là cái gì?” Phi Hiên chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một con bướm giấy màu trắng đã xuất hiện trước mặt hắn, vỗ cánh xoay tròn như vật sống. Con bướm giấy lượn một vòng rồi bay về phía trước, Phi Hiên vội vàng kéo ngựa đi theo.

“Võ công này thật thần kỳ.” Lý Phàm Tùng thở dài nói.

“Đây không phải võ công.” Phi Hiên bước nhanh theo con bướm giấy:

“Đây là Đại Long Tượng Lực.”

Mọi người đi theo con bướm giấy kia khoảng một khắc, đã thấy một tòa phủ to lớn. Bên ngoài phủ có tấm bảng to ghi ba chữ - Khâm Thiên giám.

Bướm giấy tăng tốc bay về phía trước, một bàn tay đỡ lấy nó. Bướm giấy thu cánh, lặng lẽ nằm trong tay người kia. Người nọ cất con bướm vào lòng, ngẩng đầu nhìn mọi người.

“Đây là... quốc sư? Phản lão hoàn đồng?” Lý Phàm Tùng nhìn tiểu đồng với con mắt màu tím quý dị trước mặt, thờ dài nói.

“Người vừa dùng Đại Long Tượng Lực là người?” Phi Hiên hỏi.

Tử Đồng gật đầu một cái: “Quốc sư đang chuẩn bị trà chờ trong sảnh chính, phái ta ra ngoài nghênh đón các vị.”

“Tuy quốc sư biết thuật trú nhân nhưng làm sao đến lúc biến thành đứa trẻ

được. Vào thôi.” Tạ Tuyên lập tức nhảy xuống, đi về phía trước. Hắn cúi đầu nhìn đôi mắt quý dị của Tử Đồng, giơ tay xoa đầu cậu bé rồi khẽ thở dài.

Tuy tiếng thở dài rất nhẹ nhưng Tử Đồng vẫn nghe thấy, cậu bĩu môi:

“Sao những người lớn các người thấy ta đều phản ứng như vậy?”

Tạ Tuyên kinh ngạc, sau đó gật đầu cười: “Đúng là không có gì đáng xấu hổ.”

Mọi người được Tử Đồng dẫn đường đi về phía sảnh chính. Tạ Tuyên quay đầu nhìn xung quanh nói: “Đúng là khí phách hơn năm xưa nhiều, mấy năm nay quốc sư khiến Khâm Thiên giám phát triển thêm rồi.”

“Bao năm qua vật đổi sao dời, Quan Thiên đài trước đây có phương hướng hơi lệch, cho nên xin bệ hạ phê chuẩn cho phủ đệ mới. Không ngờ bệ hạ

thánh ân, làm lớn gấp ba lần bản vẽ của ta.” Một giọng nói vang lên nơi sảnh chính. “Lão đạo sĩ ta cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Ngài không tu Phật giáo, không chú trọng khổ tu mà quan tâm tới tự tại.

Có một tòa nhà lớn thoải mái luyện đan quan sát sao trời, chẳng tốt hơn ư?” Tạ Tuyên chỉ một gian lâu cao: “Buổi tối lên đó uống rượu nhé?”

“Nghe theo tế tửu tiên sinh.” Hai người tuy cách nhau một quãng nhưng trò chuyện người một câu ta một câu, chẳng chút cản trở.

Không bao lâu sau mọi người đã bước chân vào sảnh chính. Quốc sư Tề

Thiên Trần mặc đạo bào màu tím cầm phát trần đứng đó, tuy râu tóc bạc trắng nhưng mặt mày như ngọc, toàn thân toát lên vẻ tiên phong đạo cốt.

“Còn giống thần tiên hơn cả sư phụ.” Lý Phàm Tùng nói nhỏ với Phi Hiên.

Phi Hiên gật đầu: “Đúng là chênh lệch quá xa.”

“Quốc sư.” Tạ Tuyên cung kính thi lễ.

“Tế tửu tiên sinh.” Tề Thiên Trần phẩy phát trần, đáp lễ.

“Ta không còn là tế tửu tiên sinh từ lâu rồi, bây giờ ta chỉ là một thư sinh nơi dân dã.” Tạ Tuyên cười nói.

“Vậy thì là Tạ tiên sinh.” Tề Thiên Trần xoa đầu Tử Đồng: “Chào tiên sinh chưa?”

Tử Đồng không tình nguyện chu mỏ: “Bái kiến tiên sinh.”

“Hai vị này chắc là đệ tử dưới trưởng Triệu Ngọc Chân chương giáo núi Thanh Thành?” Tề Thiên Trần nhìn sau lưng Tạ Tuyên: “Truyền nhân kiếm đạo Lý Phàm Tùng, truyền nhân đạo pháp Phi Hiên?”

Lý Phàm Tùng vội vàng chấp tay: “Tại hạ Lý Phàm Tùng, được chương giáo chân nhân Triệu Ngọc Chân truyền thụ kiếm thuật, nay đã rời núi Thanh Thành, hiện nay đang theo sư phụ Nho Kiếm Tiên - Tạ Tuyên.”

“Hai vị Kiếm Tiên tuyệt thế truyền thụ kiếm thuật cho người. Đúng là cơ duyên tốt.” Tề Thiên Trần gật đầu một cái.

“Đệ tử Phi Hiên, sư phụ đã về cõi tiên, từ nhỏ theo sư tổ Triệu Ngọc Chân chân nhân học tập đạo pháp, tuân lệnh sư môn tới thăm Khâm Thiên giám.” Phi Hiên kính cẩn đáp.

“Sư môn của người bảo người tới Khâm Thiên giám, có nói với người tới làm gì không?” Tề Thiên Trần hỏi.

Phi Hiên kinh ngạc quay sang nhìn Lý Phàm Tùng, Lý Phàm Tùng cũng sửng sốt.

Trên tấm bản đồ viết ra khỏi núi Thanh Thành, bắt đầu từ núi Thanh Thành đi qua những thắng cảnh trong thiên hạ, muốn mở mang kiến thức, phải tới Thiên Khải, vào Khâm Thiên giám. Nhưng lại không nói rõ cuộc tới Khâm Thiên giám làm gì?

Phi Hiên lau mồ hôi trên trán: “Chắc là tới thăm hỏi... nghe quốc sư giảng đạo pháp?”

“Ha ha ha ha ha.” Tề Thiên Trần cười vang: “Người từ chỗ chân tổ của Đại Giác tới, còn nghe Đạo pháp ở đâu nữa? Người không biết cũng không sao, lão đạo biết. Tử Đồng, đừng tiếc nuôi nữa, mau lấy ra.”

Tử Đồng bất đắc dĩ đi vào trong phòng lấy một cái bọc ra đưa cho Phi Hiên: “Cho người!”

“Đây là cái gì?” Phi Hiên không hiểu.

“Là bảo bối. Người tu đạo trong thiên hạ đều muốn.” Tề Thiên Trần đi tới, nhận lấy, vung tay lên. Chỉ thấy cái túi mở ra, rơi xuống tay Tề Thiên

Trần, là một chiếc áo.

Áo dài màu tím, bên trên có vẽ nhiều đóa mây, như có ánh sáng lấp lánh.

Đạo bào màu tím, chỉ có người được Khâm Thiên giám tôn là thiên sư mới được phép mặc. Còn thiên sư là địa vị mà người tu đạo trong thiên hạ chỉ

có thể nhìn lên chứ không thể chạm tới, ngay Khâm Thiên giám thân là chí tôn trong Đạo gia cũng chỉ có năm vị thiên sư mà thôi. Hơn nữa mỗi vị

thiên sư đều đã tu đạo mấy chục năm!

Thế nhưng đạo bào màu tím này lại nhỏ tới kỳ lạ, chỉ đủ cho một đứa trẻ mặc vào.

Phi Hiên nuốt một ngụm nước miếng: “Cái này là... cho ta?”

“Người cần tới Khâm Thiên giám dừng chân sáu năm, sau đó rời khỏi Thiên Khải, trở lại núi Thanh Thành. Đến lúc đó người sẽ là chủ đạo đời sau của núi Thanh Thành, nắm giữ đạo thống chân chính trong thiên hạ.” Tề Thiên Trần cười nói: “Trong thời gian ở đây kính xin mặc áo này.

Phi Hiên thiên sư.”

“Thiên sư... Thiên sư nhỏ như vậy. Phi Hiên, người thật ghê gớm.” Lý Phàm Tùng xoa đầu Phi Hiên.

Tề Thiên Trần vung phất trần gạt tay Lý Phàm Tùng ra: “Đỉnh đầu tiên nhân, không được xoa.”

Phi Hiên quỳ sụp xuống đất, hai tay giơ qua đỉnh đầu: “Đa tạ quốc sư.”

Tề Thiên Trần đặt bộ áo vào tay Phi Hiên: “Đừng phụ kỳ vọng của sư tổ

người.”

Chương 349: Mắt sáng tâm thanh

Bạch Vương phủ.

Mưu sĩ Lăng Thiệu Hàn ngồi trong sân, trước mặt hắn là một người mặc áo trắng cầm kiếm, chính là đệ tử Tuyết Nguyệt thành Tạ Yên Thụ. Lăng Thiệu Hàn nhìn tờ giấy trong tay, trầm tư một hồi lâu: “Vĩnh An Vương phái người đưa tới à?”

Tạ Yên Thụ cười một tiếng, lấy một cái bánh bao ra cắn: “Chỗ ta không có Vĩnh An Vương hay lục hoàng tử gì cả, nhưng cũng không phải Tiêu sư đệ

đưa tới, là Diệp cô nương đưa tới.”

“Diệp cô nương?” Lăng Thiệu Hàn ngẩng đầu lên: “Thiên kim của phủ tướng quân, Diệp Nhược Y?”

“Chắc thế.” Tạ Yên Thụ lại cắn một cái bánh bao: “Nói thật, bánh bao của Thiên Khải thành nhà người không ngon bằng Tuyết Nguyệt thành. Bánh bao nhân thịt hình hoa mai của Tuyết Nguyệt thành mới là ngon nhất.”

Lăng Thiệu Hàn chắc cũng cảm thấy không có gì để nói với người trước mặt. Hắn gật đầu một cái: “Làm phiền công tử. Nhờ công tử trở về nói với Diệp cô nương, Thiệu Hàn xin cảm tạ.”

“Mỗi câu này thôi à?” Tạ Yên Thụ nhú mày.

Lăng Thiệu Hàn cau mày suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Còn một câu nữa, tuy muốn bẻ gãy một cánh tay của Bạch Vương, nhưng nếu mắt của Bạch Vương sáng trở lại, sẽ nhiều thêm đôi cánh.”

“Nghe chẳng hiểu gì cả. Nhưng chắc Diệp cô nương sẽ hiểu.” Tạ Yên Thụ

ăn bánh bao xong chấp tay: “Cáo từ.”

"Tiễn khách." Lăng Thiệu Hàn gật đầu nói.

Sau khi Tạ Yên Thụ đi khỏi, cửu hoàng tử đi từ trong thư phòng của Lăng Thiệu Hàn ra: “Diệp Nhược Y đột nhiên phái người tới tìm người làm gì?

Chẳng lẽ hãn muốn kết minh với chúng ta?”

“Tranh đoạt hoàng vị không thắng là bại, cùng là hoàng tử được phong vương liệu có ai chịu kết minh với người khác?” Lăng Thiệu Hàn thở dài:

“Trên thư có viết, Hoa Cẩm thần y chữa được mắt cho Bạch Vương, cần dùng mắt đổi mắt. Người đổi mắt phải mang lòng thành chờ được lấy, nếu có chút chần chừ nào chắc chắn sẽ mất đi đôi mắt.”

“Chiều nay Hoa Cẩm thần y mới tới phủ, nhưng bây giờ hãn đã biết kết quả.” Tiêu Cảnh Hà cau mày: “Nếu chữa được đôi mắt của hoàng huynh là tốt nhất. Hoàng huynh có cả đạo đức phẩm hạnh, toàn bộ triều đình đều đánh giá cao, nếu không phải mắt mù không thấy được gì, đừng nói Xích Vương, cho dù là Tiêu Sở Hà, hoàng huynh có kém gì đâu? Nhưng hôm nay đang thời khắc mấu chốt, chuyện đổi mắt này cần thời gian không ngắn. Trong thời gian đó nếu mây gió Thiên Khải thay đổi, nên làm thế

nào?”

“Nếu trong thời gian này, Hoa Cẩm thần y không còn nữa thì sao? Nếu Tiêu Sở Hà đã biết tin tức này, như vậy với nhân cách của hãn và quan hệ

của Hoa Cẩm thần y đương nhiên sẽ không làm gì. Nhưng nếu Tiêu Vũ

biết, như vậy Hoa Cầm thần y có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.”
Lăng Thiệu Hàn lắc đầu một cái: “Chuyện này cần phải mau chóng.”

“Nhưng trong thư có nói, người đổi mắt cần mang lòng thành chờ được lấy, nếu có bất cứ chần chừ nào sẽ mất đi đôi mắt. Kể mà không có điểm này tùy ý tìm một tù nhân nào là được. Thế nhưng trên đời này nào có ai cam tâm tình nguyện trao cho người khác đôi mắt?” Tiêu Cảnh Hà thở dài nói: “Tuy ta với hoàng huynh là ruột thịt cùng cha cùng mẹ, tình cảm từ

nhỏ đến lớn vẫn rất tốt. Nhưng tự hỏi lòng mình, vẫn thấy không làm được.”

Lăng Thiệu Hàn cầm tờ giấy trong tay bỏ vào ánh nến, đốt thành tro bụi:

“Thiệu Hàn có thể.”

“Tiên sinh không thể, người là cánh tay của hoàng huynh, không thể để mất được.” Tiêu Cảnh Hà kinh hãi.

“Bây giờ Ám Hà phản bội, vây cánh của Tiêu Vũ lớn dần, Tiêu Sở Hà vẫn đang nhìn chăm chăm vào chúng ta.” Lăng Thiệu Hàn thở dài: “Do ta tính toán bất lực, bây giờ chúng ta đều bị vây trong nhà tù, chỉ có đôi mắt của Bạch Vương điện hạ sáng trở lại mới có thể trấn an các triều thần trong thành. Tiêu Vũ là tên công tử bột, Tiêu Sở Hà lại quá kiêu căng, đều không phải quân chủ mà triều thần mong muốn. Nhưng Bạch Vương điện hạ lại là người như vậy, chỉ cần hai mắt người sáng trở lại, chúng ta có thể xoay chuyển tình thế.”

Tiêu Cảnh Hà lắc đầu nói: “Nhưng tiên sinh ngài...”

“Người đối xử với ta như quốc sĩ, ta sẽ báo đáp người như quốc sĩ đích thực.” Lăng Thiệu Hàn đi ra cửa. “Khi ta và Bạch Vương điện hạ gặp nhau, ta chỉ là một thư sinh, tuy có ý chí nhưng không có đường phát triển. Là điện hạ cho ta cơ hội, dùng đôi tay này khuấy đảo phong vân

trong thiên hạ. Bây giờ phong vân đã nổi, ta lại không thể giúp sức, chỉ muốn trao đôi mắt cuối cùng này giúp điện hạ cười gió bay lên!”

Vĩnh An Vương phủ.

Trong sân, Tư Không Thiên Lạc đang tỷ thí với Lôi Vô Kiệt. Diệp Nhược Y

ở cạnh nhìn. Tiêu Sắt đi tới bên Diệp Nhược Y, lạnh nhạt nói: “Nghe nói người phái người đưa thư tới Bạch Vương phủ, cho mưu sĩ của Bạch Vương, Lăng Thiệu Hàn?”

“Đúng vậy. Lăng Thiệu Hàn là trợ thủ quan trọng nhất bên cạnh Bạch Vương. Mấy năm nay đều là nhờ hãn bày mưu tính kế cho Bạch Vương, nếu không một người mù làm sao lung lạc lòng người trong triều đình.”

Diệp Nhược Y gật đầu nói.

“Hãn nói thế nào?” Tiêu Sùng khoanh tay trong áo, lười biếng nói.

“Hãn nói, người muốn bẻ cánh tay của Bạch Vương, nhưng nếu hai mắt Bạch Vương sáng lại sẽ nhiều thêm đôi cánh.” Diệp Nhược Y cười nói:

“Hãn tự nhận là cánh tay của Bạch Vương, sau khi hãn mất đôi mắt, Bạch Vương gãy mất cánh tay, nhưng mắt Bạch Vương sáng lại sẽ như hổ thêm cánh.”

“Là người trung thành.” Tiêu Sắt thở dài nói.

“Vẫn là công dã tràng mà thôi. Ta hỏi Hoa Cầm rồi, cho dù đổi đôi mắt khác cũng phải nghỉ ngơi chăm sóc một tháng mới thấy được. Một tháng, phong vân trong Thiên Khải xoay chuyển, không có vị mưu sĩ này trợ giúp, e là Bạch Vương phủ không chống đỡ nổi.” Diệp Nhược Y lạnh nhạt nói:

“Mỗi bước đi tiếp theo đều mang đầy nguy hiểm, bớt một cường địch, là chuyện tốt.”

“Thật ra hoàng huynh của ta là người lương thiện.” Tiêu Sắt nói: “Khi còn bé trong số các huynh trưởng, hãn là người đối xử với ta tốt nhất. Đáng tiếc do mù mắt, hãn luôn bị ức hiếp, thế nhưng tâm trí hãn rất cứng rắn, không bỏ thi thư, trở thành hoàng tử đầu tiên được phong vương. Tuy vài lần hãn giết ta, nhưng cũng là tình thế bức bách, ta không trách hãn.”

“Người là người lòng dạ rộng rãi, chứng tỏ ta tâm địa thâm độc.” Diệp Nhược Y cười nói.

“Nói đùa rồi.” Tiêu Sắt lắc đầu.

Bạch Vương Phủ.

Một kiếm khách công kiếm lớn, đầu đội mũ trùm đi từ ngoài cửa vào.

Bạch Vương Tiêu Sùng được thư đồng nâng đỡ vội vàng chạy ra cửa: “Đại sư phụ, cuối cùng người đã về!”

Nhan Chiến Thiên tháo mũ trùm xuống, thái độ với Bạch Vương đã ôn hòa hơn, tuy chỉ ôn hòa hơn một chút nhưng đã hoàn toàn khác với vẻ hung ác lúc bình thường. “Trên đường gặp chút chuyện, nên mới về muộn.”

“Chuyện gì ngăn cản đại sư phụ?” Tiêu Sùng hỏi.

“Khôi và mười bảy sát thủ chữ Thiên của Âm Hà.” Nhan Chiến Thiên bĩu môi: “Tên Tô Xương Hà kia đúng là chịu bỏ vốn.”

“Vốn còn định kể lại với đại sư phụ nhưng xem ra đại sư phụ đã biết.”

Tiêu Sùng thở dài: “Mấy ngày trước Âm Hà giết Đường Liên và bạn cũ của Tiêu Sắt là Cửu Cửu Đạo, cố ý khơi mào tranh chấp giữa chúng ta. Bây giờ

Âm Hà đã ngả sang phía Xích Vương Tiêu Vũ.”

“Tên Tô Xương Hà kia, ta phải giết hẳn.” Nhan Chiến Thiên cả giận nói.

“Lần này đại sư phụ trễ mất lâu như vậy, đám sát thủ đó khó dây lắm à?”

Tiêu Sùng buồn bã nói.

“Chỉ là mấy tên sát thủ thôi, ta chỉ mất hai canh giờ đã đánh lui bọn chúng.

Nhưng ta nổi giận, sau đó suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại đuổi theo, giết mười ba tên, còn bốn tên cùng với Khôi bỏ chạy.” Nhan Chiến Thiên trầm giọng nói: “Đuổi giết suốt mười mấy ngày, cho nên về muộn.”

Tiêu Sùng ngăn người, tiếp đó thở dài: “Tính khí đại sư phụ chẳng thay đổi chút nào.”

Chương 350: Ước định của Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên làm việc không hỏi thị phi, giết người không hỏi đúng sai, là đại ma đầu mà cả hai phái chính tà trên giang hồ thấy mặt đều phải đi đường vòng. Nhưng chỉ khi nói chuyện với Bạch Vương Tiêu Sùng, bất luận giọng điệu hay thần sắc đều mang vẻ hiền từ của một vị sư phụ.

“Có phải tình hình trước mắt đang bất lợi cho chúng ta không?” Nhan Chiến Thiên hỏi.

Tiêu Sùng gật đầu: “Vốn dĩ phân nửa các đại thần trong triều ủng hộ con, nhưng lúc này Tiêu Sở Hà đã về kinh. Hai vị giám quốc và thái sư đều đã thể hiện thái độ, bây giờ bọn họ đều đóng cửa không tiếp khách, không tới mức lập tức phản bội nhưng chắc đang đánh giá tình thế. Còn trong giang hồ, Đường môn, Âm Hà sẽ không ủng hộ chúng ta, con chỉ còn một trợ thủ

là Vô Song thành.”

“Ta không hiểu chuyện trong triều đình, còn chuyện trên giang hồ, tuy gần đây Vô Song thành có một đệ tử trẻ tuổi tuyệt thế, nhưng vẫn còn

kém hơn Tuyết Nguyệt thành một chút. Sùng Nhi.” Nhan Chiến Thiên đột nhiên gọi.

Tiêu Sùng vội vàng đáp: “Đại sư phụ, có đồ đệ.”

“Có lẽ ta không thể giúp người lên ngôi đại bảo, nhưng ta sẽ bảo vệ người không chết. Bất luận sau này thiên hạ loạn tới mức nào, bất luận đối thủ

của người mạnh tới mức nào, người, tuyệt đối không chết.” Nhan Chiến Thiên trầm giọng nói.

Tiêu Sùng cúi đầu: “Đa tạ sư phụ.”

Nhan Chiến Thiên đi tới, giơ tay vuốt nhẹ tấm vải trắng trước mắt Tiêu Sùng: “Nghe nói đệ tử của Tân Bách Thảo tới Thiên Khải, hẳn có chữa được mắt cho người không?”

Tiêu Sùng đáp: “Hôm nay thần y sẽ tới, con đang đợi cô ấy.”

“Được, có lẽ sau khi chữa mắt xong người sẽ không quá cố chấp với ngôi vị

hoàng đế nữa.” Nhan Chiến Thiên chậm rãi nói: “Nếu người thấy thế giới rộng lớn này, người sẽ không muốn sống một mình một góc đâu.”

“Sùng Nhi đâu có hào hùng được như sư phụ.” Tiêu Sùng lắc đầu.

Nhan Chiến Thiên mỉm cười, nhớ lại khi mình quen với vị hoàng tử này.

Khi đó hẳn đang du lịch ở Bắc Man, bị vài kẻ thù phục kích, cuối cùng tuy hẳn giết chết đối phương nhưng bản thân cũng bị thương nặng, ngã trong đồng tuyết không thể động đậy. Sau đó hẳn gặp vị hoàng tử mù theo phụ

thân đi sứ, Tiêu Sùng phái người cứu hẳn. Hẳn vừa dưỡng thương vừa nói với vị hoàng tử này. “Tuy người đã cứu ta nhưng ta sẽ không cảm ơn

người, sau khi vết thương của ta lành lại, thậm chí ta sẽ giết người.”

Tiêu Sùng chỉ thản nhiên cười một tiếng: “Nghe bọn họ tả lại, có vẻ tiên sinh là người du lịch qua đây. Dọc con đường này chắc đã thấy không ít phong cảnh, có thể kể lại cho Tiêu Sùng không?”

Nhan Chiến Thiên kinh ngạc: “Người không sợ à?”

Tiêu Sùng gật đầu: “Ta có thể cảm giác được, tiên sinh là người có đại khí phách.”

“Người không nhìn được?” Nhan Chiến Thiên nhìn tấm vải trắng trước mắt Tiêu Sùng.

Tiêu Sùng lại gật đầu: “Ta từng nhìn được.”

“Tuy ta sẽ không cảm ơn người nhưng ta cũng không muốn nợ ân tình của người. Ta dạy người luyện kiếm.” Nhan Chiến Thiên nói.

Tiêu Sùng vẫn gật đầu: “Cám ơn tiên sinh.”

“Cần Ngọc công công và tiểu thần y tới.” Quản gia đi từ ngoài cửa vào, cắt đứt hồi tưởng của Nhan Chiến Thiên. Nhan Chiến Thiên khẽ cau mày:

“Mới đó đã tới rồi.”

Một chiếc xe ngựa dừng trước cửa vương phủ, Cần Ngọc công công vén tấm rèm che đi xuống. Hắn mặc áo bào màu xám, thần sắc lạnh nhạt, nhìn như một nho sinh dạy trong trường tư thực. Hắn xoay người giơ tay đỡ

Hoa Cẩm từ trên xe xuống, theo sau đó là tam công tử của Mộc gia giàu có nhất Thanh Châu, Mộc Xuân Phong.

“Bạch Vương phủ.” Mộc Xuân Phong ngẩng đầu lên nhìn tấm biển, hạ giọng nói.

“Mời đi bên này.” Cẩn Ngọc công công dẫn hần vào trong.

Bạch Vương Tiêu Sùng khi còn bé đã thích thi thư, luôn ngồi cả ngày cả đêm trong Tàng Thư các. Khi đó tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công phụ trách chỉnh lý sách vở trong Tàng Thư các, hai người rất ăn ý, một bên đọc sách, một bên chỉnh lý thư tịch, có lúc mấy ngày không nói một câu. Một hôm Tiêu Sùng tìm sách vô tình làm đổ kệ, mắt thấy đồng sách sắp đổ xuống nhưng lại bị Cẩn Ngọc công công đi ngang qua phát nhẹ tay một cái là bay về. Ngày đó Tiêu Sùng đã định thỉnh cầu Cẩn Ngọc công công bái sư học võ, nhưng lại bị Cẩn Ngọc dùng hai chữ ‘không dám’

để cự tuyệt.

Mãi tới ngày Tiêu Sùng nhận chén nước kia, vĩnh viễn mất đi đôi mắt, không thể tới Tàng Thư các, Cẩn Ngọc mới đột nhiên tới tìm Tiêu Sùng.

Lần đó sau khi Tiêu Sùng theo phụ thân đi sứ tới các nước, cũng bái kiến danh y nhiều nơi nhưng vẫn không chữa được; Cẩn Ngọc mới tới phủ đệ của hần, nói với hần mình đồng ý dạy võ công cho hần để tự bảo vệ mình.

Khi đó bên cạnh Tiêu Sùng đã có Nhan Chiến Thiên, cho nên Cẩn Ngọc công công là nhị sư phụ của hần.

Cẩn Ngọc công công đi vào trong phủ, thấy Nhan Chiến Thiên, hơi ngạc nhiên: “Nhan huynh cũng tới à?”

Nhan Chiến Thiên hơi cau mày, không để ý tới hần, chỉ nhìn người phía sau hần: “Vị này là thần y Hoa Cầm?”

Mộc Xuân Phong chợt cau mày, đặt tay lên trường kiếm bên hông, sát khí bùng lên. Hần luyện kiếm không giết người, chỉ có kiếm khí mà không có sát ý, thế nhưng trong khoảnh khắc này lại nảy sinh sát ý chưa từng có.

Hắn nhìn Nhan Chiến Thiên: “Nộ Kiếm Tiên!”

Nhan Chiến Thiên chớp mắt một cái, nhìn Mộc Xuân Phong một cái, lại nhìn bội kiếm bên hông hắn một cái: “Động Thiên Sơn? Người là đệ tử của Bất Sát Kiếm?”

“Đúng.” Mộc Xuân Phong vẫn nắm kiếm, ánh mắt như chó sói, nhìn chăm chăm vào Nhan Chiến Thiên.

“Hắn sao rồi?” Nhan Chiến Thiên thờ ơ hỏi.

“Mất hết võ công, kinh mạch đứt đoạn, thậm chí đi lại cũng khó.” Mộc Xuân Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Đều do người hại.”

“Người muốn báo thù cho hắn?” Nhan Chiến Thiên chậm rãi đưa tay lên thanh kiếm Phá Quân: “Với chút kiếm thuật đó của người, khác nào trò cưỡi?”

“Xuân Phong.” Hoa Cẩm đột nhiên mở miệng.

Sát khí của Mộc Xuân Phong giảm xuống, cúi đầu nói: “Hoa Cẩm sư phụ.”

“Chúng ta là khách, không được lỗ mắng.” Hoa Cẩm chậm rãi nói.

“Vâng.” Mộc Xuân Phong buông lỏng chuôi kiếm, thở phào nhẹ nhõm.

“Đại sư phụ.” Tiêu Sùng cũng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Nhan Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng, quay người đi vào trong phủ. Lúc này Lăng Thiệu Hàn và Tiêu Cảnh Hà cũng đi từ trong phủ ra. Lăng Thiệu Hàn bước tới ngăn giữa Tiêu Sùng và Hoa Cẩm: “Cửu hoàng tử, mời ngài dẫn điện hạ vào trong chờ một chút. Ta thuật lại bệnh tình của điện hạ cho Hoa Cẩm thần y để tiện chuẩn bị.”

Hoa Cẩm ngạc nhiên: “Cần Ngọc công công đã nói hết với ta những gì cần nói rồi.”

“Tuy Cẩn Ngọc công công là sư phụ của điện hạ nhưng dù sao cũng không bằng Thiệu Hàn ngày ngày đi hầu hạ bên cạnh người. Tính ra tại hạ hiểu rõ bệnh tình điện hạ hơn một chút.” Lăng Thiệu Hàn kính cẩn nói.

Cẩn Ngọc công công gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Hoàng huynh, chúng ta vào trước đợi.” Tiêu Cảnh Hà đi tới bên cạnh Tiêu Sùng, dẫn hắc vào trong.

Sau khi Tiêu Sùng đi xa, Hoa Cẩm lại hỏi: “Vị tiên sinh này có gì muốn nói với ta à?”

“Thần y, ta chỉ có một thỉnh cầu!”

"Thỉnh cầu gì?"

“Lát nữa chữa bệnh cho điện hạ, thần y chỉ cần nói chữa được hay không chữa được thôi. Còn lại, chữa như thế nào, cần gì để chữa, cứ nói với tại hạ

là được.”

Chương 351: Quốc sĩ báo ân

Mộc Xuân Phong làm theo ý của Hoa Cẩm, tháo từng vòng vải trắng trước mắt Tiêu Sùng ra. Hoa Cẩm nâng nển quơ quơ trước mặt Tiêu Sùng: “Có cảm giác được ánh sáng không?”

Tiêu Sùng hơi cau mày: “Hình như có chút ánh sáng.”

Hoa Cẩm buông nển xuống, giơ một ngón tay lên vẫy vẫy trước mặt Tiêu Sùng: “Bây giờ thì sao?”

Tiêu Sùng do dự một chút: “Hình như không thấy được.”

Hoa Cẩm giơ tay, vén mi mắt của Tiêu Sùng lên, quan sát cẩn thận một hồi rồi chìm vào trầm tư.

“Thần y, sao rồi?” Cuối cùng Cẩn Ngọc công công lên tiếng hỏi.

Tiêu Sùng mỉm cười: “Không sao, thần y. Ta đã bị mù đã nhiều năm rồi, thực ra cũng đã quen với việc này. Lần này chỉ là thử một chút thôi, cho dù không thành công cũng không sao.”

Hoa Cẩm lắc đầu một cái, gật đầu với Mộc Xuân Phong, Mộc Xuân Phong quần lại tấm vải trắng. Hoa Cẩm thở dài: “Tất cả đều đúng như dự đoán của ta, mạch của mắt vẫn bình thường nhưng con ngươi đã bị hủy. Đúng là chữa được...”

Lăng Thiệu Hàn vội vàng ngắt lời: “Thần y chỉ cần nói chữa được hoặc không chữa được. Còn những khó khăn khác như dược liệu hay tiền chữa bệnh, chúng ta đều sẽ chuẩn bị. Cứ để Thiệu Hàn giải quyết là được.”

Hoa Cẩm nhìn hẩn một cái, lại nhìn Mộc Xuân Phong một cái. Mộc Xuân Phong gật nhẹ đầu, Hoa Cẩm xoay người lại nói với Tiêu Sùng: “Ta dùng danh nghĩa Dược Vương đời thứ mười một của Dược Vương cốc nói cho người, chữa được.”

Tiêu Sùng đứng dậy, đầu gối cong lại quỳ sụp xuống đất, giọng nói run rẩy: “Đa tạ thần y.”

Cẩn Ngọc công công cũng cúi đầu: “Đa tạ thần y.”

“Người theo ta lại đây.” Hoa Cẩm quay sang nói với Lăng Thiệu Hàn.

Lăng Thiệu Hàn vội vàng đi theo ra ngoài, còn đánh mắt ra hiệu với Tiêu Cảnh Hà. Tiêu Cảnh Hà lập tức hiểu ý tới đỡ Tiêu Sùng.

“Người cứ ngắt lời ta như vậy chứng tỏ người sợ Bạch Vương cự tuyệt, làm sao người biết? Tiêu Sắt nói với người à?” Hoa Cẩm vừa đi ra ngoài vừa nói.

Lăng Thiệu Hàn gật đầu: “Vĩnh An Vương phủ có đưa một bức thư tới, trên thư có nhắc đến.”

“Cho nên ta phải gặp người nguyện tặng mắt đó. Ta phải biết hai điểm.

một, hắn là người vô tội, ta không muốn cứu một người mà hại một người

khác. hai, hắn phải cam tâm tình nguyện, ta không muốn phẫu thuật thất bại.” Hoa Cầm lạnh nhạt nói: “Người đã chọn được ai chưa?”

“Khởi bẩm thần y, đã có.” Lăng Thiệu Hàn trả lời.

“Dẫn hắn tới gặp ta.” Hoa Cầm nói.

“Thần y, người đã thấy hắn.” Lăng Thiệu Hàn đột nhiên dừng bước.

Hoa Cầm quay đầu lại, nhìn Lăng Thiệu Hàn đột nhiên chấp tay cúi người hành lễ với mình, kinh ngạc nói: “Người?”

“Mọi chuyện kính nhờ thần y.”

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ đang ngồi trong thư phòng, thấy Long Tà đi tới, hồ hững hỏi:

“Chuyện gì thế?”

“Vương gia, hôm nay Hoa Cầm thần y được Cẩn Ngọc công công dẫn tới....

Bạch Vương phủ.” Long Tà nói.

Tiêu Vũ gật đầu một cái: “Hiểu rồi. Mấy năm nay hắn vẫn luôn cố gắng, chưa từng bỏ cuộc. Lần này truyền nhân của Dược Vương cốc tới, đương nhiên hắn không bỏ qua cơ hội này rồi.”

“Nếu chữa khỏi được thật...” Long Tà cau mày nói.

“Bất luận có chữa khỏi được không, Tiêu Sùng đã chẳng còn cơ hội chiến thắng trong cuộc chiến lần này rồi. Với bất cứ ai, hắn cũng không phải lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa chọn chữa mắt trong thời điểm này, có lẽ hắn đánh giá thấp tốc độ của chúng ta.” Tiêu Sùng cười nói: “Nhưng tiểu thần y kia đúng là phiền toái. Cô ta vốn không nên xuất hiện, cũng đến lúc nên biến mất rồi. Người cảm thấy thế nào? Tô tiên sinh.”

Bên cạnh Tiêu Vũ, là vị đại gia trưởng Âm Hà Tô Xương Hà đeo mặt nạ màu bạc, mặc y phục màu đen.

Lúc này khí chất của hắn càng thêm âm trầm, ánh mắt cũng càng hung ác.

Hắn mở miệng cười một tiếng: “Được.”

“Ngày đó đại gia trưởng nói giúp ta diệt Đường môn, diệt Lôi gia bảo, nói rất chắc chắn. Mấy hôm trước nói thay ta giết chết Đồng thái sư, cũng nói rất chắc chắn. Nhưng Lôi gia bảo có hai người bước vào Quan Tuyệt bảng, môn chủ mới của Đường môn Đường Liên Nguyệt còn trong nhóm thứ

hai, Đồng thái sư vẫn còn sống rất khỏe mạnh, bên cạnh hắn còn có Sát Nhân Vương khi xưa.” Tiêu Vũ vẫn cười nhưng giọng nói đầy âm độc.

“Đại gia trưởng, có phải sát thủ của Âm Hà nên mạnh hơn chút không?”

“Ý của Xích Vương điện hạ là Âm Hà chúng ta chưa cố hết sức?” Tô Xương Hà quay sang nhìn Tiêu Vũ.

Long Tà xiết chặt trường đao bên hông.

Nụ cười của Tiêu Vũ vẫn không hề thay đổi. “Ý ta là, ta có một cách có thể

khiến sát thủ Âm Hà trở nên mạnh mẽ hơn. Chẳng hay đại gia trưởng có muốn thử không?”

“Cách gì?” Tô Xương Hà gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn: “Nếu thật sự có cách hay như vậy, vì sao điện hạ không tự mình dùng thử?”

“Ta là người cầm kiếm, sao lại phải biến mình thành kiếm chứ?” Tiêu Vũ cười nói.

Tô Xương Hà cười lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay, xuất chiêu đánh về phía Tiêu Vũ.

Long Tà lập tức rút đao, nhưng bị chiêu này của Tô Xương Hà đánh bay. Sắc mặt của Tiêu Vũ vẫn không đổi, chiêu thứ hai của Tô Xương Hà đã đánh về phía hắn.

Một tiếng ‘ầm’ vang lên.

Tô Xương Hà vẫn đứng yên tại chỗ, Tiêu Vũ đã lui lại một bước, một người mặc áo đen đứng ở vị trí lúc trước của hắn, giơ tay ngăn một chiêu của Tô Xương Hà.

Tô Xương Hà cau mày: “Là người.”

Người nọ không nói một lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta... là ai?”

Tô Xương Hà thu chiêu nhìn người trước mặt từ trên xuống dưới, thần sắc càng ngày càng nghiêm túc.

Tiêu Vũ cười nói: “Kiếm của ta ra sao?”

Hàn Sơn tự.

La Sát đường.

Vô Thiên xách hộp cơm vào nội đường, Minh Hầu vẫn ngồi trước bức Địa Ngục Bách Quỷ đồ, lặng lẽ quan sát.

“Ăn cơm thôi.” Vô Thiên gọi, thời gian vừa qua trong Hàn Sơn tự chỉ có hai người bọn họ. Nhưng Minh Hầu mất đi thần trí suốt ngày ngồi trong La Sát đường quan sát bức tranh này, chỉ khi ăn cơm mới chịu dời mắt đi trong chốc lát.

“Sư đệ đi lâu vậy rồi mà không chịu gửi thư về, thật khiến người ta lo lắng.

Lúc còn sống sư phụ từng nói, thiên hạ rộng lớn đâu cũng đi được, chỉ có Thiên Khải là không thể tới. Sao sư đệ lại không nghe lời vậy? Nếu không phải thẳng ngốc nhà ngươi đang ở đây, ta đã chẳng nhịn nổi tự tới Thiên Khải một chuyến rồi.” Vô Thiên vừa xới cơm vừa nói với Minh Hầu, tuy trước nay Minh Hầu chưa từng trả lời nhưng hắn vẫn nói năng thoải mái.

Dù sao cũng tốt hơn một mình rầu rĩ trong chùa luyện công.

“Nhưng ta nghe trên trấn nói lục hoàng tử cũng đã về Thiên Khải, chắc là tên Tiêu Sắt kia. Nếu hắn đã đến Thiên Khải thì hắn và sư đệ cũng có thể

chăm sóc cho nhau. Nhưng tên Tiêu Sắt kia như con hồ ly vậy, không đáng tin cậy. Ta vẫn thấy lo lo.” Vô Thiên vẫn tự nói.

Ăn xong bữa cơm, Minh Hầu vẫn không nói một lời, Vô Thiên cũng đã quen, thu dọn hộp cơm rồi đứng dậy. Nhìn sang bên kia, lại thấy Minh Hầu vẫn đang thất thần nhìn tấm Địa Ngục Bách Quỷ đồ. Vô Thiên thở dài, đi ra ngoài.

“Đợi đã.” Một giọng nói khàn khàn trầm trầm đột nhiên gọi hắn lại.

Vô Thiên kinh ngạc xoay người, nhìn sang phía Minh Hầu, chỉ thấy ánh mắt đục ngầu của Minh Hầu đột nhiên trở nên trong trẻo.

Minh Hầu nhìn Vô Thiên, thần trí thanh tỉnh: “Ta và ngươi cùng tới Thiên Khải.”

Chương 352: Giết chóc - bắt đầu

Sân sau của Xích Vương phủ.

Nơi này có một tòa nhà, dường như đã bỏ hoang rất lâu, người trong phủ đều không tới gần. Cũng có người vô tình bước vào tòa nhà đó nhưng không có ai đi ra. Ngôi nhà đó như đoạn tuyệt tất cả sinh cơ, những cây cối trồng trong nhà đều đã chết khô, thậm chí đã rất lâu rồi không có cỏ dại mọc lên.

Tiêu Vũ im lặng đi đằng trước, bên cạnh hắn là người áo đen thần bí kia.

Người áo đen giấu mình trong áo choàng, khó khăn lắm mới thấy được thân sắc cụ thể. Chỉ Tô Xương Hà vừa giao đấu một chiêu với hắn mới biết thân phận thực sự, lúc này hắn cũng đi bên cạnh hai người, vừa đi vừa cau mày lén lút quan sát.

“Nơi này của ta có một vị khách quý, đã tới ở hơn mười năm.” Tiêu Vũ cười nói: “Chắc đại gia trường đã đoán được thân phận của hắn.”

Tô Xương Hà ngửi mùi tanh nhàn nhạt trong không khí, nhìn mặt đất dưới chân nói: “Dược Vương - Tân Bách Thảo có một sư đệ, từ y đạo lệch sang

quỷ đạo, cho nên được gọi là Quỷ Y Dạ Nha, hắn biến mất đã nhiều năm.

Bây giờ đang ở trong phủ của ngươi.”

“Đại gia trường thật thông minh.” Tiêu Vũ đẩy cửa phủ đi vào, mùi tanh hôi lập tức ập vào mặt, hắn không thấy lạ lắm gì, chỉ cười một tiếng.

Tô Xương Hà đã quen ngửi mùi máu tanh như cũng không chịu nổi mùi như vậy, khẽ nhíu mày một cái.

“Điện hạ tối.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, chỉ thấy một người áo xanh đi ra. Có lẽ do ở lâu trong bóng tối nên làn da của hắn tái nhợt. Thế

nhưng cách ăn mặc của hắn không chút qua loa, hình thẳng tắp chẳng khác nào một tiên sinh trong thư viện. Chỉ có điều khóe môi hắn hơi nhếch lên thành một nụ cười khiến người ta không rét mà run. Người áo xanh tới sau lưng Tiêu Vũ nhìn một cái rồi lễ phép cúi đầu đầy tao nhã nói: “Vị này chắc là đại gia trưởng của Âm Hà, Tô Xương Hà tiên sinh.”

Tô Xương Hà gật đầu: "Dạ Nha tiên sinh."

“Không phải tiên sinh gì, mời vào.” Dạ Nha xoay người, đi vào.

Tiêu Vũ dẫn mọi người vào, trong phòng đen kịt, chỉ có vài ánh nến lung lay như sắp tắt. Dạ Nha giơ ngón tay niết một ánh nến, búng tay một cái, một loạt nến xếp thẳng hàng lập tức sáng lên. “Đang làm chuyện chẳng

vang gì, ngại thấp nhiều nến, mong các vị thứ lỗi.

Ánh nến sáng lên, Tô Xương Hà mới chứng kiến diện mạo của gian nhà này. Chỉ thấy xung quanh trổ một số nam tử đang nhắm mắt, dường như

đã ngủ say. Bọn họ bị xích sắt cột vào tường, thân thể trần truồng, trên người sạch sẽ như không thương tích gì, nhưng nhìn cẩn thận lại thấy có một số vết đao rất nhỏ. Những nơi còn lại đặt các loại dược thảo hình thù khác biệt, cùng với một số dụng cụ hình dạng quái lạ. Nhưng tất cả đều được xếp chỉnh tề, tỏa ra mùi tanh kỳ quái trong không khí. Toàn bộ gian nhà trông rất gọn gàng đơn giản.

“Năm xưa ta thích dùng người thử thuốc, nhưng bị các đồng môn trong Dược Vương cốc ngăn cản. Sau đó lăn lộn trong giang hồ, may mà được Xích Vương điện hạ thu nhận, cho ta gian nhà này, ở một mạch những hơn mười năm. Nhưng cũng tốt, mấy năm nay rốt cuộc cũng có chút thành quả.

Đại gia trường, vừa rồi người đã gặp tác phẩm hoàn mỹ nhất của ta rồi.”

Dạ Nha cười nói.

Tô Xương Hà quay đầu lại nhìn người áo đen: “Hắn?”

“Đúng. Một khi hắn mất đi thần trí, bị luyện thành dược nhân, sẽ là vũ khí lợi hại nhất.” Dạ Nha đứng dậy, đi về phía người áo đen, giơ tay vuốt ve gương mặt của hắn: “Đây là tác phẩm hoàn mỹ nhất của ta. Tiếp theo, ta sẽ

có càng ngày càng nhiều tác phẩm như vậy.”

Tô Xương Hà cau mày: “Ta đã gặp hắn, đúng là hắn rất mạnh, nhưng vẫn không đủ mạnh.”

“Ta sẽ khiến hắn mạnh hơn, càng ngày càng mạnh.” Dạ Nha quay mặt sang hướng khác: “Do đã đánh mất trái tim nên không còn gì cố kỵ. Mãnh thú không có gông xiềng mới là mãnh thú mạnh nhất. Nhưng điện hạ, chuyện ngài nhờ ta làm, đến nay ta vẫn chưa làm được. Nguyệt Cơ.”

Theo tiếng gọi của Dạ Nha, một cô gái vóc dáng thướt tha đi từ trong bóng tối ra. Da thịt cô trắng trẻo như ngọc, chính là sát thủ nổi danh thiên hạ

Nguyệt Cơ. Nguyệt Cơ ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Nha, ánh mắt trống rỗng.

Tiêu Vũ nhìn Nguyệt Cơ, thở dài: “Không sao. Ta chờ được, xin Dạ Nha tiên sinh cố gắng thêm.”

“Ta sẽ dốc toàn lực.” Dạ Nha gật đầu, niết nhẹ tay, một viên thuốc đã xuất hiện trong tay hắn: “Đại gia trường, viên thuốc này, mỗi ngày ăn vào một viên, chỉ cần ba ngày, sau đó dẫn hắn tới gặp ta. Ta sẽ cho đại gia trường một Âm Hà cường đại nhất.”

“Sau đó biến thành như hắn?” Tô Xương Hà nhìn người áo choàng đen:

“Xác chết biết đi?”

“Đại gia trường muốn trở thành đệ nhất giang hồ, sao lại không nỗ lực

mười mấy người kia chứ?” Tiêu Vũ mở miệng nói: “Huống chi chờ tới tương lai, những người này cũng sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén nhất trong tay đại gia trường. Bởi vì bọn họ tuyệt đối không phản bội.”

Tô Xương Hà cau mày, khoanh hai tay sau lưng, thì thoảng lại gõ nhẹ một cái.

“Ba vị gia chủ và đại gia trường đã đủ mạnh, đương nhiên không cần trợ giúp gì thêm.” Dạ Nha cười nói: “Chỉ có điều nếu đặt trong chiến trường Thiên Khải này thì những người khác cần mạnh mẽ hơn.”

Tô Xương Hà nhướn mày nói: “Tiên sinh có vẻ rất hưng phấn?”

Dạ Nha lè lưỡi, liếm nhẹ môi trên: “Đúng là rất mong chờ.”

Vĩnh An Vương phủ.

Diệp Nhược Y đọc bức thư mà Hoa Cẩm phái người đưa tới, sau đó quay lại nói với Tiêu Sát: “Ba ngày, ba ngày sau Hoa Cẩm sẽ chữa mắt cho Bạch Vương.”

Tiêu Sát gật đầu: “Nhanh thật. Xem ra đúng là nhị ca đã không chờ nổi nữa.”

“Hắn càng vội vã không đợi nổi, bên phía Xích Vương càng dễ có hành động đáng sợ. Lần trước ám sát Đồng thái sư ly gián chúng ta, lần này chắc hẳn sẽ hạ thủ với Hoa Cẩm.” Diệp Nhược Y quay đầu nhìn sang: “Lôi Vô Kiệt đâu?”

“Mấy ngày nay hắn âm thầm bảo vệ Hoa Cẩm.” Tiêu Sát nói.

“Bên cạnh Hoa Cẩm thần y có tổng quản chương kiếm bảo vệ, còn có Mộc Xuân Phong ở đó, chẳng lẽ như vậy chưa đủ an toàn?” Diệp Nhược

Y cau mày nói.

“Không, cho dù tính cả Lôi Vô Kiệt vẫn không an toàn. Thật ra trong toàn bộ Thiên Khải này, cô ấy là người không an toàn nhất. Ban đầu mọi người cần cô ấy là vì cô ấy có thể giữ cho phụ hoàng không chết, bọn chúng còn chưa chuẩn bị cho việc thiên hạ đại loạn. Hôm nay có lẽ bọn chúng đã chuẩn bị, phụ hoàng phải chết. Ánh mắt của Bạch Vương là thứ yếu, tính mạng của phụ hoàng mới là mấu chốt.” Tiêu Sắt trầm giọng nói: “Ba ngày sau, Bạch Vương phủ. Ta cũng phải có mặt, chắc chắn bọn chúng sẽ ra tay trong đêm hôm đó.”

“Vì sao lại vào ngày hôm đó?”

“Bởi vì hôm đó nhị ca có hy vọng thấy được ánh sáng, huynh ấy sắp hoàn thành tâm nguyện nhiều năm. Nhưng ngay lúc đó người duy nhất có thể

cứu được huynh ấy lại chết, nội tâm huynh ấy sẽ tan vỡ. Thời điểm đó có thể phá hủy hoàn toàn ý chí của nhị ca, người như Tiêu Vũ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này!”

Chương 352: Lang Nha, Lang Gia

Đêm khuya.

Trong trấn nhỏ không biết tên.

Một thợ rèn ngồi ngoài cửa nhà hút thuốc, trẻ con hàng xóm có quen biết ngồi bên cạnh nói chuyện với hắn. Lũ trẻ thích đọc sách nhưng nhà nghèo, tuy miễn cưỡng được vào trường tư thực học tập nhưng không có tiền mua sách. Thợ rèn là người từ ngoài tới, trong miệng có rất nhiều câu chuyện, lũ

trẻ thường tới nghe hắn kể chuyện.

“Thường thúc thúc, hôm nay kể chuyện gì?”

“Tiểu Lộc Nhi, hôm nay không kể truyện cổ cho các người nữa, ta kể về một người cho các người nhé.” Thợ rèn họ Thường buông tẩu thuốc xuống, cười nói.

Tiểu Lộc Nhi tròn tròn hai mắt: “Ai thế, đại anh hùng ư?”

“Anh hùng? Phải xem nên nhận định thế nào? Giết địch trên chiến trường coi là anh hùng, lên tiếng trong triều vì dân chúng cũng coi là anh hùng.

Thân ở nơi dân dã, cướp của người giàu giúp cho người nghèo cũng được gọi là anh hùng. Nhận định anh hùng thật sự rất khó.” Thợ rèn họ Thường cười nói: “Nhưng người nói đúng, hãn đúng là anh hùng. Bất luận nhận định ra sao, cũng là đại anh hùng.”

Tiểu Lộc Nhi lập tức hưng phấn kêu: “Là ai? Là ai?”

Thợ rèn họ Thường như muốn đẩy kịch tính lên, không trực tiếp trả lời mà kể: “Năm mười sáu tuổi hãn du lịch giang hồ, kết giao với rất nhiều người tài ba. Như các thành chủ hiện tại của Tuyết Nguyệt thành: đại thành chủ

Bách Lý Đông Quân, tam thành chủ Tư Không Trường Phong; môn chủ

Đường môn Đường Liên Nguyệt, năm đó đều là bạn tốt của hãn. Bọn họ

cùng nhau uống rượu ngâm thơ xông xáo giang hồ, còn gây dựng được thành tựu lớn. Sau đó hãn từ giang hồ vào quân ngũ, dẫn quân xuất chinh, đánh mười ba lần thắng mười ba lần, quân hàm không ngừng tăng lên, cho tới cuối cùng không thể tăng tiếp. Thế nhưng công huân của hãn càng lúc càng nhiều, hoàng đế không còn cách nào bèn xếp cho hãn một chức quân mới. Sau đó trong quân đội Bắc Ly chỉ nhận tên của hãn, quân đội Bắc Man thấy quân kỳ của hãn sẽ đi đường vòng. Ở Nam Quyết, hãn được gọi là Thiên Sát tướng quân của Bắc Ly, là đối tượng hù dọa trẻ con trong câu chuyện của những ông già: Nếu con không nghe lời, Thiên

Sát tướng quân sẽ bắt con đi đấy. Còn có tác dụng hơn cả yêu quái hay sói hổ.”

Tiểu Lộc Nhi kinh ngạc: “Lợi hại đến vậy à?”

“Nhưng bản thân hãn là người rất ôn hòa.” Thợ rèn họ Thường giơ tay xoa đầu Tiểu Lộc Nhi: “Từ nhỏ hãn đã học thi thư lễ nghi, hoàn toàn không có vẻ thô tục của những người học võ. tuy vậy hãn cũng chẳng có vẻ cao ngạo của người đọc sách, thích ăn bánh bột ngô uống cháo loãng cùng các binh sĩ, khi rảnh rỗi lại hướng dẫn các binh sĩ tập võ. Hơn nữa hãn làm người ngay thẳng, nhập ngũ mười mấy năm, hết sức chăm lo cho binh lính, nhưng cũng chém chết bảy quan tướng dưới trướng. Bốn tên là vì tham ô

quân lương, ba tên là ý chức ý quyền cướp đoạt dân nữ. Những lúc đó có bao người cầu hãn tha thứ cũng vô ích. Hãn dùng binh như thần, trên chiến trường giết tới mức binh sĩ Nam Quyết tháo chạy. Nhưng hãn cũng yêu dân như con, những nơi hãn đi qua bách tính đều tôn kính như bậc thánh nhân. Sau đó chức quan của hãn lên tới đại đô hộ của Bắc Ly, có thể

nói là sánh ngang với hoàng đế, có vinh dự mà từ khi Bắc Ly khai quốc đến nay vẫn không ai đạt nổi.”

Tiểu Lộc Nhi cau mày suy nghĩ một hồi: “Vì sao hãn nổi tiếng như vậy nhưng Tiểu Lộc Nhi chưa từng nghe tên hãn?”

Sắc mặt họ Thường hơi trầm xuống: “Bởi vì bây giờ cái tên của hãn là một cấm kỵ, không một ai được nhắc tới. Nhắc tới sẽ bị chém đầu. Tiểu Lộc Nhi, người cũng phải nhớ cho kỹ.”

Tiểu Lộc Nhi nghe thấy hai chữ ‘chém đầu’ đã sợ hết hồn: “Thường thúc thúc, con nhớ rồi.”

“Nhưng không sao.” Thợ rèn họ Thường đứng dậy. “Không bao lâu nữa, đại lục này sẽ lại vang lên tên hãn, mọi người sẽ hô to tên của hãn, nhớ

tới vinh quang của hãn!”

Tiểu Lộc Nhi bị ánh mắt của thợ rèn họ Thường làm cho sợ hết hồn. Từ trước tới nay cậu bé chưa từng thấy thợ rèn họ Thường nói lớn tiếng đến vậy, chưa bao giờ thấy ánh mắt hãn sáng rực như vậy. Thợ rèn họ Thường vỗ đầu cậu một cái: “Về nhà đi.” Lúc này Tiểu Lộc Nhi mới phản ứng lại, vội vàng vàng chạy về nhà.

Thợ rèn họ Thường vào nhà, trên bàn đặt một bức thư. Hãn cầm bức thư lên đọc lại lần cuối, xác nhận lại nội dung trên thư, sau đó thả vào ánh nến, đốt nó thành tro bụi. Hãn quay người mở ngăn tủ, bên trong đặt một bộ

giáp tuyệt đẹp, đã rất lâu rồi hãn không có cơ hội mặc nó. Hãn bước tới cúi người vuốt ve con dấu trên vai bộ giáp.

Lang Nha.

Lang Gia.

Bên ngoài gian nhà đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí.

“Chỗ này à?” Một giọng nam hỏi.

“Ta từng lén tới uống rượu, không sai đâu.” Một người khác trả lời.

“Thật rách nát, còn lụp sụp hơn chỗ ta.” Giọng nam lúc trước trả lời.

Lúc này, cửa phòng được đẩy ra.

Thợ rèn họ Thường mặc áo giáp đi ra, lúc này sống lưng hãn ưỡn thẳng, ánh mắt sáng rực, tay cầm một thanh trường thương, dáng vẻ điển hình của quân nhân. Hãn nhìn hai người ngoài sân: “Tới cả rồi?”

“Trong mấy trấn xung quanh chỉ có ba người chúng ta.” Một nam tử trong đó chỉ con ngựa màu đỏ thẫm bên cạnh: “Thủ lĩnh,, con ngựa này

nhANH NHẤT, cho người.”

Thợ rèn họ Thường gặt đầu một cái, đi tới phía trước, vung thanh thường thương một cái, cắm xuống đất, tay trái đặt lên ngực: “Lang Gia quân, Toàn Phong doanh, kỵ đô úy Thường Khôi Phong.”

Hai người trên ngựa cũng đặt tay lên ngựa

“Lang Gia quân, Toàn Phong doanh, văn kỵ úy Lục Trảm Ly.”

“Lang Gia quân, Toàn Phong doanh, văn kỵ úy Trần Bất Bình.”

Thường Khôi Phong rút trường thương, tung người nhảy một cái leo lên ngựa. Hắn kéo cương ngựa, quay đầu nhìn Tiểu Lộc Nhi đang nấp ngoài cửa lén lút nhìn mình. “Người thích nghe chuyện anh hùng, lớn lên chắc sẽ

có khí phách anh hùng. Nếu người muốn tòng quân, sau này cứ tới tìm ta.

Ta tên Thường Khôi Phong, nếu ta chết trên chiến trường, cứ cầm cái nanh sói mà ta tặng người đưa cho bất cứ ai trong Lang Gia quân. Cứ tin ta, Lang Gia quân trở lại, đại lục này đều sẽ gọi tên chúng ta.”

Lục Trảm Ly cười một tiếng: “Thủ lĩnh rèn sắt bao năm rồi mà vẫn biết nói năng thật. Ta từng này tuổi rồi mà nghe vẫn thấy nhiệt huyết dâng trào.”

“Cho nên chúng ta chỉ là văn kỵ úy, còn hẵn lại là kỵ đô úy.” Trần Bất Bình nói.

“Đi thôi.” Thường Khôi Phong quay đầu lại, nhìn về phía trước: “Tới nghênh đón chủ soái của chúng ta!”

Giữa núi rừng, có người đang cưỡi ngựa phóng nhanh tới.

Mái tóc trắng của cô bay phất phới, bên hông dắt một thanh trường côn, chính là người vừa chạy từ Thiên Khải thành tới, đường chủ Bách Hiếu đường Cơ Tuyết.

“Nhanh nữa, nhanh thêm chút nữa!” Cơ Tuyết hạ giọng kêu.

Đột nhiên một bóng người hạ xuống trước mặt cô.

Con ngựa hí vang.

Cơ Tuyết không hề ngạc nhiên, chỉ xiết chặt trường côn, định phóng qua người hăn. Dọc con đường này, đây không phải lần đầu cô gặp trở ngại nhưng hầu như không ai ngăn được ba chiêu côn của cô. Nhưng ngựa của cô dừng lại, đi vòng tại chỗ, không dám tiến thêm nửa bước.

Người ra sao mà có sát khí cường đại như vậy, khiến con ngựa Dạ Bắc của Cơ Tuyết cũng không dám tiến tới?

Người nọ đứng dậy, dưới ánh trăng chiếc mặt nạ ác quỷ màu đỏ càng thêm âm u đáng sợ. Hăn giơ cánh tay phải tái nhợt ra, vuốt ve mặt nạ trên mặt, nhìn về phía Cơ Tuyết trên ngựa, cười âm trầm nói: “Ám Hà, Khôi. Kính cẩn nghênh đón!”

Chương 354: Lại tới Bắc Ly

Cơ Tuyết cúi đầu nhìn lại, lạnh nhạt nói: “Cái mặt nạ quỷ của người không đẹp bằng của ta.”

Khôi kinh ngạc, dù là kẻ cuồng vọng như hăn cũng không biết nên tiếp lời ra sao.

“Người xem ta đây.” Cơ Tuyết lấy từ trong lòng ra một cái mặt nạ quỷ đeo lên mặt. Mặt nạ đỏ tươi quỷ mị, trong màn đêm đen khiến người ta có cảm giác không rét mà run.

Khôi suy nghĩ nửa ngày rồi gật đầu: “Ta thừa nhận. Nhưng bây giờ thảo luận vấn đề này chỉ là dư thừa. Bởi vì người sắp chết, còn thứ của người,

sẽ

thành của ta.”

Cơ Tuyết lập tức xoay người nhảy xuống: “Mọi người nói Khôi thế hệ này của Âm Hà ngạo mạn cuồng vọng, xem ra quả thật không sai. Người có biết ta là ai không?”

“Trong số những người ra khỏi Thiên Khải thành mấy ngày nay, người bị liệt vào danh sách khả nghi. Ba lượt nhân mã đều không cản được người, người rất nguy hiểm. Thứ nguy hiểm thì phải diệt trừ kịp thời, bất luận là ai. Thân phận gì cũng không quan trọng.” Khôi rút trường kiếm bên hông ra.

Cơ Tuyết lắc đầu, trường côn trong tay múa thành một đóa hoa côn: “Âm Hà nhà ngươi hay nói một số lời nghe thì có vẻ lợi hại nhưng thực chất rất ngu xuẩn, vốn chẳng hiểu mình đang làm gì. Lời ngươi vừa nói không đúng, thân phận ta rất quan trọng. Ít nhất nếu ngươi biết thân phận của ta, chắc đã mang thêm vài người tới.”

“Ngươi đang kéo dài thời gian?” Khôi cười lạnh nói.

“Không, ta đang rất vội. Cho nên bây giờ ta, đang rất tức giận.” Cơ Tuyết xiết chặt Vân Khởi côn. “Ta họ Cơ, Cơ trong Cơ Nhược Phong. Ta là đường chủ đương nhiệm của Bách Hiếu đường, đương nhiên, ta còn một thân phận khác, Bạch Hổ!”

Cơ Tuyết tung người nhảy ra, một côn đập xuống.

Cái tên Cơ Nhược Phong đáng sợ tới mức nào? Ít nhất cũng không kém hơn Lạc Thanh Dương đứng đầu Quan Tuyết bảng hiện tại. Truyền nhân thừa kế chức vị đường chủ Bách Hiếu đường và Thiên Khải Tứ Thủ Hộ của hắn, đương nhiên không dễ đối phó.

Nhưng Khôi đã thua một lần, hắn không thể thua thêm lần nữa!

Rút kiếm.

“Giết!”

Bờ đông Ly Hải.

Thiên Cảng Hải thành.

Mấy ngày nay, sắc mặt Quách tổng binh trong tòa thành này luôn chẳng dễ

nhìn, vì trong thành có một số binh sĩ khó hiểu, không biết từ đâu tới, mặc áo giáp rất đẹp, tuy có giấy thông hành nhưng không nói cụ thể quân ngũ

của mình. Chuyện này khiến hấn rất đau đầu. Ban đầu chỉ mười mấy người, sau đó biến thành hơn trăm, bây giờ tụ tập càng lúc càng nhiều, không biết liệu có hóa thành hơn ngàn người không. Nếu thật sự đến lúc đó, những binh sĩ dưới trướng mình liệu có giải quyết được bọn họ không?

“Bọn họ đang ở đâu?” Quách tổng binh hỏi binh sĩ thủ hạ.

“Ở vùng ven biển phía nam thành, bọn họ bao trọn một quán trọ, hình như

có quen biết lẫn nhau, hàng ngày uống rượu tâm sự. Dân chúng xung quanh đã tới kháng nghị rất nhiều lần. Bọn họ nhìn những người này mặc áo giáp quân đội nên nghĩ là người của chúng ta. Nói chúng ta tụ tập uống rượu, còn không giải quyết sẽ tố cáo lên trên.” Binh sĩ vẻ mặt đau khổ nói.

Quách tổng binh thở dài: “Ban đầu nghĩ là một số lưu binh, kết quả càng lúc càng nhiều người. Cứ ồn ào như vậy tiếp khéo không khống chế nổi.

Cổ Khôi, người dẫn người ngựa đi theo ta.”

Quách tổng binh dẫn một đoàn người chạy tới phía nam thành. Quả nhiên đúng như trong tin đồn, nơi này cực kỳ huyền ảo, binh sĩ mặc áo giáp hông đeo đao, xách bình rượu đi tới đi lui.

“Các vị quân gia.” Quách tổng binh cung kính gọi.

Không ai để ý tới hân, kẻ uống rượu vẫn uống rượu, kẻ nói chuyện vẫn nói chuyện. Toàn bộ con đường huyền ảo toàn tiếng người, uy nghiêm của Quách tổng binh đặt ở đây lại chẳng có tác dụng gì.

“Các vị quân gia.” Quách tổng binh lên giọng, lại gọi một tiếng.

Toàn bộ con đường bỗng im bật.

Một binh sĩ buông bình rượu xuống, sắc mặt đầy bức bối đi tới: “Chuyện gì?”

“To... to gan, dám vô lễ với tổng binh đại nhân như vậy à?” Cổ Khôi cả giận nói.

Binh sĩ kia quay sang trợn mắt nhìn hân một cái, Cổ Khôi sợ tới mức lui lại một bước, binh sĩ kia cười một tiếng: “Tổng binh?”

“Tại hạ Quách Toàn An, là tổng binh Thiên Cảng Hải thành, chẳng hay quân gia từ nơi nào đến, thuộc doanh trại nào?” Quách tổng binh cung kính cười nói: “Tại hạ không nhận được quân lệnh từ trên, cho nên có hơi e ngại chuyện các vị quân gia đến đây.”

“Thuộc quân đội nào à?” Binh sĩ buông bình rượu xuống, bước tới một bước.

“Người một làm gì?” Cổ Khôi đặt tay lên chuôi đao.

Binh sĩ giơ tay vạch giáp vai của mình: “Thấy rõ chưa?”

Trên giáp vai, một dấu hình nanh sói cực kỳ rõ ràng.

Quách tổng binh sợ tới toát mồ hôi lạnh, lui lại một bước, run run rẩy rẩy nói: “Ta... hiểu rồi...”

“Hiểu rồi thì đi đi.” Binh sĩ nhắc bầu rượu, xoay người, con đường huyền ảo trở lại

Quách tổng binh cũng xoay người, dẫn đám người chạy về.

“Tổng binh đại nhân, rốt cuộc bọn họ là ai?” Cổ Khôi thấy vẻ mặt tổng binh hết sức kinh hãi, vội vàng hỏi.

“Lang Gia quân!” Quách tổng binh trầm giọng nói.

“Lang Gia quân... trên đời này còn Lang Gia quân ư?” Cổ Khôi ngây ra hỏi.

“Báo cho Thiên Khải! Binh sĩ cũ của Lang Gia quân đột nhiên tụ tập chắc chắn là định làm phản!” Quách tổng binh nhú chặt chân mày: “Tới trại lính, triệu tập tất cả binh sĩ.”

“Có cần bắt hết bọn chúng lại không?” Cổ Khôi hỏi.

“Bắt cái đầu người, bọn họ là mãnh tướng có thể một người địch cả trăm người. Chúng ta làm sao đánh nổi?” Quách tổng binh lau mồ hôi trên trán:

“Thật sự không ổn thì phong tỏa toàn thành!”

“Tổng... tổng binh đại nhân!” Một binh sĩ cưỡi ngựa chạy về phía bọn họ.

Quách tổng binh cau mày: “Sao vậy?”

Người nọ dừng ngựa, thở hổn hển: “Có... có một đội quân vào thành?”

“Đội quân? Từ đâu tới?” Quách tổng binh vội vàng la lên.

“Nói là từ Ninh Chỉ quân thành tới, ta không cản được.”

Những lời kể tiếp của binh sĩ không còn nghe rõ được, nó bị một loạt tiếng vó ngựa như sấm rền che phủ. Một đội quân mặc giáp vàng, eo dắt song đao đang lao về phía bọn họ.

Song Đao Diệp Tự doanh.

“Tránh ra.” Quách tổng binh đột nhiên ghìm cương ngựa lao sang một bên.

“Tổng binh, đây là...” Cổ Khôi sắc mặt trắng bệch.

“Quân đội trực thuộc đại tướng quân Bắc Ly Diệp Khiếu Ứng, Song Đao Diệp Tự doanh.” Sắc mặt Quách tổng binh dần dần bình tĩnh lại, bởi vì hăn hiểu, hăn đã không thay đổi được chuyện này.

“Vì sao bọn họ lại tới đây?” Cổ Khôi hỏi.

“Diệp Tự doanh vốn trực thuộc Lang Gia quân, bọn họ muốn tập trung.

Bọn họ muốn phản quốc!” Quách tổng binh thở dài.

“Chúng ta nên làm gì...” Cổ Khôi run lấy bấy hỏi.

“Bây giờ mà cản, bọn họ giơ một ngón tay là giết chết chúng ta. Nhưng nếu không đi thì bị coi như phản quốc, xử trảm, tru di tam tộc.” Quách tổng binh ngửa mặt lên trời suy nghĩ: “Người nói xem nên làm sao bây giờ...”

Cổ Khôi suy nghĩ một chút: “Hay là... gia nhập bọn họ?”

Quách tổng binh giơ tay gõ cái cộp lên đầu Cổ Khôi: “Chỉ bằng chúng ta, bọn họ có mà để ý? Mau mau chóng chóng báo lên châu phủ!”

“Vâng! Vâng!” Cổ Khôi vội vàng đáp.

Trên mặt biển, một chiếc thuyền lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người, lá cờ Vô Thủ Chiến Ứng bay phấp phật trong gió.

Tiêu Lăng Trần mặc đồ trắng toát hít một hơi thật sâu: “Trở về rồi.”

Chương 355: Thiên Khải, Thiên Khải

Tên bờ biển Ly Hải, lúc này có tới vài ngàn thiết kỵ xếp thành hàng. Khí thế

của bọn họ vô cùng hung hãn nhưng lại cực kỳ yên tĩnh.

“Phiêu bạt trên biển bao lâu, cuối cùng cũng trở về.” Thiên phu trưởng Diệp Tự doanh, Hồ An trầm giọng nói.

Thường Khôi Phong mặc áo giáp Lang Gia quân thúc ngựa tới bên cạnh hẳn: “Không biết Lang Gia Vương mà chúng ta đang đợi có xứng với ba chữ Lang Gia Vương không?”

“Có tam thần tướng bầu bạn dạy dỗ, chắc cũng đủ đảm nhiệm trọng trách này.” Hồ An nhún mày, dường như cũng có phần lo lắng.

Trên con thuyền lớn, Tiêu Lăng Trần phe phẩy quạt giấy: “Ba vị thúc phụ, các vị nói xem liệu những người trên bờ có ôm tâm trạng thấp thỏm không? Dù sao năm xưa phụ thân cũng không cho ta tới quân doanh, ta không quen biết với bọn họ, thậm chí chưa từng gặp phần lớn bọn họ.”

Tiết Đoan Vân gật đầu: “Chắc có.”

“Ta được gọi là Lang Gia Vương là thừa kế tước vị của phụ thân. Ta được thiên quân vạn mã tới đón, cũng là dựa vào uy phong của phụ thân trong quân doanh. Tất cả không liên quan gì tới bản thân ta.” Tiêu Lăng Trần quay người về phía ba vị thần tướng nói: “Người nói xem, nếu những người này thấy bộ dáng hiện tại của ta, có cảm thấy ta xứng với ba chữ

Lang Gia Vương không?”

Thời khắc này Tiêu Lăng Trần mặc một bộ áo trắng nhẹ nhàng, tay cầm một chiếc quạt xếp, có nói là công tử bột của thế gia tại Thiên Khải cũng

chẳng sai; còn nói là người thừa kế của Lang Gia Vương đầy rẫy quân công thì chẳng đáng tin chút nào. Cho nên ba vị thần tướng rất phối hợp, lắc đầu một cái.

Tiêu Lăng Trần thở dài, ném quạt xếp trong tay xuống biển: “Cũng được, những ngày tốt lành đã chấm dứt. Người đâu, chuẩn bị giáp cho ta.”

Hai binh sĩ nghe vậy lập tức lùi lại, nhanh chóng đem một bộ giáp màu đỏ

tươi lên.

Tiên Hồng giáp, Huyết Long thương.

Vật dụng Lang Gia Vương thường dùng khi ra trận.

Chiếc thuyền lớn từ từ cập bến.

Tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Một bóng người màu đỏ tươi đã xuất hiện trước mặt bọn họ, chỉ riêng bộ giáp đỏ thôi đã khiến đông đảo binh sĩ đổ lệ.

Tất cả binh sĩ trên bờ lập tức tung người xuống ngựa, quỳ một chân lên mặt đất, đặt tay phải trước ngực: “Bái kiến vương gia!”

Tiêu Lăng Trần đứng đó hỏi: “Chuẩn bị ngựa cho ta chưa?”

Hồ An huyết gió một cái, một con tuần mã màu đen chạy tới. Tiêu Lăng Trần gật đầu một cái: “Mấy năm nay các vị đã cực khổ rồi. Ta rất vui vì hôm nay các vị đã tới đây. Ta sẽ không phụ lòng các vị. Đã tới lúc nói cho người trong thiên hạ biết ta đã trở lại, Lang Gia quân đã trở lại!” Tiêu Lăng Trần tung người lên ngựa, Huyết Long thương trong tay chỉ thẳng hướng đông.

Tất cả binh sĩ đứng dậy tung người lên ngựa, nhìn theo hướng Tiêu Lăng Trần chỉ.

“Mời các vị nói cho ta, nơi đó là đâu?” Tiêu Lăng Trần quát lớn.

“Thiên Khải! Thiên Khải!” Các binh sĩ hô to.

“Trở lại Thiên Khải, Lang Gia quân tới, uy chấn Bắc Ly!” Tiêu Lăng Trần lại quát lớn.

“Uy chấn Bắc Ly! Uy chấn Bắc Ly!” Các binh sĩ nâng thương hô to.

Tiêu Lăng Trần đột nhiên vung thanh trường thương, lao thẳng về phía trước: “Nhất định không phụ lòng chư vị.”

Sau lưng hắn, Lang Gia quân ngày trước lại tụ tập. Thời khắc đó, bọn họ

như chứng kiến Lang Gia Vương đã mất mặc áo giáp đỏ tươi, tay cầm Huyết Long thương trở lại trước mặt bọn họ! Dẫn bọn họ xông pha về Thiên Khải!

Thiên Khải. Thiên Khải!

Vương Phách Xuyên, Tiểu Trảm Giang, Tiết Đoạn Vân được tôn là tam thần tướng của trung quân Bắc Ly, lúc này lại cam tâm tình nguyện đuổi theo sau ngựa của hắn. Vương Phách Xuyên cười một tiếng: “Không thể không nói một số việc đúng là trời sinh. Như chúng ta chẳng hạn, đánh bao nhiêu trận rồi cũng chẳng nói được mấy lời như vậy. Mấy câu vừa rồi, năm xưa vương gia đã từng nói, giờ tiểu vương gia nói cũng không tệ.”

“Cho nên chúng ta chỉ có thể được gọi là thần tướng. Còn hắn, có thể lên làm hoàng đế.” Tiểu Trảm Giang trầm giọng nói: “Đi thôi, đi theo hoàng đế

của chúng ta, ra chiến trường!”

Trong khu rừng cách nơi này khoảng hai mươi dặm, Cơ Tuyết từ từ hạ trường côn trong tay xuống, cái mặt nạ ác quỷ màu đỏ của cô đã vỡ thành hai nửa, rơi dưới mặt đất. Một nửa vạt áo của cô đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, dựa vào một gốc cây lớn mới miễn cưỡng chống đỡ không ngã xuống.

Khôi đứng trước mặt cô, mặt nạ cũng đã vỡ vụn, gương mặt bên dưới trẻ trung nhưng tái nhợt. Tay hắn cầm kiếm, bước từng bước một về phía Cơ Tuyết.

Gương mặt Cơ Tuyết vẫn không hề thay đổi nhìn hắn, nếu lúc này Khôi lại giơ kiếm lên, như vậy người chết chắc chắn là mình. Nhưng theo dự

đoán của cô, Khôi không thể đi tới trước mặt mình.

Khôi lại bước tới một bước, sắc mặt càng thêm trắng bệch. Hắn dừng lại, vũ khí trong tay rơi xuống đất, thở dài một tiếng: “Ta thua.”

“Người sắp chết rồi.” Cơ Tuyết nắm chặt trường côn, không hề buông lỏng cảnh giác.

Khôi gật đầu một cái: “Ta biết. Sát thủ thua, tức là chết.” Khôi quay người, nhắm hai mắt lại, ngã xuống đất.

Cơ Tuyết lấy từ trong lòng ra một chai thuốc, lấy một viên ra uống. Cô đặt tai xuống đất, chỉ nghe tiếng vó ngựa như tiếng sấm rền, chẳng khác nào lật tung cả trời đất. Cô cười khố: “Chậm mất rồi!” Cơ Tuyết huyết sáo, một con bồ câu đưa thư từ trên không trung hạ xuống. Cô xé một mảnh ống tay

áo, lau máu tươi trên người viết mấy lời vào mảnh áo, sau đó buộc vào chân con bồ câu đưa thư. “Đi đi.” Sau đó cô hít thở sâu vài lần, tay chống trường côn đứng dậy, nhẹ giọng lầm bầm: “Gặp sớm có cách của gặp sớm, gặp muộn có cách của gặp muộn. Ta sẽ không thua.”

Trên ngọn núi vô danh.

Thầy thuốc râu dài, hai bên tóc mai đã bạc đang sắc thuốc. Bên cạnh hắn là một người trung niên gầy gò. Người này mái tóc bạc trắng, tựa lưng vào ghế, sắc mặt có vẻ không tốt.

“Thiên hạ này đã loạn rồi nhưng người phải ngồi đây chờ uống thuốc. Với tính cách của người, chắc cũng chẳng dễ chịu gì nhỉ?” Thầy thuốc trên ghẹo hắn.

Người trung niên lắc đầu một cái: “Có Cơ Tuyết rồi, những chuyện ta làm được, con bé cũng làm được.”

“Người tin tưởng con gái mình đến vậy à?” Thầy thuốc cười nói: “Dù sao con bé cũng còn trẻ, trọng trách của Bách Hiếu đường lớn như vậy,

nó gánh được ư?”

“Đồ đệ của người còn nhỏ tuổi hơn, chẳng phải người cũng quăng Được Vương cốc cho con bé rồi chạy mất à?” Người trung niên trả lời.

Thầy thuốc vuốt chòm râu dài của mình: “Người thì cái gì cũng biết.”

Người trung niên ho nhẹ một tiếng: “Dù sao ta cũng là Cơ Nhược Phong.”

Thầy thuốc đổ thuốc đã sắc vào trong bát, đưa cho Cơ Nhược Phong: “Cơ

đại hiệp, uống thuốc.”

Cơ Nhược Phong nhận thuốc, lắc đầu nói: “Tân Bách Thảo, thuốc này có tác dụng thật không?”

Tân Bách Thảo không nhin được nói: “Có thể giữ cho người không chết.”

Cơ Nhược Phong do dự một chút rồi hỏi: “Lần trước người uống say nói có một đơn thuốc có thể cho ta trở lại đỉnh phong trong bảy ngày?”

Tân Bách Thảo cau mày: “Bảy ngày sau, đèn cạn dầu, vạn kiếp bất phục!”

Cơ Nhược Phong gật đầu: “Ta biết!”

“Người biết cái rắm!” Tân Bách Thảo mắng một tiếng rồi quay người trở về.

Chương 356: Sát cục tại Thiên Khải

Lan Nguyệt Hồn phủ.

Lan Nguyệt Hầu mặc một bộ áo đen bó sát người, hông đeo trường đao, buộc mái tóc lên bước ra khỏi phòng.

Quản gia thấy trang phục của Lan Nguyệt Hầu, kinh hãi kêu lên: “Cái này cái này... Hầu gia! Ngài định đi giết người à?”

Tiếng tăm phong lưu thơ rượu của Lan Nguyệt Hầu vang khắp trong triều, nổi danh là tốt tính quan hệ được, thế nhưng như vậy không nghĩa là hắn không giết người. Số người thấy hắn giết người không nhiều, nhưng quản gia trong phủ đã chứng kiến vài lần.

“Không phải định đi giết người, nhưng nếu có kẻ đưa tới, vậy phải giết thôi.” Lan Nguyệt Hầu cười một tiếng: “Chuẩn bị xe ngựa đi.”

“Đi... đi đâu ạ?” Quản gia hỏi.

Lan Nguyệt Hầu bước tới: “Phủ Bạch Vương.”

Vĩnh An Vương phủ.

Tiêu Sắt leo lên xe ngựa, Tư Không Thiên Lạc ôm trường thương ngồi đó nhắm mắt dưỡng thần. Cô không mở mắt, chỉ hỏi: “Hôm nay sẽ có một trận đại chiến?”

"Có lẽ vậy." Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Những ngày tháng như vậy bao giờ mới kết thúc?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiêu Sắt im lặng một hồi rồi nói: “Tin ta đi, sẽ không lâu đâu.”

“Sau khi kết thúc, ngươi sẽ cùng ta về Tuyết Nguyệt thành chứ?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Sao cô không mở mắt ra?” Tiêu Sắt hỏi cô.

Gương mặt Tư Không Thiên Lạc đỏ bừng lên, nếu mở mắt cô lấy đâu ra dũng khí hỏi như vậy. Bây giờ nói xong câu này trái tim cô còn đập thình thịch. Cô nuốt một ngụm nước miếng: “Sao người lại lảng tránh câu hỏi của ta?”

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Sẽ trả lời cô. Nhưng còn chưa phải lúc.”

“Người biết vì sao ta liều mạng luyện thương như vậy không?” Tư Không Thiên Lạc không chờ Tiêu Sắt trả lời mà nói rất tự nhiên: “Bởi vì ta muốn mạnh hơn người, đến lúc đó nếu người không đi cùng ta, ta sẽ trói người bắt theo ta. Bọn họ đều nói người muốn làm hoàng đế, nhưng làm hoàng đế có gì hay. Người cứ nhìn phụ thân người đi, sống quá mệt mỏi. Hơn nữa Thiên Khải thành...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Tiêu Sắt ngắt lời cô. “Ta hiểu cả.”

“Vậy người...” Tư Không Thiên Lạc do dự một chút, đột nhiên mở mắt:

“Không nói nữa, dù sao đến lúc đó ta sẽ trói người lại.”

Cô mở mắt ra vừa hay đối diện với ánh mắt của Tiêu Sắt. Tiêu Sắt khẽ mỉm cười, Tư Không Thiên Lạc cho rằng hắn đang cười nhạo mình, vội vàng quay đầu sang hướng khác.

Cho dù kế thừa y bát của Thương Tiên, cho dù bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, nhưng dù sao vẫn chỉ là một cô bé.

Thái An điện.

Mộc Xuân Phong và Hoa Cầm lặng lẽ sửa sang hòm thuốc, cuối cùng Mộc Xuân Phong đeo hòm thuốc lên, lại dắt trường kiếm ngang hông. Hoa Cầm

nhìn hắn một cái: “Chúng ta đi cứu người chứ không phải giết người.

Mang kiếm đi làm gì?”

Mộc Xuân Phong cười một tiếng: “Chúng ta không giết người nhưng cũng phải đề phòng người khác giết chúng ta. Đi thôi, sư phụ.”

Hoa Cẩm gãi đầu một cái: “Thiên Khải thành này thật phiền toái, chỉ muốn chuyện này kết thúc sớm một chút, về Dược Vương cốc.”

Hai mắt Mộc Xuân Phong sáng bừng lên: “Dược Vương cốc, ta có được vào không?”

Hoa Cẩm lườm hắn một cái: “Người là đệ tử Dược Vương cốc ta, đương nhiên vào được ồi.”

Mộc Xuân Phong vui vẻ nói: “Hay lắm.”

Hắn đi ra cửa, tổng quản chưởng kiếm Cẩn Uy công công và tổng quản chưởng sách Cẩn Ngọc công công trong Ngũ Đại Tổng Quản đang đứng đó chờ bọn họ.

“Ta nói này sư phụ, hoàng đế xuất hành cũng chỉ như người thôi.” Mộc Xuân Phong thấy vẻ mặt hai vị công công hết sức trịnh trọng, không kìm được cảm thán.

Cẩn Uy công công trịnh trọng như vậy vì Hoa Cẩm không thể chết được.

Tính mạng của thánh thượng vẫn đang nằm trong tay cô.

Cẩn Ngọc công công trịnh trọng như vậy vì hắn là nhị sư phụ của Bạch Vương. Hắn biết được chứng kiến thế giới lần nữa quan trọng với Bạch Vương ra sao.

Hơn nữa hắn cũng biết một điều, hôm nay, rất nhiều người muốn giết Hoa Cẩm.

Lôi Vô Kiệt ôm kiếm chờ ở cửa cung, Tâm kiếm bên hông đã ngâm vang từ

sáng sớm.

“Thật bất an.” Hãn khẽ thở dài nói.

Bạch Vương phủ.

Hôm nay Tiêu Sùng vẫn như ngày thường, sau khi rời giường tắm rửa, thay quần áo, ngồi trong sân nghe Lăng Thiệu Hàn bẩm báo mọi chuyện, sau đó luyện công, tập kiếm rồi dùng bữa.

Tất cả mọi việc, tất cả trình tự vẫn hết như ngày thường.

Nhưng lại quá bình thường, quá cẩn thận, tỉ mỉ.

Ngay cả Tiêu Cảnh Hà cũng không nhìn được cảm thán: “Hôm nay hoàng huynh đang căng thẳng.”

Lăng Thiệu Hàn đứng bên cạnh hãn gật đầu một cái: “Dù sao cũng là chuyện hãn mong đợi nhiều năm.”

Tiêu Cảnh Hà nhìn hãn nói: “Vậy người thì sao?”

Lăng Thiệu Hàn cúi đầu: “Cũng là chuyện đã mong đợi nhiều năm.”

“Được.” Tiêu Cảnh Hà gật đầu một cái.

Xích Vương phủ.

Tô Mộ Vũ ôm cây dù của mình đứng trong sân, Tô Xương Hà đứng bên cạnh hãn.

“Bọn họ đâu?” Tô Mộ Vũ hỏi.

“Ta có sắp xếp khác, hôm nay người ra tay trước, đến lúc đó bọn họ sẽ tới tiếp ứng người.” Tô Xương Hà đáp.

“Được.” Tô Mộ Vũ gật đầu một cái rồi xoay người đi ra ngoài.”

“Hãn là hạt giống tốt. Dạ Nha tiên sinh nói hãn có thể trở thành tác phẩm tuyệt đỉnh.” Tiêu Vũ thấy Tô Mộ Vũ đi rồi mới bước ra. Sát thủ với danh

hiệu ‘Chấp Tán Quỷ’ này từng đứng trong Tứ Đại Ma Đầu. Tuy hắn luôn cung kính với Tiêu Vũ nhưng chưa từng nói thêm một câu.

“Đừng có ý đồ với hắn. Không chỉ riêng hắn, không được có ý đồ với ba vị

gia chủ Âm Hà. Mỗi gia chủ Âm Hà đều có địa vị và uy danh cực lớn trong gia tộc của mình. Thậm chí chuyện chúng ta làm không thể để Tô Mộ Vũ

biết. Những quân cờ đó dùng xong, phải chết.” Tô Xương Hà nhìn Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ gật đầu: “Tuy rất đáng tiếc, nhưng đã nói với Dạ Nha tiên sinh rồi.”

Tô Xương Hà không tiếp tục đề tài này: “Mặc dù lần này phát động nhiều người như vậy nhưng bất luận Bạch Vương hay Vĩnh An Vương đều bảo vệ con nhãi của Dược Vương cốc kia. Vĩnh An Vương sẽ không tin Âm Hà nghe lệnh của Bạch Vương nữa. Chúng ta làm vậy là đối địch với hai người cùng lúc.”

“Sau lần này, trên thế giới sẽ không còn Bạch Vương nữa.” Tiêu Vũ cười nói: “Còn Vĩnh An Vương, sau này tự có cách khác để đối phó với bọn chúng. Đến bây giờ chúng vẫn không biết, ai mới là kẻ địch mà chúng nên lo lắng nhất.”

Bạch Vương phủ.

Hoa Cẩm dẫn Mộc Xuân Phong vào trong phòng của Bạch Vương. Trong phòng, Tiêu Sùng, Tiêu Cảnh Hà và Lăng Thiệu Hàn đang chờ bọn họ.

Cần Ngọc công công và Cần Uy công công đứng hai bên cửa phòng, sắc mặt nghiêm nghị.

Xe ngựa của Lan Nguyệt Hầu dừng trước cửa Bạch Vương phủ. Hãn nhắm mắt lại ngồi trong xe không nói một lời, cũng không định xuống xe.

Quản gia đích thân đánh xe lau mồ hôi lạnh một cái, thầm nhủ trong lòng: Xem ra không phải tới giết Bạch Vương, thật may mắn.

Xe ngựa của Tiêu Sắt dừng ở cửa sau. Tư Không Thiên Lạc xiết chặt trường thương, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Tiêu Sắt không mang Vô Cực côn, hôm nay hãn không định xuất thủ.

Lôi Vô Kiệt ngáp một cái, nằm trên mái hiên, Tâm kiếm bên cạnh vẫn ngâm vang không ngừng.

Còn trong phủ có một vị tiền bối ra khỏi phòng. Hãn là đối thủ mà bất cứ ai cũng không muốn gặp.

Sát thủ có lợi hại hơn nữa, gặp phải hãn cũng phải đi đường vòng.

Nộ Kiếm Tiên, Nhan Chiến Thiên.

Vô số bóng đen đang tiếp cận.

Tấm màn sát lục của Thiên Khải, đã được vén lên.

Còn đối thủ nguy hiểm hơn, đang chạy thẳng tới Thiên Khải.

Chương 357: Cuồng Dao tái hiện

Bạch Vương Tiêu Sùng ngồi trước giường, nói với Hoa Cầm: “Thần y, bây giờ đã sắp bắt tay vào chữa trị. Nhưng ta còn chưa biết mình cần phải làm gì.

Tiêu Cảnh Hà ở bên cạnh mở miệng nói: “Hoàng huynh không cần hỏi nhiều như vậy, cứ nghe thần y là được.”

Hoa Cầm lấy một mũi châm bạc ra, nhẹ nhàng hơ qua ánh nến: “Điện hạ

không cần làm gì cả.” Cô bỏ châm bạc ra, Mộc Xuân Phong đưa một chai thuốc lên, đổ nước thuốc trong đó lên trên châm bạc: “Thứ này gọi là Thần Tiên Túy, chỉ cần châm mười mũi lên người điện hạ, điện hạ sẽ mất tất cả

tri giác. Khi điện hạ tỉnh lại cũng là lúc thấy được ánh sáng.”

“Thần y, ta không hiểu, rốt cuộc là làm thế nào?” Tiêu Sùng hỏi tới.

Hoa Cẩm suy nghĩ một chút rồi cau mày: “Phương pháp bất truyền, không thể nói cho người.” Nói xong một mũi châm bạc đã đâm vào trước ngực Tiêu Sùng. Cô vung tay, Mộc Xuân Phong lại đưa một mũi châm tới. Chỉ

trong giây lát, mười mũi châm bạc đã ghim vào người Tiêu Sùng. Đúng như lời Hoa Cẩm đã nói, hắn lập tức mất đi tri giác, hôn mê bất tỉnh. Hoa

Cẩm quay đầu lại nhìn Lăng Thiệu Hàn: “Người tiếp theo là người. Người cũng sẽ bị châm mười mũi Thần Tiên Túy. Nhưng ngược lại với hắn, sau khi tỉnh lại người sẽ không thấy thế giới này nữa. Bây giờ có cần nhìn lại lần cuối không?”

Lăng Thiệu Hàn cười một tiếng: “Không sao. Thiệu Hàn không phải kiểu người đó, chuyện hình thức như vậy chỉ là thừa thải mà thôi. Xin bắt đầu đi, Hoa thần y.”

Mộc Xuân Phong không nhịn được thở dài nói: “Lăng tiên sinh tuy là văn nhân nhưng lại có khí độ của tướng lĩnh.”

Lăng Thiệu Hàn lắc đầu: “Văn nhân cũng có khí độ của văn nhân, tướng quân cũng có lúc sợ chết. Ai nói văn nhân thì không bằng người ta kia chứ?”

Hoa Cẩm gật đầu một cái, tay đã nắm một hàng ngân châm: “Vậy thì, như

ngài mong muốn.”

Bên ngoài Bạch Vương phủ.

Lan Nguyệt Hầu nhắm mắt lại, gõ liên tiếp lên cán đao như đang đợi điều gì.

Quản gia đợi suốt một canh giờ, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Hầu gia, chúng ta đang đợi ai vậy?”

“Chờ lấy mạng ác quỷ, tiêu hủy vong hồn.” Lan Nguyệt Hầu lạnh nhạt nói.

Quản gia rung mình một cái: “Hầu gia đừng lừa ta. Tối hôm nay lấy đầu ra vong hồn, lại muốn đoạt mạng ai à?”

Lan Nguyệt Hầu âm u hỏi: “Bây giờ trong Thiên Khải, mạng của ai quan trọng nhất?”

“Cái này thì bất luận lúc nào cũng là hoàng đế bệ hạ rồi.” Quản gia trả lời.

“Vậy bây giờ mạng của hoàng đế bệ hạ đang nằm trong tay ai?” Lan Nguyệt Hầu lại hỏi.

“Tiểu thần y Hoa Cầm?” Quản gia kinh ngạc: “Tiểu thần y Hoa Cầm đang ở trong Bạch Vương phủ? Vậy cứ để Lê giáo úy và các vị công công bảo vệ

là được. Thân thể vương gia đáng giá ngàn vàng, bây giờ lại là giám quốc, cần gì làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

“Cô ấy do ta dẫn vào Thiên Khải, đương nhiên cũng phải do ta đưa nguyên vẹn ra khỏi Thiên Khải rồi.” Lan Nguyệt Hầu chậm rãi nói: “Ta không quan tâm mạng của những người khác, nhưng nếu muốn lấy mạng cô ấy, phải hỏi đao của ta.”

Quản gia thở dài, quay đầu lại. Đột nhiên hần cảm thấy trước mắt hoa lên, cách đó không xa đã xuất hiện một người.

Người nọ gánh một lưỡi đao lớn trên vai, mỉm cười thật thà với quản gia:

“Xin chào.”

Quản gia hít một hơi lạnh: “Đúng là như ma quỷ.” Hắn bước xuống xe ngựa, thân hình người nọ khẽ động, đã lao tới trước mặt quản gia, thanh đao lớn vung xuống. Quản gia giơ tay đỡ, thân thể bị ép lùi sáu bước.

Hắn vẩy vẩy tay, găng tay chỉ bạc lấp loáng ánh lạnh dưới ánh trăng. Hắn nói với Lan Nguyệt Hầu trong xe ngựa: “Hầu gia, con quỷ này thật không đơn giản. Một đao này đủ để ép chín thành chín cao thủ trong Thiên Khải thành rồi.”

“Chẳng hay vị cao thủ nào của Âm Hà tới?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Gia chủ Âm Hà Tạ gia, Tạ Cựu Thành.” Tạ Cựu Thành cầm đao lui ba bước: “Ta là sát thủ, không tuân theo vương pháp, coi thường luật pháp quốc gia, tới là để giết người, cho nên không thỉnh an hầu gia.”

Lan Nguyệt Hầu gật đầu một cái: “Người dùng đao, ta cũng dùng đao.

Hôm nay không cần quan tâm thân phận của nhau, cứ dùng đao trên tay nói chuyện là được.”

Ngay lúc này, tấm rèm xe ngựa đột nhiên bay lên.

Trường đao của Lan Nguyệt Hầu lập tức rời vỏ, đâm xuyên qua tấm rèm.

Dưới ánh trăng thân đao lảnh lảnh ánh sáng âm u lạnh lẽo yêu mị, giống như bản thân Lan Nguyệt Hầu.

Thế nhưng trường đao của Lan Nguyệt Hầu lại quay ngược lại, đao thế chột đổi.

Không hề ưu nhã cũng chẳng hề yêu mị, là là tàn nhẫn, hung ác, cùng với, điên cuồng!

Trường đao chém xuống!

Bầy quạ bay lên!

Tạ Cự Thành dùng trọng đao đón đỡ nhưng bị Lan Nguyệt Hầu đánh lùi mười ba bước. Hắn chống trọng đao xuống đất mới miễn cưỡng ngừng được thế lui. Tạ Cự Thành hạ giọng trầm trầm: “Cuồng Đao?”

Lan Nguyệt Hầu cúi người, xiết chặt trường đao trong tay: “Ánh mắt tốt lắm.”

Bắc Ly hưng kiếm, Nam Quyết trọng đao. Đây là nhận định trong lòng mọi người. Thế nhưng Bắc Ly cũng có đao khách tuyệt thế, tỷ như Hách Liên Trạc được tôn là Cuồng Đao. Hắn đã ẩn thế nhiều năm, không ngờ hôm nay Cuồng Đao lại tái hiện, lại còn trong tay của Lan Nguyệt Hầu tôn quý của Bắc Ly.

“Hiếm khi thấy một thanh đao tốt ở Bắc Ly, thật vinh hạnh.” Tạ Cự Thành cười nói: “Mời.”

Lan Nguyệt Hầu giậm mũi chân một cái, đã lao tới trước mặt Tạ Cự Thành. Hắn vung trường đao lên, đột nhiên chém xuống: “Ai mời người, cút ngay cho ta!”

Tạ Cự Thành giơ đao lên đỡ, Lan Nguyệt Hầu lại chém.

Tạ Cự Thành lui nhanh lại, Lan Nguyệt Hầu mau chóng đuổi theo, lại chém!

Quản gia vuốt ve bao tay bạc trong tay, cảm thán: “Hầu gia lại để lộ bản tính rồi, đúng là khiến người ta kinh hãi.”

Kim Y Lan Nguyệt Hầu nổi danh phong lưu văn nhã tại Thiên Khai.

Nhưng chỉ có số ít được biết, vị hầu gia này khi cởi bộ áo vàng, thay bộ áo đen, bộ dáng dữ tợn đó chẳng khác nào một ác quỷ chân chính.

Còn khi Tạ Cựu Thành đấu đao với Lan Nguyệt Hầu, lại có hai bóng người lướt qua bên cạnh bọn họ.

Quản gia hỏi Lan Nguyệt Hầu: “Hầu gia?”

Lan Nguyệt Hầu lắc đầu: “Chuyện tiếp theo tự có người bên trong sắp xếp.

Tối nay không chỉ có quý tới, người bắt quý cũng tới không ít!”

Một cô gái mặc áo tím cầm cái dù lớn từ không trung chậm rãi rơi xuống sân trong của Bạch Vương phủ. Cô gái xoay nhẹ cây dù, một chút bột sáng lấp lánh chậm rãi rơi xuống đất, cỏ cây xung quanh nhanh chóng khô héo.

Một nam tử cầm dù khác lại chậm rãi đi từ cửa vào. Hẳn tạo cho người ta một cảm giác rất yên tĩnh, bước chân không nhanh không chậm, thần sắc mãi vẫn dừng dừng. Chỉ có điều những binh sĩ trong phủ định tới gần đều bị sát khí của hắn chấn nhiếp, thậm chí chẳng còn dũng khí đi tới.

Cẩn Ngọc công công vuốt ve nhẵn ngọc trên tay, chậm rãi nói: “Chấp Tán Quý - Tô Mộ Vũ, Tri Chu Nữ - Mộ Vũ Mặc. Hai vị gia chủ Âm Hà tới đây là định giết người ư?”

Tô Mộ Vũ gật đầu một cái: “Ừ.”

“Muốn giết người trong tay Ngũ Đại Tổng Quản chúng ta?” Cẩn Uy công công cười lạnh một cái: “Hạng trốn trong bóng tối như Âm Hà cũng xứng sao?”

“Xứng hay không xứng, thử một chút là biết.” Mộ Vũ Mặc mỉm cười yêu kiều nói.

Chương 358: Sát cơ cuối cùng

Mộ Vũ Mặc từ từ xoay tròn cán dù, bột huỳnh quang nhẹ nhàng bay lên, đánh về phía trước.

Cần Ngọc công công tiến tới một bước, giơ tay cầm lấy con bướm, bóp nát.

Nhưng những mảnh vỡ không rơi xuống đất mà lượn vòng quanh cánh tay hắn, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Mộ Vũ Mặc lại nở nụ cười yêu kiều: “Công công muốn sống thì mau mau chém đứt cánh tay đó đi.”

Cần Ngọc công công vẫn dừng dừng như không, nhìn những bột phấn đó thấm vào trong da thịt của mình mà mặt không biểu tình. Chỉ có sắc mặt hắn hơi đỏ lên, tiếp đó ợ một cái, chậm rãi phun một luồng trọc khí ra.

Mộ Vũ Mặc ngừng xoay dù, nhướn mày: “Miên Tức thuật?”

“Chút tài mọn.” Cần Uy công công hừ lạnh một cái.

Cần Ngọc công công lại lắc đầu: “Là kỳ độc Tử Mị Nương, không phải chút tài mọn.”

Mộ Vũ Mặc giậm mũi chân, đã lao tới trước mặt Cần Ngọc công công, chưởng phải của cô nàng vung lên, khí lạnh bùng bùng.

Sương Hàn chưởng.

Cần Ngọc công công cũng lập tức xuất chưởng, nhưng lại mang theo một cảm giác ấm áp.

Miên Tức thuật.

Chưởng pháp chí hàn đấu với võ công chí hoãn.

Khi Mộ Vũ Mặc và Cần Ngọc công công đối chưởng, tay trái cũng vung lên, cây dù kia mở ra, độc phấn trên đó tỏa ra, ập xuống người Cần Uy công công.

Lại thấy phù triện trên trường kiếm của Cần Uy công công lập tức bay lên, một luồng kiếm khí vô hình bao phủ, mạnh mẽ ngăn cản chỗ phấn

độc kia.

Hắn vung trường kiếm, chớp mắt đã hạ xuống trước mặt Tô Mộ Vũ.

“Nghe nói người còn có biệt danh là Tô Thập Bát có thể điều khiển cùng lúc mười tám thanh kiếm, ta rất muốn xem.” Cẩn Uy công công lau nhẹ một cái, xóa đi hơn nửa phù triện trên thân kiếm.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Tự Tại là gông xiềng, tay kiếm giết Tiêu Dao. Dùng Địa Cảnh chém Thiên Cảnh. Ta cũng muốn xem thử.”

Cẩn Uy công công tung người nhảy lên, vung thanh trường kiếm.

Tô Mộ Vũ ấn một cái xuống đất, mũi dù đâm sâu xuống. Hắn vung tay lên, đã cầm thanh trường kiếm giấu trong thân dù vào tay.

“Thập Bát kiếm trận của người đâu?” Cẩn Uy công công trầm giọng hỏi.

“Chẳng phải công công chưa cởi phù triện trên Uyên Nhân kiếm à?” Tô Mộ Vũ đáp.

Lôi Vô Kiệt trên mái hiên lại ngáp một cái, Tâm kiếm trên người càng ngày càng réo rắt trước sát khí của những người bên dưới, nhưng nó vẫn chưa thể hành động. Tiêu Sắt nói với hắn, hắn phải đối phó với sát chiêu cuối cùng. Lần ám sát này chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy, ngoại trừ sát thủ Âm Hà, chắc chắn còn có hậu chiêu.

“Rốt cuộc bao giờ hậu chiêu mới tới? Tên Tiêu Sắt này đúng là thích giả thần giả quỷ.” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Bọn họ đánh nhau nảy lửa như

vậy mà ta chỉ có thể nhìn, đúng là chán quá đi.”

Hắn đứng dậy, quét mắt từ trên nóc nhà xuống xung quanh, phát hiện ngoài cửa chính Cuồng đao của Lan Nguyệt Hầu đã áp chế triệt để Tạ Cự Thành. Đao pháp của vị gia chủ tân nhiệm của Tạ gia có vẻ còn

chưa bằng sư phụ hắc, Tạ Thất Dao. Còn trong sơn, thế cục tuy vẫn chưa rõ ràng nhưng trong thời gian ngắn hai vị gia chủ của Âm Hà cũng không thể xông vào trong nhà.

Như vậy sát chiêu còn lại sẽ là ai?

Đại gia trưởng của Âm Hà? Vị cao thủ kia tu luyện Diêm Ma chương, đúng là đối thủ hết sức nguy hiểm. Thế nhưng Lôi Vô Kiệt cảm thấy trong Bạch Vương phủ còn có một khí tức hết sức đáng sợ. Nguyên nhân chính khiến Tâm kiếm ngâm vang là do cảm nhận được sự tồn tại của hắc.

Nộ Kiếm Tiên - Nhan Chiến Thiên. Thực lực của hắc không thấp hơn đại gia trưởng của Âm Hà. Mà sau khi Âm Hà lừa gạt hắc, còn phái người chặn giết hắc, hắc rất tức giận. Một khi hắc hắc tức giận, kiếm của hắc cũng càng mạnh.

Dưới phòng ngự vững như tường đồng vách sắt này, rốt cuộc làm sao xông vào?

Lôi Vô Kiệt lắc đầu, cứ cảm thấy tối nay mình đến đây phí công.

Sân sau của Bạch Vương phủ.

Tư Không Thiên Lạc và Tiêu Sắt vẫn ngồi trong xe ngựa, không định xuống xe.

Tư Không Thiên Lạc cau mày: “Chúng ta cần làm gì ở đây? Vì sao không vào?”

Tiêu Sắt lạnh nhạt nói: “Chờ người.”

“Điện hạ, bọn họ tới rồi.” Từ quản gia vén rèm xe lên Tiêu Sắt nhìn về phía trước, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa đang đi về

phía hắc, rèm xe phía đối diện cũng được vén lên.

Xích Vương Tiêu Vũ và đại gia trưởng của Âm Hà Tô Xương Hà đang ngồi trong đó.

“Ta nhớ kẻ này, lúc trước hẳn muốn giết ngươi nhưng bị hòa thượng Vô Tâm ngăn cản.” Tư Không Thiên Lạc hạ giọng nói.

“Là đại gia trưởng của Âm Hà.” Tiêu Sát nói.

Lòng bàn tay của Tư Không Thiên Lạc đỏ mồ hôi hột, gật đầu một cái. Tuy bây giờ công lực của cô tăng tiến không ít, nhưng đại gia trưởng của Âm Hà là cao thủ nổi danh ngang với phụ thân cô. Cô của hiện tại gần như

không thể ngăn cản đối phương.

“Lục ca.” Tiêu Vũ cười nói: “Trăng thanh gió mát đêm giết người. Lục ca ở

đây làm gì vậy?”

Tiêu Sát cũng mỉm cười: “Lão thất, người tới đây làm gì, ta ngăn người làm cái đó.”

“Từ nhỏ ngươi đã thích đối nghịch với ta. Ta chẳng cướp được gì của ngươi, nhưng lần này, ngươi không thắng được.” Tiêu Vũ nhìn Bạch Vương phủ. “Hôm nay, đôi mắt của nhị ca sẽ không khỏi, vị tiểu thần y được mời tới cũng không ra được cửa phủ này.”

Tiêu Sát nhìn Tô Xương Hà không nói một lời: “Đây là sát chiêu cuối cùng của ngươi ư? Bên trong còn một thanh Tâm kiếm, một thanh Phá Quân kiếm? Cho dù đại gia trưởng thần công cái thế nhưng lại tự tin tới mức này à?”

Tiêu Vũ lắc đầu một cái: “Hôm nay Tô tiên sinh sẽ không xuất thủ. Những kẻ ở trong đó sẽ tự có người khác giải quyết.”

“Thế thì chẳng bằng chúng ta đánh cược một phen. Hôm nay đôi mắt của nhị ca sẽ khỏi, tiểu thần y cũng không việc gì.” Tiêu Sắt trầm giọng nói.

“Người nói đánh cược, vậy đánh cược ra sao?” Tiêu Vũ cười nói.

“Đánh cược Thiên Khải thành.” Tiêu Sắt nói.

Tiêu Vũ lắc đầu: “Vụ cược này còn chưa lớn đến mức đó. Chỉ một đôi mắt của Tiêu Sùng không xứng với cả Thiên Khải thành. Đánh cược Thiên Khải thành còn ở phía sau., nhưng ta không ngại nhận chút điềm tốt. Nếu ta thắng, tòa Tuyết Lạc sơn trang ở Thiên Khải thành, là của ta.”

“Năm xưa người đã muốn giành với ta, nhưng trong tỷ thí hôm đó người đã thua, phụ thân chọn cho ta. Chẳng qua chỉ là một dinh thự, tới giờ

người vẫn chưa buông bỏ được sao?” Tiêu Sắt khẽ cau mày.

“Năm xưa ta đã nói rồi, lần này bị người đoạt mất nhưng cuối cùng sẽ có ngày ta đoạt lại.” Giọng nói của Tiêu Vũ cao dần: “Tất cả mọi thứ, ta sẽ

từ đòi lại!”

“Vậy nếu ta thắng thì sao?” Tiêu Sắt hỏi: “Ta là khách quen của Thiên Kim Thai, ta từng thắng được một tòa thành từ tay thái tử Nam Quyết.”

Tiêu Vũ cười nhạt: “Người cứ nói, tuy chỉ là công dã tràng mà thôi. Người muốn một tòa thành, ta cũng có thể cho người một tòa thành.”

Tiêu Sắt nhìn Tiêu Vũ: “Ta có một người bạn. Hắn nói mình muốn tới Thiên Khải thành, đúng là hắn cũng đã tới nhưng ta không tìm được hắn.

Hắn là người rất khác biệt, mà cũng thật kỳ lạ, quan hệ của người và hắn rất đặc biệt. Ta nghĩ chuyện hắn mất tích có liên quan tới người. Nếu ta thắng, cho ta biết tung tích của hắn.”

Tiêu Vũ cười một tiếng: “Người nào mà khiến Vĩnh An Vương coi trọng như vậy?”

“Tông chủ của Thiên Ngoại Thiên, Diệp An Thế. Hay có thể nói là, hòa thượng của Hàn Sơn tự, Vô Tâm.”

Chương 359: Độc Hạt Lão Cửu

Tiêu Vũ phát tay, năm sát thủ mặc áo choàng đen xuất hiện bên cạnh xe ngựa.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng cầm trường thương lên, Tiêu Sắt khẽ lắc đầu với cô.

“Người đánh cược, không được rời bàn cược.” Tiêu Vũ cười lạnh một tiếng, năm sát thủ lao về phía Bạch Vương phủ.

“Là sát thủ của Âm Hà?” Tiêu Sắt cau mày nhìn bọn họ lướt qua xe ngựa, ai nấy đôi mắt vô hồn, sắc mặt lấp loáng ánh vàng. “Nhưng có điểm rất kỳ

lạ.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy, vung tay, đã cầm Tâm kiếm lên: “Cuối cùng cũng có đối thủ, nhưng chỉ là mấy thanh kiếm dây dưa thôi. Đúng là khiến người ta thất vọng.”

Dưới ánh trăng, năm tên sát thủ lao thẳng về phía này.

Lôi Vô Kiệt đứng thẳng, chuẩn bị nghênh địch.

Nhưng chỉ thấy một thanh kiếm lớn từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ ngăn năm tên sát thủ kia lại.

Năm sát thủ đồng thời xuất thủ nghênh địch, lại bị một kiếm chém bay.

Trên thế gian này, người có kiếm thế thô bạo như vậy, chỉ mình Nhan Chiến Thiên!

“Lại bị cướp mất rồi.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu một cái.

Thế nhưng năm người sau khi bị một kiếm đánh bay lại chỉ hơi dừng lại trên mặt đất một chút rồi lại lao tới đánh về phía Nhan Chiến Thiên.

Nhan Chiến Thiên đánh rơi một người thì lại có người người đánh tới.

Năm người này sau khi bị đánh bay lại đồng thời tấn công về phía hắn.

Nhan Chiến Thiên khẽ cau mày, Lôi Vô Kiệt ở phía xa cũng hơi ngạc nhiên.

Năm sát thủ này động tác mau lẹ, xuất thủ tàn nhẫn, đúng là sát thủ nhất đẳng. Tuy vậy đặt trước mặt Nộ Kiếm Tiên, bọn chúng vốn chẳng đáng nhắc tới. Song điểm đáng sợ của năm sát thủ này là dường như chúng không cảm thấy đau đớn.

“Được nhân.” Nhan Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng: “Trò vật của Tây Sở còn chưa tuyệt tích à?”

Cửa sau Bạch Vương phủ.

Tiêu Sắt hồi tưởng lại vài sát thủ mà mình vừa thấy, luôn cảm thấy có điểm quen thuộc, tới lúc này hắn mới phản ứng lại: “Là được nhân của Tây Sở!”

Tư Không Thiên Lạc không hiểu: “Được nhân là gì?”

“Trước khi Tây Sở mất nước, trong quốc gia đó có một số được sư thần bí, bọn họ có thể dùng thuốc luyện người. Người uống thuốc của họ, công lực có thể tăng lên nhanh chóng trong thời gian ngắn, hơn nữa không cảm thấy đau đớn, chỉ khi chết mới dừng chiến đấu. Người như vậy được gọi là được nhân.” Tiêu Sắt nhìn Tô Xương Hà: “Nhưng kết

quả cuối cùng của được nhân đều rất thảm. Đại gia trường nhần tâm hạ thủ với cả người của mình ư?”

Tô Xương Ly im lặng không nói gì, nhưng Tiêu Vũ mở miệng cười lạnh nói: “Lòng dạ đàn bà.”

“Giun dế!” Nhan Chiến Thiên đột nhiên vung kiếm, chém đứt người một sát thủ, tiếp đó lại tung người chặt đứt tay phải của một sát thủ khác. Thế nhưng tên sát thủ kia như không cảm giác được đau đớn, tay trái rút một thanh đoản kiếm đâm về phía Nhan Chiến Thiên.

Nhưng rất nhanh chóng, đoản kiếm bên tay trái cũng văng ra ngoài.

Nhan Chiến Thiên xuất cước đá văng sát thủ không còn hai tay kia ra, quay sang nhìn bên cạnh. Lôi Vô Kiệt thu kiếm, khẽ mỉm cười: “Nô Kiếm Tiên tiền bối, tuy trước đây quan hệ của chúng ta không được tốt. Nhưng bây giờ tình thế ép buộc, xem ra cần liên thủ.”

Ba sát thủ còn lại tiếp tục bao vây.

Nhan Chiến Thiên khẽ cau mày: “Thực lực của hai tên sát thủ vừa rồi rõ ràng là yếu hơn nhiều. Nhưng thực lực ba tên này đã gần với mấy vị gia chủ. Ta nhận hai tên, chia cho người một.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu cười nói: “Vậy xin cảm ơn tiền bối.”

“Nếu không phải chuyện của Sùng Nhi hôm nay không thể gặp bất trắc, ta đã nhận mạng của cả ba tên này.” Nhan Chiến Thiên nâng kiếm đón đỡ.

Cách đó không xa, trên mái hiên, một bóng đen đã đứng đó từ lúc nào không biết. Hắn mặc trường bào màu đen, vành nón hạ thấp, không thấy rõ thần sắc trong bóng tối, trường bào bay vù vù trong gió đêm.

Trong phòng.

Không gian yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng thở hỗn hển của Hoa Cầm. Thuật đổi mắt đúng là bí mật bất truyền của Dược Vương cốc, nhưng đã rất nhiều năm không ai dùng cách giải phẫu này, bởi vì trên cõi đời liệu có mấy ai chịu cho người khác đôi mắt của mình.

“Sư phụ.” Mộc Xuân Phong vội vàng giơ khăn lông lên lau mồ hôi trên trán Hoa Cầm.

Hoa Cầm thở dài một tiếng: “Đã hoàn thành một nửa.”

Đôi mắt đã được lấy ra hoàn hảo, chuyện tiếp theo là đổi nó lên người Tiêu Sùng.

Mộc Xuân Phong không nhịn được hỏi: “Sư phụ, trước đây người từng là phẫu thuật này rồi à?”

“Từng làm trên thỏ.” Hoa Cầm trả lời.

Mộc Xuân Phong cả kinh: “Vậy mà người cũng dám làm?”

“Chuyện gì cũng có lần đầu tiên. Hắn dám đánh cược, ta có lòng tin.”

Hoa Cầm nắm chặt một con dao bạc: “Bắt đầu nửa tiếp theo thôi.”

“Y thuật của hoa thần y đúng là thần kỳ, có điều cũng chỉ đến đây thôi.”

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

“Nhị ca là một người rất tốt, nhưng hắn có một khuyết điểm, đó là quá dễ

tin tưởng người khác.” Tiêu Vũ nói với Tiêu Sùng: “Cho nên năm xưa hắn mới mù mắt, cho nên mấy năm qua hắn vẫn chẳng đấu nổi ta.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Thế nhưng chính vì vậy cho nên bây giờ mới có người chịu bỏ đôi mắt của bản thân cho hắn.”

“Nhưng cũng có người ở ngay bên cạnh hắn, ngăn cản chuyện này.” Tiêu Vũ cười nói.

“Người nói cái gì?” Tiêu Sắt cả kinh.

“Vì sao Bạch Vương luôn luôn trầm ổn lại tới tìm Âm Hà làm trợ thủ? Đó là vì lúc trước có người đại biểu cho nhị ca, giả mạo thân phận của người tới cầu xin Âm Hà trợ giúp. Nhị ca tìm Âm Hà là thế cười hồ khó xuống.

Mà dọc con đường này, hắn mất đi Đường môn, kết thù với Lôi gia bảo, tất cả đều bắt đầu từ đó.” Tiêu Vũ nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, âm u nói:

“Người hắn tin tưởng, dẫn hắn vào đường cùng.”

Tiêu Sắt cau mày, trầm giọng nói: “Độc Hạt Lão Cửu.”

Đây là biệt danh của Tiêu Cảnh Hà khi còn bé, vì hắn là người có lòng dạ

ác độc nhất trong số hoàng tử. Khi còn nhỏ, chỉ mình nhị hoàng tử nhân hậu chịu nói chuyện với hắn. Bao năm như vậy, Tiêu Sắt vốn tưởng Tiêu Cảnh Hà đã thay đổi vì Tiêu Sùng, song giờ nhìn lại, bọn họ vẫn chỉ là bọn họ mà thôi.

Trong phòng, Tiêu Sùng và Lăng Thiệu Hàn nhắm chặt đôi mắt. Bọn họ được châm Thần Tiên Túy, trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại.

Hoa Cẩm vẫn đối mặt với Tiêu Sùng, chuẩn bị nửa chặng đường đối mặt tiếp theo.

Mộc Xuân Phong rút Động Thiên Sơn bên hông ra: “Vốn tưởng hôm nay có nhiều cao thủ hộ trận như vậy sẽ không dùng tới thanh kiếm này, nào ngờ

họa từ trong nhà mà ra. Ta nghe nói người là huynh đệ tốt nhất của Bạch Vương điện hạ.”

“Trong hoàng tộc làm gì có huynh với chẳng đệ?” Tiêu Cảnh Hà mở cây quạt giấy trong tay: “Công tử Mộc gia cũng dùng kiếm à?”

“Sư phụ cứ yên tâm chữa thương cho điện hạ là được. Còn lại, đồ đệ sẽ bảo vệ chu toàn cho người.” Mộc Xuân Phong bình tĩnh nói: “Ta học Bất Sát kiếm, nhưng tối nay có lẽ phải phá giới rồi.”

Quạt xếp của Tiêu Cảnh Hà vung lên, một mũi châm bạc đã bay về phía Hoa Cầm.

Trường kiếm của Mộc Xuân Phong vung lên, châm bạc rơi xuống đất. Hắn lắc đầu một cái: “Tuy là hoàng tử nhưng không có khí thế đế vương, chỉ

biết mấy võ công trộm gà trộm chó.”

Chương 360: Một tay che trời

Thái An điện.

Minh Đức Đế ngủ liền mấy ngày, rốt cuộc cũng mở mắt tỉnh dậy. Đại tổng quản Cẩn Tuyên thấy vậy vội vàng đi tới: “Bệ hạ.”

Minh Đức Đế hắng giọng một cái, nhìn trong điện một lượt rồi hỏi nhỏ:

“Thần y Hoa Cầm không có ở đây à?”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên vội vàng đáp: “Sáng sớm hôm nay Hoa Cầm đã tới đây kiểm tra. Bây giờ cô ấy đang ở chỗ Bạch Vương điện hạ, buổi tối sẽ

về đây chữa cho bệ hạ.”

“Sùng Nhi à?” Minh Đức Đế gật đầu một cái: “Y thuật của thần y Hoa Cầm hết sức cao siêu, có lẽ sẽ chữa được mắt cho nó. Còn ta, e rằng không chữa khỏi được rồi.”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên cả kinh: “Sao bệ hạ lại nói những lời này?”

Minh Đức Đế lắc đầu một cái: “Mỗi người đều là một khúc củi, cháy hết cũng là kết thúc. Đốt lửa từ tro bụi, trồng hoa trên đá, chẳng qua chỉ là mộng tưởng hảo huyền của phàm nhân mà thôi. Cẩn Tuyên, người ở bên ta từ nhỏ, tới nay đã mấy chục năm, không ai hiểu rõ ta hơn người. Người nói xem, trong số những hoàng tử này, ai là người thích hợp nhất để ngồi lên ngôi đại bảo?”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên vội vàng quỳ sụp xuống đất: “Cẩn Tuyên không dám nói bừa!”

“Chẳng qua là trò chuyện chút thôi mà. Trẫm bảo người nói, người cứ nói đi.” Minh Đức Đế thở dài: “Nếu người cũng không dám nói chuyện này với trẫm. Vậy trẫm thật sự cô đơn rồi.”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên do dự một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Cẩn Tuyên cho rằng lục hoàng tử là người tài hoa tuyệt thế nhất, hơn xa các vị

hoàng tử khác.”

“Sở Hà ư? Toàn bộ thiên hạ đều cho rằng trẫm sẽ lập nó làm người kế vị.

Nhưng tuy nó là con trai ta nhưng lại được người kia dạy dỗ. Người khác không biết, chẳng lẽ người còn không biết ư? Cẩn Tuyên, người không nói thật với trẫm.” Minh Đức Đế thở dài. “Mỗi đế vương đều căm ghét chia bè kết phái, thế nhưng có đế vương nào mà không thông qua bè phái nhận được ngôi báu kia chứ?”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên ngẩng đầu lên, đột nhiên hỏi: “Vậy trong lòng bệ

hạ nghĩ sao?”

Minh Đức Đế nghe vậy, thần sắc lập tức thay đổi, mặt mày vốn ủ dột đột nhiên bừng sáng. Hắn nhìn Cẩn Tuyên, trầm giọng hỏi: “Người hỏi trẫm suy nghĩ trong lòng trẫm ư?”

Toàn bộ đại diện yên tĩnh không một tiếng động.

Thống lĩnh cấm quân Lê Trường Thanh đứng cách đó không xa sau lưng áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đại tổng quản Cần Tuyên bầu bạn với quân vương đã vài chục năm, cho nên hần bình tĩnh hơn nhiều, chỉ cúi đầu nói: “Cần Tuyên nào dám suy đoán thánh ý, chỉ có điều thần thấy bệ hạ có lòng lập người kế vị cho nên không nhịn được nhiều lời hỏi một câu. Xin bệ hạ thứ tội.”

“Suy nghĩ trong lòng trăm.” Minh Đức Đế chậm rãi nói. “Năm xưa ta đạt được ngôi báu ra sao, phụ hoàng ta đạt được ngôi báu ra sao.”

Năm xưa Minh Đức Đế giết thẳng tới Thái An điện, cuối cùng mới đạt được ngôi vị hoàng đế.

Còn phụ thân của hắn, đóng đinh ca ca của mình trên tường thành.

“Trường Thanh!” Minh Đức Đế đột nhiên gọi.

“Bệ hạ.” Lê Trường Thanh lau mồ hôi lạnh, vội vàng đi tới.

“Tới báo cho Lan Nguyệt, bảo hắn tới Bạch Vương phủ.” Minh Đức Đế nói.

Lê Trường Thanh vội đáp: “Hầu gia đã tới đó từ trước rồi. Ngài ấy nói nếu bệ hạ hỏi, cứ nói ngài ấy đã ở đó.”

Minh Đức Đế kinh ngạc, cười khở: “Xem ra Thiên Khải thành đã không còn là Thiên Khải thành năm xưa nữa rồi.”

Bạch Vương phủ.

Mộc Xuân Phong thở hỗn hển, cầm kiếm ngăn trước người Hoa Cầm:
“Sư

phụ, còn bao lâu nữa?”

Hoa Cẩm không ngẩng đầu lên: “Một nén nhang.”

“Được.” Mộc Xuân Phong gật đầu.

Bên kia, quạt xếp trong tay Tiêu Cảnh Hà đã nát bấy. Hắn rút một thanh trường kiếm ở bên cạnh ra, oán hận mắng: “Thật không ngờ, tới cuối cùng còn giấu một kẻ như vậy.”

Mộc Xuân Phong cau mày: “Từ xưa tới nay ta hành sự luôn quang minh lỗi lạc, làm sao lại nói chữ giấu? Thanh kiếm bên hông ta vốn là hạng sáu trên kiếm phổ, Động Thiên Sơn, bản thân người không nhận ra còn trách ai?”

Tiêu Cảnh Hà lùi lại một bước, ném một mũi tên lửa trong tay áo lên trời.

Chỉ thấy mũi tên xuyên thủng mái hiên, bay lên không trung, lập tức nổ thành một đóa pháo hoa tuyệt mỹ.

Bên ngoài Bạch Vương phủ.

Cuồng đao của Lan Nguyệt Hầu đã áp đảo hoàn toàn Tạ Cự Thành. Quần áo của Tạ Cự Thành đã nát bấy, trên người đầy những vết đao. Hắn thở

hồn hển, ngay lúc tiếng pháo nổ vang lên, hắn lập tức xoay người bỏ chạy.

Quản gia hỏi: “Hầu gia, có đuổi không?”

Lan Nguyệt Hầu lắc đầu: “Không đuổi.”

Còn bên trong phủ.

Tô Mộ Vũ vẫn chưa mở dù, Thập Bát kiếm trận còn chưa kết thành.

Phù triện trên thanh Uyên Nhân của Cần Uy công công cũng chưa được tháo bỏ.

Bọn họ không định tử chiến.

Mộ Vũ Mặc mở cây dù độc, xoay một vòng đầy mỹ lệ rồi hạ xuống bên cạnh Tô Mộ Vũ: “Thế nào rồi?”

“Trong ba đệ tử chết trên lầu có hai người là của Tô gia. Đáng lẽ bọn họ không mạnh như vậy.” Tô Mộ Vũ chậm rãi nói.

Mộ Vũ Mặc gật đầu: “Một người khác là của Mộ gia, ta cũng phát hiện.”

“Có vấn đề.” Tô Mộ Vũ ngẩng đầu, nhìn đóa pháo hoa nổ trên không trung.

Còn Lôi Vô Kiệt phát hiện, hành động của sát thủ Âm Hà trước mặt đã không nhanh nhẹn như lúc đầu, thậm chí trong hốc mắt đã bắt đầu rỉ máu.

“Đó là cản trở.” Nhan Chiến Thiên thu hồi trọng kiếm rồi đột nhiên quát lớn.

Như sấm động giữa đêm đen, khiến toàn bộ Bạch Vương phủ cũng như đang rung chuyển.

Ba sát thủ Âm Hà lập tức thất khiếu chảy máu, ngã từ trên mái hiên xuống.

“Mang họ đi.” Tô Mộ Vũ tung người nhảy lên, cùng Mộ Vũ Mặc lao về phía trước.

Cửa sau Bạch Vương phủ.

Tiêu Sắt lặng lẽ tính toán thời gian rồi quay sang Tiêu Vũ nói: “E rằng người thua rồi.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Vũ từ từ thu lại, hần hạ giọng nói: “Vì sao mãi vẫn không có động tĩnh.”

Như đáp lại lời hần, pháo hoa nổ tung giữa bầu trời.

Tô Xương Hà trầm giọng nói: “Điện hạ, không còn kịp nữa rồi.”

Tiêu Vũ sắc mặt âm trầm, hạ giọng mắng một câu ‘rác rưởi’ rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời hú một tiếng.

Sau tiếng hú kia, bóng người áo đen vẫn đứng yên trên mái hiên một hồi lâu không nhúc nhích đột nhiên hành động.

Nhan Chiến Thiên chợt nâng kiếm xoay người: “Đây chắc là sát chiêu cuối cùng của bọn chúng, ngăn hần lại!”

Lời còn chưa dứt, Phá Quân kiếm đã chém tới trước mặt người áo đen.

Lại bị người áo đen xuất chưởng ngăn cản.

Khoảng cách gần như vậy, cuối cùng Nhan Chiến Thiên cũng thấy rõ mặt mũi của người này. Hần kinh hãi nói: “Là người!”

Người áo đen không nói một lời, lại xuất chưởng đánh tới.

Nộ Kiếm Tiên trên Quan Tuyết bồng lập tức bị đánh lui.

Một chưởng này, có thể che trời.

Lôi Vô Kiệt xuất chiêu ngay lúc này, người chưa tới Tâm kiếm đã tới trước, nhắm thẳng về phía người áo đen.

Một thanh Cuồng đao âm u lạnh lẽo như vầng trăng chém thẳng xuống đầu, gương mặt anh tuấn của Lan Nguyệt Hầu tràn ngập sát ý.

Phù triện trên thân Uyên Nhân kiếm như bay lên không. Cẩn Uy công công gầm lên một tiếng, cầm kiếm ngăn trước mặt người áo đen.

Cẩn Ngọc công công sau khi hít thở một lúc lâu lại mở mắt, xuất chiêu đánh về phía người áo đen.

Ai chống đỡ được một đòn hợp lực của nhiều cao thủ hàng đầu như vậy?

Bách Lý Đông Quân?

Lạc Thanh Dương?

Dù sao cũng không phải người áo đen đang đứng đây!

Chương 361: Bí mật về người áo đen

Người áo đen đột nhiên giơ tay lên.

Rồi ấn mạnh xuống.

Khoảnh khắc đó, Lôi Vô Kiệt có một loại ảo giác, dường như ngay khi hấn giơ tay lên, trên không trung đã có ảo ảnh chiêu ấn khổng lồ.

“Đại Như Lai ấn!” Lan Nguyệt Hầu quát khẽ một tiếng.

Lôi Vô Kiệt đối mặt với người áo đen, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác rất quen thuộc, hấn khẽ cau mày nhưng không kịp suy nghĩ tiếp.

Một chiêu đánh xuống, che phủ bầu trời.

Lan Nguyệt Hầu, Lôi Vô Kiệt, Cẩn Ngọc công công, Cẩn Uy công công đồng thời bị đánh lui. Người áo đen xoay nhẹ một vòng trên không trung, một chân giẫm xuống đạp nát mái hiên, trực tiếp rơi vào trong phòng.

Mộc Xuân Phong thấy vậy vội vàng xuất kiếm đâm tới, kiếm thế như nước thủy triều, như ngàn ngọn núi rung chuyển.

Người áo đen giơ tay phải ra, chặn trường kiếm lại.

Kiểm thế lập tức tiêu tán.

Mộc Xuân Phong ra sức đẩy về phía trước, thế nhưng thanh Động Thiên Sơn như dính lấy tay người áo đen, không cách nào tiến thêm một tấc.

“Sư phụ!” Mộc Xuân Phong lập tức hiểu được tình hình. “Chạy đi!”

Hoa Cầm ngẩng đầu lên, thở phào nhẹ nhõm: “Xong rồi.”

Tiêu Cảnh Hà quát khê một tiếng: “Giết ả.”

Người áo đen vùng tay phải, Động Thiên Sơn bị đánh văng lên vách tường, thân hình hẫng hơi động, đã lướt tới trước mặt Hoa Cầm.

Một quyền vùng tới.

Mộc Xuân Phong giậm mũi châm, định ngăn trước mặt Hoa Cầm.

Hắn là tam công tử của gia tộc giàu nhất Thanh Châu, cũng là người có khả

năng thừa kế nhất, thân phận tôn quý không thua gì hoàng tử. Nhưng thời khắc này, vì sư phụ, hắn định hy sinh tính mạng mình.

Một bộ áo đỏ kịp thời ngăn trước mặt hắn, Lôi Vô Kiệt vùng quyền đánh về phía người áo đen.

Đại La Hán Vô Dịch Phục Ma thần thông.

Từng quyền nối tiếp nhau, đánh một mạch bảy quyền.

Người mặc áo đen đỡ bảy quyền, vành nón bay lên, để lộ đôi mắt đầy tà khí.

“Ngươi.” Lôi Vô Kiệt cả kinh, khóe miệng chảy máu tươi.

Ánh mắt người áo đen như có gợn sóng nhưng bước chân không hề ngừng lại, xuất chiêu đánh lui Lôi Vô Kiệt.

Hoa Cẩm vung tay, một tấm vải trắng được trải ra, bên trên xếp đầy châm bạc. Cô hất tay một cái, hàng châm bạc không bắn về phía người áo đen mà rơi vào người mình.

Người áo đen đã hạ xuống trước mặt cô, xuất chiêu đánh văng cô ra ngoài.

"Hoa Cẩm!"

“Sư phụ!” Lôi Vô Kiệt và Mộc Xuân Phong cùng gầm lên.

Hoa Cẩm va thẳng vào vách tường rồi ngã xuống đất. Hai vị Cẩn Uy, Cẩn Ngọc công công và Lan Nguyệt Hầu cũng chạy tới phòng lúc này, ngăn trước mặt Hoa Cẩm.

Tiêu Cảnh Hà hô khẽ một tiếng: “À chết chắc rồi, giết Tiêu Sùng đi.”

Người áo đen quay đầu lại nhìn lên giường, Tiêu Sùng vẫn chưa tỉnh lại.

Ánh mắt hắn đã được chữa khỏi nhưng còn chưa kịp nhìn thế gian này.

Người áo đen giậm mũi chân, lao tới bên cạnh Tiêu Sùng, chiêu phải vung lên. Mắt thấy Tiêu Sùng sắp mất mạng dưới chiêu Nhưng có một luồng kiếm khí vô cùng bá đạo ngăn hắn lại.

Giang hồ đồn đại, Nộ Kiếm Tiên giao chiến chỉ có ba kiếm, Nộ Bạt kiếm, Nộ Trảm kiếm, Nộ Thu kiếm.

Thế nhưng thời khắc này Nộ Kiếm Tiên xuất liền mười kiếm, mỗi kiếm đều nhắm thẳng vào chỗ yếu của người áo đen.

Đám người Lan Nguyệt Hầu ở bên cạnh tuy muốn tiến tới trợ giúp, nhưng dưới kiếm thế mãnh liệt đó của Nộ Kiếm Tiên rất có thể sẽ lan tới

người khác. Tuy vậy, người áo đen chỉ phất tay đón đỡ, chỉ hai ống tay áo đã hóa giải kiếm thế của Nộ Kiếm Tiên thành vô hình.

Căn Ngọc công công khê cau mày: “Là Vô Pháp Vô Tướng công.”

Một Nộ Kiếm Tiên, hai vị tổng quản, truyền nhân Cuồng Dao Lan Nguyệt Hầu cùng với Lôi Vô Kiệt bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh. Tiêu Cảnh Hà tính toán một chút, đột nhiên hạ giọng quát lớn: “Đi.”

Người áo đen chột thu ống tay áo, ôm theo Tiêu Cảnh Hà, xoay người lao ra ngoài.

Cửa sau Bạch Vương phủ.

Tiêu Sắt và Tiêu Vũ đều lặng lẽ chờ đợi.

Sau tiếng hú của Tiêu Vũ, ai cũng cảm nhận được bầu không khí trong Bạch Vương phủ đã thay đổi. Vài luồng sát khí kinh người lướt qua, khiến cả hai người bọn họ không khỏi lo lắng. Lòng bàn tay Tư Không Thiên Lạc đã đầy những mồ hôi, cô năm trường thương thờ hồn hển một hồi mới khôi phục được tâm tình.

Sau vài tiếng hô hấp, bên trên lại có động tĩnh. Người áo đen mang theo Tiêu Cảnh Hà lao xuống, hạ xuống bên cạnh xe ngựa của Tiêu Vũ. Lôi Vô Kiệt cũng cầm kiếm chạy tới ngay sau đó.

“Sao rồi?” Tiêu Sắt hỏi.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Bạch Vương điện hạ không vấn đề gì, nhưng Hoa Cẩm bị thương, tình hình hiện tại rất nguy hiểm.”

Tiêu Sắt cau mày nhìn về phía Tiêu Vũ: “Người đã làm một chuyện rất đáng sợ.”

Tiêu Vũ cười nói: “Cả đêm nay ta chỉ ở đây nói chuyện phiếm với lục ca, ta có làm gì đâu? Có điều... kết quả vụ đánh cược này không giống như trong tưởng tượng của ta. Đôi mắt của Tiêu Sùng đã khỏi nhưng Hoa

Cầm chẳng được bình an vô sự. Người không thắng nhưng ta cũng chẳng thua. Xem ra Tuyết Lạc sơn trang chẳng có duyên với ta rồi.”

Tiêu Sắt im lặng không nói gì, Lôi Vô Kiệt không nhịn được hạ giọng nói:

“Tiêu Sắt, người áo đen này.”

Tiêu Sắt cũng đang nhìn chăm chăm vào người áo đen kia, cau mày nói:

“Ta biết người định nói gì, ta cũng nghĩ như người.”

“Xem ra tối nay chỉ đến đây được thôi, Chúng ta đi đây.” Tiêu Vũ âm u nói: “Chúng ta đi.”

Tiêu Sắt đột nhiên lắc đầu: “Không, người không thể đi.”

“Hả? Người ngăn được ta?” Tiêu Vũ nhướn mày, Tô Xương Hà bên cạnh đột nhiên giang hai tay.

“Ít nhất.” Tiêu Sùng giơ một ngón tay chỉ về phía người áo đen: “Hắn không thể đi.”

“Thế thì đến đây mà cản.” Tiêu Vũ cả giận nói.

Tiêu Sùng đột nhiên tung người nhảy lên. Tô Xương Hà cũng lao từ trong xe ngựa ra. Lôi Vô Kiệt rút kiếm, Tư Không Thiên Lạc vung thương. Hai người vội vàng tiến tới đón đỡ, chặn Tô Xương Hà lại. Bước chân của Tiêu Sắt như sao rơi, ép thẳng về phía người áo đen, nhưng người áo đen lại dễ

dàng tránh được.

Khinh công của Tiêu Sắt là Thừa Phong Đạp Vân bộ, có khinh công nào nhanh được hơn hắn?

Trừ phi người này có thể tự tại như ý, tới lui như gió.

“Như Ý thông.” Tiêu Sắt hạ giọng nói.

Người áo đen vẫn đứng yên tại chỗ, im lặng không nói gì.

Tiêu Sắt xoay người nhìn về phía Tiêu Vũ: “Từ giờ trở đi, ngươi là kẻ địch của ta.”

Tiêu Vũ kinh ngạc, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ trước đây không phải à?”

“Cho tới trước giờ phút này, ta vẫn coi ngươi như huynh đệ, cho dù phải phân định thắng thua nhưng vẫn lưu lại một phần tình cảm. Nhưng bây giờ, ngươi là kẻ địch của ta. Đã là kẻ địch, thì phải giết chết.” Tiêu Sắt lui về. “Lôi Vô Kiệt, Thiên Lạc!”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng thu vũ khí lui lại.

Tiêu Vũ phát tay, người áo đen lập tức tung người đi khỏi. Tô Xương Hà và Tiêu Cảnh Hà cũng nhảy vào xe ngựa. Tiêu Vũ nhìn Tiêu Sắt: “Vậy ta chờ ngươi tới giết ta.” Nói xong, xe ngựa chậm rãi quay đầu đi khỏi.

Lôi Vô Kiệt vội vàng hỏi: "Có phải là hãn không?"

“Không sai, là Vô Tâm.” Tiêu Sắt gật đầu.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Hòa thượng này còn xảo quyết hơn ngươi, sao hãn lại rơi vào tay Xích Vương? Mà sao hãn không nhận ra chúng ta? Hơn nữa võ công của hãn bây giờ còn mạnh hơn lúc trước rất nhiều!”

Chương 362: Dùng máu để dẫn

Khâm Thiên giám.

Phi Hiên và Tử Đồng đuổi theo bướm bướm trong vườn, bọn họ vốn là trẻ

con, đuổi bướm ngắt hoa cũng là chuyện thường, nhưng con bướm mà họ

đuổi lại bất đồng.

Đó là một con bướm giấy.

Hai người nhìn như đang đuổi theo bướm bướm nhưng thực chất là so đấu Đại Long Tượng Lực của bản thân. Từ nhỏ họ đã được các trưởng bối coi là thiên phú dị bẩm, đây là lần đầu cảm nhận được kỳ phùng địch thủ trong bạn cùng lứa tuổi. Có điều hai đứa trẻ cũng có cảm giác tâm đầu ý hợp, sau mấy hôm ở cạnh nhau đã thành bạn thân.

“Xem ra Đạo môn vẫn có thể hưng thịnh được mấy trăm năm.” Tạ Tuyên ngồi trong gian các, nhìn cảnh tượng trong sân, không nhịn được cảm thán nói.

Tề Thiên Trần mỉm cười: “Mấy năm nay Đạo thịnh Phật suy, thêm vài năm nữa là Phật hưng Đạo yếu, cũng là thời thế cả thôi.”

“Thời gian qua Đạo gia có một Đạo Kiếm Tiên, Thiên Khải lại có đại quốc sư trấn thủ. Núi Thanh Thành ở nơi dân dã, Khâm Thiên giám trong triều, thanh thế không thể ước lượng. Còn Phật môn, thời gian vừa qua sau khi Vong Ưu đại sư viên tịch, ta chỉ thấy một hòa thượng tài hoa kinh thiên.”

Tạ Tuyên cau mày nói: “Hắn nói sẽ tới Thiên Khải thành, thế nhưng nếu hắn tới, tên của hắn đã truyền khắp Thiên Khải thành rồi. Với tính cách của hắn, đến chỗ nào cũng khuấy động phong vân.”

Sắc mặt Tề Thiên Trần hơi đổi: “Đúng là ta đã gặp hòa thượng mà người nói.”

"Sau đó thì sao?" Tạ Tuyên hỏi.

“Biến mất.” Tề Thiên Trần thở dài: “Từ khi hắn vào thành ta đã phát hiện ra hắn, dùng Đại Long Tượng Lực thăm dò. Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, sau đó biến mất không còn tung tích.”

Tạ Tuyên gõ nhẹ lên đầu: “Có lẽ chỉ có Bách Hiếu đường biết, chắc Tiêu Sắt cũng không biết?”

“Khởi bẩm quốc sư, Vĩnh An Vương cầu kiến.” Vừa dứt lời, có một đạo nhân trẻ tuổi bước vào nói.

Tạ Tuyên bật cười: “Thật đúng lúc.”

"Mời." Tề Thiên Trần nói.

Không bao lâu sau, Tiêu Sắt dẫn Tư Không Thiên Lạc và Lôi Vô Kiệt đi vào. Thấy Tạ Tuyên ở đây, ba người đồng thời thi lễ.

Tạ Tuyên mỉm cười: “Mới tới Khâm Thiên giám vài ngày, còn chưa có thời gian tới thăm hỏi tiểu vương gia.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Tiền bối đừng nói vậy, thuật lưu chuyển trong quyển sách không tên mà tiền bối tặng ta hôm đó đã cứu mạng ta vài lần.”

“Ấn mạch của người bị tổn thương nhưng nội lực thâm hậu, lúc khẩn cấp có lẽ thuật lưu chuyển sẽ cứu được mạng của người. Không ngờ lại ứng nghiệm tới vậy. Còn người thì sao?” Tạ Tuyên quay sang hỏi Lôi Vô Kiệt:

“Thấy quyển sách ta đưa người ra sao?”

Lôi Vô Kiệt đỏ mặt: “Tiền bối, ngài tặng ta quyển “Vãn Lai Tuyết” bán có ba văn tiền bên rìa đường...”

Tạ Tuyên mỉm cười lắc đầu: “Thứ ta tặng phải khác chứ, đó là bản chưa rút gọn.”

“Hả?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Rất nhiều tình tiết không thể miêu tả, theo luật pháp quốc gia, không thể viết vào trong sách. Nhưng bản mà ta đưa người chỉ có một quyển, có thêm rất nhiều tình tiết.” Tạ Tuyên nhún mày: “Rất thú vị.”

Lôi Vô Kiệt không hiểu: “Đã như vậy, vì sao tiên sinh lại có bản này?”

“Tác giả của ‘Văn Lai Tuyết’ là ai?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút; “Tài nữ Giang Nam Tạ Phi Tuyên.”

"Vậy ta tên gì?" Tạ Tuyên lại hỏi.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Tạ... Tuyên? Chẳng lẽ tác giả của ‘Văn Lai Tuyết’

là...”

Tạ Tuyên gật đầu, chậm rãi nói: “Là ta.”

Vẻ mặt Lôi Vô Kiệt khó mà nổi, ngay cả thần sắc Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc cũng trở nên kỳ quái.

“Có hơi... kinh kinh.” Lôi Vô Kiệt do dự nói.

Tạ Tuyên búng ngón tay một cái, Vạn Quyển Thư đột nhiên ngân vang.

Lôi Vô Kiệt kinh hãi vội vàng giơ tay định rút kiếm tự vệ, nhưng phát hiện mình có làm sao cũng không rút kiếm ra được.

“Tâm kiếm sợ Tạ tiên sinh nhưng cảm nhận được trên người Tạ tiên sinh không có sát khí. Quả nhiên là thanh kiếm tốt.” Tề Thiên Trần vậy phát trần, đổi đề tài, hỏi Tiêu Sắt: “Hôm nay điện hạ tới có chuyện gì vậy?”

“Tiêu Sắt biết Khâm Thiên giám chỉ tuân mệnh trời, không nhúng tay vào tranh chấp bè phái. Cho nên ta không tới thăm là sợ người khác hiểu nhầm, gây ra phiền toái không cần thiết cho Khâm Thiên giám. Nhưng lần này Tiêu Sắt gặp một chuyện, tới đây xin được hỏi.” Tiêu Sắt cúi đầu nói: “Ta

có một người bạn, hắn nói hắn sẽ tới Thiên Khải, thế nhưng ta có làm thế nào cũng không tìm được chút tin tức nào của hắn.”

Tề Thiên Trần và Tạ Tuyên nhìn nhau rồi hỏi: “Chẳng lẽ là một hòa thượng?”

Tiêu Sắt khẽ cau mày: “Quốc sư biết rồi?”

“Ta càng ngày càng hứng thú với vị tiểu sư phụ này rồi đấy. Có thể khiến cả Nho Kiếm Tiên và Vĩnh An Vương coi trọng đến vậy cơ à? Đúng là hãn đã tới Thiên Khải thành, ta cũng định theo dõi hãn, nhưng bị hãn trốn mất.” Tề Thiên Trần nói: “Sao không hỏi Bách Hiếu đường, nếu bàn về

theo dõi tung tích của người khác, bọn họ mới là đệ nhất thiên hạ.”

“Bọn họ cũng mất dấu.” Tiêu Sắt lắc đầu: “Cho nên ta vẫn luôn hiếu kỳ, không biết hãn đi đâu. Nhưng hôm qua ta thấy hãn.”

“Hãn ở đâu?” Tạ Tuyên hỏi.

“Bên cạnh Xích Vương Tiêu Vũ.” Tiêu Sắt nói.

“Xích Vương Tiêu Vũ...” Tạ Tuyên suy nghĩ một chút: “Là người không thích đọc sách năm đó à?”

Khi ba vị hoàng tử còn nhỏ, Tạ Tuyên từng làm tế tửu tiên sinh một thời gian, cũng từng dạy dỗ mấy vị hoàng tử một thời gian. Trong đó Tiêu Vũ

nổi tiếng không thích đọc sách, bướng bỉnh không chịu nghe lời, lúc đó đã bị Tạ Tuyên răn dạy một hồi.

“Không chỉ như vậy, Vô Tâm còn mất đi thần trí, võ công lại tiến bộ rất nhiều. Mấy người chúng ta liên thủ cũng không đối phó được hãn.” Lôi Vô Kiệt vội vàng nói.

“Vừa hay hôm nay Tạ tiên sinh cũng ở đây, như vậy ta còn một nghi vấn khác mong Tạ tiên sinh giải đáp giúp ta.” Tiêu Sắt nhìn Tạ Tuyên: “Liên quan tới... được nhân của Tây Sở.”

Tạ Tuyên nghe vậy cả kinh: “Dược nhân của Tây Sở? Loại tà thuật này vẫn còn lưu lại trên đời ư? Sau khi Tây Sở diệt quốc chỉ có nhánh Dược Vương cốt lưu lại phương pháp luyện chế. Tân Bách Thảo thì tuyệt đối không thể

rồi, Biển cô nương qua đời đã lâu, chẳng lẽ... Dạ Nha vẫn còn sống?”

“Dạ Nha?” Tiêu Sắt cau mày: “Tìm ra hẳn là có phương pháp hóa giải dược lực ư?”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Nghe người nói vậy chắc Vô Tâm đã bị người ta hãm hại, bây giờ bị luyện chế thành dược nhân rồi? Dược nhân hoàn toàn không còn thần trí, công lực lại tăng cường lên vài lần, đúng là phù hợp với miêu tả của người. Nhưng Dạ Nha tuy biết thuật chế tạo dược nhân nhưng chưa chắc hẳn đã là chủ nhân của dược nhân được chế tạo.”

"Chủ nhân?" Tiêu Sắt hỏi.

Tạ Tuyên gật đầu: “Cái gọi là dược nhân đều có nhân chủ. Người chế thuốc cần dùng máu làm vật dẫn. Giọt máu này cần là của người chí thân, nếu cha mẹ thân sinh là hoàn hảo nhất, huynh đệ ruột thịt cũng được. Nếu không có vật dẫn, chỉ có thuốc, vậy dược nhân rất dễ bị cản trở, không sống qua được ba ngày.”

Lôi Vô Kiệt nghĩ tới những sát thủ Âm Hà tối hôm đó, nói: “Chẳng trách cuối cùng những kẻ đó đều chết cả. Nhưng Vô Tâm lại khiến người ta có cảm giác bất đồng, trên người hẳn không có luồng tử khí kia. Thế nhưng trên đời này còn máu của ai chế được thuốc cho hẳn?”

Tiêu Sắt thở dài một tiếng: “Ta biết.”

Chương 363: Bạn cũ gặp mặt

Tề Thiên Trần nhẹ nhàng vung phát trần, im lặng không nói gì.

Trong lòng Tạ Tuyên hơi động, tiếp đó chậm rãi gật đầu một cái.

Hắn cũng nghĩ tới câu trả lời.

Thấy sắc mặt Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc vẫn mờ mịt, Tạ Tuyên giải thích: “Mẫu thân của Xích Vương là Tuyên Phi, trước khi vào cung là sư muội của Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương. Cô ấy từng có một đoạn nhân duyên với tông chủ Tuyết Nguyệt thành, Diệp Đình Chi. Việc cô ấy vào cung sau đó cũng là một ngọn đuốc đốt lên dã tâm của Diệp Đình Chi, cho nên tuy không có giải thích chính xác nhưng theo suy đoán, Tuyên Phi là mẹ đẻ của Vô Tâm. Nếu thật sự dùng máu của người thân làm vật dẫn, như vậy chỉ có thể là Tuyên Phi.”

“Cho nên muốn cứu Vô Tâm, phải tìm Tuyên Phi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tạ Tuyên gật đầu, giơ một ngón tay: “Cần một giọt máu chí thân của Tuyên Phi.”

Tiêu Sắt im lặng một chốc rồi gật đầu: “Ta hiểu rồi. Chỉ cần một giọt máu chí thân là đủ?”

“Chẳng phải các người có tiểu thần y ở Thiên Khải ư? Chỉ cần lấy được máu chí thân, với tiểu thần y, đây không phải chuyện khó.” Tạ Tuyên nói.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau một cái, sắc mặt đều hơi đổi.

Tạ Tuyên phát giác, hỏi: “Chẳng lẽ tiểu thần y đã xảy ra chuyện?”

Tư Không Thiên Lạc thở dài: “Hôm qua tiểu thần y bị người ta đã thương, tới giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“Hôn mê bất tỉnh?” Tạ Tuyên kinh hãi. “Bây giờ bệnh tình của bệ hạ hoàn toàn dựa vào thần y Hoa Cẩm để chống đỡ. Hôn mê bất tỉnh? Nên làm thế

nào đây nhỉ? Ta phải tới gặp cô ấy.”

“Y thuật của Tạ Tuyên tiên sinh không thua gì Hoa Cầm , có lẽ có thể cứu mạng Hoa Cầm.” Tiêu Sắt chấp tay. “Đa tạ.”

Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên: “Chuyện này đừng để chậm trễ, chúng ta đi thôi.”

Tiêu Sắt vội vàng chào Tề Thiên Trần nói: “Quốc sư, Tiêu Sắt cáo từ.”

Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý: “Tiêu Sắt, hoàng tử vào hậu cung, đó là trọng tội.”

Tiêu Sắt bị nhìn thấu suy nghĩ nhưng chẳng hề hoảng sợ, chỉ lắc đầu một cái: “Tới nước này rồi, làm sao lo được chuyện đó.”

Tề Thiên Trần thở dài: “Bao nhiêu chuyện ngày trước, cuối cùng cũng tới ngày rửa sạch.”

“Được quốc sư ưu ái, Tiêu Sắt nhất định không phụ lòng ngài.” Tiêu Sắt xoay người, cùng Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc ra ngoài. Tạ Tuyên cũng nói với Tề Thiên Trần: “Quốc sư, ta có giao tình với Tân Bách Thảo của Dực Vương cốc. Đệ tử của ông ta đang nguy cấp, ta phải tới xem thử.”

“Tiên sinh cả đời sạch sẽ, giờ lại chịu dính nước bùn ư?” Tề Thiên Trần hỏi.

Tạ Tuyên cười một tiếng: “Thiên hạ này đâu chẳng là bùn, ta đứng trong đó, nói chi tới chuyện sạch sẽ.”

Lúc bọn Tiêu Sắt đi vào là qua cửa chính, bây giờ đạo sĩ trẻ tuổi lại dẫn hân ra theo cửa bên, cho nên gặp người trong sân. Tử Đồng ngại chờ cho nên đã đi ăn trưa trước. Bây giờ người đang đứng đó chính là truyền nhân đạo pháp Phi Hiên cùng với truyền nhân kiếm thuật Lý Phàm Tùng của núi Thanh Thành.

Lý Phàm Tùng cầm thanh kiếm được Lôi Vô Kiệt đặt tên là Túy Ca, mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt thấy vậy vui mừng: “Phàm Tùng huynh đệ, còn có cả Phi Hiên tiểu đệ đệ nữa, đúng là đã lâu không gặp. Sao các người lại tới Thiên Khải?”

Lý Phàm Tùng không trả lời, chỉ quay sang hỏi Phi Hiên: “Hắn là đệ đệ của sư nương chúng ta, chúng ta nên gọi hắn thế nào?”

Phi Hiên suy nghĩ một chút: “Chắc phải gọi là thúc thúc?”

Lý Phàm Tùng bước tới: “Chào Lôi thúc thúc.”

Lôi Vô Kiệt cũng bước tới, ôm chầm lấy Lý Phàm Tùng: “Gặp được bạn cũ

ở Thiên Khải thành này, đúng là đáng vui mừng.”

Lý Phàm Tùng buông Lôi Vô Kiệt ra, thấy Tạ Tuyên cũng đi tới, vội vàng hành lễ: “Sư phụ.”

Lôi Vô Kiệt quay đầu sang, kinh ngạc: “Bây giờ người là đệ tử của Tạ Tuyên tiên sinh?”

“Đúng vậy. Ngọc Chân sư phụ nói ta có một phần duyên phận sư đồ trong nơi dân dã, sau đó ta gặp được Tạ Tuyên tiên sinh, bây giờ đang theo Tạ

Tuyên tiên sinh học tập kiếm của Nho gia.” Lý Phàm Tùng đáp: “Khi ta xuống núi, mấy vị lão tổ tông cho chúng ta một tấm bản đồ du lâm, trên bản đồ bảo chúng ta tới Khâm Thiên giám tu luyện mấy năm. Chắc sẽ ở lại Thiên Khải trong thời gian dài sắp tới.”

Tạ Tuyên ngắt lời: “Không có thời gian ôn chuyện đâu, dẫn ta tới xem thần y Hoa Cầm.”

Lôi Vô Kiệt khôi phục tinh thần: “Phàm Tùng huynh đệ, có cơ hội chúng ta lại gặp.”

Lý Phàm Tùng vung tay, Túy Ca kiếm cản đường họ lại. Hắn nhìn Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt huynh đệ, ta muốn hỏi người một vấn đề.”

Tiêu Sắt gật đầu: “Người hỏi đi.”

“Mấy hôm nay ta đã hỏi thăm rõ ràng tình hình trong Thiên Khải thành. Ta chỉ cần biết một chuyện, có phải kẻ giết sư phụ ta đã tới Thiên Khải thành không?” Lý Phàm Tùng mặt mày nghiêm túc hỏi.

Phi Hiên cũng nhú mào, nhìn Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nói: “Kẻ giết sư phụ người là ai?”

“Đại gia trường Âm Hà, Tô Xương Hà.” Lý Phàm Tùng gằn từng chữ một.

Lôi Vô Kiệt lên tiếng trước: “Hôm qua hắn vừa hiện thân. Bây giờ hắn là người của Xích Vương Tiêu Vũ.”

Lý Phàm Tùng vung tay, Túy Ca kiếm đã hạ xuống, hắn nghiêng người nhường đường. “Ta hiểu rồi.”

Tiêu Sắt nhìn kiếm trong tay Lý Phàm Tùng, vừa đi vừa lắc đầu: “Kiếm thuật hiện tại của người không đối phó được với hắn.”

Lý Phàm Tùng cười một tiếng: “Nhưng có một số chuyện dầu sao cũng phải đòi lại.”

Trước khi đi, Lôi Vô Kiệt vỗ vai Lý Phàm Tùng một cái: “Chờ khi tất cả mọi chuyện đều kết thúc, ta mời người uống rượu.”

“Túy cừu ca lâu.” Lý Phàm Tùng đột nhiên nói.

“Thiếu niên anh hùng.” Lôi Vô Kiệt giơ tay vẫy vẫy về phía sau.

Phi Hiên hạ giọng nói: “Tiểu sư thúc, chẳng phải các lão tổ tông bảo chúng ta đừng báo thù à?”

Lý Phàm Tùng lắc đầu: “Bây giờ không chỉ là báo thù. Không tới ba tháng nữa Thiên Khải thành sẽ nghênh đón vị quân vương mới, đến lúc đó hoặc Tô Xương Hà bị người khác giết, hoặc chúng ta không còn cơ hội giết chết hắn nữa. Thù của sư phụ, chỉ có thể do chúng ta báo.”

Vĩnh An Vương phủ.

Hoa Cầm không trở lại cung điện của mình mà ở lại trong Vĩnh An Vương phủ. Lan Nguyệt Hầu đã dẫn Mộc Xuân Phong vào trong cung bẩm báo, chỉ nói thần y Hoa Cầm không may bị phong hàn, e rằng tới đây sẽ làm bệnh tình của bệ hạ thêm nặng cho nên sai đệ tử Mộc Xuân Phong tới thay mặt cô ấy chữa trị cho bệ hạ, còn lúc này Minh Đức Đế đã chìm vào giấc ngủ say. Hoa Cầm ngủ trên giường, sắc mặt trắng bệch, Cẩn Uy công công cầm kiếm bầu bạn bên cạnh cô, sắc mặt cũng rất khó coi. Hắn là người phụ

trách bảo vệ an toàn cho Hoa Cầm, nếu vị thần y này có gì bất trắc, hắn cũng khó tránh nổi trách nhiệm.

“Mấy hôm nay Nhược Y đi đâu vậy?” Lôi Vô Kiệt trở về trong phủ, còn tưởng sẽ thấy bóng dáng của Diệp Nhược Y nhưng lại phát hiện cô không có ở đây, không nhận được bèn hỏi.

Tiêu Sắt lạnh nhạt nói: “Cô ấy đi làm một chuyện rất quan trọng.”

“Quan trọng tới đâu?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chuyện liên quan tới tồn vong của Thiên Khải.” Tiêu Sắt đáp.

Tạ Tuyên đi theo bọn họ bước vào căn phòng mà Hoa Cầm đang nằm, Hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh Hoa Cầm. Cẩn Uy công công thấy vậy vội vàng rút kiếm định ngăn cản nhưng bị Tạ Tuyên vung tay cưỡng ép ấn kiếm trở lại. Tạ Tuyên trực tiếp ngồi xuống cạnh giường, bắt mạch cho Hoa Cầm, khẽ cau mày: “Trước khi bị thương, thần y Hoa Cầm đã làm gì?”

Chương 364: Thất Châm Tỏa Hồn

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Thần y Hoa Cầm phóng một loạt châm bạc đâm vào trong người mình, nhưng sau đó không tìm ra mấy mũi châm đó. Ta đoán bị Vô Tâm đánh nát.”

“Hóa ra là vậy, châm bạc không nát.” Tạ Tuyên nói: “Đó là bí kỹ bất truyền của Dược Vương cốc, Thất Châm Tỏa Hồn. Thần y Hoa Cầm biết chương này của đối phương cực kỳ cường đại cho nên dùng châm bạc ghim vào cơ

thể khóa tâm mạch lại. Nếu Vô Tâm chỉ đánh một chương này, như vậy tính mạng của thần y Hoa Cầm không có gì đáng ngại.” Tạ Tuyên giơ tay đặt lên cổ tay của Hoa Cầm, hơi vận khí.

Bảy mũi châm bạc lập tức bay lên rơi xuống trước mặt Tạ Tuyên. Tạ Tuyên cầm lấy, quan sát kỹ, khẽ cau mày: “Mũi chân đã biến thành đen, e rằng công lực của Vô Tâm bây giờ còn cao hơn ta.”

Sau khi bảy mũi châm bạc rời khỏi cơ thể, Hoa Cầm đột nhiên mở mắt, thân thể ngửa ngồi dậy trên giường, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen rồi lại ngã đầu ra sau hôn mê bất tỉnh.

“Hoa Cầm!’ Lôi Vô Kiệt vội vàng la lên.

Tạ Tuyên lắc đầu cười nói: “Không sao, đã nôn ra máu bầm. Tính mạng của tiểu thần y không có gì đáng ngại nhưng có thể cần ngủ thêm vài ngày.”

“Mấy ngày?” Cẩn Uy công công hỏi.

Tạ Tuyên quan sát cẩn thận châm bạc trong tay: “E rằng ít cũng phải ba ngày.”

Không được.” Cẩn Uy công công lắc đầu: “Quá dài.”

Tạ Tuyên mỉm cười, thu hồi chỗ châm bạc: “Tổng quản chương kiếm nói không được vậy đương nhiên là không được. Thế thì người tới chữa nhé?”

Cần Uy công công mặt mày biến sắc, sát khí trên người từ từ dâng lên.

“Đừng giờ bộ dạng ấy ra với ta, chỉ bằng kiếm pháp đó của người? Dùng Tự Tại giết Tiêu Dao? Người có xé hết phù triện cũng không đánh với ta được hơn trăm chiêu.” Tạ Tuyên không buồn nhìn Cần Uy công công một cái, đi thẳng ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt nghe vậy tắc lưỡi: “Nho Kiếm Tiên cũng có lúc nói chuyện không nể mặt như vậy à?”

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là lúc trước lo lắng quá.”

Tiêu Sắt bước ra cửa, đi sóng vai với Tạ Tuyên. Hai người nhỏ giọng trò chuyện. Tạ Tuyên hỏi: “Người định tới hậu cung tìm Tuyên Phi, người có biết Tuyên Phi là người ra sao không?”

“Nhân gian tuyệt sắc, là nữ tử mà phụ hoàng yêu mến nhất.” Tiêu Sắt nói.

“Cả cuộc đời Minh Đức Đế chỉ yêu hai cô gái, một người là mẫu thân của người, đáng tiếc sau khi cô ấy sinh được người không lâu thì mắc bệnh qua đời. Một người khác chính là Tuyên Phi, nhưng Tuyên Phi không chỉ là mỹ

nữ tuyệt sắc nơi nhân gian. Trừ phụ hoàng của người, trên thế gian này

còn hai nhân vật tuyệt đỉnh sẵn sàng chết đi vì cô ấy. Một là tông chủ của Thiên Ngoại Thiên ngày trước, Diệp Đình Chi, người còn lại đang đứng đầu Quan Tuyệt bảng hiện tại, Lạc Thanh Dương. Còn bản thân Tuyên Phi

- Dịch Văn Quân cũng chẳng phải người dễ chọc.” Tạ Tuyên nhìn Tiêu Sắt:

“Người định tới tìm cô ta, đây không phải lựa chọn tốt.”

“Nhưng ta cần một giọt máu của cô ta.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói: “Vô Tâm là bằng hữu của ta.”

“Vậy người định làm gì để vào hậu cung?” Tạ Tuyên hỏi: “Hoàng tử vào hậu cung là trọng tội. Cho dù phụ thân người không trừng phạt người thì đám huynh đệ của người có bỏ qua nhược điểm này không?”

“Ta cần tìm một người.” Tiêu Sắt nói.

Tạ Tuyên lắc đầu: “Với tính cách của người đã nhận định là chắc chắn sẽ làm. Nhưng ta muốn khuyên người một câu, Trong Thiên Khải thành này có rất nhiều người đáng tin cậy, cũng có rất nhiều người có thể lợi dụng, nhưng có một số người, tốt nhất người nên cách bọn họ càng xa càng tốt.”

“Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản?” Tiêu Sắt hỏi.

Tạ Tuyên gật đầu: " Đúng."

Tiêu Sắt lắc đầu: “Thế nhưng tiếp đó người mà ta muốn nhờ, lại chính là vị

tổng quản đó.”

Hồng Lữ tự.

Gần đây Thiên Khải thành rất huyền ảo.

Nhưng Hồng Lữ tự rất yên tĩnh, vẫn hương khói nghi ngút, không gian mờ

ảo.

Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, đại tổng quản đi theo bên cạnh hoàng thượng; tổng quản chưởng kiểm phụ trách trợ giúp canh phòng Thái An điện; tổng quản chưởng sách phụ trách quản lý Tàng Thư các, tổng quản chưởng ấn phụ trách phê duyệt tấu chương. Nếu xét theo quyền thế, tổng

quản chưởng hương Cẩn Tiên công công thay mặt Hồng Lữ tự khanh mới có quyền thế chân chính. Thế nhưng vị công công này, trong thời khắc Thiên Khải thành phong vân chao đảo, vẫn ngày ngày ngồi trong Phật đường, trên tấm bồ đoàn, tay trái khế niết phật châu, tay phải đặt một thanh trường kiếm, không ngừng niệm kinh văn. Hai mai tóc của hắn đã hoa râm nhưng gương mặt vẫn tuấn lãng như ngọc, mỹ lệ tuyệt trần, có phần giống với nữ nhân. Hôm nay hắn tụng kinh một lượt, mở mắt đứng dậy, đẩy cửa ra, lại phát hiện có hai vị khách đang cung kính chờ ở cửa.

Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, cùng với Lôi Vô Kiệt.

Thị đồng Bá Dong ở bên cạnh vội vàng nói: “Hai vị khách này nói là đợi sư

phụ tụng kinh xong mới thông báo.”

“Ta biết rồi, người đi xuống dâng trà đi.” Cẩn Tiên công công cười nói.

Cẩn Tiên công công dẫn hai người Tiêu Sắt vào Phật đường ngồi. Bọn họ

từng giao thủ trong Đại Phạm Âm tự, nhưng khi đó Tiêu Sắt vẫn ẩn giấu thân phận mà lúc đó Cẩn Tiên công công cũng lưu thủ. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt riêng sau khi Tiêu Sắt trở lại Thiên Khải thành.

“Điện hạ tới Hồng Lữ tự có chuyện quan trọng gì à?” Cẩn Tiên công công hỏi.

Lúc này Bá Dong bưng trà nóng lên. Tiêu Sắt nâng chén trà, thổi khê:

“Bây giờ trong Thiên Khải thành, Cẩn Tiên công công đứng về phe nào?”

Có lẽ Cẩn Tiên công công cũng không ngờ Tiêu Sắt lại hỏi trực tiếp như vậy, hắn ngậy ra một chút rồi đáp: “Nhất định phải chọn phe à?”

“Bất luận cuối cùng ai thắng ai thua, chỉ cho phép người bên mình sống sót. Chuyện này vốn không có đường trung lập.” Tiêu Sắt trả lời.

“Không, ta cảm thấy chuyện này rất vô nghĩa.” Cẩn Tiên công công lắc đầu: “Bất luận phe nào thắng, sau khi hoàng đế băng hà thì Ngũ Đại Tổng Quản cũng phải tới hoàng lăng thủ hộ linh sàng.”

“Cẩn Tiên công công nguyện tới hoàng lăng ư?” Tiêu Sắt hỏi.

Cẩn Tiên công công nhẹ nhàng vê phật châu: “Đối với ta, nơi nào cũng như

nhau thôi. Cho dù là bây giờ hàng ngày ta vẫn tụng kinh lạy Phật đó thôi.”

“Cẩn Tiên tổng quản mà ta biết không phải người như vậy, thứ hắn hướng tới là giang hồ.” Tiêu Sắt nói.

“Nếu không thể tới giang hồ, một lăng mộ tĩnh lặng vẫn tốt hơn ở lại Thiên Khải thành.” Cẩn Tiên công công nói.

“Trước khi tới đây có vị tiên sinh khuyên ta, không thể tin Ngũ Đại Tổng Quản. Nhưng ta tin phán đoán của mình. Ta và công công quen biết nhau đã nhiều năm, trong Ngũ Đại Tổng Quản ta chỉ nguyện tin tưởng Cẩn Tiên công công. Năm xưa khi Cẩn Tiên công công bước chân vào giang hồ được tôn là Phong Tuyết Kiếm. Trong chữ Phong Tuyết đó có thể thấy được khí khái của ngài.” Tiêu Sắt nói.

Cẩn Tiên công công nhấp một ngụm trà: “Điện hạ đừng vòng vo nữa, cứ nói thẳng đi.”

“Nếu cuối cùng ta thắng, ta hứa công công có thể cáo lão về quê, sau này người có thể đi đâu cũng được, ngoại trừ trở về Thiên Khải thành.” Tiêu Sắt nói: “Còn lần này ta tới là muốn cầu cạnh công công. Ta có một người bạn, có lẽ cũng là bạn của công công, bây giờ người này đang bị giam trong một lao tù. Ta muốn cứu hắn, mà cứu hắn, cần tới hậu cung một chuyến.”

Cần Tiên công công đặt chén trà xuống: “Hoàng tử tự ý vào hậu cung, là trọng tội.”

“Xin công công giúp ta.” Tiêu Sắt cúi đầu.”

Chương 365: Giông tố chợt tới

Thái An điện.

Cuối cùng Minh Đức Đế cũng tỉnh, hắn mở mắt ra nhưng lại thấy Mộc Xuân Phong, bèn hỏi: “Hoa thần y đâu, hôm nay không tới à?”

Lúc này Mộc Xuân Phong đang dùng châm bạc khêu đèn dầu, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào đó. Hắn hơi cau mày, hỏi Lê Trường Thanh: “Hàng ngày đèn dầu này do ai đốt?”

“Đều là cung nữ thái giám trong Thái An điện, cụ thể là ai thì không nhớ được.” Lê Trường Thanh đáp.

Mộc Xuân Phong gạt đầu một cái: “Bệ hạ cần nghỉ ngơi, nên trong phòng không nên quá sáng. Sau này thấp ít đèn thôi.”

“Trường Thanh, thần y Hoa Cẩm đâu?” Minh Đức Đế lại hỏi.

Lúc này Lê Trường Thanh mới phát hiện Minh Đức Đế đã tỉnh, vội vàng đi tới hành lễ: “Bẩm bệ hạ, hôm qua Hoa Cẩm thần y bị phong hàn, sợ lây cho bệ hạ khiến bệnh tình nặng thêm cho nên phái đồ đệ là Mộc Xuân Phong tới khám, sau khi trở về báo cho Hoa thần y rồi quyết định chữa trị ra sao>”

“Xuân Phong.” Minh Đức Đế gọi một tiếng.

Mộc Xuân Phong vội vàng hành lễ: “Có Xuân Phong.”

“Hoa thần y...” Minh Đức Đế nhìn Mộc Xuân Phong, ánh mắt đầy ân cần:

“Vẫn khỏe chứ?”

Mộc Xuân Phong gật đầu: “Hôm qua vốn rất nghiêm trọng nhưng hôm nay may có một vị tiên sinh vào Thiên Khải thành, bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ mấy hôm nữa thôi là có thể vào cung.”

Minh Đức Đế ho nhẹ một tiếng: “Vậy thì tốt. Còn... mắt của Sùng Nhi sao rồi?”

“Cũng đã chữa khỏi, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm nữa là Bạch Vương điện hạ

có thể thấy ánh sáng trở lại rồi.” Mộc Xuân Phong đáp.

Lúc này Minh Đức Đế lộ vẻ vui mừng: “Đúng là... tin tức tốt.”

Bạch Vương phủ.

Bạch Vương vẫn đeo vải trắng ngồi trên giường, cách đó không xa là Lăng Thiệu Hàn cũng đeo vải trắng.

Hắn cũng đeo vải trắng, nhưng phải đối mặt với tương lai hoàn toàn bất đồng.

“Thiệu Hàn, đáng ra ngươi nên nói cho ta tất cả mọi chuyện.” Tiêu Sùng chậm rãi nói.

Lăng Thiệu Hàn cười một tiếng: “Nếu ta nói thật với điện hạ, như vậy chắc chắn điện hạ sẽ cự tuyệt. Thiệu Hàn là mưu sĩ, am hiểu nhất là thuật công tâm, chẳng lẽ điện hạ quên rồi?”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Cho dù ta có đôi mắt nhưng mất đi người khác nào mất đi cánh tay đặc lực nhất?”

“Bây giờ điện hạ lấy lại được ánh sáng cũng như có thêm đôi cánh, có thể

bay thẳng lên trời. Có bỏ qua cánh tay vô dụng ta đây thì đã sao?” Lăng Thiệu Hàn đáp.

“Thế rốt cuộc tình hình hôm đó ra sao?” Tiêu Sùng hỏi.

Lăng Thiệu Hàn cười khố: “Điện hạ quên à, hôm đó ta cũng hôn mê bất tỉnh mà.”

“Hôm đó, sát thủ của Âm Hà lên vào Bạch Vương phủ. Vĩnh An Vương và Lan Nguyệt Hầu phái người tới giúp người, ban đầu bọn chúng không cách nào đắc thủ. Thế nhưng cuối cùng đệ đệ mà người tin cậy nhất Tiêu Cảnh Hà phản bội người, lại thêm tông chủ Thiên Ngoại Thiên - Diệp An Thế dả thương thần y Hoa Cẩm. Nhưng rất may mắn, đôi mắt của người đã được chữa khỏi. Cuối cùng hãn định giết người nhưng bị chúng ta đánh lui.” Nhan Chiến Thiên ôm kiếm đi vào.

“Lão cừu à?” Tiêu Sùng thở dài, không nói tiếp.

“Ta rất tò mò, vì sao Vĩnh An Vương lại giúp người như vậy?” Nhan Chiến Thiên hỏi.

“Hãn coi ta là huynh đệ, tuy giữa chúng ta có tranh đoạt nhưng hãn vẫn rất sòng phẳng. Ngôi vị hoàng đế là ngôi vị hoàng đế, huynh đệ là huynh đệ. Điểm này, ta không bằng hãn, tất cả hoàng tử đều không bằng hãn.”

Tiêu Sắt đứng dậy đi ra chỗ cánh cửa. Khác với quá khứ, hãn có thể cảm nhận được ánh mặt trời màu vàng ấm áp chứ không còn là màu đen u ám.

Đột nhiên, một tiếng bước chân chậm chậm rãi tới gần, Nhan Chiến Thiên nhường đường, Tiêu Sùng gọi nhỏ: “Nhị sư phụ.”

Cần Ngọc công công giơ tay xua nhẹ trước mắt Tiêu Sùng, cảm thấy thần sắc đối phương có thay đổi, không nhịn được cảm thán: “Thế gian này thật sự có thuật đổi mắt, đúng là thần kỳ. Y thuật của Dược Vương cốc đúng là vượt ngoài tưởng tượng.”

“Nhị sư phụ, ta có một thỉnh cầu.” Tiêu Sùng chậm rãi nói.

“Thỉnh cầu gì?” Cần Ngọc công công hỏi.

“Lần này lão lục giúp ta, ân tình tình này vẫn còn đó. Mấy ngày nữa trong phủ không được thuận tiện, đại sư phụ cũng không thông thạo chuyện ở

Thiên Khải, phải làm phiền nhị sư phụ.” Tiêu Sùng nói.

Cần Ngọc công công giơ ngón tay, một con bướm hạ xuống ngón tay hắn.

Hắn cười một tiếng: “Gió của Thiên Khải thành này rất cuộc thổi về phía nào, ta cũng thấy khó đoán. Người nhìn xem, vừa rồi trời quang mây tạnh, còn giờ đã bắt đầu mưa.”

Mưa to đột nhiên trút xuống.

Rất nhiều người đi lại trên đường dính mưa, nhưng trên thế gian này có một số người lúc nào cũng mang theo dù.

Một cây dù bung ra bên rìa đường như một đóa hoa nở, một nam tử người mặc áo đen thần sắc lạnh nhạt chậm rãi bước đi. Bộ áo đen của hắn và vẻ

mặt của hắn đều khiến người ta nhớ tới những người trong lễ tang.

Rất nhiều năm trước, hắn thường chấp hành nhiệm vụ cùng một người bạn thân. Trên giang hồ đặt cho bọn họ một bí danh, hắn là Chấp Tán Quỷ, người bạn là Tống Táng Nhân. Toàn bộ giang hồ đều sợ hãi trước

danh tiếng của bọn họ. Sau đó bọn họ rất ít khi tự tay giết người, một người trở

thành Khôi, một người trở thành lựa chọn tốt nhất để thừa kế Âm Hà Tô gia. Lại sau đó, Khôi trở thành gia chủ Tô gia, còn người thừa kế gia chủ Tô gia trở thành đại gia trưởng của Âm Hà.”

Nhưng bọn họ vẫn phối hợp ăn ý như trước, cũng như năm xưa bọn họ

giết người, một người phụ trách điều tra tin tức thiết lập chiến thuật, một người phụ trách vùng kiếm chém giết. Tô Mộ Vũ không thích nói chuyện, từ trước tới nay không hỏi nhiều. Còn Tô Xương Hà lại rất biết nói chuyện, trước khi làm gì đều giảng giải rõ ràng. Nhưng Tô Mộ Vũ đột nhiên phát hiện, mình sai rồi.

Có một số việc, cuối cùng vẫn phải hỏi rõ ràng.

Còn con người, đều sẽ thay đổi.

Tô Mộ Vũ dừng bước, ngửa đầu nhìn hạt mưa rơi xuống.

Mộ Vũ Mặc mặc quần áo màu tím ngồi trên gian các, nâng chén rượu khế

xoay tròn, thần sắc trên gương mặt không ngừng thay đổi.

Đột nhiên, Tô Mộ Vũ cúi đầu.

Chén rượu trong tay Mộ Vũ Mặc cũng ngừng lại.

Bọn họ cùng nhìn về cuối con đường.

Tô Xương Hà người mặc áo đen, đeo mặt nạ màu bạc xuất hiện tại đó. Hắn không che dù, nước mưa rơi xuống bộ áo đen của hắn.

“Sương mù mờ lung, người kia trong núi xa thẳm. Ngàn núi kia, chẳng ngăn nổi mối tình tương tư vạn ngày.” Tô Mộ Vũ đột nhiên nhớ tới câu

ca dao mà mình nghe được trong Nam An thành. Hắn nhẹ nhàng xoay tay, nước mưa xung quanh bị hắn hút tới.

Mọi người trên con đường đều đã chạy đi trú mưa.

Đột nhiên xung quanh rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nước mưa gõ lên nền đường bằng đá xanh.

Tô Mộ Vũ nhìn thanh thủy kiếm càng lúc càng lớn, trên đó mang theo tiếng kiếm thế vô thương, còn có tiếng long ngâm mơ hồ. Hắn thở dài náo nê, ngón tay búng nhẹ. Thanh Long thủy kiếm hóa thành bọt nước, rơi đầy đất. Hắn xoay người, bóng dáng dần biến mất ở phía xa.

Trên gian các, chén rượu rơi trên bàn.

Bộ áo tím kia cũng đã biến mất.

Chương 366: Đừng chọc hạ tam lưu

Mưa to vẫn đổ, gió lớn vẫn thổi.

Trong một gian miếu đồ nát ở thành nam, một đao khách gầy gò trọng thương cắn răng rắc Kim Sang dược. Hắn tự thấy trong khắp Bắc Ly này chỉ có ba người có đao pháp hơn mình. Thế nhưng rất đáng tiếc, hắn lại gặp phải một trong ba người này. Người đó đao pháp bá đạo lắm liệt, để lại vài chục vết thương nhỏ bé trên người hắn.

“Thiên Khải Lan Nguyệt Hầu, không ngờ lại có đao pháp như vậy.” Gia chủ Âm Hà Tạ Cựu Thành hung dữ nói. Có thể nào hắn cũng không ngờ, vừa lên làm gia chủ được vài ngày đã trầm luân tới mức chỉ có thể nấp trong một gian miếu đồ nát chữa thương.

Nhưng không ngờ trong gian miếu đồ nát này cũng có khách đến thăm.

Người nọ mặc một chiếc áo xám đã trắng bệch, cầm một cây dù cũ kỹ, thần sắc buồn bã thê lương. Chính là người đứng đầu Thiên Khải Tứ

Thiếu -

Độc Cô Cô Độc. Thật ra hẳn rất không thích cách gọi này, nhưng đã rất nhiều ngày không được người ta gọi cái tên ngây ngô ấy, hẳn lại rất hoài niệm.

“Mạng của ta không thuộc về trời, trước chém Bồ Tát sau chém tiên. Lão đại, người thấy Thiên Khải Tứ Thiếu chúng ta dùng khẩu hiệu này được không?”

“Lão cừu, người nghe được cái này từ chỗ người kể chuyện à?”

“Đâu có, ta nghĩ mất mấy ngày đấy. Người nói xem, Thiên Khải Tứ Thiếu hành tẩu giang hồ dù sao cũng phải có danh hiệu vang dội một chút chứ.”

“Lại gặp mặt rồi. Gia chủ Âm Hà Tạ gia, Tạ Cự Thành.” Độc Cô Cô Độc buông dù, chậm rãi nói.

Tạ Cự Thành cười một tiếng, nhắc đao lên: “Sao nào? Muốn nhân lúc ta bị

thương tới báo thù à? Chỉ bằng người? Cho dù ta bị thương nặng gấp đôi, người cũng chẳng giết chết được ta.”

Độc Cô Cô Độc vung hai tay áo, chân khí trên người bùng lên. Lúc này cách lần trước hẳn gặp Tạ Cự Thành không bao lâu, nhưng Thiên Y công đã đột phá liền ba tầng cảnh giới.

“Lưới trời có kẻ hở, giết người trong vô hình.” Tạ Cự Thành giơ đao lên.

“Người có thể thử xem.” Nhưng hẳn vừa giơ đao lên, một cảm giác đau nhói đột nhiên lan ra trước ngực. Hẳn đau đến mức quỳ sụp một đầu gối xuống đất, toàn thân như có vô số sâu bọ đang bò. Hẳn cắn răng, nhìn Kim Sáng được vừa dùng, kêu lên thê thảm: “Độc.”

“Sát thủ Âm Hà các người giỏi về che giấu hành tung, nhưng sau đêm hôm đó người rời khỏi Bạch Vương phủ, quản gia của Lan Nguyệt Hầu phủ

đưa cho ta một bức thư. Một người khi bị thương, tính cảnh giác sẽ càng yếu, huống chi người đắc tội với Cửu Cửu Đạo. Người biết vì sao hắn lại tên như vậy không? Bởi vì chín chín tám mươi một con đường ở Thiên Khải thành, đều có bạn của hắn. Toàn bộ Thiên Khải thành đều tìm kiếm một con sói bị thương, vậy hắn chạy đi đâu được cơ chứ?” Độc Cô Cô Độc cúi người nhìn Tạ Cự Thành đang quỳ ở đó. “Thật ra ta rất ghét nói chuyện, nhưng ta nói với người nhiều lời như vậy chỉ là để người biết một việc. Người phải trả giá rất lớn vì chuyện người đã làm.”

Tạ Cự Thành cắn răng, đột nhiên quát lớn, vung trường đao lên đâm về phía trước một cái.

Độc Cô Cô Độc vung ống tay áo, cuốn về phía thanh trường đao.

Ống tay áo bị đâm rách, cuối cùng Thiên Y công vẫn bị phá, Độc Cô Cô Độc xuất chiêu đánh vào lưng Tạ Cự Thành một đòn. Tạ Cự Thành nôn ra một ngụm máu tươi, nhưng lại mượn chiêu lực này nhảy ra ngoài cửa miếu.

Chỉ chạy khỏi gian miếu đổ nát này, Tạ Cự Thành có lòng tin mình sẽ trốn được. Nhưng khi hắn vươn mình đứng từ dưới đất dậy lại phát hiện toàn bộ con đường này đầy người với người. Có kẻ cầm dao xách kiếm đứng trên đường, lại có người cầm cung tên đứng trên mái hiên, tất cả đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Hai người còn lại trong Thiên Khải Tứ Thiếu là Hồ Đản và Ngũ Ngốc Ngốc cũng trong số đó. Bọn họ nhìn Tạ Cự Thành, ánh mắt trợn trừng như sắp bật máu.

“Chúng ta không phải danh môn chính phái cũng chẳng phải chính nhân quân tử. Chúng ta có thể lợi dụng lúc người ta nguy nan, cũng có thể dùng nhiều đánh ít. Bởi vì chúng ta là hạ tam lưu trong Thiên Khải thành.

Nhưng Thiên Khải thành có một câu tục ngữ, đó là ‘thà ước hiệp kẻ thiên kim, chớ trêu chọc hạ tam lưu.’ Độc Cô Độc xuất chưởng đánh bay Tạ

Cựu Thành ra ngoài.

Tạ Cựu Thành cố nén cơn đau, vùng trường đao: “Cứ thử xem!”

Hồ Đản cũng rút trường kiếm bên hông ra, dùng hết sức lực toàn thân hét lớn: “Giết!”

Cuối cùng mưa đã ngừng.

Một người mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ bạc từ từ đi trên đường.

Con mưa lớn vừa rồi đã khiến hãn ướt sũng, nhưng hãn vẫn như không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy sao cơn mưa này không kéo dài thêm chút nữa?

Không ngờ một người với trái tim lạnh lẽo tới mức này, vẫn còn thứ mình để ý đến.

Mãi tới khi có người ngã lăn ra trước mặt hãn. Người nọ gục trong vũng nước, bùn đất văng vào chân Tô Xương Hà. Tô Xương Hà cúi đầu lạnh lùng nhìn hãn, nhưng lại thấy một gương mặt quen thuộc.

“Đại gia trường... mau cứu ta.” Tạ Cựu Thành kêu lên thê thảm.

Tô Xương Hà cúi người, giơ tay bắt mạch của Tạ Cựu Thành, lắc đầu nói:

“Người sắp chết rồi.”

“Ta biết đại gia trường có cách mà.” Tạ Cựu Thành không ngừng nôn ra máu: “Mau cứu ta...”

Tô Xương Hà cau mày suy nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng phát tay.

Hai người xuất hiện bên cạnh hắn, đỡ Tạ Cựu Thành lên.

“Dem tới Xích Vương phủ.” Tô Xương Hà lạnh nhạt nói.

“Rõ!” Hai người lập tức dẫn Tạ Cựu Thành tránh sang một bên.

Lại có một đám người đuổi tới trước mặt hắn. Độc Cô Cô Độc, Hồ Đản và Ngũ Ngốc Ngốc đuổi ngay hàng đầu. Ngũ Ngốc Ngốc nổi giận gầm lên một tiếng: “Mau buông hắn ra!”

Tô Xương Hà quay đầu lại, ánh mắt lực lượng đảo qua đám người.

Trong lòng mọi người cùng dâng lên cảm giác không rét mà run, đồng thời dừng bước.

“Hôm nay tâm trạng của ta rất không tốt, không tốt nên rất muốn giết người.” Tô Xương Hà nhìn bọn họ, không biết đang nói với ai.

Độc Cô Cô Độc cau mày nói: “Người này rất mạnh.”

“Nhưng tên kia đang trong tay hắn, chỉ thiếu một chút nữa thôi.” Hồ Đản vội vàng la lên.

Độc Cô Cô Độc giơ tay ngăn cản đám người vừa khôi phục tinh thần đang định lao lên: “Đừng lao lên chịu chết!”

Tô Xương Hà để ý tới hắn, lạnh lùng cười một tiếng: “Người thông minh hơn bọn chúng đấy.”

“Vị tiên sinh này, người trong tay người là kẻ thù của chúng ta!” Độc Cô Cô Độc chậm rãi nói.

“Cút!” Tô Xương Hà mắng. Nếu không phải giết người ngoài đường phố

không giống hành động của một sát thủ ưu tú, Tô Xương Hà đã giết sạch đám người này từ lâu rồi.

“Tiên sinh tên là gì?” Độc Cô Cô Độc hỏi.

“Người muốn hỏi tên ta là định tới tìm ta trả thù à?” Tô Xương Hà bước lên trước một bước.

“Chúng ta buộc phải bắt được người trong tay tiên sinh. Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày sau nữa; năm nay không được thì năm sau. Kiếp này không được thì kiếp sau. Không ngừng không nghỉ, dù chết cũng không thôi!” Độc Cô Cô Độc trầm giọng nói.

“Được, ta tên là Tô Xương Hà.” Tô Xương Hà đột nhiên cảm thấy người trước mặt thật thú vị, thú vị tới đáng giá để mình giết chết.

“Tại hạ đã nhớ.” Độc Cô Cô Độc xoay người, vung ống tay áo, giọng đầy căm hận: “Chúng ta đi!”

Chương 367: Tuyệt sắc khuynh thành

“Hôm nay các người định vào cung à?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Ừ.” Tiêu Sắt đáp rất đơn giản.

“Sao không dẫn ta đi cùng?” Tư Không Thiên Lạc lại hỏi.

“Hoa Cầm còn chưa tỉnh, Vĩnh An Vương phủ cần một cao thủ trấn giữ.

Người cũng phải cẩn thận Cẩn Uy, hôm đó nếu hấn dốc toàn lực, Hoa Cầm

đã không bị thương như vậy.” Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Huống hồ Cẩn Tiên công công đã nói, hấn chỉ dẫn được tối đa hai người vào cung.”

“Tiêu Sắt, đây là quần áo gì vậy?” Lôi Vô Kiệt mở cái bọc vừa được người đưa tới ra, thấy chiếc áo gấm bên trong, giũ ra xem thử. “Trên đó

còn vẽ

rồng này.”

“Bốn móng là mãng, năm móng là rồng, đây là mãng bào. Ta khuyên người nên đọc thêm sách đi.” Tiêu Sắt khinh thường hừ lạnh một cái.

“Cho dù thế cũng rất đẹp.” Lôi Vô Kiệt giữ áo, ướm thử lên người: “Mặc nó vào chắc sẽ rất uy phong.

“Đúng là rất uy phong, ít nhất cũng được làm quan.” Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý.

“Quan gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Tòng thất phẩm, thái giám quản lý.” Tiêu Sắt cao giọng nói.

“Ta nhổ vào.” Lôi Vô Kiệt quăng quần áo xuống đất.

Sau thời gian một nén hương.

“Tiêu Sắt, ta phải xác nhận với người một lần nữa. Chúng ta chỉ mặc quần áo này thôi, không làm thật phải không?” Lôi Vô Kiệt nghe lời Tiêu Sắt, cởi bộ đồ bó sát người, khoác áo mãng bào bằng gấm kia lên. “Chúng ta còn...

đi ra được không?”

Tiêu Sắt lườm hắt một cái: “Sao tay người run thế?”

“Ta... sợ.” Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng.

“Chỉ giả trang làm thái giám thôi, sao lại sợ như vậy?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi nói: “Ta nghe nói trước đây có tên thái giám, lúc bé thì giả mạo người khác vào cung, sau đó thật sự bị một đao cắt...”

“Chuyện người nói là ba triều trước rồi, thái giám đó tên là Tạ Cửu Luyện.

Khi còn nhỏ do muốn cứu em gái bị bắt vào cung nên giả trang thành thái

giám vào cung, sau đó bị phát hiện nên xử phạt thật sự, nhưng cũng giữ được tính mạng, được ở lại trong cung. Sau đó hãn hầu bạn cùng hoàng đế Kiến Thành Đế lớn lên, trở thành người đứng đầu trong Ngũ Đại Tổng Quản, quyền thế khuynh đảo triều đình, người người tôn làm cửu thiên tuế. Sau khi Kiến Thành Đế chết, hãn nắm đại quyền, tạo thành cục diện không có đế vương hỗn loạn nhất từ khi Bắc Ly dựng nước tới nay.

Cũng do hãn nên sau này mới lập triều quy, sau khi hoàng đế chết, Ngũ

Đại Tổng Quản phải vào trong hoàng lăng túc trực bên linh sàng. Thái giám này còn nổi tiếng hơn một số hoàng đế. Lôi đại hiệp có muốn lưu danh thiên cổ không?” Tiêu Sắt nhíu mày.

“Ta nhớ vào.” Lôi Vô Kiệt nổi giận mắng. “Đi thôi, mau mau còn về.”

Tư Không Thiên Lạc nhìn hai nam tử mặc áo gấm mắng bào, lại bắt chước dáng vẻ của thái giám đánh phẩn cạo râu, không nhìn được lắc đầu một cái, quay sang hướng khác không nỡ nhìn tiếp.

Một chiếc xe từ Hồng Lư tự lặng lẽ đi ngang qua cửa sau của Vĩnh An Vương phủ, không hề dừng lại, chỉ có rèm xe ngựa rung rung đôi chút. Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đã ngồi trong xe ngựa. Linh Quân và Bá Dong vốn theo hầu bên cạnh Cẩn Tiên công công đang ngồi đối diện với bọn họ.

“Trông hai vị thế này còn giống thái giám hơn chúng ta.” Bá Dong không nhìn được trêu ghẹo.

Linh Quân lớn hơn vài tuổi, đương nhiên biết hai người trước mặt có thân phận đặc thù, nhất là vị Vĩnh An Vương này, tương lai rất có thể lên làm hoàng đế, lông mày lập tức run lên. Nhưng tiếp đó Bá Dong lại chỉ thẳng vào Tiêu Sắt bồi thêm một câu: “Nhất là vị Vĩnh An Vương điện hạ này, đúng là giống hệt như thật.”

Sắc mặt Tiêu Sắt hơi thay đổi một chút, trong lòng Linh Quân như rơi vào đáy vực. Chỉ có Lôi Vô Kiệt vỗ đùi nói: “Vị công công này nói đúng lắm!

Hắn thật sự quá giống! Ha ha ha ha!”

Xe ngựa nhanh chóng đi tới trước cửa cửa cung, dừng lại ngoài Thiên Thành môn. Linh Quân đưa tấm lệnh bài Hồng Lư tự ra, tiến thẳng vào trong hoàng cung. Bọn họ nhanh chóng tới trước cửa nội cung, Phượng Cửu môn. Lần này Linh Quân, Bá Dong và Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt đều xuống xe ngựa.

Thị vệ giữ cửa thấy Linh Quân lập tức cúi đầu cười nói: “Linh Quân công tử hôm nay không ở Hồng Lư tự chăm sóc Cẩn Tiên tổng quản à? Sao lại tới trong cung?”

“Tuân lệnh công công nhà ta, tới bái kiến thái hậu lão tổ tông, dâng một nhóm phật châu vừa khai quang. Đây là do công công nhà ta tụng niệm kinh văn mấy trăm lần đấy.” Linh Quân cung kính trả lời.

“Nếu là chuyện của thái hậu lão tổ tông, vậy phải nhanh lên mới được. Có điều hai vị công công này thật lạ mặt.” Thị vệ giữ cửa nhíu mày một cái.

“Là đệ tử mà tổng quản nhà ta vừa thu nhận, rất có phật tính. Lần này theo chúng ta vào cung coi như thấy chút chuyện đời.” Linh Quân bước tới, giơ

tay lên, nhét một đỉnh bạc vào tay thị vệ: “Sau này cần nhờ Bành đại ca chăm lo cho.”

“Không dám không dám, xin mời.” Thủ lĩnh thị vệ lập tức tươi cười nhường đường.

Linh Quân dẫn đám người leo lên xe ngựa, cất bước vào hậu cung.

“Đi theo hướng này qua sáu cung điện là Cảnh Thái cung của Tuyên Phi nương nương. Xung quanh tầm cung của phi tần không được cưỡi ngựa, ta chỉ đưa người tới đây được thôi. Sau hai canh giờ, chúng ta gặp lại nhau ở

đây.” Linh Quân lấy một cái bọc ở dưới đáy ra. “Thay quần áo đi.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Sao lại phải thay quần áo?”

Tiêu Sắt vung tay, lấy Vô Cực côn và Tâm kiếm giấu trong xe ngựa ra:

“Người định công khai mang binh khí đi qua đi lại trong cung à?”

Lôi Vô Kiệt mở cái bọc lên, cánh tay run rẩy. Một bộ váy áo màu xanh lục xuất hiện trước mắt hắn, hắn mặt mày kinh hãi: “Đây là...”

“Đây là quần áo của cung nữ, mau mặc vào đi.” Tiêu Sắt giật lấy một món trong đó, nghiêm trang nói: “Phải nhanh tay lên, xe ngựa đi qua nhanh lắm.”

“Tiêu Sắt, sao ta cảm thấy người chẳng dẫn đo chút nào, ngược lại còn có vẻ mong chờ thế?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt mặt mày đen kịt: “Sao người lại lăm mồm vậy? Người nhiều lời chứng tỏ đang hưng phấn, mặc đồ con gái khiến người hưng phấn vậy à?”

“Nếu đã phải mặc đồ nữ, sao người không bảo Thiên Lạc sư tỷ đi?” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

“Thái giám ra ngoài cung làm việc còn được, người có thấy cung nữ ra khỏi cung bao giờ không?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại: “Nhanh lên, có mặc

không?”

“Ta...” Lôi Vô Kiệt tức giận cầm váy lên: “Cái này mặc thế nào!”

Linh Quân và Bá Dong liếc sang, Linh Quân lắc đầu một cái, áp lực vừa rồi lập tức biến mất. Hai người như vậy, cuối cùng có ngồi được lên ngôi hoàng đế không? Bá Dong mặt mày hưng phấn tiến tới nói: “Để ta dạy các người!”

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt cùng quay đầu lại: “Cút!”

Tốc độ của xe ngựa từ từ chậm lại.

Linh Quân thò đầu ra, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi quay vào trong xe gật đầu một cái. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt mặc đồ cung nữ lập tức nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Cổ nhân có thơ, mỹ nhân quay đầu nhìn lại ba lần, nghiêng nước nghiêng thành.

Hai vị vừa nhảy xuống chính là mỹ nhân trong truyền thuyết.

Chương 368: Tuyệt sắc khuynh thành chân chính Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt, Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt, hai người cùng thấy được hai chữ trong mắt đối phương.

Kính tởm.

Hai người không hẹn mà cùng xoay người, cúi thấp đầu đi về phía Cảnh Thái cung.

“Đứng lại.” Một giọng nữ nghiêm khắc đột nhiên gọi họ lại.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt lập tức cúi đầu, nhanh chóng bước về phía trước.

“Ta bảo đứng lại!” Giọng nữ quát lớn.

Mũi chân của Tiêu Sắt hất nhẹ một cái, một viên đá nhỏ rơi vào tay hắn.

Hắn búng nhẹ ngón tay, hòn đá nhỏ xuyên qua đám người bay thẳng về phía sau. Cung nữ trung niên vừa rồi còn đang la hét trúng một hòn đá vào đầu, lập tức hôn mê bất tỉnh. Thân hình Lôi Vô Kiệt khẽ động, nhanh chóng lao tới bên cạnh cung nữ này, nhưng tà váy dài quá chân khiến hắn thiếu chút nữa ngã lộn nhào. Hắn kéo cung nữ vào trong góc, đặt cô ta sau một gốc cây.

"Tốc chiến tốc thắng." Tiêu Sắt hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái, hai người thấy xung quanh vắng lặng, tung người chui vào Cảnh Thái cung.

Tuyên Phi nương nương là phi tần được Minh Đức Đế sủng ái nhất nhưng trong Cảnh Thái cung lại yên tĩnh lạ thường. Nghe nói là do Tuyên Phi nương nương thích ở một mình cho nên người hầu trong cung không được gọi cũng không dám vào trong cung, do đó Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt mới có cơ hội.

Chỉ thấy trong tấm màn che của tấm cung có một bóng dáng mờ lung đang chải đầu. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đang định âm thầm bước vào lại

nghe thấy từ trong vang lên một giọng nói ôn nhu: "Không gọi các người, sao lại tự vào."

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt lập tức dừng bước, không tiếp tục đi tới.

Rèm cửa tấm cung được vén lên, một cô gái nhan sắc tuyệt trần trông chỉ như mới hơn hai mươi tuổi đi từ bên trong ra. Cô mặc một bộ áo tím, mái tóc dài buông xõa, như vừa tỉnh giấc ngủ trưa, toàn thân toát ra cảm giác biếng nhác. Cô nhìn Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt, khẽ cau mày một cái: "Cảnh Thái cung mới có cung nữ à? Sao bốn cung chưa từng gặp các người?"

Lôi Vô Kiệt nhìn cô gái này một cái, thấy cô ta da trắng như ngọc, đôi mắt sáng rực trong trẻo như ngọc thạch, quả thật xứng danh tuyệt sắc khuynh thành chốn nhân gian. Bất luận vẻ thanh thuần rực rỡ như Diệp Nhược Y, Tư Không Thiên Lạc; hay vẻ thành thục quyến rũ như Doãn Lạc Hà, Thiên Nữ Nhụy, so với cô gái này đều kém sắc hơn đôi phần. Lôi Vô Kiệt đầu tiên là kinh ngạc trước dung nhan tuyệt sắc đó, tiếp theo quay sang Tiêu Sắt nói: “Hồng rồi.”

Tiêu Sắt hạ giọng nói: “Cái gì hồng?”

Lôi Vô Kiệt linh dợc: “Đi nhầm phòng! Người xem cô gái này trông chỉ

lớn hơn ta vài tuổi, làm sao là mẹ của Xích Vương được. Đi nhầm phòng thì làm sao đây? Đánh ngất rồi chạy?”

“Cô ta là Tuyên Phi nương nương, không sai đâu. Tuy trông cô ấy chỉ như

thiếu nữ nhưng năm nay đã sắp bốn mươi tuổi rồi.” Tiêu Sắt hạ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt ngược lại hít một hơi lạnh, lại ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi cảm thán. Chẳng trách Minh Đức Đế, Cô Kiếm Tiên và Diệp Đình Chi đều mang mối tình thâm với cô ta.

“Nói nhỏ cái gì đấy?” Tuyên Phi nương nương vẫy vẫy cái lược trong tay.

“Nhưng nếu đã đến đây rồi thì vào chải đầu cho bốn cung đi.” Tuyên Phi nương nương lại đi vào, ngồi trước bàn trang điểm.

“Chải đầu, người biết không?” Lôi Vô Kiệt hỏi Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ thở dài, đành đi theo. Lôi Vô Kiệt cũng vội vàng đi vào theo.

Bọn họ tới đây chỉ để lấy một giọt máu, mà bây giờ được tới gần Tuyên Phi nương nương, đây là chuyện rất có lợi cho họ.

“Hai người, ai làm đây?” Tuyên Phi nương nương lại ngáp một cái.

Tiêu Sắt bước lên một bước.

“Sao lại không nói chuyện, không hiểu quy củ gì cả.” Tuyên Phi nương nương lạnh nhạt nói.

Tiêu Sắt sừng sốt, tiếp đó cất giọng the thé trả lời: “Để nô tì chải đầu cho nương nương.”

Lôi Vô Kiệt lập tức che miệng mới không bật cười.

“Sao giọng khó nghe thế.” Tuyên Phi nương nương đưa lược sang, quan sát hai người một hồi: “Dáng dấp cũng khá đấy, đáng tiếc là xương quá lớn, chẳng khác gì đàn ông. Đáng tiếc.”

Tiêu Sắt nhận lấy cái lược, chải từ trên xuống dưới, trong tay đột nhiên lóe lên ánh bạc. Một mũi châm bạc đã từ tay áo rơi xuống bàn tay hắn. Khi hắn chải đến cuối, châm bạc đã gần chạm vào cổ Tuyên Phi nương nương.

Tuyên Phi nương nương đột nhiên xoay người, giơ cái lược khác trên bàn lên, mười mấy thanh trúc nhỏ trên lược lập tức bay ra, bắn về phía Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhanh chóng né tránh, mười mấy nan trúc xếp thành một hàng ngay ngắn trên cây cột.

Lôi Vô Kiệt hít một hơi lạnh, hạ giọng nói: “Không ngờ Tuyên Phi nương nương còn là cao thủ.”

“Nói nhảm, cô ta là sư muội của Lạc Thanh Dương.” Tiêu Sắt lau mồ hôi lạnh trên trán, hành động vừa rồi của Tuyên Phi nương nương rõ ràng có tính toán từ trước, chứng tỏ bọn họ đã bị nhận ra thân phận ngay từ khi bước vào đây.

Tuyên Phi nương nương mỉm cười một cái, thân thể vốn căng thẳng lại giãn ra. Cô vẫn giữ vẻ lười biếng mê hoặc kia, nhìn Tiêu Sắt nói:

“Gương mặt người rất giống phụ thân người và mẫu thân người. Nếu không phải trước đây bốn cung từng gặp người, bốn cung còn tưởng vị công chúa nào tới lấy lòng ta cơ. Vĩnh An Vương điện hạ.”

Tiêu Sắt thở dài, đành chào: “Tiêu Sắt, tham kiến Tuyên Phi nương nương.”

Tuyên Phi nương nương xua tay: “Các người mặc đồ nữ xấu quá, có thể cởi ra được không? Bốn cung nhìn cũng thấy khó chịu.”

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ tháo y phục cung nữ trên thân thể, để lộ

bộ áo đen bó sát người và vũ khí của mình.

Đúng là bọn họ lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng cách ăn mặc hiện giờ của hai người chỉ hợp với hai chữ - thích khách.

“Vĩnh An Vương điện hạ tự tiện xông vào hậu cung, còn mang kiếm với côn, đúng là khiến bốn cung mở rộng tầm mắt.” Tuyên Phi nương nương nhìn Vô Cực côn bên hông của hắn: “Là định tới giết người ư?”

“Không phải giết người, chỉ xin nương nương một giọt máu.” Tiêu Sắt cúi đầu nói.

Tuyên Phi nương nương kinh ngạc: “Một giọt máu?”

“Chỉ là một giọt máu.” Tiêu Sắt lặp lại.

“Vì sao?” Tuyên Phi nương nương hỏi.

“Ta có một người bạn, bây giờ hắn đang trúng độc. Độc kia chế từ một giọt máu của Tuyên Phi nương nương, cũng chỉ một giọt máu của Tuyên Phi nương nương mới có thể giải.” Tiêu Sắt trả lời.

Tuyên Phi nương nương suy nghĩ một chút. “Lúc trước Vũ Nhi cũng xin bốn cung một giọt máu, liệu có liên quan tới chuyện này không? Máu của bốn cung sao lại làm độc được, mà sao lại giải độc được?”

“Lão thất xin giọt máu kia chính là để làm chất độc mà ta nói. Còn vì sao máu của nương nương vừa có thể làm độc vừa có thể giải độc, là vì trong cơ thể người bị hạ độc có dòng máu giống nương nương.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Thân thể Tuyên Phi nương nương run rẩy: “Người bạn của người tên là...”

“Tông chủ hiện tại của Thiên Ngoại Thiên, con trai Diệp Đình Chi, Diệp An Thế.” Tiêu Sắt nhìn Tuyên Phi nương nương.

Chương 369: Chuyện xưa như mây khói

Có một số chuyện xảy ra quá lâu rồi, có thể coi như chưa từng xảy ra.

Có một số chuyện lâu rồi không nhắc tới là nghĩ mình đã quên.

Nhưng khi có người thật sự nhắc lại, mới phát hiện mỗi tình tiết rành rành ngay trước mắt, mỗi hình ảnh đều chưa từng lãng quên.

Ngày trước tại Hàng Châu, trong một gian nhà nhỏ bên bờ hồ, một nhà ba người cùng trải qua một cuộc sống giản đơn và bình dị.

Thần sắc Tuyên Phi nương nương dần dần hòa hoãn lại, lạnh nhạt nói: “Nó tới rồi à?”

Tiêu Sắt nhướn mày: “Nương nương không biết hắn đã tới à?”

Tuyên Phi nương nương đi tới bên cái gương, cầm một cái lược lên: “Đã rất nhiều năm rồi ta không rời khỏi nơi này, cũng không muốn biết chuyện bên ngoài cung, lại chẳng ai nói cho ta nghe. Đối với thế giới này, ta đã là người chết.”

“”Chuyện năm xưa giữa nương nương, Diệp An Thế và phụ hoàng, Tiêu Sắt không có tư cách được biết, bây giờ cũng không muốn biết. Nhưng tóm lại còn có người nhớ tới nương nương, mong mong nương nương. Một người thật sự chết đi là khi trên thế giới này không còn ai nghĩ về người đó nữa.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói: “Còn bằng hữu này của ta, nghĩ tới nương nương, cũng đã tới tìm nương nương.”

“Ta chưa từng thấy nó.” Tuyên Phi nương nương lắc đầu.

“Có lẽ hẳn còn chưa kịp gặp nương nương đã dính cạm bẫy nào đó. Tuy người bạn của ta tuy rất thông minh, nhưng một người lúc bình thường càng thông minh thì lúc gặp chuyện mình thật sự quan tâm lại càng xúc động. Hơn nữa hẳn chỉ có một mình, nhưng kẻ địch của hẳn có rất nhiều.”

Tiêu Sắt nói.

Tuyên Phi nương nương thở dài: “Ai là kẻ địch của nó?”

“Hẳn là bạn của ta, là con trai của nương nương và Diệp Đình Chi, hai thân phận này không đủ khiến hẳn có nhiều kẻ địch ư?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

Rốt cuộc Lôi Vô Kiệt không nhịn nổi nữa: “Đừng nói tới nói lui nữa. Tuyên Phi nương nương, ngài có cho một giọt máu hay không?”

Tuyên Phi nương nương cầm lược lên xoay một vòng nhìn Lôi Vô Kiệt:

“Người có thể thử xem.”

Đương nhiên Lôi Vô Kiệt thử ngay lập tức, hẳn bước lên trước, rút trường kiếm bên hông ra.

“Danh kiếm hạng tư thiên hạ, Tâm. Đã lâu không gặp.” Tuyên Phi nương nương cũng bước lên một bước, nhẹ nhàng vung tay, lại ấn thanh kiếm Lôi Vô Kiệt vừa rút ra về vỏ. Hai người lao qua nhau, Tiêu Sắt cũng nâng côn tiến tới nhưng chỉ thấy Tuyên Phi nương nương búng ngón tay

một cái, cái lược trong tay cô lập tức vỡ tan. Cô hất ống tay áo, vô số châm nhỏ bắn về

phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt xuất côn đánh rơi chỗ châm sau đó kéo Lôi Vô Kiệt lui lại hơn mười bước, dừng lại, cúi đầu: “Cám ơn nương nương.”

Lôi Vô Kiệt hít một hơi lạnh, trong đầu thầm nghĩ quả nhiên Thiên Khải thành không phải chỗ bình thường, tùy tiện tìm một nương nương trong nội cung cũng có thể dùng công phu Thiên Cảnh. Hắn quay sang hỏi Tiêu Sắt: “Cám ơn cái gì?”

“Đi.” Tiêu Sắt dắt côn vào eo, khoanh hai tay trong áo, xoay người.

“Nếu người thấy nó.” Tuyên Phi nương nương dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bảo nó đừng tới gặp ta.”

“Người bạn này của ta không giống người sẽ nghe người khác khuyên.”

Tiêu Sắt cười nói.

“Vậy thì bảo nó, ta chết rồi.” Tuyên Phi nương nương tiếp tục nói.

“Nếu hắn dễ lừa gạt như vậy...” Tiêu Sắt vẫn cười nói.

“Có lẽ ta thật sự chết rồi.” Tuyên Phi nương nương ngắt lời Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt ngừng cười, dừng bước, sau đó do dự một chút rồi đáp: “Ta hiểu rồi.”

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đẩy cửa ra, phát hiện trên tường rào đối diện có một người đang ngồi. Người kia mặc măng bào màu tím, che mặt, nhìn những đám mây trên trời như đang thất thần. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt do dự một hồi lâu mới nhúc nhích một bước.

Nhưng có một chiếc lá rụng bay xuống, cản trước mặt bọn họ như lưỡi đao sắc bén.

Hái lá phi hoa, giơ tay giết người.

Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng: “Sao Thiên Khải thành toàn quái vật vậy?”

Tiêu Sắt không có tâm trạng ca thán với Lôi Vô Kiệt, lập tức rút Vô Cực côn: “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, mau chóng về xe ngựa, chỉ có một cơ hội đi qua.”

Người trên tường rào không nhìn mây nữa mà quay đầu sang nhìn bọn Tiêu Sắt.

Sợ hãi.

Đó là tâm trạng xuất hiện trong lòng cả Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt. Cảm giác sợ hãi này không xuất hiện khi bọn họ đối mặt với Nộ Kiếm Tiên, cũng

không xuất hiện khi bọn họ đối đầu với đại gia trưởng của Âm Hà. Tính ra từ trước tới nay chỉ khi gặp tiên nhân Mạc Y từ trên trời giáng xuống, bọn họ mới thấy sợ.

Tuy uy thế của đối phương kém xa Mạc Y, nhưng cảnh giới của hắn ít nhất cũng trên Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên.

Tâm kiếm ngâm vang.

Ngay cả phù triện trên Vô Cực côn cũng lấp lánh ánh sáng quý dị như ẩn như hiện.

“Người tới chỗ ta làm gì?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, Tuyên Phi nường nường đi ra cửa.

“Mẫu thân.” Một người đi từ phía khác ra, nghênh ngang bước qua bên cạnh hai người Tiêu Sắt.

Xích Vương Tiêu Vũ.

Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt không định ngăn cản hẳn, vì người trên tường vẫn luôn nhìn bọn họ, chỉ cần bọn họ phân tâm trong chốc lát sẽ bị người nọ

tìm ra sơ hở.

Tiêu Vũ phát tay, tám cánh cửa của Cảnh Thái cung đồng thời khép lại.

Trong đại điện chỉ còn lại hẳn và Tuyên Phi nương nương.

“Mẫu phi.” Tiêu Vũ cúi đầu nói.

Tuyên Phi nương nương thở dài: “Lần trước con nói muốn tới Khâm Thiên giám cầu phúc cho ta, nói trong linh phù phải có máu tươi để tế lễ. Ta biết con không nói thật nhưng vẫn làm theo con. Chỉ không ngờ con lại cầm đi hại huynh đệ của mình.”

“Con không có huynh đệ, hẳn chỉ là một đứa con trai khác của mẫu phi.”

Tiêu Vũ giơ cổ tay ra chậm rãi nói: “Máu chảy trong thân thể chúng ta, không giống nhau.”

Tuyên Phi nương nương lắc đầu: “Vậy việc gì con phải hại hẳn.”

“Con không sợ hẳn, nhưng hẳn giúp người ngoài tới hại con.” Tiêu Vũ khẽ

mỉm cười, lại nói những lời tàn khốc: “Mẫu Phi muốn cứu một đứa bé mà hại chết đứa bé khác ư?”

“Con tránh ra.” Tuyên Phi nương nương bước tới một bước.

Tiêu Vũ lấy một lưỡi dao sắc ra đặt lên cổ tay của mình: “Xin mẫu phi đừng ra khỏi cánh cửa này.”

“Con!” Tuyên Phi nương nương tức giận.

“Con. Chẳng qua chỉ muốn sống.” Tiêu Vũ cúi đầu: “Một đứa bé khác của mẫu phi cũng sẽ sống, con đáp ứng mẫu thân. Thế nhưng, phải đợi sau khi mọi chuyện đều kết thúc.”

Bên ngoài cung điện.

Cuối cùng kẻ trên tường nhẹ nhàng tung người một cái, hạ xuống trước mặt bọn họ.

Trường kiếm của Lôi Vô Kiệt lập tức rời vỏ.

Một kiếm với Tuyên Phi nương nương chỉ là dò xét.

Nhưng một kiếm lúc này, lại là tuyệt sát.

Tâm kiếm ngàn vạn, nhất kiếm phá vạn pháp.

Người áo tím lui lại, giơ một tay ra, trên tay lấp lóe ánh bạc, là một găng tay bằng bạc, móng tay trên găng cực kỳ sắc bén, lấp loáng ánh sáng âm u.

Một trảo bắt lấy kiếm của Lôi Vô Kiệt.

Nhưng lại có một côn đập xuống đầu.

Tiêu Sắt trầm giọng: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Chương 370: Miên Tức Tĩnh Tức

Người áo tím vẫn không nói gì, hắt buông kiếm của Lôi Vô Kiệt, giậm mũi chân một cái, lui nhanh về phía sau.

Vô Cực côn của Tiêu Sắt hung hăng đập xuống đất, chấn động lan ra xung quanh khiến cây cối gần đó lung lay như muốn đổ. Người áo tím nhẹ

nhàng phúi bụi bặm trên áo, lông mày nhướn lên, hắt nhìn Vô Cực côn trong tay Tiêu Sắt, ánh mắt lộ vẻ tán tán thường.

“Không được, cứ như vậy lát nữa sẽ có thị vệ tới, đến lúc đó không thể đi được nữa.” Tiêu Sắt hạ giọng nói.

Người áo tím bước lên trước một bước, vung tay trái, cánh tay đã cầm một cây roi dài. Hắt đột nhiên vấy tay, cây roi như giao long đánh về phía Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt.

“Làm thế nào bây giờ?” Lôi Vô Kiệt nhảy lên né tránh, hắt quay sang Tiêu Sắt hỏi: “Người này cố ý không động thủ với chúng ta, chỉ kéo dài thời gian, dẫn người tới.”

Tiêu Sắt nhíu mày, nâng Vô Cực côn: “Ta có một ý tưởng, ngươi ngăn hắt lại, ta chạy trước.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Chẳng phải lời kịch bình thường là ‘ta ngăn hắt lại, người chạy đi’ à? Sao tới chỗ ngươi lại thành ngược lại thế này?”

Chuyện của chúng ta bây giờ mà đặt trong quán trà thì người chính là nhân vật chính, nhưng có nhân vật chính nào như ngươi không?”

Tiêu Sắt trợn mắt nhìn hắn một cái: “Ta là hoàng tử, vào hậu cung là trọng tội, nếu bị người khác thấy thì có trăm cái miệng cũng chẳng cãi nổi.”

Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Còn ta thì sao? Ta vào hậu cung là tội gì?”

“Người là thứ dân, vào hậu cung là tội chết, không cần tra thăm gì cả, một đao chém chết.” Tiêu Sắt trả lời.

“Đúng là huynh đệ tốt!” Lôi Vô Kiệt gầm lên.

Tiêu Sắt gật đầu: “Độ xem ai chạy trốn nhanh hơn!”

Hai người cùng tung người nhảy một cái, lao ra ngoài cung.

Người áo tím cũng tung người đuổi theo, lại có một người mặc măng bào màu tím từ ngoài cung lao vào, hấn lướt sát qua Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt.

“Kính nhờ.” Tiêu Sắt cúi đầu hạ giọng nói.

Người kia mỉm cười, phe phẩy ống tay áo, lạnh nhạt nói: “Nợ người.”

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Người biết trước hắn sẽ đến?”

“Ta đoán.” Tiêu Sắt không quay đầu lại. “Nhưng ta luôn đoán rất chính xác.”

Người nợ tuy mặc măng bào màu tím đắt giá nhưng thần sắc dừng dừng, trông chỉ như một nho sĩ trung niên bình thường. Thật ra đại đa số thời điểm hắn thực sự chỉ ngồi trong Tàng Thư các, lẳng lặng đọc từng quyển sách.

Tổng quản chương sách, Cẩn Ngọc công công

Miệng niệm quân tử, nhẹ nhàng như ngọc.

“Người là ai?” Cẩn Ngọc công công ngẩng đầu, nhẹ nhàng giơ tay lên, một luồng hơi ấm tỏa ra từ người hắn.

Miên Tức thuật.

Xe ngựa của Linh Quân và Bá Dong lại vừa vặn đi ngang qua, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt lập tức chui vào, lại đổi bộ đồ thái giám lúc trước.

“Tiêu Sắt, nói vậy chúng ta đi lần này là uống công rồi?” Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán.

“Không, ta lấy được rồi.” Tiêu Sắt nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Người lấy được lúc nào?”

Tiêu Sắt lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc đưa cho Lôi Vô Kiệt nhìn một lượt. Chỉ thấy trong đó có cất một răng lược, trên răng lược có chỗ màu hồng, như đã nhuộm máu. Tiêu Sắt nói: “Chiêu đó của Tuyên Phi nương nương là cố ý, khi ném răng lược ra, cô ta cố ý cắt vào ngón tay mình.”

“Đúng là cáo già.” Lôi Vô Kiệt cảm thán. “Đúng rồi, Tiêu Sắt. Người vừa rồi là ai? Vì sao trong hoàng cung lại có cao thủ như vậy?”

“Thiên Khải thành là đầm rồng hang hổ, không ai biết được rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Nhưng người này không giống.” Lôi Vô Kiệt nghiêm mặt nói.

“Đúng là không giống.” Tiêu Sắt thở dài. “Người này, e là tam thành chủ đích thân xuất thủ cũng chưa chắc đã chế ngự được hắn.”

“Có cần nhờ Tư Không thành chủ tới Thiên Khải thành giúp đỡ không?”

Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Nếu tam thành chủ hành động thì Cô Kiếm Tiên cũng sẽ hành động, đến lúc đó e rằng càng phiền toái.” Tiêu Sắt thờ dài.

“Nhưng người này...” Lôi Vô Kiệt bất an nói.

Tiêu Sắt vén rèm xe ngựa, quay đầu nhìn theo hướng Cảnh Thái cung, cảm thấy hơi bất an. Người áo tím thần bí kia thật sự đáng lo ngại, cho dù tổng quản chương sách Cẩn Ngọc công công là một trong Ngũ Đại Tổng Quản, e rằng cũng không phải đối thủ của hắn.

Cẩn Ngọc công công và người áo tím giao đấu ba chương, khí huyết trong cơ thể không ngừng cuộn lên. Hắn tu luyện theo Miên Tức thuật, chú ý theo chữ ‘ồn’, rất ít người có thể đánh hắn tới mức hơi thở rối loạn. Hắn nhìn người áo tím trước mặt, lạnh lùng nói: “Hư Hoài công. Nhưng sư phụ

đã chết, ta đã kiểm tra thi thể của người.”

Người áo tím vẫn không nói chuyện, hàn khí lạnh lẽo trong tay, vừa vặn là địch thủ trời sinh của hơi ấm bùng bùng chỗ Cẩn Ngọc công công.

“Rốt cuộc người là ai?” Cẩn Ngọc công công cất bước lao tới, giơ tay muốn tháo mặt nạ của người áo tím nhưng bị người áo tím xuất chương đánh thẳng vào ngực. Hắn phun ra một ngụm máu tươi nhưng bước chân không ngừng lại, cánh tay đã giơ ra trước mặt người áo tím.

Người áo tím nhanh chóng lui lại, nhưng mặt nạ đã bị Cẩn Ngọc công công tháo ra.

“Cần gì phải làm vậy?” Người áo tím xoay người, thờ dài.

Cẩn Ngọc công công dừng lại: “Sau khi đấu với người một chương, ta đã biết mình không phải đối thủ của người.”

“Nhưng người tháo khăn che mặt của ta ra, cho dù ta muốn nương tay cũng chẳng thể được.” Người áo tím thờ dài.

“Vây giết ta đi.” Cấn Ngọc công công ưỡn thẳng người, ném mặt nạ xuống đất: “Cấn...”

Thân hình người áo tím chợt hành động, xuất chưởng đánh về phía Cấn Ngọc. Cấn Ngọc giơ một ngón tay, gầm lên: “Phá!”

Người áo tím bị một chỉ này đánh bay ra ngoài.

“Sùng Nhi, không được thấy ngày người quân lâm thiên hạ rồi.” Cấn Ngọc công công thở dài, nâng song chưởng, vận chân khí toàn thân.

Người áo tím lắc đầu: “Hắn có đáng để người làm như vậy không?”

“Hắn sẽ là hoàng đế tốt.” Cấn Ngọc nói.

Người áo tím cười lạnh một tiếng: “Người đọc sách quá nhiều, chỉ cần là hoàng đế, làm gì có ai tốt.”

“Thế gian tự có quân tử, tiểu nhân mới không tin.” Cấn Ngọc nâng chưởng.

Toàn bộ Cảnh Thái cung bỗng trở nên yên tĩnh.

Miên Tức Tĩnh Tức.

Gió ngừng thổi, lá ngừng rơi, ngay cả chim chóc bay qua bầu trời cũng ngừng lại tại đó.

“Vây để tên tiểu nhân là ta giết tên quân tử nhà ngươi.” Người áo tím giơ ngón tay: “Phá, tĩnh.”

Phá tĩnh tức là động.

Chim chóc trên bầu trời kêu lên thất thanh, bay tứ tán.

Cấn Ngọc công công nôn liền ba ngụm máu tươi, hắt tung người nhảy tới, lao đến trước mặt người áo tím. Hai người cùng xuất chưởng đánh

ra, lướt qua bên cạnh nhau.

Người áo tím thấy ống tay áo, lau vết máu trên đó.

Cần Ngọc công công giơ ngón tay lên, sát khí trên người tản mát, một con bướm đập cánh hạ xuống ngón tay hắn. Hắn cười một tiếng: "Điệp hóa cánh thành tử thể mộng, hạc minh do tác bộ hư thanh."

"Ta sẽ làm thành câu đối treo trên linh đường của ngươi." Người áo tím lạnh nhạt nói.

"Đời người chẳng qua chỉ là một thế, hận chưa làm hết chuyện trong lòng."

Cần Ngọc công công không quay đầu lại, nhìn con bướm trong tay chậm rãi bay đi."

"Ai làm được hết chuyện trong lòng đây?" Người áo tím hỏi ngược lại.

Cần Ngọc công công nhắm hai mắt lại, thân thể vẫn không hề ngã xuống.

Chương 371: Mỗi người một ý

Linh đường.

Vải trắng phát phơ.

Hai bên treo hai câu đối.

Điệp hóa cánh thành tử thể mộng, Hạc minh do tác bộ hư thanh.

"Không bị thương ngoài da, thần sắc dừng dừng, không phải bị người khác làm hại mà là chết theo tự nhiên." Đây là kết luận của Thái Y viện, vô cùng hoang đường nhưng có đầy đủ lý do chứng cứ.

Cần Ngọc công công là người làm việc khiêm tốn nhất trong Ngũ Đại Tổng Quản. Hắn không có nhiều kẻ địch trong triều nhưng cũng không mấy bằng hữu. Do thân phận của hắn nên số người tới phúng viếng rất

đông, nhưng trong linh đường lại vô cùng yên tĩnh. Những người này đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh. Mọi người cúi đầu, quỳ lạy, có rất ít người khóc lóc.

Yên tĩnh như những tháng ngày một mình ngồi trong Tàng Thư các đọc sách của Cẩn Ngọc công công.

Thiên Khải đang bấp bênh, hoàng đế bệ hạ còn bệnh tật nguy nan, một trong Ngũ Đại Tổng Quản chết đi, đối với rất nhiều người, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tới chạng vạng tối, trong linh đường quang đẵng, không còn khách khứa nào đến.

Vì vậy, trong điện chỉ còn bốn người.

Tổng quản chương kiểm Cẩn Uy, tổng quản chương ấn Cẩn Ngôn, tổng quản chương hương Cẩn Tiên, cùng với đại tổng quản Cẩn Tuyên.

Cẩn Tiên công công có giao tình sâu đậm nhất với Cẩn Ngọc công công vừa mất, hẳn đi tới vén tấm vải trắng phủ trên thi thể. Thần sắc Cẩn Ngọc hờ hững như đang ngủ, Cẩn Tiên vuốt nhẹ lên thi thể của Cẩn Ngọc, chậm rãi nói: “Không ai hiểu rõ công phu của Cẩn Ngọc hơn ta. Nếu chỉ xét riêng nội lực thâm hậu, e rằng trên cả ba người chúng ta, ngang với đại tổng quản.”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên gật đầu: “Miên Tức thuật là công phu cực kỳ khó luyện. Cẩn Ngọc rất có định tâm, là người duy nhất trong chúng ta luyện thành.”

“Nhưng Cẩn Ngọc đã chết, bên ngoài còn không chút vết thương.” Cẩn Tiên công công giơ tay đặt lên ngực Cẩn Ngọc, nhắm hai mắt lại. “Thiên Khải thành bây giờ không yên ổn, Thái Y viện không phải người ngu, sẽ không vác họa vào người như vậy. Nhưng ta cũng không phải người ngu.

Tuy toàn thân từ trên xuống dưới không một vết thương song kinh mạch trong người đều đã đứt đoạn. Người thế nào mới có thể chấn vỡ kinh mạch của Cẩn Ngọc?”

Ba người khác đều im lặng không nói gì, trong thời gian ngắn bọn họ cũng không nghĩ ra được ai có nội lực bá đạo như vậy.

“Hay môn võ công này chuyên chấn động kinh mạch của người khác?”

Cẩn Tiên công công thu tay về, chậm rãi nói.

Đúng là có một môn võ công như vậy, đã từng hủy kinh mạch của Tiêu Sắt

- người mới tuổi thiếu niên đã bước vào Thiên Cảnh, thậm chí khiến đường chủ Bách Hiếu đường đến giờ còn không cách nào xuống núi.

“Hư Hoài công.” Cẩn Uy trầm giọng nói.

“Nhưng sư phụ đã chết, trên thế gian này không còn ai biết môn võ công đó.” Cẩn Tuyên nói.

“Có người biết môn võ công này hay không, ta tin không ai dám khẳng định.” Cẩn Tiên đột nhiên tung người lên giờ ngón tay đánh về phía Cẩn Uy.

Cẩn Uy cau mày đột nhiên rút Uyên Nhân kiếm. Cẩn Tiên chỉ điểm nhẹ vào thân kiếm Uyên Nhân, một luồng khí lạnh lập tức bao phủ lấy thân kiếm. Uyên Nhân kiếm run lên một cái, phát ra tiếng ngâm lạnh lẽo.

Cẩn Tiên thu ngón tay, lui về phía sau.

Cẩn Uy rung trường kiếm, một luồng kiếm khí hóa giải hàn ý trên thanh kiếm.

Hai người một người xuất chỉ, một người vung kiếm.

Nhưng võ công đang dùng lại là đồng nguyên.

Hư Hoài công.

“Mấy năm nay, chúng ta đều không bỏ qua môn võ công này. Năm xưa sư

phụ chỉ lưu lại bản thiếu, trừ Cẩn Ngọc, không ai nhìn được không tu luyện. Nhưng luyện ra sao, luyện đến trình độ nào, chỉ có tự mình biết.”

Cẩn Tiên nhìn ngón tay mình: “Đúng là tham lam.”

Cẩn Uy đặt tay lên chuôi kiếm: “Ý của ngươi là, kẻ giết Cẩn Ngọc nằm trong bốn người chúng ta?”

Cẩn Ngôn vẫn không mở miệng vội vàng lắc đầu: “Lời này không chính xác rồi. Ta khác các ngươi, ta không phải đệ tử của đại tổng quản Trọc Thanh, ta không biết Hư Hoài công, ngươi có thể thử xem ta...”

“Nhưng sư phụ ngươi còn chưa chết, ông ta là sư đệ của Trọc Thanh. Đã nhiều năm như vậy chắc ông ta cũng ngộ được chút gì.” Cẩn Tiên âm u nói.

Cẩn Ngôn cười một tiếng: “Tổng quản chương hương lý luận như vậy khác nào tru tâm. Nếu nói thế thì khắp thiên hạ đều bị tình nghi, vì sao ngươi lại nghi ngờ đồng môn thân thiết của ngươi?”

Cẩn Tiên công công nhìn Cẩn Ngọc nằm lặng ở đó, khẽ mỉm cười nói:

“Bằng hữu tốt nhất của ta chết ở đó, ta có tru cái gì cũng chẳng quá đáng.”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên hắng giọng một cái: “Cẩn Tiên, cho dù đau lòng quá mức cũng không nên nói vậy.”

“Đại tổng quản.” Cẩn Tiên công công nhẹ nhàng cúi đầu: “Đúng là Cẩn Tiên đã mạo phạm, nhưng Cẩn Tiên không thu lại lời đã nói.”

“Người!’ Cần Uy công công cả giận nói.

“Bạch Vương điện hạ đến!” Một giọng nói the thé vang lên.

Bốn người cùng kinh ngạc.

Bạch Vương xuất hiện tại đây không nằm ngoài suy đoán, Cần Ngọc công công là sư phụ dạy võ công cho hắn, cũng là người hợp ý hắn nhất ở Thiên Khải thành. Nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Vương điện hạ hiện thân sau khi thấy lại ánh sáng.

Hắn tháo tấm vải trắng che mắt suốt mười mấy năm trước, bước đi không nhanh không chậm, thần thái trên mặt không ấm không lạnh, đôi mắt trong sáng dừng dừng, cứ như Cần Ngọc công công đã mất vẫn còn sống.

Miên Tức thuật tu luyện nhập cảnh, khí chất sẽ trở nên ung dung không chút nóng nảy như vậy.

Ung dung tới mức cho dù chết vẫn ung dung.

“Bạch Vương điện hạ.” Bốn người đồng thời cúi đầu.

Tiêu Sùng lại như không thấy bọn họ, chỉ cúi người nhìn Cần Ngọc công công đang nằm đó.

“Nhị sư phụ, bao năm qua con luôn suy nghĩ không biết trông người ra sao. Con tưởng tượng người là nho sĩ ẩn cư trong gian miếu nơi núi cao nào đó, là thư sinh thiên tài viết những áng văn tuyệt tác. Thế nhưng không ngờ người vẫn hệt như khi con còn niên thiếu. Năm xưa người trông như một người đọc sách bình thường, bây giờ lại như một tiên sinh dạy học tuổi trung niên bình thường.” Tiêu Sùng thở dài: “Người không có gì đặc biệt, nhưng thiên hạ này có bao nhiêu kẻ cũng như vậy, cũng chẳng có gì đặc biệt.”

“Trước kia con từng hỏi người, vì sao lại chọn một hoàng tử mù mắt như

con. Người nói, người chọn con không phải hy vọng phụ giúp con lên làm hoàng đế rồi nhận vinh hoa phú quý, mà vì cảm thấy đáng giá.”

“Bạch Vương điện hạ cố nén bi thương.” Đại tổng quản Cẩn Tuyên lạnh nhạt nói.

Tiêu Sùng ngẩng đầu, vén vạt trắng đắp lên thi thể của Cẩn Ngọc: “Ta biết vì sao nhị sư phụ chết, ta nhờ người thay ta trả một ân huệ nhưng không

nhờ ân tình đó khiến người mất mạng. Đối với ta nhị sư phụ ân trọng như

núi. Ngôi vị hoàng đế, ta có thể không cần, nhưng thù của người, ta nhất định phải trả.”

Ngoài điện, sát khí bùng bùng.

Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên vóc dáng khôi ngô đặt tay lên Phá Quân kiếm, lặng lẽ đứng trong sân.

Nhan Chiến Thiên và Cẩn Ngọc công công là hai người cực kỳ khác biệt.

Nhan Chiến Thiên thậm chí không muốn gặp nhị sư phụ có cùng đệ tử với mình này. Nhưng chuyện này không ngăn cản Cẩn Ngọc là một trong số ít những người mà Nhan Chiến Thiên thầm khâm phục.

Sau khi kiếm khí của Nhan Chiến Thiên bùng lên trong sân, Uyên Nhân kiếm của Cẩn Uy công công rời vỏ, Cẩn Tiên công công cũng lấy Phong Vũ

kiếm ra.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên phất tay, đè nén sát khí trong điện xuống:

“Không được lỗ mãng.”

Nhan Chiến Thiên cười một tiếng: “Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản.”

Cần Tuyên cũng cười đáp: “Ma đầu Nộ Kiếm Tiên.”

Chương 372: Quân lâm Thiên Khải

Hai người đứng nhìn nhau.

Một cơn gió thổi xuyên qua phòng ngoài, vén tấm rèm trắng ngoài cửa. Bầu không khí bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cho tới khi một giọng nói the thé phá vỡ không gian yên tĩnh này.

“Vĩnh An Vương điện hạ, đến!”

Tứ đại tổng quản nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt nhau, chuyện này có liên quan gì tới hắc? Sao hắc lại xuất hiện ở đây lúc

này? Chỉ có Cần Tiên công công biết cho dù Bạch Vương không đến, với tính cách của Tiêu Sắt, hắc cũng sẽ tới.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt bước chân vào trong điện, Tiêu Sắt giơ tay, Lôi Vô Kiệt đặt một bình rượu vào tay Tiêu Sắt. Tiêu Sắt nâng lên cao, vẩy rượu trong bình xuống đất: “Tiêu Sắt hổ thẹn, kính mời công công một chén.”

Tiêu Sùng ngẩng đầu lên nhìn hắc: “Mọi chuyện phải tra rõ căn nguyên, không cần hổ thẹn.”

“Nói như vậy là chưa tới căn nguyên. Nếu Cần Ngọc công công không giúp ta, hắc đã không chết. Nếu ta không giúp người chữa mắt, Cần Ngọc công công đã không giúp ta. Nhưng nếu ta không trở về Thiên Khải cũng không có những chuyện này. Nếu năm xưa phụ hoàng không gặp mẫu phi của ta, như vậy sẽ càng ít chuyện hơn.” Tiêu Sắt lắc đầu. “Chúng ta không nhìn vào quá khứ, chỉ nhìn vào hiện tại. Hiện giờ, ta hổ thẹn với Cần Ngọc tổng quản.”

Cần Uy giơ Uyên Nhân kiếm chỉ và Tiêu Sắt: “Điện hạ đừng nói lấp lửng như vậy, chuyện ra sao, xin điện hạ nói rõ.”

Cần Tuyên nhú mày một cái: “Làm càn.”

“Nếu điện hạ muốn trị ta tội bất kính, vậy xin nói rõ nguyên do cho Cần Uy rồi định tội cũng không muộn. Nhưng nếu điện hạ không nói, kiếm của Cần Uy sẽ không bỏ qua.” Cần Uy công công nghiêm mặt nói.

Cần Tuyên thở dài: “Điện hạ, ngài cũng biết tính cách sư đệ của ta rồi đấy.

Chúng ta và Cần Ngọc lớn lên cùng nhau, lúc này khó mà kiềm chế được, kính xin điện hạ nói rõ sự thật.”

“Người biết vì sao ta không muốn nói cho các người không?” Tiêu Sắt nhìn Cần Tuyên công công, đi tới nhẹ nhàng kéo cổ áo của hắn: “Bởi vì người giết hắn cũng mặc măng bào màu tím như các người.”

Hắn xoay người, đi tới bên cạnh Cần Ngọc công công.

“Thành thật tới chất phác. Khoáng đạt như sơn cốc.” Cần Tiên công công ở

bên cạnh mở miệng nói: “Là chỉ Hư Hoài công.”

Gương mặt Tiêu Sắt hơi đổi, cuối cùng hắn đã hiểu vì sao khoảnh khắc thấy người áo tím trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác quen thuộc kỳ quái.

Năm xưa hắn cũng bị thương vì môn võ công này.

Tiêu Sắt giơ tay ra, ấn Uyên Nhân kiếm xuống, trong ánh mắt kinh ngạc của Cần Uy công công, hắn gần từng chữ một: “Cho nên, kẻ giết tổng quản Cần Ngọc đang đứng ngay đây. Làm sao ta lại kể rõ chuyện này cho các người được?”

Nhan Chiến Thiên trong sân ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, như đặt mình bên ngoài chuyện này. Hắn nhìn về phía xa, đột nhiên nói: “Khói báo động.”

Lửa cháy gió thổi khói báo tin, ngàn dặm chuyển qua thành đều biết.

Khói báo động gì mà đốt cao tới mức Thiên Khải thành cũng chứng kiến?

“Đi!” Tiêu Lăng Trần mặc áo trắng thúc ngựa vung roi, thần thái sáng láng, càng tới gần Thiên Khải thành hắn càng cảm thấy dòng máu của mình như

bùng cháy: “Thiên Khải thành đang ngay trước mắt chúng ta!”

Thiên quân vạn mã phía sau gầm lên một tiếng.

“Chờ đợi bao năm, cuối cùng cũng đến ngày này.” Tiêu Lăng Trần nhìn lên trời. “Phụ soái, con về rồi.”

“Phụ soái? Người gọi đại đô hộ như vậy ư?”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một đám người, người cầm đầu thân hình khôi ngô, thân mặc giáp vàng, lưng đeo song đao. Chính là vị đại nhân đứng đầu quân ngũ Bắc Ly hiện giờ, Diệp Khiếu Ưng.

“Phụ soái tuy là hoàng tộc nhưng tự nhận là người trong quân ngũ, từ nhỏ

đã không cho ta gọi người là phụ vương, chỉ được gọi là phụ soái.” Tiêu Lăng Trần dừng ngựa: “Diệp thế thúc, đã lâu không gặp.”

Diệp Khiếu Ưng lắc đầu: “Không lâu, không lâu. Chẳng qua năm mớ một giấc, thương long tình mộng, ngâm lên rằm trời.”

“Mấy câu này của Diệp thế thúc đều là nghe dì Diệp của ta nói phải không?” Tiêu Lăng Trần cười một tiếng: “Ngày trước Diệp thế thúc

chinh chiến sa trường, dì Diệp áo trắng múa kiếm, có thể xưng tuyệt thế.”

“Dì của người không ở đây, thế nhưng áo trắng vẫn còn. Đi thôi, nói cho Thiên Khải, chúng ta đã trở lại.” Diệp Khiếu Ứng xoay người, dẫn lính sắp nhập vào quân đội của Tiêu Lăng Trần.

Dọc con đường này quân đội của Tiêu Lăng Trần không gặp ngăn cản gì.

Những binh lính đóng quân hoàn toàn không phải đối thủ của họ, hơn nữa không ngừng có bộ hạ cũ của Lang Gia quân tới gia nhập. Còn tướng sĩ

trung quân của Diệp Khiếu Ứng cũng không ngừng hội họp với bọn họ.

Thiên quân vạn mã tập kết thuận lợi, hành quân thẳng tới Thiên Khải.

Chỉ còn lại những nơi đóng quân đốt khói thông báo. Nhưng khói hiệu đã nhanh, tốc độ bọn họ còn nhanh hơn, như đuổi theo khói hiệu chạy thẳng tới Thiên Khải.

“Thế thúc, sao hai nhánh quân kia tới giờ còn chưa xuất hiện, ta đã chuẩn bị để đánh một trận rồi đấy?”

“Đừng vội, đám người kia chỉ dám nấp trong chỗ tối, không dám chạy ra đối đầu với chúng ta lúc này đâu. Yên tâm đi, chờ khi người đánh hạ Thiên Khải, bọn chúng sẽ xuất hiện.” Diệp Khiếu Ứng cười một tiếng: “Đến lúc đó lại đánh lần nữa là được.”

“Thế thúc nói có lý.” Tiêu Lăng Trần gật đầu: “Chẳng qua là hạng giun dế, ta không thể chờ bọn chúng, ta không chờ được nữa, ta muốn quân lâm Thiên Khải!”

“Quân lâm Thiên Khải? Là quân trong quân đội hay là quân trong quân vương?” Diệp Khiếu Ứng hỏi.

Tiêu Lăng Trần suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Hiện giờ là quân trong quân đội, sau này thì chưa chắc!”

“Được!” Diệp Khiếu Ứng cười một tràng dài.

Giáo úy thủ vệ Thiên Khải thành nhìn quân đội đông nghịt như mây đen đang tiến thẳng về phía Thiên Khải thành, sợ tới mức dụi mắt nói: “Đây là cái gì?”

“Khói hiệu!” Một giáo úy khác kinh hãi hô: “Đằng xa có khói hiệu!”

“Nhưng đó là trung quân mà. Kim giáp song đao, là Diệp Tự doanh!”
Giáo úy lúc trước kêu.

Đô thống thủ thành đi lên, cười khổ: “Ta vẫn luôn suy nghĩ không biết lúc nào ngày này mới tới, không ngờ nó tới sớm hơn tưởng tượng của ta.”

Trong hoàng lăng.

Tổng quản chương ấn đời trước, Trọc Tâm công công, tổng quản chương kiểm đời trước Trọc Sâm công công cùng với tổng quản chương sách đời trước Trọc Lạc công công cởi bộ áo bào xám, đổi lại bộ măng bào màu tím quý giá kia.

Bọn họ ra khỏi hoàng lăng, chậm rãi đi ra phía ngoài.

Binh sĩ giữ lăng lần đầu gặp tình hình như vậy, thống lĩnh cầm đầu do dự một hồi rồi đứng dậy: “Ba vị công công, các ngài không thể ra ngoài.”

Trọc Tâm công công lắc đầu một cái: “Lần này, chúng ta nhất định phải ra.”

“Ra ngoài... làm gì?” Thống lĩnh do dự hỏi.

Trọc Tâm công công giơ tay gạt một cái, lấy một món đồ trong tay áo ra.

Hắn nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Đi nghênh đón bệ hạ thật sự của chúng ta!”

"To gan!" Thống lĩnh nổi giận mắg.

“Cuộn sách Long Phong do Thái An để ban xuống trước lúc lâm chung đang ở đây.” Trọc Tâm công công đột nhiên giơ cao cuộn sách trong tay.

Thống lĩnh quan sát cẩn thận cuộn sách Long Phong trước mặt, sau khi xác nhận, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, lập tức quỳ xuống lạy. Theo hành động của hắn, tất cả binh sĩ giữ lăg đồng thời quỳ lạy.

Chương 373: Binh tới Bình Thanh

Tiêu Sùng đi tới trong sâg, nhìn khói hiệu cùng tiếng vó sắt rõ ràng ở

nơi xa, cau mày nói: “Ai vậy?”

Tiêu Sắt khoanh tay trong áo, cũng đi ra. “Tiếng vó sắt này, khắp Bắc Ly chỉ có một nhà.”

“Hắn trở lại rồi!”

“Các vị tổng quản!” Lê Trường Thanh đẩy cửa ra, thấy Tiêu Sùng và Tiêu Sắt, kinh ngạc một hồi: “Hai vị hoàng tử cũng ở đây, mời các vị mau mau tới Bình Thanh điện họp bàn!”

Tiêu Sùng hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

Lê Trường Thanh lau mồ hôi trên trán: “Không có nhiều thời gian để kể, trung quân phản bội! Diệp Khiếu Ứng dẫn theo Tiêu Lăng Trần và thiên quân vạn mã, bây giờ đang ở ngoài Thiên Khải thành!”

“Tiêu Lăng Trần? Hắn còn sống à?” Tiêu Sùng hạ giọng nói.

Lan Nguyệt Hầu phủ.

Lão quản gia đứng đó, vẻ mặt đầy bất an, hần gãi lỗ tai: “Đã lâu không nghe âm thanh như vậy. Là tiếng vó sắt, thật muốn trở lại chiến trường.”

“Đúng vậy, theo ta vào cung thôi.” Lan Nguyệt Hầu mỉm cười giơ ống tay áo.

“Hầu gia có còn sống trở về được không?” Quản gia nhăn nhó hỏi.

“Bản hầu cũng không biết, chắc là không.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

Quản gia lắc đầu một cái: “Thật bất an.”

Lan Nguyệt Hầu ngẩng đầu lên, lẩm bẫm: “Tiêu Sắt, người đừng có lừa ta đấy.”

Cách Thiên Khải thành hai trăm dặm.

Binh sĩ dùng thiết giáp che mặt, nâng trường thương sáng bóng, cười ngựa Dạ Bắc tốt nhất chậm rãi tiến tới.

Bọn họ là đội quân có trang bị hoàn hảo nhất trong Bắc Ly, ngựa là loại nhanh nhất, thương là loại sắc nhọn nhất, nỏ là thứ tàn nhẫn nhất, quân giáp cũng là cứng rắn nhất. Ngay cả Song Dao Diệp Tự Doanh cũng không cách nào sánh được với họ.

Khuyết điểm duy nhất là, chiến lực của bọn họ rất giống nhau.

Nhưng cũng có một ưu điểm, bọn họ chú trọng vinh dự hơn bất cứ chiến sĩ

nào. Năm xưa Lang Gia Vương, Trục Quốc đại tướng quân Lôi Mộng Sát, Kim Giáp tướng quân Diệp Khiếu Ứng, đều mở đường trở thành danh tướng từ chỗ họ.

Đứng ngoài tam quân, tồn tại chỉ vì canh giữ hoàng thành, Vương Ly thiên quân.

Trong lúc hai vạn kỵ binh mặc thiết giáp hành quân lại có một bộ áo lục bắt mắt. Cô thúc ngựa đi đầu Vương Ly thiên quân, quay lại nhìn theo hướng Thiên Khải thành: “Mọi người bình an nhé!”

Bên ngoài Thiên Khải thành.

Tiêu Lăng Trần dừng ngựa, nhìn tòa thành trong truyền thuyết, cười nói:

“Thiên Khải thành từng là quân thành, dễ thủ khó công. Chúng ta mất mấy ngày thì đánh vào được?”

Diệp Khiếu Ưng cười một tiếng: “Cho dù là Lang Gia quân chúng ta cũng phải mất ba đến bốn ngày.”

Đám người Tiêu Sắt, Tiêu Sùng đã chạy tới Bình Thanh điện theo lệnh.

Cấm quân và Hồ Bí lang đã chờ sẵn. Bọn họ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng không cảm nổi thiên quân vạn mã của Diệp Khiếu Ưng.

“Lê thống lĩnh, bây giờ người có kế sách gì không?” Tiêu Sùng hỏi.

Lê Trường Thanh đã lo tới mức sứt đầu mẻ trán: “Ta vẫn chưa có manh mối, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.”

Tiêu Sùng cau mày suy nghĩ một chút: “Kế sách bây giờ của chúng ta nên là tử thủ. Tuy bọn họ nhiều người nhưng Thiên Khải thành rất khó đánh hạ, chúng ta có thể thủ một ngày. Bây giờ chúng ta đưa thư cho Vương Ly thiên quân, đến lúc đó thiên quân chạy tới, chúng ta hợp lực chống lại, đợi hai quân khác tới hộ giá!”

Lê Trường Thanh gật đầu: “Nên như vậy, nên như vậy.” Sau đó kéo một tên cấm quân bên cạnh: “Người mau đi đưa thư!”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên đột nhiên xoay người: “Cẩn Ngôn!”

Nhưng nơi này nào có bóng dáng Cẩn Ngôn, ngay khi rời khỏi phủ đệ của Cẩn Ngọc thì vị tổng quản chường ấn lấu cá gian xảo nhất trong Ngũ

Đại Tổng Quản đã âm thầm chạy trốn.

Tiêu Sắt thở dài: “E rằng không giữ nổi cửa thành một ngày rồi.”

“Cẩn Uy!” Đại tổng quản Cẩn Tuyên nổi giận quát: “Đi ngăn hãm lại!”

Cẩn Uy công công cúi đầu, lập tức ra ngoài.

Cẩn Ngôn công công chạy rất nhanh, trong tay áo của hắn có cất một cuộn sách. Đương nhiên không phải cuộn sách Long Phong vô cùng quan trọng kia, trên đó không chỉ có một cái tên mà là hơn bốn mươi cái tên của các quan chức lớn lớn nhỏ nhỏ trong Thiên Khải thành. Bọn họ âm thầm tham dự lần phản loạn này. Cẩn Ngôn công công là người có quan hệ rộng rãi nhất trong triều, mấy năm nay hắn đã tự bố trí tấm lưới của riêng mình.

Trên cửa Thiên Khải thành, đô thống uống một ngụm rượu rồi cao giọng nói: “Mở cửa thành!”

“Mở cửa thành?” Giáo úy thủ thành sợ hết hồn hết vía.

“Đúng, mở cửa thành.” Đô thống lặp lại lần nữa.

“Không được mở.” Phó đô thống đi lên nhìn đô thống, mặt đầy tức giận:

“Đô thống đại nhân, ngài điên rồi à? Quân đội bên dưới rõ ràng tới nổi loạn, ngài muốn mở cửa thành là muốn nộp mạng của chúng ta à?”

Đô thống vứt bình rượu xuống đất chỉ đại quân dưới thành: “Hiện giờ

dưới thành có hai mươi vạn đại quân. Thiên Khải thành chúng ta có bao nhiêu binh lính? Đánh với bọn họ mới là nộp mạng.”

“Tòng quân vệ quốc, binh sĩ chúng ta há lại vì kẻ địch mạnh mẽ mà tùy tiện đầu hàng?” Phó đô thống cả giận nói: “Lời này của đô thống không khác gì phản loạn! Đáng chém!”

Đô thống và phó đô thống cùng rút kiếm, nhưng còn chưa vung lên, đầu của phó đô thống đã rơi xuống đất.

Mọi người kinh ngạc quay sang, chỉ thấy Cẩn Uy công công cầm thanh kiếm nhuộm máu về vò. Cẩn Ngôn công công mập mạp tới ngay sau đó, hần cười nói: “Không ngờ tốc độ của người vẫn nhanh hơn ta một bước.”

Cẩn Uy công công không buồn để ý tới hần, cao giọng nói: “Mở cửa thành!”

“Mở cửa thành!” Cẩn Ngôn công công cũng quát lên.

Hai vị tổng quản đích thân ra mặt lên tiếng, lại thêm phó đô thống chết thảm trên tường thành, đô thống đại nhân cũng đã hạ lệnh, cuối cùng binh sĩ thủ thành đành chậm rãi gật đầu.

“Cuối cùng cũng tới.” Cẩn Ngôn công công cười nói.

Cẩn Uy công công thần sắc trịnh trọng: “Rốt cuộc có chỗ nào không đúng?”

Cẩn Ngôn công công không hiểu: “Có gì không đúng.”

“Ta và người đều không giết chết Cẩn Ngôn, như vậy ai giết hần? Trong Thiên Khải thành này, liệu có phải còn một thế lực mà chúng ta không nhận ra không?” Cẩn Uy công công hỏi.

Dưới Thiên Khải thành.

Tiêu Lăng Trần ngáp một cái: “Đúng là kém xa tưởng tượng của ta, còn tưởng sẽ có một trận đánh công thành oanh oanh liệt liệt cơ chứ? Đây là cửa Thiên Khải thành khó công phá nhất ư?”

Diệp Khiếu Ứng cau mày: “Hai vạn đại quân ép thẳng Thiên Khải nhưng cuối cùng kẻ ngăn cản chúng ta chỉ là chút binh sĩ thủ thành. Cấm quân đâu? Vương Ly thiên quân đâu, Thiên Cơ nỗ đội đâu? Cho dù Lê Trường

Thanh không phải tướng tài nhưng cũng không phải tên ngốc. Thế này là sao?”

Tiêu Lăng Trần quay đầu lại nói: “Người sợ trong đó có bấy?”

“Đã từng có chuyện như vậy, mở to cửa thành chờ quân địch vào thành rồi chém thủ lĩnh để ép lui binh. Trong một trận tử chiến không chút hy vọng thì đây là cơ hội duy nhất của bọn họ.” Diệp Khiếu Ứng chậm rãi nói:

“Không loại trừ trường hợp họ định làm vậy.”

“Thế nhưng cửa thành đã mở, chẳng lẽ chúng ta lại sợ đầu sợ đuôi?”

Tiêu Lăng Trần đột nhiên vung roi ngựa phóng về phía cửa thành: “Giết chết thủ lĩnh? Bản vương đang ở đây, đầu cũng đang trên cổ, muốn lấy thì đến đây!”

Chương 374: Chó cùng rút dậu

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ ngồi trong sân từ từ uống trà, có lẽ trong Thiên Khải thành bây giờ, hẳn là người bình tĩnh nhất, vì tất cả mọi thứ đều trong khống chế của hắn.

Hai mươi vạn đại quân ép thẳng tới Thiên Khải, cho dù bọn họ đi nhanh hơn nữa, đi cả ngày cả đêm không nghỉ, cũng không thể âm thầm không chút tiếng động như vậy.

“Ngăn cản tất cả tin tức được trình lên trong quân đội, giết hết những người đưa tin, trải đường cho bọn chúng tiến vào Thiên Khải. Bọn chúng nên cảm ơn ta mới phải.” Tiêu Vũ mỉm cười đặt bình trà xuống: “Đi, chúng ta tới Bình Thanh điện.”

Long Tà nhú mày một cái: “Điện hạ định tự đặt mình vào chỗ chết ư?”

“Không chết được, bọn chúng cầm cuộn sách Long Phong tới, tự nhận mình là chính thống nên đương nhiên phải kế vị theo cách thông thường, giết chúng ta chính là mưu phản.” Tiêu Vũ đứng dậy, nhìn người áo đen:

“Huống chi muốn giết ta cũng chẳng dễ thế đâu.”

Long Tà gật đầu: “Bước kế tiếp nên làm thế nào?”

Tiêu Vũ ngẩng đầu lên nhìn trời: “Bảo hai vị tướng quân kia chuẩn bị đi, đại chiến sắp tới, không ai đoán được kết cục, chỉ có thể dốc toàn lực đánh một trận.

Lang Gia quân công chiếm Thiên Khải, hai quân thượng hạ của Bắc Ly tập kết cứu viện. Trong vở kịch mà Tiêu Vũ đã bố trí sẽ có rất nhiều người phải chôn thân trong trận chiến lần này, mà hôm nay, ít nhất có một người phải chết.

Minh Đức Đế.

Chỉ khi hãn chết, Tiêu Vũ mới có thể leo lên để vị.

Tiêu Lăng Trần cười ngựa chậm rãi sánh vai với Diệp Khiếu Ưng đi trên con đường của Thiên Khải thành. Hãn nhìn con đường rộng rãi xung quanh, mỉm cười nói: “Năm xưa mỗi lần phụ soái chiến thắng trở về đều cười ngựa đi trên con đường này, người ven đường đều quỳ xuống hành lễ, ánh mắt đầy sùng bái. Thế nhưng bây giờ ánh mắt họ nhìn lên chỉ có sợ

hãi.”

Diệp Khiếu Ưng thở dài: “Rất nhiều người đã thay đổi, tòa thành này cũng không còn là Thiên Khải thành khi xưa nữa.

Tiêu Lăng Trần vung trường thương: “Toàn quân nghe lệnh, không được lạm sát dân chúng trong thành. Ai trái lệnh, chém.”

“Bây giờ đi đâu?” Diệp Khiếu Ưng hỏi.

Tiêu Lăng Trần quay đầu ngựa: “Đi Thái Miếu.”

Khâm Thiên giám.

Trên danh nghĩa bọn họ là tổ chức tiên đoán cho Bắc Ly, ngoại trừ tế lễ quan trọng cần lộ diện, đại đa số thời điểm chỉ xem ánh sao trên trời, ghi chép tinh tượng. Thế nhưng ai cũng biết nơi này có vài vị thiên sư cảnh giới cao thâm, mấy người bọn họ hợp lực thậm chí có thể thông thiên cải địa.

“Quốc sư, ngài có tính toán gì không?” Tạ Tuyên hỏi.

Quốc sư cười một tiếng: “Thuận theo thiên mệnh.”

“Thiên mệnh sẽ đứng về phía ai?” Tạ Tuyên lại hỏi.

“Rất nhiều năm trước, nó từng đứng về phía Lang Gia Vương, nhưng chính hắn đã bỏ qua.” Tề Thiên Trần vẫy nhẹ phát trần, đi ra ngoài.

Cho dù là tiên nhân giáng thế cũng chẳng cản được hai mươi vạn hùng binh.

Bên ngoài Bình Thanh điện.

Minh Đức Đế được Lê Trường Thanh đỡ ra ngoài. Dưới đại điện, tất cả

cấm quân đã tụ tập, thân binh Hồ Bí lang đứng cuối cùng, ngăn trước mặt Minh Đức Đế. Đại tổng quản Cẩn Tuyên, tổng quản chưởng hương Cẩn Tiên, Lan Nguyệt Hầu, Bạch Vương Tiêu Sùng, Vĩnh An Vương Tiêu Sắt cùng với Xích Vương Tiêu Vũ dẫn theo người hầu của họ đang chờ ngoài điện.

“Hai mươi vạn đại quân sao lại đột nhiên xuất hiện như vậy?” Minh Đức Đế im lặng một lúc lâu rồi chỉ hỏi một câu.

Không ai trả lời được hắn.

Lê Trường Thanh đã đổ mồ hôi khắp người, hắn thân là thống lĩnh cấm quân, quản lý quân sự trong hoàng thành. Hai mươi vạn đại quân áp sát vốn nên có tin tức của quân đội đưa lên liên tục, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề...

“Là Lăng Trần dẫn binh à?” Im lặng một lúc, Minh Đức Đế lại hỏi.

Lê Trường Thanh gật đầu: “Thưa vâng, nhưng đại tướng quân Diệp Khiếu Ứng đi cùng hắn.”

“Lăng Trần là đứa bé lương thiện, cũng như phụ thân của hắn. Ít nhất Thiên Khải thành sẽ không bị tổn thương.” Minh Đức Đế lạnh nhạt nói:

“Truyền lệnh xuống, không cần mâu thuẫn vô vị, chúng ta chờ hắn ở đây.”

“Bệ hạ!” Lê Trường Thanh vội vàng la lên: “Thần đã đưa tin cho Vương Ly thiên quân và hai vị tướng quân khác. Chỉ cần chúng ta phòng thủ ở cửa cung, chờ bọn họ trở lại!”

“Hai mươi vạn đại quân, người lấy gì mà thủ?” Minh Đức Đế ho khan:

“Những người bên dưới đều là tướng tài của Bắc Ly ta, người muốn bọn họ chết trong chiến tranh vô nghĩa hay sao?”

“Vô nghĩa?” Tiêu Sùng hạ giọng lặp lại.

Tiêu Vũ lặng lẽ mỉm cười.

Tiêu Sắt im lặng không nói gì.

Ngoài Thái Miếu, Tiêu Lăng Trần lập tức xoay mình xuống ngựa, đi vào trong.

Diệp Khiếu Ứng ở ngoài cùng quân đội bảo vệ, chỉ có hoàng tộc họ Tiêu mới được đi vào trong Thái Miếu.

Tiêu Lăng Trần đi vào, một ông lão đang ngồi đó, thấy Tiêu Lăng Trần, thần sắc thoáng chút kinh ngạc.

“Thái thúc gia, đã nhiều năm không gặp.” Tiêu Lăng Trần cúi đầu cười nói.

Ông lão đã rất già, thậm chí muốn đứng lên cũng rất vất vả. Hắn run run rẩy rẩy đứng dậy, chậm rãi nói: “Lăng... Lăng Trần?”

“Là ta, thái thúc gia.” Tiêu Lăng Trần cung kính trả lời.

Ông lão trông nom Thái Miếu chính là người lớn tuổi nhất trong hoàng tộc họ Tiêu, ngay cả Minh Đức Đế cũng phải gọi ông là thúc gia. Năm xưa ông ta đã từng tham gia dẹp loạn hoạn quan, trải qua bao sóng gió, nhưng bây giờ chỉ lẳng lặng canh giữ trong Thái Miếu, quan sát phong vân biến ảo ngoài miếu. Thái thúc gia đi tới: “Người về rồi, tốt quá, tốt quá.”

“Thái thúc gia thật sự cảm thấy vậy sao?” Tiêu Lăng Trần ngẩng đầu lên nhìn những cái tên trên bảng hiệu, từ trên xuống dưới, cuối cùng vẫn không thấy tấm của phụ thân mình.

Thái thúc gia có vẻ nhận ra tâm tư của hắn, thở dài: “Nhược Phong bị xử mưu phản, Thái Miếu sẽ không thờ phụng tên của hắn.”

“Ngày mai sẽ có.” Tiêu Lăng Trần giơ tay: “Thái thúc gia, phiền ngài cho ta một nén hương.”

Thái thúc gia châm hương đưa tới. Tiêu Lăng Trần nhận lấy, lạy những bài vị kia một cái: “Liệt tổ liệt tông trên trời, Lăng Trần trở lại lần này muốn thay hoàng tộc họ Tiêu chúng ta bình định phản loạn, dựng lại kỷ cương hoàng tộc.” Sau khi nói xong xoay người, bước nhanh ra ngoài.

Vào thành, vào Thái Miếu, lạy liệt tổ liệt tông rồi mới chạy tới Bình Thanh điện.

Nhanh chóng như sấm chớp.

Nhưng khi hấn ra khỏi Thái Miếu, lại thấy trên mái hiên đối diện có một người đang đứng.

Toàn thân mặc đạo bào thiên sư, tay cầm phát trần màu trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Khâm Thiên giám, Tề Thiên Trần.

“Rút đao!” Diệp Khiếu Ứng gầm lên một tiếng, tất cả tướng sĩ lập tức rút đao, bọn họ thúc ngựa đi tới bên cạnh Tiêu Lăng Trần.

Trong thiên hạ không ai đối đầu được với hai mươi vạn đại quân, nhưng lại có người có thể lấy đầu kẻ khác giữa hai mươi vạn đại quân.

“Cẩn thận.” Diệp Khiếu Ứng quát khẽ một tiếng.

Tiêu Lăng Trần ngẩng đầu lên nhìn Tề Thiên Trần, cười nói: “Khi ta còn bé thiên sư rất thương ta. Không sao, ông ấy sẽ không giết ta.”

Tề Thiên Trần cũng mỉm cười cúi đầu nói: “Cách biệt đã nhiều năm, tiểu hữu vẫn khỏe chứ.”

“Không khỏe, ăn không được, ngủ không tốt.” Tiêu Lăng Trần lắc đầu:

“Cho tới khi bước chân vào Thiên Khải thành mới thấy tốt hơn.”

“Có gì tốt?” Tề Thiên Trần lại hỏi.

“Có thể giết người mà mình muốn giết, rất tốt!” Tiêu Lăng Trần cao giọng đáp.

Chương 375: Vấn đỉnh cửu ngũ

Tề Thiên Trần dùng tay vuốt nhẹ chòm râu của mình.

Diệp Khiếu Ứng giờ tay đặt lên chuôi đao, chuẩn bị rút ra bất cứ lúc nào.

“Người rất giống với phụ thân người, nhưng phụ thân người sẽ không làm ra chuyện như vậy.” Tề Thiên Trần chậm rãi nói.

Tiêu Lăng Trần ngạo nghễ nói: “Bởi vì khi phụ thân ta gặp chuyện đó, người đã không còn trẻ. Mà ta, còn rất trẻ! Ta có thể phạm sai lầm!” Tiêu Lăng Trần đột nhiên vung roi ngựa, phóng thẳng tới, chẳng hề lo lắng Tề Thiên Trần sẽ đột ngột xuất thủ.

Tề Thiên Trần khẽ thở dài, xoay người bỏ đi. Thời khắc này dáng vẻ Tiêu Lăng Trần khi phóng ngựa tại Thiên Khải chẳng khác nào Lang Gia Vương tái hiện nơi trần thế. Những nơi hăm đi qua đều bộc lộ khí thế sắc bén khó tả, mọi người chỉ có thể lui bước nhường đường

Diệp Khiếu Ưng phóng ngựa đuổi theo, nhìn bóng lưng Tề Thiên Trần ở phía xa, lẩm bẩm: “Ta cũng không nhìn thấu nổi tòa Thiên Khải thành này.”

Cần Uy và Cần Ngôn công công cũng đã xuất hiện bên cạnh Thái Miếu.

Cần Uy công công thở phào nhẹ nhõm: “Ta cứ tưởng quốc sư sẽ xuất thủ.”

“Quốc sư và Lang Gia Vương từng là bạn cũ, lần này rốt cuộc hẳn đứng về

phía ai, e rằng còn chưa biết được.” Cần Ngôn công công xoay người.

Trước Bình Thanh điện, Minh Đức Đế nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Lão lục.”

Tiêu Sắt xoay người: “Phụ hoàng.”

“Người và lập tức lớn lên bên nhau từ nhỏ, đến lúc đó xin dùng đại nghĩa khuyên hãm. Hoàng tộc họ Tiêu không thể nội đấu, ân oán trong thế hệ của trẫm và Nhược Phong nên kết thúc ở đây.” Minh Đức Đế nói.

Lê Trường Thanh vội vàng la lên: “Bệ hạ, không thể như vậy!”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Lăng Trần tới là vì đại thống, không phải vì phản loạn, xin phụ hoàng yên tâm.”

Đại thống?

Lê Trường Thanh thầm suy nghĩ, sao gặp chuyện này mọi người đều phát điên vậy? Tiêu Lăng Trần con trai của kẻ mưu phản dẫn quân chiếm Thiên Khải, sao ngược lại thành đại thống? Hẳn lau mồ hôi, Vĩnh An Vương hồ

đồ rồi, kẻ đó sao lại là đại thống được?

Tiêu Sùng im lặng không nói gì, hắn nhìn Tiêu Sắt nhưng phát hiện vẻ mặt hắn không như đùa giỡn.

Tiêu Vũ trong lòng hơi động, liếc sang phía Tiêu Sắt, thầm nghĩ: Nghe những lời này của Tiêu Sắt, chẳng lẽ hắn biết chuyện cuộn sách Long Phong? Chắc việc này cũng có mưu đồ của Tiêu Sắt, e rằng tiếp theo sẽ không đơn giản.

“Đại thống à.” Minh Đức Đế nói một lời đầy ẩn ý.

Ngoài cửa cung, Tiêu Lăng Trần dẫn đại quân chạy tới.

Lê Trường Thanh cao giọng quát: “Toàn quân phòng bị.”

Minh Đức Đế lại dùng giọng còn cao hơn hắn hét lớn: “Mở cửa cung!”

“Bệ hạ!” Lê Trường Thanh vội vàng la lên.

“Đâu cần những tổn thất vô nghĩa, ta chờ hắn ở đây!” Minh Đức Đế nghiêm mặt nói.

Trong lúc nói chuyện, cửa cung đã mở.

Tiên Hồng giáp, Huyết Long thương.

Nam tử trẻ tuổi mặc áo giáp đỏ tươi, tay cầm trường thương cười ngửa đi vào.

Khoảnh khắc đó, Minh Đức Đế như chứng kiến Lang Gia Vương năm xưa thúc ngựa vào cung.

“Giống quá.” Minh Đức Đế cảm thán.

Lê Trường Thanh đột nhiên đứng dậy rút đao bên hông ra: “Bệ hạ có đức với quân, nhưng quân cũng có chí đền nợ nước. Ta theo bệ hạ đã mười bảy năm, không thể trơ mắt nhìn bệ hạ bị nghịch thần làm hại được! Ta xung phong làm gương cho binh sĩ, chấn chỉnh uy phong quân vương!”

“Trường Thanh.” Minh Đức Đế giơ tay ngăn cản nhưng đã thấy Lê Trường Thanh cầm kiếm xông thẳng về phía Tiêu Lăng Trần. Hắn phóng xuống bậc thang, xoay người lên ngựa, phản nộ quát: “Loạn thần tặc tử.”

Cấm quân và Hồ Bí lang đều đặt tay lên chuôi đao, rục rịch muốn xuất kích. Tuy Minh Đức Đế không hạ lệnh nhưng thống soái của họ đã một mình một đao xông trận, không lý nào bọn họ lại ngồi yên không để ý tới.

Lan Nguyệt Hầu không nhịn được cảm thán: “Lê thống lĩnh xuất thân thế gia quân ngũ, bầu máu nóng trên người hắn không kém gì các vị đời trước.”

Lê Trường Thanh thúc ngựa chạy tới cạnh Tiêu Lăng Trần, vung đao chém thẳng xuống. Tiêu Lăng Trần nhảy lên một cái, giơ Huyết Long thương lên, xuất thương đánh văng trường đao của Lê Trường Thanh. Hắn nhanh chóng trở lại ngựa nhưng không ham chiến, thúc một cái vào bụng ngựa tiếp tục phi về phía trước. Lê Trường Thanh đang định truy kích, lại nghe sau lưng vang lên tiếng gầm giận dữ. Hắn xoay người, hai thanh trọng đao đã bổ xuống.

Lê Trường Thanh thân là thống lĩnh cấm quân, đương nhiên võ nghệ bất phàm, nhưng giờ đao đối mặt với song đao bá đạo lâm liệt này, lại bị chấn tới mức hồ khẩu đau âm ỉ.

“Diệp Khiếu Ưng!” Lê Trường Thanh phản nộ quát.

“Lê thống lĩnh.” Diệp Khiếu Ưng quát khê một tiếng, múa song đao. Ai cũng biết hai vị cao thủ lợi hại nhất bên cạnh Minh Đức Đế là đại tổng quản Cẩn Tuyên và quốc sư Tề Thiên Trần. Lê Trường Thanh không tính là lợi hại. Song đao của Diệp Khiếu Ưng nhanh chóng đè ép khí thế của Lê Trường Thanh xuống.

“Loạn thần tặc tử, dám mưu đồ phản nghịch như vậy. Diệp Khiếu Ưng, người không thấy thẹn với lòng tin của bệ hạ đối với người à?” Lê Trường Thanh quát.

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Nếu muốn trách mắng gì ta thì thắng ta đã rồi nói!” Diệp Khiếu Ưng xuất đao hất văng Lê Trường Thanh.

“Chi viện Lê thống lĩnh!” Đột nhiên có một Hồ Bí lang quát lớn.

Tất cả binh lính cấm quân và Hồ Bí lang cùng rút đao ra. Tổ tiên của bọn họ chết trước Bình Thanh điện để giúp Minh Đức Đế, đây không phải đau khổ mà là vinh quang!

Thế nhưng đột nhiên có tiếng gót sắt vang lên như sấm rền.

Tiếp đó Tiêu Lăng Trần, Diệp Khiếu Ưng, Lang Gia quân đã bước chân vào trong cung. Ba người dẫn đầu một người cầm trường thương, một người cầm hai thanh đoản thương, một người đeo một cây trường cung. Vương Phách Xuyên, Tiểu Trảm Giang và Tiết Đoạn Vân.

Tam thần tướng của trung quân Bắc Ly ngày trước. Theo sau bọn họ là binh sĩ như nước thủy triều, bao vây lấy Hồ Bí lang và cấm quân chặt như

nêm cối. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu vì sao Minh Đức Đế lại bảo bọn họ

đừng chống cự.

Trước lực lượng tuyệt đối, có khi lực lượng tinh thần cũng mất đi tác dụng.

Áo giáp của Lê Trường Thanh bể nát, trường đao rời tay, ngã gục dưới đất.

Diệp Khiếu Ứng thu hồi song đao, ngồi trên lưng ngựa đưa mắt nhìn xuống: “Trước mặt Lang Gia quân, lòng trung thành của người không đáng nhắc tới.”

Cấm quân và Hồ Bí lang cũng do dự, kỵ binh đã bao vây lấy họ, chỉ cần Diệp Khiếu Ứng ra lệnh một tiếng bọn họ sẽ bị đập thành thịt nát.

Cuối cùng Tiêu Lăng Trần cũng phi ngựa tới Bình Thanh điện. Hắn tung người xuống ngựa, đạp từng bậc thang bước lên trên. Diệp Khiếu Ứng không đi theo, chỉ có một phó quan đi theo bên cạnh hắn. Hắn chậm rãi đi lên bên trên, áo giáp mài vào nhau phát ra tiếng kim loại ken két.

Tiêu Sùng bước lên trước một bước, đặt tay lên trường kiếm bên hông.

“Sùng Nhi.” Minh Đức Đế gọi một tiếng.

Tiêu Sùng lắc đầu một cái, quay sang phía Tiêu Lăng Trần: “Đi tới đó thôi.”

Tiêu Lăng Trần lại thật sự dừng bước, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sùng:

“Sùng hoàng huynh, người nhìn được rồi.”

“Chẳng qua không ngờ, sau khi mắt sáng lại thấy người khởi binh phản loạn.”

Tiêu Lăng Trần xoay người nhìn về phía xa: “Ta không khởi binh phản loạn, ta chỉ trở về nhà của mình.”

Trong cửa cung xa xa, lại có một đội nhân mã đi vào. Bọn họ cưỡi ngựa trắng, mặc giáp trắng, trán đeo vải trắng. Bắc Ly chỉ có một nhánh quân có trang phục như vậy.

Vương quân thủ lĩnh.

Chương 376: Hoàng tộc họ Tiêu ta

Vương quân thủ lĩnh phần lớn là những binh sĩ thân cận nhất với tiên hoàng, sau khi tiên hoàng qua đời lại tiếp tục thủ lĩnh tận trung. Cho nên trong quân đội Bắc Ly, họ luôn được mọi người tôn kính. Còn đi trước dẫn vương quân thủ lĩnh tiến vào, là ba người đã lâu không lộ diện.

Ngũ Đại Tổng Quản tiền nhiệm, tổng quản chưởng ấn Trọc Tâm công công, tổng quản chưởng kiếm Trọc Sâm công công và tổng quản chưởng sách Trọc Lạc công công. Bọn họ mặc măng bào bằng gấm ngày trước, thúc ngựa đi đầu, trực tiếp xuyên qua Lang Gia quân và cấm quân chạy thẳng tới Bình Thanh điện mà không bị ai ngăn cản.

Tiêu Vũ cười một tiếng, hạ giọng trầm trầm: “Đến màn cuối rồi.”

“Ba người các người.” Tiêu Sùng ẩn trường kiếm bên hông cau mày nhìn bọn họ: “Tới đây có chuyện gì?”

“Trọng tổ triều cương.” Trọc Tâm công công ghìm cương ngựa đứng lại, cao giọng nói.

“Hôm nay đúng là không yên ổn.” Tiêu Sắt thở dài rút thanh Vô Cực côn ra đi tới bên cạnh Tiêu Sùng: “Mấy kẻ sắp xuống lỗ rồi còn không chịu an phận.”

Ba người Trọc Tâm công công lập tức xoay người xuống ngựa. Trọc Tâm lấy từ trong tay áo ra cuộn sách Long Phong, giơ lên cao: “Ta có cuộn sách Long Phong trên tay, tiên hoàng đích thân viết.”

Minh Đức Đế ho nhẹ một tiếng, lắc đầu một cái, thần sắc dừng dừng.

Thế nhưng những lời này đối với những người khác lại chẳng khác nào sét đánh bên tai. Trước cửa cung, toàn quân yên lặng, ngay cả Lê Trường Thanh đang trọng thương ngã quỵ trên mặt đất cũng trợn tròn hai mắt nhìn cuộn sách Long Phong trong tay Trọc Tâm công công. Năm xưa Thái An Đế lưu lại hai cuộn sách Long Phong, đúng là có một cuộn không rõ tung tích. Không ngờ lại nằm trong tay Trọc Tâm công công.

Trọc Tâm công công nhanh chóng bước lên bậc thang, tay nâng cao cuộn sách Long Phong. “Cuộn sách Long Phong của tiên hoàng đang ở đây, còn không mau quỳ xuống.”

“Quỳ!” Diệp Khiếu Ứng gầm lên một tiếng.

Lang Gia quân đồng loạt quỳ xuống.

Vương quân thủ lĩnh cũng quỳ xuống.

Cấm quân và Hồ Bí lang lại do dự đứng yên tại chỗ, không ai biết nên làm gì.

“Cầm một cuộn sách niêm phong mà muốn ta quỳ ư?” Lan Nguyệt Hầu cười lạnh nói: “Trọc Tâm công công, người kém xa sư huynh của người.”

“Trong cuộn sách Long Phong của tiên hoàng viết tên Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong, Minh Đức Đế - Tiêu Nhược Căn nỗ lực đoạt vị, năm xưa cưỡng ép Lang Gia Vương xé bỏ cuộn sách Long Phong, cuối cùng leo lên ngôi vị hoàng đế. Ngũ Đại Tổng Quân chúng ta tuân theo

hoàng lệnh, bao năm qua nhịn nhục, cuối cùng tìm được cuộn sách Long Phong này; trọng tổ triều cương, chấn chỉnh đại thống của hoàng tộc họ

Tiêu, nghênh đón con trai Lang Gia Vương là Tiêu Lăng Trần trở về Thiên Khải, phế Minh Đức Đế, lập tân hoàng!” Trọc Tâm bị Tiêu Sùng và Tiêu Sắt chặn đường bèn dừng bước cao giọng hô.

“Tên hoạn quan khốn kiếp, người đang nói bậy bạ gì đó. Năm đó Lang Gia Vương thúc chính miệng nói tên phụ hoàng của ta ngay trước mặt mọi người, có chỗ nào bức bách. Nếu thật sự là bức bách, vì sao năm xưa Ngũ

Đại Tổng Quản các người lại ngồi yên không chịu hành động?” Tiêu Sùng cả giận nói.

Minh Đức Đế nhẹ giọng gọi: “Sùng Nhi đừng vội, để hần nói tiếp đi.”

“Hôm nay cuộn sách Long Phong đang ở đây, trên đó có ấn ngọc tử, tiên hoàng đích thân viết, há lại là giả?” Trọc Tâm nghiêm mặt nói: “Ngũ Đại Tổng Quản chúng ta nhận long ân của tiên hoàng, hôm nay phải vạch trần cho thiên hạ cùng thấy.”

“Phòng bị!” Diệp Khiếu Ứng như đáp lại lời Trọc Tâm, cao giọng quát một tiếng.

Lang Gia quân lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị như lúc nào cũng có thể ra tay huyết tẩy hoàng cung.

Có thể thuận lý thành chương kế nhiệm đại thống

Cũng có thể máu chảy thành sông thay đổi triều đại.

Có lẽ người khác sẽ để ý tới khác biệt trong chuyện này nhưng Diệp Khiếu Ứng thì không. Chỉ cần bên trên có chút gì đó khác thường, hần sẽ mang binh tiến vào, quét sạch tất cả chướng ngại.

“Công công.” Một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên.

Trọc Tâm công công quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Lăng Trần đang đứng cách đó không xa. Vị Lang Gia Vương hiện tại có vóc dáng giống Tiêu

Nhược Phong tới tám phần, cũng là đại thống chân chính trong miệng hần.

Hắn vội vàng cúi người hành lễ: “Lang Gia Vương điện hạ.”

“Công công tới đây là để giúp ta lên ngôi đại bảo à?” Tiêu Lăng Trần hỏi.

“Đúng vậy.” Trọc Tâm công công ngẩng đầu lên. “Cuộn sách Long Phong đang ở đây, xin Lang Gia Vương điện hạ đích thân tuyên bố ai mới thật là đại thống của họ Tiêu, chủ nhân chân chính của Bắc Ly.”

Tiêu Lăng Trần gật đầu quay lại nhìn mọi người: “Chư quân có muốn ta mở cuộn sách này không?”

“Xin Lang Gia Vương điện hạ đích thân mở cuộn sách Long Phong!” Các tướng sĩ hô to.

“Chư quân có nguyện giúp ta leo lên lên hoàng vị, xưng đế Bắc Ly?” Tiêu Lăng Trần lại hỏi.

“Xin Lang Gia Vương điện hạ lập tức kế vị! Xưng đế Bắc Ly!” Các tướng sĩ

lại hô to.

“Các tướng sĩ, các người nguyện theo hoàng kỳ của Bắc Ly hay theo quân kỳ của Lang Gia quân ta?” Tiêu Lăng Trần lại hỏi lần ba.

Lần này không có tiếng hô nào đáp lại, bởi vì các tướng sĩ đều đang do dự, thậm chí bọn họ không hiểu suy nghĩ trong lòng Tiêu Lăng Trần rốt cuộc ra sao.

Tiết Đoạn Vân lặng lẽ lấy trường thương ở phía sau ra.

Tiêu Lăng Trần xoay người, nhìn Trọc Tâm công công: “Ba vị công công có đồng ý để Lăng Trần mở ra tại đây không?”

“Kính mời vương gia.” Trọc Tâm công công cao giọng nói.

Chỉ cần Tiêu Lăng Trần cầm lấy cuộn sách Long Phong, chỉ cần hắn đọc tên cha hắn, như vậy chuyện hôm nay không còn đường xoay chuyển. Tiêu Lăng Trần sẽ kế thừa đại thống, còn bọn họ cũng thoát thân khỏi hoàng lăng kia nhờ vào công lao lần này và hứa hẹn với Diệp Khiếu Ưng,.

“Kính mời vương gia!” Hai vị công công Trọc Sâm và Trọc Lạc đồng thời quỳ xuống đất.

Rốt cuộc, Tiêu Lăng Trần chậm rãi đi về phía trước.

Tiêu Sùng đã chuẩn bị rút kiếm, Nhất Nộ Bạt Kiếm của hắn học được từ

Nộ Kiếm Tiên, hắn có lòng tin khi mình không cố kỵ tính mạng xuất kiếm chém đứt cuộn sách Long Phong thành hai nửa. Nhưng ngay khi hắn đang chuẩn bị đứng dậy lại cảm thấy một luồng lực lượng cường đại truyền tới từ sau lưng, mạnh mẽ ép hắn xuống.

Có người đang ngăn cản hắn!

Nhưng luồng lực lượng kia quá mạnh mẽ, hắn thậm chí không thể rút kiếm nổi chứ đừng nói xoay người, cho nên không cách nào biết rốt cuộc lúc này ai đang ngăn cản hắn.

Tiêu Lăng Trần đi tới trước mặt Trọc Sâm công công, nhẹ nhàng cầm cuộn sách lên.

Ba lão tổng quản hé môi cười nhạt.

Minh Đức Đế rãi nhắm hai mắt lại.

Hai mắt Tiêu Vũ bừng sáng, hắn đang chờ chính thời khắc này, thời khắc thiên hạ thật sự hỗn loạn.

Lan Nguyệt Hầu đột nhiên đặt tay lên trường đao bên hông.

Cần Tuyên công công giơ tay lên, Cần Tiên công công như phát hiện ra điều gì, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tiêu Sắt vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt lúc bình thường, tựa như chẳng hề kinh ngạc cũng chẳng hề sợ hãi đối với mọi chuyện xảy ra trước mặt.

Tiêu Lăng Trần chậm rãi mở cuộn sách ra, đọc lướt qua rồi mỉm cười nhưng không mở miệng đọc lên, mà tiếp đó là một lần, hai lần, ba lần...

Xé tan cuộn sách đó thành từng mảnh.

Hết như phụ thân hắn đã làm trước cửa Bình Thanh điện năm xưa, trước mặt bao người, trước ánh mắt vạn phần kinh ngạc của tất cả, xé cuộn sách Long Phong thành từng mảnh nhỏ!

Hắn vứt cái lõi gỗ của cuộn sách xuống đất, chỉ vào Trọc Tâm công công gầm lên phẫn nộ, âm thanh vang vọng khắp cung điện: “Hoàng tộc họ Tiêu ta tung hoành giữa ngọn lửa chiến tranh suốt bốn mươi năm mới khai quốc, truyền đời đến nay đã một trăm hai mươi ba năm, vận nước hưng thịnh, vạn quốc quy bái. Đại thống của hoàng tộc họ Tiêu tahá lại để một tên hoạn quan như người chỉ định!”

Chương 377: Thiếu niên nên như vậy

Toàn bộ cung điện lập tức yên tĩnh.

Sắc mặt mỗi người đều đầy những ẩn ý.

Nhưng chỉ trong chớp mắt thoáng qua.

Khoảnh khắc kế tiếp, Trọc Tâm công công đột nhiên nhảy từ dưới đất lên xuất chưởng đánh về phía Tiêu Lăng Trần. Hắn không kịp suy nghĩ cẩn thận thâm ý trong lời nói của Tiêu Lăng Trần, nhưng có một điểm có thể xác nhận, chuyện này hoàn toàn không giống với kế hoạch của bọn họ?

Bây giờ, Tiêu Lăng Trần đã phá hủy cuộn sách Long Phong, căn bản không định kế vị!

“Phá!” Tiết Đoạn Vân gầm lên một tiếng, một mũi tên xé gió bắn ra, nhắm thẳng vào sau lưng Trọc Tâm công công. Nhưng tên đến chẳng kịp, huống chi hai vị tổng quản Trọc Sâm và Trọc Lạc đã đồng thời đánh về phía Tiêu Lăng Trần. Tiêu Lăng Trần cười lạnh một tiếng, vung tay lên, đã rút trường kiếm : “Nghịch thần, đáng chém!”

“Dừng tay!” Tiêu Sắt vội la lên, nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ngay cả hắn cũng không kịp chuẩn bị.

Một mình Tiêu Lăng Trần đương nhiên không địch nổi ba vị tổng quản tiền nhiệm.

Khi hắn bước từng bậc thang đi lên, còn có một hộ vệ. Một thanh trường côn vung ra từ tay gã hộ vệ, phối hợp với cây quạt xếp và mũi tên đánh về

phía ba vị tổng quản.

Cuối cùng một đòn hợp kích của ba người Trọc Tâm rơi vào khoảng không.

Hộ vệ kéo cổ áo của Tiêu Lăng Trần, nhanh chóng lui về phía sau ba trượng. Hắn tháo giáp che mặt ra, hất nhẹ đầu một cái, một mái tóc bạc xõa ra phía sau.

Bách Hiếu đường, Cơ Tuyết.

Tiêu Lăng Trần thở hỗn hển: “Đa tạ Cơ cô nương.”

Cơ Tuyết cầm côn chỉ ba lão thái giám: “Ba vị công công, các người đã không còn đường lui.”

Biến cố chợt đến rồi chợt đi.

Bây giờ những người trong điện, Minh Đức Đế mở mắt, thần sắc bình tĩnh.

Lan Nguyệt Hầu nhếch môi mỉm cười, tay đặt lên chuôi đao cũng đã buông. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau một cái, chuẩn bị ra tay chế ngự

ba lão thái giám. Tiêu Sùng vẫn cau mày không biết tiếp theo nên ứng phó ra sao. Tiêu Vũ hơi nhướn mày, mí mắt giật giật.

Cách Thiên Khải thành năm trăm dặm.

Thượng tướng quân Bắc Ly, Trình Lạc Anh dẫn theo quân đội của hãn chạy băng băng về phía trước. thượng quân của Bắc Ly được tôn là “phong quân”, nổi tiếng nhanh chóng như gió, thiên quân vạn mã phóng như điên như dại, mắt thấy tòa thành uy chấn thiên hạ đã ngay trước mặt.

Nhưng đội quân này lại đột nhiên dừng lại.

Trình Lạc Anh ngồi trong xe ngựa mở mắt, vén rèm xe lên: “Sao lại dừng?”

“Khởi bẩm tướng quân, trinh thám nói phía trước có quân đội.” Phó tướng đáp.

“Quân đội? Là hạ quân của Trần Khuy Đích đến hội hợp à? Đáng lẽ tốc độ

của hãn chậm hơn một chút mới đúng chứ.” Trình Lạc Anh cau mày.

“Không phải hạ quân của Trần Khuy Đích.” Một trinh thám mặc quần áo đen vội vội vàng vàng lao tới: “Là Vương Ly thiên quân thủ vệ Thiên Khải thành!”

“Vương Ly thiên quân?” Trình Lạc Anh cau mày: “Theo mưu tính của Xích Vương, đáng lẽ bây giờ bọn họ đã chạy tới Thiên Khải quyết chiến

với Lang Gia quân mới đúng. Để ta tới xem thử.” Trình Lạc Anh bước ra khỏi xe ngựa, tung người lên ngựa, chạy về phía trước đại quân.

Chỉ thấy trước mặt có tận hai vạn đại quân, ai nấy cưỡi ngựa tốt Dạ Bắc, mặc khôi giáp trường thương được Thiên Thiết thành tiến cống, người người dùng thiết giáp che mặt, sâm nghiêm mà uy vũ. Đây chính là Vương Ly thiên quân trực thuộc hoàng đế bệ hạ.

Cầm đầu là một bộ áo lực hết sức nổi bật, chính là con gái của Diệp Khiếu Ứng, Diệp Nhược Y.

“Chẳng lẽ Diệp Khiếu Ứng phát giác?” Trình Lạc Anh kinh ngạc, định thúc ngựa tới hỏi.

Lại thấy Diệp Nhược Y đột nhiên ngửa mặt lên trời cao giọng quát: “Chuẩn bị nổ!”

Sau lưng cô, mấy ngàn binh lính dùng nổ ngăm thẳng phía trước.

Vương Ly thiên quân, Thiên Cơ Nổ trận.

Trình Lạc Anh vội vàng ghì cương ngựa, hăn cách Diệp Nhược Y khá xa, chỉ có thể thấy thoáng thoáng một bóng người nhưng không cách nào nói chuyện, còn đối phương có vẻ không định nói chuyện với mình.

Nhưng với quân lực thượng quân của hăn, chỉ hai vạn Vương Ly thiên quân, cho dù trang bị có hoàn mỹ tới mức nào đi nữa, cho dù Thiên Cơ Nổ

trận khiến người ta đau đầu đến đâu đi nữa, quân của hăn vẫn có thể xé

tan họ thành thịt nát như gió cuốn mây tan. Song nếu làm vậy hăn sẽ tổn thất không ít binh lực. Hơn nữa hăn dùng danh nghĩa cứu giúp triều đình chạy tới Thiên Khải, nếu giết Vương Ly thiên quân, vậy hăn mới là quân phản loạn.

“Diệp Khiếu Ưng đúng là tên cáo già. Rốt cuộc hắn dùng cách gì mà điều được Vương Ly thiên quân tới.” Trình Lạc Anh tức giận mắng.

Phó quan hỏi: “Tiếp theo phải làm gì?”

“Chờ tin thôi.” Trình Lạc Anh quay đầu ngựa trở về.

Diệp Nhược Y thấy Trình Lạc Anh đã đi xa, khẽ cười một tiếng: “Chắc bây giờ Trình thúc thúc đang thầm mắng phụ thân ta. Nhưng chắc hẳn cũng không ngờ thật ra mình đã mắng sai người. Có lúc đi theo một người quá lợi hại, mưu sĩ ta đây lại thành ra dư thừa. Bàn cờ này đánh rất lớn, nhưng ai là người chơi cờ còn chưa có kết quả đâu!”

Thiên Khải thành.

Trong hoàng cung, trước Bình Thanh điện.

Lại có một người xuyên qua Lang Gia quân hạ xuống trước mặt mọi người

- tổng quản chương kiếm, Cẩn uy.

“Cẩn Ngôn đâu?” Trọc Tâm công công hỏi.

“Chạy rồi!” Cẩn Uy công công lạnh nhạt nói.

Cẩn Tiên công công kinh ngạc bước lên hỏi: “Cẩn Uy, người đang làm gì?”

Người điên rồi à?”

“Tâm nguyện của sư phụ năm xưa. Người quên, Cẩn Uy lại không quên.”

Cẩn Uy chậm rãi rút Uyên Nhân kiếm ra, chỉ thẳng vào Tiêu Lăng Trần.

“Chỉ không ngờ cuối cùng chúng ta lại nương nhờ một tên rác rưởi.”

Tiêu Lăng Trần cười lạnh một tiếng: “Rác rưởi? Năm xưa các người vì lợi ích riêng của mình, lợi dụng quân uy và lòng dân của phụ soái ta, đẩy người về phía ngôi vị hoàng đế, khiến cho vua tôi bất hòa, triều đình loạn

lạc. Cuối cùng phụ soái của ta tự vẫn vì đại nghĩa, người còn muốn ta giúp người giờ lại trò cũ à?”

“Trên cuộn sách vốn viết tên Lang Gia Vương, hẳn nên làm hoàng đế.”

Cần Uy công công trầm giọng nói.

“Nực cười, chỉ nghe nói có người muốn làm hoàng đế, chưa từng nghe có người nhất định phải làm hoàng đế. Phụ soái của ta không thích vị trí đó nên người không làm, người làm gì được nào? Ta cũng không làm đấy, người làm gì được nào?” Tiêu Lăng Trần bước lên trước: “Mấy tên thái giám còn muốn khuấy động phong vân tới mức nào? Ta tới Thiên Khải chỉ

là để giết người, Trọc Thanh đã chết, đám người các người cũng nên chết đi!”

“Tướng quân, chúng ta làm gì đây?” Thiên phu trưởng của Diệp Tự doanh thúc ngựa đi tới bên cạnh Diệp Khiếu Ứng.

Diệp Khiếu Ứng sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Thiên phu trưởng thấy vẻ mặt của hắn, không dám hỏi nhiều, chậm rãi lui xuống.

“Đại ca, Lăng Trần đã làm chuyện hắn muốn làm, cục diện bây giờ rối như

tơ vò. Tiếp theo chúng ta nên ứng phó ra sao?” Vương Phách Xuyên hạ giọng hỏi Tiết Đoạn Vân.

Tiểu Trảm Giang quay đầu sang nhìn Diệp Khiếu Ứng, hạ giọng nói: “Sắc mặt của Kim Giáp tướng quân đang rất khó coi, nếu lát nữa hấn nổi giận e rằng sẽ là kết cục không tốt. Thật sự không được thì cứu Lăng Trần ra rồi bỏ chạy, cùng lắm thì lại phiêu bạt trên biển.”

Tiết Đoạn Vân thở dài: “Chẳng có cách nào, im lặng xem tình hình thôi. Có nghĩ nhiều hơn nữa cuối cùng cũng chẳng tránh được chuyện rút đao đánh một trận.”

Tiểu Trảm Giang gãi đầu một cái: “Đi theo hai vị vương gia, vì sao cả hai đều... giảng đạo lý như vậy?”

Chương 378: Trận chiến không thể tránh khỏi Trước Bình Thanh điện, một bên là Minh Đức Đế Tiêu Nhược Căn, Kim Y

Lan Nguyệt Hầu, Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, Bạch Vương Tiêu Sùng, Xích Vương Tiêu Vũ, Lang Gia Vương Tiêu Lăng Trần, đại tổng quản Căn Tuyên, tổng quản chưởng hương Căn Tiên, truyền nhân Tâm kiếm Lôi Vô Kiệt, đường chủ Bách Hiếu đường Cơ Tuyết, người thân bí áo đen đi theo Tiêu Vũ.

Còn một bên là ba vị công công trong số Ngũ Đại Tổng Quản tiền nhiệm, Trọc Tâm, Trọc Sâm, và Trọc Lạc, cùng với Căn Uy. Bởi vì Tiêu Lăng Trần đột nhiên xé bỏ cuộn sách, chửi mắng bọn họ mà tạo thành hai phe đối lập.

Nhưng thực lực chân chính lại là ở dưới Bình Thanh điện.

Thiên quân vạn mã của Lang Gia quân.

Nhưng Diệp Khiếu Ứng vẫn không nói gì, tuổi tác Tiêu Lăng Trần còn nhỏ, mấy ngày nay tuy được các tướng sĩ ủng hộ nhưng dù sao cũng là nhờ

vinh quang công công Tiêu Nhược Phong. Dẫu sao thống lĩnh chân chính của Lang Gia quân vẫn là vị tướng quân giáp vàng với uy danh cực

lớn trong quân ngũ này. Nhưng sắc mặt hắn vẫn âm trầm, không chút tình cảm.

Vương quân thủ lắng lại do dự, nhưng bọn họ đến phần nhiều là đại biểu cho hoàng quyền, chiến lược chân chính của họ thì chỉ cần Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt - một thanh kiếm và một cây côn đã đủ giết bọn họ không còn manh giáp.

Trọc Tâm thở dài: “Kém có một chiêu mà thua cả bàn cờ.”

“Đặt cược lên người ta, vốn chính là sai lầm.” Tiêu Lăng Trần ngạo nghễ nói: “Suy nghĩ trong lòng của hoàng tộc họ Tiêu ta, nào phải thứ người tùy ý suy đoán?”

“Ta tên Trọc Tâm nhưng lại không nhìn thấu tâm can kẻ khác, là sai lầm của ta.” Trọc Tâm ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng Trần. “Nhưng dù thế nào, tới cuối cùng vẫn phải đánh một trận.”

“Người không có cơ hội.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

“Cơ hội, dẫu sao cũng phải thử mới biết được. Ta đã rất già, già tới mức có thể thấy cái chết của mình, nhưng ta không muốn chết trong hoàng lăng như vậy.” Giọng nói già nua của Trọc Tâm bỗng trở nên sáng sủa, hắc đột nhiên quát lớn: “Giết Minh Đức Đế!”

Cần Uy là người đầu tiên rút kiếm, xông thẳng về phía Minh Đức Đế.

Cần Tiên cũng rút kiếm của hắn ra, trên thân kiếm sương khí lẫm liệt, khi những người khác còn chưa kịp phản ứng lại đã tiến tới đón đầu Uyên Nhân kiếm của Cần Uy.

Trong Ngũ Đại Tổng Quản, hai người bọn họ đều dùng kiếm, một người là tổng quản chưởng kiếm, dùng kiếm làm tên; một người khác từng là Phong Tuyết kiếm danh chấn giang hồ. Chuyện suy đoán xem trong hai người kiếm thuật của ai lợi hại hơn vẫn luôn là đề tài được mọi người trong Thiên Khải thành ưa chuộng.

Còn hôm nay, cuối cùng vấn đề này cũng sắp nghênh đón đáp án.

“Cẩn Uy, cần gì phải vậy.” Cẩn Tiên công công lắc đầu nói.

“Tự Tại có công xiềng, Tiêu Dao mặc ta đi. Nếu có thể, ai lại thích công xiềng kia chứ.” Cẩn Uy công công giơ tay gạt nhẹ lên thân kiếm, toàn bộ phù triện trên kiếm rơi xuống đất.

Thanh kiếm bầu bạn với hoàng đế khai quốc của Bắc Ly, tung hoành sát phạt nơi sa trường, rốt cuộc cũng cởi hết cấm chế. Oan hồn lệ khí trên kiếm đã không thể đè ép.

Ánh mắt Cẩn Uy đầy vẻ hung dữ, tổng quản chương kiếm được tôn là có thể dùng sức Tự Tại đoạt mạng Tiêu Dao, rốt cuộc dưới một kiếm này đã lên tới Tiêu Dao Thiên Cảnh.

Cùng đường mạt lộ, nhưng không công xiềng!

Một kiếm đầy sương lạnh của Cẩn Tiên công công có thể ép được luồng lệ

khí đó xuống không?

Còn bên kia, ba vị công công cùng tung người nhảy lên, nhưng lại nhắm vào Tiêu Lăng Trần.

Đây mới là mục tiêu thực sự của bọn họ.

Phía trước Minh Đức Đế có hai trong Ngũ Đại Tổng Quản, một vị Lan Nguyệt Hầu, ba vị vương gia thân mang tuyệt kỹ, truyền nhân Tâm kiếm Lô Vô Kiệt, còn có người áo đen thần bí. Bọn họ muốn phá vòng vây? Gần như không thể.

Còn giờ khắc này, chỉ có một mình Cơ Tuyết ngăn bên cạnh Tiêu Lăng Trần.

Ba vị công công cùng vung phất trần trong tay, phất trần lập tức dừng đứng, như tiếng chim kêu khi bay lượn.

Sát khí ngất trời!

Tiêu Vũ ở bên cạnh quan chiến sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, cho dù trên người đại gia trưởng Âm Hà Tô Xương Hà cũng không có sát khí đáng sợ đến vậy. Ba vị công công lặng lẽ ở trong hoàng lăng nhiều năm, quả nhiên công phu đã sớm đạt tới cảnh giới thượng tầng trong Tiêu Dao Thiên Cảnh.

Cơ Tuyết cắn răng, nhắc Vân Khởi côn trong tay, lại thấy có một cây côn xuất hiện sau lưng cô, gần như nâng lên cùng lúc với cô. Tiêu Sắt đã nhận ra dự định của ba vị lão tổng quản này từ sớm, nhanh chóng lao tới bên cạnh Tiêu Lăng Trần. Đương nhiên, cùng lao lên với hắn còn một bộ áo đỏ.

Tâm kiếm.

“Ngàn vạn!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng.

Tiêu Lăng Trần bất đắc dĩ thở dài: “Vì sao các người không tin ta cũng là cao thủ, lại vội vàng tới bảo vệ ta như vậy?”

“Đừng nói đùa nữa.” Tiêu Sắt quát khế một tiếng: “Bọn họ có thể giết chúng ta thật đấy.”

Phất trần của Trọc Tâm công công cuốn lấy Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt, lập tức đè ép ngàn vạn ánh kiếm xuống. Phất trần của Trọc Sâm công công và Trọc Lạc công công chia ra cuốn lấy trường côn của Tiêu Sắt và Cơ Tuyết.

“Tâm niệm vô cực, phá pháp vạn thiên.” Trọc Tâm công công đột nhiên giờ

một ngón tay về phía Tiêu Lăng Trần.

Chỉ pháp này có tên, tên là Phá Khung.

Đây là chỉ pháp nổi tiếng của nội cung Bắc Ly, chỉ có điều người tu luyện nếu không có năm mươi năm không lực căn bản không phát huy được uy lực của nó. Nhưng nếu có thể phát huy được uy lực của nó, như vậy chỉ

pháp này cũng như tên, nhất chỉ phá thiên.

Tiêu Lăng Trần trợn tròn hai mắt, giơ tay xuất chưởng, muốn ngăn cản một chỉ đó.

Nhưng chỉ có Tiêu Sắt biết, võ công của Tiêu Lăng Trần thật ra không quá tốt. Từ nhỏ hắn đã am hiểu công phu bắn cung cưỡi ngựa trong quân ngũ, còn khi tỷ thí với cao thủ tuyệt thế thì hắn vốn không phải đối thủ. Tiêu Sắt lập tức ra quyết định, hắn vứt bỏ Vô Cực côn của mình, lắc người một cái, ngăn trước mặt Tiêu Lăng Trần.

Đã trúng thẳng một chỉ Phá Khung này.

Hắn lập tức cảm thấy một vị tanh ngọt dâng lên trong cổ họng.

“Cẩn Tuyên, đi!” Minh Đức Đế quát khế.

Cẩn Tuyên lại lắc đầu: “Nhưng thưa bệ hạ, bọn chúng có thể quay sang đối phó với ngài bất cứ lúc nào.”

“Để ta.” Tiêu Sùng đột nhiên nhảy tới, Nhất Nộ Bạt Kiếm.

Bên kia, Cẩn Uy công công và Cẩn Tiên công công đã đánh từ trong Bình Thanh điện ra tới ngoài điện, lúc này trận độ kiếm đã hạ xuống trên tường hoàng cung.

Hai người cầm kiếm hạ xuống đất.

Kiếm của Cẩn Tiên công công đã gãy rơi xuống đất, ngón tay hắn còn mang một luồng khí lạnh nhàn nhạt. Cẩn Uy công công lại cầm kiếm vào

vỏ, lạnh nhạt nói: “Nếu xét theo kiếm pháp, người thật sự hơn ta.”

Cần Tiên công công nôn ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, gần như không đứng nổi.

Thế nhưng trước ngực Cần Uy công công, một vết máu dần dần lan ra.

Thần sắc của hắn hoàn toàn không có vẻ đau đớn. “Rốt cuộc trước lúc chết cũng có thể đánh một trận toàn lực, đây là may mắn của ta. Có thể chết trên tay người, ta không nuối tiếc.”

“Vì sao?” Cuối cùng Cần Tiên công công chỉ khó nhọc nói ra hai chữ.

Cần Uy công công thở dài: “Nếu như không có sư phụ, ta đã chết từ hồi hồi năm tuổi rồi. Ta muốn làm chút chuyện cho người.”

Cần Tiên công công lắc đầu một cái, không nói gì thêm.

Cần Uy công công chống kiếm xuống đất, miễn cưỡng giữ cho mình đứng thẳng. “Có một việc, trước khi chết ta phải nói cho người.”

“Việc gì?”

“Người giết chết Cần Ngọc, không phải ta, cũng không phải Cần Ngôn.

Chúng ta không có năng lực như vậy.” Nói xong câu cuối cùng này, cuối cùng Cần Uy cũng nhắm hai mắt lại.

Chương 379: Quỳ gối cầu lui binh

Chỉ cần Tiêu Lăng Trần chết đi, như vậy Lang Gia quân phía sau chắc chắn sẽ đại loạn. Đến lúc đó không ai có thể ngăn cản lửa giận của bọn họ, bọn họ sẽ không hề do dự san bằng Bình Thanh điện. Khi ấy, với năng lực của bọn họ, muốn trốn ra trong tình thế hỗn loạn đó cũng không phải không thể.

Đây là suy nghĩ của ba vị thái giám lúc này.

Thế nhưng thời khắc cuối cùng Tiêu Sắt ngăn cản trước mặt Tiêu Lăng Trần, hắn cũng giơ một ngón tay.

Có rất nhiều chỉ pháp nổi danh thiên hạ, tỷ như Phá Khung chỉ của ba lão thái giám này, tỷ như Kinh Thần chỉ của Lôi gia bảo, tỷ như Nhất Chỉ Tam Đạn của Đoàn gia trang. Nhưng Tiêu Sắt chưa từng học bất cứ môn chỉ

pháp nào.

Bởi vì thứ hắn dùng không phải là chỉ pháp mà là côn pháp.

Dùng ngón tay làm côn.

Vẫn là Vô Cực đó!

Tiêu Sắt bị chấn lui ba bước.

Trọc Tâm cũng bị chấn lui ba bước, Vô Cực côn bay ra từ phất trần của hắn, Tiêu Sùng xông tới, trường kiếm khều một cái đã hất Vô Cực côn về

tay Tiêu Sắt. Hắn lại tung người lao tới trước mặt ba vị công công, xuất kiếm chém xuống. Toàn bộ động tác nối liền một mạch!

“Phá!” Trọc Tâm công công giậm mạnh, đạp tan phiến đá dưới chân, phất trần quét qua, ngăn Nộ Kiếm của Tiêu Sùng.

Tiêu Sắt cầm lại côn, cũng lao ngay về phía trước.

Hai vị hoàng tử tuyệt thế nhất của hoàng tộc họ Tiêu lần đầu tiên hợp lực xuất thủ.

Còn Cơ Tuyết và Lôi Vô Kiệt cũng thoát khỏi áp chế của Trọc Sâm và Trọc Lạc, Vân Khởi côn và Tâm kiếm giao đấu với hai thanh phất trần bất phân cao thấp.

Nếu xét theo công lực thâm hậu, hai vị công công mạnh hơn bọn họ.

Nhưng giờ khắc này khí thế của Cơ Tuyết và Lôi Vô Kiệt càng lúc càng mạnh, còn hai lão thái giám lại chỉ thấy tử ý của mình.

Tử ý là một loại mùi vị, những người già thường ngửi được một mùi đặc biệt trên người mình, đó là mùi như tử thi thối rữa. Bọn họ rất ghét mùi đó, thậm chí cưỡng ép áp chế cái mùi này, nhưng giờ khắc này, tử ý của họ lại cực kỳ nồng nặc.

Không còn hy vọng, đó là suy nghĩ cuối cùng của bọn họ.

“Cho dù chết, các người cũng phải chết cùng ta!” Trọc Tâm công công đột nhiên hét lớn, giơ cánh tay gầy quắt ra đánh về phía Tiêu Sắt.

Ánh lạnh lóe lên, một thanh Cuồng Dao đã rời vỏ, cuối cùng Lan Nguyệt Hầu cũng hành động.

Tiêu Vũ nhướn mày, giơ nhẹ tay lên. Thân hình người áo đen bên cạnh hẫch chột lóe lên.

Lan Nguyệt Hầu thu hồi trường đao, cái đầu của Trọc Sâm rơi lông lốc dưới đất.

Tiêu Sắt đâm một côn, trực tiếp xuyên thủng ngực Trọc Tâm.

Còn người áo đen lại xuất chiêu, đánh cho Trọc Lạc định tập kích Minh Đức Đế nát bầy hết xương cốt toàn thân, bay thẳng ra ngoài như con diều đứt dây.

Cuối cùng Ba vị tổng quản tiền nhiệm chết sạch trước Bình Thanh điện.

Nhưng trận phản loạn này còn xa mới kết thúc.

Sau một đợt sóng lắng xuống, lại là một làn tĩnh mịch khiến người ta không cách nào nín nhịn.

Mọi người quay đầu nhìn sang phía Tiêu Lăng Trần, Tiêu Lăng Trần chỉ

mỉm cười với Tiêu Sắt: “Không yên tâm về huynh đệ của ngươi à? Còn cố

tình phái một cô nương xinh đẹp như vậy tới khuyên ta?”

“Bên cạnh ngươi có quá nhiều người, ta sợ ngươi sẽ dao động.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

Tiêu Lăng Trần lắc đầu một cái: “Đáng ra sẽ dao động, nhưng có cô nương xinh đẹp như vậy tới, có muốn dao động cũng chẳng nổi.”

Một thanh trường côn lập tức nâng lên, Cơ Tuyết lạnh lùng nói: “Nếu không phải giữ ngươi lại còn có tác dụng, riêng cái mồm này của ngươi đã đủ cho ta làm thịt giữa đường rồi.”

“Ta có tác dụng á?” Tiêu Lăng Trần cười khở một tiếng: “Nếu ta có tác dụng, sao những người bên dưới còn rút đao ra?”

Hắn đang nói tới Lang Gia quân bên dưới.

Ba lão thái giám là người mưu tính tất cả mọi chuyện, nhưng bây giờ người quyết định kết cục của ván cờ này đã không phải bọn họ mà là Lang Gia quân bên dưới, là người thật sự nắm giữ Lang Gia quân, Diệp Khiếu Ứng.

Diệp Khiếu Ứng vẫn không nói một lời, khi Tiêu Lăng Trần lên trên điện, hắn không nói gì. Khi Tiêu Lăng Trần xé bỏ cuộn sách Long Phong, hắn cũng không nói gì. Bây giờ, Tiêu Lăng Trần và Tiêu Sắt giết chết ba trong Ngũ Đại Tổng Quản tiền nhiệm, hắn có tiếp tục giữ im lặng không?

Diệp Khiếu Ứng đột nhiên ngửa đầu lên trời, hét một hồi dài.

Tiếng gầm đó như tiếng ưng kêu, sắc bén mà đầy đe dọa, rất nhiều binh sĩ

không nhận được che kín lỗ tai. Nghe nói rất nhiều năm trước, khi còn trẻ

Diệp Khiếu Ứng cũng thích hét dài như vậy, nhiều lính địch nhất gan nghe tiếng hét dài của hắn thậm chí chân đứng không vững.

Nhưng trong tiếng hét dài này lại có quá nhiều phần nộ và không cam lòng. Phần nộ và không cam lòng vì bị người mình tin tưởng nhất phản bội. Hắn đem tất cả hy vọng ký thác lên người Tiêu Lăng Trần. Khác với đám người Trọc Tâm, hắn không ký thác dã tâm mà là không cam lòng của Lang Gia quân năm xưa!

“Thảm rồi, chọc cho hắn phát điên rồi...” Tiêu Lăng Trần lẩm bẩm.

Tiêu Sát trầm giọng nói: “Với tính cách của Diệp Khiếu Ứng, có lẽ hắn sẽ

thật sự dẫn quân xung phong.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên nói: “Nhưng Lang Gia quân không phải quân đội của Diệp Khiếu Ứng.”

Tiêu Lăng Trần nhún vai: “E rằng cũng không phải của ta.”

Tiêu Sát gật đầu một cái: “Nhưng là của đời trước chúng ta.”

Tiêu Sùng cau mày: “Với năng lực của chúng ta liệu giết được bao nhiêu người? Thật sự không được thì chúng ta lui về Thiên Kiếm các.”

“Sư phụ người Nộ Kiếm Tiên một kiếm ép lui một vạn đại quân Nam Quyết, tạo thành một thần thoại. Đám người chúng ta không quyết đoán như sư phụ người, huống chi chúng ta đang đối mặt với hai mươi vạn đại quân, khéo chưa giết được bao nhiêu chúng ta đã bị đập thành thịt nát rồi.”

Tiêu Sát lắc đầu nói.

“Chúng ta ngăn hắn lại, người dẫn phụ hoàng đi trước.” Tiêu Sùng nói.

Tiêu Sắt cười lạnh một tiếng: “Đi?”

Vừa lúc đó, Lôi Vô Kiệt đột nhiên bước từng bước xuống bậc thang, đi tới trước thiên quân vạn mã, cầm thanh trường kiếm trong tay xuống sân nhà.

Hắn ngẩng đầu lên, áo đỏ phất phới trong gió.

Một người một kiếm, cản ngoài cửa cung?

Hắn dừng lại một chút, đột nhiên cao giọng quát: “Con trai của Trụ Quốc đại tướng quân trong Bát Trụ Quốc Bắc Ly ngày trước, Lang Gia quân Ngân Y Hầu, Lôi Mộng Sát. Ta, Lôi Vô Kiệt, cầu toàn quân lui binh!”

Trụ Quốc đại tướng quân Lôi Mộng Sát, từng là nhân vật thần thoại trong quân ngũ Bắc Ly.

Tiêu Lăng Trần cũng tung người nhảy lên, lao ra khỏi từ Bình Thanh điện, cầm Huyết Long thương trong tay xuống đất. Bộ giáp đỏ tươi sánh vai với tấm áo đỏ của Lôi Vô Kiệt: “Con trai của đại đô hộ Bắc Ly ngày trước, thống soái Lang Gia quân, Tiêu Nhược Phong. Ta Lang Gia Vương Tiêu Lăng Trần, cầu toàn quân lui binh!”

Tiêu Sắt giơ Vô Cực côn đập nát một loạt bậc thang trước Bình Thanh điện.

Hắn ngẩng đầu lên cất cao giọng nói: “Con trai Minh Đức Đế, học trò quân sự của Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong. Vĩnh An Vương Tiêu Sắt. Cầu, toàn quân lui binh!”

Hai người có địa vị nhất trong Lang Gia quân ngày trước, Tiêu Nhược Phong và Lôi Mộng Sát. Bây giờ hai con trai và một học trò của hai người đang đứng trước mặt bọn họ, cầu Lang Gia quân lui binh.

Lý nào lại không lui?

“Nhưng bọn họ đều đã chết, đại đô hộ Bắc Ly, Lang Gia Ngân Y Hầu đều đã chết. Chỉ còn lại mình Kim Giáp tướng quân ta.” Cuối cùng Diệp Khiếu Ứng cũng mở miệng, hăn giơ tay rút song đao trên lưng.

Minh Đức Đế nhìn cảnh tượng trước mắt, thở dài não nề. Hăn trầm giọng nói: “Cần Tuyên.”

“Có Cần Tuyên.” Đại tổng quản Cần Tuyên cúi đầu nói.

"Tuyên chỉ."

Chương 380: Lui binh khỏi Thiên Khải

Đại tổng quản Cần Tuyên kinh ngạc: “Thánh chỉ ở đâu ạ?”

Minh Đức Đế lạnh nhạt nói: “Trẫm đọc, người tuyên.”

Cần Tuyên vội vàng cúi đầu: “Tuân lệnh.”

“Minh Đức Đế năm thứ mười sáu, án mưu phản của Lang Gia Vương.”

Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

“Minh Đức Đế năm thứ mười sáu, án mưu phản của Lang Gia Vương.”

Cần Tuyên nội công hùng hậu, cất cao giọng lặp lại. Mọi người ở đây không ai không nghe rõ, bọn họ đều ngẩng đầu lên nhìn Minh Đức Đế, không đoán nổi thời khắc này hăn định nói gì tiếp.

“Do trẫm phán đoán sai.” Minh Đức Đế nói tiếp.

Người xung quanh đều kinh hãi, ngay cả Lan Nguyệt Hầu cũng biến sắc:

“Hoàng huynh, người làm vậy là ban chiếu tự định tội.”

Quân thần sai chỗ, thiên tai khó lường, chính quyền nguy nan. Chỉ trong ba tình huống cực đoan này thì đế vương mới ban chiếu tự định tội, tự xét lại khuyết điểm để cảnh cáo thiên hạ. Nhưng khi ban chiếu tự định

tội phải cực kỳ thận trọng, bởi vì sai lầm của đế vương sẽ bị người sau ghi vào sử

sách không thiếu một chữ, cuối cùng lưu truyền thiên cổ. Từ khi Bắc Ly khai quốc tới giờ chưa từng có hoàng đế nào ban chiếu tự định tội.

“Độc.” Minh Đức Đế trầm giọng quát với Cẩn Tuyên đang sửng sốt.

Cẩn Tuyên không dám do dự nữa, tiếp tục đọc theo: “Do trăm phán đoán sai.”

Lang Gia quân xôn xao kinh hãi.

Diệp Khiếu Ứng buông đao xuống, cau mày.

“Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong vì dân vì nước, tận tâm tận lực, nhưng bị kẻ gian hãm hại. Hiện giờ kẻ gian đã đền tội, xóa tội án cũ, ban cho hãn tước hiệu ‘Đạt’, được vào Thái Miếu, hương hỏa mười năm không ngừng. Con trai Tiêu Lăng Trần kế thừa tước vị của cha, lập làm Lang Gia Vương, ban chức Tuyên Vũ tướng quân, có thể triệu tập lại binh sĩ cũ của

Lang Gia quân, nằm ngoài tam quân, trực thuộc đế vương. Trăm tin lời gièm pha, ngộ sát em trai, hối hận không thôi. Cứ ba ngày lại tới Thái Miếu thắp hương, đến chết mới thôi.”

Minh Đức Đế nói một câu, Cẩn Tuyên lại tuyên đọc một câu. Sau khi đọc xong chiếu chỉ luận tội này, Minh Đức Đế ho khan một tiếng, thân thể gầy gò lão đảo như muốn ngã, được Cẩn Tuyên đỡ lấy mới miễn cưỡng không đổ xuống.

Dưới điện, toàn bộ Lang Gia quân ngây dại. Bọn họ ngàn vạn lần không ngờ cuối cùng Minh Đức Đế lại ban chiếu tự định tội, hơn nữa lại giải tội cho Lang Gia Vương. Cho nên trong lòng họ chỉ còn một câu hỏi.

Trận chiến này, rốt cuộc là đánh nữa hay thôi?

Tiêu Lăng Trần xoay người, quỳ sụp xuống đất, cao giọng nói: “Thần, lĩnh chỉ!”

Chiếu chỉ tự định tội vốn là chiếu thư do bản thân ban cho người trong thiên hạ, có ai dám lĩnh chiếu thư như vậy?

Tiêu Lăng Trần lại đứng dậy nhìn sang phía Lang Gia quân, cao giọng nói:

“Phụ soái của ta, Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong, vì trừ loạn lạc trong nước nên tự bôi đen cầm tù bản thân. Trong đêm Thiên Khải thành loạn lạc là ta và phụ soái tự tay mưu tính. Phụ soái của ta mong nước nhà bình yên, từ bỏ vinh quang trên người, tự bôi đen bản thân cầm tù, tới pháp trường lại tự vẫn để bình định thiên hạ. Các người là binh lính theo sau ngựa của phụ soái ta, không lấy tướng quân làm gương, lại đẩy binh binh tạo phản đánh đến hoàng thành, âm mưu làm loạn thiên hạ, có xứng với ba chữ

Lang Gia quân không?”

Tiêu Sát ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Chẳng phải người dẫn bọn họ tới à?”

Tiêu Lăng Trần hạ giọng nói: “Nếu không làm vậy, mấy lão thái giám có tin tưởng ta không?”

Lôi Vô Kiệt cũng hạ giọng nói: “Đang lúc sinh tử tồn vong thế này mà các người còn tâm tư oán trách lẫn nhau à?”

Đương nhiên Lang Gia quân không nghe thấy mấy thì thầm oán hận đó, bọn họ chỉ nghe thấy chiếu thư tự định tội chưa từng thấy từ khi Bắc Ly khai quốc, cùng với tiếng quát lớn của Tiêu Lăng Trần.

Tam thần tướng ngày trước không hề do dự đứng bên cạnh tiểu vương gia Tiêu Lăng Trần của bọn họ, lệnh cho thủ hạ có thể khống chế binh mã nhường đường cho cấm quân. Nhưng đại quân chân chính vẫn trong khống chế của Diệp Khiếu Ứng.

Vị Kim Giáp tướng quân này hét dài một tiếng sau đó không phát ra bất cứ

âm thanh nào khác. Một lúc lâu sau hần mới quay đầu ngựa, chậm rãi đi về

phía cửa cung.

Đến tận lúc này hần mới ngửa mặt lên trời nói một câu: “Đại tướng quân à, sao ngài lại không muốn làm hoàng đế đến vậy?”

Đáng tiếc, hần nói rất nhỏ, những binh lý kia không dám lại gần hần, cuối cùng không ai nghe thấy câu này.

Đầu năm Minh Đức Đế thứ hai mươi hai, trận mưu phản kinh thiên được hậu thế gọi là ‘Lang Gia binh biến’ cuối cùng kết thúc bằng việc Kim Giáp tướng quân Diệp Khiếu Ứng dẫn quân rời khỏi Thiên Khải thành. Sau này sử sách ghi lại lời giải thích về sự kiện lần này là, ba vị lão tổng quản ngục tạo cuồn sách Long Phong, xúi giục bộ hạ cũ trong Lang Gia quân khởi binh tạo phản, tiếp đó Lang Gia quân được Lang Gia Vương Tiêu Lăng Trần dẫn dắt giết chết những kẻ phản bội, lấy công chuộc tội. Còn Minh Đức Đế rốt cuộc cũng chịu thừa nhận án mưu phản của Lang Gia Vương năm xưa là sai lầm, cũng ban chiếu thư tự định tội, khôi phục danh dự cho Lang Gia Vương, hơn nữa tự trừng phạt bản thân. Nhưng Tiêu Lăng Trần nhanh chóng hiểu ra sai lầm của Minh Đức Đế cũng có nguyên nhân. Năm xưa Tiêu Nhược Phong bị kẻ gian lợi dụng, cố ý làm rất nhiều chuyện tự

bôi đen ban thân. Đêm mà Thiên Khải thành đại loạn, cũng là do hần mưu tính.

Sách sử ghi lại kết cục là: Án mưu phản của Lang Gia Vương được rửa sạch, ba vị lão tổng quản Trọc Tâm Trọc Lạc Trọc Sâm và tổng quản chương kiếm Cần Uy bị diệt trừ tại chỗ. Tổng quản chương ấn Cần Ngôn không rõ tung tích. Tiêu Lăng Trần kế nhiệm tước vị Lang Gia Vương, chương quản Lang Gia quân. Trận phản loạn này có thanh thế cực lớn

nhưng cuối cùng tính ra số người chết trận chỉ có hơn trăm, đúng là một chuyện kỳ lạ.

Còn cuộn sách Long Phong thực ra là bản thật kia, bên trên viết tên ai, không còn người nào bàn luận nữa. Bất luận người khác nói ra sao, nó có hai cơ hội được công bố cho hậu thế nhưng đều bị hai đời Lang Gia Vương xé tan thành từng mảnh. Sau đó trong quán trà lưu truyền vài phiên bản, tỷ

như trên cuộn sách Long Phong viết tên Tiêu Nhược Phong, hẳn mới là đại thống chính thống, tỷ như trên đó thật ra không viết chữ nào, trước khi chết Thái An Đế vốn không kịp viết chữ lên đó. Nhưng những câu chuyện đó cuối cùng chỉ là lời đồn mà thôi.

Đương nhiên trong sách sử còn rất nhiều chuyện không nói rõ, khiến cho hậu thế không ngừng suy đoán. Tỷ như hai nhánh quân quan trọng khác của Bắc Ly lại chẳng chút động tĩnh nào trong lần phản loạn này. Tuy thực chất bọn họ ùn ùn kéo tới nhưng lại bị Vương Ly thiên quân vốn phải canh phòng Thiên Khải ngăn cản. Vương Ly thiên quân như đã sớm nhận được tin, xuất quân theo hướng bắc ngăn cản ở đó, không cho hai nhánh quân kia tiến thêm một bước. Dường như có một bàn tay vô hình thao túng mọi chuyện, khiến cho thế cục vốn hỗn loạn đột nhiên trở nên đơn giản sáng tỏ, còn bàn tay vô hình đó là ai, có lẽ bộ áo lực đó đại biểu cho điều gì. Mà một tháng sau, Diệp Khiếu Ứng đột nhiên cáo lão về quê, với tuổi tác của hắn mà cáo lão về quê đúng là quá sớm. Nhưng không ai đặt câu hỏi, dù sao đây cũng là kết cục tốt nhất.

Còn có, Tiêu Lăng Trần vào cung một lần, trò chuyện với Minh Đức Đế cả

đêm, không để người ngoài biết.

Đồng thời, Thiên Khải thành bắt đầu truy bắt dày đặc, ngoại trừ người mà Đại Lý tự phái ra, còn có người của Xích Vương Tiêu Vũ, Bạch Vương Tiêu Sùng, Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, Lang Gia Vương Tiêu Lăng Trần. Bọn họ

đều cho người đi tìm Căn Ngôn. Bởi vì trong tay hắn còn một cuộn sách đóng kín, trên đó viết vô số cái tên quyền quý. Không có những cái tên này thì Lang Gia quân chẳng thể bước vào Thiên Khải thành thuận lợi đến vậy.

Chương 381: Chiến tranh đã ngừng

Đại tướng quân phủ.

Diệp Khiếu Ứng ngồi trong thư phòng, trước mặt là con gái mà hắn yêu thương nhất Diệp Nhược Y. Lần này trong cơn mưa gió, bọn họ đứng về hai trận doanh bất đồng, nhưng người chiến thắng cuối cùng là Diệp Nhược Y.

“Phụ thân.” Diệp Nhược Y gọi nhỏ.

Diệp Khiếu Ứng xua tay ngắt lời cô: “Không cần nói gì, lần này ta thua trong tay lũ nhóc các con. Thật ra với tính khí của ta lúc đấy chỉ hận không thể san bằng cung đình, giết sạch bọn họ.”

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Phụ thân tuy dũng mãnh nhưng không tàn bạo.

Tiêu Sắt đã sớm nhìn thấu điểm này.”

“Đúng vậy, ta xem binh lực, hắn xem lòng người, cho nên hai mươi vạn đại quân bị mấy thằng nhóc vắt mũi chưa sạch thêm một cái chiếu thư tự định tội chẳng hiểu ra sao làm cho lui binh.” Giọng nói của Diệp Khiếu Ứng mang theo vẻ tức giận.

“Tiêu Sắt nói, lúc đó nếu phụ thân không muốn lui như vậy bây giờ trên Thiên Khải thành không phải cắm lá cờ Thần Điều Đại Phong của hoàng tộc họ Tiêu mà là quân kỳ của Diệp Tự doanh chúng ta.” Diệp Nhược Y lắc đầu nói.

“Đúng vậy, lúc ta cầm đao cũng đã suy nghĩ, chẳng lẽ giết hết những người họ Tiêu này, sau đó ta lên làm hoàng đế? Nhưng mà ta xông trận

giết người còn được, làm hoàng đế sao được?” Diệp Khiếu Ứng thở dài:

“Cho nên ta đành bỏ qua. Huống chi nếu năm xưa vương gia tự mình đi chịu chết, như vậy ta cũng chẳng có lý do mà thù hận.”

“Phụ thân...” Diệp Nhược Y cảm nhận được nỗi buồn trong giọng nói của Diệp Khiếu Ứng.

“Không sao, ta già rồi, các huynh đệ cùng nhau phấn đấu cũng chẳng còn trong tòa Thiên Khải thành này. Mấy năm nay vẫn luôn dựa vào cơn giận đó để chống đỡ, nay cũng chẳng còn.” Ánh mắt Diệp Khiếu Ứng ảm đạm dần: “Nhược Y, bệnh của con sao rồi?”

Diệp Nhược Y kinh ngạc: “Đã lâu rồi không phát bệnh. Con hỏi quốc sư, cao nhân trên tiên sơn lưu lại một luồng chân khí bảo vệ tâm mạch của con, ít nhất mười năm không vấn đề gì. Mười năm sau cao nhân tỉnh dậy khỏi giấc ngủ dài, lại tới tiên sơn một lần nữa.”

“Vậy thì tốt, mấy năm tới chắc con còn chưa muốn rời khỏi Thiên Khải, các bằng hữu của con đều ở đây. Con có muốn làm vương phi của tên Tiêu Sắt kia không?” Diệp Khiếu Ứng đột nhiên cười một tiếng.

“Con và Tiêu Sắt lớn lên bên nhau từ nhỏ, không có tình nhi nữ, phụ thân hiểu lắm rồi.” Diệp Nhược Y bất đắc dĩ nói.

“Vậy là thằng nhóc họ Lôi kia à? Hắn và Lôi đại ca rất khác biệt, Lôi đại ca rất biết cách lấy lòng nữ giới, không giống hắn, ngây ngây ngốc ngốc.”

Diệp Khiếu Ứng tiếp tục cười nói.

Diệp Nhược Y càng bất đắc dĩ: “Phụ thân, rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Ta đang suy nghĩ, nếu ta đi, ai sẽ chăm sóc cho con.” Diệp Khiếu Ứng đi ra cạnh cửa nhìn bầu trời.

“Phụ thân định đi đâu?” Diệp Nhược Y cau mày.

“Sau chuyện này, con nghĩ ta còn có thể ở lại trong triều ư? Minh Đức Đế

không giáng tội ta là vì hắn không dám, còn nếu ta không tự biết tội mà từ

quan, người phía dưới sẽ cho rằng ta còn muốn đánh một trận, dẫu sao cũng ngủ không yên giấc. Giúp ta nghĩ một tấu chương, cứ nói cáo lão về

quê. Cũng không cần gấp, chờ một tháng đi, để cho những hạng người bụng đầy ý xấu đó cả tháng này không ngủ yên được!” Diệp Khiếu Ứng cao giọng nói.

Diệp Nhược Y thở dài nói: “Phụ thân định tới Phụng Khê sơn?”

“Đúng vậy, mẫu thân con an táng ở đó.” Diệp Khiếu Ứng buồn bã nói:

“Bao năm vậy rồi, cũng nên tới bầu bạn với nàng.”

Quản gia từ ngoài cửa đi vào: “Tướng quân, hân... lại tới.”

Diệp Khiếu Ứng xua ống tay áo, xoay người: “Không gặp.”

Hắn có thể chấp nhận kết quả hiện tại, nhưng không có nghĩa là hắn tán thành quyết định này, dẫu sao cũng có vài chỗ hân giữ lập trường của mình.

Ngoài cửa, một chiếc xe ngựa lẳng lặng đỗ ở đó.

Chiếc xe ngựa đã tới đây ba ngày liền. Nhưng ngày nào cũng không được tướng quân phủ cho vào.

Công tử áo trắng văn nhã ngồi trong xe, nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp:

“Ài, đại tướng quân mà sao tính khí như trẻ con vậy, nói không gặp rồi chẳng thấy tấm hơi gì cả.”

“Điện hạ. Đại tướng quân vẫn nói là không gặp.” Như đáp lại lời của hắn, người hầu đưa tin trở về hạ giọng nói.

“Cũng được.” Tiêu Lăng Trần buông quạt xếp xuống, trầm giọng nói: “Đi hoàng cung.”

“Người ta muốn gặp không gặp ta, người ta không muốn gặp thì ngày nào cũng triệu kiến ta. Đúng là bất đắc dĩ.”

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ giơ hai bức thư vào ánh nến, đốt nó thành tro bụi. Trong thư phòng có một người chậm rãi bước ra, toàn thân mặc măng bào màu tím đắt giá, tay áo nạm viền vàng, thể hiện thân phận đặc biệt của hắn -- Người đứng đầu Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên.

“Lần này đúng là thua quá triệt để.” Tiêu Vũ mỉm cười nhìn đại tổng quản Cẩn Tuyên. “Vốn định làm cho thiên hạ này đại loạn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, chỉ chờ chúng ta làm ngư ông đắc lợi. Nào ngờ cuối cùng bất luận Thiên Khải thành hay Lang Gia quân đều bình an vô sự.”

“Chỉ có Cẩn Ngọc với mấy lão thái giám mới đặt hy vọng vào người như

Tiêu Lăng Trần. Năm xưa sư phụ từng thua thiệt trên người của Tiêu Nhược Phong, bây giờ bọn họ còn dùng lòng tham quyền lực suy đoán về

con hắn, đúng là ngu xuẩn.” Cẩn Tuyên lắc đầu nói: “Chỉ có điều, vốn định để hai quân phát binh về Thiên Khải, cuối cùng trận chiến này không đánh cũng phải đánh. Có ai ngờ được Vương Ly thiên quân lại bị phái ra cản đường.”

“Là Tiêu Sắt.” Tiêu Vũ lạnh nhạt nói: “Trong thư có nói người lãnh binh mặc áo lục, là con gái của Diệp Khiếu Ứng, Diệp Nhược Y. Bọn họ cho rằng Diệp Nhược Y do Diệp Khiếu Ứng phái đi, nhưng ta biết Diệp Nhược Y

đứng về phía Tiêu Sắt.”

“Bước này đúng là chúng ta thua. Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.”

Cần Tuyên nói: “Bây giờ quan trọng nhất là tìm ra Cần Ngôn, danh sách trên tay hắn rất quan trọng. Nếu tìm ra danh sách đó, chúng ta có thể sử dụng những người có tên trên đó.”

“Nếu nó thực sự hữu dụng, Cần Ngôn cần gì phải chạy?” Tiêu Vũ không hiểu nói.

“Yên tâm, chuyện này qua đi, tuy số người chết không nhiều nhưng thật ra Thiên Khải thành đã thay đổi. Ít nhất Kim Giáp tướng quân sẽ nhanh chóng biến mất, thế cục trong ba quân trung quân là lớn nhất đã thay đổi.

Những người trong danh sách tuy không thể ỷ lại, nhưng ở Thiên Khải đầy âm mưu quỷ kế này, bọn họ có thể phát huy tác dụng rất lớn.” Cần Tuyên xoay người. “Huống hồ vị bằng hữu của chúng ta đã không đợi kịp muốn xuất hiện rồi.”

“Ta không muốn hắn xuất hiện.” Tiêu Vũ bất mãn nói.

“Bây giờ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ở Thiên Khải chỉ còn là giữa người và Tiêu Sắt. Tiêu Sùng tuy nhận được đôi mắt nhưng đã dần dần mất đi cơ

hội của mình. Tại Thiên Khải thành này hắn đã mất đi cả tay phải và tay trái, những quan viên vốn ủng hộ hắn có ít nhất phân nửa bị cuốn vào danh sách này, giờ phút này bọn chúng đã không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Cần Tuyên đi tới bên cửa sổ, dừng lại: “Ám Hà cũng phản bội hắn, bây giờ thứ hắn có thể dựa vào, chỉ còn lại mình Vô Song thành.”

“Vô Song thành? Bọn họ thì có ích lợi gì?”

“Không, Vô Song thành...” Cẩn Tuyên ngẩng đầu lên. “Rất hữu dụng.”

Chương 382: Cô gia quả nhân

Dường như ngày hôm đó, trước Bình Thanh điện Minh Đức Đế đã dùng hết chút sức lực cuối cùng nên giờ hẳn lại mắc bệnh nằm trên giường, hơn nữa lần này có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều so với trong quá khứ. Hoa Cẩm đã khỏi bệnh nặng nên lại tới chẩn đoán, cô nhìn mũi châm đen nhánh, chậm rãi lắc đầu một cái.

Mộc Xuân Phong nhìn mũi châm, sắc mặt cũng không thoải mái: “Vì sao lại như vậy?”

Hoa Cẩm nhìn Minh Đức Đế: “Bệ hạ, bệnh trên người dễ chữa, bệnh trong lòng khó chữa. Mấy hôm nay người xúc động hay có tâm sự gì?”

Lê Trường Thanh đứng bên cạnh bất đắc dĩ thở dài, trong đầu thầm nghĩ thần y đúng là hai lỗ tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ. Thiên Khải thành xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc cũng chỉ có cô hỏi Minh Đức Đế có tâm sự gì.

“Không phải tâm sự gì, chỉ là trầm nhớ lại một số người, một số chuyện, thấy hồi hận mà thôi.” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

“Là chuyện bệ hạ nói lần trước à?” Hoa Cẩm thu hồi châm bạc, hỏi.

“Đúng vậy.” Minh Đức Đế ho nhẹ một tiếng.

“Thần y, chữa bệnh quan trọng hơn, những chuyện này không nên nhắc lại.” Lê Trường Thanh vội vàng nói.

Mộc Xuân Phong thờ ơ hỏi: “Sao hôm nay đại tổng quản Cẩn Tuyên không ở đây?”

“Lần này trong Ngũ Đại Tổng Quản xảy ra chuyện lớn như vậy, mấy ngày này đại tổng quản Cần Tuyên cần xử lý một chút chuyện, cho nên hôm nay không tới.” Lê Trường Thanh nói.

Mộc Xuân Phong thản nhiên ‘ừ’ một tiếng. Hôm nay Tiêu Sắt đến bảo hấn để ý phản ứng của đại tổng quản Cần Tuyên, nhưng đại tổng quản lại không có mặt khiến hấn cảm thấy có phần kỳ lạ.

“Bệ hạ, Lang Gia Vương điện hạ tới.” Một thị vệ đi vào bẩm báo.

“Các người ra ngoài cả đi, để Lãng Trần vào.” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

“Bệ hạ bệnh nặng như vậy, hay là để tiểu thần y Hoa Cẩm ở lại giúp?” Lê Trường Thanh khuyên nhủ.

“Không cần, tất cả đi ra ngoài.” Minh Đức Đế giơ ống tay áo; “Trẫm nói chuyện riêng với Lãng Trần một chút.”

Lê Trường Thanh biết có khuyên tiếp cũng không tác dụng gì, đành dẫn Hoa Cẩm và Mộc Xuân Phong xuống.

Tiêu Lãng Trần người mặc áo trắng, phe phẩy quạt xếp đi qua bên cạnh Mộc Xuân Phong, hai người từng gặp nhau trên biển một lần, lập tức nhận ra đối phương.

“Ô, đây chẳng phải công tử của Thanh Châu Mộc gia à? Sao lại chạy đi làm thầy lang vậy?” Tiêu Lãng Trần cười nói.

Mộc Xuân Phong tiện tay đánh vào quạt xếp của Tiêu Lãng Trần một cái:

“Đây chẳng phải vua của vùng biển ngàn dặm à? Sao lại lên bờ?”

“Hít thở không khí trên mặt đất một chút.” Tiêu Lãng Trần đi qua bên cạnh Mộc Xuân Phong, cung kính hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

“Người đến đây.” Minh Đức Đế giãy dựa ngòai dậy, phất tay một cái.

Tiêu Lăng Trần tiến thêm vài bước nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Minh Đức Đế thở dài, sau một hồi im lặng mới nói: “Lần này may mà có người.”

“Ta chỉ duy trì ý chí của phụ soái mà thôi. Nếu Lăng Trần thật sự mưu phản đoạt ngôi hoàng đế, sau này xuống dưới kia gặp phụ soái, chắc người cầm roi ngựa quất chết ta mất.” Tiêu Lăng Trần lắc đầu, lời nói tuy có vẻ

không đứng đắn nhưng từng câu từng lời đều mang theo tình cảm tha thiết. “Huống chi, với tính cách của ta cũng chẳng thể làm hoàng đế.”

“Vậy tính cách thế nào mới thích hợp làm hoàng đế?” Minh Đức Đế như đang hỏi Tiêu Lăng Trần nhưng cũng như đang hỏi mình.

“Tỷ như bệ hạ đây, tâm tư tương đối nặng, tính cách tương đối ổn, suy nghĩ tương đối nhiều. Tính cách phụ soái của ta quá tiêu sái, làm tướng quân còn được, làm hoàng đế thì quá mệt mỏi, cho nên năm đó hẵn buông bỏ. Ta cũng vậy, tuy hoàng đế là người có quyền thế nhất trên thế gian này nhưng cũng là người đeo gông xiềng nặng nhất. Đám thái giám chết tiết kia đặt ngôi báu lên người hai cha con chúng ta, là quá coi thường chúng ta.” Những lời này của Tiêu Lăng Trần có thể coi là đại nghịch bất đạo

nhưng hôm nay ở đây chỉ có hai người bọn họ, mà hiển nhiên Minh Đức Đế chẳng hề để ý.

Minh Đức Đế thở dài: “Năm xưa hai huynh đệ chúng ta một người làm vua một người làm tướng, vốn nghĩ rằng vận nước của Bắc Ly trong tay chúng ta sẽ hưng thịnh tới cực điểm, lại không nghĩ ngược lại bị người

khác đem ra lợi dụng. Chuyện của phụ soái người, mấy năm qua trăm luôn tự trách.”

“Ngài thật sự nên tự trách.” Tiêu Lăng Trần đột nhiên nói.

Minh Đức Đế sững sốt nhưng vẫn đáp lời: “Người nói tiếp đi.”

“Năm xưa đúng là phụ soái ta cam tâm tự bôi đen bản thân, tình nguyện đi chịu chết để ổn định triều đình. Nhưng vì sao từ đầu đến cuối bệ hạ chỉ giữ

im lặng. Ta biết đây là ẩn ý giữa vua tôi các ngài, ngài biết ý định của phụ

soái, phụ soái cũng biết ý định của ngài. Nhưng năm xưa thật ra đâu phải không có cách thứ hai.” Tiêu Lăng Trần nhìn Minh Đức Đế, ánh mắt đăm đăm: “Ngài có thể tìm ra đám bầy tôi định làm loạn kia, giết chết từng cái một, có thể cùng phụ soái ta kiên định nói cho cả thiên hạ biết: Không sai, trên cuộn sách Long Phong viết tên Tiêu Nhược Phong đấy, thế thì sao?

Hoàng đế vẫn là Tiêu Nhược Căn, Lang Gia Vương vẫn là Tiêu Nhược Phong. Đây là lựa chọn của các ngài, không ai không cách gì thay đổi được.

Cuộn sách Long Phong không làm được, người trong thiên hạ cũng không làm được? Vì sao lại không làm vậy?”

Minh Đức Đế im lặng một hồi lâu, không trả lời.

Tiêu Lăng Trần lại nói tiếp: “Bởi vì làm vậy sẽ có nguy hiểm. Làm vậy có lẽ

sẽ khiến ngôi vị hoàng đế của ngài không yên ổn, có thể ảnh hưởng nghiêm trọng tới ổn định của Thiên Khải thành. Những vương gia thua trong trận chiến đoạt ngôi có thể dẫn binh tới Thiên Khải, các đại thần

bất mãn với ngài trong triều cũng sẽ nhân cơ hội này ra tay. Bệ hạ, Lăng Trần nói có sai không?”

“Không sai.” Minh Đức Đế gật đầu: “Người nói rất đúng. Cho nên mấy năm nay trẫm vẫn rất áy náy. Trẫm có thể tự lừa gạt mình nói đó là lựa chọn của Nhược Phong, có thể tự nhủ một ngày nào đó nên rửa tội cho Nhược Phong, lập lại bài vị thờ cúng hắn trong Thái Miếu. Nhưng tới trước khi người bước vào Bình Thanh điện, trẫm vẫn không làm chuyện đó.”

“Phụ soái của ta vẫn nhớ ước định giữa người và bệ hạ thuở thiếu thời, có lẽ sau này bệ hạ đã quên.” Tiêu Lăng Trần quay người lại. “Ta không hiểu bệ hạ tìm Lăng Trần là định nói điều gì, nhưng thứ Lăng Trần muốn nói chính là điều này. Còn thứ Lăng Trần muốn nghe lại không phải mấy lời hối hận.”

Minh Đức Đế lại im lặng.

“Nếu bệ hạ không có gì để nói, Lăng Trần xin đi trước. Ta lý giải dự định của phụ soái ta nhưng không nghĩa là ta có thể tha thứ cho chuyện này. Ta mất đi người thân thiết nhất, bất luận vì nguyên nhân gì ta cũng sẽ không tha thứ. Thiên hạ cũng tốt, xã tắc cũng vậy, ngôi vị hoàng đế cũng thế.”

Giọng nói của Tiêu Lăng Trần càng ngày càng lạnh đi. “Hôm nay ta tới không phải để nói chuyện xưa cũng không phải để tranh công, chỉ là có mấy lời không nói ra thì không thoải mái, lại không thể để người trong thiên hạ nghe được nên đành để bệ hạ nghe. Hy vọng bệ hạ hiểu cho.”

“Trẫm hiểu. Trẫm còn một câu muốn hỏi người. Lần này trẫm nên lựa chọn như thế nào?” Minh Đức Đế chậm rãi hỏi.

“Rất đơn giản, ngài căm ghét hoàng tử nào nhất thì để lại ngôi báu cho hắn.” Tiêu Lăng Trần hờ hững nói: “Vị trí của bệ hạ đã định trước là người cô đơn, chẳng thể sống thoải mái được.”

Chương 383: Thiên Kiếm các

Khâm Thiên giám.

Sau trận phong ba ở Thiên Khải thành, Khâm Thiên giám vẫn như đứng ngoài mọi chuyện, chẳng khác nào chưa có chuyện gì xảy ra. Nên luyện kiếm vẫn luyện kiếm, nên bắt bướm vẫn bắt bướm, nên đọc sách vẫn đọc sách, nhàn nhã tự tại tới khó tả.

Tạ Tuyên và Tề Thiên Trần ngồi trong Thiên các đánh cờ, Tạ Tuyên hạ một viên cờ đen, cười nói: “Lần này trong lúc Thiên Khải thành nguy nan mà ngài lại không tới hoàng cung bảo vệ hoàng đế bệ hạ, liệu có bị chỉ trích không?”

“Năm xưa Tuyết Nguyệt xuất kiếm đánh thẳng vào Thiên Khải, đó là tới mang theo sát ý, đương nhiên ta phải ra tay che chở. Lần này Lang Gia quân phá thành tiến vào nhưng lại muốn giết người khác. Trước đó ta đã kiểm tra tiểu vương gia, bệ hạ chắc chắn không gặp chuyện.” Tề Thiên Trần vẫy phất trần, đột nhiên quay đầu sang: “Khách quý lại tới.”

“E là vẫn vì chuyện kia.” Tạ Tuyên nói đầy ẩn ý.

Tề Thiên Trần ngáp một cái: “Ta đã là một lão già rồi, đại nạn buông xuống, không quản được mấy chuyện linh tinh đó.”

“Quốc sư nói đùa rồi, quốc sư đã tu tới nửa bước Huyền Cảnh, nếu muốn sống thêm một giáp cũng chẳng phải việc khó.” Tạ Tuyên lắc đầu một cái.

“Năm xưa có ai ngờ Lữ chương giáo lại mất sớm như vậy?” Lời nói của Tề

Thiên Trần như có chuyện gì đó.

Thần sắc của Tạ Tuyên cũng nghiêm túc hẳn lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Người có biết chuyện trước đây Vĩnh An Vương đi tới hải ngoại tiên sơn tìm tiên nhân không?” Tề Thiên Trần đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên biết, do ta chỉ đường mà.” Tạ Tuyên gật đầu nói.

“Vị tiên nhân trên biển đó là sư đệ của ta Mạc Y, hắn đã tu thành Thần Du Huyền Cảnh, nửa người nửa tiên, nhưng do chấp niệm trong quá khứ nên bước vào cảnh giới Quỷ Tiên. Bách Lý Đông Quân cũng bước vào Thần Du

Huyền Cảnh vẫn không phải đối thủ của hắn. Ta dùng Tâm Long trận, tinh thần đi ngàn dặm trợ giúp, tuy cuối cùng ép được tâm ma của hắn xuống nhưng cũng bị cản trở không nhỏ.” Tề Thiên Trần thở dài.

“Sư phụ, bọn họ tới rồi.” Tử Đồng và Phi Hiên dẫn khách tới.

Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt cùng với Lý Phàm Tùng mà hai người họ vừa gặp được ở tầng dưới.

“Quốc sư.” Bọn họ cung kính cúi đầu nói: “Tạ tiên sinh.”

“Vĩnh An Vương điện hạ, hôm nay tới chơi có chuyện gì vậy?” Tề Thiên Trần hỏi xong vỗ đầu Tử Đồng một cái: “Các người ra ngoài chơi tiếp đi.”

“Vẫn là chuyện vị bằng hữu của ta, muốn xin quốc sư giúp đỡ.” Tiêu Sắt nói.

“Hòa thượng kia?” Tề Thiên Trần không hề ngạc nhiên: “Lần trước Tạ Tuyên tiên sinh đã nói nên giúp ra sao rồi mà.”

“Đúng. Chúng ta đã biết cách chữa, cũng đã lấy được thứ mình cần.

Nhưng mấy ngày trước ở cửa cung, ta tận mắt chứng kiến hắn xuất một chưởng mới hiểu muốn hoàn thành việc này không hề đơn giản. Ít nhất

bây giờ vị bằng hữu của chúng ta không có đối thủ. Trong Thiên Khải thành, người áp chế được hãn, e rằng chỉ có quốc sư.” Tiêu Sắt nói.

Tạ Tuyên nhướn mày: “Ta cũng không phải đối thủ?”

“Thực không dám giấu diếm.” Lôi Vô Kiệt mở miệng nói: “Nộ Kiếm Tiên từng giao thủ với hãn, không phải đối thủ của hãn. Lúc đó Nộ Kiếm Tiên, ta, Lan Nguyệt Hầu thêm vào hai vị công công Cần Uy Cần Ngọc, vẫn không cản được hãn.”

“Tên đại ma đầu kia cũng không đánh nổi hãn? Tuy ta tự tin kiếm thuật bất phàm nhưng không dám tự nhận mình thắng được Nhan Chiến Thiên.

Nói vậy, ta cũng không phải đối thủ của hòa thượng Vô Tâm.” Tạ Tuyên lạnh nhạt nói, giọng điệu không có gì buồn bã.

Tề Thiên Trần khẽ thở dài: “Nhưng e rằng ta của bây giờ cũng không phải đối thủ của hãn.” Hãn vẩy phất trần, quét về phía Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, xuất chưởng đối mặt với phất trần kia.

Lúc này hãn mới phát hiện khí tức của Tề Thiên Trần vẫn mênh mê hùng hồn như trước, vẫn có tiên khí uy nghiêm nhưng dường như đã có phần đứt quãng, không thể kéo dài. Cuối cùng hãn đã hiểu, sau trận đánh tuyệt thế hôm đó Tề Thiên Trần đã bị trọng thương không cách nào cứu vãn. Hãn của bây giờ chỉ có bên ngoài trông vẫn mạnh mẽ, thực ra nội tức đã bị tổn thương, không còn bao nhiêu ngày tháng.

“Quốc sư...” Tiêu Sắt ngây ra một hồi.

“Chuyện đời đều có nhân quả, yên tâm đi, ta còn có việc chưa xong, tạm thời không chết được.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Chỉ tiếc Mạc Y tiên bối và Bách Lý thành chủ vẫn đang trong giấc mộng.

Thế gian này còn ai cứu được Vô Tâm.” Lôi Vô Kiệt thở dài.

“Không có ta, không có Bách Lý thành chủ nhưng vẫn còn chính các người.” Tề Thiên Trần cười nói: “Gần đây sóng gió trong Thiên Khải thành mài bớt nhuệ khí của các người ư? Vĩnh An Vương điện hạ, chẳng phải trước nay người chỉ tin chính mình à?”

Tiêu Sắt kinh ngạc, hai mắt sáng lên: “Ý của quốc sư là...”

“Vô Tâm tuy mạnh nhưng đã vào Thần Du Huyền Cảnh chưa?” Tề Thiên Trần hỏi lại.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Còn chưa vào.”

“VẬY CHẴNG PHẢI NẾU NGƯỜI BƯỚC VÀO THẦN DU HUYỀN CẢNH LÀ VƯỢT QUA HẸN RỒI À?” Tề Thiên Trần cười một tiếng: “Nếu thật sự không được thì tới nửa bước Thần Du như ta cũng tạm ổn.”

“Ngài đang nói gì vậy?” Đầu óc của Lôi Vô Kiệt mơ hồ: “Nếu tiến vào Thần Du Huyền Cảnh đơn giản như vậy, thế thì trên đời này ai cũng là cao

thủ à? Tư Không thành chủ, Tạ Tuyên tiên sinh còn không làm được, chúng ta làm sao làm được?”

“Không, có một phương pháp rất đơn giản.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

Tạ Tuyên khẽ mỉm cười: “Thú vị.”

Hoàng cung Bắc Ly, Kiểm các.

Trong Kiểm các thờ phụng danh kiếm của các triều đại hoàng thất Bắc Ly, thường do tổng quản chưởng kiếm Cần Uy công công trông coi. Tuy trên danh nghĩa nơi này là một gian các cất giữ bảo kiếm nhưng thực tế là nơi nguy hiểm nhất trong hoàng cung, là bố trí cuối cùng của hoàng tộc họ

Tiêu cho bản thân họ. Nghe nói nơi này dễ thủ khó công, bên trong giảng đầy cơ quan, chỉ có người kế vị hoàng đế và tổng quản chương kiểm mới biết bí mật trong đó.

Còn Lang Gia Vương Tiêu Lăng Trần vừa ra khỏi Bình Thanh điện, đang đứng ngoài cửa Kiểm các.

“Điện hạ, tuy hiện giờ bệ hạ cho phép điện hạ tùy ý đi lại trong cung, nhưng Kiểm các này... Xin điện hạ cẩn thận.” Người hầu đi theo nơm nớp lo sợ.

“Cẩn thận cái gì? Cẩn Uy đã chết, nếu là ta chắc đã cho một đuốc đốt trụi cái Kiểm các này rồi.” Tiêu Lăng Trần cười lạnh một tiếng, đẩy cửa bước chân vào.

Trong Kiểm các vô cùng âm u, chỉ có vài ánh nến yếu ớt, nhưng nhìn cẩn thận lại thấy ánh lạnh um tùm. Những danh kiếm được xếp lên thờ cúng như bài vị, đặt trên giá, càng uy nghiêm và lạnh lẽo. Ánh mắt Tiêu Lăng Trần từ từ đảo qua, như đang tìm kiếm thứ gì.

Trong bóng tối, vài bóng người nhúc nhích.

“Đây là kiếm nô trong truyền thuyết?” Tiêu Lăng Trần nhìn những người trong bóng tối chưa hề lộ diện: “Hôm nay ta muốn lấy một thanh kiếm ra khỏi đây, có được không?”

“Cần kiếm đáp lời, chúng ta không có cách nào.” Một giọng nói khàn khàn trong bóng tối trả lời hần.

“Vậy ta hỏi người, thanh kiếm nào tốt nhất ở đây?” Tiêu Lăng Trần hỏi.

“Hạo Khuyết. Kiếm này được tôn là thanh kiếm chánh khí đệ nhất thiên hạ. Đứng thứ tám trong kiếm phổ của Kiếm Tâm trùng.”

“Nó từng là kiếm của ai?”

“Đại đô hộ Bắc Ly, Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong.”

Tiêu Lăng Trần gật đầu một cái, đột nhiên giơ tay ra, quát lớn một tiếng:

“Hạo Khuyết!”

Chương 384: Vô Song vào cuộc

Sau tiếng gầm của Tiêu Lăng Trần, vài chục danh kiếm được thờ phụng trong Kiếm các đột nhiên ngân vang. Thanh kiếm đặt chính giữa rời vỏ, rơi vào tay Tiêu Lăng Trần. Tiêu Lăng Trần vung lên, chỉ thấy vỏ kiếm bay theo thân kiếm. Hấn hất kiếm một cái, thân kiếm lại vào vỏ. Tiêu Lăng Trần cầm kiếm xuống đất.

Cuối cùng trường kiếm trong Kiếm các cũng yên tĩnh lại.

Tiêu Lăng Trần vuốt ve Hạo Khuyết kiếm trong tay, cười nói: “Năm xưa phụ soái chỉ truyền cho ta Huyết Long thương, không cho ta Hạo Khuyết kiếm. Mấy năm nay trong lòng ta luôn thấy tiếc nuối, bây giờ đã có được rồi. Đi nào, chúng ta cùng nhau xông pha giang hồ.”

Những kiếm nô kia cũng không có ý ngăn cản, lại lui về trong bóng tối.

Tiêu Lăng Trần đẩy cửa đi ra ngoài, bên ngoài bầu trời rộng lớn, có thiên địa mênh mông.

Bạch Vương phủ.

Lăng Thiệu Hàn che vải trắng trước mắt, nghe mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay tại Thiên Khải thành, chỉ hỏi một câu.

Câu này rất quan trọng.

Vì câu này hỏi tới một người đã sắp bị lãng quên.

“Tiêu Cảnh Hà đi đâu?”

Minh Đức Đế có mười hai hoàng tử, ba người đã chết. Ngoại trừ ba vị

hoàng tử được phong vương, những người khác không có tài hoa gì đặc biệt, cho nên trong lần đại loạn của Thiên Khải thành này bọn họ không nhận được tin cũng rất bình thường. Thế nhưng Tiêu Cảnh Hà như rắn rết kia lại khác.

Huống chi, Tiêu Cảnh Hà không có tin tức gì đã lâu. Sau khi chuyện hãn theo phe Tiêu Vũ bại lộ, hãn đã biến mất rất lâu.

Tiêu Sùng khẽ cau mày trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên ngẩng đầu: “Vô Song thành!”

Dưới Vô Song thành.

Tiêu Cảnh Hà người mặc áo gấm đi từ trong xe ngựa ra.

Năm vị trưởng lão Vô Song thành và Vô Song đều ở đó nghênh đón hãn.

“Nghe nói là huynh đệ, nhưng không thuận mắt như vị vương gia mù kia.” Vô Tâm nói một câu không nặng không nhẹ.

Chân mày năm vị trưởng lão hơi nhíu lại.

Lô Ngọc Địch đã quá quen nên chỉ gãi đầu một cái.

“Chào Vô Song thành chủ.” Tiêu Cảnh Hà cung kính nói.

“Chào bát hoàng tử điện hạ.” Vô Song lười biếng trả lời.

Lô Ngọc Địch lén lút đá hãn một cái: “Là cửu hoàng tử.”

Vô Song vội vội vàng vàng sửa lại: “À, cửu hoàng tử điện hạ.”

“Không sao, ta đã nghe nói trí nhớ của Vô Song thành chủ không được tốt.” Tiêu Cảnh Hà quay đầu nhìn năm vị trưởng lão một cái: “Chúng ta vào trong nói chuyện tiếp.”

“Không thành vấn đề, xin mời.” Vô Song phất tay.

Năm vị trưởng lão nhìn nhau, xoay người vào theo.

Trong điện tiếp khách.

Vô Song ngồi xuống, làm bộ nâng chén trà, chậm rãi nói: “Thất hoàng tử tới đây có chuyện gì?”

Lô Ngọc Địch bất đắc dĩ hạ giọng nói: “Sư đệ, nếu người không nhớ thứ tự

của người ta thì cứ trực tiếp gọi hần là điện hạ thôi.”

Tiêu Cảnh Hà nhìn quanh một hồi, hỏi ngược lại: “Chẳng hay lão thành chủ

Tống Yến Hồi đang ở đâu?”

Thần sắc Vô Song và Lô Ngọc Địch đều hơi đổi, ngày trước Tống Yến Hồi đạt tới nửa bước Kiếm Tiên ra khỏi Vô Song thành nhưng lại thua trong tay đệ tử của Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lôi Vô Kiệt, có thể nói là vô cùng nhục nhã. Sau khi trở lại Vô Song thành, Tống Yến Hồi vẫn luôn bế quan trong Kiếm Lư, mấy ngày trước lại đột nhiên bỏ đi, không ai biết hần đi đâu.”

“Đang dạo chơi bốn biển.” Vô Song thuận miệng đáp bừa.

“Ta biết hần đi đâu.” Tiêu Cảnh Hà đột nhiên nói.

“Làm sao người biết?” Thần sắc Vô Song trịnh trọng hần lên.

“Hần tới Tuyết Nguyệt thành, định khiêu chiến Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên lần nữa nhưng lại bị Tuyết Nguyệt thành cường ép lưu lại, bây giờ bị giam trong đó không cách nào đi ra.” Tiêu Cảnh Hà chậm rãi nói.

“Người có biết mình đang nói gì không?” Lô Ngọc Địch nhướn mày nói:

“Lời nói của người rất có thể khơi dậy một trận chiến đã rất lâu chưa từng diễn ra trong giang hồ.”

“Ta biết ta đang nói gì. Bởi vì huynh đệ tốt nhất của ta, Bạch Vương Tiêu Sùng điện hạ giờ phút này cũng đang bị bao vây trong Tuyết Nguyệt thành, Bọn chúng định giúp Vĩnh An Vương Tiêu Sở Hà, cho nên trước khi Tiêu Sở Hà lên ngôi, bọn họ sẽ bị nhốt tại đó. Ta tới đây một mình là muốn thỉnh cầu Vô Song thành trợ giúp. Trước đây hoàng huynh vẫn cảm thấy thời cơ còn chưa tới, nhưng bây giờ đã tình thế đã đến mức không thể

không ra tay rồi.” Tiêu Cảnh Hà nói.

Lô Ngọc Định hỏi: “Cho dù lời người nói là thật, nhưng người muốn chúng ta ồ ạt tiến quân tới Tuyết Nguyệt thành? Tuyết Nguyệt thành chiếm vị trí giang hồ đệ nhất thành đã rất nhiều năm, Vô Song thành chúng ta ngừng chiến tranh với họ cũng nhiều năm. Bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để

khiêu chiến bọn họ.”

“Không, bây giờ đang là thời cơ tốt nhất.” Tiêu Cảnh Hà nhấn mạnh, gần từng chữ một nói: “Bách Lý Đông Quân không rõ tung tích, Lý Hàn Y đã mất công lực, ba vị thành chủ chỉ còn lại mình Tư Không Trường Phong.

Lang Gia Vương và Đường môn lại tan vỡ, Lão Tự Hào Ôn gia xưa nay chỉ

liên hợp trên danh nghĩa, đồng minh của Tuyết Nguyệt thành không mạnh mẽ mấy. Chỉ cần Vô Song thành triệu tập đồng minh của các người cùng tấn công Tuyết Nguyệt thành. Giang hồ đệ nhất thành sẽ trở lại tay của Vô Song thành.”

Đại trưởng lão rốt cuộc cũng mở miệng: “Vậy các người thì sao, chỉ muốn mượn tay Vô Song thành chúng ta, các người cũng nên đưa thành

ý ra chứ.”

“Đến lúc đó Bạch Vương phủ chúng ta cũng sẽ phát động tử sĩ.” Tiêu Cảnh Hà nghiêm mặt nói: “Mỗi tử sĩ của chúng ta đều có năng lực giết chết một cao thủ Tuyết Nguyệt thành, thậm chí là trưởng lão.”

Đại trưởng lão nhìn Vô Song: “Đây đúng là một cơ hội.”

“Không, đây không phải một cơ hội.” Vô Song đứng dậy. “Ta phải cứu sư

phụ, cũng muốn cứu Tiêu Sùng. Ta đã có ước định với hắn, thế nhưng...”

Vô Song đi tới trước mắt Tiêu Cảnh Hà nhìn ánh mắt mang chút giáo hoạt của hắn, cười lạnh một tiếng, vung nhẹ ngón tay.

Hộp kiếm đặt cạnh ghế ngồi của hắn đột nhiên mở ra, một thanh phi kiếm mang theo hơi lạnh hạ xuống cạnh ngón tay của Vô Song, Vô Song vẫy nhẹ

ngón tay, thanh hàn kiếm này từ từ xoay một vòng. Hắn ghé sát bên tai Tiêu Cảnh Hà chậm rãi nói: “Nếu ta phát hiện người lừa ta, người nhất định phải chết. Bất luận người là bát hoàng tử hay cửu hoàng tử gì.”

Tuyết Nguyệt thành.

Đăng Thiên các.

Lạc Minh Hiên đang nằm đó ngủ, bên cạnh rải rác bảy thanh trường kiếm.

Hắn đã ở trong Đăng Thiên các rất lâu, thời gian qua không ai tới quấy rầy hắn. Cho tới khi bước chân của một người đánh thức hắn dậy.

Lạc Minh Hiên ngáp một cái, ngồi dậy nhưng lại phát hiện trước mặt là một người quen thuộc.

Nhất Kiếm Yến Hồi, Tống Yến Hồi.

“Sao ngươi lại tới đây?” Lạc Minh Hiên không nhịn được hỏi.

“Ta muốn gặp Doãn Lạc Hà nhưng không muốn lén lén lút lút chạy vào.

Người thủ thành nói với ta phải leo lên tòa các này mới được. Cho nên ta leo lên.” Tống Yến Hồi lạnh nhạt nói.

“Cho nên sư phụ ta còn chưa biết?” Lạc Minh Hiên hỏi.

Tống Yến Hồi gật đầu: “Đúng.”

“Vậy thì dễ rồi, để ta đánh gục ngươi tại đây!” Lạc Minh Hiên đứng dậy, đột nhiên xua tay ngăn cản Tống Yến Hồi: “Nhưng ngươi phải chờ ta chuẩn bị đã.”

“Được.” Tống Yến Hồi lui lại một bước.

Lạc Minh Hiên nhặt từng thanh kiếm dưới đất lên tra vào trong vỏ kiếm đeo lại lên người, trông như một con nhím. Hắn ngáp dài một cái: “Tới đây nào.”

Chương 385: Thiên Hạ Đệ Nhất các

Mười một năm trước, Khâm Thiên giám ở phía tây thành, lúc đó phủ đệ không lớn nhưng lại có một tòa các nguy nga lộng lẫy hoàn toàn không hợp dựng tại đó.

“Tên gian các đó là Thiên Hạ Đệ Nhất các.” Tạ Tuyên ngẩng đầu lên nói.

Tòa các có bốn tầng.

Đám người được Tề Thiên Trần dẫn tới Khâm Thiên giám ở phía đông thành tới nơi này. Nhìn gian các, đại đa số mọi người đều không hiểu Tề

Thiên Trần đang nói cái gì.

“Các người có thể vượt qua Đăng Thiên các của Tuyết Nguyệt thành?”
Tề

Thiên Trần đột nhiên hỏi.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Đương nhiên rồi, ta có thể leo lên tầng cao nhất.”

“Cái gọi Đăng Thiên các tức là một bước lên trời. Các cao nhân sáng lập Tuyết Nguyệt thành có ý tưởng tạo ra Đăng Thiên các, là dựa theo câu nói đó.” Tề Thiên Trần cười nói.

“Năm Thái An Đế thứ ba, do phủ đệ của Khâm Thiên giám làm trở ngại kế

hoạch xây dựng trường học của Thái An Đế nên bị ban lệnh dỡ bỏ. Ngày dỡ bỏ, dây phong tỏa màu đen không hiểu sao bị đứt, cát vàng đầy trời, đất đai rung chuyển, ngôi trường gần đó bị lật tung cả nóc. Người tới tháo

dỡ bị đá văng trúng, tổng cộng bốn mươi ba người bị thương, ba người chết. Nhưng ba người này lúc được đưa đi chuẩn bị hậu sự bỗng sống lại như kỳ tích.” Tạ Tuyên nói tiếp đoạn sau nhìn Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng vội vàng xác nhận: “Ngày đó xung quanh Khâm Thiên giám gần như bị san thành bình địa, chỉ có Khâm Thiên giám vẫn bình an vô sự, Mấy hôm sau, toàn thành cấm lửa, chỉ có Khâm Thiên giám vẫn đèn đuốc sáng choang như có hàng vạn ngọn nến. Sau hôm đó Triệu Duẫn của Thiên Khải hạ tử lệnh, người dưới mới lại điều động, nhưng mới đào được một khối đất đã sụp một mảng, bên trong đầy những rãnh đen. Lúc đó Triệu Duẫn ở Thiên Khải trình lên Thái An Đế, Thái An Đế mới bỏ qua. Chuyện này được ghi vào ‘Thiên Khải Dị Văn lục’, thế nhân cho rằng nội dung trong sách là bịa đặt, nhưng thực tế người biên soạn sách này Lương Siêu chính là phủ chủ bộ của Thiên Khải, chuyện viết trong sách đều là thật.”

“Lúc đó sao không ai trong Khâm Thiên giám ngăn cản chuyện này?”
Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Trước khi Thái An Đế lên ngôi đã không thích đạo giáo, Khâm Thiên giám không được trọng dụng trong suốt bảy năm. Sau án Hắc Phong đó Thái An Đế mới dựng lại Khâm Thiên giám, còn người khiến Đạo giáo hưng thịnh trở lại chính là quốc sư Tề Thiên Trần trước mặt các người.”
Tạ

Tuyên chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt vẫn không hiểu: “Chẳng qua chỉ là một chuyện kỳ lạ mà thôi, có liên quan gì tới bước vào cảnh giới Thần Du?”

“Thật ra trước khi ta tới làm chủ Khâm Thiên giám rất nhiều năm, ta đã từng đi cùng các sư đệ và sư phụ ta tới đây. Tòa các này được gọi là Thiên Hạ Độ Nhất vì từng có rất nhiều cao thủ đệ nhất thiên hạ lưu lại võ công của mình ở đây. Năm đó ta leo lên tầng thứ hai, sư đệ ta Mạc Y leo lên tầng thứ tư, khi hắn đang leo lên tầng thứ tư thì chúng ta bị kẻ thù cắt đứt, bị ép xuống lầu.” Tề Thiên Trần ngẩng đầu lên nhìn gian lầu các nguy nga lộng lẫy, nói: “Cái gọi là Thiên Hạ Độ Nhất các, mỗi tầng là một cảnh giới, nếu

có thể leo lên tầng thứ tư, như vậy chỉ một bước là tới Thần Du Huyền Cảnh,.”

“Trên tầng thứ tư có cái gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tề Thiên Trần phẩy phất trần: “Ta mới leo lên tầng hai, làm sao biết tầng thứ tư có gì?”

“Vậy trên tầng hai có gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi tiếp.

“Tầng thứ hai mà ta thấy có lẽ sẽ khác tầng thứ tư mà người thấy.” Tề Thiên Trần thản nhiên đáp.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Không cần hỏi, lên đi.”

“Đi luôn à?” Lôi Vô Kiệt gãi đầu nói: “Không cần chuẩn bị gì ư? Huống chi nếu gian lầu các này thần kỳ như vậy, leo mấy tầng là bước vào Thần Du Huyền Cảnh, như vậy mọi người còn luyện võ công làm gì, cứ tới leo các là được.”

“Gian lầu này không dễ vào.” Tạ Tuyên đi tới cửa Thiên Hạ Độ Nhất các.

“Cửa tầng thứ nhất của Thiên Hạ Đệ Nhất các, bây giờ có mở được không?”

“Trước đây thì không thể.” Tề Thiên Trần xoa đầu Tử Đồng bên cạnh.

“Nhưng bây giờ thì có. Hôm nay Khâm Thiên giám chúng ta có hai đạo đồng năm giữ Đại Long Tượng Lực thuần khiết, có thể mở được cánh cửa này. Chỉ có điều năm xưa sư phụ ta hộ pháp cho ta và sư đệ, nhưng hôm nay ta lại không thể giúp hai vị. Chẳng hay Tà tiên sinh có nguyện ý giúp đỡ không?”

Tà Tuyên rút Vạn Quyển Thư bên hông ra: “Nào dám chối từ.”

Thiên Khải thành, Ti Nhạc phường.

Tiếng nhạc cổ uyển chuyển réo rắt, tiếng hát trong trẻo vang khắp bốn phương, vũ cơ áo đỏ nhảy múa uyển chuyển.

“Hôm nay là lễ Hoa Đăng của Thiên Khải thành, người bình thường không hiểu tình hình của Thiên Khải thành hiện giờ. Đối với bọn họ đâu là hoàng đế nào đi nữa thì cuộc sống vẫn trôi qua như thường.” Diệp Nhược Y đổi lại một bộ áo lụa màu trắng như tiên nữ, vừa đi vừa chậm rãi nói: “Lễ Hoa Đăng là một trong những lễ hội lớn nhất tại Thiên Khải thành. Lấy ví dụ

thì nó cũng giống như Bách Hoa hội ở Tuyết Nguyệt thành vậy. Các tài tử

nổi tiếng, các kiếm khách tiêu sái, các giai nhân tuyệt mỹ đều đến dự lễ hội này. Có gặp ai ở đây cũng không có gì là lạ.”

“Hình như bọn họ tới Khâm Thiên giám hỏi chuyện rất quan trọng, chúng ta lại ở đây ngắm đèn hoa, có vẻ không được hay cho lắm.” Ánh mắt Tư

Không Thiên Lạc vẫn dán vào đèn hoa xinh xắn treo trên gian các ven đường, miệng thì nói: “Có cần tìm bọn họ không?”

“Không cần lo tới họ.” Diệp Nhược Y cười nói: “Cô mới tới Thiên Khải thành lần đầu tiên, ta không chiêu đãi cô cho tốt e rằng sau này cô sẽ trách ta.”

“Có lẽ... sẽ không đi khỏi đâu.” Tư Không Thiên Lạc lẩm bẩm.

Diệp Nhược Y nhìn thần sắc của cô, mỉm cười đầy ẩn ý: “Chẳng lẽ cô thích Thiên Khải thành?”

“Thật ra không thích lắm.” Tư Không Thiên Lạc lắc đầu.

“Thiên Khải thành là thành phố tuyệt vời nhất thiên hạ, có rượu mạnh nhất, có ngựa nhanh nhất, có nữ nhân đẹp nhất, cũng có chàng thiếu niên tài hoa nhất, mọi thứ đều tìm được ở đây. Hiệp khách lưu lạc tới đây tìm kiếm tiền đồ của mình, thư sinh chán nản tới đây tìm kiếm sĩ đồ của mình.

Nhưng nơi này cũng là thành phố xấu xa nhất. Dưới bề ngoài phồn hoa đó chất đầy những âm mưu quỷ kế.” Diệp Nhược Y tiếp tục bước tới: “Có điều, Tiêu Sắt nói một câu. Hắn nói, nếu ta là người đơn giản, khi nhìn tòa thành này cũng chỉ thấy đáng vẻ tươi đẹp nhất của nó.”

“Không giống cách nói của hắn.” Tư Không Thiên Lạc cười một tiếng.

“Thật ra cô không tưởng tượng được đâu, trước kia Tiêu Sắt rất giống Lôi Vô Kiệt.” Diệp Nhược Y dừng bước. Lúc này hai người đã đi tới bờ sông, nơi này đang có một số thiếu nam thiếu nữ đang thả đèn xuống sông.

“Đây là đèn đưa sông. Trong truyền thuyết, viết tên người mình thích đặt vào giữa sông. Nếu người mình yêu cũng đưa đèn xuống sông, hai ngọn đèn sẽ gặp nhau.” Diệp Nhược Y đi tới, đưa mấy tiền đồng cho người bán hàng ven sông, nhận hai ngọn đèn đưa sông.

“Cô nương, viết tên người trong tim mình vào đi.” Người bán hàng đưa một cây bút tới.

Diệp Nhược Y cầm bút cười nói: “Vậy thì viết nào.”

Diệp Nhược Y viết xong, người bán hàng nhận bút, lại đưa cho Tư Không Thiên Lạc.

Tư Không Thiên Lạc suy nghĩ rất lâu mới nhận bút, viết cái tên trong lòng mình lên.

Hai ngọn đèn đưa sông chậm rãi trôi đi.

Tư Không Thiên Lạc chăm chú nhìn lại, muốn xem cái tên Diệp Nhược Y

viết trên đó có giống mình không, nhưng lại phát hiện trên đó chỉ có một chữ đơn giản.

Lôi.

Diệp Nhược Y nhìn hai chữ ‘Tiêu Sắt’ trên đèn đưa sông của Tư Không Thiên Lạc, che miệng cười nói: “Quên nói cho cô biết, thật ra không cần viết đầy đủ họ tên.”

Chương 386: Lên lầu Thần Du

Nơi cư ngụ cũ của Khâm Thiên giám, Đệ Nhất Thiên Hạ các.

Mọi người nhìn cửa vào gian lầu các, có một con thần thú đang ngồi.

Nhìn xa xa thì như tuần mã, nhìn kỹ lại mới phát hiện thân la đầu ngựa, đuôi lừa, móng trâu.

“Ngày đi trăm dặm thì là ngựa, ngày đi ngàn dặm lại là đặc. Đây là thần thú Bạch Đặc, vật cưỡi của Văn Xương đế quân.” Lý Phàm Tùng giải thích.

Hai người Phi Hiên và Tử Đồng cùng đi về phía trước, giơ tay đặt lên trán thần thú Bạch Đặc. Bọn họ cùng vận Đại Long Tượng Lực, ánh mắt thần thú Bạch Đặc đột nhiên sáng lên, tiếp đó chậm rãi dịch chuyển sang

bên cạnh. Cửa các lập tức mở ra, một thanh trường kiếm bắn thẳng về phía mọi người.

Một bộ áo trắng tung người nhảy tới, Tạ Tuyên cười nói: “Kiếm Tiên đã qua đời, kiếm ý vẫn lưu lại, có thể gọi là tuyệt thế.” Vạn Quyển Thư trong tay xoay một cái, Tạ Tuyên chém ngang kiếm, đánh văng trường kiếm kia về.

Cùng lúc đó, toàn bộ tòa nhất chuyển cũng rung chuyển, lão đảo như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Tạ Tuyên tung người nhảy vào trong cửa, cầm trường kiếm vào mặt đất, sau đó khoanh chân, hai tay ấn xuống: “Định!”

Toàn bộ gian các lập tức yên tĩnh lại.

Tề Thiên Trần mỉm cười: “Nếu không phải Tạ Tuyên tiên sinh không thèm để ý hư danh, Lạc Thanh Dương trên Quan Tuyệt bảng đã chẳng cách nào độc bá như vậy rồi.”

“Quốc sư nói đùa rồi.” Tạ Tuyên trầm giọng nói: “Nếu không phải công lực quốc sư đang hao tổn, ta nào có cơ hội xuất thủ. Mấy người các ngươi, ta không giữ được bao lâu, đi mau về mau.”

“Đi.” Tiêu Sắt đi lên trước, Lôi Vô Kiệt vội vàng theo sau, Lý Phàm Tùng ngậy ra tại chỗ, không biết làm sao.

“Sư phụ con hao bao sức lực ép sát khí của gian các này xuống là để giúp người khác à? Chỉ lát nữa là người ta leo lên Thần Du, con còn ngậy ra đó làm gì?” Tạ Tuyên bất đắc dĩ nói.

Lý Phàm Tùng vội vàng vâng một tiếng, đi theo Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt tiến thẳng tới.

“Đợi đã.” Tề Thiên Trần đột nhiên gọi bọn họ lại.

“Quốc sư còn gì dặn dò?” Tiêu Sắt quay đầu lại hỏi.

Tề Thiên Trần đi tới, lấy cái bọc nhỏ trên lưng Tử Đồng. Tử Đồng vội vàng kéo bọc lại, la lên: “Sư phụ, người đã nói là cho con mà.”

“Thằng ngốc này, không nói với con như vậy con có chịu đeo giúp sư phụ

không? Đừng lo, mua thêm cho con là được.” Tề Thiên Trần xoa đầu Tử Đồng.

Tử Đồng chu miệng, do dự một lúc lâu mới ôm vẻ mặt không tình nguyện đưa cái bọc ra.

Tề Thiên Trần mở bọc lấy ra một cái bánh ngọt đưa cho Tử Đồng: “Hẹp hòi như vậy, sau này sao làm thiên sư?”

“Con không muốn làm thiên sư.” Tử Đồng bĩu môi.

“Ta cũng có muốn làm quốc sư đâu.” Tề Thiên Trần lại lấy một cái bánh ngọt ra đưa cho Phi Hiên, giữ lại một cái trong tay rồi đưa cho Tiêu Sắt:

“Các người lên tầng không biết cần mấy ngày. Hiếm khi gian các này mở ra, đi đường đừng để bị đói.”

Có lẽ Tiêu Sắt cũng không ngờ nổi quốc sư nghiêm túc gọi mình lại là vì chuyện này, dờ khóc dờ cười nhận lấy cái bọc đưa cho Lôi Vô Kiệt rồi quay đầu đi vào.

Thấy ba người bọn họ đi vào trong các, Tề Thiên Trần cũng đi tới bên cạnh Tạ Tuyên, dùng phất trần quét bụi trên đất rồi khoanh chân ngồi xuống.

“Người cảm thấy chúng sẽ lên được tầng mấy?” Tạ Tuyên hỏi.

“Năm xưa ta leo được tới tầng thứ hai, đương nhiên chúng cũng không vấn đề. Còn tầng ba, phải xem vận may của chúng.” Tề Thiên Trần vỗ vỗ

bánh ngọt trong tay, định động miệng.

“Quốc sư.” Tạ Tuyên đột nhiên gọi hân.

“Sao thế?” Tề Thiên Trần hỏi.

“Sao ba người các người đều có bánh ngọt để ăn, ta lại không có?” Tạ Tuyên nghiêm túc hỏi.

Tề Thiên Trần nhìn bánh ngọt trong tay sau đó đưa mắt nhìn Tử Đồng. Tử

Đồng hung hăng cắn một miếng bánh rồi quay lưng lại.

“Phi Hiên là bé ngoan mà.” Tề Thiên Trần mỉm cười nhìn Phi Hiên.

Phi Hiên gật đầu một cái rồi xoa tay: “Nhưng con ăn xong mất rồi.”

Tề Thiên Trần thở dài náo nức, lòng đầy nuối tiếc xé cái bánh trong tay thành hai nửa, đưa một nửa cho Tạ Tuyên: “Tiên sinh, mời dùng.”

Tạ Tuyên nhận nửa cái bánh, hạ giọng nói: “Quốc sư, nửa bên ngài mới là nhân đường.”

“Cuộc đời chính là như vậy, thứ nhìn như rất công bằng nhưng bên trong lại ẩn chứa bất công. Trận tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này cũng vậy.” Tề

Thiên Trần vừa nói vừa ăn bánh ngọt.

“Lời của quốc sư thật có thâm ý.” Tạ Tuyên cũng cắn một miếng bánh:

“Nếu hôm nay là ngày đầu tiên gặp quốc sư, chắc hẳn ta sẽ nói vậy.”

Bên trong là một khung cảnh khác.

Sau khi bước qua cánh cửa đầu tiên, lại có một cánh cửa ngăn bọn họ lại.

Nói là cửa, thực tế chỉ là một tấm biển.

Trên tấm biển chỉ viết hai chữ - Thiên Khải.

Thục Trung Đường môn.

“Vô Song thành đã triệu tập đại lượng nhân mã, bây giờ đang tới Tuyết Nguyệt thành. Thành chủ hiện tại của Vô Song thành đã mở Vô Song Kiếm Hạp, bước vào Quan Tuyết bảng, nghe nói còn là một thiếu niên. Ngoài ra, năm lão già đã lâu rồi không ra khỏi cửa cũng đi theo. Lần này thanh thế

của họ rất lớn. Tuyết Nguyệt thành trong truyền thuyết bây giờ chỉ còn một vị thành chủ trấn giữ. Đã có người trong giang hồ kết luận, lần này danh hiệu đệ nhất giang hồ lại phải đổi chủ.” Đường Thất Sát nói.

Đường Liên Nguyệt đứng trong sân, lắc đầu một cái: “Bọn họ quá khinh thường Tuyết Nguyệt thành, Tuyết Nguyệt thành căn cơ thâm sâu, nào phải chỉ có ba vị thành chủ.”

“Cao thủ Tuyết Nguyệt thành thế hệ trước không chết trong trận Ma giáo đông chinh năm xưa thì cũng dạo chơi tứ hải không để ý tới chuyện trong giang hồ nữa, chẳng lẽ bọn họ còn có ai tới giúp.” Đường Thất Sát hỏi.

“Ai khác thì ta không biết, nhưng có một môn phái chắc chắn sẽ phái người tương trợ.” Đường Liên Nguyệt chậm rãi nói.

“Ai?” Đường Thất Sát lại hỏi. “Lôi gia bảo? Nghe nói Lôi Oanh bế quan luyện kiếm đã lâu không ra mặt. Hay là Lão Tự Hào Ôn gia? Với quan hệ

giữa bọn họ và Bách Lý Đông Quân, rất có thể sẽ ra tay trợ giúp.”

“Đều không phải, ta nói là, Đường môn.” Đường Liên Nguyệt chậm rãi nói.

Đường Thất Sát kinh ngạc: “Bây giờ chúng ta vẫn đứng về phía Tuyết Nguyệt thành à? Lôi gia bảo... Lần này chúng ta kết mối huyết cừu với

Lôi Vô Kiệt, không ai cho phép chúng ta đứng cùng phe với họ.”

“Thiên hạ đệ nhất có thể là ai cũng được, nhưng không thể là Vô Song thành. Chúng ta và Lôi gia bảo đã không thể hòa bình, nhưng có một số tranh đấu cứ giao cho tương lai thôi.” Đường Liên Nguyệt xoay người, đột nhiên hỏi: “Người đã chuẩn bị xong chưa?”

Một nam tử áo đen trẻ tuổi đứng đó, như đã chờ rất lâu, nghe vậy lập tức đáp lời: “Chỉ chờ sư môn hạ lệnh.”

“Đêm nay trăng sáng, lên đường đi.” Đường Liên Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Xin tuân lệnh sư phụ.” Nam tử trẻ tuổi cúi đầu đáp lời, sau đó xoay người. Bên hông hắn dắt một tấm thẻ bài đồng xanh tỏa sáng thăm thẳm dưới ánh trăng.

Bên trên dường như khắc hình một con rùa đen, nhưng trên con rùa màu đen đó lại có một con rắn dài uốn quanh.

Chương 387: Sóng gió khó ngừng

Hồng Lữ tự.

Một loạt tăng nhân đang ngồi trong đại điện tụng pháp kinh. Tổng quản chưởng hương Cẩn Tiên công công ngồi đầu tiên, tay vê phật châu, nhắm mắt tĩnh tọa.

Gần đây hai người bạn lớn lên từ nhỏ cùng hắn đã chết. Một người chết vô cùng khó hiểu, một người chết trong mưu phản, đến nay đầu vẫn treo trên tường thành. Tâm trạng hắn rất không tốt, không tốt tới mức rất muốn giết người.

Tay phải sát sinh, một kiếm vừa xuất, vạn vật khô héo. Tay trái từ bi, khẽ vê Phật châu, phách diệt hồn bay. Sát tính của Cẩn Tiên công công cũng nặng như Phật tâm của hắn.

“Vào đời vị lai, nếu có những người nào ăn mặc không đủ, cầu gì cũng trái nguyện, hoặc nhiều bệnh tật, hoặc nhiều sự hưng suy, nhà cửa không yên ổn, quyến thuộc bị phân tán, hoặc các hoạn sự cứ xảy đến làm thiệt thân, khi ngủ thường mộng thấy điều kinh sợ; những người như thế, khi nghe danh hiệu của Bồ Tát Địa Tạng, thấy hình tượng của Bồ Tát Địa Tạng, mà chí tâm cung kính niệm đủ một vạn biến, thì những sự không như ý sẽ tiêu sạch lần lần, liền được an vui, đồ ăn mặc dư dật, cho đến trong giấc mộng thấy đều an vui...” Sau khi tụng đoạn kinh văn dài kia hai lần, Cẩn Tiên

công công đứng dậy, các tăng nhân cũng đứng dậy, chào lẫn nhau rồi chậm rãi lui ra ngoài.

(Trích bản dịch Địa Tạng Bồ Tát Bốn Nguyện Kinh Giảng Ký) Trong đại điện chỉ còn có hai người.

Một người đương nhiên là Cẩn Tiên.

Một người khác là khách quý ngoài Hồng Lư tự mà cả Linh Quân và Bá Dong đều không cản được.

Đại tổng quản, Cẩn Tuyên.

Cẩn Tuyên công công chậm rãi nói: “Địa Tạng Bồ Tát Bốn Nguyện Kinh, siêu độ Bồ Tát, tiêu trừ nghiệp chướng. Mời nhiều cao tăng tới đọc kinh cho Cẩn Ngọc như vậy, người thật có lòng. Nhưng, vì sao lại đọc hai lần?

Lần còn lại...”

“Là cho Cẩn Uy.” Cẩn Tiên Trọc Tâm đáp, có vẻ không hề cố kỵ.

“Được. Chúng ta và Cẩn Uy từng là huynh đệ, nên làm.” Đại tổng quản Cẩn Tuyên gật đầu một cái. “Khi còn bé ta không được ở chung với các người. Cẩn Ngôn lại luôn đi theo Trọc Tâm công công. Thật ra ba người, Cẩn Uy, Cẩn Ngọc mới là lớn lên cùng nhau.”

“Đúng.” Cẩn Tiên đáp rất đơn giản. “Cho nên ta muốn báo thù cho bọn họ.”

Đại tổng quản Cẩn Tiên cau mày: “Cái chết của Cẩn Ngôn rất kỳ lạ, còn có thể tra theo thù oán. Nhưng Cẩn Uy chết do mưu phản, còn tìm ai báo thù?”

“Lang Gia quân vào Thiên Khải thành thuận lợi như vậy, ngay chính bọn họ cũng bất ngờ. Phía sau chuyện này chắc chắn có một bàn tay thúc đẩy mọi chuyện phát triển.” Phạt châu trong tay Cẩn Tiên ngừng chuyển động.

“Cẩn Uy chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi.”

“Cũng được.” Đại tổng quản Cẩn Tuyên thở dài: “Cẩn Uy không phải loại người có dã tâm, chẳng qua hắn hoàn thành nguyện vọng giúp sư phụ mà thôi.” Nhưng có một người, hắn tuyệt đối không phải huynh đệ của chúng ta.”

“Cẩn Ngôn.” Cẩn Tiên nhẹ nhàng nói ra cái tên này.

“Đúng. Hắn phải chết, nếu hắn đến tìm người, người giữ hắn lại rồi nói cho ta. Nếu người không làm vậy, e rằng sau này Ngũ Đại Tổng Quản chỉ

còn lại một người.” Cẩn Tuyên nhìn Cẩn Tiên, ánh mắt lạnh lẽo.

Cẩn Tiên nhíu mày: “Người đang uy hiếp ta?”

“Không phải uy hiếp, chỉ hy vọng người đừng làm chuyện điên rồ.” Cẩn Tuyên xoay người, định đi khỏi.

“Đại tổng quản, người cũng cuốn vào tranh đoạt lần này.” Cẩn Tiên trầm giọng nói: “Người ủng hộ Xích Vương.”

“Thì đã sao?” Cẩn Tuyên không quay đầu lại.

“Ngũ Đại Tổng Quản, chỉ nên trung thành với một mình Minh Đức Đế.”

Cần Tiên chậm rãi nói.

“Người có biết vì sao năm xưa khi Lang Gia Vương xé bỏ cuộn sách, bọn sư phụ không nói một lời không?” Cần Tuyên không chờ Cần Tiên trả lời đã tự đáp: “Bởi vì lúc đó bọn họ đã khuất phục dưới uy nghiêm của đế

vương mới.”

Cần Tuyên đi ra khỏi Hồng Lư tự, Cần Tiên buông phật châu xuống, từ giữa điện có một bóng người mập lùn bước ra.

Tổng quản chương ấn, Cần Ngôn.

Bây giờ toàn bộ Thiên Khải thành đang tìm hãn, nhưng hãn lại không rời thành trốn càng xa càng tốt mà lựa chọn ở lại tòa thành nguy hiểm này.

Còn trong tòa thành này, người duy nhất gặp hãn mà không rút kiếm, chỉ có mình Cần Tiên.

“Người có nghe theo lời hãn, giết ta không?” Cần Ngôn cười ha hả hỏi.

“Không biết.” Cần Tiên lắc đầu: “Nhưng người phải giao danh sách đó cho ta.”

“Chỉ cần ta còn giữ danh sách này, vậy sẽ không ai giết ta.” Cần Ngôn vẫn cười rất hiền lành. “Nhưng chỉ cần ta giao danh sách đó ra, ngay cả người cũng có thể giết ta.”

Tay trái cầm Phật châu của Cần Tiên đã đặt xuống, tay phải chạm vào chuôi kiếm: “Vậy vì sao người lại tới tìm ta?”

“Ta chọn sai một lần, ta còn muốn chọn lại.” Cần Ngôn đột nhiên thu hồi nụ cười, ánh mắt đầy hung ác.

Bên ngoài Thiên Khải thành.

Một người cưỡi ngựa phóng như bay.

Hắn cỡi giáp vàng đã bầu bạn nhiều năm, bông thanh trọng đao đã giết vô số kẻ địch, một mình một ngựa rời thành.

Diệp Nhược Y nhìn bóng lưng phụ thân đi khỏi, bỗng thấy buồn bã mất mát. Vẫn hùng vĩ như một ngọn núi nhưng lại mượn danh cáo lão về quê rời khỏi. Còn sau lưng hắn, vốn nên có thiên quân vạn mã, nay chỉ còn lại một mình.

Mãi tới khi tiếng vó sắt vang lên.

Diệp Nhược Y chợt quay đầu lại nhìn binh lính đeo song đao cưỡi ngựa chinh tề phía sau.

Song Đao Diệp Tự doanh.

“Diệp tiểu thư.” Thiên phu trưởng phóng ngựa tới.

“Các người định.” Diệp Nhược Y nói.

“Chúng ta đã từ quân. Chúng ta là Diệp Tự doanh, Diệp trong Diệp Khiếu Ưng. Cuộc đời này chỉ nghe lệnh của tướng quân. Nếu tướng quân tới giữ

núi, chúng ta sẽ tới giữ núi, tướng quân muốn giết địch, chúng ta sẽ giết địch.” Thiên phu trưởng quay người, hô lớn với một ngàn tướng sĩ sau lưng: “Chúng ta đi!”

Một ngàn Diệp Tự doanh cao giọng hô lớn, thanh thế hùng hồn đi khỏi.

Diệp Nhược Y nhìn bóng lưng đang dần khuất xa của họ, chuẩn bị xoay người trở về thì lại phát hiện Tiêu Lăng Trần mặc y phục màu trắng ôm trường kiếm đứng đó. Hắn nhìn Diệp Nhược Y, mỉm cười: “Đi khỏi nơi này, xông pha giang hồ, có phải ý tưởng hay ho lắm không?”

“Bây giờ ngươi là tướng quân. Tam thần tướng đã trở lại trung quân, toàn bộ Bắc Ly không ai có thể làm thủ lĩnh của họ, chức đại tướng quân trung quân sớm muộn gì cũng là của ngươi. Nói xông pha giang hồ cái gì?” Diệp Nhược Y cười nói.

“Bây giờ không có chiến sự, ta lại chẳng muốn ngồi trong tòa thành này đấu tới đấu lui với mấy tên kia. Báo cho Tiêu Sắt một tiếng, ta đi trước, nói hăn tự bảo trọng.” Tiêu Lăng Trần không buồn để ý leo lên ngựa.

Diệp Nhược Y nhìn thanh kiếm trong tay hăn, hạ giọng nói: “Hạo Khuyết.”

“Đi.” Tiêu Lăng Trần phất tay nói.

“Cấp báo! Cấp báo!” Đột nhiên một giọng nói chói tai ngắt đứt buổi ly biệt này.

Binh sĩ toàn thân đầy bụi đất vung roi ngựa như điên xông vào, không ngừng hô lớn: “Cấp báo! Cấp báo!”

“Cấp báo cái gì!” Tiêu Lăng Trần kéo hăn lại.

Binh sĩ không biết hăn nhưng biết con gái đại tướng quân bên cạnh, vội vàng nói: “Cấp báo! Nam Quyết đột nhiên phát binh, cử mười vạn quân xâm chiếm, tới giờ đã mất bảy tòa thành!”

Tiêu Lăng Trần kinh ngạc, sau đó nhỏ giọng mắng: “Đúng là chó chết!”

Chương 388: Anh hùng thời loạn lạc Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ ném chén trà trong tay xuống đất, tức giận chửi: “Con mẹ nó, tên khốn kiếp Ngao Ngọc, ai cho phép hăn phát binh ngay lúc này!”

“Điện hạ, đây là tin tức bọn họ đưa tới hôm nay!” Long Tà đi từ ngoài cửa vào, đưa thư tới.

Tiêu Vũ nhận thư, đọc qua vài lượt rồi lập tức xé tan: “Đồ khốn kiếp!”

Biên giới Bắc Ly.

Đại quân Nam Quyết xếp hàng chỉnh tề, không ngừng tiến quân vào Bắc Ly. Lần này bọn họ đột nhiên đánh chiếm, đã vơ vét bảy tòa thành, đến mấy hôm nay mới gặp chút chống cự ra dáng.

Thái tử Ngao Ngọc để xõa tóc, mặc giáp mềm màu đen, bên hông dắt một vũ khí trông như lưỡi hái và có một sợi xích sắt được quấn vài vòng bên hông. Hắn giơ chén rượu ngồi sau xe ngựa, bên cạnh là hai mỹ nữ yêu kiều bầu bạn. Ngao Ngọc uống một hớp rượu rồi cười nói: “Trên đời này, hẳn là người duy nhất thắng được ta. Tên rác rưởi Tiêu Vũ làm sao là đối thủ của hắn được.”

“Điện hạ, ngài đang nói tới ai vậy?” Một cô gái rót rượu cho Ngao Ngọc.

“Hắn tên là Tiêu Sở Hà, từng thắng một tòa thành trong tay ta ở Thiên Khải thành Thiên Kim Thai. Nghe nói bây giờ hắn đổi tên thành Tiêu Sắt.

Ta rất mong đợi được gặp lại hắn, thắng lại thứ mình đã thua năm xưa.

Người ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng.” Ngao Ngọc buông chén rượu xuống: “Cũng đừng chết trên tay Tiêu Vũ.”

Trong Xích Vương phủ, Tiêu Vũ đi tới sân sau.

“Dạ Nha tiên sinh, e rằng không còn bao nhiêu thời gian cho người rồi.”

Tiêu Vũ lạnh lùng nói.

Gương mặt tái nhợt của Dạ Nha nở nụ cười lạnh lẽo âm độc: “Xin điện hạ

chậm rãi đợi cho.”

Chỉ một ngày qua đi, hôm trước còn mặc đồ trắng từ trên xuống dưới, xách trường kiếm chuẩn bị xông xáo giang hồ, hôm sau Tiêu Lăng Trần

đã đổi lại bộ áo giáp đỏ tươi, cầm Huyết Long THương, dẫn đại quân rời khỏi Thiên Khải thành.

Diệp Nhược Y cười ngựa đến tiễn: “Chúc các vị chiến thắng trở về.”

Một trong tam thần tướng Vương Phách Xuyên cười khổ một cái: “Diệp tướng quân cáo lão về quê, hoàng đế bệ hạ bệnh nặng khó chữa. Đám khốn kiếp Nam Quyết thật biết chọn thời điểm. Bây giờ lòng quân không yên, trận chiến này không dễ đánh!”

“Đừng oán trách, không dễ đánh nhưng vẫn phải đánh. Trước kia tam thần tướng các người sợ bọn chúng à?” Tiêu Lăng Trần hỏi.

“Năm xưa là năm xưa, bây giờ là bây giờ. Năm xưa trên xa trường, ta thúc ngựa phóng như bay, chỉ vài lượt đã xé tan bọn chúng. Mấy tháng trước, nếu là trên biển ta cũng có thể đánh cho chúng chạy trốn chết. Còn bây giờ, ta cười ngựa cũng thấy choáng váng. Tiểu vương gia ngài có tin không?”

Vương Phách Xuyên trêu ghẹo.

“Được rồi. Đánh xong trận lần này chúng ta lại đi làm cướp biển!” Tiêu Lăng Trần thản nhiên nói.

Đây chắc là tướng quân đầu tiên trước khi xuất chinh lại nói đánh giặc xong sẽ đi làm cướp.

“Không nói chuyện nữa. Chúng ta nói chuyện một câu có lẽ sẽ có thêm một người lính mất mạng, Đi!” Tiêu Lăng Trần vung mạnh roi ngựa, phóng thẳng đi.

“Diệp cô nương, tạm biệt.” Vương Phách Xuyên cũng từ biệt. “Ta luôn cảm thấy chuyện ở Thiên Khải thành còn chưa kết thúc. Chúng ta ra chiến trường, các người ở đây phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi. Chúng ta sẽ ở đây chờ các người chiến thắng trở về!” Diệp Nhược Y chấp tay nói.

Diệp Nhược Y nhìn bọn họ đi khỏi, đang định xoay người trở về lại thấy hai người ăn mặc kỳ lạ bước vào Thiên Khải thành.

Một người trong đó đeo một thanh đao rất lớn. Thanh đao đó lớn như cánh cửa, chỉ có người to cao như hăn mới có thể sử dụng. Hăn mặc y phục màu đen, ánh mắt hung hãn, những người đi qua xung quanh bất giác né sang một bên.

Người còn lại là một hòa thượng, trên cổ đeo một chuỗi bồ đề lớn, mắt to mày rậm, toàn thân tỏa ra chính khí凛冽.

Đây đúng là một cặp rất kỳ quái, nhưng đối với Thiên Khải thành, có là người kỳ quái đến đâu cũng không kỳ quái. Nhưng Diệp Nhược Y vẫn để

ý tới họ, cô xuống ngựa, vỗ nhẹ lên cổ để nó tự về phủ tướng quân, còn bản thân lại lặng lẽ đi theo.

“Sư huynh, còn mấy ngày nữa chúng ta tới tới Tuyết Nguyệt thành?” Vô Song ngồi trên lưng ngựa hỏi Lô Ngọc Địch.

Lô Ngọc Địch không biết làm gì, đành lắc đầu: “Sư đệ, người đã hỏi câu này đến lần thứ ba rồi. Còn hai ngày nữa.”

“Lâu quá đi.” Vô Song gãi đầu một cái: “Lần trước đi xa như vậy là khi đi...

khi đi...”

“Vu Điền quốc.” Lô Ngọc Địch nhắc.

“Đúng, đúng là lần đó. Nhắc lại thì hòa thượng chúng ta gặp lúc ấy thế nào rồi nhỉ? Lôi Vô Kiệt, Tiêu Sắt, Đường Liên thì người luôn nhắc tới. Ta rất mong chờ được gặp lại hòa thượng này.” Vô Song hỏi.

“Về Thiên Ngoại Thiên rồi. Ta không nghe được tin tức gì về hăn.” Lô Ngọc Địch nói.

“Ồ, chẳng trách. Trong Kim Bảng lần trước cũng không có tên hắc. Lần trước hắc và ta cùng được xếp làm hạng nhất Lương Ngọc bảng. Bây giờ hạng nhất Lương Ngọc bảng tên là gì nhỉ...” Vô Tâm lại hỏi.

“Lạc Minh Hiên.” Lô Ngọc Địch không nhin được đáp.

“Lạc Minh Hiên... Hình như không ấn tượng gì với cái tên này.” Vô Song suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

“Chính là tên đi theo Lạc Hà Tiên Tử muốn tìm sư phụ ấy, người còn đánh một trận với hắc.” Lô Ngọc Địch vẫn giải thích.

“À, hắc à. Ta nhớ ra hắc rồi.” Vô Song gật đầu một cái: “Hắc được lắm, ta cũng mong gặp lại hắc lần nữa. Đúng rồi, đại sư huynh, vì sao chưa từng thấy tên người trong Kim Bảng?”

Sắc mặt Lô Ngọc Địch trầm xuống, tức giận nói: “Sư phụ nói khí vận đời chúng ta đều bị một mình người lấy đi rồi, những người khác đều chẳng có thành tích gì. Ta chính là một trong số không nên thân đây đây.”

“Sư huynh khiêm tốn, khiêm tốn. Tuy võ công người không tốt nhưng người... đầu óc tốt.” Vô Song cảm thán.

Lô Ngọc Địch kinh ngạc, sau đó lắc đầu một cái: “Ta vẫn luôn thấy nghi hoặc, một tên ngu ngốc như người có thể dẫn Vô Song thành chúng ta chiến thắng Tuyết Nguyệt thành thật sao?”

“Sư huynh nói câu này sai mất rồi.” Vô Song đột nhiên nói.

Lô Ngọc Địch không hiểu: “Có ý gì?”

“Ai bảo ta nhất định sẽ thắng Tuyết Nguyệt thành?” Vô Song nhún vai một cái: “Đó là Tuyết Nguyệt thành đấy.”

“Một Tuyết Nguyệt thành đã thất thế mà thôi.” Lô Ngọc Địch nhấn mạnh.

“Nhưng vẫn là Tuyết Nguyệt thành.” Vô Song cũng nhấn mạnh: “Nếu trước khi xuất phát chúng ta nhận định mình có thể thắng. Như vậy tốt nhất bây giờ nên dẹp đường về phủ đi.”

Lô Ngọc Địch cười lạnh: “Người còn biết giảng đạo lý cơ đấy.”

Tuyết Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong gõ chuông tập kết, những trưởng lão bề quan sau thành tu hành cũng ra khỏi gian nhà của mình, tập trung trong chính điện.

“Bây giờ Bách Lý thành chủ không có mặt, Lý thành chủ trọng thương chưa khỏi, lần này chỉ có chúng ta có thể tác chiến.”

“Lần này bọn chúng phái rất nhiều người tới, rất nhiều môn phái cũng đứng về phía bọn chúng. Nhưng lần này chúng ta chỉ có chính chúng ta.”

“Nhưng có sao đâu. Chúng ta là Tuyết Nguyệt thành!”

“Vô Song thành, chắc không muốn làm giang hồ đệ nhị thành nữa rồi!”

Chương 389: Ngũ Luân kiếm trận

“Đến rồi!” Lô Ngọc Địch tháo mũ trùm đầu xuống, hạ giọng nói.

“Hạ Quan?” Vô Song nhìn hai chữ trên cửa thành lẩm bẩm: “Có phải Tuyết Nguyệt thành đâu.”

“Thấy gian lâu cao đó không? Chính là Đăng Thiên các trong truyền thuyết đấy.” Lô Ngọc Địch chỉ vào gian các cao cao phía xa nói: “Qua Đăng Thiên các mới có thể thấy Tuyết Nguyệt. Bên ngoài Đăng Thiên các vẫn là phàm thành. Tuyết Nguyệt thành cũng tự cho mình là phàm thành, không như

Vô Song thành chúng ta. Bên ngoài Đăng Thiên các cũng tầm thường như

những tòa thành khác thôi.”

“Vậ thì đi thôi.” Vô Song đang định vung roi ngựa nhưng lại hạ xuống.

Có một người một thương đi từ trong cửa thành ra.

Người nọ mặc y phục màu đen, tay cầm một thanh trường thương màu vàng tối.

Vô Song nhận ra hãn. Năm đó khi hãn tới Vu Điền quốc, chính người này xuất thương từ tây tới, dùng khí thế một thương mà ép hãn liên tục tháo

chạy. Đó là cao thủ tuyệt thế đầu tiên mà Vô Song gặp được trong cuộc đời này.

Thương Tiên - Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong cầm trường thương xuống đất, quát lớn một tiếng: “Các người mà đòi vào thành? Mà xứng vào thành? Cút!”

Tiếng gầm mang theo nội kinh tuyệt thế, những đệ tử công lực kém cỏi không nhận được che kín lỗ tai.

Vô Song cười một tiếng, xoay người xuống ngựa, đặt Vô Song Kiếm Hạp sau lưng xuống đất cái rầm: “Tư Không thành chủ.”

“Vô Song thành chủ?” Tư Không Trường Phong nhìn hãn: “Người muốn đánh một trận với ta ư?”

Vô Song vuốt ve Vô Song Kiếm Hạp, cúi đầu nói: “Mong đợi đã lâu.”

“Vô Song.” Một giọng nói già nua gọi hãn.

Vô Song quay đầu lại, rèm xe ngựa được vén lên, năm ông lão với mái tóc bạc trắng đi từ trên xe xuống. Đại trưởng lão dẫn đầu đi tới bên cạnh Vô Song: “Với bối phận của người và Tư Không Trường Phong, bất kính.”

“Ngoài miệng thì nói Vô Song bất kính, nhưng lại thầm giễu cợt ta ý lớn hiếp nhỏ chứ gì?” Tư Không Trường Phong nhìn đại trưởng lão: “Mấy lão già các người còn chưa chết à?”

“Tư Không thành chủ vẫn không giữ mồm giữ miệng như xưa.” Đại trưởng lão cười lạnh nói.

“Nếu Bách Lý sư huynh ở đây, chắc có thể mạng các người nguyên một ngày. Các người nên thấy may vì ở đây chỉ có mình ta. Trong ba vị thành chủ, ta là người nhân từ nhất.” Tư Không Trường Phong rút trường thương ra: “Nhưng sự nhân từ của ta cũng chỉ có giới hạn. Các người chặn đồ đệ của ta về Thiên Khải, ta có thể không truy cứu. Các người định cướp Diệp An Thế, khống chế Thiên Ngoại Thiên, ta cũng có thể coi như không

thấy. Nhưng các người giết tới nơi này, người trong thiên hạ ai ai cũng thấy, ta không thể giả bộ không biết được. Nếu hôm nay các vị đã tới đây, vậy thì đừng có đi.”

“Để mạng lại!”

Tư Không Trường Phong tung người nhảy tới, trường thương xuất ra như

giao long, đột nhiên đập thẳng xuống!

Vô Song Kiếm Hạp chợt mở ra, phi kiếm bên trong đều rục rịch.

“Lui lại!” Đại trưởng lão xuất chiêu khép Vô Song Kiếm Hạp lại, tung người nhảy về sau. Một thanh kiếm bạc lóe lên bên hông, xuất kiếm đối mặt với Tư Không Trường Phong.

Thế thương lập tức bị ép xuống.

“Đừng tưởng mấy lão già chúng ta đều đã chết.” Đại trưởng lão trầm giọng nói.

“Vây hôm nay chết cả đi.” Tư Không Trường Phong thần sắc bình tĩnh.

Thế thương lại nổi!

Tư Không Trường Phong đột nhiên hất trường thương, đánh văng đại trưởng lão ra ngoài.

Lại thấy bốn bóng người lao từ sau lưng Vô Song ra, cầm bốn thanh trường kiếm giống nhau như đúc đâm tới, kết hợp cùng đại trưởng lão vừa hạ

xuống đất, bao vây lấy Tư Không Trường Phong.

Tư Không Trường Phong thu trường thương, thần sắc lạnh liệt: “Ngũ Luân kiếm trận!”

“Vào Ngũ Luân kiếm trận, thấy lục đạo luân hồi. Tư Không thành chủ, để

mạng lại.” đại trưởng lão chậm rãi nói.

“Cái gì mà Ngũ Luân trận, Thất Sát trận, tên thì kêu thật. Nói thẳng ra là lấy nhiều đánh ít. Năm vị đều là người cao tuổi có tiếng trên giang hồ,

đừng cố ra vẻ huyền bí nữa. Năm xưa tới Bách Quỷ Dạ Hành Cô Hư trận của Thiên Ngoại Thiên, chẳng phải ta vẫn phá được đó ư?” Tư Không Trường Phong rút trường thương ra: “Tới đây.”

“Người đi đi.” Đại trưởng lão quay sang nói với Vô Song.

Vô Song nhắc hộp kiếm lên, đi cùng Lô Ngọc Địch vào trong.

Lại thấy một người từ trong thành đi ra.

“Người mà xứng vào thành sao? Cút!”

Cũng là một tiếng gầm lớn, nhưng lại là một gương mặt hết sức trẻ trung.

Lưng hăn đeo ba thanh kiếm, eo trái dắt hai thanh, eo phải dắt hai thanh.

Có nặng có nhẹ, có dài có ngắn, trông như một con nhím.

“Là người.” Vô Song cười một tiếng: “Người cũng là một đối thủ không tệ.”

Lạc Minh Hiên đứng lại nói: “Lần này, ta sẽ không thua người.”

“Ta biết kiếm thuật của hăn, sau lần trước ta trở về điều tra điển tịch. Bên cạnh hoàng đế các đời của Đại Huyền đều có một cái bóng, cái bóng này thường do phi tần sinh ra, được trao cho kiếm thuật tuyệt thế, phụ trách bảo vệ an nguy của hoàng đế. Lúc đó hoàng đế khai quốc của Bắc Ly tấn công Huyền Đô thành trong thời gian dài vẫn không thành công, chính là vì cái bóng này. Sau đó thành chủ đời đầu của Vô Song thành chúng ta cầm Vô Song Kiếm Hạp tới ứng chiến. Hộp kiếm mở hết, dùng cả mười ba kiếm mới đánh cho cái bóng kia trọng thương bỏ chạy, cuối cùng đánh hạ đô thành. Nghe nói cái bóng kia cũng dùng bảy thanh kiếm dài ngắn nặng nhẹ

bất đồng giống hệt như hăn.” Lô Ngọc Địch nói.

Vô Song gật đầu: “Không sai, đây chính là số mệnh mà trên sách đã ghi. Vô Song Kiếm Hạp tỷ thí với Thất Kiếm kiếm khách. Tới đây, người tên Lạc Minh Hiên đúng không?”

Lạc Minh Hiên rút thanh trọng kiếm Vô Vọng hung ác nhất ra: “Đúng.”

“Ta tên Vô Song.” Vô Song cười nói: “Rất nhiều năm sau này, giang hồ sẽ

luôn bàn tán về trận tỷ thí của chúng ta. Đây là một điểm dừng tuyệt thế

trong thế hệ của chúng ta, cuối câu chuyện, ta sẽ thắng, còn tên của người sẽ biến mất trên giang hồ.”

“Người đùa hay lắm.” Lạc Minh Hiên khinh thường nói.

“Trí nhớ của ta không tốt, ta sợ sau này sẽ quên đi đối thủ ưu tú như người, cho nên cần mọi người truyền bá.” Vô Song búng ngón tay, Vô Song Kiếm Hạp lại mở ra.

Mười hai thanh phi kiếm nhỏ bé, một thanh trường kiếm màu đỏ máu.

“Ta cho người biết kết thúc thật sự nhé. Sau trận tỷ thí này, trên Quan Tuyệt bảng sẽ thiếu mất một cái tên, còn tên của Lạc Minh Hiên ta sẽ thay cho hắn.” Lạc Minh Hiên ngạo nghễ nói.

Lô Ngọc Địch cầm trường thương lui lại, nhường chiến trường cho hai người bọn họ.

Sau lưng bọn họ, các đệ tử Vô Song thành cùng các cao thủ đại môn phái chạy tới trợ giúp im lặng chờ đợi. Lâu chủ Huyết Y Lâu Hoàng Phủ Tuyệt bất mãn nói: “Phải chờ bọn chúng đánh nhau trước à?”

“Chẳng phải trên chiến trường cũng thế à?” Chủ soái xuất quân đánh một trận trước, sau đó mới tới những binh sĩ chúng ta xông pha chiến đấu. Bất luận thắng thua, bọn họ mới là nhân vật chính.” Lô Ngọc Địch khoanh tay trước ngực: “Thế gian này vốn không công bằng.”

Rất nhiều năm sau, trên giang hồ thật sự lưu lại trận tỷ thí lần này, nhưng kết quả cuối cùng không như lời của Vô Song, cũng không như ý nguyện của Lạc Minh Hiên. Nhưng từ ngày đó trở đi, những truyền thuyết liên quan tới họ đều trở thành chân thực. Trên giang hồ không ai dám nghi ngờ, thành chủ của Vô Song thành thật sự là thiên tài trăm năm mới gặp.

Lạc Minh Hiên của Tuyệt Nguyệt thành cũng thật sự... rất thích sự phụ của mình.

Chương 390: Trận đấu kiếm

“Vân Toa, Kinh Sương, Phượng Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp.” Vô Song vung ngón tay, năm thanh phi kiếm xếp thành hàng trước mặt hắn. Hắn gõ nhẹ ngón tay lên từng thanh tiếng làm phát ra tiếng vang leng keng.

Hắn cười một tiếng, búng ngón tay một cái. “Đi thôi.” Năm thanh phi kiếm lập tức bay về phía Lạc Minh Hiên.

“Lần trước lúc mới gặp ta cũng dùng năm thanh, lần này vẫn vậy? Coi thường người khác quá đấy.” Lạc Minh Hiên cảm trọng kiếm xuống đất, thanh kiếm Phượng Hoàng cực dài rời vỏ, chém văng năm phi kiếm về.

“Vậy cho người thêm một thanh. Tuyệt Áo.” Vô Song vung ống tay áo, lại một thanh phi kiếm đánh ra, kết hợp với năm thanh trước đó, thế nhưng cả

tốc độ và thứ tự đều thay đổi rất nhiều.

Mười hai thanh phi kiếm, mỗi thanh đều có đặc tính và ưu thế bất đồng, mỗi loại tổ hợp cũng là một kiếm trận. Những kiếm trận khác cần có nhiều người mới xây dựng được, còn Vô Song bây giờ chỉ cần một mình đã có thể

kết thành kiếm trận. Hơn nữa trong tay Vô Song có vô số kiếm trận.

Nếu điều động năm thanh phi kiếm, có một trăm hai mươi cách sắp xếp kiếm trận.

Nếu điều động sáu thanh phi kiếm, lại tăng lên tới bảy trăm hai mươi loại kiếm trận!

Nhưng bảy thanh kiếm của Lạc Minh Hiên thay nhau phát động, mạnh mẽ

ngăn cản kiếm thế của Vô Song. Tuy cũng dùng nhiều kiếm nhưng kiếm thuật của Lạc Minh Hiên lại hoàn toàn bất đồng, hầu như mỗi lần xuất kiếm hắn lại đổi một thanh, bảy thanh kiếm trong thay nhau xuất chiến trong tay hắn, nhưng đều chặn từng thanh phi kiếm ở nơi thích hợp nhất.

Trong số những người đứng đây, chỉ có Vô Song nhìn ra chút manh mối.

Hắn khẽ cau mày: “Hắn ta đang... chơi cờ?”

Cho dù người có sắp xếp kiếm trận bao nhiêu lần nữa, có bằng bàn cờ thiên biến vạn hóa không?

Cái bóng của hoàng đế Đại Huyền cũng học tập một môn kiếm thuật biến hóa vô cùng vô tận như vậy. Khác với phi kiếm, mỗi thanh kiếm của hắn đều thật sự là kiếm, ngay cả Nhất Mục và Bàn Nhược ngắn nhất cũng dài tới ba thước. Sau đó hắn giấu bộ kiếm thuật tuyệt thế này trong bàn cờ Lục Bác, dùng bàn cờ Lục Bác thiên biến vạn hóa ẩn giấu muôn vàn biến hóa của kiếm thuật này, lại đem cờ Lục Bác khó học kia đơn giản hóa đi truyền cho hậu thế, chỉ để lại tượng đất Tiên Nhân Lục Bác. Cho nên thế nhân không cách nào nhìn thấu ảo diệu trong đó nhưng lại không đến mức thất truyền, dầu sao cũng có người hữu duyên tái hiện được kiếm thuật của tiên nhân này!

“Được, được lắm!” Vô Song gặp được đối thủ, ánh mắt đầy phấn chấn.

Tuy lần trước giao chiến với Lạc Minh Hiên hắn chỉ hơi thắng một bậc, nhưng lúc đó hắn vẫn lưu thủ. Hôm nay, lại khác! “Phá Kiếp! Lên đi!”

Lại một phi kiếm trong hộp bay ra.

Biến hóa phi kiếm trận của Vô Song lại tăng lên tới năm ngàn không trăm bốn mươi loại.

“Ngọc Như Ý! Lên!”

Lại một thanh kiếm tinh thuần như ngọc, trong suốt óng ánh bay ra.

Bốn vạn ba trăm hai mươi loại kiếm trận.

Lúc này rất nhiều người ở đây đã không còn thấy rõ trận tỷ thí này.

Chỉ có thể nhìn những thanh phi kiếm không ngừng tấn công đi tấn công lại như cuồng phong vũ bão. Hình như chỉ như vậy nhưng cũng hình như

có biến hóa, vừa nhanh chóng vừa lẫm liệt. Còn Lạc Minh Hiên như tạo ra một vòng tròn quanh nơi mình đứng, lấy mình làm trung tâm, còn

kiếm trong tay hẵn không ngừng biến hóa, tạo thành một vòng tròn hoàn hảo.

Không thanh phi kiếm nào đâm thủng được vòng tròn hoàn hảo đó.

Bất luận nó biến hóa bao nhiêu lần, Lạc Minh Hiên vẫn có thể dùng bảy thanh kiếm trong tay tìm ra phương pháp đối phó hoàn hảo.

“Thú vị, thật quá thú vị.” Vô Song từng gặp một số đối thủ, đúng là có kẻ

đủ thực lực đối đầu với phi kiếm của mình nhưng đều là dùng mạnh khắc mạnh. Nhưng tỷ thí như hiện giờ, từng kiếm nối tiếp nhau hết sức thừ tự, đây lại là lần đầu tiên.

Lạc Minh Hiên vung trọng kiếm Vô Vọng trong tay lên, tám thanh phi kiếm bay ra lại trở về trước mặt Vô Song. Phi kiếm không lao tới tiếp, Vô Song cười một tiếng, vỗ hộp kiếm một cái, lại thêm hai thanh phi kiếm lướt tới.

Sát Sinh, Nhiều Chi Nhu.

Vô Song nhẹ nhàng vuốt ve mười thanh phi kiếm như đang vuốt dây đàn, nơi ngón tay hẵn đi qua đều có tiếng vang uyển chuyển.

“Trong đời gặp được địch thủ này, là may mắn.” Vô Song nhắm hai mắt lại.

Lâu chủ Huyết Y Lâu, Hoàng Phủ Tuyết đứng sau quan chiến cảm thán:

“Đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Lúc trước nghe nói Vô Song thành xuất hiện một vị thành chủ thiếu niên tuyệt thế, ta luôn cảm thấy Vô Song thành các người đang gây dựng thanh thế, ta chỉ tin năm vị trưởng lão. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, quả nhiên thiên hạ sau này vẫn là của thiên hạ của các thiếu niên.”

Lô Ngọc Địch ôm trường thương nhún vai nói: “Có lẽ thế.”

“Người cảm thấy ai sẽ thắng?” Hoàng Phủ Tuyệt hỏi dò.

“Sư đệ ta sẽ thắng. Hắn rất ít khi nghiêm túc, nhưng lần này hắn nghiêm túc.” Lô Ngọc Địch nhướn mày. Khi hắn nghiêm túc, rất đáng sợ.”

Vô Song vung ống tay áo, sắc mặt không còn lơ đãng như lúc trước mà trở

nên nghiêm nghị dữ dằn. Hắn gầm lên một tiếng: “Đi ra.”

Mười thanh phi kiếm cùng bay ra.

Đến lúc này, số lượng biến hóa đã lên tới ba triệu sáu trăm hai mươi tám ngàn tám trăm loại.

Năm xưa thành chủ Vô Song thành từng dùng mười thanh phi kiếm tiêu diệt một môn phái tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, sao lại không đối phó được một Lạc Minh Hiên còn trẻ tuổi.

Kiểm thể của Lạc Minh Hiên đột nhiên thay đổi.

Lục Bác thuật, là ở chỗ sáu quân cờ có một con có thể thành kiêu, kiêu mới thực là sát chiêu.

Còn Lục Bác thuật triều đại trước, cả sáu quân cờ đều có thể thành kiêu.

Lạc Minh Hiên giữ lại rất lâu chính là để chờ một cơ hội.

Khi Vô Song sử dụng mười thanh phi kiếm.

Hắn từng tỷ thí với Vô Song, biết mười thanh phi kiếm đã là cực hạn của Vô Song. Chờ đối phương không còn sức xuất thêm kiếm, đó là lúc kiêu của hắn ra trận.

“Thành kiêu.” Lạc Minh Hiên đột nhiên tung người nhảy tới, kiếm trong tay không ngừng biến đổi.

Đám người đứng xem chỉ thấy hình tròn đột nhiên chuyển động.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh đánh văng đám phi kiếm rồi lao thẳng về phía Vô Song.

Nhưng hắn cũng phải trả giá.

Đầu tiên là kiếm ba thước Bàn Nhược, Nhất Mục, tiếp đó là song kiếm Cú Mang, Kiếp Trần, tiếp đó là khinh kiếm Biệt Ly, trường kiếm Phượng hoàng, sau thanh trường kiếm liên tục bị đánh rơi xuống đất. Lúc này Lạc

Minh Hiên đã lao tới trước mặt Vô Song, đột nhiên vung cao thanh trọng kiếm Vô Vọng.

Cờ Lục Bác, bất luận trong thời Đại Huyền hay ở Bắc Ly hiện tại, đều chỉ có sáu quân cờ.

Nhưng Lạc Minh Hiên lại có bảy thanh kiếm.

Thanh còn lại, chính là chữ kiêu.

“Long!” Lạc Minh Hiên gầm lên một tiếng, chém kiếm xuống.

Vô Song, đầu không ngẩng, người không lùi, chân không tiến, chỉ có ngón tay khẽ nhấc lên.

Đột nhiên có hai thanh phi kiếm lướt qua.

Một thanh như mây trôi, trắng toát nhẹ nhàng, mang theo tiên khí mờ mờ ảo ảo.

Một thanh lại như gốc cây khô héo, mang theo cảm giác khô khốc tang thương vô tận.

Hai thanh cuối cùng trong mười hai phi kiếm rốt cuộc cũng thức tỉnh.

Lô Ngọc Địch xiết chặt trường thương, dường như đây là lần đầu tiên hắn biết chuyện này, hắn thở dài nói: “Mười hai... phi kiếm?”

Hoàng Phủ Tuyết híp mắt lại. Nói thẳng ra lần này hẳn quy hàng Vô Song thành chẳng qua là muốn thừa cơ mở rộng thế lực bản thân. Dù sao mấy năm qua Tuyết Nguyệt thành thật sự quá lớn mạnh. Nhưng bây giờ xem ra, nếu Vô Song thành thật sự thắng, vậy vị thành chủ trẻ tuổi này không phải người dễ chung sống.

“Thiếu niên, đúng là khiến người ta mở mang tầm mắt.” Hắc thở dài u oán.

Vô Song chỉ nhỏ giọng gọi tên hai thanh phi kiếm cuối cùng này.

“Thương.”

“Mang.”

Chương 391: Thiên Nhân kiếm trận

Vân Toa, Kinh Sương, Phượng Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyết Ảnh, Sát Sinh, Phá Kiếp, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu, Thương, Mang.

Mười hai thanh phi kiếm trong Vô Song Kiếm Hạp, rốt cuộc sau hàng trăm năm cũng đã hiện thế.

Nhưng chiêu kiếm cuối cùng của Lạc Minh Hiên đã chém xuống, hẳn đã chẳng còn đường lui.

“Lui!” Vô Song gầm lên một tiếng.

“Chém!” Lạc Minh Hiên cũng gầm lên.

Trọng kiếm Vô Vọng chém xuống, mười hai thanh phi kiếm đồng thời bay về hộp kiếm. Vô Song ôm hộp kiếm trượt về phía sau ba trượng.

Bộ áo trắng trên người Vô Song đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Vô Vọng kiếm của Lạc Minh Hiên rơi dưới đất, bản thân hắn cũng quỵ sụp xuống.

“Không ngờ lại hòa.” Lô Ngọc Địch cả kinh.

Hoàng Phủ Tuyệt lắc đầu một cái: “Không phải hòa.”

Lạc Minh Hiên phun ra một ngụm máu tươi: “Là người thắng.”

Vô Song cười khổ lắc đầu một cái: “Người bị trọng thương, ta cũng chẳng khá hơn, không coi là thắng.”

“Vừa rồi nếu người không tránh, kiếm của ta sẽ làm người trọng thương còn hai thanh phi kiếm của người sẽ cướp luôn tính mạng ta. Nhưng người đã tránh, ta nên cảm ơn người giữ mạng cho ta.” Lạc Minh Hiên nhìn Vô Song: “Vì sao?”

“Bởi vì người không nên chết, chúng ta đến Tuyết Nguyệt thành không phải để giết người. Chẳng qua muốn bảo người nhường lại ngôi đầu và trả

người lại cho chúng ta.” Vô Song đứng dậy lấy tay chống hộp kiếm, trầm giọng nói.

“Người của các người?” Lạc Minh Hiên thần sắc hơi đổi.

Lô Ngọc Định đi tới bên cạnh Vô Song: “Cũng xấp xỉ rồi.” Hắn nhìn bên phía Tư Không Trường Phong, năm vị trưởng lão tuy không cách nào đột phá thanh trường thương của Tư Không Trường Phong nhưng đã vây hãm trong đó.

Vô Song thở dài, hắng giọng nói: “Tư Không thành chủ, người không cách nào phân thân, trong thành còn có ai nói chuyện được?”

“Ta.” Một giọng nói ôn nhu vang lên, Doãn Lạc Hà mặc quần áo màu trắng nhẹ nhàng từ trên tường thành hạ xuống, chẳng khác nào tiên nữ trên chín tầng trời giáng lâm. Tất cả mọi người bên phía Vô Song thành không nhìn được nuốt một ngụm nước miếng.

“Đã nhiều năm rồi mà Lạc Hà Tiên Tử vẫn xinh đẹp như xưa.” Hoàng Phủ

Tuyệt cười một tiếng.

Doãn Lạc Hà đỡ Lạc Minh Hiên dậy, gật đầu một cái: “Vừa rồi ta đã chứng kiến, rất giỏi.”

“Nhưng vẫn thua.” Lạc Minh Hiên cười khố.

“Người vừa ngộ ra Tiên Nhân Lục Bát thuật, chờ tu luyện thêm mấy năm nữa còn sợ không đánh nổi người ta?” Doãn Lạc Hà ngẩng đầu lên nhìn Vô Song: “Đa tạ Vô Song thành chủ, nếu không phải vừa rồi người hạ thủ lưu tình, đồ đệ của ta đã chẳng thể sống nổi.”

Vô Song nhún vai một cái: “Ta cũng rất mong chờ được đánh một trận với Lạc huynh đệ. Có điều hôm nay ta còn chuyện cần làm. Ta có vài yêu cầu, chẳng hay tiên tử có đáp ứng không?”

Doãn Lạc Hà nhướn mày, mỉm cười yêu kiều: “Ồ? Chẳng hay yêu cầu ra sao?”

“Thứ nhất. Tuyệt Nguyệt thành giao vị trí đệ nhất giang hồ cho Vô Song thành.”

“Thứ hai, xin giao Bạch Vương điện hạ đang bị nhốt trong thành cho Vô Song thành.”

“Thứ ba, giao sư phụ ta Tống Yến Hồi ra.”

Doãn Lạc Hà bước lên trước một bước, miệng vẫn nở nụ cười: “Thứ nhất, Tuyệt Nguyệt thành ta chưa bao giờ tự xưng đệ nhất. Đệ nhất là người trong giang hồ gọi, cho dù chúng ta muốn cho cũng phải qua nguyện vọng của người trong giang hồ. Thứ hai, Tuyệt Nguyệt thành chúng ta từ trước tới nay không tham gia chuyện trong triều. Đúng là chúng ta phải một số

đệ tử trẻ tuổi tới Thiên Khải thành, nhưng bọn họ chỉ phụ trách bảo vệ an toàn cho băng hữu của mình, cho nên Bạch Vương điện hạ, không ở đây.

Thứ ba, Tống Yến Hồi là ai?”

Lạc Minh Hiên lập tức bật cười: “Đúng vậy, Tống Yến Hồi là ai?”

“Đúng là sư phụ tới Tuyết Nguyệt thành nhưng chưa từng trở về, ta có thể

xác nhận.” Vô Song nghiêm mặt nói.

Doãn Lạc Hà cau mày, nhìn Lạc Minh Hiên: “Người vẫn luôn đợi trong Đãng Thiên các, người có gặp hấn không?”

Lạc Minh Hiên vội vàng xua tay: “Không... không thấy.”

“Cho nên.” Doãn Lạc Hà lại nhìn sang phía Vô Song.

Vô Song lui lại một bước: “Cho nên không có gì để bàn.”

“Còn lại giao cho ta.” Lô Ngọc Địch vung trường thương. “Chuẩn bị công thành!”

Đệ tử của Vô Song thành và các môn phái khác đồng loạt rút vũ khí, ra vẻ

muốn công thành.

“Công thành!” Doãn Lạc Hà cười một tiếng: “Vậy thì công thử xem!”
Cô đột nhiên vung ống tay áo quát lớn: “Bày trận!”

Tại Hạ Quan thành, dưới cửa thành đột nhiên xuất hiện một loạt đệ tử

Tuyết Nguyệt thành. Mỗi người đều mặc áo trắng cầm trường kiếm, phong độ thanh thoát.

Vô Song thành có Ngũ Luân kiếm trận, Tuyết Nguyệt thành cũng có kiếm trận của mình.

Thiên Nhân kiếm trận.

Toàn bộ Tuyết Nguyệt thành, trên thì trường lão, dưới thì đệ tử vừa nhập môn, tất cả mọi người đều xuất hiện ở cửa thành.

“Chỉ bằng các người, cũng xứng vào thành?” Doãn Lạc Hà cười nhạt.

“Sao Tuyết Nguyệt thành lại có nhiều đệ tử như vậy?” Hoàng Phủ Tuyết từ từ bước tới, hắng giọng nói: “Đó là vì trên giang hồ có rất nhiều đệ tử trẻ

tuổi của các môn phái nguyên tới nơi này học tập võ nghệ, đó là dựa vào danh hiệu của Tuyết Nguyệt thành. Nhưng Tuyết Nguyệt thành có đáng để bọn họ trả giá bằng cả tính mạng không?”

“Hoàng Phủ cáo già.” Doãn Lạc Hà cười lạnh.

“Nơi này có các đệ tử của Giang Nam Đoàn gia, Lĩnh Nam tứ đại kiếm phái, Thiên Sơn cửu môn. Môn phái của các người cũng không muốn tham gia trận phân tranh lần này, tới đây của ta có thư tay của các trưởng môn môn phái các người. Hôm nay Tuyết Nguyệt thành đã không có Lôi gia bảo và Đường môn ủng hộ, ba vị thành chủ thì hai đi mất, ngay cả đại đệ

tử cũng đã chết. Nó đã không còn là Tuyết Nguyệt thành năm xưa, các người cũng nên đi đi.” Hoàng Phủ Tuyết nhìn các đệ tử Tuyết Nguyệt thành, lớn tiếng nói.

Nhưng không ai đáp lại hắn.

Chỉ có tiếng từng thanh kiếm rút ra.

“Môn phái của các người đang đợi các người trở về. Các người không nên chết ở đây!” Hoàng Phủ Tuyết lại hô to.

Trên cửa thành đột nhiên có một giọng nói vang xuống: “Hôm nay chúng ta bái sư Tuyết Nguyệt thành, là đệ tử của Tuyết Nguyệt thành. Người hỏi ta thuộc môn phái nào? Môn phái của ta chính là Tuyết Nguyệt thành!”

Hoàng Phủ Tuyết kinh ngạc, hạ giọng nói: “Có phải điên rồi không rồi à?”

“Không phải bọn họ điên rồi mà là người không hiểu. Vì sao bao năm như

vậy Tuyết Nguyệt thành chúng ta vẫn luôn được gọi là giang hồ đệ nhất thành. Bởi vì, đây chính là khí phách của Tuyết Nguyệt thành ta.” Doãn Lạc Hà ngừng cười, quát lớn: “Biến trận, Kiếm Thủ trận.”

“Rồ!” Ngàn người đồng thanh hét lớn, trường kiếm cùng vung ra.

Tiêu Cảnh Hà ngồi trong xe ngựa vén rèm, khẽ cau mày: “Thiên Nhân kiếm trận.”

Hoàng Phủ Tuyết cười nhạt: “Thế thì đã sao? Dựa vào một chút đệ tử trẻ tuổi thì làm được gì? Huyết Y lâu ta cùng bao nhiêu môn phái như vậy đứng về phía Vô Song thành. Tuyết Nguyệt thành các người có phần thắng gì? Sao phải để bọn họ đi chịu chết?”

“Huyết Y lâu, là môn phái thần kỳ lắm sao?” Một giọng nói trẻ trung vang lên, một người mặc áo đen trẻ tuổi xuất hiện bên cạnh Hoàng Phủ Tuyết, vỗ vai hấn một cái.

Hoàng Phủ Tuyết giật nảy mình, với công lực của hấn nhưng sao không nhận thấy người này đến gần? Hấn kinh hãi hét lên: “Người là ai?”

Người trẻ tuổi mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Đường Trạch.”

“Có lẽ người chưa từng nghe cái tên này.”

“Nhưng ta đến từ Đường môn. Đường môn ta, vẫn ủng hộ Tuyết Nguyệt thành.”

Chương 392: Thế nào là giang hồ đệ nhất Đường môn chỉ phái một người tới, còn là một thiếu niên, nhưng Hoàng Phủ Tuyết lập tức biến

sắc.

Cho dù chỉ có một người tới nhưng vẫn là đại diện cho ý của Đường môn.

Huống chi cái tên Đường Trạch này tuy còn chưa nổi danh trên giang hồ nhưng Hoàng Phủ Tuyệt lại biết hẵn. Đệ tử quan môn của Đường lão thái gia, bây giờ đã báii nhập môn hạ của Đường Liên Nguyệt. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẵn sẽ là người kế nhiệm của Đường môn.

“Chào Lạc Hà Tiên Tử.” Đường Trạch cúi đầu nói.

Doãn Lạc Hà cười một tiếng: “Đường Liên Nguyệt phái người tới?”

“Tục danh của lão thái gia, không dám gọi thẳng.” Đường Trạch cung kính nói.

Hẵn là một thiếu niên không nhiều lời, thậm chí có vẻ hơi ngượng ngùng.

Thế nhưng trong đôi mắt đó lại ẩn giấu mạch nước ngầm khó lòng phát giác.

“Ta nhớ ra người rồi. Người là tên trên Anh Hùng yển.” Một giọng nói trẻ

trung khác vang lên. Mọi người quay đầu nhìn lại chỉ thấy một nam tử áo xanh cười một con lừa chậm rãi đi tới. Một con rắn màu xanh quấn trên cổ

hắn, âm u lè lười.

“Ôn gia Tiểu Độc Vật, Ôn Lương.” Đường Trạch lạnh nhạt nói.

“Không sai, chính là ta.” Ôn Lương giơ tay: “Thanh Muội, trở về, đừng dọa mọi người.” Con Thanh Y xà lập tức trườn xuống chui vào trong tay

áo của Ôn Lương. Ôn Lương nhìn mọi người, nhíu mày: “Vô Song thành?”

“Ôn gia Ôn Lương, đệ tử duy nhất của Ôn Hồ Tửu.” Hoàng Phủ Tuyết cau mày nhỏ giọng nói.

“Ôn gia ta và Tuyết Nguyệt thành có quan hệ nhiều đời, đại thành chủ

Bách Lý Đông Quân còn là cháu ngoại của gia chủ chúng ta. Sao lại có người cho rằng Ôn gia sẽ không quan tâm kia chứ?” Ôn Lương cười nói.

Lô Ngọc Định đưa mắt nhìn xung quanh, hỏi: “Vậy tại sao chỉ có một mình người tới?”

“Ai bảo ta chỉ có một mình?” Ôn Lương vung ống tay áo: “Ta mang các bằng hữu của ta tới mà. Tiểu Hoa, A Đa, Hồng Hồng, Thanh Muội, Hạt Lão Đại.”

Cóc hoa, rết hai đầu, nhện đỏ, rắn xanh, bộ cặp ba đuôi.

Ngũ Độc trận.

“Ngũ Luân kiếm trận lợi hại lắm à? Tư Không thúc thúc, ta giúp người phá nhé.”

“Tiểu tử thôi! Làm quái gì tới phiên người giúp, ta ngăn đám rác rưởi đó là được rồi. Chỗ này ta tự giải quyết được.” Tư Không Trường Phong cười mắng.

“Vậy được, để ta bảo vệ Lạc Hà tử xinh đẹp.” Ôn Lương nhún vai nói.

“Cút, ai cần người bảo vệ.” Doãn Lạc Hà đang định mở miệng, Lạc Minh Hiên bị trọng thương đã lên tiếng mắng trước.

Ôn Lương đang định đáp lời lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Hắn ngừng đầu nhìn lại, thấy một đội nhân mã tám người đang phóng thẳng về phía

này. Tám người này tuổi tác không lớn, lưng tám người đeo tám tấm thuẫn lớn.

“Là Lôi Môn Bát Tuấn.” Lô Ngọc Địch hạ giọng nói.

Đến lúc này, tam đại đồng minh trước đây của Tuyết Nguyệt thành là Lôi gia bảo, Đường môn và Ôn gia đều đã phái những đệ tử ưu tú nhất tới trợ giúp. Tuy thế trận không lớn nhưng thái độ lại cực kỳ rõ ràng. Cho nên, chuyện liên minh Tuyết Nguyệt thành tan vỡ đã không phải sự thật.

Người dẫn đầu Bát Tuấn tháo mũ ra, thổi bụi đất bên trên. Khuôn mặt người này mắt to mày rậm, trông có vẻ thật thà. Hắn dừng ngựa chấp tay nói với Doãn Lạc Hà: “Ngàn dặm đưa lông ngỗng, Lôi gia tới hỗ trợ!”

Doãn Lạc Hà có vẻ ghét bỏ nhìn bọn họ một cái: “Đúng là đưa lông ngỗng.”

“Tiên tử đừng nhìn chúng ta ít người, Thuần Bài trận của Lôi Môn Bát Tuấn khó đối phó lắm đấy.” Người kia quay đầu ngựa nhìn đám người của Vô Song thành: “Tại hạ Lôi Kinh bộ, được phái tới trợ giúp minh hữu Tuyết Nguyệt thành. Xem các vị tới đây với khí thế hung hăng như vậy, đúng là gặp nhau giữa đường kẻ gan dạ thẳng, không phải oan gia không châu đầu.”

Lô Ngọc Địch thở dài quay sang Vô Song hạ giọng nói: “Đầu óc tên này có thể so với người đấy.”

Vô Song cau mày nói: “Ta đã nói rất nhiều lần rồi. Ta chỉ có trí nhớ không tốt thôi, không phải đầu óc không tốt.”

Hoàng Phủ Tuyết thở dài: “Không dễ đánh.”

Vô Song xuất chương vũ lên Vô Song Kiếm Hạp, hộp kiếm lại mở ra, mười hai thanh phi kiếm hạ xuống trước mặt hắn. Hắn ho khan một tiếng. Lô Ngọc Địch vội vàng hỏi: “Người có khỏe không?”

“Không sao. Hoàng Phủ tiên sinh nói không dễ đánh, nhưng nơi này chỉ có thêm mười người mà thôi. Thứ Hoàng Phủ tiên sinh đang sợ chắc là môn phái sau lưng bọn họ?” Vô Song lạnh lùng nói.

Hoàng Phủ Tuyết gật đầu: “Đường môn, Lô gia bảo, Ôn gia, đều không dễ

đối phó.”

“Vậy Vô Song thành thì sao?” Vô Song trầm giọng nói: “Hôm nay Vô Song thành ta có thể lùi, các người cũng có thể lùi. Nhưng Vô Song thành ta cũng chẳng phải người hiền lành. Bất cứ ai rời đi hôm nay đều là kẻ địch

của Vô Song thành ta. Hoàng Phủ tiên sinh nghĩ kỹ đi, các vị chưong môn các phái cũng nghĩ kỹ đi.”

“Nếu lùi, bây giờ có thể đi!”

Vô Song nói trịnh trọng và lẫm liệt. Ở đây ngoại trừ Hoàng Phủ Tuyết, những môn phái khác thấy Đường môn, Ôn gia, Lô gia bảo đều tới trợ giúp đương nhiên sinh lòng do dự. Nhưng câu nói này của Vô Song lại mang ý uy hiếp rất rõ ràng.

Lần này hai vị thành chủ của Tuyết Nguyệt thành không có mặt, chỉ dựa vào vài người trẻ tuổi tới trợ giúp, đương nhiên không muốn giao chiến.

Nếu Vô Song thành chịu rời đi, bọn họ sẽ không cự tuyệt. Thế nhưng tác phong hành sự của Vô Song thành không giống với Tuyết Nguyệt thành, lần này nếu bọn họ rời khỏi chắc chắn Vô Song thành sẽ báo thù. Suy nghĩ

tới tương lai, mọi người trong các môn phái khác không nói gì thêm, chỉ im lặng rút vũ khí ra.

“Tiên tử, ba yêu cầu mà ta vừa nói bây giờ vẫn có tác dụng.” Vô Song nhìn Doãn Lạc Hà.

Doãn Lạc Hà bất đắc dĩ nói: “Người mạnh hơn sư phụ người không ít.”

“Vậy thì đánh.” Vô Song vung hai tay lên, mười hai thanh phi kiếm lại bay ra bắn thẳng về phía Doãn Lạc Hà.

“Khốn kiếp.” Lạc Minh Hiên giơ tay, trường kiếm Phượng Hoàng đã bay về tay hắn. Nhưng hắn đang định giơ kiếm lại cảm thấy trước ngực đau nhói, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống đất.

“Ngăn cản!” Lôi Kinh Bộ cao giọng quát một tiếng, tám tám thuẫn lập tức xếp thành một hàng che trước mặt Lạc Minh Hiên. Mười hai thanh phi kiếm đâm vào tấm thuẫn, lập tức bay ngược lại.

“Giết!” Lô Ngọc Địch giơ trường thương, cao giọng quát.

Tất cả đệ tử Vô Song thành và các môn phái khác đồng loạt lao về phía đám người Doãn Lạc Hà.

Trên bức tường Tuyết Nguyệt thành, đệ tử trẻ tuổi mặc áo trắng cầm kiếm bay xuống.

Hai bên lập tức giao chiến.

Đường Trạch thở dài: “Đã lâu lắm rồi trên giang hồ không có tranh đấu như vậy.”

“Nhưng đây mới là giang hồ.” Lô Ngọc Địch vung trường thương đánh về

phía Đường Trạch.

“Ngừng!” Lại có một tiếng gầm vang lên từ phía xa.

“Ngừng!” Mới tới tiếng gầm thứ hai đã như vang lên bên tai.

Lô Ngọc Định vội vàng ngẩng đầu lên, lại thấy một thanh cự kiếm chém tới, cắt đôi trường thương của hắn. Người vừa tới đứng dậy, cầm cự kiếm trong tay vung lên. Một luồng kiếm khí ép Lô Ngọc Định lui lại hơn mười bước, lại vung kiếm lên, ép các đệ tử hai bên đang giao chiến bị hất văng về phía sau.

Nếu hỏi thanh kiếm nào bá đạo trên thế gian, hắn có thể xưng là đệ nhất thiên hạ.

Người nọ cầm danh kiếm trong tay cắm xuống đất, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn mọi người.

Đường Trạch nhìn thanh kiếm kia, nhỏ giọng nói: “Phá Quân?”

Chương 393: Kiếm nhập Thiên Khải

Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên đột nhiên giá lâm.

Hắn chỉ có một người.

Nhưng một người này đã ép lui mười ngàn đại quân.

Hắn sẽ giúp Tuyết Nguyệt thành ư? Nhan Chiến Thiên không có quan hệ gì với ba vị thành chủ, tuy có quen biết nhưng chưa từng nghe có tình nghĩa gì. Nhưng hắn có giúp Vô Song thành không? Hắn đã từng tuyên bố

trong số những kiếm khách hắn coi thường, chắc chắn có tên Tống Yến Hôi. Không phải ai cũng biết quan hệ phức tạp giữa Nộ Kiếm Tiên, Bạch Vương và Vô Song thành.

Nhưng Lô Ngọc Định biết, cho nên hắn không hiểu. Vì sao việc đầu tiên mà Nộ Kiếm Tiên làm lại là chặt đứt trường thương. Hắn nhìn Nhan Chiến Thiên hỏi: “Tại sao?”

Tiêu Cảnh Hà đột nhiên buông rèm xe xuống, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Bởi vì người ngu.” Nhan Chiến Thiên trợn mắt nhìn Lô Ngọc Địch một cái, sau đó quay sang Vô Song hỏi: “Sao lại tới đây?”

“Chẳng phải Bạch Vương điện hạ bị nhốt ở trong à?” Vô Song hỏi.

“Nếu Sùng Nhi bị nhốt ở bên trong, người cảm thấy sẽ tới phiên các người tới cứu à?” Nhan Chiến Thiên khinh thường nói.

“Là tới giúp chúng ta à?” Đường Trạch hạ giọng hỏi.

Doãn Lạc Hà lắc đầu một cái: “Tên Nộ Kiếm Tiên này hỉ nộ vô thường, không thể coi nhẹ. Nếu hãn tới là để giúp bọn họ, e rằng hôm nay khó đánh.”

Vô Song kinh ngạc: “Nhưng sư phụ ta cũng bị nhốt trong Tuyết Nguyệt thành.”

Nhan Chiến Thiên quay sang hỏi Doãn Lạc Hà: “Tiên tử, Tống Yến Hồi có trong Tuyết Nguyệt thành không?”

Doãn Lạc Hà hơi đỏ mặt, mắng: “Làm gì có chuyện đó! Tuyết Nguyệt thành ta có bao giờ giờ trò trói người như vậy?”

“Người khác đương nhiên là không, nhưng Tống Yến Hồi, ta sợ tiên tử sẽ

làm thật.” Nhan Chiến Thiên nói.

“Ta nhớ vào! Sư phụ ta có mà thêm!” Lạc Minh Hiên mắng.

“Người nhớ ai?” Nhan Chiến Thiên đặt tay lên chuôi kiếm.

“Lạc sư huynh, đang lúc quan trọng, chúng ta nên đem hãn... giao ra đi.”

Một đệ tử Tuyết Nguyệt thành trẻ tuổi đi tới nói.

Ánh mắt Doãn Lạc Hà sáng rực ra nói: “Trần Nhân Thận, người nói gì?”

Đệ tử trông giữ tầng một Đăng Thiên các lập tức quỳ xuống: “Doãn trưởng lão, cái này... đúng là Tổng thành chủ đã tới Tuyết Nguyệt thành.”

“Cái gì? Vậy giờ hãn đang ở đâu?” Doãn Lạc Hà cả kinh.

“Bị ta đả thương... Bây giờ đang nằm ở tầng mười bốn đường thương...”

Lạc Minh Hiên nhỏ giọng nói.

“Cái gì!” Doãn Lạc Hà kinh hãi tới biến sắc. “Trần Nhân Thận, dẫn hãn xuống đây cho ta!”

“Rõ ràng hãn đang trọng thương còn cố tình tới leo các... Ta không dạy cho hãn một bài học thì đâu có được.” Lạc Minh Hiên hạ giọng nói.

Doãn Lạc Hà tát một cái khiến Lạc Minh Hiên ngã sấp xuống đất:

“Người ngoài đã nghĩ ta cố tình giữ người, còn giết tới cửa rồi. Truyền ra ngoài chẳng phải khiến người ta cười tới rụng răng à?”

“Cái tên không biết xấu hổ đấy rõ ràng là muốn quay đầu lại gặm cỏ. Ta sợ

sư phụ thấy hãn sẽ thật sự đi theo hãn.” Lạc Minh Hiên lăm lăm.

“Đi theo hãn thì đã sao? Xì, ai muốn đi theo hãn!” Doãn Lạc Hà giận tới không kìm nổi.

“Người đi theo hãn, vậy còn ta thì sao?” Lạc Minh Hiên quay đầu sang phía khác.

“Người là trẻ con à? Không có sư phụ thì không sống nổi nữa chắc?” Doãn Lạc Hà hỏi ngược lại.

“Chính là vì không phải trẻ con, cho nên... Tống Yến Hồi có thể cho sư phụ, ta cũng có thể!” Lạc Minh Hiên ngẩng đầu lên nói.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Sau đó lặng ngắt như tờ.

Ôn Lương xoa đầu con lừa, lẩm bẩm: “Đây là tỏ tình à?”

“Không phải trẻ con... người lớn cho được, ta cũng cho được...” Lôi Kinh Bộ gãi đầu một cái: “Câu này có vẻ kỳ kỳ?”

“Người ăn đòn nên đầu óc có vấn đề rồi à?” Doãn Lạc Hà mặt mày đỏ chót.

Lạc Minh Hiên vội vàng la lên: “Đầu óc ta không vấn đề gì cả! Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy ngày ngày đi qua đi lại trước mặt ta, ta không động lòng mới là đầu óc có vấn đề ấy!”

“Ta là sư phụ ngươi!” Doãn Lạc Hà vội vàng la lên.

“Cho nên mới nói nhà lâu gần nước mới có trăng, phù sa không tới ruộng người ngoài!” Lạc Minh Hiên dứt khoát nói thẳng một lèo.

Lôi Kinh Bộ gật đầu nói: “Thơ này không tệ!”

Trong cục diện lúng túng này chỉ có Nộ Kiếm Tiên lên tiếng. Hắn cũng gật đầu một cái: “Tên tiểu tử nhà ngươi cũng thật to gan. Khi tiên tử còn trẻ

cũng được rất nhiều người nói như vậy, đều bị cô ấy đánh cho chạy mất dép. Nhưng ngươi nói rất đúng, sao đồ đệ lại không chung sống với sư phụ được!”

“Doãn... Doãn trưởng lão.” Một giọng nói sợ hãi gọi.

“Cái gì!” Doãn Lạc Hà mắng.

“Tổng thành chủ... Ta mang tới rồi.”

Doãn Lạc Hà quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Tống Yến Hồi tái nhợt, được Trần Nhân Thận đỡ mới miễn cưỡng đứng nổi.

Lô Ngọc Địch vội vàng đi tới đỡ Tống Yến Hồi, cả giận nói: “Sư phụ, bọn chúng làm gì ngài? Vô Song, chúng ta nhất định phải đòi lại món nợ này!”

“Tài nghệ không bằng người mà thôi. Chúng ta đấu kiếm, ta không bằng hãn, bị thương. Mấy ngày nay hãn vẫn luôn chăm sóc cho ta.” Tống Yến Hồi xua tay nói.

Lạc Minh Hiên nói: “Người bị thương, không tính là ta thắng.”

“Câm miệng!” Doãn Lạc Hà gõ một phát vào đầu hãn: “Người tới đây làm gì?”

Tống Yến Hồi cười khố: “Ta tới, gặp nàng.”

“Gặp rồi, đi đi!” Doãn Lạc Hà lạnh lùng nói.

“Đi đi!” Lạc Minh Hiên vội vàng xua tay.

Vô Song đi tới hỏi Nộ Kiếm Tiên: “Tiền bối, đã tìm thấy sư phụ ta, nhưng bên Bạch Vương điện hạ có chuyện gì không?”

“Sùng Nhi nói, đừng nhẹ dạ tin lời kẻ tiểu nhân.” Nhan Chiến Thiên đột nhiên vung kiếm, cỗ xe ở phía xa bị đánh nát bấy.

Tiêu Cảnh Hà đứng đó, thần sắc âm độc.

Vô Song nhẹ nhàng ngoắc ngón tay, một thanh phi kiếm bay ra khỏi hộp.

“Ta là hoàng tử Bắc Ly, người dám làm gì ta?” Tiêu Cảnh Hà cả giận nói.

Vô Song nhìn những đệ tử Vô Song thành bị thương trong khi chiến đấu vừa rồi, nhẹ nhàng lắc đầu. Phi kiếm lập tức bay ra, trực tiếp xuyên qua

ngực Tiêu Cảnh Hà.

Tiêu Cảnh Hà chưa kịp nói thêm câu nào đã tắt thở.

Bên kia, Tư Không Trường Phong vung trường thương, khẽ nói: “Cũng nên kết thúc.”

Đại trưởng lão Vô Song thành bị mũi thương đánh văng, ống tay áo bị xé tan.

Ngũ Luân kiếm trận bị phá.

Vô Song vung ngón tay, phi kiếm hạ xuống trước mặt đại trưởng lão.

“Có phải các vị trưởng lão đã biết chuyện này từ trước rồi không?” Vô Song lạnh lùng hỏi.

Đại trưởng lão ho khan một tiếng: “Chẳng lẽ người định giết cả chúng ta?”

“Trở về.” Vô Song ngoắc ngón tay, phi kiếm bay về hộp. “Sư huynh, sau khi các vị trưởng lão về Vô Song thành, cấm bước ra khỏi nhà của mình, cho đến khi ta trở lại.”

Lôi Vô Kiệt cau mày: “Người định đi đâu?”

“Các vị thế thúc, mọi người cũng thấy tình hình hôm nay rồi đấy. Đường môn, Lôi gia bảo, Ôn gia đều thể hiện lập trường của mình, ngay cả Nộ

Kiểm Tiên cũng tới trợ giúp. Bây giờ Vô Song thành định quay về, các vị

không có ý kiến gì chứ?” Vô Song hỏi Hoàng Phủ Tuyết.

Đám người Hoàng Phủ Tuyết đương nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu: “Xin nghe theo hiền chất.”

“Tư Không thành chủ, chúng ta bị tiểu nhân lừa dối, xin hãy thứ lỗi.” Vô Song cúi đầu với Tư Không Trường Phong nói.

“Không sao, hôm nay được thấy mười hai thanh phi kiếm tái hiện, cũng coi như hai mắt có phúc rồi.” Tư Không Trường Phong nói.

“Cáo từ.” Vô Song quay người nhắc hộp kiếm, tung người lên ngựa.

“Sư đệ, người định đi đâu?”

“Thiên Khải.”

Chương 394: Đêm xuống ở Thiên Khải Bên ngoài Tuyết Nguyệt thành.

Vô Song một mình công hộp kiếm rời khỏi. Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên nhìn bóng lưng hắn, nói đầy ẩn ý: “Sùng Nhi còn bảo ta tặng lễ vật cuối cùng cho Vô Song huynh đệ.”

Vô Song xua tay một cái, không quay đầu lại.

“Thằng nhóc này rất hợp khẩu vị của ta.” Nhan Chiến Thiên cười một tiếng, đột nhiên nhắc kiếm tung người nhảy lên, nhưng lại lao về phía năm vị trưởng lão Vô Song thành.

“Lễ vật này tính cả phần Tuyết Nguyệt ta.” Tư Không Trường Phong cũng nhảy đến, trường thương đột nhiên đâm xuống.

Kiếm Tiên tuyệt thế cùng Thương Tiên duy nhất trong thiên hạ liên thủ, năm vị trưởng lão Vô Song thành chẳng cách nào chống đỡ, bị một kiếm một thương đánh cho liên tục tháo chạy, quỳ sụp xuống đất. Nhan Chiến Thiên cầm thanh Phá Quân vào vỏ, giậm mũi chân lao về phương xa. Tư

Không Trường Phong thu trường thương lui lại chỗ cũ, nói với Lô Ngọc Địch: “Tuyết Nguyệt thành ta chưa từng có ý định làm đệ nhất thiên hạ. Vô Song thành các người muốn lấy danh hiệu này, vậy chúng ta cung kính chờ

đợi. Chỉ có điều, đừng chỉ nghĩ cách tranh thủ lúc người ta gặp khó khăn.

Vô Song là vị thành chủ không tệ, cố gắng phụ giúp hân.”

“Đa tạ Tư Không thành chủ, vậy chúng ta xin đi trước.” Lô Ngọc Dịch sợ

tới mức mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, đỡ Tống Yến Hồi định đi.

“Đợi đã, Tống thành chủ còn có gì muốn nói không?” Tư Không Trường Phong cười nói.

Tống Yến Hồi ngậy ra một lát, cười khố nói: “Thật ra lần này ta tới chỉ muốn gặp mặt tiên tử một lần.”

“Sau đó thì sao?” Tư Không Trường Phong nhìn Doãn Lạc Hà nhưng chỉ thấy sắc mặt cô dừng dừng như không.

“Nói một lời xin lỗi.” Tống Yến Hồi cúi đầu nói.

“Không cần nói xin lỗi.” Doãn Lạc Hà đi tới, lấy một chai thuốc trong lòng ra đặt vào tay Tống Yến Hồi: “Chúng ta quen biết nhau đã nhiều năm. Có một số việc không có kết quả, tuy rất tiếc nuối nhưng trên đời có bao nhiêu chuyện như vậy, dầu sao cũng sẽ có tiếc nuối.”

“Tiên tử.” Tống Yến Hồi muốn nói lại thôi.

“Trước đó từng nói không gặp mấy lần mà cuối cùng vẫn gặp. Nhưng sau lần này là thật sự không muốn gặp lại.” Doãn Lạc Hà quay đầu.

“Trước kia người chạy đi gặp hân, hân không gặp người. Bây giờ hân chạy tới gặp người, người lại nói cuộc đời này không muốn gặp lại nữa. Có cần như vậy không?” Tư Không Trường Phong ôm trường thương thở dài nói.

Doãn Lạc Hà mỉm cười nói: “Có một số việc, buông tay là buông tay. Nếu nói nhặt lại, ta không có dũng khí như vậy.”

“Sư phụ.” Lạc Minh Hiên nhỏ giọng gọi.

“Người đừng có nói!” Doãn Lạc Hà giơ tay đập vào đầu hấn một phát.

“Còn đi được không?”

“Không đi được, sư phụ có thể công ta không?” Lạc Minh Hiên cười nói.

“Trần Nhân Thận, vác hấn lên.” Doãn Lạc Hà phất ống tay áo, cuốn hết những thanh kiếm rải rác trên mặt đất.

“Vâng vâng!” Trần Nhân Thận đỡ lấy Lạc Minh Hiên.

“Đi, đi chữa thương cho hấn.” Doãn Lạc Hà trực tiếp đi vào trong Tuyệt Nguyệt thành.

Tư Không Trường Phong nhún vai một cái, quay sang Tống Yến Hồi thở dài nói: “Thành chủ, tính cách tiên tử vốn như vậy, qua một thời gian là ổn thôi.”

“Ta hiểu nàng, có lẽ hôm nay thật sự là lần cuối cùng gặp mặt.” Tống Yến Hồi chấp tay: “Tư Không thành chủ, xin lỗi vì chuyện lần này.”

“Tống thành chủ, mời.” Tư Không Trường Phong cảm trường thương xuống đất.

Các đệ tử Tuyệt Nguyệt thành mặc y phục màu trắng cùng lui xuống.

Lô Ngọc Địch xoay người cao giọng quát: “Về thành!”

Trận chiến được tôn là tranh đấu lớn nhất trên giang hồ sau khi Ma giáo đông chinh này cuối cùng đã hạ màn. Lần này Vô Song thành liên kết với mười sáu môn phái đến đây, thế trận cực kỳ hùng mạnh. Còn bên phía Tuyệt Nguyệt thành ngoại trừ hơn một ngàn đệ tử ứng chiến, Lôi

gia bảo, Đường môn, Ôn gia cũng phái người tới trợ giúp, đánh tan lời đồn liên minh Tuyết Nguyệt thành đã tan vỡ. Nhưng bất luận Đường Trạch im lặng ít lời hay Lôi Kinh Bộ lắm miệng luyện thuyên đều không nói với nhau một câu. Ngoài ra, đáng nhắc tới là trong số những môn phái liên hợp với Vô Song thành lần này có không ít đệ tử trẻ tuổi đang học tập ở Tuyết Nguyệt thành, nhưng lần này tất cả các đệ tử vẫn đứng đối lập với gia tộc, thề bảo vệ vinh quang của Tuyết Nguyệt thành.

Cũng từ ngày đó trở đi, người trong giang hồ bắt đầu nhìn nhận lại danh hiệu giang hồ đệ nhất của Tuyết Nguyệt thành, thế nào mới là giang hồ

nhất?

Còn trong thời gian gió thổi sấm dậy trên giang hồ, Thiên Khải thành lại vô cùng yên tĩnh. Tất cả các phe phái đều không có động tĩnh gì lớn.

“Minh Hầu, người từng sống ở Thiên Khải thành khá lâu rồi, có nhớ được gì không?”

Trong một gian miếu đồ nát, Minh Hầu và Vô Thiên ngồi đó nghỉ ngơi, sắc mặt hai người đều khá khó coi.

“Không nhớ gì cả. Hình như có chút ấn tượng nhưng rất mơ hồ?” Minh Hầu cau mày. “Người thì sao?”

“Ta hỏi cả ngày rồi, ai cũng nói chưa từng thấy hòa thượng nào như vậy.”

Vô Thiên lắc đầu: “Hay là sư đệ gặp bất trắc gì đó. Người nói xem, liệu Vô Tâm sư đệ và Nguyệt Cơ cô nương có thể đang nằm trên tay cùng một người không?”

“Có lẽ hỏi một người sẽ biết.” Minh Hầu vác thanh đao lớn như cánh cửa lên vai.

“Có lẽ vậy.” Ánh mắt Vô Thiên liếc sang góc.

“Vô Tâm?” Diệp Nhược Y thầm kinh ngạc.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ, Minh Hầu đã xách cự đao lao tới trước mặt, không hề do dự vung đao xuống.

“Nại Lạc.” Diệp Nhược Y hô khẽ một tiếng, thân hình đột ngột nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở cửa miếu.

“Bàng môn tà đạo.” Vô Thiên tháo phật châu trên cổ ra, ném về phía Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y thở hỗn hển, đang định quay người bỏ trốn đã thấy ánh bạc lóe lên sau lưng, một mũi thương lướt qua bên cạnh cô đánh thẳng vào chuôi phật châu, hất văng nó về.

Vô Thiên đón lấy phật châu, thế bay cực mạnh, ép hăn lùi liền ba bước.

Hăn dừng lại, trầm giọng nói: “Cao thủ.”

Nhưng cao thủ này chỉ là một cô gái tuổi còn rất trẻ. Cô thu trường thương, nói với Diệp Nhược Y: “Tỷ tỷ không sao chứ, bọn họ là ai?”

“Không sao. Ta gặp bọn họ ở cửa thành, cảm thấy có vẻ khả nghi. Người cầm đao kia hình như là sát thủ Minh Hầu nổi tiếng trên giang hồ. Hòa thượng này...” Diệp Nhược Y cau mày.

“Bần tăng Vô Thiên tới từ Hàn Sơn tự.” Vô Thiên chấp tay cung kính nói.

“Hàn Sơn tự? Người có quan hệ gì với hòa thượng Vô Tâm?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Vô Tâm là sư đệ của bần tăng, cô nương biết hăn?” Vô Tâm lộ vẻ vui mừng.

“Cẩn thận có bấy.” Minh Hầu trầm giọng nói.

“Ta đang sợ các người bấy đây.” Tư Không Thiên Lạc nhướn mày: “Ai biết có phải các người biết chúng ta đang tìm hắc nên cố ý lừa chúng ta không?”

“Dám hỏi tôn tính đại danh của cô nương?” Vô Tâm hỏi.

“Ta tên Tư Không Thiên Lạc, con gái của Tuyết Nguyệt thành Tư Không Trường Phong.” Tư Không Thiên Lạc vung trường thương. “Sao nào?”

“Chào Vô Thiên sư phụ, ta là Diệp Nhược Y, Vô Tâm sư phụ từng có ơn cứu mạng ta.” Diệp Nhược Y gật đầu nói: “Chỉ có điều gần đây Thiên Khải thành xảy ra rất nhiều chuyện, ta cần xác nhận một chuyện.”

“Không sao, chẳng hay hai vị huynh đệ Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt có đang ở

Thiên Khải không?”

Chương 395: Thử hỏi thiên hạ

Trong Thiên Hạ Đệ Nhất các.

“Tấm biển này... là tấm ở trước cửa thành à?” Lôi Vô Kiệt tò mò giờ kiểm gõ một cái lên tấm biển: “Sao lại chạy tới đây?”

Phản ứng của Lý Phàm Tùng còn khoa trương hơn nhiều, hắc trợn tròn hai mắt, vuốt ve vết kiếm trên tấm biển, lắc đầu nói: “Không, không phải tấm

ngoài cửa thành. Ít nhất không phải tấm biển ngoài cửa thành bây giờ mà là sáu mươi năm trước!”

“Bạch Vũ Kiếm Tiên!” Lôi Vô Kiệt lập tức hiểu ra.

Sáu mươi năm trước từng có một hoàng tử lưu lạc dân gian, bái vào môn hạ một vị Kiếm Tiên trên giang hồ. Sau đó vị hoàng tử này trở lại Thiên Khải nhưng bị kẻ gian hãm hại. Trên pháp trường, khi đầu hắc sắp rơi

xuống đất thì có một thanh kiếm từ tây tới, chém đứt vài chục trường thương trên pháp trường, cứu vị hoàng tử kia đi giữa ba ngàn Vương Ly thiên quân và mười sáu cao thủ hàng đầu của Thiên Khải thành. Khi đi, vị

Kiểm Tiên đó từng xuất kiếm chém lên tấm biển của Thiên Khải thành, dùng nó để cảnh cáo mọi người đừng có ý đồ với vị hoàng tử này nữa.

“Ta tưởng tấm biển này đã bị hủy, không ngờ lại cất ở đây.” Lý Phàm Tùng cảm thán nói.

“Nhưng để tấm biển này ở đây là có ý gì?”

“Trong gian các này mỗi món đồ đều là tiền nhân lưu lại, tất cả mọi thứ đều lưu lại cảnh giới của tiền nhân. Tấm biển này không hề đơn giản.”

Tiêu Sắt nhìn vết kiếm. “Vết kiếm này rốt cuộc có ngụ ý gì?”

“Không nghĩ ra được.” Lý Phàm Tùng nhìn một hồi lâu rồi lắc đầu một cái.

“Nếu dễ dàng nhận ra như vậy chẳng phải ai cũng có thể trở thành cao thủ

ư?” Lôi Vô Kiệt thản nhiên đặt mông ngồi xuống, lấy một cái bánh ngọt ra xé thành ba miếng, đưa cho Lý Phàm Tùng và Tiêu Sắt. “Ăn cái bánh, từ từ

xem.”

Ba người ngồi đó vừa ăn bánh vừa nhìn vết kiếm. Sau khi nhìn một lúc cả

ba người đều cảm thấy sau lưng dần dần đổ mồ hôi lạnh.

Là kiếm ý.

Sáu mươi năm đã qua nhưng trên tấm biển này vẫn luôn lưu giữ kiếm ý.

Bạch Vũ Kiếm Tiên năm xưa mạnh tới cảnh giới nào mà có thể khiến kiếm ý lưu lại sáu mươi năm không hề tiêu tan?

“Chẳng trách chiêu kiếm này có thể khiến hoàng tộc họ Tiêu buông tha cho việc truy bắt vị hoàng tử lánh đời kia.” Lý Phàm Tùng nhỏ giọng thở hỗn hển. “Chiêu kiếm này, thật quá đáng sợ.”

“Đây không chỉ là một vết kiếm mà là một chữ.” Lôi Vô Kiệt nhắm hai mắt lại.

Tiêu Sắt cũng nhắm hai mắt lại: “Không phải một chữ, mà là... một từ.”

“Tâm.” Lôi Vô Kiệt há hốc mồm thở hỗn hển, Tâm kiếm trong tay đã không nghe sai bảo bay ra khỏi vỏ lao thẳng về phía tấm biển. Lôi Vô Kiệt vội vàng nắm chặt chuôi kiếm, định khống chế nó nhưng lại không tự chủ

được cũng vung kiếm.

Có một luồng kiếm khí đang tỷ thí với hắn.

Chính là kiếm ý được lưu lại trên tấm biển kia.

“Được. Vậy để ta nhìn xem rốt cuộc người lưu lại chữ gì!” Lôi Vô Kiệt dứt khoát một không làm hai không nghĩ, cầm kiếm lên giao đấu với luồng kiếm ý kia. Cho dù ngày xưa người là Kiếm Tiên tuyệt thế nhưng dù sao ta cũng sống sờ sờ đứng đây, chả lẽ lại không thắng được một luồng kiếm ý của người?”

Lôi Vô Kiệt vung mười ba chiêu rồi lui lại, miệng thở hỗn hển.

“Có lúc cảnh giới cao thấp là chênh lệch giữa Long Tuyền và nước suối. Cho dù sáu mươi năm trôi qua, cao vẫn là cao, thấp vẫn là thấp!” Tiêu Sắt mỉm cười, vồ nhẹ lên tấm biển rồi tung người nhảy qua, đi lên tầng thứ hai.

“Có ý gì?” Lý Phàm Tùng không hiểu.

Lôi Vô Kiệt bất mãn bĩu môi: “Hắn ngộ được rồi.”

“Chúng ta hai tên dùng kiếm không ngộ ra, hắn một thẳng vung côn ngược lại lại ngộ ra?” Lý Phàm Tùng vung tay: “Ta không phục. Túy Ca!”

Hắn cầm kiếm gỗ đào, cũng lao tới thử kiếm.

Nhưng mới vung kiếm lên đã bị luồng kiếm ý kia đánh bay ra ngoài.

“Xem ra thanh kiếm gỗ của người thật sự không được.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

“Thanh Tiêu!” Lý Phàm Tùng bị khơi dậy chiến ý, giơ tay ra gầm lên một tiếng.

Bên ngoài Thiên Hạ Độ Nhất các, Tử Đồng và Phi Hiên đang ngồi đó ăn bánh ngọt, đột nhiên cảm thấy rương sách ở bên cạnh rung lắc.

“Chuyện gì vậy?” Tử Đồng tò mò hỏi.

“Phải dùng tới Thanh Tiêu sớm như vậy à? Xem ra trong đây cũng không dễ leo.” Phi Hiên vén tấm vải phủ rương sách. “Đi đi, tới giúp tiểu sư

thúc.”

Một luồng sáng lóe lên, Thanh Tiêu kiếm rời vỏ, trực tiếp bay vào trong Thiên Hạ Độ Nhất các.

“Đã lâu không gặp, Thanh Tiêu kiếm.” Tề Thiên Trần mỉm cười nhìn thanh kiếm.

“Tới đây nào.” Lý Phàm Tùng nắm chặt lấy Thanh Tiêu kiếm, lao thẳng về

phía kiếm ý.

Bên ngoài Thiên Hạ Độ Nhất các, Tề Thiên Trần vẫy tay với Tử Đồng và Phi Hiên: “Các người qua đây.”

Tử Đồng và Phi Hiên ăn xong bánh ngọt rồi, còn tưởng Tề Thiên Trần cho mình cái nữa, lập tức vui vẻ chạy tới. Nào ngờ hắn chỉ xoa đầu bọn họ rồi đẩy họ sang phía Tạ Tuyên: “Các người ở đây bầu bạn với Tạ Tuyên tiên sinh, đề phòng cửa gian các này tự đóng lại.”

Tạ Tuyên thở dài: “Quốc sư, với thân thể hiện tại của ngài, sao không gọi mấy thiên sư của Khâm Thiên giám tới?”

“Khâm Thiên giám là Khâm Thiên giám, Tề Thiên Trần là Tề Thiên Trần.

Ta giúp Tiêu Sắt là vì tư tâm, mở Thiên Hạ Độ Nhất các cho hắn đã không nên, sao có thể khiến cả Khâm Thiên giám liên lụy vào được?” Tề Thiên Trần đứng dậy, nhẹ nhàng phủi đạo bào của mình.

Tử Đồng đột nhiên nhìn ra phía tường, đôi mắt lóe lên ánh sáng tím: “Sư phụ!”

“Tử Đồng, lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, con cũng đừng hành động. Có sư phụ ở đây, đám người đó không làm hại chúng ta được đâu.” Tề Thiên Trần vẫy nhẹ phát trần.

Một tiếng rít vang lên.

Bảy người mặc áo đen hạ xuống trong sân.

Bọn họ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đỏ rực, trở nên cực kỳ âm u kinh khủng trong màn đêm này.

“Quả nhiên là được nhân Tây Sở.” Tạ Tuyên trầm giọng nói: “Quốc sư cẩn thận, bọn họ không cảm giác được đau đớn, cũng không biết sợ

đâu.”

Tề Thiên Trần chỉ lạnh nhạt nói: “Quý đạo.”

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các, Lý Phàm Tùng và Lôi Vô Kiệt đồng thời thu kiếm.

Bọn họ chỉ thử kiếm trong thời gian một nén nhang nhưng cảm giác như đã luyện kiếm cả một năm, mệt mỏi và... thỏa mãn.

Bọn họ chưa từng thấy kiếm ý mênh mông như vậy, sư phụ bọn họ, bất luận Lý Hàn Y hay Triệu Ngọc Chân đều không đuổi kịp cảm giác mênh mông và ý chí trong kiếm ý đó.

Xuyên qua luồng kiếm ý này, bọn họ thật sự thấy được hai chữ - thiên hạ.

Tiêu Sắt nói không sai, vết kiếm lưu lại trên tấm biển không đơn giản là một vết kiếm, cũng không phải một chữ, mà là một từ.

“Thử hỏi thiên hạ.” Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói ra bốn chữ này.

Năm xưa Bạch Vũ Kiếm Tiên dùng một chiêu kiếm lưu lại trên Thiên Khải thành bốn chữ.

Thử hỏi thiên hạ, ai có thể chém ra một kiếm tuyệt thế như vậy.

Thử hỏi thiên hạ, ai có thể ngăn cản Bạch Vũ Kiếm Tiên ta, một người một kiếm.

Chương 396: Phù kiếm gặp lửa

Nếu bàn về thiên hạ, đương nhiên Tiêu Sắt là người lĩnh ngộ nhiều nhất.

Từ nhỏ hắn đã được dạy trước khi giải quyết mọi việc phải nhìn thiên hạ

rồi mới xem bản thân, cho nên hăn nhanh chóng ngộ ra kiếm ý trên tấn biển kia.

Nhưng Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng không giống. Bọn họ hành tẩu trên giang hồ, tuy tính cách hào hiệp, làm việc không nghĩ tới lợi ích riêng của bản thân, nhưng tầm mắt bọn họ vẫn không rộng rãi bằng Tiêu Sắt. Tuy vậy sau khi chứng kiến một kiếm này, thấy được thiên hạ, cảnh giới sau này sẽ khác.

Thiên Hạ Đệ Nhất các, quả không hổ là Thiên Hạ Đệ Nhất các, chỉ một tấm biển đã tăng cường rõ rệt như vậy.

Hai người cùng đi lên tầng thứ hai, nhưng trên tầng hai không thấy bóng dáng của Tiêu Sắt.

“Leo lên tầng ba nhanh tới vậy à?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc nói.

Không ai trả lời hăn.

Lôi Vô Kiệt sững sốt, quay đầu sang hỏi: “Phàm Tùng huynh đệ... người ở

đâu?”

Bên cạnh hăn không có một bóng người, Lý Phàm Tùng vừa rồi còn đứng đó đã biến mất từ lúc nào không hay.

Hăn quay đầu lại nhìn về phía trước, chỉ thấy không biết từ bao giờ nơi đó đã xuất hiện một bức tranh. Trong tranh là một đạo nhân mặc đạo bào màu tím như cười như không, đang nhìn hăn có phần quỷ dị. Bên cạnh bức tranh là hai câu đối.

Nhất sinh nhị nhị sinh tam tam sinh vạn vật.

Địa pháp thiên thiên pháp đạo đạo pháp tự nhiên.

Bên trên đề bốn chữ, thái thượng vô vi.

Trong lòng Lô Vô Kiệt hơi động, hắn đã nghĩ ra thân phận của bức tranh này.

Ở nơi hắn không nhìn thấy, Tiêu Sắt nắm chặt Vô Cực côn trong tay, trên Vô Cực côn lấp lánh ánh đỏ.

“Thấy chủ nhân ngày trước nên kích động à?” Tiêu Sắt lau mồ hôi trên trán: “Đúng là đã quấy rầy, hóa ra nơi này thờ phụng giam chính đời đầu của Khâm Thiên giám, đại quốc sư Lý Phong Liên.”

Chủ nhân đầu tiên của Khâm Thiên giám, đại quốc sư đầu tiên và cũng là cuối cùng của Bắc Ly từ khi khai quốc tới giờ, nhân vật truyền thuyết năm xưa từng bày Thiên Môn Liên Tỏa trận giúp Bắc Ly phá Thiết Phật trận của Tây Sở. Hắn cứ thế lẳng lặng ngồi trong bức tranh nhìn ra ngoài như cười như không.

Đúng là đại quốc sư Lý Phong Liên có tư cách xếp cao hơn Bạch Vũ Kiếm Tiên một tầng.

“Đại quốc sư có gì chỉ giáo?” Lý Phàm Tùng nâng Thanh Tiêu kiếm, chậm rãi nói với bức tranh.

Bên ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất các.

Quốc sư Tề Thiên Trần buông phát trần, ngẩng đầu lên: “Người đã tới.”

“Sư phụ.” Một giọng nói ôn nhu vang lên, một bộ áo lục hạ xuống trong sân.

“Đã nói bao lần rồi, tuy ta dạy con chút bản lĩnh nhưng chưa hành lễ bái sư, thân phận của con cũng không thể vào Khâm Thiên giám làm đệ tử, cho nên không thể gọi sư phụ.” Tề Thiên Trần khẽ lắc đầu một cái.

“Phụ thân con không còn là đại tướng quân, bây giờ con có thể vào Khâm Thiên giám được không?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Bây giờ ta không còn gì để dạy con nữa.” Tề Thiên Trần nhìn bảy sát thủ

sát khí lẫm liệt kia: “Con tới đây một mình à?”

“Còn có mấy người bạn, bọn họ về Vĩnh An Vương phủ, con tới Khâm Thiên giám một chuyến nhưng lại nhận được tin nói ngài đang ở bên này nên chạy tới. Con đã đưa tin cho họ, họ sẽ đến đây nhanh thôi.” Diệp Nhược Y quay đầu nhìn lại: “Tiêu Sắt đâu rồi ạ?”

“Vào trong các rồi.” Tề Thiên Trần đáp.

“Bao giờ ra?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Có thể một ngày, cũng có thể hai ngày, nhiều nhất là năm ngày. Đại Long Tượng Lực không chống đỡ được quá lâu.” Tề Thiên Trần nói.

Diệp Nhược Y gật đầu một cái: “Vậy cứ để bọn họ ở lại, tuy mấy tên sát thủ này trông có vẻ không dễ đối phó nhưng có quốc sư ngài và Tà tiên sinh, chắc chắn không thành vấn đề.”

“Có thành vấn đề.” Tề Thiên Trần lắc đầu.

Tà Tuyên cười khố: “Vấn đề còn rất lớn.”

“Bây giờ tất cả sức lực của Tà tiên sinh đều dùng vào việc trấn áp sát khí của Thiên Hạ Đệ Nhất các, trong thời gian này không thể phân tâm. Còn ta

đèn đã cạn dầu, đã chết tới một nửa.” Tề Thiên Trần lấy một tấm lụa màu vàng ra, niết nhẹ ngón tay. Tấm lụa vàng lập tức bốc cháy, ngọn lửa rực rỡ

soi rọi toàn bộ khoảng sân.

Bảy tên sát thủ kia có vẻ rất sợ ánh sáng, lập tức tránh né.

“Năm xưa được nhân Tây Sở luôn hoạt động về đêm hoặc mặc quần áo đen đeo mũ rộng vành giữa ban ngày. Theo như lời đồn, bọn họ sợ ánh sáng mạnh, xem ra không sai.” Tạ Tuyên nhỏ giọng nói: “Quốc sư còn mấy tấm Thiên Phù?”

“Còn hai tấm.” Tề Thiên Trần trầm giọng nói.

Diệp Nhược Y nhíu mày: “Cho nên con chỉ có thể ngăn cản đám người này một mình?”

“Có lẽ thế.” Tề Thiên Trần đảo mắt nhìn xung quanh: “Cũng có thể là tìm ra kẻ đang âm thầm điều khiển bọn họ. Những được nhân này dường như

bị hạ thuốc rất nặng trong thời gian ngắn, không phải được nhân hoàn mỹ.

Thần chí của họ quá thấp, cần có người đứng sau lưng điều khiển. Tiếng rít vừa rồi chắc do người điều khiển phát ra.”

“Vừa rồi quốc sư đã ép lui bọn chúng, bọn chúng còn dám tới không?”

Diệp Nhược Y hỏi.

“Vừa rồi hẳn phải bảy người này là để thăm dò ta. Nếu mấy người bên chúng ta đều có thể ra tay, vậy ta và Tạ Tuyên tiên sinh liên thủ, bảy tên vừa rồi đều không đi được. Nhưng ta chỉ dùng nhược điểm đẩy lùi bọn chúng, chỉ cần đối thủ có đầu óc một chút là phát hiện ra có vấn đề.

Huống hồ, ta đoán đối phương không chỉ có bảy được nhân, có thể có được nhân hoàn hảo hơn, lợi hại hơn.” Tề Thiên Trần hạ giọng nói: “Hai tấm thiên phù của ta còn có thể ép lui bọn chúng hai lần. Trong hai lần này bằng hữu của con có chạy tới được không?”

Diệp Nhược Y rút thanh kiếm gỗ đào bên hông ra, mỉm cười nói: “Bọn họ

không tới, chẳng phải còn có con à? Quốc sư, ngài đừng vội dùng hai tấm Thiên Phù kia. Để con kéo dài thời gian đã.”

“Đây là?” Tề Thiên Trần kinh ngạc.

“Vừa rồi tới Khâm Thiên giám thấy Thiên Đạo phù kiếm mà mình dùng trước đây nên thuận tay mang về, không ngờ lại có đất dụng võ.” Diệp Nhược Y nói.

“Nhanh!”

Lại một tiếng rít vang lên.

Tề Thiên Trần đột nhiên xoay người, tiếng rít này không còn ở chỗ cũ, xem ra tên chỉ huy ngoài tường đã đoán được thân phận mình bại lộ.

Bảy tên sát thủ lại nhảy vào trong tường.

Diệp Nhược Y xoay kiếm gỗ đào trong tay, quét khẽ: “Quốc sư, mượn Thiên Phù dùng một chút.”

Tề Thiên Trần vung ống tay áo, một tấm Thiên Phù bay ra, Diệp Nhược Y

nhận lấy Thiên Phù, đột nhiên quét một cái lên thân kiếm. Thiên Phù lập tức tan biến, kiếm gỗ đào hóa thành một thanh hỏa kiếm. Diệp Nhược Y

nhảy vào trong sân, vung phù kiếm trong tay về phía bảy tên sát thủ, chỉ

thấy đám người đều sợ hãi ngọn lửa trên phù kiếm, không ngừng lui lại phía sau. Diệp Nhược Y chém một kiếm ra, có ba người trúng phù kiếm ngã xuống đất không đứng dậy nổi nữa.

Diệp Nhược Y lập tức xác nhận một chuyện, đám dục nhân này tuyệt đối không phải Ám Hà. Cho dù là sát thủ thấp kém nhất của Ám Hà, thậm chí trước khi biến thành dục nhân cũng không đến nỗi không đỡ nổi một đòn như vậy.

Là mỗi nhử.

“Mau lên!”

Tiếng rít lại vang lên.

Ba tên sát thủ áo đen nhảy lên, trường kiếm trong tay tỏa sáng lạnh lẽo giữa ánh trăng.

Diệp Nhược Y giơ phù kiếm, miễn cưỡng ngăn cản đòn này, nhưng lui liền ba bước.

Lại thấy ba tên sát thủ giơ kiếm đánh tới.

“Lùi!”

Một tiếng quát dài vang lên.

Mặt trăng treo giữa trời cao, nhưng ánh trăng lại lấp loáng bên dưới.

Chương 397: Không thấy lâu cao

Ngân Nguyệt thương, Khốc Đoạn Trường.

Một sát thủ lập tức bị xuyên thủng ngực.

Đồng thời, một thanh cự đao lớn như cánh cửa giáng xuống, chặt ngang một tên sát thủ, chém hẳn thành hai nửa.

Tên còn lại bị một chưởng đánh ra ngoài, ngã lăn trên mặt đất, có vẻ xương cốt toàn thân đã bị chấn động tới vỡ vụn.

Tạ Tuyên nhướn mày: “Nhóm này thú vị thật.”

Chu Tước trong Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, Tư Không Thiên Lạc.

Đệ tử dưới trướng Vong Ưu thiên sư của Hàn Sơn tự, Vô Thiên.

Sát thủ hạng năm trên Sát Thủ bảng Minh Hầu.

Diệp Nhược Y thở phào nhẹ nhõm: “Các người tới rồi.”

“Diệp tỷ tỷ không bị thương chứ?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Vẫn còn may, hình như sợ quốc sư đang ở đây nên chỉ thăm dò thôi.”

Diệp Nhược Y lui lại vài bước hỏi quốc sư: “Quốc sư, ngài có tìm ra vị trí người vừa rồi không?”

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái: “Vẫn chưa.”

Vô Thiên đi tới, nhìn thi thể bị Kim Cương Phục Ma thần thông đánh nát xương, cau mày nói: “Người nói sư đệ bị chế thành dược nhân như vậy?”

“Đúng vậy, hôm đó ta đã thấy hắn. Bốn vị cao thủ Thiên Cảnh hợp lực vẫn không ngăn được hắn. Ngay cả Nộ Kiếm Tiên một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên cũng không cách nào thắng hắn.” Tư Không Thiên Lạc đáp.

Vô Thiên thu tay lại: “Tiêu Sắt có cách chữa cho hắn?”

“Hắn nói sẽ chế được thuốc nhanh thôi, nhưng làm sao cho hắn uống thuốc là một nan đề. Hắn quá mạnh.” Tư Không Thiên Lạc lắc đầu.

“Cho nên Tiêu Sắt mới đi vào gian các này. Có lẽ sau khi đi ra là có thể.”
Tề

Thiên Trần nói.

Vô Thiên đứng dậy: “Vậy thì chờ Tiêu Sắt đi ra.”

“Lên!” Tiếng rít thứ ba vang lên.

Ánh sáng lóe lên, một thanh trường đao đã chém tới sau lưng Vô Thiên.

Vô Thiên cười một tiếng, quay đầu lại xuất một chiêu Đại Kim Cương quyền đáp trả. Chiêu quyền đánh lên thân đao.

Thân đao vẫn không hề lay chuyển, Vô Thiên lại bị ép lui bảy bước. Tuy hãn có Kim Cương Phục Ma thần thông hộ thể nhưng hai tay vẫn run rẩy không ngừng.

“Đao kinh thật lợi hại.” Vô Thiên ngẩng đầu lên nhìn, sợ tới hết hồn.

Gương mặt người kia đầy những vết đao, đôi mắt thất thần, nhìn là biết không còn thần chí.

“Cẩn thận, kẻ này không đơn giản.” Tạ Tuyên nhìn đao trong tay hãn:

“Đao vừa rồi khí thế bất phàm, chắc là được truyền thụ bởi Tạ Thất Đao của Âm Hà Tạ gia. mấy hôm trước Lan Nguyệt Hầu đã tới, hãn có nhắc đến người này, chắc là gia chủ hiện tại của Tạ gia, Tạ Cự Thành.”

“Gia chủ Tạ gia.” Tư Không Thiên Lạc cau mày: “Sao lại biến thành cái thứ

quỷ quái này?”

“Hãn bị thương.” Minh Hầu trầm giọng: “Hơn nữa là thương tích đã gần mất mạng, nhưng hãn vẫn còn sống.”

“Người cũng từng bị thương rất nặng.” Vô Thiên đột nhiên nói: “Lúc trước người đánh Thiên Tuyên lão nhân trọng thương, bản thân cũng bị thương nặng, suýt nữa thì chết.”

“Không, thực ra lúc đó ta chắc chắn sẽ chết.” Minh Hầu đánh giá cẩn thận Tạ Cự Thành trước mặt: “Cũng bị thương nặng như hãn, cho dù là Hoa Đà tái thể cũng không chữa khỏi.”

“Nhưng người đã được chữa khỏi, hơn nữa cũng mất đi thần chí như

người trước mặt. Xem ra rất nhiều chuyện đột nhiên có câu trả lời.” Vô Thiên trầm giọng nói: “Tạ Cự Thành, là người của Âm Hà?”

“Âm Hà đầu nhập vào Xích Vương Tiêu Vũ.” Diệp Nhược Y nói.

Minh Hầu ngấn người: “Xích Vương?”

“Lên!” Tiếng rít thứ tư vang lên.

Tạ Cự Thành cầm dao lao thẳng về phía mọi người.

“Để ta!” Minh Hầu chọt vung thanh cự đao đối đầu với đao của Tạ Cự Thành. Khí thế của hắn cực kỳ bất phàm, hắn vốn là sát thủ hạng năm trên Sát Thủ bảng, thực lực không thể coi thường. Nhưng ai cũng biết, đối với Âm Hà thì Sát Thủ bảng chỉ là trò cười.

Còn Minh Hầu Nguyệt Cơ tuy xếp hạng năm trên Sát Thủ bảng, nhưng nếu hành động đơn độc, Minh Hầu chẳng qua chỉ là một cao thủ cảnh giới

Tự Tại Địa Cảnh mà thôi. Tuy trải qua giác tỉnh tại La Sát đường, Minh Hầu đã có cảm giác mơ hồ bước chân vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, nhưng bây giờ Tạ Cự Thành đã bị luyện thành được nhân, thực lực hơn xa lúc trước.

Ba đao liên, Minh Hầu không chiếm được thượng phong, ngược lại trường đao của Tạ Cự Thành lưu lại vài vết đao trên người hắn.

“Để ta giúp ngươi.” Vô Thiên bước thẳng tới.

“Lên lên lên!” Tiếng rít không ngừng vang lên.

Cuối cùng, không ngờ có đến bốn người nhảy vào trong tường.

“Xem ra lần này là thăm dò thủ đoạn của chúng ta, phải tất cả mọi người vào.” Tạ Tuyên quay đầu lại nói: “Rốt cuộc người trong này leo tới tầng mấy rồi?”

“Đúng là phiền toái.” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên hất trường thương:

“Chính vì những người như các ngươi nên chúng ta buộc phải ở lại Thiên Khải thành không thể đi được. Xem ta có đánh chết các ngươi

không!”

Trường thương của cô vung lên, nhưng lại nhắm vào Tạ Cự Thành: “Để tên này cho người lợi hại nhất. Minh Hầu, Vô Thiên, xử lý mấy tên khác đi.”

“Con gái Thương Tiên, quả nhiên bất phàm.” Tề Thiên Trần cười nói.

Tạ Tuyên gật đầu một cái: “Tính tình giống hệt mẫu thân con bé năm xưa.”

Tuy ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất các đã giao chiến hỗn loạn, nhưng trong Thiên Hạ Đệ Nhất các vẫn vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Sắt nhìn bức họa tổ sư gia của Khâm Thiên giám một hồi lâu nhưng không phát hiện có điểm gì khác thường, còn Vô Cực côn cũng từ từ yên tĩnh trở lại. Cuối cùng hãn buông bỏ việc quan sát, đứng lên đi trong phòng nhưng không tìm được cửa ra, lại quay trở về.

“Ta nói này, tổ sư gia, rốt cuộc ngài muốn ta làm gì, cho câu trả lời chính xác tí được không? Đừng như cười như không thế, nhìn sợ lắm.” Tiêu Sắt cầm côn lên, không nhịn được nói: “Còn không trả lời, ta đập cả tranh của người đấy!”

Đột nhiên, phù triện trên Vô Cực côn lóe sáng.

Tiêu Sắt kinh ngạc, một bàn tay đột nhiên đặt lên bả vai.

Hồng Lữ tự.

Cô gái xinh đẹp với mái tóc bạc ngồi trên mái hiên, dùng côn gõ khẽ lên viên gạch bên dưới, ý bảo người ở dưới ngẩng đầu lên.

Nhưng vị tự khanh của Hồng Lữ tự, Cẩn Tiên công công ngồi đó nhẹ nhàng vé phạt châu, thậm chí không buồn nhíu mày.

“Có khách tới, không chiêu đãi à? Mời chén rượu đi chứ?” Cơ Tuyết lười biếng nói.

“Chỗ ta không có rượu, chỉ có trà.” Cẩn Tiên công công nhẹ nhàng đặt phật châu xuống, cầm một chén trà nóng bên cạnh lên, lại vung tay ném chén trà lên.

Cơ Tuyết giơ tay nhận chén trà, nhìn trong chén thối từ từ rồi nhấp một ngụm. Cô cười nói: “Trà ngon.”

“Bách Hiếu đường thích làm đầu trộm đuôi cướp à?” Cẩn Tiên hỏi.

“Ta kính nể Cẩn Tiên công công, chúng ta không chơi trò đánh đố đi, giao người ta muốn cho ta. Người không bảo vệ được hãn, cũng không nên bảo vệ hãn. Hơn nữa, ta đã biết, những người khác cũng sẽ tra ra nhanh thôi.”

Cơ Tuyết nhẹ nhàng ném chén trà xuống.

Cẩn Tiên công công giơ tay đón lấy chén trà, vẫn không ngẩng đầu lên:

“Nếu ta nói, không thì sao?”

Chương 398: Vô Song không gặp Vô Song

Một quán trọ nhỏ ven đường, tiểu nhị nằm đó ngủ gà ngủ gật.

Một thiếu niên tuần tú công một hộp kiếm đi vào trong quán trọ. Hắn nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi: “Tiểu nhị, có còn phòng trống không?”

Tiểu nhị nghe tiếng hỏi, ngẩng đầu lên dụi mắt một cái: “Có, có. Khách quan muốn phòng thượng hạng hay phòng thông thường?”

“Phòng thượng hạng bao nhiêu tiền, phòng thông thường bao nhiêu tiền?”

Thiếu niên hỏi.

“Phòng thượng hạng ba mươi tiền đồng một đêm, phòng thông thường mười lăm tiền đồng một đêm.” Tiểu nhị nói.

“Thông thường là được.” Thiếu niên mỉm cười, sau đó ngồi xuống chỗ góc.

“Trong quán còn đồ ăn không?”

“Xin lỗi khách quan, đầu bếp đã nghỉ rồi. Buổi tối ta còn hai cái màn thầu, nếu khách quan cần nóng thì để ta hâm lại, ta chỉ thu hai tiền đồng.” Tiểu nhị ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói.

“Vậy xin cảm ơn.” Thiếu niên lấy từ trong lòng ra một túi tiền đồng, vung tay một cái, tổng cộng mười hai đồng tiền xếp hàng hàng chỉnh tề trước mặt tiểu nhị.

Tiểu nhị dụi mắt nhìn, còn tưởng mình buồn ngủ quá nên đầu óc mơ màng, nhìn nhầm.

“Tiểu nhị, ta hơi đói, nhờ người chuẩn bị bánh nhanh một chút.” Thiếu niên cười nói.

“Được, được.” Tiểu nhị vội vàng chạy xuống.

Thiếu niên thở dài sờ túi tiền của mình than vãn: “Không ngờ ta đường đường thành chủ Vô Song thành mà không thể ở phòng thượng hạng. Biết thế trước lúc đi đòi sư huynh thêm chút tiền. Ài, phải tiêu tiết kiệm thôi.”

Thiếu niên đang ngồi đó chậm rãi đếm tiền, đột nhiên có mười mấy người đồng thời đi vào quán trọ. Bọn họ phần lớn là nam thanh niên trẻ tuổi, có

vẻ là đệ tử trẻ tuổi của môn phái nào trong giang hồ. Nam tử cầm đầu đi tới trước quầy, gõ nhẹ một cái: “Chưởng quỹ có đây không?”

Thiếu niên thu chỗ tiền lại, hứng thú quan sát bọn họ.

Tiểu nhị bưng hai cái màn thầu lên, thấy đột nhiên có tới mười mấy người khách, sợ đến hết hồn: “Chư vị định... ở trọ à?”

“Ừ.” nam tử gật đầu: “Muốn mười ba phòng tất cả.”

Tiểu nhị suy nghĩ một chút, đặt bánh màn thầu xuống, mở sổ ghi chép trên bàn ra nhìn một lượt rồi nói: “Khách quan, còn mười hai phòng.”

“Mười hai phòng?” Chân mày nam tử hơi nhíu lại.

Tiểu nhị gật đầu: “Đúng vậy, vốn là vừa vặn mười ba, nhưng rất không khéo, vừa rồi vị khách quan bên kia đã đặt một phòng.”

Nam tử quay đầu sang nhìn Vô Song một cái rồi đi tới ngồi xuống, giọng nói của hắn rất khách khí: “Vị huynh đệ này, chúng ta là đệ tử Lạc Hà phái, lần này tới Vô Danh cốc dự tiệc. Trên đường đi ngang qua nơi đây nhưng trong trấn này chỉ có một quán trọ, lại thiếu đúng một phòng trọ. Chẳng hay huynh đệ có thể nhường lại không? Đây là năm lượng bạc, vui lòng nhận cho.” Nam tử kia nói xong đặt một khối bạc vụn lên bàn.

Thiếu niên cười một tiếng, đẩy khối bạc về: “Người đã nói trong trấn này chỉ có một quán trọ, cho người thì ta ngủ đâu? Huống chi các người có nhiều người như vậy, sao không ở hai người một phòng.”

“Vị huynh đệ này, Lạc Hà phái chúng ta hành tẩu giang luôn giảng quy củ.

Năm lượng bạc đủ để ở quán trọ như vậy ba tháng. Ta cảm thấy yêu cầu của chúng ta không quá đáng.” Nam tử vẫn khách khí.

“Người không hiểu ý ta. Người có quy củ của người, nhưng ta không cần tuân theo quy củ của người. Quy củ của ta rất đơn giản, không muốn.”

Thiếu niên xua tay: “Tiểu nhị, màn thầu của ta đâu?”

“Tới đây.” Tiểu nhị cầm màn thầu lên đang định đi tới.

Nhưng chợt nghe tiếng kiếm tuốt vỏ.

Trong đám người đang đứng có một người rút kiếm, nhắm vào tiểu nhị kia.

Nhưng thanh kiếm đó dừng lại giữa không trung.

Bởi vì một thanh kiếm khác chặn lại.

Một thanh kiếm rất nhỏ, trong đêm tối gần như không thể nhìn rõ.

“Phi kiếm thuật.” Nam tử ngồi trước mặt thiếu niên cả kinh nói.

Thiếu niên ngoắc ngón tay, phi kiếm bay về. Hắn cười nói: “Tiểu nhị, ta cứu người một mạng, có nên đưa ta thêm một cái màn thầu không?”

Nam tử trầm giọng nói: “Hóa ra là cao thủ, vậy xin tặng căn phòng đó cho các hạ.” Nói xong hắn bèn đứng lên.

“Đội đã.” Thiếu niên đột nhiên nói.

“Sao vậy?” Nam tử khẽ mỉm cười.

“Các người còn định ở lại đây?” Thiếu niên hỏi.

“Vừa nãy ta nói rồi mà, trong trấn chỉ có một quán trọ này thôi, đành chen nhau một chút vậy.” Nam tử kia vẫn lễ phép đáp.

“Nhưng vừa rồi các người muốn giết vị tiểu nhị này.” Thiếu niên nói đầy ẩn ý.

Nam tử giơ tay, gọi tên vừa rút kiếm ra: “Đến đây.”

Người kia thu kiếm, bước tới trước mặt nam tử cầm đầu. Gã giơ tay tát tên kia ngã lăn dưới đất: “Cái tên hay kích động này, đêm nay ở đây gác,

không cho ngủ.” Hãn lại quay về quây: “Tiểu nhị, thu xếp cho chúng ta.”

“Lại đợi đã.” Thiếu niên lại gọi.

Nam tử cầm đầu không quay đầu lại.

“Tuy trí nhớ ta không tốt, nhưng ta nhìn võ công rất chính xác, chừng vừa rồi của người không liên quan gì với Lạc Hà phái.” Vô Song mỉm cười đứng dậy.

“Chuyện này liên quan gì tới người?” Nam tử hỏi.

“Thật ra cũng chẳng quan trọng, nhưng đây là lần đầu tiên ta hành tẩu giang hồ, ta muốn ngủ say một chút. Các người đi đi, ta không giết các người.” Thiếu niên gõ hộp kiếm bên cạnh.

Nam tử kia đột nhiên mỉm cười tự giễu, sau đó đột nhiên xoay tay hất ra, sợi xích giấu trong tay áo bắn tới, lưỡi dao buộc vào sợi xích lấp lánh ánh lạnh, đánh về phía thiếu niên.

Thiếu niên mỉm cười, giậm chân một cái, hộp kiếm đột nhiên mở ra, sáu thanh phi kiếm đã bay ra. Nhưng lưỡi dao gắn xích này đã bị một cây dù đánh bay ngược trở lại.

Chẳng biết từ lúc nào trong quán trọ đã xuất hiện một người, mặc quần áo màu đen, tay cầm một cây dù.

“Gia chủ!” Mười ba người kia cùng quỳ sụp xuống đất.

Thiếu niên kinh ngạc, tay ấn xuống, sáu thanh phi kiếm bay về. Hãn nhận ra người trước mặt không đơn giản, là cao thủ chân chính.

Nam tử cầm dù gật đầu với hãn rồi quay sang mười ba người kia nói: “Sao các người lại tới đây?”

“Chúng ta được đại gia trường đưa tin, chạy tới Thiên Khải tương trợ, sao... gia chủ ngài không biết chuyện này à?” Nam tử cầm đầu kinh ngạc

nói.

“Tạ gia và Mộ gia thì sao?” Nam tử cầm dù hỏi.

“Cũng được đưa tin, mỗi nhà phái mười ba người tới hỗ trợ, nhưng chia ra ba đường chạy tới Thiên Khải.” Nam tử đáp.

“Trở về.” Nam tử cầm dù lạnh nhạt nói.

“Trở về? Đi thêm hai trăm dặm là tới Thiên Khải thành rồi, bây giờ lại về

ư?” Nam tử không hiểu.

“Đại gia trường phản bội Âm Hà, ta và gia chủ Mộ gia vốn định về Âm Hà rồi mở Tu La đường họp bàn, định tội Tô Xương Hà. Nhưng trên đường lại gặp người, xem ra hăn nhanh hơn ta một bước.” Nam tử cầm dù thở dài.

“Người là Âm Hà?” Thiếu niên hiểu ra: “Chẳng trách. Cho nên người là...

Chấp Tán Quỷ?”

Tô Mộ Vũ xoay người, lạnh nhạt nói: “E là vậy. Vô Song thành chủ đại nhân!”

Chương 399: Kiếm khách gặp mặt

“Chúng ta có chút việc cần nói. Chẳng hay thành chủ đại nhân có thể tránh đi một chút được không?” Tuy Tô Mộ Vũ lớn hơn Vô Song mười mấy tuổi nhưng giọng nói vẫn rất cung kính.

“Đương nhiên rồi.” Vô Song vác hộp kiếm lên, cầm hai cái màn thầu trên bàn rồi gọi tiểu nhị còn đứng chờ ra tại đó: “Mang theo một bình trà nóng.

Nếu không muốn chết thì cùng ta ra ngoài hưởng gió đêm nào.”

Lúc này tiểu nhị mới phản ứng lại, cầm bình trà dạ dạ vâng vâng rồi lão đảo chạy ra ngoài.

“Đêm nay trăng sáng quá.” Vô Song ngồi trên bậc thang, vung tay khép cửa lại rồi ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói.

Tiểu nhị cũng ngẩng đầu lên nhưng không nhìn thấy ánh trăng, chỉ thấy một cô gái áo tím xinh đẹp đang ngồi trên mái hiên đối diện. Gió lùa qua tấm váy dài của cô, để lộ làn da trắng trẻo như ngọc bên dưới. Tiểu nhị

trợn mắt, không nhìn được muốn xem kỹ hơn.

“Đừng nhìn, nhìn nữa là không còn mắt đâu.” Vô Song giơ tay lên che mắt hẳn.

“Vậy sao người còn nhìn?” Tiểu nhị bất mãn nói.

Vô Song cắn một cái màn thầu, uống một ngụm trà nóng: “Bởi vì ta còn nhỏ.”

“Đây là gia chủ đương nhiệm của Vô Song thành ư?” Mộ Vũ Mặc chống tay vào cằm, tò mò quan sát thiếu niên đang ngồi trên bậc thang ăn màn thầu.

Vô Song mỉm cười: “Đây là gia chủ Mộ gia ư? Thường nghe Ám Hà Mộ gia có rất nhiều mỹ nữ, hôm nay gặp mặt, lời đồn chẳng sai.”

“Thằng nhóc nhà người mới bao tuổi mà học đòi trêu ghẹo tử tử.” Mộ Vũ

Mặc mỉm cười yêu kiều.

“Tử tử xinh đẹp, ta khen vài câu, sao lại là trêu ghẹo?” Vô Song hỏi ngược lại.

Mộ Vũ Mặc cười nói: “Còn là đứa trẻ khiến người ta yêu thích nữa. Đáng tiếc tâm trạng của tử tử không được tốt, nếu không chắc chắn sẽ

mời người một chén.”

“Có rượu không?” Vô Song hỏi tiểu nhị.

Tiểu nhị gật đầu: “Sau nhà có.”

Vô Song đặt ba đồng tiền xuống: “Cầm một bình lên.”

Tiểu nhị nhận chỗ tiền, kinh ngạc, rồi lắc đầu một cái: “Nhưng chỗ tiền này của khách quan chỉ đủ hai chén thôi.”

“Chậc.” Vô Song thầm nghĩ vừa rồi ta còn cứu mạng người, sao người không cho ta được một bình rượu, đúng là lòng lang dạ sói. Nhưng tiểu nhị nhìn hăn bằng ánh mắt thành khẩn, chỉ chờ Vô Song lấy thêm vài đồng tiền ra.

“Cầm lấy, nhớ đưa bình ngon nhất ở chỗ người lên.” Mộ Vũ Mặc vung tay một cái, một khối bạc vụn rơi xuống trước mặt tiểu nhị.

“Được thôi.” Tiểu nhị cầm bạc vụn chạy về phía sau nhà.

Mộ Vũ Mặc vỗ nhẹ lên mái hiên, chậm rãi hạ xuống đất, ngồi bên cạnh Vô Song.

“Thơm quá đi.” Vô Song hít một cái.

Mộ Vũ Mặc cười một tiếng: “Nếu không thấy ánh mắt trong trẻo của người, thật chẳng khác nào mấy tên lưu manh.”

“Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của tử đều đầy nhu mì. Nhưng ta biết nếu ta dám dựa vào tử tử một tắc, tử tử sẽ bẻ gãy tay chân ta.” Vô Song cười nói.

“Người có thể thử xem.” Mộ Vũ Mặc giơ tay ấn nhẹ lên trán Vô Song.

“Không dám không dám.” Vô Song giơ tay ra, bình rượu mà tiểu nhị đang bưng lên đã bị hắn hút tới. Hắn đặt bình rượu xuống đất: “Đến đây nào, tử

tử áo tím. Chúng ta uống một chén, tiện đây nói chuyện người trong mắt tử

tử.”

“Ồ?” Mộ Vũ Mặc nhíu mày: “Người trong mắt ta?”

“Người thế nào mà khiến tử tử nhớ mãi không quên vậy?” Vô Song nhận cái chén từ tiểu nhị, rót hai chén.

“Người đã từng nghe bài thơ này chưa?” Mộ Vũ Mặc hỏi: “Nhất đạn lưu thủy nhất đạn nguyệt, bán nhập giang phong bán nhập vân. Trong Cửu Giang Tỳ Bà đình, hắn lấy được ba món ám khí, nổi danh thiên hạ.”

“Đường môn Đường Liên Nguyệt.” Vô Song lập tức hiểu ra.

“Đúng, năm xưa trong thiên hạ không ai không nghe tới tên hắn. Cho dù bây giờ hắn thoái ẩn giang hồ đã nhiều năm, khi tái xuất giang hồ cũng là người đứng đầu Đường môn.” Mộ Vũ Mặc nói.

Vô Song uống một chén rượu: “Ta muốn nghe chuyện của tử.”

“Chuyện của chúng ta?” Mộ Vũ Mặc cũng uống một chén rượu.

“Chuyện của chúng ta bắt đầu từ lần đầu tiên ta tới giết hắn.”

“Lần đầu tiên?”

“Đúng, ta tới giết hắn ba lần tất cả. Lần đầu tiên, ta và hắn...”

Mộ Vũ Mặc cứ thế ngồi trên bậc thang uống từng chén rượu cùng Vô Song, kể từng chuyện từng chuyện một. Cuối cùng, bình rượu đã cạn,

Mộ Vũ

Mặc không nói nữa, chỉ nhìn ánh trăng trên trời, lạnh nhạt nói: “Ta rất muốn tới gặp hân.”

“Chờ những chuyện này kết thúc, cứ đi đi.” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Vô Song quay đầu sang, thấy Tô Mộ Vũ đẩy cửa quán trọ đi ra.

“Ta có đi được không?” Mộ Vũ Mặc lẩm bẩm.

“Không sao.” Tô Mộ Vũ đột nhiên mở dù, che trên đầu Mộ Vũ Mặc:
“Trời mưa rồi.”

“Các người có chuyện cần nói?” Vô Song rất thức thời đứng dậy.

“Không sao, thành chủ không cần phải tránh.” Tô Mộ Vũ thản nhiên nói:

“Vũ Mặc, Mộ gia các người không đi theo đường này. Bọn họ sẽ đi theo đường từ La Hạng thành vào Thiên Khải. Người cần tìm ra bọn họ, khuyên bọn họ về Âm Hà.”

“Tạ gia thì sao?” Mộ Vũ Mặc hỏi.

“Tạ gia lên đường sớm hơn mấy ngày, e rằng đã tới Thiên Khải. Ta cần tìm lại Tạ Cự Thành.” Tô Mộ Vũ đáp.

“Người định về Thiên Khải thành?” Mộ Vũ Mặc cả kinh.

“Ừ.” Tô Mộ Vũ gật đầu.

“Bảo trọng.” Mộ Vũ Mặc đứng dậy. “Đừng chết.”

“Được.” Tô Mộ Vũ vẫn luôn nói năng đơn giản như vậy.

Mộ Vũ Mặc điểm mũi chân lao về phía xa, cô cất cao giọng cười nói:

“Tiểu Vô Song, lần sau gặp mặt hy vọng sẽ được nghe câu chuyện của

người.”

“Tỷ tỷ nhớ tới Vô Song thành tìm ta.” Vô Song vẫy tay nói.

Mộ Vũ Mặc nhỏ giọng cười một tiếng, ai dám bảo gia chủ Âm Hà tới cửa tìm gặp, e là chán sống rồi? Cô lắc đầu một cái: “Đã lâu lắm rồi không gặp thiếu niên nào như vậy.”

Thấy Mộ Vũ Mặc đi xa, Vô Song quay sang hỏi Tô Mộ Vũ: “Nếu ta không nghe lầm, Tô gia chủ vừa nói sẽ tới Thiên Khải thành?”

“Ừ.” Tô Mộ Vũ gật đầu.

“Thật tình cờ, ta cũng tới Thiên Khải thành, hay là đi chung nhé?” Vô Song mỉm cười.

“Người mời ta? Người có biết lập trường của Âm Hà chúng ta không?” Tô Mộ Vũ hỏi.

“Nếu như chúng ta là đối thủ, chắc chắn vừa rồi các người sẽ giết ta. Cho dù ta có đánh giá cao bản thân hơn nữa e rằng vẫn chẳng đánh nổi hai vị gia chủ Âm Hà.” Vô Song lại vỗ vai Tô Mộ Vũ một cái: “Tô gia chủ, ta đoán, chúng ta là người chung đường.”

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta không phải kẻ địch, ta sẽ không giết người.

Nhưng người nói sai rồi.” Tô Mộ Vũ che dù đi vào cơn mưa: “Ta với người vĩnh viễn không phải người chung đường.”

“Sao lại không phải?” Ta cũng là kiếm khách. Vô Song vỗ hộp kiếm bên cạnh: “Rất mong được đánh với Tô gia chủ một trận.”

“Kiếm của người là kiếm, kiếm của ta là hung khí.” Tô Mộ Vũ trả lời.

“Ta tin vào ánh mắt của mình, kiếm trong tay gia chủ là một thanh kiếm tốt.” Vô Song chậm rãi nói.

Chương 400: Thấy được cõi lòng

“Ai?!” Ngay khi Tiêu Sắt cảm thấy bả vai bị người khác động vào, cũng có một cánh tay đặt lên bả vai của Lôi Vô Kiệt. Hắn đột nhiên quay đầu, xuất kiếm chém xuống.

Người nọ lập tức lui lại, sau đó cúi đầu, ho nhẹ một tiếng.

“Thúc... thúc thúc.” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Người đứng trước mặt hắn sắc mùi rượu, mặc y phục màu xám, sắc mặt tái nhợt, vành mắt đen kịt như mắc bệnh nặng. Hắn nhìn Lôi Vô Kiệt, khẽ nói:

“Tiểu Kiệt, đã lâu không gặp.”

Thế gian này chỉ có một người là thúc thúc của Lôi Vô Kiệt, đó là Lôi Mộng Thần. Một người đã mất rất nhiều năm trước.

Lôi Vô Kiệt đột nhiên khóc lớn.

Trên thế gian này, người có máu mủ thân cận nhất với Lôi Vô Kiệt hẳn là Lý Hàn Y, đó là tỷ tỷ của hắn, chỉ có điều họ đã chia lìa quá nhiều năm, bỏ

lỡ những tháng ngày cần người thân bầu bạn. Còn người ở chung với hắn lâu nhất hẳn là Lôi Oanh, đích thân hắn bồi dưỡng Lôi Vô Kiệt từ một thiếu niên yếu ớt thành một kiếm khách ưu tú. Hai người luyện kiếm trong hậu viện của Lôi gia bảo hết năm này sang năm khác. Nhưng chỉ có Lôi Vô Kiệt tự biết, người thân nhất trong lòng hắn, thật ra là Lôi Mộng Thần.

Tuy rất nhiều lúc Lôi Mộng Thần luôn một mình say ngất ở đó, nhưng sau khi hắn tự tay bế Lôi Vô Kiệt về Lôi gia, chính hắn là người bầu bạn bên Lôi Vô Kiệt trong thời điểm hắn đau khổ nhất. Những năm đó thân thể Lôi Vô Kiệt không được tốt, Lôi Mộng Thần luôn ngồi trong sân sắc thuốc cho hắn hết ngày này lại qua ngày khác.

Sau đó, một ngày Lôi Mộng Thần uống rượu say chết, không ai trong Lôi gia để ý tới bọn họ. Là Lôi Vô Kiệt tự tay chôn cất Lôi Mộng Thần.

“Thức thức, sao người lại xuất hiện ở đây?” Giọng nói của Lôi Vô Kiệt đã hơi run rẩy.

Lôi Mộng Thần giơ tay chỉ vào ngực Lôi Vô Kiệt: “Ta không ở đây, mà ở

chỗ con.”

Lôi Vô Kiệt khẽ cau mày, nói: “Trong lòng... con?”

Lôi Mộng Thần không tỏ tí kiến, xua tay nói: “Giết ta, con có thể lên tầng tiếp.”

“Không.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái, tra kiếm vào vỏ: “Đừng đùa, bao năm không gặp, sao không ngồi xuống nói chuyện một lát?”

Thanh Tiêu kiếm trong tay Lý Phàm Tùng rung động bất an, nhưng trái tim hắn còn rung động kịch liệt hơn. Bởi vì người đang đứng trước mặt hắn không phải ai khác mà là sư phụ trước đây của hắn, chương giáo tiền nhiệm của núi Thanh Thành, một trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, Đạo Kiếm Tiên - Triệu Ngọc Chân.

“Sư... sư phụ!” Lý Phàm Tùng lập tức quỳ xuống.

“Bây giờ con không chỉ có mình ta là sư phụ nữa rồi.” Triệu Ngọc Chân cười nói.

“Sư phụ, người... người còn sống à?” Lý Phàm Tùng lệ rơi đầy mặt, đã hoàn toàn không khống chế được tâm trạng của bản thân.

“Thằng ngốc này.” Triệu Ngọc Chân xoa đầu Lý Phàm Tùng: “Người chết rồi, sống thế nào được nữa. Ta đã chết, con chỉ đang thấy ảo ảnh mà thôi.”

“Ảo... ảo ảnh?” Lý Phàm Tùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, hai mắt không thấy, trong lòng nhớ mong, đều là ảo ảnh. Có điều nói lại thì cuộc đời ta cũng chỉ là một hình bóng hư ảo mà thôi.” Triệu Ngọc Chân ngoắc tay một cái, Túy Ca kiếm của Lý Phàm Tùng bay tới trong tay hắn: “Thanh kiếm này không tệ. Ta sẽ dùng nó, con dùng Thanh Tiêu kiếm, chúng ta thử kiếm thôi.”

“Thử kiếm?” Lý Phàm Tùng không hiểu.

“Chẳng phải con muốn leo lên Thiên Hạ Đệ Nhất các à? Thằng ta, con có thể đi qua tầng hai, leo lên tầng ba.” Triệu Ngọc Chân giơ tay chỉ lên trên.

“Thử kiếm với sư phụ?” Lý Phàm Tùng cau mày: “Nhưng con không phải đối thủ của sư phụ.”

“Sao vẫn nhát gan thế nhỉ?” Triệu Ngọc Chân mỉm cười: “Vừa rồi đã nói rồi mà, ta là ảo ảnh trong lòng con. Ta mạnh thế nào hoàn toàn do con nhận định trong lòng rằng ta mạnh đến đâu. Xuất kiếm đi!”

“Sư phụ.” Lý Phàm Tùng nắm Thanh Tiêu kiếm, khẽ run rẩy: “Con... con vẫn không dám.”

“Ra tay đi.” Triệu Ngọc Chân vung ống tay áo, lao thẳng về phía Lý Phàm Tùng.

Tiêu Sắt thở dài: “Ta nghĩ một lúc lâu không biết là ai, hóa ra là ngươi.”

Người nọ mỉm cười: “Ngươi đã biết từ trước rồi.”

“Hương thấp trước bức tranh tổ sư gia Khâm Thiên giám là Mê Ảnh hương, trận pháp bố trí trong căn phòng này là Vãng Hồi trận. Hương này phối hợp với trận này, cho dù tâm trí có mạnh hơn nữa cũng sẽ sinh ra ảo ảnh. Tâm trí đã mất, tâm ma hiện lên. Thứ chúng ta thấy chính là ma chương không thể quên đi trong lòng.” Tiêu Sắt mỉm cười. “Ma chương của ta, là ngươi?”

“Là ta.” Người nọ cũng cười.

Nụ cười này không khác gì Tiêu Sắt lúc bình thường, chỉ có thêm mấy phần bướng bỉnh. Người nọ mặc quần áo màu trắng, thần thái hồng hào, hoàn toàn khác với Tiêu Sắt luôn mang vẻ lười biếng. Thế nhưng, gương mặt kia giống hệt như Tiêu Sắt, tuy trông trẻ hơn một chút.

Người đứng trước mặt Tiêu Sắt, chính là Tiêu Sắt bốn năm về trước.

Là hoàng tử tuyệt thế mười bảy tuổi đã bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, đi theo Lang Gia Vương học binh pháp và cách trị quân, tài văn chương thi phú được cả triều đình và dân gian khen ngợi; được tất cả mọi người nhận định sẽ là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt lúc đó, khi phách lối thích phóng ngựa chạy khắp Thiên Khải thành. Khi yên tĩnh lại có thể ngồi trong phòng nghiên cứu một quyển kỳ

phổ suốt mười mấy ngày không ra khỏi cửa. Đó là quãng thời gian tốt đẹp nhất của hắn. Tất cả mọi người đều tin hắn, kính hắn, tán thưởng hắn. Còn hắn không khiếm tốn cũng chẳng kiêu ngạo, không nhún nhường cũng chẳng giả bộ, tiếp nhận những tán thưởng đó, đồng thời cũng yêu quý thiên hạ toàn những điều tươi đẹp này. Mỗi tới một ngày, đó là lần đầu tiên hắn bị cuốn vào những phân tranh giơ bản đó, cuối cùng lại chẳng thể

làm gì.

“Đã lâu không gặp.” Tiêu Sắt lười biếng ngáp một cái.

Thần sắc của Tiêu Sắt bên kia rất thanh thản, hắn cười nói: “Người của ngày nay thật khiến ta thất vọng. Người nhìn ta rồi nhìn lại chính người đi.”

“Ta thế nào?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại: “Ta cảm thấy ta như vậy rất tốt.”

“Cái vẻ phờ phạc đó làm gì còn bộ dáng của hoàng tử tuyệt thế năm xưa?”

Tiêu Sắt áo trắng lắc đầu nói: “Chẳng phải phụ lòng dạy bảo của Lang Gia vương thúc và Nhược Phong sư phụ rồi à?”

“Những điều bọn họ dạy ta năm xưa, ta vẫn chưa quên. Những điều bọn họ không dạy ta, ta đều học được.” Tiêu Sắt giơ Vô Cực côn, gõ gõ lên cổ

mình: “Làm việc không nên quá gấp gáp, cứ từ từ mà tiến. Thời gian tại giang hồ khiến người ta già đi nhanh nhất. Ta ngồi trong giang hồ biết bao nhiêu năm, thằng nhóc chưa mọc lông như người thì biết cái gì?”

“Thằng nhóc chưa mọc lông? Ta mười bảy tuổi vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, nếu bàn về võ công, thiên hạ có mấy ai thắng được ta?” Tiêu Sắt áo trắng ngạo nghễ nói.

“Đúng là hâm mộ cái dáng vẻ này của ngươi.” Tiêu Sắt đột nhiên thở dài một tiếng.

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Sắt áo trắng hỏi ngược lại.

“Tuy bây giờ cảm thấy ngươi như vậy thật sự rất ngây thơ, nhưng ta lại rất hâm mộ, hâm mộ bản thân khi chưa hiểu được thế giới này.” Ánh mắt Tiêu Sắt tỏa ra ánh sáng khác thường: “Ta rất hoài niệm bản thân khi đó. Nhưng rất đáng tiếc. Tuy hoài niệm nhưng sẽ không lưu lại.”

Tiêu Sắt áo trắng cả giận nói: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Ta muốn lên tầng ba, nên làm thế nào?” Tiêu Sắt hỏi.

“Giết ta.” Tiêu Sắt áo trắng chậm rãi nói.

Chương 401: Lên tầng cao hơn

Ngọc thụ lâm phong tác thiếu niên, bạch mã cử bôi vọng thanh thiên.

(Tạm dịch: Thiếu niên phong thái hào hoa phong nhã, cưỡi ngựa trắng nâng ly ngắm trời xanh.)

Có ai không mơ chuyện mặc một bộ áo trắng, cầm một cây quạt xếp, cười một con bạch mã, đánh tan chuyện bất bình, chặt đứt thù hận trên thế gian.

Tiêu Sắt từng mơ, cũng từng là một thiếu niên thật sự như vậy. Thế nhưng vật đổi sao dời, hăn ngày hôm nay không còn nhuệ khí bức người như vậy, cũng không mặc bộ áo trắng đơn giản mà hào hoa ấy nữa. Hăn bọc mình trong tấm áo lông cáo dày, phong thái biếng nhác tùy tiện.

“Giết ta, giết thiếu niên Tiêu Sắt trong lòng người đi.” Tiêu Sắt áo trắng ngạo nghễ giơ hai tay ra: “Tới đây.”

Tiêu Sắt nhướn mày. Nơi này xuất hiện Tiêu Sắt áo trắng chứng tỏ trong lòng hăn chưa từng buông bỏ bản thân ban đầu.

Nhưng hăn vẫn cầm Vô Cực côn lên.

“Hình như người chẳng thấy do dự gì cả.” Tiêu Sắt áo trắng nói.

“Giết người, là vì ta và người không phải đối lập.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói:

“Ta của bây giờ bao hàm cả người.”

“Nghĩa là sao?” Tiêu Sắt áo trắng hỏi.

“Cũng tức là, ta, chưa bao giờ thay đổi.” Tiêu Sắt tung người nhảy tới, vùng Vô Cực côn ra.

Bên kia, Lôi Mộng Thần giơ một ngón tay với Lôi Vô Kiệt: “Còn nhớ chỉ

pháp này không?”

“Đoạn hồn phách, tiết trường sinh, Lôi môn Thất Thần chỉ.” Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Là chỉ pháp thúc thúc dạy con năm xưa, lần trước ta còn dùng nó cứu được tính mạng một lần.”

“Thế nhân đều biết Trụ Quốc tướng quân Lôi Mộng Sát chứ không biết em trai hần Lôi Mộng Thần.” Lôi Mộng Thần cười khổ lắc đầu một cái:

“Những năm đó ta buồn bã bất đắc chí nên luyện Thất Thần chỉ, có lẽ cái tên này hợp với ta cho nên luyện được chút môn đạo.”

“Con đã thấy buổi tối thúc thúc lén lút luyện tập Thất Thần chỉ. Nói thật, con thấy ngay cả chỉ pháp của Thiên Hồ thúc thúc cũng không bằng người.” Lôi Vô Kiệt gõ lên chuôi kiếm; “Đúng là đối thủ rất mạnh.”

“Ta là do suy nghĩ trong lòng con hóa thành, trong lòng con nghĩ ta mạnh bao nhiêu, ta sẽ mạnh bấy nhiêu.” Lôi Mộng Thần nói.

“Con biết, thế gian nào có chuyện người đã mất rồi còn sống lại được, trong gian các này có quá nhiều thứ quý dị, chắc là rơi vào trận pháp kỳ

quái gì rồi.” Lôi Vô Kiệt thu kiếm, nghiêm túc nhìn Lôi Mộng Thần:

“Con nghĩ, con thấy thúc thúc là vì con rất nhớ thúc thúc.”

Lôi Mộng Thần kinh ngạc: “Sao lại thu kiếm?”

“Khi con còn nhỏ, không hiểu nỗi khổ trong lòng thúc thúc, còn thường xuyên lên ra ngoài chơi, để thúc thúc ở nhà một mình.” Lôi Vô Kiệt ngồi

xuống, đặt kiếm sang một bên: “Mấy năm nay, con vẫn thấy rất có lỗi với thúc thúc. Hôm đó, nếu con không ra ngoài, thúc thúc đã không chết.”

Lôi Mộng Thần không hiểu: “Giết ta, con mới lên được tầng ba.”

“Thúc thúc đã chết vì con một lần, sao con có thể rút kiếm với thúc thúc được? Lên lầu gì đó cứ để Tiêu Sát làm. Tên kia có thể leo lên tầng ba. Vừa rồi ở tầng dưới, con đã được lợi không nhỏ từ vết kiếm kia rồi, giải quyết được một nan đề đã quấy nhiễu con rất lâu. Con còn trẻ như vậy đã vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, đã rất thỏa mãn rồi. Thúc thúc, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.” Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái: “Lên lầu á, kệ xác nó!”

Lý Phàm Tùng chậm rãi rút Thanh Tiêu kiếm ra, hần cung kính vái Triệu Ngọc Chân một cái: “Sư phụ.”

Triệu Ngọc Chân mỉm cười ôn hòa: “Còn do dự à?”

“Thực ra bao năm qua, con luôn nghĩ tới sẽ có ngày được thử kiếm với sư

phụ. Tuy là... vẫn hơi sợ.” Tay cầm kiếm của Lý Phàm Tùng run run: “Sư

phụ, người có thể hạ thủ lưu tình không?”

“Ta dùng cái thanh kiếm nát của con rồi, còn chưa tính là hạ thủ lưu tình?”

Triệu Ngọc Chân hỏi ngược lại.

“Sư phụ, không thì người đừng dùng đạo pháp nhé? Con không biết đạo pháp.” Lý Phàm Tùng cò kè mặc cả.

Triệu Ngọc Chân đặt tay trái sau lưng, giơ kiếm nói: “Không thì ta chấp con một tay.”

Lý Phàm Tùng lắc đầu: “Cái này thì không cần, nên công bằng thôi. Đúng rồi, trước khi xuất kiếm sư phụ có thể nói trước cho con không?”

Triệu Ngọc Chân lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Cái vụ thử kiếm của con rõ lắm quy củ.”

“Lần đầu tiên chính thức thử kiếm với sư phụ, trong lòng lo lắng mà.” Lý Phàm Tùng gãi đầu một cái.

“Ta xuất kiếm được chưa?” Triệu Ngọc Chân hỏi.

“Đến đây đi, sư phụ!” Lý Phàm Tùng đột nhiên nghiêm mặt nói: “Để con xem thử kiếm của Đạo Kiếm Tiên ra sao!”

Tiêu Sắt thu hồi Vô Cực côn, vỗ vai Tiêu Sắt áo trắng: “Người sẽ không chết, bởi vì người chính là ta. Yên tâm đi, ta chưa từng quên người. Ta vẫn nhớ những lời nói năm xưa, cũng chưa từng quên những lời thề năm xưa.”

Tiêu Sắt áo trắng xoay người, mỉm cười rực rỡ: “Được, ta tin người.”

“Tạm biệt.” Tiêu Sắt lại giơ Vô Cực côn gõ xuống, Tiêu Sắt áo trắng hóa thành một luồng khói xanh, cứ thế biến mất trước mặt hắn. Thứ xuất hiện trước mắt Tiêu Sắt lại là bức tranh tổ sư gia như cười như không. Tiêu Sắt xoay người, cung kính vái một cái: “Tổ sư gia, ngài bảo Tiêu Sắt nhớ, ta đã nhớ.”

Dứt lời, ván cửa dưới chân Tiêu Sắt đột nhiên mất một khối, hẫng rơi từ trên xuống, hạ vào một gian phòng mới. Hắn nhìn xung quanh một hồi, phát hiện trong góc có một cầu thang dẫn lên trên.

“Hóa ra đây mới là tầng hai, đi theo cầu thang này chắc sẽ lên tầng ba thật sự.” Tiêu Sắt đi tiếp: “Không biết bọn Lôi Vô Kiệt có qua được không.”

Bên ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất các.

Minh Hầu và Vô Thiên chia ra giao đầu với hai sát thủ Âm Hà. Tư Không Thiên Lạc một mình giao chiến với Tạ Cự Thành. Nhưng cả ba người bọn họ đều không chiếm thượng phong. Minh Hầu và Vô Thiên đầu đã đầy mồ

hôi, đối phương như hoàn toàn không biết mệt mỏi, không ngừng xuất kiếm chém tới, cho dù bị thương cũng hoàn toàn không để ý, không hề sợ

hải tử vong, chỉ cần làm đối phương bị thương, cho dù có nguy hiểm tới tính mạng cũng không quan tâm.

“Minh Hầu, sát thủ các người đều không để ý tới sinh tử vậy à?” Vô Thiên thở hỗn hển hỏi.

Minh Hầu vung thanh đao lớn nên yêu cầu rất cao về thể lực, còn một hơn cả Vô Thiên. Hắn lắc đầu một cái: “Sát thủ cũng phải giữ mạng cho mình chứ, nhưng đám người này chiến đấu như chúng ta có huyết hải thâm thù với họ vậy.”

“Đây là dượng nhân.” Tạ Tuyên cau mày nói: “Hoàn toàn không biết đau đớn hay sợ hãi, chỉ có bản tính giết chóc.”

Tư Không Thiên Lạc giao chiến với Tạ Cựu Thành cũng không chiến được thượng phong, vốn dĩ cô còn kém Tạ Cựu Thành mấy phần, bây giờ Tạ

Cựu Thành trở thành dượng nhân thậm chí còn áp đảo hoàn toàn.

Diệp Nhược Y hạ giọng nói: “Có cần con tới Lan Nguyệt Hầu phủ báo tin không?”

“Thực lực người ngoài tường không dưới những người này, con không ra được.” Tề Thiên Trần quay đầu lại nhìn Thiên Hạ Đệ Nhất các: “Chỉ hy vọng chống đỡ được tới lúc hắn ra khỏi các.”

Diệp Nhược Y thở dài nói: “Chỉ tiếc lúc đó con không học thêm một ít ở quốc sư, bây giờ thậm chí không nhúng tay vào được.”

Chương 402: Tuyệt thế tái lâm

Một ngọn núi nhỏ.

Một gian nhà cỏ cũ nát.

Một thiếu nữ không nói được công một thiếu niên không nhìn được chậm rãi lên núi, tới gian nhà cỏ.

Một thầy thuốc râu dài, hai bên tóc mai đã bạc trắng đứng đó, nhìn thiếu nữ mồ hôi đầy đầu, cười nói: “Đã bao lâu rồi người chưa gặp môn nhân của người.”

“Năm năm hay sáu năm ấy, quên mất rồi.” Người trung niên tóc trắng ngồi bên cạnh ho khan một tiếng: “Bây giờ bộ dáng ta như vậy, chắc bọn họ cũng chẳng nhận ra nổi.”

Rốt cuộc thiếu nữ cũng công được thiếu niên mù lòa tới trước gian nhà cỏ.

Cô nhìn người trung niên tóc trắng, nước mắt trào mi, nhẹ nhàng đặt thiếu niên lên mặt đất rồi quỳ sụp xuống.

Tân Bách Thảo vội vàng đi tới nói: “Làm gì vậy làm gì vậy. Người đi từ xa tới, mau dậy đi, mau dậy đi.”

“Con bé không nghe được.” Cơ Nhược Phong ho khan một tiếng, đứng lên đi tới đỡ Long Nhĩ dậy, xoa đầu cô rồi thở dài nói: “Đừng khóc, đừng khóc, sao vẫn là cô nhóc thích khóc năm xưa thế.”

Tân Bách Thảo lắc đầu một cái: “Bây giờ người trông như tên ma đầu tóc trắng, nhìn có chỗ nào giống người cha.”

“Ai lại không muốn làm một người cha đơn giản kia chứ?” Cơ Nhược Phong buông Long Nhĩ ra, đi tới bên cạnh Trúc, đưa tay bắt mạch cho Trúc, chân mày nhíu lại: “Bị thương nặng như vậy cơ à, chẳng trách Tư Không Trường Phong cũng không có cách gì.”

“Tên đồ đệ của ta chỉ là tên gà mờ, vào môn phái học có ba tháng đã bỏ đi.

Với thiên phú của hắn vốn có thể làm thiên hạ đệ nhất thần y, nhưng hắn lại chỉ thích lưu lạc giang hồ. Y thuật của hắn dọa người ngoài nghề thì được, chứ còn chẳng bằng tên đọc sách kia.” Tân Bách Thảo đi tới bên cạnh Trúc, giơ tay bắt mạch cho hắn. “Nhưng bị thương nặng như vậy

mà vẫn sống được đến giờ, tên đệ tử này của ta cũng không thẹn là từ Dược Vương cốc đi ra.”

Cơ Nhược Phong vẫn cau mày: “Nói vào điểm chính đi.”

“Chữa được.” Tân Bách Thảo gật đầu.

Cơ Nhược Phong đứng dậy: “Mang vào thôi.”

Tân Bách Thảo cũng thu tay lại, gật đầu một cái: “Mang vào thôi.”

Nhưng một hồi lâu sau vẫn không ai động thủ, Tân Bách Thảo kinh ngạc nhìn Cơ Nhược Phong.

Cơ Nhược Phong cũng nhìn hẩn: “Nơi này chỉ có một cô bé đi từ rất xa đến, đang mệt tới không đứng dậy nổi với một phế nhân trời gà không chặt. Tân thần y, tự động thủ đi.”

Tân Bách Thảo thở dài náo nức, cúi người nhắc Trúc lên. Có năm mơ hẩn cũng không ngờ thân là thiên hạ đệ nhất thần y nhưng lại phải tự tay vác bệnh nhân vào trong phòng. Cứ thế này thì việc gì phải vân du khắp thiên hạ, biết thế chẳng thà ngồi yên trong Dược Vương cốc chờ những người ngoài trả cả vạn lượng bạc cướp một tấm lệnh bài vào Dược Vương cốc.

Cơ Nhược Phong thấy hai người vào nhà, nhìn về phía xa, im lặng không nói gì, mãi tới khi một con điều hâu hạ xuống bả vai hẩn. Cơ Nhược Phong giơ tay tháo ống đưa tin trên chân điều hâu, lấy thư ra, đọc một hồi lâu rồi cất vào tay áo. Hẩn vỗ chân con chim, ý bảo nó bay đi. Nhưng con chim kia như hiểu tiếng người, đứng yên tại chỗ kêu to vài tiếng, không muốn đi.

“Đi đi.” Cơ Nhược Phong giơ tay vẫy vẫy, cuối cùng cũng đuổi được nó đi.

Hẩn nhìn bóng lưng điều hâu càng bay càng xa, khẽ thở dài: “Ta cũng nên đi thôi.”

Hai canh giờ sau, cuối cùng Tân Bách Thảo cũng ra khỏi căn nhà lá.

“Sao rồi?” Cơ Nhược Phong hỏi.

“Không sao cả. Thằng bé kia tạm thời không chết được. Con bé kia cũng ngủ rồi. Người ở đây làm gì? Thân thể người đã như vậy rồi, còn không mau vào nghỉ ngơi đi.” Tân Bách Thảo nói.

“Người chuẩn bị xong thứ ta bảo lần trước chưa?” Cơ Nhược Phong hỏi.

Tân Bách Thảo sững sốt: “Người định đi?”

“Đúng.” Cơ Nhược Phong gật đầu nói.

“Đừng có gật đầu hời hợt như thế, người biết người hạ sơn mang ý nghĩa thế nào mà?” Tân Bách Thảo cả giận nói: “Người khó khăn lắm mới nhặt được cái mạng về, lại định đem ném đi à?”

“Mạng như giờ, có ai muốn cơ chứ?” Cơ Nhược Phong xoay người, giờ tay:

“Ta biết người đã làm xong, đưa ta đi.”

“Ài.” Tân Bách Thảo thở dài, lấy một cái bình sứ từ trong lòng ra, đặt vào tay Cơ Nhược Phong: “Uống một hơi cạn sạch, có thể kéo dài tính mạng của người một canh giờ, công lực của người khôi phục như lúc ban đầu,.

Sau đó... chết.”

“Rất tốt.” Cơ Nhược Phong nhận chai thuốc: “Tạm biệt. Không, nên là kiếp sau có duyên gặp lại.”

Tân Bách Thảo ‘xì’ một tiếng: “Đại cát đại lợi!”

“Yên tâm đi. Nếu có thể, ta vẫn sẽ sống sót trở về.” Cơ Nhược Phong phất tay rồi rào bước xuống núi.

Thấy bóng lưng Cơ Nhược Phong càng ngày càng xa, cuối cùng Tân Bách Thảo không nhịn được hét lớn: “Tên tóc trắng kia, tuyệt đối đừng có chết!

Đã nói trước dưỡng thương xong sẽ uống rượu với nhau rồi đấy!”

Cơ Nhược Phong cười một tiếng, không quay đầu lại.

Cơ Nhược Phong, người đánh giá võ học trong thiên hạ, ngày hôm đó tái nhập giang hồ!

Mộ Lương thành.

Cửa thành từ từ mở ra, một nam tử mặc trường bào màu xám, bên hông dắt một thanh kiếm rất dài chậm rãi đi từ trong ra. Bước chân của hắn rất chậm nhưng tốc độ đi lại rất nhanh. Hắn đi khoảng một dặm, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

“Cuối cùng cũng bước ra khỏi tòa thành này.” Hắn quay đầu, không do dự

nữa, đi tiếp về phía trước.

Đã rất nhiều năm rồi hắn không ra khỏi tòa thành đó, một mình sống trong một tòa thành, dùng khí cô lương của nơi này luyện cô kiếm của mình. Có người nói kiếm thuật của hắn đã là thiên hạ vô song, có người nói thật ra

hắn đã bị người khác phế bỏ võ công, căn bản không cầm nổi kiếm. Rất nhiều người tới tòa thành này hỏi kiếm nhưng chưa được thấy thanh kiếm Cữu Ca rời vỏ thì đã bị đánh lui. Đến lúc này, không còn ai nghi ngờ kiếm thuật của Lạc Thanh Dương.

Chỉ có điều Lạc Thanh Dương mạnh hơn hay Bách Lý Đông Quân mạnh hơn vẫn luôn là câu hỏi lưu lại trong chốn giang hồ, tới nay vẫn không có câu trả lời chân chính. Bách Lý Đông Quân đột nhiên biến mất khỏi

giang hồ như đã bốc hơi. Lạc Thanh Dương vẫn ở lại trong tòa thành này, chưa bao giờ đi khỏi.

Còn ngày hôm đó, người đứng đầu Quan Tuyệt bảng, có thể nói là thiên hạ

đệ nhất, Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương rốt cuộc đã trở lại giang hồ.

Nhưng tuy hấn trở lại giang hồ, hướng hấn đi đầu tiên lại là Thiên Khải thành đệ nhất thiên hạ.

Thành chủ Vô Song cầm theo hộp kiếm, tuổi còn trẻ đã bước vào cảnh giới Kiếm Tiên.

Sát thủ cô độc luôn cầm cây dù, khiến cho người khác nghe tên đã sợ vỡ mật.

Cường giả ngày trước hai tay trống trơn, tiện tay vớ một cây côn ven đường.

Kiếm Tiên tuyệt thế xách theo thanh kiếm dài nhất kỳ quái nhất Cửu Ca, giữa hai hàng mi mang theo vẻ thê lương

Bọn họ cùng đi tới Thiên Khải thành.

Truyền thuyết mới vẫn bay lên, còn truyền thuyết xưa vẫn chưa định hạ xuống. Bọn họ đã mở màn trận đấu cuối cùng, còn khi kết thúc ai là người thắng, không ai biết!

Thời điểm đó, rất nhiều người cho rằng mưa gió ở Thiên Khải thành đã qua, nhưng thực chất mưa gió của Thiên Khải thành chỉ vừa tới.

Chương 403: Thiên hạ mệnh mong Cuối cùng Tiêu Sắt cũng bước lên tầng thứ ba.

Địa ngục trần gian.

Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tiêu Sắt. Bất luận mặt đất hay vách tường, nóc nhà đều đầy những điêu khắc. Đó là một chiến trường, chiến binh cưỡi ngựa vùng vẫy thương bước qua thi thể đầy trên mặt đất, lửa cháy hừng hực khắp chiến trường. Tướng quân che mặt đi trong ngọn lửa, giơ kiếm chỉ lên trời hét lên điên cuồng. Mười bảy kỵ sĩ giáp nặng đi theo phía sau hần, cùng gầm lên với hần.

“Đây là...” Tiêu Sắt nhẹ nhàng vuốt ve bức điêu khắc: “Toái Quốc Vong Thiên đồ!”

Ngày trước hoàng đế khai quốc Bắc Ly Tiêu Nghị quật khởi giữa thời loạn lạc, dẫn quân đội dưới trướng bình định thiên hạ. Cuối cùng chỉ còn đô thành của Đại Tần là Thiên Khải chưa bị đánh hạ. Nghe nói vương triều Đại Tần vận dụng dị pháp, mức độ kinh khủng còn hơn cả được nhân của Tây Sở, cho nên khiến Thiên Khải thành luân lạc thành địa ngục trần gian.

Cuối cùng Tiêu Nghị tay cầm Thiên Trảm kiếm, dẫn theo Trụ Quốc thập nhị tướng quân đích thân xuất trận, chém giết dị nhân, cuối cùng đoạt được Thiên Khải thành.

Trong trận chiến kinh thế hãi tục này, có gần mười vạn binh sĩ chết trận.

Binh lính sống sót đều mô tả chiến trường lúc đó là địa ngục trần gian. Còn thái sư Đồng Lễ đích thân trải qua chiến trường đã vẽ lại hình ảnh chiến trường. Đó cũng là nguyên hình của bức điêu khắc trước mắt Tiêu Sắt - Toái Quốc Vong Thiên đồ. Nhưng cuối cùng Tiêu Nghị lấy lý do lệ khí của Toái Quốc Vong Thiên đồ quá nặng, đặt nó lên tầng cao nhất của Tàng Thư lâu, không cho phép ai mở ra. Tiêu Sắt cũng chỉ thông qua một số ghi chép và suy đoán mới kết luận bức phù điêu này dựa theo Toái Quốc Vong Thiên đồ.

“Ánh mắt của công tử rất tốt!” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Ai!” Tiêu Sắt chợt xoay người.

Đã thấy một thanh trường thương đột nhiên đâm về phía hắn. Tiêu Sắt vội vàng nghiêng người né tránh, lại có vó ngựa đạp thẳng tới trước ngực hắn.

Hắn kinh ngạc, Vô Cực côn chống xuống đất đẩy một cái, lui thẳng ra ngoài.

Không đúng! Sao nơi này lại có ngựa?

Tiêu Sắt nhìn bốn phía xung quanh.

Hắn đã đặt mình trong chiến trường!

Thi thể chất đầy mặt đất, trên không là chim ưng lượn vòng, ngọn lửa cháy hừng hực, binh lính cưỡi ngựa đạp lên thi thể, danh tướng tuyệt thế im lặng nhìn tất cả, cùng với đế vương vùng kiểm trăm thiên.

Tất cả đều trở thành sự thực, trải ra trước mặt Tiêu Sắt.

Thời gian có thể chảy ngược ư?

Hay trong bức tranh còn cất giấu một thế giới?

Thiên Hạ Độ Nhất các này rốt cuộc là nơi đáng sợ nào?

“Chẳng lẽ thế giới này thật sự có những thứ huyền diệu mà ta không biết...” Tiêu Sắt lẩm bẩm.

“Thế giới này rất bình thường, thứ huyền diệu chỉ có Thiên Hạ Độ Nhất các này.” Giọng nói vừa nãy lại xuất hiện.

“Rốt cuộc người là ai?” Tiêu Sắt hỏi.

“Luồng Đại Long Tượng Lực mở cửa các rõ ràng đến từ hai người nhưng lại cực kỳ tinh thuần, chắc tới từ hai tiểu đạo đồng. Thế gian quả nhiên không thiếu nhân tài. Luồng kiếm khí trấn các cũng là nhất lưu, có khí khái của nhà nho nhưng không mất vẻ sắc bén của vương giả, thật khiến người

ta muốn gặp mặt. Còn về ngươi, ngươi cầm Vô Cực côn, là người của Khâm Thiên giám à? Sao ngươi không phải là đạo sĩ?”

“Ngươi là ai?” Tiêu Sắt lại hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, có điều ngươi là khách, ta là chủ nhân. Ngươi tới chỗ ta, ngươi nên giới thiệu mình trước mới đúng.”

“Ta là Tiêu Sắt.” Tiêu Sắt nói.

“Ngươi họ Tiêu?” Người nọ kinh ngạc: “Ngươi là người của hoàng tộc họ

Tiêu?”

“Ta đã báo tên của mình.” Tiêu Sắt nhìn chiến trường bao la này, hỏi:

“Ngươi là ai? Vì sao ta lại tới đây?”

“Ngươi chỉ nói một cái tên nhưng lại muốn ta trả lời hai vấn đề.” Một nam tử mặc áo choàng màu đen xuất hiện ở đó, gương mặt hắc che dưới chiếc áo, không thể nhìn rõ.”

“Nói.” Tiêu Sắt giờ Vô Cực côn lên.

“Xem đi.” Người áo đen giờ một ngón tay, đột nhiên vạch một cái.

Cảnh tượng trước mắt nhanh chóng biến đổi.

Thi thể, ngọn lửa, trường thương đâm xuống, máu tươi bắn lên, từng hình ảnh lướt qua trước mắt Tiêu Sắt. Hắn cảm thấy đầu óc đau đớn, không nhận được chỉ muốn gào lên.

“Ngừng.” Người áo đen thu ngón tay lại.

Tiêu Sắt thở hỗn hển, ngẩng đầu lên, lại thấy vị đế vương đội mũ giáp giờ

tay tháo mặt nạ, để lộ một gương mặt trẻ trung, chỉ có điều ánh mắt hần rất mệt mỏi, như một ông lão.

Ngay sau đó, hần đột nhiên vung kiếm trong tay!

Bên ngoài Thiên Hạ Độ Nhất các.

Tư Không Thiên Lạc quát lên lạc giọng: “Chém!”

Ánh trăng trên Ngân Nguyệt thương chưa bao giờ mạnh mẽ đến vậy, làn gió trên mũi thương chưa bao giờ cường thịnh đến thế!

Nhát thương này là cực hạn của cô.

Đao võng dây đặc của Tạ Cựu Thành rốt cuộc cũng bị xé rách, ống tay áo của hần bị chém một đoạn, máu tươi chảy ra từ ống tay.

“Nhát thương rất đẹp.” Tạ Tuyên khen.

“Trăng sáng rời Thiên Sơn, biển mây rộng mênh mông. Đúng là rất đẹp.”

Tề Thiên Trần cũng thở dài.

Tư Không Thiên Lạc hạ xuống đất, cầm trường thương chống mạnh xuống đất: “Có ta bảo vệ gian các này, không ai đi qua được! Muốn giết Tiêu Sắt, phải hỏi thương của ta trước!”

“Nói thẳng ra là y hết mẹ của con bé, bệnh chồn!” Tạ Tuyên mỉm cười.

Tề Thiên Trần lắc đầu một cái: “Chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc?” Diệp Nhược Y nhú mày một cái.

Bên kia, Vô Thiên và Minh Hầu cũng lùi về, so với nhát thương kéo cả ánh trăng của Tư Không Thiên Lạc thì bọn họ chẳng được uy vũ như vậy, trên người đầy những vết thương.

“Cô nương thân thủ khá lắm.” Vô Thiên khen ngợi thật lòng.

Minh Hầu lại chú ý tới phía đối diện: “Hình như hẳn đang rất vui.”

Mọi người nhìn theo ánh mắt Minh Hầu, chỉ thấy tuy cánh tay Tạ Cựu Thành chảy máu nhưng khóe miệng lại mỉm cười quý dị, thậm chí còn phát ra tiếng: “Lại... Lại... Lại...”

Tiếng kêu thê lương quý dị vang vọng giữa đêm tối, tạo một cảm giác âm u kinh khủng, khiến người ta tê dại. Tạ Cựu Thành lại nhấc dao, chỉ vào Tư

Không Thiên Lạc, đôi mắt tỏa ánh sáng lạnh lẽo: “Lần... nữa!”

“Sao giọng nói cũng biến thành người không ra người, quý không ra quý vậy?” Vô Thiên nhỏ giọng niệm phật rồi buồn bực nói: “Sư đệ không hóa thành như thế đấy chứ?”

“Nguyệt Cơ.” Minh Hầu cau mày, trầm ngâm.

Tư Không Thiên Lạc lại rút trường thương lên: “Thế thì tới đây. Nếu người đã biến thành nửa người nửa quý, vậy chúng ta đánh, đánh đến không chết không thôi!”

Minh Hầu, Vô Thiên, Tư Không Thiên Lạc lại nhảy ra. Tạ Cựu Thành cũng dẫn đám sát thủ Âm Hà lao tới.

Trong bầu không khí âm u lạnh lẽo, bọn họ lại rút đao đối mặt.

Một bên vì giết chóc, một bên vì bảo vệ.

Cảm giác sức lực trong người từ từ mất đi, Tư Không Thiên Lạc không nhận được quay lại nhìn tòa Thiên Hạ Đệ Nhất các.

Tiêu Sắt, chàng còn ra được không?

Có lẽ, sau này sẽ không thể gặp lại.

Bởi vì ta... sắp chết rồi.

“Chém!” Tư Không Thiên Lạc quay đầu, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm nghị. Cô nâng cao trường thương, đột nhiên giáng xuống!

Chương 404: Tu La chiến trường

“Đây chính là thiên hạ.”

“Thiên hạ như bàn cờ, người hay ta đều là quân cờ.”

Người áo đen lại hiện thân, kéo Tiêu Sắt, giơ tay chỉ chiến trường mêhông: “Người nhìn chiến trường này đi, ván cờ này đã tới phần cuối.

Chém giết thảm khốc, tuy có phe thắng nhưng rất ít người sống sót.”

“Rốt cuộc sao người lại dẫn ta tới đây? Làm sao đi ra ngoài?” Tiêu Sắt cắn răng hỏi.

“Năm xưa Đại Tần là nỏ đã hết đà, chỉ cần kiên trì mài mòn, cùng lắm một đến hai năm sau Thiên Khải thành sẽ là vật trong túi của Bắc Ly người.

Nhưng Tiêu Nghị nhất định phải phái binh cường công.” Người áo đen không trả lời câu hỏi của Tiêu Sắt, ngược lại hỏi như vậy.

“Trong sách sử ghi lại, lúc đó quân chủ của Đại Tần tàn bạo, tuy chỉ còn tòa Thiên Khải thành nhưng vẫn không thay đổi thói hung ác. Mấy chục vạn người dân Thiên Khải thành sống trong hung bạo, Tiêu Nghị không đành lòng, không muốn thiên hạ đã sắp nhất thống lại thiếu mất một tòa thành nên phái binh cường công.” Tiêu Sắt đáp.

“Thiên Vũ Đế Tiêu Nghị từ nhỏ yếu vươn mình lên, xuất thế giữa thời loạn lạc, mang theo các đồng bọn đã theo mình từ xưa chinh phục thiên hạ.

Nhưng người có biết vì sao Tiêu Nghị lại đánh không?” Người áo đen hỏi.

“Tổ tiên Tiêu Nghị vốn là tổng binh ở Lưu Hạ thành, sau đó Lưu Hạ thành bị những kẻ nổi loạn tấn công. Tiêu Nghị một mình một thương, lấy đầu tên thủ lĩnh nổi loạn giữa trăm người, nhưng quan viên từ nhỏ đến lớn trong thành đã trốn sạch chỉ trong một buổi tối. Tiêu Nghị suy tính một hồi lâu, bèn chiếm Lưu Hạ thành cho bản thân, thề cứu vớt muôn dân trong thiên hạ.” Tiêu Sắt đáp.

“Ha ha ha ha. Đúng thế, đúng thế. Đoạn đó do ta tự tay viết lại.” Người áo đen cười nói: “Không ngờ đời sau lại học thuộc như vậy.”

“Người viết? Người là ai?” Tiêu Sắt kinh hãi.

Sách sử đời đầu của Bắc Ly, chỉ xuất phát từ tay một người.

Một trong Ngũ Trụ Quốc, được tôn là Tam Công cùng với thái sư Đồng Lễ, chính là thái phó Tạ Chi Tắc. Đó là vị công tử tuyệt thế trong thời loạn lạc.

Các vị tiên sinh kể chuyện ven đường thường nói, hắn có thể vẫy tay gọi sét, giơ tay gọi mưa, học thuộc Đạo Tàng, nhắm mắt ngủ là thần du vạn dặm, trong giấc mơ có thể lên thẳng chín tầng trời, đánh cờ với tiên nhân.

Sau khi Thiên Vũ Đế băng hà, Tạ Chi Tắc không rõ tung tích, nghe nói đã vân du khắp thiên hạ. Có người nói vị thái phó này tinh thông đạo thuật, cuối cùng cười hạc phi thăng. Nhưng đây chỉ là lời đồn, nếu còn sống chắc hắn đã mấy trăm tuổi?

“Hoang đường!” Tiêu Sắt cả giận nói.

“Đúng là hoang đường, trong Thiên Hạ Độ Nhất các, tất cả đều là hoang đường.” Người áo đen tháo mũ của mình ra, nhưng Tiêu Sắt còn chưa kịp thấy dung mạo của hắn, hắn đã lập tức hóa thành tro bụi.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Sắt không hiểu.

“Đây này, thiếu niên.” Giọng nói của người áo đen lại vang lên. Tiêu Sắt quay đầu lại, chỉ thấy trong mười bảy người cười ngửa sau lưng Tiêu Nghị, có một nam tử trẻ tuổi mái tóc dài buông xõa, áo giáp đã vỡ nát tới khó tả, đang nhìn hắn.

“Tạ... Tạ Chi Tắc.” Tiêu Sắt kinh ngạc. Trong sử sách ghi lại Tạ Cự Thành trời sinh tính tình phóng khoáng hào hùng không theo khuôn phép, không thích buộc tóc, rất giống người trước mặt.

“Tới đây, chứng kiến chiến trường chân chính.” Tạ Chi Tắc rút thanh trường đao bên hông ra. “Chứng kiến Tu La chiến trường khiến người ta sợ hãi nhất trong trăm năm qua! Giết!”

Tiêu Nghị giơ kiếm, lao thẳng về phía cửa Thiên Khải thành.

Mười bảy kỵ sĩ mặc giáp nặng ngày sau được tôn là Trục Quốc thập nhị tướng đi theo ngay phía sau hắn. Bọn họ đều thẳng tiến không hề quay đầu, chỉ có Tạ Cự Thành quay lại nhìn Tiêu Sắt đang ngậy ra tại đó:

“Người ngẩng đầu lên trời nhìn xem.”

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt trời mặt trăng và ánh sao nhanh chóng chuyển động, cứ như năm tháng trôi qua trong chớp mắt. Hắn cúi đầu nhìn lại, thấy chiến trường đã biến mất, những thi thể cũng đã biến mất, nơi từng bị san thành bình địa nay đã mọc cỏ dại cao đến đầu gối.

Nam tử trẻ tuổi buông xõa tóc đứng đó, giơ tay nghịch một con bướm bướm trước mặt, âm u nói: “Thế gian này, năm tháng trôi qua, thứ không đổi luôn là tranh đấu, thứ không đổi cũng là khoảnh khắc tươi đẹp trong chốc lát này. Trong chiến trường, người thấy được gì?”

Tiêu Sắt chỉ cảm thấy mình như tiến vào một giấc mộng, trong giấc mộng đó mọi thứ đều có vẻ hoang đường mà lại chân thực, hỗn loạn mà yên ả.

Chỉ có nam tử để xoa tóc kia có vẻ là người không chế giấc mộng này, tất cả mọi thứ như đều nằm trong bàn tay hắn.

Giết hắn. Suy nghĩ này lập tức hiện lên trong đầu Tiêu Sắt. Hắn hơi cúi người, đặt tay lên Vô Cực côn. Hắn không có hứng thú tra xét những thứ vừa xảy ra, người trước mặt đúng là không thể tưởng tượng nổi. Hắn phải lập tức kết thúc tất cả những thứ này.

“Không hổ danh người mang dòng máu của Tiêu Nghị, cũng sát phạt quyết đoán hết như hắn.” Nam tử để xoa tóc vung tay, cảnh tượng lại biến mất. Cuối cùng Tiêu Sắt trở lại trong Thiên Hạ Độ Nhất các, nam tử cũng mặc lại áo choàng đen, mặt mũi ẩn dưới lớp áo, không thể nhìn rõ.

Tiêu Sắt cười lạnh: “Người có thật là Tà Chi Tắc?”

“Ta đã từng là Tà Chi Tắc.” Người áo đen cười một tiếng: “Chẳng phải người muốn leo lên tầng bốn ư? Chỉ có thông qua khảo nghiệm của ta, người mới có tư cách đi lên tầng bốn. Lên tới tầng bốn, người sẽ là cao thủ

tuyệt thế, kẻ địch của người sẽ không phải đối thủ của người.”

“Giết người cũng có thể lên tầng bốn.” Tiêu Sắt trầm giọng nói.

“Ha ha ha ha.” Người áo đen cười như điên. “Giết ta, đúng là đáng mong đợi. Đáng tiếc, không ai giết được ta. Ngay chính ta cũng không giết được mình!”

Tiêu Sắt thở dài, buông côn xuống, lắc đầu một cái: “Vậy người nói đi, muốn ra sao?”

Một khắc trước vẫn là ác quỷ hung hăng dữ tợn, một khắc sau lại hóa thành vẻ vô lại.

Người áo đen lại mỉm cười: “Được, được lắm. Cứ như được thấy lại hoàng đế bệ hạ, người khí phách như hắn, người vô lại, cũng chẳng kém

gì hăn.”

“Rốt cuộc người muốn thế nào? Có phải lâu rồi không có ai đến đây nói chuyện với người không? Sao người nhiều lời vậy?” Tiêu Sắt bắt đầu hỏi.

Người áo đen cười nói: “Muốn đi qua tầng này, chỉ cần trả lời một câu hỏi của ta.”

“Câu hỏi gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Người... vì sao lại chiến đấu?” Người áo đen trầm giọng nói Tiêu Sắt kinh ngạc: “Đương nhiên ta... chiến đấu vì mình rồi.”

Người áo đen ngậy ra một chút rồi cả giận nói: “Tổ tiên người Tiêu Nghi phấn đấu từ dưới chót, chiến đấu vì người trong thiên hạ, cuối cùng cứu vớt thế nhân khỏi lời loạn lạc, thành tựu lớn tới mức nào. Người thân là đời sau của hăn, lại chỉ nói một câu ‘chiến đấu vì mình’. Thế mà ta còn tưởng người có dòng máu của Thiên Vũ Đế, đúng là hoang đường.”

“Cho nên chúng ta tranh luận, ta nói thắng người, người sẽ cho ta lên tầng?” Tiêu Sắt cau mày nói.

Người áo đen lập tức ghen lời, nhưng không đáp.

“Ta nói thắng người sau đó ta đi lên. Ta không nghĩ ra chuyện này có ý nghĩa gì hay chuyện này giúp gì được ta trong việc lên Thần Du Huyền Cảnh. Cho nên, ta không muốn nói với người.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

Chương 405: Đằng sau sử sách

Kẻ vô lại rất đáng hận, bởi vì hăn không làm theo quy tắc của người. Hăn tự có nguyên tắc xử sự của mình, vĩnh viễn chỉ tuân theo bản thân, không có đường thương lượng, không cách nào kéo lại. Cho nên khi một người trở nên vô lại, biện pháp duy nhất là... còn vô lại hơn hăn.

“Người không nói với ta, ta cũng không cho người đi lên.” Người áo đen đứng bên, cản đường Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt cầm Vô Cực côn: “Vậy thì đánh đi.”

Người áo đen vung ống tay áo: “Nếu người muốn đánh, vậy ta sẽ kéo người vào trong chiến trường kia, không cho người về nữa.”

Tiêu Sắt khẽ lắc đầu một cái: “Tuy ta không tu luyện những kỳ môn dị thuật nhưng sư phụ ta Cơ Nhược Phong dẫu sao cũng là người có kiến thức uyên bác nhất thiên hạ này. Ít nhất ta đã từng nghe nói. Vừa rồi người kéo ta vào trong chiến trường chắc chắn đã hao phí rất nhiều lực lượng tinh thần. Người không thể sử dụng nhiều được.”

“Rất thông minh.” Người áo đen cười lạnh, tiếng đống người lóe lên, biến mất tại chỗ.

Còn lúc này, trong tầng hai, rốt cuộc Lôi Mộng Thần đứng dậy vỗ vai Lôi Vô Kiệt: “Bao nhiêu lời mà nhiều năm rồi không nói, hôm nay đã nói hết rồi. Con đi đi.”

“Thúc thúc, yên tâm đi. Con sẽ không để Lôi gia chúng ta mất mặt, sau này con sẽ trở thành Kiếm Tiên.” Lôi Vô Kiệt nhún vai một cái: “Vốn con nghĩ

lên lầu này sẽ nắm chắc tám chín phần mười, xem ra vẫn kém một chút.”

“Không vội. Cho dù cha con và sư phụ con năm xưa cũng chẳng sánh nổi con bây giờ.” Lôi Mộng Thần mỉm cười hiếm thấy, sau đó xoay người:

“Chắc sẽ không gặp lại. Trân trọng con đường phía trước, đừng quay đầu lại.”

“Xin nghe lời thúc thúc.” Lôi Vô Kiệt cúi đầu nói.

Lôi Mộng Thần biến mất tại đó, căn phòng lại trở về hình dáng ban đầu.

Lôi Vô Kiệt nhìn bức tranh vị tổ sư như cười như không, cảm thấy khóe miệng của tổ sư dường như cong lên một chút. Sau đó sà nhà lập tức vỡ mất một khối, hẫng rơi thẳng xuống.

Còn bên kia, Thanh Tiêu kiếm của Lý Phàm Tùng rốt cuộc cũng rời tay, bị

Túy Ca kiếm trong tay Triệu Ngọc Chân hất lên, cắm vào xà ngang.

Lý Phàm Tùng đã đổ mồ hôi đầy đầu, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Kiếm thuật của sư phụ thông thần, con không phải đối thủ.”

“Đã nói rồi mà, ta do trong lòng con hóa thành. Con nghĩ ta mạnh đến đâu, ta sẽ mạnh đến đó! Con không thua do ta, là thua do chính con!” Triệu Ngọc Chân nhảy lên rút Thanh Tiêu kiếm trên xà nhà xuống, sau đó đưa trả cả hai thanh cho Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng mỉm cười nhận lại hai thanh kiếm: “Thua thì thua, có gì đâu.”

“Con đúng là phóng khoáng.” Triệu Ngọc Chân thở dài.

“Được gặp lại sư phụ lần nữa, được thử kiếm với sư phụ một lần, không thiệt, không thiệt. Không lên tầng trên cũng được, một bước lên trời dẫu sao cũng chẳng bằng từng kiếm từng kiếm đánh ra. Con tên là Phàm Tùng, nên không muốn làm chuyện một bước lên trời.” Lý Phàm Tùng chấp tay cúi đầu nói: “Sư phụ, đệ tử sẽ không phụ kỳ vọng của người.”

“Ta không kỳ vọng gì, con cứ sống vui vẻ là được.” Triệu Ngọc Chân mỉm cười, xoay người, biến mất tại đó.

Khi Lý Phàm Tùng ngẩng đầu lên, trước mặt hẫng đã không còn Triệu Ngọc Chân, chỉ còn lại bức tranh tổ sư gia như cười như không. Hẫng

đang định mở miệng nói lại cảm thấy dưới chân trống rỗng, đã rơi thẳng xuống.

Trong Thiên Hạ Đệ Nhất các này rất kỳ quái, cũng rơi xuống nhưng Tiêu Sắt hạ xuống cửa tầng ba, còn Lôi Vô Kiệt lại rơi xuống chỗ cũ.

“Ai u, Lý huynh cũng không qua được à.” Lôi Vô Kiệt nhìn Lý Phàm Tùng rơi từ trên xuống, mỉm cười trêu ghẹo.

Lý Phàm Tùng gãi đầu một cái: “Lôi huynh cũng ở đây à? Tiêu Sắt huynh đệ đâu?”

“Hắn á, không biết hắn gặp ai nữa. Dù sao ta cảm thấy hắn là người ngay bản thân cũng giết, muốn leo tiếp chắc không khó.” Lôi Vô Kiệt nhún mày.

“Vậy ở đây chờ hắn xuống nhé.” Lý Phàm Tùng nói.

Tiêu Sắt và người áo đen chớp mắt đã giao chiến ba chiêu. Từng chiêu của Tiêu Sắt đều nhắm chỗ hiểm, không lưu lại đường sống. Người áo đen lại có thân pháp rất nhanh, đa phần là né tránh chứ không tấn công.

“Được, ta hỏi ngươi. Ngươi nói mình chiến đấu vì mình, thế nào mới thật là chiến đấu vì mình?” Người áo đen nghiêm nghị quát.

“Bảo vệ mình, bảo vệ người mình yêu, người thân, bằng hữu, không để

khác hãm hại. Đây chính là chiến đấu vì mình. Thiên hạ rộng lớn, không ai thật sự chiến đấu vì thiên hạ, bởi vì khi người chiến đấu vì thiên hạ, luôn có người chết đi. Những người đó không phải kẻ địch của ngươi, thậm chí không quen biết với ngươi nhưng lại chết đi vì ngươi. Bọn họ không làm điều ác, cũng không căm ghét ngươi nhưng lại không thể không chết.

Cũng như Thiên Vũ Đế Tiêu Nghị nhất thống thiên hạ, chắc chắn có vô số

người vô tội mất mạng. Bất luận sau này công lao lớn đến mức nào cũng không thể phủ nhận chuyện này. Cho nên trên thế gian này vốn không có chiến đấu vì thiên hạ thật sự!” Tiêu Sắt vung côn đập xuống.

Người áo đen giơ tay tiếp đòn, hắc bống cười lớn: “Nói hay lắm! Đúng!

Người nói rất đúng!”

Tiêu Sắt thu trường côn về, chỉ cảm thấy đau đầu với người giữ các điện điện khùng khùng này.

Người áo đen thu ống tay áo: “Sách sử là do ta viết. Tiêu Nghị bệ hạ vươn lên từ nhỏ yếu, muốn cứu vớt muôn dân khỏi cảnh khổ đau cũng là do ta

viết. Thực ra lúc đấy tuy Tiêu Nghị là tổng binh, nhưng hắc tự tiện điều binh điều lính đi ngăn cản lũ giặc cướp đã là vượt quyền. Đám quan viên đào tẩu nghe nói loạn giặc cướp đã được dẹp nên trở lại. Bọn chúng định gán tội cho Tiêu Nghị, cho nên Tiêu Nghị mới giết chết bọn chúng. Lúc đó ta là bằng hữu tốt nhất của Tiêu Nghị, ta đưa mười ba thanh kiếm cho hắc.

Đó là vật báu của nhà ta. Giết mệnh quan triều đình là tội chết, cho nên chúng ta chỉ có thể tạo phản. Sách sử viết Tiêu Nghị nhìn thấy loạn trong thiên hạ, thực ra là ta viết bừa. Trước khi giặc cướp tới Tiêu Nghị sống rất vui vẻ, ngày ngày nhậu nhẹt, cảm thấy thiên hạ đẹp đến không thể đẹp hơn. Sau đó khi chúng ta bắt đầu bước lên con đường chinh phạt mới phát hiện dân chúng trong thiên hạ đã sớm lầm than.”

“Vậy trận chiến cuối cùng ở Thiên Khải thì sao?” Tiêu Sắt hỏi.

“Khi đó Tiêu Nghị đã mắc bệnh nan y, ta xem bệnh, hắc không sống được qua tháng sau. Cuối cùng Tiêu Nghị lên ngôi được một năm rồi chết, đây đã là nhờ ta dùng hết những dược liệu quý hiếm trong thiên hạ. Lúc đó thiên hạ còn chưa định nhưng hắc lại sắp chết. Hắc sợ Đại Tần đế quốc liên hợp với những quốc gia đã bị tiêu diệt khác. Tuy hắc sắp

chết nhưng chúng ta vẫn còn sống, hắn muốn cứu huynh đệ của hắn nên cường công Thiên Khải thành. Sách sử thật ra là một cô gái nơi khuê phòng, mặc trang phục và trang điểm theo ý chúng ta phơi bày trước mặt thế nhân. Nhưng lịch sử chân thực, cuối cùng sẽ biến mất.” Người áo đen tháo mũ xuống, gương mặt bên dưới vẫn rất trẻ trung, chính là Tạ Chi Tắc mà Tiêu Sắt thấy trên chiến trường, nhưng mái tóc đã trắng như tuyết.

Tiêu Sắt cau mày: “Người có thật là Tạ Chi Tắc?”

Tạ Chi Tắc lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta nói rồi, ta từng là Tạ Chi Tắc .”

Chương 406: Tay hái sao trời

Đã từng là Tạ Chi Tắc.

Câu trả lời này quá mập mờ khó hiểu.

“Cho nên bây giờ, là người hay là quý.” Tiêu Sắt chậm rãi hỏi.

“Không phải là người, cũng không phải là quý.” Tạ Chi Tắc chậm rãi nhường đường. “Đi thôi, lên tầng thứ tư.”

Tiêu Sắt kinh ngạc: “Ta được lên rồi?”

“Ừ.” Tạ Chi Tắc gật đầu một cái.

“Vì sao?” Tiêu Sắt hỏi.

Tạ Chi Tắc cười một tiếng: “Vì ta rất hài lòng về câu trả lời của người.”

“Như vậy thôi là qua được?” Tiêu Sắt nghi hoặc hỏi.

“Đúng, nhưng ta còn phải tặng người một món quà đã.” Tạ Chi Tắc đi tới nói: “Món quà như vậy, ta chỉ có thể tặng ba lần. Sau ba lần ta sẽ rời khỏi thế giới này. Người là lần thứ hai, đoán xem ai là lần đầu?”

Tiêu Sắt cau mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi: “Mạc Y?”

Tạ Chi Tắc nhíu mày hỏi: “Người biết hắn? Hắn không giống như người, nhưng thực ra hắn là người có thiên phú nhất trên thế gian này mà ta từng gặp, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng không sánh bằng hắn. Hắn chỉ tốn một chút thời gian đã từ tầng thứ nhất lên đến đây.”

“Sao hắn không lên tầng thứ tư?” Tiêu Sắt hỏi.

“Bởi vì hắn đã lựa chọn.” Tạ Chi Tắc nói đầy ẩn ý: “Bây giờ hắn còn khỏe chứ?”

Tiêu Sắt trả lời: “Bây giờ hắn đang bế quan chìm vào giấc mộng mười năm.

Trước đó, hắn là thiên hạ đệ nhất.”

“Nên như vậy.” Tạ Chi Tắc đột nhiên tung người nhảy tới, bay đến trước mặt Tiêu Sắt, giơ ngón tay ra, tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Thậm chí Tiêu Sắt còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã giơ tay ấn lên mi tâm của Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, cảm thấy một luồng chân khí vô cùng mát mẻ từ đầu ngón tay Tạ Chi Tắc truyền vào trong cơ thể hắn. Luồng khí tức này rất giống khí tức lúc trước của Mạc Y.

“Thiên Hạ Đệ Nhất các, không phải tăng võ lực mà là cảnh giới. Tầng thứ

nhất là kiếm của một người hỏi kiếm khắp thiên hạ. Tầng thứ hai, giải quyết tâm ma, củng cố tâm niệm của mình. Tầng thứ ba, thấy Tu La chiến trường, hiểu vì sao mình rút kiếm. Nhưng nếu muốn thật sự bước vào Thần Du Huyền Cảnh, võ lực của người còn chưa đủ, ta ban cho người một luồng chân khí, giúp người nửa bước lên trời. Chờ khi người lên tới tầng thứ tư, người sẽ biết thế nào mới thật sự là tay hái sao trời.” Tạ Chi Tắc cười nói, tiếp đó rút ngón tay lại lui về phía sau ba bước.

Tiêu Sắt cảm nhận được trong cơ thể mình đã xảy ra biến hóa cực lớn, vội vàng chấp tay: “Đa tạ Tạ tiên sinh.”

“Không cần cảm ơn ta, cảnh giới cao chưa chắc đã là chuyện tốt. Đi đi.”
Tạ

Cựu Thành phất tay áo nói.

“Trên tầng thứ tư có cái gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Yên tâm, nơi đó không có người, chỉ có một món đồ. Món đồ đó vốn nên thuộc về người.” Tạ Chi Tắc nói đầy ẩn ý.

Tiêu Sắt kinh ngạc, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Thứ thuộc về ta...” Hắn suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không đoán nổi, bèn chấp tay chào Tạ Chi Tắc rồi đi lên.

“Đợi đã.” Tạ Chi Tắc đột nhiên nói.

Tiêu Sắt quay đầu lại hỏi: “Tạ tiên sinh, còn có chuyện gì à?”

“Có lẽ người cũng phải lựa chọn như Mạc Y năm xưa!” Tạ Chi Tắc đột nhiên cất cao giọng nói, sau đó vung ống tay áo: “Người có thể lên tầng thứ tư, nhưng cô ấy sẽ chết!”

Tám cánh cửa sổ của tầng lầu đồng thời mở ra!

Tiêu Sắt vội vàng quay đầu sang nhìn.

Ngoài cửa sổ lóe lên một luồng sáng bạc.

Ngân Nguyệt thương trong tay Tư Không Thiên Lạc bị Tạ Cựu Thành xuất đao chém bay. Lúc này chân khí trên người cô đã cạn kiệt, không còn năng lực phản kháng, nhắm hai mắt lại.

“Tạm biệt.” Tư Không Thiên Lạc nhỏ giọng nói: “Tiêu Sắt.”

“Thiên Lạc muội muội!” Diệp Nhược Y hét lớn, lập tức lao tới, định cứu viện cô!

Nhưng chỉ thấy một mũi phi đao đột nhiên bắn ra từ góc tối, lao thẳng về

phía Diệp Nhược Y. Tề Thiên Trần bước lên, giơ tay kéo Diệp Nhược Y về, Thiên Phù trong tay nhanh chóng nhen lửa, ném ra phía trước. Thiên Phù lập tức đánh rơi thanh phi đao xuống đất rồi bay vào trong bóng tối. Tiếng kêu khê vang lên trong góc, một bóng đen nhanh chóng lao ra, hẳn là người điều khiển nấp trong góc tối.

“Chạy mất rồi.” Tề Thiên Trần quát khê một tiếng.

“Thiên sư, mau cứu Thiên Lạc muội muội!” Diệp Nhược Y vội vàng la lên.

“Tên tâm!” Tề Thiên Trần ấn tay xuống, đạo bào thiên sư không gió mà bay.

Tạ Tuyên thở dài một tiếng: “Thiên sư định dùng mạng của mình cứu cô ấy à!”

“Ta đã già rồi, nhưng bọn họ còn trẻ.” Tề Thiên Trần nói: “Dùng mạng ta đổi lấy cô bé này, không thiệt!”

Trong Thiên Hạ Đệ Nhất các.

Tạ Chi Tắc lạnh lùng nói: “Thiên Hạ Đệ Nhất các, đã ra rồi là không thể vào lại. Người phải nghĩ cho kỹ, ta...”

Tiêu Sắt căn bản không để ý tới hắn, cầm Vô Cực côn lên, bước thẳng ra ngoài!

Tạ Chi Tắc mỉm cười, vung cánh tay lên, tám cánh cửa sổ lập tức khép lại.

“Đại ca, thấy thẳng nhóc Tiêu Sắt này chẳng khác nào thấy huynh năm đó.”

Tư Không Thiên Lạc bị Tạ Cự Thành xuất đao đánh bay, trường thương tuột tay, thân hình rơi xuống dưới. Còn Tạ Cự Thành cũng giơ đao

chém theo phía sau.

Lại bị một côn đánh trở về.

Đột nhiên Tiêu Sắt nhảy ra ngoài cửa sổ, giơ gậy đánh bay Tạ Cựu Thành.

Tạ Cựu Thành văng thẳng đi, va sập phân nửa tường rào. Tiêu Sắt tay phải cầm Vô Cực côn, tay trái ôm Tư Không Thiên Lạc, chậm rãi hạ xuống đất.

Tư Không Thiên Lạc mở mắt, nhìn Tiêu Sắt với vẻ không thể tin nổi: “Tiêu Sắt... sao ngươi lại đi ra.”

Tiêu Sắt thấy trên người Tư Không Thiên Lạc có tới mười mấy vết thương, khẽ cau mày: “Ai khiến nàng bị thương đến vậy, tên vừa rồi à?”

“Ngươi lên đến tầng mấy rồi?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

“Bị thương quá nặng rồi, sao nàng lại tới đây?” Tiêu Sắt hỏi.

“Sao ngươi lại nhảy qua cửa sổ ra ngoài?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiêu Sắt bất đắc dĩ thở dài: “Chúng ta có thể trả lời câu hỏi của nhau trước không?”

Tư Không Thiên Lạc vội vàng đứng dậy từ trong lòng Tiêu Sắt, mặt hơi đỏ lên.

Tiêu Sắt đột nhiên nhỏ giọng nói: “Ta nghe thấy rồi.”

Gương mặt Tư Không Thiên Lạc càng đỏ hơn.

“Cứ giao cho ta.” Tiêu Sắt nhắc Vô Cực côn đi tới. “Nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Vô Thiên và Minh Hầu lui lại, nhìn Tiêu Sắt, vui vẻ nói: “Tiêu Sắt, quả nhiên người đang ở đây.”

Tiêu Sắt nhìn bọn họ một cái, khẽ mỉm cười: “Ồ? Các người cũng tới Thiên Khải à? Đều là bạn cũ!”

Vô Thiên nhìn chuỗi phật châu đã vỡ tan trong tay, thở dài nói: “Thiên Khải đúng là ngọa hổ tàng long, đám người này rất khó đối phó! Ta và Minh Hầu huynh đệ đã cố hết sức, nhưng bọn chúng cứ như hoàn toàn không biết mệt mỏi.”

“Yên tâm đi, cứ giao cho ta.” Tiêu Sắt vỗ vai Vô Thiên: “Các người lui lại phía sau.”

Vô Thiên và Minh Hầu nhìn nhau: “Một mình người đánh năm người bọn chúng?”

“Không, ta chỉ đánh tên này.” Tiêu Sắt giơ trường côn chỉ Tạ Cựu Thành vừa đứng dậy. “Còn lại, Lôi Vô Kiệt! Lý Phàm Tùng!”

Tạ Tuyên đứng dậy, cầm Vạn Quyển Thư ném vào trong: “Bảo với bọn họ, tới phiên họ ra trận rồi.”

Tề Thiên Trần chậm rãi đặt tay xuống, mỉm cười nói: “Một cơn vừa rồi.”

Tạ Tuyên nhướn mày: “Nửa bước thần du.”

Chương 407: Một cơn rung trời

Trong Thiên Hạ Đệ Nhất các, Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng cảm thấy một luồng kiếm khí sắc bén xông thẳng tới, lập tức xoay người.

“Vạn Quyển Thư.” Lý Phàm Tùng kinh ngạc.

Thanh Vạn Quyển Thư lao tới trước mặt bọn họ, đột nhiên xoay một vòng rồi lao ra ngoài các.

“Ý bảo chúng ta ra ngoài?” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc nói.

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một hồi, vỗ vai Lôi Vô Kiệt nói: “Chúng ta đi!”

Hai người bước ra khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất các, Tạ Tuyên thở phào nhẹ nhõm, giơ tay đón lấy Vạn Quyển Thư, đi ra cùng bọn họ. Không có kiếm khí tuyệt thế của Tạ Tuyên chấn nhiếp, cửa các lập tức đóng lại.

Tề Thiên Trần mỉm cười nói: “Xem ra hôm nay thắng bại đã định.”

“Tuy rất muốn thử kiếm với được nhân Tây Sở, nhưng nên giao cho hai vị

mới ra khỏi các thì hơn.” Tạ Tuyên cười nói.

“Lôi Vô Kiệt, bên trái!” Tiêu Sắt dùng Vô Cực côn chỉ hai tên sát thủ bên trái.

“Đến đây.” Lôi Vô Kiệt vung tay lên, Tâm kiếm theo hăn lao thẳng về phía hai tên sát thủ. Chẳng qua chỉ đi lên các một lượt rồi đi xuống nhưng hăn cảm thấy liên kết giữa bản thân và Tâm kiếm đã mạnh hơn một chút.

“Tỷ tỷ, lúc ở Kiếm Tâm trùng tỷ còn chưa kịp dạy ta mấy thứ... nhưng hình như ta đã tự học được.” Lôi Vô Kiệt nhắm hai mắt lại, mỗi kiếm chém ra như nước chảy mây trôi, trong đầu vừa nghĩ tới kiếm chiêu, cánh tay đã thi triển.

“Hay cho tâm kiếm hợp nhất, Kiếm Tâm trùng Kiếm Tâm quyết của thằng nhóc này ít nhất cũng phải cảnh giới thứ tám.” Tạ Tuyên thở dài nói:

“Cũng xấp xỉ mẫu thân hăn năm xưa.”

“Lý Phàm Tùng bên phải!” Tiêu Sắt lại giơ Vô Cực côn chỉ hai sát thủ bên phải.

“Còn phải nói à.” Lý Phàm Tùng nhìn hai thanh kiếm trong tay mình, giờ

Thanh Tiêu kiếm ra đây nhẹ một cái. Thanh Tiêu kiếm bay về trong vỏ kiếm mà Phi Hiên đang công. Tiếp đó hắn cầm Túy Ca kiếm lên, xuất kiếm đâm ra.

Chỉ thấy trong đêm tối đột nhiên lóe lên một luồng sáng đỏ.

Tề Thiên Trần không nhịn được khe: “Rất có khí độ.”

Tạ Tuyên cũng gật đầu một cái, tỏ ý tán thưởng.

“Người!” Tiêu Sắt giờ còn chỉ Tạ Cự Thành trước mặt: “Để ta!”

Tạ Cự Thành nhếch miệng cười :”Ta... sẽ giết người!”

“Tới đây mà thử!” Tiêu Sắt tung người nhảy lên, Tạ Cự Thành giờ trường đao chém mạnh xuống, nhưng đột nhiên không thấy bóng dáng Tiêu Sắt đâu.

“Ở đây.” Một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

Tạ Cự Thành lập tức nhắc đao lao tới.

Lại bị một cơn đánh bật về!

Tiêu Sắt đặt còn bên hông, sau đó xuất cước đá Tạ Cự Thành ngã lăn trên mặt đất. Nhưng Tạ Cự Thành bây giờ không dễ dàng khuất phục, lập tức găm lên định xoay người. Thế nhưng hắn vừa nghiêng đầu sang...

Lại bị một gậy của Tiêu Sắt đánh trở về.

“Năm cho ta!” Tiêu Sắt găm lên.

Tạ Cự Thành gào thét đứng dậy.

“Quỳ xuống!” Tiêu Sắt lại nện một côn xuống, lần này nghe rõ tiếng xương vỡ.

“Đau... đau quá!” Gương mặt Tạ Cựu Thành đã đầy máu tươi, hắn nghiêng rãng nghiêng lợi gần ra ba chữ, tiếp đó thân hình lao ra với tốc độ cực nhanh, cầm trường đao dưới đất lên, lại xuất đao chém tới.

Hắn gầm lên một tiếng, chân khí phát ra điên cuồng. Ngay cả đám người Diệp Nhược Y đứng đằng xa cũng cảm thấy đứng không nổi. Trường đao của hắn chém xuống, một đao này đã mang theo tu vi cả đời của hắn.

“Tiêu Sắt, cẩn thận!” Tư Không Thiên Lạc đã giao thủ với Tạ Cựu Thành, đương nhiên biết sự lợi hại của hắn.

“Không cần lo lắng.” Tạ Tuyên cười nói: “Lúc này Tiêu Sắt vừa bước tới đỉnh cao của bản thân, đang là lúc sắc bén nhất. Giao chiến cũng phải xem khí thế, võ công của Tạ Cựu Thành này không yếu hơn Tiêu Sắt bây giờ

bao nhiêu; nhưng nếu xét theo thế, một tên được nhân còn nói gì tới khí thế?”

“Chết!” Tạ Cựu Thành phản nộ quát.

Tiêu Sắt ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Tạ Cựu Thành một cái.

Trong lòng Tạ Cựu Thành chợt dâng lên cảm giác sợ hãi, hắn đã là một được nhân, mất đi tin thần và lý trí của bản thân, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Tiêu Sắt, hắn đột nhiên thanh tỉnh trong chốc lát, cảm giác sợ

hãi mãnh liệt bỗng xộc thẳng lên đầu.

Nỗi sợ cái chết!

Tiêu Sắt xuất một côn.

Hai người lướt qua nhau.

Tạ Cự Thành giống như sư phụ Tạ Thất Dao của hắn, trong khoảnh khắc cuối cùng hắn nhìn đao trong tay mình rồi vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Chỉ

tiếc là hắn không đứng như Tạ Thất Dao mà ngã sấp về phía trước.

“Người nên chết từ lâu rồi, bây giờ chết đi coi như giải thoát!” Tiêu Sắt thu côn, ngẩng đầu lên, thấy Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng nhìn hắn như nhìn quái vật.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt hỏi bọn họ.

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng được Minh Hầu và Vô Thiên trợ giúp nhanh chóng xử lý bốn tên sát thủ, đã sớm lui lại quan sát võ công hiện giờ của Tiêu Sắt. Thế nhưng thứ họ thấy không chỉ là một cao thủ siêu cường... mà còn là một tên biến thái.

“Lôi huynh đệ, ta có đắc tội với Tiêu Sắt huynh đệ của người không nhỉ?”

Lý Phàm Tùng không nhận được hỏi.

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Với tính cách của hắn, cho dù đắc tội cũng không để lộ ra, chỉ âm thầm ghi nhớ, sau đó... giết chết người như vừa rồi.”

“Ta không hiểu.” Tiêu Sắt không hiểu nổi.

“Người nhìn đối thủ của chúng ta đi.” Lôi Vô Kiệt chỉ bốn sát thủ bên cạnh, ai cũng bị một kiếm gọn gàng đoạt mạng.

“Nhìn lại bên người đi.” Lôi Vô Kiệt chỉ Tạ Cự Thành sau lưng Tiêu Sắt, xương cốt bị đánh nát, toàn thân đầy vết máu, nằm trên mặt đất chết cực kỳ khó coi.

Tiêu Sắt hiểu ra, mỉm cười lạnh lẽo: “Đúng thế, cho nên sau này đừng có chọc ta.”

“Tiêu Sắt, chàng...” Tư Không Thiên Lạc đi tới định xem thương thế của Tiêu Sắt nhưng đầu óc choáng váng, ngất xỉu.

Tiêu Sắt vội vàng đi tới, ôm lấy Tư Không Thiên Lạc: “Về vương phủ đã.”

“Cô bé Thiên Lạc này có phong độ của phụ thân, còn nhân cơ hội ngất xỉu trong lòng thiếu niên thế này lại có phong thái của mẫu thân.” Tạ Tuyên trêu ghẹo nói.

Tề Thiên Trần quay đầu tiểu đạo đồng bên cạnh đi: “Trẻ con đừng học thói xấu đó.”

“Quốc sư, người vừa rồi đâu?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Chạy rồi.” Tề Thiên Trần lắc đầu: “Nhưng bị thương nặng như vậy, chắc không sống lâu được.”

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ ngồi trong phòng lo lắng chờ tin.

Tô Xương Hà nhìn về phía xa, hạ giọng nói: “Có cần tới xem thử không?”

“Không cần, lần này nếu được là được, thua là thua. Quốc sư Tề Thiên Trần đang ở đấy, ta chưa thể đắc tội hắn.” Tiêu Vũ cau mày nói.

Ngay lúc này Long Tà đẩy cửa vào, phun một ngụm máu tươi bắn cả lên áo Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ cả kinh: “Thua?”

Long Tà gật đầu: “Minh Hầu... tên Minh Hầu kia trở lại, còn một tên đệ tử

Hàn Sơn tự nữa. Tiêu Sắt bước vào Thiên Hạ Độ Nhất các, đã đi ra.”

“Công lực tăng tiến nhiều?” Tiêu Vũ hỏi.

“Đúng là lợi hại hơn... rất nhiều.” Long Tà thở hỗn hển nói: “Nhưng cảm giác vẫn không bằng... hắc.” Long Tà nói xong nhìn người áo đen bên cạnh Tiêu Vũ.

Vô Tâm.

Chương 408: Nhất chỉ Thiên Khải

Hồng Lữ tự.

Một người khách đang ngồi trong sảnh chính.

Một vị khách không được hoan nghênh nhất tại Thiên Khải thành.

Hắn mặc quan phục đỏ như máu. Trong Thiên Khải thành có lời đồn ly kỳ

nói quan phục của hắn được nhuộm bằng máu. Lời đồn này là do hắn trông coi ngục giam kinh khủng nhất thế gian - Thiên Ngục.

Đại Lý tự khanh - Trầm Hi Đoạt

“Trầm đại nhân đột nhiên đến chơi, chẳng hay có chuyện gì?” Cẩn Tiên công công rót một chén trà cho hắn.

Trầm Hi Đoạt nhận chén trà, nhấp một ngụm, không trả lời câu hỏi của Cẩn Tiên mà nói: “Toàn bộ Thiên Khải thành, không đâu có trà ngon hơn chỗ Cẩn Tiên công công.”

“Trầm đại nhân tới đây không phải là để uống trà đấy chứ.” Cẩn Tiên công công nói đầy ẩn ý.

“Đâu đâu trong Thiên Khải thành cũng chẳng hoan nghênh ta, nói ta là ác quỷ tới từ Địa Ngục, Cẩn Tiên công công cũng e ngại ta ư?” Trầm Hi

Đoạt mỉm cười: “Ta cứ nghĩ Cẩn Tiên công công sẽ không như những kẻ thô tục kia chứ?”

“Trầm đại nhân quản lý Thiên Ngục, bao nhiêu vương tôn quý tộc đã chết ở đó. Bất luận lúc trước vinh hoa phú quý nhường nào, đã vào Thiên Ngục là không ai còn đường ra. Mọi người trong Thiên Khải thành có sợ người cũng là lẽ thường tình, ta cũng không ngoại lệ.” Cẩn Tiên công công cũng nhấp một ngụm trà, thần sắc dừng dừng.

“Ta đến tìm công công đúng là có chuyện.” Trầm Hi Đoạt đặt chén trà xuống.

“Nói đi.” Cẩn Tiên công công cầm bình trà lên, lại rót một chén.

“Công công có biết tung tích của tên phản tặc Cẩn Ngôn không?” Trầm Hi Đoạt hỏi.

“Không biết.” Cẩn Tiên công công lại rót một chén trà cho mình, không nhanh không chậm.

“Người là người thân thiết với hắn nhất trong số những người ở Thiên Khải thành này, hơn nửa mấy ngày trước có người của ta báo cáo, vài ngày trước có kẻ lén lút vào Hồng Lư tự.” Trầm Hi Đoạt cười một tiếng.

“Đúng là có kẻ lén lút vào Hồng Lư tự, hắn tới cũng là để tìm sư đệ của ta, bị ta đuổi đi. Chỗ ta không có Cẩn Ngôn, nếu bàn về thân thiết, chẳng phải trong hoàng cung còn đại tổng quản à? Sao người không tới tra xét?” Cẩn Tiên công công cũng mỉm cười đáp.

Trầm Hi Đoạt nhìn Cẩn Tiên một cái, tiếp đó đứng dậy, phui ống tay áo, hắng giọng một cái nói: “Đã như vậy, đành đắc tội với công công.”

“Đắc tội?” Cẩn Tiên công công cười lạnh.

“Lục soát!” Trầm Hi Đoạt đột nhiên ném chén trà xuống đất.

Vài chục người đồng thời lao vào Hồng Lư tự, ai nấy mặc quan phục, tay cầm trường đao.

“To gan!” Linh Quân hầu bên cạnh rút trường kiếm bên hông ra: “Hồng Lư

tự là trọng địa, các người nói xông vào là xông vào được à?”

Trầm Hi Đoạt quay người, giơ một tấm thư lệnh ra trước mặt Linh Quân:

“Thủ dụ của hoàng thượng toàn bộ Thiên Khải thành này, trừ tấm cung của bộ hạ, đâu mà ta chẳng tra được!”

Xích Vương phủ.

“Trầm Hi Đoạt tới Hồng Lư tự?” Tiêu Vũ âm u xoay chén rượu trong tay, nhìn vị khách vừa tới thư phòng - đại tổng quản Cẩn Tuyên.

“Đúng vậy, ngay sáng sớm nay, bây giờ còn chưa ra.” Cẩn Tuyên nói:

“Trầm Hi Đoạt tới Hồng Lư tự vào lúc này, chắc chắn chỉ vì một chuyện.”

“Người nói xem, liệu Trầm Hi Đoạt có thể trở thành... người của Tiêu Sắt không? Mấy năm nay ta cũng tốn không ít tâm tư lên người Trầm Hi Đoạt, nhưng hắn chưa hề lay động.” Tiêu Vũ nói.

“Nếu trong Thiên Khải thành còn một người không bị thu mua, như vậy chỉ có thể là Trầm Hi Đoạt. Hắn là Đại Lý tự khanh, chuyên xử lý trọng án trong quan trường. Nếu hắn cũng nhận hối lộ, như vậy quốc gia cũng chẳng yên ổn được nữa. Cho dù sau này người lên làm hoàng đế cũng sẽ

không tin tưởng một Đại Lý tự khanh như vậy, hắn cũng chẳng giữ nổi chức quan.” Cẩn Tuyên đứng dậy.

“Tên Cẩn Ngôn kia có ở Hồng Lư tự thật không?” Tiêu Vũ hỏi.

“Nơi hắc có thể tới nhất chính là Hồng Lư tự. Cẩn Tiên không như mấy người chúng ta, hắc càng giống một người giang hồ trọng tình trọng nghĩa.

Nếu trong Thiên Khải thành còn ai chịu giúp Cẩn Ngôn, vậy chỉ có thể là Cẩn Tiên.” Cẩn Tuyên đi ra ngoài cửa. “Nhưng nếu Cẩn Tiên giấu Cẩn Ngôn đi, chắc Trầm Hi Đoạt sẽ không tìm ra.”

“Nhưng chúng ta nhất định phải tìm ra hắc.” Tiêu Vũ cau mày: “Danh sách trong tay hắc rất quan trọng, có nó là có thể áp chế phân nửa Thiên Khải thành.”

“Ta biết, ta sẽ đi giải quyết chuyện này.” Cẩn Tuyên ra khỏi sảnh chính, đi lướt qua bên cạnh Tô Xương Hà. “Đại gia trưởng.” Cẩn Tuyên hơi cúi đầu.

“Đại tổng quản.” Tô Xương Hà cũng lễ phép đáp lại.

Hai bên nhìn nhau một cái, bọn họ là hai người ủng hộ quan trọng nhất sau lưng Tiêu Vũ, nhưng bọn họ rất ít khi gặp nhau. Còn khi gặp nhau, bọn họ đều có một cảm giác kỳ quái.

Bọn họ là hai người tuyệt đối không thể sống chung.

Triều đình thuộc về người, giang hồ do ta định đoạt. Đây là nhận thức chung mà Tô Xương Hà và Cẩn Tuyên đã đạt thành từ lần đầu tiên gặp mặt.

“Gân đây hình như Ám Hà tổn thất hơi nặng.” Cẩn Tuyên dừng bước, nói đầy ẩn ý.

“Đúng, ta đã mất rất nhiều thuộc hạ, có lẽ sẽ còn mất nhiều hơn.” Tô Xương Hà đáp.

“Không, ta nói là Tô Mộ Vũ và Mộ Vũ Mặc. Hình như đã lâu rồi hai vị gia chủ không xuất hiện.” Cẩn Tuyên dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

“Ta rất tán thưởng Tô Mộ Vũ gia chủ.”

“Sẽ nhanh thôi, Âm Hà sẽ không còn ba nhà, chỉ còn lại một đại gia trường.” Tô Xương Hà không tiếp tục nói chuyện với Cẩn Tuyên mà đi thẳng vào sâu trong phòng.

Vĩnh An Vương phủ.

“Trầm Hi Đoạt đến Hồng Lư tự?” Diệp Nhược Y nghe quản gia báo tin xong, kinh ngạc một hồi: “Hắn thật to gan. Cẩn Tiên ở Hồng Lư tự nổi tiếng không dễ nói chuyện.”

“Trầm Hi Đoạt có thủ dụ của phụ hoàng, trong Thiên Khải thành này không ai chống nổi hắn. Cũng không ai không muốn vào Thiên Ngục, đương nhiên không dám đắc tội với Trầm Hi Đoạt.” Tiêu Sắt hỏi quản gia: “Hôm nay Bách Hiếu đường có đưa tin tới không?”

“Có tin tức đưa tới.” Quản gia đáp.

“Đưa thư cho ta.” Tiêu Sắt nói.

Quản gia lắc đầu: “Không có thư.”

“Chỉ chuyển lời thôi à?” Diệp Nhược Y nói.

“Không.” Quản gia vẫn lắc đầu: “Chỉ có một chữ.”

“Chữ gì?” Tiêu Sắt hỏi.

“Chờ.” Quản gia gãi đầu một cái.

“Tính cách của Cơ Tuyết hết như sư phụ, thích ra vẻ huyền bí.” Tiêu Sắt lắc đầu một cái: “Mấy ngày nay tình hình bên ngoài ra sao?”

“Số người theo dõi còn nhiều hơn trước đó, con đường trước cửa vương phủ chúng ta đều bị trình thám bao vây rồi.” Quản gia không biết làm thế

nào: “Chúng ta ra ngoài đặt mua vài thứ, thấy ánh mắt những người đối diện đã biết không phải hạng tốt lành gì. Giá cả thì toàn đặt bừa, có lúc một đồng tiền là mua được một cân thịt, có lúc nửa lượng bạc chỉ được hai củ

cải trắng. Mụ Lý trong nhà bếp đã mắng khắp đường rồi. Ngài nói xem sao đám trình thám đó không thể làm thật một chút, trước kia đâu có thế.”

Diệp Nhược Y thở dài: “Trước kia chỉ có hai nhà Bạch Vương và Xích Vương nhìn chăm chăm vào chúng ta. Bây giờ chắc cả nửa cái Thiên Khải thành này đều đang nhìn chúng ta. Kẻ địch của chúng ta đã nhiều hơn trước rồi.”

“Có lẽ không chỉ nhà chúng ta thấy hứng thú với bức thư tay đó, có lẽ bây giờ bên phía Xích Vương cũng có rất nhiều người ẩn nấp. Bây giờ kẻ địch của chúng ta cũng là kẻ địch của bọn họ.” Tiêu Sắt hạ giọng nói.

Chương 409: Thiên Ngục

“Đại nhân, đã lục soát xong, không có.” Một Đại Lý tự thiếu khanh trở lại bên cạnh Trầm Hi Đoạt, trầm giọng nói.

Trầm Hi Đoạt gật đầu một cái: “Biết rồi.”

Linh Quân bất mãn nói: “Đã bảo các người là không có ai rồi. Chúng ta đường đường Hồng Lư tự, làm sao lại chứa chấp trọng phạm triều đình được.”

“Linh Quân!” Cẩn Tiên chậm rãi vỗ phật châu trong tay: “Không được lỗ mắng.”

“Tên Đại Lý tự thiếu khanh căm tức nhìn Linh Quân, rút trường kiếm ra:

“Có tin bây giờ ta kéo người về Thiên Ngục luôn không?”

“Bốp.”

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên.

“Rắc.”

Lại một âm thanh còn thanh thúy hơn.

Tiếng đầu tiên là Đại Lý tự thiếu khanh bị một bạt tai. Tiếng thứ hai là kiếm của hắn bị người khác bẻ gãy.

“Trầm đại nhân phải dạy dỗ cho tốt người bên dưới.” Cẩn Tiên ném thanh kiếm gãy xuống đất.

“Người!” Đại Lý tự thiếu khanh cả giận nói.

“Lui ra.” Trầm Hi Đoạt từ tốn nói, tên Đại Lý tự thiếu khanh lập tức nhặt thanh kiếm gãy dưới đất lên, phất tay, dẫn đám người ra khỏi Hồng Lư tự.

Trầm Hi Đoạt cúi người chào Cẩn Tiên công công: “Công công, đã quấy rầy rồi.”

“Đại nhân phân ưu thay bệ hạ, cực khổ rồi.” Cẩn Tiên công công cúi đầu nói.

“Bây giờ ta chỉ là chạy việc, tương lai mới là khổ cực.” Trầm Hi Đoạt đổi giọng nói: “Trong tay Cẩn Ngôn có một danh sách, nghe nói trên đó có tên những quan viên trong thành đã giúp đỡ bọn hắn nghênh đón Lang Gia quân vào thành. Nếu nhận được danh sách đó, người nói xem liệu Thiên Ngục có bị nhồi chật ních không?”

“Thiên Ngục mà chật là bất hạnh cho triều đình, nhưng lại là vinh dự cho đại nhân.” Cẩn Tiên công công trả lời.

Trầm Hi Đoạt mỉm cười, không nói gì.

Sau khi hấn đi khỏi, Linh Quân không nhìn được bước tới hỏi: “Cẩn Ngôn công công đi đâu rồi?”

“Hấn tới một nơi mà cả Trầm Hi Đoạt cũng không tra ra được.” Cẩn Tiên công công nói.

Linh Quân suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Hoàng cung?”

Cẩn Tiên lắc đầu một cái: “Không, Bách Hiếu đường.”

Bách Hiếu Đường.

Cơ Tuyết tháo tấm vải đen che mắt Cẩn Ngôn, hấn mở mắt ra nhìn sáu người đeo mặt nạ sắt ngồi đối diện với mình.

“Sáu vị Thiết Diện Quan của Bách Hiếu đường trong truyền thuyết, quản lý tình báo khắp thiên hạ.” Cẩn Ngôn cười một tiếng: “Không ngờ còn được gặp nhân vật thần bí như vậy.”

“Người còn gặp cả đường chủ rồi, việc gì phải quan tâm tới Thiết Diện Quan.” Cơ Tuyết dùng gậy gõ vào đầu Cẩn Ngôn một cái.

Một người trong Thiết Diện Quan mở miệng nói: “Trong tay hấn có một tờ

danh sách, hiện giờ đó là tình báo quan trọng nhất thiên hạ.”

“Ra giá đi.” Một Thiết Diện Quan khác lên tiếng.

Cẩn Ngôn nhún vai nói: “Bảo ta ra giá trước chẳng phải giảo hoạt quá ư.

Ta cần biết tiền giá tiền của các người trước.”

“Từ trước tới nay Bách Hiếu đường luôn trả giá công bằng, chắc chắn sẽ đưa giá hợp lý nhất.” Thiết Diện Quan cầm đầu trầm giọng nói: “Nhưng thứ trong tay người đúng là vô giá, chỉ có thể nói người đang cần gì. Có

người muốn tiền tài, có người muốn quyền thế, theo như nhu cầu mỗi bên.

Nếu Bách Hiếu đường trả được, đương nhiên sẽ trả.”

“Ta cầm tiền tài cũng vô dụng, mấy năm nay ta tham ô được không ít tài sản, giấu ở nơi chỉ mình ta biết. Ta muốn quyền thế là không thể, thiên hạ

này đã không chứa chấp ta nữa rồi. Thứ ta muốn rất đơn giản, một cái mạng, người có cho ta được không?” Cẩn Ngôn cười nói.

Thiết Diện Quan cầm đầu nhìn Cơ Tuyết một cái, Cơ Tuyết hơi cau mày, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “Có thể nói.”

Một Thiết Diện Quan đang ngồi đứng dậy, đi vào trong phòng rồi lấy một cuốn sổ ra, hắng ngồi xuống vừa lật sổ vừa nói: “Đại Lý tự khanh Trầm Hi Đoạt đã nhận được thủ dụ của Minh Đức Đế, đích thân điều tra vụ án này.

Đại Lý tự đã phái tất cả nhân viên đi tra án, sáng sớm nay đã tới Hồng Lư

tự. Đại tổng quản Cẩn Tuyên cũng đã tới Hồng Lư tự. Mặt khác Nam Quyết có mười ba gián điệp vào Thiên Khải, tám tên vẫn trong lòng bàn tay của Bách Hiếu đường, năm tên đã mất hành tung. Ba mươi bảy quan viên từ nhỏ đến lớn tại Thiên Khải phái tử sĩ ra tìm kiếm tung tích của Cẩn Ngôn. Với tình thế trước mắt, nếu người muốn ra khỏi Thiên Khải thành, Bách Hiếu đường dốc hết toàn bộ lực lượng cũng chỉ nắm chắc bảy thành bảo vệ cho người không chết.”

“Ta muốn mười thành.” Cẩn Ngôn trực tiếp nói.

Cơ Tuyết cau mày: “Thiên hạ này không có vụ mua bán nào chắc cả mười phần.”

“Vì sao lại không?” Cẩn Ngôn cả giận nói.

“Nếu trong số những người cản đường có Bách Lý Đông Quân, có Lạc Thanh Dương, bọn họ một lòng muốn giết người, thiên hạ này có ai bảo vệ

được người không chết?” Cơ Tuyết hỏi ngược lại.

“Vậy so sánh giá cả thôi. Bách Hiếu đường mới có bảy thành, nếu có phe nào có chín thành thì sao?” Cẩn Ngôn nhún vai nói: “Vì sao ta lại phải chọn các người.”

Sáu vị Thiết Diện Quan hạ giọng bàn bạc một lúc. Cơ Tuyết ôm côn cau mày suy nghĩ. Một lúc sau, Thiết Diện Quan cầm đầu vỗ bàn một cái:

“Chúng ta đồng ý với lời nói của người. Bách Hiếu đường đồng ý bảo hộ chu toàn cho người. Người có thể quan sát tiền đặt cược của các bên rồi lựa chọn khách hàng cuối cùng.”

“Thế nhưng?” Cẩn Ngôn biết đương nhiên không có giao dịch nào không dừng mà đến.

“Ngoại trừ tờ tình báo kia ra, người cần nói hết cho chúng ta, không trả giá.” Cơ Tuyết gõ côn lên bàn một cái, trầm giọng nói.

“Nếu ta nói không thì sao?” Cẩn Ngôn hỏi.

Thiết Diện Quan vỗ bàn một cái, cánh cửa sắt bên cạnh từ từ mở ra:

“Đường ở đó, người có thể đi ra theo lối này. Bách Hiếu đường chúng ta sẽ

không làm gì cả nhưng không tới một nén nhang sau, người sẽ là con mồi của toàn bộ Thiên Khải thành.”

“Ta không giết người, đây là cam đoan với Cẩn Tiên, nhưng trong Thiên Khải thành có người muốn giết người.” Cơ Tuyết ngạo nghễ nói.

“Người giúp ta liên lạc với ba người.” Cẩn Ngôn thở dài.

“Nói.” Thiết Diện Quan lấy một cây bút, mở sổ ra.

“Vĩnh An Vương Tiêu Sắt.”

“Đại tổng quản Cẩn Tuyên.”

“Đại Lý tự khanh Trầm Hi Đoạt.”

Thiết Diện Quan dừng bút, xé tờ giấy trong sổ ra đặt vào một hộp đen sau đó đi vào trong phòng, lúc hăn đi ra hai tay đã trống trơn. “Giờ thân ngày mai người có thể thấy bọn họ.”

“Ở đâu?” Cẩn Ngôn cau mày nói.

Sáu tên Thiết Diện Quan cùng đứng dậy, Thiết Diện Quan cầm đầu trả lời.

“Đương nhiên chúng ta sẽ lựa chọn nơi thích hợp nhất. Hồng Lữ tự.”

Đại Lý tự.

Trầm Hi Đoạt nhìn tấm thiệp vàng trước mặt, trên đó viết bốn chữ - Thiên Hạ Bách Hiếu.

“Đại nhân, ngài nói xem đến lúc đó chúng ta có nên phái người bao vây Hồng Lữ tự không?” Đại Lý tự thiếu khanh nửa bên mặt đã sưng đỏ, ánh mắt đầy oán hận: “Dám nói điều kiện với mệnh quan triều đình, bọn chúng điên rồi chắc?”

“Nói quy củ triều đình với Bách Hiếu đường, chắc người cũng điên rồi.”

Trầm Hi Đoạt cười lạnh.

Thiếu khanh sưng sốt, hỏi: “Đại nhân có ý gì?”

“Người bao nuôi vợ hai ở Ngọc Tú Phường phía tây thành đúng không?”

Trầm Hi Đoạt hỏi ngược lại.

Thiếu khanh đỏ mặt: “Sao đại nhân biết?”

“Người còn tới Thiên Kim Thai đánh bạc, đến nay vẫn còn nợ. Đồ Nhị Gia không tới tìm người tính sổ là vì người đáp ứng để hấn vào Thiên Ngục gặp một người. Có phải không?” Trầm Hi Đoạt lại hỏi.

Thiếu khanh sợ tới mức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống: “Đại nhân, ta sai rồi! Ta nhất thời hồ đồ...”

“Những chuyện này ta biết, Bách Hiếu đường cũng biết. Thiên hạ không có ai là hoàn hảo cả, ai cũng có một số việc không thể nói ra ngoài. Bách Hiếu đường tới nói chuyện làm ăn đúng quy củ, chúng ta lại dẫn người tới cưỡng ép cướp đoạt, nói thế nào cũng là không đúng.” Trầm Hi Đoạt thở

dài.

“Cho nên ngày mai chúng ta phải tới?”

“Tới chứ, mang theo tiền đặt cược của chúng ta!”

Chương 410: Lời hứa của Diêm Vương

“Một khâm phạm của triều đình cứ thế ngồi trong một phủ nha quan trọng của triều đình treo giá? Bên ngoài đều là người muốn bắt hấn, kết quả bên trong lại bàn luận trả giá? Sao chuyện này có nghe thế nào cũng thấy không thể tin nổi vậy.” Lôi Vô Kiệt ngồi trên bậc thang ngoài đại sảnh, vẫn cảm thấy chuyện tiếp theo thật quá hoang đường.

“Vào Hồng Lư tự này không khó nhưng muốn đi ra lại rất khó. Hôm nay hấn mời ba khách hàng tới, chắc chắn sẽ có một vị dẫn hấn đi, những người còn lại đương nhiên không cam lòng rời khỏi. Ngoài sáng thua cuộc, trong bóng tối sẽ âm thầm đoạt lại.” Tiêu Sắt nói.

“Vậy chuyện này còn có nghĩa lý gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Ai đã chuẩn bị vẹn toàn, giữ được mạng cho hãn, hãn sẽ chọn người đấy.

Nếu chúng ta đã tới tức là có nắm chắc dẫn được hãn đi.” Tiêu Sắt đứng dậy cúi đầu nói: “Đại tổng quản.”

Đại tổng quản Cẩn Tuyên mặc măng bào màu tím đáp lễ: “Điện hạ.”

Lôi Vô Kiệt đánh giá Cẩn Tuyên từ trên xuống dưới sau đó nghi hoặc nói:

“Ta từng gặp người ở đâu rồi thì phải.”

“Lôi huynh đệ nói đùa rồi, chúng ta đã gặp nhau rất nhiều lần.” Đại tổng quản Cẩn Tuyên cười một tiếng.

“Không phải, chúng ta từng giao thủ à?” Lôi Vô Kiệt đứng dậy định đi tới.

Tiêu Sắt giơ tay cản hãn lại: “Hôm nay tới đây không phải vì chuyện khác, lui lại đi.”

“Vĩnh An Vương Tiêu Sắt điện hạ, xin mời.” Cơ Tuyết bước từ trong sảnh chính ra.

“Đi.” Tiêu Sắt xoay người, dẫn Lôi Vô Kiệt bước vào.

“Tiêu Sắt, ta cảm thấy tên vừa rồi là cao thủ chúng ta từng gặp trong hoàng cung.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng nói.

“Ta biết.” Tiêu Sắt nhỏ giọng trả lời.

Hai người đi vào trong đại sảnh, chỉ thấy sáu vị phán quan chia ra đứng hai bên, một chiếc bàn dài đặt chính giữa, phía cuối là Cẩn Ngôn đang ngồi ngay ngắn nhú mày và Cẩn Tiên đang nhắm mắt vê phật châu. Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt ngồi xuống băng ghế dài ở đầu bàn.

“Ta còn muốn sống.” Cẩn Ngôn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Một mạng của ta, đổi lấy phần danh sách kia.”

“Người rời khỏi Hồng Lư tự, người của Tư Không Thiên Lạc và Thiên Khải Tứ Thiếu đã chờ sẵn bên ngoài, bọn họ sẽ gây hỗn loạn trong thành. Sáu vị

đệ tử Tuyết Nguyệt thành thêm vì thiên tài kiếm thuật Thiên Cảnh bên cạnh ta...”

Lôi Vô Kiệt ho to một tiếng, chứng minh bản thân đang ngồi đây.

Tiêu Sắt lườm hằm một cái, tiếp tục nói: “Sẽ đích thân hộ tống người rời khỏi Thiên Khải thành. Rời Thiên Khải thành là giang hồ, Tuyết Nguyệt thành và Lôi gia bảo cũng đã chuẩn bị con đường giang hồ giúp người.”

“Người có thể bảo vệ ta cả đời không?” Cẩn Ngôn cười lạnh nói: “Hay là để ta sống cả đời trong một tắc vuông của Tuyết Nguyệt thành?”

“Mạng của người không đáng giá như người nghĩ. Chẳng mấy chốc nội dung trong danh sách sẽ không còn quan trọng, còn mạng của người sẽ

càng không quan trọng. Người thân là Ngũ Đại Tổng Quản, võ công vốn không tệ. Huống hồ...” Cơ Tuyết đi tới bên cạnh Tiêu Sắt, đột nhiên lên tiếng: “Bách Hiếu đường sẽ bố trí cho người một thân phận mới. Sau khi vào giang hồ, mọi người sẽ vĩnh viễn không tìm được người.”

“Bách Hiếu đường?” Cẩn Ngôn kinh ngạc.

“Bách Hiếu đường, đứng về phía ta.” Tiêu Sắt vung tay: “Đây là giá mà chúng ta đưa ra.”

Trong triều đình ta là Vĩnh An Vương. Trong quân đội, ta có Lang Gia quân. Trong Thiên Khải thành, tam giáo cửu lưu đều trong tay ta. Ra ngoài giang hồ, lại có Tuyết Nguyệt thành, Bách Hiếu đường.

Cần Ngôn thở dài: “Chẳng trách mọi người vẫn nói ngươi là người có tài cán nhất trong các hoàng tử.”

“Sao nào?” Tiêu Sắt hỏi.

“Ngươi nắm chắc được mấy thành trong chuyện giữ mạng cho ta?” Cần Ngôn hỏi ngược lại.

“Chín thành.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Ta hy vọng là mười thành.” Cần Ngôn cau mày nói.

“Nếu trong ba người chúng ta có người nói với ngươi chắc cả mười thành, như vậy ngươi ngàn vạn lần không thể chọn người đó. Bởi vì nếu như vậy, ngươi, chắc chắn phải chết.” Tiêu Sắt đứng dậy xoay người đi ra ngoài cửa.

“Chắc chắn sẽ chết.” Lôi Vô Kiệt nhíu mày với Tiêu Sắt, cũng ra ngoài theo.

“Người tiếp theo?” Cơ Tuyết nhìn Cần Ngôn với vẻ khiêu khích.

“Đại tổng quản Cần Tuyên.” Cần Ngôn trả lời.

Ngay sau đó đại tổng quản Cần Tuyên cũng ngồi vào vị trí vừa rồi của Tiêu Sắt. Cần Ngôn có vẻ không định ôn chuyện với vị sư huynh này. Hắn đi thẳng vào vấn đề: “Ta phải sống.”

Cần Tuyên trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên hỏi ngược lại: “Ngươi chỉ muốn sống thôi ư?”

Cần Ngôn kinh ngạc, sáu vị Thiết Diện Quan trong sảnh nhìn nhau.

Cần Tiên khẽ thở dài một tiếng.

Đại tổng quản dù sao cũng là đại tổng quản, chỉ mở miệng nói một lời đã bắt được mệnh môn của Cần Ngôn.

“Người không muốn tới hoàng lăng làm người giữ lăng tới cuối đời.”

“Người không muốn mất đi quyền thế ngày nay, không muốn làm một người bình thường phiêu bạt giang hồ.”

“Người vẫn là người nhất hô bách ứng, đám quyền quý kia chỉ có thể nằm dưới chân a dua nịnh nọt người.”

“Vì sao lại chỉ muốn sống cơ chứ?”

“Người có thể muốn nhiều hơn.”

“Người là tổng quản chương ấn, còn sống? Không đủ.”

Cần Ngôn bất ngờ đổ mồ hôi, sáu vị Thiết Diện Quan đều âm thầm căng thẳng. Tốc độ về phật châu của Cần Tiên càng lúc càng nhanh.

“”Ta có thể cho người.” Cần Tuyên phất tay nói: “Chỉ cần người đưa danh sách đó cho ta. Ta bảo vệ người một năm không chết.”

“Một năm sau?” Cần Ngôn đổ mồ hôi như mưa.

“Quyền thế như xưa.” Cần Tuyên mỉm cười nói.

Cần Ngôn nhìn Cần Tuyên, Cần Tuyên khẽ mỉm cười, cũng nhìn hắn. Hai mắt đang nhắm của Cần Tiên đột nhiên mở ra, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nhìn về phía Cần Tuyên.

Giờ khắc này, cuối cùng hắn đã xác nhận, người giết chết tổng quản chương sách Cần Ngọc chính là đại tổng quản Cần Tuyên. Răng nanh của hắn đã lộ ra rồi!

“Được.” Sau khi im lặng một hồi lâu, Cần Ngôn cong cong cuối cùng cũng gật đầu một cái: “Đa tạ đại tổng quản, ta hiểu rồi.”

Cần Tuyên thu hồi ánh mắt, mỉm cười: “Hy vọng người thật sự hiểu.”

“Chuyện này đại tổng quản nắm chắc mấy thành?” Cẩn Ngôn vẫn hỏi câu này.

“Chín thành.” Câu trả lời của Cẩn Tuyên cũng hết như vậy.

“Một thành còn lại?” Cẩn Ngôn hỏi tới.

“Vận mệnh khó dò.” Cẩn Ngôn đứng dậy: “Chuyện trên thế gian này có gì là tuyệt đối kia chứ? Cẩn Ngôn, người đã nói nhiều lời lừa gạt như vậy, sao lại không hiểu những lời thế nào là lừa dối nhà người?”

“Ta hiểu rồi, để ta suy nghĩ một chút.” Cẩn Ngôn lau mồ hôi trên trán.

Trong lòng sáu vị Thiết Diện Quan trong sảnh đều có một đáp án. Thuật công tâm, đại tổng quản Cẩn Tuyên cao hơn Vĩnh An Vương một bậc.

Người tiếp theo ngồi trước mặt Cẩn Ngôn không dễ nói chuyện như mấy vị trước.

Hắn mặc áo quan màu đỏ.

Vừa ngồi xuống, việc đầu tiên hắn làm là đặt thanh Trảm Tội đao lên bàn.

Thiên Khải thành có lẽ có người không sợ hắn.

Nhưng không ai phạm trọng tội không sợ hắn.

“Trầm đại nhân.” Cẩn Ngôn thở dài, không nói với giọng cò kè mặc cả lúc trước mà mang đầy ý cầu khẩn, kèm theo chút ân lương: “Ta muốn sống.”

Trầm Hi Đoạt trả lời rất đơn giản: “Được.”

Ngoài dự đoán của mọi người, Cẩn Ngôn lại thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Hi Đoạt là một quan viên tàn nhẫn, trong số các đời Đại Lý tự khanh, hắn là người có uy danh mạnh mẽ nhất. Nhưng có một điểm hần

nhân từ

hơn nhiều so với các Đại Lý tự khanh trước đây, đó là hẳn chưa bao giờ lừa ai.

Lời hứa của Diêm Vương, Trầm Hi Đoạt.

Chương 411: Giao dịch tính mạng (1)

Trong sảnh chìm vào tĩnh lặng một thời gian dài.

Cuối cùng Trầm Hi Đoạt mở miệng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này: “Còn gì muốn hỏi không?”

Cần Ngôn do dự một chút rồi hỏi: “Ta muốn biết mình sẽ sống như thế nào.

“Đầu tiên, người phải giao danh sách ra trước. Sau đó người sẽ bị phế bỏ tất cả võ công. Người sẽ bị nhốt sống vào trong Thiên Ngục, ta bảo đảm người sẽ không phải chịu ngược đãi, một ngày ăn hai bữa, không cần làm việc, cho nên cũng không thể rời khỏi phòng giam. Người sẽ không có bạn tù, canh ngục cũng sẽ không nói chuyện với người, tuy cuộc sống hơi khô khan nhưng không phải không có hy vọng. Nếu gặp được hôn lễ của hoàng đế hoặc gặp thiên tai gì đó sẽ có đại xá cho thiên hạ. Người là tội phạm mưu phản, vốn không có trong sách đại xá nhưng đầu thú có công, lại nộp danh sách giúp ta điều tra mưu phản, ta sẽ thuyết phục bệ hạ.”

Trầm Hi Đoạt nói không nhanh không chậm.

Cần Ngôn cười khổ một cái: “Đây là còn sống mà Trầm đại nhân nói ư?”

“Người trong Thiên Ngục, ta không cho họ chết, tới giờ họ vẫn sống rất tốt.” Trầm Hi Đoạt nghiêm túc nói.

Quả thật, còn sống mà Trầm Hi Đoạt nói không như Tiêu Sắt nói, thậm chí khác lời của Cẩn Tuyên một trời một vực. Nhưng trọng lượng trong lời nói của hắn lại nặng hơn một chút.

“Trầm đại nhân năm chắc mấy thành?” Cẩn Ngôn lại hỏi câu này.

“Gần như mười thành.” Nhưng câu trả lời của Trầm Hi Đoạt lại hơi khác.

Cẩn Ngôn không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Vì sao lại là gần như?”

“Còn một khả năng ta không thể hoàn thành lời hứa vừa rồi, đó là...”
Trầm Hi Đoạt dừng lại: “Ta chết trước người.”

Đại Lý tự khanh Trầm Hi Đoạt, không hổ là người con sói dữ mà người người trong Thiên Khải thành đều sợ hãi.

“Ta hiểu rồi.” Cẩn Ngôn gật đầu: “Đa tạ Trầm đại nhân.”

“Ta còn một lời cuối cùng muốn nói cho người.” Trầm Hi Đoạt đột nhiên nói.

“Mời đại nhân nói.”

“Nếu người chọn những người khác, vậy ta có mười thành năm chắc giết chết người. Đại Lý tự trước nay không bỏ qua cho bất cứ phạm nhân nào, ta sẽ đuổi giết người khắp chân trời góc biển. Ta không nghi ngờ gì chuyện bọn họ có năng lực dẫn người ra khỏi Thiên Khải thành, nhưng mỗi giờ

mỗi khắc tiếp đó, người cứ đợi chúng ta đến đuổi giết đi.” Trầm Hi Đoạt cười nói: “Không chết không thôi. Người chết, hoặc là, ta chết.”

“Trầm đại nhân.” Cẩn Tiên đặt phật châu lên bàn: “Mời ra ngoài đi.”

Trầm Hi Đoạt cầm Trảm Tội đao trên bàn lên, quay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt ngồi trên bậc thang âm u nhìn bầu trời, đại tổng quản Cẩn Tuyên ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh uống trà. Trầm Hi Đoạt cầm đao, đứng thẳng giữa cửa.

“Trầm đại nhân.” Cẩn Tuyên lên tiếng chào.

“Đại tổng quản cũng tới giao dịch à?” Trầm Hi Đoạt hỏi ngược lại.

“Dù sao cũng là sư đệ của ta.” Cẩn Tuyên cười một tiếng.

“Đại tổng quản tới đây, hoàng đế bệ hạ có biết không?” Trầm Hi Đoạt lại hỏi.

“Có lẽ.” Cẩn Tuyên không tỏ ý kiến.

Trong sảnh, Cẩn Tiên thở dài một tiếng: “Chọn Trầm Hi Đoạt.”

Cẩn Ngôn uống một hơi cạn sạch chén trà trước mặt: “Ta không muốn vào Thiên Ngục.”

“Chẳng qua là mất võ công, mất mấy năm tự do, sau khi ra ngục người có thể sống tiêu dao tự tại. Đến lúc đó không ai đuổi giết người nữa, Hồng Lư

tự của ta cũng sẽ bảo vệ chu toàn cho người.” Cẩn Tiên khuyên nhủ.

“Nhưng...” Cẩn Ngôn do dự, bên tai hân vang lên lời nói của Cẩn Tuyên lúc vừa rồi.

“Vì sao lại chỉ muốn sống cơ chứ?”

“Người có thể muốn nhiều hơn.”

“Người là tổng quản chương ấn, còn sống? Không đủ.”

“Tuyệt đối không được chọn Cẩn Tuyên.” Cẩn Tiên trầm giọng: “Người đi tới bước này cũng là vì tham niệm của người quá nặng. Tuyệt đối không được giẫm lên vết xe đổ.”

“Nhưng ta...” Cẩn Ngôn mờ hời dầm dìa: “Không muốn vào Thiên Ngục.”

Lúc này Linh Quân đột nhiên chạy vào: “Sư phụ!”

Cẩn Tiên cau mày nói: “Có chuyện gì?”

“Lại có người tới.” Linh Quân trả lời.

“Người nào?” Cẩn Tiên bất mãn nói: “Chẳng phải đã nói hôm nay đóng cửa không tiếp khách à? Cho dù người tới là thượng thư ngũ bộ, hôm nay cũng không được vào Hồng Lư tự.”

“Vâng...” Linh Quân bất đắc dĩ nói: “Lan Nguyệt Hầu!”

Trong sân, vị hầu gia mặc áo vàng kim mặt mũi trẻ trung tuấn tú đang khoác đao đứng đó. Hắn mỉm cười nhìn đám người, nói đầy ẩn ý: “Mọi người thật có nhã hứng. Cũng tới Hồng Lư tự lạy Phật à?”

“Hoàng thúc.” Tiêu Sắt bữu môi, xem như chào hỏi.

Cẩn Tuyên và Trầm Hi Đoạt cùng cung kính thi lễ: “Hầu gia.”

“Một Đại Lý tự khanh, quản lý trọng án trong triều. Một đại tổng quản nội cung, theo hầu bên cạnh bệ hạ. Đúng là bỏ bê nhiệm vụ, bỏ bê nhiệm vụ.”

Lời nói của Lan Nguyệt Hầu vẫn đầy ẩn ý.

Nhất thời, Cẩn Tuyên và Trầm Hi Đoạt đều không biết nên trả lời ra sao.

Thực ra, Lan Nguyệt Hầu chính là người như vậy, bất luận là cáo già chơi quyền mưu hay thanh quan mang chính khí, tới trước mặt hắn đều á khẩu không nói được một lời.

Linh Quân đi ra, cúi người với Lan Nguyệt Hầu nói: “Hầu gia, mời vào trong.”

“Ta vào nhé.” Lan Nguyệt Hầu vẫy tay bước vào trong điện, thấy cảnh tượng bên trong còn kinh ngạc một hồi: “Ai u, lục đại Thiết Điện Quan, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Mời hầu gia ngồi.” Cơ Tuyết chỉ cái ghế cạnh bàn.

Lan Nguyệt Hầu gật đầu một cái, tùy tiện ngồi xuống. Hắn nhìn Cẩn Ngôn, không đợi Cẩn Ngôn mở miệng đã lên tiếng trước: “Người thân là khâm phạm của triều đình, còn tổ chức đại hội tụ tập vương gia, Đại Lý tự

khánh với đại tổng quản ở đây, đúng là to gan. Ta biết người là vò mé chẳng sợ nứt, đã tới bước đường cùng rồi, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ... còn sống. Có phải không?”

Cẩn Ngôn giận mà không dám nói gì, chỉ đáp: “Hầu gia có cao kiến gì?”

“Người có thể sống.” Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Không cần vào Thiên Ngục. Đại Lý tự cũng sẽ không đuổi giết người, còn sống thoải mái nữa là khác.”

Cẩn Ngôn kinh ngạc: “Hầu gia có thể đứng ra làm chủ trong chuyện này được không?”

“Ta không thể, ta chỉ là một hầu gia, trong Thiên Khải thành còn ba vương gia đấy. Lúc lợi hại nhất ta từng làm giám quốc nhưng vẫn còn Đồng thái sư nữa, dù sao hắn cũng là trưởng bối, ta phải nghe hắn. Nhưng người phái ta tới có thể đứng ra bảo đảm.” Lan Nguyệt Hầu cầm một cuộn sách, đưa ra: “Đây là thủ dụ miễn tội cho người, có muốn xem kỹ không?”

“Người phái ngài tới là...” Cẩn Ngôn thở phào một hơi: “Bệ hạ.”

“Người là tổng quản chương ấn, chắc nhận ra dấu ấn trên đó.” Lan Nguyệt Hầu thu hồi cuộn sách. “Nhưng ta chưa thể đưa nó cho người.

Người phải đi theo ta, tới gặp người đó, mang theo thứ quý giá nhất của người, thứ mà những người bên ngoài cũng đang muốn.”

Tiêu Sắt, Cần Tuyên đều nói sai, trên đời này thật sự có người có thể cho hẳn mười thành hy vọng, hơn nữa còn không phải đang lừa hăn.

Chỉ có điều không ai nghĩ người đó sẽ đứng ra mà thôi.

“Nghe nói người phải lựa chọn, vậy người chọn đi.” Lan Nguyệt Hầu nhún vai nói: “Ta rất thích tình hình thế này. Ta cũng thích đánh cược như

đứa cháu của ta, nhưng ta càng thích đối phương... không còn lựa chọn nào khác.”

Cần Ngôn hầu như không hề do dự, gật đầu nói: “Ta đi với người.”

“Công công là người thông minh.” Lan Nguyệt Hầu đứng dậy vỗ bàn một cái: “Vậy chúng ta... lên đường thôi nhỉ?”

Chương 412: Giao dịch tính mạng (2)

Cần Ngôn im lặng một hồi lâu, sau đó lại lên tiếng: “Hầu gia có thể dẫn ta vào cung an toàn không?”

“Ta có một thanh đao, ngoài cửa có ba trăm Hồ Bí lang. Công công nên vui mừng mới phải, đây ít nhất cũng là đãi ngộ của hoàng tử đấy.” Lan Nguyệt Hầu đứng dậy cúi đầu với Cần Tiên nói: “Cần Tiên công công, đã quấy rầy rồi.”

Cần Tiên buông phật châu trong tay xuống, thần sắc cung kính: “Đa tạ hầu gia.”

“Không cần cảm ơn ta, nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn bệ hạ của các người ấy.” Lan Nguyệt Hầu quay người đi ra ngoài cửa.

Tiêu Sắt đã ngắt một cọng cỏ đuôi chó ở đâu không rõ, đang ngậm cọng cỏ

ngậm nắn chiều. Lôi Vô Kiệt lau vỏ kiếm bên cạnh hăn. Đại tổng quản Cần Tuyên ngậy người nhìn về phương xa, cũng như đang ngậm nắn chiều. Trầm Hi Đoạt lại nghịch thanh Trảm Tội đao trong tay, nhìn Lan Nguyệt Hầu với vẻ hứng thú.

Lan Nguyệt Hầu mỉm cười nhìn bọn họ, hăng giọng một cái: “Các vị, đã cướp thì phải biết chịu thua. Đa tạ.”

“Đi.” Tiêu Sắt lập tức đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lôi Vô Kiệt vội vàng đi theo, trong lòng đầy nghi hoặc: “Sao vậy? Chẳng phải Lan Nguyệt hầu gia luôn giúp chúng ta à? Nếu hăn thắng cũng không có gì xấu với chúng ta mới đúng.”

“Lan Nguyệt Hầu sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục này. Hăn tới là đại diện cho phụ hoàng.” Tiêu Sắt nói.

“Đại diện cho hoàng đế? Đại Lý tự không phải đại diện hoàng đế à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Cho nên hành động này chứng tỏ phụ hoàng có tính toán khác. Ta không đoán ra tâm tư của người. Nhưng bị đoạt mất người quan trọng như vậy là tổn thất rất lớn, hơn nữa ta không biết sau khi hăn vào cung sẽ xảy ra chuyện gì.” Tiêu Sắt nhỏ giọng nói.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ra;” Ý của người là...”

“Thông báo cho mọi người, chuẩn bị cướp người.” Tiêu Sắt lạnh lùng nói:

“Tuyệt đối không thể để hăn rời khỏi tay chúng ta.”

Trong Hồng Lư tự, Trầm Hi Đoạt bước tới hỏi: “Hầu gia, lần này người tới là ý của ai?”

Lan Nguyệt Hầu mỉm cười, chậm rãi nói: “Ý của bệ hạ.”

“Bệ hạ đã giao chuyện này cho Đại Lý tự.” Trầm Hi Đoạt dò xét.

“Đại Lý tự là Đại Lý tự, Lan Nguyệt Hầu là Lan Nguyệt Hầu.” Lan Nguyệt Hầu vỗ vai Trầm Hi Đoạt: “Trầm đại nhân cứ tận tâm với công việc là được.”

Trầm Hi Đoạt khẽ cau mày: “Ta muốn xem thủ dụ của bệ hạ.”

Lan Nguyệt Hầu nhướn mày: “To gan!”

“Người và Vĩnh An Vương có giao tình, làm sao ta biết hầu gia có lừa ta không?” Trầm Hi Đoạt lạnh lùng nói.

“Trầm đại nhân có thể thử xem.” Lan Nguyệt Hầu khiêu khích nói.

Trầm Hi Đoạt nắm lấy Trảm Tội đao trong tay: “Trước khi thấy bệ hạ, ta chỉ nhận thủ dụ trong tay ta.”

“Xin cứ tự nhiên.” Lan Nguyệt Hầu vung ống tay áo, Trầm Hi Đoạt hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Hầu gia.” Cẩn Tuyên công công cung kính chào.

“Đại tổng quản có lời gì muốn nói?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Từ Hồng Lư tự đến hoàng cung, xe ngựa đi mất bao lâu?” Cẩn Tuyên hỏi.

“Khoảng nửa canh giờ, có lúc đi nhanh, có lúc đi chậm.” Lan Nguyệt Hầu nói đầy ẩn ý.

Cẩn Tuyên mỉm cười: “Con đường này, e rằng tối nay không dễ đi.”

“Đại tổng quản, có chuyện ta phải nói cho người.” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên nói.

Nụ cười của Cẩn Tuyên không hề thay đổi: “Mời nói.”

“Chuyện của người, hoàng huynh luôn mở một mắt nhắm một mắt. Đó là vì người quý trọng tình cảm với người bạn lớn lên cùng mình, nhưng tình cảm đó sẽ có ngày dùng hết. Huống chi, tình cảm của quân vương, giữ lại thì tốt hơn.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

Cẩn Tuyên cúi đầu nói: “Cẩn Tuyên xin ghi nhớ. Ta cũng có một lời muốn tặng cho Lan Nguyệt Hầu.”

“Nói?” Lan Nguyệt Hầu tò mò nhìn Cẩn Tuyên.

Cẩn Tuyên vỗ vai Lan Nguyệt Hầu một cái: “Đứng mới có thể nói chuyện, chết thì mất sạch tất cả.” Sau khi nói xong Cẩn Tuyên đi thẳng ra ngoài cửa.

Bên ngoài Hồng Lư tự, Trầm Hi Đoạt phất tay, tên Đại Lý tự thiếu khanh đi tới.

“Đại nhân, không được à?” Thiếu khanh nhỏ giọng nói.

Trầm Hi Đoạt gật đầu một cái: “Xảy ra một số biến cố. Lát nữa người ở bên trong đi ra, bảo các huynh đệ đuổi theo, nghe tín hiệu của ta, ra tay bắt Cẩn Ngôn lại.”

“Ai dẫn hãn đi?” Thiếu khanh hỏi.

“Lan Nguyệt Hầu.” Trầm Hi Đoạt trầm giọng nói.

Thiếu khanh cau có gãi đầu: “Đại nhân, ngài có thể không đắc tội mấy nhân vật lợi hại ấy không?”

Ngay sau đó Cẩn Tuyên đi ra, đối mặt với Trầm Hi Đoạt.

“Đại tổng quản định về cung?” Trầm Hi Đoạt cười hỏi.

“Đại nhân định về Đại Lý tự à?” Cẩn Tuyên hỏi ngược lại.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đi qua bên cạnh nhau.

“Nói cả nửa ngày cuối cùng lại phải dùng năm đấm.” Trầm Hi Đoạt nhỏ giọng nói.

Trong Hồng Lư tự, Cẩn Ngôn và Cẩn Tiên cùng ra ngoài sân. Linh Quân và Bá Dong cầm kiếm đi theo hầu hai bên.

Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc: “Cẩn Tiên công công làm vậy là?”

“Ta không nói thì hầu gia cũng biết mà. Bây giờ chỉ cần chúng ta bước ra ngoài cửa, sẽ có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào chúng ta.” Cẩn Tiên công công cất phật châu đi, cầm thanh Phong Vũ kiếm nổi danh khắp thiên hạ. “Chắc chắn sẽ có người xuất thủ trước khi tới hoàng cung. Sự đệ này của ta tuy phạm sai lầm, nhưng ta vẫn muốn bảo vệ tính mạng của hân.

Xin Lan Nguyệt Hầu cho ta đi cùng.”

“Vậy làm phiền công công.” Lan Nguyệt Hầu không cự tuyệt, gật đầu nói.

Sau đó hân đi tới cửa, huýt gió, một chiếc xe ngựa chạy từ gần đó đến.

“Hổ Bí lang, tập hợp!” Lan Nguyệt Hầu đột nhiên quát lớn, chỉ thấy trong bóng tối có tiếng vó ngựa vang lên, vài chủ binh sĩ mặc giáp khắc hình đầu hổ cưỡi ngựa từ xa tới, tập trung trước cửa Hồng Lư tự.

“Hổ Bí lang dẫn đường, Lan Nguyệt Hầu, tổng quản chương hương hộ giá, đây là đãi ngộ của thiên tử đấy.” Lan Nguyệt Hầu phất ống tay áo: “Xin mời.”

Cẩn Ngôn cảnh giác nhìn xung quanh, Cẩn Tiên vỗ vai hân một cái, tấn an:

“Yên tâm, cho dù bọn họ to gan hơn nữa cũng không dám động thủ ở

đây.”

Cần Ngôn gật đầu một cái, trèo lên xe ngựa, Cần Tiên nghe trên mái hiên có tiếng ngói vỡ, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Cơ Tuyết với mái tóc trắng đang ngồi đó.

“Cần Tiên công công, ta bận bịu cả nửa ngày, con mỗi lại bị người khác đoạt mất.” Giọng nói của Cơ Tuyết đầy bất đắc dĩ.

“Ngoài tờ danh sách kia ra, Cần Ngôn đã giao hết tình báo trong mấy năm nay cho Bách Hiếu đường. Vụ mua bán này, người không thiệt.” Cần Tiên nói.

“Nhưng ta chỉ muốn danh sách đó thôi.” Cơ Tuyết đang đưa một tấm lệnh bài, trên lệnh bài là hoa văn Bạch Hổ rất sống động.

“Bạch Hổ?” Cần Tiên vô thức xiết chặt chuôi kiếm.

“Tiếp đó ta không phải đường chủ Bách Hiếu đường là mà Thiên Khải Tứ

Thủ Hộ, Bạch Hổ.” Cơ Tuyết đứng lên tung người nhảy một cái, đi khỏi.

“Con gái Cơ Nhược Phong.” Lan Nguyệt Hầu nhìn bóng lưng của cô, cảm thán.

Mặt trời đã lặn về tây, màn đêm buông xuống, xe ngựa được mấy trăm Hổ

Bí lang bảo vệ đi về phía hoàng cung.

Còn dọc con đường này, yêu ma quỷ quái, bách quỷ dạ hành. Bất luận là các hoàng tử không đội trời chung hay phán quan định tội phạt nhân gian, hoặc những kẻ vẫn chưa chịu lộ diện.

Đều đã rút đao.

Chương 413: Yêu ma quỷ quái

“Sắp đi qua đường Tống Du rồi, ở đó có một nút thắt... Đường đó không đủ rộng, Hồ Bí lang qua đó chỉ có thể tách ra, hơn nữa đường hẹp người đông, cưỡi ngựa sẽ rất bất tiện.” Lan Nguyệt Hầu bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Chắc chắn sẽ có một đợt sát thủ lớn đang chờ ở đó. Hồng Lư tự các người chọn chỗ thế nào vậy?”

“Hồng Lư tự lo chuyện liên quan tới tôn giáo, tiền triều giáo đồ của Ma Thiển giáo quá đông đảo, từng gây ra phản loạn tại Thiên Khải thành, hướng bọn chúng tấn công đầu tiên chính là Hồng Lư tự. Sau chuyện đó Hồng Lư tự dời sang nơi này, nếu muốn dùng đại lượng nhân mã tấn công vào nơi này chắc chắn sẽ gây rối loạn đội hình.” Cẩn Tiên giải thích.

“Đường Tống Du đúng là phiền toái.”

“Đường Tống Du là cơ hội đầu tiên của chúng ta, cũng là cơ hội tốt nhất.”

Diệp Nhược Y giơ ngón tay vẽ một vòng tròn trên bản đồ. “Nơi này đường hẹp, Hồ Bí lang hành động bất tiện, là địa điểm tốt nhất. Cơ hội thứ hai ở

đường Thành Phường, con đường này rộng và dài nhưng khắp nơi đầy những cửa hàng và quán ăn, tiện cho ẩn nấp. Nhưng không loại bỏ một khả năng khác, đường Lợi Hợp.”

“Đường Lợi Hợp?” Lôi Vô Kiệt nhìn cẩn thận lại: “Có phải ta từng đi qua đường đó rồi không?”

“Đúng là người từng đi qua, hơn nữa bánh bao ở đó rất ngon, người và vị sư đệ thích ăn bánh bao từng qua rồi.” Diệp Nhược Y cười nói.

“Ta nhớ ra rồi, con đường ấy à!” Lôi Vô Kiệt kêu lên, sau đó nhúu mày:

“Rất hẹp, chắc chỉ đủ cho bốn năm người đi, bọn họ không thể đi đường đó được.”

“Thường thì không thể nhất mới là có thể nhất.” Diệp Nhược Y trầm giọng nói: “Bọn họ muốn tới hoàng cung bình an, vậy chỉ có cách làm được chuyện không thể. Nếu là ban ngày ban mặt, hoàng đế quang minh chính đại dẫn tội phạm vào cung thì không sao. Nhưng rõ ràng hoàng đế có mục

đích khác, còn mục đích này không được thấy ánh sáng. Cho nên hoàng đế

cũng như chúng ta thôi, nếu đã muốn người, phải cướp.”

“Còn cơ hội nào khác không?:” Tiêu Sắt hỏi.

“Nơi này.” Diệp Nhược Y giơ ngón tay vẽ một vòng tròn hơi lớn hơn vừa rồi. “Đây là cơ hội cuối cùng, khoảng đất trống phía trước hoàng cung.

Nếu đi tới đây chính là kế hoạch bại lộ, triệt để lật mặt.”

“Nói nhiều như vậy, rốt cuộc chúng ta đi đâu?” Lôi Vô Kiệt nhún vai nói:

“Nói thẳng đi.”

“Không tới đường Tống Du, đấy là chốt chặn đầu tiên, ta nghĩ Lan Nguyệt Hầu chắc đã chuẩn bị chu toàn. Chúng ta tới đây.” Tiêu Sắt chỉ một nơi trên bản đồ.

“Ngươi chắc chứ?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Lên đường đi.” Tiêu Sắt xoay người nói: “Hôm nay chắc chắn sẽ là một trận huyết chiến.”

“Ta cũng đi.” Một giọng nói hơi mệt mỏi vang lên, mọi người quay đầu lại, phát hiện Tư Không Thiên Lạc đang cầm trường thương đứng ở đó.

Tiêu Sắt lắc đầu: “Nàng còn bị thương chưa khỏi, không đi được.”

“Không được, chỉ có mình Lôi Vô Kiệt đi với chàng, ta không yên tâm!”
Tư

Không Thiên Lạc nói.

Lôi Vô Kiệt bất mãn: “Sao mà không yên tâm, thiên phú của ta từng được quốc sư khen ngợi đấy.”

“Không phải ai đi theo ai.” Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Tư Không Thiên Lạc, giơ tay vuốt ve mái tóc cô: “Yên tâm đi, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Nếu như mọi chuyện kết thúc...”

Tiêu Sắt giơ tay gõ nhẹ lên cổ Tư Không Thiên Lạc, Tư Không Thiên Lạc hôn mê bất tỉnh. Tiêu Sắt đỡ cô, giao cho Diệp Nhược Y: “Chăm sóc kỹ cho nàng ấy, đợi ta mang Căn Ngôn về.”

“Ta...” Diệp Nhược Y muốn nói lại thôi.

“Cô cũng không được đi.” Lôi Vô Kiệt nói.

“Đi thôi, Lôi Vô Kiệt.” Tiêu Sắt đi ra ngoài cửa, nhìn bầu trời: “Ta đã mệt rồi, tất cả những chuyện này phải kết thúc ngay lập tức.”

Lôi Vô Kiệt gật đầu cười nói: “Ta còn muốn cầm kiếm đi tới chân trời, hành tẩu khắp giang hồ đây.”

“Cầm kiếm đi tới chân trời, hành tẩu khắp giang hồ...” Tiêu Sắt nhỏ giọng lầm bầm.

“Sao thế?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt nhú mày: “Không hợp vần.”

“Không thể dùng sát thủ Âm Hà mãi được. Long Tà, sĩ tử của người đâu?”

Tiêu Vũ ngồi trong sân, dù ngoài miệng hỏi Long Tà nhưng lại nhìn về căn nhà ở hậu viện.

“Đều đã lên đường, đại tổng quản sẽ đích thân trấn thủ.” Long Tà đáp.

“Được.” Tiêu Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mọi chuyện đã sắp kết thúc rồi.”

“Phía trước là đường Tống Du.” Lan Nguyệt Hầu đặt tay lên chuôi đao.

Cần Tiên công công gật đầu: “Cảm thấy rồi, khí tức trên con đường này chỉ

có thể dùng bốn chữ để mô tả.”

“Yêu ma quỷ quái.”

Lan Nguyệt Hầu mỉm cười: “Công tử tả đúng lắm.”

Cần Ngôn lau mồ hôi trên trán: “Sao ta nghe thấy kinh khủng vậy?”

“Đời này người đã hại không ít người, nhưng người có biết trước khi chết trong lòng những người đó người kinh khủng tới mức nào không?” Cần Tiên hỏi ngược lại.

Cần Ngôn tức tới mức thở hổn hển: “Như nhau cả thôi. Cần Tiên, người đừng lên mặt dạy bảo ta. Ta tự biết mình tội nghiệt nặng nề, nhưng ta vẫn muốn sống.”

Hai người vẫn đang trò chuyện, đột nhiên cảm thấy nóc xe ngựa bị thứ gì đập lên, sau đó bên ngoài vang lên tiếng ho khan nặng nề.

Cần Tiên vén rèm xe ngựa, chỉ thấy bên ngoài khói mù nghi ngút, các binh sĩ Hồ Bí lang đều ho khan, nước mắt không kìm được chảy ra.

“Có người thả khói mê.” Cần Tiên cau mày nói.

Lan Nguyệt Hầu nhìn sang, đột nhiên đẩy rèm đi ra ngoài. Hắn có công phu nội gia hộ thể, những khói mê kia nhiều lắm chỉ ảnh hưởng tới tầm mắt của hắn, không vào được mũi miệng của hắn. Hắn cúi đầu, cao giọng quát: “Cẩn thận dưới chân.”

Quả nhiên, rất nhiều người áo đen che mặt cầm trường đao xông vào trong đám người. Bọn họ cúi người, xoay trường đao trong tay.

“Lĩnh Nam Tranh Địa đao.” Lan Nguyệt Hầu xuất đao chém xuống, xua tan làn khói mê: “Cẩn thận dưới chân, cẩn thận dưới chân.”

Khói mê tan dần, đột nhiên có người hạ xuống trước xửa ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng, xe ngựa suýt nữa lật ngược.

“Ai?” Lan Nguyệt Hầu gầm lên một tiếng.

“Người lấy mạng người.” Người nọ che mặt nhưng ánh mắt hung ác, xuất quyền đánh thẳng về phía Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu tung người nhảy lên, vung trường đao chém về phía người nọ.

Người bị mặt không tránh không né, trực tiếp xuất quyền đánh xuống.

Đao của Lan Nguyệt Hầu dùng ‘Cuồng’ làm chính, thẳng ở thế công bá đạo ngang ngược, nhưng đối đầu với nắm đấm của người này lại chẳng chiếm được chút lợi thế nào.

“Cuồng Đao?” Người bị mặt cười lạnh nói: “Ta từng giao thủ với sư phụ của ngươi, hắn không phải đối thủ của ta.

Đao của Lan Nguyệt Hầu từng thắng cả gia chủ của Âm Hà, nhưng đối mặt với người này mới được vài chiêu đã hoàn toàn không thi triển được đao pháp. Sát thủ cỡ nào mà trên cả gia chủ Âm Hà?

Trên giang hồ có Sát Thủ bảng, người có tên trên bảng đều là sát thủ có thể

tung hoành giang hồ. Chỉ có Âm Hà là coi thường danh sách này, bởi vì những người này có thể lên bảng là vì sát thủ Âm Hà chưa bao giờ để lại tên.

Chỉ có một người, đứng đầu Sát Thủ bảng, cho dù là sát thủ Âm Hà cũng không dám nghi ngờ thứ hạng đó.

Bởi vì hắn rất mạnh, rất hung ác.

Lan Nguyệt Hâu lạnh lùng nói: “Sát Nhân Vương, Ly Thiên!”

Chương 414: Khách quý trên danh sách

Hắn là quân gia ngoan ngoãn nghe lời trong thái sư phủ, luôn bầu bạn sau lưng Đồng Chúc, không thích nói chuyện, luôn cúi đầu, như sợ vết sẹo trên mặt bị người khác thấy.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên, vết sẹo kéo ngang qua gò má bên trái lộ ra, người sẽ phát hiện ánh mắt hắn vẫn hung ác như vậy. Hóa ra hắn chưa từng ngoan ngoãn nghe lời, hóa ra hắn vẫn là Tu La trong địa ngục.

“Lui!” Ly Thiên xuất quyền đánh xuống, cả người cả đao của Lan Nguyệt Hầu đều bị đánh bật vào ngựa. Nhưng đồng thời, Lan Nguyệt Hầu cũng thi triển một đao tuyệt thế. Ly Thiên lui lại phía sau, rơi xuống trên mái hiên.

Lan Nguyệt Hầu ngồi trong xe ngựa cười khổ nhìn Cẩn Ngôn một cái:

“Thái sư cũng nằm trong danh sách đó?”

Cẩn Ngôn sắc mặt tái nhợt, khó nhọc gật đầu một cái.

Lan Nguyệt Hầu tức giận mắng: “Chết tiệt.”

Vừa dứt lời, một tên Hồ Bí lang bị đánh bay vào trong xe ngựa, áo giáp trên người hắn đã bị chấn vỡ, tuy bị thương chứ chưa chết nhưng đã không thể chiến đấu tiếp. Lan Nguyệt Hầu lại mắng một tiếng, nhắc đao đi ra ngoài. Hắn ngẩng đầu nhìn Ly Thiên đứng trên mái hiên: “Thái sư Đồng Chúc được coi là rường cột của nước nhà, như vậy mà xứng là rường cột à?”

“Chính vì vậy thái sư mới là rường cột của nước nhà. Một hoàng đế bệnh nặng sắp chết, một đám hoàng tử tranh quyền đoạt lợi, vì sao lại không để

một người danh chính ngôn thuận, có trọng binh ủng hộ lên kế vị? Suy nghĩ của thái sư mới thật là vì quốc gia này.” Ly Thiên cúi đầu nói.

“Vì quốc gia này?” Lan Nguyệt Hầu cười lạnh một tiếng, xiết chặt đao:
“Sư

phụ đã nói với ta, nếu một ngày nào đó may mắn gặp được Ly Thiên, nhất định phải giúp người tìm lại thứ đã mất năm xưa.”

“Thế nhưng người còn chẳng bằng sư phụ người.” Ly Thiên cười lạnh nói.

“Nhưng nếu Ly Thiên còn là Ly Thiên năm đó, ta đã là người chết rồi.” Lan Nguyệt Hầu kéo một tên Hồ Bí lang bên cạnh: “Mang người bên trong đi, hắn bị thương quá nặng.”

“Rõ.” Tên Hồ Bí lang kia vội vàng vào trong xe ngựa.

“Cẩn Tiên công công, tiếp theo phải nhờ người rồi. Đi theo đường Thành Phường, mau mau tới hoàng cung, ở đó sẽ có người tiếp ứng người.” Lan Nguyệt Hầu trầm giọng nói.

“Làm phiền hầu gia.” Cẩn Tiên giơ chuỗi phật châu ném ra ngoài, phật châu nổ tung giữa không trung, từng viên phật châu đánh vào những sát thủ nấp trong làn khói mê. Tên Hồ Bí lang mang đồng bọn trọng thương xuống xe ngựa. Viên phật châu cuối cùng của Cẩn Tiên công công đánh vào thân ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng, phóng thẳng về phía trước.

Những Hồ Bí lang còn lại lấy ra một chai thuốc, rắc thẳng vào vết thương rồi lập tức đi theo.

Lan Nguyệt Hầu tung người nhảy lên, vung trường đao, ngăn cản Ly Thiên đang định đuổi theo.

“Tránh đường!” Ly Thiên gầm lên.

“Phía trước không có đường, người có thể quay lại.” Lan Nguyệt Hầu xoay tay, trường đao đã đổi sang thế thủ.

“Cuồng vọng.” Ly Thiên xuất chương.

“Đao ta dùng, vốn chính là một chữ ‘cuồng’!” Lan Nguyệt Hầu xuất đao chém ra.

“Đi!” Cẩn Tiên ra khỏi xe ngựa, vung roi.

Mọi người trong Thiên Khải thành đều biết Cẩn Tiên công công là người nho nhã trầm tĩnh, rất ít khi thấy hắn nói chuyện lớn tiếng. Nhưng thời khắc này mái tóc dài của Cẩn Tiên bay phất phơ theo làn gió, tay đã cầm roi ngựa từ lúc nào chẳng hay, ngồi trên lưng ngựa, vung roi.

“Chiến sĩ Hồ Bí lang, có nguyện xông pha cùng ta, giết chết đám yêu ma quỷ quái kia không?”

“Đây chính là đường Thành Phường.” Cẩn Tiên dẫn người xông vào con đường rộng rãi. Hai bên đường là từng gian nhà chĩnh tề. Còn ngay khi hắn bước vào con đường này, tất cả các gian nhà mở toang cửa.

“Giết!” Vô số người áo đen nhảy từ trong nhà ra, lao về phía xe ngựa.

Cẩn Tiên nhìn những thích khách đang xông tới, khẽ cau mày, hạ giọng nói: “Sao lại chỉ có chừng này.”

“Cẩn Tiên, giao người trong xe ra đây.” Bên kia, Trầm Hi Đoạt mặc quan phục Đại Lý tự dẫn theo nhân mã xuất hiện. Trầm Hi Đoạt mở thủ dụ ra:

“Ta phụng theo thủ dụ của hoàng thượng điều tra trọng phạm, mau giao người trong tay ngươi ra đây!”

“Đại Lý tự cũng tới.” Cẩn Tiên cau mày hạ giọng nói: “Nhưng Cẩn Tuyên và Tiêu Sắt đâu, bọn họ đang nấp trong bóng tối hay là...”

Đường Lợi Hợp.

Con đường hẹp nhất ở Thiên Khải, đường này có rất nhiều món ngon nổi tiếng trong khu vực, ban ngày vô cùng huyên náo ồn ào, những bình dân

không giàu có nhưng cũng muốn thưởng thức đồ ngon luôn đi qua đi lại trên con đường này. Nhưng gần đây Thiên Khải thành đang trong thời kỳ giới nghiêm sau hỗn loạn, các cửa hàng đã đóng cửa từ sớm, toàn bộ con đường trở nên yên tĩnh và thê lương. Hai Hồ Bí lang đang lao thẳng về phía này.

“Hai vị, định đi đâu vậy?” Một thiếu niên áo đỏ xuất hiện trên đường.

“Sao người trông như bị thương rất nặng mà dưới đất lại không có máu?”

Vương gia lười biếng cầm trường côn xuất hiện sau lưng bọn họ.

Một con đường rất hẹp, không có cửa ra, cũng không có đường lui.

Con đường này rất yên tĩnh, chỉ có Tiêu Sắt, chỉ có Lôi Vô Kiệt, cũng chỉ có hai Hồ Bí lang kia.

Hay có thể không phải Hồ Bí lang.

Cần Tiên quay người sang phía Trầm Hi Đoạt, nổi giận nói: “Nhìn cho rõ đi, đây là Hồ Bí lang, người định lục soát xe ngựa do ta hộ tống à? Người định tạo phản ư?”

“Nếu cuối cùng tìm được người ta muốn tìm trong xe ngựa, như vậy e rằng kẻ thật sự tạo phản là công công nhà người mới đúng.” Trầm Hi Đoạt giơ Trảm Tội đao lên chỉ vào xe ngựa.

Gần trăm sát thủ của các thế lực ẩn giấu, quan viên Đại Lý tự đột nhiên nhúng tay vào, hộ vệ Hồ Bí lang, tổng quản Hồng Lư tự.

“Tình cảnh thật hỗn loạn.” Cần Tiên rút thanh Phong Vũ kiếm lưng lấy chôn giang hồ ra, vung kiếm hạ giọng nói: “Giết!”

Trên con đường rộng rãi này, không có khói mê quấy nhiễu, rốt cuộc Hồ Bí lang cũng có thể phát huy khả năng của mình. Bọn họ kết trận vây

quanh xe ngựa, tiếp tục đi thẳng. Bất luận Đại Lý tự hay sát thủ đều không thể tới gần xe ngựa.

Chỉ có Trầm Hi Đoạt tung người nhảy lên, thanh Trảm Tội đao tách ra một con đường. Hắn bước chân lên xe ngựa, giao chiến với Cẩn Tiên ba chiêu, thò tay vào trong xe nhưng chỉ tóm được một bộ giáp lạnh băng.

“Cái gì?” Trầm Hi Đoạt gầm lên một tiếng.

Cẩn Tiên vung trường kiếm, luồng sương khí vạch ra một vết thương trên áo khoác của Trầm Hi Đoạt.

“Nếu ngươi không phải Đại Lý tự khanh, ta đã giết ngươi rồi. Trong Thiên Khải thành này không có mấy người ta không giết được!” Cẩn Tiên quay đầu, lại vung roi, trực tiếp lao khỏi vòng bảo vệ của Hồ Bí lang, chạy thẳng tới hoàng cung.

Hồ Bí lang gầm lên một tiếng, ngăn những sát thủ và người của Đại Lý tự

bên ngoài, chỉ còn một chiếc xe ngựa phóng như điên.

Trên mái hiên của Thiên Khải thành, một cô gái tóc bạc đang chạy tới. Cô nhìn theo hướng hoàng cung, nhỏ giọng lầm bầm: “Đường Thành Phường hay đường Lợi Hợp?”

Chương 415: Phá cục

Đường Lợi Hợp.

Hai Hồ Bí lang ngẩng đầu lên.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

Trước mặt bọn họ quả thật không phải người của Hồ Bí lang, nhưng cũng không phải người trong tưởng tượng của bọn họ.

“Linh Quân.” Lôi Vô Kiệt cau mày nhìn hai người: “Bá Dong.”

Linh Quân và Bá Dong cười một tiếng, chia ra đứng hai bên. Linh Quân nhìn xung quanh một hồi: “Chỉ có các người?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, chỉ có chúng ta. Chúng ta nghĩ các người sẽ giả bộ đi theo đường Thành Phường sau đó âm thầm vào cung theo đường Lợi Hợp. Nhưng xem ra, chúng ta đoán sai rồi?”

“Vấn đề là, vì sao chỉ có các người đoán sai?” Linh Quân thờ dài nói: “Ta còn tưởng sẽ gặp rất nhiều kẻ địch ở đây cơ.”

“Về đường Thành Phường thôi.” Tiêu Sắt quay đầu lại.

Nhưng sau lưng lại vang lên tiếng rút kiếm.

“Tuy võ công của hai chúng ta không mạnh đến đâu, nhưng nếu chúng ta đã tới, đương nhiên cũng có nhiệm vụ của mình.” Linh Quân thờ dài.

“Ta không muốn động thủ với các người. Chúng ta không phải kẻ địch.”

Lôi Vô Kiệt nói: “Thậm chí ta cho rằng chúng ta là đồng bọn.”

Linh Quân gật đầu: “Vốn ta cũng không muốn làm kẻ địch, chỉ có điều trong chuyện này, lập trường cuối cùng của chúng ta không giống nhau.

Hôm nay ta chỉ có thể vận dụng toàn lực, hy vọng giữ được các người dù chỉ một khắc. Chúng ta không thể trái lệnh sư phụ, xin lỗi.”

Lôi Vô Kiệt đưa mắt nhìn Tiêu Sắt một cái, lặng lẽ rút Tâm kiếm ra.

Cần Tiên lao ra khỏi muôn trùng vây, ra sức quát ngựa phóng về phía trước. Hồ Bí lang đã cản tất cả kẻ địch sau lưng, còn việc hấn cần làm chỉ là mau mau chóng chóng tới hoàng cung.

Nhưng cuối đường Thành Phường, lại xuất hiện một bộ mãng bào màu tím.

Đại tổng quản Cần Tuyên từ từ đi cuối con đường, đột nhiên nâng hai tay áo, quát lớn: “Cần Tiên!”

Cần Tiên dừng ngựa, khẽ thở dài, lập tức trèo xuống, chậm rãi nói: “Cuối cùng người đã tới.”

“Người dùng rất nhiều cách, định khiến ta lầm tưởng rằng người đánh tráo Cần Ngôn, để hấn đi đường Lợi Hợp. Nhưng người có thể lừa được Tiêu Sắt chứ không lừa được ta.” Cần Tuyên mỉm cười nhìn Cần Tiên: “Bởi vì người quên, ta thật sự là sư huynh đệ đồng môn của người, ta hiểu rõ người hơn bất cứ ai.”

Cần Tiên rút Phong Tuyết kiếm, im lặng không nói gì.

“Thật ra ta vốn không tìm Cần Ngôn gì cả, ta chỉ cần đi theo người là được.

Bởi vì với tính cách của người, người sẽ không vứt bỏ Cần Ngôn trong lúc này, càng không giao hấn cho người khác bảo vệ.” Cần Tuyên giơ ngón tay chỉ về phía Cần Tiên: “Bởi vì người, chỉ tin tưởng bản thân mình.”

“Hôm nay hai sư huynh đệ chúng ta phải quyết chiến ở đây à?” Cần Tiên hỏi ngược lại.

Cần Tuyên cười nhạt: “Giao người trong xe ngựa ra đây, người trở lại Hồng Lư tự, như vậy ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Thật không?” Cần Tiên bước từng bước về phía trước: “Nhưng ngoại trừ

Cần Ngôn ra, hình như ta vẫn còn một chuyện không thể không rút kiếm với người.”

Cần Tuyên nhìn ngón tay trắng lóa như ngọc đang giơ ra của mình, cười nhạt: “Vậy thì thử xem.”

Không khí như lập tức lạnh đi.

Cần Tiên xuất kiếm chém ra, sương khí lẫm liệt, ép thẳng về phía Cần Tuyên. Cần Tuyên vung ống tay áo, chỉ tay một cái, nhẹ nhàng ấn lên Phong Vũ kiếm.

Luồng sương khí lạnh lẽo thấu xương kia lập tức tan đi phân nửa.

Hai người lướt qua người nhau.

Kiếm của Cần Tiên rất lạnh, nhưng trên trán của hắn đã đổ mồ hôi.

Cần Tuyên vẫn đứng nghiêm, hai tay khoanh sau lưng, thản nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Hư Hoài công.” Cần Tiên gằn từng chữ một.

“Chín thành công lực.” Cần Tuyên xoay người, cười nói.

Cần Tiên cả giận nói: “Là ngươi!”

“Là ta!” Cần Tuyên đột nhiên thu lại nụ cười, gầm lên một tiếng: “Kẻ giết chết Cần Ngọc chính là ta, thế thì đã sao? Bất cứ ai cản đường ta đều phải chết. Bây giờ ngươi lập tức tránh ra, ta tha mạng cho ngươi.”

“Ta nên vì Cần Ngọc, giết ngươi.” Cần Tiên lạnh lùng nói.

“Chỉ bằng ngươi?” Cần Tuyên hừ lạnh một tiếng.

“Còn có ta!” Cuối cùng bóng người mập lùn trong xe ngựa cũng đi ra. Hắn không mang bộ mặt giả tạo lúc bình thường, thời khắc này gương mặt hắn đầy kiên nghị.

Tổng quản chương ấn, Cần Ngọc.

“Ta và Cần Tiên, đánh với ngươi một trận.” Cần Ngôn gằn từng chữ một.

“Thú vị, ngay cả ngươi cũng ra vẻ hiên ngang lẫm liệt, đây còn là Cần Ngôn mà ta biết không?” Cần Tuyên châm chọc.

Cần Ngôn lập tức nở nụ cười đối trá, hãnh nhìn Cần Tuyên: “Bề ngoài ta khéo đưa đẩy còn bên trong thì gian trá, bất cứ ai có nhãn lực đều có thể nhìn ra. Nhưng đúng là đại tổng quản ngục trang rất giỏi.”

“Ta đã nói cho người từ lâu rồi, lần này, chúng ta có thể chọn.” Cần Tuyên nói: “Chỉ có điều, các người chọn sai rồi.”

“Muốn tới hoàng cung thì tới hoàng cung, muốn đánh nhau ở đây thì đánh nhau ở đây luôn đi. Sao lại nói nhảm lảm vậy?” Một giọng nữ đột nhiên vang lên, ba người ngẩng đầu, phát hiện Cơ Tuyết với mái tóc trắng cầm côn đứng trên mái hiên.

Cần Tiên kinh ngạc: “Sao người cũng tới đây?”

“Vì ta cũng lựa chọn, hơn nữa ta chọn đúng.” Cơ Tuyết tung người nhảy từ

trên mái hiên xuống, đứng bên cạnh Cần Ngôn. Cô vỗ vai Cần Ngôn một cái: “Béo, chạy đi. Chạy hết tốc lực về phía hoàng cung, nơi này cứ giao cho chúng ta.”

“Lại gặp mặt rồi, lần đầu tiên thấy người ta còn không nhận ra nhưng bây giờ đã có thể xác nhận. Người là con gái của Cơ Nhược Phong.” Cần Tuyên hứng thú quan sát cô.

“Đại tổng quản muốn nói gì?” Cơ Tuyết hỏi.

“Phụ thân người có khỏe không?” Cần Tuyên lại hỏi.

“Sắp chết, cũng như người thôi.” Cơ Tuyết bước ra một bước, lao thẳng về

phía Cần Tuyên. Vân Khởi cầm trong tay cô xoay một cái, vung về phía Cần Tuyên.

Cần Tiên cũng lập tức hành động, ánh lạnh lại bùng lên trên Phong Vũ

kiếm.

Cần Tuyên vung ống tay áo, cuốn cả Vân Khởi côn lẫn Phong Vũ kiếm vào!

“Chạy đi!” Cần Tiên gầm lên.

Cần Ngôn do dự một chút rồi quay đầu chạy như điên về phía hoàng cung.

“Cứu một tên sư đệ không tính là cùng tông, có quan trọng đến vậy không?” Cần Tuyên lắc đầu nói.

“Vây giết một sư đệ cùng tông, có thật là không cần chuộc lỗi không?” Cần Tiên rút Phong Vũ kiếm ra đâm về phía Cần Tuyên.

Trong buổi tối đã định sẵn sẽ chẳng tĩnh lặng này, có người chém giết trên con đường dài, có người thao thức trong phủ của mình. Mọi người đều đã lộ ra kế hoạch của bản thân, không còn đường lui. Nhưng có người vẫn chưa nhập cục.

Bởi vì khi hãn nhập cục cũng là lúc sắp phá cục.

Mười hai đệ tử áo trắng của Tuyết Nguyệt thành đã chạy tới gần hoàng cung.

Tám tử sĩ dưới trướng Long Tà đã rút đao.

Nếu chỉ còn lại cơ hội cuối cùng, vậy phải đưa bộ mặt tàn khốc nhất ra.

Còn tại Thiên Khải thành, trong một căn phủ nho nhỏ.

Công tử áo trắng đọc tờ giấy trên tay, sau đó thả vào ánh nến, nhìn nó bị đốt thành tro bụi.

Sau khi im lặng một hồi lâu, hãn quay lại cúi người với kiếm khách trước mặt: “Kính nhờ.”

Chương 416: Cùng đường mặt lộ

“Kim Y Lan Nguyệt Hầu, úp tay có thể che cả triều cương, ngửa tay có thể

chấn động giang hồ. Thật ra trong thời gian dài trước đây, thái sư luôn cảm thấy người mới là lựa chọn tốt nhất.” Ly Thiên sắc mặt trắng bệch, ống tay áo chảy máu.

Dao của Lan Nguyệt Hầu đã không còn trên tay hãn mà cắm vào mặt đất cách đó ba trượng. Hãn vào thế đánh quyền, sắc mặt cũng rất khó coi:

“Đồng thái sư muốn làm thái thượng hoàng à? Hoàng tộc họ Tiêu chúng ta làm gì tới phiên hãn phán xử.”

“Thái sư làm thanh quan đã nhiều năm, một lòng vì nước, nếu chuyện nhà họ Tiêu nhà người không bung bét như vậy thì thái sư cần gì vượt ngoài chức trách?” Ly Thiên hừ lạnh nói.

“Tới đây.” Lan Nguyệt Hầu thở dài nói.

Ly Thiên lắc đầu: “Được rồi, người ta còn đánh tiếp, như vậy cả hai sẽ nằm lại ở đây. Thái sư không chỉ có một nước cờ là ta, việc còn lại cứ giao cho người khác vậy. Ta chỉ thấy hiếu kỳ, người không ham muốn gì ngôi vị

hoàng đế à?”

“Ngôi vị hoàng đế?” Lan Nguyệt Hầu nhún vai một cái: “Không phải ai cũng ham muốn quyền lực như vậy. Khi còn niên thiếu, mong ước của ta là một bộ áo xanh đi khắp giang hồ.”

Đường Lợi Hợp.

Hai thanh kiếm gãy rơi trên mặt đất.

Linh Quân cười khổ: “Ta còn tưởng sẽ cản các người một lúc, không ngờ

chỉ được có vậy.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Chẳng qua nể mặt chúng ta quen biết, ta coi các người như nửa người bạn nên lưu thủ không muốn làm các người bị

thương, không thì đã kết thúc từ lâu rồi.”

“Lắm lời.” Tiêu Sắt mắng.

Bá Dong trẻ tuổi nói: “Điện hạ, ta có thể làm thái giám thư đồng của ngài không?”

Mỗi vị thái tử đều có thái giám thư đồng của mình, thái giám này lớn lên bên hãn tử nhỏ, cuối cùng nếu vị hoàng tử đó lên làm hoàng đế, như vậy thái giám thư đồng sẽ trở thành đại tổng quản mới. Thái giám thư đồng bên cạnh Tiêu Vũ là Long Tà, có rất ít người biết thật ra hãn tử là đệ tử của

Cần Tuyên. Còn đứa trẻ luôn hầu hạ bên cạnh Tiêu Sùng khi hãn tử bị mù chính là thái giám thư đồng của hãn tử. Trước đây Tiêu Sắt từng có một thái giám thư đồng, nhưng đã bị giết trong trận chiến khi rời Thiên Khải, cho nên bây giờ vị trí này đang bỏ trống.

Linh Quân kinh ngạc, không nhịn được nổi giận nói: “Người quên sự phụ

đã nói gì với người à? Lui ra!”

“Người muốn làm thái giám thư đồng của ta?” Tiêu Sắt cười một tiếng.

Bá Dong gật đầu.

“Sống sót trước đã.” Tiêu Sắt tung người nhảy lên, cùng Lôi Vô Kiệt chạy thẳng về phía hoàng cung.

Trên đường Thành Phường, đám sát thủ đều bị Hồ Bí lang ngăn chặn, giờ

đã thối lui. Chiến lực của một Hồ Bí lang vốn không thể chống lại sát thủ, nhưng khi Hồ Bí lang tập trung thành một đội ngũ lớn, như vậy đám sát thủ lại không đỡ nổi một đòn.

Ngay cả Trầm Hi Đoạt cũng vậy Trảm Tội đao ra hiệu cho thủ hạ lui lại, hăn nôn ra một ngụm máu, mắng: “Chết tiệt, không hổ là Hồ Bí lang binh sĩ tinh nhuệ bên cạnh bệ hạ, chúng ta đúng là không bằng.”

“Nhưng thừa đại nhân, Cẩn Ngôn...” Thiếu khanh do dự nói.

“Đi!” Trầm Hi Đoạt gầm lên một tiếng, dẫn những người còn lại xoay người đi khỏi.

Còn cuối con đường, ống tay áo của Cẩn Tuyên đã rách toạc bờm. Đã nhiều năm rồi hăn không chột vật như vậy, sắc mặt hăn cau có nhưng sát khí càng ngày càng đậm.

Còn bên kia, cánh tay Cẩn Tiên run rẩy kịch liệt, gần như không thể cầm nổi Phong Vũ kiếm. Mái tóc dài của Cơ Tuyết buông xõa, mồ hôi chảy đầm đìa, miệng thở hổn hển.

Câu hỏi liên quan tới Ngũ Đại Tổng Quản, đại tổng quản và tổng quản chương hướng ai có võ công mạnh hơn, xem ra giờ phút này đã có kết luận.

“Chín thành Hư Hoài công, người đã không kém hơn sư phụ năm xưa bao nhiêu.” Cẩn Tiên trầm giọng nói.

“Ta có thể dùng tới mười thành.” Cẩn Tuyên chỉ vào Cẩn Tiên: “Nhưng người sẽ chết.”

“Vậy thì chết thôi.” Cẩn Tiên cố gắng chế ngự cánh tay đang run rẩy.

“Chết cái rắm.” Cơ Tuyết đột nhiên lui lại, kéo cổ áo Cẩn Tiên chạy ngược lại đằng sau. Cẩn Tuyên giơ một ngón tay.

Có thể coi là tuyệt thế.

Nhưng cuối cùng vẫn rơi vào khoảng không.

Cần Tuyên nhìn Cần Tiên đầy ấn ý, sau đó xoay người đi khỏi.

“Vì sao?” Cần Tiên hạ giọng hỏi.

Cơ Tuyết thở phào nhẹ nhõm. “Tiếp theo đành giao cho Tiêu Sắt thôi, sư huynh của người mạnh tới không phải là người rồi.”

Cửa cung.

Cửa cung!

Cần Ngôn đã điên cuồng tháo chạy, đã rất nhiều năm rồi hắn không chạy như vậy, chỉ có lúc còn niên thiếu, hắn cũng chạy như điên như dại như vậy vì mạng sống.

Hôm nay, chuyện xưa tái hiện.

Cảm giác sợ hãi đó, khát vọng được sống đó lại xâm chiếm cõi lòng của hắn.

“Sắp tới rồi, sắp tới rồi!” Cần Ngôn gào thét trong lòng.

Cho tới khi hai thanh kiếm ngăn trước mặt hắn.

Cần Ngôn không hề do dự, xuất chiêu đánh ra, tay không nắm chặt lấy hai thanh kiếm nhanh chóng vặn ngược. Hai sát thủ mang kiếm bị hắn xoay ngã!

Cần Ngôn lại xuất chiêu, đánh nát ngực bọn họ.

Tổng quản Cần Ngôn cũng là cao thủ, còn lúc này dưới tâm trạng sợ hãi và ác độc, hắn lại đột phá bình cảnh nhiều năm, bước vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!

Trên con đường phía tây, mười hai bóng người màu trắng cầm kiếm bước ra. Bên con đường phía tây, Long Tà nấp trong bóng tối huyết sáo, tám tên sát thủ nhanh chóng lao tới. Đám sát thủ còn lại nấp trong bóng tối, thấy hai sát thủ đi đầu bị đánh chết, không những không sợ hãi mà còn khơi dậy sát tâm, tất cả rút kiếm lao lên.

Bọn họ đã không chiếm được.

Vậy thì giết!

Để cho không ai chiếm được!

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt xuất hiện ở phía xa.

Lôi Vô Kiệt nổi giận mắng: “Chậm mất một bước rồi.”

“Không chậm.” Tiêu Sắt lắc đầu: “Bọn họ có thể cản Cẩn Ngôn nhưng những sát thủ kia muốn giết Cẩn Ngôn, chúng ta phải cản chúng lại. Đi!”

“Ở lại!” Bả vai Tiêu Sắt bỗng bị người ta nắm lấy, hắn quay đầu, thấy Cẩn Tuyên đang mỉm cười, đột nhiên kéo hắn về phía sau. Thân hình Tiêu Sắt bay thẳng ra sau, trường côn vung một cái đánh thẳng tới Cẩn Tuyên. Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt cũng rời vỏ.

Cẩn Tuyên không dám đấu trực diện với hắn, mũi chân giậm mạnh, lướt về phía sau.

Chỉ trong giây lát.

Tình hình bên kia lại đột nhiên thay đổi!

Mười hai đệ tử áo trắng, tám vị tử sĩ, lại thêm đám sát thủ đã nổi sát tâm, nhanh chóng ngăn cản Cẩn Ngôn.

Cẩn Ngôn cắn răng, dốc hết sức lực cuối cùng.

Không sống được nữa.

Nhưng ta không sống được, các người cũng phải chết!

Hắn xiết chặt hai nắm đấm, nhưng trước cửa cung chợt có một bóng người lao tới.

Hắn cầm một thanh kiếm lớn tới khác thường, tung người nhảy lên quát lớn: “Đi!”

Cần Ngôn không còn thời gian suy nghĩ xem vì sao người này lại đến, vì sao người này lại giúp hắn. Hắn chỉ dùng hết sức lực, tiếp tục chạy!

Kiểm khách hạ xuống sau lưng hắn, trường kiếm đảo qua, một kiếm đã ép lui tất cả mọi người.

“Là hắn!” Ở phía xa, Lôi Vô Kiệt kinh hãi hét lên.

“Hắn tới không có gì lạ, nhưng vì sao hắn lại để Cần Ngôn đi?” Tiêu Sát trầm giọng nói.

Cần Tuyên hừ lạnh một tiếng: “Thú vị.”

Kiểm khách thu kiếm lại, cắm kiếm xuống đất, ngẩng đầu lên, ánh mắt bề

nghe. Hắn dừng lại một chút rồi quát lớn.

“Kẻ qua kiếm này, giết!”

Nhất Nộ Bạt Kiếm, Nhan Chiến Thiên!

Chương 417: Quân vương trị vì thiên hạ

Đường lão thái gia bỏ mạng, bất hòa với Đường môn.

Ám Hà phản bội, quay sang gia nhập dưới trướng Xích Vương.

Tổng quản chương hương bất ngờ bỏ mạng, mất đi trợ thủ lớn nhất trong cung.

Tiếp đó lại mất đi mưu sĩ đặc lực, Bạch Vương Tiêu Sùng vừa thấy lại ánh sáng nhưng thời gian vừa qua lại dần dần bị người ta quên lãng. Hắn đã mất đi hy vọng kế vị, nhưng hắn lại là thế lực cuối cùng ra sân, thay đổi kết quả của cả trận chiến.

“Nhan Chiến Thiên.” Cẩn Tuyên cười lạnh một tiếng: “Đúng là quên mất hắn đấy.”

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt: “Nên làm gì bây giờ?”

Tiêu Sắt nhìn Cẩn Tuyên một cái, nhỏ giọng nói: “Về thôi.”

Cẩn Tuyên cười nói: “Không ngờ lần này không có người thắng.”

“Đại tổng quản có thấy hối hận vì xuất đầu lộ diện quá sớm không?” Tiêu Sắt hỏi. “Bây giờ người đã ra mặt cho Xích Vương, không thể ẩn giấu thân phận được nữa rồi.”

“Đành vậy thôi.” Cẩn Tuyên ngẩng đầu lên nhìn trời.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt quay người rời khỏi.

Tin tức ở nơi này nhanh chóng truyền ra ngoài, tuy đang là đêm tối nhưng các đại phủ trong Thiên Khải thành đều châm đèn thắp nến.

Ly Thiên trở lại thái sư phủ, cúi đầu nói: “Ta phụ lòng thái sư mất rồi.”

Đồng Chúc lắc đầu một cái: “Là ta làm sai, người đã cố gắng hết sức, còn lại đành xem ý trời thôi.”

“Hay là, trốn đi?” Ly Thiên do dự nói.

“Thật ra người hiểu lắm một chuyện.” Đồng Chúc nói đầy ẩn ý.

Vĩnh An Vương phủ.

Diệp Nhược Y đột vái vị khách đột nhiên tới thăm một cái: “Làm phiền công công.”

Công công kia gật đầu: “Ngài nhất định phải chuyển lời cho tiểu vương gia đấy.”

“Công công yên tâm.” Diệp Nhược Y trả lời.

Sau khi tiễn vị công công trong cung này đi không bao lâu, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt đã trở về. Lôi Vô Kiệt thở dài với Diệp Nhược Y đang đứng trước cửa: “Thất bại rồi.”

Diệp Nhược Y mỉm cười: “Ta biết.”

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Làm sao người biết?”

Diệp Nhược Y nhìn Tiêu Sắt, nghiêm nghị nói: “Vừa rồi Vương Lộ công công trong Nội Đình tư đã tới, truyền người vào cung. Bệ hạ muốn gặp người.”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ lắc đầu: “Lần này phụ hoàng lại ra một chiêu kỳ quái rồi.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ cũng đi ra, im lặng nhìn về phía cửa cung.

Thái An điện.

Minh Đức Đế khoanh tay đứng đó, dường như hắn đã gầy hơn so với trước đây, sắc mặt cũng càng tái nhợt. Hoa Cẩm đã dùng toàn lực chữa cho hắn, nhưng chỉ thấy Minh Đức Đế càng ngày càng suy yếu. Lan Nguyệt Hâu và Lê Trường Thanh cầm đao theo hầu hai bên, còn Cẩn Ngôn đang quỳ tại đó.

Đám người không ai nói gì, ngay cả những người của Nội Đình tư mà Minh Đức Đế gọi đến cũng không nói gì. Mọi người đang ở đây đều nhìn ra, hắn đang đợi người.

Người thứ nhất đi vào chính là Bạch Vương Tiêu Sùng mặc quần áo trắng.

Hắn có vẻ không hề kinh ngạc trước cảnh tượng trong điện, chào Minh Đức Đế một tiếng rồi đứng sang bên.

Một lúc lâu sau, Tiêu Sắt cũng đi vào, thi lễ với Minh Đức Đế rồi nhìn Tiêu Sùng một cái, đi tới bên cạnh hắn.

“Người đã biết từ trước rồi à?” Tiêu Sắt nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Sùng thở dài: “Ta cũng đột nhiên nhận được mệnh lệnh của phụ hoàng.”

Tiêu Sắt vừa đứng sang bên, Tiêu Vũ cũng đi vào, hắn cười một tiếng: “Ô, mọi người đến đông đủ thật.”

“Vũ Nhi, sang đứng cạnh Sở Hà đi.” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

“Biết rồi, phụ hoàng. Thế này là định tổ chức họp gia đình à?” Tiêu Vũ vừa cười vừa đi sang bên cạnh.

Minh Đức Đế ho nhẹ một tiếng, không để ý tới hắn, chỉ nói với Căn Ngôn:

“Đứng lên.”

Căn Ngôn đứng dậy, cúi đầu nói: “Bệ hạ.”

“Người không muốn tới thủ hoàng lăng, không bỏ được quyền lực cho nên dẫn Lang Gia quân vào kinh, đây đã là tội chết. Nhưng người còn định dùng danh sách mưu phản trong tay mình khơi mào tranh đấu giữa mấy đứa con trai của trẫm, tội này nên tính ra sao?”

“Lăng trì.” Căn Ngôn đổ mồ hôi đầy đầu.

“Đúng, lắng trì.” Minh Đức Đế lạnh lùng nói. “Nhưng nếu Lan Nguyệt Hầu đã nói với người, ta sẽ không giết người; vậy đương nhiên ta sẽ không giết người. Thậm chí người sẽ không phải vào Đại Lý tự.”

“Cảm tạ bệ hạ thánh ân!” Cẩn Ngôn quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

“Đứng lên đi, đưa danh sách của người cho ta.” Minh Đức Đế trầm giọng nói.

Ba vị vương gia thềm căng thẳng.

Cẩn Ngôn đứng dậy, cởi mãng bào trên người ra.

“Tên mạt này viết tên lên người mình hay sao?” Tiêu Vũ cười nói.

Tiếp đó Cẩn Ngôn tháo vạt áo bên hông rồi mặc mãng bào vào, cung kính nâng vạt áo kia lên đưa cho Lan Nguyệt Hầu. Lan Nguyệt Hầu nhận lấy vạt áo, đưa cho Minh Đức Đế.

“Ghi tên vào vạt áo?” Minh Đức Đế nhẹ giọng nói.

Cẩn Ngôn gật đầu: “Tội thần biết đây là vạt giữ mạng cuối cùng của mình, cho nên vẫn luôn giấu trên người, sợ bị người khác lén lút cướp mất.”

Minh Đức Đế nhìn vạt áo kia, tuy giấu tên phía sau nhưng có thể nhìn ra chữ viết màu đen. Hắn không lật lại, chỉ hỏi bọn Tiêu Sắt: “Con có muốn biết những cái tên trên này không?”

Tiêu Sùng lắc đầu: “Không muốn.”

Tiêu Sắt cũng lắc đầu: “Nếu trong tay con, đương nhiên là muốn. Nhưng bây giờ nó trong tay phụ hoàng, bí mật này vốn nên để một người biết thôi.”

Tiêu Vũ lại cười bất cần đời: “Phụ hoàng muốn đọc thì đọc đi.”

“Ta không cần xem cũng đoán được mấy cái tên trên này.” Minh Đức Đế

nhìn vạt áo nói: “Cái tên đầu tiên chắc là Đồng Chúc.”

Cần Ngôn và Lan Nguyệt Hầu thầm run rẩy, đặc biệt là Lan Nguyệt Hầu.

Tuy hăn vừa đánh một trận nảy lửa với quân gia thái sư phủ Ly Thiên, nhưng hăn chưa báo cáo chuyện này lại cho Minh Đức Đế.

Minh Đức Đế cầm vạt áo, đột nhiên xoay người chậm rãi đi về phái lò lửa.

“Hoàng huynh!” Lan Nguyệt Hầu kêu lên một tiếng.

Minh Đức Đế không cho Lan Nguyệt Hầu cơ hội. Hăn giơ vạt áo kia, ném nó vào trong lò lửa giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Đám người cứ

thế nhìn cái vạt áo mà chỉ cầm được là có thể ra lệnh cho nửa Bắc Ly bị đốt thành tro tàn.

“Thật ra phần lớn trong số bọn họ không định mưu phản, chẳng qua thấy trẫm không còn khỏe mạnh. Bắc Ly là của họ Tiêu, nhưng chưa chắc đã phải là trẫm. Trẫm Hi Đoạt muốn bắt những người có tên trên đó, nhưng nếu hăn bắt, e rằng triều đình cũng xong đời.” Minh Đức Đế xoay người nhìn ba hoàng tử thương yêu nhất. “Có điều sau chuyện này chắc không ai muốn đổi nhánh họ Tiêu nào khác tới kế vị hoàng đế nữa rồi.”

Ba hoàng tử cũng hiểu ý của Minh Đức Đế, cúi đầu nói: “Đa tạ phụ hoàng.”

“Thời gian của ta không còn nhiều, không giúp được các con nhiều nữa.

Các con nhất định phải tự giúp lấy mình.” Minh Đức Đế thở dài: “Quân vương trị vì thiên hạ, chú trọng cai trị lòng người.”

“Lòng người khó lường, cho dù lần này bọn họ cảm tạ ân đức của phụ hoàng, nhưng lần kế tiếp bọn họ lại có ý khác thì làm thế nào?” Tiêu Vũ

hỏi.

“Vậy thì giết, không lưu lại một ai.” Minh Đức Đế trầm giọng nói.

Chương 418: Kiểm Tiên tới thành

Vật áo kia đã bị đốt thành tro bụi, không ai có thể đọc những cái tên viết trên đó nữa. Minh Đức Đế thở dài: “Ra đi.”

Cần Tiên quần áo rách rưới đi từ ngoài cửa vào. Hóa ra ngoại trừ các vị hoàng tử, hãn cũng được Minh Đức Đế gọi đến.

“Cần Ngôn, nếu mặc người đi vào giang hồ, chắc chắn sẽ bị người ta lợi dụng đuổi giết. Nếu giao người cho Trầm Hi Đoạt, chắc người cũng sẽ trách trẫm. Trẫm giao người cho Cần Tiên. Cần Ngôn, Cần Tiên, các người có dị nghị gì không?” Minh Đức Đế hỏi.

Cần Tiên cúi đầu: “Thần không dám.”

Thái giám nội cung thường tự xưng là nô tài, Cần Tiên thân là Ngũ Đại Tổng Quản, lại thay mặt quản lý Hồng Lư tự, đương nhiên có tư cách xưng thần.

Cần Ngôn lau mồ hôi trên trán, dập đầu xuống đất, tiếng lạy vang khắp cung điện: “Thảo dân không dám.”

Tiêu Vũ hừ lạnh một tiếng: “Chẳng khác nào nô tài.”

“Lui ra đi.” Minh Đức Đế giơ ống tay áo: “Trẫm mệt rồi. Lan Nguyệt Hầu, người tìm cách khiến tất cả mọi người trong Thiên Khải thành đều biết chuyện danh sách đã bị tiêu hủy ngay trong ngày hôm nay.”

“Thần đệ hiểu.” Lan Nguyệt Hầu đáp.

Mọi người liên tục lui ra, Cần Tiên dẫn Cần Ngôn bước nhanh ra ngoài cửa cung, không nói với bất cứ ai một lời, cũng không hề dừng lại.

“Tổng quản chương hương cũng coi như một người thần kỳ trong triều đình, nghe nói năm xưa hãn du đăng giang hồ, dùng Phong Tuyết kiếm thành danh. Hãn rất lưu luyến giang hồ nhưng cuối cùng bị Trọc Thanh công công bắt về.” Bạch Vương Tiêu Sùng đi đằng sau, chậm rãi nói với Tiêu Sắt.

Tiêu Vũ cũng bước nhanh qua bên cạnh bọn họ, giọng nói đầy khinh thường: “Chẳng qua chỉ là kẻ không có can đảm mà thôi. Đã có năng lực có quyền lực lại chỉ muốn cứu một tên sư đệ không cùng tông.”

Tiêu Sắt liếc hãn một cái: “Cho nên chúng ta không phải người chung đường.”

Tiêu Vũ nhìn Tiêu Sắt một cái, lại nhìn Cẩn Tiên một cái, hừ lạnh nói: “VẬY vì sao các người lại thường đi chung đường.”

Tiêu Sắt khẽ cau mày: “Ta và Cẩn Tiên công công không phải người chung đường, nếu bàn về tâm trí kiên định, ta không bằng hãn.”

“VẬY hai người các người thì sao? Chẳng lẽ có chút ân đức thì thành người chung đường?” Tiêu Vũ cười một tiếng, không chờ bọn họ trả lời đã quay người rời khỏi.

Tiêu Sắt và Tiêu Sùng lén đưa mắt nhìn nhau, đều mỉm cười lúng túng.

Tiêu Sùng lắc đầu một cái: “Có lẽ tư tưởng giống nhau, nhưng đường đi lại quá khác biệt. Ta và lục đệ cũng không phải người chung đường.”

Tiêu Sắt nhún vai: “Đúng vậy, chúng ta đi theo hai con đường, chẳng qua tình cờ gặp nhau ở một điểm, đi chung với nhau một đoạn thôi. Tương lai rốt cuộc vẫn phải mỗi người một ngã. Nhị ca, những ngày tháng kế tiếp sẽ

càng lúc càng khó khăn.”

Tiêu Sùng nhíu mày một cái, sắc mặt đầy âu lo: “Thân thể của phụ

hoàng...”

“Trăm bệnh dễ chữa, tâm bệnh khó trừ.” Tiêu Sắt thở dài, cuối cùng quay đầu đi trước. Chỉ còn Bạch Vương chậm rãi bước đi, hần đi chậm là vì vừa đi vừa ngắm phong cảnh.

Hần của bây giờ, luôn quý trọng mỗi cảnh tượng được thấy.

Mấy ngày tiếp theo, Thiên Khải thành vẫn không yên ổn, xảy ra rất nhiều đại sự chấn động triều đình.

Ví dụ như Đại Lý tự tuyên bố nghịch tặc Cẩn Ngôn đã bị bắt, do phản kháng nên trực tiếp bị đánh chết. Đây là ý của Minh Đức Đế, mấy năm nay Đại Lý tự không có vụ án nào không giải quyết được, dẫu sao cũng không thể làm hỏng bằng hiệu của họ được.

Một tin khác càng khiến người ta khiếp sợ. Nguyên lão tam triều, rường cột của quốc gia, thái sư Đồng Chúc dâng tấu nói tuổi tác đã cao, xin cáo lão về quê. Minh Đức Đế gửi thư trả lời mong giữ lại, thế nhưng chỉ trong hai ngày Đồng Chúc dâng tấu ba lần xin bệ hạ ân chuẩn. Cuối cùng Minh

Đức Đế gật đầu đồng ý. Nghe nói ngày Đồng Chúc rời thành, ba trăm sĩ tử

leo lên tường thành đưa tiễn, nhìn xe ngựa càng đi khác xa, không ai không khóc lóc chua xót. Còn hôm đó, Minh Đức Đế một mình ngồi trong Thái An điện, nghe tiếng chuông gõ ngoài điện, lặng lẽ đổ lệ.

Rất ít người nhớ được, khi hần còn là hoàng tử, Đồng Chúc là thầy của hần. Năm xưa hần và Lang Gia Vương cùng học trong học đường của Đồng Chúc. Có bao nhiêu hoàng tử thân phận hiển hách, nhưng Đồng Chúc chỉ chiếu cố cho hần và Lang Gia Vương.

Lúc đó, đây chỉ là chuyện nhỏ không ai để ý tới.

Ví dụ như trong Hồng Lữ tự đột nhiên có thêm một vị tăng nhân quy y, hẳn do tổng quản chưởng hương Cần Tiên tự mình cạo tóc, cũng do Cần Tiên đích thân ban cho một pháp danh.

Phổ Thiện.

Ví dụ như trong căn nhà cũ ở hậu viện của Xích Vương phủ mà bình thường không ai hỏi thăm tới, rốt cuộc thầy thuốc với làn da tái nhợt cũng ra khỏi cửa, nhìn ánh sáng mặt trời chói chang, ánh mắt hơi híp lại.

Trong Thu Lữ.

Thầy thuốc trẻ tuổi thiên tài gục đầu xuống bàn ngủ, bên cạnh là những tờ

giấy viết đầy chữ nhưng đều bị xếp sang bên để vứt bỏ. Mộc Xuân Phong đẩy cửa đi vào, cầm giấy trên bàn, mở ra xem nhưng lại lắc đầu, hạ giọng nói: “Trong Thu Lữ của ta có dược liệu quý hiếm trong thiên hạ nhưng vẫn không xứng với thứ thuốc mà sư phụ muốn ư?”

Hoa Cẩm bị giọng nói của Mộc Xuân Phong đánh thức, cô dụi mắt một cái:

“Do ta vô dụng, xem ra tấm bảng Dược Vương cốt sắp bị ta làm vỡ mất rồi.”

“Sao lại như vậy?” Mộc Xuân Phong cau mày nói: “Rõ ràng hoàng đế không mắc bệnh nặng cơ mà!”

“Có người đang hạ độc.” Hoa Cẩm thở dài: “Tuy trong hoàng cung phòng bị sâm nghiêm, không hạ được loại kịch độc thấy máu là chết nhưng hạ

độc từ từ mài mòn tinh lực của hoàng đế lại không có sơ hở nào. Hơn nữa bây giờ thân thể Minh Đức Đế đang hư nhược, có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Ta đã cứu hoàng đế mười một lần, nhưng lần này...”

“Cần phải giết kẻ hạ độc.” Mộc Xuân Phong cau mày nói.

“Ta nhất định phải chế được thuốc lần này!” Hoa Cầm không để ý tới lời của Mộc Xuân Phong nữa, lấy bút nhanh chóng viết lên giấy.

Vĩnh An Vương phủ.

Lôi Vô Kiệt thở dài nặng nề: “Tiêu Sắt, lại một việc lớn đã qua. Tiếp theo chúng ta có thể yên tĩnh một thời gian chứ?”

Diệp Nhược Y cười một tiếng: “Chắc vậy, lần này các nhà đều không đắc thủ, đều bị tổn thương nguyên khí, nên nghỉ ngơi một chút.”

Tiêu Sắt lại ngồi ở cửa, nhìn lên trời, âm u nói: “Mưa gió tại Thiên Khải này, đâu có lúc nào thật sự dừng lại.”

Bên ngoài Thiên Khải thành.

Một bộ áo xám cuối cùng cũng tới.

Hắn từ tòa thành ở biên cảnh phía tây đi bộ tới, dọc đường ngắm núi ngắm sông ngắm thiên hạ nhưng không hề trễ nải thời gian, dùng tốc độ khó mà tin nổi tới dưới tòa thành này.

Huống chi trạng thái của hắn thân nhiên đến vậy, căn bản không như đang đi đường mà như đang tản bộ, vô tình tới Thiên Khải thành này.

Dáng vẻ của hắn rất không bắt mắt, mặc áo bào màu xám, sắc mặt bình tĩnh, ngoại trừ thanh kiếm bên hông đúng là rất dài.

Hắn đi tới dưới Thiên Khải thành, ngẩng đầu lên.

Trên tấm biển chỉ viết hai chữ - Thiên Khải.

Đây là một tòa thành hắn rất quen thuộc. Hắn từng sống ở đây một thời gian rất dài. Thậm chí lúc đó hắn cho rằng mình sẽ sống ở đây cả đời.

Hắn thở dài.

Trường kiếm rời vỏ.

Đây là lần đầu tiên thế nhân được biết thanh kiếm này rời vỏ.

Danh kiếm Cửu Ca, bội kiếm của Cô Kiếm Tiên.

Hắn tung người nhảy lên.

Trường kiếm chém ra.

Tấm biển viết hai chữ ‘Thiên Khải’ lập tức bị chém thành hai nửa!

Chương 419: Hối kiếm Thiên Khải

Tấm biển Thiên Khải thành đã rơi xuống tổng cộng ba lần.

Lần đầu tiên là khi hoàng đế khai quốc của Bắc Ly, Tiêu Nghị phá cửa thành, kiếm khí quá hùng hồn, một kiếm đánh rơi tấm biển tên thành. Còn lần thứ hai là sáu mươi năm trước, Bạch Vũ Kiếm Tiên cứu đệ tử của mình, cầm kiếm chém xuống, dùng hành động này cảnh cáo những người trong Thiên Khải thành. Lần thứ ba, là Cô Kiếm Tiên đột nhiên tới thành.

Vậy vì sao Cô Kiếm Tiên lại tới?

“Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, sư phụ là Tuyết U Tuyền, Tuyết U

Tuyền từng là Ảnh Mật hộ vệ của hoàng tộc họ Tiêu, mười sáu năm trước đã tử thương trong trận chiến với Ma giáo. Bây giờ Tuyết U Tuyền còn hai đệ tử trên cõi đời này.” Tiêu Sắt giơ ấm thuốc, rót thuốc cho Tư Không Thiên Lạc đang nằm trên giường: “Chuyện của Tuyết U Tuyền rất ít người biết, chỉ có hoàng tộc chúng ta mới hiểu.”

“Trừ Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, một người khác là ai?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chúng ta đã từng gặp, là mẹ đẻ của Tiêu Vũ, Tuyên Phi nương nương trong cung.” Tiêu Sắt buông bát thuốc trên bàn xuống: “Để nguội chút

đã.”

Sau đó hắn đứng dậy tiếp tục nói: “Năm xưa Lạc Thanh Dương là đệ tử xuất sắc nhất của Tuyết U Tuyền, sau này còn làm Ảnh Vệ hầu cận bên cạnh tiên đế, đã cứu tiên đế rất nhiều lần. Tiên đế nhớ công đức của hắn, trước khi chết đã cho hắn một tòa thành. Lạc Thanh Dương chọn Mộ Lương thành ở Tây Hoang, nghe nói là để luyện Thê Lương kiếm của hắn.”

“Thê Lương kiếm?” Lôi Vô Kiệt khẽ cau mày.

“Đúng vậy, thê lương lạnh lẽo. Sinh không cha không mẹ, đồng môn đều chết hết, người mình thích đã gả hai lần nhưng đều không liên quan gì tới mình. Người nói xem người như vậy có thê lương hay không?” Tiêu Sắt hỏi ngược lại.

“Vậy lần này hắn tới...” Lôi Vô Kiệt nói.

“Điện hạ.” Lão giải quyết đột nhiên đi vào.

“Sao vậy?” Tiêu Sắt nhướn mày.

“Cô Kiếm Tiên mang theo tấm biển trước cửa thành đến bên ngoài cung.”

Lão quản gia chậm rãi nói.

Mọi người trong phòng đều giật mình.

Tiêu Sắt hỏi: “Có nói gì không?”

“Đã nói bốn chữ, hỏi kiếm Thiên Khải.” Lão quản gia chậm rãi nói.

“Hỏi kiếm Thiên Khải?” Tiêu Sùng gõ nhẹ lên thanh kiếm bên hông.
“Cô Kiếm Tiên đột nhiên chạy tới hoàng thành mà chỉ nó có bốn chữ?”

“Bốn chữ này là đủ rồi.” Cô Kiếm Tiên vào thành, ngay cả Nhan Chiến Thiên cũng khó kìm nổi cơn kích động trong lòng. Hắn cười lạnh nói: “Lão thất phu này trốn trong thành không chịu ra, chỉ chờ ngày đệ nhất thiên hạ.”

Bây giờ cuối cùng đã được như ý nguyện, chẳng lẽ không ra ngoài điều võ giương oai.”

“Lạc Thanh Dương là người mạnh nhất trong số các Kiếm Tiên ư?” Tiêu Sùng hỏi.

“Trong số Ngũ Đại Kiếm Tiên ngày trước, Đạo Kiếm Tiên thiên tư trác tuyệt, đạo kiếm song tu. Chỉ riêng lần giao chiến với Âm Hà, hắn một mình một kiếm đánh lui cả Tô Xương Hà, Tô Mộ Vũ, Tạ Thất Dao, lại giết chết Đường môn tam lão. Thực lực như vậy, Lý Hàn Y không làm được, ta không làm được, Tạ Tuyên không làm được. Lạc Thanh Dương mà ta từng gặp cũng không làm được. Nếu tính theo lúc đó, Triệu Ngọc Chân hẳn là mạnh nhất. Nhưng bây giờ Lạc Thanh Dương đã ra khỏi thành, hắn từng nói không luyện kiếm thành công thì không ra khỏi thành, chắc chỉ mạnh hơn Triệu Ngọc Chân ngày trước chứ không yếu hơn.”

“Nhưng hắn đi tới ngoài cung, lại xuất kiếm chém đôi tấm biển Thiên Khải thành, ta thật sự không nghĩ ra mục đích thật sự của hắn, cảm thấy hắn hình như đang...” Tiêu Sùng suy nghĩ một chút: “Đòi người?”

“Chiêu kiếm này là lời khiêu khích đối với tất cả kiếm khách trong Thiên Khải thành, cũng là lời khiêu khích đối với hoàng tộc họ Tiêu. Hỏi kiếm Thiên Khải. Ngay cả cả loại lười biếng như ta cũng không nhịn được muốn tới hỏi một câu.” Tạ Tuyên nằm trên sân thượng của Khâm Thiên giám, một tay cầm sách, một tay gõ kiếm.

“Thiên Hạ Ngũ Đại Kiếm Tiên, hôm nay có ba vị ở Thiên Khải thành. Sư

phụ, người có định tới gặp Cô Kiếm Tiên không?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Người muốn ta đi?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

“Tỷ thí giữa hai Kiếm Tiên, đương nhiên là muốn xem rồi.” Lý Phàm Tùng gãi đầu một cái.

Tạ Tuyên cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta không đánh nổi tên Lạc Thanh Dương đó. Năm xưa kiếm của tên đó đã rất lợi hại rồi, bây giờ chắc chỉ cách Thần Du Huyền Cảnh có nửa bước thôi, lúc nào cũng có thể phá cảnh.

Chắc Nhan Chiến Thiên sẽ đi, yên tâm, chắc chắn người sẽ được xem tỷ thí giữa Kiếm Tiên.”

Trong hoàng cung.

Lê Trường Thanh gấp tới mức đi vòng quanh tấm cung. Bên trong, từ sau lần triệu kiến các hoàng tử Minh Đức Đế đã mê man bất tỉnh, hẳn cũng không dám vào thông báo chuyện vừa xảy ra, mặt mày ủ dột ở đó, không biết nên làm thế nào. Một lúc lâu sau, Lan Nguyệt Hầu mà hẳn muốn tìm mới chạy tới. Lê Trường Thanh trực tiếp hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Người là thống lĩnh cấm quân, người nói xem nếu tháo tấm biển tên Thiên Khải thành xuống thì phải làm gì?”

Lê Trường Thanh vội vàng la lên: “Đương nhiên là chém đầu, một đao giết chết!”

“Vậy người còn do dự cái gì?” Lan Nguyệt Hầu hỏi ngược lại.

“Xì.” Lê Trường Thanh bất chấp lễ nghi, nhổ thẳng một ngụm đàm xuống đất: “Người chưa từng thấy Lạc Thanh Dương? Người có biết Lạc Thanh Dương không ? Ta quen biết hẳn đã mười năm rồi, hẳn là người thế nào?

Không, hắc không phải người, hắc là tên quái vật! Ta đã lệnh cho cấm quân và Hồ Bí lang vây vài chục vòng quanh hắc, chặt như nêm cối rồi.

Nhưng có lợi ích gì? Hắc mà muốn đi, ta ngăn được à? Hắc mà muốn vào cửa cung, ta ngăn được chắc?”

“Nếu một người một kiếm là giết chết được quân vương của Bắc Ly, như vậy thiên hạ này đã rồi loạn từ lâu rồi.” Lan Nguyệt Hầu nói.

“Xì, trước kia không giết được là vì có Tuyết U Tuyền, tiên đế bị hành thích nhiều lần như vậy đều có người cản lại. Ai ngăn cản? Lạc Thanh Dương ngăn cản! Nhưng bây giờ là Lạc Thanh Dương tới giết hoàng đế, ai đến ngăn?” Lê Trường Thanh vội vàng la lên.

“Lê thống lĩnh nói vậy là coi thường lão đạo ư?” Một giọng nói bông đùa đột nhiên vang lên.

Lê Trường Thanh vội vàng khom người hành lễ: “Quốc sư, ngài tới rồi.

Ngài tới ta cũng an tâm.”

“Đúng là chẳng có tiền đồ, một tên Lạc Thanh Dương thôi đã khiến người gấp đến vậy rồi.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

“Năm xưa Lạc Thanh Dương đã mạnh đến đáng sợ, bây giờ hắc còn đứng đầu trên Quan Tuyệt bảng nữa. Ta sợ hắc chẳng lẽ không bình thường?”

Lê Trường Thanh lau mồ hôi.

“Yên tâm đi, nếu Lạc Thanh Dương thật sự tới để giết người, vậy cần gì chém biến tên thành, cần gì đứng ngoài nói hỏi kiếm Thiên Khải? Cho dù lui một vạn bước, hắc thật sự tới để giết hoàng huynh, nhưng thế thì đã sao? Hoàng tộc họ Tiêu hôm nay không có Tuyết U Tuyền nhưng trong Thiên Khải thành hiện giờ đang có hai vị Kiếm Tiên, một vị đại gia trưởng Âm Hà, vô số thiếu niên anh hùng, còn cả đại tổng quản nữa

bước Thần Du. Người nghĩ bọn họ sẽ coi Lạc Thanh Dương như người mình chắc?”

“Hỏi kiếm Thiên Khải, hàm nghĩa trong lời này thật không đơn giản. Lần này Lạc Thanh Dương tới, một mục đích trong đó chính là để hỏi kiếm.

Hắn là người đứng đầu Quan Tuyệt bảng, nhưng chưa từng đánh, ai biết có phải người đứng đầu thật không? Người trong giang hồ muốn biết, kiếm khách trong thiên hạ cũng muốn biết, chính hắn cũng muốn biết. Hắn làm vậy là đưa chiến thư, đưa cho kiếm khách trong thiên hạ. Hắn đứng ngoài cửa là muốn chờ khiêu chiến, chờ bọn họ tới khiêu chiến hắn.”

“Vậy những mục đích khác thì sao?” Lê Trường Thanh ngậy ra hỏi.

Quốc sư Tề Thiên Trần và Lan Nguyệt Hân nhìn nhau, cùng mỉm cười, không trả lời.

Chương 420: Kiếm khách trong thiên hạ

Xích Vương phủ.

Tin tức Cô Kiếm Tiên vào thành đã lan khắp Thiên Khải thành, đương nhiên cũng truyền tới nơi này. Nhưng Tiêu Vũ không vui vẻ như trong tưởng tượng, hắn xoay chén rượu trên tay, sắc mặt cau có.

“Ta viết thư xin nghĩa phụ tới, nghĩa phụ tới thật nhưng lại không nói với ta là tới như vậy.” Tiêu Vũ âm u nói.

“Người bảo hắn âm thầm tới đây, thay người giết những kẻ cản trở, nhưng không ngờ hắn vừa tới Thiên Khải thành đã công bố với toàn thiên hạ, còn khiêu khích tất cả kiếm khách trong thiên hạ như vậy.” Tô Xương Hà cau mày suy nghĩ: “Vì sao hắn lại làm như vậy?”

“Còn vì cái gì nữa.” Tiêu Vũ cười lạnh một tiếng: “Tiên sinh, người thấy thế cục hiện nay ra sao?”

“Ta cảm thấy tuy hơi chênh lệch so với trong tưởng tượng nhưng vẫn coi là có lợi.” đại gia trường chậm rãi nói: “Ít nhất xét theo tình hình hiện tại Cô Kiếm Tiên vẫn đứng bên chúng ta. Hẳn chém tằm biển Thiên Khải xuống là cố ý khiêu khích hoàng tộc họ Tiêu. Hẳn buông lời hỏi kiếm Thiên Khải là cố tình khiêu khích kiếm khách trong thiên hạ. Họ Tiêu muốn vẫn hồi thể diện, kiếm khách cũng chẳng nén nổi lòng háo thắng. Như vậy trong Thiên Khải thành có ít nhất ba người tới hỏi kiếm hẳn.”

“Là ba người nào?” Tiêu Vũ hỏi.

“Người thứ nhất, Nộ Kiếm Tiên, Nhan Chiến Thiên. Hẳn là người mê kiếm, cũng là người giang hồ chân chính. Hẳn sẽ không bỏ qua trận đánh với Cô Kiếm Tiên. Người thứ hai là Lô gia bảo Lô Vô Kiệt, hẳn là truyền nhân của Tâm kiếm, trùng chủ đương thời của Kiếm Tâm trùng, còn là đệ

tử của hai vị Kiếm Tiên chắc chắn hẳn cũng sẽ tới hỏi kiếm. Người thứ ba, là Tiêu Sắt.”

“Tiêu Sắt?” Tiêu Vũ kinh ngạc: “Nhưng hẳn đâu có dùng kiếm.”

“Cô Kiếm Tiên là do chúng ta mời tới để giết Tiêu Sắt. Tiêu Sắt không có kiếm, Cô Kiếm Tiên có thể hỏi kiếm hẳn.” Tô Xương Hà cười lạnh: “Ta dám cược, chắc chắn sẽ hỏi kiếm như vậy.”

Bên ngoài hoàng cung Thiên Khải thành.

Dưới lán một quán trà.

Người đàn ông trung niên mặc áo xám ngồi ngay ngắn tại đó, từ từ uống trà.

Tiểu nhị của quán trà đã đi khỏi, chỉ còn lại một mình hẳn ở đó nấu nước đun trà, uống trà. Phạm vi mười trượng xung quanh không một bóng người, các hàng quán đều đóng cửa né tránh, chỉ còn từng tầng cấm quân bao vây nơi này chặt như nêm cối. Nhưng không ai dám tiến lên trước.

Chỉ có một nho sĩ trung niên đi xuyên qua vòng vây này, đương nhiên cấm quân cũng định cản hẳn lại, nhưng vừa giơ đao lên, đao đã đứt thành hai nửa.

“Ta không có ác ý, mời nhường đường.” Nho sĩ trung niên lạnh nhạt nói, sau đó đi xuyên qua vòng vây của bọn họ, tới bên cạnh người đàn ông áo xám, ngồi xuống.

“Thanh Dương huynh.” Nho sĩ trung niên cúi đầu nói.

“Tạ tiên sinh.” Người áo xám có vẻ không ngạc nhiên, tiếp đó cũng rút cho nho sĩ trung niên một chén trà.

Cô Kiếm Tiên, Lạc Thanh Dương.

Nho Kiếm Tiên, Tạ Tuyên.

Hai vị Kiếm Tiên tuyệt thế ngồi sóng vai ngoài cửa cung Thiên Khải.

“Thê Lương kiếm của ngươi, luyện thành rồi?” Tạ Tuyên chậm rãi hỏi.

“Có một chút thành tựu.” Lạc Thanh Dương đáp.

“Chẳng trách, trước đây luôn là thiên hạ hỏi kiếm ngươi. Lần này ngươi đã có thành tựu, có hỏi kiếm khắp thiên hạ cũng không phải không thể.”
Tạ

Tuyên mỉm cười: “Chỉ có điều, ngươi nghĩ ai xứng để ngươi hỏi kiếm?”

“Người vốn muốn hỏi nhất đã chết.” Lạc Thanh Dương lạnh nhạt nói.

Tạ Tuyên gật đầu một cái: “Đạo Kiếm Tiên Triệu Ngọc Chân.”

“Nhưng ngươi còn sống.” Lạc Thanh Dương lại nói.

Tạ Tuyên xua tay lia lịa: “Ta không được, ta không được. Tuy ta cầm kiếm trên tay nhưng ta là người đọc sách. Người xem sách của ta, à nhầm, kiếm của ta này, tên là Vạn Quyển Thư đấy.”

“Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường. Ta rất kính nể Tà tiên sinh.”
Lạc Thanh Dương nói.

Tà Tuyên mỉm cười: “Không cần nói lời khách sáo. Lần này Thanh Dương huynh tới chỉ vì một lần hỏi kiếm?”

“Hỏi kiếm là một tâm nguyện, ta sẽ chờ ở đây bảy ngày, chờ kiếm khách trong thiên hạ tới nơi này hỏi kiếm của ta. Bảy ngày sau, ta muốn giết một người, mang một người đi.” Lạc Thanh Dương lạnh nhạt nói.

“Bách Lý Đông Quân mà người muốn chờ sẽ không tới.” Tà Tuyên thu hồi nụ cười. “Người người muốn mang đi rất khó mang đi. Còn người người muốn giết, người muốn giết ai?”

Lông mày của Lạc Thanh Dương khẽ nhíu lại, Cửu Ca kiếm trong tay chợt rời vỏ. Hắn vung tay lên, thanh kiếm rất dài kia đã bay ra, mạnh mẽ vạch thành một kẽ hở giữa vòng vây muôn trùng của cấm quân. Trường kiếm xuyên qua nửa Thiên Khải thành rồi bay vòng về, cắm thẳng vào vỏ kiếm.

Thần sắc Tà Tuyên nghiêm nghị, suy tư nói: “Hay cho một thanh Cửu Ca kiếm.”

Chỉ trong thời gian một hơi thở, tấm biển Vĩnh An Vương phủ đã rơi xuống, trên biển là vết kiếm rõ ràng rành.

Tiêu Sắt đứng ở cửa thở dài âm u: “Hóa ra là tới vì ta.”

Lôi Vô Kiệt lại ngồi xổm xuống giơ tay vuốt ve vết kiếm trên đó: “So với vết kiếm mang kiếm ý của Bạch Vũ Kiếm Tiên, cái này chỉ mạnh hơn chứ

chẳng kém hơn.”

“Xem ra vị Kiếm Tiên mạnh nhất trong một trăm năm qua tới là để lấy mạng của chúng ta.” Tiêu Sắt miễn cưỡng nói.

Đương nhiên không chỉ người của Vĩnh An Vương phủ chú ý tới thanh kiếm đột nhiên rời vỏ này.

Thanh kiếm kia lướt qua hai người.

Thiếu niên kia có vẻ muốn giơ tay ngăn thanh kiếm đó lại, nhưng bị người đàn ông áo đen cầm dù bên cạnh ngăn cản.

Chấp Tán Quý - Tô Mộ Vũ, thành chủ Vô Song thành - Vô Song, cuối cùng cũng bước chân vào tòa thành này.

Lạc Thanh Dương hỏi kiếm là hỏi Thiên Khải chứ không phải thiên hạ.

Nhưng bây giờ, hầu hết các kiếm khách nổi danh thiên hạ đều đã bước chân vào Thiên Khải thành.

Vô Song thở dài nói: “Một kiếm vừa rồi thật là tuyệt thế.”

“Ta từng giao thủ với hai vị Kiếm Tiên Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên và Đạo Kiếm Tiên. Kiếm khí của người này hơn hẳn bọn họ.” Tô Mộ Vũ giơ tay cảm nhận luồng kiếm ý vừa lóe lên: “Kiếm khách này...”

“Ta đoán người này chính là Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương luôn bề quan trọng thành không hề ra ngoài. Luồng kiếm khí vừa rồi tuy tuyệt thế

nhưng mang đầy ý thê lương. Hẳn cũng tới Thiên Khải thành à?” Vô Song hỏi.

“Khi ta rời Thiên Khải thành, chưa từng nghe nói Lạc Thanh Dương sẽ đến.” Tô Mộ Vũ đáp.

Trong lúc hai người trò chuyện, thanh kiếm kia đang bay trở về.

Tô Mộ Vũ nhú mày: “Đi theo.”

Trong quán trà, Tạ Tuyên uống một hơi cạn sạch trà trong chén, sau đó thở

dài: “Thanh Dương huynh. Tạ Tuyên xin cáo từ trước.”

“Đi vội thế?” Lạc Thanh Dương cúi đầu nhìn Cửu Ca kiếm vừa vào vỏ.

“Ta muốn ngồi một lúc nữa nhưng sợ là có người không đợi kịp nữa rồi.

Ta cũng sợ hãn tướng lắm ta tới cướp đối thủ. Tính khí của hãn không được tốt, võ công lại quá cao, ta phải tránh mặt một chút.” Tạ Tuyên mỉm cười đứng dậy, ngẩng đầu lên. Nhan Chiến Thiên đang cầm Phá Quân kiếm đứng ở đó.

“Chiến Thiên huynh, đã lâu không gặp.” Lạc Thanh Dương rót một chén trà, đặt ở bên cạnh: “Uống một chén trà trước đã.”

‘Ầm’ một tiếng, vừa dứt lời chén trà đã vỡ tan dưới đất.

Tạ Tuyên cười khổ né tránh: “Ta nói không sai mà.”

Nhan Chiến Thiên nhìn Lạc Thanh Dương, trầm giọng nói: “Kiếm của ta tới rồi, người hỏi đi.”

Chương 421: Quyết chiến của Kiếm Tiên

Từ khi Bách Hiếu đường đưa ra Bách Binh bảng, liệt kê năm vị Kiếm Tiên trong thiên hạ cho đến bây giờ, chưa ai chứng kiến giao chiến giữa bọn họ.

Khi còn trẻ Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân đã từng ước định một kiếm.

Khi còn trẻ Tạ Tuyên đã từng thử một kiếm với Lý Hàn Y.

Khi còn trẻ Lạc Thanh Dương từng giao chiến với Nhan Chiến Thiên ba lần.

Nhưng khi đó bọn họ chỉ là những thiếu niên vừa bước chân vào giang hồ, chưa nổi danh thiên hạ, những trận chiến khi đó không được người đời hỏi tới, sau này đều là truyền thuyết mà người ta nhắc lại trong các quán trà.

Mà hôm nay, hai vị Kiếm Tiên đứng trên đỉnh cao của giang hồ định tỷ thí ngay ngoài cửa cung của Thiên Khải thành?

Sao lại không khiến người ta say mê?

Tin tức nhanh chóng được những kiếm khách ẩn nấp xung quanh truyền ra. Những căn nhà vốn đầy những cấm quân nấu mình, nhanh chóng có thêm nhiều khách xem. Mà cấm quân cũng hiểu ý, cho phép bọn họ vào.

Đương nhiên, bọn họ không cho phép cũng vô ích, bởi vì người tới là....

Hoàng đệ cao quý, giám quốc Kim Y Lan Nguyệt Hâu.

Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Diệp Nhược Y.

Thanh Châu Mộc gia, Mộc Xuân Phong.

Người khách của Khâm Thiên giám, Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên và đệ tử của hãn Lý Phàm Tùng.

Bạch Vương phủ Tiêu Sùng và thị đồng của hãn.

Xích Vương phủ Tiêu Vũ và người hầu Long Tà, người mặc áo đen thần bí.

Đương nhiên đại gia trường Âm Hà Tô Xương Hà cũng đi theo.

Tổng quản chương hương Cẩn Tiên đã lâu không lộ diện, cũng không thích hợp lộ diện trong trường hợp hiện tại, nhưng hãn cũng xuất hiện. Có lẽ trong lòng hãn vẫn xem mình là một kiếm khách, tâm trí vẫn hướng về

quyết chiến giữa các Kiếm Tiên.

Còn có những người trong giang hồ ẩn nấp tại Thiên Khải thành, không thật sự lộ diện. Tây Quyết kiếm - La Giai, Kiếm Sát môn - Trần Trạch, Cửu Kiếm sơn trang - Lạc Thiên... Hầu như toàn bộ cao thủ ở Thiên Khải thành sau khi nhận được tin đều chạy tới chỉ trong thời gian một nén nhang.

Vô Song và Tô Mộ Vũ giấu mình giữa những người này, có vẻ chẳng hề bắt mắt. Vô Song cười một tiếng: “Có phải Thiên Khải thành mà chúng ta muốn biết hay không, chỉ cần hiểu những người ở đây là đủ.”

Tô Mộ Vũ gật đầu một cái: “Nói vậy cũng không sai.”

Vô Song ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đám người Tiêu Sắt ngồi trên quán trà, hần cười một tiếng: “Thấy người quen rồi.”

“Ta tưởng người quen của ngươi là Bạch Vương Tiêu Sùng?” Tô Mộ Vũ cũng thấy Tiêu Sắt.

“Đều là người quen cả.” Vô Song nhún vai một cái.

“Người thấy kiếm của Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên rồi?” Tô Mộ Vũ hỏi.

“Ngày đó bên ngoài Tuyết Nguyệt thành, vị Nộ Kiếm Tiên này một kiếm từ tây tới, xuất kiếm chém đôi thương của sư huynh ta. Có điều võ công của sư huynh ta cũng không ra gì, có chém đôi của rất bình thường. Nhưng ta vẫn nhớ khí thế khi đó. Thiên hạ này hiếm có địch thủ.” Vô Song nói.

Tô Mộ Vũ gật đầu: “Nếu bàn về khí thế của kiếm, đúng là trong thiên hạ này ta chưa từng thấy ai mạnh hơn Nhan Chiến Thiên. Nhưng là một thanh kiếm, chỉ có khí thế thôi vẫn chưa đủ.”

“Kiếm của ngươi thì chẳng có khí thế gì cả.” Vô Song nhìn cây dù nói.

Tô Mộ Vũ không phản bác nói: “Thứ của ta là thuật giết người, không tính là kiếm thuật.”

Trên quán trà.

Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt âm vang không ngừng. Tiêu Sắt không nhìn được gõ bàn một cái nói: “Lôi Vô Kiệt, người có thể để nó yên tĩnh một chút không?”

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Có phải ta cố ý để nó làm thế đâu. Hai vị Kiếm Tiên giao chiến ở đó, thanh kiếm có kiếm tâm thuần khiết nhất này đang kích động mà.”

“Vậy bảo nó lúc nào tới phiên nó lên đánh hăng kích động.” Tiêu Sắt không nhìn được gõ một cái, thanh Tâm kiếm lập tức yên tĩnh lại.

“Người nói xem, chúng ta chạy tới đây chỉ tốn thời gian một nén nhang, ngồi đây uống trà hết một nén nhang nữa, sao hai người bọn họ còn chưa đánh, đang đợi mọi người đến đủ à?” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói.

“Người cho là Kiếm Tiên giao chiến cũng như đám người các người à?”

Ngẩng đầu chém một kiếm, ta né một cái, bay lên xoay người tránh được rồi lại ra một kiếm, sau đó người tránh, đánh lại một kiếm...” Tiêu Sắt đang nói thì bị Lôi Vô Kiệt ngắt lời: “Sau đó ta tung người nhảy lên giờ cao cự

kiếm. Khai mở một cánh cửa, chỉ thấy ngàn vạn Kiếm Tiên từ Thiên Môn rơi xuống, giờ kiếm lên trút thẳng xuống đầu!”

Diệp Nhược Y xì một tiếng: “Hai người các người có thể phối hợp đi diễn bình thư đấy.”

“Ài, ai bảo Thiên Khải thành này quá nhàm chán kia chứ. Người xem lúc trước khi ta xông xáo giang hồ, đầu tiên gặp được Nguyệt Cơ Minh Hầu trên Sát Thủ bảng, sau đó dính vào ân ân oán oán của thiếu chủ Ma giáo.

Tiếp đó lại đại chiến với Âm Hà, tới kết thúc trận chiến của Lôi môn và Đường môn. Sau đó ra biển thấy tiên nhân, đó là cao thủ Thần Du Huyền Cảnh chân chính, là đại nhân vật vung tay một cái là biển khơi dấy lên ngàn lớp sóng. Tới Thiên Khải thành thì sao? Ngày nào cũng gặp sát thủ che mặt, không đánh được thì bỏ chạy, lần sau uống thêm thuốc rồi lại tới.

Không thì lại gặp quân đội mấy trăm người, mấy ngàn người hay mấy vạn người, toàn chơi trò nhiều người, có thấy chán không? Có chán không?”

Giọng điệu Lôi Vô Kiệt đầy oán giận. “Hiến lăm mới thấy hai vị Kiếm Tiên giao chiến ở đây, chúng ta kích động cũng phải thôi.”

“Là người thôi, đừng tùy tiện thêm chữ ‘chúng’ vào.” Tiêu Sắt gõ bàn một cái.

Bàn bên cạnh bọn họ là Tạ Tuyên, Lý Phàm Tùng và Mộc Xuân Phong, nghe hai ngày cãi vã như vậy cũng không khỏi tức cười.

Lý Phàm Tùng cười một tiếng: “Lời này của Lôi huynh đệ nói thẳng từ đáy lòng, đúng là rất sáng khoái.”

Mộc Xuân Phong ngáp một cái: “Ta không hứng thú mấy với kiếm, tới Thiên Khải bái được thần y, ta cảm thấy thoải mái lắm rồi. Có điều quyết chiến giữa Kiếm Tiên, đúng là thú vị. Chỉ có điều... sao vẫn chưa đánh?”

Đám người đã trò chuyện một hồi lâu nhưng hai Kiếm Tiên bên dưới vẫn đứng đối diện nhau.

Nhan Chiến Thiên đặt tay lên chuôi kiếm, hơi cúi người, như lúc nào cũng có thể bộc phát.

Ngón tay Lạc Thanh Dương đụng nhẹ lên chuôi kiếm, gương mặt vẫn giữ

thần sắc lạnh nhạt.

“Nộ Kiếm thức chân chính của Nhan Chiến Thiên chỉ có ba thức. Nhất Nộ

Bạt Kiếm, Nhất Kiếm Nộ Trảm cùng với Nộ Kiếm Hồi.” Tạ Tuyên lạnh nhạt uống trà: “Tuy lúc gặp một số đối thủ không cần thiết hẳn sẽ không tùy tiện dùng Nộ Kiếm thức, tiện tay vung mấy kiếm là giết chết đối phương. Nhưng đối phương là Lạc Thanh Dương, cho nên chắc chắn hẳn chỉ dùng ba kiếm này. Nếu chỉ dùng được có ba kiếm, vậy đương nhiên phải dưỡng đủ khí thể mới được.”

“Dưỡng đủ khí thể?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Lôi Vô Kiệt và Lý Phàm Tùng nghe vậy khẽ gật đầu, Lý Hàn Y và Triệu Ngọc Chân cũng từng dạy bọn họ đạo lý tương tự

“Mỗi kiếm khách xứng danh Kiếm Tiên đều có kiếm thể của mình. Từ danh hiệu mà Cơ Nhược Phong đặt cho bọn họ là hiểu đại khái. Kiếm thể của ta là khí khái nho sinh, Lạc Thanh Dương là ý thể lương, còn Nhan Chiến Thiên là giận, Triệu Ngọc Chân là đạo, Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên Lý Hàn Y là ý của sơn thủy tự nhiên, đều là kiếm ý độc nhất của riêng mỗi người. Kiếm thể càng mạnh, kiếm cũng càng mạnh.” Tạ Tuyên dứt lời, lông mày nhíu lại: “Tới rồi.”

Mọi người trên lầu chỉ cảm thấy một cơn cuồng phong đột nhiên quét qua, chén trà trên bàn cũng lắc lư một chút.

Sau đó chỉ thấy ánh bạc lóe lên.

Nhan Chiến Thiên đã rút Phá Quân kiếm.

Nhất Nộ Bạt Kiếm!

Chương 422: Ba kiếm thẳng bại

Nhan Chiến Thiên đã rút kiếm của mình.

Nhưng ngón tay Lạc Thanh Dương vẫn chỉ đặt hờ lên chuôi kiếm, không rút kiếm ra khỏi vỏ mà chỉ hất nhẹ lên, chặn kiếm đầu tiên của Nhan Chiến Thiên lại.

“Sao vậy, Lạc Thanh Dương định không rút kiếm ra mà thắng Nhan Chiến Thiên?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi. “Thật quá kiêu ngạo.”

“Nhanh quá.” Tiêu Sắt khẽ cau mày.

Nhan Chiến Thiên quát lớn một cái, hất mạnh lên, cả Lạc Thanh Dương lẫn thanh kiếm dài bay ngược về phía sau.

Nhan Chiến Thiên giơ kiếm lên, khoảnh khắc đó giữa thiên hạ như có tiếng sấm nổ.

“Đây là bộ dạng của Nhan Chiến Thiên lúc nộ ý cao nhất, đã lâu rồi không thấy.” Ánh mắt Tạ Tuyên bừng sáng, lộ vẻ kích động hiềm thấy: “Xem kỹ, nộ ý này còn kinh khủng hơn sấm sét!”

“Xuất kiếm!” Nhan Chiến Thiên gầm lên một tiếng, vung Phá Quân kiếm, đột nhiên chém xuống.

Nộ Kiếm thức, thức thứ hai, Nhất Kiếm Nộ Trảm.

“Chiêu kiếm hay lắm.” Lạc Thanh Dương từ tốn nói một câu, tiếp đó chậm rãi giơ kiếm, lại chặn kiếm này lại.

Lần này, Cửu Ca kiếm vẫn không hề rời vỏ.

Phương viên mười trượng xung quanh một người một kiếm của Lạc Thanh Dương nổi lên khói bụi khắp nơi, toàn bộ mặt đất bị đào sâu ba thước.

Nhưng Lạc Thanh Dương vẫn thản nhiên đứng trong ô đất đó, thần sắc lạnh nhạt, xuất kiếm nhẹ nhàng thoải mái.

“Về.” Nhan Chiến Thiên cũng lạnh nhạt nói một chữ. Thanh Phá Quân kiếm đột nhiên về vỏ. Khi rời vỏ tiếng sấm kinh thiên, khi về vỏ sấm lại nổi lên!

Nếu đã là một kiếm cuối cùng, vậy đương nhiên nếu người không chết tức là ta mất mạng.

Lạc Thanh Dương khẽ thở dài một tiếng, búng ngón tay một cái, ánh bạc lại lóe lên, Cửu Ca kiếm rút cuộc cũng rời vỏ.

Nộ kiếm ý của Nhan Chiến Thiên dâng lên mãnh liệt, như một tấm lưới bao phủ bốn phương tám hướng quanh Lạc Thanh Dương. Còn kiếm của Lạc Thanh Dương lại lạnh nhạt nhẹ nhàng, như một mũi kim, xuất một kiếm đã xuyên thủng tấm lưới kia.

Ánh mặt trời đột nhiên chiếu vào.

Phá Quân kiếm vào vỏ.

Cửu Ca kiếm vào vỏ.

Có cấm quân dụi mắt một cái, hẳn đã quan sát rất cẩn thận, không bỏ sót một chi tiết nào. Nhưng hẳn lại như không thấy gì cả, hai người đã đánh xong.

Nhan Chiến Thiên và Lạc Thanh Dương đứng đối diện.

Đột nhiên mưa to như trút nước.

Lôi Vô Kiệt trên quán trà khẽ thở dài: “Đúng là một trận chiến đặc sắc.”

Diệp Nhược Y không hiểu kiếm, chỉ đắm chìm trong vẻ tuyệt mỹ của chiêu kiếm cuối cùng, cô chỉ nói: “Chiêu kiếm cuối cùng kia đẹp tới cực điểm, nhưng... người nào thắng?”

“Hỏi hay lắm, người nào thắng.” Tạ Tuyên bàn bên cạnh mỉm cười, giờ

chén trà trong tay lên uống một hơi cạn sạch: “Một mình đi ba ngàn dặm khiêu chiến, một kiếm ngang với trăm vạn hùng sư. Dùng thẳng thua bàn về kiếm này, thô tục!”

“Thô tục thì thô tục, đấu sao cũng phải có kết quả chứ?” Mộc Xuân Phong nói.

“Kết quả, đương nhiên sẽ có.” Tạ Tuyên gõ Vạn Quyển Thư trên bàn.

“Sau trận chiến lần này, khí thế của Thiên Khải Bạch Vương phủ đã không thể vẫn hồi.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

Nói xong câu này, những người trong lầu còn chưa rõ thắng bại trong trận tỷ thí lần này đều nhận được một đáp án tương đối xác thực. Chuyện xảy ra tiếp theo bên dưới lầu cũng xác minh lời nói của Tiêu Sắt.

Nhan Chiến Thiên xoay người đi khỏi, Lạc Thanh Dương cầm Cửu Ca kiếm vào trong đất.

Con đường hồi kiếm của hắn còn chưa kết thúc, hắn còn chờ kiếm khách tiếp theo.

Bạch Vương Tiêu Sùng đi xuống lầu, đưa khoác áo khoác lên người Nhan Chiến Thiên: “Đại sư phụ cực khổ rồi.”

Dưới áo khoác, cánh tay cầm Phá Quân kiếm của Nhan Chiến Thiên không ngừng run rẩy. Hắn trầm giọng nói: “Tài nghệ không bằng người, không giúp được Sùng Nhi rồi.”

Đại thế của Bạch Vương phủ đã mất, cơ hội duy nhất hiện giờ là Nhan Chiến Thiên thắng được Lạc Thanh Dương, như vậy vị trí đệ nhất thiên hạ

sẽ là của Nhan Chiến Thiên. Có người mạnh nhất thiên hạ trấn thủ Bạch Vương phủ, như vậy còn có cơ hội nhòm lên ngôi báu cửu ngũ. Nhưng sau ba kiếm, cho dù Nhan Chiến Thiên xuất ra chiêu kiếm mạnh tới mức trước nay chưa từng có, vẫn không thắng được Lạc Thanh Dương.

“Không sao. Đại sư phụ không sao là được.” Bạch Vương thở dài.

“Chiêu kiếm này, Lạc Thanh Dương sử dụng mấy thành công lực?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Tạ Tuyên khẽ cau mày: “Chín thành? Tám thành? Ta chỉ nhìn ra hãn còn chưa dùng hết toàn lực, nếu không Nhan Chiến Thiên không thể đi khỏi bình an vô sự như vậy. Thế nhưng rốt cuộc hãn dùng mấy thành công lực, ta không đánh nên không nhìn ra được.”

“Không thì, sư phụ, người tới đánh một trận đi?” Lý Phàm Tùng giật dây.

“Ta dùng hết hết toàn lực cùng lắm thì ngang với Nhan Chiến Thiên lúc vừa rồi. Không đánh nổi, không đánh nổi. Không thì con tới thử đi. dẫu sao con cũng còn trẻ tuổi, thua cũng không mất mặt.” Tạ Tuyên trả lời.

Lý Phàm Tùng mỉm cười lúng túng: “Con còn phải giấu kiếm của mình.”

“Hả?” Tạ Tuyên nhướn mày.

Lý Phàm Tùng đột nhiên nghiêm mặt nói: “Giết kẻ đáng giết.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên đứng dậy.

Diệp Nhược Y xoay người cả giận nói: “Điên à?”

Tiêu Sắt giơ tay ấn hãn xuống: “Ngồi xuống!”

“Làm gì thế?” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Hai vị sư phụ Kiếm Tiên đều không có mặt ở đây, ta thay cho kiếm của bọn họ hỏi Lạc Thanh Dương một lần.”

“Chưa tới lượt người chơi trò anh hùng, ngồi xem xem có biến số gì không đã.” Tiêu Sắt bất đắc dĩ nói.

Ở một quán trà khác, Tiêu Vũ cười nói: “Xem ra danh xưng đệ nhất thiên hạ của nghĩa phụ là hoàn toàn xứng đáng. Có hãn trấn thủ, Bạch Vương

phủ đã hoàn toàn không còn hy vọng, không biết Vĩnh An Vương phủ có dám tới ứng chiến không?”

“Nghe nói Lạc tiên sinh xuất kiếm chém tấm biển Vĩnh An Vương phủ, xem ra hẳn không quên lời của điện hạ. Tiêu Sắt không đến, Lạc tiên sinh cũng tự tới tìm.” Tô Xương Hà nói.

“Đại gia trường, người là thiên hạ đệ nhất sát thủ trong hắc đạo, nghĩa phụ

của ta là thiên hạ đệ nhất kiếm khách ngoài bạch đạo, người cảm thấy người so với hẳn, ai sẽ mạnh hơn đây?” Tiêu Vũ đột nhiên hỏi.

“Thứ ta tu luyện là thuật giết người, chỉ bàn sinh tử, không phân thắng bại.

Nếu bàn về võ công, đúng là ta kém hơn Lạc tiên sinh vài phần. Nhưng người muốn ta giết hẳn, ta cũng nắm chắc được năm phần.” Tô Xương Hà trả lời.

“Năm phần ư?” Tiêu Vũ nói đầy ẩn ý.

Bên dưới quán trà, tiếng người ồn ào huyên náo.

Trong số các kiếm khách đứng xem có rất nhiều người lao nhao muốn thử, nhưng không có dũng khí bước tới.

Tô Mộ Vũ mở dù, ngăn cơn mưa đột nhiên trút xuống như thác đổ.

Vô Song cười nói: “Không ngờ cái dù của người lại có tác dụng thật.”

Tô Mộ Vũ cúi đầu nhìn hộp kiếm mà Vô Song đặt dưới đất: “Nó hơi ồn rồi đấy.”

Vô Song nhún vai một cái: “Chẳng có cách nào, thấy thanh kiếm mạnh như

vậy, nó cũng chẳng kiềm chế được.”

“Không phải người định....” Tô Mộ Vũ ngăn người.

Nhưng hắn còn chưa nói hết câu, Vô Song đã đột nhiên tung người nhảy lên, cầm theo Vô Song Kiếm Hạp hạ xuống trước mặt Lạc Thanh Dương.

Mưa to như thác đổ.

“Là hắn!” Lôi Vô Kiệt cả kinh.

“Hắn là ai?” Đám người Lý Phàm Tùng hỏi.

“Vô Song, Vô Song của Vô Song thành.” Tiêu Sát chậm rãi đáp.

Tạ Tuyên mỉm cười: “Thú vị.”

“Vô Song thành, Vô Song cũng tới hỏi kiếm tiền bồi.” Vô Song chấp tay nói.

Bạch Vương đang định đi khỏi lại đột nhiên quay người nhìn sang, Vô Song cũng quay sang nhìn hắn, mỉm cười nói: “Đừng đi vội, bạn cũ. Người của Bạch Vương phủ xuất chiến đâu chỉ có Nhan tiền bồi.”

Chương 423: Vô Song Tiểu Kiếm Tiên

Người trong thiên hạ đều biết Vô Song thành có một vị thành chủ mới.

Người trong thiên hạ đều nghe nói vị thành chủ Vô Song thành mới này tuy còn trẻ tuổi mà lại rất có triển vọng.

Nhưng đại đa số mọi người không ngờ được, vị thành chủ này lại trẻ đến vậy.

Vô Song nhếch miệng cười, đặt thẳng Vô Song Kiếm Hạp xuống đất, như

rất hưởng thụ cảm giác được mọi người vây xem như vậy.

Tiêu Vũ trên quán trà nhướn mày một cái: “Chuyện Vô Song thành thất bại rồi à? Tên Tiêu Cảnh Hà đúng là rác rưởi.”

“Một đứa bé chắc cũng chẳng gây được bao nhiêu phiền toái.” Long Tà sợ

tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng nói.

Nhưng Tô Xương Hà lại lắc đầu một cái, cười lạnh nói: “Một đứa bé?

Người biết tay hắn đang cầm cái gì không? Đó là Vô Song Kiếm Hạp, bên trong cất giữ danh kiếm đứng thứ hai trong thiên hạ Đại Minh Chu Tước.

E rằng thằng nhóc này sẽ gây ra phiền toái lớn đấy.”

“Thật không ngờ Bạch Vương phủ còn có tiền đặt cược.” Tiêu Vũ trầm giọng nói.

Tô Xương Hà nhìn Vô Song suy tư, nhưng ánh mắt liếc qua lại đột nhiên thấy trong đám người gần đó có kẻ thu một cây dù quen thuộc. Nhưng hắn quan sát một hồi lâu, cây dù kia và người cầm dù đều đã biến mất.

“Tô Mộ Vũ.” Tô Xương Hà lẩm bẩm.

Tiêu Sùng cau mày, chậm rãi nói sau lưng Vô Song: “Ta còn tưởng người sẽ không tới.”

“Ta đã đáp ứng người, sao lại không tới? Vô Song thành chúng ta là loại nói không giữ lời hay sao?” Vô Song mỉm cười.

“Vốn ta tưởng người sẽ tới, nhưng đại sư phụ trở lại đã nhiều ngày mà vẫn không có tin tức gì của người.” Tiêu Sùng nói.

“Ta bị thương, bầy thanh kiếm của cái gã ở Tuyết Nguyệt thành không dễ

đối phó. Trên đường ta vừa dưỡng thương vừa đi tới Thiên Khải thành, cực khổ lắm đó. Lát nữa điện hạ phải mời ta một bữa thật ngon đấy.” Vô Song nhún vai một cái.

“Nghe nói Thiên Khải thành có một tòa Cửu Nguyệt phường, các cô gái trong đó đều rất đẹp, điện hạ phải dẫn ta tới nghe vài bài hát đấy.” Vô Song mỉm cười, sắc mặt chất phác.

Tiêu Sùng lắc đầu một cái: “Là Ti Nhạc phường. Được, ta sẽ bảo Hồ đại nương đích thân đánh đàn cho người.”

“Hồ đại nương? Sao nghe... không hứng thú mấy nhỉ?” Vô Song thở dài.

Lôi Vô Kiệt nhào người ra ngoài cửa sổ, vẫy tay với Vô Song: “Vô Song huynh đệ, lại gặp mặt rồi.”

Vô Song ngẩng đầu nhìn lên: “Ô, Lôi huynh!”

“Trận này phải đánh cho hay đấy, chúng ta ủng hộ người!” Lôi Vô Kiệt hưng phấn vỗ bệ cửa sổ.

“Bây giờ quan hệ giữa Tuyết Nguyệt thành và Vô Song thành tốt đến vậy ư?” Tạ Tuyên tò mò hỏi.

Tiêu Sắt và Diệp Nhược Y nhìn nhau, nhún vai một cái.

Lôi Vô Kiệt và Vô Song đâu quan tâm Vô Song thành Tuyết Nguyệt thành gì, bọn họ chỉ tán thưởng lẫn nhau mà thôi.

Đến từ thiếu niên tinh tinh tương tích. Mỗi liên kết của các thiếu niên.

Cũng như Bách Lý Đông Quân lần đầu tiên gặp Tống Yến Hồi, cũng rất muốn kết giao bằng hữu với hắn.

Vô Song vẫy tay với Lôi Vô Kiệt: “Yên tâm, chắc chắn ta sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Nói xong, hắn xoay người sang phía Lạc Thanh Dương, giơ một tay: “Tiền bối, xin chỉ giáo.”

Nếu trước mặt Vô Song là người giang hồ khác, thấy người trẻ tuổi khiêu chiến mình chỉ mãi nói chuyện với người khác, coi mình như không thấy; chắc hẳn đã rất tức giận. Nhưng đang ở đây lại là Lạc Thanh Dương. Lạc Thanh Dương là người tính tình rất tốt, ít nhất bề ngoài là như vậy, từ

trước đến nay hẳn không mấy khi để lộ tâm trạng trong lòng ra ngoài.

Cho nên Lạc Thanh Dương chỉ gật đầu một cái: “Được thấy Vô Song Kiếm Hạp, là may mắn của Lạc mỗ.”

“Thật không? Cô Kiếm Tiên ngài cũng nhận ra Vô Song Kiếm Hạp? Nghe sư phụ ta nói đã rất nhiều năm rồi Vô Song thành không có ai mở được nó ra. Có người nói ta là phôi kiếm trời sinh, lại có người nói ta là thành chủ

đời đầu chuyển thế, nhưng nói tới nói lui thì vẫn phải...” Vô Song lập tức mở hộp kiếm ra.

Lạc Thanh Dương vẫy tay ngắt lời hẳn, lạnh nhạt nói: “Dùng kiếm luận đạo.”

“Được thôi.” Vô Song đá chân một cái, Vô Song Kiếm Hạp lập tức mở ra, hẳn vung tay lên, mười thanh phi kiếm đã hạ xuống trước mặt.

“Vân Toa, Thanh Sương, Phượng Tiêu, Hồng Diệp, Hồ Diệp, Tuyết Ảnh, Phá Kiếp, Sát Sinh, Ngọc Như Ý, Nhiều Chỉ Nhu.”

“Ồ? Mười thanh phi kiếm?” Ánh mắt Tạ Tuyên đầy vẻ tán thưởng: “Chẳng trách Tống Yến Hồi coi trọng tên đệ tử này đến vậy.”

“Lần đầu tiên gặp hẳn, mới có năm sáu thanh phi kiếm đã khiến chúng ta luống cuống chân tay, bây giờ có tới mười thanh. Tạ tiên sinh, có cơ hội thắng Lạc Thanh Dương không?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tạ Tuyên nhướn mày: “Có lẽ có cơ hội khiến hẳn rút kiếm?”

Vô Song vuốt nhẹ mười thanh phi kiếm, ngón tay gõ nhẹ lên, tạo ra âm thanh nhẹ nhàng uyển chuyển, như đang gảy đàn.

Lạc Thanh Dương chỉ lẳng lặng đứng nhìn, ngón tay chạm hờ lên chuôi kiếm.

“Đi!” Vô Song đột nhiên gầm lên một tiếng.

Mười thanh phi kiếm lập tức bay ra, nhắm thẳng tới Lạc Thanh Dương.

Lạc Thanh Dương nhanh chóng lui lại, Cửu Ca kiếm trong tay đột nhiên vung lên tạo thành một hình tròn hoàn mỹ, ngăn mười thanh phi kiếm bên ngoài vòng.

Mười thanh phi kiếm, 3 628 800 loại biến hóa, nhưng không phá được một vòng tròn đơn giản nhất.

Mà thanh Cửu Ca kiếm kia vẫn chưa ra khỏi vỏ.

Trên trán Vô Song đã lấm tấm mồ hôi, kiếm của đối phương còn chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm thế đã mạnh mẽ tới mức hắn chưa bao giờ cảm nhận được. Hắn học kiếm dưới trướng Tống Yến Hồi từ nhỏ, vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ cảm thấy bị áp chế đến vậy. Thời khắc này hắn chỉ cảm thấy không khí khó mà thở nổi, rốt cuộc đã hiểu trên trời còn có trời, trên người còn có người, đây không phải lời nói khoác.

Kiểm Tiên tuyệt thế trước mắt xứng đáng với câu trời trên trời, người trên người.

“Mười thanh phi kiếm, đây đã là cực hạn ư?” Lôi Vô Kiệt lo lắng nói.

Tiêu Sắt nhìn hộp kiếm bên chân Vô Song, phát hiện hai thanh phi kiếm còn lại đang rục rịch. Hắn kinh ngạc, hạ giọng nói: “Không, còn chưa phải cực hạn.”

Vô Song mỉm cười nói: “Nếu chưa đủ, vậy dốc sức đánh thôi, không lưu thủ.”

“Thương!” Thanh phi kiếm thứ mười một bay ra như một áng mây, trắng toát tinh khiết, mang theo tiên khí mờ ảo.

“Mang!” Thanh phi kiếm thứ mười hai cũng lướt ra nhưng như vỏ cây khô héo, mang theo khí tức tang thương khô bại bất tận.

Mười hai thanh phi kiếm đánh tới.

Vô Song giơ hai tay, phi kiếm xoay tròn quanh người hắn. Sự thần kỳ của Ngự Kiếm thuật khiến mọi người xung quanh thán phục. Những kiếm khách đứng quan chiến tròn hai mắt, Phi Kiếm thuật mười hai thanh, đây mới là kiếm thuật trong truyền thuyết!

Ánh mắt Tạ Tuyên càng thêm tán thưởng: “Mười hai thanh phi kiếm? Vô Song thành suy yếu cả trăm năm, rốt cuộc cũng có một Tiểu Kiếm Tiên. Lý Phàm Tùng, Lôi Vô Kiệt, sau này nếu các người muốn dùng kiếm thuật xưng hùng thiên hạ, vậy người tên Vô Song bên dưới chính là đối thủ

mạnh nhất của các người.”

“Khiến tiền bối cười chê rồi.” Vô Song cắn răng, Vô Tâm ung tay lên.

Lạc Thanh Dương cũng vung ống tay áo, Cửu Ca kiếm rời vỏ.

Từ khi xuất hiện tới giờ Lạc Thanh Dương luôn nói chuyện không nóng không lạnh, vừa thản nhiên vừa khó hiểu. Nhưng giờ khắc này thấy Vô Song Tiểu Kiếm Tiên dùng hết mười hai thanh phi kiếm, ánh mắt hắn đầy hưng phấn, tiếp đó lại hét lớn hai tiếng.

“Kiếm!”

“Tốt!”

Chương 424: Đại Minh Chu Tước

Lạc Thanh Dương còn chưa nói xong, Cửu Ca kiếm đã rời vỏ.

Đối mặt với mười hai thanh phi kiếm, kiếm pháp của Lạc Thanh Dương không đơn giản một chiêu một thức như lúc trước, kiếm pháp trở nên hỗn loạn phức tạp, nhất là bước chân hần vừa rải rác nhưng vừa nhanh chóng, mang một cảm giác kỳ quái.

Ban đầu kiếm thế của hần dâng trào mãnh liệt, tiếp đó lại trở nên mờ mịt phiêu hốt, tiếp đó lại thành mềm mại đa tình...

“Đây là... kiếm vũ?” Lôi Vô Kiệt nhìn ra chút môn đạo nhưng không dám chắc.

“Đúng là kiếm vũ.” Lý Phàm Tùng gật đầu nói.

“Nhưng đây là kiếm vũ gì?” Lôi Vô Kiệt lại hỏi.

Lý Phàm Tùng suy nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu nói: “Chưa từng thấy.”

Vậy là, ánh mắt tất cả mọi người đổ sang phía Tạ Tuyên.

Tạ Tuyên lắc đầu bất đắc dĩ: “Hóa ra bên dưới là hai vị thần tiên giao chiến, bên trên là một tiên sinh ta đây kể chuyện. Được rồi, ta biết nó. Kiếm vũ của Lạc Thanh Dương là mười một thức kiếm vũ tự nghĩ ra, đánh từ

đầu đến cuối cần hơn nửa canh giờ. Bộ kiếm vũ này tên đầy đủ là Cửu Ca, cùng tên với kiếm của hần. Chín thức đầu tiên trong mười một thức kiếm vũ mang tên thần linh trong thần thoại thượng cổ, căn cứ theo tên thần linh mà đặc tính của kiếm vũ cũng bất đồng. Nó bao gồm Đông Hoàng Thái Nhất, Vân Trung Quân, Tương Quân, Tương Phu Nhân, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh, Đông Quân, Hà Bá, Sơn Quỷ. Bây giờ hần đang nhảy tới thức kiếm vũ Tương Quân. Hai thức cuối cùng là Quốc Thương mang khí thể bi thương, kiếm thế mênh mông, có thể xưng là tuyệt thế; cùng với Lễ

Hồn tụ tập tất cả kiếm khí vào một kiếm.”

“Tiên sinh thật uyên bác.” Mộc Xuân Phong cảm thán.

Những người khác cũng chấp tay thở dài nói theo: “Tiên sinh thật uyên bác.”

Tạ Tuyên thở dài, thần sắc thoáng vẻ buồn rầu. Lúc này hẳn vô cùng tán thưởng thiếu niên bên dưới, nhưng liệu thiếu niên này chịu được tới thức thứ mấy?

Phi kiếm của Vô Song vừa bị đánh về lại bay ra. Mười hai thanh phi kiếm tạo thành thế công chằng chịt dồn dập, nhưng lại bị kiếm vũ của Lạc Thanh Dương ung dung đánh lui. Mà Lạc Thanh Dương càng ngày càng cách hẳn gần hơn.

“Đã nhảy tới thức thứ năm, Đại Tư Mệnh.” Tạ Tuyên thở dài.

Lý Phàm Tùng nói: “Sao tiên sinh lại thở dài?”

“Vì từ thức này trở đi là kiếm giết người.” Tạ Tuyên chậm rãi nói, cánh tay từ từ đặt lên chuôi kiếm.

Trong đám người, Tô Mộ Vũ vừa giấu mình cũng đặt tay lên cán dù. Hẳn mới quen Vô Song vài ngày nhưng vị sát thủ vô tình với nội tâm lạnh lùng

khốc liệt này với Vô Song lại có cảm giác tán thưởng lẫn nhau hết sức kỳ quái. Cho nên Tô Mộ Vũ không muốn Vô Song chết ở đây.

Nhưng Thập Bát kiếm trận của Chấp Tán Quỷ, liệu có mạnh hơn mười hai phi kiếm của Vô Song Kiếm Hạp hay không?

“Đại sư phụ, Vô Song còn chống đỡ được bao lâu?” Tiêu Sùng cũng nhìn ra lúc này Vô Song đang hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

“Hắn rất mạnh, ít nhất cũng chống được tới Đông Quân.” Nhan Chiến Thiên trả lời.

“Người có cứu được hắn không?” Tiêu Sùng dứt khoát hỏi.

Nhan Chiến Thiên lắc đầu một cái: “Ta bị thương, không cứu được hẳn.

Trong số những người ở đây chỉ có Tạ Tuyên mới cứu được hẳn.”

Tiêu Sùng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Sắt, cũng vừa đúng lúc Tiêu Sắt nhìn về phía hẳn.

“Tạ tiên sinh.” Tiêu Sắt mở miệng hỏi.

“Hiếu rồi.” Tạ Tuyên trầm giọng nói.

“Phi Kiếm thuật đúng là một môn kiếm thuật tuyệt diệu, nhưng thân là kiếm khách, dùng máu nuôi kiếm, dẫu sao vẫn không phải chính đạo. Nếu trong tay không thật sự cầm kiếm, cuối cùng vẫn kém chút hỏa hầu.” Lạc Thanh Dương đã nhảy tới thức thứ sáu Thiếu Tư Mệnh, lạnh nhạt nói: “Có lẽ nếu người mượn thanh Đoạn Thủy kiếm của sư phụ người tới đây, sẽ

kiên trì được lâu hơn một chút.”

“Cầm kiếm trong tay, ta có mà.” Vô Song miễn cưỡng mỉm cười.

“Hả?” Lạc Thanh Dương khẽ cau mày.

“Đi!” Vô Song vung ống tay áo, mười hai thanh phi kiếm đâm nghiêng, cản Lạc Thanh Dương lại.

Kiểm vũ của Lạc Thanh Dương ngừng lại trong chớp mắt!

Nhưng ngay lúc này Vô Song giơ chân đá thanh kiếm thứ mười ba trong Vô Song Kiếm Hạp bay ra.

Đó là một thanh trường kiếm toàn thân đỏ rực, mũi kiếm trạm trổ hình một con phượng hỏa tắm lửa bay lên...

Đại Minh Chu Tước!

Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Sao thanh kiếm này giống Sát Phổ kiếm của sư phụ

Lôi Oanh vậy?”

“Đúng vậy, Sát Phổ kiếm của Lôi Oanh vốn được rèn phỏng theo thanh kiếm này. Đây là Đại Minh Chu Tước đứng hạng hai trong kiếm phổ!”
Tạ

Tuyên cao giọng nói.

Vô Song giơ tay phải nắm chặt lấy Đại Minh Chu Tước, sau đó giơ tay trái ra quệt lên lưỡi kiếm một cái. Máu tươi lập tức chảy ròng ròng, nhuộm lên lưỡi kiếm.

“Sao hăn lại làm vậy?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Đại Minh Chu Tước và mười hai thanh phi kiếm đều do Quỷ Kiếm sư chế

tạo, phải dùng máu nuôi nấng. Hơn nữa kiếm có linh tính, nhưng khác với kiếm tâm của Kiếm Tâm trùng các người, kiếm tâm của những thanh kiếm này đều là tà ác quỷ dị, lệ khí giết chóc rất nặng! Cho nên Đại Minh Chu Tước còn có một cái tên!” Tạ Tuyên trầm giọng nói.

Tiêu Sắt của không nhìn được y hđi tới, nói tiếp: “Ma kiếm!”

Ánh mắt Xích Vương Tiêu Vũ sáng bừng lên: “Đây là danh kiếm đứng thứ

hai trong thiên hạ, Đại Minh Chu Tước ư? Đúng là kiếm tốt, giết tên Vô Song, ta muốn thanh kiếm này. Cướp nó đến đây cho ta!”

Tô Xương Hà lắc đầu thờ dài nói: “Ta khuyên điện hạ không nên có ý đồ với thanh kiếm này. Cho dù là ta cũng chẳng tùy tiện đến gần nó. Đây còn là... Ma kiếm đấy.”

Ngay khi nắm lấy Đại Minh Chu Tước, ánh mắt Vô Song lập tức đỏ rực như lửa. Hắn cảm thấy tinh thần của mình lập tức bị hút ra, như đang từ từ

bay vào hư vô mịt mờ.

Hộp kiếm có mười ba thanh, thanh dễ cầm lên nhất chính là Đại Minh Chu Tước. Vô Song vẫn luôn biết chuyện này, nhưng khi cầm Đại Minh Chu Tước lên, liệu là người khống chế kiếm hay kiếm khống chế người, vậy phải xem tâm trí của người cầm kiếm.

“Đông Quân.” Lạc Thanh Dương xuất kiếm đánh rơi mười hai thanh phi kiếm xuống đất, chém về phía Vô Song.

Vô Song cười lạnh một tiếng, vung ống tay áo, mười hai thanh phi kiếm bay lên, kết hợp cùng thanh Đại Minh Chu Tước cuối cùng, đâm về phía Lạc Thanh Dương!

Lạc Thanh Dương khẽ thở dài một tiếng, rõ ràng lúc này Vô Song đã mạnh hơn vừa rồi, nhưng một kiếm khách bị kiếm khống chế, cho dù trong thời gian ngắn công lực tăng nhiều nhưng tới cuối cũng chẳng còn sức, không đáng e ngại.

“Kết thúc thôi.” Lạc Thanh Dương xuất ra một kiếm, một kiếm này rất đẹp, rất ấm áp, tựa như mặt trời lặn vào mùa đông, dòng suối trong trên hoang mạc, khói bếp lượn lờ trong ánh nắng chiều.

Đây là Đông Quân, vị thần mùa xuân tôn quý, ung dung, uy nghiêm, oai hùng.

Màu đỏ lửa trong mắt Vô Song lập tức biến mất, nụ cười lạnh lẽo bên khóe miệng lại hóa thành cái nhếch môi cười trong sáng thuần túy. Mười hai thanh phi kiếm gầm thét lướt qua bên cạnh Lạc Thanh Dương, thanh Đại Minh Chu Tước và Cửu Ca kiếm đánh thẳng vào nhau.

Hai người lướt qua đối phương, ống tay áo bên trái của Lạc Thanh Dương đã bị chém đứt một đoạn, rơi xuống dưới đất.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Không ngờ Vô Song chỉ thiếu một chút nữa thôi là làm thương tổn được tới vị Kiếm Tiên tuyệt thế Lạc Thanh Dương.

Vô Song ngoắc tay một cái, mười hai thanh phi kiếm lơ lửng trước mặt hắn. Hắn giơ Đại Minh Chu Tước, vạch qua mười hai thanh phi kiếm, tạo ra âm thanh lanh lảnh.

“Vô Song ta, sao lại bị một thanh kiếm không chế cơ chứ?”

Chương 425: Thức kiếm Quốc Thương

Tô Mộ Vũ náu mình giữa đám người đột nhiên mỉm cười.

Gương mặt hắn rất ít khi có biểu cảm như vậy. Cuộc sống sát thủ lâu năm đã khiến trái tim của hắn trở nên lạnh giá. Đừng nói tới cười, ngay cả tức giận, bi thương, kinh ngạc, tất cả những vẻ mặt đó cực ít khi xuất hiện trên gương mặt hắn. Nhưng hắn lại đột nhiên mỉm cười, hắn nhìn Vô Song ngông cuồng tự đại, mặt mày kiêu ngạo, tay cầm trường kiếm, bên cạnh là mười hai thanh phi kiếm lơ lửng, cuối cùng không nhịn được mỉm cười, thậm chí nhỏ giọng nói một câu: “Hay cho một thiếu niên.”

Vô Song nhướn mày với Lạc Thanh Dương: “Lạc tiên sinh thấy sao?”

Lạc Thanh Dương gật đầu một cái: “Kiếm tốt, phối hợp với kiếm khách tuyệt thế. Người rất giỏi, đáng để ta xuất kiếm.”

“Mười hai thanh phi kiếm và Đại Minh Chu Tước cùng hiện thân, nghe nói tình cảnh này chỉ xuất hiện trong thời thành chủ Vô Song thành đời đầu.

Đại Huyền mà vài chục ngàn đại quân cũng không công phá được lại bị

mười ba thanh kiếm mạnh mẽ xé rách một lỗ hồng. Chúng ta thật may mắn biết bao, được thấy thanh kiếm tuyệt thế này trở lại thiên hạ.” Tạ Tuyên ném chén trà trong tay đi: “Chủ quán, đổi rượu.”

“Tạ tiên sinh hứng thú rồi à?” Tiêu Sắt cười nói.

Tạ Tuyên cất tiếng cười dài: “Đâu chỉ hứng thú, ta còn muốn cầm kiếm hát vang. Hôm nay tới đây không uống.”

Lôi Vô Kiệt cũng cười: “Đã biết trước là tên này bất phàm, không ngờ lâu rồi không gặp, hắn đã trở nên lợi hại tới mức này. Ta còn tưởng sau lần trước xuống khỏi Thiên Hạ Độ Nhất các, ta và Lý huynh đã là người có kiếm thuật mạnh nhất trong giới trẻ, xem ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

“Ếch ngồi đáy giếng thì đã sao? Dù sao hôm nay chúng ta cũng đã mở rộng tầm mắt.” Giọng nói của Lý Phàm Tùng cũng đầy hưng phấn.

Hễ là kiếm khách, được chứng kiến tận quyết chiến đỉnh cao như vậy, có ai kiềm nén được kích động và hưng phấn trong lòng kia chứ?

Ánh mắt Nhan Chiến Thiên thoáng chút ảm đạm, hắn thở dài nói với Tiêu Sùng: “Sùng Nhi, kiếm thuật của vị Vô Song thành chủ này, ít nhất đã trên ta.”

Tiêu Sùng kinh ngạc. Vô Song thể hiện ra thực lực khiến người ta thần phục nhưng không ngờ ngay cả Nộ Kiếm Tiên bình thường vô cùng kiêu ngạo tự phụ cũng thừa nhận không bằng thiếu niên mười tám tuổi này.

“Còn trẻ tuổi như vậy đã là Kiếm Tiên.” Nhan Chiến Thiên cảm thán.

Tiêu Sùng tập trung tinh thần nhìn hai người trong sân, nếu Vô Song đúng như lời Nhan Chiến Thiên đã nói, như vậy không phải không thể dốc sức xuất kiếm thắng được Cô Kiếm Tiên. Nếu được như vậy, địa vị của Bạch Vương phủ trong Thiên Khải thành sẽ lập tức thay đổi. Hắn xiết chặt nắm tay, lòng bàn tay đầm mồ hôi.

“Liệu tên này có thắng không?” Tiêu Vũ cau mày nói.

Tiếng thở hổn hển của Tô Xương Hà cũng hóa thành trầm trầm. Lúc trước mười hai thanh phi kiếm của Vô Song tuy khiến người ta kinh ngạc thán phục nhưng muốn thắng Cô Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương vẫn là nằm mơ

giữa ban ngày. Nhưng lúc này Đại Minh Chu Tước xuất thế, liệu có khả năng thắng không? Hắn cười một tiếng: “Đúng là suy nghĩ đáng sợ.”

Tiêu Vũ xoay chén trà trên tay, nói đầy ẩn ý: “Trên thế giới này có rất nhiều chuyện đáng sợ là do trí tưởng tượng đáng sợ. Chuyện này không thể xảy ra, nếu hắn thắng chắc cũng là nỗ lực hết đà, mời tiên sinh dùng mọi giá giết chết hắn.”

Tô Xương Hà gật đầu một cái: “Được.”

Lúc này Long Tà đột nhiên nghiêng người, cung kính cúi đầu nói: “Đại tổng quản.”

Tiêu Vũ và Tô Xương Hà xoay người, chỉ thấy đại tổng quản Cẩn Tuyên đang bước vào phòng.

“Đại tổng quản, người tới rồi.” Tiêu Vũ nói.

Cẩn Tuyên gật đầu một cái: “Thật ra ta tới đã lâu, ta vẫn luôn đứng phía xa quan sát. Nhưng xem tình huống bây giờ không thể không tới gần một chút cho tiện tay.”

“Ý người là?” Tiêu Vũ hỏi.

“Nếu thắng nhãi đó thắng, bất luận phải trả giá ra sao... giết hắn!” Cẩn Tuyên nghiêm mặt nói.

Tiêu Sùng đột nhiên đặt tay lên chuôi kiếm.

Nộ Kiếm Thức, Nhất Nộ Bạt Kiếm.

Nhan Chiến Thiên cau mày: “Sùng Nhi, con định...”

“Nếu Vô Song thắng, chắc chắn có phân nửa số người ở đây không cho hấn đi.” Tiêu Sùng trầm giọng nói.

Trên quán trà, Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt nhìn nhau, đều nắm binh khí trong tay.

Lý Phàm Tùng cảm nhận được không khí xung quanh biến đổi, không nhịn được nói: “Hai người dưới tầng còn đang độ kiếm nhưng mấy thế lực trong Thiên Khải thành đã định đấu sức rồi, đúng là vô nghĩa.”

Tạ Tuyên vỗ vai Lý Phàm Tùng một cái: “Bọn họ đấu chuyện của họ, chúng ta xem kiếm của chúng ta. Chưa quyết định được thì xem bản ý của mình.”

Tô Mộ Vũ nhìn cây dù trong tay, quán trà bên trái là người của Vĩnh An Vương phủ, bọn họ chưa chắc đã cứu Vô Song nhưng chắc chắn sẽ không giết hấn. Dưới quán trà là Bạch Vương Tiêu Sùng và Nhan Chiến Thiên.

Nhan Chiến Thiên tuy không thấy máu nhưng nội kinh đã loạn, không thể

tùy ý xuất thủ. Tiêu Sùng sư thừa là Cẩn Ngọc và Nhan Chiến Thiên, hai môn công phu tĩnh lặng và giậm dữ đều có chút thành tựu, lát nữa chắc chắn sẽ ra tay tương trợ. Còn quán trà đối diện, ngoại trừ Tô Xương Hà ra, vừa rồi còn xuất hiện một luồng khí tức cường đại, chắc là đại tổng quản Cẩn Tuyên. Chắc chắn bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết Vô Song.

Thập Bát kiếm trận của mình liệu sẽ cản được bao lâu?

Làm sao mới dẫn được Vô Song đi một cách thuận lợi?

Tô Mộ Vũ cúi đầu nhanh chóng suy nghĩ, hẳn là kẻ giết người lợi hại nhất Âm Hà, nhưng kế hoạch của kẻ giết người cũng có thể cứu người.

Cuối cùng Lạc Thanh Dương đã lại xuất kiếm.

“Theo thứ tự, kiếm vũ lần này là ... Thiếu Tư Mệnh?” Lý Phàm Tùng hỏi:

“Nhưng sao khí thế lại mạnh mẽ đến vậy?”

Tạ Tuyên cũng kinh ngạc, tiếp đó lắc đầu: “Không phải Thiếu Tư Mệnh!

Đây là Quốc Thương! Lạc Thanh Dương trực tiếp dùng Quốc Thương!”

“Đây là Quốc Thương kiếm vũ?” Mọi người xung quanh đều kinh hãi.

Kiểm phong múa lượn, tiếng rít chọt vang lên! Như trong kiếm phong kia có ngàn vạn tráng sĩ đang hát khúc nhạc buồn!

"Thao ngộ qua hề phi tê giáp, xa thác cốc hề đoản binh tiếp.

Tinh tế nhật hề địch nhược vân, thi giao trụ hề sĩ tranh tiên."

Tạ Tuyên vuốt nhẹ lên kiếm, ngâm khê theo tiếng rít.

Kiểm phong nổi lên, tiếp đó là kiếm thế.

Nên mô ta kiếm thế đó, như ngàn vạn tráng sĩ nấp trong tầng mây, gõ trống lớn, cao giọng hát vang, hát tời khàn giọng, bi thống thê lương. Ngàn vạn tráng sĩ đã mất nhưng lòng yêu nước vẫn bất diệt.

Mà giận.

Mà bi.

Mà không hề ngại ngần!

“Đây là kiếm thức Quốc Thương, chiêu kiếm thê lương nhất, kiếm pháp mạnh nhất của Lạc Thanh Dương.”

“Thế nào là quốc thương?”

“Trên chiến trường, kẻ ‘chết mà không có dũng’, theo tục lệ không được chôn cất trong quan tài, mà mai táng trong đất mộ. Tất cả bọn họ đều là quỷ vô chủ, được gọi là ‘Thương’. Người biết vì sao ngày trước Lạc Thanh Dương lại chọn Mộ Lương thành không? Xưa kia Mộ Lương thành là cửa ải hiểm yếu ở phía tây, từng có mười vạn đại quân chôn thây nơi đây.

Quốc gia của bọn họ đã bị đánh bại, hoảng hốt bỏ trốn, chỉ để lại những tướng sĩ chết trận nằm lại tại đó, không ai chôn cất, phơi thây nơi hoang dã, cho đến trăm năm sau hóa thành bụi đất. Thương này, chính là Quốc Thương.”

“Có thứ gì thê lương hơn nỗi thê lương của đất nước?”

Vô Song giơ cánh tay trái, mười hai thanh phi kiếm vây quanh hắn, hắn tung người nhảy lên, trên Đại Minh Chu Tước chột hiện lên sắc máu!

Chương 426: Thanh kiếm tiếp theo

“Tuy kiếm là Ma kiếm, nhưng nếu lòng của kiếm khách ngay thẳng, vậy việc gì phải để ý?” Tạ Tuyên vẩy rượu trong tay xuống đất. “Kiếm tốt như

vậy, nên kính một chén.”

Vô Song tung người nhảy xuống, mười hai thanh phi kiếm bên cạnh đều đã bị kiếm phong thổi về trong Vô Song Kiếm Hạp. Chỉ còn lại thanh Đại Minh Chu Tước cuối cùng trong tay hắn!

Như phượng hoàng tắm lửa ra đời, mỹ lệ tới tuyệt đỉnh, một kiếm xé rách bầu trời!

Còn Lạc Thanh Dương nhẹ nhàng nâng Cửu Ca kiếm lên, vẫn thê lương như gió. Trong kiếm phong, bài hát bi thống của tráng sĩ như đã tới hồi cuối, không còn là từng nốt cao tráng lệ lúc đầu, mà trở nên trầm trầm kéo dài!

Hai kiếm giao nhau.

Cửu Ca kiếm đột nhiên vào vỏ, kiếm phong chợt ngừng.

Vô Song cầm Đại Minh Chu Tước lui thẳng về phía sau. Hắn vung tay lên, Đại Minh Chu Tước cũng trở về trong hộp kiếm. Vô Song giơ tay, hộp kiếm đột nhiên khép lại.

“Ai thắng?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái, hắn cũng không nhìn ra.

Tiêu Sắt nhú chặt chân mày nhìn Vô Song, hình như cũng không đoán ra.

Hai người cứ đứng đối mặt như vậy, cứ như không ai bị thương.

Lạc Thanh Dương gật đầu nói: “Vô Song thành có đệ tử như ngươi, là vinh hạnh của bọn họ.”

Vô Song cũng chấp tay: “Kiếm của tiền bối không giống kiếm tại nhân gian, vẫn bối mở mang tầm mắt.”

“Được.” Trong số các kiếm khách đứng xem không biết ai hô to một câu.

Những kiếm khách khác cũng không nhin được lên tiếng khen ngợi.

“Cho nên kết quả của trận đánh này là hòa?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc nói.

“Chờ đã, Vô Song, hắn...!” Diệp Nhược Y đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy dưới quán trà, Vô Song đột nhiên quỳ xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn cười khổ một tiếng: “Thất bại rồi.”

Lạc Thanh Dương khẽ thở dài: “Nếu người tu luyện thêm mười năm nữa có lẽ kiếm trong tay người sẽ thắng được ta. Đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?” Vô Song lẩm bẩm nói.

Hai chữ ‘đáng tiếc’ này mang rất nhiều tầng ý tứ.

Hôm nay, người không thắng được ta, đáng tiếc.

Người còn quá trẻ tuổi, không thể dùng hết sức mạnh của Vô Song Kiếm Hạp, đáng tiếc.

Cùng với, thiếu niên trẻ tuổi như vậy hôm nay lại phải chết ở đây, đáng tiếc.

Lạc Thanh Dương đột nhiên rút Cừu Ca ra.

Tiêu Vũ thấy vậy vui mừng: “Quả nhiên nghĩ phụ chưa quên mục đích lần này!”

“Lạc Thanh Dương định giết hẳn!” Lôi Vô Kiệt kinh hãi, Tâm kiếm lập tức rời vỏ, nhưng đã không kịp!

Khoảnh khắc đó, Tiêu Sùng, Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt, Tô Mộ Vũ đều cảm nhận được sát ý của Lạc Thanh Dương, đều định rút kiếm, nhưng khi đó

đều hiểu.

Đã không còn kịp nữa rồi.

Kiếm của Lạc Thanh Dương thật sự quá nhanh.

Vô Song cười thảm: “Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở đây à?”

Kiếm của Lạc Thanh Dương đã đâm về phía mi tâm của Vô Song!

Nhưng có một thanh kiếm đâm về phía hân.

Đó là một thanh kiếm rất đổi bình thường, tuy bề ngoài rất đẹp nhưng có thể thấy chất liệu thông thường, được gia công cũng không hoàn hảo, như

loại kiếm chỉ bỏ chút bạc là mua được ở hàng rèn ven đường.

Nhưng thanh kiếm này có cái tên rất dễ nghe.

Vạn Quyển Thư.

Đọc vạn cuốn sách, đi ngàn dặm đường.

Cửu Ca kiếm rời vỏ, lại vào vỏ.

Vạn Quyển Thư lại nhẹ nhàng bật lại, Tạ Tuyên lui một bước, cũng thu kiếm về vỏ.

“Vì sao Tạ tiên sinh lại ngăn cản ta?” Lạc Thanh Dương chậm rãi nói.

“Một người trẻ tuổi giỏi giang như vậy, là một khối ngọc tốt. Lạc huynh hẳn là người mến tài, nào phải tiểu nhân đồ kỵ. Vì sao lại đẩy hẳn vào chỗ

chết?” Tạ Tuyên hỏi ngược lại.

Lạc Thanh Dương lắc đầu: “Ta có lý do của mình.”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Nhưng hôm nay, người không giết được người này.

Nếu vừa rồi người đắc thủ có thể nói là lỡ tay, nhưng giờ ta đang đứng đây, nếu người định giết hẳn sẽ thật sự là giết người. Ta không đồng ý, Bạch Vương điện hạ ở bên kia cũng không đồng ý, Vĩnh An Vương trên tầng cũng không đồng ý. Các kiếm khách ở đây chắc cũng không đồng ý.”

Tiêu Vũ quay lại nói với Cẩn Tuyên và Tô Xương Hà: “Chẳng phải đã nói không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết hẳn à? Bây giờ còn động thủ

được không?”

Cần Tuyên thở dài: “Bây giờ e rằng không được, tất cả mọi ánh mắt đều đang đổ vào đó. Huống chi Tạ Tuyên đã đứng đó ngăn cản.”

“Tạ Tuyên? Nho Kiếm Tiên lợi hại lắm à? Trên Quan Tuyệt bảng hãn chỉ trong nhóm thứ ba còn nghĩa phụ ta đứng đầu cơ mà!” Tiêu Vũ cả giận nói.

“Nhưng Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên lại là người như vậy, khi mà ai cũng nghĩ hãn chỉ mạnh đến vậy, hãn lại đột nhiên mạnh thêm. Từ trước đến nay hãn chưa từng thể hiện thực lực chân chính của mình.” Tô Xương Hà trả lời.

“Chết tiệt!” Tiêu Vũ tức giận quăng chén trà trên tay xuống đất.

Dưới tầng, rốt cuộc Lạc Thanh Dương cũng lùi lại một bước, nhẹ nhàng

tay ra nói: “Đi đi!”

“Đa tạ Lạc huynh đệ.” Tạ Tuyên dẫn Vô Song đi về phía sau.

Vô Song gắng gượng mỉm cười: “Cám ơn vị tiên sinh này.”

“Nếu thật sự cảm ơn ta thì lúc về luyện kiếm cho tốt, lần sau đừng có thua.” Tạ Tuyên mỉm cười nói.

Vô Song gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Tạ Tuyên dẫn Vô Song tới trước mặt Tiêu Sùng: “Điện hạ, đây là bằng hữu của người, vậy trả lại cho người.”

Tiêu Sùng đi tới đỡ Vô Song, cảm kích nhìn Tạ Tuyên: “Nhờ có tiên sinh.”

“Không cần cảm ơn. Năm xưa khi ở học đường ta cũng từng làm thầy giáo cho bệ hạ mấy tháng, cần gì phải khách khí.” Tạ Tuyên vỗ vai Tiêu Sùng một cái.

Trên quán trà, thấy Vô Song bình an vô sự, Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Thanh Dương xoay người cầm Cửu Ca kiếm xuống đất, ngẩng đầu lên, âm thanh không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe rõ ràng.

“Còn có ai?”

Kiếm khách đứng xem ban đầu còn ôm tâm lý muốn thử sức nhưng thấy trận đánh tuyệt thế giữa Nhan Chiến Thiên, Vô Song và Lạc Thanh Dương,

còn ai không tự lượng sức dám bước tới hỏi kiếm? Chưa nói tới chuyện mất mặt, e rằng còn mất mạng.

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Tiêu Vũ cười lạnh: “Rất một lũ nhát cáy.”

Nhưng vừa dứt lời lại thấy một bộ áo đỏ từ trên quán trà hạ xuống, cũng là một thiếu niên trẻ tuổi như Vô Song, người mặc áo đỏ, cổ áo rộng để lộ bắp thịt rắn chắc, mặt mũi thanh tú, miệng luôn cười toe toét, có vẻ tâm trạng rất tốt.

Tiêu Sắt và Diệp Nhược Y trở mắt nhìn nhau. Vừa rồi hai người bọn họ bị

chuyện của Vô Song thu hút, thất thần một chút, không giữ Lôi Vô Kiệt cẩn thận.

“Người vừa tới là ai?” Có kẻ trong đám người lên tiếng hỏi.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười, khẽ nhắc tay, Tâm kiếm đã rời vỏ.

Xung quanh có người lập tức nhận ra thanh kiếm này: “Danh kiếm đứng thứ tư trong kiếm phổ, Tâm!”

“Đệ tử dưới trướng Tuyết Nguyệt thành Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên - Lý Hàn Y, Lôi gia bảo Lôi Kiếm Tiên - Lôi Oanh, truyền nhân Kiếm tâm của Kiếm Tâm trùng, Lôi Vô Kiệt, tới hỏi kiếm!” Lôi Vô Kiệt chấp tay cao giọng nói.

Tiêu Sắt thở dài: “Cái thẳng ngốc này, nghĩ danh hiệu trước tên mình càng dài thì càng uy phong chắc?”

“Được.” Lạc Thanh Dương gật đầu một cái, tay đã nắm lấy chuôi Cửu Ca kiếm.

“Đợi đã đợi đợi đợi đã.” Lôi Vô Kiệt vội vàng giơ tay ngăn cản, nuốt một ngụm nước miếng: “Đợi tí đã!”

Chương 427: Kiếm thể thống trị

Mọi người đều chờ được chứng kiến một trận tỷ thí đặc sắc nữa nhưng năm chữ ‘đợi’ của Lôi Vô Kiệt khiến mọi người ở đây trợn tròn hai mắt.

“Đợi?” Lạc Thanh Dương mỉm cười, thu Cửu Ca kiếm lại: “Đợi cái gì?”

“Hôm nay tiền bối đã đánh liền hai trận rồi, đối thủ trong cả hai trận đều có thực lực bất phàm. Ta thấy tiền bối tuy không có gì đáng ngại nhưng chắc thể lực đã không được như lúc ban đầu.” Lôi Vô Kiệt chậm rãi nói.

Lạc Thanh Dương lắc đầu: “Ta không sao...”

“Đừng nói!” Lôi Vô Kiệt lập tức ngắt lời hẳn: “Tiền bối có lòng muốn nhường nhưng ta lại không thể nhận. Kiếm khách chúng ta đều là người thành thật, không ai muốn hờ thẹn với kiếm trong tay. Tiền bối không nói sẽ ở đây chờ mấy ngày, vậy ba ngày sau, chờ tiền bối nghỉ ngơi khỏe lại, ta sẽ lại tới đây hỏi kiếm!”

“Ta...” Lạc Thanh Dương đang định mở miệng thì lại bị Lôi Vô Kiệt ngắt lời: “Tiền bối, ba ngày sau sẽ gặp lại!” Sau khi nói xong không chờ Lạc Thanh Dương đáp, hắn đã tung người nhảy một cái, trở lại trên quán trà.

Tiêu Sắt và Diệp Nhược Y bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Tiêu Sắt gõ bàn nói:

“Điên rồi à?”

Tạ Tuyên mỉm cười: “Còn rất giao hoạt.”

Sau hai trận quyết chiến đặc sắc vừa rồi, trong lòng rất nhiều kiếm khách thần thái của Cô Kiếm Tiên đã chẳng khác nào thần nhân. Nhưng ngay lúc bầu không khí đang hưng thịnh như vậy, Cô Kiếm Tiên lên tiếng hỏi kiếm mà không ai đáp lại, bộ dáng nghiêm nhiên là vô địch thiên hạ; Lôi Vô Kiệt lại nhảy xuống khoa chân múa tay chọc cười, còn định ra ước hẹn ba ngày.

Bầu không khí lúc trước đã bị quét sạch, những kiếm khách kia thấy hôm nay không còn trò hay để xem, dồn dập hẹn ba ngày sau lại tới gặp rồi đi khỏi.

“Vừa rồi ngươi đã thấy kiếm của Cô Kiếm Tiên rồi đấy, ngươi thấy kiếm của Vô Song rồi đấy. Ngươi tự nhận mình là thiếu niên anh hùng, thiên phú kiếm thuật xuất chúng, nhưng thử so với bọn họ đi, ngươi cảm thấy mình hơn được ư?” Tiêu Sắt lạnh lùng hỏi.

“Không sánh bằng.” Lôi Vô Kiệt thản nhiên nói: “Ba người xuất chiến hôm nay, ta không bằng một ai cả. Nhất là so với Cô Kiếm Tiên - Lạc Thanh Dương, chênh lệch rất lớn.”

“Vậy ngươi đánh cái quái gì?” Tiêu Sắt không nhịn được mắng.

“Hắn xuất kiếm chém tẩm biển tên Vĩnh An Vương phủ, là đang thị uy.

Bất luận chúng ta có khiêu chiến hay không, hắn cũng sẽ tìm tới cửa. So với chuyện để hắn tìm đến, chẳng bằng chúng ta khiêu chiến trước, ít nhất như

vậy chúng ta còn...” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ một chút, không nói tiếp.

“Còn có thể thế nào? Nói thử đi?” Tiêu Sắt lạnh lùng nói.

“Còn có thể nổi tiếng...” Lôi Vô Kiệt nhỏ giọng nói.

Trên tầng đột nhiên chìm vào tĩnh lặng, mọi người á khẩu không nói năng gì được, chỉ có Tạ Tuyên cười vang: “Lôi huynh đệ đúng là người kỳ lạ.”

Bạch Vương phủ.

Trời đã khuya.

Vô Song ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, tuy chiêu kiếm của Lạc Thanh Dương không để lại ngoại thương gì nhưng đã thật sự làm tổn thương chân khí, không nghỉ ngơi vài ngày e rằng không cách nào cầm kiếm.

“Mấy ngày tới, Bạch Vương phủ sẽ tăng cường phòng ngự, người cứ ở đây cho khỏe. Bên ngoài sẽ có hộ vệ canh gác ngày đêm, đám sát thủ kia không xông vào được đâu.” Tiêu Sùng nói với Vô Song.

Vô Song cười một tiếng: “Thật không? Nhưng bằng hữu của ta đã vào rồi.”

Tiêu Sùng chột ngắc đầu lên, chỉ thấy một nam tử áo đen ngồi trên xà ngang, bên hông dắt một cây dù. Tiêu Sắt chỉ nhìn một cái đã nhận ra thân phận của hắn: “Ô Mộ Vũ!”

“Yên tâm, hắn là bằng hữu của ta. Có hắn ở đây, người có thể yên tâm về an toàn của ta.” Vô Song chậm rãi nói.

Tiêu Sùng cau mày: “Người có biết hắc là ai không?”

“Ám Hà Chấp Tán Quý, gia chủ Tô gia. Yên tâm đi, hắc đã không còn bên phe Xích Vương nữa, bây giờ hắc là người phe chúng ta.” Vô Song nhếch miệng cười nói.

“Ta không phải người bên các người, ta chỉ muốn giết Tô Xương Hà.” Tô Mộ Vũ lạnh nhạt nói.

“Manh miệng.” Vô Song vỗ vai Tiêu Sùng: “Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Sùng nhìn Tô Mộ Vũ đầy bất an, cuối cùng đứng dậy, đẩy cửa đi ra nhưng lại phát hiện Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt đang đứng ở đó.

“Xem ra hộ vệ đúng là không ích lợi gì, sao lại có hai người lên vào vào.”

Tiêu Sùng bất đắc dĩ nói.

“Sao lại dùng chữ lại? Ngoài chúng ta ra còn có ai à?” Lôi Vô Kiệt đi thẳng vào trong nhà, nhìn một vòng xung quanh nhưng không phát hiện bóng dáng ai khác. Tiêu Sùng ngẩng đầu lên, thấy Tô Mộ Vũ vốn trên xà ngang đã không còn bóng dáng.

“Người tìm ta?” Vô Song hỏi.

Lôi Vô Kiệt giơ túi thuốc trong tay: “Ta lấy chút thuốc bồi dưỡng hạng trong phòng thuốc của Tiêu Sắt cho người. Người biết tính keo kiệt của hắc rồi đấy, ta lấy mấy thứ này ra cũng chẳng dễ dàng gì.”

Tiêu Sắt gật đầu với Tiêu Sùng, tìm một băng ghế ngồi xuống. Hắc không nhịn được nói: “Đừng nói linh tinh nữa. Người tới định nhờ gì thì cứ nói thẳng đi.”

Vô Song hiểu ra: “Người muốn hỏi kiếm của Lạc Thanh Dương?”

“Đúng, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Bây giờ chắc chắn ta không thể tu luyện kiếm pháp mạnh hơn Lạc Thanh Dương được, cho nên đành xem xem trong kiếm thuật của hần có nhược điểm gì rồi tìm theo nhược điểm đó, ra tay đánh bại hần!” Lôi Vô Kiệt cao giọng nói.

“Vậy người hỏi cụ thể một chút, trí nhớ của ta không tốt lắm.” Vô Song gãi đầu một cái.

Lôi Vô Kiệt không ngại, trực tiếp đi tới ngai bên mép giường của Vô Song hỏi: “Chiêu kiếm cuối cùng với người ấy, hần đâm theo hướng nào?”

Vô Song suy nghĩ một chút: “Bốn phương tám hướng.”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, lại hỏi: “Lúc đó người cảm thấy kiếm khí ở đâu mạnh nhất, ở đâu yếu nhất?”

Vô Song lại suy nghĩ một chút: “Không chỗ nào không có.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Thế này thì làm sao mà nói chuyện được?”

“Cảm giác thật sự như vậy. Độ kiếm với Lạc Thanh Dương khác hần với khi độ kiếm với những người khác. Khi đấu kiếm với những người khác, ta ở sa mạc, ở đồng cỏ, ở quán rượu đấu kiếm. Nhưng khi đấu kiếm với Lạc Thanh Dương, ta đứng trên khoảng đất trống nhưng lại cảm thấy mình tới một nơi khác. Nơi này thuộc về Lạc Thanh Dương, thuộc về Cửu Ca kiếm của Lạc Thanh Dương. Ở nơi đó, gió thê lương, đất bao la, bên tai có tiếng hát mơ hồ. Còn ta... khoảnh khắc đó chỉ muốn khóc.” Vô Song chậm rãi nói.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt nhìn nhau. Tiêu Sắt gật đầu: “Đây chính là kiếm thế

của Kiếm Tiên. Hần xuất kiếm có thể vạch ra một khoảng trời, hần là người thống trị trong khu vực đó.”

“Thế thì khó rồi.” Lôi Vô Kiệt suy nghĩ. “Nếu người còn có thể đánh lại một lần nữa, Vô Song người sẽ dùng kiếm thuật gì để đối phó.”

“Vẫn như hôm nay thôi, nhưng ta sẽ mạnh hơn!” Vô Song trầm giọng nói.

“Vô Song, người thật quật cường.” Lôi Vô Kiệt cảm thán.

Vô Song nhú mào: “Ta còn trẻ, đương nhiên phải quật cường rồi.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy nhún vai với Tiêu Sắt: “Xem ra tới đây cũng không ích gì rồi, ta có một ý tưởng.”

“Người định tìm Tạ Tuyên?” Tiêu Sắt bĩu môi.

Lôi Vô Kiệt gật đầu cười nói: “Đúng vậy, cho nên ta là người duy nhất trong thiên hạ được ba vị Kiếm Tiên dạy bảo. Người nói xem có lợi hại không?”

Chương 428: Nơi phá kiếm thế

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khâm Thiên giám.

Tề Thiên Trần và Tử Đồng, Phi Hiên đang chơi đùa trong sân. Bọn họ vẫn chơi trò đuổi theo con bướm giấy như vật sống kia, người ngoài cho là trò chơi của con trẻ, nhưng người sáng suốt có thể thấy đây là cách huấn luyện Đại Long Tượng Lực.

"Ly lạc sơ sơ nhất kính thâm, thụ đầu hoa lạc vị thành âm. Nhi đồng cấp tẩu truy hoàng điệp, phi nhập thái hoa vô xử tầm." Tạ Tuyên ngồi trên lầu, nhìn họ, vừa cười vừa ngâm thơ.

“Sư phụ, người không đi à? Hôm qua con thấy chiêu kiếm cuối cùng của người đâu kém gì Lạc Thanh Dương.” Lý Phàm Tùng vẫn đứng bên

cạnh lái nhải. Từ tối hôm qua đến giờ, hăn vẫn định giật dây Tạ Tuyên tới hỏi kiếm Lạc Thanh Dương.

Tạ Tuyên cầm quyển sách trên tay gõ vào đầu Lý Phàm Tùng một cái: “Đã bảo không đi là không đi, người đọc sách sao lại tranh cường hão thắng như vậy. Hơn nữa chẳng phải hảo huynh đệ Lôi Vô Kiệt của con sẽ đi à?”

Nếu hăn thắng cũng không tới phiên ta.”

“Làm sao mà thắng được!” Lý Phàm Tùng bật cười: “Con và Lôi Vô Kiệt đã từng bắt tay chiến đấu nhiều lần, hăn có bao nhiêu cân lượng, chẳng lẽ con lại không biết?”

“Ô, thế ta có bao nhiêu cân lượng?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Lý Phàm Tùng quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Vô Kiệt mặc quần áo đỏ mang theo tiếng cười sang sảng đi vào. Vị Vĩnh An Vương điện hạ luôn ngáp ngắn ngáp dài như rất mệt mỏi cũng tới.

Lý Phàm Tùng vội vàng đứng dậy: “Lôi huynh, sao người lại tới đây?”

“Ta nghe thấy người nói xấu, hắt hơi ba cái liền nên chạy tới.” Lôi Vô Kiệt cười nói.

Lý Phàm Tùng gãi đầu: “Nói xấu gì đâu, nói xấu gì đâu.”

“Thế thì là gì?” Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại.

Tiêu Sắt lạnh lùng đáp: “Là nói thật.”

Lôi Vô Kiệt thở dài, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tạ Tuyên: “Ta biết chứ.”

“Thật ra Lôi huynh đã rất lợi hại rồi, dôi mắt nhìn khắp mấy chục năm nay, trong thiên hạ chỉ có rất ít người có thành tựu kiếm thuật như người trong tầm tuổi này.” Lý Phàm Tùng trấn an.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Nhưng có ai có thành tựu như Vô Song không?”

“Đúng, Vô Song là đúng là người đặc biệt nhất mà ta từng thấy.” Tạ Tuyên nói: “Nhưng người cũng không kém, người có Lôi Oanh dạy dỗ từ nhỏ, sau lại bá sư Lý Hàn Y, hai vị Kiếm Tiên dạy dỗ cho người. Sau đó người lại được truyền thụ Kiếm Tâm quyết, kế thừa Tâm kiếm, hơn nữa tâm linh trong sáng, liên kết với kiếm tâm. Nhân tài như người cũng rất hiếm có.”

"Vậy vì sao ta không bằng Vô Song?" Lôi Vô Kiệt hỏi ngược lại.

Tạ Tuyên khép cuốn sách lại: “Đạo về kiếm thuật không phải người mạnh ta yếu thì là không bằng. Người luyện theo Kiếm Tâm quyết, Vô Song lại học Đường Kiếm thuật. Người dùng tâm để dẫn dắt, hãn dùng máu để dẫn

dắt, có nhanh hơn người vài bước cũng không có gì lạ, nhưng sau này ai mạnh hơn ai thì chưa biết được. Ta đọc sách hai mươi năm, trước đó chưa từng dùng kiếm, nhưng vừa cầm kiếm lên người trong giang hồ đã gọi ta là Kiếm Tiên, ai mà tưởng tượng nổi?”

Lôi Vô Kiệt gật đầu nói: “Ta sẽ ghi nhớ những lời này của tiên sinh. Thế nhưng...”

“Thế nhưng hai ngày sau người phải xuất trận rồi, không có thời gian rèn luyện cho tốt kiếm tâm, muốn một chiêu chém rơi Lạc Thanh Dương? Đuổi hãn ra khỏi Thiên Khải thành?” Tạ Tuyên liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của hãn.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười gật đầu: “Đúng là ý này, đúng là ý này.”

“Ta lợi hại vậy à?” Tạ Tuyên hỏi.

“Ngài là Kiếm Tiên mà!” Lôi Vô Kiệt vỗ đùi nói.

“Nhan Chiến Thiên cũng là Kiếm Tiên, hãn có thắng không?” Tạ Tuyên cười nói: “Mọi người đều là Kiếm Tiên, Lạc Thanh Dương còn là Kiếm

Tiên đứng đầu. Nếu ta nghĩ được cách xuất kiếm đánh bại hãn, vậy người nghĩ

ta không đi chắc?”

“Không có cách nào à?” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói.

“Có thì có.” Tạ Tuyên rót một chén trà, ra hiệu cho Tiêu Sắt cũng ngồi xuống. “Mời Vĩnh An Vương điện hạ ngồi, Lạc Thanh Dương tới đây rõ ràng là nhắm vào người. Lôi Vô Kiệt thua, tiếp theo sẽ là người. Còn Lôi Vô Kiệt, người có nghĩ không. Theo tình hình trận chiến hôm qua, Lạc Thanh Dương tới đây là mang ý định giết người. Vô Song thiếu chút nữa bị

hãn giết chết. Nhưng người với Vô Song, không giống.”

“Có chỗ nào không giống?” Lôi Vô Kiệt không hiểu.

“Tuy Vô Song lên làm thành chủ Vô Song thành, cầm Vô Song Kiếm Hạp khiến người khác chú ý nhưng dù sao cũng rất ít người từng thấy kiếm của

hãn, Lạc Thanh Dương cũng không biết. Cho nên ban đầu hãn lưu thủ, tới cuối cùng mới nổi ý giết người.” Tạ Tuyên đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Nhưng người lại khác, người báo danh hiệu, hãn hiểu rõ người là ai.

Người là đệ tử của Lôi Oanh, Lý Hàn Y; truyền nhân của Kiếm Tâm quyết, bằng hữu thân thiết nhất với Vĩnh An Vương điện hạ. Hãn không giết người thì giết ai?”

Lôi Vô Kiệt mặt mày nhăn nhó: “Tiên sinh cứu ta!”

“Nếu là thế bại như Vô Song, tới cuối cùng mới thua trận, vậy nếu ta muốn cứu thì còn cứu được. Nhưng nếu từ đầu hãn đã muốn giết người, ta cũng chẳng cứu được, thà rằng người không đi.” Tạ Tuyên thở dài nói.

Xích Vương phủ.

Tiêu Vũ hỏi lót; “Nghĩa phụ ra sao rồi?”

“Mấy ngày nay hắc bao một quán trọ gần đó, buổi tối thì nghỉ ngơi trong quán trọ, ban ngày lại bày bàn trà, ngồi uống trà giữa đám người. Nhưng hôm nay đã tới trưa, người tới xem rất nhiều mà không ai dám ứng chiến.

Mọi người đều chờ đợi hai ngày sau chứng kiến trận chiến của Lôi Vô Kiệt.” Long Tà đáp.

“Đưa thư cho nghĩa phụ.” Tiêu Vũ hạ giọng nói: “Trận chiến với Lôi Vô Kiệt hai ngày sau không chỉ thắng, còn phải giết chết Lôi Vô Kiệt.”

Long Tà gật đầu: “Rõ!”

Hắn đang định đi ra lại thấy quản gia vội vàng chạy từ ngoài vào, đưa một tờ giấy cho Long Tà: “Quán trọ Long Hòa đưa tới.”

“Quán trọ Long Hòa?” Tiêu Vũ hỏi.

“Chính là quán trọ mà Lạc tiên sinh bao trọn.” Long Tà đáp.

Tiêu Vũ vội vàng la lên: “Mau xem xem viết gì.

Long Tà mở giấy ra, khẽ cau mày: “Bên trên chỉ có bốn chữ, không cần nhiều lời.”

Khâm Thiên giám.

Lôi Vô Kiệt vỗ bàn một cái: “Ta có phải loại ham sống sợ chết đó đâu! Vừa rồi tiên sinh nói có cách, dạy ta đi.”

Tạ Tuyên cười nói: “Cái gọi là kiếm thế của Kiếm Tiên, chắc người đã tới hỏi Vô Song. Khi giao chiến với Kiếm Tiên, hắn sẽ khiến người có cảm giác đi vào thế giới khác trong kiếm thế của mình. Nếu người bị loại kiếm thế

này bao vây, như vậy việc đầu tiên người phải làm là phá vỡ kiếm thế này.”

“Phá kiếm thế?” Lôi Vô Kiệt kinh ngạc.

“Đúng, phá kiếm thế. Chỉ khi phá được kiếm thế của hãn, người mới có thể

chiếm thế chủ động, ra đòn đắc thắng. Nếu không người chỉ là kẻ làm trò trong lĩnh vực của hãn, hãn là người cầm dây còn người chỉ là con rối, kết cục đã được định sẵn.” Tạ Tuyên nói: “Còn kiếm thế của Cô Kiếm Tiên chính là cảm giác tê lương. Tuy lúc đó hãn không xuất kiếm với ta nhưng khi thi triển kiếm thức Quốc Thương, ta nghĩ chúng ta đều cảm nhận được luồng ý tê lương đó.”

Lôi Vô Kiệt nghe vậy trầm tư một hồi rồi vỗ đùi: “Ta biết rồi!”

“Ta có cách phá hủy kiếm thế tê lương của Lạc Thanh Dương rồi!”

Tạ Tuyên nghe vậy vui mừng: “Trẻ nhỏ dễ dạy, còn thông minh đến vậy cơ

à. Có cách gì?”

Lôi Vô Kiệt nghiêm mặt nói: “Ta mạng chết hãn!”

Chương 429: Mạng kiếm quyết

Tạ Tuyên nhìn Lý Phàm Tùng, Lý Phàm Tùng nhìn Tiêu Sắt, Tiêu Sắt ngẩng đầu lên nhìn trời, ra vẻ không nghe thấy gì.

Lôi Vô Kiệt vẫn hưng phấn nói: “Kiếm thế của Thê Lương kiếm chú trọng hai chữ Thê Lương. Người nói hãn dùng kiếm thức Quốc Thương , khiến

gió rít vang lên khắp bốn phương, tráng sĩ cao giọng hát, bầu không khí nghiêm túc. Sau đó ngay lúc này ta đột nhiên gầm lên!”

“Mẹ! Lão già khốn kiếp nhà người!”

Lý Phàm Tùng thiếu chút nữa phun thẳng ngụm nước trà ra.

“Lão già khốn kiếp nhà người, ăn no rảnh mỡ hay sao mà chạy tới Thiên Khải gây sự, chỗ này có chuyện đéo gì của người? Sớm không tới, muộn không tới, lại tới ngay lúc này, còn hỏi kiếm Thiên Khải, Thiên Khải có đồng ý không? Còn đập biến tên phủ của chúng ta, người có biết cái biến ấy quý tới mức nào không? Mau mau rút cho ta! Nếu không ta lột sạch quần áo cho người mặc váy đấy, người có tin không?” Lôi Vô Kiệt nói liền một lèo, cầm chén trà trên bàn lên uống một hơi cạn sạch. “Tạ tiên sinh, ngài nói xem ta mắng như vậy...”

“Liệu hãn có thể lương được nữa không? Có thể lương nổi không?”

Cho dù Tạ Tuyên đọc cả ngàn cuốn sách, đi cả ngàn dặm đường nhưng chưa từng nghe được lý luận kinh thế hãi tục như vậy. Hãn cũng trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời ra sao.

Lôi Vô Kiệt nhìn hãn với vẻ mặt đầy kỳ vọng: “Tạ tiên sinh? Tạ tiên sinh?”

Tạ Tuyên trầm ngâm trong chốc lát rồi chậm rãi gật đầu một cái: “Thật ra mấy lời này của Lôi huynh đệ cũng có chút đạo lý.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Tạ tiên sinh, người không cần lo cho tâm trạng cái thằng ngốc này, có gì xin cứ nói thẳng.”

“Không phải an ủi đâu, nếu làm theo lời Lôi huynh đệ vừa nói... như vậy đúng là luồng kiếm ý thể lương kia sẽ rất dễ bị đánh bại. Nhưng mắng như

thế nào, mắng lúc nào, mắng cái gì, phải suy nghĩ thật cẩn thận mới được.”

Tạ Tuyên cau mày nói: “Đương nhiên, mắng thì mắng nhưng chỉ tạo được tác dụng phụ trợ, không thể nào mắng chửi mà thắng Kiếm Tiên

được. Về

mặt kiểm pháp cũng phải tính toán kỹ lưỡng một phen.”

“Tiên sinh nói đúng, cái này ta cũng có suy xét!” Lôi Vô Kiệt đứng dậy vỗ tay nói: “Như vậy ta xin cáo từ, hai ngày sau kính mong tiên sinh tới xem kiểm.”

“Đó là đương nhiên.” Tạ Tuyên gật đầu nói: “Lần giao chiến này cực kỳ nguy hiểm, cũng mong Lôi huynh đệ chuẩn bị vẹn toàn. Còn về Vĩnh An Vương điện hạ, bất luận Lôi huynh đệ thắng hay thua, Lạc Thanh Dương đều phải rời khỏi Thiên Khải thành, ta đề nghị người gửi thư cho Tư

Không Trường Phong. Trên thế gian này, người có cơ hội thắng Lạc Thanh Dương nhất chính là hai người trong nhóm thứ hai của Quan Tuyệt bảng, Tư Không Trường Phong và Đường Liên Nguyệt.”

“Xảy ra chuyện lại mời trường bối sau lưng ra gánh vác. Chuyện như vậy Tiêu Vũ làm được, ta không làm được.” Tiêu Sắt lắc đầu.

“Vì sao?” Tạ Tuyên cười hỏi.

Tiêu Sắt giơ một cánh tay, ra hiệu xoay tròn: “Bởi vì hắn là Tiêu Vũ, còn ta là Tiêu Sắt.”

Tạ Tuyên gật đầu: “Điện hạ rất kiêu hãnh.”

Tiêu Sắt thu tay lại: “Thứ ta có, không chỉ là kiêu hãnh.”

Tiếp đó hai người lập tức đi khỏi, Lý Phàm Tùng nhìn bóng lưng bọn họ hỏi: “Sư phụ, chúng ta không giúp họ à?”

Tạ Tuyên lắc đầu thở dài: “Có một số việc, cuối cùng vẫn phải do họ tự làm.”

“Tiêu Sắt, người nói ta nên đặt tên cho bộ kiếm pháp ấy không? Gọi là Mãng kiếm quyết nhé? Người nói mãng thẳng Kiếm Tiên, có phải ngẫu nhiên không?” Lôi Vô Kiệt vừa đi vừa hưng phấn nói: “Người nói xem ta mãng thế đã đủ bá đạo chưa, văn chương của người tốt, có thể trau chuốt thêm không?”

“Lôi Vô Kiệt, người có biết mình sắp đối mặt với đối thủ ra sao không? Đó là người đứng đầu Quan Tuyệt bảng, cao thủ tuyệt thế không kém gì Bách Lý Đông Quân.” Tiêu Sắt nghiêm túc nói.

“Đến nhà rồi.” Lôi Vô Kiệt đi tới trước cửa gian nhà của mình: “Hai ngày tới ta cần bế quan dưỡng kiếm, hôm qua đã hẹn hăn ba ngày sau gặp nhưng không nói canh giờ nào. Như vậy chập tối ngày mai ta sẽ tới, dưỡng kiếm thêm một chút.”

“Lôi Vô Kiệt, người có nghe ta nói không đấy?” Tiêu Sắt cá giận.

Lôi Vô Kiệt mỉm cười giơ tay với Tiêu Sắt: “Yên tâm đi, ta không điên, ta cũng có kiếm của ta, cũng có niềm kiêu hãnh của ta.”

Tiêu Sắt thở dài một tiếng, hất tay Lôi Vô Kiệt sang bên: “Đi thôi.”

“Tạm biệt.” Lôi Vô Kiệt vẫy tay, đi vào trong gian nhà của mình.

Trong gian nhà tối om, trước khi lên đường Lôi Vô Kiệt đã bảo quản gia dán kín cửa sổ phòng mình, sau khi đóng cánh cửa này lại sẽ không thấy chút ánh sáng nào nữa.

Vẻ mặt của Lôi Vô Kiệt đột nhiên thay đổi, trở nên vô cùng tĩnh lặng, lạnh nhạt, khác hẳn vẻ hưng phấn cười đùa lúc vừa rồi. Hăn đặt Tâm kiếm bên cạnh, ngồi khoanh chân, nhắm hai mắt lại.

Vào kiếm tâm.

Đây là ảo diệu của Kiếm Tâm quyết, để bản thân nhập kiếm tâm, khi bế

quan ra kiếm tâm sẽ cực kỳ thuần khiết, trong thời gian ngắn có thể nhận được chiến lực cực mạnh. Ngày trước Lý Tâm Nguyệt dưỡng kiếm bảy ngày, xuất kiếm đánh ra, đã bại bảy cao thủ Thiên Cảnh, bị Ngũ Đại Tổng Quản vây công vẫn giơ kiếm bất bại.

“Mẫu thân, người có thể rút kiếm quyết sinh tử vì bằng hữu, con trai cũng muốn thử xem.”

Đương nhiên Tiêu Sắt biết Lôi Vô Kiệt đang nghĩ điều gì. Hắn xoay người lại, phát hiện Diệp Nhược Y đang đứng đó.

“Cứ để hắn đi như vậy ư?” Hai người đi sóng vai, Diệp Nhược Y âm u hỏi.

Tiêu Sắt giơ tay ra, bắt lấy một chiếc lá rụng: “Còn kéo hắn lại không cho đi được à?”

“Có bao nhiêu phần thắng?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Một phần.” Tiêu Sắt nói.

Diệp Nhược Y lắc đầu cười một tiếng: “Còn tốt hơn ta tưởng.”

“Cũng không có.” Tiêu Sắt chậm rãi nói nốt nửa câu sau.

Diệp Nhược Y kinh ngạc: “Người không thể nói hết cả câu trong một lần được à?”

“Buổi chiều ta hẹn một người khác tới phủ.” Tiêu Sắt đột nhiên nói.

“Khách nào mà khiến người phải hẹn tới đây?” Diệp Nhược Y nói.

“Người cũng biết mà, là tiểu thập nhất.” Tiêu Sắt mỉm cười, giọng nói lộ vẻ

ôn nhu hiếm có.

“Là Khanh công chúa à.” Diệp Nhược Y cười nói: “Người tới Thiên Khải lâu vậy rồi mà không tới tìm cô ấy.”

Tiêu Sắt lắc đầu một cái: “Cô ấy dính người quá.”

“Ai đang nói xấu bốn công chúa đấy!” Một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ. Tiêu Sắt xoay người, chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy hoa đột nhiên nhào vào lòng hắn.

Tiêu Sắt xoa đầu vị tiểu công chúa trong lòng: “Sao thoát ần thoát hiện vậy?”

“Lục ca mới là thoát ần thoát hiện ấy, về Thiên Khải bao lâu rồi mà muội chẳng bắt được ca lần nào, còn phải chờ ca tới tìm mới gặp được.”
Khanh

công chúa nhảy khỏi lòng Tiêu Sắt, gương mặt xinh xắn như khắc từ ngọc làm bộ trêu chọc: “Đúng là ca ca cáo già.”

Tiêu Sắt không biết làm sao: “Có ai nói ca ca như muội không?”

Khanh công chúa cả giận nói: “Có ca ca nào như ca không? Về lâu vậy rồi mới đến tìm muội muội?”

“Ta mang cho muội một món quà.” Tiêu Sắt lấy từ trong tay áo ra một vật, là một con sứ tử nhỏ khắc bằng ngọc, trông rất sống động. “Cho muội.”

“Đây là quái vật gì?” Khanh công chúa nhận con sứ tử nhỏ, tò mò quan sát.

“Là sứ tử, thánh thú của Nam Quyết.” Tiêu Sắt nói.

“Nói đi, có chuyện gì cần muội hỗ trợ?” Khanh công chúa bĩu môi.

“Chẳng lẽ chỉ lúc nào cần giúp ta mới tới tìm muội à?” Tiêu Sắt bất đắc dĩ

nói.

Khanh công chúa lườm hắc: “Đúng rồi còn gì. Còn nữa, Lục ca, muội đã trưởng thành, không còn là trẻ con nữa rồi. Muội là thập nhất công chúa của Bắc Ly, muội biết nhà mình lắm tiền. Con sư tử ngọc này, ngài tự giữ lại đi!”

Chương 430: Cửu Bả Kiếm (Chín thanh kiếm)

Tiêu Sắt nhìn muội muội mấy năm không gặp. Năm đó khi hắc rời khỏi Thiên Khải thành, muội muội của hắc còn là một cô bé đáng yêu như búp bê sứ, tặng cô bé một món đồ chơi cũng có thể khiến cô vui vẻ một hồi lâu.

Nhưng hôm nay cô nhấp nháy đôi mắt to xinh đẹp, toát lên vẻ thông minh lém lỉnh.

“Ài, ta tặng muội thứ khác vậy.” Tiêu Sắt cất con sư tử ngọc kia đi, lấy ra một quyển sách.

Hai mắt Khanh công chúa sáng bừng lên: “Vô Song vũ?”

“Ta biết muội muốn vũ phổ này đã lâu, ta giúp muội tìm thấy ở bên ngoài.

Món quà này thế nào?” Tiêu Sắt mỉm cười hỏi.

Khanh công chúa cầm lấy vũ phổ, cất vào trong lòng: “Nói đi, rốt cuộc cần giúp gì?”

“Trong hoàng cung có một tòa Kiếm các, bên trong thờ phụng danh kiếm của các triều đại trước.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Khanh công chúa bất mãn lườm hắc một cái: “Hoàng cung là nhà của ca cũng là nhà của muội, nói mấy lời nhảm nhí đó làm gì?”

“Kiếm các vốn do tổng quản chưởng kiếm Cần Uy công công trông coi, nhưng bây giờ hắn đã chết. Tạm thời Kiếm các do Kiếm Si - La Bất quản lý.

Mà Kiếm Si - La Bất là sư phụ của Khanh Nhi muội muội.” Tiêu Sắt nói đầy ẩn ý.

“Đúng vậy, khi còn bé muội muốn luyện kiếm, phụ hoàng bèn tìm một sư

phụ cho muội. Sư phụ yêu thích danh kiếm trong thiên hạ nên gọi là Kiếm Si. Lần này cũng do muội tiền cử người tới Thiên Kiếm các.” Khanh Nhi nói: “Ca muốn nhờ sư phụ muội giúp ca?”

“Kiếm Si - La Bất, kiếm pháp cũng không tệ.” Tiêu Sắt không trực tiếp trả

lời.

“Sư phụ ta từng so kiếm với Cần Uy, kết quả bất phân thắng bại. Ông ấy được người khác gọi là Kiếm Si là vì ông ấy yêu kiếm, cố chấp với kiếm, nhưng nếu xét theo kiếm pháp lại kém xa bọn Cô Kiếm Tiên. Lục ca tới nhờ ông ấy giúp, có phải không nắm chắc không?” Khanh công chúa lắc đầu nói.

Tiêu Sắt đầu tiên ngẩn người, sau đó nói: “Khanh Nhi, bây giờ... muội biết nhiều vậy à?”

“Lục ca, muội đã bảo mình trưởng thành rồi mà.” Khanh công chúa cười nói.

“Thật mong muội mãi mãi không lớn.” Tiêu Sắt giơ tay xoa đầu Khanh công chúa. “Ta không muốn rời La tiên sinh ra tay, chỉ muốn hỏi mượn ông ấy vài thứ.”

“Mượn đồ?” Khanh công chúa kinh ngạc.

Tiêu Sắt gật đầu: “Mượn thứ trong Thiên Kiếm các.”

Thiên Kiếm các.

Tiêu Sắt được Khanh công chúa dẫn vào.

Bên trong vô cùng u ám, chỉ có vài ánh nến lập lòe yếu ớt, những danh kiếm của triều đại trước được xếp thành hàng thờ cúng, bày trên từng chiếc giá, uy nghiêm mà lạnh lẽo.

“Khi còn bé, ta và Lăng Trần chạy chơi, một lần vô tình xông vào nơi này, còn tưởng xông vào phòng giữ xác gì đó, cả hai sợ tới đờ cả người, toát mồ

hôi lạnh.” Tiêu Sắt cười nói.

Trong bóng tối có một giọng nói trầm trầm trả lời: “Vị bằng hữu từng vào cùng người cũng đã tới cách đây không lâu, còn lấy đi thanh kiếm quý giá nhất trong này.”

Tiêu Sắt đảo mắt qua những danh kiếm trên giá, cuối cùng mỉm cười: “Hạo Khuyết bị cầm đi rồi à? Nhưng thanh kiếm đó là kiếm mang chính khí đệ

nhất thiên hạ, vốn là kiếm của nhà hắc, cầm đi cũng đúng thôi.”

“Thiên hạ này có thứ gì không phải của các người? Nhà họ Tiêu các người muốn thứ gì, có ai dám không cho kia chứ?” Trong bóng tối có người bước ra, thân hình cao gầy, trông như một cây gậy trúc.

“Sư phụ.” Khanh công chúa chào khẽ.

Tiêu Sắt biết người trước mặt là Kiếm Si - La Bất, cũng chấp tay nói: “La tiên sinh.”

La Bất nhìn hắc một cái, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Người rất mạnh.”

Tiêu Sắt thản nhiên mỉm cười: “Từng có một quãng thời gian ta không thể

vung kiếm, chỉ có thể tính sổ sách.”

La Bất nhìn trường côn bên cạnh Tiêu Sắt: “Người luyện côn pháp, không phải kiếm thuật.”

“Cũng từng luyện kiếm vài năm, hoàng tộc họ Tiêu dùng kiếm xây dựng gia tộc, không thể mất gốc được.” Tiêu Sắt cung kính trả lời.

“Nếu người đã tới đây, chắc không định tay không trở về.” La Bất nói đầy ẩn ý.

Tiêu Sắt cúi đầu nói: “Muốn hỏi mượn kiếm tiền bối.”

Khanh công chúa đi tới khoác tay La Bất: “Sư phụ, đây là ca ca thân thiết nhất của con. Ngài cho ca ca mượn đi, chắc chắn ca ca sẽ giữ lời, La Bất thở dài: “Hắn biết con người ta làm việc cứng nhắc, lại yêu kiếm như mạng cho nên tìm con tới thuyết phục giúp. Ta sống cả đời cô độc làm bạn với kiếm, chỉ có một đồ đệ ngoan là con, hắn thật biết cách tìm người.

Chỉ có điều...”

Chỉ có điều?

Tiêu Sắt và Khanh công chúa thầm căng thẳng.

“Không phải ngày nào ta cũng trốn trong phòng chờ người ra với mấy thanh kiếm. Ta biết chuyện ở Thiên Khải thành, thậm chí hôm qua ta còn có mặt ở đó. Khi không ai dám ứng chiến Lạc Thanh Dương, bằng hữu của người Lôi Vô Kiệt lại đứng dậy. Ta rất tán thưởng hắn, cũng đồng ý giúp hắn. Chỉ có điều ta không hiểu, thanh kiếm trong tay hắn là Tâm đứng thứ

tử trong Thiên Hạ Danh Kiếm phổ. Bảo kiếm trong Thiên Kiếm các có nhiều hơn nữa, nhưng có thanh nào sánh được với nó?” La Bất không hiểu.

“Tiên sinh không cần hỏi nhiều, mời ngài hôm sau lại tới xem kiếm.”
Tiêu Sắt mỉm cười: “Cho nên ta có thể lấy kiếm?”

“Lấy đi.” La Bất gật đầu một cái.

Vậy là Tiêu Sắt tiến tới rút một thanh.

“Danh kiếm Phong Xuy Vũ, là kiếm của Thi Tiên - Lý Tăng tiền triều, không tệ.” La Bất khen.

Nhưng sau đó Tiêu Sắt lại cầm một thanh lên.

“Danh kiếm Lạc Hoa, là bội kiếm của Hoa La công chúa trăm năm trước, ánh mắt của điện hạ tốt thật. “Nhưng không ngờ điện hạ muốn hai thanh kiếm.”

La Bất vừa dứt lời, Tiêu Sắt lại lấy một thanh nữa.

La Bất ngây ra như phỗng, Khanh công chúa cũng kinh ngạc. Hắn muốn ba thanh kiếm?

Đang lúc sững sờ, Tiêu Sắt lại lấy một thanh.

Từng thanh nối tiếp nhau, cuối cùng Tiêu Sắt ôm tổng cộng chín thanh kiếm đi xuống khỏi Kiếm các. La Bất và Khanh công chúa đều tròn hai mắt.

La Bất nuốt một ngụm nước miếng: “Người muốn chín thanh?”

“Vừa rồi ta có nói mượn mấy thanh đâu. Ta chỉ nói muốn mượn, La tiên sinh đồng ý nên ta lấy. La tiên sinh định đổi ý à?”

La Bất cả giận nói: “Ta mỗ mà là loại người nói lời không giữ lời à?”

“Nghe nói Nam Quyết có một đao khách, đao pháp siêu cường, trên người công chín thanh đao, tên cũng là Cửu Bả Đao. Người nói xem, ta làm vậy có giống Cửu Bả Kiếm không?” Tiêu Sắt vừa cười vừa đi qua trước mặt bọn họ, lao thẳng ra ngoài.

La Bất lắc đầu: “Quá giảo hoạt! Đáng lẽ vừa rồi nên hỏi hãn muốn mượn mấy thanh kiếm.”

Khanh công chúa thở dài: “Lục ca quả nhiên là Lục ca, ta còn phải học cái tính giảo hoạt đó thêm mấy năm nữa mới bì được.”

Bên ngoài Thiên Kiếm các, Diệp Nhược Y đánh xe ngựa chạy tới, thấy Tiêu Sắt ôm một đồng kiếm cũng sửng sốt: “Người dọn cả Thiên Kiếm các ra ngoài đấy à?”

“Không đến nỗi, không đến nỗi. Chẳng qua là một phần nhỏ thôi.” Tiêu Sắt trèo lên xe ngựa, ném đồng kiếm vào trong: “Chúng ta đi.”

“Người muốn nhiều kiếm như vậy làm gì?” Diệp Nhược Y hỏi. “Lôi Vô Kiệt không phải Lạc Minh Hiên, cũng không phải Vô Song. Kiếm pháp hãn dùng là một người một kiếm, có nhiều kiếm như vậy cũng vô ích.”

“Không phải chuẩn bị cho Lôi Vô Kiệt.” Tiêu Sắt nhú mày.

“Vậy dùng làm gì?” Diệp Nhược Y hỏi.

Hai mắt Tiêu Sắt sáng lên: “Đương nhiên là để ta tự dùng.”

Chương 431: Kiếm khách Tiêu Sắt

Bắc Ly tập kiếm, Nam Quyết ươm đao.

Đây từng là câu đùa của thành chủ Tuyết Nguyệt thành Lý Trường Sinh.

Trong lòng mỗi thiếu niên Bắc Ly đều có một mộng tưởng kiếm khách.

Có ai không muốn mặc một bộ áo trắng, cầm kiếm đi khắp giang hồ?

Tiêu Sắt cũng từng có ước mơ như vậy.

“Sư phụ, ngoại trừ côn pháp, ta có thể luyện kiếm không?” Tiêu Sắt từng hỏi Cơ Nhược Phong như vậy.

Cơ Nhược Phong mỉm cười cầm Vô Cực côn lên gõ đầu hắc một cái:

“Sao vậy, người cũng muốn luyện kiếm?”

Tiêu Sắt lúc đó chỉ là một cậu bé, gõ đầu một cái: “Tuy ta cũng rất thích côn pháp nhưng hình như những cao thủ tuyệt thế trong tiểu thuyết đều là kiếm khách.”

“Con muốn tập kiếm cũng được, nhưng ta không thể dạy con.” Cơ Nhược Phong lắc đầu.

“Vì sao? Chẳng phải sư phụ tinh thông võ học trong thiên hạ à? Chẳng lẽ lại không biết kiếm pháp?” Tiêu Sắt hỏi.

“Không, chỉ có điều nếu con muốn học kiếm vậy không nên do ta dạy.” Cơ

Nhược Phong nhìn lên trời: “Người của Tiêu gia, tự có kiếm pháp của Tiêu gia.”

Ngày hôm sau, Cơ Nhược Phong không đến mà Lang Gia Vương Tiêu Nhược Phong mặc chiến giáp đi tới. Hắc nhìn Tiêu Sắt: “Nghe sư phụ con nói con muốn học kiếm?”

Tiêu Sắt cả kinh: “Hoàng thúc định dạy con à?”

“Con có biết không, tổ tiên khai quốc của chúng ta, Tiêu Nghị có sư phụ là Kiếm Tiên Mặc Bạch? Muốn học kiếm, chúng ta cần gì học từ kẻ khác?”

Tiêu Nhược Phong rút trường kiếm bên hông ra. “Hôm nay ta truyền cho con môn kiếm pháp này.”

“Kiếm pháp tên, Liệt Quốc.”

Tiêu Sắt đột nhiên mở mắt ra, vạt áo trên người đã ướt sũng. Hắn nhìn chín thanh kiếm trong phòng, bò từ trên giường xuống, giơ tay vuốt ve thân kiếm.

“Kiếm ời kiếm.” Tiêu Sắt khẽ gọi.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng búng ra, một thanh kiếm đã rời vỏ, hắn vung lên, cửa phòng đột nhiên ở ra.

Cơ Tuyết tóc trắng đang đứng ở đó.

“Cô đến rồi.” Tiêu Sắt thu kiếm.

Cơ Tuyết nhìn đồng kiếm trong phòng, cau mày: “Quả nhiên người định tự ra tay. Đã bao năm rồi người không dùng kiếm?”

“Không dùng kiếm là vì không tìm được thanh kiếm nào thuận tay.” Tiêu Sắt nói.

Cơ Tuyết rút thanh Phong Xuy Tuyết ra: “Kiếm của Thi Tiên, sâu xa ầu mỹ, chỉ tiếc là, người có thuận tay với mấy thanh kiếm này không?”

“Không thuận tay nhưng cũng không kém mấy. Toàn bộ Thiên Khải thành chỉ có những thanh này là tốt nhất, ta cũng muốn mượn Động Thiên Sơn của Mộc Xuân Phong, đó mới là thích hợp nhất.” Tiêu Sắt thờ dãi nói:

“Nhưng kiếm đã có chủ nhân, người khác mà dùng sẽ không thuận tay.”

“Thích hợp nhất không phải Động Thiên Sơn mà là thanh kiếm khác.”
Cơ

Tuyết nói đầy ẩn ý.

“Đó là kiếm của thiên tử, của đứa con do ông trời chọn lựa. Còn ta không phải là thiên tử.” Tiêu Sắt nghiêm nghị nói.

“Cái gọi là thiên tử, là đứa con do trời chọn! Trời chọn! Người không quyết định được.” Cơ Tuyết trả lời.

Tiêu Sắt mỉm cười: “Lại nhớ đến hồi bé đi Thiên Kỳ phường nghe bình thư, mấy tiên sinh kể chuyện trong đó thích nhất là đập bàn quất lớn: mạng của ta thuộc về ta chứ không thuộc về trời, trước chém bồ tát sau chém tiên!

Nếu Lôi Vô Kiệt ở đây lúc này chắc sẽ dùng mấy lời ấy đáp lại cô.”

“Đừng nói đùa nữa, bây giờ tính cách của người trở nên kỳ kỳ quái quái, có lúc ta cũng chẳng hiểu nổi người.” Cơ Tuyết thờ dãi nói.

“Thật ra ta chưa từng thay đổi, với lại, năm xưa chúng ta cũng đâu có thân quen gì.” Tiêu Sắt nhún vai.

“Ta biết người luyện kiếm pháp gì, Liệt Quốc, kiếm pháp của hoàng tộc họ

Tiêu, nhưng không phải người có thiên phú tuyệt đỉnh thì không luyện được. Thế hệ trước chỉ có Lang Gia Vương biết, thế hệ này chỉ có người biết. Lang Gia Vương luyện tới cảnh giới Phá Phong, người thì sao?” Cơ Tuyết hỏi.

“Kinh Long.” Tiêu Sắt lạnh nhạt nói.

“Kinh Long!” Cơ Tuyết kinh ngạc: “Còn cao hơn Lang Gia Vương một tầng. Chắc chắn người là người mạnh nhất trong ba đời hoàng tộc gần đây.”

“Tuyệt Sinh, Phá Phong, Kinh Long, Toái Thiên.” Tiêu Sắt hạ giọng nói:

“Ta có thể lên tới cảnh giới thứ ba, cô cảm thấy so với Lạc Thanh Dương thì sao?”

“Có cơ hội đánh một trận, nhưng sẽ không khá hơn tên Vô Song kia. Hôm đó ta cũng âm thầm quan sát, Lạc Thanh Dương chỉ dùng Quốc Thương, còn chưa dùng Lễ Hồn nhưng đã trên Kinh Long của người. Nếu người không dùng được Toái Thiên, người không có cơ hội.” Cơ Tuyết lắc đầu.

“Vậy hy vọng đến lúc đó ta có thể bộc phát thôi.” Tiêu Sắt nhận lấy thanh Phong Xuy Tuyết, tra lại vào vỏ.

“Chuyện phân định sinh tử mà cũng để tùy duyên được sao?” Cơ Tuyết hỏi.

Tiêu Sắt nhún vai: “Đệ nhất thiên hạ muốn giết ta, ta làm thế nào được?

Nói lại thì chẳng phải người nhận định hẳn là đệ nhất thiên hạ chính là cô à?”

Cơ Tuyết không trực tiếp trả lời câu hỏi này mà chỉ nói: “Đưa thư cho Tư

Không Trường Phong đi, hoặc liên lạc với Bách Lý Đông Quân.”

“Chuyện của ta, tư ta gánh vác. Bách Lý Đông Quân không gánh được, Tư

Không Trường Phong cũng không gánh được. Cho dù Lôi Vô Kiệt cũng không gánh giúp ta được. Ta không thể nói trước chuyện sinh tử, nhưng những lúc đứng giữa lần sinh tử như bây giờ, không thể để người khác quyết định thay được!” Tiêu Sắt xoay người, đối mặt với chín thanh kiếm, khí thế trên người bùng lên. “Cô đi trước đi, ta muốn luyện kiếm.”

Cơ Tuyết bất đắc dĩ thở dài: “Ta tới là có một tin muốn nói cho người.”

“Tin gì?” Tiêu Sắt không quay đầu lại.

“Đúng là Lạc Thanh Dương do Tiêu Vũ mời tới, nhưng mục đích cuối cùng của Lạc Thanh Dương vẫn là Tuyên Phi. hẳn yêu người phụ nữ này

đã mấy chục năm. Lần này hẳn tới Thiên Khải là để nói cho tất cả mọi người biết, bây giờ hẳn là đệ nhất thiên hạ, không ai có thể cản hẳn mang người mà hẳn muốn đi.” Cơ Tuyết nói.

Tiêu Sát gật đầu một cái: “Hiểu rồi.”

Cơ Tuyết khép cánh cửa lại, đi ra ngoài. Cô không nhảy qua tường mà từ từ đi qua sân, tới một gian nhà, cô lại thấy một cô gái áo bạc đang luyện thương dưới ánh trăng.

Trên trời trăng sáng treo cao, dưới đất trăng rơi đổ bóng.

“Tư Không cô nương.” Cơ Tuyết lên tiếng chào: “Vết thương vừa khỏi mà cô đã luyện thương à?”

“Chuyện sống chết của hẳn do hẳn tự định đoạt, nhưng nếu hẳn chọn chết, ta không đồng ý.” Tư Không Thiên Lạc nghiêm túc nói.

“Cô nghe thấy à?” Cơ Tuyết kinh ngạc.

Tư Không Thiên Lạc mỉm cười: “Cô là Bạch Hồ, ta là Chu Tước, ta cũng có sứ mệnh của mình. cô thấy sao?”

Cơ Tuyết nhìn Vân Khởi côn bên hông, mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Ngoài cửa Thiên Khải thành.

Một nam tử trung niên với mái tóc hoa râm ngồi xe ngựa chậm rãi đi vào.

Bên cạnh hẳn là một thiếu niên áo đen đang vung roi ngựa.

“Đa tạ người đã đưa ta đi một đoạn.” Nam tử trung niên ho nhẹ một tiếng.

Thiếu niên nhìn hẳn một cái: “Thân thể tiền bối có vẻ không được tốt?”

“Đúng vậy, sắp chết.” Nam tử chậm rãi nói.

Thiếu niên nghiêm túc nhìn hắn một cái mới xác nhận là hắn không nói đùa. Hắn vỗ vai nam tử trung niên: “Trong Thiên Khải thành có nhiều danh y, biết đâu lại chữa được. Tiền bối tới Thiên Khải thành có phải để tìm thầy thuốc không?”

“Không phải, ta tới là để tìm chết.” Nam tử trung niên cười nói: “Còn người thì sao? Đệ tử Đường môn trẻ tuổi?”

“Văn bối Đường Trạch, tham kiến Cơ tiền bối.” Thiếu niên bị nhận ra thân phận nhưng không hề sợ hãi, cung kính nói.

“Người là đệ tử của ai?” Cơ Nhược Phong hỏi.

“Văn bối nhận sư thừa từ Đường lão thái gia đời trước, hiện nay đang học tập dưới trướng Đường lão thái gia đời này Đường Liên Nguyệt. Nhưng lần này văn bối tới không phải vì Đường môn.” Đường Trạch lấy một tấm lệnh bài bên hông ra: “Mà vì bây giờ văn bối là Huyền Vũ.”

Chương 432: Cứu kiếm văn đạo

Thanh Long Bạch Hồ, Chu Tước Huyền Vũ.

Anh hùng thời trước đã già hoặc đã đi khỏi, Tứ Thủ Hộ mới đang tập trung cùng nhau. Lúc này trong bọn họ còn có người chưa gặp nhau, nhưng cuối cùng rồi sẽ gặp.

Mà ngày họ gặp nhau, Thiên Khải thành rồi sẽ thay trời đổi đất.

Nhưng bây giờ tất cả sóng gió vẫn đang ẩn nấp dưới mạch nước ngầm.

Ước định ba ngày rồi cuộc cũng tới, kiếm khách ở Thiên Khải thành, những người rảnh rỗi cùng với thế lực khắp nơi đã sớm bao vây khu đất cách cửa cung không xa tới mức nước chảy không lọt.

Nơi đó tổng cộng có bốn quán trà. Xích Vương phủ chiếm một quán, Bạch Vương phủ chiếm một quán, Vĩnh An Vương phủ và Khâm Thiên giám chiếm một quán. Quán còn sót lại thì bị các quan lại quyền quý dùng chung.

Ngoài cửa cung, chín trăm Hồ Bí lang tập kết, Lê Trường Thanh tay cầm đao, mắt nhìn chăm chăm sang bên này.

Lan Nguyệt Hầu cười ngửa đi bên cạnh hẳn, cười nói: “Lê thống lĩnh, người căng thẳng kìa.”

Lê Trường Thanh nhổ một ngụm đờm xuống đất: “Xì, ta không căng thẳng được sao? Ta thấy trời ở Thiên Khải thành sắp lật rồi.”

“Người nói xem, một cao thủ giang hồ thôi mà khiến Thiên Khải thành thành ra như vậy, có phải chúng ta mất mặt lắm không?” Lan Nguyệt Hầu nhún vai một cái.

“Cao thủ giang hồ xâm nhập Thiên Khải, đâu phải chưa từng xảy ra chuyện này. Năm đó Bạch Vũ Kiếm Tiên xuất một kiếm chém rơi tấm biển tên thành. Trên pháp trường Tuyết Nguyệt Kiếm Tiên chỉ thẳng kiếm vào thiên tử. Nhưng như vậy không sao cả, bởi vì Thiên Khai thành có căn cơ, dù thế nào cũng có vài cao thủ tuyệt thế trấn giữ. Nhưng bây giờ...” Lê Trường Thanh khẽ thở dài.

“Nhưng bây giờ bộ hạ đang bệnh nặng, không khống chế được những cao thủ này. Đám cao thủ ai cũng mang tâm địa bất chính, chỉ chờ Lạc Thanh Dương khuấy đảo Thiên Khải thành tới long trời lở đất, càng tiện cho chúng kiếm lợi.” Lan Nguyệt Hầu nói tiếp lời của hẳn.

Lê Trường Thanh lắc đầu một cái: “Biết tìm đâu ra người trung thành vì nước như ta? Người xem tên thái giám Cẩn Tuyên chết tiệt kia, bây giờ đang ở đâu?”

“Lê thống lĩnh trung thành vì nước, lúc trước một mình đối mặt với Lang Gia quân, có thể nói là anh dũng vô song.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

“Ngày đó ta tưởng mình chết chắc rồi, nhưng ta vẫn còn sống, cho nên ta không sợ gì nữa. Hôm nay dám người này mà dám làm loạn, ta sẽ giết cho chúng không còn manh giáp!” Lê Trường Thanh hung tợn nói.

“Đã có Lê thống lĩnh ở đây, ta cũng yên tâm về bên cạnh hoàng huynh.”

Lan Nguyệt Hầu thúc ngựa đi vào trong cung: “Bây giờ Hoa tiểu thần y còn phải vào cung.”

“Hôm nay lắm người tới thật.” Trên quán trà, Tiêu Vũ nói đầy ẩn ý.

Tô Xương Hà không thấy bóng người cầm dù trong đám đông, hạ giọng nói: “Đã chứng kiến hai trận giao chiến tuyệt thế rồi mà còn dám khiêu chiến Lạc Thanh Dương. Ai cũng muốn biết tên đệ tử chân truyền của hai vị Kiếm Tiên, truyền nhân Kiếm Tâm trùng này có bao nhiêu năng lực.”

“Ta từng gặp tên Lôi Vô Kiệt đấy vài lần, có bản lĩnh lớn đến vậy ư?” Tiêu Vũ hỏi.

“Với tuổi của hắn, kiếm thuật đã có thể coi là tài hoa kinh thiên, nhưng không mạnh bằng Vô Song, càng không sánh được Lạc Thanh Dương.” Tô Xương Hà nói.

“Vậy còn chui đầu vào chỗ chết?” Tiêu Vũ hỏi.

“Có lẽ Kiếm Tâm trùng có tâm pháp gì đặc biệt. Năm xưa trên pháp trường Lý Tâm Nguyệt cũng sử dụng kiếm thuật vượt xa bình thường.” Tô Xương Hà nói.

Trên một quán trà khác, Lý Phàm Tùng quay đầu lại nhìn cái bàn trống trơn nói: “Sao không có chút động tĩnh gì vậy? Bên Vĩnh An Vương phủ còn không có ai tới à?”

Tạ Tuyên đột nhiên mỉm cười: “Xem ra vị Lôi tiểu huynh đệ này đúng là ra bài không theo lẽ thường.”

“Là sao ạ?” Lý Phàm Tùng; hỏi.

“Ta nghĩ chúng ta nên gọi ít thức ăn. Chúng ta đều cho rằng sáng ngày thứ

ba hẳn sẽ tới, nhưng giờ nghĩ lại cũng có thể là buổi tối. Mà đây là chuyện mà vị Lôi huynh đệ của Tuyết Nguyệt thành có thể làm thật.” Tạ Tuyên nhấp một ngụm trà, cười nói.

Lý Phàm Tùng bất đắc dĩ nói: “Biết thế hỏi từ trước. Đúng rồi, vị công tử của Mộc gia đi đâu rồi?”

Trong hoàng cung.

Mộc Xuân Phong công hòm thuốc vội vã đi theo Hoa Cẩm tới tẩm cung của Minh Đức Đế.

“Sư phụ, lần này có được không?” Mộc Xuân Phong vội vàng hỏi.

“Thuốc chữa hết bệnh! Thuốc chữa hết bệnh!” Hoa Cẩm hưng phấn đi đằng trước.

Trong tẩm cung, Minh Đức Đế đột nhiên mở mắt ra.

Lan Nguyệt Hâu vội vàng đi tới đỡ hân dậy.

Ánh mắt Minh Đức Đế trống rỗng, im lặng một hồi lâu rồi mới lẩm bẩm:

“Trẫm vừa nằm mơ.”

“Trẫm mơ thấy Thiên Khải thành gặp hỏa hoạn, còn trẫm, chết.”

Lan Nguyệt Hâu đang định mở miệng nói, chợt nghe tiếng thái giám ngoài cửa hô: “Hoa thần ý đến!”

Cửa cung mở ra.

Tất cả mọi người đều chờ tới mức không nhin nổi. Người trong quán trà còn tốt, những người tụ tập bên dưới bắt đầu nhỏ giọng oán trách.

“Không dám tới thì đừng hạ chiến thư, lãng phí thời gian của chúng ta.”

“Sao Vĩnh An Vương điện hạ lại kết giao với một tên nhát gan như thế, đúng là chẳng ra làm sao!”

“Đi thôi, e rằng hôm nay không có gì hay để xem rồi!”

“Hắn mà biết sợ á?” Vô Song cười lạnh một tiếng: “Chưa từng thấy ai không biết sợ như hắn.”

Tiêu Sùng nhìn về phía xa, lẩm bẩm: “Nếu còn không tới e rằng mọi người sẽ tới Vĩnh An Vương phủ đòi người.”

“Hay là ta xuống đánh trận nữa?” Vô Song vuốt Vô Song Kiếm Hạp bên cạnh, nói đầy ẩn ý.

Nhưng bất luận người xung quanh huyên náo ra sao, Lạc Thanh Dương vẫn ngồi trong lều trà của hắn, uống trà không nhanh không chậm.

Cho tới khi cách đó không xa vang lên tiếng ngựa hí.

Một cô gái áo lục cầm roi đánh xe ngựa chạy về phía này.

“Đó là Diệp Nhược Y con gái Diệp Khiếu Ưng.” Có người nhanh chóng nhận ra.

Để con gái đại tướng quân đánh xe, mặt mũi thẳng nhóc họ Lô này đúng là lớn!

“Dừng!” Diệp Nhược Y dừng xe ngựa, bước xuống, vén màn lên.

Tiếp đó một đôi giày tím sạch sẽ không chút bụi trần bước ra.

Toàn trường kinh hãi.

Tiêu Vũ lập tức đứng lên, trợn tròn hai mắt nhìn sang.

Vô Song hưng phấn gõ hộp kiếm: “Thú vị, thú vị!”

Lý Phàm Tùng sửng sốt: “Chuyện này...”

Tạ Tuyên vỗ bàn một cái: “Mang rượu lên, mang rượu lên.”

Trong góc tối không chút bắt mắt, cao thủ tóc bạc khi xưa và đệ tử trẻ tuổi của Đường môn đều lấy làm kinh hãi. Bọn họ nghe được tin Lôi Vô Kiệt tới khiêu chiến Lạc Thanh Dương, nhưng người trước mắt...

Thân mặc áo lông hoa lệ đáng giá ngàn vàng, bao bọc cơ thể dưới lớp lông cáo, uể oải ngáp một cái. Tiêu Sắt từ từ đi tới giữa ánh mắt mọi người. Hắn

nhìn về phía Lạc Thanh Dương, lười biếng nói: “Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, tới hỏi kiếm.”

Lạc Thanh Dương gật đầu một cái, không bắt mắt trước giọng điệu của hắn, cũng không kinh ngạc vì người tới là hắn, chỉ thản nhiên nói: “Được.

Nhưng, kiếm đâu?”

Tiêu Sắt khoanh hai tay trong áo, bên hông không có bội kiếm, thậm chí không mang theo Vô Cực côn. Nghe Lạc Thanh Dương hỏi, Tiêu Sắt mỉm cười giơ tay ra, quăng áo lông đáng giá ngàn vàng trên người ra ngoài.

Mọi người xôn xao.

Bên hông Tiêu Sắt dắt chín thanh trường kiếm. Hắn cởi đai áo, cầm chín thanh trường kiếm xuống đất.

“Đã mang kiếm tới, chín thanh có đủ không?”

Chương 433: Kiểm pháp Liệt Quốc

Trong lúc mọi người khổ sở chờ đợi, rốt cuộc thiên hạ đệ nhất kiếm khách cũng nghênh đón người khiêu chiến mới; đúng là tới từ Vĩnh An Vương phủ, nhưng lại không phải Lôi Vô Kiệt như trong dự đoán.

Mà là Vĩnh An Vương Tiêu Sắt.

Chuyện này như một tiếng sấm nổ vang trong lòng mọi người.

“Thú vị, thú vị.” Tiêu Vũ cười ha hả: “Tô gia trưởng, người nói xem thế này là có ý gì?”

Tô Xương Hà lắc đầu: “Ta không biết hẳn có ý gì, ta chỉ biết chuyện này đối với chúng ta có lẽ có ý tứ khác.”

“Giết đi, giết đi.” Ánh mắt Tiêu Vũ lóe lên sát khí: “Như vậy mọi chuyện đều trở nên đơn giản!”

Bạch Vương Tiêu Sùng nhìn Tiêu Sắt bên dưới nói: “Lão lục học kiếm từ bao giờ?”

“Kiếm khách thế hệ chúng ta thích so đấu số lượng à? Ta có mười ba thanh, tên Lạc Minh Hiên ở Tuyết Nguyệt thành có bảy thanh, Tiêu Sắt lại mang tới chín thanh.” Vô Song cười nói: “Đây là chiến thuật biến kiếm à?”

“Xin chỉ giáo.” Cánh tay Tiêu Sắt ngoắc nhẹ một cái, danh kiếm Phong Xuy Tuyết của Kiếm Tiên tiền triều đã được hắn nắm trong tay. Hắn giậm chân xuống đất, ngừng lại một lát.

Mọi người đều cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển.

Thần sắc Lạc Thanh Dương đột nhiên trở nên nghiêm nghị, Hắn nhìn Tiêu Sắt, hạ giọng nói: “Nửa bước Thần Du?”

Tay trái của Tiêu Sắt phất nhẹ qua thân kiếm: “Nói là nửa bước nhưng cũng có thể là cả đời này không bước qua được. Lạc tiên sinh đã nửa bước thần du hơn mười năm, có bước qua được ranh giới đó không?”

Lạc Thanh Dương nhìn lên trời lẩm bẩm: “Chỉ cách một xích, một bước là qua, nhưng nếu ướt giày cũng là bại trận. Xem ra lần này tới Thiên Khải thành không uống công, ta bế quan nhiều năm, ra ngoài mới phát hiện trong thiên hạ đã xuất hiện rất nhiều thiếu niên cao thủ!”

“Lần này Lạc tiên sinh tới đây là để giết ta?” Tiêu Sắt hỏi.

Lạc Thanh Dương gật đầu một cái: “Ta không có lòng giết người, nhưng lại có lý do giết người.”

“Đã như vậy, ta không hỏi nữa, chúng ta đánh thôi.” Tiêu Sắt tung người nhảy lên, Phong Xuy Tuyết trong tay đột nhiên xoay tròn: “Nếu tiên sinh muốn giết ta, vậy ta chỉ có thể giết tiên sinh trước.”

Tuy thanh Phong Xuy Tuyết này có dáng dấp hết sức ưu nhã thanh cao, tuy sau lưng nó là cả một câu chuyện phong nhã đến mê người, nhưng kiếm pháp mà Tiêu Sắt sử dụng lại vô cùng bá đạo, hung ác tới cực điểm!

Trong một tắc vuông, diệt sạch sinh cơ.

Tuyệt Sinh!

Cửu Ca kiếm của Lạc Thanh Dương cũng lập tức rời vỏ, vừa ra tay đã là điệu kiếm vũ Đại Tư Mệnh cực kỳ hung ác tàn bạo!

Hai người bỏ qua bước dò xét ban đầu, vừa ra tay đã đầy sát khí.

Hai thanh kiếm giao nhau, kiếm khí tỏa ra, những người đứng xem cách đó hơi gần đều cảm thấy vật áo bị xé rách, gương mặt đau rát, sờ lên mặt mới phát hiện gương mặt đã bị kiếm khí cắt rách, sợ hãi lập tức lùi lại phía sau.

Bây giờ bọn họ mới hiểu, trận đánh này không như hai trận lúc trước. Lần giao chiến này từ khi bắt đầu đã là quyết chiến sinh tử.

Lạc Thanh Dương và Tiêu Sắt lướt qua người nhau. Lạc Thanh Dương xoay người thở dài: “Kiếm pháp Liệt Quốc, cảnh giới Tuyệt Sinh, không ngờ cuộc đời này còn được chứng kiến kiếm pháp của hoàng tộc họ Tiêu.

Nghe nói năm xưa Tiêu Nghị bệ hạ dùng kiếm pháp này đánh khắp thiên hạ, thật may mắn vì được chứng kiến.”

Tiêu Sắt dừng lại, nhìn kiếm trong tay, khẽ thở dài: “Đi về đâu chẳng biết, không mang kiếm theo cùng.”

Danh kiếm Phong Xuy Tuyết lập tức vỡ thành tám mảnh rơi trên mặt đất.

Tiêu Sắt không hề do dự ném chuôi kiếm đi, quay lại trước đồng kiếm, lại rút một thanh.

“Là kiếm pháp Liệt Quốc!” Tiêu Sùng kích động đi tới cửa sổ quán trà, cao giọng nói: “Không ngờ là kiếm pháp Liệt Quốc!”

“Kiếm pháp của tổ tiên khai quốc lại bị hãn học được à, thật thú vị. Kiếm pháp Liệt Quốc, kiếm pháp khó luyện nhất trong thiên hạ, Tiêu Sắt đúng là khiến chúng ta ngạc nhiên.” Tiêu Vũ xiết chặt chén rượu: “Nhưng càng như vậy, ta càng muốn hãn chết!”

Tạ Tuyên gật đầu nói: “Chẳng trách Tiêu Sắt mang theo chín thanh kiếm tới, hóa ra là để dùng kiếm pháp Liệt Quốc.”

“Vì sao kiếm pháp Liệt Quốc lại cần dùng chín thanh? Bộ kiếm pháp này phức tạp đến vậy cơ à?” Lý Phàm Tùng không hiểu.

“Kiếm pháp Liệt Quốc là kiếm pháp do hoàng đế khai quốc của Bắc Ly Tiêu Nghị sáng tạo ra, là kiếm pháp sát phạt nặng nhất trên thế gian. Kiếm pháp này hết sức mãnh liệt, kiếm bình thường vốn không cách nào chịu được bộ kiếm pháp đó. Năm xưa Tiêu hoàng đế dùng Thiên Trảm

kiếm nên không vấn đề gì, Tiêu Nhược Phong dùng Hạo Khuyết cũng có thể

chịu được. Nhưng ngoài Thập Đại Danh Kiếm, thật sự rất khó tìm được thanh kiếm xứng đôi với nó. Cho dù vào là trong Thiên Kiếm các cũng chỉ

có thể chọn chín thanh bảo kiếm miễn cưỡng gánh vác được.” Tạ Tuyên giải thích.

“Lạc Hoa.” Tiêu Sắt thở dài: “Bội kiếm của Hoa La công chúa năm xưa, cũng là bảo kiếm. Đáng tiếc.”

Gió lớn thổi qua.

Thân hình của Tiêu Sắt phát động.

Kẻ cầm kiếm đã giết tới trước mặt Tiêu Sắt.

Trên thân kiếm có tiếng kêu khóc.

Âm thanh từ đâu đến?

Bởi vì gió bị kiếm cắt đứt!

“Đây là kiếm thế của Lang Gia Vương thúc.” Tiêu Sùng nhắm mắt lại, lắng nghe cảm giác quen thuộc. “Đúng rồi, Phá Phong?”

Tiêu Sắt trực tiếp tăng một cảnh giới, từ Tuyệt Sinh vào thẳng Phá Phong.

Kiếm thế của Lạc Thanh Dương xoay chuyển, trở nên u ám quỷ dị, mỗi kiếm đều lặng lẽ không một tiếng động, hung tàn quỷ mị.

Cửu Ca kiếm vũ, Sơn Quý.

Kiếm của Tiêu Sắt trực tiếp chém lên kiếm của Lạc Thanh Dương.

Tiếng gió rít lập tức ngừng lại, như bị dẫn vào một thế giới không tiếng động. Trong thế giới này chỉ có Lạc Thanh Dương và kiếm của hắn. Hành tung quỷ mị, lạnh lẽo dữ tợn, như những con quỷ trên núi.

Lạc Hoa kiếm đột nhiên gãy rời.

Tiêu Sắt lập tức lui lại, Lạc Thanh Dương xuất kiếm đuổi theo.

Tiêu Sắt vung tay trái, hạ giọng ngâm: “Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.”

Một hình bát quái hiện lên.

Lạc Thanh Dương kinh ngạc: “Nội công người tu luyện là Bát Quái tâm môn? Tâm pháp Đạo môn?”

Tiêu Sắt cười nhạt: “Sư phụ ta là Cơ Nhược Phong, ông ấy tu luyện võ học trong thiên hạ, ta cũng không kém bao nhiêu! Đừng nói Đạo môn, ta còn biết công phu Phật môn nữa đấy!”

Trong lúc hai người đang nói, kiếm của Lạc Thanh Dương đã ép sát, đâm vào hình bát quái kia. Tiêu Sắt bị kiếm thế bức bách, lùi thẳng tới bên mấy thanh kiếm.

“Cao thấp đã phân!” Tô Xương Hà trầm giọng nói.

Ánh mắt Tiêu Vũ bừng sáng: “Đến thế thôi ư?”

“Nếu đúng là do Lang Gia hoàng thúc truyền thụ, vậy đúng là chỉ đến đây mà thôi.” Tiêu Sùng thở dài: “Bộ kiếm pháp này quá khó luyện, Phá Phong đã là cực hạn.”

Tạ Tuyên cười một tiếng: “Nếu Tiêu Sắt chỉ đến được đây, như vậy hắn đã không tới.”

Tiêu Sắt vung ống tay áo, ba thanh kiếm cùng lướt ra!

Hắn cầm một thanh, đột nhiên chém ra.

Kiểm gãy!

Tiêu Sắt lại cầm một thanh khác, lại chém ra.

Kiểm gãy!

Tiêu Sắt tung người nhảy lên, cầm thanh cuối cùng chém xuống!

Khí thể thể lượng của Sơn Quỷ lập tức bị cắt đứt, thế giới không tiếng động bị phá vỡ, gió rít điên cuồng, mơ hồ vang lên tiếng long ngâm.

Tiêu Sắt xuất kiếm chém xuống, cắt đứt ống tay áo của Lạc Thanh Dương.

Lạc Thanh Dương lui thẳng về phía sau.

Khóe miệng của Tiêu Sắt hơi nhếch lên, thời khắc này trên người hắn hoàn toàn không còn vẻ lười biếng bại hoại, mang đầy ý cảnh ngạo nghễ tuyệt thế.

Cảnh giới thứ ba của kiếm pháp Liệt Quốc, Kinh Long.

Chương 434: Kinh Long không hiện

“Là Kinh Long!” Ngay cả Tạ Tuyên rất trấn định lúc này cũng hưng phấn hẳn lên: “Cảnh giới thứ ba trong kiếm pháp Liệt Quốc, Kinh Long!”

“Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ.”

Tiêu Sắt khẽ xoay trường kiếm: “Lạc tiên sinh, không cần phải giấu diếm gì nữa. Không cần nhảy từng thức một của Cửu Ca kiếm vũ, mời xuất Quốc Thương.”

Bộ áo xám trên người Lạc Thanh Dương bay phất phơ, giờ phút này ánh mắt hắn nhìn về phía người trẻ tuổi trước mắt đã mang đầy tán thưởng.

Hắn gật đầu một cái: “Như người mong muốn.”

Cửu Ca kiếm giờ lên.

Kiểm phong múa lượn, tiếng rít vang lên!

Trong kiếm phong như có ngàn vạn tráng sĩ cất tiếng ca bi thương!

Đây không phải lần đầu mọi người ở đây chứng kiến Quốc Thương kiếm vũ tuyệt thế kia, nhưng vẫn bị luồng khí thế bi thương khuynh thành đổ lay lan, chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bi thương, không nhịn nổi... không nhịn nổi muốn rơi lệ.

Còn Tiêu Sắt trong kiếm thế này, có thể tưởng tượng được hãn đang chịu xung kích lớn tới mức nào.

Vô Song cũng kích động hãn lên: “Chính là kiếm này, chính là kiếm này, thế gian còn có kiếm thức tuyệt thế đến vậy à! Tiêu Sắt, người sẽ ứng phó ra sao?”

Lạc Thanh Dương vung kiếm hát vang: "Thao ngô qua hề phi tê giáp, xa thác cốc hề đoản binh tiếp. Tinh tế nhật hề địch nhược vân, thử giao trụ hề

sĩ tranh tiên. Lãng dư trận hề liệt dư hành, tả tham ế hề hữu nhận thương.

Mai lưỡng luân hề trập tứ mã, viên ngọc phụ hề kích minh cổ..."

Lý Phàm Tùng biết đây là bài hát ‘Quốc Thương’ do trung thần Khuất tiên sinh thời Xuân Thu thượng cổ ghi lại. Lần trước Tạ Tuyên từng cao giọng hát theo kiếm vũ của Lạc Thanh Dương, chỉ có điều lần này là Lạc Thanh Dương tự hát. Hãn nói: “Chẳng lẽ Lạc Thanh Dương không vội tấn công à?”

“Đây là đang tụ thế.” Tạ Tuyên cau mày, thần sắc lo lắng.

Lạc Thanh Dương cúi đầu nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt sắc như đao: "Thiên thì đối hề uy linh nộ, nghiêm sát tấn hề khí nguyên dã. . ."

“Dã cái rắm!” Tiêu Sắt đột nhiên cầm trường kiếm quát lớn một tiếng.

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Ngay cả Lạc Thanh Dương cũng sửng sốt.

Tiêu Sắt dừng lại một chút, tiếp tục há miệng chửi mắng: “Mẹ nó! Lão già khốn kiếp nhà người!”

Đây là một trong những câu nói ưa thích của các tiên sinh trong quán trà.

Chỉ cần kẻ ác đang làm chuyện xấu, nhân vật chính sẽ đột nhiên đi từ đầu tới gặp phải, sau đó hét lớn một tiếng: “Mẹ nó! Tên khốn kiếp nhà người!”, sau đó cho một đao chém chết đối phương. Vừa hả giận vừa giải hận, mỗi lần nói ra, người nghe bên dưới đều vỗ tay trợ hứng.

Nhưng giao chiến giữa Kiếm Tiên, sao lại biến thành chửi mắng trong quán trà?

“Lão già khốn kiếp kia, mười mấy năm làm con rùa đen rụt đầu không ra khỏi cửa, bây giờ tự cho là mình luyện thành thần công tuyệt thế nên chạy tới Thiên Khải thành gây chuyện à? Chuyện ở đây liên quan đến gì tới người? Người có điên không hả? Người hỏi kiếm Thiên Khải thành, Thiên Khải thành có đáp ứng không? Đập biến tên Thiên Khải thành, Tiêu gia chúng ta có đáp ứng không? Đại Lý tự đang ở đâu, còn không mau bắt hẩn lại!” Tiêu Sắt nói liền một tràng.

Đại Lý tự khanh Trầm Hi Đoạt nấp trong đám người bất đắc dĩ mỉm cười.

Đương nhiên hẩn biết phá hỏng biến đề tên thành là tội chém đầu, nhưng đầu phải hẩn không nhận ra Lạc Thanh Dương, đương nhiên biết đối phương là người ra sao. Đại Lý tự đi bắt hẩn, vậy mỗi người tự chuẩn bị một cái quan tài đi.

Tất cả mọi người không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vì sao Tiêu Sắt đột nhiên không đấu kiếm nữa mà chuyển sang mắng người. Chỉ có Tạ

Tuyên cảm thấy buồn cười: “Đây chẳng phải Mãng kiếm quyết do Lôi Vô Kiệt tạo ra à?”

Khí thế bi ca trong kiếm phong như thật sự yếu đi.

Tiêu Sắt mừng thầm, Lôi Vô Kiệt, cái cách chết tiệt này của người hữu dụng thật, bèn chỉ lên trời mắng to: “Hát bi ca cái nỗi gì! Người khó chịu, người buồn đau, người thê lương? Người trong thiên hạ có ai sống thoải mái, người còn giả bộ đáng thương đáng buồn, cút cho ta! Lão già khôn

kiếp nhà người, ai chẳng biết người tới tìm người nào, sư muội của người...”

“Đủ rồi.” Lạc Thanh Dương tức giận quát.

Tiêu Sắt sừng sốt: “Người còn không cho ta mắng, ta mắng người cái tên...”

quỷ nhát gan chẳng có khí phách! Yêu một người với chuyện mình có phải thiên hạ đệ nhất không, có liên quan gì nào?”

“Có liên quan gì nào?”

“Ta nói đủ rồi.” Lạc Thanh Dương tung người nhảy lên, Cửu Ca kiếm chém thẳng xuống.

Tiêu Sắt vung kiếm chặn lại, trường kiếm lập tức vỡ tan. Tiêu Sắt phun ra một ngụm máu tươi, lùi thẳng về sau ba mươi sáu bước.

Tạ Tuyên thở dài: “Có một số lời không thể nói quá đáng. Cơn thịnh nộ của Kiếm Tiên cũng không phải chuyện đùa.”

Lý Phàm Tùng hỏi: “Vậy Tiêu huynh đệ dùng Mãng kiếm quyết là đúng hay là sai?”

“Dùng đúng rồi. Bất luận là giận hay là hận đều không phải kiếm thế của bản thân Lạc Thanh Dương. Lạc Thanh Dương vốn định tụ thế, kiếm thức Quốc Thương kết hợp với khí thể thể lương đỉnh phong xuất ra, chắc chắn Tiêu Sắt phải chết. Bây giờ tuy mạnh nhưng ít ra cũng không phải mạnh nhất. Tiêu Sắt cho rằng mình tìm được cơ hội.” Tạ Tuyên nói.

Tiêu Sắt phun ra một ngụm máu: “Gãy thì gãy, ta còn bốn thanh kiếm, còn bốn lần Kinh Long! Ta giết người, lão già khốn kiếp này!”

Tạ Tuyên lắc đầu: “Lạc Thanh Dương cũng tầm tuổi ta, mắng hắn là lão già khốn kiếp chẳng phải nói ta cũng là lão già khốn kiếp?”

Lạc Thanh Dương cười nhạt: “Được, ta cho người xem rốt cuộc người còn mấy lần Kinh Long!’ Cửu Ca kiếm vung lên, chém về phía bốn thanh kiếm trên mặt đất.

Tiêu Sắt cả kinh, đi tới cạnh mấy thanh kiếm, rút thanh trọng kiếm lớn nhất ra vung lên đỡ lấy luồng kiếm khí này.

Rầm một tiếng.

Tiêu Sắt lui lại ba bước.

Trọng kiếm trong tay vẫn còn nguyên không hao tổn gì.

Nhưng ba thanh kiếm bên cạnh đã gãy thành hai nửa.

Lạc Thanh Dương hạ xuống, cười nhạt: “Người còn mấy con rồng?”

Tiêu Sắt á khẩu không trả lời được, dừng một chút, đột nhiên mắng: “Mẹ nó, lão già khốn kiếp nhà người!”

“Trò chơi con nít này cũng nên ngừng rồi!” Lạc Thanh Dương cầm kiếm đuổi tới.

Tiêu Sắt vung mạnh tay trái: “Tứ tượng sinh bát quái, bát quái hóa vạn vật.” Hắn đẩy về phía trước, hình ảnh bát quái hóa thành một luồng đạo lực, đánh về phía Lạc Thanh Dương. Lạc Thanh Dương tiện tay xuất kiếm, phá tan nó.

Tạ Tuyên thở dài: “Miễn cưỡng.”

“Con mẹ nó, sao khi Mạc Y dùng lại lợi hại như vậy?” Tiêu Sắt nhỏ giọng mắng một câu, Lạc Thanh Dương đã lao tới trước mặt, hấn vung kiếm lên đỡ nhưng bị Lạc Thanh Dương xuất kiếm đánh bay ra ngoài, cuối cùng hạ

xuống một quán trà gần đó.

Lạc Thanh Dương dùng âm thanh khiến toàn bộ Thiên Khải thành đều nghe được cao giọng quát lớn: “Ta là Tuyệt Thế Kiếm Tiên Lạc Thanh Dương, ta muốn hỏi kiếm, có ai không phục?”

Câu nói này là đáp lại câu hỏi vừa rồi của Tiêu Sắt, người muốn hỏi kiếm, Thiên Khải thành có đáp ứng không.

Nhưng khiến mọi người chú ý hơn cả là cách tự xưng của Lạc Thanh Dương, từ ‘Cô Kiếm Tiên’ biến thành ‘Tuyệt Thế Kiếm Tiên’, rõ ràng đã đặt mình lên vị trí khác hẳn bốn vị Kiếm Tiên còn lại! Từ trước tới nay Lạc Thanh Dương không phải người ngông cuồng, nhưng khi người như vậy thật sự ngông cuồng, chứng tỏ... sát ý của hắn đang rất mạnh!

Trong thâm cung, vị hoàng phi nhiều năm không ra khỏi cửa đứng trong tẩm cung của mình, nhìn theo hướng âm thanh lan tới, mỉm cười ôn nhu:

“Là sư huynh à. Đã rất nhiều năm rồi không nghe sư huynh nói chuyện lớn tiếng như vậy.”

Chương 435: Tầng lầu thứ tư

“Ta không phục!”

Một giọng nói trẻ tuổi hơn vang vọng hơn lan khắp Thiên Khải thành.

Tiêu Sắt đứng trên quán trà, áo quần đã thấm đẫm vết máu, trên người đầy vết thương nhưng gương mặt hoàn toàn không có ý thối lui. Hắn dừng lại một chút, rồi hét: “Ta không phục! Thì sao!”

Lạc Thanh Dương không trả lời, tung người nhảy một cái, đã tới trước mặt Tiêu Sắt.

“Tới hay lắm!” Tiêu Sắt quát khê một tiếng, vung thanh trọng kiếm lên nghênh đón.

“Báo quân hoàng kim thai thượng ý, đề huề ngọc long vi quân tử. Hay cho một chiêu Kinh Long.” Tạ Tuyên nhấp một ngụm nước trà. “Trận đánh này vẫn chưa kết thúc.”

Tiêu Sắt vốn đang trong thế bại lại đột nhiên bộc phát, kiếm pháp Kinh Long múa lên điên cuồng.

Bởi vì chỉ còn một thanh kiếm cuối cùng.

Bởi vì cùng đường mạt lộ.

Tiêu Sắt đem sở học trọn đời, Vô Cực côn, Bát Quái tâm môn, Đạp Vân Thừa Phong bộ, Liệt Quốc kiếm pháp, tất cả tập hợp lại, điên cuồng đánh về phía Lạc Thanh Dương.

Trong thời gian ngắn, ngay cả Lạc Thanh Dương cũng bị thế công điên cuồng đó chấn nhiếp. Hai người giao chiến vài chục kiếm vẫn không phân ra thắng bại.

Lý Phàm Tùng cau mày nói: “Trận đánh này lâu thật.”

Một lời thành sấm, hai người đánh từ trưa tới hoàng hôn nhưng vẫn không phân định thắng bại. Trọng kiếm trong tay Tiêu Sắt đã đầy những lỗ hồng, Lạc Thanh Dương mái tóc rối tung, dáng vẻ khá chật vật.

Trong kiểu cách đó không xa, Khanh công chúa mặc áo gấm hỏi tông sư kiếm đạo bên cạnh: “Sư phụ có thấy hồi hận không? Lục ca của con chỉ nói mượn kiếm, không nói mượn mấy thanh, càng không nói mượn xong sẽ

dùng như vậy.”

“Gãy thì gãy thôi.” Giọng nói của La Bất không chút tiếc nuối.

Khanh công chúa ngây ra một hồi. Cô đi theo Kiếm Si - La Bất luyện kiếm nhiều năm, đương nhiên biết vị sư phụ của mình coi trọng từng thanh kiếm đến mức nào, lập tức nghi hoặc: “Sư phụ, người không tiếc à?”

“Con nói xem một thanh kiếm sẽ hy vọng được thờ cúng trong một đại điện vài chục năm không thấy ánh sáng mặt trời, hay là hy vọng được thể hiện phong thái, được người tuyệt thế sử dụng, được gãy trong tay Kiếm Tiên?” La Bất hỏi ngược lại.

Khanh công chúa trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu: “Khanh Nhi hiểu rồi.”

La Bất cười nói: “Vĩnh An Vương điện hạ là kiếm khách rất giỏi.”

“Nhưng huynh ấy thất bại phải không?” Khanh công chúa thở dài.

La Bất lắc đầu một cái: “Hắn mạnh hơn ta, làm sao ta bàn chuyện thắng bại của hắn được?”

Trong Vĩnh An Vương phủ, cuối cùng thiếu niên áo đỏ cũng đẩy cửa phòng bước ra.

Giờ phút này ánh mắt hắn vô cùng trong trẻo.

Hắn cầm kiếm trong tay, chuôi kiếm như có tiếng sấm vang khê.

Lôi Vô Kiệt chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời như vậy, hân cao giọng quát lớn: “Tiêu Sắt, mau về đây, ta cảm thấy bây giờ mình rút kiếm có thể đỡ

long. Chúng ta tới làm thịt tên Lạc Thanh Dương thôi!”

Không ai đáp lại, đương nhiên không ai đáp lại.

Lôi Vô Kiệt nhíu mày một cái, đột nhiên hét lớn: “Quản gia!”

Vị quản gia chăm chỉ thật thà nhất Vĩnh An Vương phủ nhanh chóng chạy tới: “Lôi thiếu gia.”

“Tiêu Sắt đâu rồi?” Lôi Vô Kiệt nói.

Quản gia lau mồ hôi trên trán, cúi đầu nói: “Điện hạ đi đấu kiếm.”

“Đấu kiếm? Đấu kiếm với ai?” Lôi Vô Kiệt lộ vẻ khó hiểu.

“Bây giờ trong thành còn ai đấu kiếm nữa, đương nhiên là Cô Kiếm Tiên ngoài cửa cung...” Quản gia thở dài nói.

“Cái gì?” Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Tiêu Sắt điên rồi à? Hắn có biết kiếm thuật gì đâu?”

Quản gia lắc đầu: “Ta cũng không hiểu.”

“Tránh ra.” Lôi Vô Kiệt đẩy quản gia ra, tung người nhảy lên, chạy thẳng về phía cửa cung.

“Mẹ nó Tiêu Sắt, người thích làm anh hùng gánh vác mọi chuyện, lúc về Thiên Khải thành thì muốn về một mình, lúc đánh Kiếm Tiên cũng muốn đánh một mình! Người nghĩ ta là Thiên Khải Tứ Thủ Hộ nên không thể không giúp người à? Xì! Chẳng phải coi người là huynh đệ à?”

“Ai cũng nói vì huynh đệ có thể giúp đỡ không tiếc cả mạng sống, Lôi Vô Kiệt ta tập kiếm mười mấy năm chẳng phải vì thời khắc làm anh hùng! Đợi sau này các viên sinh kể chuyện nhắc lại, sẽ là Lôi Vô Kiệt vì rút kiếm đánh một trận sinh tử vì huynh đệ Tiêu Sắt, quyết chiến đỉnh phong tại Thiên Khải!”

“Tức chết ta, đợi đã, không thể tức giận, không thể rối loạn kiếm tâm.”

“Không biết tên này bị đánh ra thế nào, đã bị đánh chết chưa? Chắc là chưa, công phu chạy trốn của tên này là mạnh nhất.”

“Ài, chờ ta một chút.”

Lôi Vô Kiệt đột nhiên cao giọng gầm lên, âm thanh vang vọng khắp Thiên Khải thành: “Tiêu Sắt, lưu lại mạng Lạc Thanh Dương, để ta tới.”

Lúc này Tiêu Sắt đang quỳ một chân dưới đất, phun ra một ngụm máu, nổi giận mắng: “Thằng ngốc!”

“Ồ? Tiểu tử kia sắp tới rồi à?” Tạ Tuyên cười nói.

Lý Phàm Tùng bất đắc dĩ: “Thế thì đây là xa luân chiến?”

“Chỉ cần giết Tiêu Sắt, trận tỷ thí này sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.” Tiêu Vũ cười một tiếng, ném chén rượu trong tay xuống đất.

Vạt áo của Tô Xương Hà rung nhẹ nhưng nhanh chóng bình thường trở lại.

Hắn vẫn đứng yên tại chỗ, không tiến thêm một bước.

Bởi vì dưới quán trà đột nhiên xuất hiện hai người.

Tạ Tuyên rút Vạn Quyển Thư, Nhan Chiến Thiên tay cầm Phá Quân kiếm.

Hai Kiếm Tiên rút kiếm đứng đó.

Tạ Tuyên ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt như có như không, lạnh nhạt nói: “Mời ngài dừng bước.”

Tiêu Sắt gắng gượng đứng dậy, thanh trọng kiếm trong tay đột nhiên gãy thành hai nửa.

Trên quán trà, Vô Song gõ nhẹ lên hộp kiếm của mình, Đại Minh Chu Tước bên trong ngân vang không ngừng.

Tiêu Sùng cau mày: “Người muốn cho hãn mượn kiếm?”

“E rằng bây giờ nó không chịu nổi.” Vô Song thở dài một tiếng.

Tiêu Sắt nhìn thanh kiếm gãy trong tay cười khổ nói: “Thanh cuối cùng cũng mất rồi.”

Phía tây Thiên Khải thành, trong một gian các nguy nga lộng lẫy, người áo đen ngồi trong bóng tối đột nhiên mở mắt: “Không, người còn một thanh.”

Vị công tử tuyệt thế trên chiến trường ngày trước, người nổi tiếng nhất trong Bắc Ly Ngũ Trụ Quốc, Tạ Cựu Thành đột nhiên đứng dậy, đi lên bên trên. Hãn đang ở tầng ba của Thiên Hạ Đệ Nhất các, đi lên trên sẽ là tầng thứ tư.

Chưa ai từng leo lên tầng thứ tư.

Tầng thứ tư mà truyền thuyết nói có thể một bước lên trời.

Tạ Cựu Thành đẩy cửa ra, hoàn toàn yên tĩnh.

Trong tầng thứ tư không có kiếm khí tuyệt thế mà Kiếm Tiên lưu lại, cũng không có yêu ma quỷ quái của đại thiên sư đời đầu Khâm Thiên giám, không tái hiện chiến trường Tu La quỷ vực.

Chỉ bày một thanh kiếm.

Thân kiếm vô cùng âm đạm, Tạ Cựu Thành đi vào, cúi người, vuốt ve rỉ sét trên thân kiếm.

“Đã lâu không gặp, Thiên Trảm kiếm.” Tạ Cựu Thành khẽ thở dài nói.

Trong truyền thuyết, chỉ có thiên tử được trời cao lựa chọn mới có thể sử dụng Thiên Trảm kiếm!

Nhưng vì sao lại là một thanh kiếm rỉ!

Tạ Chi Tắc gõ nhẹ lên chuôi kiếm một cái rồi vung ống tay áo: “Đi đi!”

Thiên Trảm kiếm lập tức phá tan cửa sổ, bay thẳng tới cửa cung Thiên Khải!

Tạ Chi Tắc đứng yên tại chỗ nhìn thanh kiếm xé gió bay đi, khẽ mỉm cười, ngồi xuống khoan khoái.

"Bách niên thụ mộng, vạn cổ thanh phong."

Chỉ trong chớp mắt, thân thể Tạ Chi Tắc hóa thành tro bụi, tiêu tan theo làn gió.

Chương 436: Thiên Trảm kiếm

Một tiếng rít vang vọng khắp Thiên Khải thành!

Lôi Vô Kiệt đang dùng hết sức lực toàn thân chạy tới đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một thanh kiếm lướt qua. Hắn kinh ngạc, thở dài nói:
“Nhanh quá!”

Thế nào là một kiếm từ tây tới?

Ánh mắt mọi người cùng quay sang phía tiếng rít kia.

“Cái gì vậy?” Khanh công chúa nhíu mày.

La Bất nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm: “Có một thanh kiếm, xé rách không gian!”

“Kiếm gì mà có uy lực lớn vậy?” Khanh công chúa cau mày nói.

La Bất mở mắt: “Kiếm có thể chém tan thiên địa!”

Ngay cả Lạc Thanh Dương cũng cảm thấy nguy hiểm ẩn trong tiếng rít đó, cầm kiếm lạnh lùng nhìn phía trước, cau mày.

Chỉ thấy chân trời như có ngọn lửa bùng cháy.

Tốc độ vượt ngoài tưởng tượng, ma sát với không khí tạo thành ngọn lửa, từ chân trời bay thẳng tới như một thanh kiếm rực cháy.

Kiếm từ đâu tới?

Không biết.

Kiếm đi tới đâu?

Tiêu Sắt đứng dậy, cười lạnh nói: “Được, nếu trời đã chọn ta, vậy ta cũng đáp lại ông trời!” Hắn giơ tay ra, gầm lên: “Thiên Trảm!”

Trường kiếm lướt qua quán trà, chọt rơi thẳng xuống, hạ vào tay Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt vung tay, ngọn lửa trên thân kiếm lập tức tiêu tan, rỉ sét trên kiếm cũng rơi xuống đất. Tiêu Sắt giơ trường kiếm lên.

“Chắc chúng ta là kiếm khách may mắn nhất trong trăm năm qua, còn được chứng kiến danh kiếm đệ nhất thiên hạ, Thiên Trảm kiếm.” Tạ

Tuyên xoay người nhìn thanh kiếm kia, hạ giọng thờ dài nói.

Nhan Chiến Thiên cũng gật đầu một cái: “Đúng.”

Vô Song kích động bước tới: “Đây là Thiên Trảm kiếm, được rèn bằng vàng à?”

“Thiên Trảm kiếm, theo truyền thuyết vị thần rèn kiếm thời cổ đại lấy đồng trên ngọn núi cao nhất rèn ra. Bên ngoài có màu như vàng, truyền thừa ngàn năm, được khen là thanh kiếm đứng đầu thiên hạ, còn được gọi là kiếm của thiên tử. Mặt trước vẽ bầu trời đầy sao, mặt sau là núi non sông nước. Là trường kiếm mà vị quân chủ do trời cao lựa chọn mới có tư cách mang theo.” Ánh mắt Lý Phàm Tùng đầy ngưỡng mộ: “Trong thiên hạ thật sự có thanh kiếm như vậy, ta còn được tận mắt chứng kiến?”

Tiêu Sắt giơ kiếm, thấy bầu trời đầy sao.

Lật mặt sau, hiện núi non sông nước.

Cao thủ ngày trước Cơ Nhược Phong nấu mình trong đám người, cất chai thuốc vào lòng. Hắn thở phào nhẹ nhõm: “Tên đồ đệ của ta đúng là khiến người khác bất ngờ.”

“Phụ thân.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

Cơ Nhược Phong không quay đầu lại, khẽ thở dài nói: “Đúng là kém đi rồi, thậm chí con xuất hiện sau lưng mà ta chẳng hề phát hiện ra.”

Đường Trạch cười một tiếng: “Ta phát hiện, nhưng ta chưa nói.”

“Tiểu đệ đệ, ngươi thật biết điều.” Cơ Tuyết giơ tay xoa đầu Đường Trạch:

“Tỷ tỷ rất thích ngươi.”

“Ta sợ nếu ta không ngoan, cái gậy của tỷ sẽ đập thẳng xuống.” Đường Trạch mỉm cười nói.

“Vậy có thể giúp tỷ một chuyện không?” Cơ Tuyết mỉm cười.

Đường Trạch gật đầu: “Xin rửa tai lắng nghe.”

“Giúp ta khống chế lão già này lại!” Cơ Tuyết quát khê.

Cơ Nhược Phong kinh ngạc, đang định giơ tay lên lại bị Đường Trạch nắm lấy cổ tay. Cơ Tuyết rút Vân Khởi côn ra, trường côn điểm nhẹ, viên thuốc mà Cơ Nhược Phong giấu trong lòng bị đánh bật ra.

Vân Khởi côn lại vung lên, đánh nát viên thuốc đó.

“Tân tiên sinh đã kể lại mọi chuyện cho con rồi. Phụ thân, lần này người cứ

giao cho con thôi.” Cơ Tuyết trầm giọng nói.

Cơ Nhược Phong thở dài, không nói gì.

Cơ Tuyết thu trường côn lại, đi lên trước, nhìn Tiêu Sắt tay giơ trường kiếm, phong thái tuyệt thế giữa ánh mắt mọi người, đôi mắt cô cũng đầy ao ước: “Người nhìn đồ đệ của người đi, hẳn trưởng thành rồi. Không cần

sư phụ ra mặt thay hẳn nữa. Lần này cứ giao cho hẳn đi, cứ giao cho chúng ta đi!”

“Thiên Trảm kiếm, vì sao hẳn lại nhận được Thiên Trảm kiếm?” Tiêu Vũ phần nộ quát.

Tô Xương Hà cũng thở dài: “Xem ra chúng ta phải hành động sớm.”

“Đúng, không thể để hẳn sống qua hôm nay. Sống qua hôm nay tên Tiêu Sắt đó sẽ là hoàng đế mất!” Tiêu Sắt cả giận nói.

“Tiêu Sắt!” Một âm thanh hùng hậu vang từ xa lại.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một người mặc áo đỏ nhanh chóng chạy từ

xa tới, như một ngọn lửa rực cháy. Vị kiếm khách áo đỏ này vốn nên là nhân vật chính trong trận quyết chiến hôm nay, cuối cùng lại chạy tới ngay thời khắc này.

“Đừng cầm kiếm ra vẻ, cẩn thận đấy!” Lôi Vô Kiệt gầm lên.

Tiêu Sắt cau mày nhìn Lạc Thanh Dương!

Ánh mắt Lạc Thanh Dương đã mang đầy sát ý.

“Thiên Trảm kiếm, được.”

“Ta nguyện làm thiên địa này.”

Lạc Thanh Dương cười một tiếng, trong tầng mây bỗng như có ngàn vạn tráng sĩ cất tiếng ca khúc nhạc buồn, gió rít khắp bốn phương, sấm sét chấn động, như chỉ trong chốc lát nữa sẽ có bão giông trút xuống!

“Quốc Thương!” Lạc Thanh Dương nhắm hai mắt lại.

Chớp mắt sau đã lại mở ra, Cửu Ca kiếm chém xuống.

“Một kiếm lên Cửu Tiêu, thấy tiên nhân tiêu dao.” Tiêu Sắt cũng nhắm hai mắt lại.

Sau đó vung kiếm, thấy sinh tử.

Bi ca chợt ngừng, gió rít im bật.

Thiên địa quy về bình tĩnh, phẳng phất như tất cả cảnh tượng kinh thế hãi tục vừa rồi chưa từng xảy ra.

Khanh công chúa dụi mắt một cái: “Con không thấy rõ.”

La Bất thở dài: “Ta cũng không thấy rõ. Có lẽ đây sẽ là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời ta.”

Tiêu Sùng quay sang Vô Song muốn nhận được đáp án, nhưng Vô Song chỉ

nhìn kiếm, ánh mắt không có thứ gì khác.

Cơ Tuyết mỉm cười đặc ý với Cơ Nhược Phong. Cơ Nhược Phong cũng cười theo. Đường Trạch vuốt ve lệnh bài Huyền Vũ bên hông suy tư.

Tạ Tuyên mỉm cười nhìn Nhan Chiến Thiên: “Chúc mừng Chiến Thiên huynh.”

Nhan Chiến Thiên hừ lạnh một tiếng: “Người cũng thấy rõ mà, sao lại chỉ

chúc mừng mình ta?”

“Ta là người đọc sách mà.” Tạ Tuyên cười nói: “Tuy thấy rõ trận giao chiến lần này sẽ rất có ích cho kiếm đạo sau này, chỉ cách đề thăng cảnh giới có một đường, nhưng thời khắc này ta chỉ muốn làm một bài thơ.”

"Cửu tiêu kinh long bất kiến thiên, vạn thành bi ca nguyệt bất viên.

Long kiến hoang thai tây giang nguyệt, phu tử hồng nhan hảo thiếu niên."

Lôi Vô Kiệt đứng lại cách đó không xa, thấy kiếm này cũng kinh ngạc tới không bước chân đi tiếp được, đứng đó thở dài nói: “Đúng là chiêu kiếm tốt. Tiêu Sắt, người giấu diếm, người có kiếm pháp tốt như vậy mà không dạy ta!”

Tiêu Sắt chống kiếm xuống đất, chiêu kiếm vừa rồi đã tiêu hao chỗ chân khí cuối cùng của hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thanh Dương.

Không chỉ mình hắn, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lạc Thanh Dương.

Nếu mọi người ở đây thấy rõ chiêu kiếm này, vậy họ sẽ biết một kiếm vừa rồi, Quốc Thương đã bị Thiên Trảm phá.

Lạc Thanh Dương nguyện làm thiên địa này.

Tiêu Sắt lại thật sự chém thiên địa này.

Tạ Tuyên nhìn về phía Lạc Thanh Dương, lại hô khẽ: “Không tốt!”

Lạc Thanh Dương đứng trên quán trà đối diện, áng mây đầy trời đã bị chiêu kiếm của Tiêu Sắt chém tan. Ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống gương mặt mọi người, nhưng đồng thời tầng mây cũng hóa thành nước mưa, lập tức trút xuống. Lạc Thanh Dương tắm mình trong mưa gió, bộ áo xám không gió mà bay.

Không giống người thua trận.

Mà giống như tiên nhân giáng phàm.

Lạc Thanh Dương nhắm mắt, ngẩng đầu lên, khẽ nói.

“Ta vào Thần Du Huyền Cảnh rồi.”

Chương 437: Tân Thiên Khải Tứ Thủ Hộ

Kim Cương Phàm Cảnh, người như kim cương, vô địch

Tự Tại Địa Cảnh, tự do theo mình, hoành hành dưới đất.

Tiêu Dao Thiên Cảnh, nâng kiếm tiêu dao, thiên hạ khó thắng.

Thần Du Huyền Cảnh, thần du ngàn dặm, gần như tiên nhân.

Đây là cách phân chia cảnh giới võ học thịnh hành nhất hiện giờ, còn người phân chia những cảnh giới này chính là Cơ Nhược Phong khi hai mươi tuổi. Còn Cơ Nhược Phong lúc này đang đứng giữa đám người,

hắn ngẩng đầu lên nhìn Lạc Thanh Dương, trầm ngâm nói: “Đúng là Thần Du Huyền Cảnh.”

Không ai ngờ Tiêu Sắt vừa vung Thiên Trảm kiếm xuất chiêu phá tan Quốc Thương kiếm vũ, lại gián tiếp trợ giúp Lạc Thanh Dương phá cảnh.

Tạ Tuyên nói: “Thế này đúng là... không biết nên nói thế nào.”

“E rằng không ai ngăn được hắn nữa rồi.” Nhan Chiến Thiên bực bội nói.

Cơ Tuyết nhìn sang Cơ Nhược Phong, Cơ Nhược Phong thở dài nói: “Là Thần Du Huyền Cảnh, nhưng mới vào Thần Du Huyền Cảnh, cảnh giới vẫn chưa ổn định. Nếu lúc này Tiêu Sắt còn rút kiếm được thì còn có cơ hội!”

Cơ Tuyết quay đầu lại nhìn Tiêu Sắt.

Cuối cùng hắn cố gắng đứng dậy, hạ giọng mắng: “Còn chưa xong à?”

“Chưa xong!” Không ngờ Lạc Thanh Dương lại đáp bằng câu nói nhảm chán này.

“Ta còn một kiếm thức.”

“Tên Lễ Hồn.”

Thức cuối cùng của Cửu Ca kiếm vũ, khác với mười khúc kiếm vũ trước, khúc cuối cùng không phải nghênh thần, cũng không phải đón hồn người, thức cuối cùng là tiễn.

Tiến thần, tiễn hồn.

“Tiễn người về Tây Thiên.”

Lạc Thanh Dương đứng trên quán trà, lại nhảy điệu kiếm vũ tuyệt thế.

“Thành lễ hề hội cổ.

Truyện ba hề đại vũ,

Khoa nữ xướng hề dung dữ.

Xuân lan hề thu cúc,

Trường vô tuyệt hề chung cổ.”

Một kiếm tuyệt trần chém xuống!

Tiêu Sắt giơ Thiên Trảm kiếm lên phản nộ quát: “Xì, người tự về Tây thiên đi.”

Hắn xuất kiếm nghênh đón, trên Thiên Trảm kiếm lóe lên ánh đỏ, không ngờ lại chặn được một kiếm của Lạc Thanh Dương.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, tinh thần hắn đã bị hút ra, toàn thân không còn sức lực, ngã thẳng về phía sau.

Lạc Thanh Dương lại xuất kiếm.

Chiêu kiếm này chắc chắn sẽ đoạt mạng hắn.

Lại thấy ánh bạc lóe lên, một thanh trường thương đã ngăn trước mặt Tiêu Sắt.

“Rơi!” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên xuất hiện, trường thương đánh xuống, gắng gượng ngăn cản chiêu kiếm này. Cô kéo vạt áo Tiêu Sắt, lui nhanh về phía sau.

“Đừng tưởng chuyện gì cũng lừa được ta. Tiêu Sắt, đừng hòng thoát khỏi tay ta! Hiểu không?” Tư Không Thiên Lạc quát khễ.

Tiêu Sắt há miệng nhưng lại nói: “Cẩn thận...”

Lạc Thanh Dương lại xuất kiếm đánh tới.

Bộ áo đỏ rớt cuống cũng hạ xuống, chỉ trong phút chốc sấm sét bùng lên, danh kiếm hạng tư thiên hạ chột rời vỏ.

Dưỡng kiếm ba ngày, đạt được kiếm tâm trong một chớp mắt.

Tâm kiếm đánh lên Cửu Ca kiếm.

“Đối thủ của ngươi là ta.” Lôi Vô Kiệt hung hăng nói.

Lạc Thanh Dương cười lạnh: “Chỉ bằng ngươi?”

Kiếm thế lập tức bùng lên, Lôi Vô Kiệt cảm thấy cơn gió xung quanh bỗng cứng rắn như lưỡi đao, ép hắn không thể không lui lại.

Đây là Lễ Hồn.

Đây là Lễ Hồn do Thần Du Huyền Cảnh sử dụng.

“Ngươi có thể giúp hắn ngăn cản mấy kiếm? Còn gì nữa?”

“Còn có ta.”

Vân Khởi côn đánh thẳng xuống đầu!

Ba tấm Diêm Vương thiếp rời tay áo bay ra!

Thân hình Lạc Thanh Dương đột nhiên xoay tròn, tay cầm trường kiếm lui về phía sau ba bước. Hắn dừng lại, lạnh lùng nói: “Bách Hiếu đường, Đường môn.”

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, phương vị phía đông, Thanh Long Lôi Vô Kiệt.”

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, phương vị phía tây, Bạch Hổ Cơ Tuyết.”

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, phương vị phía nam, Chu Tước Tư Không Thiên Lạc.”

“Thiên Khải Tứ Thủ Hộ, phương vị phía bắc, Huyền Vũ Đường Trạch.”

Lôi Vô Kiệt mỉm cười: “Hôm nay chúng ta tới là vì bằng hữu, không liên quan tới sư môn.”

Tạ Tuyên gật đầu một cái, mỉm cười nói: “Lâu rồi mới thấy Thiên Khải Tứ

Thủ Hộ.”

Thiên Khải Tứ Thủ Hộ là một truyền thuyết gắn liền với Thiên Khải thành.

Tuy sau án mưu phản của Lang Gia Vương đã rất lâu rồi không ai nhắc lại truyền thuyết này, cho dù trong cách quán trà kể chuyện, năm chữ này cũng là một cấm kỵ. Nhưng không nghĩa là mọi người đã quên Thiên Khải Tứ Thủ Hộ.

Ai cũng nhớ truyền thuyết mà họ lưu lại.

Còn hôm nay, truyền thuyết đã tái hiện.

Tân Thiên Khải Tứ Thủ Hộ tái hiện ngoài cửa cung của Thiên Khải thành, bọn họ còn rất trẻ.

Nhưng bọn Lý Tâm Nguyệt năm xưa, cũng rất trẻ!

Tiêu Sắt cười khở: “Sao các người lại tới?”

Lôi Vô Kiệt cả giận nói: “Ta nên hỏi người mới đúng, sao người lại tới? Rõ ràng đây là cơ hội nổi danh thiên hạ của ta mà?”

Tư Không Thiên Lạc hừ lạnh một tiếng: “Là cơ hội chịu chết của người thì có.”

Cơ Tuyết thở dài: “Lúc này rồi mà còn tâm trạng cãi vã à?”

Đường Trạch gật đầu: “Đối phó với kẻ địch trước mặt quan trọng hơn.”

Lôi Vô Kiệt nói: “Người chẳng phải tên tiểu tử thối của Đường môn à?”

Huyền Vũ sứ là đại sư huynh cơ mà, liên quan gì tới người?”

Đường Trạch cười một tiếng: “Chuyện Đường sư huynh chưa làm xong, để

ta tới làm nốt.”

Lạc Thanh Dương chậm rãi nói: “Ta tưởng đây là trận tỷ thí công bằng.”

Cơ Tuyết bước lên nói: “Trận tỷ thí này vốn rất công bằng, người dựa vào trận đánh này để phá cảnh, có thể nói là được lợi rất nhiều rồi. Chúng ta đấu kiếm thua, chúng ta có thể đi.”

Tiêu Vũ xiết chặt chén trà trong tay: “Hắn không được đi.”

Lạc Thanh Dương suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Nếu ta nói không thì sao?”

“Vậy là người định giết người, nếu đã định giết người vậy không còn là tỷ

thí nữa, đương nhiên chúng ta có thể quản.” Cơ Tuyết trả lời.

Trường kiếm của Lạc Thanh Dương hơi nhắc lên: “Người quản được?”

Lôi Vô Kiệt vung trường kiếm: “Quản được hay không quan được, người nói không tính, do kiếm trong tay chúng ta định đoạt.

Nếu là tỷ thí, đương nhiên một chọi một mới là công bằng.

Nhưng nếu đã liên quan tới sinh tử, vậy một trăm người đánh một người cũng không quá đáng, chỉ cần sống sót.

Nhan Chiến Thiên nhìn Lạc Thanh Dương lúc này, nói thật đây đúng là người mạnh nhất mà hắn từng gặp, ngay cả Bách Lý Đông Quân trước

đây cũng không sánh bằng hần. Nhưng hần lại mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Từ trước tới nay Lạc Thanh Dương không phải người nóng tính, nhưng người có cảm thấy hần lúc này có vẻ không đúng không?” Tạ Tuyên nói đầy ẩn ý.

Nhan Chiến Thiên nhanh chóng hiểu ra: “Đúng, không hiểu sao lúc này Lạc Thanh Dương lại có vẻ rất nôn nóng.”

Vô Song vuốt ve Đại Minh Chu Tước trong hộp, khiến nó ngừng ngâm vang. Hần thở dài một tiếng: “Thật muốn đứng cùng bọn họ.”

Tiêu Sùng mỉm cười: “Sao nào? Hối hận vì không đứng bên phía Tiêu Sắt à?”

“Không phải, chỉ thấy phần khích thôi.” Vô Song cảm thán: “Phần khích vì có một đối thủ tốt như vậy.”

“Bọn họ có ngăn được Lạc Thanh Dương bây giờ không?” Tiêu Sùng hỏi.

“Ta cũng không biết, Thần Du Huyền Cảnh, ta chỉ từng nghe sư phụ nhắc tới thôi, ông ấy cũng chưa từng thấy cường giả tuyệt thế như vậy. Nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng, khí tức trên người Lạc Thanh Dương có vẻ kỳ lạ.” Vô Song cau mày.

Tiêu Vũ cười nói: “Nghĩa phụ đúng là khiến người khác ngạc nhiên. Thần Du Huyền Cảnh? Cho dù người cầm Thiên Trảm kiếm thì đã sao? Cuối cùng cũng chẳng thoát được.”

Ánh mắt Tô Xương Hà lóe lên một khát vọng nào đó, đây là cảnh giới gần với tiên nhân nhất trên thế gian này.

Chỉ có Cơ Nhược Phong liếc mắt nhận ra điểm không đúng trên người Lạc Thanh Dương lúc này, hần khẽ nói: “Lạc Thanh Dương bị thương rồi.”

Chương 438: Đêm xuống tại Thiên Khải

Cơ Nhược Phong vừa dứt lời, trên vạt áo của Lạc Thanh Dương đã xuất hiện một điểm đỏ.

Điểm đỏ này nhanh chóng lan ra khắp ngực.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc: “Hắn bị thương rồi.”

Cơ Tuyết xiết chặt Vân Khởi côn: “Cho dù hắn đã bị thương, lúc này có giết một hai người trong chúng ta cũng không phải việc khó gì.”

Lạc Thanh Dương cúi đầu nhìn vết máu trên ngực, không tiếp tục đi tới, khẽ cau mày như đang suy tư chuyện gì.

“Chết tiệt.” Tiêu Vũ quát khê: “Vô Tâm.”

Vô Tâm mặc quần áo đen luôn náu mình trong bóng tối bước ra.

“Rời khỏi đây.” Tiêu Vũ xoay người, dẫn mọi người lặng lẽ đi khỏi.

Nhan Chiến Thiên phát hiện ra động tĩnh sau lưng, nói: “Bọn chúng đi rồi.”

Tạ Tuyên cau mày: “Lạc Thanh Dương chưa chắc đã bại, sao bọn chúng lại đi vội như vậy?”

“Bây giờ đúng là người có thể liều chết tái chiến, sẽ có ít nhất một nửa trong số chúng ta chết ở đây.” Tiêu Sắt chống kiếm miễn cưỡng đứng dậy.

“Nhưng thương thế của người sẽ khiến người không thể làm được chuyện người muốn làm nhất. Bây giờ người phải lựa chọn! Cô Kiếm Tiên!”

Lạc Thanh Dương ngẩng đầu, nhẹ nhàng giơ kiếm.

“Cẩn thận!” Tư Không Thiên Lạc lập tức cầm thương che trước mặt Tiêu Sắt.

Lạc Thanh Dương đột nhiên quay người về phía cửa cung, cầm Cửu Ca kiếm trong tay ném ra.

“Ngăn hẳn lại!” Lê Trường Thanh quát lớn, rút trường đao ra.

Cửu Ca kiếm bay qua.

Đao gãy!

Hổ Bí lang đồng thời rút đao.

Nhưng Cửu Ca kiếm đi qua nơi nào là người ngã ngựa đổ, đao kiếm gãy nát.

Cửu Ca kiếm tiến thẳng vào trong cung.

Tuyên Phi nương nương cởi bộ hoa phục trên người, đổi một bộ áo trắng nhẹ nhàng. Cô xoa đầu tiểu cung nữ theo hầu bên cạnh: “Ta đi đây, người tự chăm sóc bản thân cho tốt.”

Cung nữ sợ tới mức quỳ sụp xuống đất: “Nương nương, người định đi đâu?”

Tuyên Phi nương nương mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: “Đi tới nơi không có tường rào hoàng cung.”

Cung nữ khóc lóc: “Nương nương đừng đùa với nô tì...”

Tuyên Phi nương nương thở dài, giơ tay búng nhẹ lên trán cung nữ. Tiểu cung nữ kia hôn mê bất tỉnh, cô xoay người bước ra ngoài cửa cung.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên mặc măng bào màu tím xoay người, khẽ nói:

“Nương nương định đi đâu?”

“Ta định đi đâu còn cần báo cho đại tổng quản à?” Tuyên Phi nương nương mỉm cười yêu kiều.

Đại tổng quản Cần Tuyên phe phẩy ống tay áo: “Đương nhiên không cần, nhưng bây giờ bên ngoài cung đang rất nguy hiểm, tốt nhất nương nương đừng đi. Bệ hạ không muốn nương nương đi khỏi, Xích Vương điện hạ

cũng vậy.”

“Nếu ta nhất quyết muốn đi thì sao?” Tuyên Phi nương nương cười một tiếng, rung ống tay áo, ba mũi châm bạc bay về phía Cần Tuyên.

Cần Tuyên giơ ngón tay búng một cái, ba mũi châm bạc gãy làm đôi rơi xuống đất. Hắn lắc đầu: “Mời nương nương về đi. Cần Tuyên biết võ công của nương nương rất giỏi, nhưng, chỉ cần Cần Tuyên còn ở đây, nương nương không ra được ngoài cửa cung.”

“Hư Hoài công.” Tuyên Phi nương nương thu lại nụ cười nhưng vẫn không lùi lại.

Đột nhiên một tiếng kiếm ngâm vang lên, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ

thấy một thanh trường kiếm xé tan không gian, đâm thẳng về phía Bình Thanh điện!

Thanh kiếm đó dài tới kỳ lạ, cho dù chưa từng thấy nó nhưng cũng nghe tới tên nó.”

“Cửu Ca!”

“Sư huynh.” Tuyên Phi nương nương nhú mày, nhân lúc ánh mắt của Cần Tuyên đang tập trung trên thanh kiếm, lập tức tung người nhảy về phía cửa cung.

Cần Tuyên lập tức phản ứng lại, xuất chưởng đánh ra, nhưng Tuyên Phi hoàn toàn không quay đầu lại, chẳng hề để ý tới chưởng phong mạnh mẽ

đánh tới sau lưng. Cần Tuyên không ngờ Tuyên Phi nường nường lại quyết liệt như vậy, lại sợ mình lỡ tay làm cô bị thương. Hắn lập tức thu chưởng, chửi thầm trong lòng một kiếm rồi quay đầu lại nhìn. Thanh kiếm lúc này đã tới trước Bình Thanh điện.

Lan Nguyệt Hâu xiết chặt trường đao trong tay.

Hắn chỉ có một cơ hội.

Hắn khổ tu Cuồng Đao đã hai mươi năm, lần này hắn phải dùng đao chiêu mạnh nhất.

Nhưng đao mạnh nhất đó có ngăn được một kiếm mêh mông như trời cao của Kiếm Tiên không?

Rút đao!

Lan Nguyệt Hâu tung người nhảy lên.

Sau đó bị đánh xuống.

Trường đao rơi xuống đất.

Lan Nguyệt Hâu cũng ngã lăn dưới đất, nhìn thế tới của trường kiếm Cửu Ca không hề suy giảm, cả giận nói: “Không!”

“Bát Quái!” Một giọng nói đột nhiên vang lên như sấm trong đại điện.

Chỉ thấy Tề Thiên Trần mặc đạo bào thiên sư đột nhiên xuất hiện ở đó.

Hắn vẩy phát trần, tay phải chậm rãi đẩy ra, một hình bát quái khổng lồ xuất hiện tại đó.

Cửu Ca kiếm đánh lên luồng khí hình bất quái, cuối cùng cũng ngừng lại.

“Về cho ta!” Tề Thiên Trần vẩy phát trần, đánh văng thanh kiếm Cửu Ca ra ngoài.”

Nhưng chỉ trong chớp mắt, phát trần tan thành tro bụi, Tề Thiên Trần lập tức già đi, nôn ra ba ngụm máu tươi, quỳ sụp xuống đất.

Còn trong Bình Thanh điện, Minh Đức Đế cũng ngồi từ trên giường dậy, nôn ra một ngụm máu đen!

Thái giám ở bên cạnh thấy vậy lập tức chạy tới, đẩy cửa đại điện hét lớn:

“Bệ hạ bị hành thích, băng hà!”

“Bệ hạ bị hành thích, băng hà!”

“Bệ hạ bị hành thích, băng hà!”

Tin tức nhanh chóng lan truyền trong hoàng cung.

Lan Nguyệt Hầu đứng dậy, lao thẳng vào trong đại điện.

Chỉ thấy Mộc Xuân Phong và Hoa Cẩm đang hoảng hốt hành châm cho Minh Đức Đế.

“Đã xảy ra chuyện gì! Đã xảy ra chuyện gì! Vì sao lại như vậy?” Hoa Cẩm hoảng loạn nói.

Mộc Xuân Phong ấn cánh tay run rẩy của Hoa Cẩm xuống :”Sư phụ, đừng rồi!”

Lan Nguyệt Hầu lao tới trước giường bệnh, vội vàng la lên: “Bệ hạ băng hà rồi?”

“Còn chưa, còn chưa.” Mộc Xuân Phong đặt tay lên vai đại mạch của Minh Đức Đế. “Vẫn còn một hơi thở cuối cùng.”

Lan Nguyệt Hầu khẽ thở phào, lại hỏi: “Vì sao lại như vậy, bị kiếm đâm thương à?”

“Kiếm đâm thương?” Mộc Xuân Phong không hiểu, lấy một mũi châm bạc trên người Minh Đức Đế ra, chỉ thấy châm bạc đã hóa thành màu đen kịt, trả lời: “Là trúng độc.”

Hoa Cẩm chột ngẩng đầu lên: “Ta hiểu rồi ta hiểu rồi. Hắn đã tính trước ta sẽ chữa như vậy? Hắn đang chờ ta sẽ chữa như vậy! Hắn muốn hoàng đế

bệ hạ chết, hắn muốn hoàng đế bệ hạ chết vào lúc này!”

Mộc Xuân Phong ấn tay Hoa Cẩm xuống: “Sư phụ, chúng ta còn chưa thua! Bệ hạ vẫn còn một hơi thở, chúng ta còn cơ hội.”

Ánh mắt Hoa Cẩm hoảng loạn: “Không còn cơ hội, không còn cơ hội nữa rồi.”

“Sư phụ, người không chữa, để ta chữa.” Mộc Xuân Phong lập tức mở hòm thuốc ra nhìn những dược liệu quý giá bên trong, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên làm thế nào.

Lúc này Lan Nguyệt Hầu đột nhiên đứng dậy, nhìn tên thái giám đầu tiên chạy ra cửa thông báo, lạnh giọng nói: “Là ai bảo người làm vậy?”

Thái giám kia run rẩy lui lại vài bước: “Ta... Ta đâu có!”

Lan Nguyệt Hầu vung trường đao, một đao chặt đầu hắn xuống. Hắn kéo một thị vệ bên cạnh: “Người, lập tức ra ngoài nói với tất cả mọi người! Bệ

hạ còn chưa chết!”

“Vâng! Vâng!” Thị vệ kia lập tức tông cửa xông ra.

Chương 439: Bắt đầu hỗn loạn

Lý Ngọc Tần từng làm đại học sĩ ở Thiên Khải đã nói: “Tin đồn, một mà truyền đi, mười mới ngừng được.”

Ý của câu này là tin đồn chỉ cần một người là lan truyền được, nhưng muốn ngừng tin đồn lại cần ít nhất mười người.

Giờ phút này, thị vệ đang chạy như điên ra cửa tuy chưa từng nghe câu nói của đại học sĩ này nhưng lại cảm thụ hết sức sâu sắc. Hắn điên cuồng nắm lấy mỗi người: “Nói với bọn họ! Bệ hạ không chết! Bệ hạ không chết!”

Nhưng vẫn không ngăn được lời nói ‘bệ hạ đã chết’ lan dần ra ngoài, mãi tới tận cửa cung.

Cửu Ca kiếm bị Tề Thiên Trần ra tay đánh bay về, rơi vào tay Lạc Thanh Dương. Hắn thở dài một tiếng: “Quên mất còn có quốc sư.” Hắn xoay người, lắc đầu một cái: “Cũng được!”

“Lê thống lĩnh!” Một người hầu từ trong hoàng cung chạy ra, hét lên:

“Hoàng đế bệ hạ bị đâm, đã băng hà!”

“Cái gì!” Lê Trường Thanh cả kinh, lập tức quay sang phía Lạc Thanh Dương phản nộ quát: “Gian tặc to gan! Ta giết ngươi!” Hắn rút nửa thanh đao gãy trên tay xuống, tung người lên ngựa, cầm trường thương dắt trên ngựa lao thẳng về phía Lạc Thanh Dương.

Chín trăm Hồ Bí lang cùng gầm lên, theo Lạc Thanh Dương vội vàng xung phong.

Lạc Thanh Dương khẽ cau mày, chiêu kiếm vừa rồi có thuận lợi hay không hẳn là người rõ nhất, nhưng nghe giọng tên hầu vừa rồi vô cùng chắc chắn, nhất định có chỗ nào xuất hiện vấn đề. Ngoại trừ hẳn, có lẽ đã có người muốn giết chết Minh Đức Đế từ trước. Hắn chợt ngẩng đầu lên thấy trên một quán trà, đám người Xích Vương đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào không hay.

“Vũ Nhi.” Lạc Thanh Dương nhỏ giọng lẩm bẩm, tiếp đó hắn quay người xuất chiêu đánh ngã Lê Trường Thanh đang phi ngựa đi đầu.

Lê Trường Thanh lộn nhào dưới đất, lập tức đứng dậy, vung trường thương lên: “Ta giết ngươi!”

Lạc Thanh Dương là cao thủ đã vào Thần Du Huyền Cảnh, cho dù võ công của Lê Trường Thanh không kém nhưng vẫn không phải đối thủ của hắn.

Nhưng khi hắn đánh lui Lê Trường Thanh, hắn lại cảm thấy trước ngực đau nhói.

Một thương này của Lê Trường Thanh vung xuống, lại xé rách vạt áo của hắn.

Lê Trường Thanh nhanh chóng lùi lại, lúc này mới thấy khí huyết trên người cuộn lên, cánh tay cầm kiếm không kiềm được khẽ run rẩy. Sắc mặt hắn bỗng trắng bệch, lúc này mới biết vào Thần Du Huyền Cảnh không phải đơn giản, lực lượng cường đại cũng mang theo cản trở cường đại. Mà bây giờ hắn đang trọng thương, đâu còn sức chống lại cản trở.

Nếu không chữa trị kịp thời... Lạc Thanh Dương nhắc kiếm, cố gắng ổn định tâm thần, giết vào giữa chín trảm Hồ Bí lang.

Tiêu Sùng đập nát cái bàn trước mặt cả kinh: “Người vừa rồi nói gì?”

“Hắn nói bệ hạ băng hà, bị người ta hành thích.” Vô Song trả lời.

Tiêu Sùng cả giận: “Là một kiếm của Lạc Thanh Dương vừa rồi à?”

Vô Song trầm ngâm trong chốc lát rồi lắc đầu: “Vừa rồi ta cảm nhận được, Cửu Ca kiếm ra tay hung ác đúng là định giết người nhưng tới trong hoàng cung lại gặp phải một luồng lực lượng vô cùng hùng mạnh ngăn cản, cho nên bay ngược trở về. Có lẽ Minh Đức Đế không bị hắn giết chết mà bị người khác giết.”

“Sùng Nhi.” Một giọng nói hùng hồn vang lên, Nhan Chiến Thiên đã trở lại tầng trên.

“Đại sư phụ.” Tiêu Sùng trả lời.

Nhan Chiến Thiên trầm giọng nói: “Chúng ta phải về Bạch Vương phủ ngay.”

Tiêu Sùng không hiểu: “Vì sao? Con còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.”

“Để người của chúng ta trong cung dò hỏi tin tức, phải rời khỏi đây ngay lập tức.” Nhan Chiến Thiên ẩn trường kiếm bên hông. “Con nhìn ánh mắt Lạc Thanh Dương bên dưới đi. Ta chưa từng thấy bộ dáng này của Lạc Thanh Dương. Ta từng nghe một vị tiên bối nói nếu vừa vào Thần Du Huyền Cảnh mà tâm trí không yên sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nếu Lạc Thanh Dương thành ma, hắn sẽ giết chết tất cả mọi người ở đây.”

Lạc Thanh Dương lao xuyên qua Hồ Bí lang, liên tục xuất kiếm chém họ rơi khỏi ngựa, ánh mắt càng ngày càng đỏ chót.

Đám người đứng ngoài xem cảm nhận được cục diện đột ngột thay đổi, lập tức giải tán. Khanh công chúa run rẩy nói: “Sư phụ, con vừa nghe người kia nói phụ hoàng băng hà rồi.”

“Công chúa, xem ra chúng ta phải trở về.” La Bất trầm giọng nói: “Bất luận chuyện này là thật hay giả cũng không thể ở lại nơi này nữa.”

“Nhưng lục ca...” Khanh công chúa lo lắng nhìn ra ngoài.

La Bất buông rèm xe, hạ giọng nói với phu xe: “Đi!”

“Tiêu Sắt, vừa rồi người kia nói phụ hoàng của người băng hà rồi! Tiêu Sắt!” Lôi Vô Kiệt xoay người vội vã la lên.

Tiêu Sắt cả giận: “Ta nghe thấy rồi, người...” Còn chưa nói hết câu, Tiêu Sắt cảm thấy trước ngực tanh tanh ngọt ngọt, phun ra một ngụm máu tươi rồi hôn mê bất tỉnh.

Xem ra hãn và Lạc Thanh Dương đều bị thương nặng hơn mình nghĩ.

Tư Không Thiên Lạc sờ trán Tiêu Sắt, kinh ngạc: “Nóng như lửa đốt ấy.”

Cơ Tuyết bắt mạch cho Tiêu Sắt, hạ giọng nói: “Chân khí rối loạn, không chữa trị kịp thời sẽ chết, chúng ta phải về Vĩnh An Vương phủ ngay.”

Tư Không Thiên Lạc lập tức công Tiêu Sắt: “Chúng ta đi!”

Lôi Vô Kiệt gật đầu một cái: “Các người đi trước, ta ở lại.”

Đường Trạch vỗ vai hãn một cái: “Ta theo Lôi huynh.”

Cơ Tuyết không hiểu: “Các người ở lại làm gì?”

Tạ Tuyên và Lý Phàm Tùng nhảy từ trên tầng xuống. Tạ Tuyên giơ Vạn Quyển Thư chỉ về phía Lạc Thanh Dương: “Lôi tiểu huynh đệ sợ hãn mà đi, những Hồ Bí lang này đều phải nằm lại tại đây.”

Lý Phàm Tùng cũng giơ Túy Ca kiếm: “Lôi huynh đệ cứ đi trước, nơi này giao cho ta.”

Tạ Tuyên bất đắc dĩ nói: “Đồ đệ, con tự tin nhĩ. Chỉ với hai người chúng ta có đánh được một Cô Kiếm Tiên đã nhập ma không?”

Lôi Vô Kiệt nắm chặt lấy Tâm kiếm: “Không thể để hãn tiếp tục như vậy dc.!”

“Sư huynh.” Một giọng nói ôn nhu đột nhiên vang lên.

Mọi người đều kinh ngạc, giọng nói này hết sức ôn nhu, khiến mọi người xung quanh đều nghe thấy, cứ như âm thanh này phát ra từ trong lòng mình.

“Là Hoặc Âm công.” Tạ Tuyên thu kiếm: “Tuyên Phi nương nương đến.”

Chỉ thấy Tuyên Phi nương nương mặc bộ áo trắng từ trong cửa cung bay vút ra. Mũi chân điểm nhẹ lên đầu một Hồ Bí lang, bước về phía Lạc Thanh Dương. Cô hạ xuống giữa đám người, nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, đao kiếm đến gần đều bị cô đánh nát, rơi đầy đất. Cô dừng lại, trong số Hồ Bí lang có người nhận ra cô, không dám tới gần một bước. Tuyên Phi nương nương nhìn Lạc Thanh Dương mỉm cười yêu kiều: “Su huynh, huynh tới rồi.”

Màu đỏ máu trong mắt Lạc Thanh Dương từ từ biến mất, thay vào đó là trong trẻo chưa từng có. Hắn cố đè nén chấn động trong lòng, gật đầu một cái: “Ta tới rồi.”

Tuyên Phi nương nương vẫn mỉm cười: “Tới là tốt rồi, chỉ có điều hơi muộn.”

Lê Trường Thanh xông lên: “Nương nương! Tên này mưu phản, tuyệt đối không thể làm bạn với hắn!”

“Lắm mồm!” Tuyên Phi nương nương xuất chưởng đánh bay Lê Trường Thanh ra ngoài.

Lạc Thanh Dương chống kiếm xuống đất, đột nhiên quỳ một chân xuống, nôn ra ba ngụm máu tươi, chân khí trên người tan đi, thậm chí không thể

đứng vững.

Tuyên Phi nương nương đi tới đỡ hắn dậy: “Chúng ta đi.”

Chương 440: Người chết đứng dậy

“Phía nam thành có cháy, một đám người không biết từ đâu chui ra bắt đầu đốt giết cướp bóc!”

“Phía bắc thành cũng có kẻ phát động bạo loạn, phủ doãn Kinh Triệu đã phái người trấn áp nhưng không thể khống chế được!”

“Phía tây thành, xưởng pháo hoa bị kẻ khác đốt cháy, bách tính xung quanh đang bỏ chạy tán loạn!”

Từng tin tức kinh người đưa vào Vĩnh An Vương phủ.

Cơ Tuyết và Cơ Nhược Phong đang trong phòng chữa thương cho Tiêu Sắt, những người khác chờ ở phòng ngoài, nghe quản gia đưa từng tin tức tới.

Diệp Nhược Y cau mày nói: “Đây là mưu kế gây loạn!”

“Xích Vương Tiêu Vũ hay Bạch Vương Tiêu Sùng, ai đang mưu toan trong chuyện này?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Diệp Nhược Y trầm ngâm: “Cô Kiếm Tiên vào kinh, Minh Đức Đế băng hà, bạo loạn nổi lên khắp bốn phía Thiên Khải thành, chuyện này chắc chắn là Tiêu Vũ làm!”

“Trong hoàng cung... trong hoàng cung có tin tức đưa tới!” Quản gia lão đảo chạy từ ngoài vào.

“Nói đi!” Diệp Nhược Y tiến tới đỡ hân.

“Bệ hạ, bệ hạ không chết. Hơn nữa bệ hạ cũng không bị chiêu kiếm đó làm bị thương, quốc sư đã ra tay cản thanh kiếm đó lại. Bệ hạ trúng kịch độc!”

Bây giờ tiểu thần y Hoa Cẩm vẫn đang cứu chữa!” Quản gia vội vàng la lên.

Diệp Nhược Y buông tay quản gia, thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì tốt rồi, cục diện còn chưa tới mức không thể vãn hồi.”

“Diệp cô nương đừng nói mò, bây giờ ngoài kia Thiên Khải thành đã rối loạn cả rồi!” Quân gia lau mồ hôi nói.

“Cấm quân đâu? Đại Lý tự đâu?” Diệp Nhược Y hỏi.

“Một nửa cấm quân bị bắt ở lại trong hoàng cung không được ra, nói là sợ

thích khách hành thích lần nữa. Bây giờ họ đã bảo vệ tầng tầng lớp lớp quanh Thái An điện. Số cấm quân còn lại đang được Lê đô thống dẫn tới trong thành dẹp loạn, nhưng có một loạt cao thủ giang hồ không biết từ đâu chạy ra, chuyên giết cấm quân!” Quân gia trả lời.

“Là đám Âm Hà còn ẩn thân tại Thiên Khải thành và tử sĩ của Xích Vương.” Diệp Nhược Y cau mày nói.

Lôi Vô Kiệt hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Diệp Nhược Y trầm ngâm trong chốc lát: “Bảo vệ Vĩnh An Vương phủ, không cho ai vào, cũng không ai được ra!”

“Chúng ta không ra à?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Diệp Nhược Y lắc đầu nói: “Yên tâm đi, chúng ta không ra nhưng chắc chắn bọn chúng sẽ tìm đến cửa!”

Bạch Vương phủ.

Tiêu Sùng thở dài một tiếng, vui vẻ nói: “Phụ hoàng không chết!”

“Bây giờ tạm thời không bàn chuyện Minh Đức Đế có chết hay không, toàn bộ Thiên Khải thành đều tin bệ hạ đã chết. Bây giờ bạo loạn nổi lên khắp bốn phía trong thành, chắc chắn là Tiêu Vũ gây ra. Nhưng ta không hiểu, vì sao hắn lại làm vậy?”

“Những kẻ không nên sống tiếp đều sẽ chết trong trận phản loạn này, Lạc Thành quân trấn thủ phương bắc đang lên đường trở về. Đến lúc đó ta sẽ

lên ngôi, người sẽ là thủ tọa Thái Y viện.” Tiêu Vũ vỗ vai Dạ Nha: “Nhưng ta vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc nên gán tội gây ra trận hỗn loạn này cho Tiêu Sát thì hơn, hay cho Tiêu Sùng thì hơn?”

Dạ Nha cười một tiếng, gương mặt tái nhợt lộ vẻ kích động hiem thấy:

“Thủ tọa Thái Y viện? Vương gia không cần cho ta hư danh như vậy, sau ngày hôm nay toàn bộ thiên hạ đều biết ta đã trở về. Cứ gán tội danh đó cho ta, Quý Y Dạ Nha ta phải biến Thiên Khải thành này thành Tu La địa ngục!”

Dạ Nha vừa nói xong, vô số con sâu bò từ trong nhà ra. Chúng cực kỳ nhỏ

bé, nhanh chóng tản ra, biến mất trong đêm tối.

Tiêu Vũ nhắc chân tránh đám côn trùng kia, vừa sợ hãi lại vừa vui mừng:

“Đây là dược cổ mà Dạ Nha tiên sinh nói đấy à?”

Dạ Nha nói: “Đúng, cánh cửa địa ngục của Thiên Khải thành đã mở!”

Trong hoàng cung.

Mộc Xuân Phong đang không ngừng lấy dược liệu quý giá ra khỏi hòm thuốc, cố gắng áp chế độc trên người Minh Đức Đế.

Lan Nguyệt Hầu ở bên cạnh vạn phần lo lắng: “Mộc Xuân Phong, người có làm được không?”

Trong lòng Mộc Xuân Phong cũng hết sức lo lắng, không nhịn nổi cuộc rơi nước mắt, hấn đập tay vào thành giường, lắc đầu nói: “Ta không chữa được, ta không chữa được!”

“Đế ta.” Một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Lan Nguyệt Hầu và Mộc Xuân Phong kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Cẩm đã đứng lên, ánh mắt đầy kiên định. Cô cầm hòm thuốc lên,

nhanh

chóng lấy được liệu mình muốn ra, vung tay lên, một hàng châm bạc trải ra trước mặt cô.

“Ta là truyền nhân chính thống của Dược Vương cốc, làm sao lại bại dưới tay một kẻ bị đuổi ra khỏi sư môn được?”

Hoa Cẩm lại vung tay, mười hai mũi châm bạc lại cắm vào người Minh Đức Đế. Sắc mặt Minh Đức Đế vốn tái nhợt đã thoáng hòa hoãn hơn. Hoa Cẩm quay sang nói với Lan Nguyệt Hầu: “Yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ cứu được mạng của bộ hạ.”

Lan Nguyệt Hầu nhìn ánh mắt của Hoa Cẩm, trong lòng lập tức trấn tĩnh:

“Vây xin phiền thần y. Làm ơn giữ tính mạng cho bộ hạ.” Sau đó hần do dự một chút, lại cúi người, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói:

“Cho dù thần y không chữa được cũng làm ơn để bộ hạ sống qua tối hôm nay.”

Hoa Cẩm kinh ngạc, câu này rõ ràng là đại nghịch bất đạo. Cô quay đầu sang nhìn Lan Nguyệt Hầu nhưng thấy ánh mắt thỉnh cầu của hần, do dự một chút rồi gật đầu nói: “Được.”

Lan Nguyệt Hầu vỗ vai Hoa Cẩm một cái, đứng dậy đi ra ngoài cửa, thấy Lê Trường Thanh người đầy vết máu trở về.

“Lê thống lĩnh, bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

“Loạn rồi, loạn rồi, loạn hết rồi! Bây giờ Thiên Khải thành khắp nơi là giết người phóng hỏa, đã diên hết rồi!” Lê Trường Thanh vội vàng la lên:

“Tuyên Phi nương nương cũng diên rồi!”

Lan Nguyệt Hầu kinh ngạc: “Tuyên Phi nương nương làm sao?”

“Cô ta ra khỏi cung, còn mang Lạc Thanh Dương đã bị thương đi!” Lê Trường Thanh cả giận nói: “Hầu gia, chắc chắn bạo loạn ở Thiên Khải thành lần này là âm mưu của ai đó. Ta cần mang một số cấm quân đi.”

“Để tất cả Hồ Bí lang và một ngàn cấm quân ở lại! Cố gắng qua đêm nay, ngày mai bệ hạ sẽ tỉnh lại, đến lúc đó chúng ta tính sổ một phen!” Lan Nguyệt Hầu trầm giọng nói.

“Trong cung xin kính nhờ hầu gia!” Lê Trường Thanh chấp tay, xoay người, vung tay lên, dẫn cấm quân lao ra ngoài cung.

Lan Nguyệt Hầu nhìn Lê Trường Thanh đi khỏi, thở dài một tiếng: “Cuối cùng vẫn phải tới nước này.”

“Chết tiệt!” Trầm Hi Đoạt vung Trảm Tội đao lên, đánh lui đao khách áo đen trước mặt: “Vì sao lại có nhiều cao thủ giang hồ ẩn nấp trong đám bạo dân như vậy!”

“Đại nhân! Phía tây thành cũng có người đang phóng hỏa!” Một thiếu khanh tiến tới nói.

“Đây là âm mưu gây loạn.” Trầm Hi Đoạt lau vết máu trên người: “Các huynh đệ, chúng ta đang làm một vụ cực lớn! Kẻ chúng ta muốn bắt có thể

là kẻ cùng hung cực ác âm mưu phản loạn!”

“Đại... đại nhân!” Một người hoảng sợ kêu.

Trầm Hi Đoạt nổi giận: “Kêu cái gì mà kêu! Thế này thôi mà đã sợ à? Đừng làm mất mặt người của Đại Lý tự!”

Tên thiếu khanh kia chỉ về phía trước, cánh tay run lẩy bẩy: “Bên kia có người chết... có người chết đứng dậy!”

Chương 441: Tu La quỷ vực

“Nói linh tinh cái gì đấy, người chết làm sao đứng dậy được?” Trầm Hi Đoạt giơ chân đá văng tên thiếu khanh đang sợ tới mức run lẩy bẩy ra, xách Trảm Tội đao đi lên trước. Nhưng vừa đi được vài bước hắn đã dừng ra tại chỗ.

Hắn nhớ người này!

Một nén nhang trước, hắn đã tự tay đâm một đao vào lồng ngực đối phương.

Hắn quản lý Đại Lý tự nhiều năm, được gọi là Thiên Khải Diêm La, tinh thông các loại hình phạt, là người hiểu rõ nhất thương thế nào có thể đoạt mạng, thương thế nào nhìn thì nghiêm trọng nhưng thực tế không giết chết người, thương thế ra sao mà bên ngoài không chút vết thương nhưng lại lặng lẽ mất mạng. Còn một đao vừa rồi của hắn là chết tới không thể chết hơn.

“Được gọi là Diêm Vương bao năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên ta thật sự thấy quý!” Trầm Hi Đoạt vung đao đi tới, hung tợn nói: “Nếu đã giết người được một lần thì cũng có thể giết người lần nữa!” Trường đao của hắn chém thẳng xuống tay của đối phương.

Nhưng đối phương hoàn toàn không phản ứng lại, không la hét cũng không né tránh, mà chỉ giơ tay dấm về phía Trầm Hi Đoạt.

Trầm Hi Đoạt kinh ngạc, vội vàng lùi lại, trước ngực bị đánh một quyền, lui liền mười bước. Mấy tên thiếu khanh vội vàng tiến tới đỡ hắn, Trầm Hi Đoạt sắc mặt tái nhợt: “Tên này lợi hại hơn vừa rồi rất nhiều.”

“Hơn nữa người trúng được cổ sẽ không thấy đau đớn.”

“Sẽ không biết sợ hãi.”

“Bởi vì hắn đã là người chết.”

“Cách duy nhất có thể khiến hắn dừng lại là chặt đầu hắn xuống! Bởi vì cổ

trùng ký sinh trong đầu hắc, chặt đầu hắc xuống, chẳng mấy chốc cổ trùng sẽ chết.”

Tạ Tuyên ngồi trong Khâm Thiên giám, nói với Lý Phàm Tùng, Phi Hiên, Tử Đồng. Bọn họ đều đã đeo kiếm, chuẩn bị ra ngoài trợ giúp cấm quân dẹp loạn.

“Mấy vị hoàng tử trong Thiên Khải thành gặp nguy hiểm, bây giờ đều đóng cửa không ra ngoài. Chỉ có những người không dựa vào cả ba nhà như chúng ta mới rảnh rỗi.” Tạ Tuyên nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên biến sắc: “Quốc sư!”

Chỉ thấy Tề Thiên Trần chậm rãi đi từ ngoài cửa vào, hắc như đã già đi vài chục tuổi, giữa hai hàng mi đầy những mệt mỏi. Hắc gật đầu với Tạ Tuyên một cái: “Phải đặt hy vọng vào Tạ tiên sinh rồi.”

“Quốc sư, tình hình bên ngoài ra sao?” Tạ Tuyên hỏi.

“Tu La quỷ vực.” Tề Thiên Trần thở dài. “Chỉ tiếc hôm nay công lực của ta đã gần như mất hết, không cách nào làm được nhiều hơn. Phi Hiên, Tử

Đồng, các con tu luyện Đại Long Tượng Lực là đạo pháp chí thuần trong nhân gian, thứ tà vật như cổ trùng sợ hãi các con. Các con không cần dùng kiếm chém đầu, chỉ cần dùng Đại Long Tượng Lực đánh trúng những xác chết biết đi, cổ trùng sẽ tự tiêu tan.”

“Vâng, đệ tử đã hiểu.” Phi Hiên và Tử Đồng đồng thời cúi đầu.

Tề Thiên Trần đi tới bên cạnh Tử Đồng, cúi người giơ tay xoa đầu cậu bé, cười nói: “Tử Đồng.”

Tử Đồng ngẩng đầu lên, trong lòng đã đoán ra điều gì, lập tức lệ rơi đầy mặt: “Sư phụ.”

“Con có mắt tím trời sinh, từ nhỏ đã thấy một số thứ không thể nhìn thấy, là phúc của con khi tu đạo nhưng cũng là họa của con khi tu đạo. Con sẽ

trở thành đạo nhân lợi hại nhất thiên hạ, nhưng chắc chắn không thể sống qua ba mươi. Hôm nay sư phụ mượn cặp mắt tím của con, sau này con phải tự chăm sóc cho mình.” Tề Thiên Trần nhìn Tử Đồng đầy hiền từ.

“Sư phụ, thế này...” Lý Phàm Tùng vội vàng hỏi nhưng bị Tạ Tuyên giơ tay, ra hiệu cho hắn đừng nói tiếp.

Tử Đồng lau nước mắt, dập đầu xuống đất: “Đồ nhi xin ghi nhớ!”

Tề Thiên Trần bàn tay đặt trên đầu Tử Đồng khẽ ấn xuống, sau đó hắn nâng tay lên. Khi Tử Đồng ngẩng đầu lên, màu tím trong tay Tử Đồng đã nhạt dần.

“Đi thôi.” Tề Thiên Trần mệt mỏi nói.

Tử Đồng đứng dậy nhưng lại lập tức quỳ xuống: “Sư phụ!”

“Thằng ngốc này, con xem, bên ngoài đã là Tu La quỷ vực, những người đó đang chờ con tới cứu. Con ở đây thêm một khắc, sẽ có rất nhiều người ngã xuống.” Tạ Tuyên xoa đầu cậu.

Cuối cùng Tử Đồng cũng hạ quyết tâm đứng dậy, đi tới bên người Phi Hiên: “Sư phụ, chờ con về.”

Tề Thiên Trần đi tới bên ghế, ngồi xuống, lấy hai cánh bánh ngọt ra vẫy với Tử Đồng: “Ta mua bánh ngọt rồi, về thì ăn.”

Tử Đồng gật đầu: “Vâng!”

Tạ Tuyên dẫn hai đứa bé ra ngoài cửa, rút Vạn Quyển Thư ra thở dài nói:

“Còn là trẻ nhỏ mà...”

Tề Thiên Trần nhìn bóng lưng bọn họ đi khỏi, thở một hơi dài, đặt bánh ngọt lên bàn, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trên tòa tiên đảo vô danh cách đó ngàn dặm, Mạc Y áo trắng như tiên đột nhiên mở mắt, khóe mắt hần chảy ra một giọt lệ. Hắn giơ tay lau nhẹ giọt nước mắt, ngây ngốc nhìn.

Bách Lý Đông Quân theo hầu bên cạnh kinh ngạc nhìn hắn: “Sao vậy?”

Mạc Y nhìn giọt nước mắt trong tay, khẽ nói: “Ta mơ thấy lần đầu tiên ta gặp sư huynh.”

Sau khi nói xong, nước mắt Mạc Y hóa thành hơi nước tiêu tan. Hắn lại nhắm hai mắt lại, chìm vào giấc mộng.

“Chặt đầu chúng xuống cho ta!” Chặt đầu chúng xuống!” Lúc này trên người Trần Hi Đoạt đã đầy những vết thương, Trảm Tội đao trong tay hắn đã đỏ chót như máu, sau khi giết ba người chết liền hắn mới phát hiện ra điểm này.

“Đại nhân, đại nhân.” Thiếu khanh bên cạnh hoảng sợ nói.

“Làm sao!” Trần Hi Đoạt nổi giận mắg.

“Kia là... Trần Lạc...” Giọng của tên thiếu khanh gần như sắp khóc.

Người đối diện trên đài đã bị cắt mất một khoảng thịt lớn, trước ngực có một vết thương trí mạng, tay cầm Trảm Tội đao được phân phối riêng cho Đại Lý tự, ánh mắt thất thần, hung ác nhìn mọi người trước mặt.

Trần Lạc là thiếu khanh nhậm chức ở Đại Lý tự đã gần mười năm, cũng là thủ hạ đắc lực nhất của Trần Hi Đoạt. Vừa rồi trong khi chiến đấu hắn dẫn một tiểu đội đi theo đường khác.

Trần Hi Đoạt chỉ do dự trong chốc lát rồi lập tức vung đao, sải bước xông tới.

Tiêu Lăng Trần giơ đao chém về phía hắn. Trần Hi Đoạt giậm mũi chân né sang một bên, một đao chém bay đầu Trần Lạc. Hắn lạnh lùng nói:

“Hắn đã không còn là đồng bọn của chúng ta! Hắn đã chết, nằm xuống đất mới thật sự là yên nghỉ.”

“Tiêu Sắt sao rồi?” Tiêu Vũ hỏi Long Tà vừa từ ngoài phủ chạy vào.

“Đã vào Vĩnh An Vương phủ, vẫn chưa ra.” Long Tà trả lời.

“Tiêu Sùng thì sao?” Tiêu Vũ lại hỏi.

“Cũng vậy, từ ngoài cửa cung lui về trong vương phủ rồi không có động tĩnh gì.” Long Tà lắc đầu.

“Bên ngoài thì sao?”

“Bên ngoài đã cực kỳ hỗn loạn, đúng như lời Dạ Nha tiên sinh, có gọi là địa ngục cũng không quá đáng. Trước mắt Cẩm Quân, Đại Lý tự, Kinh Triệu doãn phủ đều phái người ra ngoài giữ gìn trật tự, nhưng được nhân bị giết chết thì binh sĩ của bọn chúng cũng lần lượt biến thành được nhân, tình hình rất khó khống chế. Vừa rồi có người ra khỏi Khâm Thiên giám, Dạ

Nha tiên sinh từng nói thật ra Khâm Thiên giám có người khắc chế được

trùng.”

“Chỉ cần người đi ra không phải quốc sư, như vậy chỉ có thể dẹp loạn nhất thời mà thôi. Nếu Tiêu Sắt và Tiêu Sùng không chịu đi ra thì ép bọn chúng phải ra!”

Chương 442: Hàng ma phục yêu

Vĩnh An Vương phủ.

Cơ Nhược Phong, Cơ Tuyết vẫn còn trong phòng chữa thương cho Tiêu Sắt, những người khác đứng ngoài phòng lo lắng chờ đợi.

“Khóa kỹ cửa lớn chưa? Phái người canh gác các chỗ chưa?” Diệp Nhược Y

hỏi quản gia.

Quản gia vừa lau mồ hôi vừa gật đầu: “Đã khóa hết rồi, nhưng bên ngoài càng ngày càng ồn ào. Ta phái người ra ngoài nhìn, hẳn nói bên ngoài có rất nhiều người chết đang chạy!”

“Người chết?” Diệp Nhược Y kinh ngạc.

“Đúng, hai vị khách Minh Hầu và Vô Thiên vẫn luôn ở trong phủ, nghe tin này xong đã chạy ra ngoài!” Quản gia vội nói.

“Mấy ngày trước bọn họ đã tìm hiểu, không chỉ Vô Tâm, Nguyệt Cơ cũng đang trên tay Tiêu Sắt, e rằng bọn họ thấy cảnh này nên lo cho an nguy của hai người kia.” Lôi Vô Kiệt tức giận đập tay xuống đất: “Chết tiệt! Ta lại chỉ

có thể chờ ở đây!”

Đường Trạch nhìn gian nhà một hồi, lập tức xoay người: “Ta ra ngoài xem sao.”

“Cẩn thận.” Diệp Nhược Y khẽ nói.

“Yên tâm, ta là người của Đường môn, không sợ nhất là mấy chuyện quỷ quái như thế này!” Đường Trạch cười một tiếng, tung người nhảy lên, lao ra ngoài phòng.

“Bướm, bay đi.” Từ Đồng lấy từ trong lòng ra một con bướm giấy, khẽ

giơ

tay.
Con bướm giấy bay ra khỏi tay hắn, rơi vào giữa đám người, những người vốn đang hung hăng chạy về phía hắn như lập tức mất hết sức lực,

tê liệt ngã dưới đất. Những con cổ trùng rất nhỏ chui ra từ lỗ tai họ, nhưng chưa đi được mấy bước đã tan thành bụi bặm.

Phi Hiên lại xuất chưởng đẩy ra, nơi chưởng phong đi qua, dược nhân bị đánh bay ra ngoài ngã lăn trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Tạ Tuyên cười một tiếng: “Đạo pháp ảo diệu đúng là khắc tinh của mấy thứ ma quỷ này.”

Lý Phàm Tùng không biết làm sao: “Nhưng đạo pháp của con không tốt, chỉ biết chút kiếm thuật, con phải chặt đầu bọn họ ư?”

“Tuy con không biết đạo pháp nhưng lại có Thanh Tiêm kiếm bao hàm đạo lý của đạo pháp.” Tạ Tuyên mỉm cười: “Con ở đây đối phó với dược nhân, ta cần tìm một người.”

“Ai?” Lý Phàm Tùng hỏi.

“Đương nhiên là cổ chủ rồi.” Tạ Tuyên nâng kiếm tung người nhảy lên, đi khỏi.

Bây giờ toàn thành đầy dược nhân, nếu chỉ dựa vào Đại Long Tượng Lực của Phi Hiên và Tử Đồng thì cho dù bọn họ dùng hết sức lực cũng không cách nào thật sự giết chết một phần mười số dược nhân. Nhưng đã có dược

nhân chắc chắn sẽ có cổ chủ. Nếu giết cổ chủ, như vậy tất cả cổ trùng trong thân thể dược nhân sẽ lập tức chết hết.

“Quý Y Dạ Nha.” Tạ Tuyên trầm giọng nói: “Người đáng chết.”

“Đại tổng quản đâu rồi?” Tiêu Vũ hỏi Long Tà.

Long Tà trả lời: “Đuổi theo Tuyên Phi nương nương và Lạc Thanh Dương.”

“Mẫu phi... rốt cuộc người thích ai? Diệp Đình Chi, Lạc Thanh Dương còn cả phụ hoàng nữa. Vì sao mỗi lần người lựa chọn đều khiến người khác không thể hiểu nổi vậy.” Tiêu Vũ chấp hai tay sau lưng, ngón tay gõ nhẹ

lên muống bàn tay.

Đương nhiên, không ai trả lời được câu hỏi này của hắn.

“Đi, chúng ta tới Vĩnh An Vương phủ, đây là cơ hội cuối cùng để giết chết bọn chúng.” Cuối cùng Tiêu Vũ không kiềm chế nổi, đi ra ngoài phòng.

“Vậy bên Bạch Vương phủ thì sao?” Long Tà hỏi.

“Cần gì quan tâm tới kẻ chắc chắn không có mệnh đế vương.” Tiêu Vũ

cười lạnh một tiếng, hắn dừng bước, xoay người: “Dạ Nha tiên sinh, trong phủ xin nhờ người.”

Dạ Nha cười một tiếng: “Chờ điện hạ chiến thắng trở về.”

“Đằng cơ trong một đêm tanh máu như vậy đúng là chuyện thú vị.” Tiêu Vũ nhếch miệng cười nói.

“Cuộc đời này được gặp điện hạ, đúng là may mắn cho ta.” Dạ Nha nói từ

tận đáy lòng.

Tiêu Vũ nhún vai một cái: “Đáng tiếc kẻ khác gặp chúng ta lại là bất hạnh của bọn chúng.”

Trong buổi tối được hậu thế gọi là ‘đêm đẫm máu’, Tiêu Vũ dẫn Tô Xương Hà và Vô Tâm rời khỏi Xích Vương phủ, hắn dùng máu tươi và sát phạt tàn khốc nhất kết thúc buổi tối kinh khủng này.

Bọn họ bước lên xe ngựa, đi thẳng về phía Vĩnh An Vương phủ. Đám dưng nhân dân cuồng công kích bất cứ ai chúng thấy nhưng lại rồi rít tránh né chiếc xe ngựa này. Tiêu Vũ thấy vậy cười lạnh nói: “Người thấy thuật dưng cỗ này ra sao?”

“Quá âm tà, trừ phi cùng đường mạt lộ, định đồng quy vu tận. Sau tối nay e rằng Thiên Khải thành sẽ bị phá hủy.” Tô Xương Hà nói.

“Vậy thì đổi thành khác làm đô thành thôi.” Tiêu Vũ nhún vai một cái.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Long Tà đang lái xe quay lại nói: “Phía trước có người.”

Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc: “Là hãn?”

Tô Mộ Vũ cầm dù đứng đó, dưới chân hãn đã đầy như thi thể, gần như đứng trong vũng máu. Hãn ngẩng đầu lên nhìn về phía xe ngựa, lạnh nhạt nói: “Tô Xương Hà.”

Tô Mộ Vũ đột nhiên giơ tay, cây dù lập tức nổ tung, như một đóa hoa hé nở giữa không trung. Tất cả nan dù vỡ ra để lộ từng lưỡi đao kim loại nhỏ

bé ở trong. Mười bảy nan dù vỡ nát, mười bảy lưỡi đao tỏa ra, xuyên qua đầu đám dưng nhân đang định lao tới, cắm lên bức tường hai bên. Cánh tay Tô Mộ Vũ vốn cầm cán dù lộ ra thân kiếm sắc bén. hãn giơ tay, chỉ về

phía xe ngựa.

Tô Xương Hà thở dài: “Xem ra điện hạ phải đi trước một bước rồi, ta xử lý xong chuyện ở đây sẽ chạy tới.”

Tiêu Vũ gật đầu một cái: “Vậy mời đại gia trường mau mau một chút.

Long Tà, chúng ta đi đường khác.”

Long Tà quay đầu xe, chạy theo đường khác. Xe ngựa đi khỏi, lưu lại một bóng người. Tô Xương Hà gõ nhẹ lên cái mặt nạ bạc: “Tô Mộ Vũ, ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải giao thủ với ngươi.”

Tô Mộ Vũ xách kiếm từ từ bước tới: “Khi ngươi đưa ra quyết định đó, ngươi nên đoán trước, giữa chúng ta chắc chắn sẽ có trận đánh này.”

Tô Xương Hà lắc đầu: “Chúng ta vốn là người sống trong bóng tối, ta nghĩ

ngươi sẽ không dẫn đo trong chuyện này.”

“Ám Hà chúng ta thân là Ám Hà, không tuân theo quy tắc thể tục, nhưng chúng ta có quy tắc của riêng mình. Mà lựa chọn của ngươi đã vi phạm vào quy tắc của Ám Hà chúng ta. Nó không những không dẫn dắt chúng ta bước vào thời đại mới mà còn chôn vùi toàn bộ Ám Hà. Vì Tô gia, vì toàn bộ Ám Hà, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.” Tô Mộ Vũ lạnh nhạt nói.

“Năm xưa ngươi vốn là lựa chọn tốt nhất cho chức đại gia trưởng, nhưng ngươi nhường vị trí đó cho ta. Khi đó bất luận điểm nào ngươi cũng mạnh hơn ta. Diêm Ma chương cũng chín năm. Thập Bát kiếm trận tuy lợi hại nhưng không phải đối thủ của ta.” Tô Xương Hà trầm giọng nói.

“Ngươi nói xong chưa?” Tô Mộ Vũ đột nhiên nói.

Đây thường là câu nói cuối cùng của hãn với con mỗi khi còn được gọi là Chấp Tán Quỷ.

Tô Xương Hà kinh ngạc, sau đó cúi người: “Vậy ngươi đi Quỷ Môn quan của ngươi, ta lên Đoạn Hồn kiều của ta.”

Năm đó Tô Xương Hà từng là Tổng Táng Nhân, bọn họ vốn là sư huynh đệ

lớn lên cùng nhau, cũng từng sóng vai tác chiến, coi đối phương như

huynh đệ ruột thịt.

Chương 443: Giết giết giết

Chín năm trước, Âm Hà cũng có một đêm tanh máu.

Sau đêm hôm đó, Tô Xương Hà đeo một tấm mặt nạ bằng bạc, che đi vết thương lưu lại đêm hôm đó, phủ chiếc áo choàng đen lên người, trở thành đại gia trưởng mới của Âm Hà.

Còn Tô Mộ Vũ thì tháo mặt nạ ‘Khôi’ của mình xuống, trở thành gia chủ của Âm Hà Tô gia.

Tất cả các sư phụ, gia chủ thế hệ trước của Âm Hà đều biến mất khỏi nhân gian, chỉ để lại mình gia chủ Tạ gia Tạ Thất Dao. Bọn họ hợp thành Âm Hà mới, một Âm Hà trẻ trung và đáng sợ hơn.

Tô Mộ Vũ bước từng bước một về phía trước, hắc khí trên tay Tô Xương Hà càng ngày càng đậm.

Cho dù bọn họ có rất nhiều điều để nói, bởi vì bọn họ từng là huynh đệ.

Nhưng bọn họ đều hiểu, không cần nói thêm bất cứ điều gì. Bất cứ ai trong hai người bọn họ, một khi đã quyết định, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Tô Mộ Vũ tung người nhảy lên, xoay nhẹ thanh kiếm trong tay, mũi chân giẫm nhẹ, lập tức hóa thành một luồng gió xoáy lao tới trước mặt Tô Xương Hà.

Tô Xương Hà chợt xuất quyền, trực tiếp đánh lên mũi kiếm.

Toàn bộ thanh kiếm nhỏ tạo thành một đường cong, thân thể Tô Mộ Vũ ngừng lại một chốc rồi nhảy lên không trung, tay trái kéo một cái, mười bảy lưỡi đao lướt về, đánh sang phía Tô Xương Hà.

Tô Xương Hà hiểu rõ sự lợi hại của kiếm trận hơn ai hết, thân hình nhanh chóng lui lại né tránh những lưỡi kiếm sắc bén đó.

Không có kiếm thế, thậm chí cũng không có kiếm khí khó tả, mỗi kiếm của Tô Mộ Vũ đều là kiếm thực sự.

Kiếm giết người.

Đây mới là Tô Mộ Vũ, là sát thủ máu lạnh nắm giữ kỹ thuật giết người tuyệt đỉnh, dựa vào đôi tay cùng với tài nghệ tuyệt diệu. Dao Ti và thuật

điều khiển rối đều không phải kỹ thuật cao thâm trong Âm Hà, có ít nhất ba phần mười số sát thủ của Tô gia tinh thông. Nhưng trăm năm qua chỉ có hai người đạt tới cảnh giới của Tô Mộ Vũ. Một người lấy kiếm làm tên, Tô Thập Bát, một người khác chính là Tô Mộ Vũ.

Mười tám lưỡi kiếm sắc bén bay lượn trên không trung, loé lên ánh sáng lạnh lẽo. Ngay cả Tô Xương Hà cũng không khỏi bội phục kỹ thuật tuyệt diệu này. Tô Mộ Vũ đã lùi lại phía sau mười mấy bước, hắn cầm thanh kiếm mỏng cắm xuống đất, mười bảy lưỡi kiếm còn lại bắt đầu bay lượn trên không trung không theo quy tắc nào, như được thần nhân điều động, múa lượn điên cuồng. Nhưng thực tế kẻ khống chế chúng vẫn là hai tay Tô Mộ Vũ.

Tô Mộ Vũ đã luyện thành kiếm trận hai tay, đây là thứ mà cả Tô Thập Bát năm xưa cũng chưa từng luyện thành.

Tô Xương Hà khẽ cau mày, ngay cả hắn cũng không biết chuyện này, mấy năm qua kể cả hắn cũng không biết thực lực chân chính của Tô Mộ Vũ.

Nhưng Tô Mộ Vũ nhìn điệu kiếm vũ lạnh lẽo giữa không trung, cảm thụ

sát ý càng lúc càng mãnh liệt, những phi kiếm kia chỉ xoay tròn quanh hắn, không thật sự phát động công kích.

Mãi tới tận khi bàn tay Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng nắm lại.

Lúc này, một thanh kiếm nhỏ đâm về phía Tô Xương Hà. Tô Xương Hà cũng hành động, hấn vung ống tay áo, chân khí trên người bùng lên. Hấn đứng yên tại chỗ, xuất từng quyền một đâm xuống đất.

Chỉ trong chốc lát, tiếng kim loại lạnh lạnh vang lên, từng mảnh kiếm gãy bay ra.

Tô Xương Hà cười nhạt: “Tô Mộ Vũ, người không biết rồi. Trước lực lượng tuyệt đối, thứ kỹ thuật giết người mà người vẫn tự hào chỉ là trò tạp kỹ!”

Khoảnh khắc đó, Tô Mộ Vũ như thấy được Tô Xương Hà năm xưa.

Khi đó Tô Xương Hà còn là một thiếu niên quật cường, không biết bao nhiêu lần ngã xuống trước mặt sư phụ. Sư phụ nói: “Người là tên rác rưởi không có thiên phú.” Tô Xương Hà lắc đầu nhìn sư phụ của mình, ánh mắt đầy hung dữ: “Bây giờ người mạnh hơn ta, có tư cách gọi ta là rác rưởi.

Nhưng sẽ có ngày ta trả lại người hai chữ này.”

Tô Mộ Vũ khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Vẻ lạnh nhạt đột nhiên biến mất, thay vào đó là luồng sát ý hừng hực.

Tô Mộ Vũ kéo cánh tay trái sau đó đột nhiên buông lỏng. Những thanh kiếm nhỏ bay lượn trên không trung như mất điều khiển, rơi nghiêng xuống xuống như mưa lúc hoàng hôn. Tô Mộ Vũ vung kiếm trong tay nhảy về phía Tô Xương Hà.

Trường bào của Tô Xương Hà bị cuồng phong thổi tung, hấn kinh hãi nhìn Tô Mộ Vũ.

Cơn gió đó là kiếm phong, còn luồng khí thể này, chính là kiếm thể!

Tô Xương Hà bỗng thấy hoảng hốt, cứ như đang đặt mình trong một nơi hoang vắng. Nơi đó là một khoảng không hư vô, chỉ có một gian nhà gỗ

nhỏ, một nam tử cầm dù im lặng đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn từng chuỗi nước mưa rơi xuống.

Tô Xương Hà từng nói đùa với Tô Mộ Vũ: “Vì sao mỗi lần thấy người ta đều cảm thấy bốn phía hoang vu, trời như muốn mưa?”

Lúc đó Tô Mộ Vũ chỉ cười một tiếng, không nói nhiều.

Nhưng thời khắc này rốt cuộc Tô Xương Hà đã hiểu, là Tô Mộ Vũ đang tu luyện kiếm thể của bản thân. Tuy hãn tự xưng mình dùng thuật giết người, nhưng sâu trong nội tâm hãn, có lẽ đã từng coi mình như một... kiếm khách chân chính.

Kiểm khách Tô Mộ Vũ.

Tô Xương Hà nhắm hai mắt lại, hãn chưa từng nghĩ mình lại dùng chiêu này sớm đến vậy. Trong trận đánh ở Lôi gia bảo, hãn hấp thu nội lực của lão gia tử Đường môn nuôi dưỡng Diêm Ma chương của mình. Tuy cuối cùng nội lực hấp thu được mất đi tới chín phần mười, nhưng Tô Xương Hà dần dần phát hiện, thân thể mình dường như đang xảy ra một số biến hóa vi diệu.

Nhưng hãn cẩn thận từng chút một quan sát biến hóa này.

Lý Hàn Y gần như bước vào Thần Du trong lúc giao chiến với bọn hãn, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma.

Triệu Ngọc Chân xuất kiếm giết Đường môn tam lão, trọng thương hai tên sát thủ, ép lui hãn, rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Thần Du, nhưng cuối cùng lại chết vì một mũi Lê Hoa Châm.

Còn vừa rồi Lạc Thanh Dương cũng đột nhiên phá cảnh, nhanh chóng mất đi thần trí, trong lúc trọng thương còn yếu ớt hơn cả trước đây.

Thần Du Huyền Cảnh, nếu đã là đỉnh cao, như vậy trong đỉnh cao này hẳn có cấm kỵ riêng chưa được biết tới.

Nhưng Tô Mộ Vũ đã lấy ra sát chiêu cuối cùng của hắn, như vậy Tô Xương Hà không thể không dùng chiêu pháp mạnh nhất của hắn.

“Chớp mắt nhập Thần Du, chớp mắt về Thiên Cảnh.” Tô Xương Hà lầm nhảm câu nói này rồi chợt mở mắt.

Một chiêu đẩy ra!

Diêm Ma chiêu mà cả đại gia trường tiền nhiệm cũng chưa từng đánh ra, chín thành công lực.

Tô Mộ Vũ bình tĩnh nhìn Trường Hồng kiếm đứt thành từng khúc trong lòng bàn tay của Tô Xương Hà, khẽ thở dài một tiếng: “Hôm nay, thua trong tay người.”

Tô Xương Hà cười lạnh nói: “Ban đầu là người tặng vị trí đại gia trường cho ta.”

Tô Mộ Vũ thu kiếm lùi lại, Tô Xương Hà xuất chiêu đánh văng hắn đi.

Tô Mộ Vũ ngã lăn dưới đất, trước ngực không ngừng chảy máu. Hắn cố gắng muốn đứng dậy nhưng Tô Xương Hà giơ chân giậm nhẹ, đá bay một mảnh kiếm lên.

“Sống vì kiếm, chết cũng vì kiếm. Người cưỡi lớp nguy trang sát thủ, vậy thì chết như một kiếm khách đi.” Tô Xương Hà búng nhẹ ngón tay, mảnh kiếm bắn về phía Tô Xương Hà.

Lại nghe ‘keng’ một tiếng, mảnh kiếm bị một thanh phi kiếm đột nhiên lao tới đánh văng.

Tô Xương Hà ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy Vô Song ngồi trên mái hiên, bên cạnh là Vô Song Kiếm Hạp đã mở rộng đầy phóng khoáng. Hắn đứng đưa đôi chân, nói một câu đầy ẩn

ý với Tô Mộ Vũ ở bên dưới: “Đại thúc, ta đã nói ngươi là một kiếm khách mà.”

Chương 444: Chuyện xưa

Tô Xương Hà thu chưởng ngẩng đầu nhìn về phía Vô Song: “Ngươi định nhúng tay?”

Vô Song cười một tiếng: “Ta và Tô đại thúc coi như từng đồng hành, cùng đi tới Thiên Khải thành, đương nhiên cũng phải cùng nhau rời khỏi Thiên Khải thành. Huống chi ta theo phe Bạch Vương, ngươi là đồng bọn của Xích Vương. Bây giờ rõ ràng các ngươi muốn giết tất cả mọi người để lên làm hoàng đế, ta nhúng tay có gì không bình thường?”

Tô Xương Hà cau mày nói: “Cho nên là ngươi định đánh với ta?”

“Vừa rồi ta đã thấy chưởng pháp của ngươi, trong khoảnh khắc đó ngươi còn mạnh hơn Lạc Thanh Dương trước khi vào Thần Du Huyền Cảnh.

Đánh với ngươi ta cũng chẳng chiếm được lợi thế. Như vậy đi, đường lớn dẫn lên trời, đường khác ở bên cạnh. Ta dẫn người của ta đi, đại gia trường đi tìm Xích Vương điện hạ. Sao nào?” Vô Song đề nghị.

Tô Xương Hà cau mày suy nghĩ một lúc, quan sát cẩn thận Vô Song, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Thiếu chút nữa thì mắc bẫy của ngươi.”

Vô Song kinh ngạc, phi kiếm trong hộp ngâm vang.

Tô Xương Hà đột nhiên bộc phát, tung người nhảy tới trước mặt Vô Song, xuất quyền đánh xuống, đập tan mái hiên dưới chân Vô Song. Vô Song cầm hộp kiếm nhanh chóng lùi lại, một tay kéo cổ áo của Tô Mộ Vũ, một tay nhắc hộp kiếm tiếp tục thối lui.

Sáu thanh phi kiếm đồng thời bắn tới lưng Tô Xương Hà nhưng bị Tô Xương Hà xuất chưởng đánh văng về hộp kiếm.

Tiếng ngâm chột ngừng, phi kiếm trong hộp trở nên yên tĩnh lạ thường.

Sắc mặt Vô Song tái nhợt, cánh tay run rẩy.

“Xem ra thương tích Lạc Thanh Dương gây ra cho người còn nặng trong tưởng tượng.” Tô Xương Hà cười lạnh nói: “Người bây giờ thậm chí không thể gọi được mười hai thanh phi kiếm, càng không nói tới Đại Minh Chu Tước. Người lấy gì mà đòi nói điều kiện với ta?”

Tô Mộ Vũ hạ giọng nói: “Vô Song, người đi trước đi, không cần để ý tới ta.”

“Tô đại thúc, người là sát thủ nhưng lời nói của người bây giờ chẳng khác nào đệ tử danh môn chính phái. Người đi trước đi, không cần để ý tới ta!

Tô đại thúc, người cứ nghỉ ngơi đi!” Vô Song cười nói.

Tô Mộ Vũ trầm giọng nói: “Bây giờ không phải lúc đùa, hắn đã nổi sát tâm, người không đi, cả hai ta đều sẽ chết ở đây.”

“Xì, Vô Song ta dù sao cũng là Tiểu Kiếm Tiên, tuổi còn trẻ đã chết ở đây ư? Không chết!” Vô Song cả giận nói: “ Cùng lắm thì liều mạng.”

“Tô Xương Hà.” Một giọng nói non nớt đột nhiên ngắt lời bọn họ.

Ngay cả Tô Xương Hà đang từ từ đi tới cũng dừng bước.

Một đứa bé công nương sách, một thiếu niên cầm đạo kiếm.

“Đây chính là Tô Xương Hà.” Thiếu niên chậm rãi nói.

Đứa bé công nương sách gật đầu: “Chính là Tô Xương Hà đã giết sư phụ của chúng ta.”

Núi Thanh Thành, Phi Hiên, Lý Phàm Tùng.

Con người Tô Xương Hà co chặt: “Các người là hai tên đệ tử của Triệu Ngọc Chân?”

Vô Song vỗ vai Tô Mộ Vũ một cái: “Tô đại thúc, chúng ta được cứu rồi.”

Tô Mộ Vũ giơ tay điểm vài đại huyệt trên người rồi lấy Kim Sang được từ

trong ngực ra rắc lên vết thương, tạm thời kìm hãm thương thế. Hắn bất đắc dĩ nói: “Chẳng phải vừa rồi người còn ra vẻ mình sẽ làm được cơ mà, sao bây giờ lại thành ra gặp đại nạn nhưng được người ta cứu thế? Đúng là ô danh Tiểu Kiếm Tiên.”

“Đại thúc, người chết đến nơi rồi còn đi chế giễu người khác, ta còn tưởng người là tảng đá.” Vô Song trêu chọc lại.

Tô Mộ Vũ cười khở: “Còn chưa được cứu, hai người bọn họ có phải đối thủ

của Tô Xương Hà không?”

Phi Hiên vẽ một phù triện trước mặt, phù triện lóe sáng rồi tiêu tán. Tiếp đó trong tay Phi Hiên đột nhiên vang lên tiếng sử tử gầm.

Chỉ thấy một ảo ảnh sử tử cao bằng hai người đột nhiên xuất hiện.

Thái Ất Sư Tử quyết!

“Đi!” Phi Hiên vung tay, ảo ảnh sử tử lao thẳng về phía Tô Xương Hà.

Lý Phàm Tùng cũng tung người nhảy tới, trường kiếm trong tay vẽ thành một vệt sáng xanh.

“Danh kiếm hạng sáu thiên hạ, Thanh Tiêu.” Ánh mắt Vô Song lóe lên vẻ

thán phục.

Lý Phàm Tùng đâm ra một kiếm, đột nhiên huyền hóa thành mười kiếm, lại thành trăm kiếm ngàn kiếm đâm về phía Tô Xương Hà.

Núi Thanh Thành, người thừa kế đạo pháp chí tôn Phi Hiên, người thừa kế

kiếm pháp tuyệt thế Lý Phàm Tùng, sau khi tự khổ tu, lần đầu thật sự liên thủ!

Sấm sét nổi lên trên bầu trời.

Trong chớp mắt đó, Tô Xương Hà bỗng thấy một ảo giác, Triệu Ngọc Chân đã chết đi như sống lại, hơn nữa còn đứng trước mặt mình thi triển kiếm thuật tuyệt thế và đạo pháp thông thiên!

“Phá!” Tô Xương Hà gầm lớn, xuất chưởng đẩy ra.

Vô Song cười một tiếng: “Xem ra người cũng chẳng thoải mái như trong tưởng tượng.”

Vừa rồi Tô Xương Hà nhập Thần Du trong một chớp mắt, đánh bại chiêu kiếm chân chính của Tô Mộ Vũ. Nhưng chớp mắt đó vẫn gây ra cản trở nhất định đối với hắn. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên liên thủ có lẽ sẽ giết chết được hắn. Tô Mộ Vũ vô thức giơ tay định cầm kiếm nhưng lại phát hiện tất cả kiếm đều đã bị gãy nát.

Cách đó không xa, trên mái hiên, một người hạ xuống lạnh lùng nhìn sang phía này.

Xích Vương phủ.

Minh Hầu và Vô Thiên cuối cùng cũng bước chân vào sân sau.

Thời khắc này Xích Vương phủ hoàn toàn khác hẳn so với Thiên Khải thành ở bên ngoài. Nơi này rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức kinh khủng. Thân

binh trong phủ tụ tập ở sân trước như đang đợi được ra lệnh. Còn Minh Hầu và Vô Thiên lặng lẽ lên vào sân sau.

Minh Hầu quan sát tình cảnh xung quanh, nhíu mày một cái: “Ta từng tới nơi này.”

Vô Thiên kinh ngạc: “Như vậy rất có thể Nguyệt Cơ và Vô Tâm đang ở đây thật.”

“Đương nhiên người từng tới đây.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên. Quý

Y sắc mặt tái nhợt đi vào trong sân nhìn hai người bọn họ: “Minh Hầu, đã lâu không gặp.”

Minh Hầu nhìn hẩn, lắc đầu: “Ta không nhận ra người.”

“Ta rất bất ngờ, người đã khôi phục trí nhớ. Tuy người không tính là tác phẩm hoàn mỹ nhưng dù sao cũng là món quà đầu tiên ta dâng lên cho Xích Vương điện hạ. Nhưng không sao, bây giờ ta đã mạnh hơn lúc đó, ta có thể khiến người tốt hơn.” Dạ Nha mỉm cười giờ tay với Minh Hầu.

“Xem ra lúc trước chính hẩn đã biến người thành như vậy.” Vô Thiên trầm giọng nói.

Minh Hầu cầm thanh đao lớn trong tay xuống đất: “Nguyệt Cơ đang ở đâu?”

“Nguyệt Cơ.” Dạ Nha gọi khẽ.

Một cô gái xinh đẹp như vầng trăng bước từ trong phòng ra, người mặc áo tím, vẻ mặt không chút biểu cảm, ánh mắt trống rỗng, dường như đã mất đi thần trí.

“Ta chỉ có thể biến cô ta thành như vậy, đúng là đáng tiếc.” Dạ Nha nhếch miệng cười với Minh Hầu. “Nhưng người yên tâm, cô ta là nữ nhân mà Xích Vương điện hạ coi trọng. Cô ta sống ở chỗ ta cũng rất tốt.”

“Người!” Minh Hầu gầm lên một tiếng, rút đao lao thẳng tới, chém về phía Dạ Nha.

Dạ Nha không ngẩng đầu lên, kéo Nguyệt Cơ lui về phía sau một bước.

Bốn người áo tím cầm binh khí khác nhau đao thương kiếm kích lao từ trong nhà ra. Tên cầm thương lên đầu, xuất thương đánh lui Minh Hầu.

Dạ Nha nhìn bốn người này, ánh mắt đầy thỏa mãn: “Tiêu Sắt có bốn tên bảo vệ của hắn, cho nên ta cũng làm bốn tên cho mình. Bọn chúng rất hoàn hảo, ít nhất cũng hoàn hảo hơn Minh Hầu nhà ngươi.”

Chương 445: Đao thương kiếm kích

Vô Thiên quan sát cẩn thận bốn người trước mặt, sau đó chậm rãi nói:

“Bọn họ cũng giống mấy người chúng ta đã thấy dưới Thiên Hạ Độ Nhất các.”

“Không, không giống.” Dạ Nha khẽ lắc đầu một cái, sau đó nhếch miệng cười một tiếng: “Bốn tên này là cao thủ ta lựa chọn từ mấy vạn người, bọn chúng càng mạnh hơn!”

Bốn người lúc trước khiến Minh Hầu và Vô Thiên không chống đỡ được, bốn người hôm nay còn mạnh hơn nữa... Minh Hầu không hề do dự, cầm thanh đao lớn như cánh cửa nhảy lên, chém thẳng xuống.

Bốn tên dợm nhân giậm mũi chân một cái, rời khỏi đứng. Nơi đó lập tức bị Minh Hầu đập thành một cái hố lớn, bụi đất mù mịt.

Khi rơi vào tuyệt cảnh con người sẽ dùng cực hạn của bản thân, khi bảo vệ

người thân yêu của mình cũng sẽ như vậy. Mà lúc này bất luận Minh Hầu hay Vô Thiên đều đang trong tình cảnh như vậy.

Vô Thiên cười một tiếng, bước chân ngừng lại, bấp thập trên người căng phồng, xuất ra một quyền.

Kim Cương Phục Ma thần thông!

Trong bốn tên dợc nhân, đao khách và kích thủ trực tiếp nghênh đón Minh Hầu, kiếm khách và thương thủ thì đánh về phía Vô Thiên.

Minh Hầu vung thanh đại đao, uy thế bừng bừng, mỗi chiêu mỗi thức đều muốn đoạt mạng người. Còn trên người Vô Thiên có Phục Ma chính khí, vốn là khắc tinh trời sinh của dợc nhân. Hành động của kiếm khách và thương thủ chậm hơn dợc nhân bên Minh Hầu không ít.

Dạ Nha cười một tiếng: “Các người mạnh hơn tưởng tượng của ta. Như vậy cũng hay, nếu con mồi quá yếu ớt thì còn gì là thú vị?” Hắn cúi người, tay khẽ buông xuống, bốn con cổ trùng nhỏ tới mức không thấy được từ

ngón tay hắn bò về phía bốn dợc nhân, chui vào trong đầu bọn họ.

“Đây là Thạch Tâm cổ.” Dạ Nha khẽ nói.

Bốn tên dợc nhân ngừng lại một chút. Minh Hầu xuất đao chém lên bả vai của tên đao khách, nhưng đao chỉ cắt được vào da thịt của hắn một chút. Minh Hầu kinh ngạc, cảm giác như đánh trúng một tảng đá lớn. Vô Thiên cũng xuất chưởng đánh ra nhưng bị bật lại. Hắn và Minh Hầu vừa rút đao nhìn nhau một cái, trầm giọng nói: “Thân thể bọn chúng đột nhiên cứng rắn hơn.”

“Được, nếu thế độ xem ai cứng hơn.” Ánh mắt Vô Thiên lộ vẻ quyết liệt, hắn chột vận khí, thân thể bỗng cao thêm một tấc, bắp thịt trên người phình to!

Ánh mắt Dạ Nha lóe lên vẻ cuồng nhiệt, hắn vui vẻ nói: “Vô kiên bất tồi, vạn độc bất xâm, kim cương bất hoại, chí cương vô địch. Không ngờ lại gặp được truyền nhân của Kim Cương Bất Hoại thần thông ở đây. Không được giết hắn, giữ hắn sống, ta phải chế hắn thành dợc nhân.”

Vô Thiên phần nộ quát lớn: “Thằng điên.” Sau đó bước tới, xuất quyền đánh về phía Dạ Nha.

Kiểm khách vội vàng lui lại phía sau ngăn trước mặt Dạ Nha, quyền của Vô Thiên đánh lên lồng ngực của kiểm khách, Kim Cương Phục Ma thần thông cực kỳ bá đạo, một quyền này đã đánh lõm lồng ngực của được nhân.

“Không ngờ người có thể đánh được nhân Thạch Tâm cổ thành ra như vậy, đúng là khiến người ta kinh ngạc.” Dạ Nha thở dài từ tận đáy lòng.

Thế nhưng Vô Thiên chưa kịp cao hứng đã thấy tên kiểm khách trước ngực lõm xuống kia ngẩng đầu lên, nhếch miệng nở nụ cười thảm khốc với hắn.

Vô Thiên cả kinh vội vàng lui về phía sau, nhưng kiểm khách đã nhanh chóng rút kiếm đâm liên tục về phía Vô Thiên.

Chỉ nghe vài tiếng keng keng thanh thúy vang lên, Vô Thiên không ngừng lui lại. Kim Cương Bất Hoại thần thông đương nhiên không sợ đao kiếm bình thường đâm vào cơ thể, nhưng đây là lần đầu tiên Vô Thiên tiến vào cảnh giới này, đã cảm thấy ‘Kim Thân’ của mình lung lay như muốn đổ.

Minh Hầu tung người lao tới, vung đao chém kiếm khách kia bay ngược về.

“Thế nào rồi?” Minh Hầu hỏi.

Vô Thiên thở hỗn hển đáp: “Vốn ta muốn tập kích tên kia, bốn tên được nhân đã mất khống chế cũng dễ đối phó hơn nhiều. Nhưng ta thất bại, Kim Cương Bất Hoại thần thông của ta không chống đỡ được bao lâu, chúng ta chỉ có thể lui trước đã.”

“Các người tìm ra cách cứu tòa thành này nhưng chỉ muốn cứu hai người thôi à? Vô Thiên tiểu sư phụ, xem ra người còn phải nghiên cứu Phật pháp thêm.” Một giọng nói biếng nhác vang lên, Vô Thiên và Minh Hầu quay đầu lại, chỉ thấy văn sĩ trung niên mặc áo trắng một tay cầm kiếm, một tay cầm bình rượu đang ngồi trên mái hiên.

Nho Kiếm Tiên, Tạ Tuyên.

“Người là Nho Kiếm Tiên?” Dạ Nha hạ giọng hỏi.

“Đúng, ta chính là Tạ Tuyên đi mọi nẻo đường trong thiên hạ, đọc hết sách vở của thiên hạ. Cho nên ta biết cái gì là được nhân, thế nào được cổ nhân, làm sao để giết nó, làm sao để phá nó. Cho nên ta tới nơi này tìm người.”

Tạ Tuyên mỉm cười, vẫy bình rượu trống rỗng trong tay, nhắc kiếm lên nói:

“Chuyện ta không thích nhất là giết người, nhưng hôm nay lại không thể giết người. Lúc giết người ta thích uống rượu, uống rượu là có thể cời lớp nguy trang thư sinh trên người.” Hắc tung người nháy một cái, hạ xuống giữa bốn tên được nhân kia.

Bốn tên được nhân đao thương kiếm kích đồng thời vung vũ khí của mình về phía hắc.

Vô Thiên từng giao thủ cùng bọn chúng, đương nhiên biết sự lợi hại, lập tức nhắc nhở: “Tạ tiên sinh cẩn thận, bọn chúng không biết đau, thân thể cứng như sắt đá.”

Tạ Tuyên lắc đầu một cái, thân hình nhanh chóng lướt qua: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ta hiểu rõ về chúng hơn các người.” Thân kiếm của Tạ

Tuyên xoay tròn, bóng người như bướm bướm vờn hoa, tự do qua lại giữa bốn tên được nhân. Đao thương kiếm kích có đâm có chém tới mức nào đi nữa cũng chỉ lướt sát qua bên cạnh hắc. Bước chân của Tạ Tuyên đột nhiên thay đổi, không còn nhẹ nhàng mềm mại nữa mà trở nên uy mãnh sắc bén, như thần linh cười rống bay lượn trên bầu trời.

“Tích hữu kiếm khách thừa phong lai, nhất kiếm kinh long tam thiên lý.”

Thân hình Tạ Tuyên đột nhiên ngừng lại.

Nâng kiếm, như có sấm sét nổi lên, khí thế tựa lôi đình vạn quân.

Thu kiếm, chót mắt đã sóng êm gió lặn, như gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ.

Bốn cái đầu bay lên trời nhưng không có máu tươi chảy ra, bốn thi thể ngã xuống đất nhưng chỉ làm một chút bụi đất bắn lên.

Tạ Tuyên quay đầu lại nhìn về phía Dạ Nha, ánh mắt như đang say rượu:

“Vừa rồi ta đã nói, trước khi giết người ta luôn muốn uống rượu. Nhưng vừa rồi những kẻ ta vừa giết không coi là người. Người nói đúng không, Quý Y Dạ Nha tiên sinh?”

Sắc mặt của Dạ Nha có vẻ trắng bệch hơn so với lúc trước. Hắn không sợ

cao thủ, vì cao thủ có mạnh hơn trong thời gian ngắn cũng giằng co không thắng được bốn dượng nhân này. Cũng không sợ những người khác tinh thông Dược Cổ thuật, bởi vì bọn họ không tìm được phối thuốc tốt như

mình, cũng không tinh thông Dược Cổ thuật tới mức độ của mình. Thế nhưng hắn lại gặp Tạ Tuyên.

“Dược Cổ thuật, Tây Sở bị diệt là minh chứng cho thấy nó vi phạm thiên đạo. Vì sao luôn có kẻ muốn thử nghiệm kia chứ?” Tạ Tuyên lắc đầu một cái: “Vi phạm thiên đạo mà.”

“Thiên đạo là cái gì!” Dạ Nha đột nhiên gầm lên: “Người thắng mới có quyền lên tiếng! Nguyệt Cơ!”

Mỹ nhân vẫn đẹp như vầng trăng trên bầu trời, lại chậm rãi đi từ trong gian nhà ra.

Dạ Nha cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Cầm kiếm, tự gác lên cổ!”

Nguyệt Cơ hoàn toàn không hề do dự, giơ tay lên, gác thanh Thúc Y kiếm lên cổ của mình.

Chương 446: Diêm La đoạt mạng

Vĩnh An Vương phủ.

“Vận khí đưa tới huyết Bách Hội, lại đi một chu thiên nữa, thương thế của Tiêu Sắt sẽ khỏi được bảy tám phần, nhưng mấy ngày tới người không thể

động dậy. Nếu bây giờ thu tay lại, Tiêu Sắt ngủ thêm một ngày là không còn vấn đề gì, con cũng không bị ảnh hưởng nhiều.” Cơ Nhược Phong ở bên cạnh nói với Cơ Tuyết.

Cơ Tuyết hầu như không hề do dự, giơ bàn tay đặt lên lưng Tiêu Sắt.

“Con đã quyết định rồi à?” Cơ Nhược Phong nói.

Cơ Tuyết gật đầu: “Đêm nay Tiêu Sắt phải có mặt, toàn bộ Thiên Khải thành này, chỉ hấn mới có thể kết thúc chuyện đêm hôm nay!”

Bên ngoài phòng, Lôi Vô Kiệt ôm kiếm đứng nhìn bầu trời, Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương không ngừng đi qua đi lại trong sân. Diệp Nhược Y ngồi trên ghế đá, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn vào trong phòng.

Bên ngoài vương phủ không ngừng vang lên tiếng kêu la thảm thiết.

Còn trong vương phủ lại yên tĩnh tới lạ thường.

“Đột nhiên có cảm giác không có Tiêu Sắt thì chẳng biết nên làm thế nào.”

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Trước kia luôn chê hãn phiến, thế nhưng bây giờ chỉ

cần có hãn, ta cảm thấy chuyện này sẽ thành.”

Diệp Nhược Y gật đầu một cái: “Đó mới là Tiêu Sắt, luôn khiến người ta có cảm giác đáng tin cậy.”

“Thật ra muốn thành công cũng có gì khó đâu, ai tới thì chém kẻ đó là được.” Tư Không Thiên Lạc cầm trường thương dừng bước.

“Vẫn là sư tỷ uy vũ bá đạo, cũng may còn có sư tỷ, nếu không ta đã là người trực tiếp nhất rồi.” Lôi Vô Kiệt nói.

Tư Không Thiên Lạc khẽ cau mày: “Đừng tưởng ta không biết người đang mắng ta.”

Lôi Vô Kiệt cũng nhíu mày, thần sắc thay đổi: “Nhưng bây giờ bên ngoài đã hỗn loạn đến vậy mà chúng ta chỉ có thể ngồi đây khoanh tay nhìn, trong lòng ta thấy rất bất an.”

“Đây là cục diện do Xích Vương bày ra, chờ chúng ta nhập cục. Chúng ta chỉ có ba người, những việc làm được chỉ có hạn. Chúng ta cũng có thể đặt hy vọng vào cấm quân và Đại Lý tự. Trước đây Thiên Khải cũng từng có bạo loạn, lúc đó bọn họ đã nhanh chóng ổn định tình hình. Thiên Khải Diêm La Trầm Hi Đoạt không phải người đơn giản.” Diệp Nhược Y nói.

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Chỉ có thể tự an ủi mình như vậy”

“Thùng thùng thùng!”

Một hồi gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên, mọi người thẫn thờ, Lôi Vô Kiệt rút kiếm bước tới ba bước: “Ai!”

“Thùng thùng thùng.” Chỉ có tiếng gõ cửa âm u đáp lại lời hỏi.

Diệp Nhược Y lắc đầu: “Đừng mở cửa!”

“Thùng, thùng thùng.” Tiếng gõ cửa càng dồn dập.

Lôi Vô Kiệt múa ra một đóa kiếm hóa: “Xem ra tình hình không đơn giản.

Khách tới không phải loại chịu bỏ về.”

“Thùng.” Lại một tiếng gõ cửa.

Sau đó là một tiếng nổ, cánh cửa văng thẳng ra.

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, cau mày nhìn lại nhưng khi thấy được người tới lại không nhìn được kêu lên: “Trầm Hi Đoạt.”

Đại Lý tự khanh Trầm Hi Đoạt xách theo thanh Trảm Tội đao của mình, cứ

thế đứng ở cửa. Sau lưng hắn là vài chuc Đại Lý tự thiếu khanh đang đứng trầm mặc.

Hắn đứng đó, không nói một lời, tạo một cảm giác tĩnh mịch. Trầm Hi Đoạt như đang nhìn về phía Lôi Vô Kiệt, nhưng đôi mắt đã trống rỗng, máu đen từ từ chảy ra.

“Hắn chết rồi.” Diệp Nhược Y chậm rãi nói.

Lôi Vô Kiệt nuốt một ngụm nước miếng: “Mặc dù vừa rồi nghe quân gia nói đã chuẩn bị, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn thấy hơi... sợ. Sư tỷ, tỷ thấy sao?”

Cánh tay cầm thương của Tư Không Thiên Lạc hơi run rẩy, cô lùi lại vài bước: “Ta... hơi sợ.”

Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Sư tỷ cũng nói ‘sợ’ cơ à?”

“Ta... sợ quý.” Tư Không Thiên Lạc run rẩy nói.

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Những lúc thế này lại đột nhiên thấy nhớ đại sư huynh. Nếu đại sư huynh ở đây chắc chắn sẽ nói nhân gian chính khí, làm gì có chuyện ma quỷ! Đều là phương pháp tà ma, chém một đao là được!”

“Nhưng đại sư huynh không có ở đây.” Diệp Nhược Y bổ sung.

“Vậy chỉ có thể để tên tiểu sư đệ ta đây làm thay!” Lôi Vô Kiệt cầm Tâm kiếm lao về phía trước.

Đám người chết Đại Lý tự cũng theo Trầm Hi Đoạt lao thẳng vào.

Thân hình Lôi Vô Kiệt nhanh chóng cỡ nào, tung người một cái đã nhảy vào giữa đám người, kiếm lên kiếm xuống, đâm chính xác vào ngực của bọn họ. Chỉ có thanh Trảm Tội đao của Trầm Hi Đoạt là khó đối phó, một đao chém xuống còn cắt nát ống tay áo của Lôi Vô Kiệt.

“Lại một cái phượng hoàng lửa nữa.” Lôi Vô Kiệt thở dài tiếc nuối, thân thể như ép sát mặt đất, hắn vừa lao tới vừa nhắc kiếm đâm vào ngực Trầm Hi Đoạt. Hắn lui tới bên cạnh Diệp Nhược Y và Tư Không Thiên Lạc, đứng dậy, đưa lưng về phía đám người Đại Lý tự, cười đắc ý: “Quả nhiên là người chết, đầu óc không tốt như khi sống. Đã xong.”

Tư Không Thiên Lạc sắc mặt trắng bệch: “Người có chắc là xong rồi không?”

Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, phát hiện đám người Đại Lý tự vẫn đứng yên ổn ở đó, chỉ có vài tên vô thức sờ vết thương trước ngực, nhưng không gào thét cũng chẳng ngã xuống. Cứ như những vết thương trí mạng mà Lôi Vô Kiệt vừa gây ra chỉ là gãi ngứa cho chúng.”

“Gặp quỷ rồi.” Lôi Vô Kiệt hạ giọng chửi rủa.

Tư Không Thiên Lạc vội vàng la lên: “Bọn nó vốn là quỷ mà.”

Trong lúc hai người nói chuyện, đám người Đại Lý tự đã lao thẳng tới. Lôi Vô Kiệt mắng: “Đối thủ giết cũng không chết, phải đánh thế nào? Băm thành thịt nát à?”

Tư Không Thiên Lạc giậm mũi chân, tránh một lưỡi đao chém tới. Mũi thương vòng lại đập vào đầu một tên thiếu khanh. Tư Không Thiên Lạc sợ

hãi nên dùng lực rất lớn, nhát thương này đập nát đầu người kia. Cô nhanh chóng lui lại tránh những thứ dơ bẩn bắn tới, thầm thấy buồn nôn, thiếu chút nữa là phun ra.

Diệp Nhược Y lấy ra một tấm bùa vàng quệt một cái lên thân kiếm, thanh kiếm bốc cháy rừng rực. Đám dặc nhân kia không biết sợ ngọn lửa hay sợ

đạo kiếm của Diệp Nhược Y nhưng không dám tới gần nữa, lao nhao né tránh.

Vì vậy Lôi Vô Kiệt là đối tượng được đám dặc nhân bao vây. Bộ áo đỏ

của hắn đã bị chém thành nhiều mảnh. Hắn đành ra tay nặng hơn, xuất kiếm chặt ngang hông tên dặc nhân kia. Nhưng dặc nhân kia mất đi nửa người vẫn nắm lấy mắt cá chân của hắn, bị hắn đá vài cái mới buông ra. Hắn nổi giận mắng: “Ta đang nằm mơ à? Ta đang nằm mơ à?”

“Lôi Vô Kiệt!” Diệp Nhược Y nhìn thi thể nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đột nhiên hiểu ra: “Người thử đập vỡ đầu chúng xem.”

“Kinh quá đi!” Lôi Vô Kiệt bị câu này của Diệp Nhược Y làm cho sợ hết hồn.

“Mau lên!” Diệp Nhược Y quát khế.

Lôi Vô Kiệt không dám do dự nữa, xuất kiếm đập xuống, não của tên Đại Lý tự thiếu khanh bắn tung khắp bốn phía. Lôi Vô Kiệt cố nén cảm

giác kinh tởm trong lòng giậm mũi chân lao qua trên đầu đám dước nhân này.

“Có tác dụng!” Diệp Nhược Y vui vẻ nói: “Có lẽ cũng không cần làm kinh khủng đến vậy. Lôi Vô Kiệt, chém đầu chúng đi.”

“Đắc tội!” Lôi Vô Kiệt hạ xuống đất nhìn Trầm Hi Đoạt trước mặt, nói một lời xin lỗi rồi vung trường kiếm lên.

“Keng.” Nhưng bị Trầm Hi Đoạt vung đao chặn lại.

“Quên mất là võ công của người không tệ.” Lôi Vô Kiệt ảo não nói, cầm kiếm lui lại ba bước.

Có vẻ bên ngoài lại có một đám dước nhân lao vào, bọn họ ập về phía Lôi Vô Kiệt như thủy triều. Cuối cùng Lôi Vô Kiệt nổi giận, giơ cao trường kiếm lên.

Bình Địa Nhất Thanh Lôi!

Tất cả dước nhân bị chiêu kiếm này ép lui. Lôi Vô Kiệt lại tung người tới, xuất kiếm chém đầu Trầm Hi Đoạt!

Chương 447: Lăn ranh sinh tử

Đầu lâu của Trầm Hi Đoạt bay lên, thân thể vẫn đi tiếp ba bước rồi mới chậm rãi ngã xuống đất, cuối cùng không còn chút động tĩnh, thật sự đã chết.

“Ta biết rồi, chỉ cần chặt đầu bọn họ, những người chết này sẽ không cử động nữa, coi như thật sự chết đi.” Lôi Vô Kiệt lau mồ hôi trên trán: “Sư tỷ, người mau xuống giúp ta, nhiều người như vậy mà có một mình ta.”

Tư Không Thiên Lạc lắc đầu, đáp rất quả quyết: “Ta không muốn.”

“Vậy cũng tốt, ta không trách sư tỷ sợ quý. Vậy để mình ta đối phó với đám... yêu quái này!” Lôi Vô Kiệt cắn răng một cái, cầm kiếm quay lại

chém đầu một người xuống.

Lần đầu tiên giết người, Lôi Vô Kiệt phóng ngựa vài dặm vẫn không kiềm nén được chấn động trong lòng, tới tận khi được Tiêu Sắt kéo lại, nếu không hẳn tin mình sẽ chạy thẳng như vậy mãi, cho tới khi con ngựa hẳn cười kiệt sức, hoặc bản thân hẳn kiệt sức! Tới tận bây giờ hẳn vẫn rất kiên định với suy nghĩ trong lòng, rất chán ghét chuyện cầm kiếm giết người.

Giang hồ này, phân thắng bại là đủ rồi, cần gì luận sinh tử?

Đáng tiếc, hẳn đã không nằm trong giang hồ mà đang trong một triều đình chìm chìm nổi nổi. Lựa chọn của hẳn lại không thể theo ý mình.

Nhưng bây giờ lại khác, bây giờ nếu hẳn không động thủ, vậy chắc chắn hẳn sẽ chết, những người ở đây cũng sẽ chết theo hẳn. Huống chi những thứ này vốn là người chết!

“Ta không giết người, ta chỉ tiễn người về nơi người phải về thôi.” Lôi Vô Kiệt xoay kiếm. “Theo như lời hòa thượng kia thì là gì nhỉ? Đúng rồi, siêu độ!”

Từng cái đầu lâu bay lên, từng đực nhân lao về phía hẳn, Lôi Vô Kiệt đã giết tới đỏ cả mắt.

Hẳn đã không đếm được mình giết bao nhiêu người nữa, chỉ cảm thấy đám người Đại Lý tự xông vào lúc đầu đã bị hẳn giết sạch. Thế nhưng lại có từng đám người không biết từ đâu tới tràn vào trong phủ. Bộ áo đỏ của Lôi Vô Kiệt đã dính đầy máu, gương mặt của hẳn cũng dính máu, cho nên Lôi Vô Kiệt bình thường luôn chất phác vô hại, cũng toát lên vẻ hung ác chưa từng có.

Cuối cùng Lôi Vô Kiệt mệt mỏi kiệt sức đứng giữa khoảng sân đầy thi thể, chống kiếm xuống đất thở hổn hển. “Giết hết đám này rồi.”

Nhưng vừa dứt lời, đột nhiên một thi thể dưới đất nhảy thẳng lên lao về

phía Lôi Vô Kiệt. Nhưng nó vừa nhảy lên, một luồng sáng bạc đã đập tan đầu.

Tư Không Thiên Lạc nhảy đến cầm thương bạc, nhìn Lôi Vô Kiệt nói: “Yên tâm đi, tiểu sư đệ. Không để người chiến đấu một mình đâu. Nhưng kẻ còn lại cứ giao cho ta.”

Lôi Vô Kiệt thở phào một hơi hỏi: “Sư tỷ, người không sợ à?”

Tư Không Thiên Lạc cũng thở một hơi dài: “Nói thật, vừa rồi nhìn người giết đến điên cuồng, ta cũng chết lặng rồi.”

Tư Không Thiên Lạc quyết định ra tay là vì bọn họ cùng nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài phủ, như có một loại chỉ dẫn nào đó khiến từng nhóm

dược nhân chạy tới nơi đây. Nhưng đột nhiên, những tiếng bước chân kia đột nhiên biến mất, thay vào đó là tiếng ngựa hí.

Dược nhân không biết cưỡi ngựa, càng không biết ghìm cương cho ngựa dừng lại.

Kẻ tới là người bình thường. Nhưng bên ngoài là Tu La địa ngục, còn ai dám cưỡi ngựa như vậy?

Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc, Diệp Nhược Y lùi lại một bên, nín thở

chờ đợi.

Sau tiếng ngựa hí, ba người từ trên xe ngựa bước xuống.

Xích Vương Tiêu Vũ đi đầu, Long Tà theo hầu bên cạnh, Vô Tâm mặc y phục màu đen im lặng đi cuối cùng. Bọn họ đi vào Vĩnh An Vương phủ, nhìn thi thể chất đầy mặt đất, thần sắc không hề dao động. Tiêu Vũ nhìn ba người đang đứng đó nhìn chăm chăm vào mình, cười một tiếng, nói:

“Nghe nói Lục ca của ta đã bị thương khi độ kiếm với Lạc Thanh Dương.

Bốn vương tới đây hỏi thăm tình hình sức khỏe của hã.”

“Hã không sao, mời vương gia trở về.” Diệp Nhược Y trả lời.

Tiêu Vũ gi tay ra, Long Tà đưa một bộ cung tên tới. Tiêu Vũ cầm cung tên, đột nhiên kéo căng dây cung rồi thả ra.

Một mũi tên xé gió bắn về phía Diệp Nhược Y.

Diệp Nhược Y giơ tay, mũi tên nhanh chóng xoay tròn trước mặt cô nhưng không cách nào tiến thêm một phân.

Tiêu Vũ vứt cung tên xuống đất: “Bất luận người là ai cũng không có tư cách nói chuyện với ta. Ta muốn gặp Tiêu Sắt.”

“Được.” Một giọng nói lạnh nhạt đáp lại lời hã. Cửa phòng được đẩy ra, Tiêu Sắt mặc bộ áo lông cáo trị giá ngàn vàng đi ra, hai tay khoanh trong áo, lười biếng nhìn Tiêu Vũ: “Người muốn tìm ta? Ta đây.”

Xích Vương phủ.

Tạ Tuyên lạnh lùng nhìn Dạ Nha một cái, lại nhìn sang Nguyệt Cơ.

“Không ngờ người lại làm chuyện uy hiếp con tin như vậy.”

“Đúng vậy, vì đã là đường cùng cho nên chỉ đành nắm lấy phao cứu mạng cuối cùng.” Dạ Nha đi tới, giơ tay vuốt ve gương mặt của Nguyệt Cơ.

“Bỏ tay người ra.” Minh Hầu trầm giọng nói.

“Đi đi.” Dạ Nha vỗ mặt Nguyệt Cơ, giơ tay nắm thanh Thúc Y kiếm trên cổ

cô, vút nó xuống. “Tìm người người yêu đi.”

Ánh mắt Nguyệt Cơ mê mang, đứng đó không biết làm gì.

“Nghe theo trực giác của ngươi, bây giờ ngươi muốn đứng bên ai nhất thì ở bên người ấy.” Dạ Nha mỉm cười lui sang một bên.

Dạ Nha quay đầu lại nhìn Minh Hầu, ánh mắt đầy mờ mịt. Minh Hầu nhìn Nguyệt Cơ, nhưng ánh mắt lại đầy mong chờ.

“Tạ tiên sinh, hy vọng ngài để ý tới Dạ Nha, hành động của hãn có vẻ rất khác thường.” Vô Thiên nói.

“Yên tâm, hành động của hãn không có gì khác thường. Quý Y vốn luôn độc hành, hành xử âm độc trái với lẽ đời. Chuyện lợi dụng con tin uy hiếp kẻ khác như vậy mới là khác thường.” Tạ Tuyên trả lời.

Nguyệt Cơ đi tới bên cạnh Minh Hầu, Minh Hầu kéo cô ra sau lưng mình.

Dạ Nha nhìn Tạ Tuyên, gật đầu một cái: “Tiên sinh hiểu ta.”

“Nhưng chuyện này cũng không ngăn cản ta giết ngươi. Ngươi là cổ chủ, chỉ khi ngươi chết thì vụ hỗn loạn tại Thiên Khải thành này mới chấm dứt.” Tạ Tuyên lạnh nhạt nói.

“Được chết dưới tay Nho Kiếm Tiên là vinh hạnh của ta.” Dạ Nha lấy từ trong tay áo ra một con dao. “Nhưng rất đáng tiếc, ta không muốn chết dưới kiếm của bất cứ ai.” Hãn cầm kiếm vào tim mình, sau đó tay phải vặn nhẹ một cái, vẻ mặt cứng lại theo thời khắc cuối cùng, thân thể đổ thẳng về

phía trước, ngã sấp dưới đất, máu tươi chảy ra.

“Chúng ta đi!” Tạ Tuyên đứng dậy, thu kiếm.

Minh Hầu cũng Nguyệt Cơ ở bên cạnh lên.

Nhưng đang lúc bọn họ đi ra ngoài cửa, Dạ Nha đã chết đột nhiên đứng dậy lao về phía Tạ Tuyên. Thời khắc này con người Dạ Nha trống rỗng, lỗ

thủng trước ngực vẫn chảy máu không ngừng, rõ ràng đã là người chết!

Nhưng hãn sống lại!

Trước khi chết, Quỷ Y Dạ Nha cũng luyện bản thân thành một dược nhân!

Chương 448: Giữa sống và chết

“Cẩn thận!” Vô Thiên hét lớn một tiếng, tung người lao tới, hai tay bắt chộp trước ngực, thân thể bùng lên ánh vàng kim.

“Keng!” một tiếng, năm đấm của Quỷ Y đánh vào người hãn.

Vô Thiên lùi liền ba bước, nôn ra một ngụm máu tươi, không ngờ Kim Cương Bất Hoại thần thông lại bị một quyền đột ngột này phá tan. Tạ

Tuyên xoay người giơ tay đỡ Vô Thiên, nhìn Dạ Nha đã không còn thần trí, thở dài: “Đúng là điên cuồng, luyện cả bản thân thành dược nhân.”

Đáng tiếc bây giờ Dạ Nha đã không cách nào trả lời hãn. Cơ thể hãn từ từ

lớn lên, làn da như dần dần hiện ra vân đá, móng tay cũng dần sắc bén.

“Cũng là chấp niệm.” Tạ Tuyên thở dài nâng kiếm khẽ ngâm: "Tam thập niên sinh tử lưỡng mang, lưỡng bách lý cô phần thủ vọng. Dạ lai tàn hồn hoàn hương, thù đối na đồng kính sơ trang?"

Vạn Quyển Thư lập tức rời tay, thân hình Tạ Tuyên loáng cái đã tới sau lưng Dạ Nha, giơ tay nắm lấy thanh kiếm, lau vết máu trên kiếm.

Thân thể Dạ Nha ngã xuống.

Vô Thiên thở dài nói: “Kiếm thuật của tiên sinh thật khiến người ta thán phục.

Minh Hầu nhìn thi thể Dạ Nha hỏi: “Bài thơ tiên sinh vừa ngâm mang ý gì?”

“Đó là một bài thơ thương tiếc người vợ đã qua đời. Quý Y Dạ Nha từng là đệ tử Dục Vương cốc, là sư đệ của Dục Vương hiện tại, Tân Bách Thảo.

Khi còn trẻ y thuật của hắn nổi danh thiên hạ, không thua gì Tân Bách Thảo. Nhưng sau này vợ hắn bị bệnh nặng, không ai chữa được, chết trong Dục Vương cốc. Từ đó trở đi hắn bắt đầu cố chấp với một số y thuật có thể nghịch chuyển sinh tử, bị Dục Vương cốc trục xuất sư môn, cuối cùng không rõ tung tích.” Tạ Tuyên thu kiếm khẽ thở dài: “Cũng là chấp niệm.

Giữa sống và chết làm sao có nghịch chuyển được. Cho dù người có đứng lên lần nữa cũng chỉ là cái xác biết đi mà thôi.”

“Vậy vì sao hắn luyện cả bản thân thành dục nhân?” Minh Hầu hỏi.

“Ta chỉ suy đoán thôi, hắn cũng muốn biết một người chết đi sau đó trở thành dục nhân liệu có còn chút ý thức nào không, có thể coi là còn sống hay không.” Tạ Tuyên thở dài nói: “Nhưng chết vẫn là chết, Quý Y Dạ Nha không phải không nghĩ tới điều này, chỉ là không cam lòng mà thôi.”

Minh Hầu cả kinh, vội vàng bước tới: “Vậy Nguyệt Cơ...”

“Yên tâm đi, mỹ nhân trong lòng ngươi là người sống bị luyện thành dục nhân, chỉ mất đi thần trí mà thôi. Nghe Tiêu Sắt nói trước đây ngươi cũng từng như vậy? Ngươi có thể hồi tỉnh đương nhiên cô ấy cũng có thể.

Người chết bị luyện thành được cỗ nhân mới thật sự là người chết, không cần lo lắng.” Tạ Tuyên đi tới, giơ một ngón tay vẫy trước mặt Nguyệt Cơ.

Con người của Nguyệt Cơ nhanh chóng chuyển theo ngón tay của hắn.

Minh Hầu thở phào nhẹ nhõm, sau đó không hiểu: “Tạ tiên sinh, ngài đang làm gì vậy?”

Tạ Tuyên nhú mào, không trả lời hắn, chỉ khẽ hỏi Nguyệt Cơ: “Người có nhận ra ta là ai không?”

Nguyệt Cơ ngây ngốc nhìn Tạ Tuyên.

“Vậy người có nhận ra người đang cõng người là ai không?” Tạ Tuyên lại hỏi.

Nguyệt Cơ vẫn ngây ngốc, không nói một lời.

Tạ Tuyên sửng sốt, thu ngón tay lại, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ ta đoán sai rồi?” Hắn quay người, tung người một cái nhảy lên mái hiên, nhìn về phía xa. Chỉ thấy trên những con đường vắng vang vọng tiếng kêu la thảm thiết, những người chết lần lượt bò dậy, điên cuồng lao về phía người trước mặt.

“Giết chết cỗ chủ vẫn không chấm dứt được trận hỗn loạn này?” Tạ Tuyên gõ nhẹ lên kiếm, đột nhiên trong đầu lướt qua một suy nghĩ, cả kinh nói:

“Chẳng lẽ, Dạ Nha vốn không phải cỗ chủ, như vậy cỗ chủ là...”

“Tiên sinh, sao vậy?” Vô Thiên vừa vận khí áp chế thương thế, ngừng đầu lên hỏi.

“Tới Vĩnh An Vương phủ!” Tạ Tuyên tung người nhảy lên, chạy về phía Vĩnh An Vương phủ.

Trong một quán trọ vô danh tại Thiên Khải thành.

Tuyên Phi nương nương người mặc áo trắng đang chữa thương cho Lạc Thanh Dương. Lạc Thanh Dương sắc mặt từ đen biến thành tím, lại từ tím biến thành trắng. Sau vài lần biến hóa, hơi thở của hắn mới dần dần thông thả.

Ngoài cửa, từng thi thể ngã xuống, chất đồng từ cửa phòng tới cầu thang.

Cần Tuyên công công người mặc măng bào màu tím không dính nửa vết máu, xoay người nhìn Tuyên Phi nương nương: “Nương nương, Cần Tuyên đã đứng đây bảo vệ một canh giờ, e rằng chỉ có bộ hạ mới có đãi ngộ như vậy. Người đã chữa thương xong chưa?”

Tuyên Phi nương nương phát tay: “Sắp xong rồi.”

Cần Tuyên thở dài, lắc đầu nói: “Nương nương, người đã vận ba chu thiên, cứ tiếp tục như vậy thương thế vốn đã bị áp chế của Cô Kiếm Tiên cũng sẽ

tái phát. Cần gì phải vậy? Chẳng qua định mượn tay đám dục nhân này để hao phí sức lực của ta, tiện cho lát nữa các người bỏ trốn mà thôi.”

“Người đúng là tên cáo già.” Tuyên Phi nương nương nhướn hai hàng mi đầy thanh tú.

“Ta có phải cáo già hay không, ta cũng chẳng biết. Ta theo bộ hạ nhiều năm, thấy bao kẻ đa mưu quỷ quyết. Nương nương làm vậy chẳng qua là trò vật, Cần Tuyên cũng lười vạch trần.” Cần Tuyên công công nói.

Tuyên Phi nương nương đứng dậy, đặt Lạc Thanh Dương sang một bên, đi tới bên cửa sổ: “Đại tổng quản tới chắc là định canh chừng chúng ta, không cho chúng ta rời khỏi Thiên Khải thành?”

“Đúng.” Cần Tuyên đáp rất thẳng thắn.

Tuyên Phi nương nương cũng hỏi thẳng: “Vì sao?”

Cần Tuyên không biết nên trả lời thế nào, một phi tử của hoàng đế, một mẫu phi của vương gia, đi cùng một kiếm khách giang hồ. Nếu mọi chuyện lộ ra, mặt mũi của hoàng đế vụt đâu, mặt mũi của vương gia vụt đâu? Nếu Xích Vương Tiêu Vũ muốn lên làm hoàng đế, đương nhiên không muốn đã lên làm hoàng đế còn bị người trong thiên hạ chế nhạo.

“Vũ Nhi định dùng cách thức này để lên làm hoàng đế, còn cần để ý tới chuyện danh dự nữa sao?” Tuyên Phi nương nương như nhìn thấu nội tâm của Cần Tuyên, trực tiếp hỏi.

Cần Tuyên suy nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu một cái: “Điện hạ nghĩ ra sao, ta không thể suy đoán lung tung được, ta chỉ phụng lệnh làm việc.”

“Phụng lệnh làm việc?” Tuyên Phi nương nương cười lạnh một tiếng:

“Nếu đúng là phụng lệnh làm việc, vậy giờ phút này người nên đứng trong Bình Thanh điện bảo vệ bệ hạ, đó mới là chức trách của người.”

Cần Tuyên cười một tiếng, không đáp.

“Người đứng là đệ tử nhận chân truyền của Trọc đại tổng quản, ngay tính cách cũng giống nhau như đúc. Có thể nhẫn nhịn, lại hết sức lợi hại. So sánh ra thì Cần Uy đúng là ngu ngốc.” Tuyên Phi nương nương khép cửa sổ lại, xoay người nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Cần Tuyên kinh ngạc.

“Hai con trai của ta đều ở trong tòa thành này. Một đứa nửa chết nửa sống, một đứa không phải long bào khoác lên người thì là máu nhuộm lên Thiên Khải, làm sao ta rời tòa thành này được chứ? Dẫn ta tới Vĩnh An Vương phủ.” Tuyên Phi nương nương mỉm cười yêu kiều. “Ta biết Vũ Nhi chắc chắn sẽ tới đó.”

Cần Tuyên thở dài một tiếng: “Nương nương ở trong thâm cung đã lâu nhưng tin tức vẫn rất nhạy bén.”

Lạc Thanh Dương ở bên cạnh đột nhiên mở mắt, xuống giường, trầm giọng nói: “Mang cả ta đi.”

Chương 449: Đánh với Vô Tâm

Cần Tuyên nhìn Lạc Thanh Dương, cười một tiếng: “Thương thế của Lạc tiên sinh đã khỏi chưa?”

Lạc Thanh Dương sắc mặt tái nhợt: “Vẫn chưa.”

“Cái này thì đương nhiên rồi, trong ba ngày Lạc tiên sinh liên tục giao chiến với Nhan Chiến Thiên, Vô Song, Tiêu Sắt, sau đó lại đánh với Thiên Khải Tứ Thủ Hộ một trận, độ một kiếm với quốc sư, lại bị cầm quân vây công. Cho dù là Kiếm Tiên e là cũng chẳng chống đỡ nổi. Đáng tiếc ta không tinh thông kiếm đạo, bằng không cũng muốn đánh với Tuyệt Thế

Kiếm Tiên duy nhất trên thế gian này một trận.” Cần Tuyên nói đầy ẩn ý.

Lạc Thanh Dương phát hiện ra thâm ý trong lời nói của hắn, cẩn thận quan sát Cần Tuyên rồi trầm giọng nói: “Thiên Khải thành đầm rồng hang hổ, nếu tỷ thí với đại tổng quản, ta không dám nói chắc thắng.”

Cần Tuyên thu hồi khí tức tiết ra, lạnh nhạt cười một tiếng: “Lạc tiên sinh khiêm tốn rồi.”

Tuyên Phi nường nường nhú hàng mi xinh, bất mãn nói: “Cần Tuyên, có phải ngươi đang kéo dài thời gian không?”

Cần Tuyên kinh ngạc: “Nường nường hiểu nhầm Cần Tuyên rồi.”

“Vậy mau dẫn chúng ta đi.” Tuyên Phi nường nường tức giận nói.

Lạc Thanh Dương khẽ lắc đầu một cái, sư muội vẫn là sư muội năm xưa.

Bất luận là đệ nhất giang hồ năm xưa Diệp Đình Chi, chủ nhân của Bắc Ly Minh Đức Đế, Tuyệt Thế Kiếm Tiên hiện tại Lạc Thanh Dương hay

vị đại tổng quản võ công thâm sâu khó lường này, vị sư muội của hắn đều hoàn toàn không coi ra gì, lời nói đầy kênh kiệu sai khiến, cứ như nghe theo lệnh của cô là chuyện đương nhiên.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên ở trong cung đã lâu, đã qeun với việc này. Hắn gật đầu một cái: “Nương nương, mời. Nhưng Cẩn Tuyên rất tò mò, sau khi đến đó nương nương định làm gì?”

“Còn định làm gì nữa? Ta muốn cứu cả hai đứa con của ta.” Về mặt Tuyên Phi nương nương như nói chuyện đương nhiên, nhìn Cẩn Tuyên như nhìn một kẻ ngốc.

Cẩn Tuyên đột nhiên cười một tràng dài, như đang cười một kẻ ngu.

Lạc Thanh Dương đi tới cạnh cửa, nhìn thi thể chất đông bên ngoài phòng, hơi ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Tuyên Phi nương nương như đang suy tư.

Vĩnh An Vương phủ.

Tiêu Sắt chậm rãi đi tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc và Diệp Nhược Y. Hắn nhìn đông thi thể dưới đất, lắc đầu nói: “Lão thất, lần này ngươi quá đáng lắm rồi.”

Tiêu Vũ nhún vai một cái: “Quá đáng ư? Nhưng ngươi vẫn còn sống. Chỉ cần ngươi còn sống, ta có thể làm chuyện còn quá đáng hơn nữa.”

Tiêu Sắt ngẩng đầu lên nói: “Ngươi hận ta đến thế sao?”

“Chính vì có ngươi nên cả võ học và tiền tài của ta chỉ có thể xếp thứ hai trong số các hoàng tử. Trong Tắc Hạ học cung, ngươi vừa nhập học đã là môn hạ đệ tử của tế tửu nhưng ta phải đợi cùng đám ngu như lợn bên ngoài tận hai năm mới được gia nhập môn hạ của tế tửu. Ta chuyên cần luyện võ, muốn có thành tựu võ học trên người. Nhưng ngươi mới mười bảy tuổi đã vào Tiêu Dao Thiên Cảnh, lúc đó ta đã biết, tuy thiên phú của

ta cao, nhưng vĩnh viễn không thể cao hơn người. Sau đó người rời khỏi Thiên Khải thành, ánh mắt của đám người đó mới hạ xuống người ta.

Nhưng ta không muốn làm con cưng của trời như người, ta bày vẽ công tử

bộ cho đám người đó xem. Ta muốn cho đám người đó biết ta và Tiêu Sắt người không giống nhau, không giống mà vẫn thành thiên tử được!” Tiêu Vũ nhìn Tiêu Sắt, ánh mắt như có thể phun ra lửa: “Nhưng người lại trở lại ngay lúc này! Bữa tiệc ở thiên Kim Thai, người ép tất cả mọi người tới, ngay phụ hoàng cũng đích thân tới. Lang Gia Vương bình biển, mắt thấy đã đánh vào nội cung, người cũng có thể nói vài ba lời mà đuổi cả mười vạn đại quân đi. Cô Kiếm Tiên hỏi kiếm Thiên Khải, người lại có thể giơ

tay gọi Thiên Trảm kiếm tới!”

“Ta thừa nhận người thật sự là người do ông trời chọn lựa! Ta vĩnh viễn không thắng được người!” Đến cuối cùng, Tiêu Vũ đã gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau một cái, hần phát hiện trong mắt Tư Không Thiên Lạc mang đầy sùng bái. Trong lòng Lôi Vô Kiệt bỗng cảm thấy bi ai, nếu Tiêu Vũ biết những lời nói từ tận đáy lòng của hần ngược lại khiến người khác càng sùng bái Tiêu Sắt, không biết sẽ nghĩ thế

nào.

Nhưng Tiêu Vũ đột nhiên cười, nhìn Tiêu Sắt, cất tiếng cười dài.

Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Hôm nay người rất kỳ quái, không giống người lúc bình thường. Người là người rất lạnh lùng bình tĩnh cho nên thường giấu suy nghĩ trong lòng, từ khi còn bé đã vậy rồi. Tuy bên ngoài người rất hay nói nhưng toàn là nói nhảm. Có điều hôm nay người lại nói những lời trong lòng ra, chứng tỏ lúc này người hoàn toàn không bình tĩnh.”

“Đúng, có năm mơ ta cũng nghĩ tới ngày này. Mà ngày này thật sự đã tới, đúng là ta không thể kiềm chế được hưng phấn nữa.” Tiêu Vũ thu kiếm, trừng mắt: “Bởi vì ngươi, sắp chết đến nơi rồi!”

Tiêu Sát cầm Vô Cực côn bên hông chỉ về phía Tiêu Vũ: “Chỉ bằng ngươi ư?”

Tiêu Vũ lùi lại phía sau một bước, Vô Tâm mặc áo đen vẫn luôn đứng phía sau đi tới trước mặt hắn.

Tiêu Sát lắc đầu: “Ngươi có biết vì sao ngươi vĩnh viễn không thể thắng được ta không? Bởi vì ngươi luôn muốn mượn lực lượng của kẻ khác. Còn ta, chỉ tin tưởng chính ta.”

“Còn có bằng hữu của ngươi nữa.” Lôi Vô Kiệt đi tới bên cạnh Tiêu Sát, bộ

áo đỏ phát phơ.

“Hai người đánh một người có phải không được hay cho lắm không?” Tiêu Sát hỏi Lôi Vô Kiệt: “Nếu Vô Tâm biết chắc sẽ cười nhạo chúng ta đấy.”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu nói: “Bị Vô Tâm cười nhạo cũng không có gì mất mặt.

Bởi vì Vô Tâm còn cười nhạo cả sư phụ hắn, có lúc thậm chí còn chế giễu Phật tổ vài câu. Chỉ có điều đến bây giờ ta vẫn không thể chấp nhận được, một hòa thượng như vậy sao lại bị người khác lợi dụng? Đây mới là chuyện quá mất mặt ấy?”

Tiêu Sát nhìn Vô Tâm áo đen trước mặt, toàn thân hắn toát ra quý khí lấp lệt. Tay trái Tiêu Sát chạm nhẹ vào hông, ở đó có giấu một bình thuốc nhỏ, bên trong là nước thuốc do Hoa Cẩm sắc. Phải cho Vô Tâm uống nó vào mới có thể giải thuật được nhân này. Nhưng xem tình thế bây giờ đầu tiên

phải đánh ngã Vô Tâm mới có thể dứt thuốc này cho hẳn. Tiêu Sắt cau mày, với công lực của Vô Tâm bây giờ...

“Các người nói sai rồi.” Tư Không Thiên Lạc đột nhiên cảm thương tung người nhảy tới, đập thẳng về phía Vô Tâm: “Không phải hai người đánh một, là ba người!”

Vô Tâm chột ngắc đầu, vung nhẹ tay lên, một quả chuông lớn màu đen đột nhiên hiện ra trước mặt hẳn.

Bàn Nhược Tâm Chung thần thông!

Thương của Tư Không Thiên Lạc đánh lên tâm chung, phát ra một tiếng

‘keng’ lạnh lạnh. Cô cảm thấy cánh tay tê dại, trường thương suýt nữa rời ta. Vô Tâm ngắc đầu lên nhìn cô, nhếch miệng một cái, đột nhiên giờ tay bắt lấy mũi thương.

“Cẩn thận!” Tiêu Sắt xuất côn đánh tới.

Nhưng vẫn chậm.

Vô Tâm vung ống tay áo, thân thể Tư Không Thiên Lạc bị hẳn kéo sang, sau đó hẳn xuất chưởng đánh thẳng lên ngực cô.

Trường thương rời tay, Tư Không Thiên Lạc nôn ra một ngụm máu tươi, ngã thẳng ra ngoài. Tiêu Sắt vội vàng thu côn tiến tới đỡ cô.

Vô Tâm chỉ dùng một chiêu là đánh bại Tư Không Thiên Lạc đã vào Tiêu Dao Thiên Cảnh!

Chương 450: Nơi Phật tâm hướng tới

Tiêu Sắt ôm Tư Không Thiên Lạc hạ xuống đất, Lôi Vô Kiệt vung trường kiếm ngăn trước mặt họ.

“Sư tỷ sao rồi?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt bắt mạch cho cô, nhíu mày nói: “Thương thế không nhẹ nhưng tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng, sư phụ.”

Cơ Nhược Phong và Cơ Tuyết đi tới nhận lấy Tư Không Thiên Lạc, Cơ

Nhược Phong nhìn Vô Tâm, trầm giọng nói: “Tiểu tử này bị luyện thành Kim Thân được nhân, không dễ đánh.”

Tiêu Sắt hỏi: “Thế nào là Kim Thân được nhân?”

Cơ Nhược Phong đáp: “Là được nhân tốt nhất mà được nhân thuật của Tây Sở có thể luyện được, cần phối thuốc mạnh nhất, thuốc dẫn tốt nhất, kỹ thuật cực hạn nhất. Quan trọng hơn nữa, phải là hòa thượng, nếu hòa thượng có Phật tâm thì Phật nhập Ma, thành Kim Thân được nhân, có thể nói là vô địch.”

Trong lúc nói chuyện Vô Tâm đã lao tới, vung ống tay áo quần lấy Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt đột nhiên xoay mình, trường kiếm vung lên, cố gắng lật cả người Vô Tâm lại.

Vô Tâm thuận theo thế xoay kiếm nhảy lên không trung, cúi đầu nhìn Lôi Vô Kiệt, ánh mắt lóe lên ánh sáng tím. Lôi Vô Kiệt cả kinh, chỉ cảm thấy ngay sau đó có một luồng khí thế cường đại ép thẳng xuống. Nửa mắt cá chân của hắn chìm xuống đất, gươm kiếm lên cố gắng chống đỡ.

“Hòa thượng, lưu chút tình cảm đi!” Lôi Vô Kiệt gầm lên một tiếng, tung kiếm hất văng Vô Tâm rồi nhảy lên khỏi mặt đất, chém thẳng xuống, kiếm hoa tung bay, chớp mắt đã múa thành trăm đóa ngàn đóa.

Vô Tâm khoát tay, một cái chuông khổng lồ hiện ra chặn Tâm kiếm của Lôi Vô Kiệt. Lôi Vô Kiệt há miệng thở hổn hển: “Tiêu Sắt!”

Vừa dứt lời, một cơn đã đánh xuống.

Bàn Nhược Tâm Chung kia bị đập nát bấy.

Tiêu Sắt hạ xuống đất, tay tái vạch một cái, một hình bát quái hiện ra, giờ

tay xuất chưởng đánh lên ngực Vô Tâm. Vô Tâm bị đánh lui về phía sau ba bước, ánh mắt lóe lên sắc đỏ. Hắc đột nhiên quát lớn, áo đen trên người bị

chấn nát bấy, để lộ bộ tăng bào trắng phau như tuyết ở bên dưới. Cái đầu trọc lốc nhưng tuấn tú của hắc tẩm ánh trắng, càng thêm mỹ lệ tuyết trần, còn đôi mắt đo bằng tô điểm thêm vài phần yêu mị.

“Người định dùng tâm pháp Đạo môn kêu gọi thần trí của hắc?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Đúng vậy, nhưng hình như hoàn toàn ngược lại.”

Lôi Vô Kiệt nhìn Vô Tâm, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt; “Hắc nổi giận rồi?”

Vô Tâm ngẩng đầu lên, giậm mũi chân, thân hình đã lao tới bên cạnh Lôi Vô Kiệt và Tiêu Sắt. hắc giang hai tay như đại bàng giương cánh, mỗi tay nắm lấy cổ một người, đập thẳng xuống đất. Bụi mù tung tóe, Vô Tâm không nhân cơ hội truy kích mà như đang kinh ngạc, trực tiếp lui lại.

Bụi mù tan đi, nửa thân trên của Lôi Vô Kiệt đã không còn mảnh áo nào, bắp thịt khắp người như bị lửa đốt, toát ra màu đỏ rực, con người cũng hóa thành màu đỏ lửa như Vô Tâm. Hắc lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Đã lâu không dùng võ công này, lại cảm thấy không quen.”

Hỏa Chước thuật, Nghiệp Hỏa cảnh!

Diệp Nhược Y cau mày khó hiểu, Hỏa Chước thuật là tự thiêu đốt bản thân cưỡng ép tăng cường lực lượng võ học, có trợ giúp rất lớn đối với các loại võ công quyền pháp chưởng pháp. Tuy võ học của Lôi gia bảo,

chỉ pháp quyền pháp đều là tuyệt kỹ trong thiên hạ, nhưng rõ ràng Lôi Vô Kiệt tu luyện kiếm thuật thâm sâu hơn. Vì sao trong lúc sinh tử tồn vong này Lôi Vô Kiệt lại định bỏ kiếm dùng quyền?

Tiêu Vũ hỏi Long Tà: “Sao đại gia trường còn chưa tới?”

Long Tà hạ giọng trả lời: “Đại gia trường bị cuốn lấy rồi.”

Tiêu Vũ kinh ngạc: “Tên Tô Mộ Vũ kia lợi hại đến vậy à?”

Long Tà gật đầu: “Căn cứ theo do thám báo cáo lại, ban đầu Tô Mộ Vũ và đại gia trường giao chiến ngang cơ. Nhưng cuối cùng đại gia trường thắng.

Song ngay lúc này tên thành chủ mới của Vô Song thành chạy đến, còn có hai đạo sĩ của núi Thanh Thành đến. Võ công của hai đạo sĩ đó cũng không kém, trong thời gian ngắn đại gia trường không thoát thân được.”

“Khâm Thiên giám với Bạch Vương phủ còn chưa chịu an phận.” Tiêu Vũ

sắc mặt tái xanh: “Đại tổng quản đâu?”

“Đại tổng quản... không thấy.” Sau lưng Long Tà đã toát mồ hôi lạnh.

“Không thấy là sao?” Tiêu Vũ lạnh lùng hỏi.

“Vốn đại tổng quản đi tìm Tuyên Phi nương nương và Cô Kiếm Tiên, nhưng dọc đường hấn bỏ rơi người của chúng ta, tự mình hành động. Cho nên bây giờ chúng ta cũng không biết hấn đang ở đâu.” Long Tà run rẩy nói.

“Được rồi, bắn tên lên trời để đại tổng quản tới đây.” Tiêu Vũ nhìn Vô Tâm đột nhiên chìm vào tĩnh lặng kia, trong lòng thoáng chút bất an.

Lôi Vô Kiệt thấy Vô Tâm ngây ra tại chỗ, trong lòng vui mừng: “Quả nhiên ta đoán không sai, nếu muốn kêu gọi thần trí của hấn, phải cho hấn

thấy một số thứ trong ký ức. Hẳn rất xa lạ với kiếm pháp của ta nhưng lại rất quen thuộc với môn công phu này. Xem quyền!”

Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới.

Sau đó bộ tăng bào màu trắng của Vô Tâm chỉ bị gió lay một chút.

“Ta thật sự muốn tóm người đi chế thành dược nhân.” Tiêu Sắt cảm thán từ tận đáy lòng.

Vô Tâm tung người nhảy tới, xuất chiêu đánh xuống. Lôi Vô Kiệt lập tức sử dụng hết võ học trên người, Kinh Thần chỉ, Vô Phương quyền, thậm chí là Hải Vận học trộm ở chỗ đại sư huynh Đường Liên, nhanh chóng giao đấu với Vô Tâm.

Tiêu Sắt đứng ở bên cạnh không nói gì, chỉ nhìn bọn họ giao đấu.

Lôi Vô Kiệt cả giận nói: “Tiêu Sắt, ta vốn đâu có đánh được hẳn. Trước kia đã không đánh nổi nữa là bây giờ, người có thể đứng đứng xem được không?”

Tiêu Sắt nhìn tiết tấu quyền pháp của Vô Tâm, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Lần đầu tiên bọn họ gặp hòa thượng này, từ trong quan tài bò ra, phong hoa tuyệt đại!

Bọn họ và hòa thượng này kết bạn, gặp phải ‘trường cung truy mệnh, bách quỷ dạ hành’.

Hòa thượng truyền võ nghệ cho bọn họ, rồi khẳng khái chịu chết.

Hòa thượng phế bỏ võ công trên người, ngược lại nhận được thần thông của Phật môn.

Sau đó xuất hiện trong thời khắc mấu chốt, cứu mình giữa lúc sinh tử.

Một hòa thượng có thể nói là phong hoa tuyệt đại, tính hết lòng người như

vậy, sao lại trở thành một dục nhân? Sao lại bị người ta hãm hại lợi dụng?

Nếu hãn muốn chạy trốn, có ai ngăn được hãn? Nếu hãn muốn chết, ai có thể biến hãn thành thế này?

Chỉ có một khả năng, hãn đồng ý để người khác lợi dụng, là cố tình để mình rơi vào trong giam cầm.

Như vậy chắc chắn hãn sẽ để lại đường lui như mình, một hòa thượng như

vậy chắc chắn đã tính trước con đường của mình. Chuyện vì sao hãn lại làm vậy e là chỉ có bản thân hãn biết, thế nhưng hãn chuẩn bị đường lui ra sao, lúc này cần dùng cách gì để cởi trói cho hãn? Mình có nghĩ ra không?

Trong Thiên Khải thành, ai có thể giữ đường lui của hãn? Hãn có thể tin tưởng ai?

Là mình, và Lôi Vô Kiệt.

Tiêu Sắt kinh ngạc, người cứu được Vô Tâm chỉ có thể là bọn họ? Như

vậy... trong đầu Tiêu Sắt lóe lên một ý tưởng. Hãn cao giọng hô: “Lôi Vô Kiệt, dùng môn võ công đó!”

Lôi Vô Kiệt xuất quyền đánh bật Vô Tâm ra, hơi nước trên người dâng lên như chìm vào trong tiên cảnh. Hãn thở từng ngụm lớn, thi triển một thức mở đầu của quyền pháp vô cùng đơn giản.

Tiểu tăng bảy tuổi của Thiếu Lâm tự cũng biết, Đại La Hán Quyền!

Chương 451: Phật tâm thấy Ma

Tiêu Sắt nhớ lại đêm trăng hôm đó, Vô Tâm mặc tăng bào màu trắng đứng trên nóc nhà, tắm ánh trăng lạnh lẽo, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tiếng, ống tay áo bay phất phơ, đón gió bắt đầu múa lượn.

“Ta muốn cười gió bay về bắc, Hiên Viên tuyết lớn tựa bão đông.

Ta muốn mượn thuyền chèo về đông, tiên tử yếu điệu nghênh gió tới Ta muốn cười mây ngàn vạn dặm, long ngâm trong triều làm gì ta?

Trên đỉnh Côn Luân tắm nắng dương, tận cùng biển cả ngấm núi xanh.

Gió thổi vạn dặm yên về tổ, không thấy chân trời chẳng về đâu!”

Hòa thượng thu ống tay áo, cúi đầu nhìn mình, nghiêm túc nói: “Ta sẽ không chết, ta còn muốn tới rất nhiều nơi.”

Ánh mắt Tiêu Sắt lóe lên hình ảnh đó, tiếp đó hiện lên một luồng sáng tím.

Thần thông La Sát đường, Tâm Ma Dẫn.

Bên kia Lôi Vô Kiệt thi triển bộ quyền pháp như nước chảy mây trôi, khí thế bừng bừng. Thời gian vừa qua hàng ngày hăm dọa tập kiếm nhưng chưa bao giờ quên chuyện mỗi ngày đánh Đại La Hán Phục ma Kim Cương Vô Địch thần thông một lần. Từng có võ tăng bình thường đánh Đại Long Vương quyền năm mươi năm có thể điểm hỏa trong tro bụi,

khiến hoa nở trên đá, huống hồ Lôi Vô Kiệt luyện thần thông thực sự vốn mang ý nghĩa thâm ảo!

Ống tay áo của Vô Tâm bay tứ tán. Tuy Lôi Vô Kiệt đánh quyền như có thần linh tương trợ nhưng vẫn không xuyên thủng được hai ống tay màu trắng đó. Lôi Vô Kiệt cao giọng gọi Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, mau tới giúp ta!”

Tiêu Sắt giơ tay, trầm giọng nói: “Thiên Trảm!”

“Người nghĩ người là nhân kiếm hợp nhất, gọi một tiếng là kiếm bay tới à?” Cơ Tuyết tức giận giơ chân đá thanh kiếm bên cạnh bay về phía Tiêu Sắt. Tiêu Sắt nhận lấy trường kiếm, tung người lên quát lớn: “Phá vỡ phòng ngự của hân.”

Trong Thiên Khải thành, tiếng kêu rên nổi lên khắp bốn phía.

Tạ Tuyên dẫn Vô Thiên và Minh Hầu, Nguyệt Cơ chạy thẳng tới Vĩnh An Vương phủ.

Minh Hầu nói: “Vì sao tên Dạ Nha đã chết nhưng được cổ thuật vẫn chưa được giải?”

Tạ Tuyên trả lời: “Người hạ cổ chưa chắc đã là cổ chủ, vừa rồi ta không nghĩ ra chuyện này. Dạ Nha đặt cổ chủ trên người một kẻ khác.”

Giọng nói của Minh Hầu đầy lo lắng: “Là ai?”

“Chắc là được nhân mạnh nhất, Vô Tâm.” Tạ Tuyên trầm giọng nói.

Vô Thiên và Minh Hầu nhìn nhau, bất giác tăng tốc.

Nhưng khi bọn họ đang chạy trên đường lại thấy ở một nóc nhà cách đó không xa có một thiếu niên đang đứng, bộ áo đen khẽ lay động theo làn gió.

“Người là Đường Trạch của Đường môn.” Tới gần hơn chút, thấy được gương mặt của đối phương, Tạ Tuyên nói: “Người nên ở Vĩnh An Vương phủ mới đúng.”

Đường Trạch cười nói: “Có những người khác trấn thủ rồi, ta ra xem tình hình bên ngoài.”

“Thấy rồi đấy, có cảm tưởng gì?” Tạ Tuyên nói.

“Nói là địa ngục trần gian cũng không quá đáng. Nhưng đáng tiếc ta chỉ có một mình, không ngăn cản được những chuyện này.” Đường Trạch

lạnh nhạt nói: “Tiên sinh muốn tới Vĩnh An Vương phủ?”

Tạ Tuyên quay đầu sang, nhìn bên trái, thấy tình hình con đường bên đây bèn gật đầu một cái :”Ta hiểu rồi, hy vọng người sẽ thành công.”

“Cũng hy vọng Tạ tiên sinh sẽ thành công.” Đường Trạch trả lời.

“Tạm biệt.” Tạ Tuyên tung người nhảy về, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía Vĩnh An Vương phủ.

Đường Trạch cúi người, tiếp tục quan sát tình hình trên đường, đột nhiên thấy trong góc có một bộ áo đỏ lướt qua.

“Thiên Nữ Nhụy...” Đường Trạch trầm ngâm: “Đây là hồng nhan tri kỷ của Liên ca mà bọn họ vẫn hay nói à?”

Trên con đường, Tô Mộ Vũ ngồi một bên điều chỉnh chân khí, Phi Hiên và Lý Phàm Tùng liên thủ giao chiến với Tô Xương Hà đã gần trăm hiệp. Hai người toàn thân đầy mồ hôi, đã dần xuống thế hạ phong. Ánh đỏ trên Thanh Tiêu kiếm đã càng lúc càng ảm đạm. Phi Hiên dù sao vẫn còn nhỏ

tuổi, Đại Long Tượng Lực đã gần khô cạn. Tô Xương Hà cười nhạt: “Các người muốn báo thù cho sư phụ của các người, nhưng các người lại kém hẳn quá xa.”

Lý Phàm Tùng quát lớn một tiếng, xoay người lượn vòng xuống, Vô Lượng kiếm được thi triển tới tận cùng.

“Vô Lượng kiếm, vô lượng kiếp, kẻ vào kiếp này đời đời kiếp kiếp, vạn kiếp bất phục! Vô lượng phá vạn pháp, nhất kiếm phá vạn pháp!”

“Tới hay lắm!” Tô Xương Hà giơ tay bắt lấy.

Vô Lượng kiếm ánh lập tức biến thành hư vô, tay phải của Tô Xương Hà nắm chặt lấy Thanh Tiêu kiếm, thân hình ngừng lại một chút rồi hất văng

Lý Phàm Tùng ra ngoài. Hắn vung tay phải, Thanh Tiêu kiếm bay khỏi tay, cắm vào gian các bên cạnh.

Vô Song nhìn Tô Mộ Vũ, Tô Mộ Vũ gật đầu: “Đi đi.”

Vô Song mở Vô Song Kiếm Hạp, mười hai thanh phi kiếm rời vỏ. Hắn tụ

khí một lúc lâu mới miễn cưỡng vận dụng được mười hai thanh phi kiếm, cơ hội sẽ chỉ thoáng qua rồi biến mất!

Lý Phàm Tùng đứng yên tại chỗ, lại rút kiếm ra!

Thanh Tiêu kiếm đã bị cướp, kiếm ở đâu ra?

Còn một thanh kiếm gỗ đào, tên là Túy Ca.

Túy tửu cao lâu, thiếu niên anh hùng!

“Phi Hiên!” Lý Phàm Tùng hô lớn.

Phi Hiên vận nốt chút Đại Long Tượng Lực cuối cùng, giơ tay đầu về phía Lý Phàm Tùng. Kiếm thể của Lý Phàm Tùng bộc phát, phối hợp với mười hai thanh phi kiếm nhanh chóng xé tan phòng ngự của Tô Xương Hà. Tay phải Tô Xương Hà thi triển Diêm Ma chưởng ngăn cản mười hai thanh phi kiếm, tay trái dùng Diêm Ma chưởng ấn chiêu kiếm tuyệt sát của Lý Phàm Tùng xuống.

Không môn mở toang, toàn thân đầy sơ hở.

Nhưng Lý Phàm Tùng và Phi Hiên đều không còn sức tái chiến, ngay cả

Vô Song cũng phun một ngụm máu tươi lên hạp kiếm. Đại Minh Chu Tước trong hạp ngâm vang không ngừng, nhưng hắn lắc đầu một cái, cuối cùng buông tay ra.

Chỉ thấy một bộ áo đỏ bay ra, ba lưỡi đao chột hiện, đâm vào không môn của Tô Xương Hà.

“Ám Hà Tô Xương Hà, chết theo Đường Liên đi!” Thiên Nữ Nhụy gầm lên.

“Tới đúng lúc lắm!” Phi Hiên vỗ tay cười to.

Nhưng Tô Mộ Vũ lại cau mày: “Không tốt!”

Tô Xương Hà cười lạnh một tiếng, hẳn là kẻ khôn khéo tới mức nào, tuy vừa rồi Thiên Nữ Nhụy không ở quá gần nhưng sao hẳn lại không nhận ra hơi thở của cô. Hẳn vẫn còn một sát chiêu cuối cùng đang chờ cô.

Tô Xương Hà há miệng, một mũi châm bạc dưới lưỡi bắn ra, nhắm thẳng về phía cổ họng của Thiên Nữ Nhụy. Hẳn cười lạnh một tiếng, tất cả mọi người sẽ chết ở đây. Gia chủ của Ám Hà Tô gia, thành chủ Vô Song thành, đệ tử chương giáo núi Thanh Thành cùng với nữ nhân này. Tất cả liên thủ

lại vẫn không phải đối thủ của hắn.

Đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, người nọ giơ tay gảy một cái, hất văng mũi châm bạc. Sau đó tay trái của hắn nắm tay Lý Phàm Tùng, tay phải bắt lấy Thiên Nữ Nhụy, ném bọn họ về phía sau. Thế nhưng chính hắn lại lao tới trước người Tô Xương Hà. Tô Xương Hà xuất chương đánh vào trước ngực hắn.

Tiếp đó, hắn nở rộ như một đóa hoa.

Áo quần vỡ vụn, Chu Nhan tiểu tiên, Hồng Nhan lệ, Diêm Vương thiếp, Long Tu châm, vô số ám khí bắn ra từ người hắn.

Thân hình Tô Xương Hà có nhanh hơn nữa, phản ứng có nhạy bén hơn nữa, nội lực có mạnh hơn nữa, cũng không phòng ngự được trước nhiều ám khí cùng bắn tới như vậy. Hắn lập tức lui lại, song chương múa lên điên cuồng, định ngăn cản tất cả những ám khí này!

Đường Trạch phun liền ba ngụm máu tươi, quỳ sụp xuống đất nhưng vẫn ngẩng đầu cười thảm: “Tô Xương Hà, đền mạng cho lão gia tử đi!”

Chương 456: Giết người thì đền mạng

Tô Xương Hà cũng lùi ba bước rồi dừng lại, hai tay vung lên, ám khí rơi đầy đất.

Lý Phàm Tùng tiến tới đỡ Đường Trạch đã trọng thương ngã xuống đất rồi thối lui, lo lắng nói: “Nhiều ám khí như vậy mà không cái nào trúng à?”

“Vạn Thụ Phi Hoa của Đường môn còn sử dụng như vậy được à? Đúng là mở mang tầm mắt rồi.” Vô Song cảm thán.

Phi Hiên thở hổn hển: “Vô Song huynh, người có thấy rõ không?”

Vô Song lắc đầu: “Đoạn cuối không thấy rõ.”

Tô Xương Hà bước lên ba bước, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, cúi đầu nhìn ngón tay bên phải. Nơi đó từ từ hiện ra một điểm đỏ nho nhỏ, tiếp đó điểm đỏ lan tràn, hóa thành một giọt máu nho nhỏ. Hắn ngẩng đầu nhìn cánh tay phải của Đường Trạch.

Đường Trạch cười lạnh một tiếng, vung cánh tay phải, chỗ đó có một cái hộp nhỏ, hộp đã mở ra, bên trong là lỗ kim chi chít.

Bạo Vũ Lê Hoa chiêm!

“Đây là thứ Liên Nguyệt thủ tọa giao cho ta trước khi đi. Chết dưới Bạo Vũ

Lê Hoa chiêm coi như luân hồi báo ứng.” Đường Trạch gắng gượng đứng dậy, trúng chưởng vừa rồi đã khiến kinh mạch của hắn đứt gãy mười mấy chỗ, cho dù chữa trị kịp thời thì e rằng trong một năm cũng không cách nào vận công. Nhưng có thể đổi lấy cái mạng của Tô Xương Hà.

Đáng giá!

Tô Xương Hà vận chân khí toàn thân, định tìm mũi Lê Hoa châm đã ghim vào cơ thể, nhưng hăn vừa vận khí lại cảm thấy toàn thân như có hàng ngàn hàng vạn mũi châm đồng thời đâm vào, chân khí toàn thân lập tức tan tác, không dám manh động. Ban đầu hăn phối hợp với Đường môn tam lão dùng Bạo Vũ Lê Hoa châm ám toán Triệu Ngọc Chân và Lý Hàn Y, cuối cùng ép Triệu Ngọc Chân bỏ mạng để cứu Lý Hàn Y. Tới hôm nay bản thân hăn cũng bị Lê Hoa châm bắn trúng, coi như nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

“Người chết chắc rồi.” Đường Trạch chậm rãi nói: “Không ai trúng Lê Hoa châm mà sống được, cho dù người là đại gia trưởng của Âm Hà.”

Tô Xương Hà không trả lời, hăn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đằng nào cũng chết, vậy các người phải theo ta xuống địa ngục!

Hăn lại mở mắt, cưỡng ép lên Huyền Du.

Nhưng trong nháy mắt, một người áo đen đã lướt tới trước mặt Tô Xương Hà, một lưỡi kiếm gãy đâm xuyên qua ngực Tô Xương Hà.

“Người!” Tô Xương Hà trợn tròn hai mắt.

Tô Mộ Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt bình tĩnh như nước.

Tô Xương Hà chậm rãi giơ chưởng, lòng bàn tay bồng bồng hắc khí.

“Không tốt!” Lý Phàm Tùng kêu lên một tiếng, đang định ra tay tương trợ

nhưng bị Đường Trạch kéo về: “Không thể lao lên, nếu lao lên người sẽ chết!”

“Sư huynh.” Tô Mộ Vũ đột nhiên gọi khẽ.

Tô Xương Hà kinh ngạc, chậm rãi hạ tay xuống. Hăn cúi đầu lùi ba bước, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra ở trước ngực, lẩm bẩm: “Mộ

Vũ, ta sai rồi ư?”

“Thế gian này đâu có đúng sai tuyệt đối, chỉ là mỗi người bảo vệ những thứ khác nhau. Có người muốn bảo vệ thiên hạ, còn ta muốn bảo vệ con em của Âm Hà chúng ta.” Tô Mộ Vũ buông tay, trầm giọng nói.

“Hôm nay, tới người đưa ma cho ta rồi.” Tô Xương Hà quay người ngồi xếp bằng xuống, khẽ ngâm: “Tận cùng địa ngục thấy ánh sáng.”

“Mây mù tan hết thấy vầng trăng.” Tô Mộ Vũ nhẹ nhàng đặt tay lên đỉnh đầu Tô Xương Hà, hẳn đã ngừng thở.

Phi Hiên lau nước mắt: “Thủ của sư tổ đã được báo.”

Lý Phàm Tùng tung người nhảy lên lấy Thanh Tiêu kiếm cắm trên gian nhà, cả giận nói: “Lợi cho hăn quá, ta muốn chém đầu hăn.”

Tô Mộ Vũ đột nhiên xoay người giơ một tay với Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng kinh ngạc: “Tuy cuối cùng người bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, giúp giết chết Tô Xương Hà nhưng dù sao người cũng là một trong những kẻ đã chết sư phụ ta. Nếu người dám cản ta, ta cũng sẽ giết chết người.”

“Bỏ chỗ tối theo chỗ sáng ư?” Tô Mộ Vũ lắc đầu.

Vô Song đi tới ngăn giữa hai người. “Các nhìn những được nhân xung quanh đi, vừa rồi bọn họ sợ Đại Long Tượng Lực của tiểu đạo đồng này nên mới không dám tới gần còn giờ chúng đang tràn về phía này đây. Nếu lúc này chúng ta còn đánh nữa, e rằng đều phải nằm lại tại đây.”

Đường Trạch gật đầu nói: “Chúng ta phải rời khỏi đây ngay. Tô Xương Hà đã chết, thù của Đường môn và núi Thanh Thành đã được báo, không cần gây thêm rắc rối.”

Vô Song nói với Tô Mộ Vũ: “Tô đại thúc, e rằng duyên phận giữa chúng ta đã hết ở đây.”

Tô Mộ Vũ cúi người bế Tô Xương Hà lên, hắn đưa lưng về phía Vô Song, nói mà không quay đầu lại : “Người là kiếm khách rất mạnh.”

Vô Song cười nói: “Đại thúc cũng vậy.”

Tô Mộ Vũ mỉm cười, không tỏ ý kiến, ôm thi thể Tô Xương Hà tung người nhảy lên, chạy theo hướng cửa thành Thiên Khải.

“Hắn định rời thành?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Vô Song gật đầu: “Chẳng phải đại thúc đã nói rồi à? Có người muốn bảo vệ thiên hạ, còn có người lại khác, ví dụ như hắn chỉ muốn bảo vệ Âm Hà.

Trong Thiên Khải thành này đã không có Âm Hà, hắn không cần ở lại nữa.

Còn người nên trở về Vĩnh An Vương phủ.”

Đường Trạch cau mày nói: “Tiêu Vũ dẫn những người khác tới Vĩnh An Vương phủ?”

“Không sai. Tô Mộ Vũ cản xe ngựa của bọn họ, chỉ có Tô Xương Hà đi xuống, những người còn lại tiếp tục tới Vĩnh An Vương phủ. Thời gian vừa rồi đủ để diệt sạch Vĩnh An Vương phủ rồi.” Vô Song nhớ lại chiếc xe ngựa đó, trầm giọng nói: “Trong xe có một luồng khí tức rất đáng sợ, nhưng lại quen thuộc tới khó tả...”

Lý Phàm Tùng công Đường Trạch lên. “Chúng ta đi. Phi Hiên, người đi tìm Tử Đồng, điều chỉnh khí tức một chút, tiếp tục giết được nhân. Vô Song, người có đi với chúng ta không?”

Vô Song công hộp kiếm lên, gãi đầu một cái: “Nói lại thì ta là người phe Bạch Vương, không phải người chung đường với các người. Ta về phủ xem tình hình rồi tính.”

Lý Phàm Tùng xoay người: “Tạm biệt.”

“Hy vọng khi gặp lại không cần nói chuyện bằng đao kiếm.” Vô Song thành khẩn nói.

“Chắc chắn chúng ta sẽ không nói chuyện bằng đao kiếm, với vì chúng ta đều dùng kiếm.” Trước khi đi Lý Phàm Tùng còn nói nốt một câu.

“Đúng là câu nói đùa nhạt thếch.” Phi Hiên thở dài, chạy theo đường khác.

Vô Song công hợp kiếm lên, nhìn vầng trăng trên bầu trời lấm bầm:
“Đúng là một đêm dài.”

Vĩnh An Vương phủ.

Lôi Vô Kiệt đã thi triển bộ Đại La Hán Phục Ma Vô Địch thần thông tới mức cao nhất, nhìn từ phía Diệp Nhược Y gần thậm chí có thể thấy hình dạng La Hán ẩn ẩn hiện hiện. Dưới bộ áo đỏ của Lôi Vô Kiệt như đã có chút ý vị của Kim Thân. Nhưng nếu nói Lôi Vô Kiệt thành La Hán, vậy Vô Tâm lại như thành Phật. Lôi Vô Kiệt vĩnh viễn chỉ quanh quẩn trong lòng

bàn tay hăn. Lôi Vô Kiệt cảm thấy ý thức dần mơ hồ, hăn biết Hỏa Chức thuật đã cản trở, vội vàng la lên: “Tiêu Sắt, xuất kiếm!”

Tiêu Sắt giơ trường kiếm lên trời, trầm giọng nói: “Toái Thiên!”

“Người võ thì có!” Lôi Vô Kiệt gầm lên.

Tiêu Sắt nhảy lên không trung, trường kiếm quét ngang, như hòa cùng bầu trời và ánh trăng.

Vô Tâm ngẩng đầu lên, hơi híp mắt lại, như không phải đang thấy ánh trăng mà là mặt trời, ánh sáng chói mắt.

Tiêu Sắt cầm kiếm, chém thẳng xuống!

Chương 453: Vô Tâm hữu tâm

Vô Tâm chậm rãi xuất chiêu về phía Tiêu Sắt trên không trung. Chiêu này nhắm vào Tiêu Sắt nhưng người bị đánh văng ra trước lại là Lôi Vô Kiệt. Hắn bị hất bay tới bên cạnh Diệp Nhược Y, Diệp Nhược Y vội vàng đỡ hắn dậy: “Có sao không?”

Lôi Vô Kiệt cười khở: “Chắc không bỏ dậy được rồi. Vô Tâm... sao sau lưng hắn lại có một con rồng?”

Quả thật sau lưng Vô Tâm, chân khí bộc phát tạo thành hình ảnh thiên long quay quanh người. Vô Tâm xuất chiêu lên trời, thiên long gầm thét, khí thế kinh người.

“Đây là...” Lôi Vô Kiệt kinh hãi: “Võ công gì vậy?”

“Vô Pháp Vô Tướng công tăng thứ chín sẽ hiện ra bốn tướng trong tâm.

Thiên Long tướng, quả không hổ là con trai Diệp Đình Chi.” Cẩn Tuyên đang từ xa lao tới thấy cảnh này cảm thán.

Tạ Tuyên cũng dừng bước cau mày nói: “Thế này đã tương đương với thời đỉnh phong của Diệp Đình Chi khi Ma giáo đông chinh.”

Võ công mạnh nhất và tông chủ mạnh nhất của Thiên Ngoại Thiên.

Võ công mạnh nhất và hoàng tử mạnh nhất của hoàng tộc Bắc Ly.

Ai sẽ hơn một bậc?

Tiêu Sắt xuất kiếm đánh tan ảo ảnh thiên long, chiêu kiếm Toái Thiên ép thẳng tới mi tâm của Vô Tâm. Song chiêu của Vô Tâm khép lại, kẹp giữa Thiên Trảm kiếm.

“Vô Tâm hòa thương!” Tiêu Sắt quát lớn.

“Người tên Vô Tâm, nhưng người có thật sự vô tâm không?” Tiêu Sắt lại quát

“Nhìn ta, nhìn kỹ tâm của người!” Tiêu Sắt lại quát lên.

Vô Tâm kia thật sự ngẩng đầu lên, nhìn về phái Tiêu Sắt, ánh mắt Tiêu Sắt lóe lên ánh sáng tím.

Hắn dùng hết chân khí toàn thân, vận Tâm Ma Dẫn lên tới tận cùng.

Vô Tâm đột nhiên ngây ngẩn, chân khí sau lưng tản mát, ảo ảnh thiên long cũng biến mất không còn tăm hơi. Vô Tâm cứ thế ngây ngốc nhìn Tiêu Sắt, lẩm bẩm nói: “Tâm của ta?”

“Tâm của ngươi!” Tiêu Sắt quát lớn.

Tiêu Vũ thấy vậy kinh hãi hét lên: “Long Tà!”

Long Tà gật đầu một cái, rút một thanh loan đao bên hông ra, nhanh chóng lao tới.

“Cái loại chỉ biết đánh lén!” Một tiếng mắng vang lên, một cô gái áo trắng xinh đẹp tuyệt trần ngăn trước mặt Tiêu Sắt, xuất cơn ngăn cản loan đao của Long Tà. Cơ Tuyết cố nén cảm giác khí huyết cuộn trào trong ngực, trừng mắt với Long Tà và Tiêu Vũ.

“Chết tiệt.” Tiêu Vũ cũng rút kiếm ra.

“Kẻ đáng chết là ngươi.” Một giọng nói ồm ồm vang lên, Tiêu Vũ ngẩng đầu, phát hiện Minh Hầu công Nguyệt Cơ xách thanh đao lớn đứng trên

mái hiên. Vô Thiên nhìn Vô Tâm ở bên kia, vội vàng xông tới: “Sư đệ!”

Nhưng bị Tạ Tuyên giơ tay ngăn cản. Tạ Tuyên lắc đầu một cái: “Tạm thời không nên sang đây.”

“Vô Tâm, nhìn kỹ tâm của ngươi đi!” Tiêu Sắt lặp lại câu này nhiều lần.

Đôi mắt vốn thất thần của Vô Tâm đột nhiên trở nên trong suốt trong một khoảnh khắc, hắn chậm rãi mở miệng: “Tiêu Sắt, ngươi đừng nói mãi một câu có được không?”

Tiêu Sắt vui mừng, vội vàng lấy bình thuốc, đang định mở ra.

Đúng lúc này Cơ Tuyết không áp chế được khí huyết đang cuộn lên trong cơ thể nữa, hai mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Long Tà thấy vậy vui mừng, ném loan đao ra, đánh tan bình thuốc!

Tiêu Sắt vội vàng la lên: “Lôi Vô Kiệt!”

“Đã nói không bò dậy được mà!” Lôi Vô Kiệt tức giận mắng một câu, nửa quỳ xuống, xuất quyền đánh sang phía Tiêu Sắt.

Vô Phương quyền, quyền chưa tới, khí đã tới.

Nước thuốc trong bình lập tức hóa thành hơi. Tiêu Sắt lui lại phía sau một bước, tránh né khối hơi nước. Hơi nước nhanh chóng bao phủ lấy Vô Tâm.

Vô Tâm chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đây là phương pháp mà Bách Lý Đông Quân đã dùng để khiến Mạc Y uống Mạnh Bà Thang lúc trước, bây giờ Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt giờ lại trò cũ, cũng thuận lợi cứu được Vô Tâm.

Tiêu Sắt thở phào một tiếng: “Lôi Vô Kiệt, quen biết người lâu như vậy rồi mà lần đầu tiên cảm thấy người có tác dụng.”

Lôi Vô Kiệt xụi lơ dưới đất, nhờ Diệp Nhược Y mới chống được cơ thể

không nằm xuống. Hắn đột nhiên nhận ra điều này, bỗng cảm thấy... bị

thương cũng tốt. Hắn nhắm hai mắt lại, hưởng thụ cảm giác khoan khoái từ mùi hương nồng nàn và mềm mại...

Đột nhiên bị một cái tát đánh thức!

Diệp Nhược Y cúi người nắm lấy vai hắn, ánh mắt đỏ bừng.

Lôi Vô Kiệt lập tức tỉnh táo lại: “Ta... ta không cố ý.”

Diệp Nhược Y lại tát thêm cái nữa: “Lôi Vô Kiệt, không được ngủ, nếu ngủ

chàng sẽ không tỉnh lại nữa.”

Bấy giờ Lôi Vô Kiệt mới hiểu Diệp Nhược Y tưởng mình không chống đỡ

nổi nữa, vội vàng lắc đầu: “Ta... ta chỉ kiệt sức thôi, bị thương không nặng, không chết được, yên tâm đi.”

“Cuối cùng mọi chuyện đã kết thúc.” Tiêu Sắt ôm Cơ Tuyết đi tới bên cạnh Cơ Nhược Phong: “Sư phụ.”

Cơ Nhược Phong gật đầu một cái: “Con làm rất tốt.”

Tiêu Sắt cười nói: “Sư phụ dạy tốt.”

Minh Hầu và Vô Thiên nhảy từ trên mái hiên xuống đi tới bên cạnh Vô Tâm. Hai người đứng hai bên, nhìn chăm chăm vào Tiêu Vũ đang đứng ở

đằng khác.

Long Tà lùi lại bên cạnh Tiêu Vũ, hạ giọng nói: “Điện hạ, bây giờ chúng ta... có cần lui không?”

“Lui? Ta đã không còn đường lui từ lâu rồi.” Tiêu Vũ nhìn kiếm trong tay, cười lạnh một tiếng: “Mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu.”

Tạ Tuyên quay đầu nhìn ra phía con đường ngoài vương phủ, khẽ nói:

“Những được nhân này vẫn chưa thối lui.”

Chẳng lẽ Vô Tâm không phải là cổ chủ?

Thế thì cổ chủ là ai?

Tạ Tuyên quay sang nhìn Cơ Nhược Phong, kẻ lắc đầu một cái. Nơi này chỉ

có hai người bọn họ biết về Dược Cổ thuật.

Cơ Nhược Phong suy nghĩ một chút rồi đột nhiên cả kinh: “Tiêu Vũ, người biến mình thành cổ chủ?”

Tiêu Vũ cười nhạt: “Người có thể giết ta thử xem, nhưng nếu ta không phải, Thiên Khải thành sẽ biến thành một tòa thành chết chóc.”

“Ta sẽ có rất nhiều cách ép người nói ra.” Cơ Nhược Phong trầm giọng nói.

“Đương nhiên ta từng nghe tới thủ đoạn của Bách Hiếu đường rồi.

Nhưng... các người tưởng mình thắng rồi ư?” Tiêu Vũ cười nhạt.

Lúc này Đường Trạch và Lý Phàm Tùng cũng chạy về Vĩnh An Vương phủ, Tiêu Sát nhìn Đường Trạch hỏi: “Thế nào rồi?”

“Đại gia trưởng Âm Hà Tô Xương Hà đã chết.” Đường Trạch trầm giọng nói: “Thi thể đã bị Tô Mộ Vũ của Âm Hà mang đi.”

Tiêu Vũ biến sắc: “Tên rác rưởi Tô Xương Hà.”

Diệp Nhược Y buông Lôi Vô Kiệt xuống, đứng dậy: “Tiêu Vũ, thừa nhận đi, người đã thua.”

Tạ Tuyên đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt âm trầm: “Lại có vài người bạn cũ tới.”

Ba người lướt qua mái hiên, chậm rãi hạ xuống đất.

Mỹ nhân khuynh thành, Tuyên Phi nương nương.

Tuyệt Thế Kiếm Tiên, Lạc Thanh Dương.

Thiên Khải đại tổng quản, Cần Tuyên công công.

Lôi Vô Kiệt nhìn Tiêu Sắt, Tiêu Sắt nhìn Lôi Vô Kiệt, không nói gì với nhau.

“Ta đoán lúc này chắc hai người các người chỉ muốn ôm nhau khóc lớn một hồi.” Tạ Tuyên hạ xuống bên cạnh bọn họ. “Nhưng chẳng có cách nào, thói đời luôn đầy bất đắc dĩ như vậy, kẻ địch đánh mãi không hết, phe mình không bị thương cũng tàn tạ.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Ta đã kiệt sức rồi.”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ: “Chắc ta còn đánh được ba kiếm?”

Đường Trạch cười khổ: “Bây giờ ta đã mất hết công lực.”

Lý Phàm Tùng xiết chặt kiếm, cánh tay run rẩy không ngừng: “Sư phụ... con...”

“Nhưng vẫn còn ta.” Một giọng nói mang theo ý cười vang lên. Hơi nước tan đi, tăng nhân áo trắng ánh mắt trong trẻo đứng dậy, quay sang nhìn Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt, lông mày nhíu lại: “Ta không nhìn lầm hai người các người. Người cứu ta ra quả nhiên là các người.”

Chương 454: Bí mật ngày trước

Vô Tâm nhìn Tiêu Vũ thần sắc lạnh lùng âm độc ở bên kia, lại nhìn sang Lạc Thanh Dương và Cần Tuyên chưa động thủ mà khí thế kinh người, rồi nhìn tới những người bên cạnh mình ai nấy quần áo rách rưới đứng cũng không vững, không nhìn được thở dài một tiếng.

“Vì sao mỗi lần tiểu tăng xuất hiện toàn đúng lúc nguy cơ, cứu người giữa nguy nan vậy?”

“Chẳng lẽ đây đúng là mệnh trời trong truyền thuyết, số mệnh mệnh của tiểu tăng là Phật Đà giáng thế, là người tỏa sáng vạn trượng? Tiểu tăng

vốn không muốn thành Phật Đà, khổ cái Phật Đà lại muốn thành ta.”

Vô Tâm luôn miệng thở dài, bộ dáng đau thương vô hạn.

Tạ Tuyên cười nói: “Câu này của Diệp tông chủ thật quen tai, lần trước từng nói rồi.”

Vô Tâm cúi đầu chào hỏi Tạ Tuyên: “Tạ tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Lôi Vô Kiệt cười mắng: “Chúng ta vừa cứu người từ chỗ vạn kiếp bất phục ra, người đã ở đây khoác loác rồi. Da mặt của người còn dày hơn tường thành.”

Vô Tâm chấp tay, khẽ lắc đầu: “Không phải không phải. Tiểu tăng không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Nếu ta đã vào địa ngục, vậy chắc chắn có cách ra khỏi địa ngục. Tâm Ma Dẫn, Đại La Hán bí pháp thần thông, luyện không tệt.”

“Là Đại La Hán Phục Ma Kim Cương Vô Định thần thông.” Lôi Vô Kiệt chỉnh lại.

Vô Tâm ngăn người, cười một tiếng: “Ta nói lung tung thôi, làm sao mà nhớ rõ được.”

Tiêu Sắt cau mày nói: “Hòa thượng, sao người lại bị người ta lợi dụng, rơi vào tình cảnh như vậy?”

Vô Tâm không quay đầu lại, chỉ nhìn về phía mọi người: “Sống là một giấc mộng, chết mới là tỉnh giấc. Tỉnh lại khỏi giấc mộng, đã qua bao lâu rồi?”

Không ai trả lời hẳn, vì không ai biết hẳn nhập mộng lúc nào.

Nhưng có vẻ Vô Tâm cũng không cần người khác trả lời, hẳn giang hai tay chậm rãi nói: “Những người phía sau là bằng hữu của tiểu tăng, các người không giết được.”

“Có lẽ người ngủ quá lâu, không biết trước mặt là những ai.” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói: “Người mặc đồ màu xám là Lạc Thanh Dương, Cô Kiếm Tiên trong Ngũ Đại Kiếm Tiên, mấy canh giờ trước đã vào Thần Du Huyền Cảnh, là người đứng đầu Quan Tuyệt bảng hiện tại. Người mặc măng bào màu tím đứng đầu Thiên Khải Ngũ Đại Tổng Quản, nghe nói ngang tài với quốc sư Tề Thiên Trần, là một trong hai cao thủ trong triều đình Bắc Ly.”

“Cũng rất lợi hại, nếu ta là được nhân không có thần trí như vừa rồi, chắc không phải sợ bọn họ.” Vô Tâm thản nhiên nói.

“Còn một người nữa.” Lôi Vô Kiệt nhìn nữ nhân tuyệt mỹ kia, do dự một chút.

“Là mẹ ta.” Vô Tâm nói thẳng.

“Đúng vậy, là mẹ người.” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói.

Vô Tâm nhìn về phía Tuyên Phi nương nương, Tuyên Phi nương nương cũng nhìn Vô Tâm.

“Khi còn bé con từng nghĩ cả trăm ngàn lần, sau này khi thấy mẹ sẽ nói gì.

Sau đó trưởng thành, quyết định khi gặp người sẽ quay mình rời đi, cũng như năm xưa người quay mình đi khỏi. Nhưng sau nữa lại nghĩ, chắc người sẽ chẳng để ý đâu. Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nói thật thôi.

Mẫu thân, con rất nhớ mẹ.” Vô Tâm thở dài một tiếng.

Tuyên Phi nương nương hai mắt rưng rưng: “Thế Nhi.”

Tiêu Vũ cầm kiếm ngăn giữa hai người: “Mẫu phi, người định nhận kẻ này làm con ư?”

Tuyên Phi nương nương giơ tay tát lên mặt hấn một cái: “Không phải ta muốn nhận người này làm con, mà là nó vốn là con trai của ta!”

“Lúc trước người vút bỏ phụ hoàng đi theo Diệp Đình Chi, sau đó lại vút bỏ Diệp Đình Chi đi theo phụ hoàng. Bây giờ lại muốn đi theo Lạc Thanh Dương. Mẫu thân đại nhân, ta muốn hỏi một câu.” Tiêu Vũ cười lạnh nói:

“Rốt cuộc người đang nghĩ gì?”

Tuyên Phi nương nương thở dài nói: “Ta chưa bao giờ yêu Tiêu Nhược Căn, chẳng qua năm xưa phụng lệnh sư phụ, vì toàn bộ sư môn, được Thái An điện an bài lập gia đình với hắn. Sau này ta gặp Diệp Đình Chi, hắn nói hắn nguyện mang ta rời khỏi tòa thành tù túng đó, cả đời ta chưa từng gặp ai sống liêu lĩnh như vậy, nhanh chóng động lòng với hắn. Thế nhưng sau khi đi khỏi, ta lại không yên lòng về con. Thật ra năm đó ta chỉ định lén lút trở về thăm con, sau đó mang con đi. Nhưng Diệp Đình Chi hiểu lầm ta, ta luôn muốn tìm hắn để giải thích, nhưng cuối cùng không tìm được hắn.

Khi gặp lại nhau, hắn đã thành giáo chủ Ma giáo, muốn quét sạch cả thiên hạ... Vũ Nhi, buông tay đi, theo ta rời khỏi nơi này...”

“Câm miệng.” Tiêu Vũ hất tay ngắt lời mẹ mình: “Người muốn rời khỏi Thiên Khải thành nhưng ta không muốn. Đối với ta, nơi này không phải nhà tù, nơi này sẽ nhanh chóng thuộc về ta, ta là chủ nhân của tòa thành này, ta là chủ nhân của cả thiên hạ!”

Vô Tâm thần sắc ngậy đại, hắn cười khổ một tiếng: “Hóa ra là thế, hóa ra là thế...”

“Trên thế gian này có rất nhiều chuyện vốn không phức tạp, chẳng qua có lúc chúng ta nghĩ quá phức tạp mà thôi.” Tà Tuyên vỗ vai Vô Tâm: “Tuy vậy, năm xưa Diệp Đình Chi thống lĩnh Ma giáo đông chinh không hoàn toàn là vì mẹ ngươi, trong chuyện này rắc rối phức tạp, thật sự khó mà nói rõ được.”

Tiêu Sắt cau mày suy nghĩ, xem ra Tuyên Phi nương nương chưa chắc đã đứng về phía Tiêu Vũ, thái độ của Lạc Thanh Dương cũng rất rõ ràng.

Người thật sự ủng hộ Tiêu Vũ chỉ có đại tổng quản Cẩn Tuyên. Nhưng đại tổng quản Cẩn Tuyên lại như đang suy tư, gương mặt không lộ chút căng thẳng nào, cũng như không nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Sư huynh, đánh ngất Tiêu Vũ, mang nó đi.” Tuyên Phi nường nường lùi lại một bước.

Lạc Thanh Dương nhìn đại tổng quản Cẩn Tuyên một cái. Cẩn Tuyên khoanh hai tay trong áo, mỉm cười với Lạc Thanh Dương, không tỏ ý kiến.

Tiêu Sắt đột nhiên bước lên trước một bước, trầm giọng nói: “Nường nường, mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Lần này lão thất đã gây ra sai lầm không thể tha thứ. Hắn muốn giết ta, muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, ta đều không để ý. Thế nhưng hắn muốn giết bằng hữu của ta, muốn hủy diệt toàn bộ Thiên Khải thành, chuyện này buộc phải để ý.”

Tuyên Phi nường nường sững sốt: “Người định giết Vũ Nhi?”

“Vốn dĩ chuyện này không nên do ta làm, quốc gia tự có vương pháp.

Nhưng nường nường, ngài nhìn nơi đó xem, Đại Lý tự khanh Trầm Hi

Đoạt đã chết, cho đành xin lỗi, ta sẽ làm thay.” Tiêu Sắt cầm kiếm bước tới ba bước.

Đại tổng quản Cẩn Tuyên vẫn ngẩng đầu nhìn xa xăm, dáng vẻ thờ ơ.

Lạc Thanh Dương đặt tay lên chuôi kiếm, hắn bị thương không nhẹ nhưng Tiêu Sắt cũng chẳng khá hơn là bao. Hắn tự nhận thời khắc này Tiêu Sắt không phải đối thủ của hắn.

Tạ Tuyên thầm tính toán thực lực hai bên, phe mình chỉ còn lại mình và Vô Tâm có thể động thủ, những người khác chỉ gắng gượng giữ cho mình không ngã xuống. Phía đối diện có Cẩn Tuyên và Lạc Thanh Dương, hắn tự tin không thua gì Cẩn Tuyên, như vậy còn lại, thật ra phải xem Lạc Thanh Dương.

Thương thế của Lạc Thanh Dương không hề quan trọng, quan trọng nhất là ý chí của hắn. Nếu hắn đã nổi ý giết người, như vậy e rằng bên mình có rất ít người sống được.

Đang lúc giương cung bạt kiếm, đụng vào là bùng nổ, Tiêu Vũ đột nhiên cười: “Cho dù giết ta, vẫn không giải được Dược Cổ thuật, Thiên Khải thành vẫn bị hủy diệt. Đừng ra vẻ là mình đã thắng. Tiêu Sắt, trò chơi này vẫn chưa kết thúc đâu.”

Chương 455: Lục căn thanh tịnh

Toàn bộ tĩnh lặng.

Tiêu Sắt nhìn Tạ Tuyên, Tạ Tuyên lắc đầu một cái: “Quý Y đã bị ta giết, nhưng Dược Cổ thuật vẫn không được giải. Vốn ta tưởng nó nằm trên người Vô Tâm, nhưng bây giờ Vô Tâm đã khỏi. Rốt cuộc cổ chủ bị hạ trên người ai?”

Diệp Nhược Y đột nhiên hiểu ra: “Là trên người bệ hạ!”

Tiêu Sắt giận tím mặt: “Tiêu Vũ, ngươi to gan lắm!”

Tiêu Vũ cười một tiếng: “Ngươi làm gì được nào?”

Nếu cổ chủ bị hạ trên người bệ hạ, như vậy có thể hiểu vì sao trong thời gian qua bệnh tình của Minh Đức Đế luôn lúc tốt lúc xấu, vì sao Tiêu Vũ

không hề sợ hãi như vậy. Nếu đối thủ của Tiêu Vũ cũng là người như hắn, vậy Tiêu Vũ đã chết từ lâu rồi. Thế nhưng đối thủ của hắn lại là Tiêu Sắt, một Tiêu Sắt tuy bề ngoài lạnh nhạt nhưng thực chất lòng dạ đàn bà. “Tiêu Sắt!” Tiêu Vũ giang hai tay ra: “Đến đây giết ta đi!”

Lạc Thanh Dương lại đột nhiên cau mày, hắn nhớ lại bức thư được gửi từ Thiên Khải thành tới.

Nghĩa phụ, xin người mau tới Thiên Khải, giúp con giết Tiêu Sắt, giết Tiêu Nhược Căn.

Cho nên cuối cùng hắn mới xuất một kiếm kiếm mệnh mông như bầu trời để giết Minh Đức Đế.

Nhưng nếu người chết, được cổ cũng mất tác dụng. Nếu lúc đó Minh Đức Đế chết, như vậy trận hỗn loạn ở Thiên Khải thành này... cũng chẳng xảy ra.

Không đúng!

Lạc Thanh Dương đột nhiên quay đầu lại.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Sắt cũng tỉnh ngộ, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Tuyên Phi nường nường bỗng toát lên vẻ đau đớn, cúi người quỳ

sụp xuống đất.

Bộ áo trắng kia lại như đã tính trước được mọi chuyện, lao thẳng về phía Tiêu Vũ. Tiêu Vũ nhanh chóng lui lại, dùng hết sức lực lui lại, nhưng không cách nào lui thêm.

Áo trắng vung xuống.

Tiêu Vũ đứng đó, sắc mặt xanh mét, hai mắt trợn tròn, không thể tưởng tượng nổi mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Tay phải Vô Tâm tạo thế cầm hoa, nhưng thứ hắn cầm lại là cái lục lạc ngọc trong tay Tiêu Vũ. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vũ, khẽ mỉm cười: “Ta đoán người định dùng cái này để uy hiếp ta và Cô Kiếm Tiên giết người cho người, đúng không?”

Tuyên Phi nường nường bỗng cảm thấy cơn đau trước ngực biến mất, ngồi dưới đất không hiểu chuyện gì. Nhưng cô cũng lập tức tỉnh ngộ,

quay sang nhìn Tiêu Vũ: “Vũ Nhi, con!”

Tất cả mọi người lập tức hiểu, cổ chủ không trên người Minh Đức Đế mà trên người Tuyên Phi nương nương!

Ngay cả Lạc Thanh Dương cũng không khống chế nổi cơn thịnh nộ của mình, Cửu Ca kiếm bỗng rời vỏ, nhắm thẳng vào Tiêu Vũ, kiếm ý bộc phát, người trong sân đều bị chấn lui ba bước.

“Sư huynh, dừng tay!” Tuyên Phi nương nương quát.

Lạc Thanh Dương cố ép kiếm khí xuống, quát khê: “Đại nghịch bất đạo.”

Tiêu Vũ nhìn Vô Tâm, ánh mắt trợn trừng như muốn rỉ máu: “Làm sao ngươi biết?”

“Ngươi nghĩ vì sao ta lại cam tâm tình nguyện rơi vào bẫy của ngươi, cam tâm tình nguyện bị chế thành dược nhân? Ta không hiểu Dược Cổ thuật, chỉ có thể tự đưa bản thân vào trong nhà tù, muốn nhập Phật trước tiên phải thành ma, hiểu dược ma mới có thể hàng ma. Trước đây rất lâu sư

phụ đã dạy ta đạo lý này. Trước khi gặp ngươi ta đã tới thăm mẹ, cũng đã thấy chuyện ngươi làm với mẹ. Giấu cổ trùng trong rượu, chỉ có người cực kỳ tin tưởng ngươi mới bị cách này hãm hại.” Vô Tâm thở dài một tiếng, sau đó niết nhẹ, bóp nát lục lạc ngọc trong tay Tiêu Vũ. Hắn hất ống tay áo một cái, vừa lui về phía sau vừa nói với Lạc Thanh Dương: “Lạc tiên sinh, giờ phút này chắc ngài đã đồng ý giúp ta ngăn cản vị... ca ca tốt này của ta?”

Lạc Thanh Dương cúi đầu nói: “Đương nhiên.”

Tiêu Vũ nhìn về phía Cẩn Tuyên, hạ giọng nói: “Đại tổng quản, dẫn ta ra khỏi đây.”

Cần Tuyên lại chỉ nhìn lên trời, như mọi chuyện xảy ra trong sân không liên quan gì tới hã.

Vô Tâm lùi tới bên cạnh Tuyên Phi nương nương, hất ống tay áo, cao giọng nói: “Hàng yêu phục ma!”

“Vô Tâm, đừng niệm kinh, vốn người có biết niệm kinh đâu!” Tiêu Sắt kịp thời ngắt lời hã, với hiểu biết của hã về Vô Tâm, chắc hã lại định ra về

cao tăng đắc đạo.

Vô Tâm mỉm cười giờ tay ấn lên đỉnh đầu Tuyên Phi nương nương, lại hô:

“Lục căn thanh tịnh!”

Tuyên Phi nương nương kêu lên một tiếng thảm thiết, trên đầu nổi gân xanh, chỉ cảm thấy trên người như có ngàn vạn con kiến đang bò, đau thấu tim gan!

“Lui!” Vô Tâm buông tay phải, giờ ngón tay điểm lên mi tâm của Tuyên Phi nương nương.

Tuyên Phi nương nương lập tức cảm thấy toàn thân mát lạnh, cảm giác đau đớn kinh khủng lập tức biến mất, đầu óc thanh tỉnh. Cô mở mắt nhìn Vô Tâm: “Thế Nhi!”

Vô Tâm vuốt ve mái tóc của Tuyên Phi nương nương, tùy ý giẫm một cái, đạp nát một con cổ trùng gần như trong suốt. Sau đó hã vỗ nhẹ lên đầu Tuyên Phi nương nương một cái: “Mẫu thân, chuyện tiếp theo chắc mẹ

không muốn xem, ngủ đi.”

Tuyên Phi nương nương kinh ngạc, đang muốn lên tiếng lại đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh. Vô Tâm đỡ mẹ,

nhúu mày với Lạc Thanh Dương: “Lạc tiên sinh.”

Lạc Thanh Dương gật đầu một cái, thu kiếm tới đỡ Tuyên Phi nương nương.

Vô Tâm nhìn Tiêu Sắt, hai người cùng đi về phía trước.

Tiêu Vũ nhìn Cần Tuyên: “Đại tổng quản, bầu trời đẹp lắm hay sao?”

Cần Tuyên thu ánh mắt mỉm cười nói: “Đã lâu rồi không thấy ánh trăng đẹp như vậy.”

“Trăng thế nào?” Tiêu Vũ hỏi.

Cần Tuyên hạ giọng: “Trăng máu.”

“Hai vị thật có nhã hứng.” Vô Tâm chấp hai tay niệm phật hiệu: “Tiểu tăng đồng ý để hai người nhìn thêm.”

Tạ Tuyên xem động tĩnh ngoài phủ, phát hiện Thiên Khải thành vừa rồi còn vang vọng tiếng khóc, bây giờ lại đột nhiên tĩnh lặng. Những được nhân vốn đang chạy tới đột nhiên ngã sấp xuống đất, không còn nhúc nhích. Hắn gật đầu với Tiêu Sắt ở dưới: “Giải quyết xong.”

Tiêu Sắt nhìn Tiêu Vũ: “Trò chơi mà người nói đã kết thúc, người có thể quyết định kết cục của mình.”

“Ta có lựa chọn ư?” Tiêu Vũ cười nhạt.

“Người có ba lựa chọn. Một, bị huynh đệ cùng cha khác mẹ là ta giết chết.

Hai, bị huynh đệ cùng mẹ khác cha là Vô Tâm giết chết. Ba, bị...” Tiêu Sắt không nói tiếp.

Tiêu Vũ đã đâm kiếm xuyên qua ngực mình. Hắn vẫn cười, vẻ mặt quật cường không chịu khuất phục.

“Chuyện tới nước này còn chưa chịu phục à?” Tiêu Sắt thở dài nói.

“Bởi vì chỉ có bản thân coi thường kẻ khác trước, mới có thể không bị kẻ khác coi thường.” Tiêu Vũ nói xong câu cuối cùng này, ngã gục xuống đất.

Vô Tâm đột nhiên giơ một tay ra, mở bàn tay, nhìn một bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay mình. Hắn ngẩng đầu lên, lẩm bẩm: “Tuyết rơi.”

Tiêu Sắt nhớ lại đêm tuyết năm xưa, trước cửa Tắc Hạ học cung, Tiêu Vũ

quỳ ở đó, sắc mặt không chịu phục. Hắn vẫn nhớ đứa em trai này dính tới một số lời đồn liên quan tới mẫu phi của mình nên luôn bị các hoàng tử lén lút bàn tán. Hắn đi tới, cởi áo lông chồn trên người ra, khoác lên người Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Người là lục ca của ta?”

Tiêu Sắt gật đầu một cái: “Ừ.”

Tiêu Vũ cởi áo lông chồn, thân thể đang quỳ ưỡn thẳng hơn: “Một ngày nào đó, ta sẽ thắng ngươi.”

Chương 452: Đế vương băng hà

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, một lớp tuyết mỏng phủ lên những thi thể.

Buổi tối ồn ào hỗn loạn này cuối cùng cũng yên tĩnh. Chỉ có điều đồng thi thể rải đầy mặt đất cùng với những bông tuyết bay lượn, càng khiến đêm nay trở nên lạnh lẽo cô đơn.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng.

Diệp Nhược Y cũng thở dài nói: “Bao nhiêu người chết, cuối cùng tối nay cũng kết thúc.”

Nhưng trong sân vẫn còn một người đứng lặng tại đó.

Quý Y chết, Tô Xương Hà chết, ngay cả kẻ chủ mưu Tiêu Vũ cũng đã chết, nhưng hắc vẫn đứng yên lành tại đó. khi thì ngửa mặt lên trời, khi thì cúi đầu nhìn mặt đất, cứ như mọi chuyện xảy ra trong sân đều không liên quan gì tới hắc.

Lạc Thanh Dương bế Tuyên Phi nương nương đã ngất lên: “Vô Tâm, chúng ta ở gian miếu ngoài thành chờ người ba ngày.”

Vô Tâm gật đầu nói: “Mẫu thân ở bên cạnh Lạc tiên sinh, ta rất yên tâm.”

Lạc Thanh Dương xoay người, bế Tuyên Phi nương nương nhảy lên, đi theo hướng ra ngoài thành.

Tiêu Sắt nhìn đại tổng quản Cẩn Tuyên , chậm rãi nói: “Xin hỏi đại tổng quản đang nhìn cái gì?”

Cẩn Tuyên nghe vậy mới có vẻ hồi phục tinh thần, hắc giơ một ngón tay, lắc nhẹ: “Ta nghe thấy tiếng vó ngựa.”

Mọi người cả kinh, vểnh tai lên nghe cẩn thận một hồi, quả nhiên nghe tiếng vó ngựa dày đặc càng lúc càng gần.

Còn binh lính mai phục?

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng bọn Diệp Nhược Y.

Nhưng Tiêu Sắt lại lắc đầu, kẻ như Tiêu Vũ khi sống có lẽ còn có người theo, nhưng một khi đã chết, rất ít người chịu bán mạng cho hắc tiếp.

Long Tà đi tới bên cạnh Cẩn Tuyên, hạ giọng nói: “Sư phụ, chúng ta làm gì đây?”

Có rất ít người biết thật ra Long Tà là đệ tử của Cẩn Tuyên, ngay cả trong Xích Vương phủ cũng có rất nhiều người không biết, vì hắc luôn

dán râu lên mặt, ngực trang bản thân không khác gì người bình thường.

Cần Tuyên nhún vai một cái: “Im lặng xem tình hình.”

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, mọi người cũng càng căng thẳng. Đột nhiên một loạt tiếng ngựa hí vang lên, ngoài cửa như có tiếng giáp nặng rơi xuống đất.

“Điện hạ, ngài có thể dùng lý do có kẻ phản bội ở bên trong, phóng tên lửa đối trụ nơi này. Để đề phòng tà ma quỷ quái quấy phá, không thể bỏ qua bất cứ ai ở trong được.” Mưu sĩ đeo vải trắng che mắt trầm giọng nói.

Tiêu Sùng nhìn thi thể chất kín trên đường, trầm ngâm một hồi lâu rồi lắc đầu nói: “Buổi tối hôm nay đã có quá nhiều người chết rồi.”

Mưu sĩ nhắc nhở: “Đây là cơ hội tốt nhất của điện hạ trong hôm nay, thậm chí là cơ hội cuối cùng.”

“Nếu phải dùng cách đó để thành đế vương, vậy chẳng phải chữ ‘Bạch’ trong cái tên Bạch Vương của ta đã dính đầy vết máu rồi à?” Tiêu Sùng không hề do dự, mang binh sĩ mặc giáp cầm kiếm đi vào. Mới đi được nửa đường hăn đã bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc. Binh sĩ mặc giáp vô thức rút trường kiếm bên hông ra.

Sau khi thấy Tiêu Sắt, Lôi Vô Kiệt thở phào nhẹ nhõm. Vẻ mặt Diệp Nhược Y vẫn căng thẳng, hạ giọng nói: “Không được lơ là.”

Tiêu Sùng quan sát xung quanh một hồi, cuối cùng nhìn sang phía Tiêu Sắt: “Người là người kết thúc những chuyện này à?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Mọi người ở đây đều góp công sức.”

Tiêu Sắt thở dài: “Đúng là trong số huynh đệ chúng ta không ai bằng người. Tiêu Vũ đã làm tới mức này rồi mà vẫn không giết được người.”

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Có lẽ do mạng của ta tương đối lớn.”

Vô Tâm chấp hai tay, khê niệm phật hiệu: “Vị thí chủ này tới đây có chuyện gì vậy?”

“Người tỉnh rồi?” Một giọng ồm ồm vang lên.

Vô Tâm ngẩng đầu lên, thấy Nhan Chiến Thiên đang ngồi trên mái hiên.

Hắn vội vàng hành lễ: “Ô, đây chẳng phải đại ma đầu Nhan Chiến Thiên hồi trước suýt nữa giết chết ta à?”

Diệp Nhược Y thầm hô “không tốt” trong lòng. Lấy Nhan Chiến Thiên kiềm chế Tạ Tuyên, Cẩn Tuyên động thủ đối phó Vô Tâm, Tiêu Sùng không hao tổn chút gì có hoàn toàn có thể dẫn binh lính mặc giáp giết sạch những người còn lại trong sơn!

Nhưng Tiêu Sùng chỉ cúi người, giơ tay vuốt đôi mắt trợn trừng của Tiêu Vũ lại. Hắn thở dài: “Chấp niệm của lão thật quá sâu.”

“Người tới đây là để chôn cất cho hắn à?” Tiêu Sắt hỏi.

Tiêu Sùng đứng dậy, thần sắc nghiêm trang, cao giọng nói: “Đại tổng quản Cẩn Tuyên, Vĩnh An Vương Tiêu Sở Hà. Bộ hạ tuyên triệu các người lập tức vào cung!”

Mọi người cả kinh, ngay cả sắc mặt của Tiêu Sắt cũng hơi đổi: “Phụ hoàng tỉnh rồi?”

“May mà có thần y Hoa Cẩm chữa trị kịp thời, phụ hoàng đã được giải độc.” Tiêu Sùng đứng dậy đi ra cửa: “Đi thôi, e rằng phụ hoàng không chờ

lâu được đâu.”

Tiêu Sắt nghe ra thâm ý trong lời nói của Tiêu Sùng, trong lòng căng thẳng, quay lại nói với mọi người: “Ta vào hoàng cung một chuyến, mọi

người chờ ta ở đây.”

Vô Tâm vỗ vai Tiêu Sắt một cái, nhìn Căn Tuyên nói: “Không lo lắng à?

Người đi cùng một con sói đấy.”

Tiêu Sắt không để ý tới hắc, chỉ ghé sát tai hắc nhỏ giọng nói: “Bảo vệ mọi người ở đây nhé.”

Vô Tâm cười nói: “Cứ giao hết cho Vô Tâm.”

Lôi Vô Kiệt đứng dậy: “Ta đi với người.”

Tiêu Sắt cau mày nhìn hắc: “Sao cơ? Ta có cần công người đi không?”

Tiêu Sùng ngắt lời nói: “Bệ hạ chỉ tuyên triệu hai người đại tổng quản và lão lục. Cho dù là ta cũng phải chờ bên ngoài cửa cung.”

“Đi.” Tiêu Sắt phát tay, đi thẳng ra ngoài.

Lôi Vô Kiệt cười khở một cái: “Người nói xem, liệu lúc gặp lại có hắc thành hoàng đế không?”

Diệp Nhược Y nhìn bóng lưng Tiêu Sắt, suy tư: “Ta đoán, thật ra hắc đã lựa chọn từ trước rồi.”

Trên xe ngựa, Căn Tuyên và Tiêu Sắt ngồi đối diện nhau, nhưng vẫn im lặng.

Một lúc lâu sau Tiêu Sắt mới mở miệng: “Ta đoán người là người của

hoàng.”

“Người rất thông minh.” Căn Tuyên trả lời rất dứt khoát.

Tiêu Sắt vén rèm xe ngựa nhìn theo hướng cửa cung: “Ta hiểu rất rõ phụ

hoàng là người thế nào. Phụ hoàng sẽ không để mặc người trong tòa thành này mình tranh ám đấu còn bản thân chỉ nằm trên giường bệnh. Chắc chắn người sẽ để lại quâncờ của mình.”

“Đúng vậy, ta theo hầu bệ hạ vài chục năm nhưng vẫn không đoán nổi tâm tư của người.” Cẩn Tuyên nói đầy ẩn ý.

Tiêu Sắt không nói thêm gì, buông rèm che, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa đi tới ngoài cửa cung, mọi người dồn dập xuống ngựa. Quả nhiên đúng như lời Tiêu Sùng đã nói, hễ chờ ngoài cửa cung không đi vào. Cẩn Tuyên và Tiêu Sắt đi vào trong cung, thấy người dẫn đường đang chờ ở

đó.

Kim Y Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu có vẻ khá mệt mỏi, hần đi tới vỗ vai Tiêu Sắt: “Nghe nói loạn lạc trong thành đã lắng xuống, ta đoán chắc người đã giải quyết mọi chuyện. Hoàng thúc của người không nhìn lầm người.”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Một mình ta không làm được chuyện này.”

“Không nói mấy thứ này nữa, mau tới Thái An điện.” Lan Nguyệt Hầu xoay người lại lên đường, lạnh lùng nhìn Cẩn Tuyên một cái.

Tiêu Sắt nói: “Chẳng phải đã nói phụ hoàng đã không vấn đề gì à? Sao lại gấp gáp vậy?”

Lan Nguyệt Hầu khẽ thở dài một tiếng, đi thẳng về phía trước, không nói gì thêm.

Chương 457: Đế vương truyền ngôi

Cánh cửa Thái An điện chậm rãi mở ra.

Mộc Xuân Phong sắc mặt mệt mỏi ngồi trong góc, nhìn Tiêu Sắt đẩy cửa vào, hơi nghiêng đầu sang. Tiêu Sắt bước vào Thái An điện, quay đầu nhìn về phía giường bệnh của Minh Đức Đế. Hoa Cầm nằm nhoài bên giường, hòm thuốc rơi bên cạnh cô, đã ngủ rất say.

Minh Đức Đế giơ tay vuốt ve đầu cô, giọng nói hiền từ: “Đúng là đứa bé ngoan.” Hần ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiêu Sắt, ánh mắt như đuốc, đầu còn vẻ uể oải như mấy tháng trước, tạo một cảm giác mặt mày phờ phợt.

Nhưng như có một tảng đá nện thẳng vào trong lòng Tiêu Sắt.

Hồi quang phản chiếu.

Trong lòng Tiêu Sắt dâng lên cảm giác bi thương. Ngày trước hần rời khỏi Thiên Khải thành, trong lòng luôn kiềm nén cảm giác uất ức đối với Minh Đức Đế, cho dù lần này về Thiên Khải thành, hai người cũng rất ít

khi gặp mặt. Còn bây giờ mọi chuyện đã lộ ra chân tướng, cũng đã hiểu được nổi bất đắc dĩ của Minh Đức Đế năm xưa, song Tiêu Sắt vẫn không buông bỏ

khúc mắc ngày đó. Nhưng hôm nay thấy Minh Đức Đế đã sắp rời nhân thế, cảm giác đau thương trong lòng hẫng bỗng lan ra không chút kiêng kỵ..

“Phụ hoàng.” Tiêu Sắt gọi một tiếng, quỳ sụp xuống đất.

“Bệ hạ.” Cẩn Tuyên cũng quỳ xuống theo.

Minh Đức Đế cười một tiếng, từ trên giường bệnh đứng dậy, đi xuống.

Hắn đỡ Tiêu Sắt và Cẩn Tuyên dậy, chậm rãi nói: “Trẫm sắp chết rồi.”

Các thái giám cung nữ trong Thái An điện lập tức quỳ xuống.

Cẩn Tuyên lắc đầu nói: “Bệ hạ đừng nói đùa.”

“Không phải nói đùa!” Minh Đức Đế đứng đó, gương mặt vẫn mỉm cười thoải mái. “Vừa rồi tiểu thần y đã nói với ta, ta có hai lựa chọn. Một là sống sót, có thể giữ được ít nhất ba năm tuổi thọ, nhưng cuộc đời còn lại không thể xuống khỏi giường bệnh. Lựa chọn còn lại là có thể sống như người bình thường, nhưng có lẽ chỉ còn ba ngày. Các người đoán xem, trẫm chọn cách nào?”

“Hoa Cầm to gan, sao lại để bệ hạ lựa chọn như vậy!” Cẩn Tuyên cả giận nói.

Minh Đức Đế ra dấu ‘im lặng’ với Cẩn Tuyên: “Con bé mệt lắm rồi, đừng đánh thức nó. Đây là lựa chọn của trẫm. Cẩn Tuyên, giúp trẫm viết chỉ.”

Cẩn Tuyên cúi đầu: “Vâng.”

“Hôm nay trăm lựa chọn như vậy là ép buộc thầy thuốc Hoa Cầm hành động. Hoa Cầm cứu ta trong lúc nguy nan, ban thưởng một vạn lượng hoàng kim, hai phòng được lưu tại Thiên Khải, phong chức phó y chính Thái Y viện, nếu không tuyên triệu có thể không vào Thiên Khải.” Minh Đức Đế nhìn Mộc Xuân Phong trong góc: “Mộc công tử, ta có quên gì không?”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Ta thay sư phụ, cảm ơn bệ hạ trước.”

“Đúng rồi, tam công tử của Thanh Châu Mộc gia có công cứu trăm, ban cho một chiếc thuyền dài tuyết tùng, đặt tên là thuyền ‘Xuân Phong’ đi.”

Minh Đức Đế cười nói.

“Tạ ơn bệ hạ.” Mộc Xuân Phong vội vàng cảm ơn.

“Khi còn bé trăm từng ngồi uống rượu trò chuyện với phụ thân người. Phụ

thân người là người có dã tâm, hẳn cho phép người tới Thiên Khải chắc chắn không phải là để người tới học y? Hẳn muốn cái gì đây, một chiếc thuyền lớn e vẫn chưa đủ.” Minh Đức Đế xoay người giơ ngón tay chỉ Tiêu Sắt, cao giọng nói: “Để bằng hữu này của người lên làm hoàng đế, đã đủ

chưa?”

“Phụ hoàng.” Tiêu Sắt khẽ gọi một tiếng, ngắt lời Minh Đức Đế.

Minh Đức Đế cười nói: “Con có muốn làm hoàng đế không?”

Tiêu Sắt không trả lời.

“Năm đó, tiên hoàng hỏi trăm như vậy. Trăm trả lời là, hoàng đế là do trời chọn, không phải do người chọn, có muốn hay không cũng không có ý nghĩa, chỉ xem thời khắc đó có chuẩn bị sẵn sàng gánh vác thiên hạ này không.” Minh Đức Đế xoay người ngẩng đầu nhìn ra phía cửa. “Thế

nhưng ngôi vị hoàng đế của trẫm không phải do trời chọn mà là do tối hôm đó xách đao cướp được. Nhưng con là người thật sự do ông trời lựa chọn, nghe nói Thiên Trảm kiếm cũng hiện thân. Con cầm cái này đi.”

Minh Đức Đế lấy từ trong tay áo ra một vật, ném cho Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt nhận lấy, sửng sờ.

Cuộn sách Long Phong!

“Cẩn Tuyên, để lại cho người một cuộn, nhớ đừng mở cuộn này.” Minh Đức Đế lại lấy một cuộn sách khác đưa cho Cẩn Tuyên. “Sau khi trẫm qua đời, thiên hạ này sẽ là của các người.”

Tiêu Sắt đột nhiên nói: “Nhưng con còn chưa trả lời.”

Minh Đức Đế vung ống tay áo. “Trẫm còn chưa chết, còn là đế vương của thiên hạ. Trẫm quyết định bất cứ điều gì đều không cần nghe trả lời.”

Tiêu Sắt nhìn cuộn sách trong tay: “Nếu con không hài lòng với cái tên trên này, con sẽ xé nó.”

“Lúc đó thiên hạ đại loạn. Con không muốn thiên hạ đại loạn, trẫm cũng không muốn.” Minh Đức Đế đi tới cạnh cửa, ngắm tuyết bay đầy trời, nhớ

lại đêm tuyết đó, hân quý xuống ngăn tên thái y định bỏ đi.

“Cứu em trai ta. Van xin người, cứu em trai ta.”

Minh Đức Đế giơ tay đón lấy bông tuyết, khẽ nói: “Trẫm rất nhớ người.”

Tiêu Sắt đi tới bên cạnh Minh Đức Đế, giơ tay đỡ hân: “Bên ngoài trời lạnh lắm.”

“Một năm bốn mùa, xuân hoa thu nguyệt, hè gió đông tuyết. Có lạnh có ấm, mới khiến người ta có cảm giác thật sự còn sống.” Minh Đức Đế

nhấc chân bước ra cửa. Đã lâu lắm rồi không cảm thấy gió rét thật sự, con đi với ta tới một chỗ nào.”

“Vâng.” Tiêu Sắt đáp ứng.

“Dù sao bên ngoài cũng đang có gió lạnh, không thể đi lâu được, mau mau rồi về.” Lan Nguyệt Hầu đưa một cái dù tới.

Tiêu Sắt nhận dù, đi theo Minh Đức Đế ra ngoài.

“Đã lâu con chưa về Thiên Khải, về rồi thì trầm lại bệnh, không có cơ hội nói chuyện với nhau. Trầm muốn tâm sự với con một chút.”

“Phụ hoàng muốn nói chuyện gì?”

“Năm nay con đã hơn hai mươi rồi, mấy vị hoàng huynh hoàng đệ của con đều đã lập gia đình. Con thì sao? Diệp Nhược Y của tướng quân phủ thì sao? Con bé chơi với con từ nhỏ, tuy Diệp Khiếu Ứng cáo lão về quê nhưng vẫn có tước hiệu quân hầu.”

“Phụ hoàng, con có người trong lòng rồi.”

“Ồ? Là con gái nhà ai?”

“Là con gái Tư Không Trường Phong, Tư Không Thiên Lạc.”

“Chu Tước sứ. Chú Tước sứ là người rất thú vị, thê tử của hãn rất đẹp, chắc con gái của hãn cũng là một mỹ nhân. Rất tốt, có điều là người trong giang hồ, tính cách ngang tàng, không chờ được. Cũng giống Tuyên Phi, Tuyên Phi nàng ấy đi rồi à?”

“Đi rồi.”

Minh Đức Đế dừng bước, nhưng lại nhanh chóng đi tiếp: “Đi thì đi thôi.”

“Huynh đệ họ Lô của con sao rồi?”

“Vẫn khỏe, bị thương nhẹ.”

“Hắn có muốn làm quan không?”

“Không muốn, chỉ muốn làm đại hiệp, sau đó đánh khắp thiên hạ không địch thủ.”

“Thông minh hơn phụ thân hắn rồi đấy.”

“Phụ hoàng, sao người lại nói đùa như vậy?”

Hai người cứ thế tán gẫu, như người cha và con trai bàn bạc chuyện nhà, vừa đi vừa trò chuyện, cho tới khi đến một tấm cung vắng vẻ.

Tiêu Sắt chưa từng tới tấm cung này, cũng không ngờ trong cung còn có một tấm cung cũ nát như vậy, có vẻ đã rất nhiều năm không có ai ở.

Minh Đức Đế đang định đẩy cửa bước vào, lại đột nhiên ngừng tay, hỏi:

“Nếu năm đó trăm không để ý tất cả, không để Nhược Phong chết, vậy bây giờ sẽ ra sao?”

Tiêu Sắt trầm ngâm một lúc lâu rồi mới đáp: “Một ngã rẽ, khi chúng ta đã lựa chọn, sẽ vĩnh viễn không thể thấy phong cảnh trên con đường khác. Là tiên cảnh hay là vách đá, không ai có cách nào biết được.”

Minh Đức Đế gật đầu một cái, thu tay, xoay người nói: “Chúng ta về thôi.”

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, bước chân đi về của Minh Đức Đế bỗng trở nên già nua hơn nhiều.

Ba ngày sau, Minh Đức Đế băng hà.

Biên ải mất liền ba thành, đưa thư chín trăm dặm báo nguy.

Chương 458: Thiên tử giữ biên cương

Thiên Khải thành, hôm nay là màu trắng.

Không chỉ vì mấy hôm nay bất ngờ có tuyết rơi khiến Thiên Khải thành phủ một tầng màu trắng, mà còn vì trước cửa từng nhà đều treo rất nhiều khăn trắng.

Tồn ba ngày ròng rã mới tạm coi là dọn dẹp sạch sẽ những thi thể ở Thiên Khải thành. Khâm Thiên giám ghi chép về trận loạn kiếp này như sau: Năm Minh Đức Đế thứ hai mươi ba, trời sinh dị tượng, bệnh lạ lan truyền trong Thiên Khải thành, người mắc bệnh sức lực rất lớn, toàn thân đầy máu. Cấm quân, Đại Lý tự nhận lệnh giữa lúc nguy nan, trong đêm hôm đó đã diệt trừ nguồn bệnh. Xích Vương Tiêu Vũ đích thân trợ giúp, bất hạnh bỏ mình.

Còn ba ngày sau, Minh Đức Đế băng hà.

Quốc tang bắt đầu.

Cho nên mới nói, mấy ngày nay, toàn bộ Thiên Khải thành hóa thành màu trắng.

Trong thời gian quốc tang, mọi người vừa tưởng nhớ tiên đế vừa ôm một nghi vấn: vậy hoàng đế mới là ai?

Cẩn Tuyên ước lượng cuộn sách trong tay, nhìn sang phía Tiêu Sắt: “Bệ hạ

bảo cuộn của ta không nên mở, cho nên thứ tuyên cáo cho thiên hạ chỉ có thể là cuộn trong tay người.”

Tiêu Sắt lấy cuộn sách trong tay áo ra, tiện tay hất mở.

Cẩn Tuyên thấy cái tên trên đó, không khỏi sửng sốt.

Tiêu Sắt lập tức cuộn lại, nghiêm mặt nói: “Sau ba ngày quốc tang, ta sẽ tuyên cáo cho thiên hạ.”

Ngay lúc này, Lan Nguyệt Hầu đẩy cửa điện sai bước về phía bọn họ, tay cầm thư báo của quân đội: “Tiêu Sắt, biên ải cấp báo, hy vọng chúng ta tăng binh!”

“Lang Gia quân thất bại?” Cẩn Tuyên khẽ cau mày.

Tiêu Sắt nhận thư báo, mở ra đọc lướt một lượt rồi cau mày: “Nam Quyết, sáu mươi vạn đại quân?”

Lan Nguyệt Hầu gật đầu: “E rằng lần này bọn chúng bất chấp tất cả rồi.

Tuy lúc đầu Lang Gia quân liên tục chiến thắng, nhưng dù sao binh lực chênh lệch quá lớn, không phải đối thủ.”

Tiêu Sắt thu hồi tin báo, hỏi: “Lạc Thành quân đang ở đâu?”

Thần sắc Lan Nguyệt Hầu bất an: “Đã vào thành.”

Trình Lạc Anh thúc ngựa đi trong Thiên Khải thành, nhìn những dải lụa trắng, nghe tiếng khóc lóc khắp nơi. Hắn cau mày, vung roi ngựa quay về

phía phó tướng nói: “Nếu ta nằm mơ thấy cảnh tượng này, chắc ta sẽ cho rằng mình đang trong chiến trường.”

Phó tướng cúi đầu nói: “Vừa rồi thuộc hạ đã phái người dò hỏi, Xích Vương Tiêu Vũ đã chết, tiên hoàng để lại cuộn sách Long Phong, đang nằm trong tay Tiêu Sắt và Cẩn Tuyên.”

“Cẩn Tuyên?” Trình Lạc Anh gõ nhẹ ngón tay lên cán đao: “Tiêu Vũ chết mà hắn vẫn còn sống à?”

“Không biết, mấy hôm nay hắn chưa từng ra khỏi cung nửa bước, không lưu lại bất cứ tin tức gì.” Phó tướng đáp.

Trình Lạc Anh tiếp tục thúc ngựa đi tới, song lại thấy phía trước có bộ áo đỏ bay lên. Thiếu niên ôm kiếm ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Tướng quân, chẳng bằng xuống ngựa uống một chén?”

Trình Lạc Anh ngẩng đầu lên nhìn người trên lầu, do dự một chút rồi xoay người xuống ngựa.

Diệp Nhược Y đứng sau lưng Tiêu Sắt, hạ giọng nói: “Vì sao hãn lại xuất hiện ở Thiên Khải thành vào lúc này? Bệ hạ đâu có tuyên triệu, dẫn binh vào kinh là mưu phản đấy.”

“Là Tiêu Vũ bảo hãn tới, dựa theo kế hoạch của bọn chúng, bây giờ Tiêu Vũ đã là hoàng đế. Hãn phụng lệnh hoàng đế tới, không tính là mưu phản.” Tiêu Sắt rót một chén rượu đẩy về phía trước rồi đứng dậy:

“Thượng tướng quân.”

Trình Lạc Anh thi lễ nói: “Vĩnh An Vương điện hạ.”

“Tướng quân đi từ cửa Thiên Khải thành vào đây, có cảm giác gì không?”

Tiêu Sắt hỏi.

Trình Lạc Anh thẳng thắn nói: “Bốn chữ thôi, thấy mà giật mình.”

“Tướng quân là người từng trải qua chiến trường, thật sự thấy máu tươi.

Tiêu Vũ thân ở Thiên Khải thành, có một trái tim cay độc nhưng không hiểu mức độ tàn nhẫn. Hôm nay tướng quân thấy cảnh tượng này, chẳng hay trong lòng có thấy may mắn không?”

Trình Lạc Anh không vội trả lời, uống một ngụm rượu rồi nói: “Rốt cuộc điện hạ định nói gì?”

“Biên ải cấp báo, ta cần Lạc Thành quân đi tiếp viện.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

Trình Lạc Anh cau mày: “Ta chỉ nghe lệnh vua.”

“Xì.” Tiêu Sắt đột nhiên quăng thẳng chén rượu xuống đất: “Nếu người chỉ

nghe lệnh vua, vậy bây giờ đã chẳng có mặt ở đây! Trình Lạc Anh, nếu Lang Gia quân bị đánh bại, người nghĩ Lạc Thành quân của người ngăn cản được sáu mươi vạn binh sĩ hồ lang của Nam Quyết? Đến lúc đó Bắc Ly cũng mất, người đi đâu làm đại tướng quân của người? Người đừng đứng đây nói điều kiện với ta. Ta có thể giết Tiêu Vũ thì cũng có thể giết người!

Nếu người không tới tiếp viên ta sẽ khiến thiên hạ đại loạn. Tự người biết bản lĩnh của mình, nếu thiên hạ đại loạn, người sẽ bị nuốt trọn hay định tự

xưng vương?”

Trình Lạc Anh kinh ngạc một hồi lâu: “Còn có gì muốn nói?”

“Tập tức lên đường, người dẫn binh.” Tiêu Sắt vỗ nửa tấm hồ phù lên bàn:

“Ta giám sát quân ngũ.”

Vĩnh An Vương phủ, Tư Không Thiên Lạc đã mặc giáp nhẹ, cầm trường thương.

Tiêu Sắt vừa về vương phủ, ngạc nhiên tới nhảy dựng lên: “Nàng làm cái gì vậy?”

Tư Không Thiên Lạc giơ trường thương lên: “Còn cần phải hỏi? Ra trận giết địch.”

Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Lần này ta đi một mình, không cho phép ai đi cùng.”

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Lại nữa à?”

“Lần này là thật.” Tiêu Sắt thở dài nói: “Chiến trường không như những nơi khác, các người không được đi! Lôi Vô Kiệt, để ý bọn họ cho ta.”

Vô Tâm ngồi trên mái hiên, huýt sáo một cái: “Cần ta giúp một tay không?”

“Giúp ta đánh ngất bọn họ có tính không?” Tiêu Sắt hỏi.

“Được thôi.” Vô Tâm tung người nhảy xuống, áo trắng phất phới, lao tới bên cạnh Diệp Nhược Y, bàn tay giơ lên hạ xuống, cô đã hôn mê. Tiếp đó hần lại tung người lao tới trước mặt Tư Không Thiên Lạc.

“Hòa thượng thôi!” Tư Không Thiên Lạc vùng trường thương.

Vô Tâm giậm mũi chân một cái, đạp lên trường thương nhảy lên, ngón tay búng nhẹ lên đầu Tư Không Thiên Lạc: “Đã bị thương tới nước này rồi còn phô trương?”

Tư Không Thiên Lạc chỉ thấy trước mắt tối sầm, không cam lòng nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Vô Tâm xoay ống tay áo, lại lao về phía Lôi Vô Kiệt.

Lôi Vô Kiệt vội vàng xua tay: “Đừng đánh ta, đừng đánh ta, ta nói lý mà.”

Vô Tâm thu tay, nhú mào: “Hả?”

Lôi Vô Kiệt vỗ vai Tiêu Sắt: “Lần này người yêu cầu như vậy, ta không ngăn cản người. Vì ta tin tưởng, chắc chắn người sẽ làm được, đúng không?”

Tiêu Sắt nhún vai một cái: “Có lần nào ta không làm được?”

“Ta sẽ dẫn cô ấy về Tuyết Nguyệt thành, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó nhé?”

Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Chuyện tương lai để tương lai nói.” Tiêu Sắt vào trong nhà lấy thanh Thiên Trảm kiếm ra. “Dù sao các người cũng nên rời Thiên Khải thành,

tốt nhất là vĩnh viễn không trở lại.”

Lôi Vô Kiệt cười một tiếng: “Ta cũng không thích chỗ này.”

Tiêu Sắt đi thẳng ra cửa, phất tay nói: “Rất ít khi ta chịu đồng ý với người, nhưng lần này ta cũng thấy thế. Ta cũng không thích chỗ này.”

Bên ngoài Thiên Khải thành.

Tấm biển thành mới đã được treo lên.

Dưới tấm biển là một vị công tử nho nhã mặc hoa phục màu trắng, bên cạnh hắn là một kiếm khách trung niên cầm cự kiếm. Công tử áo trắng nghe tiếng vó ngựa sau lưng, xoay người, gọi người cười ngựa: “Lục đệ.”

Tiêu Sắt cúi đầu tỏ ý chào: “Nhị ca.”

Tiêu Sùng nhìn quân đội sau lưng hắn, lắc đầu nói: “Người không nên đi, nước không thể một ngày không có vua. Người nên lập tức lên ngôi. Ta và Lan Nguyệt Hầu đều có thể ra chiến trường.”

“Ta nên lên ngôi?” Tiêu Sắt mỉm cười lắc đầu một cái.

“Người là người do trời chọn.” Tiêu Sùng chỉ thanh Thiên Trảm kiếm bên hông Tiêu Sắt. “Thanh kiếm này là kiếm mà chỉ khai quốc hoàng đế mới có thể sử dụng, nhưng nó đã chọn .”

“Nếu ta là người do trời chọn, vậy biên giới Bắc Ly sẽ do ta thủ hộ.”

Tiêu Sắt vung roi ngựa, xốc bụi trần đi thẳng.

Minh Đức Đế năm thứ hai mươi ba, Minh Đức Đế băng hà nhưng hoàng đế

mới vẫn chưa lên ngôi, tạo thành cục diện trước nay chưa từng có, ba tháng liền không có đế vương trị vì.

Vĩnh An Vương Tiêu Sắt suất lĩnh hai mươi vạn đại quân nghênh đón Nam Quyết.

Đệ đệ Lan Nguyệt Hầu và con trai thứ hai Bạch Vương của tiên hoàng, trấn thủ Thiên Khải, cùng giám sát đất nước.

Chương 459: Gặp lại tại giang hồ (1)

“Thái tử Nam Quyết Ngao Ngọc, còn chưa lên ngôi đã chẳng khác nào quân vương của Nam Quyết. Chẳng trách ngay cả Tiêu Sắt năm xưa cũng không dám coi thường kẻ này.” Tiêu Lăng Trần nhìn mấy chục vạn đại quân đóng giữ cách thành không xa, không nhìn được cảm thán.

Tiết Đoạn Vân thở dài: “Nếu viện quân còn không tới, e rằng chúng ta đều phải nằm lại tại đây.”

“Chết trận trên sa trường cũng là may mắn của chúng ta. Nhưng với tư thế

của Nam Quyết hôm nay, sợ là định đánh tới tận Thiên Khải. Đến lúc đó chúng ta không phải dũng sĩ chết trận trên sa trường mà là tội thần làm mất nước?” Tiêu Lăng Trần gật đầu một cái: “Bên phía Thiên Khải có đưa tin gì không?”

“Có hai tin, đều là tin tức tốt. Tiểu vương gia muốn nghe cái nào trước?”

Tiết Đoạn Vân cười nói.

“Lúc này rồi mà còn có tin tốt, lại còn hai tin? Ta còn thấy lo người đang lừa ta đấy. Tin nào tới trước thì nghe tin đấy trước.” Tiêu Lăng Trần cười nói.

“Minh Đức Đế chết rồi, có người nói Thiên Khải thành bộc phát một trận mưa phản, bị san bằng chỉ trong một đêm. Nhưng ba ngày sau, Minh Đức Đế liền băng hà.” Tiết Đoạn Vân nói.

Tiêu Lăng Trần kinh ngạc, trầm ngâm một hồi rồi thở dài nói: “Thế đâu coi là tin tức tốt gì, chẳng lẽ chuyện tới nước này rồi mà ta lại mong hắc chết sớm hay sao? Quốc gia đang lúc sinh tử tồn vong, hắc lại chết, chẳng phải tai nạn nối tiếp tai nạn, loạn càng thêm loạn ư? Hai quân giao chiến, quân vương bệnh chết, rồi loạn lòng quân. E rằng trận này không cách nào đánh rồi.”

“Vậ phải xem tin tức thứ hai nữa.” Tiết Đoan Vân đi tới nhìn quân đội bên dưới. “Viện quân tới.”

“Bao nhiêu?” Hai mắt Tiêu Lăng Trần sáng lên.

“Hai mươi vạn.” Tiết Đoan Vân đáp.

Ánh mắt Tiêu Lăng Trần càng sáng hơn: “Ai dẫn quân?”

“Đại tướng quân Trình Lạc Anh, giám sát quân tình là..” Tiết Đoan Vân dừng một chút cho lên cao trào rồi nói: “Vĩnh An Vương, Tiêu Sắt.”

“Được lắm!” Tiêu Lăng Trần đột nhiên vỗ tường thành một cái: “Thằng nhóc kia thật có tài, không tin lầm hắc. Có hai mươi vạn viện quân, lại có Tiêu Sắt trợ giúp. Mẹ nó, Ngao Ngọc, người chờ đó cho ta!”

Doanh trưởng Nam Quyết.

Thái tử Ngao Ngọc mặc giáp mềm màu đen, mái tóc dài buông xõa, lay nhẹ chén rượu trong tay, âm u hỏi tướng sĩ dưới trưởng: “Hôm nay bọn chúng vẫn tử thủ, không chịu ra ngoài?”

Tướng sĩ đáp: “Thưa vâng. Xem ra bọn chúng đã hiểu chính diện không cách nào chống lại chúng ta, chỉ có thể co đầu rút cổ trong tòa thành này.

Tất cả là nhờ thái tử đích thân dẫn binh, thái tử quả nhiên đánh đâu thắng đó!”

“Đánh đâu thắng đó? Ta từng thua rồi.” Ngao Ngọc uống rượu trong chén:

“Còn thua ngay ở Thiên Khải thành. Tòa thành chúng ta đánh hạ ngày hôm qua chính là tòa thành ta đã thua năm đó. Ta rất tò mò, liệu hãn có đoạt lại nó từ tay ta được không.”

“Điện hạ, bên kia có tin tức đưa tới.” Một người mặc áo đen đi vào doanh trường, tới bên cạnh Ngao Ngọc, nói nhỏ.

Ngao Ngọc vẫy tay bảo người trong trường đi khỏi, chỉ còn lại hãn và thuộc hạ vừa đến. Thuộc hạ kia hạ giọng nói: “Tiêu Vũ thất bại, Minh Đức Đế đã chết, bây giờ Tiêu Sắt đang dẫn viện quân đến đây.”

Ngao Ngọc đột nhiên cất tiếng cười dài: “Được! Được! Được!”

Ba chữ ‘được’ liên tục khiến thuộc hạ không hiểu nổi, hãn nói: “Kế hoạch của chúng ta thất bại, thuộc hạ không hiểu có chỗ nào được?”

“Tiêu Vũ là loại người gì? Chẳng qua là một kẻ có dã tâm, tâm địa ác độc cay nghiệt nhưng ánh mắt thiện cận mà thôi. Ta đặt hy vọng vào hãn chẳng qua là vì đại tổng quản Cẩn Tuyên ủng hộ hãn. Nhưng trong lòng ta cảm thấy, người có thể đứng ngang hàng với ta, có thể tranh đoạt thiên hạ cùng ta, chỉ có Tiêu Sắt mà thôi!” Ngao Ngọc vuốt lưỡi hái buộc xích bên hông, có vẻ không chờ nổi nữa. “Được gặp lại lần nữa, còn là gặp trên chiến trường! Đúng là thấy máu nóng sôi sục lên! Đúng rồi, Minh Đức Đế đã chết, hoàng đế mới lên ngôi chưa?”

“Vẫn chưa, cuộn sách Long Phong đang trên tay Tiêu Sắt, nhưng hãn không lên ngôi.” Thuộc hạ trả lời.

Ngao Ngọc cười nói: “Xem ra định dùng thắng lợi của trận chiến này để làm hòn đá nâng hãn lên ngôi. Tiêu Sắt, Tiêu Sở Hà, thú vị.”

“Vậy bên Thiên Khải thành...” Thuộc hạ do dự nói.

“Ngao Húc, sau này người phải nhớ kỹ một câu.”

“Xin điện hạ cứ nói.”

“Âm mưu quỷ kế chỉ có thể tạo ra một số trợ giúp nhỏ lẻ, cuối cùng thứ quyết định quyền sở hữu thiên hạ, vẫn là đao đao thấy máu!”

Sáng sớm hôm sau.

Trống trận vang dội.

Ngao Ngọc trong doanh trường chợt mở mắt.

“Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ! Quân đội Bắc Ly đột nhiên xung phong!”

“Viện quân của chúng đến rồi à?”

“Vâng. Thuộc hạ đã phái người chuẩn bị, nhưng không ngờ... Hôm qua vừa đưa tin tới, hôm nay bọn họ đã đến. Hơn nữa không hề nghỉ ngơi mà trực tiếp xung phong.”

“Đúng là tác phong của hãn, hành động quyết liệt liên một mạch, tuyệt đối không dông dài.” Ngao Ngọc nhắc sợi xích lưỡi hái bên cạnh:

“Chuẩn bị

ngựa, ta sẽ tự mình ra trận gặp hãn.”

“Sao lại tới nhanh như vậy?” Tiêu Lăng Trần vừa thúc ngựa đuổi theo vừa hét: “Không nghỉ ngơi một chút à?”

“Không nghỉ ngơi, cũng không cần chiến thuật gì. Đánh cho chúng trở tay không kịp, tăng cường lòng quân. Đánh xong chạy, hiểu chứ?” Tiêu Sắt cao giọng đáp.

Tiêu Lăng Trần cả giận nói: “Lang Gia quân của ta là binh đoàn hổ lang, người làm vậy là giở trò hồ ly.”

“Nấp trong thành mấy ngày không ra, binh đoàn hổ lang của ngươi đã thành binh đoàn rùa đen rồi.” Tiêu Sắt cười nói, đột nhiên thúc vào bụng ngựa chạy thẳng lên trước: “Tướng sĩ, vì vinh quang của Bắc Ly!”

Toàn quân gầm lên.

“Có người sinh ra đã là tướng quân.” Trình Lạc Anh cảm thán: “Ta cảm thấy mới qua có mấy ngày mà Lạc Thành quân của ta đã biến thành của hãn rồi.”

Tiêu Lăng Trần nhìn người bên cạnh vốn không phải bằng hữu của mình, lắc đầu nói: “Ta thấy người nói không đúng, phải nói thế này: có người sinh ra đã là hoàng đế!”

Tiêu Sắt cầm Thiên Trảm kiếm chém giết thẳng tới, cho tới khi một con tuần mã đỏ rực như nhuộm đẫm máu tươi lao đến. Người ngồi trên ngựa mặc giáp nhẹ màu đen, tay cầm một lưỡi liềm sắc bén gắn với sợi xích. Hãn đi qua nơi nào, máu tươi thấm đẫm quanh nơi đó.

“Ngao Ngọc.” Tiêu Sắt cau mày.

“Tiêu Sở Hà!” Ngao Ngọc cười gọi.

Năm đó Ngao Ngọc làm sứ giả tới thăm Thiên Khải thành. Khi đó hãn như

mặt trời ban trưa, được tôn là hoàng tử tài hoa giàu có nhất Nam Quyết trong vài chục năm gần đây, tính cách nóng nảy thất thường, cực kỳ ngạo mạn. Hãn mở lời đãi tử võ trong Thiên Khải thành, đánh đâu thắng đó; bày bàn đánh cược, vung tiền như rác, nhưng cuối cùng lại thua trong tay Tiêu Sắt. Mỗi thù này hãn đã ghi nhớ rất nhiều năm, lần này, hãn muốn đòi lại!

Lưỡi liềm chợt bay tới, Tiêu Vũ rút kiếm đánh văng nó về.

“Kiếm tốt đấy, tên là gì?”

“Thiên Trảm!”

Ngao Ngọc cả kinh: “Thiên Trảm?”

Tiêu Sắt rút kiếm nhảy lên, quát lớn: “Không sai, đúng là thanh Thiên Trảm mà người đang nghĩ đến đấy!”

Năm Minh Đức thứ hai mươi ba, Nam Quyết và Bắc Ly giao chiến. Nam Quyết phái sáu mươi vạn đại quân, quân đội Bắc Ly thua trận mất liền ba thành, lùi vào Linh Lạc thành tử thủ ba ngày không ra. Hai mươi vạn đại quân tiếp viện chạy tới, Vĩnh An Vương dẫn quân tập kích, đại thắng quay về.

Nhưng đó mới là ngày đầu tiên.

Chiến tranh vẫn còn dai dẳng.

Thiên Khải thành.

Bầu không khí lạnh lẽo nghiêm nghị vẫn bao phủ quanh tòa thành phồn hoa nhất trên đời.

Biên cảnh vẫn đang đại chiến, quốc tang vẫn còn tiếp tục. Trong Thiên Khải thành, các quán rượu, kỹ viện, sông bạc đều tạm thời đóng cửa, ngay cả Thiên Kim Thai luôn đông vui như trẩy hội cũng cất bàn đánh cờ.

Đồ Nhị Gia ngồi trong đại sảnh vô cùng tịch mịch đó, cảm thấy phiền muộn: “Một ngày quân vương chưa lên ngôi, e rằng quốc tang sẽ kéo dài thêm một ngày. Tiêu Sắt mau mau về làm hoàng đế để ta còn kiếm tiền chứ.”

Bên ngoài cửa thành Thiên Khải, vài chiếc xe ngựa đang đỗ ở đó.

Mấy ngày nay, ra vào Thiên Khải thành đều hết sức nghiêm ngặt, nhưng không ai dám cản nhóm người này.

Mười hai kiếm khách mặc áo trắng, đến từ Tuyết Nguyệt thành.

Cùng một người bây giờ không những nổi danh ở Thiên Khải thành mà còn vang danh khắp cả thiên hạ, kiếm khách áo đỏ Lôi Vô Kiệt. Đi cùng hắn là con gái Thương Tiên - Tư Không Thiên Lạc và con gái Diệp tướng quân Diệp Nhược Y. Ai cũng biết quan hệ giữa bọn họ và Vĩnh An Vương Tiêu Sắt. Còn Vĩnh An Vương Tiêu Sắt, trong lòng rất nhiều người, là vị

quốc chủ tiếp theo của Bắc Ly .

“Tiễn tới đây thôi. lần này chúng ta về Tuyết Nguyệt thành, chắc tạm thời không đi đâu cả. Nếu ở Thiên Khải thành có chuyện gì, các người có thể tới Tuyết Nguyệt thành tìm chúng ta.” Lôi Vô Kiệt mỉm cười tạm biệt.

Tạ Tuyên, Lý Phàm Tùng, Phi Hiên cùng với hòa thượng áo trắng phát phới đều tới tiễn.

“Hòa thượng, Người không về Thiên Ngoại Thiên của người à?” Lôi Vô Kiệt hỏi hắn.

Vô Tâm chép tay, dang hoàng niệm phật hiệu: “Sư huynh trở về Hàn Sơn tự, mẫu thân được Lạc tiên sinh đưa về Mộ Lương thành. Sau khi xong việc ở Thiên Khải thành, ta sẽ tới Hàn Sơn tự ở vài ngày, sau đó tới Mộ Lương thành, tiện đường về Thiên Ngoại Thiên.”

“Minh Hầu và Nguyệt Cơ thì sao?” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Bọn họ là sát thủ, người là đệ tử chính đạo Tuyết Nguyệt thành, không phải người chung đường. Mọi người ai đi đường nấy, trong lòng không cần nhung nhớ, trước nay cũng đâu phải bằng hữu.” Vô Tâm cười nói.

“Sát thủ đúng là tuyệt tình.” Lôi Vô Kiệt oán trách một câu rồi quay sang Tạ Tuyên hỏi: “Tạ tiên sinh thì sao? Có tính toán gì không?”

Tạ Tuyên trả lời: “Có lẽ ta và bọn họ sẽ ở lại Thiên Khải thành thêm vài ngày. Sau này Phi Hiên còn phải ở lại Khâm Thiên giám tiếp tục học tập

đạo pháp, ta và Lý Phàm Tùng sẽ dạo chơi khắp nơi, đương nhiên sẽ tới Bách Hoa hội của Tuyết Nguyệt thành.”

“Vây cung kính chờ Tà tiên sinh tới chơi.” Lôi Vô Kiệt vỗ tay nói.

“Hai vị cô nương khác đâu, sao hôm nay không ra tạm biệt?” Tà Tuyên cười nói.

“Vừa rồi Diệp cô nương còn nói muốn tạm biệt mọi người, nhưng mấy ngày qua cô ấy quá mệt mỏi rồi. Vừa rồi ta phát hiện cô ấy đã ngủ cho nên không đánh thức. Còn Tư Không sư tỷ... chắc còn đang tức giận.” Lôi Vô Kiệt lắc đầu một cái, cuối cùng tạm biệt: “Như vậy, các vị, xin tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lôi Vô Kiệt trở lại xe ngựa, thấy Tư Không Thiên Lạc vẫn ôm vẻ bất mãn, không khỏi cười khở: “Sư tỷ yên tâm, bây giờ tên Tiêu Sắt kia đã sắp đạt tới Huyền Cảnh, còn cầm Thiên Trảm kiếm, không sao đâu.”

Tư Không Thiên Lạc cả giận nói: “Chúng ta đi Nam Quyết!”

“Đi Tuyết Nguyệt thành!” Lôi Vô Kiệt bất đắc dĩ nói.

“Đi Nam Quyết!”

“Được, vậy sư tỷ biết đường tới Nam Quyết không?”

“Không biết.”

“Ta xem bản đồ rồi, ta biết. Vây chúng ta lên đường tới Nam Quyết. Dùng năng lực dẫn đường của ta, sau khi trận tuyết này rơi xong chắc sẽ đến Tuyết Nguyệt thành!”

Lôi Vô Kiệt vung roi ngựa, xe ngựa chạy thẳng về phía trước.

Nhưng đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng động lạnh lạnh, như tiếng nhạc cụ gì đó.

Lôi Vô Kiệt ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên tường thành là một thiếu niên xách theo hộp kiếm, mười hai thanh phi kiếm xếp thành một hàng, người nọ đang dùng tay gõ nhẹ.

“Còn có thể dùng phi kiếm như nhạc cụ nữa cơ à?” Lôi Vô Kiệt mỉm cười, quay đầu lại, vung roi ngựa: “Mong ngày gặp lại.”

“Mong ngày gặp lại, chúng ta sẽ có một trận đấu kiếm chân chính.” Vị thành chủ sắp được giang hồ tôn là Vô Song Kiếm Tiên thu hồi hộp kiếm, khẽ lẩm bẩm.

Bạch Vương phủ.

Mấy ngày qua Tiêu Sùng sống không yên, bởi vì từng đợt khách khứa tới nối tiếp nhau kéo vào trong phủ. Tiêu Vũ chết, Tiêu Sắt xuất chinh, toàn bộ

Thiên Khải, vị hoàng tử duy nhất có thể làm chủ chỉ có mình hãn; huống chi bây giờ hãn và Lan Nguyệt Hầu đều là giám quốc. Nhưng ngoại trừ chuyện công cần gặp, hãn đều không gặp. Những người tới vì chuyện công một khi bắt đầu xoay sang chủ đề khác, hãn cũng sẽ vẫy tay tiễn khách.

Không ai biết lúc này suy nghĩ thật sự trong lòng Tiêu Sùng là gì.

Ngay cả tiểu thái giám theo hầu bên cạnh hãn, Huyền Đồng cũng không biết.

Nhưng có lẽ hãn không thể không gặp vị khách ngày hôm nay, bởi vì người tới là đại tổng quản Căn Tuyên. Tay hãn cầm cuộn sách Long Phong, trên danh nghĩa mà nói hãn là đại thần mà tiên đế ủy thác, địa vị phi phàm.

“Pha trà cho đại tổng quản.” Tiêu Sùng gặp hãn trong sảnh chính.

Cần Tuyên ngồi xuống, cười một tiếng: “Có phải mấy hôm nay điện hạ vẫn luôn chờ ta không?”

Tiêu Sùng thẳng thắn nói: “Đúng vậy, ta vẫn luôn chờ đại tổng quản tới tìm ta.”

“Bây giờ Tiêu Sắt đang ở bên ngoài, một cuộn sách Long Phong khác đang nằm trong tay ta.” Cần Tuyên lấy từ trong tay áo ra một cuộn sách, bên trên có dấu son long ấn, xem ra chưa từng được mở.

“Đại tổng quản chưa mở cuộn sách này à?” Tiêu Sùng nói.

“Tiên đế nói một phần giữ lại, đừng mở. Nhưng ta đã xem phần của Tiêu Sắt, cho nên ta đã biết ngôi vị hoàng đế là của ai.” Cần Tuyên cười nói.

“Ồ?” Tiêu Sùng nhú mày. “Là ai?”

“Có thể là điện hạ ngài.” Cần Tuyên cười nói.

Tiêu Sùng ngồi nghiêm chỉnh: “Xin rửa tai lắng nghe.”

“Bây giờ cuộn sách đang nằm trong tay ta, Thiên Khải thành chỉ còn một vị

hoàng tử được phong vương là ngài. Giờ phút này ngài lên ngôi, danh chính ngôn thuận, cho dù Tiêu Sắt thẳng trận trở về cũng phải thừa nhận

mọi chuyện là danh chính ngôn thuận. Nếu không sẽ là mưu phản.” Cần Tuyên chậm rãi nói.

Tiêu Sùng thở dài một tiếng: “Đại tổng quản muốn kết minh với ta? Nhưng người đã từng là người của lão thất.”

“Ta là người của bộ hạ, được an bài bên cạnh Xích Vương điện hạ, chẳng qua nhân cơ hội nhập cục nhìn rõ những người cạnh tranh, hơn nữa giúp bộ hạ loại trừ.” Cần Tuyên đáp.

“Thật không? Nhưng sao ta cảm thấy sau khi phụ hoàng bệnh nặng, đại tổng quản luôn là người nâng đỡ Xích Vương, chẳng qua giữ tấm kim bài miễn tử này, dựa vào mệnh lệnh của phụ hoàng để làm chuyện tranh chấp bè phái thật sự. Bằng không, chỉ là để giám sát tranh chấp bè phái, đại tổng quản làm việc quá nhập tâm rồi. Cuối cùng người lại vứt bỏ Tiêu Vũ, chuyển sang thành phe của hoàng đế, đều là ý vào việc phụ hoàng không biết những chuyện đã diễn ra.” Tiêu Sùng nhấp một ngụm trà, nói đầy ẩn ý.

Cần Tuyên nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, thu lại nụ cười: “Ta cũng là người cùng đường mặt lộ. Nếu Tiêu Sắt thắng trận trở về, ta cũng không còn đường lui.”

“Người nói sai rồi, nếu Tiêu Sắt thất bại chúng ta mới không còn đường lui. Nước mất nhà tan, còn tránh đi đâu được nữa? Đại tổng quản!” Tiêu Sùng nghiêm nghị nói.

“Xem ra Bạch Vương điện hạ cũng không muốn hợp tác với ta.” Cần Tuyên thu hồi cuộn sách.

Tiêu Sùng lắc đầu nói: “Nhưng câu nói vừa rồi, ta vẫn luôn đợi đại tổng quản đến, là thật.”

Cần Tuyên kinh ngạc, đột nhiên đứng dậy.

Cửa chính đã khép lại.

Nộ Kiếm Tiên Nhan Chiến Thiên, Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên, Thiên Ngoại Thiên Vô Tâm, Vô Song thành Vô Song cùng với tổng quản chưởng hươu Cần Tiên. Gần như tất cả cao thủ trong Thiên Khải thành đều tập trung ở

đây.

Cần Tiên rút Phong Tuyết kiếm bên hông ra: “Sư huynh, mọi chuyện nên kết thúc thôi.”

Cần Tuyên cất tiếng cười dài, cúi đầu nói: “Được!”

Ngày hôm đó, đại tổng quản Cần Tuyên ý đồ mưu phản, bị giam vào Thiên Ngục của Đại Lý tự.

Ba ngày sau, Cần Tuyên biến mất trong Thiên Ngục, từ đây không rõ tung tích.

Còn cuộn sách Long Phong của hắn, lúc này đang được đặt trên bàn, trong tấm cung Bạch Vương phủ của Tiêu Sùng. Tiêu Sùng ngồi dưới ánh đèn một hồi lâu, cuối cùng cầm cuộn sách Long Phong, đưa lên ánh nến, hơ

nhẹ một hồi.

Dấu sơn ấn rồng rơi xuống, cuộn sách chậm rãi mở ra.

Tiêu Sùng đọc cái tên trên đó, kinh ngạc một hồi lâu.

Biên ải không ngừng có tin thắng trận đưa về, tuy có những trận thua nhỏ

nhưng dù sao vẫn giúp tâm trạng của dân chúng Bắc Ly ổn định lại. Bầu không khí nghiêm nghị trong Thiên Khải thành tan dần, Lan Nguyệt Hầu nhìn về phía nam, lo lắng nói: “Nên về thôi.”

Tiêu Sắt dẫn viện quân rời thành được hai tháng mười một ngày, những thành bị mất đi đã được lấy lại toàn bộ. Tiêu Sắt thúc ngựa đi tới ngoài tòa một tòa thành, quát lớn: “Ngao Ngọc.”

Ngao Ngọc không còn thần thái ung dung lúc trước, dáng vẻ hơi chật vật, đại diện cho Nam Quyết đi từ giữa đại đội ra.

“Ta đã đoạt lại thành của mình, lại chẳng cần thành của người. Hòa đàm thôi.”

Ngao Ngọc kinh ngạc, giờ phút này khí thế của quân đội Bắc Ly đang cường thịnh, là thời cơ tốt nhất để thừa thắng truy kích, không ngờ Tiêu Sắt lại lên tiếng nghị hòa trước. Hắn cười nhạt: “Vì sao?”

“Ta tới không phải để gây chiến. Ta còn rất nhiều chuyện cần làm.” Tiêu Sắt ngáp một cái. “Ta không thích mấy chuyện chiến tranh thế này.”

“Có điều kiện gì?” Ngao Ngọc hỏi.

Tiêu Sắt gãi đầu một cái: “Dù sao các người cũng là phe thua trận, hơn nữa còn là kẻ phát động chiến tranh trước. Dầu sao mỗi năm cũng phải đưa ít bạc, giao chút chiến lợi phẩm. Cụ thể ra sao thì ta không nói với người, tiếp đó tự có người khác bàn. Tạm biệt, Ngao Ngọc.”

Ngao Ngọc nhìn bóng lưng hắn, lạnh lùng nói: “Một ngày nào đó ta sẽ đòi lại ở chỗ người.”

“Sẽ không có ngày nào như thế.” Tiêu Sắt phất tay với hắn.

Tiêu Sắt lui binh lần này khiến rất nhiều người khó hiểu, cho rằng ánh mắt Tiêu Sắt quá thiên cận. Thế nhưng chỉ có những người thực sự hiểu rõ thế

cực mới biết, Tiêu Sắt lui binh là vô cùng sáng suốt. Bởi vì lúc này Bắc Ly không có quân chủ, mà người có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, ngoại trừ

các hoàng tử, còn có rất nhiều huynh đệ của Minh Đức Đế. Bọn họ đang ngồi trong đất phong của mình, yên ổn chờ đợi. Nhưng nếu cục diện nước không có vua còn tiếp tục, rất khó đảm bảo bọn họ sẽ tiếp tục ngồi yên như

vậy.

Chương 460: Gặp lại tại giang hồ (2)

Ba ngày sau, Tiêu Sắt dẫn trọng binh trở lại Thiên Khải.

Toàn bộ Bắc bắt đầu truyền tụng công đức của vị Vĩnh An Vương này.

Còn lần này hẳn dẫn vài chục vạn đại quân mệnh mệnh cuồn cuộn, đã hoàn toàn thần phục hẳn trở về Thiên Khải. Ai cũng biết hẳn định làm gì.

Đương nhiên là định lên làm hoàng đế.

“Hoàng đế mới sắp trở lại, phải chuẩn bị cho kỹ.” Giám quốc Bạch Vương điện hạ nói với bộ lễ.

Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Đúng vậy, Bắc Ly sắp trở thành Bắc Ly mới rồi.”

“Năm xưa có phải bọn họ cũng reo hò nghênh đón Lang Gia Vương thúc như vậy không?” Tiêu Sắt hỏi Tiêu Lăng Trần.

Tiêu Lăng Trần gật đầu: “Cũng gần thế.”

“Nhưng sau đó bọn họ lại mắng vương thúc rất nhiều năm, nói người là phản thần, chỉ hận không cắt một khối thịt trên thi thể của người.” Tiêu Sắt nói.

Tiêu Lăng Trần cười nói: “Dân chúng nào biết mấy chuyện này, các quân vương muốn cho họ biết điều gì, bọn họ chỉ biết được điều đó mà thôi.”

Tiêu Sắt vung roi ngựa: “Đi nhanh lên.”

Tiêu Lăng Trần nói: “Người nóng ruột thế cơ à?”

Tiêu Sắt gật đầu: “Ta rất nóng ruột, không muốn trì hoãn thêm chút nào nữa.”

Thiên Khải thành dùng nghi thức long trọng nhất hoan nghênh quân đội trở về. Có lẽ Thiên Khải thành gặp quốc tang nên đè nén quá lâu, cũng có thể vì trận thắng này vô cùng quan trọng đối với Bắc Ly, hay vì hầu hết mọi người đều coi đây là nghi thức đăng cơ của hoàng đế mới; cho

nên nghi thức lần này còn long trọng hơn năm xưa khi Lang Gia Vương trở về.

Hoa tươi bày từ cửa Thiên Khải thành kéo dài tới hoàng cung.

Tiêu Sắt thúc ngựa chạy xuyên qua Thiên Khải thành, chạy thẳng về phía đại điện, chạy thẳng đến bậc thang trước điện mới xuống ngựa bước tiếp lên. Hắn đã cởi bộ quân trang, đổi lại bộ áo khoác dài bằng lông cáo mà mình thích nhất, toàn thân không còn vẻ lười biếng, ngược lại ánh mắt sáng quắc, đáng vẻ hoạt bát hiếm thấy.

Trong đại điện, văn võ bá quan trong triều lễ bái: “Cung nghênh Vĩnh An Vương điện hạ chiến thắng trở về.”

Tiêu Sắt nhìn bọn họ, gật đầu: “Tạm thời cứ quỳ đi, dù sao lát nữa còn có chuyện quan trọng cần công bố, các người còn phải quỳ lần nữa.”

Văn võ bá quan thâm hiểu trong lòng nhưng không những không than phiền mà còn cúi đầu thấp hơn.

Tiêu Sắt đi tới trước ngai hoàng đế, Lan Nguyệt Hồn và Tiêu Sùng đứng hai bên chờ hắn. Tiêu Sắt vuốt ve ngai vàng, lắc đầu một cái: “Vì sao nhiều người thích ngồi lên vị trí này vậy?”

“Ta chưa ngồi bao giờ, không biết.” Lan Nguyệt Hồn cười nói.

Tiêu Sắt đặt mông ngồi xuống.

Đây là hành động đại nghịch bất đạo, bởi vì hắn còn chưa là hoàng đế.

Nhưng đám người Ngự Sử đài đương nhiên không nhảy ra chọc giận hắn.

Hơn nữa Tiêu Sắt nhanh chóng đứng lên, nhún vai một cái: “Chán chết.”

Hắn lấy cuộn sách sắc phong cất trong tay áo ra đưa cho Lan Nguyệt Hồn:

“Hoàng thúc, con biết mọi người ở đây đều đang chờ vật này. Do người đọc là thích hợp nhất.”

Lan Nguyệt Hầu gật đầu, nhận cuộn sách Long Phong, mở ra, sau đó sửng sốt.

“Đọc đi.” Tiêu Sắt thúc giục.

Lan Nguyệt Hầu nhìn Tiêu Sắt một cái, cuối cùng đành đọc: “Gần đây trăm nhiễm bệnh hiểm nghèo, e rằng không mấy ngày nữa thân thể này sẽ về

với ngũ hành. Con trai thứ hai Tiêu Sùng, nhân phẩm đáng quý, có tài có đức, chắc chắn sẽ kế thừa được ý chí của trăm, thế trăm đăng cơ, lên ngôi hoàng đế.”

Tất cả mọi người kinh hãi, không ngờ tiên đế lại truyền ngôi cho nhị hoàng tử?

Liệu Vĩnh An Vương có dẫn binh san bằng Thiên Khải thành không?”

Văn võ bá quan không dám ngẩng đầu lên, ai nấy toát mồ hôi lạnh, thậm chí không nhìn được bắt đầu xì xào bàn tán với người bên cạnh.

“To gan!’ Tiêu Sắt đột nhiên quát lớn.

Văn võ bá quan thẫn chấn động.

Tiêu Sắt nổi giận nói: “Lan Nguyệt Hầu đã đọc xong chiếu thư, dám đại thần các người còn không mau cúi lạy tôn hoàng!”

Văn võ bá quan khôi phục tinh thần, cuối cùng là thượng thư bộ lễ dẫn đầu, hô lớn: “Tôn hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Văn võ bá quan không dám do dự tiếp, ưỡn người cúi lạy, cao giọng hô to:

“Tôn hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiêu Sắt thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với Tiêu Sùng: “Nhị ca, sau này khổ cực rồi. Tạm biệt.”

Tiêu Sắt thân phủ tấm áo lông cáo, xoay người bước nhanh khỏi đại điện.

Hắn đi xuống cầu thang, dắt con ngựa đáng giá ngàn vàng của mình, vung roi nói: “Chúng ta đi!”

Vó ngựa đạp xuống tuyết tung bay, khói bụi trần gian che người ngựa.

“Tạ tiên sinh, Lý Phàm Tùng, Phi Hiên. Ta đi đây!” Đi ngang qua Khâm Thiên giám, Tiêu Sắt hô to.

“Độc Cô tiên sinh, Hồ Đản, Ngũ Ngốc Ngốc. Ta đi đây!” Đi ngang qua Bách Sự trai, Tiêu Sắt lại hô to.

“Sư phụ, Cơ Tuyết. Ta đi đây!” Tiêu Sắt tùy tiện hô to, dù sao Bách Hiểu đường cũng sẽ nghe thấy.

“Hòa thượng, ta đi đây!” Tiêu Sắt đi ngang qua vương phủ của mình, lại hô to.

Quản gia đi ra, nước mắt lưng tròng: “Điện hạ, ngài định đi à?”

Tiêu Sắt mỉm cười: “Sau này ta sẽ báo tin cho người, người đến tìm ta hoặc ở lại đây chờ ta. Mỗi năm ta sẽ về vài ngày.”

Quản gia lau nước mắt: “Điện hạ vui vẻ là được.”

“Đừng gọi điện hạ, gọi công tử.” Tiêu Sắt xua tay: “Hòa thượng kia đâu?”

“Hôm qua đã đi rồi.” Quản gia trả lời.

Tiêu Sắt cười một tiếng: “Đem thứ trong thư phòng của ta, đưa tới Thiên Kim Thai.”

“Vâng, công tử, đường phía trước còn dài, mong ngài cẩn thận.” Quản gia cao giọng nói, nhưng Tiêu Sắt đã thúc ngựa rời đi.

Đồ Nhị Gia ở Thiên Kim Thai không nghe thấy tiếng tạm biệt của Tiêu Sắt nhưng nhanh chóng nhận được một bức thư của Vĩnh An Vương phủ đưa tới. Hắn mở ra, kinh ngạc. Người hầu bên cạnh hỏi: “Nhị gia, cái gì vậy?”

“Đây là... khế đất của Tuyết Lạc sơn trang?” Cánh tay Đồ Nhị Gia run rẩy.

“Là cái quán trọ mà Vĩnh An Vương nói à?” Người hầu hỏi.

“Không không không không không.” Đồ Nhị Gia lắc đầu liên tục, khó mà tin nổi: “Là Tuyết Lạc sơn trang ở Thiên Khải thành này! Tuyết Lạc sơn trang chân chính!”

“Tiêu Lăng Trần, ta đi đây!” Đi ngang qua nơi đại đội nhân mã đóng quân, Tiêu Sắt hô to.

Tiêu Lăng Trần đang uống rượu sặc một cái, nổi giận mắng: “Đi thì đi đi, hô cái gì mà hô!”

Trình Lạc Anh nhìn Tiêu Sắt đi xa, cảm thán: “Thế gian thật sự có người tuyệt thế như vậy ư?”

Tiêu Lăng Trần uống một ngụm trà khinh bỉ nói: “Trong giang hồ đầy những người tuyệt thế. Người, thấy quá ít.”

Gió đông thổi tuyết vó ngựa phi, một mai giẫm nát lòng đế vương.

Tiêu Sắt thúc ngựa rời khỏi Thiên Khải thành, không hề quay đầu, nhưng lại bị một người một kiếm ngăn cản.

Kiếm là Phá Quân kiếm, người là Nộ Kiếm Tiên.

Nhan Chiến Thiên đưa hắc một vật: “Yên tâm đi, ta tới không phải để cản ngươi. Sùng Nhi nhờ ta đưa ngươi cái này.”

Tiêu Sắt nhận lấy vật kia, tiếp tục thúc ngựa đi. Hắc ngồi trên lưng ngựa mở bọc ra, phát hiện là một cuộn sách đóng kín. Dầu son ấn rồng trên đó đã rơi, chứng tỏ đã có người mở. Hắc hơi ngạc nhiên, mở ra đọc.

Nội dung khác trên đó giống hệt với những gì Lan Nguyệt Hầu vừa đọc, chỉ có chỗ quan trọng nhất là khác hắc.

Truyền ngôi cho lục hoàng tử, Tiêu Sở Hà.

“Phụ hoàng đúng là gian xảo.” Tiêu Sắt lắc đầu cười một tiếng, giơ cuộn sách trong tay lên cao. Cuộn sách lập tức bị cơn gió xé tan thành từng mảnh.

Năm Minh Đức thứ hai mươi ba, ba tháng rằm đã không có quân vương cuối cùng đã kết thúc. nhị hoàng tử của tiên đế, Tiêu Sùng lên ngôi, đặt niên hiệu là Sùng Hà.

Sùng Hà năm thứ nhất, xuân về hoa nở.

Mùa đông trước đã trôi qua mùa đông này cũng đã qua.

Thế nhưng chủ quán vẫn chưa về.

Không có chủ quán keo kiệt, mấy tên tiểu nhị miễn cưỡng kinh doanh một thời gian, chuyện làm ăn của Tuyết Lạc sơn trang càng ngày càng tốt. Mấy ngày qua vừa mở cửa đã có vài vị khách quý có vẻ giàu sang phủ quý đến quán. Tiểu nhị mặt mày hớn hở nhưng trong lòng vẫn thoáng chút phiền muộn.

Chủ quán tuy đáng vẻ keo kiệt nhưng thực tế đối đãi với bọn họ rất tốt, bao giờ ông ấy mới về?

Hứa Hồ Lô là người cầm đầu các tiểu nhị, do trông hắc giống cái hồ lô nên tên là Hứa Hồ Lô. Hắc ngồi yên tại chỗ, lăm bắm: “Có cần ra ngoài

tìm xem chủ quán ở đâu không? Hắc nói chuyện luôn rất khó nghe, làm việc lại keo kiệt, không khéo ra ngoài bị người ta bắt lại.” Hắc vừa nghĩ vừa rót trà cho khách nhưng lại nghe người khách trước mặt cười nói:

“Tiểu nhị, trà rơi ra ngoài rồi.”

Hứa Hồ Lô vội vàng ngẩng đầu lên xin lỗi, nhưng vừa chạm vào ánh mắt kia lại cả kinh. Vừa rồi hắc không nhìn kỹ, bây giờ đã thấy rõ ràng! Đây chẳng thiếu niên áo đỏ nợ tiền chủ quán, dẫn chủ quán đi à?

“Người người người người người người!” Hứa Hồ Lô chỉ hắc, miệng lắp bắp.

“Đã lâu không gặp.” Lôi Vô Kiệt cười nói: “Ông chủ của các người đâu?”

“Ông chủ của chúng ta!” Hứa Hồ Lô cả kinh.

“Ở đây.” Một giọng nói lười biếng vang lên, Tiêu Sắt cời áo lông cáo, mặc một bộ áo sam màu xanh bước vào trong cửa.

“Ông chủ!” Đám tiểu nhị buông hết công việc, xông tới hò hét.

Tiêu Sắt vung tay, đẩy lui bọn họ ba bước: “Làm việc chăm chỉ, đừng có lười nhác!”

“Ông chủ, sao ngài lại trở về?” Hứa Hồ Lô hỏi.

Tiêu Sắt nhướn mày: “Sao nào? Người nghĩ ta vĩnh viễn không trở về, cái quán này sẽ là của người chắc?”

“Đâu có đâu có!” Hứa Hồ Lô vội vàng nói rõ: “Hai năm qua ta ghi rõ ràng từng khoản mục, ngay ở trên quầy. Bạc cũng đang ở đấy, chỉ chờ ngài về

để giao lại cho ngài!”

“Là tiểu nhị tốt, không uống công ta đối tốt với ngươi.” Tiêu Sắt nhìn sang đám người Lôi Vô Kiệt: “Chuẩn bị thức ăn và rượu cho bọn họ chưa?”

Hứa Hồ Lô lắc đầu: “Vừa đưa trà, còn chưa gọi thức ăn.”

“Ta mời.” Tiêu Sắt cao giọng nói.

Hứa Hồ Lô kinh ngạc, trong lòng lạnh buốt, đây còn là ông chủ của bọn họ

không? Có phải bị đánh tráo không? Hay là người khác giả trang?

“Ba bát mỳ Dương Xuân, hai chén Lão Tào Thiêu. Làm cho ta bát mỳ thịt bò.” Tiêu Sắt chậm rãi nói.

“Vâng vâng.” Hứa Hồ Lô vui vẻ chạy đi, đúng là ông chủ, tuyệt đối không sai.

Tiêu Sắt đặt mông ngồi xuống, nhìn Lôi Vô Kiệt, Tư Không Thiên Lạc, Diệp Nhược Y trước mặt, cười nói: “Gần đây có khỏe không?”

“Không có ngươi, ta tạm được, sư tỷ thì không được tốt lắm.” Lôi Vô Kiệt trả lời.

Tư Không Thiên Lạc cầm thẳng đôi đũa trên tay xuống bàn, bất mãn nói:

“Mời ta ăn mì à?”

Tiêu Sắt khoát tay áo một cái: “Cái bàn này, hai lượng!”

“Ngươi là Vĩnh An Vương nổi danh thiên hạ, là truyền thuyết chiến thắng Nam Quyết. Bây giờ hoàng đế ban cho ngươi tước vị truyền đời, ngươi lại mời chúng ta ăn mì?” Diệp Nhược Y cười nói.

“Ta chỉ là ông chủ quán trọ, Vĩnh An Vương với triều đình gì gì đó có cho ta tiền không?” Về mặt Tiêu Sắt đây bất mãn.

“Tiếp theo có tính toán gì?” Tư Không Thiên Lạc hỏi.

Tiêu Sắt ngáp một cái: “Đi chơi khắp nơi.”

Lôi Vô Kiệt nghe vậy hứng thú, cao giọng nói: “Đao khách dùng song đao của Nam Quyết, Sở Ca vừa tái xuất giang hồ, hạ chiến thư với Tuyết Nguyệt thành, muốn tới báỉ lâu. Ta định tới gặp hãỉ.”

“Mấy ngày trước có một đứa trẻ tới Tuyết Nguyệt thành, họ Nhị tên Điều, thích dùng đá làm vũ khí. Ta định thu hãỉ làm đồ đệ, nhưng hãỉ đã có sư

phụ, sư phụ tên là Xương Ý. Hình như là cao thủ không xuất thế. Nghe nói ta mà thắng hãỉ là có thể cướp tên đệ tử này.”

“Cao nhân Phật quốc Phạm Thiên Tịnh luyện một thanh Thiên Vương kiếm, nghe nói đã sắp đạt tới cảnh giới Kiếm Tiên. Ta muốn biết mình và hãỉ, ai tới gần Kiếm Tiên hơn, định tới gặp cả hãỉ nữa.”

“Phía bắc có một người mập mạp luyện thành một thứ rất kỳ lạ, tên là ‘Tỷ Cốt Tá’, nghe nói đao kiếm chém không vào, sét đánh vẫn bất động. Bây giờ hãỉ đang bố trí lôi đài, nói sẽ đứng yên cho người ta đánh, ai có thể

khiến hãỉ bị thương, hãỉ sẽ theo làm tùy tùng.”

“Giang hồ xán lạn như vậy, chỉ nghĩ thôi đã thấy mong chờ rồi. Đúng rồi, gần đây sư tỷ nhận một đồ đệ, tên là Vương Bối Bối, là một cô bé cực kỳ

đáng yêu... Còn tên Lạc Minh Hiên nữa, không ngờ hãỉ to gan thật đấy, muốn kết hôn với sư phụ của hãỉ. Sư phụ hãỉ bỏ chạy ngay hôm đó, hãỉ lập tức đuổi theo, nghe nói bây giờ đang phiêu bạt trong giang hồ.”

Tư Không Thiên Lạc ngắt lời hãỉ: “Sao ngươi lảm mồm thế! Rốt cuộc định đi đâu?”

Lôi Vô Kiệt nhìn về xa xăm, ánh mắt sáng rực: “Giang hồ.”

Tiêu Sắt và Tư Không Thiên Lạc nhìn nhau một cái, lập tức ngồi xuống nói chuyện với nhau, không để ý tới tên ngu ngốc này nữa: “Nào nào nào, ăn mỳ ăn mỳ.”

Ba bát mỳ Dương Xuân, một bát mỳ thịt bò vào bụng.

Tiêu Sắt và Lôi Vô Kiệt cùng chén, mỗi người uống một bát Lão Tào Thiêu.

Bốn người đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Hứa Hồ Lô thầm lo lắng: “Ông chủ, ngài lại đi nữa à?”

“Yên tâm, sẽ về sớm thôi, chăm sóc Tuyết Lạc sơn trang của ta cho tốt.”

Tiêu Sắt vỗ vai hấn một cái.

“Chư vị định đi đâu?” Một vị khách khác ngồi trong góc đột nhiên nói.

Mọi người đã ra tới cửa nghe câu này này đều cả kinh, quay người nhìn về

phía hấn.

Vị khách kia đứng dậy, tháo mũ trùm đầu, để lộ một gương mặt quen thuộc, chỉ có làn da tái nhợt hơn trước nhiều. Hấn cười một tiếng: “Các người đã sắp thành Kiếm Tiên, ta lại nằm ở Đường môn mấy tháng. Đại sư

huynh còn không bằng tiểu sư đệ.”

Lôi Vô Kiệt và Tư Không Thiên Lạc cùng vui mừng hét lớn: “Đại sư huynh!”

Lôi Vô Kiệt chạy thẳng tới: “Người không chết à? Đại sư huynh!”

“Tuy không chết nhưng cũng gần thế, nhẹ tay nhẹ tay, ha ha ha.” Đường Liên nhìn Lô Vô Kiệt cười nói: “Đừng khóc đừng khóc.”

Tiêu Sắt chậm rãi đi tới, tươi cười nói: “Không ngờ còn có ngày gặp lại.”

“Đúng thế.” Đường Liên quay sang giơ tay với hắn: “Gặp lại tại giang hồ.”

Ngoại truyện 1: Giấc mơ giết chóc

Tháng tư năm Thiên Chính thứ nhất, thiên tử kế vị hơn một tháng, nghi gặp yêu ma quấy phá, ác mộng quấy nhiễu, suốt đêm khó ngủ. Trong cung nhanh chóng lệnh cho Khâm Thiên giám phái người vào cung, nhưng quốc sư đã về cõi tiên, phó giám chính Đàm Trạch thay quốc sư vào cung, quan sát ba ngày liền vẫn không có manh mối gì.

“Bệ hạ, ngài mơ thấy cái gì?”

“Ta mơ thấy phụ hoàng, một mình người ngồi trong một khoảng tuyết lớn, xung quanh không có ai bầu bạn, lạnh lẽo thê lương. Trẫm đi tới gọi người, nhưng trẫm tiến thêm một bước, phụ hoàng lại dịch về phía trước một bước.”

“Trẫm còn mơ thấy thất đệ, hắn đứng giữa đông thi thể, trước ngực chảy máu, mắt chảy huyết lệ. Hắn cứ nhìn ta cười.”

“Trẫm còn mơ thấy... mơ thấy...” Thiên Chính Đế ngồi trên giường, muốn nói lại thôi.

Đàm Trạch thở dài một tiếng: “Bệ hạ.”

Thiên Chính Đế lắc đầu: “Ta mơ thấy lão lục, hắn đã trở về. Tuy hắn không nói cái gì nhưng đã trở về.”

“Dư uy hãy còn.” Sau khi im lặng một hồi lâu, Thiên Chính Đế thở dài đầy ẩn ý.

Đàm Trạch không nói tiếp, chỉ hỏi: “Hay là tìm vị thần y kia?”

Trong Thu Lữ, Hoa Cầm công hòm thuốc vẫy tay tạm biệt Mộc Xuân Phong: “Tiểu đồ đệ, ta đi đây.”

Mộc Xuân Phong nhú mày: “Nhưng bên bệ hạ thì sao?”

“Ta là thần y của thiên hạ, không phải thầy thuốc gia đình của nhà họ Tiêu.

Hoàng đế trước đã giữ ta lại một năm, hoàng đế này vẫn định giữ ta lại?”

Hoa Cầm nhún vai: “Huống hồ hôm qua ta đã tới kiểm tra, cũng là tâm bệnh, ta không chữa được.”

“Vậ sư phụ có thể dẫn ta theo không?” Mộc Xuân Phong hỏi.

Hoa Cầm giơ tay vỗ vai Mộc Xuân Phong: “Người là con trai của gia tộc nhất Thanh Châu, sau này còn phải thừa kế gia nghiệp. Ngoan, người đã học gần đủ rồi, về nhà ôn tập một năm, sang năm ta tới Thanh Châu tìm người. Về sau mỗi năm chúng ta gặp nhau một lần, ta truyền y đạo cho người.”

Mộc Xuân Phong cười nói: “Tạ ơn sư phụ.”

“Thầy thuốc đi khắp nơi trong thiên hạ, chữa bệnh cho mọi người trên thế

gian.” Hoa Cầm xoay người nói: “Đây là lời mà sư phụ từng nói với ta.”

Mộc Xuân Phong lắc đầu: “Sư phụ, chẳng qua người chỉ muốn ra ngoài chơi thôi.”

Hoa Cầm ném một cây dược thảo sang cho Mộc Xuân Phong: “Ta chỉ muốn ra ngoài chơi thôi mà.”

Mộc Xuân Phong nhận cọng Băng Tân thảo kia, cho vào miệng nhai, cảm thấy hơi đau đầu. Lúc ra khỏi nhà đã nói với ông già là tới giúp bằng hữu lên làm hoàng đế, nhưng bây giờ người lên làm hoàng đế lại không phải bằng hữu chân chính.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi từ trong cửa cung ra.

Đàm Trạch ngồi trong xe ngựa, thần sắc nghiêm nghị. Xe ngựa trở lại trong Khâm Thiên giám, ba vị thiên sư ra ngoài nghênh đón, là hai vị lão thiên sư

tiên phong đạo cốt và Phi Hiên trẻ tuổi ngây thơ.

“Thấy sao?” Một lão thiên sư hỏi.

“E là bị kẻ gian hạ chú.” Đàm Trạch nhỏ giọng nói một câu rồi đi nhanh vào trong đại điện.

Trong sân có một thiếu niên đang luyện kiếm, thấy các thiên sư trở lại trong đại điện vội vàng buông kiếm, lau mồ hôi trên trán. Vị thiếu niên này đương nhiên là Lý Phàm Tùng đến từ núi Thanh Thành. Hắn mỉm cười,

quay sang nhìn nho sinh trung niên đang nằm trên ghế đọc sách: “Sư phụ, sao mưa gió trong Thiên Khải thành mãi vẫn không chịu ngừng?”

Nho sinh không buồn ngẩng đầu lên, lật từng tờ sách một: “Có người muốn cười gió bay lên, đương nhiên mong gió càng lớn càng tốt.

Lý Phàm Tùng thở dài: “Thật muốn mau mau chóng chóng đưa Phi Hiên về núi Thanh Thành, sau đó đi xem thiên hạ này.”

Trong đại điện, bốn vị thiên sư Khâm Thiên giám ngồi cùng một chỗ, lần lượt là Đàm Trạch phó giám chính hiện tại của Khâm Thiên giám cùng với Hoàng Côn Luân, Triệu Truyền Diệc - hai vị thiên sư gần 70 tuổi, cuối cùng là tiểu thiên sư Phi Hiên.

“Mệnh cách của thiên tử, ai có thể thi chú lớn đến vậy?” Hoàng Côn Luân hạ giọng nói.

“Có lẽ là thiên tử chân chính...” Triệu Truyền Diệc nhỏ giọng nói.

“Không được nói bừa.” Đàm Trạch duỗi ống tay áo, ấn nhẹ xuống, thu hết gió trong điện vào trong ống tay. “Nhớ rõ, tuyệt đối không được nhắc tới chuyện này trước mặt đương kim thiên tử.”

“Nếu sư huynh vẫn còn chắc sẽ giải được chú này.” Hoàng Côn Luân nhú mày: “Nhưng hiện giờ...”

“Có thể điều tra.” Phi Hiên nhỏ giọng nói.

Triệu Truyền Diệc lắc đầu: “Điều tra vụ án là chuyện của Đại Lý tự, từ bao giờ mà Khâm Thiên giám cũng phải xen vào chuyện điều tra vụ án?”

Đàm Trạch thở dài: “Hầu hết những người trong Đại Lý tự đều đã chết trong đêm hôm đó, Đại Lý tự bây giờ chẳng qua chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi. Huống chi gặp những chuyện mơ hồ thế này, e rằng đám người đó lại đẩy sang Khâm Thiên giám chúng ta thôi.”

“Ai đi điều tra đây?” Triệu Truyền Diệc cũng hỏi, đây là một vấn đề rất quan trọng.

“Thiên sư, trong cung đưa tin tới.” Một tiểu đạo đồng vội vàng vàng đi vào đại điện.

“Có chuyện gì vậy?” Đàm Trạch cau mày.

“Tìm được hai thái giám trong cung biến mất mấy hôm trước.” Tiểu đạo đồng trả lời.

Đàm Trạch kinh ngạc: “Ở đâu?”

“Ở Tĩnh Hòa cung, đã chết, thi thể đã thối rữa.” Tiểu đạo đồng trả lời.

Hoàng Côn Luân nghi hoặc nói: “Chỉ biến mất có mấy hôm, sao thi thể lại thối rữa?”

“Không biết, nghe nói trông như đã chết hơn mười ngày. Trong cung tuyên triệu người của chúng ta vào cung ngay.”

“Người đã chết cũng muốn chúng ta lo, Đại Lý tự cho dù không còn Trầm Hi Đoạt nhưng cũng không thể vô dụng như vậy được chứ!”
Hoàng Côn Luân cả giận nói.

“Thôi vậy.” Đàm Trạch đứng dậy đi ra phía ngoài.

“Phó giám chính, trong cung không truyền gọi ngài...” Tiểu đạo đồng vội vàng nói.

Đàm Trạch nghi hoặc hỏi: “Thế thì là ai?”

Tiểu đạo đồng nhìn sang vị tiểu thiên sư còn nhỏ hơn mình vài tuổi trong góc: “Mà truyền gọi tiểu thiên sư Phi Hiên và... vị khách tới từ núi Thanh Thành Lý Phàm Tùng.”

Phi Hiên cả kinh: “Ta?”

“Nghe nói là bệ hạ đích thân truyền lệnh.” Tiểu đạo đồng bổ sung.

Trong sân, Lý Phàm Tùng nhận bức thư từ tay nho sinh: “Sư phụ, người nói xem sao chuyện này lại tới lượt ta?”

“Một đạo một kiếm, phá án hoàng thành, thú vị thật đấy.” Nho sinh đương nhiên là Nho Kiếm Tiên Tạ Tuyên nổi danh thiên hạ. Hắn ngáp một cái:

“Nếu phá được án này, có lẽ hoàng đế sẽ ban cho núi Thanh Thành các ngươi một tấm biển đấy.”

Lý Phàm Tùng chỉ thấy đau đầu: “Nhưng sao chuyện này lại tới người con? Con chưa từng tiếp xúc với vị Bạch Vương này, cũng đâu phải quan

tước gì, chỉ là khách của Khâm Thiên giám thôi mà?”

“Không phải Bạch Vương, là Thiên Chính Đế.” Tạ Tuyên cười nói: “Hắn truyền gọi con đơn giản là vì con và Phi Hiên là bằng hữu của người đó.”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc.

Vĩnh An Vương, Tiêu Sắt.

“Tiểu sư thúc, chúng ta đi thôi.” Phi Hiên đã đi tới bên cạnh Lý Phàm Tùng.

Lý Phàm Tùng thở dài: “Phi Hiên, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao sư phụ nhất quyết muốn chúng ta tới Thiên Khải thành. Chắc chắn là trả thù chúng ta.”

Phi Hiên lắc đầu: “Tiểu sư thúc, còn chưa đứng dậy sao đã nói mấy lời xúi quẩy như vậy?”

“Làm việc cho thiên tử, được việc thì chẳng có công, không được việc thì chết. Người có biết nếu chúng ta làm chuyện này không tốt sẽ ra sao không?” Lý Phàm Tùng hỏi.

Phi Hiên suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đuổi khỏi Thiên Khải thành?”

Lý Phàm Tùng nhắc kiếm chỉ về phương xa: “Toàn bộ núi Thanh Thành, chém!”

Lúc này, trên nóc một gian nhà ở Thiên Khải thành, một kiếm khách áo đỏ

vừa ăn táo vừa nhìn tòa thành này, ngáp dài một cái.

Ngoại truyện 2: Gặp thiên tử

Hoàng cung Thiên Khải.

Phi Hiên và Lý Phàm Tùng chờ ngoài cửa, lặng lẽ đợi Tiêu Cảnh Hà triệu kiến.

Hiên giờ hoàng đế mới vừa đăng cơ, quốc sư đã về cõi tiên, Đại Lý tự tổn thương nguyên khí nặng nề, Ngũ Đại Tổng Quản chỉ còn lại một, sư phụ

hắn Nộ Kiếm Tiên không chịu nổi phiền muộn trong Thiên Khải thành nên nhắc kiếm bỏ đi.

“Hoàng đế này ngồi cũng không yên.” Lý Phàm Tùng nhỏ giọng lầm bầm.

“Tiểu sư thúc, đừng có nói linh tinh.” Phi Hiên nghe câu này giật nảy mình, vội vàng ngắt lời hắn.

Lý Phàm Tùng tự thấy chán, nhún vai, không nói chuyện nữa.

Hai người, một thì cung cung kính kính đứng yên tại chỗ, một lại chẳng chút để ý nhìn dáo dác xung quanh; ngược lại giống như Phi Hiên mới là sư thúc còn Lý Phàm Tùng mới là tiểu đạo đồng.

Một lúc lâu sau cửa điện mới chậm rãi mở ra. Một tiểu thái giám mở cửa, nhỏ giọng nói: “Mời hai vị vào.”

“Đa tạ công công.” Phi Hiên hành lễ một cái rồi mang Lý Phàm Tùng đi vào.

Thiên Chính Đế ngồi trên giường, thân thể gầy gò hơn lúc trước mặt chút, sắc mặt hơi tiều tụy. Hắn đã thấy hai người, khẽ mỉm cười: “Trước đây nghe nói trong Khâm Thiên giám có vị tiểu thiên sư từ núi Thanh Thành tới, nhưng không ngờ vị tiểu thiên sư này lại nhỏ đến vậy.”

Phi Hiên kéo Lý Phàm Tùng đang không cam lòng cúi người quỳ lạy:

“Tham kiến bệ hạ.”

“Vị này hẳn là ái đồ của Tả tiên sinh Lý Phàm Tùng. Năm xưa Tả tiên sinh từng làm tế tửu tiên sinh của Thiên Chính Đế thành, các hoàng tử đều đi học

dưới trướng ông ấy. Người và trẫm cũng coi như sư huynh đệ, không cần đa lễ.” Thiên Chính Đế nhẹ nhàng nói.

Phi Hiên và Lý Phàm Tùng đứng dậy, Lý Phàm Tùng lớn lên trong giang hồ, lại là bằng hữu với mọi người ở Tuyết Nguyệt thành, trong lòng không có kính nể gì với Thiên Chính Đế, đi thẳng vào vấn đề: “Bệ hạ, chúng ta một không phải mệnh quan trong triều đình, hai không phải bộ khoái của nha môn. Vì sao lại tìm chúng ta?”

Thiên Chính Đế cũng đi thẳng vào vấn đề: “Ta tìm các người, bởi vì các người là bằng hữu của người đó.”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc, Phi Hiên cũng cả kinh. Trước khi đi Tả Tuyên cũng nói với bọn họ như vậy, nhưng không ngờ Thiên Chính Đế vừa mở miệng đã nói thẳng như vậy. Thiên Chính Đế nhìn sắc mặt hai người, thở dài một tiếng: “Vì các người là bằng hữu của người đó cho nên các người tra xét việc này sẽ không tùy tiện đẩy tội vạ trong chuyện này lên đầu người đó. Thế nhân luôn ngu muội, luôn nghĩ người khác thô bỉ như mình.

Trẫm tin rằng vị bằng hữu đó của các người sẽ không làm chuyện vô vị như vậy.”

Trong lòng Lý Phàm Tùng dâng lên cảm giác kính nể, chắp tay nói: “Phàm Tùng sẽ giúp bệ hạ tìm ra hung phạm.”

Phi Hiên ngẩng đầu, đột nhiên trong lòng kinh hãi. Hắn xoay người nói:

“Có người!”

Thiên Chính Đế và Lý Phàm Tùng đều là cao thủ võ học, nhưng bọn họ đều không nhận ra ngoài điện có người khác xuất hiện, huống chi ngoài điện còn có bảo vệ tầng tầng lớp lớp, ai có thể dễ dàng tiếp cận? Phi Hiên lấy một con bướm giấy từ trong lòng ném ra, con bướm bay theo làn gió ra khỏi cung điện. Tiểu thái giám thấy tò mò, lén lút giơ tay ra bắt nhưng con bướm giấy lại đột nhiên tăng tốc lao thẳng về phía trước.

Nhưng lại bị một bàn tay bắt chặt lấy.

“Đại Long Tượng Lực, được lắm.” Người kia cười vang, búng nhẹ ngón tay. Con bướm giấy bay ngược trở về.

Phi Hiên ra ngoài điện, giơ tay nhận lại bướm giấy thu vào trong lòng, vội vàng hành lễ: “Hầu gia.”

Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Sao các người lại ở đây?”

Phi Hiên quay đầu lại, thấy Lý Phàm Tùng đi ra, Thiên Chính Đế không đi ra theo, chỉ nói: “Hoàng thúc, trầm và hai người bọn họ bàn chuyện lần sau tới núi Thanh Thành lễ bái. Các người đi trước đi, mời hoàng thúc vào.”

Lan Nguyệt Hầu cũng gật đầu: “Ta cũng ngưỡng mộ núi Thanh Thành lâu rồi.” Sau khi nói xong bèn bước vào trong điện.

Lý Phàm Tùng nhìn hẩn một lúc, hạ giọng nói: “Chuyện này thậm chí không thể báo cho Lan Nguyệt Hầu à?”

“E là không chỉ không thể báo, còn là người không thể báo nhất.” Phi Hiên thở dài.

“Người còn nhỏ tuổi như vậy, nên tránh tiếp xúc với mấy thứ âm mưu quỷ

quyệt như vậy. Tối nay chúng ta làm cho xong chuyện này đi!” Lý Phàm Tùng nghiêm nghị nói.

Ngoài cửa cung, trong hoàng thành.

Kiểm khách áo đỏ ngồi trong quán rượu chậm rãi uống rượu, hắn cúi đầu nhìn lại, thấy một chiếc xe ngựa hoa mỹ được hộ tống nghiêm ngặt đang chuẩn bị ra khỏi thành, khí thế khá lớn. Hắn mỉm cười nói: “Hắn cũng đi à?”

Tiểu nhị đang đưa đồ ăn lên biến sắc: “Công tử quen hắn à? Hắn là tam công tử của Mộc gia giàu có nhất Thanh Châu, nghe nói sau sẽ là người thừa kế của Mộc gia.”

Kiểm khách áo đỏ lắc đầu: “Ta đâu có quen bọn họ, chỉ nghe nói thôi.”

“Ồ.” Tiểu nhị đang định đi khỏi nhưng lại bị kiểm khách áo đỏ giơ tay ngăn cản. Hắn nhìn những khách khứa mặc đạo bào ở một góc khác, nhíu mày nói: “Sao gần đây Thiên Khải thành có nhiều đạo sĩ vậy?”

Tiểu nhị nhìn những đạo sĩ kia một cái, hạ giọng nói: “Khách quan có điều không biết rồi, sắp tới là đại hội Đạo thống tổ chức ba năm một lần ở Thiên Khải thành. Các đạo sĩ từ khắp nơi trong thiên hạ sẽ tới đây tham gia, người có biểu hiện xuất sắc trong đại hội có thể được chọn làm thiên sư.

Nhưng năm nay không giống.”

“Có chỗ nào không giống?” kiểm khách áo đỏ nâng chén rượu uống, như đang suy tư.

“Năm nay quốc sư đã không còn, nghi nghe nói rất nhiều người tới không phải nhằm vào vị trí thiên sư, mà là mong ước vị trí quốc sư.”

Tiểu nhị

đáp.

“Chỉ bằng bọn họ?” Kiểm khách áo đỏ cười vang, còn cố tình nói to hơn:

“Còn muốn làm quốc sư?”

Trong góc là năm đạo nhân áo tím, một vị là lão đạo nhân râu tóc bạc trắng, ba đạo nhân trung niên và một đạo nhân trẻ tuổi tuấn tú. Ban đầu bọn họ chỉ tự uống trà, nhưng nghe câu nói mang ý khiêu khích của kiếm khách áo đỏ, một đạo nhân trung niên trong số đó đặt kích chén trà xuống:

“Người nói cái gì?”

Kiếm khách áo đỏ nhướn mày liếc sang bọn họ một cái: “Thần Tiêu phái?”

Đạo nhân trung niên cười lạnh một tiếng: “Ánh mắt nhanh nhạy đấy, nhưng nếu đã biết chúng ta là người của Thần Tiêu phái, vậy cũng phải biết vừa rồi người nói sai ở đâu.”

“Sai ở đâu?” Kiếm khách áo đỏ nhún vai: “Hóa ra các người có lòng muốn làm quốc sư thật?”

“Người nói quá nhiều.” Đạo sĩ trung niên tung người nhảy lên, ống tay áo quét qua, muốn hất bình rượu trước mặt kiếm khách áo đỏ xuống đất. Hắn

chỉ định thị uy chứ không định đả thương người, nhưng kiếm khách áo đỏ

lại như chẳng hề để ý, vẫn cầm chén rượu lên, uống một ngụm rồi đặt chén xuống.

Cứ như không hề có chuyện gì xảy ra.

Ngoại trừ trên bàn nhiều thêm một thanh kiếm.

Đạo nhân trung niên lùi lại, ống tay áo đã xuất hiện một vết rách rách dài.

“Phái người lợi hại nhất ra đây.” Kiếm khách áo đỏ cười nói.

Lão đạo râu tóc bạc trắng thở dài: “Xem ra thiếu hiệp định nhắm vào Thần Tiêu phái chúng ta. Lão đạo bất tài, không định tranh chức quốc sư, chẳng qua đến Thiên Khải thành gặp gỡ các đạo hữu với dẫn môn nhân đi chứng kiến sự đời mà thôi.”

Kiếm khách áo đỏ giơ một ngón tay, lắc nhẹ: “Ta không nói người, mà nói... hãn.”

Ngón tay dừng lại, chỉ vào đạo nhân trẻ tuổi cuối cùng.

Ngoại truyện 3: Đại hội đạo thống

Đạo nhân trẻ tuổi mặt mày không đổi, gật đầu nói: “Ánh mắt thiếu hiệp tốt lắm.”

Kiếm khách áo đỏ vung kiếm trong tay, cầm lên sàn nhà, cười nói: “Ta không phải thiếu hiệp gì cả, còn ánh mắt có tốt hay không cũng phải thử một lần mới biết.

Đạo nhân trẻ tuổi nhìn thanh kiếm trong tay hãn, trầm ngâm nói: “Ta đã nghe một số chuyện của Thiên Khải thành, ta biết ngươi là ai. Ta không đánh được ngươi, còn có cách giải quyết nào khác không?”

Kiếm khách áo đỏ gõ nhẹ lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đạo nhân trẻ tuổi cúi đầu nói: “Ý của các hạ là bảo chúng ta rời khỏi Thiên Khải thành?”

Kiếm khách áo đỏ cười, không tỏ ý kiến.

Đạo nhân trẻ tuổi đứng dậy thở dài: “Ít nhất cũng phải nói nguyên nhân chứ.”

Kiếm khách áo đỏ rút thanh kiếm cắm dưới đất, giơ tay gảy nhẹ một cái:

“Người có nhận được một bức thư không?”

Đạo nhân trẻ tuổi vung tay, dẫn theo các đạo nhân khác nhanh chóng lao ra ngoài cửa sổ, chạy thẳng về phía cửa Thiên Khải thành, không hề do dự

cũng chẳng hề quay đầu. Một đạo nhân trung niên không nhịn được mở miệng hỏi: “Tiểu sư tổ, rốt cuộc người vừa rồi là ai? Chẳng lẽ chúng ta có nhiều người như vậy còn không phải đối thủ của hắn?”

Đạo nhân trẻ tuổi hạ giọng trách mắng: “Người không thấy thanh kiếm trong tay hắn à?”

“Kiếm?”

“Danh kiếm hạng tư thiên hạ, Tâm.” Đạo nhân trẻ tuổi trầm giọng nói.

Đạo nhân trung niên cả kinh nói: “Chẳng lẽ hắn là vị Kiếm Tiên áo đỏ mà giang hồ đồn đại?”

“Đúng vậy, tuy Bách Hiếu đường còn chưa xếp hắn vào Bách Binh bảng mới, nhưng không ít người cho rằng lần tiếp theo Bách Hiếu đường công bố Kim Bảng, chắc chắn hắn sẽ có một vị trí trong Kiếm Tiên bảng, cùng Vô Song thành chủ trở thành tân Kiếm Tiên.” Đạo nhân trẻ tuổi quay đầu lại nhìn kiếm khách áo đỏ vẫn hứng thú thò đầu qua cửa sổ đánh ra hắn, không khỏi rùng mình, bước chân tăng tốc.

“Vậy... chuyện kia thì sao?” Lão đạo sĩ đột nhiên mở miệng.

Đạo nhân trung niên cắn chặt răng, oán hận nói: “Chuyện kia còn chưa biết là tốt hay xấu, bây giờ rút khỏi chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

Kiếm khách áo đỏ thấy bọn họ đã chạy về phía cửa thành, lấy từ trong lòng ra một quyển sổ ghi chép. Hắn lấy một cái bút lông ra, chấm vào chén rượu

gạch một nét dài lên số, mỉm cười hài lòng: “Lại giải quyết một tên.” Sau đó hẩn khếp quyển sổ, đứng dậy định thanh toán rồi đi. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, hẩn lại phát hiện dưới lầu có một người trông dáng vẻ như lão quản gia. Hẩn nhú mào, cảm thấy lão quản gia bên dưới có vẻ quen quen, nhưng nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra rốt cuộc từng gặp ở đâu.

Lão quản gia mỉm cười hiền lành: “Công tử, đã lâu không gặp.”

Kiểm khách áo đỏ gật đầu: “Vị lão tiên sinh này thật quen mặt, chẳng hay trước đây chúng ta từng gặp nhau ở đâu?”

“Tiểu nhân là quản gia của Lan Nguyệt Hầu phủ, từng theo hầu gia gặp công tử.” Lão quản gia đáp.

Kiểm khách áo đỏ ngạc nhiên: “Hóa ra là quản gia của Lan Nguyệt Hầu phủ, gần đây hầu gia có khỏe không?”

Lão quản gia nghiêng người: “Hầu gia có khỏe hay không, công tử tự gặp chẳng phải biết ngay sao? Lan Nguyệt Hầu phủ cách nơi này không xa.”

Kiểm khách áo đỏ lắc đầu nói: “Lần này ta về Thiên Khải thành, không muốn gặp bạn bè, chỉ muốn lén lút tới, lén lút đi. Ý tốt của hầu gia, ta xin đa tạ, lần sau ta sẽ tới gặp hẩn.”

Quản gia thở dài: “Thế này thì làm khó lão hủ quá.”

“Không khó, hỏi thăm hẩn giúp ta.” Kiểm khách áo đỏ giơ tay chống lan can, nhảy từ trên tầng xuống, hạ vững vàng trên mặt đất. Hẩn phui bụi đất trên người đứng dậy định đi, lại thấy rèm một chiếc xe bên cạnh vén lên, một giọng nói quen thuộc gọi hẩn: “Lôi Vô Kiệt.”

Kiểm khách áo đỏ quay đầu lại nhìn người trong xe ngựa, cười khổ: “Hầu gia.”

Kiểm khách áo đỏ này chính là Lôi Vô Kiệt từng gây mưa gió không nhỏ ở

Thiên Khải thành mấy tháng trước. Lần này hắn tới Thiên Khải thành một mình, vốn có mục đích riêng, không muốn người khác biết. Nhưng không

đợi vị hoàng đế trong cung phát hiện ra hắn, vị Kim Y Lan Nguyệt Hầu này đã tìm thấy trước.

Lan Nguyệt Hầu hạ giọng nói: “Sao lại lén lút trở lại như vậy? Sao không tới phủ của ta chơi?”

Lôi Vô Kiệt lắc đầu: “Nghe nói bây giờ hầu gia quản lý Đại Lý tự, chẳng qua ta về Thiên Khải thành đi dạo thôi, không tới mức bị bắt vào phủ của ngài uống trà chứ?”

“Những người khác đâu?” Lan Nguyệt Hầu hỏi.

Lôi Vô Kiệt gãi đầu: “Bọn họ đang ở bên ngoài du sơn ngoạn thủy không chịu trở về. Ài, ai bảo ta không có địa vị nhất cơ chứ?”

Lan Nguyệt Hầu vỗ chỗ ngồi bên cạnh: “Vào đi.”

Lôi Vô Kiệt lui lại một bước: “Ta còn có việc trong người...” Hắn đang định mở miệng từ chối lại thấy xung quanh xe ngựa có tám người hầu đột nhiên ưỡn thẳng người, dịch tay tới cách eo một tấc. Bầu không khí lập tức căng thẳng, Lôi Vô Kiệt nhìn tám thanh đao bên hông bọn họ, hạ giọng nói:

“Tây Nam đạo Bát Thần Đao? Hầu gia bạo tay thật.”

“Vào đi.” Lan Nguyệt Hầu lạnh nhạt lặp lại.

Lôi Vô Kiệt chỉ có thể ôm tâm trạng không cam lòng đi vào xe ngựa. Trước mặt Lan Nguyệt Hầu là một cái bàn nhỏ, còn là đang uống trà. Hắn rót một chén cho Lôi Vô Kiệt: “Lần này về làm gì?”

“Trên đường vui chơi xài hết bạc, Tiêu Sắt bảo ta về phủ lấy thêm.” Lôi Vô Kiệt ra về thành khẩn.

Lan Nguyệt Hầu trực tiếp lấy từ trong lòng ra một tập ngân phiếu: “Cho người chỗ này, người có đi không?”

Lôi Vô Kiệt kinh ngạc, không biết nên trả lời thế nào, nhưng Lan Nguyệt Hầu lại tự nói tiếp: “Hôm nay bệ hạ triệu ta vào cung, giao cho ta một chuyện chẳng tốt lành gì, chủ trì đại hội đạo thống sắp tới. Nhưng mấy

ngày gần đây có không ít đệ tử đạo gia vừa vào Thiên Khải thành mà chẳng hiểu làm sao đã lại bỏ đi. Ta tra theo manh mối, cuối cùng gặp người ở đây. Chắc bây giờ đám người Thần Tiêu môn đã chạy ra khỏi Thiên Khải thành rồi?”

“Hi hi.” Lôi Vô Kiệt chỉ có thể cười ngây ngô.

“Cho ta một lý do, bằng không phải ngồi đây uống trà rồi.” Lan Nguyệt Hầu nghiêm túc nói.

Lôi Vô Kiệt nhú mày: “Hầu gia, chẳng qua chỉ vài tháng gần ngủi thôi mà thái độ của người đã thay đổi một trời một vực rồi. Không thể vì hoàng đế bây giờ mang họ Bạch...”

“Hoàng đế họ Tiêu.” Lan Nguyệt Hầu ngắt lời hắn.

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Tiêu Sắt nói trước đây chúng ta nhận không ít ân huệ

của quốc sư và núi Thanh Thành, bây giờ đã tới lúc báo đáp. Lần đại hội đạo thống này sẽ chọn ra quốc sư tương lai, mấy lão thiên sư của Khâm Thiên giám không có lòng nhận chức vị đó, chắc chỉ có Phi Hiên ra sân.

Cho nên ta tới giúp hắn?”

“Một đứa bé mà làm quốc sư được ư?” Lan Nguyệt Hầu đặt chén trà xuống.

“Cho nên ta mới đuổi những người này đi, như vậy Phi Hiên sẽ không có đối thủ.” Lôi Vô Kiệt gãi đầu.

“Đại hội đạo thống mà chẳng có đối thủ nào.” Lan Nguyệt Hầu mỉm cười:

“Thế này là đập nát luôn cái chuyện chẳng tốt lành gì của ta à?”

Ngoại truyện 4: Cô Hư nhiều đế

Trăng lên đêm tới.

Thiên Khải thành huyên náo cả ngày, cuối cùng cũng yên tĩnh. Ngay cả trong hoàng thành cũng chỉ còn chút tiếng động do những người tuần tra ban đêm tạo ra. Lý Phàm Tùng và Phi Hiên giấu mình gần tấm cung của Thiên Chính Đế, lặng lẽ quan sát hoàng thành tĩnh lặng này.

“Cho dù là tòa thành phồn hoa nhất thiên hạ, đêm đến cũng yên tĩnh như vậy.” Lý Phàm Tùng ngáp một cái: “Vậy chỗ nào có vấn đề đây?”

Phi Hiên nhíu mày, không trả lời hẳn. Một lúc lâu sau bên cạnh vang lên tiếng ngáy trầm trầm của Lý Phàm Tùng. Phi Hiên thở dài, vẫn tập trung tinh thần quan sát động tĩnh xung quanh, nhưng một canh giờ sau vẫn không chút manh mối. Một cơn buồn ngủ ập tới, suy nghĩ của Phi Hiên cũng dần mờ lung, đầu của hắn từ từ hạ thấp.

Trên bầu trời như vang lên tiếng chim hót.

Cả đêm không thấy con chim nào kêu, sao lúc này lại đột nhiên xuất hiện?

Phi Hiên thầm nghĩ trong lòng, nhưng lại không ngăn được cơn buồn ngủ

đột nhiên ập tới, hấn cúi người cười: ‘Chim hót thôi mà.’ rồi vùi đầu vào khuỷu tay, chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, hấn thấy mình đứng trên đỉnh núi Thanh Thành, một đạo nhân trung niên đạo bào không gió mà bay ở bên cạnh hấn. Đạo nhân quay sang hấn cười khê: “Phi Hiên, con xuống núi lần này, có thể kể cho ta chút chuyện dưới chân núi không?”

“Chương môn sư tổ...” Phi Hiên mỉm cười chạy tới.

“Keng!” Một tiếng kiếm ngâm vang lên như sấm động, lập tức xé tan mộng cảnh này. Phi Hiên tỉnh giấc, lưng áo đã đầm đìa mồ hôi lạnh. Hấn ngẩng đầu lên, phát hiện lúc này Lý Phàm Tùng cũng đã tỉnh, Thanh Tiêu kiếm bên hông hấn đang ngâm vang không ngừng.

Phi Hiên kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: “Là Cô Hư.”

Lý Phàm Tùng gật đầu: “Cô Hư trận rất lợi hại.” Hấn nhìn theo hướng chim hót: “Có tiếng chim hót nhưng lại không thấy chim. Chim ở bên ngoài Cô Hư?”

Phi Hiên nhắm mắt lắng nghe một lát rồi lắc đầu nói: “Không, không có tiếng chim hót, đây là tiếng sáo bắt chước tiếng chim. Tiếng sáo sẽ khiến người ta chìm vào trong mộng, một khi đã vào giấc mộng, tất cả đều do hấn điều khiển.”

Lý Phàm Tùng cầm Thanh Tiêu kiếm: “Xem ra chính tiếng sáo này đã ám hại thiên tử. Có thể tìm được hấn không?”

Phi Hiên lấy từ trong lòng ra một tấm phù triện, tung về phía trước: “Dẫn chúng ta đi tìm hấn.”

“Sao phải tới tìm, ta đang ở đây.” Một giọng nói mang theo ý cười vọng tới. Cảnh sắc xung quanh Phi Hiên và Lý Phàm Tùng đột nhiên biến đổi, chỉ trong chớp mắt hai người đã từ bên ngoài tấm cung của hoàng đế

chuyển tới một gian nhà hiu quạnh. Trong gian nhà đó đặt một chiếc ghế

dài cũ kỹ, trên ghế là một đạo nhân thanh niên mặc áo lông chim màu xanh, đang mỉm cười nhìn bọn họ: “Vốn ta nghĩ Cô Hư trận kia có thể vây khốn các người, không ngờ lại bị một thanh kiếm phá hủy.”

Lý Phàm Tùng vừa thấy bộ dáng của người này, trong lòng lập tức có đáp án: “Long Hồ sơn Vũ Y Khanh Tướng, người là Vương Xuyên.”

Wương Xuyên kia gật đầu: “Ánh mắt tốt lắm.”

Long Hồ sơn là Đạo môn chính tông trên giang hồ không hề thua kém núi Võ Đang và núi Thanh Thành, tuy không có ai làm quan trong Khâm Thiên giám nhưng cũng được hoàng tộc họ Tiêu coi trọng. Sao hăn lại đột nhiên lén vào hoàng cung mưu hại thiên tử? Phi Hiên không hiểu, đang muốn mở miệng, lại thấy Vương Xuyên xua tay: “Đừng có hỏi, vì ta sẽ không nói.”

“Tục truyền người là đệ tử có thiên phú nhất trong thế hệ này của Long Hồ

Sơn, chẳng lẽ người không sợ hành động hiện tại của mình sẽ đem tới tai hạ ngập đầu cho Long Hồ sơn ư?”

Wương Xuyên nhún vai: “Người biết những đạo nhân như chúng ta mà vào Thiên Khải sẽ bị Hồng Lư tự giám thị không?”

Phi Hiên và Lý Phàm Tùng kinh ngạc, Vương Xuyên tiếp tục nói: “Hồng Lư tự quản lý công việc tôn giáo trong thiên hạ, Phật giáo, Đạo giáo, Ma Ni giáo đều nằm dưới quản lý của nó. Khâm Thiên giám tuy đứng đầu Đạo môn nhưng thực chất cũng nằm trong giám sát. Từ khi ta bước vào Thiên Khải thành, Hồng Lư tự đã nhìn chăm chăm vào ta rồi. Mà muốn bước vào nơi này... quốc sư của các người hạ ba đạo cấm chế.”

Phi Hiên và Lý Phàm Tùng nhìn nhau, lập tức hiểu ra: “Là thiên tử cho người vào.”

Wương Xuyên cười nói: “Ta không nói gì đâu nhé.”

“Vì sao?” Phi Hiên lấy làm khó hiểu.

Lý Phàm Tùng lại nghĩ ra: “Đơn giản là vì chúng ta là bằng hữu của người kia, cho nên thiên tử không cho phép chúng ta ở Thiên Khải thành ư?”

Vương Xuyên đứng dậy, vung tay áo, cái ghế bên dưới lui lại phía sau:

“Rất nhiều người nghĩ tới tầng quan hệ này, nhưng các người lại không nghĩ ra. Thiên tử rộng lượng, có thể cho phép các người ở Khâm Thiên giám, cũng có thể cho phép núi Thanh Thành các người tiếp tục lớn mạnh, nhưng không thể chấp nhận chuyện quốc sư của mình lại không phải người trung thành với mình nhất.”

“Quốc sư?” Phi Hiên nhú mày, “Người đang nói ta ư?”

Vương Xuyên cười nói: “Trước khi chết Tề Thiên Trần đã dặn dò mấy lão thiên sư để người nhận vị trí của hắn. Một đạo đồng còn chưa đầy chín tuổi đã lên làm quốc sư, đúng là một giai thoại. Chỉ tiếc là...”

Lý Phàm Tùng hừ lạnh một tiếng, Thanh Tiêu kiếm lập tức rời vỏ: “Hóa ra tất cả chỉ là một cái bẫy, thiên tử bị chú, Cô Hư đại trận chẳng qua chỉ là dẫn chúng ta vào cái bẫy này. Thật ra thiên tử muốn giết chúng ta đâu cần phiền toái như vậy, phái người tới giết là được.”

“Người sai rồi, thiên tử không muốn giết các người. Nếu giết các người, vị

vương gia trong truyền thuyết kia sẽ không chịu giảng hòa, chuyện mà thiên tử muốn làm chẳng qua là giữ các người lại mà thôi.” Vương Xuyên nhìn lên trời, lời nói đầy ẩn ý.

Lý Phàm Tùng nhú mày: “Giữ lại đến khi nào?”

“Chắc tới tầm này ngày mai là được.” Vương Xuyên vẫn nhìn lên trời, tuy bầu trời đen kịt, không có một thứ gì.

Phi Hiên thở dài: “Là đại hội đạo thống phải không. Bệ hạ sợ ta đoạt hạng nhất trên đại hội đạo thống, hơn nữa được mấy vị lão thiên sư nâng đỡ, ta sẽ danh chính ngôn thuận trở thành quốc sư.”

Vương Xuyên không đáp lời chỉ nhìn bầu trời từ từ, từ từ ngưng tụ từng áng mây. Hắn cười: “Trận thành rồi!” Hắn cúi đầu, giơ tay lên ấn xuống.

Ba luồng sét đột nhiên bùng lên!

“Tiểu sư thúc!” Phi Hiên quát lớn, Lý Phàm Tùng lập tức giơ kiếm đâm tới, hoàn toàn không quan tâm tới ánh sét kinh thiên kia.

Vương Xuyên cả kinh, nhanh chóng lùi lại: “Người không sợ chết à?”

“Dẫn!” Phi Hiên ngẩng đầu quát lớn, chỉ thấy theo chữ ‘dẫn’ này của hắn, ba luồng sét đánh cả lên người Phi Hiên. Trên người hắn bao phủ một lớp khí tím mỏng manh nhưng lại mạnh mẽ chống đỡ được ba luồng sét. Sấm sét kia tuy thanh thế cực lớn nhưng lớp khí tím bé nhỏ kia lại không bị phá đi chút nào.

Vương Xuyên giơ tay kẹp lấy Thanh Tiêu kiếm, thân hình đột nhiên xoay tròn, cũng hóa thành một luồng sét đánh thẳng về phía Phi Hiên, nhưng bị

Phi Hiên xuất chiêu đánh ngược lại.

Trên trán Phi Hiên đã lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng dần nặng nề.

Lý Phàm Tùng thu kiếm đứng yên, như không định ra tay toàn lực.

Vương Xuyên rơi xuống đất lão đảo lui lại ba bước, cười khổ nói: “Vốn ta nghĩ chỉ là một tiểu đạo đồng, sao phải tốn công tốn sức như vậy, bây giờ

xem như đã hiểu. Đại Long Tượng Lực thật cường đại!”

Ngoại truyện 5: Đại hội khai mạc

“Long Hồ sơn Vũ Y Khanh Tướng lẽ nào chỉ có chừng đó thực lực?” Phi Hiên giơ tay phải, ra dấu ‘mời’. “Dù sao nếu tới đại hội đại thống chắc chắn sẽ gặp người, chẳng bằng tỷ thí một trận ở đây trước đã.”

Vương Xuyên mỉm cười, lùi lại phía sau vài bước, không ngờ thân thể lại từ từ tiêu tán: “Người sai rồi, ta tới đây không phải muốn giao chiến với người.”

Lý Phàm Tùng ôm kiếm bức bội nói: “Hắn chỉ muốn ngăn cản chúng ta, khiến chúng ta lỡ mất đại hội đạo thống.”

Phi Hiên cau mày: “Muốn phá Cô Hư trận này không dễ, hắn dựa thế.”

“Dựa thế?” Lý Phàm Tùng nghi hoặc nói.

“Trước đây quốc sư đã thiết lập ba đạo cấm chế trong cung, ngoại trừ

chính ông ấy thì chỉ có hoàng tộc mới biết cấm chế này. Chắc bệ hạ đã tạm thời giao cấm chế cho hắn mượn, bây giờ Cô Hư trận của Vương Xuyên mượn thế ba đạo cấm chế, cho nên rất lợi hại.” Phi Hiên thở dài nói.

“Ta đã bảo nên rời khỏi Thiên Khải thành từ sớm rồi mà...” Lý Phàm Tùng oán giận nói.

Khâm Thiên giám.

“Sao Phi Hiên và Lý Phàm Tùng còn chưa về, đại hội đạo thống sắp bắt đầu rồi.” Phó giám chính Đàm Trạch nhíu mày nói.

Hoàng Côn Luân đi từ ngoài cửa vào: “Trong cung đưa tin tới nói Phi Hiên và Lý Phàm Tùng đang trừ ma tới thời khắc mấu chốt, không thể đi khỏi, đại hội đạo thống vẫn cử hành đúng giờ như thường lệ.”

Đàm Trạch cả giận nói: “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

Hoàng Côn Luân thở dài: “Xem ra tất cả những chuyện này là bố trí cố tình nhằm vào Khâm Thiên giám chúng ta. Trước khi giam chính về cõi tiên đã giao phó cho chúng ta giúp Phi Hiên bước lên vị trí quốc sư, bây giờ đại hội đạo thống đã sắp tới, mà hắn lại bị triệu vào cung như vậy!”

“Thiên sư.” Một tiểu đạo đồng vội vội vàng vàng đi tới.

“Có chuyện gì?” Đàm Trạch hỏi.

“Lan Nguyệt Hầu phái người tới mời, nói bên Thanh Tịnh viện đã thu xếp xong xuôi, mời các vị thiên sư tới.” Tiểu đạo đồng trả lời.

Đàm Trạch cười lạnh: “Còn tới giục rất kịp thời nữa chứ.”

Hoàng Côn Luân nhú mày nói: “Làm sao bây giờ?”

“Đi mời Tà tiên sinh.” Đàm Trạch nói với tiểu đạo đồng.

Tiểu đạo đồng vội vàng trả lời: “Tà tiên sinh đã lên xe ngựa đi trước rồi, ngài ấy nói các vị thiên sư không cần lo lắng, đến lúc đó ngài ấy sẽ xuất hiện ở Thanh Tịnh viện.”

Đàm Trạch kinh ngạc: “Tà tiên sinh nói vậy thật à?”

Tiểu đạo đồng lén lút mỉm cười một tiếng: “Tà tiên sinh đúng là liệu sự như thần, ngài ấy nói chắc chắn phó giam chính sẽ hỏi như vậy. Ngài ấy còn nói nếu phó giam chính không tin ngài ấy thì cần gì phải hỏi.”

Hoàng Côn Luân cười nói: “Vị Nho Kiếm Tiên này đúng là thần nhân.”

“Vậy thì đi thôi.” Đàm Trạch thở dài: “Nếu cuối cùng không hoàn thành được giao phó của giam chính, chúng ta đành rời khỏi Khâm Thiên giám, rời khỏi Thiên Khải thành thôi.”

Thanh Tịnh viện.

Xung quanh viện là hàng loạt Hồ Bí lang vây quanh một khu đất trống cho các đạo nhân tỵ thí. Bên ngoài điện là một cái đài cao, chỉ để bốn người

ngồi. Bốn người này bao gồm người chủ quản của đại hội đạo thống lần này - Lan Nguyệt Hầu cùng với ba giám khảo đánh giá - đương nhiên là ba vị thiên sư Khâm Thiên giám, Đàm Trạch, Hoàng Côn Luân và Triệu Truyền Diệc. Nhưng mắt thấy đại hội đạo thống đã sắp bắt đầu, bên trên lại có thêm một chỗ ngồi, người ngồi trên đó đương nhiên là Lôi Vô Kiệt bị

Lan Nguyệt Hầu kéo tới.

“Trước khi đại hội đạo thống kết thúc, kính mời Lôi huynh đệ ngoan ngoãn ở lại nơi này.” Lan Nguyệt Hầu chậm rãi uống trà, cười nói.

Lan Nguyệt Hầu lại không cười: “Hầu gia, ta đáp ứng ngươi sẽ không gây chuyện, ngươi cho ta đi đi.”

Lan Nguyệt Hầu lắc đầu: “Ta không tin.”

“Đã tới nơi này rồi ngươi còn không tin?” Lôi Vô Kiệt cả giận nói.

“Ta sợ ngươi thấy chuyện sắp tới sẽ không nhận được.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

“Chuyện gì?”

“Ngươi đang đợi Phi Hiên?”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng hắn sẽ không tới.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hắn được triệu vào cung trừ tà, nhưng trong cung không có tà ma gì, chỉ có cấm chế.” Lan Nguyệt Hầu vẫn chậm rãi uống trà nhưng Lôi

Vô Kiệt lại không nhịn được. Hãn muốn đứng dậy nhưng lại bị Lan Nguyệt Hầu giơ tay ấn xuống: “Nơi này có một ngàn Hồ Bí lang, người giết sạch là đi được.”

“Sao phải như vậy? Chẳng qua vì Phi Hiên là bằng hữu của chúng ta?

Chúng ta đã từ bỏ ngôi vị hoàng đế rồi, hãn còn sợ không muốn cho Phi Hiên vị trí quốc sư?” Lôi Vô Kiệt hạ giọng quát.

“Người không hiểu, người ngồi trên vị trí đó vốn chưa bao giờ tin tưởng ai tuyệt đối cả. Năm xưa quan hệ giữa tiên đế và Lang Gia Vương ra sao?

Nhưng cuối cùng khi Lang Gia Vương huynh tự sát, tiên đế lại chẳng hề ngăn cản. Huống chi bây giờ bệ hạ và Tiêu Sắt vốn chẳng hề thân thiết, thậm chí có một quãng thời gian còn như nước với lửa. Tuy quốc sư không có thực quyền nhưng địa vị rất cao, để vị trí đó cho bằng hữu của Tiêu Sắt ư? Hãn không làm được.” Lan Nguyệt Hầu cười nói.

Lôi Vô Kiệt cười lạnh: “Bây giờ ta đã hiểu vì sao Minh Đức Đế lại đuổi hết các huynh đệ ra khỏi Thiên Khải thành nhưng vẫn giữ lại mình người.

Cũng hiểu vì sao trải qua hai triều đại, người từng thân thiết với Tiêu Sắt hơn nhưng vẫn được Tiêu Sùng giao chức vị cao. Kim Y Lan Nguyệt Hầu, thật là tài giỏi.”

“Thế gian này chẳng dễ gì cân bằng được, ta chỉ cố gắng duy trì cân bằng này mà thôi.” Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Huống hồ, sao người phải ra tay?

Nếu Phi Hiên thật sự có năng lực lên làm quốc sư, vậy cấm chế trong cung làm sao vậy được hãn? Thật ra trong lòng ta cũng thấy mong chờ, mong đến cuối cùng ta sẽ thấy vị tiểu đạo đồng đó.”

“Hầu gia.” Một giọng nói già nua vang lên, Lan Nguyệt Hầu và Lôi Vô Kiệt quay đầu lại, chỉ thấy ba vị lão thiên sư của Khâm Thiên giám đều đã tới. Lan Nguyệt Hầu gật đầu nói: “Vất vả cho ba vị thiên sư rồi.”

“Hầu gia mới là vất vả, nên mới vội vàng giục chúng ta tới như vậy.” Đàm Trạch sắc mặt vừa âm trầm vừa tức tối ngồi xuống, hai vị thiên sư còn lại cũng lần lượt ngồi xuống, không nói năng gì, có vẻ đều rất bất mãn với Lan Nguyệt Hầu. Lan Nguyệt Hầu mỉm cười xấu hổ: “Xem ra vị tiểu đạo đồng mà ta mong được thấy sẽ không xuất hiện rồi.”

Lôi Vô Kiệt đang định nhân cơ hội lao ra, ánh mắt lại nhìn lướt qua một góc, vừa vận công thấy một bóng người quen thuộc. Hắn không nhận được gọi: “Tạ tiên sinh.”

Tạ Tuyên đang theo những nhân sĩ đạo môn khác đi vào Thanh Tịnh viện, nghe tiếng gọi này bèn quay đầu nhìn lại, thấy Lôi Vô Kiệt cũng chẳng hề

kinh ngạc, chỉ mỉm cười xem như chào hỏi.

“Nho Kiếm Tiên cũng tới à?” Lan Nguyệt Hầu giơ chén rượu lên định uống trà, cánh tay bỗng cứng lại: “Tiểu đạo đồng kia...”

Lôi Vô Kiệt cũng chú ý thấy sau lưng Tạ Tuyên có một tiểu đạo đồng, nhìn gương mặt rõ ràng là Phi Hiên của núi Thanh Thành! Hắn vui vẻ nói: “Hầu gia, xem ra chuyện người mong đợi đã tới.”

Lan Nguyệt Hầu cười khổ đặt chén trà xuống: “Xem ra cái chuyện chẳng tốt lành gì của ta nát thật rồi.”

Hoàng Côn Luân không nhận được lặp lại câu nói lúc trước: “Tạ tiên sinh đúng là thần nhân.”

Tạ Tuyên xoa đầu Phi Hiên nói: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Phi Hiên gật đầu: “Yên tâm đi, Đại Long Tượng Lực của ta cũng rất mạnh.”

Ngoại truyện 6: Đại Long Tượng pháp

“Lần này có tổng cộng mười sáu môn phái Đạo môn tới tham dự, ba mươi sáu đệ tử, chia bốn tổ tiến hành tỷ thí. Bốn người thắng chia hai cặp quyết đấu. Hai người cuối cùng giao chiến phân thắng bại.”

“Được, mau tiến hành đi.” Lan Nguyệt Hân ngáp một cái.

Quan chủ quản gật đầu: “Còn quan phán quyết chưa tới, pháp môn của Đạo gia muôn vàn ảo diệu, không có quan phán quyết ở đây, e rằng sẽ có sai lầm.”

“Quan phán quyết chẳng phải là người của Hồng Lữ tự à? Bọn họ đâu?”

Lan Nguyệt Hân nghi hoặc nói.

“Đến rồi đây.” Một tăng nhân mang Phật châu lớn đứng chính giữa đạo tràng. Tuy hân đã cạo đầu, thay đổi tăng phục nhưng Lan Nguyệt Hân nhìn một cái là nhận ra thân phận của hân, kinh ngạc nói: “Cẩn Ngôn.”

“Đời này đã không có Cẩn Ngôn.” Quan phán quyết cúi đầu nói.

Lan Nguyệt Hân không ngạc nhiên, gật đầu: “Do bản hân nhận lầm người, nếu tất cả mọi người đã tới đủ, như vậy... bắt đầu đi.”

“Hân gia nghĩ lần này ai sẽ thắng?” Lôi Vô Kiệt thấy Phi Hiên đã đến, trong lòng càng nắm chắc, mỉm cười quay đầu hỏi Lan Nguyệt Hân.

Lan Nguyệt Hân uống trà không chút hoang mang: “Đạo môn nổi tiếng thiên hạ đều đã ở đây, nhưng chỉ có mấy môn phái có thể đoạt hạng nhất mà thôi. Tam sơn lưỡng lâm, Long Hồ sơn, Thanh Thành sơn, Mao sơn, Bất Hưu lâm, Quy Khư lâm cùng với người đứng đầu Đạo môn -- Võ Đang.”

“Đã nhiều năm rồi Võ Đang không cho người tới Thiên Khải.” Đàm Trạch đột nhiên nói.

“Đúng vậy, năm xưa khi Ma giáo đông chinh, Võ Đang đã bị trọng thương, rất lâu sau đó vẫn không có động tĩnh gì. Thế nhưng dù sao họ

cũng là người đứng đầu Đạo môn, người xem danh sách vừa được trình lên này.” Lan Nguyệt Hân đưa tờ giấy cho Đàm Trạch.

Đàm Trạch cầm tờ giấy, ngẩng đầu lên nhìn đạo nhân trẻ tuổi mái tóc buông xõa, dáng vẻ lười nhác dưới sân: “Võ Đang, Lạc Phi?”

“Vòng thứ nhất, Long Hồ sơn Triệu Thác đấu với Võ Đang Lạc Phi!”

“Võ Đang Lạc Phi, thắng.”

Chỉ trong thời gian giơ tay lên, Long Hồ Sơn Triệu Thác đã quỳ gối dưới đất, Lạc Phi ngáp một cái, dáng vẻ chẳng hề để tâm.

“Phó giám chính, người có thấy rõ không?” Hoàng Côn Luân hạ giọng hỏi.

Đàm Trạch gật đầu: “Là đệ tử quan môn của người kia.”

“Mạnh thật.” Hoàng Côn Luân nói.

“Đúng vậy.” Đàm Trạch cau mày.

“Võ Đang Lạc Phi, thắng.”

“Võ Đang Lạc Phi, thắng.”

“Võ Đang Lạc Phi, vào vòng tiếp theo.” Quan phán quyết cao giọng nói.

Lôi Vô Kiệt đầu đầy mồ hôi: “Sao tự nhiên lại có người lợi hại như vậy?”

Sắc mặt Lan Nguyệt Hân cũng rất khó coi: “Đúng vậy, hôm nay sao miệng ta đen vậy, nói cái gì thì cái đấy tới.”

“Chẳng lẽ hãn không phải người Tiêu Sùng sắp xếp?” Lôi Vô Kiệt trừng mắt với Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu thở dài: “Người thông minh lắm, đúng là bộ hạ có bố trí một người, nhưng người được bố trí không phải Võ Đang Lạc Phi mà là...”

“Long Hồ sơn Huyền Trạch, thắng!”

“Long Hồ sơn Huyền Trạch, thắng!”

“Long Hồ sơn Huyền Trạch, thắng!”

“Long Hồ sơn Huyền Trạch, vào vòng tiếp theo!”

Lan Nguyệt Hầu thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may, người này còn có chút bản lĩnh.”

Long Hồ sơn Huyền Trạch mặc đạo bào màu tím, thần sắc nghiêm túc, vốn dĩ hãn chỉ đứng thứ hai trong số các đạo sĩ Long Hồ sơn nhập kinh, vị sư

đệ được tôn là ‘Vũ Y Khanh Tướng’ lại không từ mà biệt. Hãn cũng thấy tức giận, nhưng sư đệ chỉ nói với hãn một câu: Năm lấy đại hội đạo thống.

“Chẳng qua là mấy kẻ bất học vô thuật.” Huyền Trạch hừ lạnh một tiếng, liếc mắt sang Phi Hiên ở trong góc: “Còn cả một tiểu đạo đồng miệng còn hôi sữa nữa chứ.”

“Thanh Thành sơn Phi Hiên đấu với Mao sơn La Từ.”

“Đi thôi, đừng nặng tay quá.” Tạ Tuyên cười tủm tỉm nói.

Phi Hiên đi vào sân đấu, cúi người hành lễ với La Từ: “Xin chỉ giáo.”

La Từ mỉm cười: “Sao lại phái một tiểu đạo đồng tới tham gia đại hội đạo thống. Thế mà sư phụ nhà ngươi cũng yên tâm được. Ta không

muốn làm người bị thương, như vậy đi, ta giúp người diễn một vở...”

Phi Hiên giậm chân phải xuống đất, vung tay phải: “Hây!”

La Từ chỉ cảm thấy một luồng uy thế vô thượng đánh tới trước mặt, còn chưa phục hồi tinh thần đã nghe ‘xoẹt một tiếng, bộ quần áo đã bị luồng chân khí phá tan thành từng mảnh. Hắn ngây ngốc, chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, xoay người lập tức chạy xuống.

“Lợi hại lắm, Tiểu Phi Hiên.” Lôi Vô Kiệt vỗ tay lia lịa.

Ba vị thiên sư lại nhìn nhau vài lần, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Núi Thanh Thành Phi Hiên, thắng!”

“Núi Thanh Thành Phi Hiên, thắng!”

“Núi Thanh Thành Phi Hiên, vào vòng tiếp theo!”

Xung quanh chấn động, tuy danh tiếng vị tiểu thiên sư này đã vang vọng khắp Đạo môn từ lâu nhưng đại đa số mọi người vẫn nghĩ hẳn dựa phúc của Triệu Ngọc Chân, lại bái vào môn hạ của quốc sư, cùng lắm có chút thiên phú. Song bây giờ thắng liền ba trận, hơn nữa còn thắng gọn gàng chỉ

trong chớp mắt, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu không phải người đuổi một số cao thủ Đạo môn trẻ tuổi, ba vòng này đã chẳng thắng nhẹ nhàng như vậy.” Lan Nguyệt Hầu thở dài một tiếng.

Lôi Vô Kiệt nhún vai: “Nhưng đám người đó thật sự không bằng Phi Hiên.”

“Có câu hầu gia nói không đúng rồi.” Đàm Trạch đột nhiên mở miệng.

Lan Nguyệt Hầu lại cúi đầu nói: “Xin rửa tai lắng nghe.”

“Cho dù Lôi huynh đệ không đuổi đám người đó đi, đứng trước mặt người này, vẫn chỉ là nhiều thêm một chiêu một chiêu mà thôi.” Đàm Trạch giơ một ngón tay chỉ một người đang đứng ngấp trong góc.

Võ Đang, Lạc Phi.

“Tên này đúng là lợi hại, hẳn luyện võ công gì vậy? Không cảm thấy có chiêu thức gì, chỉ đơn giản là dùng chân khí đối địch.” Lôi Vô Kiệt nghi hoặc hỏi.

Đàm Trạch trầm giọng nói: “Là Thuần Dương Vô Cực công của Võ Đang, nội công tâm pháp tối cao của Đạo môn, đủ đối đầu với Đại Long Tượng Lực.”

Tổ thứ tư không xuất hiện tình trạng một người áp đảo như ba tổ đầu, mỗi trận đều khổ chiến một lúc lâu mới phân được thắng bại. Thời gian tỷ thí của ba tổ đầu cộng lại mới một canh giờ, nhưng tổ thứ tư lại đánh mất hai canh giờ mới xong.

“Thế mới có chút ý vị đấu pháp của Đạo môn chứ.” Lan Nguyệt Hầu cười nói: “Lôi huynh đệ thấy sao?”

“Người thắng trong bọn họ sẽ đánh với người thắng của tổ thứ nhất đúng không” Lôi Vô Kiệt hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu.

“Bất Hưu lâm Tả Thiên Hiên thắng, vào vòng tiếp theo.”

Đạo sĩ trẻ tuổi đứng đó, quần áo rách rưới, miệng thở hồng hộc, hiển nhiên thể lực đã tiêu hao quá mức.

“Vốn còn mong hẳn sẽ giúp Phi Hiên tiêu hao bớt thể lực của tên Võ Đang Lạc Phi, nhưng bộ dáng hẳn thế này, e rằng Lạc Phi chỉ búng ngón tay là đánh bay được hẳn.” Lôi Vô Kiệt thở dài một tiếng.

“Nghỉ ngơi một lát, nửa canh giờ sau sẽ tiến hành vòng tỷ thí tiếp theo.”

Quan phán quyết cao giọng nói.

Tạ Thiên Hiên đi về khu vực của Bất Hưu lâm, Phi Hiên đứng nhỏ giọng trò chuyện với Tạ Tuyên, Huyền Trạch lại đang bàn giao gì đó cho đệ tử của Long Hồ sơn, chỉ có mình Lạc Phi vẫn đứng trong góc tiếp tục ngáp ngủ.

“Kỳ lạ, Lý Phàm Tùng đi đâu rồi?” Lôi Vô Kiệt đột nhiên nhớ tới tiểu sư thúc luôn ở bên Phi Hiên như hình với bóng, không ngờ hăn lại không xuất hiện...

Ngoại truyện 7: Tam Hoa Tụ Đỉnh

Sau khi nghỉ ngơi một canh giờ, quan chủ sự cao giọng nói: “Vòng thứ hai của đại hội đạo thống, Võ Đang Lạc Phi đấu với Bất Hưu lâm Tạ Thiên Hiên!”

Bất Hưu lâm Tạ Thiên Hiên vừa trải qua một trận chiến gian khổ, sau khi nghỉ ngơi một canh giờ tuy thể lực đã khôi phục một chút nhưng sắc mặt vẫn hết sức mệt mỏi. Lạc Phi lại hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt chẳng hề để ý, đi vài bước lại ngáp một cái, lười nhác vươn vai như ngủ trưa mới dậy.

“Chẳng qua là núi Võ Đang mà thôi, đừng khinh thường người khác!”
Tạ

Thiên Hiên gầm lên.

Lạc Phi chớp mắt, mỉm cười với hăn: “Ta khinh thường người đấy, làm gì được nhau?”

“Người tưởng người thắng chắc rồi à?” Tạ Thiên Hiên cười lạnh: “Người nghĩ Bất Hưu lâm chúng ta thật sự không bằng núi Võ Đang các người à?”

“E rằng trận tiếp theo sẽ rất mất thời gian, mau mau chóng chóng đánh người cho xong còn có thể ngủ trưa tiếp. Đừng dông dài, nhanh tay lên.”

Lạc Phi lười biếng nói, có vẻ hảnh cảm thấy nói nhiều như vậy cũng hơi mệt, thần sắc không vui.

“Hây!” Tạ Thiên Hiên quát lớn một tiếng, chân khí trên người lập tức bùng lên!

“Đây là...” Lão thiên sư Đàm Trạch nhíu mày nói: “Nhất Khí Thành Long của Bất Hưu lâm?”

Hoàng Côn Luân thở dài: “Trong chớp mắt vận chân khí toàn thân, dùng một đòn đánh gục đối phương giành thắng lợi. Tuyệt học bất truyền của Bất Hưu lâm, dùng tốt có thể lập tức chiến thắng, dùng không tốt chân khí cản trở, có chết thế nào cũng không biết.”

“Điên rồi, thằng nhóc này điên rồi à?” Trưởng lão Bất Hưu lâm ở bên dưới gầm lên.

Lạc Phi gãi đầu: “Chân khí rất mạnh, không tệ lắm!”

“Còn chưa đủ!” tinh thần lực lại gầm lên, chân khí lại bùng phát, cát bay đá chạy, khiến mọi người xung quanh đều nheo mắt, hoặc trốn vào góc, hoặc dùng chân khí hộ thể.

Phi Hiên đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, hảnh hạ giọng nói với Tạ

Tuyên: “Tạ tiên sinh, ta... sợ là không giữ được nữa.”

Tạ Tuyên gật đầu, bế Phi Hiên lên đi ra ngoài cửa: “Không sao, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Chân khí thật cường đại, rất có thể thằng nhóc Bất Hưu lâm này sẽ đánh bại tên đệ tử núi Võ Đang!” Có đệ tử Long Hồ sơn nói: “Nhưng dùng

xong chiêu đấy, e rằng thằng nhóc này không đánh nổi trận tiếp theo. Cho nên sư huynh chỉ cần thắng thắng bé kia là được rồi.”

Nhưng Huyền Trạch chỉ cười lạnh: “Chút chân khí này cũng đòi đánh với Thuần Dương Vô Cực công?”

“Xong chưa?” Lạc Phi nhún vai.

Tạ Thiên Hiên đã không thể trả lời, đôi mắt hắc đã hóa thành màu đỏ lửa, quần áo trên người đã bị chính chân khí của bản thân cuốn tới nát tan.

Người ngoài nhìn vào thấy lúc này chân khí của hắc bộc phát, khí thế bất phàm, nhưng người sáng suốt sẽ lập tức nhìn ra, hắc đã mất đi thần trí.

Trưởng lão Bất Hưu lâm ở bên dưới nổi giận: “Thằng nhóc này đang làm cái gì vậy?”

Còn chưa dứt lời, thân thể Tạ Thiên Hiên đột nhiên xoay tròn, lao thẳng về

phía Lạc Phi. Lạc Phi hai mắt sáng rực, không còn vẻ lười nhác lúc trước, tung người nhảy tới. Hai tay hắc nhẹ nhàng xoay tròn trên không trung, biến thành hình dáng một đóa hoa.

Lại xoay tròn, lại thành một đóa hoa.

Xoay tròn lần cuối, thêm một đóa hoa.

Tiếp đó đập thẳng xuống đầu.

“Đây là Tam Hoa Tụ Đỉnh!” Đàm Trạch đứng dậy hét lớn. “Hắc giết chết thằng nhóc kia mất!”

Quan phán quyết lập tức hành động.

Ầm một tiếng, mặt đất bị đánh nổ thành một hố to, bụi mù tràn ngập trong sân, mọi người đứng xem đều dụi mắt, các trưởng lão của Bất Hưu

lâm hết sức căng thẳng.

Lôi Vô Kiệt ngồi trên đài xem cũng kinh hồn bạt vía: “Chiêu Tam Hoa Tụ

Đỉnh này thật lợi hại, e rằng ta có ra tay cũng chưa chắc đã là đối thủ.”

Lan Nguyệt Hầu uống một ngụm trà: “Làm cái chuyện không tốt lành này đúng là chẳng dễ dàng gì, xem thôi mà cũng kinh hồn bạt vía.”

Đàm Trạch thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống: “Hóa ra là vậy.”

Bụi đất trong sân tan đi, một quyền của Lạc Phi giơ về phía quan phán quyết, một quyền đặt trên đỉnh đầu Tạ Thiên Hiên. Hắn bực bội quay đầu sang chỗ khác. “Đại ca, nắm tay của người cứng thật đấy.”

Quan phán quyết thu quyền, hơi nghiêng đầu: “Là ta hiểu lầm.”

Tuyên Phi thu hồi bàn tay đặt trên đầu Tạ Thiên Hiên, nhắc Tạ Thiên Hiên đã ngất xỉu lên ném sang cho người của Bất Hưu lâm: “Coi như người từng chết một lần, để sau này hắn không hành động lỗ mãng như vậy nữa.”

Trưởng lão Bất Hưu lâm vội vàng nhận lấy Tạ Thiên Hiên, cúi đầu nói: “Đa tạ tiểu sư phụ!”

Hóa ra vừa rồi Tạ Thiên Hiên cưỡng ép vận hành Nhất Khí Thành Long, chân khí trong cơ thể đã bộc phát, sau này cho dù không chết cũng là nửa phế nhân. Còn chiêu Tam Hoa Tụ Đỉnh đánh xuống không phải là để giết hắn mà là chế ngự chân khí bộc phát trong cơ thể hắn, kiềm hãm chân khí đó, thật sự cứu hắn một mạng.

“Ài, dùng cả công phu ép đáy hòm rồi, đúng là phiền toái.” Lạc Phi nhún vai, không kiên nhẫn đi xuống, chỉ có ánh mắt như có như không liếc sang một góc.

Nhưng, Phi Hiên vốn đang đứng đó đã không thấy đâu.

Bên ngoài, Phi Hiên che trán, thần sắc đau đớn, mồ hôi đầm đìa, không ngờ gương mặt lại bị mồ hôi hòa tan.

Từng giọt nước bùn rơi xuống mặt đất.

Khi hắc ngẩng đầu lên đã hóa thành một người khác.

Chính là đạo đồng mà quốc sư Tề Thiên Trần thương yêu nhất - Tử Đồng.

“Người bệnh nặng mới khỏi, không khống chế được Đại Long Tượng Lực cũng bình thường thôi.” Tạ Tuyên xoa đầu hắc. “Đừng tự trách mình.”

Tử Đồng lau nước mắt: “Thật uổng công tiên sinh tạo gương mặt này cho ta.”

“Tu vi của đạo sĩ Long Hồ sơn kia khác hắc những người còn lại. Cho dù người thật sự xuất chiến cũng không đánh lại hắc. Chuyện đã đến nước này cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể cầu cho Phi Hiên chạy tới kịp.”
Tạ

Tuyên thở dài.

Nhưng vừa dứt lời, chỉ thấy trong viện vang lên một âm thanh: “Núi Võ Đang, Lạc Phi, tháng!”

Tạ Tuyên bất đắc dĩ: “Trận thắng này nhanh quá.”

“Trận thứ hai, Long Hồ sơn Huyền Trạch đấu với núi Thanh Thành, Phi Hiên.”

Quan chủ quản cao giọng hô xong, chỉ có một mình Huyền Trạch đứng đó, hắc hô lại ba lần nhưng không ai đáp. Hắc nhú mày nhìn lên đài.

Lan Nguyệt Hân nhướn mày: “Các vị thiên sư, nên xử lý chuyện này ra sao?”

Đàm Trạch hắng giọng một cái: “Hay là chờ thêm chút nữa?”

“Thế thì... chờ thêm chút đi.” Lan Nguyệt Hầu gật đầu, nói với quan chủ quán: “Đốt ba cây hương, cháy hết mới thôi.”

Hoàng cung Thiên Khải.

Một màn sương đen bao phủ trong lạnh cũng không ai hiỏ đến.

Cô Hư trận bị phá, đạo sĩ trẻ tuổi được gọi là ‘Vũ Y Khanh Tướng’ miệng phun máu tươi, bộ áo lông trên người đã tan thành từng mảnh. Hắn hoảng sợ nhìn người trước mặt rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Cặp mắt vàng kim như đồng bị đốt cháy từ từ ảm đạm. Phi Hiên thở hổn hển: “Đạo sĩ này thật lợi hại.”

Lý Phàm Tùng kinh ngạc: “Đây là Đại Long Tượng Lực tăng thứ sáu?”

“Không nói nhiều nữa, chúng ta mau chạy đi.” Phi Hiên quay đầu.

“Đúng vậy, tới đạo tràng!” Lý Phàm Tùng gật đầu: “E rằng không kịp nữa rồi.”

“Không, tới tìm hoàng đế!” Phi Hiên như chỉ chớp mắt đã thành thực hơn vài tuổi, giọng nói cũng trở nên trịnh trọng. “Tới hỏi hãn thế nào là thầy của một quốc gia!”

Ngoại truyện 8: Nhất quốc chi sư

Bình Thanh điện.

Huyền Đồng khẽ cúi đầu: “Phi Hiên thắng.”

Thiên Chính Đế ngồi trên ghế rồng, mắt khẽ nhắm lại: “Hóa ra là vậy.”

Ngay lúc này, cánh cửa chậm rãi đẩy vào. Phi Hiên từ từ bước vào, Lý Phàm Tùng đặt một tay lên chuôi kiếm, chờ bên ngoài cửa.

“Hôm nay ta vẫn luôn suy nghĩ, có thể nào tới cuối cùng vẫn là người đẩy cánh cửa đó ra không.” Thiên Chính Đế vẫn nhắm mắt, như đã rất mệt mỏi.

“Thất vọng lắm à?” Phi Hiên hỏi, như không hề kính sợ trước thân phận của đối phương.

Thiên Chính Đế mỉm cười, mở to mắt: “Cũng may. Trước khi lão quốc sư

chết đã để lại di mệnh, muốn người thừa kế y bát của ông ấy, đảm nhiệm vị trí quốc sư triều đại này. Tuy người vẫn còn trẻ nhưng mấy vị lão thiên sư trong Khâm Thiên giám đều ủng hộ người. Nếu lần đại hội đạo thống này người chứng minh thực lực của mình, như vậy người sẽ là quốc sư trẻ

tuổi tuổi nhất từ khi khai quốc đến giờ.”

“Chỉ tiếc là, ta là băng hữu của người đó.” Phi Hiên nói.

Thiên Chính Đế khẽ lắc đầu: “Ta biết, ta không bằng hắn.”

“Xin hỏi bệ hạ, thế nào là thầy của một quốc gia?” Phi Hiên đột nhiên hỏi.

Thiên Chính Đế do dự một chút: “Sao lại hỏi câu này?”

“Khâm Thiên giám chẳng qua chỉ là một tổ chức phụ trách quan sát hiện tượng thiên văn, bói toán hung cát. Chức giám chính hoàn toàn không cao, còn quốc sư chỉ là một cách gọi hư ảo. Nhưng vì sao mọi người lại coi trọng như vậy? Đó là vì quốc sư đại diện cho tín ngưỡng tối cao của một quốc gia, mà thân là quốc sư, trong lòng chỉ có quốc gia này. Sư phụ ta Tề

Thiên Trần bỏ mạng để cứu quốc gia, nhưng bệ hạ lại nghi ngờ lòng trong

thành của Khâm Thiên giám đối với Bắc Ly.” Phi Hiên như không còn là cậu bé ngây thơ nữa, từng câu từng chữ đều đầy khí phách. “Có phải quá coi thường Khâm Thiên giám chúng ta hay không?”

Tiêu Cảnh Hà trầm ngâm cả nửa buổi rồi mới chậm rãi mở miệng: “Phi Hiên, sau này người có nguyện tin tưởng trăm năm không?”

“Tuy hành động lần này của bộ hạ đánh giá thấp Khâm Thiên giám ta nhưng lại chưa từng có sát ý đối với Phi Hiên. Bộ hạ chỉ thấy trong lòng bất an, Phi Hiên hiểu.” Phi Hiên xoay người: “Nhưng vị trí quốc sư là sự phụ

truyền cho ta, ta không thể nhường.”

“E là không đến kịp nữa rồi.” Thiên Chính Đế gõ nhẹ tay lên ghế rồng.

“Vẫn phải đến mới biết được.” Phi Hiên xoay người, chạy ra ngoài cửa.

Tiêu Cảnh Hà nhìn theo bóng lưng hắt, một lúc lâu sau mới nói: “Huyền Đồng, ghi chiếu chỉ đi.”

Thanh Tịnh viện.

“Núi Thanh Thành, Phi Hiên, ở đâu!” Quan chủ quản thấy ba nén hương đã tắt, bèn cao giọng quát

“Núi Thanh Thành, Phi Hiên, ở đâu!”

“Núi Thanh Thành, Phi Hiên, ở đâu!”

Sau khi hỏi ba lần, quan chủ quản quay người: “Núi Thanh Thành Phi Hiên không trình diện, lần quyết đấu này...”

“Ở đây!” Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên.

Quan chủ quản quay đầu lại.

“Phi Hiên ở đây!” Một tiếng gầm vang lên, trong tiếng gầm như có tiếng voi rống rờng ngâm!

“Đại Long Tượng Lực thật tình thuần!” Đàm Trạch thở dài.

“Núi Thanh Thành Phi Hiên ở đây!” Chỉ thấy tiểu đạo đồng nhảy từ trên một nóc nhà xuống, đập mạnh lên mặt đất khiến bụi đất bắn tung. Hắc ngẩng đầu lên: “Khiến mọi người chờ lâu rồi.”

Lôi Vô Kiệt lập tức hiểu ra: “Đây mới đúng là Phi Hiên.”

Lan Nguyệt Hầu nói đầy ẩn ý: “Xem ra không chỉ bên ta làm hỏng chuyện chẳng tốt lành.”

Phi Hiên nhìn về phía Huyền Trạch: “Người là đệ tử Long Hồ sơn?”

Huyền Trạch kinh ngạc, cũng nhìn sang phía Phi Hiên, đối diện với đôi mắt vàng kim của hắc. Đôi mắt đó mang theo uy thế vô thượng, Huyền Trạch trong lòng kinh hãi, lùi lại phía sau ba bước, hạ giọng nói: “Đây là Đại Long Tượng Lực...”

“Đại Long Tượng Lực tới tầng thứ sáu, lúc này nếu công lực đạo pháp kém hắc một quãng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.” Đàm Trạch nói: “Thiên phú của Phi Hiên đúng là trác tuyệt.”

“Người là sư huynh đệ với vị Vũ Y Khanh Tướng kia?” Phi Hiên chậm rãi nói.

Huyền Trạch lại lui về phía sau một bước.

Phi Hiên mỉm cười: “Hắc đã bỏ trốn.”

Huyền Trạch nuốt một ngụm nước bọt, đổ mồ hôi như mưa.

“Người thì sao?” Phi Hiên vẫy nhẹ tay phải.

“Ta chịu thua!” Huyền Trạch giơ tay, đi xuống đài giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Vì sao?” Có đệ tử Long Hồ sơn lấy làm khó hiểu.

“Đi!” Huyền Trạch quát khẽ một tiếng, đi thẳng ra ngoài viện.

“Như vậy xem ra chỉ còn lại vòng cuối cùng.” Đàm Trạch giơ tay vuốt râu:

“Núi Thanh Thành đấu với núi Võ Đang, thật thú vị. Mấy trăm năm qua hai nhà này vẫn luôn tranh đoạt vị trí đứng đầu Đạo môn. Đại Long Tượng Lực đấu với Thuần Dương Vô Cực công, ai sẽ thắng đây?”

Quan chủ quản hắng giọng nói: “Vòng quyết đấu cuối cùng của đại hội đạo thống, núi Thanh Thành Phi Hiên đấu với núi Võ Đang, Lạc Phi!”

Nhưng sau khi Phi Hiên đứng lên đài, tình hình lại giống hệt như vừa rồi, không thấy bóng dáng Võ Đang Lạc Phi đâu.

“Lại phải đợi ba nén hương à?” Lan Nguyệt Hầu mỉm cười nhìn lão thiên sư.

Lão thiên sư không nói gì, Lôi Vô Kiệt lại mở lời trước: “Ta thấy không cần đâu.”

Ngoài Thanh Tĩnh viện, một bóng người gầy gò mặc đạo bào càng lúc càng đi xa, Lạc Phi vẫn mang vẻ mặt buồn ngủ đó, nửa tỉnh nửa mê đuổi eo:

“Đúng là phiền toái.”

Cách đó ngàn dặm, trên núi Võ Đang, vài người trẻ tuổi đang ở trong sân phơi nắng cùng lão đạo trưởng tiên phong đạo cốt.

“Các người nói xem, bây giờ Lạc Phi của chúng ta ở Thiên Khải thế nào rồi?” Giọng điệu của lão đạo trưởng có phần lo lắng.

Người trẻ tuổi ngâm cọng cỏ đuôi ngựa híp mắt lại: “Chắc chắn là nổi danh Thiên Khải rồi.”

“Đi một chuyến xa như vậy, cuối cùng lại không cho hấn đánh với đệ tử của Tề Thiên Trần và Triệu Ngọc Chân một trận, thật đáng tiếc.” Lão đạo trưởng thở dài nói.

“Tiêu Sắt, nếu thất bại thì làm thế nào giờ?” Một người trẻ tuổi mặc áo đen không nằm phơi nắng mà đứng trong phòng, học đánh Thái Cực từ một tiểu đạo sĩ bên cạnh.

“Thất bại thì để Lôi Vô Kiệt cho nổ Thanh Tịnh viện!” Tiêu Sắt gãi đầu.

“Đúng là cách hay!” Bên cạnh Tiêu Sắt, Diệp Nhược Y cũng đang phơi nắng cười nói.

Tư Không Thiên Lạc giờ thương đập Tiêu Sắt một cái: “Tiêu Sắt, chờ Lôi Vô Kiệt về rồi, chúng ta có về Tuyết Nguyệt thành không?”

“Sao lại vội vội vàng vàng đòi về như vậy?” Tiêu Sắt lấy làm khó hiểu.

“Tới chỗ cha ta cầu hôn!” Tư Không Thiên Lạc quét thanh trường thương, đánh Tiêu Sắt ngã lăn khỏi ghế.

Đường Liên cười ha hả: “Tiểu sư muội sốt ruột quá rồi.”

Trong Thanh Tịnh viện, Võ Đang Lạc Phi vẫn không xuất hiện, cuối cùng danh hiệu đứng đầu đại hội đại thống thuộc về Phi Hiên của núi Thanh Thành. Một đứa trẻ thắng đại hội đạo thống, đây là chuyện chưa từng xuất hiện trong vài chục năm gần đây.

“Đây cũng là bố trí của tên Tiêu Sắt kia à?” Lan Nguyệt Hào hỏi.

Lôi Vô Kiệt thở dài: “Nếu biết sớm tên kia bố trí một đạo sĩ lợi hại như vậy, giữa đường ta đã đi tìm Diệp tướng quân rồi.”

“Diệp Khiếu Ưng?”

“Đúng vậy, ta đang nóng lòng cầu hôn đây.”

“Hầu gia, trong cung đưa thánh chỉ tới rồi.” Một thái giám hoàng cung đi tới bên cạnh Lan Nguyệt Hầu.

Lan Nguyệt Hầu mỉm cười nhìn Phi Hiên dưới đài: “Tiểu Phi Hiên, chắc sau này người không chỉ là tiểu thiên sư mà còn là tiểu quốc sư rồi. Tiếp chỉ đi.”